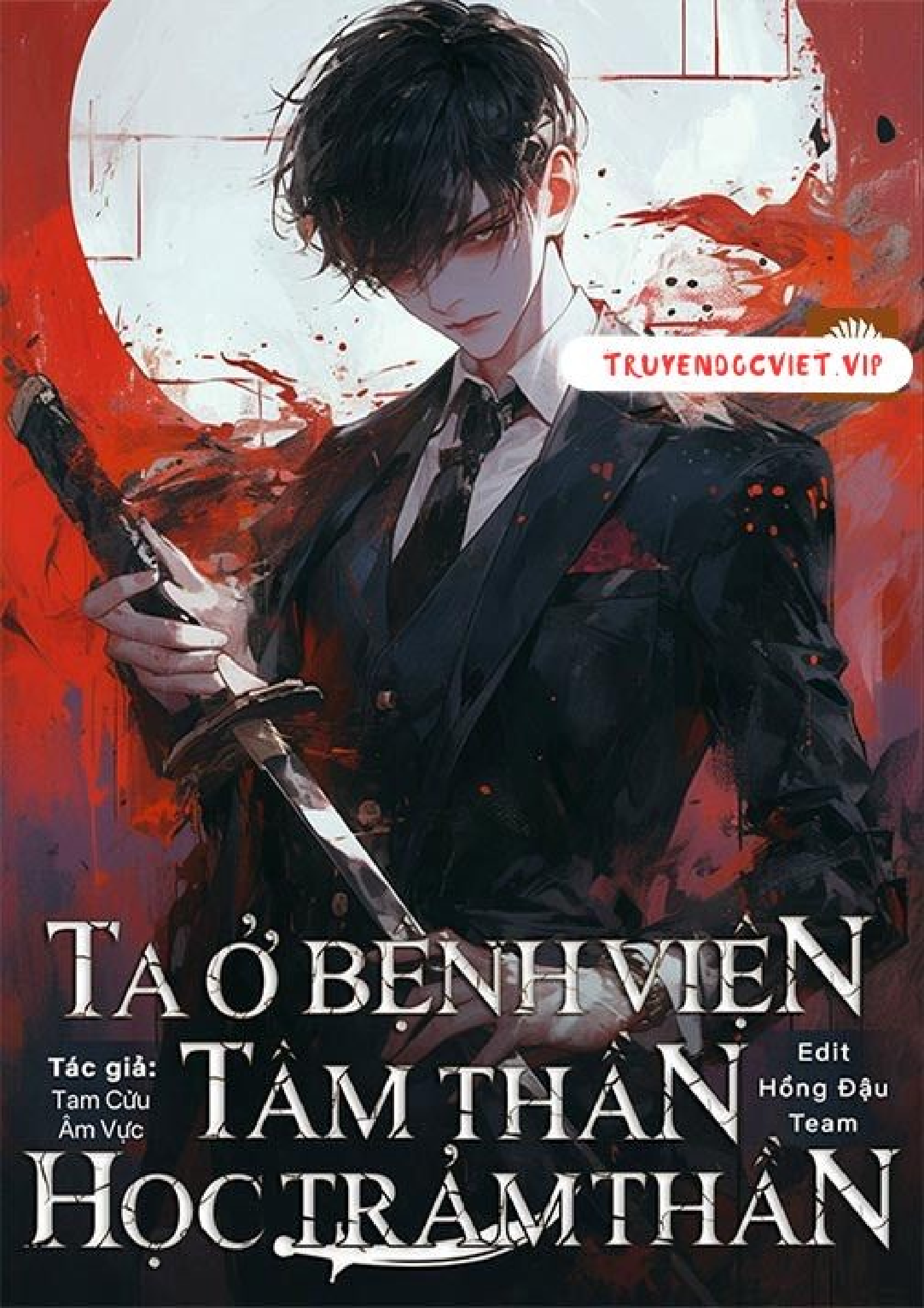

TRUYENDOCVIET.VIP

TÀ Ở BỆNH VIỆN TÂM THẦN HỌC TRẢM THẦN

Tác giả:
Tam Cửu
Âm Vực

Edit
Hồng Đậu
Team

**TRẢM THẦN: TA HỌC TRẢM THẦN Ở BỆNH VIỆN
TÂM THẦN**

Tác giả: Tam Cửu Âm Vực

Thể loại: Tiệp Hiệp

Nguồn: truyenyy.pro

DTV-EBOOK.COM

Chương 1 - Mắt bịt vải đen 1

Tháng 8 oi bức.

Tít tít tít——!

Tiếng ve sầu chói tai hòa lẫn với tiếng còi xe inh ỏi, vang vọng trên những con phố đông đúc người qua lại, ánh nắng gay gắt thiêu đốt mặt đường nhựa màu nâu xám, nhiệt độ tăng cao, cả con phố như bị bóp méo.

Dưới bóng râm của một vài cụm cây bên đường, mấy thanh niên tụ tập lại, vừa hút thuốc vừa chờ đèn đỏ.

Bỗng nhiên, một thanh niên đang nhả khói hình như phát hiện ra điều gì, khẽ kêu lên một tiếng, ánh mắt hướng về một góc phố.

“A Nặc, cậu nhìn gì thế?” Người bạn bên cạnh hỏi.

Người thanh niên tên A Nặc ngậy người nhìn về góc phố, một lúc sau mới lên tiếng: “Cậu nói xem... người mù qua đường thế nào?”

Người bạn kia sững sốt, do dự một lát rồi từ từ nói: “Nói chung, người mù ra ngoài đều có người chăm sóc, hoặc chó dẫn đường, nếu ở thành phố hiện đại thì bên đường cũng có đèn giao thông phát ra giọng nói, nếu không được thì có thể dựa vào âm thanh và gậy dẫn đường để di chuyển từng chút một?”

A Nặc lắc đầu: “Thế nếu không có ai chăm sóc, không có chó dẫn đường, không có giọng nói phát ra, thậm chí cả gậy dẫn đường cũng dùng để xách dầu lạc thì sao?”

“... Cậu thấy mình hài hước lắm à?”

Người bạn kia trợn mắt, nhìn theo hướng mắt của A Nặc, khoanh khắc tiếp theo, cả người như chết lặng tại chỗ.

Chỉ thấy ở góc đối diện đường, một thiếu niên mặc áo ngắn tay màu đen đang đứng đó, đôi mắt bịt kín bằng nhiều lớp vải đen dày, che khuất hoàn toàn mọi ánh sáng.

Tay trái cậu ta xách một túi đựng đầy rau củ quả giá rẻ, tay phải kéo gậy dẫn đường vắt trên vai, giống như đang vác một cái đòn gánh và ở đầu gậy dẫn đường, một thùng dầu lạc màu vàng óng đang lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời!

Mắt bịt vải đen, gậy dẫn đường trên vai, tay trái xách rau, tay phải xách dầu...

Cảnh tượng khó tin này lập tức thu hút sự chú ý của rất nhiều người xung quanh.

“Này, nhìn kia, người kia kỳ lạ quá.”

“Mắt bịt nhiều vải thế kia, có nhìn thấy đường không?”

“Cậu không thấy gậy dẫn đường trong tay anh ta à, rõ ràng là người mù mà?”

“Bây giờ là thời đại nào rồi, người mù cơ bản đều đeo kính râm, ai còn dùng vải đen bịt mắt vào những ngày nắng nóng thế này, không sợ ngột à?”

“Đúng vậy và cậu đã thấy người mù nào không dùng gậy dẫn đường để đi lại, mà lại dùng để xách đồ chưa?”

“Giới trẻ bây giờ thích chơi trò gì thế không biết.”

“...”

Tiếng ve sầu mùa hè cũng không át được tiếng xì xào bàn tán của những người đi đường xung quanh, họ tò mò quan sát thiếu niên kia, nhỏ giọng bàn tán xem anh ta là người mù thật

hay giả, đồng thời có chút mong chờ nhìn đèn đỏ đang nhấp nháy.

Ngay lúc này, một giọng nói trong trẻo vang lên bên cạnh thiếu niên. “Anh trai, em dắt anh qua đường nhé?”

Đó là một cô bé mặc đồng phục học sinh, khoảng mười hai mười ba tuổi, trên má đọng vài giọt mồ hôi lóng lánh, đôi mắt to đen láy đang lo lắng nhìn thiếu niên, trong sáng và đơn giản.

Thiếu niên hơi sững sốt, nghiêng đầu nhìn về phía cô bé, khóe miệng nở một nụ cười.

“Ừ.”

Cậu ta treo túi đựng rau lên tay phải, đưa tay trái ra lau mồ hôi trên vạt áo, nhẹ nhàng nắm lấy lòng bàn tay cô bé.

Rầm——!

Đèn xanh bật sáng.

Thiếu niên bước đi, cùng cô bé đi về phía bên kia đường.

Cô bé rất căng thẳng, mắt trái ngó phải liếc quan sát xe cộ hai bên, bước đi cẩn thận và sợ hãi.

Còn thiếu niên kia... Cậu ta đi rất vững vàng.

Trong mắt mọi người, cảnh tượng này không giống như một cô bé tốt bụng dắt người mù qua đường, mà giống như một người anh lớn dắt em nhỏ qua đường.

Đường không rộng lắm, chỉ mười mấy giây, hai người đã đến bên kia đường, thiếu niên nói lời cảm ơn với cô bé, rồi không ngoảnh lại mà đi về phía con hẻm vắng vẻ.

“Anh ta không phải người mù.” A Nặc nhìn thấy cảnh này, khẳng định nói: “Anh ta chắc chắn nhìn thấy.”

Một thanh niên phía sau A Nặc chống cằm, trầm ngâm, sau đó như nghĩ ra điều gì, bưng tỉnh nói:

“Tôi hiểu rồi, anh ta đang cosplay Thầy Tu Mù!”

Chát——!

Một cái tát giáng thẳng vào gáy anh ta, A Nặc chửi rủa: “Đồ bỏ đi, ngày nào cũng chỉ biết chơi game, ai rảnh rồi đi cosplay Thầy Tu Mù trên đường lớn chứ? Không muốn sống nữa à?”

Dừng lại hai giây, A Nặc nhỏ giọng lắm bầm thêm một câu: “Hơn nữa... Thầy Tu Mù bịt mắt bằng vải đỏ, cosplay thế này cũng không giống.”

“A Nặc, cậu còn nói tôi...”

“Câm miệng.”

“Vâng.”

Ngay lúc hai người cãi nhau, một thanh niên vẫn im lặng này giờ nhìn theo bóng lưng thiếu niên rời đi, cau mày.

“Sao thế?” A Nặc chú ý đến ánh mắt của anh ta.

“Tôi biết anh ta.”

“Biết anh ta?”

“Đúng vậy.” Người thanh niên gật đầu: “Hồi em họ tôi còn học tiểu học, nghe nói trường của nó có một học sinh bị tai nạn, mắt bị vấn đề, chỉ có thể bịt mắt bằng vải đen, nghe nói còn có vấn đề về tinh thần...”

Chương 2 - Mắt bịt vải đen 2

“Vấn đề về tinh thần?” A Nặc sững sốt, cẩn thận nhớ lại tình hình vừa rồi: “Tôi thấy có vẻ không có vấn đề gì.”

“Đó là chuyện mười năm trước rồi, có thể anh ta đã khỏi rồi nhưng lúc đó chuyện này có vẻ âm ỉ, mấy ngày sau học sinh đó đã nghỉ học, nghe nói sau đó chuyển đến trường đặc biệt dành cho người mù.” “Lúc này, một người khác hào hứng chen vào nói: “Nói mới nhớ, cuối cùng là tai nạn gì mà khiến người ta bị mù rồi còn mắc bệnh về tinh thần, không phải là bị ma ám chứ?”

“Không biết.” Anh ta dừng lại một chút: “Nhưng... Nghe nói còn kinh khủng hơn thế.”

“Thật đáng thương.” A Nặc thở dài: “Anh ta tên gì?”

“Hình như là, Lâm... Lâm... Lâm Thất Dạ?”

...

Trong ánh hoàng hôn, Lâm Thất Dạ đẩy cửa bước vào.

Gần như ngay lập tức, mùi thức ăn từ trong nhà xộc vào mũi anh, anh hít hít, nuốt nước bọt, xách đồ vào nhà.

Két——!

Cánh cửa cũ kỹ phát ra tiếng kêu chói tai, át đi tiếng xào nấu trong bếp, một phụ nữ trung niên đẩy cửa bếp ra, thấy Lâm Thất Dạ xách đồ đặc linh kinh, bà kinh hô một tiếng, vội vàng bước tới.

“Tiểu Thất, sao con lại xách nhiều đồ về thế này?” Người phụ nữ xoa xoa tay vào tạp dề, vội vàng giúp Lâm Thất Dạ

nhận đồ, vừa lẩm bẩm nói.

“Một thùng dầu lạc to thế này? Con này, có phải lại dùng bữa tiền trợ cấp của chính phủ không?”

“Dì ơi, tiền trợ cấp của chính phủ cho người tàn tật là để dùng vào cuộc sống, con dùng để mua dầu là dùng đúng mục đích.” Lâm Thất Dạ cười nói.

“Nói vậy, tiền này là để dành cho con đi học đại học, sao có thể dùng bữa được, dì nói cho con biết nhé, tiền dì đi làm kiếm được thực ra đủ nuôi ba đứa mình rồi, con đừng có tự tiện tiêu tiền.”

Người dì dùng tay nhẹ nhàng lau sạch thùng dầu, vẻ mặt có chút đau lòng, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Một thùng dầu to thế này, còn là hàng hiệu... Chắc phải tốn nhiều tiền lắm?”

Chưa kịp để Lâm Thất Dạ nói gì, người dì đột nhiên phản ứng lại.

“Không đúng... Nhiều đồ thế này, con mang về bằng cách nào?”

“À, trên đường gặp mấy người tốt bụng, giúp con mang về.” Lâm Thất Dạ bình tĩnh nói.

“Tốt, tốt lắm, xem ra trong xã hội vẫn còn nhiều người tốt... Con có cảm ơn họ tử tế không?”

“Cảm ơn rồi.” Lâm Thất Dạ chuyển chủ đề: “Dì ơi, A Căn đâu?”

“Nó đang ở ban công làm bài tập... Đúng rồi, năm nay bác sĩ khám sức khỏe định kỳ của bệnh viện tâm thần đến rồi, đang nghỉ trong phòng, con đi xem bác sĩ đi, dì đi nấu cơm trước, xong sẽ gọi hai đứa.”

Bước chân Lâm Thất Dạ khựng lại, ừ một tiếng, quay người đi về phía phòng ngủ.

...

“Xin chào, tôi là bác sĩ của bệnh viện tâm thần Dương Quang, tôi họ Lý.”

Thấy Lâm Thất Dạ đẩy cửa bước vào, người đàn ông trẻ tuổi ngồi trên chiếc ghế đầu nhỏ trong phòng ngủ đứng dậy, ôn hòa lên tiếng, trên mặt anh ta đeo một cặp kính gọng đen to, trông rất nho nhã.

Lâm Thất Dạ hơi ngạc nhiên nhướn mày: “Trước giờ không phải đều là bác sĩ Hàn đến sao?” “Bác sĩ Hàn năm ngoái đã được thăng chức lên làm phó viện trưởng rồi.” Bác sĩ Lý cười, trong mắt hiện lên chút ghen tị.

Lâm Thất Dạ khẽ gật đầu, ừ một tiếng.

Cũng phải, bác sĩ Hàn đã lớn tuổi rồi, y thuật lại cao siêu, được thăng chức lên làm phó viện trưởng cũng không khiến anh bất ngờ, đôi một bác sĩ trẻ đến khám sức khỏe định kỳ cho mình cũng là điều đương nhiên.

Thấy Lâm Thất Dạ ngồi xuống, bác sĩ Lý hắng giọng, lấy ra từ trong cặp một tập hồ sơ bệnh án.

“Xin lỗi nhé, vì tôi mới đến nên chưa hiểu rõ tình hình của anh lắm, tôi sẽ tìm hiểu sơ qua một chút nhé.” Bác sĩ Lý hơi áy náy nói.

Lâm Thất Dạ gật đầu.

“Tên là... Lâm Thất Dạ?”

“Đúng.”

“Năm nay mười bảy tuổi.”

“Đúng.”

“Ừm... Hồ sơ bệnh án ghi rằng, mười năm trước anh bị mất thị lực ở cả hai mắt, đồng thời vì một số vấn đề nên được

đưa đến bệnh viện của chúng tôi?”

“Đúng.”

Bác sĩ Lý trầm ngâm một lúc: “Anh có đổi tên không?”

“... Không, sao anh lại hỏi vậy?” Lâm Thất Dạ sững sốt.

Bác sĩ Lý hơi ngượng ngừng gãi đầu: “Khụ khụ... Xem ra là tôi nghĩ nhiều rồi.”

Anh ta đưa tay chỉ vào tuổi trên hồ sơ bệnh án, lại chỉ vào ba chữ mười năm trước: “Anh xem, anh bị mất thị lực mười năm trước, lúc đó anh vừa tròn bảy tuổi, tên anh lại vừa vẫn là Lâm Thất Dạ nên tôi nghĩ là anh đổi tên sau khi bị mất thị lực...”

Lâm Thất Dạ im lặng hồi lâu, lắc đầu nói: “Không... Tôi chưa từng đổi tên, ngay từ trước khi tôi sinh ra, bố mẹ tôi đã đặt cho tôi cái tên Lâm Thất Dạ này.”

“Thế thì đúng là... khụ khụ” Bác sĩ Lý nói được nửa câu thì nhận ra không được lịch sự lắm, kịp thời ngậm miệng lại.

“Thật khéo.” Lâm Thất Dạ khẽ nói: “Thật sự rất khéo.”

Bác sĩ Lý có chút bối rối nhưng anh ta nhanh chóng chuyển chủ đề: “Ừm... Hồ sơ bệnh án hình như không ghi rõ về tai nạn khiến anh mất thị lực và mắc bệnh về tinh thần, nếu tiện thì anh có thể kể cho tôi nghe không?”

Chương 3 - Mắt bịt vải đen 3

Lâm Thất Dạ chưa kịp mở miệng, bác sĩ Lý vội vàng bổ sung: “Không phải cố ý xúc phạm gì đâu, hiểu rõ hơn về bệnh nhân thì mới có thể điều trị tốt hơn cho họ, tất nhiên, nếu anh không muốn nói thì tôi cũng không ép buộc.”

Lâm Thất Dạ lặng lẽ ngồi đó, dưới dải băng đen, đôi mắt ấy dường như đang nhìn chăm chăm vào bác sĩ Lý.

Một lúc sau, anh chậm rãi mở miệng:

“Không có gì không thể nói... Chỉ là, anh chưa chắc đã tin, thậm chí anh còn có thể đưa tôi trở lại bệnh viện tâm thần.” “Không không không, đừng coi mối quan hệ của chúng ta là quan hệ bác sĩ và bệnh nhân, đây chỉ là cuộc trò chuyện bình thường giữa bạn bè, sẽ không đến mức đó đâu.” Bác sĩ Lý nửa đùa nửa thật nói: “Cho dù anh có nói với tôi rằng anh bị Thái Thượng Lão Quân kéo vào lò luyện đan, tôi cũng sẽ tin.”

Lâm Thất Dạ im lặng một lúc, khẽ gật đầu.

“Hồi nhỏ, tôi thích thiên văn học.”

“Ừm, rồi sao nữa?”

“Tối hôm đó, tôi nằm trên mái nhà cũ nhìn trăng.”

“Anh nhìn thấy gì? Thỏ ngọc sao?” Bác sĩ Lý cười nói.

Lâm Thất Dạ lắc đầu, câu nói tiếp theo của anh khiến nụ cười trên mặt bác sĩ Lý cứng đờ.

“Không, tôi nhìn thấy một thiên sứ.” Lâm Thất Dạ nghiêm túc nói, hai tay còn ra hiệu trước người.

“Một thiên sứ sáu cánh trắng, bao phủ trong ánh sáng vàng.”

Phòng bệnh chìm vào im lặng trong chốc lát.

Vài giây sau, bác sĩ Lý mới hoàn hồn: “Thiên sứ?”

“Đúng.”

“Ngài ấy làm gì?”

“Ngài ấy không làm gì cả, Ngài ấy giống như một bức tượng vàng, ngồi giữa một hố thiên thạch khổng lồ trên mặt trăng, ngẩng đầu nhìn Trái đất, như thể đang... canh gác?”

Bác sĩ Lý xoa xoa khoe mắt, bất lực nói: “Thất Dạ, anh có biết mặt trăng cách Trái đất bao xa không?”

“Gần bốn mươi vạn km.” Lâm Thất Dạ bình tĩnh nói.

“Gần bốn mươi vạn km.” Bác sĩ Lý lặp lại: “Cho dù dùng kính viễn vọng thiên văn tiên tiến nhất, cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy tình hình bề mặt mặt trăng, mà năm anh bảy tuổi chỉ nằm trên mái nhà cũ, đã dùng mắt thường nhìn thấy thiên sứ trên mặt trăng?”

“Không phải tôi nhìn thấy Ngài ấy.” Lâm Thất Dạ u uất nói: “Là Ngài ấy nhìn thấy tôi, tôi chỉ ngẩng đầu lên, đôi mắt như bị Ngài ấy kéo xuyên qua không gian, đối diện với Ngài ấy.”

“Nói như vậy, là Ngài ấy ép buộc anh?”

“Có thể coi như vậy, nếu không thì làm sao tôi nhìn thấy bề mặt mặt trăng? Tôi lại không có thiên lý nhãn.”

“Nhưng nếu trên mặt trăng thực sự có một thiên sứ, tại sao bấy lâu nay loài người vẫn chưa phát hiện ra?”

“Không biết.” Lâm Thất Dạ lắc đầu: “Có lẽ thiên sứ đó không muốn bị quan sát, hướng hồ... loài người thực sự hiểu

biết về mặt trăng sao?”

Lâm Thất Dạ nói rất chân thành, chân thành đến mức bác sĩ Lý muốn gọi điện thoại gọi xe đến đưa anh về bệnh viện tâm thần ngay lập tức.

Dù sao bác sĩ Lý cũng là bác sĩ chuyên trị bệnh tâm thần, đủ loại bệnh tâm thần anh đều đã gặp, trong sự nghiệp làm bác sĩ của mình, anh đã đúc kết ra một quy luật, càng nghiêm túc nói bậy, mà lại khiến người nghe thấy rất có lý thì càng bệnh nặng.

“Vậy mắt của anh thì sao? Chuyện gì đã xảy ra?” Lâm Thất Dạ đưa tay nhẹ nhàng xoa đôi mắt bị bịt vải đen, giọng nói không nghe ra cảm xúc: “Hôm đó, tôi đối diện với Ngài ấy trong chốc lát, sau đó... tôi bị mù.”

Bác sĩ Lý há hốc mồm, cúi đầu nhìn bệnh án trên tay, chìm vào im lặng.

Trong mục nguyên nhân mất thị lực, chỉ có bốn chữ.

—— Nguyên nhân chưa rõ.

Vậy... cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Có phải như Lâm Thất Dạ nói, anh đã nhìn thấy thiên sứ trên mặt trăng không? Nếu không thì làm sao giải thích được việc anh đột nhiên bị mù?

Ý nghĩ này chỉ xuất hiện trong chốc lát, đã bị bác sĩ Lý trực tiếp dập tắt.

May quá, suýt nữa thì bị bệnh nhân tâm thần dẫn dắt.

Anh gần như có thể tưởng tượng ra biểu cảm của các bác sĩ khi Lâm Thất Dạ, cậu bé bị mù mười năm trước, nói ra những lời vừa rồi trước mặt họ.

Cũng chẳng trách đứa trẻ này bị bắt buộc phải nằm viện, nhìn thế nào thì những lời anh ta nói cũng chỉ là lời của bệnh nhân tâm thần.

Những người như vậy trong viện không phải là ít, có người tự nhận mình là Tôn Ngộ Không chuyển thế, ngày nào cũng treo trên xà đơn ngẩn người, có người tưởng mình là giá treo quần áo, cả đêm đứng trong phòng không nhúc nhích, có người nhìn ai cũng giống chồng mình, động một tí là lên sờ móng người khác...

Ừm, bệnh nhân cuối cùng là một ông chú bốn mươi tuổi, béo phì.

“Những gì anh nói đều là chuyện trước đây, vậy còn bây giờ thì sao? Anh nghĩ thế nào về chuyện này?” Bác sĩ Lý điều chỉnh lại cảm xúc, tiếp tục quy trình kiểm tra.

“Đều là ảo tưởng thôi.” Lâm Thất Dạ bình tĩnh nói: “Hôm đó, tôi chỉ vô tình ngã khỏi mái nhà, đầu đập xuống đất, còn mắt, có lẽ là một dây thần kinh nào đó bị tổn thương nên mới bị mù.”

Chương 4 - Thiên sứ trên mặt trăng 1

Anh không biết đã nói đoạn này bao nhiêu lần, thành thạo mà bình tĩnh.

Bác sĩ Lý nhướn mày, viết gì đó vào bệnh án, sau đó lại trò chuyện với Lâm Thất Dạ về một số chuyện trong cuộc sống hàng ngày, khoảng hai mươi phút sau, anh nhìn thời gian, cười đứng dậy.

“Được rồi, kiểm tra đến đây là xong, bệnh của anh không còn vấn đề gì nữa, hy vọng anh có thể điều chỉnh tâm lý, sống tốt.” Bác sĩ Lý bắt tay Lâm Thất Dạ, động viên nói.

Lâm Thất Dạ cười cười, khẽ gật đầu.

“Này, bác sĩ Lý, ở lại ăn cơm đi.” Cô dì thấy bác sĩ Lý rời đi, nhiệt tình giữ lại.

“Không được không được, tôi còn phải đi thăm bệnh nhân khác, không làm phiền nữa.”

Bác sĩ Lý lịch sự chào tạm biệt cô dì, sau đó đẩy cửa rời đi.

Ngay khi cửa đóng lại, nụ cười trên mặt Lâm Thất Dạ biến mất, như thể chưa từng tồn tại.

“Ảo tưởng... sao...” Anh lầm bầm.

“Anh ơi, ăn cơm thôi!” Em họ Dương Căn bung thức ăn từ bếp ra, gọi một tiếng. Dương Căn là con trai của cô dì, kém Lâm Thất Dạ bốn tuổi, vừa mới vào cấp hai, từ khi bố mẹ Lâm Thất Dạ mất tích, anh gửi nhờ nhà cô dì, hai người lớn lên cùng nhau, tình cảm còn thân thiết hơn anh em ruột.

“Đến rồi.” Lâm Thất Dạ đáp.

Lâm Thất Dạ vừa ngồi xuống bên chiếc bàn ăn chật hẹp, đột nhiên một luồng hơi ấm truyền đến từ lòng bàn chân, anh ngẩn người, sau đó khước miệng hơi nhếch lên.

Em họ Dương Cẩn liếc xuống gầm bàn, cười mắng:

“Đồ chó đen xấu xí, ngày thường lười biếng không chịu nhúc nhích, đến giờ ăn thì đến nhanh hơn ai hết.”

Một con chó đen nhỏ xấu xí thò đầu ra từ gầm bàn, lưỡi thè lê ngoài răng, thở hỏn hển tỏa ra hơi nóng, chạy đến bên Lâm Thất Dạ, lại liếm chân anh, vẻ mặt nịnh nọt.

Ba người, một con chó, đây chính là một gia đình.

Đơn giản, khó khăn nhưng lại khiến người ta cảm thấy an tâm một cách kỳ lạ.

Mười năm nay vẫn vậy.

Lâm Thất Dạ xoa đầu nó, gấp một miếng thịt trong số ít miếng thịt còn lại trong đĩa, bỏ vào bát của em họ Dương Cẩn.

“Gặm xương cho nó.”

Dương Cẩn không từ chối, với tình anh em của họ, nói nhiều hơn nữa sẽ trở nên xa lạ.

Cậu quan tâm đến một chuyện khác.

“Anh ơi, mắt anh thực sự đã gần khỏi rồi sao?”

Lâm Thất Dạ mỉm cười: “Ừ, bây giờ đã có thể nhìn thấy rồi, chỉ là vẫn chưa thể nhìn thấy ánh sáng, miếng vải đen này phải quần thêm mấy ngày nữa.”

“Mấy ngày gì chứ, Thất Dạ à, cô dì nói với con, mắt là thứ quan trọng nhất, cho dù bây giờ con đã nhìn thấy rồi thì cũng đừng vội tháo miếng vải đen này ra, lỡ như... lỡ như lại bị ánh

nắng làm hỏng thì thật đáng tiếc! Chúng ta cứ cẩn thận một chút, đeo thêm một thời gian nữa!” Cô dì vội vàng dặn dò.

“Biết rồi, cô dì.”

“Đúng rồi anh ơi, em đã tiết kiệm được một ít tiền để mua cho anh một chiếc kính râm thật ngầu, lát nữa em lấy cho anh xem!” Dương Cẩn như nghĩ ra điều gì, phấn khích nói.

Lâm Thất Dạ cười lắc đầu: “A Cẩn, kính râm tuy có thể che nắng nhưng hiệu quả kém hơn miếng vải đen nhiều, bây giờ anh vẫn chưa thể đeo.”

“Được rồi...” Dương Cẩn hơi thất vọng.

“Nhưng đợi đến khi mắt anh khỏi hẳn, anh sẽ đeo nó đi dạo phố hàng ngày, lúc đó cũng mua cho em một chiếc, hai anh em mình cùng đeo.”

Nghe vậy, ánh mắt Dương Cẩn lại sáng lên, gật đầu thật mạnh.

“Đúng rồi Thất Dạ, chuyện chuyển trường cô dì đã chuẩn bị cho con rồi, đợt học kỳ này bắt đầu, con có thể chuyển từ trường đặc biệt sang trường phổ thông rồi.” Cô dì như nhớ ra điều gì, lên tiếng nói: “Nhưng mà, con đã thực sự nghĩ kỹ chưa? Trường phổ thông không giống trường đặc biệt, với tình hình của con, lỡ như...” “Không có chuyện lỡ như gì hết, cô dì.” Lâm Thất Dạ ngắt lời cô: “Mắt cháu đã khỏi rồi và nếu muốn thi đỗ một trường đại học tốt, cháu phải đứng trên cùng một vạch xuất phát với những người khác.”

“Con này... cho dù con không thi đỗ trường đại học tốt cũng không sao, không sao đâu, cô dì sẽ nuôi con cả đời!”

“Anh ơi, em cũng có thể nuôi anh!”

Cơ thể Lâm Thất Dạ khẽ run lên, không biết đôi mắt dưới lớp vải đen kia trông như thế nào, anh mím môi, rồi lại nở một

nụ cười.

Kiên quyết lắc đầu.

Không nói gì nhưng cả Dương Cần và cô dì đều cảm nhận được sự quyết tâm của anh.

Ngay cả con chó đen xấu xí dưới chân cũng cọ cọ vào mắt cá chân Lâm Thất Dạ.

“—— Gâu!”

Quay về phòng, Lâm Thất Dạ đóng cửa lại.

Anh không bật đèn.

Đã là đêm khuya, ánh sao lốm đốm ngoài cửa sổ rải xuống mặt đất, trong căn phòng tối đen, Lâm Thất Dạ ngồi trước bàn học, từ từ tháo miếng vải đen che mắt xuống.

Trong chiếc gương trên bàn học, phản chiếu khuôn mặt của một thiếu niên tuần tú.

Lâm Thất Dạ rất đẹp trai, nếu tháo miếng vải đen che mắt, chải chuốt một chút, cộng thêm khí chất lạnh lùng và sâu xa khó hiểu kia, chắc chắn sẽ là một anh chàng đẹp trai cấp độ hot boy.

Chương 5 - Tiếng gõ cửa 1

Chỉ tiếc là anh thường xuyên quần vải đen che mắt, lại thêm thân phận là người khuyết tật, hoàn toàn che lấp đi ánh hào quang của anh.

Trong gương, Lâm Thất Dạ nhắm mắt.

Anh hơi nhíu mày, mí mắt che trên đôi mắt run rẩy, dường như đang cố gắng mở mắt, thậm chí cả hai tay cũng nắm chặt lại.

Một giây, hai giây, ba giây...

Cơ thể anh run rẩy rất lâu, cuối cùng không chịu nổi, đột nhiên thả lỏng, thở hắt hên.

Vài giọt mồ hôi lăn trên má Lâm Thất Dạ, giữa hai hàng lông mày anh hiện lên một tia tức giận.

Suýt nữa... suýt nữa thôi!

Tại sao lần nào cũng suýt nữa như vậy?

Bao giờ thì anh mới có thể mở mắt ra lần nữa, tự mình nhìn thế giới này?

Anh nói bây giờ anh có thể nhìn thấy, anh đã nói dối.

Đôi mắt của anh căn bản không mở ra được, thậm chí còn không mở nổi một khe.

Nhưng anh cũng không nói dối.

Bởi vì ngay cả khi nhắm mắt, anh vẫn có thể “Nhìn” thấy rõ ràng mọi thứ xung quanh.

Cảm giác này rất kỳ lạ, giống như toàn thân anh đều mọc mắt, có thể cảm nhận mọi thứ toàn diện không góc chết, hơn nữa nhìn còn rõ hơn, xa hơn so với đôi mắt trước đây.

Lúc đầu anh không làm được, trong năm năm đầu bị mù, anh không khác gì những người mù thực sự khác, chỉ có thể dùng âm thanh và cây gậy dẫn đường trong tay để cảm nhận thế giới này.

Nhưng không hiểu sao, từ năm năm trước, đôi mắt anh dường như có một số thay đổi, còn bản thân anh cũng có thể bắt đầu cảm nhận sơ bộ xung quanh. Lúc đầu chỉ có vài cm trước mặt, sau đó theo thời gian, anh có thể “Nhìn” thấy ngày càng xa, ngày càng rõ, năm năm sau, phạm vi anh có thể “Nhìn” thấy đã đạt đến mười mét.

Nếu một người bình thường chỉ có thể nhìn thấy mười mét thì đôi mắt của người đó về cơ bản cũng đã hỏng rồi nhưng đối với một thiếu niên đã mất đi ánh sáng, mười mét này có ý nghĩa là tất cả.

Quan trọng nhất là mười mét mà anh “Nhìn” thấy là không bị vật cản che khuất.

Nói cách khác, trong phạm vi mười mét xung quanh Lâm Thất Dạ, anh có tầm nhìn tuyệt đối, nói thô tục một chút, anh có thể nhìn xuyên thấu nhưng nói cao siêu hơn, anh có thể nhìn thấy từng hạt bụi lơ lửng trong không khí, nhìn thấy từng bộ phận bên trong máy móc, nhìn thấy từng động tác nhỏ của nhà ảo thuật dưới bàn...

Và nguồn gốc của khả năng này dường như chính là đôi mắt đã nhắm chặt mười năm dưới lớp vải đen kia.

Mặc dù có sức mạnh gần như siêu năng lực này, Lâm Thất Dạ vẫn không thỏa mãn, có được tầm nhìn tuyệt đối mười mét

là tốt nhưng anh muốn dùng chính đôi mắt của mình để tự mình nhìn thế giới này.

Đây là sự cố chấp của một thiếu niên.

Mặc dù hôm nay mở mắt thất bại nhưng anh có thể cảm nhận rõ ràng rằng...

Khoảng cách để thực sự mở mắt ra đã không còn xa nữa.

Sau khi rửa mặt, Lâm Thất Dạ vẫn như thường lệ, sớm lên giường chuẩn bị đi ngủ, cuộc sống của một người mù trong nhiều năm như vậy không phải toàn là chuyện xấu, ít nhất anh đã hình thành thói quen đi ngủ sớm.

Nhưng khi nằm trên giường, vô thức, trong đầu anh lại hiện lên hình ảnh đó.

Bầu trời vũ trụ tối đen, bề mặt Mặt Trăng tĩnh lặng, mặt đất màu xám trắng phản chiếu ánh sao âm đạm, ở trung tâm của hố Mặt Trăng cao nhất và lớn nhất, có một bóng người đứng như một bức tượng.

Bóng người đó đứng yên ở đó, như thể đã tồn tại từ thời xa xưa, ánh sáng vàng thiêng liêng tỏa ra, uy lực đó đủ khiến mọi sinh vật phải quỳ rạp xuống đất.

Đằng sau anh ta, sáu đôi cánh lớn đến mức khoa trương mở ra, che khuất ánh sáng mặt trời chiếu xuống từ phía sau, để lại một cái bóng khổng lồ trên mặt đất màu xám bạc.

Nhưng điều thực sự in sâu vào tâm trí Lâm Thất Dạ, không thể xóa nhòa, chính là đôi mắt của Ngài.

Đôi mắt chứa đầy uy lực, rực cháy như lò nung, chói mắt như mặt trời ở cự ly gần!

Anh đã nhìn thấy đôi mắt đó, chỉ trong chớp mắt, thế giới của anh chỉ còn lại bóng đêm.

Mười năm trước, anh đã nói ra sự thật nhưng lại bị chẩn đoán là bệnh tâm thần.

Nhưng anh hiểu rõ nhất, cái gì là sự thật, cái gì là ảo tưởng.

Kể từ khi nhìn thấy Thiên sứ trên Mặt Trăng, anh đã biết, thế giới này... tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Dần dần, Lâm Thất Dạ chìm vào giấc ngủ. Anh không biết rằng, ngay khi anh chìm vào giấc ngủ, trong căn phòng tối, hai luồng ánh sáng vàng rực rỡ chiếu ra từ khe mắt của anh, lóe lên rồi biến mất.

...

Tách, tách, tách...

Trong thế giới sương mù, Lâm Thất Dạ đi một mình.

Sương mù xung quanh cuộn cuộn, dường như vô tận, rõ ràng là đang đi trong hư không nhưng mỗi lần Lâm Thất Dạ đặt chân xuống, đều phát ra tiếng va chạm giòn tan, như thể dưới chân anh có một mặt đất vô hình.

Lâm Thất Dạ cúi đầu nhìn thân mình, thở dài.

Chương 6 - Tiếng gõ cửa 2

“Lại là giấc mơ này... Mỗi tối đều gõ cửa, rất mệt mỏi, được chứ?” Lâm Thất Dạ bất lực lắc đầu, bước một bước về phía trước.

Ngay sau đó, sương mù xung quanh cuộn ngược lại, một tòa nhà hiện đại phong cách kỳ lạ xuất hiện trước mặt Lâm Thất Dạ.

Nói nó kỳ lạ, bởi vì rõ ràng là một tòa nhà theo phong cách hiện đại nhưng trong cách xử lý một số chi tiết, lại tràn đầy hơi thở bí ẩn.

Ví dụ như cánh cổng sắt lớn chạm khắc đầy những vị thần, ví dụ như đèn điện giống như quả cầu lửa đang cháy, ví dụ như gạch men chạm trổ lơ lửng dưới chân...

Giống như pha trộn phong cách kiến trúc hiện đại với những yếu tố đền thờ trong thần thoại cổ đại, không ra thể thống gì nhưng lại có một vẻ đẹp không thể diễn tả thành lời.

Lâm Thất Dạ nhận ra loại kiến trúc này và trông nó rất quen thuộc.

Nó cực kỳ giống với bệnh viện tâm thần Dương Quang mà anh đã từng ở một năm, bằng chứng có sức thuyết phục nhất là, ở nơi trước đây viết dòng chữ lớn “Bệnh viện tâm thần Dương Quang” thì giờ đã biến thành một dòng chữ khác.

——Bệnh viện tâm thần Chư Thần.

“Nơi kỳ lạ.” Lâm Thất Dạ lắc đầu, bước tới, đi đến ngay trước cánh cổng sắt lớn.

Năm năm trước, không chỉ cơ thể anh bắt đầu thay đổi đột ngột, mà cả giấc mơ của anh cũng vậy.

Trong năm năm, mỗi tối anh đều mơ cùng một giấc mơ và nhân vật chính của những giấc mơ này đều là bệnh viện tâm thần Chư Thần bí ẩn này.

Chỉ là, cánh cổng lớn của bệnh viện tâm thần này luôn đóng chặt, dù thế nào cũng không thể mở ra.

Lâm Thất Dạ đã đi vòng quanh bệnh viện tâm thần vô số vòng, chỉ có một lối vào là cánh cổng sắt lớn ở mặt trước, mặc dù bức tường xung quanh không cao nhưng điều vô lý nhất là, mỗi khi Lâm Thất Dạ nhảy lên, chiều cao của bức tường cũng sẽ tăng theo.

Còn về sức mạnh... Ngay cả khi toàn bộ cơ thể Lâm Thất Dạ bị đập tan, cánh cổng sắt lớn cũng không hề lay động.

Dường như chỉ có một cách để vào.

Gõ cửa.

Lâm Thất Dạ nắm lấy vòng tròn trên cánh cổng sắt lớn, hít một hơi thật sâu, đập mạnh vào bề mặt cánh cổng.

Cạch——!

Tiếng giống như tiếng chuông cổ vang vọng trong bệnh viện tâm thần, cánh cổng sắt lớn rung lên, lắc lư, không mở.

Cạch——!

Một lần nữa, cánh cổng sắt vẫn không mở. Lâm Thất Dạ dường như không bất ngờ cũng không tức giận về điều này, anh rất kiên nhẫn tiếp tục gõ cửa.

Trong năm năm qua, anh đã nhận thức sâu sắc về quy tắc của giấc mơ này, ngoài việc gõ cửa, mọi cách khác đều không

thể mở được cánh cổng sắt lớn và trong giấc mơ này, ngoài việc gõ cửa... dường như anh không thể làm gì khác.

May mắn thay, trong giấc mơ, anh sẽ không mệt mỏi, nếu không thì cơ thể đã sớm kiệt quệ.

Vì vậy, Lâm Thất Dạ giống như một người lao động vất vả, cần cù gõ cửa cả đêm...

Một tuần sau, trường trung học phổ thông số 6 Thương Nam.

“Này, nhìn kia, người đó có phải học sinh trường mình không? Sao lại bịt mắt vậy?”

“Mặc đồng phục trường mình, chắc chắn là học sinh trường mình.”

“Cậu ấy còn cầm gậy dẫn đường, xem ra là người mù.”

“Lạ nhỉ, trước đây sao chưa từng thấy?”

“Có lẽ là học sinh lớp 10 mới vào năm nay?”

“Phải nói là, bịt mắt bằng mấy vòng vải đen, trông cũng khá đẹp trai.”

“Nhưng người mù thì học thể nào? Trường mình hình như không có lớp đặc biệt thì phải?”

“Không biết.”

“...”

Không ngoài dự đoán, Lâm Thất Dạ vừa bước vào cổng trường đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Nhưng đối với cảnh tượng này, Lâm Thất Dạ đã trải qua quá nhiều lần, anh thản nhiên đi qua đại lộ lá phong của trường, hướng về phía tòa nhà dạy học.

Nói về điều này, trước khi đến, Lâm Thất Dạ đã chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với những kẻ đầu gấu, bởi vì giống như nhiều truyện sảng não vô não, trong tình huống này chắc chắn sẽ có một vài kẻ ngốc được gọi là “Bá chủ trường học” nhảy ra, chế nhạo anh một trận, để sau này anh có thể ra oai và trả thù...

Tuy nhiên, những kẻ gây chuyện như vậy không xuất hiện, ngược lại có không ít học sinh chủ động tiến lên hỏi anh có cần giúp đỡ không.

Điều này khiến Lâm Thất Dạ không khỏi có chút thất vọng.

Cũng phải thôi, đều là những học sinh hiện đại đã trải qua chín năm giáo dục bắt buộc, làm gì có nhiều kẻ gây chuyện không biết điều như vậy? Huống hồ, cho dù có những nhóm nhỏ như vậy, bây giờ cũng coi trọng “Nghĩa khí giang hồ”, ngày thường giúp anh em giải quyết mọi chuyện, thể hiện một chút ý khí còn được, nếu thực sự đi bắt nạt người tàn tật, ngày hôm sau sẽ bị nước bọt nhấn chìm, hoàn toàn mất hết danh dự.

Lâm Thất Dạ đi theo cầu thang lên trên, nhanh chóng tìm thấy lớp học của mình, lớp 11 (2). Anh đã học lớp 10 ở trường đặc biệt một năm, bây giờ chuyển trường, coi như là học sinh chuyển lớp.

Theo như hầu hết các tác phẩm phim truyền hình và tiểu thuyết, học sinh chuyển lớp thường là danh từ đồng nghĩa với sự lạnh nhạt, cô lập và bi thảm, bởi vì trong một năm học lớp 10, các nhóm nhỏ khác nhau đã hình thành, nếu bản thân không chủ động, rất khó để thực sự hòa nhập vào lớp.

Chương 7 - Ngày sống sót 1

Lâm Thất Dạ rất rõ ràng, anh không phải là người chủ động. Thậm chí ngay cả khi anh đã học lớp 10 cùng họ, với khí chất xa cách của anh, rất có thể cho đến bây giờ anh vẫn chỉ là một mình.

Nhưng một mình cũng không có gì không tốt, ít nhất bản thân Lâm Thất Dạ rất thích cảm giác này, không ai làm phiền, tĩnh tâm dưỡng tính, tập trung vào việc học...

Nếu thực sự cố ý để anh đi làm quen với người khác, ngược lại anh sẽ không làm.

Đứng trước cửa lớp, Lâm Thất Dạ hít một hơi thật sâu, định thần lại, bước vào.

Ngay khi Lâm Thất Dạ bước vào lớp, tiếng ồn ào ban đầu đột nhiên dừng lại, không khí bỗng trở nên yên tĩnh...

Một giây, hai giây, ba giây...

Ngay khi Lâm Thất Dạ chuẩn bị nói điều gì đó, cả lớp bỗng nổ tung!

“Bạn là bạn học Lâm Thất Dạ phải không? Chỗ ngồi của bạn đã chuẩn bị xong rồi, ở đằng kia.”

“Bạn học Lâm Thất Dạ, bạn không nhìn thấy sao? Tôi dẫn bạn qua.”

“Bạn học, bạn đi chậm thôi, trên lối đi có nhiều đồ lắm... Này, cất cặp đi!”

“...”

Chưa đợi Lâm Thất Dạ phản ứng lại, đã có mấy bạn học tiến lên, cẩn thận dẫn anh đến chỗ ngồi của mình, còn một bạn nam cao lớn trực tiếp nhận lấy cặp của Lâm Thất Dạ, vác lên vai mình.

Dưới sự hộ tống của nhiều người, Lâm Thất Dạ “An toàn” đến chỗ ngồi của mình.

Lâm Thất Dạ:...?

Sao lại không giống trong kịch bản vậy?

“Bạn học Lâm Thất Dạ, tôi là lớp trưởng của lớp này, Tưởng Thiên, có chuyện gì có thể tìm tôi.” Một cô gái buộc tóc đuôi ngựa vỗ ngực nói.

“Tôi tên là Lý Nghị Phi, nếu đi ăn thì gọi tôi một tiếng, tôi sẽ dẫn bạn đi.” Người đàn ông giúp anh xách cặp cười nói.

“Còn tôi, tôi tên là Vương Thiệu...”

“...”

Rất nhiều người vây quanh anh, nhiệt tình chào hỏi anh.

Trong lúc nhất thời, Lâm Thất Dạ có chút bối rối.

Nói thật, điều này khác xa so với tưởng tượng của anh.

“Các bạn, các bạn quen tôi sao?” Biểu cảm của Lâm Thất Dạ có chút kỳ lạ.

“Giáo viên chủ nhiệm đã nói với chúng tôi về bạn.” Lớp trưởng Tưởng Thiên trả lời: “Nhưng điều khiến chúng tôi ấn tượng nhất vẫn là dì của bạn, hôm đó dì ấy cầm một giỏ trứng, đứng ở đây, từng người một tặng trứng cho chúng tôi, nhờ chúng tôi chăm sóc bạn...”

Trong đầu Lâm Thất Dạ như có một tiếng sấm nổ vang, cả người anh sững sờ tại chỗ.

Những gì những bạn học đó nói tiếp theo, anh đã không nghe lọt tai, anh chỉ ngây người nhìn vào lớp học này, trong đầu không tự chủ hiện lên hình ảnh người phụ nữ trung niên lưng còng, xách một giỏ trứng mới luộc, tha thiết nhờ vả các bạn học. “Các bạn học sinh, giúp đỡ tôi một chút, đứa cháu trai của tôi mắt không tốt lắm, tính tình lại lạnh lùng, các bạn hãy quan tâm đến nó nhiều hơn...”

“Cô bé, cháu thật xinh đẹp, đứa cháu trai của tôi cũng rất đẹp trai, cháu chắc chắn sẽ thích...”

“Thất Dạ này, đứa trẻ này bên ngoài lạnh lùng bên trong ấm áp, chỉ cần quen với nó, các bạn chắc chắn sẽ hòa hợp rất tốt...”

“...”

Không biết từ lúc nào, dải lụa đen đã hơi ướt.

“Dì...” Anh lẩm bẩm.

Ngay khi mọi người đang riu rít trò chuyện, một cô giáo nữ kẹp sách bước vào, nhìn thấy Lâm Thất Dạ ngồi ở hàng ghế trước, trước tiên là lên hỏi thăm vài câu, sau đó giới thiệu đơn giản với mọi người, rồi bắt đầu giảng bài.

“Mọi người lật sách đến trang chín mươi một, hôm nay chúng ta sẽ nói về lịch sử và khó khăn của Đại Hạ thời cận đại...”

Có vẻ như vì có thêm Lâm Thất Dạ nên hôm nay cô giáo này đã bỏ qua phần đọc lướt sách giáo khoa, trực tiếp giảng luôn nội dung sách.

“Một trăm năm trước, trên Trái Đất còn có hơn hai trăm quốc gia, phân bố ở bảy châu lục bốn đại dương, phong tục văn hóa khác nhau, ngay cả trong thời đại khoa học kỹ thuật chưa phát triển như vậy, chúng ta vẫn có thể đi thuyền đến các

quốc gia khác nhau, cảm nhận sự giao thoa văn hóa giữa các quốc gia...”

“Tuy nhiên vào ngày chín tháng ba năm đó, một màn sương mù bí ẩn đột nhiên xuất hiện ở Nam Cực, sau đó lan rộng với tốc độ kinh hoàng, chỉ trong vòng 24 giờ, đã nuốt chửng gần 98% diện tích Trái Đất.”

“Những tòa nhà cao tầng do con người xây dựng, những khu rừng nguyên sinh tồn tại từ lâu đời, những đại dương sâu thẳm... Tất cả mọi thứ đều bị sương mù bao phủ, vô số quốc gia chìm trong sương mù, mất tích không còn tin tức.”

“Tuy nhiên, màn sương mù khó hiểu này khi sắp xâm nhập vào lãnh thổ Đại Hạ thì... dừng lại.”

“Không ai biết lý do nhưng nó đã dừng lại một cách kỳ lạ như vậy.”

“Trong một trăm năm, vô số lý thuyết và phỏng đoán đã được đưa ra, có người nói rằng loại sương mù này thực ra là một loại sinh vật, sau khi nuốt chửng 98% Trái Đất, đã ăn no nên dừng lại ở gần Đại Hạ; có người nói rằng vì vị trí của Đại Hạ có từ trường đặc biệt, cản trở sự lan rộng của sương mù; còn có người nói rằng đây là sự tích tụ của năm nghìn năm của Đại Hạ chúng ta đang phát huy tác dụng, bảo vệ lãnh thổ này...”

Chương 8 - Ngày sống sót 2

“Thành phần của loại sương mù này hoàn toàn vượt quá nhận thức của con người, dù là ánh sáng, âm thanh, sóng điện từ hay các phương tiện thăm dò khác, đều không thể xuyên qua loại sương mù này, không ai biết rằng đằng sau lớp sương mù này, những quốc gia khác đã bị nuốt chửng từ hàng trăm năm trước, liệu có còn tồn tại hay không...”

“Theo các chuyên gia phỏng đoán, khả năng họ sống sót trong sương mù là cực kỳ thấp, bởi vì loại sương mù này dù hít vào phổi hay tiếp xúc với bề mặt da... đều gây tử vong!” “Trong một trăm năm qua, nước ta đã cử vô số đội thám hiểm được trang bị đầy đủ vào sương mù nhưng không một ai trở về.”

“Năm mươi năm trước, vệ tinh đầu tiên của nước ta đã phóng thành công, từ hình ảnh truyền về từ không gian, có thể thấy toàn bộ Trái Đất đã trở thành màu xám trắng, chỉ còn lại một vùng đất sạch là Đại Hạ.”

“Đại Hạ bây giờ giống như một hòn đảo cô đơn trên hành tinh này, còn chúng ta... có lẽ là những người sống sót cuối cùng trên hành tinh này.”

“Vì vậy, ngày sương mù xuất hiện, tức là ngày 9 tháng 3 hàng năm, được gọi là ‘Ngày sống sót’.”

Trăng sao thừa thớt.

Tiếng chuông báo hết tiết tự học vang lên, từng nhóm học sinh đi ra khỏi lớp học, vừa nói cười vừa đi trong màn đêm, sau một ngày vất vả, có lẽ đây là lúc họ thư giãn nhất.

Không bài tập, không giáo viên, bên cạnh có hai ba người bạn, về nhà tắm rửa xong là có thể thoải mái leo lên giường nghỉ ngơi, chẳng phải rất tuyệt sao?

Nhưng trong đám người lựa thừa đó, một đội ngũ đông tới mười mấy người đột nhiên xuất hiện, chỉnh tề và vững vàng đi về phía bên ngoài trường.

Ở giữa họ, một thiếu niên bịt mắt bằng dải lụa đen giống như nhân thịt trong bánh bao, được bọc kín mít.

Đội ngũ đông đảo như vậy, lập tức thu hút sự chú ý của tất cả các học sinh xung quanh.

“Thực ra... tôi có thể tự đi về, thật đấy.” Khóe miệng Lâm Thất Dạ hơi giật giật, có chút bất lực lên tiếng: “Tôi có thể nhìn thấy, chỉ là mắt không thể nhìn thấy ánh sáng...”

“Không cần nói nữa bạn học Lâm Thất Dạ!” Tưởng Thiên ngắt lời Lâm Thất Dạ, nghiêm nghị nói: “Chúng tôi đã hứa với dì của bạn sẽ chăm sóc tốt cho bạn, chắc chắn sẽ làm được!”

“Đúng vậy Thất Dạ, vừa hay nhà chúng ta cùng một hướng, đều thuận đường.”

“Tôi cũng thuận đường.”

Lâm Thất Dạ:...

Nói thật, bây giờ anh càng hy vọng mình là người bị cô lập, ở trong bóng tối lâu rồi, anh không quen với cảm giác được quá nhiều người quan tâm như vậy, điều này khiến anh rất khó chịu.

Tất nhiên, dì và Dương Cần không tính, vì họ là người nhà của anh.

Nhưng dù sao thì mọi người cũng có một tấm lòng tốt, anh cũng không tiện nói gì, chỉ có thể bất lực đi theo đám đông về phía trước.

“Ngã tư phía trước tôi phải rẽ phải nhưng có thể đi cùng các bạn thêm một đoạn nữa.”

“Tôi phải rẽ ở đây, đi trước nhé, mai gặp lại.”

“Mai gặp lại.”

“...”

Càng đi xa trường, những người bạn học vây quanh Lâm Thất Dạ lần lượt chào tạm biệt và rời đi vài phút sau, bên cạnh Lâm Thất Dạ chỉ còn lại năm người.

Không khí vốn ồn ào dần trở nên yên tĩnh, không gian cũng trở nên thoáng đãng hơn, Lâm Thất Dạ thở dài nhẹ nhõm. “Các bạn nói xem... sương mù đó có thực sự sẽ tái phát, nuốt chửng Đại Hạ không?” Lý Nghị Phi đeo ba lô, tò mò quay đầu hỏi.

“Cậu không nghe các chuyên gia nói sao? Xác suất sương mù tái phát rất nhỏ, có lẽ trong trăm năm gần đây sẽ không có gì thay đổi, còn sau trăm năm thì thế nào... dù sao thì lúc đó chúng ta cũng không còn nữa, lo lắng nhiều như vậy làm gì?” Tưởng Thiển trợn mắt.

“Này, cậu không biết sao, những chuyên gia gì đó nói chuyện không đáng tin nhất, lỡ đâu chúng ta vất vả lắm mới thi đỗ đại học, còn chưa kịp tận hưởng cuộc sống, sương mù đã nuốt chửng cả Đại Hạ thì chẳng phải lỗ to rồi sao?”

“Vậy nên bây giờ cậu mới ngày nào cũng lêu lổng, không chuyên tâm học hành à?” Tưởng Thiển đi đến trước mặt Lý Nghị Phi, nghiêm mặt nói: “Tôi phải nhắc cậu, thầy Vương đã nói rồi, nếu lần thi này cậu lại xếp cuối lớp, cậu phải chuyển bàn lên ngồi cạnh bục giảng đây.”

“Biết rồi, biết rồi.” Lý Nghị Phi cười trừ.

“Nhưng mà, tôi thực sự không nghĩ sương mù đó có thể tái phát được.” Vạn Thiệu đi đầu đột nhiên lên tiếng: “Nói cho

cùng, sương mù cũng chỉ là một hiện tượng tự nhiên mà thôi, sau khi đạt đến một ngưỡng chắc chắn, nó sẽ dần dần tiêu tan, giống như kỷ băng hà vậy, khi băng giá bao phủ trái đất, theo nhiệt độ tăng lên, nó sẽ dần tan đi và một kỷ nguyên mới sẽ đến.”

“Tôi biết cậu nói về cái này, hình như gọi là thuyết thiên tai phải không? Bây giờ cũng được nhiều người công nhận.”
Tưởng Thiển gật đầu.

“Nhưng nếu... sương mù này không phải là một hiện tượng tự nhiên thì sao?” Đúng lúc này, Lâm Thất Dạ vẫn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng.

Chương 9 - Vô Giới Không Vực

Vạn Thiệu sững sốt, sau đó cười nói: “Thất Dạ, cậu sẽ không thực sự tin vào những lời của những nhà thần học, cho rằng sương mù này liên quan đến sức mạnh siêu nhiên chứ?”

“Đã là thế kỷ 21 rồi, chúng ta phải tin vào khoa học, trên thế giới không có nhiều thứ thần thần quỷ quỷ như vậy.” Một người bạn học tên Lưu Viễn chen ngang.

Lâm Thất Dạ không trả lời, trên thế giới này có những thứ vượt ra ngoài khoa học hay không, anh hiểu rõ nhất, chỉ là những chuyện này không cần phải nói với người ngoài.

Lý Nghị Phi lẩm bẩm: “Tôi thì thấy, nếu thực sự có những thứ đó, thế giới này sẽ thú vị hơn nhiều.”

“Nói nhiều chuyện vô bổ làm gì, những chuyện này cũng không phải chuyện chúng ta nên quan tâm, thay vì ở đây lo lắng sương mù có tái phát hay không thì chi bằng đợi đến kỳ nghỉ ba ngày Ngày sống sót để ngủ nướng thêm một chút còn thực tế hơn.” Tưởng Thiên cười nói.

“Đúng vậy, kỳ nghỉ mới là thiết thực nhất!”

...

Lúc này, khu phố cổ của thành phố Thương Nam.

Một người đàn ông đang vác một tấm biển quảng cáo, thông thả đi trên con phố vắng vẻ và tối tăm, những ngọn đèn đường cũ kỹ tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, kéo dài bóng lưng của

anh ta...Anh ta liếc nhìn điện thoại, đi đến một ngã tư hẹp, dừng lại.

“Là đây rồi...”

Anh ta lẩm bẩm, hạ tấm biển quảng cáo trên vai xuống, chỉnh lại.

Dưới ánh đèn đường nhấp nháy, bóng của tấm biển quảng cáo lúc ẩn lúc hiện, trên nền đen đó, mấy chữ đỏ tươi nổi bật vô cùng!

—— Cấm đi phía trước!

Người đàn ông dựa vào đèn đường, châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, rồi mở tai nghe.

“Đội trưởng, tấm biển thứ ba đã vào vị trí.”

“Nhận được, bắt đầu đi.”

“Vâng.”

Người đàn ông ngậm điếu thuốc, bước đến trước tấm biển quảng cáo, đặt ngón tay cái lên răng, cắn mạnh!

Một giọt máu chảy ra từ vết thương, người đàn ông ngồi xổm xuống, dùng ngón tay cái nhuộm máu gạch một đường dài trên bốn chữ “Cấm đi phía trước”!

Ánh mắt anh ta đánh lại, một luồng khí thể kỳ lạ bùng phát ra từ anh ta!

Anh ta ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đen kịt thì thảm bằng giọng chỉ mình anh ta nghe thấy...

“Cấm Khư, [Vô Giới Không Vực].”

Ngay sau đó, vết máu đỏ tươi trên tấm biển quảng cáo trước mặt anh ta nhanh chóng phai màu, như thể bị hấp thụ, tiếp theo, bốn chữ “Cấm đi phía trước” lóe lên ánh đỏ!

Rồi dần dần trở lại bình thường.

Người đàn ông ngồi phịch xuống đất, thở dài, có chút phàn nàn.

“Chết tiệt, lại bị đào rỗng rồi...”

Lúc này, nếu có ai đó nhìn xuống thành phố Thương Nam từ trên trời, họ sẽ thấy ba điểm sáng nhấp nháy gần khu phố cổ, sau đó lấy ba điểm sáng này làm đỉnh, nhanh chóng phác họa ra một hình tam giác đều màu đỏ sẫm!

Ngay khi hình tam giác được hình thành, nửa khu phố cổ bị bao phủ như thể bị ai đó xóa khỏi bản đồ, dần dần biến mất...

Tuy nhiên, nhìn từ mặt đất, khu phố cổ vẫn là khu phố cổ.

Cùng lúc đó, ở trung tâm hình tam giác này, sáu chiếc áo choàng đen đỏ như tia chớp vụt qua bầu trời!

Người đàn ông đứng đầu ngẩng đầu nhìn bầu trời đỏ sẫm, đưa tay nắm lấy chuôi dao sau lưng, đôi mắt hơi nheo lại.

“Hành động thanh trừng Quỷ diện nhân, bắt đầu.”

Khu phố cổ bên ngoài.

Người đàn ông vừa mở Cẩm Khư đang ngồi bên tấm biển quảng cáo, quay đầu nhìn nửa khu phố cổ tĩnh lặng như bức tranh, lắc đầu bất lực, lấy điện thoại trong túi ra chơi trò xếp hình.

“Anh bạn, nửa đêm ngồi đây chơi điện thoại à? Không sợ lạnh hông à?”

Không lâu sau, một người đi bộ từ phía bên kia đường đi tới, thấy cảnh này liền bật cười.

Người đàn ông ngẩng đầu nhìn anh ta, rồi lại cúi đầu tiếp tục thao tác: “Không có gì làm, rảnh quá.” Người đi bộ cười, lấy một điều thuốc từ trong túi ra, đưa cho người đàn ông.

Người đàn ông xoa tay, nghiêm mặt nói: “Giờ làm việc, không hút thuốc.”

“Này, anh ngồi xỏm trên đường chơi điện thoại, cũng tính là giờ làm việc à?” Người đi bộ cười.

“Ừ.”

“Được rồi.” Người đi bộ nhún vai, đứng dậy đi về phía con phố sau lưng người đàn ông.

“Anh đi đâu vậy?” Người đàn ông đột nhiên lên tiếng.

“Về nhà.”

“Anh không thể về, ít nhất là bây giờ không thể.”

Người đi bộ nhướng mày: “Anh có ý gì?”

“Con đường này hiện tại không thông, đợi khi nào thông rồi anh mới có thể về.” Người đàn ông chỉ vào tấm biển quảng cáo sau lưng.

Người đi bộ nhìn theo ngón tay anh ta, thấy tấm biển quảng cáo dựng giữa đường một cách khó hiểu, định nói gì đó thì thấy bốn chữ “Cấm đi phía trước” lóe lên một tia sáng yếu ớt.

Ánh mắt người đi bộ đột nhiên đờ đẫn.

Vài giây sau, anh ta cứng đờ quay người, từng bước một đi về con đường cũ, đôi mắt đờ đẫn...

Người đàn ông dường như không hề ngạc nhiên về điều này, khi anh ta chuẩn bị tiếp tục chơi trò xếp hình thì giọng nói của một người đàn ông khác đột nhiên vang lên trong tai nghe.

Chương 10 - Quỷ diện nhân

1

“Triệu Không Thành!!”

Ngay khi giọng nói này vang lên, người đàn ông đột ngột ngồi bật dậy, vẻ nhàn nhã và mệt mỏi trên khuôn mặt biến mất, thay vào đó là sự nghiêm túc tuyệt đối!

“Có! Đội trưởng, có chuyện gì vậy?”

“Có chút vấn đề, trong số những Quỷ diện nhân này đã xuất hiện một Quỷ diện vương, nhân lúc chúng ta vây bắt những Quỷ diện nhân khác thì bất ngờ tấn công làm Hồng Anh bị thương nặng, trốn thoát khỏi phạm vi Cẩm Khư qua đường cống.”

“Quỷ diện vương?” Sắc mặt Triệu Không Thành thay đổi: “Nó chạy về hướng nào? Tôi sẽ chặn nó!”

“Không, Không Thành, cậu không giỏi chiến đấu, không thể đánh bại Quỷ diện vương, để tôi đi truy đuổi.”

Triệu Không Thành sững sốt: “Vậy tôi...”

“Sau khi Quỷ diện vương trốn thoát, lại có hai Quỷ diện nhân nhân cơ hội trốn vào cống, những người khác đang thanh trừng những Quỷ diện nhân còn lại không thể thoát thân.”

“Hướng nào?”

“Đông Nam.”

“Được.”

Ánh mắt Triệu Không Thành lóe lên, nhanh chóng chạy đến đầu bên kia đường phố, chui vào một chiếc xe tải màu đen, nhấn mạnh chân ga, lao đi trong tiếng động cơ ồ ồ.

Trên ghế phụ của anh ta, một chiếc áo choàng đen đỏ được xếp ngay ngắn,

và một thanh đao thẳng trong bao!

...

“Được rồi, tôi sẽ ở đây, tôi đi trước.”

Vương Thiệu dừng lại, quay lại nói với bốn người phía sau.

Ngay lúc này, Lý Nghị Phi như đột nhiên nhớ ra điều gì, lên tiếng: “Vương Thiệu, nếu tôi nhớ không nhầm thì nhà cậu ở gần khu phố cổ phải không?” ... Không có gì, cậu nhớ cẩn thận trên đường về.”

Khóe miệng Vương Thiệu hơi giật giật, trợn mắt: “Cậu có gì thì nói đi, đừng nói nửa chừng rồi dừng lại, khiến người ta khó chịu.”

Lý Nghị Phi do dự một lát: “Nghe nói gần đây khu phố cổ không được yên ổn, có kẻ giết người hàng loạt!”

“Kẻ giết người hàng loạt? Thật hay giả vậy!” Tưởng Thiên có chút không tin.

“Tất nhiên là thật!” Lý Nghị Phi nhìn xung quanh, hạ giọng: “Chuyện này có thể các cậu không biết, mấy ngày gần đây ở khu phố cổ đã chết hơn chục người rồi.”

“Hơn chục người? Không thể nào, nếu có chuyện lớn như vậy thì tin tức đã đưa rồi.” Vương Thiệu lắc đầu.

“Này, sao lại không thể, tớ nói cho các cậu biết, chuyện này xảy ra rất kỳ lạ, có người ở trên ra sức dè tin tức xuống,

nếu không phải bố tớ làm việc ở cục cảnh sát thì tớ cũng không biết chuyện này.”

“Kỳ lạ? Kỳ lạ thế nào?”

“Nghe nói...” Lý Nghị Phi dừng lại, lại hạ giọng thêm một chút.

“Nghe nói những người chết đó, toàn bộ khuôn mặt đều bị lột, trên mặt chỉ còn một cục thịt nát đẫm máu và đôi mắt lồi ra, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn!”

Gió đêm se lạnh thổi qua, khi nghe câu này, mấy người chỉ thấy một luồng khí lạnh từ chân chạy thẳng lên đỉnh đầu!

“Lý Nghị Phi! Cậu có bệnh không, tôi muộn rồi còn nói mấy chuyện này!” Tưởng Thiển mặt tái mét, vô thức nhìn quanh con phố vắng vẻ, tức giận nói.

Nơi này vốn đã gần khu phố cổ, thuộc vùng xa xôi của thành phố Thương Nam, tan học tự học đã gần mười giờ, trên đường không có một người đi bộ nào, kết hợp với lời nói của Lý Nghị Phi thực sự khiến người ta có chút sợ hãi.

Không chỉ cô ấy, ngay cả Vương Thiệu và Lưu Viễn, hai người đàn ông này cũng có chút sợ hãi, Vương Thiệu liếc nhìn con đường nhỏ hẹp mà mình sắp đi, đột nhiên có chút chột dạ...

Nếu như lời nói của Lý Nghị Phi chỉ khiến người ta có chút sợ hãi thì những lời tiếp theo của Lâm Thất Dạ trực tiếp khiến da đầu họ tê dại!

Lâm Thất Dạ suy nghĩ một lúc, chậm rãi nói: “Cậu chắc chứ... những chuyện này là do người làm?”

“Thất Dạ, cậu...” Tưởng Thiển run rẩy!

Khóe miệng Vương Thiệu và Lưu Viễn hơi giật giật, ánh mắt nhìn Lâm Thất Dạ đột nhiên trở nên kỳ lạ.

Được lắm Lâm Thất Dạ mày rậm mắt to, không ngờ người giấu sâu nhất lại là cậu?

Lý Nghị Phi kinh ngạc nhìn Lâm Thất Dạ: “Cậu cũng nghĩ vậy sao?”

“Im miệng im miệng im miệng!” Tưởng Thiên thực sự không chịu nổi nữa, đưa tay véo mạnh vào cánh tay Lý Nghị Phi, anh ta lập tức kêu lên đau đớn.

“Đêm hôm khuya khoắt đừng kể chuyện ma nữa!! Một lát nữa tôi còn phải về nhà!”

Lý Nghị Phi ôm cánh tay, đau đến mức nhăn nhó, trốn sang một bên lắm bả: “Đây không phải chuyện ma...” “Vương Thiệu nhún vai: “Không nói nhảm với các cậu nữa, dù sao thì tớ cũng không tin vào mấy thứ vớ vẩn đó, đi đây.”

Bóng dáng Vương Thiệu dần biến mất trong con hẻm nhỏ.

Tưởng Thiên lại trừng mắt nhìn Lý Nghị Phi, bước về phía trước vài bước, đột nhiên dừng lại.

Cô hít mạnh một hơi, cau mày,

Trong mắt hiện lên một chút nghi ngờ,

Quay đầu nói: “Các cậu có ngửi thấy mùi hôi không?”

“Mùi hôi?”

“Là loại mùi gì đó thối rửa.”

“Tớ không ngửi thấy, Lưu Viễn thì sao?”

“Tớ cũng không... ối!!”

Lưu Viễn và Lý Nghị Phi chưa kịp nói hết câu, sắc mặt đột nhiên thay đổi, vội vàng che mũi, hoảng sợ nhìn xung quanh.

Lâm Thất Dạ định nói gì đó thì một mùi hôi thối đến buồn nôn đột nhiên xộc vào mũi anh, cảm giác này giống như ném

một miếng thịt thối rửa mười mấy ngày vào bể phốt, lại trộn với một tá trứng thối, chỉ ngửi một cái thôi cũng khiến dạ dày cuộn trào.

Chương 11 - Quỷ điện nhân 2

Đây là mùi hôi thối nhất mà Lâm Thất Dạ từng ngửi thấy trong suốt cuộc đời mình.

Còn Tưởng Thiên, người có khứu giác nhạy bén nhất thì trực tiếp ngồi xổm xuống nôn ọe.

“Chết tiệt, cái gì mà thối thế này?!” Lý Nghị Phi vừa che mũi vừa hét lên.

“Không biết.” Lâm Thất Dạ cau mày, một lúc sau, anh chỉ tay về phía con hẻm nhỏ mà Vương Thiệu vừa rời đi.

“Nhưng theo hướng mùi lan tỏa thì có vẻ là từ đó truyền đến.”

Ngay sau đó, một tiếng hét thảm thiết từ không xa vọng lại, vang vọng trong không gian tĩnh lặng của đêm.

“Vương Thiệu?!” Lý Nghị Phi và hai người kia nghe thấy giọng nói quen thuộc này, đồng thanh hét lên.

Ba người nhìn nhau, chạy thẳng đến con hẻm nhỏ mà Vương Thiệu vừa rời đi.

Lâm Thất Dạ đứng một mình tại chỗ, cau mày nhìn con đường nhỏ tối tăm, vẻ mặt có chút nghiêm trọng.

Mặc dù không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng trong lòng anh lại có một linh cảm không lành.

Ngoại ô khu phố cổ, tên giết người hàng loạt biến thái, mùi hôi thối kỳ lạ, tiếng hét...

Có gì đó không ổn

Anh do dự tại chỗ một lúc, sau một hồi đấu tranh tư tưởng, cuối cùng thở dài bất lực, vẫn cầm lấy cây gậy dẫn đường trong tay lao về phía con hẻm

Nếu là bình thường, Lâm Thất Dạ gặp phải tình huống này, tuyệt đối sẽ không xen vào chuyện người khác, ngược lại còn chạy thật xa theo hướng ngược lại!

Đã có người hét lên, vậy thì chắc chắn không phải chuyện gì tốt.

Không phải chuyện tốt, vậy thì có nghĩa là rắc rối.

Cướp bóc, giết người, hoặc chứng kiến một vụ án mạng nào đó... Dù là chuyện gì, Lâm Thất Dạ cũng không muốn dính líu đến chúng. Anh không có nhiều tò mò đến vậy, không muốn biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì; cũng không có lòng thương người tràn trề, không muốn làm anh hùng.

Quan trọng nhất là, anh không biết đánh nhau, lỡ như mất mạng ở đó thì phải làm sao?

Nhưng tình huống trước mắt lại có chút khác.

Mặc dù Lâm Thất Dạ không muốn thừa nhận nhưng việc Vương Thiệu gặp nạn không thể không liên quan đến anh.

Nếu không phải họ chủ động đưa Lâm Thất Dạ về nhà, có lẽ Vương Thiệu đã đi về từ một con đường khác, hoặc về sớm hơn vài phút thì sẽ không gặp phải tình huống này?

Anh thực sự không thích xen vào chuyện người khác nhưng anh càng không thích mắc nợ ân tình.

Dù sao thì anh cũng phải đi xem chuyện gì đã xảy ra, coi như cũng đã hết lòng, nếu gặp nguy hiểm thì chạy thẳng.

Lâm Thất Dạ bịt mắt nhưng tốc độ không hề chậm, càng đến gần nơi phát ra tiếng hét, anh càng nhúu chặt mày.

Mùi hôi thối, càng ngày càng nồng.

“Á á á!!!”

Tiếng hét thứ hai truyền đến từ khúc quanh phía trước, chỉ có điều lần này là giọng nữ.

Tưởng Thiên!

Lâm Thất Dạ đột ngột dừng lại ở khúc quanh của con hẻm, phạm vi cảm nhận tinh thần của anh xuất hiện bóng dáng của ba người Tưởng Thiên

Ngay trước mặt anh, Tưởng Thiên đang nằm gục trên mặt đất, há hốc miệng nhìn về phía trước trong sợ hãi, toàn thân run rẩy!

Trước mặt cô, Lưu Viễn và Lý Nghị Phi như tượng đá đứng bất động ở đó, mắt nhìn chăm chăm về phía trước, cũng đang run rẩy!

Xa hơn nữa... Lâm Thất Dạ không cảm nhận được.

Đôi mắt anh vẫn chưa mở ra được, không thể dùng tầm nhìn của mình để nhìn thế giới này, phạm vi cảm nhận tinh thần chỉ có mười mét, vì vậy đã xuất hiện một tình huống vô cùng khó xử.

Trong phạm vi mười mét, anh nhìn thấu mọi thứ, ngoài mười mét, anh là một người mù thực sự

Ba người Tưởng Thiên đã nhìn thấy điều gì mà lại sợ hãi đến vậy?

Mặc dù anh không nhìn thấy nhưng thính giác của anh rất nhạy, anh có thể nghe rõ ràng ở không xa có tiếng sột soạt.

Giống như có người đang gặm nhấm thứ gì đó, gặm rất dữ dội và rất ngon miệng.

Ừm... nghe giống như Tiểu Hắc Lão gặm xương.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Lâm Thất Dạ hạ giọng hỏi.

Tướng Thiển dường như bị sự xuất hiện của Lâm Thất Dạ làm cho giật mình, hai tay hoảng loạn nắm lấy vạt áo anh, răng va vào nhau lập cập!

“Quái vật... quái vật đang gặm mặt Vương Thiệu!”

Sắc mặt Lâm Thất Dạ lập tức thay đổi!

“Chạy!!”

Lâm Thất Dạ và Lý Nghị Phi đồng thời hét lớn!

Chữ này vừa bật ra, Lưu Viễn như một con chó hoang phát điên, đột nhiên quay đầu chạy về phía sau, bị vai Lâm Thất Dạ va vào loạng choạng, sau đó nhanh chóng bò dậy, liều mạng chạy! “Quái vật... cứu mạng! Có người không!! Quái vật!” Hắn vừa chạy vừa hét lớn.

Lâm Thất Dạ không kịp trở tay bị hắn đâm sầm vào, thân hình loạng choạng, vừa mới đứng vững thì từ xa đã truyền đến tiếng va chạm nặng nề.

Giống như có một con gấu nâu giẫm mạnh xuống đất, điên cuồng chạy về phía anh.

Đồng tử Tướng Thiển đột nhiên co lại, không biết lấy sức từ đâu, nhanh như chớp bò dậy khỏi mặt đất, hét lên chạy đi.

Còn Lý Nghị Phi... hắn đã chạy ngay sau khi hét lên chữ chạy, tốc độ còn nhanh hơn cả Lưu Viễn đẩy Lâm Thất Dạ ra.

Chương 12 - Tôi muốn sống

Nếu không phải tên súc sinh Lưu Viễn vừa rồi đâm sầm vào Lâm Thất Dạ khiến anh loạng choạng thì bây giờ hẳn đã chạy xa lắm rồi.

Nhưng chỉ chậm trễ trong chốc lát như vậy, hắn đã cùng Tưởng Thiên rơi vào cuối cùng.

Vào lúc này, dường như mọi người đều quên mất thân phận “Người tàn tật” của Lâm Thất Dạ, những người bạn học vừa mới thề thốt sẽ đưa anh về nhà, đã hoàn toàn quên anh ở phía sau.

Ồ, cũng không hẳn là quên hoàn toàn, dù sao thì vừa rồi còn đâm vào anh một cái.

Lâm Thất Dạ cười lạnh trong lòng.

Nhưng bây giờ anh không có thời gian để quan tâm đến những chuyện này, bởi vì khi anh vừa chạy được vài bước, trong phạm vi mười mét cảm nhận tinh thần đã có thứ gì đó xông vào.

Thứ đó giống như một con người, lại không giống như một con người

Nói nó giống như một con người, bởi vì nó cũng có bốn chân và một cái đầu như con người, nói nó không giống như một con người, bởi vì lúc này nó giống như một con linh cẩu, bốn chân chạy trên mặt đất, thân hình cũng to lớn như một con gấu nâu!

Quan trọng nhất là, trên đầu nó mọc một khuôn mặt quỷ.

Trắng bệch, méo mó.

Cái lưỡi dài và đỏ tươi như một con rắn, từ trong miệng thè ra nửa mét, linh hoạt vặn vẹo.

Sắc mặt Lâm Thất Dạ lập tức trở nên khó coi.

Tốc độ của nó quá nhanh, chỉ vài bước, nó đã từ mười mét bên ngoài lao đến phạm vi cảm nhận tinh thần của anh và còn đang với tốc độ kinh người lao về phía anh!

Lâm Thất Dạ tin rằng, ngay cả nhà vô địch chạy nước rút thế giới đến đây cũng tuyệt đối không chạy nhanh hơn nó.

Lâm Thất Dạ tính toán trong lòng khoảng cách từ đây đến ngoài hẻm, trong lòng lập tức chùng xuống.

Với chênh lệch tốc độ của hai người, anh căn bản không chạy ra khỏi con hẻm này thì sẽ bị đuổi kịp.

Còn cách nào khác...

Não Lâm Thất Dạ nhanh chóng hoạt động, cảm nhận mọi vật thể xung quanh, muốn dùng thứ gì đó để chặn con quái vật phía sau.

Đột nhiên, tinh thần lực của anh rơi vào chiếc cặp sau lưng Tưởng Thiển.

“Ném cặp sách qua đây! Chặn nó lại!” Lâm Thất Dạ hét lớn!

Tưởng Thiển ở bên cạnh Lâm Thất Dạ toàn thân chấn động, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo, cô hét lên một tiếng, đột nhiên kéo mạnh chiếc cặp sách...

Ném về phía Lâm Thất Dạ.

Đồng tử Lâm Thất Dạ đột nhiên co lại! Hắn không bao giờ ngờ được, Tưởng Thiển lại ra tay với anh!

Khi Lâm Thất Dạ phản ứng lại thì chiếc cặp sách đã đập mạnh vào ngực anh!

Thông qua cảm nhận tinh thần, Lâm Thất Dạ có thể nhìn rõ biểu cảm của Tưởng Thiển.

Khuôn mặt cô ta tái nhợt vô cùng, giống như một con thỏ hoảng sợ, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hoàng nhưng đôi mắt đỏ lại mang theo sự tàn nhẫn chưa từng có!!

“Bạn là bạn học Lâm Thất Dạ đúng không? Chỗ ngồi của bạn đã chuẩn bị xong rồi, ở đằng kia...”

“Bạn học Lâm Thất Dạ, tôi là lớp trưởng Tưởng Thiển của lớp này, có chuyện gì có thể tìm tôi...”

“Điều khiến chúng tôi ấn tượng nhất vẫn là dì của bạn, hôm đó dì ấy cầm một giỏ trứng, đứng ở đây, từng người một tặng trứng cho chúng tôi, nhờ chúng tôi chăm sóc bạn...”

“Chúng tôi đã hứa với dì của bạn sẽ chăm sóc tốt cho bạn, chắc chắn sẽ làm được...”

“...”

Lớp trưởng nhút nhát và lương thiện lúc này, như thể đã biến thành một con quỷ cuồng loạn!

Cô ta cứ nhìn Lâm Thất Dạ như vậy, trong mắt có sự hồi hận, có sự điên cuồng, có sự tàn nhẫn...

Đúng vậy, tôi là lớp trưởng;

Tôi đã nói sau này sẽ giúp đỡ bạn nhiều hơn;

Tôi đã hứa với dì của bạn sẽ chăm sóc bạn;

Tôi có thể dạy bạn làm bài tập, đưa bạn về nhà, giúp bạn lấy cơm... những điều này đều không thành vấn đề!

Nhưng bây giờ...

Tôi muốn sống.

Vậy thì,

Xin hãy chết đi.

Lúc này, thời gian như ngừng trôi, Lâm Thất Dạ nhìn ánh mắt của Tưởng Thiên, đôi mắt lạnh lẽo và sâu thẳm như màn đêm.

Ném một chiếc cặp sách không thể cản trở con quái vật vài giây nhưng nếu ném một người xuống... thì khả năng sống sót sẽ lớn hơn.

Đây là lựa chọn của Tưởng Thiên.

Chiếc cặp sách không nặng, động năng cũng không lớn nhưng bất ngờ lại đập mạnh vào thân hình Lâm Thất Dạ.

Phía sau anh, con quái vật đang lao tới với tốc độ cực nhanh nhảy lên, lao về phía Lâm Thất Dạ đang ở cuối cùng.

Trong tích tắc, Lâm Thất Dạ cười.

Anh cười rất lạnh.

Phía sau anh như thể mọc mắt, dự đoán được quỹ đạo của con quái vật, đột nhiên cúi xuống, né tránh chính xác cú lao tới của con quái vật!

Đồng thời, cây gậy dẫn đường vẫn luôn được anh nắm trong tay quét ngang về phía trước như tia chớp, đầu gậy đánh vào mắt cá chân của Tưởng Thiên!

Tưởng Thiên hét lên một tiếng, cả người mất trọng tâm ngã xuống đất.

Một bóng đen nặng nề đột nhiên rơi xuống, đè lên người cô ta...

Ngay sau đó, máu nhuộm đỏ màn đêm.

Tưởng Thiên đã chết.

Lâm Thất Dạ chứng kiến toàn bộ quá trình cô ta chết.

Chương 13 - Mắt của Ngài 1

Con quái vật từ trên trời giáng xuống, dùng móng vuốt sắc bén như cắt đậu phụ cắt đứt cổ cô ta, sau đó vui mừng không xiết gặm nhấm. Cho đến giây phút cuối cùng, đôi mắt của Tưởng Thiên vẫn nhìn chăm chăm vào Lâm Thất Dạ, trong đó tràn đầy sự kinh hoàng và oán hận.

Tinh thần của Lâm Thất Dạ cảm nhận rõ ràng mọi chi tiết, dịch vị cuộn trào, suýt nữa thì nôn ra.

Mặc dù đã trải qua không ít gian khổ và khó khăn, tâm trí của anh đã trưởng thành hơn so với những người cùng tuổi nhưng đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy một cảnh tượng đầm máu như vậy.

Hơn nữa, bây giờ không phải là lúc để nôn.

Lâm Thất Dạ không chút do dự, nhân lúc con quái vật đang gặm xác Tưởng Thiên, anh quay đầu chạy về phía bên kia con hẻm!

Lối thoát ban đầu đã bị con quái vật chặn mất, anh chỉ có thể đi ngược lại, chạy về phía nơi Vụ Thiệu bị hại.

Con quái vật đó dường như hứng thú với xác chết hơn, không đuổi theo, điều này khiến Lâm Thất Dạ hơi thở phào nhẹ nhõm.

Anh không biết con quái vật đó là thứ gì nhưng chắc chắn rằng nó không thuộc phạm trù “Người”, cũng không thuộc phạm trù “Thú” mà loài người đã biết.

Nếu nói rằng đó là người vượn bị biến đổi do bức xạ, anh có lẽ sẽ tin. Thể hình, sức mạnh, tốc độ này căn bản không

phải là thứ mà con người bình thường có thể chống lại được.

Nhưng cũng chỉ là “Có lẽ.”

Trong thế giới bị sương mù bao phủ này, anh đã tận mắt chứng kiến sự tồn tại của Thiên sứ, anh không cho rằng khoa học là chân lý duy nhất tồn tại trên thế giới.

Anh tin vào sự tồn tại của “Bí ẩn.”

Hơn nữa, Lâm Thất Dạ luôn cảm thấy... hình ảnh của loại quái vật này dường như đã nghe ở đâu đó.

Ngay khi anh đang suy nghĩ lung tung, lại có thứ gì đó tiến vào phạm vi cảm nhận tinh thần của anh, Lâm Thất Dạ phanh gấp, đột ngột dừng lại.

Hơi thở của anh càng trở nên nặng nề.

Trước mặt anh mười mét, lại xuất hiện hình dáng của con quái vật đó, Lâm Thất Dạ có thể chắc chắn rằng đây không phải là con vừa nãy.

Mặc dù trông xấu xí na ná nhau nhưng chắc chắn không phải là cùng một con.

Bằng chứng rõ ràng nhất là, trong vòng tay của con quái vật này, đang ôm xác của Vu Thiệu đã chết, vẫn tiếp tục gặm nhấm.

Lúc này, khuôn mặt của Vu Thiệu đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một mảng thịt máu mơ hồ, nếu không phải quần áo của anh ta khá đặc biệt thì Lâm Thất Dạ có lẽ không thể nhận ra đây là ai.

Đây là con quái vật thứ hai.

Cũng là con đã giết chết Vu Thiệu!

Trước đó khi ở cùng Tưởng Thiên và những người khác, anh không nhìn thấy cảnh tượng cách đó mười mét, vô thức

cho rằng chỉ có một con quái vật nhưng bây giờ nghĩ lại, anh đã sai rất nhiều.

Từ hành vi của con quái vật giết chết Tường Thiên có thể thấy, loại quái vật này thích ăn xác chết hơn là đuổi theo người sống, nếu không thì Lâm Thất Dạ cũng không thể thoát khỏi hiện trường.

Nhưng ngay sau khi Vu Thiệu chết, lập tức có một con quái vật đuổi theo Lâm Thất Dạ và những người khác.

Điều này chỉ có thể thuyết minh... đã có một con quái vật khác đang thưởng thức xác của Vu Thiệu. Một con hẻm, hai con quái vật, hoàn toàn chặn hết mọi đường lui của Lâm Thất Dạ.

Sắc mặt Lâm Thất Dạ tái nhợt vô cùng, một cảm xúc mang tên tuyệt vọng đã lâu không xuất hiện lại hiện lên trong lòng anh.

Mười bảy năm qua, chỉ có hai lần thực sự khiến anh tuyệt vọng.

Một lần là mười năm trước, khi anh nhìn thấy đôi mắt trên mặt trăng.

Lần còn lại, chính là bây giờ.

Trước mắt, con quái vật đã ăn xong mặt ném xác Vu Thiệu đi như vứt rác, quay đầu nhìn Lâm Thất Dạ, cái lưỡi dài đỏ thẫm liếm liếm máu tươi trên khóe miệng.

Lúc này, Lâm Thất Dạ muốn chửi thề.

Mẹ kiếp, tại sao lại xui xẻo như vậy chứ!?

Hồi nhỏ trèo mái nhà cũng có thể nhìn thấy Thiên sứ,

Mất bị mù rồi lại ngã từ mái nhà xuống,

Lại bị người ta tưởng là bị tâm thần nên ở bệnh viện tâm thần một năm,

Bây giờ ông đây cuối cùng cũng ngoi lên được, chuẩn bị học hành tử tế tham gia kỳ thi đại học để đón chào cuộc sống mới...

... thì lại đụng phải cái đồ xấu xí này?

Người khác cả đời cũng không gặp được một lần, ông đây một lúc gặp ngay hai con?!

Thật là vô lý!

Dưới áp lực của cái chết, sự tức giận và bi phẫn bị kìm nén trong lòng Lâm Thất Dạ nhiều năm như núi lửa phun trào!

Ngọn lửa giận dữ này bùng cháy dữ dội, nỗi sợ hãi trong lòng anh bị nén lại ngày càng nhỏ, một sự tàn nhẫn không biết từ đâu bỗng nhiên trào ra!

Anh nắm chặt cây gậy dò đường, đối mặt với con quái vật đang chuẩn bị tấn công, lồng ngực phập phồng dữ dội.

Lúc này, trước mặt anh dường như không phải là một con quái vật vừa ăn thịt người, mà là tất cả những ám ức và thất bại mà anh đã phải chịu đựng trong mười năm qua.

Chương 14 - Mắt của Ngài 2

Ngay cả dì và Dương Cẩn cũng không biết, trong lòng cậu thiếu niên bị kìm nén mười năm này, cuối cùng đang ẩn chứa một ngọn lửa giận dữ như thế nào!

Anh không cam lòng!!

Có lẽ ngay cả bản thân anh cũng không phát hiện ra, dưới cảm xúc kích động này, đôi mắt nhắm chặt mười năm của anh lại run rẩy dữ dội, dường như sắp mở ra.

“Giê——!”

Con quái vật nhìn Lâm Thất Dạ da thịt mịn màng, giống như một tên lưu manh nhìn thấy mỹ nữ, gào lên một tiếng, nhảy dựng lên!

“Mẹ kiếp, ông đây không sợ mày!” Lâm Thất Dạ gầm lên một tiếng, cầm cây gậy dò đường, thế mà lại lao về phía con quái vật đang nhảy lên!

Khoảng cách giữa hai bên nhanh chóng rút ngắn!

Ngay khi móng vuốt của con quái vật sắp cắt đứt cổ họng của Lâm Thất Dạ, anh đột ngột nghiêng người, tránh được một cách vô cùng nguy hiểm!

Tuy nhiên, mặc dù Lâm Thất Dạ có thể nắm bắt hoàn hảo hành tung của con quái vật nhưng thể chất của anh vẫn kém hơn một chút, một móng vuốt này suýt qua thái dương của anh, để lại một vết máu khế.

Đồng thời, dải lụa đen bị cắt đứt, theo cuồng phong cuốn đi không biết bay đến đâu. Lâm Thất Dạ nhắm chặt mắt, nắm bắt

cơ hội, hét lớn một tiếng, cây gậy dò đường trong tay đột ngột đâm vào bụng con quái vật!

Bốp——!

Một tiếng giòn tan vang lên, Lâm Thất Dạ chỉ cảm thấy tay mình nhẹ bẫng, sau đó một lực rất lớn truyền đến từ phía sau, cái đuôi của con quái vật trực tiếp quật anh bay đi!

Lâm Thất Dạ bị quật xuống đất lăn mấy vòng, nhin đau bò dậy, tinh thần cảm nhận được cây gậy dò đường trong tay đã gãy làm đôi.

Gậy dò đường vốn là để dẫn đường, chất liệu không được chắc chắn lắm, va chạm với con quái vật cứng rắn vô cùng, đương nhiên không chịu được.

“Chết tiệt!”

Anh chửi một tiếng, trực tiếp ném nửa cây gậy dò đường trong tay xuống đất.

Vất vả lắm mới nắm bắt được một cơ hội, thế mà lại hỏng bét.

Cây gậy dò đường bị gãy, giống như một ngòi nổ, trực tiếp kích nổ toàn bộ cảm xúc của Lâm Thất Dạ, anh đứng đó, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, móng tay đâm vào thịt, để lại những vết máu.

“Tôi không phục!!” Anh gầm lên!

Ngay khoảnh khắc cảm xúc kích động này, một cảm giác kỳ lạ đột nhiên tràn vào trái tim anh.

Giống như gió xuân hóa mưa, nước chảy thành sông, một luồng mát lạnh chảy ra từ trong tim anh, chảy đến chỗ bế tắc trong đầu anh, nhẹ nhàng chạm vào...

Tám giấy cửa sổ đó liền mở ra theo tiếng động.

Lâm Thất Dạ chỉ cảm thấy có một mặt trời bùng nổ trong cơ thể mình, một luồng nhiệt chưa từng có tràn ngập toàn thân anh, đôi mắt dưới mí mắt như bị thiêu đốt, nóng rực vô cùng!

Vì vậy, một cách tự nhiên...

Anh mở đôi mắt nhắm chặt mười năm của mình.

Và đôi mắt này nhìn thấy hình ảnh cuối cùng, là một đôi mắt khác,

Mắt của Thiên sứ!

Trong nháy mắt, một cột sáng rực rỡ chói lọi bùng phát từ con hẻm ven khu phố cổ, thẳng lên trời!

Lúc này, màn đêm sáng như ban ngày!

“Sáng quá!”

“Cái gì thế kia?!”

“Có phải cháy nhà không?”

“Không thể nào? Cháy nhà làm gì mà sáng thế! Hơn nữa thành phố Thương Nam của chúng ta căn bản không có tòa nhà cao như vậy!”

“Nhanh nhanh nhanh! Chụp lại! Đăng lên vòng bạn bè!”

“...”

Cột sáng xông thẳng lên trời này quá chói mắt, nửa thành phố Thương Nam đều chú ý đến nó, người đi đường dừng bước, háo hức đoán xem nguyên nhân xuất hiện của nó.

Có người nói là nổ, có người nói là thí nghiệm quang học, có người nói là thần tích giáng thế... nhưng chỉ có rất ít người biết sự xuất hiện của cột sáng này có ý nghĩa gì.

Hai phút trước, khu phố cổ.

Trên con phố không một bóng người, gợn sóng không gian khẽ lay động, giống như có người vén một góc bức tranh phủ trên khu phố cổ, ngay sau đó năm bóng người mặc áo choàng đen đỏ bước ra từ đó. Một trong số họ nhìn quanh một lượt, bước tới, nhắc biển báo “Cấm đi phía trước” trên mặt đất lên, gập lại.

Khi biển báo này được thu lại, khu phố cổ tĩnh lặng như vỡ tan thành bọt nước, lộ ra khu phố cổ thực sự.

Máu tươi rừng rợn nhuộm đỏ những con phố cũ kỹ, những mảnh thi thể quái vật nằm rải rác khắp nơi, nếu Lâm Thất Dạ nhìn thấy cảnh này sẽ phát hiện ra, những thứ bị chặt thành từng khúc nằm rải trên mặt đất chính là con quái vật mặt quỷ mà anh đối mặt!

Rậm rạp, ít nhất có ba mươi bốn con!

“[Vô Giới Không Vực] thu hồi xong.” Người cầm biển báo hờ hững lên tiếng: “Có thể gọi người hậu cần đến dọn dẹp chiến trường rồi.”

“Lão Triệu đâu?”

“Đi truy đuổi hai con quỷ diện nhân chạy thoát.”

“... ... Là chúng ta sơ suất.” Người phụ nữ bị thương ôm vai phải, vẻ mặt có chút ủ rũ.

“Đừng nói vậy, Hồng Anh, không ai biết rằng trong đám quỷ diện nhân này lại ẩn chứa một con Quỷ Diện Vương.” Người đàn ông bên cạnh an ủi.

“Đội trưởng một mình đối mặt với Quỷ Diện Vương, không sao chứ?”

Chương 15 - Nửa cây gậy 1

“Tất nhiên là không sao, đừng quên đội trưởng là cường giả ‘Xuyên’ cảnh tam cảnh, sẽ không có chuyện gì đâu.” Người đàn ông dừng lại một chút: “Chỉ hy vọng... hai con quý diện nhân chạy thoát đó sẽ không gây thương vong cho người thường...”

Lời anh vừa dứt, một cột sáng chói từ một hướng khác bùng lên, chiếu sáng nửa bầu trời!

Năm người đồng thời quay đầu nhìn lại, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc!

“Đó là...”

“Có Cẩm Khư xuất hiện, dao động năng lượng này... mạnh đến mức khó tin!”

“Đây, đây ít nhất cũng là cường giả ‘Vô Lượng’ cảnh ngũ cảnh, không, thậm chí có thể là ‘Klein’ cảnh lục cảnh... Thành phố Thương Nam nhỏ bé, sao lại có thể thu hút được cường giả như vậy?”

“Không, đây không giống như Cẩm Khư của con người.” Người đàn ông cau mày.

Hồng Anh sửng sốt, sau đó như nghĩ ra điều gì: “Ý anh là...”

“Đây giống như Cẩm Khư của Thần minh, tức là... Thần Khư.”

Nghe đến hai chữ Thần minh, ánh mắt của mọi người đều ngưng lại.

“Thần minh nào?”

“Nóng bỏng, thần thánh, mạnh mẽ, còn có cả hơi thở sáng thể này, nếu tôi đoán không nhầm thì đây hẳn là...” Người đàn ông nhìn chăm chăm vào cột sáng đang dần tan biến, từng chữ một nói:

“Thần minh số hiệu 003, Thiên sứ chi vương, Michael.”

...

Lâm Thất Dạ rất khó chịu.

Ngay chính giữa cột sáng màu vàng này, cơ thể anh đã hoàn toàn mất kiểm soát, lơ lửng kỳ lạ giữa không trung, năng lượng vô tận phun trào ra từ đôi mắt anh.

Lâm Thất Dạ cảm thấy mình như trở lại mười năm trước, cách một vũ trụ vô tận, một lần nữa nhìn thấy đôi mắt đỏ.

Hơi thở thần thánh tối cao đó, cho đến tận bây giờ anh vẫn còn nhớ như in. Điểm khác biệt là, mười năm trước hơi thở này xuất phát từ mặt trăng, còn bây giờ hơi thở này lại xuất phát từ... đôi mắt của chính anh.

Hơi thở và uy lực của Thiên sứ đang điên cuồng trào ra từ đôi mắt anh, đôi mắt anh như hai mặt trời rực cháy, như thể muốn thiêu rụi mọi thứ thành hư vô.

Mười năm trước, Thiên sứ Michael đã nhìn anh từ mặt trăng.

Mười năm sau, Lâm Thất Dạ mở mắt, sức mạnh của Thiên sứ còn sót lại trong mắt anh hoàn toàn bùng nổ!

May mắn thay, sức mạnh của Thiên sứ còn sót lại trong mắt Lâm Thất Dạ không nhiều, cột sáng kéo dài bảy tám giây rồi dần tan biến, cơ thể Lâm Thất Dạ từ giữa không trung rơi xuống, loạng choạng đứng vững.

Trong đôi mắt anh, ánh sáng vàng rực rỡ dần mờ đi, cuối cùng chỉ còn lại một vầng hào quang vàng nhạt.

Nếu nói độ sáng trước đó tương đương với mặt trời thì độ sáng bây giờ chỉ bằng một ngọn nến.

Ánh sáng vàng bùng nổ trước đó tuy mạnh mẽ vô song nhưng dù sao cũng không phải của anh, còn vầng hào quang vàng ẩn chứa trong mắt Lâm Thất Dạ bây giờ mới thực sự do Lâm Thất Dạ nắm giữ.

Một tia sức mạnh yếu ớt của Thiên sứ.

Lâm Thất Dạ hít một hơi thật sâu, từ từ ngẩng đầu lên.

Bầu trời đêm đen kịt, những con phố cũ kỹ, những con quái vật rừng rợn, máu me khắp nơi... Khi bức tranh tuyệt đẹp này hiện ra trước mắt Lâm Thất Dạ, anh đã cười.

Anh cười rất vui vẻ.

Mười năm rồi, cuối cùng anh cũng một lần nữa nhìn thấy thế giới này bằng chính đôi mắt của mình.

Lúc này, trong mắt Lâm Thất Dạ, con quái vật đầy máu me kia lại có chút đáng yêu.

Ngay khi sức mạnh của Thiên sứ bùng nổ trên người Lâm Thất Dạ, hai con quái vật này đã bị sức mạnh đè chết trên mặt đất, suýt nữa bị ép thành bánh thịt.

Mãi đến khi cột sáng màu vàng biến mất, chúng mới tỉnh lại, có chút bối rối nhìn xung quanh một lượt, rồi tiếp tục nhìn chăm chăm vào Lâm Thất Dạ.

Trong mắt chúng lại hiện lên sự thèm khát máu.

“Giai——!”

Một trong những con quái vật gào lên một tiếng, lao về phía Lâm Thất Dạ!

So với trước đây, Lâm Thất Dạ bây giờ rõ ràng đã bình tĩnh hơn nhiều, ngay khi con quái vật vừa có động tĩnh, anh đã phán đoán được quỹ đạo chuyển động của nó trong đầu, dùng sức lao sang một bên.

Tốc độ của Lâm Thất Dạ so với con quái vật thực sự rất chậm nhưng tốc độ phản ứng của anh lại nhanh đến kinh người, việc phán đoán trước đó vài giây đã có thể giúp anh giành được thời gian né tránh.

Không phải là anh có thể tiên đoán trước được, mà là sau khi mở mắt, khả năng cảm nhận của anh cũng thay đổi chóng mặt.

Một là phạm vi cảm nhận tinh thần, từ mười mét mở rộng đến hai mươi mét, phải biết rằng trước đây Lâm Thất Dạ đã mất năm năm mới có thể thăm dò được mười mét, bây giờ thì trực tiếp tăng gấp đôi.

Còn một cái nữa, đó là thị giác động. Trong phạm vi hai mươi mét này, Lâm Thất Dạ có thị giác động gấp gần ba lần người thường, phản xạ thần kinh có thể nói là biến thái, trong quá trình cận chiến, gần như có thể đạt đến mức độ tiên đoán trước được.

Còn về những năng lực khác mà đôi mắt này mang lại cho anh, Lâm Thất Dạ tạm thời vẫn chưa cảm nhận được.

Chương 16 - Nửa cây gậy 2

Tuy nhiên, tình hình hiện tại không cho phép anh từ từ tìm hiểu.

Con quái vật như mũi tên rời khỏi dây cung, lao tới chỗ Lâm Thất Dạ vừa đứng, đâm sập một mảng tường lớn, bốn chân đập mạnh vào đồng hồ nát của bức tường, một lần nữa lao về phía Lâm Thất Dạ!

Lúc này, Lâm Thất Dạ đã lặn một vòng tránh được điểm rơi của con quái vật, anh đưa tay ra sờ soạng bên cạnh, nắm lấy nửa cây gậy dẫn đường rơi xuống đất trước đó!

Lâm Thất Dạ nhanh chóng đứng dậy, nửa ngời xồm xuống, đôi mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào con quái vật đang lao tới với tốc độ cực nhanh, hai tay nắm chặt cây gậy dẫn đường!

Con quái vật kéo theo từng luồng tàn ảnh, cơn gió dữ dội thổi bay mái tóc đen trước trán Lâm Thất Dạ.

Hai chân sau của nó đột nhiên dùng sức, toàn bộ cơ thể bay lên không trung!

Lần này, Lâm Thất Dạ không né tránh.

Anh nắm chặt nửa cây gậy dẫn đường, đôi mắt chăm chú nhìn vào mắt con quái vật.

“Giai——!”

Móng vuốt sắc nhọn của con quái vật vươn ra, trực tiếp quẹt vào cổ Lâm Thất Dạ.

Ngay khi nó sắp chạm vào Lâm Thất Dạ, đôi mắt của anh đột nhiên co lại!

Vàng hào quang vàng nhạt trong mắt anh như được thêm một nắm củi, đột nhiên sáng lên, giống như hai lò lửa đang cháy rừng rực!

Một tia uy lực của Thiên sứ lấy đôi mắt của Lâm Thất Dạ làm phương tiện, đột ngột tràn vào cơ thể con quái vật.

Lúc này, hình ảnh Lâm Thất Dạ trong mắt con quái vật đã thay đổi, trở thành một vị thần tối cao mọc sáu cánh, toàn thân tỏa ra uy áp khủng khiếp!

Vì vậy, dưới uy lực này, cơ thể nó rơi vào trạng thái cứng đờ trong thời gian ngắn.

Ngay trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, nửa cây gậy dẫn đường trong tay Lâm Thất Dạ giờ cao lên...

Chính xác đâm vào mắt phải của con quái vật!

Cây gậy gãy nhọn hoắt đâm xuyên qua não con quái vật, xóa sạch mọi sinh lực của nó nhưng dù vậy, quán tính nhảy lên của nó vẫn còn.

Cơ thể khổng lồ của nó như một quả đạn pháo rơi xuống, đập mạnh Lâm Thất Dạ đang cầm cây gậy gãy ở phía trước xuống đất.

Nói cho cùng, Lâm Thất Dạ có thể giết con quái vật này, hoàn toàn là nhờ thị giác động biến thái và uy lực của Thiên sứ, sức mạnh cơ thể anh không hề tăng lên, con quái vật này ít nhất cũng nặng hai trăm cân, với sức mạnh của anh, trong thời gian ngắn không thể thoát ra được.

Huống hồ, sau khi Lâm Thất Dạ vừa dùng uy lực của Thiên sứ, toàn thân anh như bị rút cạn, không còn chút sức lực nào, thậm chí còn hơi choáng váng.

Nhưng ngay lúc này, con quái vật thứ hai vẫn luôn ẩn núp ở phía bên kia đã động đậy. Kẻ săn mỗi ẩn núp từ xa này cuối

cùng cũng lộ ra hàm răng nanh dữ tợn của nó!

Bốn chân của nó chạy rất nhanh, luôn lách dưới những ngọn đèn đường mờ tối nhấp nháy, bóng đổ xuống đất yếu ớt như bóng ma lay động, một cái lưỡi dài màu đỏ tươi quần quai kỳ lạ.

Lâm Thất Dạ có thể nhìn rõ động tác của nó nhưng bây giờ anh không thể né tránh, chỉ có thể trơ mắt nhìn hàm răng nanh dày đặc phóng to trước mắt mình!

Ngay khi con quái vật chỉ còn cách Lâm Thất Dạ hai mét, đồng tử của Lâm Thất Dạ đột nhiên co lại!

Trong phạm vi cảm nhận của anh, một vật thể nhanh hơn con quái vật đang lao tới với tốc độ cực nhanh!

Có vẻ như... là một người?

Là một người thực sự.

Xoẹt——!

Lâm Thất Dạ chỉ thấy trước mắt mờ đi, một bóng người từ trên bầu trời đêm rơi xuống, hai chân vững vàng chạm đất, cơn gió do cơ thể tạo ra thổi bay chiếc áo choàng màu đỏ sẫm, để lộ khuôn mặt nghiêng của một người đàn ông trung niên.

Không đẹp trai, cũng không xấu xí, giống như một ông chú có thể thấy ở khắp mọi nơi trên đường phố, khiến người ta vô thức bỏ qua sự tồn tại của ông ta.

Nhưng, sát khí bùng nổ trong đôi mắt ông ta, lại chói mắt như một thanh đao sáng loáng!

Ông ta nửa ngồi xổm, đôi mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào con quái vật cách ông ta chưa đầy một mét, tay phải nắm chặt cán dao sau lưng.

“Xoẹt——!”

Một tiếng kêu giòn giã vang lên từ trong vỏ kiếm, lưỡi dao màu xanh nhạt phản chiếu ánh trăng mờ ảo, xé tan không khí ngột ngạt, im lặng chém về phía trước!

Đó là một thanh đao thẳng không có gì hoa mỹ!

Lưỡi đao thẳng vạch ra một hình trăng khuyết, va chạm với móng vuốt sắc nhọn của con quái vật, tạo ra một loạt tia lửa.

Triệu Không Thành gầm lên một tiếng, toàn thân cơ bắp căng cứng, đột nhiên tiến về phía trước nửa bước!

Con quái vật có kích thước không thua gì một con gấu nâu vậy mà bị ông ta ép lùi lại mấy bước!

Trong mắt Lâm Thất Dạ tràn đầy sự khó tin, anh đã từng giao thủ với con quái vật này, hiểu rõ sức mạnh của nó khủng khiếp đến mức nào, vậy mà người đàn ông trước mắt này lại có thể ép nó lùi lại?

Chương 17 - Ánh trăng dưới lưỡi dao

Cuối cùng ông ta là ai?

Sau khi ép con quái vật lùi lại mấy bước, bước chân của Triệu Không Thành di chuyển theo một cách đặc biệt, như một con đĩa bám chặt vào trước người con quái vật, thanh đao thẳng trong tay liên tục chém, để lại từng vết dao dữ tợn trên thân hình con quái vật!

Con quái vật kêu thảm thiết, trừng mắt nhìn Triệu Không Thành đầy oán độc, đôi chân trước dài như giáo nhấc lên, cố gắng giết chết người đàn ông đáng ghét trước mắt.

Tuy nhiên, hai luồng đao quang lóe lên, đôi chân trước của nó đã bị chém đứt trực tiếp!

Chưa đợi con quái vật kêu lên, trong mắt Triệu Không Thành bùng lên một luồng hàn quang, thanh đao thẳng trong tay như tia chớp vung về phía cổ con quái vật!

Lưỡi dao màu xanh nhạt dễ dàng xé toạc da thịt của con quái vật, khoảnh khắc tiếp theo, đầu của con quái vật bay cao lên...

Lăn lông lóc xuống đất.

“Cạch——!” “Đao thẳng được tra vào vỏ, chiếc áo choàng màu đỏ sẫm dính đầy máu của con quái vật nhưng vì màu sắc quá giống với màu áo choàng nên nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thấy.

Triệu Không Thành thậm chí còn không thèm nhìn xác con quái vật trên mặt đất, thông thả lấy một điều thuốc từ trong túi ra, châm lửa rồi hít một hơi thật sâu, lấy bộ đàm ra.

“Hai Quỷ diện nhân bỏ trốn đã bị tiêu diệt, để tổ hậu cần đến dọn dẹp chiến trường đi.”

Nói xong, anh ta cất bộ đàm đi, đi thẳng đến trước mặt Lâm Thất Dạ vừa mới thoát ra.

Lâm Thất Dạ cứ thế nhìn anh ta, anh ta cũng cứ thế nhìn Lâm Thất Dạ.

Dưới màn đêm, bên vũng máu, hai người đàn ông cứ thế lặng lẽ nhìn nhau...

Một lúc lâu sau, Triệu Không Thành cuối cùng cũng không nhìn được nữa, mở lời trước:

“Vừa rồi tôi có ngầu không?”

Lâm Thất Dạ:...

Lâm Thất Dạ nhìn vào mắt anh ta một lúc, phát hiện anh ta thực sự nghiêm túc, chỉ có thể u uất mở miệng: “Ngầu.”

“Ngầu là đúng rồi.” Triệu Không Thành cười hì hì: “Muốn trở nên ngầu như tôi không?”

“Không muốn.”

“...” Triệu Không Thành hơi giật khóe miệng: “Tại sao?”

“Dễ chết.”

Biểu cảm của Lâm Thất Dạ rất nghiêm túc.

Triệu Không Thành nhất thời không nói nên lời: “Nhưng vừa rồi cậu cũng thấy rồi, cậu có siêu năng lực mà người thường mơ ước, cậu không muốn giống như trong phim, trở thành một siêu anh hùng sao?”

“Không muốn.”

“... Bởi vì dễ chết?”

“Đúng.”

Triệu Không Thành xoa xoa khoe mắt, cậu thiếu niên trước mắt này có vẻ không dễ đối phó nhưng anh ta lại bị cuốn vào vũng nước đục này nhưng anh ta lại có sức mạnh lớn như vậy...

“Thôi được rồi, đây không phải là nơi để nói chuyện, chúng ta đổi chỗ khác, chúng ta nói chuyện tử tế.” Triệu Không Thành nghĩ một lúc rồi nói: “Đúng rồi, tôi tên là Triệu Không Thành, tôi không phải người xấu.”

“Lâm Thất Dạ.” Lâm Thất Dạ chớp chớp mắt, ngoan ngoãn gật đầu: “Tôi tin anh, anh ở đây đợi tôi, tôi đi lấy cặp sách, tài liệu học tập của tôi vẫn còn trong đó.”

“... Đi đi đi.” Triệu Không Thành bắt lực phát tay, đi đến ngồi trên lề đường bên cạnh, trong lòng có chút buồn bực.

Nếu là người bình thường đến đây, chắc đã sợ đến hồn bay phách lạc rồi, thằng nhóc này còn nghĩ đến chuyện đi lấy tài liệu học tập...

Quan trọng nhất là... nó lại từ chối mình thẳng thừng?

Mẹ kiếp, tao đã dùng hết mọi cách rồi! Vừa rồi mấy nhát dao đó, đừng quá đẹp!

Khi luyện tập với đội trưởng, tao cũng chưa từng liều mạng như vậy!

Nói đến đội trưởng, không biết đội trưởng thế nào rồi, Quỷ Diện Vương không dễ đối phó đâu...

Triệu Không Thành ngồi rất mất hình tượng bên vệ đường, ngâm điếu thuốc ngẩn người. Xuất thần...

Ừm?

Hình như có gì đó không ổn?

Triệu Không Thành đột nhiên hoàn hồn, phản ứng nửa giây, sau đó đứng phắt dậy, nhanh chóng quan sát xung quanh...

Đâu còn bóng dáng thằng nhóc đó nữa!?

Triệu Không Thành đứng ngây tại chỗ hơn mười giây, há hốc mồm, mãi không dám tin vào những gì mình đã trải qua.

“Mẹ kiếp, thằng nhóc này lại chạy mất rồi?!”

...

“Anh, sao hôm nay anh về muộn thế?”

Dương Cẩn nhìn Lâm Thất Dạ với vẻ mặt mệt mỏi, nghi ngờ hỏi: “Gậy dẫn đường của anh đâu?”

Lâm Thất Dạ đi dép lê, nở nụ cười trên mặt: “Trên đường gặp chút chuyện, vô tình làm mất.”

Để tránh Dương Cẩn nhìn thấy vết sẹo bên thái dương, Lâm Thất Dạ lại quấn nửa đoạn vải đen vào nhưng gậy dẫn đường thực sự đã bị gãy, thay vì mang về khiến gia đình lo lắng, anh ta đã chọn cách vứt bỏ trực tiếp.

“Không sao, mất rồi thì mua cái khác... Chuyện đã giải quyết xong chưa?”

“Ừ, xong rồi.”

Tiểu Hắc Lười khục khặc chạy từ ban công vào, dùng đầu cọ vào bắp chân Lâm Thất Dạ, sau đó nằm vật xuống đất để lộ bụng.

Lâm Thất Dạ bắt lực ngồi xổm xuống, vừa xoa bụng nó vừa hỏi: “Mẹ vẫn chưa về à?”

“Tối nay mẹ trực đêm, sáng mai mới về.”

“Được rồi, bài tập đã làm xong chưa?”

“Còn một chút nữa.”

“Mới cấp hai mà đã bố trí nhiều bài tập như vậy... Thật biến thái.” Lâm Thất Dạ đứng dậy, lẩm bẩm một câu, nói với Dương Căn: “Không sao, nếu mệt thì đừng làm nữa, nếu giáo viên mắng thì nói với anh, anh sẽ đi lý thuyết với giáo viên.”

Dương Căn nhếch miệng, ừ một tiếng: “Sắp làm xong rồi.”

Lâm Thất Dạ gật đầu: “Anh hơi mệt, đi ngủ trước, em làm xong cũng ngủ sớm đi.”

“Được.”

Lâm Thất Dạ kéo thân thể mệt mỏi vào phòng mình, vừa định đóng cửa thì giọng Dương Căn lại vang lên.

“Anh... Thực sự không có chuyện gì sao?”

“Không sao, ngủ sớm đi... Đúng rồi, sữa trong tủ lạnh, nếu ngày mai dậy sớm thì tự hâm nóng.”

“Biết rồi anh.”

“Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại, Dương Căn ôm Tiểu Hắc Lười đứng ngoài cửa, lặng lẽ nhìn vào phòng Lâm Thất Dạ.

Dương Căn nhẹ nhàng xoa đầu Tiểu Hắc Lười: “Cậu cũng cảm thấy đúng không?”

“Gâu!”

Cậu ngẩng đầu nhìn ánh trăng mờ nhạt ngoài cửa sổ, lẩm bẩm:

“Trên người anh ấy... có mùi máu tanh.”

Chương 18 - Mở cửa 1

Lâm Thất Dạ thực sự mệt mỏi.

Về cả tinh thần lẫn thể xác.

Hắn thực sự không ngờ, ngày đầu tiên chuyển trường lại xảy ra chuyện như vậy, gặp quái vật, bị bạn học phản bội, liều mạng chiến đấu, mở mắt ra một cách khó hiểu, rồi lại có một ông chú siêu nhân nhảy ra một cách khó hiểu, lén lút bỏ đi...

Lâm Thất Dạ không ngốc, hắn biết những gì mình trải qua tối nay chắc chắn liên quan đến mặt tối của thế giới này, con quái vật ăn mất người, ánh sáng vàng trên người hắn và người đàn ông một mình hạ gục con quái vật.

Người đàn ông đó không phải người bình thường và xét theo cách anh ta báo cáo qua bộ đàm, hắn là đằng sau anh ta có một tổ chức khổng lồ và tổ chức này có thể ẩn náu trong thế gian, chuyên đối phó với những sự kiện kỳ lạ như thế này.

Anh ta đã nhìn thấy ánh sáng trên người hắn, thậm chí có thể đã nhìn thấy cảnh hắn đơn phương độc mã giết chết con quái vật, vì vậy muốn kéo hắn vào nhóm...

Nếu nói hắn không tò mò về mặt tối thì là giả, hắn muốn biết tối nay mình đã gặp phải thứ gì, cũng muốn biết chuyện gì đã xảy ra với mình nhưng hắn không muốn vì sự tò mò của mình mà bị cuốn vào vòng xoáy này.

Có những bí mật, một khi biết rồi, sẽ không thể thoát ra được nữa.

Hắn không muốn trở thành anh hùng bảo vệ loài người, hắn muốn bảo vệ...

Chỉ có gia đình của hắn.

Rất nhanh, hắn chìm vào giấc ngủ.

...

Sương mù quen thuộc lại bao trùm.

Lâm Thất Dạ trong mơ nhìn xung quanh, thở dài bất lực: “Vẫn không chịu buông tha cho tôi sao? Khi tỉnh thì đánh quái vật, khi ngủ thì còn đến gõ cửa, số tôi khổ quá...”

Lâm Thất Dạ đi hai bước quen thuộc, rất nhanh, hình ảnh một bệnh viện tâm thần xuất hiện trước mắt hắn.

Trên tấm biển cổ kính bên tay phải, khắc một hàng chữ lớn.

—— Bệnh viện tâm thần Chư Thần.

Lâm Thất Dạ đi đến trước cổng, đứng lại, tay phải nắm lấy vòng tròn trước cửa, ngay khi đầu ngón tay chạm vào vòng tròn, toàn bộ mặt đất đều rung lên!

Sương mù xung quanh đột nhiên cuộn lên.

Lâm Thất Dạ nắm chặt vòng tròn, mặt đầy vẻ ngơ ngác.

Chuyện gì vậy? Tôi còn chưa gõ mà, sao lại bắt đầu rung rồi?

Trước đây không phải như vậy mà?

Đột nhiên, một ý nghĩ như tia chớp lóe lên trong đầu hắn.

Có phải vì... hôm nay hắn đã mở mắt rồi không?

Lâm Thất Dạ cúi đầu, nhìn cơ thể trong mơ của mình, đôi mắt dần sáng lên.

Trước đây, cơ thể của Lâm Thất Dạ trong mơ là trong suốt, giống như sương mù trôi nổi, rất yếu ớt.

Nhưng hôm nay, cơ thể hắn rõ ràng đã ngưng tụ hơn nhiều, mặc dù vẫn không có thực thể nhưng không còn trong suốt

nữa. Hắn ngẩng đầu lên đột ngột, nhìn cánh cửa trước mặt đã ngăn cản hắn năm năm nay, ánh mắt càng thêm cháy bỏng.

Hôm nay... biết đâu lại được!

Hắn hít sâu một hơi, nắm chặt vòng tròn trong tay, dùng sức đập vào cửa!

“Cạch——!”

Tiếng chuông cổ xưa từ trong bệnh viện tâm thần truyền ra, to hơn trước gấp mấy lần, may mà Lâm Thất Dạ bây giờ không có cơ thể, nếu không thì màng nhĩ chắc chắn sẽ đau nhức.

Ngay khi tiếng chuông vang lên, toàn bộ bệnh viện tâm thần lại rung chuyển dữ dội!

Có hi vọng! Mắt Lâm Thất Dạ sáng lên.

“Cạch——!”

“Cạch——!!”

“Cạch——!!!”

Lâm Thất Dạ không dừng lại, lại liên tục gõ thêm ba lần, bệnh viện tâm thần rung chuyển như động đất!

Cuối cùng, sau khi gõ xong lần cuối, trong bệnh viện tâm thần phát ra một tiếng nổ lớn, rồi mọi thứ lại trở về im lặng...

Ngay khi Lâm Thất Dạ định gõ thêm một lần nữa, cánh cửa trước mặt phát ra tiếng kéo kẹt trầm đục, chậm rãi chuyển động.

Cửa mở.

“Ừ——đùng!”

Sau khi cánh cửa mở hoàn toàn, trước mặt Lâm Thất Dạ xuất hiện một hành lang dài cổ kính và tối tăm.

Mặt đất của hành lang không biết được làm bằng chất liệu gì, phát ra ánh sáng huỳnh quang khẽ, trên bốn bức tường xung quanh còn treo những quả cầu lửa đang cháy, vừa bí ẩn vừa kỳ lạ.

Lâm Thất Dạ đi dọc theo hành lang này về phía trước, rất nhanh đã xuất hiện ngã ba, trên ngã ba còn treo một biển báo mang đầy hơi thở hiện đại.

“Bên trái là phòng bệnh, bên phải là khu hoạt động...” Lâm Thất Dạ nhìn biển báo lẩm bẩm: “Bố trí này, sao lại giống hệt bệnh viện tâm thần mà tôi từng ở vậy?”

Lâm Thất Dạ do dự một lát, trước tiên đi vào khu hoạt động.

Khu hoạt động không có nhiều phòng nhưng những thứ cần có đều có, phòng đa phương tiện để xem phim truyền hình, phòng nghỉ để chơi cờ giải trí, phòng đọc sách để học tập... thậm chí bên trong tòa nhà còn có một bãi cỏ hình tròn ngoài trời, trên đó bày đủ loại dụng cụ thể dục.

“Quả nhiên là hoàn toàn giống nhau, giấc mơ này thật kỳ lạ.” Lâm Thất Dạ nhíu mày, lắc đầu khó hiểu.

Đi hết khu hoạt động, hắn quay đầu đi về phía khu phòng bệnh bên kia.

Khi đi đến cửa khu phòng bệnh, Lâm Thất Dạ đột nhiên dừng bước.

Chương 19 - Mở cửa 2

“Nơi này... khác rồi.” Lâm Thất Dạ nhìn hành lang dài tăm tối đơn điệu trước mắt, lẩm bầm.

Hắn nhớ rõ, trước đây khi ở bệnh viện tâm thần Dương Quang, phòng bệnh có nhiều tầng, mặc dù cơ sở vật chất không được coi là quá cao cấp nhưng ít nhất cũng sạch sẽ và gọn gàng.

Nhưng khu phòng bệnh trước mắt Lâm Thất Dạ này chỉ có một tầng và chỉ có sáu phòng. Sáu cánh cửa phòng này đều được vẽ đầy những ký hiệu và hình vẽ kỳ lạ, dày đặc, giống như một loại phong ấn, chỉ nhìn thoáng qua thôi cũng khiến Lâm Thất Dạ hoa mắt chóng mặt.

Lâm Thất Dạ cố dời mắt khỏi cánh cửa, ổn định lại tinh thần, nhìn sang chỗ khác.

Phía trên bên phải phòng bệnh treo một tấm biển phòng cổ, trên biển phòng của mỗi phòng đều có một hình vẽ, không giống nhau.

Ví dụ như phòng bệnh số một mà Lâm Thất Dạ đang đứng, trên biển phòng vẽ một hình tròn lớn màu đen.

Còn biển phòng số hai thì vẽ một thứ gì đó giống như gậy hoặc bút.

Lâm Thất Dạ đi dọc theo hành lang vào trong, đến tận phòng bệnh số sáu cuối cùng, nhìn những tấm biển phòng này vẫn không có manh mối gì.

Hắn nhìn cánh cửa phòng kỳ lạ trước mắt, chìm vào suy tư.

Trong bệnh viện tâm thần trong mơ này, chỉ có khu phòng bệnh là khác với bệnh viện tâm thần Dương Quang trong ký ức của hắn.

Vậy thì, trong những phòng bệnh này, có thực sự có bệnh nhân ở không?

Hay là giống như tên của bệnh viện tâm thần này, những người ở... là thần?

Lâm Thất Dạ do dự một lát, từ từ đưa tay về phía tay nắm cửa phòng bệnh số sáu.

Không phải Lâm Thất Dạ liều lĩnh, một mặt đây là mơ của hắn, cho dù có xảy ra chuyện gì cũng sẽ không ảnh hưởng quá lớn đến hắn; mặt khác, để vào được bệnh viện tâm thần này, hắn đã ngày này qua ngày khác gõ cửa năm năm, hắn không muốn cứ thế mà bỏ đi trong mơ hồ.

Còn trong tiềm thức của hắn lại cảm thấy, có lẽ trong bệnh viện tâm thần này có tồn tại bí mật gì đó liên quan đến hắn?

Nếu không thì tại sao bố trí ở đây lại giống hệt bệnh viện tâm thần Dương Quang mà hắn từng ở?

Tay Lâm Thất Dạ dần tiến lại gần, đầu ngón tay khẽ chạm vào tay nắm cửa, một cảm giác hơi lạnh truyền đến.

Không có lực đẩy hoặc cảm giác đau nhói như hắn tưởng tượng, tay cứ thế tự nhiên nắm lấy tay nắm cửa.

Lâm Thất Dạ dùng sức kéo mạnh!

Cánh cửa phòng không hề nhúc nhích.

Hắn đứng im, dùng hết sức, lại kéo mạnh!

Vẫn không nhúc nhích.

Lâm Thất Dạ từ bỏ cánh cửa này, quay sang đi đến cửa phòng bệnh số năm, dùng sức kéo cửa.

Vẫn không mở được.

Phòng bốn, phòng ba, phòng hai...

Lâm Thất Dạ thử từng phòng một, không có một cánh cửa nào mở được, cho đến cuối cùng, hấn đi đến cửa phòng bệnh số một.

Với tâm lý chắc chắn sẽ thất bại, Lâm Thất Dạ dùng sức kéo mạnh cánh cửa phòng bệnh số một.

“Cạch——!”

Một tiếng động nhẹ phát ra từ tay nắm cửa, những đường nét và hình vẽ phức tạp được khắc trên cánh cửa đột nhiên đứt đoạn, rồi dần tan biến vào không khí.

Lâm Thất Dạ giật mình, lùi lại mấy bước, nhìn chăm chăm về phía trước!

Cửa mở.

Trong sáu phòng bệnh, chỉ có phòng đầu tiên có thể mở được.

Là chỉ có phòng này được thiết lập là “Có thể mở được”, hay giống như cánh cửa lớn đã gõ năm năm, là do sức mạnh hiện tại của hấn chỉ có thể mở được cánh cửa đầu tiên?

Lâm Thất Dạ đã gõ cánh cửa lớn năm năm, sau khi mở mắt ra, nhận thức tinh thần được tăng cường, mới có thể mở được cánh cửa lớn vào được bệnh viện.

Vậy thì phòng bệnh thứ hai, thứ ba, thứ tư, thứ năm, thứ sáu tiếp theo, có phải cũng phải đợi đến khi sức mạnh của hấn tăng lên mới có thể mở được không?

Lâm Thất Dạ không chắc, bây giờ hấn cũng không có thời gian để băn khoăn về những điều này.

Bởi vì trước mắt hắn, cánh cửa phòng bệnh từng được phủ đầy phong ấn đang từ từ mở ra.

Không gian trong phòng bệnh không lớn, ánh sáng cũng rất tối, chính giữa phòng bệnh đặt một chiếc ghế, trên ghế ngồi một người phụ nữ mặc váy đen bằng cát sao, đờ đẫn nhìn về phía trước.

Ngoài người này, một chiếc ghế, trong căn phòng tối tăm không còn thứ gì khác.

Lâm Thất Dạ cẩn thận đi đến bên cửa, suy nghĩ một chút, trên mặt nở nụ cười rất chính thức, vẫy tay với người phụ nữ.

“Xin chào, tôi là Lâm Thất Dạ.”

Bất kể cô ta là ai, trước tiên cứ khách sáo sẽ không sai, có câu nói rằng người ta không đánh người đang cười, bản thân mình lịch sự một chút, cho dù đây là một vị thần thì cũng không nên làm khó hắn.

Nhưng Lâm Thất Dạ cười đến cứng cả mặt ở bên ngoài, người phụ nữ mặc đồ đen vẫn như một bức tượng không nhúc nhích.

Lâm Thất Dạ nghiêng răng, trực tiếp bước vào phòng.

Ngay khi hắn bước vào phòng, trên bức tường sau lưng người phụ nữ mặc đồ đen đột nhiên hiện lên từng hàng chữ.

Chương 20 - Nữ Thần Đêm Tối 1

“

Phòng bệnh số một.

Bệnh nhân: Nyx

Nhiệm vụ: Giúp Nyx điều trị bệnh tâm thần, khi tiến độ điều trị đạt đến giá trị quy định (1%, 50%, 100%), có thể ngẫu nhiên rút ra một phần năng lực của Nyx.

Tiến độ điều trị hiện tại: 0%

“

“Nyx?” Lâm Thất Dạ nhìn rõ những dòng chữ trên tường, hít một hơi thật sâu!

Mặc dù hắn không hiểu nhiều về thần thoại nhưng Nữ thần Đêm tối Nyx là một trong năm vị thần sáng thế trong thần thoại Hy Lạp cổ đại, hắn vẫn từng nghe nói đến.

Đây là một trong những vị thần đứng đầu hệ thống thần thoại!

Vậy thì, người phụ nữ trông có vẻ ngốc nghếch trước mắt này, chính là Nữ thần Đêm tối nổi tiếng?

Khí chất lạnh lùng tao nhã, ngũ quan hoàn mỹ không tì vết, mái tóc dài đen mượt như thác nước buông xuống sau lưng, chiếc váy dài bằng cát sao màu đen sâu thẳm như màn đêm, tôn lên làn da trắng nõn như tuyết trên núi, thôi nhẹ có thể vỡ.

Mặc dù đôi mắt vô hồn nhưng chỉ cần cô ta ngồi đó, khí chất toát ra cũng không phải thứ mà con người có thể có được.

Cho dù là nữ đế từng tồn tại trong lịch sử, cũng không thể sánh được với cô ta. Nyx, cô ấy là thần, cũng là đế vương.

Thuộc về đế vương của màn đêm!

Lâm Thất Dạ sờ cằm, quan sát Nyx thật kỹ ở khoảng cách gần. Hắn đã từng tận mắt nhìn thấy thần, so với vị thiên sứ trên mặt trăng kia, hắn luôn cảm thấy Nyx thiếu thứ gì đó.

Tính thần thánh? Sức mạnh? Quyền lực?

Hay là thiếu tất cả?

Lâm Thất Dạ không biết nhưng hắn có thể đoán được, Nyx trở nên như thế này, không thể tách rời khỏi căn bệnh của cô ấy.

Nhưng phải biết rằng, đây là một vị thần!

Một vị thần đứng trên đỉnh cao của thần thoại!

Cô ấy, sao lại có thể bị bệnh?

Căn bệnh của cô ấy, là do tự nhiên mà có, hay là... do con người gây ra?

Nếu nói là do tự nhiên mà có, Lâm Thất Dạ không tin lắm nhưng nếu là do con người gây ra... Lâm Thất Dạ không biết tồn tại sinh vật nào có thể khiến Nữ thần Đêm tối bị bệnh.

Hơn nữa còn là bệnh tâm thần.

Nếu theo như dòng chữ trên tường, bây giờ Lâm Thất Dạ cần thử giúp Nyx chữa bệnh nhưng cuối cùng cô ấy bị bệnh gì?

Lâm Thất Dạ là “Bệnh nhân tâm thần” trước đây, cũng biết một số về bệnh tâm thần, nói chung có thể chia thành bệnh

trầm cảm, bệnh ám ảnh cưỡng chế, bệnh tâm thần phân liệt, bệnh hoang tưởng, v.v.

Muốn chữa bệnh cho Nyx, trước tiên phải xác định được cô ấy mắc bệnh gì.

Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lúc, ngồi xổm xuống trước mặt Nyx, dùng tay vẫy trước mắt cô ấy.

“Nghe thấy không?” Lâm Thất Dạ khẽ nói bên tai Nyx.

Đột nhiên, cơ thể Nyx run lên, làm Lâm Thất Dạ giật mình, theo bản năng lùi lại mấy bước!

Ngay sau đó, đầu Nyx cứng ngắc quay về phía Lâm Thất Dạ, đôi mắt đờ đẫn nhìn chăm chăm hẳn!

Lâm Thất Dạ nuốt nước bọt, không dám nhúc nhích.

Một giây, hai giây, ba giây...

Ngay khi Lâm Thất Dạ bị Nyx nhìn đến mức da đầu tê dại, ánh mắt Nyx đã thay đổi.

Từ đờ đẫn đến nghi ngờ,

Từ nghi ngờ đến kinh ngạc,

Từ kinh ngạc đến nước mắt lưng tròng!

Cơ thể Nyx run rẩy, nước mắt lăn trong hốc mắt, đôi môi cô ấy khó khăn mở ra,

Ngẹn ngào hồi lâu,

Khàn giọng nói:

“Cuối cùng cũng tìm được con rồi... con của mẹ!!”

Khoảnh khắc này, Lâm Thất Dạ chỉ cảm thấy một luồng điện chạy thẳng từ lòng bàn chân lên não, khiến đầu óc hẳn trống rỗng!

Cô ấy?

Tôi?

Con?

Hả???

Lâm Thất Dạ thực sự không nhớ cha mẹ mình trông như thế nào, dù sao thì sau khi sinh ra hắn, họ đã giao hắn cho dì rồi không biết đi đâu.

Nhưng...

Mẹ của hắn hẳn là, có thể là, đại khái là một con người.

Chứ không phải Nữ thần Đêm tối.

Không, lẽ như...Khoan đã! Nữ thần Đêm tối nước ngoài này, sao lại nói tiếng Trung thế này?!

À đúng rồi, đây là trong mơ của tôi, tôi có thể hiểu được ngôn ngữ của thần cũng không có gì lạ... Có lẽ đây là tín hiệu truyền sóng nào?

Ngay khi Lâm Thất Dạ đang suy nghĩ lung tung, Nyx đứng dậy, cô ấy dang rộng vòng tay, lao đảo chạy về phía Lâm Thất Dạ!

Cô ấy chạy càng lúc càng nhanh, vẻ mặt cũng càng lúc càng kích động!

Lúc này trong đầu Lâm Thất Dạ đã rối như tơ vò, theo bản năng dang rộng vòng tay, muốn ôm lấy Nữ thần Đêm tối!

Tuy nhiên,

Nữ thần Đêm tối cứ thế chạy ngang qua Lâm Thất Dạ,

Ôm chầm lấy...

Chiếc lọ hoa nhỏ trên kệ cửa sổ phía sau.

Nyx ôm chặt lấy lọ hoa, nước mắt tuôn như mưa: “Con của mẹ... hóa ra con vẫn còn sống, cuối cùng mẹ cũng tìm được

con rồi!”

Lâm Thất Dạ:...???

Ngay sau đó, ánh mắt Nyx dừng lại trên chiếc ghế mà cô ấy đã ngồi không biết bao lâu.

Ngẩn người một lúc,

Cô ấy xông lên ôm lấy chiếc ghế và lọ hoa rồi lại khóc nức nở!

“Hypnos! Con của mẹ, hóa ra con cũng ở đây!!”

Lâm Thất Dạ bối rối đứng đó như một bức tượng, trơ mắt nhìn Nyx lần lượt nhận lọ hoa, ghế, tường và không khí là con của mình, khóc đến thảm thiết.

Chương 21 - Nữ Thần Đêm Tối 2

Lâm Thất Dạ: Tôi cảm thấy, tôi đại khái biết cô ấy bị bệnh gì rồi...

Bệnh không nhẹ đâu...

...

Sáng sớm, Lâm Thất Dạ mơ màng tỉnh dậy, nhìn trần nhà trống trơn, thở dài bất lực.

Sau khi ở bên Nyx một đêm, Lâm Thất Dạ cảm thấy cả người mình không ổn.

Ngay khi hần chuẩn bị đứng dậy, đột nhiên khế kêu lên một tiếng.

Trong đầu hần, bệnh viện tâm thần Chư Thần chìm trong sương mù đang lơ lửng, giữa hần và bệnh viện dường như có một môi liên hệ chặt chẽ.

Bây giờ hần không cần ngủ, cũng có thể đưa ý thức vào bệnh viện tâm thần bất cứ lúc nào.

Đây là phúc lợi sau khi mở cửa sao... Lâm Thất Dạ thử kết nối ý thức với bệnh viện tâm thần, lập tức có thể cảm nhận được mọi thứ xảy ra trong bệnh viện.

Tất nhiên, năm phòng bệnh bị phong ấn vẫn không thể xâm nhập được.

Lúc này, Nyx đang ôm lọ hoa và ghé trong sân, tự nói với không khí bên cạnh, không biết đang nói gì.

Lâm Thất Dạ ngồi trên giường, buồn bã xoa xoa khóe mắt:

“Chữa bệnh, chữa bệnh... Tôi cũng không phải bác sĩ, làm sao giúp cô ấy chữa bệnh được chứ...”

Đột nhiên mắt Lâm Thất Dạ sáng lên, như thể nghĩ ra điều gì.

Mắt Lâm Thất Dạ hơi nheo lại, khóe miệng nở một nụ cười.

Thành Thương Nam, một tòa nhà cao tầng nào đó.

Kết.

Cánh cửa phòng chậm rãi mở ra, Triệu Không Thành uể oải bước vào, thỉnh thoảng thở dài.

“Lão Triệu, sao thế?”

Năm người ngồi trong phòng thấy Triệu Không Thành như vậy, có chút ngạc nhiên hỏi.

“Có phải tôi qua bị thương không?”

“Nhìn vẻ mặt này, khả năng thất tình cao hơn đấy...”

“Chết tiệt, lão Triệu, không phải vợ anh muốn ly hôn với anh chứ?”

“Đừng nói bậy.”

Năm người đoán già đoán non, một lúc sau, Triệu Không Thành im lặng thở dài.

“Tôi... thật sự không có sức hấp dẫn đến vậy sao?”

“...”

Năm người không hện mà cùng lật mắt, giả vờ không nghe thấy câu này, mỗi người tiếp tục bận rộn với việc của mình, có người mài dao, có người lau súng, có người chơi điện thoại, có người ngủ say...

“Không phải, tôi đang nghiêm túc hỏi các anh đấy!” Triệu Không Thành sốt ruột.

Thấy mọi người vẫn không để ý đến Triệu Không Thành, Hồng Anh đang lau súng thở dài: “Anh Không Thành, bị kích thích rồi à?”

“Cũng có thể.” Triệu Không Thành dừng lại: “Tôi qua tôi gặp được chủ nhân của Cẩm Khư màu vàng kia.”

Nghe thấy câu nói sau, tất cả mọi người đột ngột ngừng đầu lên, dừng hết mọi việc trong tay, hai mắt bắt đầu sáng lên.

“Tên nghi là người đại diện của Thiên sứ trưởng đó à?”

“Ừ.”

“Có mạnh không? Hắn là người như thế nào?”

“Các anh nghĩ nhiều rồi.” Triệu Không Thành lắc đầu: “Chỉ là một học sinh trung học bình thường, dao động sức mạnh cấp độ ‘Klein’ đó hẳn chỉ là sức mạnh còn sót lại của Thiên sứ trưởng để lại trên người hắn, bây giờ hắn vẫn chỉ là một người mới vừa bước vào cảnh giới ‘Trần’.”

Nghe vậy, trong mắt mọi người lộ ra chút thất vọng.

“Còn tưởng rằng thành Thương Nam có một cường giả cấp độ ‘Klein’ đến...”

“Nhưng cũng đúng, nếu vị thần cực kỳ nguy hiểm kia thực sự chọn được người đại diện, hơn nữa còn phát triển đến cấp độ ‘Klein’ thì cấp cao không thể không biết.”

Người đàn ông ngồi trên ghế sofa hơi nheo mắt: “Dù sao thì, Thiên sứ trưởng đã chọn người đại diện và ban tặng Thần Khư, đây là chuyện lớn, phải nhanh chóng báo cáo với cấp cao.”

“Đúng rồi, lão Triệu, anh đã gặp hán rồi, vậy hán đâu? Một người quan trọng như vậy mà anh không mang về à?”

“Hán chạy rồi...” Triệu Không Thành chậm rãi nói: “Hán nói với tôi là đi lấy cặp sách, sau đó nhân lúc tôi mất tập trung thì chạy mất.”

“...” Mọi người đều cạn lời.

Ngay khi mọi người chuẩn bị chỉ trích một phen thì cánh cửa phòng lại một lần nữa mở ra. Một người đàn ông còn khoác trên mình chiếc áo choàng màu đỏ sẫm bước vào, trên mặt vẫn còn dính vết máu, bước chân nặng nề như đeo chì.

Thấy người đàn ông này, tất cả mọi người, kể cả Triệu Không Thành, đều lập tức đứng dậy.

“Đội trưởng!”

“Đội trưởng, anh không sao chứ?”

Đội trưởng vẫy tay, cởi chiếc áo choàng nhuộm máu, ngồi xuống chiếc ghế đầu nhỏ bên cửa, giữa hai hàng lông mày lộ rõ vẻ mệt mỏi.

“Tôi không sao nhưng... Quỷ Diện Vương đã chạy mất rồi.”

Sắc mặt của mọi người lập tức trở nên nghiêm trọng.

Đội trưởng tiếp tục nói: “Tôi qua, tôi truy đuổi Quỷ Diện Vương đến vùng ngoại ô phía bắc thành phố, đánh nhau với nó một trận, nó bị thương nặng, sau đó không tiếc tự làm tổn thương bản nguyên để chạy trốn.”

“Nói như vậy, Quỷ Diện Vương bây giờ có thể đã trốn khỏi thành phố Thương Nam rồi?”

“Không, chưa chắc.” Người đàn ông ngồi trên ghế sô pha đột nhiên lên tiếng.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía anh ta, đội trưởng hơi nhướn mày: “Nói đi, Tương Nam.”

Ngô Tương Nam từ từ đứng dậy, lấy một tấm bản đồ vùng ngoại ô thành phố Thương Nam từ dưới ghế sofa ra, trải ra trên sàn.

“Vị trí của thành phố Thương Nam khá xa, khoảng cách đến các thành phố lân cận cũng khá xa, tôi qua đội trưởng và Quỷ Diện Vương chiến đấu ở vùng ngoại ô phía bắc, ngoài thành phố Thương Nam, thành phố gần nhất ở đó cũng cách đó hàng chục km.” Ngô Tương Nam vẽ một vòng tròn trên bản đồ.

Chương 22 - Hẩn chạy rồi

“Thế thì sao?” Trong mắt Hồng Anh đầy vẻ nghi ngờ.

Lúc này, mắt của đội trưởng dần sáng lên: “Quý Diện Vương bị thương nặng, trước khi hồi phục sức mạnh, căn bản không thể vượt qua được quãng đường xa như vậy.”

Ngô Tương Nam tiếp lời đội trưởng: “Mà nếu Quý Diện Vương muốn hồi phục sức mạnh, chỉ có thể ăn thịt người, nói cách khác...”

“Nó chắc chắn sẽ quay lại thành phố Thương Nam?”

“Đúng vậy.”

Triệu Không Thành hơi nhíu mày: “Nhưng thành phố Thương Nam rộng lớn như vậy, chúng ta không biết nó sẽ xuất hiện ở đâu.”

“Cổng ngầm.” Ngô Tương Nam đẩy đẩy mắt kính, dùng bút đỏ vẽ một đường cong trên bản đồ: “Quý diện nhân rất thích chui vào cổng ngầm, hơn nữa trước đó Quý Diện Vương đã trốn thoát qua cổng ngầm, ở cổng ngầm nối với vùng ngoại ô phía bắc thành phố chỉ có một đường, nói cách khác, địa điểm xuất hiện của Quý Diện Vương rất có thể nằm ở một nơi nào đó mà đường cổng ngầm này đi qua.”

“Lập tức phái người đi dọc theo đường cổng ngầm này để tìm kiếm, lần này, tuyệt đối không thể để nó chạy thoát!” Trong mắt đội trưởng lóe lên tia lạnh, lập tức ra lệnh.

“Rõ!”

“Đúng rồi, còn một chuyện nữa.” Ngô Tương Nam quay sang nhìn Triệu Không Thành: “Chắc chắn phải đưa người đại

diện của Thiên sứ trưởng về, tiềm lực của hắn quá lớn, tuyệt đối không thể để rơi vào tay giáo hội Cổ Thần! Theo một nghĩa nào đó, ưu tiên của việc này còn cao hơn cả việc tiêu diệt Quỷ Diện Vương!“Triệu Không Thành lập tức ưỡn ngực: “Chuyện này giao cho tôi, tôi chắc chắn sẽ đích thân bắt thằng nhóc này về!”

“Hắn không phải đã chạy rồi sao? Anh còn tìm được hắn sao?” Hồng Anh nhỏ giọng lầm bầm.

“Hắn mặc đồng phục trường cấp hai, hôm nay tôi sẽ chặn ở cổng trường, không tin là không chặn được hắn!”

Khóe miệng Triệu Không Thành nở nụ cười tự tin.

...

“Anh, hôm nay anh không đi học sao?”

Dương Căn nhìn Lâm Thất không mặc đồng phục cũng không mang cặp sách, tò mò hỏi.

“Hôm nay có chút việc, không đi trước.” Lâm Thất vừa đi giày vừa mở cửa: “Dì vẫn đang ngủ sao?”

“Một tiếng trước dì mới về.”

“Biết rồi, lát nữa đi học sớm, không được học theo anh.”

“Vâng.”

Lâm Thất đóng cửa, lặng lẽ tháo dải lụa đen trên mắt, bỏ vào túi.

Mắt anh đã khỏi nhưng vẫn chưa nói với dì và Dương Căn, một là vì dì tối qua đi làm ca đêm, hai người căn bản không gặp mặt.

Còn lý do thứ hai, Lâm Thất mới vừa có được đôi mắt này, vẫn chưa thể kiểm soát tốt sức mạnh trong mắt, ánh sáng vàng đôi khi vẫn đột nhiên xuất hiện từ đáy mắt, mặc dù không rõ

ràng lắm nhưng nếu để đi và Dương Cẩn nhìn thấy, chắc chắn sẽ ép anh đi khám mắt, tốn tiền vô ích.

Anh muốn đợi đến khi mình có thể hoàn toàn kiểm soát đôi mắt, rồi mới công bố chuyện này.

Nhưng đã ra khỏi cửa, Lâm Thất không cần phải quần dài lùa đen nữa, như vậy quá gây chú ý.

Lâm Thất lấy chiếc kính râm mà Dương Cẩn mua cho mình trước đó từ trong túi ra, đeo lên, sải bước đi về phía trạm xe buýt.

Sau hơn một giờ xóc nảy, Lâm Thất cuối cùng cũng đến được đích.

Bệnh viện tâm thần Dương Quang.

Lần trước Lâm Thất đến đây, vẫn là mười năm trước.

Mười năm qua, Lâm Thất đã thay đổi rất nhiều, bệnh viện tâm thần này cũng thay đổi rất nhiều.

Tất cả các bức tường cũ đều được tân trang lại, cổng chính rộng gấp đôi trước đây, hai tòa nhà cao tầng hiện đại thay thế cho tòa nhà ba tầng ban đầu, ngay cả sáu chữ “Bệnh viện tâm thần Dương Quang” cũng đã được mạ vàng!

Đứng ở cổng lớn, Lâm Thất không thể nào liên hệ được bệnh viện hiện đại trước mắt với tòa nhà nhỏ trong ký ức.

Có lẽ thứ duy nhất không thay đổi, chính là ông lão trông coi ở đó.

Chỉ là dáng người đã còng xuống nhiều, tóc cũng đã bạc trắng.

Ông lão dường như nhìn thấy Lâm Thất, nheo mắt lại, ngón tay phải chỉ vào Lâm Thất...

Ngay khi Lâm Thất tưởng ông lão còn nhớ mình, chuẩn bị chào hỏi thì,

Ông lão hét lớn:

“Thằng ngốc kia! Cậu chặn đường xe phía sau rồi!”
cốc cốc!

“Mời vào.”

Lâm Thất đẩy cửa, bước vào phòng khám.

Ngồi ở bàn bên kia là một bác sĩ nam trung niên, khoác trên mình chiếc áo blouse trắng, đầu hói lơ, nhìn qua đã thấy là biểu tượng của trí tuệ.

Lâm Thất ngồi xuống ghế, bác sĩ chậm rãi mở lời:

“Nói đi, có bệnh gì nào?”

“Tôi không có bệnh gì.”

“Không có bệnh gì thì đến đây làm gì?”

“Tôi không có bệnh nhưng tôi có một người bạn, mắc bệnh tâm thần rất nghiêm trọng.”

Nghe đến đây, bác sĩ nhìn Lâm Thất với vẻ mặt kỳ quái, cười cười vuốt vuốt mấy sợi tóc trên đầu:

“Người bạn mà cậu nói, không phải là chính cậu chứ?”

Lâm Thất nghiêm mặt trả lời: “Không, thực sự là một người bạn.”

“Được rồi, vậy cậu nói xem cậu... không phải, người bạn kia của cậu, bị bệnh gì? Có triệu chứng cụ thể nào không?”

Lâm Thất trầm ngâm một lát: “Cái này có thể hơi khó mô tả...”

Chương 23 - Tôi có một người bạn 1

Bác sĩ cười: “Vậy thì cậu cứ coi mình là người bạn đó, diễn tả thực tế cho tôi xem.”

Lâm Thất nhìn bác sĩ với vẻ kỳ quái, do dự một lúc rồi bất lực gật đầu.

Thế là, Lâm Thất từ từ đứng dậy khỏi chỗ ngồi,

Dưới sự chú ý của bác sĩ, đi thẳng đến trước mặt ông.

Anh đưa tay ra,

Chôn đầu bác sĩ trung niên vào lòng mình,

Một tay nhẹ nhàng vuốt ve mấy sợi tóc còn sót lại trên đầu bác sĩ,

Ánh mắt đầy từ ái,

Nhẹ nhàng nói:

“Con trai ngoan của ta, cuối cùng cha cũng tìm được con rồi!”

Bác sĩ: “...”

Trong mười phút tiếp theo, Lâm Thất đã dùng hết các thủ pháp nghị luận mà mình học được, thao thao bất tuyệt giải thích với bác sĩ rằng thực sự không phải anh bị bệnh, tránh được số phận bị bắt nhập viện trực tiếp.

“Vậy nên, người bạn của cậu nhìn thấy thứ gì cũng như nhìn thấy con mình?”

“Đúng vậy!”

“Còn khóc rất lâu?”

“Khóc mãi không thôi.”

“Thích ngồi trong sân kể chuyện cho bình hoa và ghé đầu?”

“Đúng vậy.”

“Ngủ thế nào?”

“Cô ấy không ngủ.”

“...”

Bác sĩ cau mày: “Người bạn của cậu, bệnh không nhẹ đâu! Tôi cực lực đề nghị cậu đưa cô ấy đến bệnh viện của chúng tôi để điều trị nội trú.”

“Tình hình của cô ấy khá đặc biệt, không có điều kiện điều trị nội trú.” Lâm Thất bất lực nói.

Tất nhiên anh không thể nói thật, nếu thực sự nói với bác sĩ rằng Nữ thần Đêm tối Nyx chính là bệnh nhân và còn sống trong bệnh viện tâm thần trong đầu anh thì anh cũng sẽ nhận được giấy báo nhập viện ngay thôi. Bác sĩ khó xử suy nghĩ một lúc, hai tay bắt đầu gõ trên bàn phím: “Nếu không thể nhập viện thì chỉ có thể điều trị bằng thuốc trước, tôi sẽ kê cho cậu vài đơn thuốc, cậu về cho cô ấy uống, nếu tình hình không thuyên giảm thì chắc chắn phải đưa đến viện.”

Biểu cảm của Lâm Thất có chút khó xử.

Thuốc trong thực tế có thể mang vào trong đầu không?

Lâm Thất không biết nhưng anh cảm thấy cho dù có mang vào thì thuốc chữa bệnh của người phạm cũng chưa chắc có tác dụng với thần mình.

“Bác sĩ, ngoài uống thuốc ra còn cách nào khác để điều trị không?”

Bác sĩ trầm ngâm một lúc, chậm rãi mở lời: “Triệu chứng của bạn cậu, thuộc về chứng hoang tưởng nặng, tôi đã gặp không ít bệnh nhân như vậy, trước đây có một người đàn ông rất yêu vợ, sau đó vợ anh ta chết vì tai nạn xe, anh ta thường xuyên nói chuyện với không khí, tưởng tượng vợ mình vẫn ở bên cạnh.”

“Loại bệnh này phần lớn là do tinh thần phải chịu một cú sốc lớn, tiềm thức từ chối thực tế, từ đó tạo ra cho mình ý thức giả ‘cô ấy vẫn ở bên cạnh’.”

“Nếu có thể tiếp cận từ góc độ nguyên nhân phát bệnh, về mặt tâm lý đưa ra một số phương pháp điều trị chắc chắn thì cũng có khả năng thuyên giảm nhưng nếu không có thuốc hỗ trợ thì rất khó khăn.”

“Thuốc và điều trị tâm lý, hai phương pháp này có mối quan hệ hỗ trợ lẫn nhau, cậu hiểu ý tôi chứ?”

Lâm Thất gật đầu như có điều suy nghĩ.

Phải tiếp cận từ góc độ nguyên nhân phát bệnh sao... nhưng anh hoàn toàn không hiểu biết gì về quá khứ của Nyx, không biết bắt đầu từ đâu!

Xem ra, phải chuẩn bị nhiều hơn nữa.

Lâm Thất nhận đơn thuốc bác sĩ kê nhưng không chọn đi nộp tiền lấy thuốc, vì thuốc trong thực tế không có tác dụng với thần minh trong đầu anh thì anh cũng không cần phải tốn tiền này.

Hơn nữa... những loại thuốc này quá đắt!

Ra khỏi bệnh viện tâm thần, Lâm Thất lên xe buýt trở về.

Chuyến đi đến bệnh viện tâm thần này vẫn đáng giá, ít nhất nó đã cho Lâm Thất một hướng đột phá.

Từ góc độ tâm lý để khai thông Nyx, mà muốn làm được điều đó thì phải hiểu rõ cô ấy.

Vì vậy, Lâm Thất xuống xe ở một trạm nào đó, đi vào thư viện thành phố Thương Nam.

...

Trường trung học số 2, cổng trường.

“Ê nhìn kia, ông chú kia là ai thế?”

“Không biết, chắc là phụ huynh nào đó.”

“Sáng bảy giờ hơn mình vào cổng trường đã thấy ông ấy rồi.”

“Mình cũng thấy, sáng ông ấy đeo kính râm, mặc áo sơ mi, tay cầm cốc cà phê dựa vào tường, lúc đó còn thấy ông ấy đẹp trai nữa.”

“Thế sao giờ ông ấy trông như ăn mày thế? Mắt còn đỏ nữa.”

“Các cậu nói xem, ông ấy có phải từ sáng đến giờ vẫn ở đây không?”

“Không thể nào, giờ sắp mười giờ rồi.” “Ai mà biết được, ôi đúng rồi, các cậu có nghe nói không, tối qua lúc tan học về nhà, có hai học sinh bị hại rồi!”

“Thật không vậy!”

“Tất nhiên là thật rồi, tôi nghe nói...”

“...”

Trên lề đường đối diện cổng trường, một người đàn ông cô đơn đang ngồi lẻ loi, bên cạnh là đầy đầu thuốc lá, bóng lưng dưới ánh đèn đường trông thật buồn bã.

Triệu Không Thành gạt tàn thuốc trên tay, anh ta nghĩ mãi mà không hiểu, cuối cùng là chỗ nào xảy ra vấn đề.

Anh ta từ sáu giờ sáng ngồi đến mười giờ tối, người đã bị nắng làm cho gốc ghềch nhưng vẫn không thấy bóng dáng thằng nhóc đó.

Rõ ràng tôi qua nhìn thấy là đồng phục trường số 2 mà!

Chương 24 - Tôi có một người bạn 2

Hay là thằng nhóc này đoán được anh ta sẽ đến chặn nó nên không đến nữa?

Bà nó chứ... mông ngồi đau hết cả rồi.

Triệu Không Thành chống hai tay xuống đất, từ từ ngồi dậy khỏi lề đường, giả vờ vô tình phủi bụi trên quần, bắt đầu hoạt động tay chân.

Ngay lúc này, khoe mắt anh ta đột nhiên nhìn thấy, ở phía bên kia đường, một thiếu niên mặc thường phục đang xách vài quyển sách đi dạo thong thả...

Tên kia, hình như có chút giống với thằng nhóc đó...

Có chút...

Ừm?

Triệu Không Thành sững sốt, chớp mắt thật mạnh.

Chết tiệt!

Xoẹt——!

Triệu Không Thành không nói hai lời, như một cơn gió lao thẳng về phía thiếu niên, hai mắt đỏ ngầu, trông như một tên hung thần ác sát!

Tuy nhiên, khi anh ta cách thiếu niên khoảng hai mươi mét, thiếu niên kia dường như nhận ra điều gì đó, toàn thân run lên, cũng vội vàng chạy trốn!

Hai người cứ thế chạy như điên trên đường phố!

Lúc này, Lâm Thất thực sự muốn tắt mình hai cái, có nhiều đường như vậy không đi, tại sao lại cố tình chọn con đường này chứ!?

Bây giờ thì hay rồi, hôm qua vừa cho người ta leo cây, bây giờ người ta lại đuổi theo!

Tốc độ của Lâm Thất tuy không chậm nhưng so với Triệu Không Thành thì vẫn kém xa, chỉ vài giây sau đã bị Triệu Không Thành đuổi kịp.

Triệu Không Thành hung hăng tóm lấy vai Lâm Thất, cười lạnh hai tiếng.

“Thằng nhóc này, chúng ta lại gặp nhau rồi!”

Lâm Thất cứng đờ quay đầu lại, nghiêng đầu:

“Anh là ai?”

Triệu Không Thành cảm thấy mình sắp phát điên rồi.

“Tôi! Cậu còn hỏi tôi là ai? Tôi là nạn nhân vô tội bị cậu lừa tình và thổi gió lạnh cả nửa đêm qua!”

Triệu Không Thành nắm chặt tay Lâm Thất, giống như một ông chú ngây thơ sợ bạn trai bị người khác cướp mất: “Tôi nói cho cậu biết, đừng có giả vờ nữa, hôm nay cậu chắc chắn không chạy thoát được!” Lâm Thất nhìn cánh tay bị khóa chặt của mình, từ bỏ sự giãy giụa vô ích, tỏ ra đáng mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

“Được thôi, anh nói đi, đến đâu nói chuyện?”

“Đi theo tôi.”

Triệu Không Thành cứ thế nắm tay Lâm Thất, sai bước đi về một hướng không ai biết...

Khi Lâm Thất thấy mình đang dần tiến đến một khách sạn tình nhân, sắc mặt đột nhiên thay đổi, quay đầu định bỏ chạy!

Nhưng Triệu Không Thành không cho anh cơ hội đó, ngược lại còn khóa chặt anh, kéo lê vào khách sạn.

“Anh... anh muốn làm gì? Tôi nói cho anh biết, tôi bị trĩ, anh đừng có làm bậy...”

“... Trong đầu mấy đứa nam sinh trung học các cậu chứa cái gì vậy? Chỉ tìm một chỗ nói chuyện thôi mà.”

“Nói chuyện cần gì phải đến khách sạn tình nhân? Anh không thấy ánh mắt của những người trên đường sao? Tôi xấu hổ muốn chết!”

“Cậu hiểu gì chứ, đây là nhà an toàn, đưa cậu đến đây không có ý gì khác, hơn nữa tôi trông giống... giống loại người đó sao?!”

Triệu Không Thành trợn mắt, kéo Lâm Thất đang giãy giụa đến quầy lễ tân, liếc mắt đưa tình cực kỳ sến súa với nữ nhân viên lễ tân đang há hốc mồm.

“Một phòng giường đôi chủ đề kích thích, cảm ơn.”

Lâm Thất:...

Nữ nhân viên lễ tân trực tiếp ngậy người tại chỗ, sau khi nào bộ ngừng hoạt động trong chốc lát, cả người đột nhiên trở nên phấn khích không rõ lý do!

“Vâng, vâng, thưa ông, ở đây cần giấy tờ tùy thân của ông, còn cậu... cậu bé này, cũng xuất trình giấy tờ tùy thân đi.”

Bị buộc phải đưa giấy tờ tùy thân, Lâm Thất nhìn nữ nhân viên lễ tân đang phấn khích không thôi, cũng không biết cô ta đang nào bỏ ra cốt truyện đam mỹ nào...

Nhưng cũng không thể trách cô ta được, giữa đêm khuya, một người đàn ông trung niên kéo một thiếu niên đến khách sạn tình nhân để mở phòng giường đôi, còn là phòng kích thích ‘gay’, nói là đi nói chuyện... ai mà tin chứ?!

“Đây là thẻ phòng của ông, phòng ở 3966, chúc hai người... ở vui vẻ!” Nữ nhân viên lễ tân cười tủm tỉm nhìn Lâm Thất có vẻ mặt chịu đựng, mắt gần như nheo lại thành một đường chỉ.

Lâm Thất nắm chặt tay.

“Đứng ngây ra đó làm gì, lên theo tôi.” Triệu Không Thành kéo Lâm Thất đi về phía thang máy.

Đến khi quẹt thẻ vào phòng, tận mắt nhìn thấy những tiện nghi kỳ lạ muôn hình vạn trạng, Lâm Thất trong sáng mới biết, hóa ra người giàu chơi đều chơi trội như vậy...

Quả nhiên là đủ kích thích!

Triệu Không Thành khóa trái cửa phòng, lúc này mới buông Lâm Thất ra, đi thẳng đến bên giường điện ngồi xuống, cơ thể cứng đờ cả ngày cuối cùng cũng được thả lỏng.

“Đừng căng thẳng như vậy, thực sự chỉ nói chuyện thôi.” Triệu Không Thành thấy vẻ mặt như lâm đại địch của Lâm Thất, cười mắng.

Lâm Thất thở dài, ngồi xuống chiếc ghế sofa bên cửa: “Anh muốn nói gì với tôi?” “Tất nhiên là nói về cậu rồi.”

“Lâm Thất, nam, 17 tuổi, độc thân, cao 1m75, nặng...”

“Cậu biết tôi không nói về điều này.” Triệu Không Thành đỡ trán, một tay khác chỉ vào đôi mắt của Lâm Thất: “Tôi nói về đôi mắt của cậu.”

Lâm Thất im lặng.

“Cậu đã gặp Michael rồi sao?”

Chương 25 - 003

Nghe thấy câu này, cơ thể Lâm Thất khẽ run, do dự một lúc rồi nhẹ gật đầu.

Quả nhiên, người đàn ông trước mặt này biết rất nhiều điều, còn thể lực đứng sau anh ta... cũng không hề đơn giản!

Mà câu nói này cũng tiết lộ cho Lâm Thất một thông tin quan trọng, đó là vị thiên sứ mà anh gặp mười năm trước hóa ra lại là Michael, vị vua của các thiên thần nổi tiếng.

Thấy Lâm Thất gật đầu, trái tim Triệu Không Thành cuối cùng cũng được buông xuống, ánh mắt nhìn Lâm Thất dần trở nên nóng bỏng.

“Ngài ấy tìm cậu để làm gì? Ngài ấy đã nói gì với cậu? Bây giờ cậu có thể sử dụng Cẩm Khư đến mức nào rồi?”

Những câu hỏi của Triệu Không Thành như đạn liên thanh, Lâm Thất cau mày, lắc đầu.

“Anh hỏi nhiều quá.”

Triệu Không Thành cũng nhận ra mình hơi thất thố, cười gượng hai tiếng: “Cũng phải, bây giờ trong lòng cậu chắc chắn có rất nhiều nghi vấn, vậy thì để tôi giải đáp trước cho cậu, muốn biết gì thì cứ hỏi.”

Lâm Thất trầm ngâm một lúc, nhìn vào mắt Triệu Không Thành, hỏi câu đầu tiên: “Trên thế giới này... có thực sự tồn tại những vị thần trong thần thoại không?”

“Có.” Triệu Không Thành không do dự, trực tiếp gật đầu: “Nhưng không phải tất cả các vị thần đều tồn tại.”

“Ý anh là sao?”

Triệu Không Thành trầm ngâm, như đang nghĩ xem nên bắt đầu từ đâu: “Cậu nghĩ thần thoại là gì?”

Lâm Thất suy nghĩ một lúc: “Là sự gửi gắm tinh thần của người xưa? Là nỗi sợ hãi và tưởng tượng về sức mạnh chưa biết của thiên nhiên?”

“Cậu nói không sai.” Triệu Không Thành gật đầu: “Cho đến một trăm năm trước, tất cả mọi người đều nghĩ như vậy.”

“Một trăm năm trước?”

“Đúng vậy, trước khi sương mù đó xuất hiện, trên thế giới này chưa từng xuất hiện dấu vết của các vị thần.” Mắt Triệu Không Thành hơi nheo lại: “Tuy nhiên, kể từ khi sương mù bao phủ Trái đất xuất hiện, mọi thứ... dường như đã khác. Tháng 9 năm 1922, tức là một năm sau khi sương mù xuất hiện, một đội thám hiểm sương mù do Đại Hạ cử đi đã quan sát thấy một con rồng khổng lồ bay chậm trên bầu trời ở rãnh Mariana, đó là lần đầu tiên trong lịch sử loài người quan sát thấy sinh vật thần thoại.

Sau khi nghiên cứu và kiểm chứng, người ta phát hiện ra rằng con rồng đó chính là Hồn Độn Chi Long trong Kinh thánh, Leviathan, tương truyền là sinh vật do Chúa tạo ra, việc phát hiện ra con rồng khổng lồ này đã trực tiếp đảo lộn nhận thức của toàn bộ tầng lớp lãnh đạo Đại Hạ, họ nhận ra rằng, kể từ khi sương mù xuất hiện, thế giới đã hoàn toàn khác trước.

Khi đó, sương mù vừa mới xuất hiện, toàn bộ Đại Hạ đã rơi vào hoảng loạn, để ổn định đất nước, tầng lớp lãnh đạo đã che giấu kết quả thám hiểm này.

Còn Hồn Độn Chi Long Leviathan là sinh vật thần thoại đầu tiên mà loài người quan sát thấy, tầng lớp lãnh đạo Đại Hạ đã đặt cho nó mã số 001, trong quá trình thám hiểm sau đó, họ

lại lần lượt phát hiện ra một số sinh vật thần thoại khác nên tiếp tục đánh số theo thứ tự giảm dần.

Thiên sứ Michael mà cậu nhìn thấy chính là sinh vật thần thoại thứ ba mà loài người quan sát thấy vào năm 1928, mã số 003.

“Năm 1928?” Lâm Thất sững sốt: “Lúc đó chúng ta còn chưa nắm được công nghệ đồ bộ lên mặt trăng mà? Họ tìm thấy thiên sứ trên mặt trăng bằng cách nào?”

“Không phải chúng ta tìm thấy Ngài ấy.” Triệu Không Thành lắc đầu: “Tháng 3 năm 1928, một luồng kiếm quang màu vàng từ mặt trăng phát ra, xuyên qua vũ trụ, san bằng một ngọn núi lửa lớn ở Bắc Mỹ, đến lúc đó chúng ta mới biết, trên mặt trăng còn tồn tại một vị thần.”

“Bắc Mỹ? Ở đó có gì?”

“Sau đó, đội thám hiểm của chúng tôi đã mất một năm để đến được ngọn núi lửa đó, trong đồng đồ nát, chúng tôi phát hiện ra vị thần số 004 bị phong ấn trong Thần Khư...”

Triệu Không Thành dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: “Thiên thần sa ngã, Lucifer.”

“Lucifer...” Lâm Thất vẫn chưa hoàn hồn sau khi tiếp nhận lượng thông tin khổng lồ mà Triệu Không Thành truyền đạt, anh ngây người hồi lâu.

“Vậy là, anh muốn nói rằng... kể từ khi sương mù xuất hiện, các vị thần trong thần thoại đã lần lượt xuất hiện một cách khó hiểu?”

“Đúng vậy, tầng lớp lãnh đạo vẫn luôn tìm hiểu nguyên nhân đằng sau chuyện này và đưa ra hai phỏng đoán.” Triệu Không Thành giơ hai ngón tay:

“Thứ nhất, những vị thần này vốn không tồn tại nhưng khi sương mù xuất hiện, một sự thay đổi bí ẩn nào đó đã xảy ra, khiến họ hiện hình từ trong thần thoại.”

“Thứ hai, thần thoại không phải là tưởng tượng của người xưa, mà là có thật, sau khi loài người ngày càng phát triển, họ đã ẩn núp ở một nơi nào đó trên Trái đất vì một lý do nào đó và sự xuất hiện đột ngột của sương mù đã đánh thức họ.”

Lâm Thất gật đầu: “Vậy thì, anh vừa nói rằng không phải tất cả các vị thần đều tồn tại là có ý gì?” “Số lượng các vị thần hiện đang tồn tại trên Trái đất không nhiều, không phải tất cả các sinh vật thần thoại đều giáng lâm nơi đây, những vị xuất hiện hiện tại chỉ là một phần rất nhỏ trong hệ thống thần thoại rộng lớn, chúng tôi không biết tại sao lại là họ, không liên quan đến sức mạnh, không liên quan đến mức độ phổ biến của câu chuyện, không liên quan đến thiện ác, không liên quan đến biên giới quốc gia, sự xuất hiện của họ dường như không có quy luật, cứ thế ngẫu nhiên mà xuất hiện.

Chương 26 - Luôn ở đây 1

Không chỉ có Kinh thánh, thần thoại Hy Lạp, thần thoại Bắc Âu, thần thoại Cthulhu... trong số các vị thần mà loài người hiện đã biết, bao gồm tất cả các hệ thống thần thoại.”

“Vậy thì thần của Đại Hạ chúng ta ở đâu?” Lâm Thất tò mò hỏi: “Ví dụ như Tề Thiên Đại Thánh, Tam Thái Tử, Tứ Đại Thiên Vương, Ngọc Hoàng Thượng Đế... họ ở đâu? Nếu họ tồn tại thì chắc chắn có thể đánh bại thần thoại phương Tây chứ?”

Triệu Không Thành im lặng một lúc rồi lắc đầu: “Những điều cậu nghĩ, chúng tôi cũng đã nghĩ đến, trong một trăm năm qua, chúng tôi đã vô số lần thám hiểm trong lãnh thổ Đại Hạ, cố gắng tìm kiếm tung tích của họ...”

Nhưng suốt một trăm năm, chúng tôi không tìm thấy bất kỳ ai, ngay cả một vị thổ địa cũng không có.

Có người nói, đó là vì sương mù vẫn chưa nuốt chửng Đại Hạ nên thần thoại của Đại Hạ sẽ không xuất hiện.

Cũng có người nói...”

Lâm Thất không nhịn được hỏi: “Có người nói gì?”

“Cũng có người nói... họ vẫn luôn ở đây.”

“Vẫn luôn ở đây?”

“Cậu nghĩ xem, tại sao toàn bộ Trái đất đều bị sương mù nuốt chửng, chỉ có Đại Hạ còn sống sót? Sương mù đã đến xung quanh Đại Hạ nhưng lại bị chặn lại ở biên giới quốc gia, không thể tiến thêm một tấc?”

Lâm Thất há hốc mồm: “Anh muốn nói...”

“Đây chỉ là một phỏng đoán, hay nói đúng hơn... là một ảo tưởng tốt đẹp.” Triệu Không Thành lắc đầu: “Dù thế nào đi nữa, chúng tôi cũng chưa từng phát hiện ra dấu vết của các vị thần Đại Hạ.”

“Được rồi.”

Chỉ riêng những thông tin nghe được cho đến giờ, Lâm Thất đã cảm thấy thế giới quan của mình sụp đổ, nếu không phải tận mắt chứng kiến sự tồn tại của Thiên sứ, có lẽ anh sẽ quay lại gọi điện cho bệnh viện tâm thần để đưa Triệu Không Thành đi.

Bệnh của anh ta còn nặng hơn cả anh hồi đó!

“Vậy thì tôi qua, cột sáng màu vàng phát ra từ người tôi là gì?” Lâm Thất hỏi tiếp.

“Cấm Khư.” Triệu Không Thành trả lời: “Sau khi sương mù bao phủ Trái đất, những thay đổi xảy ra không chỉ giới hạn ở sự xuất hiện của các vị thần, những đám sương mù này dường như cũng có tác dụng bí ẩn đối với cơ thể con người chúng ta.

Mặc dù những đám sương mù này không xâm nhập vào lãnh thổ Đại Hạ nhưng bên trong chúng dường như chứa đựng một loại năng lượng tương tự như bức xạ, có tác dụng xúc tác đối với cơ thể của một số người, những đứa trẻ được sinh ra sau khi sương mù giáng xuống, có khả năng sinh ra một loại sức mạnh kỳ lạ trong cơ thể. Qua tác động của một số môi trường chắc chắn, những sức mạnh này sẽ được kích thích, từ đó hình thành một loại sức mạnh đặc biệt có thể tác động đến môi trường thực tế, giống như lĩnh vực vậy, đặc điểm của những sức mạnh này tùy từng người mà khác nhau.

Còn loại lĩnh vực siêu phạm có thể thông qua bản thân để tác động đến xung quanh được gọi là ‘Cấm Khư’.

Lâm Thất suy nghĩ.

Nói một cách đơn giản, ‘Cấm Khư’ chính là lĩnh vực siêu năng lực của một số người may mắn.

Như vậy mà nói, bản thân có thể dùng phương tiện tương tự như cảm nhận tinh thần để cảm nhận mọi thứ trong phạm vi 20 mét, đồng thời sở hữu thị lực động cực mạnh, còn có thể sử dụng uy lực của Thiên sứ, cũng là biểu hiện của Cấm Khư.

“Loại Cấm Khư này có thể phát triển không?”

“Đúng vậy, năng lực, phạm vi, tính đặc thù của Cấm Khư đều sẽ tăng lên theo sự gia tăng sức mạnh tinh thần của chủ nhân, sức mạnh tinh thần là tiêu chuẩn quan trọng ảnh hưởng đến cường độ của Cấm Khư.

Thông qua sức mạnh tinh thần, chúng tôi chia Cấm Khư thành sáu cảnh giới lớn.

Sức mạnh tinh thần như nước trong chén, ít mà không động, được gọi là cảnh giới đầu tiên ‘Trần’;

Sức mạnh tinh thần như nước trong ao, nhiều mà không động, được gọi là cảnh giới thứ hai ‘Trì’;

Nếu như nước chảy thành sông, nhiều mà lưu thông, được gọi là cảnh giới thứ ba ‘Xuyên’;

Nếu như nước trong biển, mênh mông rộng lớn, được gọi là cảnh giới thứ tư ‘Hải’;

Nếu sức mạnh tinh thần gần như vô tận, mênh mông hùng vĩ, chính là cảnh giới thứ năm ‘Vô Lượng’;

Nếu sức mạnh tinh thần lấy không hết, dùng không cạn, phá vỡ chiều không gian, gần giống với bình Klein, chính là

cảnh giới thứ sáu ‘Klein’.

“Vậy tôi thì sao? Bây giờ tôi là cảnh giới gì?” Lâm Thất hỏi.

“Cậu á? Bây giờ cậu chỉ là cảnh giới ‘Trần’, chỉ là một người mới vừa có thể sử dụng Cẩm Khư mà thôi.” Triệu Không Thành dường như rất thích cảm giác đả kích Lâm Thất: “Chỉ có thể coi là... ừm... một người bình thường hơi lợi hại một chút.”

Lâm Thất lập tức cạ lời.

Như vậy mà nói, tối qua anh ta có thể mở cánh cửa bệnh viện tâm thần trong đầu, hẳn là vì bản thân đã đột phá vào cảnh giới ‘Trần’, có thể mở cửa phòng bệnh của Nyx cũng là vì lý do này.

Vậy có phải có nghĩa là, sau này mỗi lần anh ta đột phá vào một cảnh giới mới, lại có thể thả ra một bệnh nhân nữa không?

Chương 27 - Luôn ở đây 2

“Vậy anh thì sao? Anh lợi hại như vậy, là cảnh giới gì?”
Lâm Thất nhìn Triệu Không Thành hỏi.

Triệu Không Thành già mồm đỏ mặt, có chút ngượng ngừng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Tôi, tôi vốn... không có Cẩm Khư, tự nhiên cũng không có sức mạnh tinh thần.”

“Anh không có Cẩm Khư?” Lâm Thất tròn tròn mắt: “Vậy anh giết con quái vật đó bằng cách nào?”

Lâm Thất thực sự bị kinh ngạc, loại quái vật đó ngay cả anh ta sở hữu thì lực động biến thái cũng chỉ có thể miễn cưỡng đối phó, lúc đó Triệu Không Thành hoàn toàn áp đảo đối phương, một người lợi hại như vậy mà lại không có Cẩm Khư? “Thứ đó gọi là Quỷ diện nhân.” Triệu Không Thành sửa lại: “Tôi giết nó chỉ nhờ vào nhiều năm huấn luyện và kinh nghiệm chiến đấu phong phú, trước khi gia nhập người canh gác, tôi là một lính đặc chủng, chuyên về cận chiến.”

Triệu Không Thành tiếp tục bổ sung: “Muốn có được Cẩm Khư có ba con đường, một là như tôi vừa nói, chỉ một số ít người may mắn mới có thể sinh ra đã sở hữu năng khiếu sử dụng Cẩm Khư;

Thứ hai, là nhờ vào vật phẩm sở hữu Cẩm Khư. Không chỉ con người mới có thể bị sương mù ảnh hưởng mà sở hữu Cẩm Khư, một số vật phẩm tình cờ cũng sẽ sở hữu Cẩm Khư, loại Cẩm Khư này thường cực kỳ đặc biệt và hiếm có, nếu con người có thể điều khiển chúng thì cũng có thể sử dụng sức mạnh của Cẩm Khư.

Tôi thuộc loại thứ hai này nhưng Cẩm Vật tôi sở hữu không phải loại tấn công, mà là loại Cẩm Vật hỗ trợ chế thức đặc biệt của người canh gác, ‘Bảng thông báo’, nó chỉ có một tác dụng...

Là mở ra [Vô Giới Không Vực]!

“Vô Giới Không Vực?”

“Một Cẩm Khư có thể cô lập bên trong và bên ngoài vùng, có thể ngăn chặn cuộc chiến giữa chúng tôi và kẻ thù ảnh hưởng đến người thường, mỗi thành phố của người canh gác sẽ được trang bị ba ‘Bảng thông báo’ có thể triển khai [Vô Giới Không Vực], do một người nắm giữ, vì thường không trực tiếp tham gia chiến đấu nên những người như chúng tôi cũng được gọi là ‘người canh gác’.”

Lâm Thất nhướng mày: “Nói cách khác, anh chỉ là người đứng ngoài quan sát.”

“... Không biết nói thì đừng nói.” Triệu Không Thành trợn trắng mắt.

“Anh vừa nói có ba cách để có được Cẩm Khư, vậy cách cuối cùng là gì?”

“Cách cuối cùng là do Thần minh ban tặng, tức là tình huống của cậu.” Sắc mặt Triệu Không Thành nghiêm lại: “Một số Thần minh sẽ ban một phần sức mạnh của mình cho người được chọn, để họ trở thành người đại diện của mình ở thế gian, loại Cẩm Khư do Thần minh ban tặng này cũng được gọi là ‘Thần Khư’.

Nhưng tương ứng với việc nhận được sức mạnh, người đại diện cũng sẽ nhận được chỉ thị từ Thần minh, có người là hủy diệt xã hội loài người, có người là bảo vệ xã hội loài người, có người là đi giúp Thần minh tìm kiếm thứ gì đó... Nói chung,

trong trường hợp bình thường, một Thần minh chỉ có một người đại diện và người đó đại diện cho ý chí của Thần minh.

Hiện tại, trong số hơn mười người đại diện của Thần minh đã xuất hiện thì hầu hết đều là người đại diện của Ác Thần, cố gắng hủy diệt trật tự mới của loài người, để thế gian trở lại hỗn loạn, họ tự lập ra một tổ chức, gọi là giáo hội Cổ Thần.

Người đại diện của Thần minh lương thiện cũng có nhưng số lượng rất ít, còn người đại diện của Thần trung lập thì chúng tôi không biết có bao nhiêu.”

Triệu Không Thành đứng dậy, bước đến trước mặt Lâm Thất, nhìn chăm chăm vào mắt anh, từng chữ một nói: “Lâm Thất, chỉ thị mà Michael ban cho cậu là gì? Cậu... thuộc phe nào?”

Lâm Thất đầy vẻ bối rối: “Tôi không biết, Ngài ấy không nói.”

Lâm Thất nói thật, lúc đó Michael chỉ nhìn cậu từ xa trên mặt trăng, rồi cậu ngắt đi, đối phương thực sự không nói một lời nào cả!

Triệu Không Thành cau mày: “Ngài ấy không nói gì cả sao? Cậu cũng không nghe thấy tiếng Ngài ấy trong lòng?”

“Không, thực sự không!”

Triệu Không Thành nghi ngờ nhìn Lâm Thất một hồi lâu, như muốn tìm ra dấu hiệu nói dối, một lúc sau mới dời mắt, từ từ ngồi xuống.

“Theo suy đoán của chúng tôi, Michael hẳn thuộc phe trung lập hoặc phe thiện, nếu không thì chúng tôi đã giết cậu từ lâu rồi nhưng... Ngài ấy đã ban Thần Khư cho cậu, tại sao lại không nói gì cả?”

Ngài ấy muốn làm gì?”

Lâm Thất hơi nhú mày: “Tôi không biết Ngài ấy muốn làm gì nhưng ngay cả khi Ngài ấy ra lệnh cho tôi, tôi cũng sẽ không làm, tôi không muốn dính líu đến những chuyện lộn xộn này, cùng lắm thì trả lại đôi mắt này cho Ngài ấy.”

Nói xong, anh đứng dậy: “Không có gì thì tôi đi trước.”

Không đợi Triệu Không Thành lên tiếng, anh quay đầu mở cửa.

“Này! Đợi đã!!” Triệu Không Thành đột ngột đứng dậy, chặn trước cửa, nhìn chăm chăm vào mắt Lâm Thất: “Cậu hỏi xong rồi định đi luôn sao? Còn tôi thì sao?”

“Anh? Anh có thể ở đây tự sướng một mình.” Lâm Thất trả lời nghiêm túc.

Chương 28 - Nhà của tôi 1

“Không phải, ý tôi là... cậu không hỏi tôi sao? Tôi là ai?”
Triệu Không Thành cảm thấy nói chuyện với tên nhóc này thật mệt mỏi.

“Anh là ai thì liên quan gì đến tôi.” Lâm Thất tiếp tục mở cửa.

Triệu Không Thành nắm chặt tay nắm cửa: “Tại sao tôi lại biết nhiều như vậy? Đằng sau tôi là tổ chức như thế nào? Chúng tôi đang làm gì... Cậu không tò mò sao?”

“Không tò mò.”

“Tại sao?”

“Theo logic trong phim ảnh tiểu thuyết, một khi tôi biết đến sự tồn tại của các anh, tôi chỉ còn hai lựa chọn.” Lâm Thất giơ hai ngón tay: “Hoặc là gia nhập, hoặc là mãi mãi không thể tiết lộ bí mật, chẳng hạn như bị giết, bị giam, bị tẩy não...”

“... Mẹ kiếp, cậu xem ít phim đi!” Triệu Không Thành bất lực: “Hơn nữa, cậu thậm chí còn không hiểu chúng tôi, làm sao cậu biết gia nhập chúng tôi không phải là một lựa chọn tốt?”

Lâm Thất nhướng mày: “Nói như vậy, ngay cả khi biết chuyện của các anh và chọn không gia nhập, tôi cũng sẽ không gặp nguy hiểm?”

“Tất nhiên là không! Chúng tôi là quân nhân, nhiều nhất là bắt cậu ký một thỏa thuận giữ bí mật, những gì cậu nói chỉ là nhắm nhí!”

“Vậy thì tôi có thể nghe thử.” Nghe câu này, Lâm Thất lại ngồi xuống. Triệu Không Thành thở dài, nói chuyện với tên nhóc này vài phút mà mệt hơn cả anh ngồi cạnh bên ngoài cả ngày!

“Năm 1922, sau khi đội thám hiểm của chúng tôi phát hiện ra sinh vật thần thoại đầu tiên, tức là con rồng hỗn độn Leviathan, cấp cao của Đại Hạ đã khẩn cấp thành lập một tổ chức quân sự, luôn sẵn sàng ứng phó với sự xâm nhập của sinh vật thần thoại, được gọi là Đội ứng phó sinh vật đặc biệt 139.

Lúc đó, trình độ khoa học kỹ thuật của chúng tôi còn khá lạc hậu, hơn nữa cũng chẳng biết gì về thế giới trước mắt, cho nên cái gọi là Đội ứng phó sinh vật đặc biệt chỉ là hình thức, chẳng có tác dụng gì lớn.

Sau đó, theo thời gian trôi qua, chúng tôi quan sát được ngày càng nhiều sinh vật thần thoại, thử liên lạc với một số sinh vật trong số đó, đồng thời cũng phát hiện ra bí mật của Cẩm Khư, bắt đầu huấn luyện những nhân tài chiến đấu đặc biệt.

Khi chúng tôi khai quật được ngày càng nhiều chủ nhân Cẩm Khư, chúng tôi phát hiện do tính ngẫu nhiên của sự xuất hiện của chủ nhân Cẩm Khư, không thể đưa tất cả mọi người vào phạm vi quân đội, vì vậy Đội ứng phó sinh vật đặc biệt 139 lại dần dần chuyển sang hình thức đặc biệt nửa quân đội, nửa dân sự.

Bây giờ, chúng tôi gọi tổ chức đặc biệt này là... ‘Người canh gác’.”

Lâm Thất trầm ngâm: “Vậy nên, sự tồn tại của các anh là để bảo vệ Đại Hạ, không bị những vị thần tà ác xâm phạm?”

“Nói chính xác thì là tất cả các sinh vật thần thoại.”

“Có gì khác nhau không?”

“Tất nhiên, trước đó tôi đã nói, sự xuất hiện của sinh vật thần thoại mang tính ngẫu nhiên, không liên quan đến sức mạnh yếu kém, vì vậy sinh vật thần thoại giáng lâm không chỉ là những vị thần mạnh mẽ mà mọi người đều biết, mà còn có một số sinh vật yếu ớt chỉ tồn tại trong truyền thuyết dân gian hoặc tiểu truyện, tên quý diện mà cậu gặp tối qua chính là một loại truyền thuyết kinh dị dân gian.

Những sinh vật thần thoại không có sức mạnh hủy diệt nhưng sẽ gây ảnh hưởng đến xã hội loài người, chúng tôi gọi chung là ‘bí ẩn’.”

“Thì ra là vậy.” Lâm Thất gật đầu, không trách anh thấy hình ảnh của thứ mà mình gặp tối qua có chút quen thuộc, hóa ra nó vốn sinh ra từ những câu chuyện dân gian.

“Cho nên, chúng tôi cũng là quân nhân, là quân nhân bảo vệ đất nước! Sự tồn tại của chúng tôi là để ngăn chặn người dân Đại Hạ gặp phải đau khổ, điều này có cao thượng không? Có đẹp trai không?!” Triệu Không Thành tận tình khuyên nhủ.

“Rất cao thượng, rất đẹp trai, tôi rất kính trọng các anh, thật đấy.” Biểu cảm của Lâm Thất trở nên nghiêm túc, anh không nói đùa, trong ánh mắt anh thực sự có thể nhìn thấy sự kính trọng sâu sắc.

Trên mặt Triệu Không Thành dần nở nụ cười: “Vậy thì cậu...”

“Tôi không đi.”

“...” Nụ cười của Triệu Không Thành lập tức cứng đờ: “Tại sao?!”

“Tôi không đi được.” Trong mắt Lâm Thất đầy vẻ nghiêm túc: “Tôi còn nhiều việc phải làm...”

“Có chuyện gì quan trọng hơn bảo vệ đất nước?!” “Tôi có một người dì và một người em họ.” Lâm Thất nhìn ra ngoài

cửa sổ, vẻ mặt rất bình tĩnh: “Dì tôi không còn trẻ nữa nhưng vì A Cần và tôi là kẻ vô dụng, dì ấy ngày đêm làm việc trong xưởng, mười năm như một, giờ sức khỏe đã không còn tốt nữa...”

Dì tôi là người rất cứng đầu, rõ ràng là đang xoa bóp đốt sống cổ trên ghế ở phòng khách đến mức nước mắt chảy ra nhưng vẫn cố nói cứng là mình đang tập yoga, rất tốt cho sức khỏe...

Tôi ngồi đối diện với dì, dì ấy tưởng tôi không nhìn thấy.

Dì tôi sống quá cẩn thận, cũng quá mệt mỏi.

Em họ tôi rất thông minh, rất hiếu thảo, chỉ tiếc là... nó còn quá nhỏ, không gánh vác nổi gia đình này.

Chương 29 - Nhà của tôi 2

Tôi còn nhiều việc phải làm lắm.

Tôi phải kiếm tiền nuôi gia đình, tôi phải mua cho dì và em họ một căn nhà lớn, tôi phải để dì không phải quay lại nhà máy đen tối đó chịu khổ nữa!

Tôi phải cho em họ tôi học đại học, tôi phải để nó và dì tôi sống những ngày tháng tốt đẹp!

Mười năm qua, họ không bao giờ từ bỏ tôi, một kẻ ăn bám, giờ tôi đã khỏe rồi, sao có thể bỏ mặc họ?

Các anh rất cao thượng, rất vĩ đại, nếu điều kiện cho phép, có lẽ tôi sẽ gia nhập các anh...

Nhưng bây giờ tôi chỉ muốn ở bên cạnh họ một cách bình dị...

Bảo vệ gia đình này.”

Triệu Không Thành ngây người.

Anh thực sự không ngờ, cậu học sinh trung học bình thường trước mắt này lại có thể nói ra những lời như vậy, lại có suy nghĩ chín chắn như vậy...

Lúc này anh mới nhận ra, hành vi cố gắng khơi dậy tâm lý bùng bột và nhiệt huyết vốn có ở những chàng trai trẻ của mình trước đó thật nực cười.

Lâm Thất không phải là học sinh trung học bình thường.

Lâm Thất đứng dậy, đi thẳng đến cửa, do dự một lúc, rồi dừng lại.

“Cảm ơn anh đã nói cho tôi nhiều chuyện như vậy, tôi sẽ ký vào thỏa thuận bảo mật.”

Nói xong, anh đẩy cửa bước ra.

Lần này, Triệu Không Thành chỉ ngồi im trên giường, cơ thể hơi đứng dậy, dường như muốn kéo anh lại nhưng sau một thoáng dừng lại, anh lại bắt lực ngồi xuống.

Anh biết cậu bé này có ý nghĩa gì, anh cũng biết mình mang sứ mệnh đưa cậu bé này trở về nhưng...

Anh không làm được.

...

“Tiểu Thất à, cuối cùng cũng về rồi à? Sao hôm nay con không mặc đồng phục thế?”

“Dì ơi, sáng nay con dậy muộn quá, quên mặc rồi.”

“Con này... không mặc đồng phục, thầy cô không mắng con à?”

“Chỉ nói vài câu thôi, không sao đâu.”

“Thôi chết, Tiểu Thất à, con mới chuyển đến trường mới, không được để lại ấn tượng xấu với thầy cô, làm việc phải cẩn thận một chút.”

“Dạ, con biết rồi dì.” “Ở trường, con hòa hợp với các bạn chứ? Các bạn không xa lánh con chứ?”

“Không ạ, chúng con hòa hợp với nhau rất tốt, các bạn còn đưa con về nhà, con cũng đưa các bạn một đoạn đường.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.”

“Con về phòng đây dì.”

“Ừ, ngủ sớm đi.”

Àm——!

Lâm Thất đóng cửa phòng, nằm ngửa trên giường, nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, thở dài thườn thượt.

Thế giới này phức tạp hơn anh tưởng tượng rất nhiều...

Nhưng mà, điều này cũng chẳng liên quan gì đến anh.

Nghỉ ngơi một lát, Lâm Thất ngồi dậy, vừa bắt đầu cởi quần áo thì một vật cứng rơi ra khỏi túi anh.

Leng keng leng keng!

Lâm Thất cúi đầu, nhặt thứ đó lên, vẻ mặt đầy nghi ngờ.

Đây là một đồ trang sức bằng kim loại, trông giống như một huy hiệu, chỉ lớn hơn một đồng xu một chút, không biết làm bằng chất liệu gì, cầm vào thấy hơi lạnh.

Mặt trước của huy hiệu là hai thanh kiếm thẳng giao nhau, thân kiếm tỏa ra ánh sáng xanh nhạt, phía sau kiếm là một bầu trời đêm lấp lánh những vì sao, được chế tác vô cùng tinh xảo!

Bên dưới họa tiết, khắc ba chữ nhỏ “Triệu Không Thành.”

“Đây là...” Mắt Lâm Thất hơi nheo lại.

Lâm Thất nhớ lại, lúc nãy khi Triệu Không Thành kéo anh đi về khách sạn, dường như đã sờ vào túi anh.

Là anh ta vô tình làm rơi à?

Lâm Thất nghịch huy hiệu, lật mặt sau, trên đó khắc mấy dòng chữ nhỏ.

“Nếu đêm tối cuối cùng buông xuống,

Ta sẽ đứng trước muôn người,

Vung đao xuống vực thẳm,

Máu nhuộm trời cao!”

“Khí phách thật... Đây là do Triệu Không Thành tự viết sao? Hay là lời răn dạy của những người canh gác?” Lâm Thất

lắm lắm: “Nhìn vẻ ngoài ngốc nghếch của anh ta, không giống người có thể viết ra những lời này...”

Nghịch một lúc nữa, Lâm Thất đặt huy hiệu lên bàn, thay quần áo rồi lên giường.

Tối nay, anh còn một việc rất quan trọng phải làm.

Anh nhắm mắt lại, đưa ý thức vào bệnh viện tâm thần Chư Thần trong đầu.

Lúc này, trong sân nhỏ của bệnh viện tâm thần, Nyx đang ôm một đồng lọ lọ bình bình ngồi trên ghế bập bênh, dường như đang lắm lắm điều gì đó, khóe miệng thỉnh thoảng còn nở nụ cười.

Nếu bỏ qua đôi mắt đục ngầu và những thứ kỳ quái trong lòng cô ta, chỉ dựa vào khí chất cao quý toát ra từ cử chỉ của cô ta, đây chắc chắn sẽ là một bức tranh tuyệt đẹp.

Không lâu sau, Lâm Thất mặc một chiếc áo blouse trắng từ từ bước tới.

Để nhập vai bác sĩ tâm thần tốt hơn, Lâm Thất đã đặc biệt tìm một bộ áo blouse trắng trong phòng làm việc của viện trưởng, thậm chí còn kẹp một chiếc kính không độ vào cổ áo. Nhìn thoáng qua thì đúng là như vậy.

Lâm Thất đi đến bên ghế bập bênh, lặng lẽ nhìn đôi mắt đục ngầu vô hồn của Nyx, khẽ thở dài.

Theo những sách thần thoại mà anh đã đọc, Nyx thực sự là một trong những vị thần cổ đại và hùng mạnh nhất trong thần thoại Hy Lạp, địa vị và sức mạnh của cô đều đứng đầu.

Nhưng so với các vị thần khác, cô có một đặc điểm lớn nhất...

Chương 30 - Chào mừng trở lại

Thích sinh con!

Theo thống kê của Lâm Thất, Nyx có ít nhất hơn hai mươi người con, bao gồm cả Thần Chết Thanatos nổi tiếng, Thần Ngủ Hypnos, Thần Vũ Trụ, Nữ Thần Vận Mệnh, Thần Vận Rủi, v.v...

Ngoài một số ít, hầu hết các con của Nyx đều là Ác Thần, sau khi ra đời đều gây họa cho nhân gian, trong số đó không ít vị thần đã phải chịu kết cục bi thảm.

Từ những mẩu chuyện thần thoại, Lâm Thất không thể có được thông tin chi tiết hơn về Nữ Thần Đêm Tối này nhưng anh suy đoán rằng tình trạng bệnh hiện tại của Nyx có lẽ liên quan đến những đứa con của cô.

Bác sĩ ở bệnh viện tâm thần Dương Quang nói rằng có một bệnh nhân nam vì quá nhớ nhung vợ mình nên đã tưởng tượng ra cô ấy ở bên cạnh mình. Vậy thì căn bệnh của Nyx có phải cũng vậy không?

Vì quá nhớ nhung những đứa con của mình nên đã coi những lọ lọ bình bình đó là con của mình?

Nhưng chuyện gì đã xảy ra với những đứa con của cô? Mà lại khiến Nyx phản ứng dữ dội như vậy?

Hơn nữa, với tư cách là một vị thần cổ đại có thần tính, liệu cô ấy có thực sự có những cảm xúc mãnh liệt như vậy không? Hay là... trước khi phát bệnh, cô đã bị tước mất thần thể, bị tước mất thần cách?

Lâm Thất không biết được.

“Hypnos, đừng vội, anh trai con sắp về rồi, nó chỉ ham chơi một lúc thôi...”

Đứa trẻ Thanatos này, từ nhỏ đã thích gây rắc rối, đợi nó về chắc chắn phải dạy cho nó một bài học!”

Nyx vuốt ve chiếc bình hoa trong tay, ngây ngốc nhìn về phương xa, trong mắt hiện lên một tia hy vọng, rồi lại đục ngầu.

Cô dừng lại một chút, giọng khàn khàn run run:

“Nhưng...”

Ba nghìn năm rồi, tại sao nó vẫn chưa về...”

Lâm Thất nhìn cảnh này, không hiểu sao trong lòng lại thấy chua xót.

Ai mà ngờ được, Nữ Thần Đêm Tối từng cao cao tại thượng, giờ đây lại trở nên bất lực và hèn mọn đến vậy.

Cô là Nữ Thần Đêm Tối, cũng là một người mẹ đang chờ con trở về.

“Muốn chữa khỏi bệnh cho cô ấy, phải tìm ra gốc rễ...”
Trong đầu Lâm Thất lại vang lên lời của bác sĩ, anh cúi đầu, cố gắng suy nghĩ.

Gốc rễ... Gốc rễ của căn bệnh của Nyx nằm ở những đứa con đã mất của cô. Muốn chữa khỏi bệnh cho cô ấy, chỉ có thể bắt đầu từ những đứa con của cô ấy nhưng phải biết rằng những đứa con của cô ấy đều là những vị thần Hy Lạp nổi tiếng, bản thân mình không thể đi từng người một tìm về, đưa đến trước mặt Nyx được chứ?

Nhưng Lâm Thất thậm chí còn không biết liệu chúng có bị sương mù đưa đến thế giới này hay không, lại đi tìm những vị

thần đó ở đâu?

Cho dù có tìm được, những Ác Thần đó có thực sự ngoan ngoãn đi theo mình không?

Lâm Thất cau mày suy nghĩ, ngay lúc này, một tia sáng lóe lên trong đầu anh!

Có lẽ... như vậy được không?

Lâm Thất đứng dậy, do dự nhìn Nyx hồi lâu, cuối cùng hạ quyết tâm, bước tới.

Trong ánh mắt chờ đợi của Nyx, Lâm Thất từng bước đi đến trước mặt cô...

Nhẹ nhàng ngồi xổm xuống,

Giơ hai tay ôm lấy Nyx,

Nhẹ nhàng thì thầm bên tai cô:

“Mẹ, con đã về.”

Lúc này, trong mắt Nyx đột nhiên lóe lên một tia sáng chưa từng có!!

Cô run rẩy đưa hai tay ra, ôm chặt lấy Lâm Thất, một lúc lâu sau, mới run rẩy nói ra một câu hoàn chỉnh:

“Chào mừng trở về, Thanatos, con trai của mẹ...”

Ngay khi Nyx nói ra câu này, một bảng điều khiển ảo đột nhiên xuất hiện trước mắt Lâm Thất.

“

Tiến độ điều trị của Nyx: 3%

Đã đồng ý điều kiện nhận thưởng, bắt đầu rút ngẫu nhiên khả năng thần cách của Nyx...

“

Tiếp theo, một vòng quay may mắn ảo xuất hiện, bắt đầu quay nhanh!

Lâm Thất có thể thấy rằng, trên vòng quay này được chia thành ít nhất hơn hai mươi khu vực, diện tích của mỗi khu vực cơ bản đều giống nhau, tức là xác suất anh rút được những khả năng thần cách này là như nhau.

“Bầu trời đêm giáng xuống, Đôi mắt u ám, Ngàn sao rơi, Thuật nứt sao, Ánh chớp đêm tối, Người thân của bóng đêm, Sinh sản siêu phàm...”

Những khả năng trên vòng quay xoay tròn khiến Lâm Thất hoa cả mắt nhưng anh luôn cảm thấy, bên trong có vẻ như có thứ gì đó kỳ lạ...

Sinh sản siêu phàm là cái quái gì? Cũng được coi là khả năng thần cách sao?!

Nếu mình rút được khả năng này, có phải mình không cần tìm vợ, tự mình có thể sinh ra một đồng thần tử không?

Ừm? Nghe có vẻ cũng không tệ...

Cùng lúc đó, Lâm Thất để ý thấy, ở một góc nào đó của vòng quay này, lại có một màu đen hẹp dài không giống với diện tích của các khả năng khác, chiếm khoảng 1% tổng diện tích.

Tên của khả năng thần cách này là “Chưa biết.”

Chưa biết? Đây là có ý gì? Nhưng điều này không quan trọng, Lâm Thất tin rằng với vận may tệ hại của mình, cho dù có rút một nghìn lần thì cũng không rút được “Chưa biết” đó.

Chương 31 - Vũ giả bóng đêm 1

Lâm Thất hít một hơi thật sâu, nhìn chăm chăm vào vòng quay trước mặt, trong đầu động một cái, vòng quay bắt đầu chậm lại!

Kim chỉ nam lướt qua từng khả năng, cuối cùng dừng lại ở một khu vực khả năng.

“Vũ giả bóng đêm...” Lâm Thất nhìn thấy mấy chữ này, bất lực thở dài.

Nghe tên thì khả năng này kém hơn nhiều so với Thuật rút sao, Ngân sao rơi nhưng may là... không phải Sinh sản siêu phàm.

Vận may này, đúng là của tôi.

Ngay khi kim chỉ nam dừng lại, vòng quay trước mắt Lâm Thất dần tan biến, chỉ còn bốn chữ “Vũ giả bóng đêm” lơ lửng giữa không trung, màu sắc càng lúc càng đậm.

Lâm Thất đưa tay ra, nắm lấy!

Tiếp theo, bốn chữ đó biến thành một luồng sáng đen, truyền vào cơ thể Lâm Thất!

Lâm Thất chỉ cảm thấy một luồng năng lượng bí ẩn đang nhanh chóng cải tạo cơ thể mình, toàn bộ con người từ linh hồn đến thể xác như được gột rửa, vô cùng thoải mái!

Cảm giác này thực sự rất kỳ diệu.

Trạng thái này kéo dài khoảng năm giây, sau khi hoàn toàn tan biến, Lâm Thất rõ ràng cảm thấy cơ thể mình đã khác.

Trước mắt anh, từ từ hiện ra thêm mấy dòng chữ nhỏ.

“

Vũ giả bóng đêm:

Trong bóng đêm, tốc độ, sức mạnh, độ bền, khả năng phục hồi của bạn đều gấp năm lần bình thường;

Trong bóng đêm, sự tồn tại của bạn không dễ bị phát hiện;

Trong bóng đêm, bạn có sức răn đe mạnh hơn đối với các sinh vật khác;

Bạn có khả năng giao tiếp với các loài động vật hoạt động về đêm.

“

Lâm Thất nhìn thấy điều này, không khỏi hít một hơi thật sâu!

Khả năng có vẻ không cao cấp này dường như cũng vô cùng mạnh mẽ... Không nói gì khác, chỉ riêng tốc độ, sức mạnh, khả năng chịu đựng gấp năm lần bình thường đã được coi là biến thái!

Cho dù với thể chất bình thường không thể bình thường hơn của anh, chỉ cần vào ban đêm tham gia cuộc thi ba môn phối hợp nào đó, chắc chắn sẽ phá kỷ lục Guinness!

Tăng gấp năm lần, có thể khiến cơ thể anh trực tiếp tiến gần đến giới hạn của con người!

Đây chỉ là trong trường hợp thể chất của anh bình thường, nếu được đào tạo bài bản, Lâm Thất không dám tưởng tượng mình sẽ phát triển đến mức nào.

Chưa kể đến khả năng tàng hình và giao tiếp với các loài động vật hoạt động về đêm, điều này đã hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi của con người.

Lâm Thất kìm nén sự phản kích trong lòng, hít một hơi thật sâu.

Anh thực sự không có ý định gia nhập Người canh gác, cũng không muốn chiến đấu với những sinh vật thần thoại đó nhưng dù sao thì anh cũng chỉ là một học sinh trung học, nếu nói rằng không khao khát sức mạnh siêu nhiên thì đó là điều không thể. Nói cách khác, chỉ khi bản thân trở nên mạnh mẽ hơn, mới có thể bảo vệ tốt hơn cho gia đình của mình.

Lâm Thất cuối cùng cũng định tâm, ánh mắt dừng lại trên người Nyx trước mặt.

Lúc này, Nyx đang dịu dàng nhìn anh, dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc anh, tự lẩm bẩm: “Thanatos, ba nghìn năm nay anh chạy đi đâu vậy? Anh có biết em nhớ anh đến mức nào không...”

Lâm Thất lặng lẽ ngồi đó, ánh mắt nhìn Nyx đầy phức tạp.

Giống như anh đoán, đối với Nyx hiện tại, cô thậm chí còn không phân biệt được con mình và bình hoa, làm sao có thể nhận ra Lâm Thất không phải con mình?

Cô vì nhớ nhung thành bệnh, tưởng tượng mọi thứ xung quanh thành con mình nhưng... những lọ lọ bình bình đó dù sao cũng không phải người thật, sẽ không đáp lại Nyx.

Vì vậy, khi Lâm Thất, một người biết thở, biết động, biết gọi mẹ xuất hiện, Nyx như sống lại, cuối cùng cũng tìm thấy chỗ dựa tinh thần cho mình!

Đây chính là bước đầu tiên để cô mở lòng, cũng là lý do khiến tiến độ điều trị trực tiếp nhảy lên 3%.

“Thanatos, anh có biết em trai anh nhớ anh đến mức nào không, mau ôm nó đi.” Nyx mỉm cười, đưa bình hoa trong tay đến trước mặt Lâm Thất.

Lâm Thất:...

Bất đắc dĩ, Lâm Thất đành phải nhận lấy bình hoa, giả vờ vuột ve.

Ngay lúc này, anh vô tình liếc thấy trong lòng Nyx, nhìn thấy những “Em trai em gái” khác của mình...

Toàn thân chấn động!

Chỉ thấy trong lòng Nyx, ôm rất nhiều lọ lọ bình bình có dán nhãn, màu sắc cũng khác nhau.

Mà trên nhãn của một trong những lọ, Lâm Thất nhìn rõ một hàng chữ lớn.

——Flupentixol (dùng cho thần).

Lâm Thất nhìn chăm chăm vào nó, miệng há to hơn...

Flupentixol? Tên này sao quen thế?

Chẳng phải đây là loại thuốc trong danh sách thuốc mà bác sĩ tâm thần ban ngày đưa cho anh sao? Hơn nữa đằng sau còn có hai chữ... dùng cho thần?

Trong khoảnh khắc đó, Lâm Thất như nghĩ ra điều gì, cả người đột nhiên kích động!

Anh đưa bình hoa trong tay cho Nyx, vội vàng nói: “Tôi đi rồi về ngay!”

Sau đó, anh như một cơn gió chạy lên tầng hai của bệnh viện tâm thần, tìm thấy một căn phòng ở cuối cầu thang.

Phòng chứa thuốc.

Cửa phòng mở toang, Nyx hẳn đã vào trước đó, nếu không cũng không thể mang đi nhiều “Em trai em gái” như vậy.

Chương 32 - Vũ giả bóng đêm 2

Lâm Thất nhanh chân bước vào, lục lọi một hồi, cuối cùng dừng lại trước một tủ kim loại khổng lồ, ánh mắt càng thêm sáng ngời.

Trước mắt anh, là cả một bức tường thuốc! Các loại thuốc này rất đa dạng và phần lớn đều dùng để điều trị bệnh tâm thần, bao gồm cả Flupentixol mà anh vừa nhìn thấy, Chlorpromazine, v.v., cũng như một lượng lớn thuốc an thần.

Phía sau những loại thuốc này đều có thêm hai chữ: “Dùng cho thần.”

Khóe miệng Lâm Thất nở nụ cười, anh sớm nên nghĩ đến điều này! Đây là bệnh viện tâm thần chữa bệnh cho các vị thần, đã là bệnh viện thì đương nhiên phải có phòng chứa thuốc, hơn nữa các loại thuốc bên trong đều là thuốc đặc biệt dành cho thể chất của thần!

Anh không thể mang thuốc trong thực tế vào bệnh viện nhưng có thể tìm thấy thuốc tương ứng ở đây, có tác dụng đối với thần!

Như vậy, mọi chuyện dường như trở nên đơn giản hơn nhiều.

Lâm Thất chọn một vài lọ thuốc mà bác sĩ đã kê vào ban ngày, chạy xuống lầu đến bên Nyx.

“Cái này, cái này là mỗi ngày một lần, mỗi lần hai viên... Còn cái này, cái này là mỗi ngày ba lần, mỗi lần một viên... Nhớ uống nhé!”

Nyx chăm chú nhìn Lâm Thất, như thể trên mặt anh có một bông hoa vậy, dường như không nghe thấy lời Lâm Thất nói.

“Thôi... thôi vậy, đến giờ mỗi ngày tôi sẽ đến cho cô uống.” Lâm Thất nhìn phản ứng của Nyx, bắt lực thở dài.

Mong đợi một bệnh nhân tâm thần nặng nhớ uống thuốc, điều này thực sự hơi khó khăn với cô.

Nghe Lâm Thất nói vậy, khuôn mặt Nyx bỗng nở nụ cười.

Cô cười rất vui vẻ.

Sau khi Lâm Thất cho Nyx uống thuốc xong, anh liền thoát khỏi tâm trí, dần chìm vào giấc mơ.

Lần này, anh không còn mơ thấy giấc mơ gõ cửa một nơi đó nữa, kể từ khi Bệnh viện Tâm thần Chư Thần kết hợp với anh, anh dường như đã hoàn toàn thoát khỏi sự ràng buộc của giấc mơ đó, có được giấc ngủ thực sự.

Anh mơ một giấc mơ đẹp, anh mơ thấy mình thi đỗ đại học, sự nghiệp thành công, đưa dì và Dương Cẩn đến sống trong căn nhà lớn, anh mơ thấy một gia đình ba người cuối cùng cũng có thể đi du lịch, đi ngắm những ngọn núi và dòng nước mà chỉ thấy trên tivi...

Vì trước đây anh bị tàn tật, hơn nữa chi tiêu trong nhà vốn đã eo hẹp, không có tiền dư dả nên mười bảy năm qua Lâm Thất đừng nói là đi du lịch, ngay cả thành phố Thương Nam cũng chưa từng ra khỏi.

Trong thâm tâm, anh vẫn rất khao khát thế giới bên ngoài.

Khi tiếng chuông báo thức vang lên, Lâm Thất mới lưu luyến rời giường, thay quần áo chuẩn bị đến trường.

Anh vừa mở cửa ra, đã thấy dì vội vã đi giày ở cửa chuẩn bị ra ngoài.

“Dì, sao sớm thế đã đi làm rồi?”

“Nhà máy lại có một lô phụ tùng mới, bảo chúng ta phải gia công gấp, dì đi trước nhé, con tiếp tục ăn sáng với em trai nhé, nhớ đừng đi muộn!” Dì lẩm bẩm.

“Vâng.” Ngay khi dì sắp đóng cửa, Lâm Thất lại lên tiếng.

“Dì.”

“Sao vậy?”

Dì dừng bước, nghi ngờ nhìn Lâm Thất.

“Không... không có gì.” Lâm Thất do dự một lát, lắc đầu, khoe miệng nở nụ cười: “Chờ dì về, con sẽ nói cho dì một tin vui.”

Dì nghi ngờ nhìn anh mấy lần, cười mắng: “Đứa trẻ này, còn bày trò đánh đố dì nữa, thôi được, dì đang vội, tối về nói cho dì nhé!”

Nói xong, dì vội vàng đóng cửa, chạy xuống lầu.

Lâm Thất lặng lẽ đứng ở cửa, cúi đầu, không biết đang nghĩ gì...

Đột nhiên, anh ngẩng phắt đầu lên, như đã hạ quyết tâm, đi dép lê mở cửa!

Anh đứng ở cửa cầu thang, hét xuống lầu!

“Dì! Con nhìn thấy rồi!!”

Ngay sau đó, Lâm Thất nghe thấy tiếng chạy thành thịch dưới lầu đột ngột dừng lại, rồi giọng dì từ tầng năm dưới run rẩy truyền lên.

“Con, con nói lại xem?!”

“Con nhìn thấy rồi! Con khỏe rồi! Dì!”

Sau một thoáng im lặng, một tiếng chạy lên cầu thang còn gấp gáp hơn cả lúc xuống lầu truyền đến từ bên dưới, không lâu sau, dì thở hắt hắt đứng trước mặt Lâm Thất.

Môi dì hơi run nhưng khóe miệng không kìm được cong lên...

“Nhìn thấy rồi? Thật không?”

“Thật.”

“Có mờ không? Có chong hình không? Có đau không? Chiếu vào ánh sáng có chói không?”

“Không, không có gì cả, dì.” Lâm Thất cười, đưa tay gỡ dải lụa đen trên mắt, một đôi mắt cực kỳ đẹp từ từ mở ra: “Con thực sự khỏe rồi, dì.”

Dì ngậy người nhìn đôi mắt này, nước mắt không kìm được trào ra khỏi hốc mắt!

Dì cười, những nếp nhăn trên mặt như những bông hoa nở rộ, người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi cười như một đứa trẻ.

Mười năm, Lâm Thất chưa từng thấy dì cười như vậy.

Dì ôm Lâm Thất vào lòng, Lâm Thất có thể cảm nhận rõ ràng, người dì đang run nhẹ.

“Tốt, tốt quá... Tiểu Thất nhà chúng ta cuối cùng cũng khỏe tận cam lai rồi!” Dì buông Lâm Thất ra, lau nước mắt, cười nói: “Tiểu Thất, dì phải đi làm rồi, tối dì về sẽ mua thêm đồ ăn, chắc chắn phải ăn mừng thật to!”

Chương 33 - Tôi khỏe rồi

“Cảm ơn dì.”

“Vậy, vậy dì đi trước, con đi học cho ngoan nhé.”

“Vâng.”

Dì nhanh chóng bước xuống cầu thang, nước mắt vẫn không kìm được chảy dài trên má, dì lau mặt, bước chân nhẹ nhàng chưa từng có.

Lâm Thất tiến dì đi, đôi mắt đỏ hoe quay người bước vào nhà. Thật ra, anh vốn định đợi bác về vào buổi tối rồi mới chính thức tuyên bố chuyện này nhưng anh lại nghĩ đến, trong phim những người lập lá cờ hiệu này thường không có kết cục tốt...

Anh không muốn bác xảy ra chuyện, cho dù chỉ là logic huyền học vô lý, anh cũng không muốn mạo hiểm.

Vì vậy, anh dứt khoát rút lá cờ hiệu này ra, xé nát rồi ném xuống Thái Bình Dương.

Lâm Thất vừa quay người thì thấy Dương Căn ôm Tiêu Hắc Lại đứng sau lưng anh, hai mắt đỏ hoe.

Hai anh em nhìn nhau hai giây rồi cùng cười phá lên.

“Anh, chúc mừng anh.”

“Ừ, giờ thì cái kính râm em tặng anh cuối cùng cũng có thể dùng được rồi.” Lâm Thất vừa xoa đầu Dương Căn vừa cười nhẹ nói.

“Ăn cơm thôi anh, tối đợi bác về, chúng ta ăn ngon nhé.”

“Được!”

Tiểu Hắc Lại thò đầu ra khỏi vòng tay Dương Cẩn, liếm liếm tay Lâm Thất: “Gâu——!”

...

Trường cấp hai.

Khi Lâm Thất bước vào lớp, cả lớp bỗng im lặng.

Những bạn học kia trợn mắt há hốc mồm ngơ ngác một lúc, sau đó mới có người thử dò hỏi:

“Cậu... là Lâm Thất?”

Lâm Thất tháo khăn đen, nhướn mày, khẽ gật đầu.

Sau một thoáng im lặng, lớp học lại ồn ào trở lại, hơn nữa còn thảo luận sôi nổi hơn trước!

“Mắt cậu ấy khỏi rồi?”

“Chắc chắn là khỏi rồi, cậu ấy có thể nhìn thấy rồi!”

“Mắt cậu ấy đẹp quá!”

“Đúng vậy đúng vậy, trước đây sao không phát hiện ra, cậu ấy đẹp trai thế này...”

Ánh mắt các bạn nữ nhìn Lâm Thất đều thay đổi, họ tụ tập lại thì thầm nói gì đó, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Lâm Thất.

Những bạn nam ngồi gần Lâm Thất cũng xúm lại hỏi hần một loạt câu hỏi về mắt, khi xác nhận Lâm Thất thực sự đã bình phục, ai nấy đều vô cùng kinh ngạc.

“Tôi vốn có thể nhìn thấy, chỉ là mắt không chịu được ánh sáng, hôm qua đi bệnh viện thì khỏi rồi.” Lâm Thất trả lời.

Các bạn học mới nhớ ra Lâm Thất hôm qua đúng là đã nghỉ học một ngày, bèn vỡ lẽ.

Nhưng trong lớp học ồn ào này, chỉ có hai người tỏ ra khác thường.

Lưu Viễn ngồi ở góc cúi đầu, dùng khước mắt liếc Lâm Thất, vẻ mặt vô cùng xấu hổ.

Hắn nhớ rõ, hôm đó hắn lo chạy trốn nên đã dùng sức đâm vào Lâm Thất, đến khi thoát ra ngoài, hắn cho rằng một người mù như Lâm Thất không thể thoát khỏi tay con quái vật đó, trong lòng tuy có chút áy náy nhưng cũng không để tâm lắm.

Nhưng hắn không ngờ rằng, người chết lại là Tưởng Thiên, còn Lâm Thất mà hắn không coi ra gì... lại sống sót!

Hơn nữa mắt còn khỏi rồi! Trong lúc nhất thời, ngay cả Lưu Viễn cũng không nói rõ được tâm trạng của mình là gì, xấu hổ? Hối hận? Thất vọng? Hay là... tiếc nuối?

Mặc dù Lâm Thất Dạ quay lưng về phía Lưu Viễn nhưng những biểu cảm tuyệt vời của đối phương đều bị nhận thức tinh thần nhìn rõ mồn một, đôi mắt anh dần nheo lại.

Ngay lúc này, một người khác đi đến trước mặt Lâm Thất Dạ.

Lý Nghị Phi đang đứng bên bàn của Lâm Thất Dạ một cách lúng túng, biểu cảm có chút xấu hổ, anh ta nhìn quanh một vòng, cúi người xuống nói bên tai Lâm Thất Dạ:

“Thất Dạ... cái đó... có thể ra ngoài với tôi một chút không? Tôi có vài lời muốn nói.”

Lâm Thất Dạ chỉ hơi do dự, rồi gật đầu.

Ngoài hành lang.

“Xin lỗi, Thất Dạ, thực sự xin lỗi!” Lý Nghị Phi đứng đó, cúi đầu, liên tục nhận lỗi: “Lúc đó tôi thực sự quá sợ hãi rồi, tôi, tôi không nghĩ nhiều như vậy, tôi chỉ chạy thẳng...”

Tôi đã để cậu và Tưởng Thiên ở lại đó, còn khiến cô ấy...

Tôi không mong cậu tha thứ cho tôi nhưng dù sao chúng ta cũng là bạn học, tôi vẫn muốn xin lỗi cậu!

Xin lỗi!”

Lý Nghị Phi không dám nhìn vào mắt Lâm Thất Dạ nhưng lời nói của anh ta lại vô cùng chân thành.

Đợi đến khi anh ta nói xong, Lâm Thất Dạ mới từ từ mở miệng,

“Gặp nguy hiểm thì chạy trốn trước, đó là bản năng của con người, không có vấn đề gì.” Lâm Thất Dạ vỗ vai anh ta: “Hơn nữa, nếu đổi lại là tôi, tôi chỉ chạy nhanh hơn cậu thôi.”

Lý Nghị Phi:...

Lý Nghị Phi gãi đầu, dường như nghĩ đến điều gì đó: “Đúng rồi, cậu cũng ký thỏa thuận bảo mật đó phải không?”

Lâm Thất Dạ sững sốt, do dự một lát rồi gật đầu.

Xem ra Triệu Không Thành không lừa anh, bọn họ thực sự sẽ không làm gì những người chứng kiến, Lý Nghị Phi trốn thoát khỏi tay con quái vật đêm đó, sau khi bị bọn họ phát hiện thì ký thỏa thuận bảo mật, điều đó cũng là lẽ thường tình.

Nếu anh đoán không nhầm thì Lưu Viễn cũng đã ký thỏa thuận tương tự.

Mặc dù bản thân anh hiện tại vẫn chưa ký nhưng đây cũng chỉ là vấn đề sớm muộn, nếu bây giờ nói với Lý Nghị Phi rằng mình chưa ký, ngược lại còn khó giải thích.

“Thực ra ngay cả khi bọn họ không bắt tôi ký, tôi cũng sẽ không nói ra ngoài.” Lý Nghị Phi thở dài: “Cảnh tượng đó, cả đời này tôi không muốn nhớ lại nữa...”

Hướng hồ sau khi ký thỏa thuận, nếu vi phạm thì còn phải ngồi tù, tôi không muốn tự tay chôn vùi cuộc đời mình.”

Lý Nghị Phi chống hai tay lên lan can hành lang, nhìn xuống khuôn viên trường học náo nhiệt bên dưới, trong mắt hiện lên một tia khao khát.

“Thực ra, tôi lại hy vọng có thể gia nhập bọn họ.”

Lâm Thất Dạ kinh ngạc mở miệng: “Cậu muốn gia nhập bọn họ?” “Đúng vậy, khi tôi ký thỏa thuận, tôi đã đề cập đến điều đó, tôi sẵn sàng từ bỏ việc học để gia nhập họ, đáng tiếc là... họ không cần tôi.”

“Tại sao cậu muốn gia nhập? Mặc dù thành tích của cậu không tốt lắm nhưng không phải cậu sắp được Học viện Thể dục Thể thao tuyển thẳng sao?”

“Làm một sinh viên thể dục có gì thú vị, không, phải nói rằng... làm một người bình thường có gì thú vị.” Đôi mắt của Lý Nghị Phi dần sáng lên,

“Gia nhập một tổ chức bí ẩn và hùng mạnh, âm thầm chiến đấu với kẻ thù ẩn núp trong xã hội loài người, lập nên vô số chiến công, đến khi mọi chuyện được đưa ra ánh sáng, cả thế giới sẽ ghi nhớ tên tôi!”

Lý Nghị Phi nắm chặt nắm đấm, phấn khích nói: “Đây là ước mơ của bao nhiêu người đàn ông, đây mới là cuộc sống có ý nghĩa!”

“Cậu nghĩ quá đẹp rồi.” Lâm Thất Dạ không chút nề tình phá vỡ ảo tưởng của anh ta: “Biết đâu trong nhiệm vụ đầu tiên, cậu sẽ hy sinh, bị quái vật xé thành tám mảnh, vô danh chôn vùi trong núi sâu, cha mẹ cậu có lẽ còn không biết tin cậu đã chết, cậu chỉ có thể cô đơn rời khỏi thế gian như vậy.”

Lý Nghị Phi: “...”

“Thất Dạ, trí tưởng tượng của cậu quá đậm máu rồi?”

“Đây không phải là tưởng tượng.” Lâm Thất Dạ lắc đầu: “Những gì cậu vừa nói mới là tưởng tượng.”

Lý Nghị Phi bất lực thở dài: “Dù sao thì họ cũng không cần tôi, tôi cũng không cần nghĩ nhiều như vậy, sau này chỉ cần ngoan ngoãn mang bí mật này xuống mồ là được.”

“Ừ.” Lâm Thất Dạ nhìn thời gian: “Nên về rồi, sắp vào lớp rồi.”

Hai người đi về lớp học, Lâm Thất Dạ có thể cảm nhận được, so với trước đây, trạng thái của Lý Nghị Phi đã thoải mái hơn nhiều, xem ra anh ta thực sự bị áp lực rất lớn vì cảm thấy có lỗi với Lâm Thất Dạ và Tưởng Thiển.

Chương 34 - Xin lỗi

Cũng là chạy trốn, Lý Nghị Phi và Lưu Viễn lại là hai lựa chọn hoàn toàn khác nhau.

Đối với Lưu Viễn, Lâm Thất Dạ không có hứng thú đi tìm anh ta gây phiền phức nhưng nếu sau này có cơ hội, anh ta không ngại tiện tay dạy cho anh ta một bài học.

Học xong một ngày, Lâm Thất Dạ liền đeo cặp đi về nhà.

Cái chết của Uông Thiệu và Tưởng Thiển hai ngày trước đã gây ra không ít rắc rối cho nhà trường, vì áp lực nên nhà trường đành phải hủy bỏ chế độ tự học buổi tối, cho học sinh về nhà sớm.

Nhưng điều khiến Lâm Thất Dạ không ngờ là, thẩm quyền của người canh gác dường như rất cao, thông thường sau khi liên tiếp chết hai học sinh, những người như Lâm Thất Dạ và Lý Nghị Phi từng đi cùng người đã chết chắc chắn sẽ bị cảnh sát thẩm vấn.

Nhưng đã hai ngày trôi qua kể từ khi vụ việc xảy ra, vẫn không có ai đến tìm họ.

Như vậy xem ra, người canh gác hẳn đã tiếp quản hoàn toàn vụ án này, thẩm quyền của họ cao đến mức có thể khiến cảnh sát địa phương im lặng không nói gì về vụ việc này. Đi được một lúc, trời dần tối lại, mưa phùn lất phất rơi.

Mới hơn sáu giờ mà trời đã tối đen như mực.

Lâm Thất Dạ cau mày, anh không mang theo ô, chỉ có thể sải bước về nhà.

Mưa càng lúc càng to, khi Lâm Thất Dạ vội vã về đến nhà, anh đã ướt như chuột lột nhưng vừa mở cửa ra, một mùi thơm nồng mũi của thức ăn đã xộc vào mũi, xua tan mọi cảm xúc tiêu cực trong lòng anh.

“Ôi! Tiểu Thất, con này, sao lại ướt như thế này về nhà vậy?” Người dì đang bận rộn trong bếp thấy Lâm Thất Dạ như vậy, vội vàng bước tới.

“Bên ngoài mưa hơi to, hôm nay con không mang ô.” Lâm Thất Dạ cười nói.

“Không mang ô thì tìm chỗ trú mưa chứ, hoặc gọi điện cho dì, dì đi đón con, tự ướt về như vậy lỡ cảm lạnh thì sao?” Người dì giả vờ tức giận nói.

Lâm Thất Dạ cười hì hì gãi đầu, không nói gì.

“Nhanh đi lau đi, à đúng rồi, vừa nãy thầy giáo con đến tìm con, dì bảo thầy ấy đợi trong phòng con.” Người dì như nhớ ra điều gì đó.

“Thầy giáo?” Lâm Thất Dạ sững sốt.

“Đúng vậy, chính là thầy giáo thể dục của các con, nói là có chuyện tìm con, nhanh đi gặp thầy ấy đi, đừng để thầy ấy chờ lâu.”

Lâm Thất Dạ cầm khăn, ngơ ngác lau tóc.

Cái quái gì vậy, thầy giáo thể dục tìm anh ta? Anh ta mới chuyển trường được mấy ngày, thậm chí còn chưa học thể dục, tìm anh ta làm gì?

Chẳng lẽ...

Trong đầu Lâm Thất Dạ lóe lên một suy nghĩ, anh ta vứt khăn xuống, vội vàng mở cửa bước vào phòng mình.

Chỉ thấy một người đàn ông trung niên quen thuộc đang dựa vào ghế, cầm tách trà, cười tủm tỉm nhìn anh ta.

Lâm Thất Dạ cau mày: “Là anh? Sao anh lại tìm được nhà tôi?”

Triệu Không Thành mỉm cười, cầm huy hiệu trên bàn lên, lắc lắc: “Từ đêm hôm đó bị cậu hất cẳng, tôi đã để tâm hơn, tối qua tôi đã nhét thứ này vào túi cậu, nó có thể định vị.”

Lâm Thất Dạ khóa cửa phòng, đi thẳng đến bên giường ngồi xuống: “Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không gia nhập các người.”

“Tôi biết nên lần này tôi đến không phải vì chuyện đó.”

“Vậy anh đến tìm tôi để ký thỏa thuận bảo mật?”

“Cũng không phải.” Triệu Không Thành lắc đầu: “Tôi đã báo cáo với những người khác rằng cậu đã mất tích, vì tôi đã quyết định sẽ để cậu đi nên không thể để cậu ký thỏa thuận nữa, nếu không họ biết cậu không mất tích, sẽ lại cử người đến thuyết phục,

Họ... không dễ đối phó như tôi đâu.”

Lâm Thất Dạ sững sốt: “Vậy anh đến đây để...”

Triệu Không Thành lấy ra từ trong túi một cuộn giấy da bò, đặt lên bàn của Lâm Thất Dạ, từ từ mở ra... “Đãi ngộ của người canh gác tốt hơn cậu tưởng tượng nhiều, tôi làm việc nhiều năm như vậy, cũng tích cóp được kha khá.” Triệu Không Thành vừa mở cuộn giấy da bò vừa lải nhải nói.

Khi cuộn giấy da bò được mở ra, ánh mắt Lâm Thất Dạ đông cứng lại.

Bên trong là một chồng tiền dày cộm.

Lâm Thất Dạ cau mày: “Anh có ý gì?”

Triệu Không Thành mỉm cười, bình tĩnh lấy một điều thuốc từ trong túi ra: “Cậu không phiền chứ?”

“Phiền.”

Triệu Không Thành:...

Triệu Không Thành bắt lực cất điều thuốc đi, dựa người vào lưng ghế, trong mắt hiện lên một tia hoài niệm.

“Hồi trẻ, tôi cũng giống cậu.”

“Nói thật, mở đầu như vậy hơi sáo rỗng.”

“...”

“Không sao, anh cứ tiếp tục.”

“Năm sáu tuổi, cha tôi qua đời vì bệnh, mẹ tôi một mình làm hai công việc, mới miễn cưỡng nuôi tôi khôn lớn.” Tay Triệu Không Thành xoa xoa hộp thuốc, giọng nói rất bình tĩnh.

“Nhịp sống thời đó rất chậm, lúc đó mẹ tôi chỉ mong tôi học hết cấp hai, sau đó về làm cán bộ làng, cưới một cô vợ nhỏ, sinh vài đứa con, cả nhà sống vui vẻ bên nhau.

Cậu biết đấy, thanh thiếu niên thì luôn có thời kỳ nổi loạn.

Chương 35 - Tướng quân

Triệu 1

Lúc tốt nghiệp cấp hai, thành tích của tôi cũng không tệ, nếu về làm cán bộ làng thì cũng không khó nhưng tôi bất chấp sự phản đối của bà, kiên quyết đi lính.

Thực ra bà cũng không phản đối, chỉ có vẻ hơi không vui. Ngày tôi rời nhà, bà đứng ở cửa, cứ nhìn tôi như vậy, tôi đi đến cuối nhà, bà vẫn nhìn tôi, tôi đi đến cổng làng, bà vẫn nhìn tôi...

Sau đó tôi đi đến bến xe trong thành phố, không yên tâm, tôi lên quay lại xem một chút... thì thấy bà vẫn đứng đó, nhìn theo hướng tôi đi, ngăn người.

Nói thật, lúc đó tôi thực sự nghĩ đến chuyện ở lại, không đi nữa nhưng cuối cùng vẫn nhẫn tâm, đi lính.

Triệu Không Thành thờ dài, tiếp tục nói: “Sau đó, quân hàm của tôi ngày càng cao vào lực lượng đặc biệt, lại vì giỏi cận chiến nên được điều động vào đội canh gác.

Sau đó, tôi cũng tranh thủ kỳ nghỉ về nhà, đi thăm mẹ tôi, kết quả thì phát hiện ra...”

Nói đến đây, Triệu Không Thành đột nhiên dừng lại.

Lâm Thất Dạ cẩn thận mở lời: “Mẹ anh... đã qua đời?”

“Không, bà ấy đã tái giá.”

Lâm Thất Dạ:...

“Mẹ tôi khi còn trẻ làm việc quá vất vả, sức khỏe suy kiệt, ban đầu bà ấy muốn tôi về làng làm cán bộ, cũng tiện chăm

sóc bà ấy nhưng lúc đó tôi không nghĩ đến điều này nên đã chọn đi lính. Sau đó, một mình bà ấy không chịu đựng nổi nữa nên đã tái giá, ít nhất khi về già cũng có người chăm sóc bà ấy.

Thật đáng tiếc là lúc đó tôi đã vào đội canh gác, không thể ở bên bà ấy lâu dài để phụng dưỡng, nói thật, khi nghe tin bà ấy tái giá, tôi thực sự thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lúc: “Vậy mục đích anh nói với tôi điều này là gì?”

Triệu Không Thành từ từ đứng dậy, nhìn vào mắt Lâm Thất Dạ: “Chúng ta đều từng có những thứ trân trọng nhưng theo thời gian, chúng ta sẽ vô tình bỏ qua sự tồn tại của chúng vì thói quen, rồi bị những thứ khác thu hút toàn bộ sự chú ý...”

Hồi đó tôi cũng vậy nhưng cậu thì khác, Lâm Thất Dạ.

Cậu thông minh hơn tôi hồi đó, hiểu chuyện hơn tôi hồi đó, cậu có suy nghĩ riêng, cậu muốn ở bên gia đình mình để bầu bạn với họ.

Điều đó thực sự rất tốt.

Đã chọn con đường này thì hãy đi tiếp.

Bảo vệ thế giới cứ để chúng tôi lo.

Anh ta quay lại cầm cuộn giấy da bò trên bàn, đưa đến trước mặt Lâm Thất Dạ.

“Vừa rồi tôi đã gặp dì của cậu, trong thời đại này, những người tốt như vậy thực sự không còn nhiều nữa, tôi biết tình hình gia đình cậu bây giờ, cậu cầm số tiền này đi.

Lâm Thất Dạ không chút do dự: “Tôi không cần.”

“Tôi là người canh gác, tôi không thiếu tiền.”

“Vậy tôi cũng không cần.”

“Đây là tiền tôi đưa cho dì của cậu, cậu phải nhận!”

“Dì tôi cũng sẽ không nhận.”

Khỏe miệng Triệu Không Thành hơi giật giật, nhìn Lâm Thất Dạ rất lâu, không ai chịu nhường ai.

Một lúc sau, Triệu Không Thành lại lên tiếng: “Lâm Thất Dạ... Tôi già rồi, không thể nhìn thấy những điều hối tiếc đã từng xảy ra với mình, một lần nữa xảy ra trước mắt mình, ngay cả khi đó là ở người khác.

“Vậy anh có thể nhắm mắt lại, không cần nhìn.” Thái độ của Lâm Thất Dạ rất kiên quyết: “Gia đình tôi tuy nghèo nhưng cũng có nguyên tắc riêng, tiền của quân nhân, tôi sẽ không nhận.

Hơn nữa, mắt tôi đã khỏi, tôi có bản lĩnh, tôi sẽ không để hối tiếc xảy ra.

Triệu Không Thành há miệng, dường như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại chẳng nói gì, chỉ cười khổ.

“Anh cầm số tiền này về cho vợ con anh dùng, không thom sao?” Lâm Thất Dạ lại lên tiếng.

“Tôi đã nói rồi, chế độ phúc lợi của người canh gác rất tốt, ngay cả khi tôi tử trận trên chiến trường, vợ con tôi cũng không phải lo ăn mặc cả đời, hơn nữa sau này còn có thể vào những trường đại học tốt, có tương lai tươi sáng.” Thấy không thể thuyết phục được Lâm Thất Dạ, Triệu Không Thành đành nhét lại túi da bò.

“Vậy bản thân anh không có ước mơ gì sao?”

“Ước mơ của tôi ư?” Triệu Không Thành lại ngồi xuống ghế, lông mày nhướng lên: “Ước mơ của tôi, thực ra có, từ nhỏ đã có.”

“Là gì?” “Trong quân đội trở thành tướng quân! Sau đó đeo đầy huy chương trên ngực, mặc quân phục, oai phong trở về

làng, để những kẻ khinh thường mẹ tôi biết rằng, con trai của mẹ tôi... là một tướng quân!” Ánh sáng rực rỡ hiện lên trong mắt Triệu Không Thành.

Lâm Thất Dạ sững sốt, không hiểu sao, nhìn Triệu Không Thành trước mặt, anh lại nghĩ đến Lý Nghị Phi...

Họ dường như là cùng một loại người.

“Vậy bây giờ anh đã trở thành tướng quân chưa?”

“Chưa, còn lâu lắm.” Triệu Không Thành cười khô: “Hơn nữa, là người canh gác, không thể đeo huy chương đi khắp nơi khoe khoang được, ước mơ này... cuối cùng chỉ có thể là ước mơ.”

Lâm Thất Dạ im lặng.

“Được rồi, đã vậy thì tôi cũng nên đi.” Triệu Không Thành đứng dậy, đi đến trước mặt Lâm Thất Dạ, đưa tay phải ra.

“Chúc cậu có một tương lai tươi sáng, Lâm Thất Dạ.”

Chương 36 - Tướng quân Triệu 2

Lâm Thất Dạ ngậy ngốc nhìn khuôn mặt của Triệu Không Thành, dường như không còn bóng nhờn như vậy nữa...

Anh đưa tay ra, nắm chặt lấy: “Chúc anh sớm ngày lập được nhiều chiến công, tướng quân Triệu.”

Triệu Không Thành cười cười, quay người đi ra ngoài.

“Khoan đã, huy hiệu của anh.” Lâm Thất Dạ gọi anh ta lại, cầm huy hiệu trên bàn lên, vầy vầy.

Triệu Không Thành vỗ đầu: “Xem trí nhớ của tôi này, suýt nữa thì quên mất! Đây chính là mạng sống của tôi!”

Triệu Không Thành nhận lấy huy hiệu, lật ra xem, dường như nghĩ đến điều gì đó: “Đúng rồi, cậu có nhìn thấy mấy câu ở mặt sau không?”

“Thấy rồi.”

“Thế nào? Có ngẫu không?”

“Ngẫu lắm, do anh viết à?”

“Không phải, đây là lời thề chúng tôi đã tuyên thệ khi gia nhập đội canh gác.” Triệu Không Thành tung huy hiệu lên như tung đồng xu, rồi lại bắt lấy một cách chắc chắn, bỏ vào túi: “Nhưng... tôi rất thích.”

“Khoan đã.”

“Lại sao nữa?”

“Bên ngoài mưa lớn, anh cầm theo ô đi.”

“Cảm ơn, cái ô này, tôi sẽ không trả lại đâu.”

“Anh cứ cầm đi, coi như là... tiền công bảo vệ Trái Đất.”

“Thú vị, được, tôi đi đây.”

“Tạm biệt.”

Triệu Không Thành cầm chiếc ô đen, mở cửa đi ra ngoài, Lâm Thất Dạ đứng bên cửa sổ, lặng lẽ tiễn anh ta rời đi.

Trong mưa, ngón tay anh ta cọ xát huy hiệu trong túi, khẽ đọc:

“Nếu đêm đen cuối cùng cũng đến,

Ta chắc chắn sẽ đứng trước muôn người,

Vung đao xuống vực thẳm,

Máu nhuộm bầu trời...”

...

Mưa càng lúc càng lớn.

Triệu Không Thành ung dung ngồi vào xe ô tô màu đen, lấy hộp thuốc lá trong túi ra, chuẩn bị tận hưởng một chút tĩnh lặng ngắn ngủi.

Ngay lúc này, tai nghe của anh ta đột nhiên vang lên!

Một giọng đàn ông truyền ra từ đó. Tay cầm điều thuốc của hắn đột nhiên run lên, đồng tử co lại!

“Tiểu Thất, thầy giáo của con đi rồi à?”

Tiền Triệu Không Thành đi rồi, dì mới vội vã đi ra từ bếp: “Ôi chao, sao không giữ người ta lại ăn cơm rồi mới đi chứ! Dứa trẻ này...”

Lâm Thất Dạ lắc đầu: “Một lát nữa anh ấy có việc, sẽ không ở lại ăn cơm đâu.”

“Thầy giáo của con nói gì thế?”

“Không có gì, nói là có một bài kiểm tra thể lực gì đó, đặc biệt đến hỏi tình hình mắt của con.”

“Thầy giáo Triệu này đúng là người tốt, còn đích thân đến nhà học sinh để hỏi thăm tình hình, đúng rồi, trước khi con về, thầy ấy còn ở trong bếp giúp dì rửa rau, nhìn bề ngoài to cao thô kệch vậy, không ngờ làm việc lại tỉ mỉ như thế.”

Dì dùng tay lau tạp dề, tắt máy hút mùi đang âm âm, nói với Lâm Thất Dạ:

“Cơm gần xong rồi, gọi em trai con ra ăn cơm đi.”

“Vâng.”

Một lát sau, cả nhà ba người đã ngồi quây quần bên bàn, trên bàn bày đủ bảy món ăn, đủ cả sắc hương vị, khiến người ta thèm thuồng!

“Cà chua xào trứng, canh gà hầm, đậu cô ve xào khô... còn có sườn xào chua ngọt?!” Dương Cẩm nhìn đầy bàn thức ăn, nuốt nước bọt: “Mẹ ơi, nhà mình đã bao lâu rồi không được ăn thịnh soạn như thế này?”

“Mắt của Tiểu Thất đã khỏi, đây còn là chuyện vui hơn cả Tết, đương nhiên phải long trọng một chút!” Dì nói như lẽ đương nhiên.

Lâm Thất Dạ cúi đầu, nhìn Tiểu Hắc Lải đang điên cuồng vẫy đuôi, cười nói:

“Xem ra tối nay, Tiểu Hắc Lải cũng được ăn no nê rồi.”

“Nó sướng thế.” Dì cười, nâng cốc trà trước mặt lên: “Để ăn mừng mắt của Tiểu Thất đã khỏi, cạn ly!”

“Cạn ly!”

“Cạn ly!!”

...

Dưới những đám mây ảm đạm, ánh sáng yếu ớt của hoàng hôn đã biến mất không còn dấu vết, trời đất như được phủ một lớp khăn voan đen.

Mưa bay trong gió.

Ánh sáng rực rỡ ở khu đô thị xa xa.

Trong khu nhà ở cũ nát này, một bóng người mặc áo choàng màu đỏ sẫm đang chạy như điên trong mưa, tay xách một chiếc vali lớn.

Nước mưa chảy xuống má Triệu Không Thành, rõ ràng là mưa mùa hè nhưng lại có một luồng lạnh lẽo kỳ lạ.

“Các người chắc chắn Quỷ Diện Vương thực sự đi theo hướng này chứ?” Triệu Không Thành cau mày.

Trong tai nghe, giọng nói của Ngô Tương Nam vang lên.

“Không chắc chắn. Mười phút trước, đội tìm kiếm của chúng tôi đã phát hiện ra vết máu của Quỷ Diện Vương trong hệ thống cống ngầm gần đó, suy đoán từ dấu vết của nó, đích đến chỉ có thể là khu nhà ở cũ đó hoặc trung tâm thành phố.”

“Có hai địa điểm khả nghi?”

“Đúng vậy.” “Vậy phải làm sao? Chia thành hai đội canh giữ à?”

“Về lý thuyết là vậy nhưng lượng người qua lại ở trung tâm thành phố rất lớn, chúng ta không thể dễ dàng sơ tán đám đông, một khi Quỷ Diện Vương xuất hiện ở trung tâm thành phố, không chỉ gây ra thương vong lớn mà còn rất dễ gây ra hoảng loạn, vì vậy chúng ta đã cử phần lớn lực lượng chiến đấu đến trung tâm thành phố để đóng quân.”

“Vậy khu nhà ở cũ thì sao? Nếu Quỷ Diện Vương xuất hiện ở đây, những người ở đây cũng sẽ gặp nguy hiểm!”

“Khu nhà ở cũ ít dân cư, phân bố khá rải rác, so với trung tâm thành phố thì dễ sơ tán hơn, hơn nữa...”

Chương 37 - Quỷ Diện Vương 1

“Hơn nữa, ngay cả khi Quỷ Diện Vương đến đây, cũng sẽ không gây ra tổn thất quá lớn phải không?” Trong giọng nói của Triệu Không Thành mang theo một chút tức giận: “Những người sống ở đây cũng là những người sống sờ sờ!”

“Lão Triệu, bình tĩnh nào!” Giọng nói của Ngô Tương Nam vô cùng nghiêm túc: “Tôi chưa bao giờ nói sẽ từ bỏ khu nhà ở cũ, bây giờ Hồng Anh đã dẫn người đến đó rồi, nhiệm vụ của các anh là sơ tán cư dân khu nhà ở cũ, càng nhanh càng tốt.

Còn nữa, ngay cả khi Quỷ Diện Vương thực sự đến đó, cũng đừng xung đột trực diện với nó, Quỷ Diện Vương không phải là đối thủ của các anh, khi cần thiết hãy mở [Vô Giới Không Vực] để nhốt nó lại.”

Triệu Không Thành từ từ buông nắm đấm đang nắm chặt, thở dài.

“Nhận được.”

Mặc dù trong lòng Triệu Không Thành có chút bất bình nhưng anh ta rất rõ ràng, đây là cách làm đúng đắn nhất.

Bởi vì nếu thực sự để Quỷ Diện Vương đến khu đô thị, nơi có mật độ dân cư đông đúc như vậy, chỉ cần trốn ở một góc tối nào đó giết vài người là đủ để nó hồi phục vết thương, hơn nữa một khi bị lộ trước mắt mọi người, chắc chắn sẽ gây ra hoảng loạn.

Vì vậy, cử bao nhiêu người đến khu đô thị cũng không đủ, chỉ thấy không đủ dùng.

Còn khu nhà ở cũ thì ít người ở, hơn nữa khoảng cách giữa các nhà khá xa, Quý Diện Vương dù có đến đây thì muốn hỏi phục vết thương cũng cần thời gian, hơn nữa khả năng bị lộ rất nhỏ.

Trong tình huống này, Ngô Tương Nam vẫn có thể cử người đến khu nhà ở cũ, đã là rất có tình nghĩa rồi.

Bây giờ, anh ta phải tranh thủ thời gian sơ tán cư dân khu nhà ở cũ.

Đây là cuộc chạy đua với thời gian!

Bóng dáng Triệu Không Thành lướt đi trong mưa, tốc độ nhanh đến kinh người, những giọt mưa rơi xuống chiếc vali trong tay anh ta, nở thành những đóa hoa nước trong suốt.

Không xa, trong làn hơi nước mờ ảo, ngôi nhà thấp quen thuộc càng trở nên rõ ràng.

Vài phút trước, anh ta vừa mới đi ra từ đó.

Trong lòng Triệu Không Thành tràn đầy sự phức tạp, tính thời gian thì cả nhà cũng nên bắt đầu ăn tối rồi nhỉ? Anh ta nhớ có sườn xào chua ngọt, có cà chua trứng, có đậu cô ve xào khô...

Đúng rồi, đậu cô ve đó còn là do anh ta rửa.

Chết tiệt, vừa rồi còn ra vẻ ngầu trước mặt thằng nhóc đó, nói rằng bảo vệ thế giới gì đó cứ giao cho mình, bây giờ lại phải lên gõ cửa bảo họ mau chóng di tản...Như vậy thì tôi mất hết mặt mũi phải không?

Nhưng mà bây giờ không phải lúc để quan tâm đến sĩ diện.

Triệu Không Thành đập nước mưa lao về phía trước nhưng ngay lúc này, một mùi hôi thối kinh tởm đột nhiên xộc vào mũi anh ta!

Đồng tử của anh ta đột nhiên co lại, dừng bước đột ngột!!

Âm âm âm...

Tiếng mưa như thác đổ tràn ngập tâm trí Triệu Không Thành, anh ta thận trọng và chậm rãi xoay cổ, hai mắt mở to, sợ bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.

Sau đó, ánh mắt anh ta dừng lại ở nắp giếng không xa.

Mùi hôi thối ngày càng nồng nặc.

Triệu Không Thành nắm chặt tay cầm của chiếc vali, hít một hơi thật sâu, hơi cúi người, đặt chiếc vali xuống đất.

Anh ta rất rõ mùi hôi thối này đại diện cho điều gì.

“Báo cáo, người canh gác Triệu Không Thành, phát hiện Quỷ Diện Vương ở khu nhà ở cũ...” Anh ta mở tai nghe, giọng nói rất bình tĩnh.

Vừa nói, anh ta vừa nhấn nút trên chiếc vali.

Rầm——!

Chiếc vali bật mở, để lộ ba tấm biển báo mới tinh và gọn gàng.

Triệu Không Thành vác ba tấm biển báo, đặt một tấm xuống đất, rồi lại lao về phía bên kia!

Gần như ngay khi Triệu Không Thành nói xong, đầu dây bên kia, giọng nói của Ngô Tương Nam vang lên.

“Nhận được! Tôi đã hạ lệnh, những người gác đêm đều đang di chuyển đến khu nhà ở cũ, Hồng Anh và những người khác cũng sẽ đến ngay, nhiều nhất là mười phút nữa!

Mười phút! Lão Triệu, triển khai [Vô Giới Không Vực], tạm thời nhốt nó lại!”

Triệu Không Thành đặt tâm biến báo thứ hai xuống, vừa chạy về phía đỉnh thứ ba của hình tam giác, vừa bắt lực lên tiếng:

“Tương Nam, [Vô Giới Không Vực] dùng để ẩn núp khi chiến đấu, không phải để nhốt người, nó không nhốt được Quỷ Điện Vương mười phút đâu.”

Ọc ọc, ọc ọc, ọc ọc...

Nước mưa theo góc nghiêng của mặt đất chảy vào nắp giếng nhưng đột nhiên toàn bộ nắp giếng rung chuyển dữ dội, nước mưa ban đầu đổ vào giếng như suối nước nóng sôi sùng sục, điên cuồng trào ra ngoài!

“Dù thế nào thì anh cũng đừng đối đầu trực diện với Quỷ Điện Vương!” Giọng nói của Ngô Tương Nam rõ ràng trở nên lo lắng: “Lão Triệu, khu nhà ở cũ rộng lớn như vậy, ngay cả khi Quỷ Điện Vương xuất hiện thì cũng chưa chắc đã gây ra tổn thất ngay được.

Mười phút này, cho dù để nó giết vài người thì cũng không hồi phục được bao nhiêu sức lực!

Thương vong của dân thường do ‘Bí ẩn’ gây ra xảy ra từng giờ từng phút, chúng ta không phải là thần, không thể ngăn chặn mọi thương vong, mà nếu vì một Quỷ Điện Vương bị thương nặng mà mất đi một thành viên cốt cán thì tuyệt đối là mất nhiều hơn được!

Chương 38 - Quỷ Điện Vương 2

Lão Triệu, lão Triệu! Anh có nghe thấy không?”

Rầm——!Nấp giếng như một quả đạn pháo bị bắn bay lên trời, miệng cống đen ngòm, một cánh tay dữ tợn đột nhiên thò ra, ngay sau đó một con quái vật lớn hơn Quỷ điện nhân trước đó gấp nhiều lần nhảy ra từ bên trong!

Triệu Không Thành bình tĩnh nhìn cảnh tượng này, từ từ đặt tấm biển báo cuối cùng trong tay xuống, cắn vào đầu ngón tay, bôi một vệt máu lên tấm biển báo.

“Tương Nam, anh còn nhớ lời thề anh từng tuyên bố không...”

Triệu Không Thành nhìn chằm chằm vào Quỷ Điện Vương trước mặt, hơi khom người, ánh mắt liếc về phía tòa nhà dân cư thấp tầng không xa.

“Nếu đêm tối cuối cùng đến, ta chắc chắn sẽ đứng trước hàng vạn người...”

Lần này, sau lưng ta không có hàng vạn người,

Nhưng,

Sau lưng ta...

Là cả thế giới của đứa trẻ đó.”

Đột nhiên anh ta chấp hai tay lại.

Một tấm vải vô hình bao phủ hình tam giác nhỏ này.

“Cấm Khư... [Vô Giới Không Vực]!”

“Tiểu Thất, đừng chỉ ăn rau, ăn thêm sườn nữa!” Dì gấp một miếng sườn bỏ vào bát của Lâm Thất Dạ.

Lâm Thất Dạ cười nói: “Cảm ơn dì.”

“Hôm nay là ngày vui, phải ăn nhiều vào, đừng để dì phải tiết kiệm tiền!”

“Dạ, con biết rồi. A Căn, con cũng ăn nhiều vào, bây giờ con đang tuổi ăn tuổi lớn...”

A Căn?

A Căn!”

Lâm Thất Dạ nhìn Dương Căn đang ngẩn người, gọi hai tiếng.

“À? Ồ, con ăn ngay đây!” Dương Căn hoàn hồn, gãi đầu.

“Đứa trẻ này, sao lại lơ đãng thế, giờ lại kén ăn rồi à? Có thịt mà không ăn?” Dì trừng mắt nhìn Dương Căn, lại gấp thêm mấy miếng thịt vào bát của cậu ta.

“Có lẽ A Căn bị áp lực bài vở quá lớn.” Lâm Thất Dạ cười nói, nhặt chiếc xương vừa gặm xong, nhìn quanh một vòng, trên mặt hiện lên vẻ nghi ngờ.

Dì cũng hoàn hồn, ngạc nhiên nói: “Lạ nhỉ, Tiểu Hắc Lười đâu rồi? Ngày thường ăn cơm nó tích cực nhất, bây giờ có xương mà ăn mà bóng dáng chó cũng không thấy đâu?”

Có vẻ như nghe thấy có người gọi mình, Tiểu Hắc Lười thò đầu ra từ ban công, sủa một tiếng.

“Gâu——!”

Lâm Thất Dạ cầm xương lắc lắc trong không trung, ra hiệu cho Tiểu Hắc Lười đến ăn nhưng Tiểu Hắc Lười lại nhìn xương, rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ, có vẻ hơi do dự.

“Con này, hôm nay bị làm sao thế?” Dì nghi ngờ nói.

Lâm Thất Dạ do dự một lúc, cầm xương đứng dậy, đi ra ban công, xoa đầu Tiểu Hắc Lười, nhẹ giọng nói:

“Sao thế? Ừm? Bên ngoài có gì à?”

Lâm Thất Dạ ném xương xuống đất, nhân lúc Tiểu Hắc Lười gặm xương mà đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ. Trong màn đêm đen kịt, ngoài cơn mưa như trút nước, không còn gì khác.

Thậm chí cả những tòa nhà dân cư xa xa cũng không còn chút ánh đèn nào, thế giới tĩnh lặng đến nỗi dường như chỉ còn lại tiếng mưa rơi vô tận.

“Lạ nhỉ, chẳng có gì cả...”

Lâm Thất Dạ lẩm bẩm một tiếng, định quay người rời đi thì đột nhiên, có tiếng động truyền đến từ ngoài cửa sổ, giống như có người đang gõ cửa sổ.

Lâm Thất Dạ quay đầu nhìn lại, mới phát hiện ngoài cửa sổ có một con dơi nhỏ.

Con dơi đó có vẻ như đã bị mưa tạt ướt, không ngừng đập vào cửa sổ, dường như muốn tìm một nơi trú mưa.

Ánh mắt Lâm Thất Dạ dần sáng lên.

Nói đến thì, khả năng giao tiếp với các loài sinh vật hoạt động về đêm mà Vũ giả bóng đêm mang lại cho cậu vẫn chưa được sử dụng, hiếm khi gặp được một con dơi, có vẻ như có thể thử một chút...

Vì vậy, Lâm Thất Dạ cứ đứng yên bên cửa sổ như vậy, nhìn chăm chăm vào con dơi.

“Tiểu Thất! Con đang làm gì ở đó vậy? Mau về ăn cơm, thức ăn sắp nguội rồi.” Dì thấy Lâm Thất Dạ đang ngẩn người, liền gọi.

Nhưng Lâm Thất Dạ như một pho tượng, đứng đó rất lâu không nhúc nhích.

Ngay khi dì chuẩn bị nói thêm điều gì đó, Lâm Thất Dạ đột nhiên quay đầu lại, đôi mắt run rẩy!

Cậu nhanh chóng chạy đến cửa, đi giày vào.

“Tiểu Thất, con định đi đâu vậy?”

“Đột nhiên nhớ ra có chút việc, con ra ngoài một chuyến.”

“Đứa trẻ ngốc, nói gì vậy? Bên ngoài trời tối đen, mưa lớn như vậy, con ra ngoài làm gì?”

“Có việc, rất quan trọng!”

“Vậy, vậy còn cơm thì sao?”

“Chờ con về rồi ăn!”

Trong ánh mắt ngỡ ngàng của dì, Lâm Thất Dạ đã đi giày xong, vội vàng mở cửa nhà, chuẩn bị ra ngoài.

Ngay lúc này, giọng nói của Dương Cận đột nhiên vang lên.

“Anh, bên ngoài mưa lớn, thôi đừng đi nữa.”

“Không được, anh chắc chắn phải đi.”

“Việc có quan trọng đến mấy thì cũng có người khác làm, trái đất này dù không có anh thì vẫn cứ quay thôi.”

“Nhưng có những việc, anh không thể không làm.” Lâm Thất Dạ hít một hơi thật sâu, khóe miệng nở một nụ cười: “Đừng lo lắng quá, chỉ là một chuyện nhỏ thôi, giải quyết xong là anh về ngay.

Dù sao thì cũng hiếm khi được ăn một bữa cơm ngon như vậy, anh không nỡ lãng phí.

Đi đây.”

Lâm Thất Dạ vội vàng đóng cửa lại, nhanh chóng chạy xuống cầu thang.

Chương 39 - Mưa lớn

Đợi đến khi Lâm Thất Dạ đi xa, dì mới đột nhiên phản ứng lại, nhanh chân đi đến cửa, hét lớn xuống dưới:

“Đứa trẻ ngốc! Bên ngoài mưa lớn như vậy, con mang theo ô chưa!”

Trong cầu thang, tiếng bước chân của Lâm Thất Dạ ngày càng xa, không có ai trả lời.

Dì bất lực thở dài, trở về chỗ ngồi của mình, đột nhiên cảm thấy những món ăn trước mặt không còn ngon nữa. Còn Dương Cẩn, chỉ ngồi im lặng ở đó, đôi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ mưa lớn, không nói một lời.

...

Trong mưa.

Xoẹt, xoẹt, xoẹt!

Triệu Không Thành liên tục bật lửa mấy lần, tia lửa vừa bùng lên thì đã bị nước mưa dập tắt.

Hắn ngậm điều thuốc, thở dài bất lực.

Vận may hôm nay... thật tệ.

“Két——!!”

Cách hắn không xa, Quỷ Diện Vương như một con quỷ trong mưa đứng đó, bóng dáng mang đến cho người ta cảm giác áp bức vô cùng!

Quỷ Diện Vương trông rất khác so với Quỷ diện nhân bình thường, chỉ riêng kích thước cơ thể đã lớn hơn bình thường gấp đôi, nhìn từ xa trông giống như một ngọn núi nhỏ.

Không chỉ vậy, Quỷ diện nhân bình thường giống như động vật đi bằng bốn chân, còn Quỷ Diện Vương lại đứng bằng hai chân, ngẩng cao đầu ưỡn ngực, nếu bỏ qua khuôn mặt quỷ trắng bệch và chiếc lưỡi dài đỏ thẫm thì vẫn rất giống con người.

Nhưng chính Quỷ Diện Vương hung dữ và đáng sợ như vậy, toàn thân lại đầy vết thương do dao gây ra, mỗi vết dao như khắc sâu vào da thịt, chém cơ thể nó máu me đầm đìa.

Triệu Không Thành nhìn những vết thương trên người Quỷ Diện Vương, lè lưỡi:

“Đội trưởng vẫn lợi hại... vậy mà lại làm nó bị thương nặng như vậy, xem ra lúc bình thường luyện tập với tôi đã nương tay rồi...”

Quái vật ở ‘Xuyên’ cảnh, dù bị thương nặng cũng là cấp độ biến thái,

Không biết ta có thể chống đỡ được mấy chiêu dưới tay nó.”

Triệu Không Thành lăm bắm, đưa tay lên vai, nắm lấy chuôi của thanh đao, từ từ rút ra...

Lưỡi dao màu xanh nhạt cắt ngang nước mưa, phát ra tiếng vo ve nhẹ.

Một trận mưa lớn, một điều thuốc,

Một chiếc áo choàng, một thanh đao!

Quỷ Diện Vương nhìn Triệu Không Thành, chiếc lưỡi đỏ thẫm cuộn lại, trong đôi mắt hiện lên sự thèm khát máu!

Trong nháy mắt, cả hai cùng di chuyển!

Triệu Không Thành cầm đao trong tay, như một mũi tên rời khỏi dây cung bắn ra, đôi mắt lạnh lùng, sát khí tứ phía!

Tốc độ của hắn rất nhanh nhưng tốc độ của Quỷ Diện Vương còn nhanh hơn!

Cơ thể không lồ của nó đâm xuyên màn mưa, khuôn mặt quỷ trắng bệch vụn vẹo dữ dội, như chỉ thấy con mồi, không tìm được sự sung sướng trong lòng!

Cạch! Cạch! Cạch!

Khoảnh khắc hai người va vào nhau, đao quang lạnh lẽo, ba tiếng kim loại va chạm liên tiếp xé toạc màn mưa, móng vuốt và lưỡi đao va chạm, tạo ra những tia lửa chói mắt!

Triệu Không Thành quả nhiên là bậc thầy cận chiến, ba nhát đao liên tiếp chém trúng yếu huyệt của Quỷ Diện Vương nhưng lại bị Quỷ Diện Vương dùng tốc độ nhanh hơn để đỡ lại.

Triệu Không Thành chỉ ra ba nhát đao, bởi vì sau nhát đao thứ ba, hắn đã bị sức mạnh khủng khiếp của Quỷ Diện Vương đánh bay, ngã lăn ra mặt đất lầy lội.

Khoảng cách giữa bọn họ quá lớn.

Một bên là sinh vật thần thoại đạt đến cảnh giới “Xuyên”, sở hữu Cẩm Khư và thể chất khủng khiếp; Còn một người là phàm nhân, chỉ có kỹ thuật và kinh nghiệm.

Triệu Không Thành bò dậy khỏi vũng bùn, nhỏ điều thuốc đã ướt sũng trong miệng ra, chửi rủa:

“Mẹ kiếp, sinh vật thần thoại thì ghê gớm lắm à? Sức mạnh thì ghê gớm lắm à?”

Quỷ Diện Vương không hề có ý định đầu tay đôi, gầm lên với Triệu Không Thành, giọng nói như sấm sét vang lên!

“Gào gào gào!!”

Tiếp theo, lấy Quỷ Diện Vương làm tâm, một khuôn mặt quỷ dữ tợn khổng lồ dần dần hiện ra trên mặt đất...

Sắc mặt Triệu Không Thành lập tức thay đổi.

“Cấm Khư thứ tự 176, [Quỷ Diện Tương Địa].”

Ngay khi khuôn mặt quỷ này xuất hiện, Triệu Không Thành chỉ cảm thấy trời đất đảo lộn, cảm giác chóng mặt chưa từng có ập đến.

Hắn cau mày, căng thẳng cơ thể, mới miễn cưỡng đứng vững.

Trong tầm mắt của hắn, mọi thứ trước mắt giống như một chiếc vạn hoa đồng đang quay, hỗn loạn, rời rạc, lại không thể tìm ra dấu vết.

“Xong rồi... nó còn có thể sử dụng Cấm Khư, lần này tao xong đời rồi...” Triệu Không Thành lâm bầm, trong đầu lại hiện lên lời Ngô Tương Nam nói trước khi chiến đấu.

“... Cấm Khư thứ tự 176, [Quỷ Diện Tương Địa], trong phạm vi Cấm Khư, có thể đánh lừa nhận thức của mọi sinh vật có cảnh giới nhỏ hơn hoặc bằng chính nó, đảo ngược khái niệm không gian.

Trong Quỷ Diện Tương Địa, trên dưới, trái phải, trước sau đều sẽ thay đổi theo ý muốn của Quỷ Diện Vương, mặc dù ở một mức độ nào đó có thể dựa vào ý thức và kinh nghiệm của bản thân để chống lại nhưng không nghi ngờ gì nữa, trong Cấm Khư này, tất cả các phương tiện tấn công của bản thân đều sẽ bị ảnh hưởng, sức chiến đấu giảm mạnh.

Chương 40 - Quỷ Điện

Tương Địa 1

Vì vậy, ngoại trừ đội trưởng cũng ở cảnh giới ‘Xuyên’, tất cả các thành viên khác đều không được chiến đấu trực diện với Quỷ Điện Vương, nếu không chỉ có con đường chết...”

Quả nhiên là một Cẩm Khư vô cùng ghê tởm... Triệu Không Thành là người trải nghiệm tận mắt, thực sự cảm nhận được sự biến thái của Cẩm Khư này.

Vì vậy, đội trưởng chính là ở trong Cẩm Khư này, chém Quỷ Điện Vương bị thương nặng?

Hắn cũng là một kẻ biến thái!

Triệu Không Thành hít một hơi thật sâu, từ từ nhắm mắt lại.

“Gào gào gào!!!”

Tiếng gầm rú truyền đến từ khắp mọi hướng, căn bản không thể xác định được vị trí của Quỷ Điện Vương, mặt đất hơi rung chuyển, Triệu Không Thành có thể cảm nhận được, Quỷ Điện Vương đang nhanh chóng tiến đến!

Nó sẽ đến từ đâu?

Trong hiện thực.

Trên khuôn mặt quỷ dữ tợn kỳ dị đó, Triệu Không Thành nhắm mắt lại, đứng đó như một bức tượng, hai tay cầm đao hướng về phía trước, cau mày.

Hắn không hề nhận ra rằng, Quỷ Điện Vương đã lặng lẽ di chuyển đến sau lưng hắn. Trong nhận thức của Triệu Không

Thành, dù là thị giác, thính giác, khứu giác, xúc giác đều thay đổi nhanh chóng, giống như bị nhét vào một chiếc máy giặt lồng đứng siêu mạnh, những thông tin sai lệch tràn ngập trong đầu hấn, khiến hấn không thể phân biệt được mọi thứ trong thế giới thực.

Đôi mắt của Quỷ Diện Vương nhìn chăm chăm vào Triệu Không Thành không hề hay biết, khuôn mặt quỷ trắng bệch nở một nụ cười khát máu.

Nó hơi cúi người, sau đó giống như một quả đạn pháo khổng lồ đâm thủng màn mưa, thân hình nhanh đến mức kéo theo tàn ảnh, những móng vuốt sắc nhọn vạch ra vài luồng hàn quang, chém vào cổ Triệu Không Thành!

Có vẻ như nó đã có thể cảm nhận được cảnh tượng máu tươi âm áp phun trào, thấm đẫm cơ thể nó.

Nhưng ngay khi móng vuốt của nó sắp chạm vào cơ thể Triệu Không Thành, đột nhiên có sự thay đổi!

Phía sau Triệu Không Thành như mọc mắt, đột ngột tránh người, hiểm hóc né được cú vuốt của Quỷ Diện Vương!

Tiếp theo, con dao thẳng trong tay hấn vạch ra một đường cong dài trong mưa, trực chỉ đầu Quỷ Diện Vương!

Cạch——!

Tiếng va chạm sắc nhọn vang lên, Quỷ Diện Vương dùng tay siết chặt lưỡi dao của Triệu Không Thành, sau đó đá một cước, trực tiếp đá bay cả người Triệu Không Thành như một bao cát!

Nhưng dù vậy, cũng không thể che giấu được sự kinh ngạc trong mắt nó.

Nó không hiểu nổi, Triệu Không Thành đã nhận ra đòn tấn công của nó bằng cách nào.

Triệu Không Thành ngã mạnh xuống đất, kêu lên một tiếng, khó khăn đứng dậy từ mặt đất nhưng khóe miệng lại không nhin được mà nhếch lên.

“Ngạc nhiên chưa, bất ngờ chưa?”

Triệu Không Thành dùng dao thẳng chống đỡ cơ thể, cười, nụ cười của hắn đầy vẻ chế giễu.

“Cấm Khư của ngươi đúng là biến thái, nếu là bình thường, ta chắc chắn sẽ trúng kế của ngươi, chết trong tay ngươi, đáng tiếc...”

Triệu Không Thành giơ một ngón tay, chỉ lên bầu trời: “Hôm nay trời mưa.”

“Ngươi có thể đánh lừa nhận thức của sinh vật nhưng không thể ngăn cản nước mưa rơi xuống do trọng lực, nước mưa rơi trên bề mặt da ta, sẽ mang lại cho ta xúc giác.

Ngươi có thể thay đổi xúc giác của ta, khiến ta cảm thấy nước mưa rơi vào người ta từ khắp mọi hướng... còn ta, cũng có thể dựa vào đó để suy ra hướng thực sự!

Chỉ cần biết một hướng chuẩn, những thứ còn lại sẽ đơn giản hơn nhiều.”

Triệu Không Thành cười hắc hắc, nhổ một bãi đờm máu, rất hóm hỉnh giơ con dao thẳng trong tay lên, lưỡi dao chỉ vào Quỷ Diện Vương.

“Không phải ta khoác lác, nếu ta cũng có Cấm Khư thì mẹ ngươi đã chết từ lâu rồi!”

“Gào gào gào!!”

Quỷ Diện Vương bị Triệu Không Thành chọc giận, điên cuồng lao về phía hắn, Triệu Không Thành tiếp tục nhắm mắt, dự đoán hướng Quỷ Diện Vương sẽ đến.

Leng keng leng keng!!

Triệu Không Thành và Quỷ Diện Vương hỗn chiến, dựa vào trực giác chiến đấu và kinh nghiệm khủng khiếp của bản thân, Triệu Không Thành đã đấu với Quỷ Diện Vương vài đao! Nhưng chỉ giới hạn đến vậy.

Dưới sự tấn công toàn lực của Quỷ Diện Vương, thể xác phàm trần của Triệu Không Thành nhanh chóng không chống đỡ nổi, bị nó nắm bắt cơ hội đánh mạnh vào ngực, trực tiếp đánh gãy hai xương sườn, bay ngược ra ngoài.

Lần này, Triệu Không Thành mất đến năm giây mới miễn cưỡng đứng dậy.

Nếu không phải con dao thẳng đã chặn được một phần sát thương thì đòn này đủ để lấy mạng hắn.

“Khụ khụ khụ...” Hắn liên tiếp ho ra vài ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch vô cùng.

Thân hình Quỷ Diện Vương sừng sững trong mưa, ánh mắt nghiêm nghị, từng bước tiến về phía hắn...

Ngay lúc này, một giọng nói đột nhiên truyền đến từ phía sau Triệu Không Thành!

“Triệu Không Thành! Triệu Không Thành!!

——Triệu Không Thành!!!”

Triệu Không Thành sững sốt, hắn mơ hồ cảm thấy... giọng nói này có vẻ hơi quen tai.

Khoan đã, cái giọng chết tiệt này không phải là...

Hắn há miệng, dường như muốn nói gì đó nhưng sau khi do dự một lúc, hắn vẫn chọn im lặng.

Ánh mắt hắn đầy vẻ phức tạp.

Chương 41 - Quỷ Điện

Tương Địa 2

...

Lúc này, bên ngoài [Vô Giới Không Vực].

Lâm Thất Dạ đứng gần khoảng đất trống đó, nước mưa làm ướt tóc hắn nhưng hắn như không biết, gào toáng lên:

“Triệu Không Thành! Đừng trốn nữa! Tôi biết cậu đang ở gần đây!”

Lâm Thất Dạ hét xong, lắng nghe một lúc, ngoài tiếng mưa ồn ào thì vẫn không có gì cả.

“Chết tiệt, con dơi đó rõ ràng nhìn thấy một người đàn ông mặc áo choàng và con quái vật đột nhiên biến mất ở đây, sao lại không có... Hay là nhìn nhầm?”

Lâm Thất Dạ cau mày, nhìn xung quanh.

Đột nhiên, ánh mắt hắn đông lại.

Chỉ thấy cách hắn mười mấy mét, ba tấm biển báo kỳ lạ đang cô đơn dựng ở đó.

Lâm Thất Dạ bước tới, dùng tay lau sạch nước mưa trên biển báo, khẽ đọc những chữ trên đó.

“Cấm đi phía trước? Ở đây từ khi nào lại có biển báo này? Hơn nữa... cách bố trí này cũng kỳ lạ quá.”

Lâm Thất Dạ cúi đầu trầm tư, đột nhiên, hắn như nhớ ra điều gì, đôi mắt dần sáng lên.

“Hình như hần đã nói, Cẩm Khư của hần là Cẩm Khư hỗ trợ ẩn giấu chiến trường, hình như gọi là gì ấy nhỉ... [Vô Giới Không Vực]?”

Lâm Thất Dạ cẩn thận quan sát ba tấm biển báo trước mặt, khóe miệng nở nụ cười, lại tiếp tục gào to:

“Triệu Không Thành! Tôi biết cậu đang ở trong Vô Giới Không Vực! Cậu mau mở cửa cho tôi vào!!”

Một giây, hai giây...

Giọng nói của Triệu Không Thành từ sau biển báo truyền đến một cách u ám:

“Mẹ kiếp, nửa đêm không ăn cơm, chạy ra ngoài đi dạo cái gì! Cút ngay cho ông!!”

Triệu Không Thành cảm thấy khó hiểu.

Trời mưa to như thế này, thằng nhóc này không có việc gì ra ngoài làm gì? Hơn nữa, hần đã mở [Vô Giới Không Vực], làm sao nó biết hần ở đây?

Hơn nữa, nó không đến sớm không đến muộn, lại đến đúng lúc hần bị đè trên mặt đất đánh, nếu bị nó nhìn thấy...

Thật mất mặt!!

Huống hồ, trước đó hần vừa nói giao phó việc bảo vệ thế giới cho nó, bây giờ nếu quay ngoắt lại kéo Lâm Thất vào, nếu thằng nhóc này xảy ra chuyện gì, Triệu Không Thành sẽ không bao giờ tha thứ cho mình.

“Ông quan tâm tôi ra ngoài làm gì, tôi biết ông đang đánh nhau với tên Quỷ Diện Nhân kia, ông cho tôi vào, bây giờ tôi cũng đánh được lắm.” Giọng nói của Lâm Thất lại truyền đến từ bên ngoài.

“Mày đánh cái rắm!” Triệu Không Thành mắng: “Đây không phải Quỷ Diện Nhân, đây là Quỷ Diện Vương! Cảnh giới ‘Xuyên’! Cao hơn thằng nhóc vừa bước vào cảnh giới ‘Trần’ như mày tận hai cảnh giới lớn! Một học sinh cấp ba như mày lấy đầu ra mà đánh với người ta?”

Nói tiếp, thằng nhóc mày không phải vẫn luôn sợ chết sao? Sao bây giờ lại liều mạng như vậy?

Mau về nhà ăn cơm cho ông, hôm nay ông nói luôn, có ông Triệu Không Thành ở đây, thứ này không làm tổn thương được một sợi tóc của gia đình mày!”

“Lúc này khác lúc khác, tôi tuy sợ chết nhưng ghét nhất là nợ ân tình của người khác!” Lâm Thất ở bên ngoài hét lớn,

“Một nhà chúng tôi đang vui vẻ ăn cơm, để ông một mình ở đây chém giết với Quỷ Diện Vương? Ông muốn làm anh hùng vô danh, tôi còn không đồng ý!

Muốn ăn, cũng phải đợi giết xong Quỷ Diện Vương, ông cùng tôi về ăn!”

Lâm Thất dùng sức đâm vào không khí bên tám biển báo nhưng ở đó giống như có một bức tường vô hình, trực tiếp ngăn cách bên trong và bên ngoài, mặc cho Lâm Thất dùng sức thế nào, vẫn không nhúc nhích.

Bên trong, Triệu Không Thành lại một lần nữa bị Quỷ Diện Vương đánh bay, nằm liệt trên mặt đất rất lâu, mới miễn cưỡng dùng dao chống đỡ cơ thể.

“Đừng phí sức nữa... ho... ho, tuy tôi không có cảnh giới nhưng [Vô Giới Không Vực] tôi mở ra vẫn đủ để chặn những người dưới cảnh giới ‘Trì’, muốn vào đây, chỉ có hai khả năng...

Hoặc là, tôi chủ động cho cậu vào,

Hoặc là... chỉ có thể đợi tôi chết.

Cậu ngay cả [Vô Giới Không Vực] của tôi cũng không phá vỡ được, đến đây đối mặt với Quỷ Diện Vương, có khác gì đi tìm chết không?”

Triệu Không Thành nhìn chăm chăm vào Quỷ Diện Vương, giọng nói càng lúc càng yếu ớt.

Sau khi hắn nói xong câu cuối cùng, động tĩnh bên ngoài liền biến mất, không còn ai tiếp tục đâm vào [Vô Giới Không Vực], cũng không có âm thanh nào khác truyền đến.

Triệu Không Thành đợi một giây, hai giây, ba giây...

Khóe miệng nở nụ cười.

“Vậy là đúng rồi... ngoan ngoãn về nhà ăn cơm, còn lại, giao cho chúng tôi, những người canh gác...” Triệu Không Thành gắng gượng đứng thẳng người, thở hổn hển, máu chảy ròng ròng từ khóe miệng, mỗi lần hít thở, cơn đau dữ dội khiến cơ thể hắn run rẩy.

Cơ thể hắn đã đến giới hạn rồi.

Trước mặt hắn, Quỷ Diện Vương như một ngọn núi nhỏ đứng sừng sững trong mưa, toàn thân đầy vết thương, có vết cũ, cũng có vết mới.

Nhưng nó vẫn sinh long hoạt hổ, không có ý định ngã xuống, đây chính là thể chất biến thái của sinh vật thần thoại.

Triệu Không Thành một tay cầm dao, tay kia run rẩy thò vào túi, một lát sau, lấy ra một huy hiệu.

Chương 42 - Mẫn Sinh

Thiểm Nguyệt

Trên huy hiệu có khắc hai thanh đao thẳng giao nhau, bên dưới có khắc một cái tên.

Triệu Không Thành.

Trong khoảnh khắc mơ hồ, Triệu Không Thành như trở lại thời điểm mới gia nhập đội người canh gác, khi đó hắn vẫn chỉ là một tân binh.

“... .. Huy hiệu, là mạng sống của người canh gác!

Không chỉ về mặt tín ngưỡng, mà trong chiến đấu cũng vậy!

Ở mặt trong của huy hiệu này, có gắn một chiếc kim nhỏ, chỉ cần ấn công tắc, nó sẽ bật ra và ở đầu kim có bôi một loại thuốc gọi là ‘Quỷ thần dẫn’.

Loại thuốc này khi tiêm vào cơ thể, sẽ đốt cháy toàn bộ tiềm năng của một người trong thời gian ngắn, có thể khiến những người vốn đã có Cẩm Khư, sử dụng sức mạnh của Cẩm Khư để đạt được sự gia tăng cực lớn!

Nếu bản thân không có Cẩm Khư thì ‘Quỷ thần dẫn’ cũng sẽ kích thích cơ thể bạn một cách cưỡng bức, thúc đẩy Cẩm Khư ẩn sâu trong nguồn gốc sự sống mà chưa từng bộc lộ, nói cách khác, trong thời gian thuốc có tác dụng, nó có thể khiến những người không có Cẩm Khư có được một loại Cẩm Khư!

Đây là phương pháp đồng quy vu tận, cũng là phương pháp phản công trong tuyệt cảnh, cũng là cơ hội duy nhất trong đời

để những chiến binh không có Cẩm Khư được trải nghiệm Cẩm Khư của chính mình.

Đến khi không còn cách nào khác, mới có thể sử dụng...”

Triệu Không Thành nắm chặt huy hiệu, thân hình không tự chủ được mà lắc lư, nhìn Quỷ Diện Vương đang dần tiến đến, khóe miệng nở một nụ cười.

“Người có biết... ta đã chờ ngày này bao lâu không?”

Mưa như trút nước!

Nước mưa hòa với máu, theo cánh tay của Triệu Không Thành, nhỏ xuống bề mặt huy hiệu.

Triệu Không Thành cũng không quan tâm Quỷ Diện Vương có nghe thấy hay không, có hiểu hay không, trong mưa lâm bầm:

“Đàn ông mà, luôn khao khát những sức mạnh siêu nhiên, nghĩ rằng một ngày nào đó mình cũng có thể lên trời xuống đất, một quyền khai sơn, một ý niệm mây phủ...”

Làm người canh gác nhiều năm như vậy, tôi vẫn luôn chờ đợi Cẩm Khư của mình thức tỉnh, đáng tiếc là bây giờ tôi đã hơn bốn mươi tuổi rồi, vẫn chưa thấy Cẩm Khư của mình đâu.

Nói thật, trong đội người canh gác, không có Cẩm Khư thực sự rất khó hòa nhập, mỗi lần nhìn đội trưởng dùng Cẩm Khư chiến đấu, đẹp đến phát nổ, trong lòng tôi luôn thấy chua xót...Sau đó tôi nghĩ, nếu một ngày nào đó gặp phải kẻ địch tuyệt đối không thể chiến thắng, nhất định phải thử ‘Quỷ thần dẫn’ trước khi chết, xem Cẩm Khư của mình là gì, dù có chết cũng có thể cười mà chết.

Dù sao thì, cảm ơn anh đã cho tôi cơ hội này.

Triệu Không Thành mở lòng bàn tay, mặc cho nước mưa xối xả trên bề mặt huy hiệu, ngón tay hấn khẽ cọ vào bên hông

huy hiệu, một chiếc kim bạc nhỏ hẹp bật ra.

Hắn hít một hơi thật sâu,

đâm kim bạc vào lòng bàn tay mình...

“Mẹ kiếp, hơi đau...” Triệu Không Thành nhếch miệng, thầm mắng một tiếng.

Ngay khi kim bạc đâm vào da, Triệu Không Thành chỉ cảm thấy cơn đau dữ dội khắp người như thủy triều rút đi, một cảm giác sức mạnh chưa từng có ập đến trong lòng.

Tất cả các tế bào trong cơ thể hắn như được tiêm thuốc, biểu hiện ra sức sống chưa từng có, trái tim hắn như tiếng trống trận vang lên khi hai quân giao chiến trên chiến trường, nhanh và mạnh!

Đồng thời, một lực trường bí ẩn lấy Triệu Không Thành làm trung tâm, tỏa ra bên ngoài.

Đôi mắt Triệu Không Thành sáng lên.

Quý Diện Vương dường như nhận ra nguy hiểm, gầm lên một tiếng, hai chân phi nhanh trong mưa, cuốn theo động năng khủng khiếp bắn ra!

Triệu Không Thành dần thẳng lưng,

tay cầm dao càng siết chặt,

nước mưa rơi trên bề mặt dao thẳng, phát ra tiếng leng keng,

hắn cầm dao trong mưa, trong đôi mắt bùng nổ tinh quang chưa từng có!

Vì vậy, hắn giơ tay lên,

hướng về phía Quý Diện Vương đang lao tới với tốc độ cực nhanh,

một nhát dao, chém ra từ xa.

Một lưỡi liềm đen cao bốn năm mét từ lưỡi dao vung ra, cắt màn mưa một cách im lặng, trong nháy mắt, xuyên qua không gian trước mặt hai người.

Lưỡi liềm này thực sự quá nhanh, nhanh đến mức Quỷ Điện Vương không kịp quay người!

Vì vậy, một cánh tay dữ tợn bị cắt đứt bay cao.

Một nhát dao, chém đứt một cánh tay của Quỷ Điện Vương.

Triệu Không Thành cầm dao, khoe miệng không tự chủ được mà nhếch lên...

Hắn ngửa mặt lên trời cười lớn:

“Cấm Khư trình tự 083, [Diệt sinh thiểm nguyệt]!”

Ha ha ha, tôi biết mà, Triệu Không Thành tôi... cũng là một thiên tài! “

Rào rào...

Mưa như trút nước.

Triệu Không Thành cầm dao thẳng, chiếc áo choàng đỏ sẫm đã ướt đẫm, toàn thân đầy máu, hắn đã vô cùng lang bãi.

Nhưng đôi mắt của hắn lại sáng như sao!

Hóa ra... đây chính là Cấm Khư sao.

Thật tuyệt!

Thật tuyệt!

Đối diện hắn, Quỷ Điện Vương kinh ngạc nhìn cánh tay phải trống rỗng của mình, khuôn mặt trắng bệch như ma quỷ dường như vì kinh ngạc mà trở nên méo mó. Nó không thể hiểu nổi, tại sao con chuột vừa bị nó giày vò một cách đơn

phương, lại có thể trong nháy mắt giải phóng ra sức mạnh to lớn như vậy.

Chương 43 - Liếc mắt 1

Nhưng chỉ số thông minh của nó không đủ và... nó cũng không có thời gian.

Triệu Không Thành đã hành động.

Dưới tác dụng của thuốc Quỷ thần dẫn, cơ thể hắn đã quên hết mọi vết thương, trở lại trạng thái tốt nhất, hắn như một mũi tên rời khỏi dây cung, bắn về phía Quỷ Điện Vương!

“Gào gào gào!!”

Đôi mắt Quỷ Điện Vương đỏ ngầu, mất đi cánh tay phải, nó đã hoàn toàn rơi vào trạng thái điên cuồng!

Toàn thân nó nổi đầy cơ bắp, toàn bộ cơ thể phình to một vòng, hai chân cong lại, thân hình khổng lồ đột nhiên nhảy lên, bắn tung tóe nước.

Trên không trung, hai bóng người va chạm cực nhanh!

Ầm! Ầm! Ầm!!

Động tác của hai người nhanh đến mức mờ nhạt, từng lưỡi liềm đen kịt bắn ra, để lại trên mặt đất xung quanh những vết dao dử tợn!

Ban đầu, đao của Triệu Không Thành căn bản không phá vỡ được phòng ngự của Quỷ Điện Vương, hơn nữa cả về sức mạnh lẫn tốc độ đều hoàn toàn yếu thế, đây cũng là nguyên nhân cơ bản khiến hắn bị đánh thảm như vậy.

Nhưng bây giờ có [Diệt sinh thiểm nguyệt], bản thân sát thương của Triệu Không Thành đã đạt đến mức độ khủng

khiếp, mỗi nhát dao đều có thể để lại một vết máu sâu trên người Quỷ Diện Vương!

Mặc dù xét về sức mạnh và tốc độ, Triệu Không Thành vẫn không bằng Quỷ Diện Vương nhưng khi hấn bù đắp được khuyết điểm về sát thương, những điểm yếu khác đều có thể bù đắp bằng kinh nghiệm.

Kể cả thể chất của bản thân kém Quỷ Diện Vương một bậc, hấn vẫn có thể đề đôi phương xuống đất mà đánh!

Sự thật chứng minh, Triệu Không Thành không nói dối.

Khi hấn có Cẩm Khư, hấn có thể giết Quỷ Diện Vương tám trăm lần!

Nếu cho hấn đủ thời gian, giết chết Quỷ Diện Vương chỉ là vấn đề thời gian... nhưng vấn đề là hấn không có nhiều thời gian như vậy.

Sử dụng Quỷ thần dẫn mặc dù có thể khiến tiềm năng của con người bùng nổ hoàn toàn nhưng thời gian duy trì lại không dài, từ khi Triệu Không Thành bùng nổ Cẩm Khư đến giờ đã gần mười giây, thời gian dành cho hấn không còn nhiều nữa.

Triệu Không Thành đang chiến đấu ác liệt với Quỷ Diện Vương có thể cảm nhận rõ ràng, sức mạnh của bản thân đang suy yếu, những cơn đau bị ẩn đi đang dần hồi phục...

Ngay cả lưỡi liềm đen vung ra cũng ngày càng nhỏ!

Quỷ Diện Vương dường như nhận ra sự thay đổi trạng thái của hấn, không tiếc tiêu hao nguồn gốc, phát động thể công càng thêm dữ dội!

Sau khi giao thủ thêm vài hiệp, Quỷ Diện Vương nắm bắt cơ hội, một quyền đánh mạnh vào ngực Triệu Không Thành!

Ầm——!

Một tiếng động lớn vang lên trong không trung, Triệu Không Thành như con diều đứt dây, bay ra ngoài một cách thảm hại, ngã mạnh xuống đất!

“Hít... sao lại đau thế này...” Con đau như sóng dữ ập đến, quét sạch từng dây thần kinh của Triệu Không Thành, hắn ngiên chặt răng, hai mắt đỏ ngầu.

Hắn vừa ho ra máu, vừa chậm rãi bò dậy từ trong bùn lầy...

Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào Quỷ Diện Vương, ngọn lửa trong mắt vẫn chưa tắt.

Hắn vẫn còn thở, Cảm Khư của hắn vẫn còn, hắn vẫn có thể chiến đấu!

Quỷ Diện Vương vẫn chưa chết...

Hắn vẫn chưa thể ngã xuống!

Hắn chống thẳng đao xuống đất, lão đảo đứng dậy, ngay lúc này, dị biến đột nhiên xảy ra!

Àm——!!

Một tiếng nổ lớn vang lên từ phía sau Triệu Không Thành, bầu trời trên đầu hơi rung chuyển, nứt ra một khe hở...

Đây là...

Triệu Không Thành ngây người nhìn bầu trời, dường như nghĩ đến điều gì đó, đột nhiên quay đầu lại!

Ngay sau lưng hắn không xa, bức tranh vô hình che phủ bầu trời này đã nứt ra một góc...

Và trong khe hở chấp vá đó, một thiếu niên với đôi mắt nhuộm vàng đang từ từ bước tới.

Triệu Không Thành há hốc mồm, biểu cảm như vừa nhìn thấy ma!

“Người, người người người... Người vào đây bằng cách nào?!”

Lâm Thất Dạ vén mái tóc ướt đẫm nước mưa, đôi mắt như lò lửa đang cháy, vừa nóng bỏng vừa thần thánh, hấn thở dài bất lực,

“Phải nói rằng, [Vô Giới Không Vực] này thực sự rất cứng nhưng may mắn là ta có đôi mắt này, có thể tìm ra điểm yếu nhất của nó, may mắn thay...”

Bây giờ là ban đêm.”

Triệu Không Thành chỉ nghe hiểu câu đầu nhưng vẫn không thể giải đáp được thắc mắc trong lòng:

“Rõ ràng người mới chỉ bước vào cảnh giới ‘Trần’, sao lại có sức mạnh lớn như vậy? Không đúng... Người không có vũ khí, làm sao phá vỡ được [Vô Giới Không Vực]?”

“Nói ra người có thể không tin.” Lâm Thất Dạ bình tĩnh nói: “Ta trừng mắt nhìn nó một cái, nó liền mở ra.”

Triệu Không Thành:...

Lâm Thất Dạ không nói dối, dưới sự gia trì của màn đêm, hấn có thể cảm thấy đôi mắt của mình cũng được tăng cường đáng kể, mặc dù không khoa trương như gấp năm lần nhưng gấp đôi vẫn có.

Trước khi có được [Vũ giả bóng đêm], hấn có thể dùng uy lực của Thiên sứ giết chết Quỷ diện nhân, sau khi màn đêm gia trì, hấn cũng có thể dùng uy lực của thần phá vỡ [Vô Giới Không Vực].

Chỉ là điều này tiêu hao sức mạnh tinh thần của hấn quá lớn, chỉ trừng mắt một cái, suýt chút nữa đã trực tiếp rút cạn sức mạnh tinh thần.

Chương 44 - Liếc mắt 2

Lâm Thất Dạ nhìn Quỷ Diện Vương đầy thương tích, lại nhìn những vết dao đầy đất, ánh mắt nhìn Triệu Không Thành đột nhiên trở nên kỳ lạ: “Còn nói người không có Cẩm Khư? Đây là thứ mà con người có thể chém ra được sao?”

Triệu Không Thành lười giải thích với hắn, bởi vì... thời gian của hắn thực sự không còn nhiều nữa.

“Đừng nói nhảm, tránh sang một bên cho ta.”

“Ta có thể giúp người chiến đấu.” “Ta biết, người lui sang một bên trước.” Triệu Không Thành quay đầu nhìn hắn: “Một đao, ta sẽ chém thêm một đao nữa, chém xong đao này, người hãy đến giúp ta cũng chưa muộn.”

“Được.” Lâm Thất Dạ đứng sang một bên.

Triệu Không Thành hít sâu một hơi, nắm chặt cán đao trong tay, đôi mắt chăm chú nhìn Quỷ Diện Vương không xa.

“Tiểu tử.”

“Hả?”

“Đao này, người phải xem cho kỹ.”

“Tại sao?”

“Đao này... sẽ rất đẹp.”

“...”

Không đợi Lâm Thất Dạ lộ ra vẻ khinh thường, hai chân Triệu Không Thành đã đạp mạnh xuống đất, bùng nổ tốc độ kinh người lao về phía Quỷ Diện Vương!

Quỷ Diện Vương dường như cũng nhận ra người đàn ông trước mặt đã đến bước đường cùng, không chọn đầu cứng với hắn, mà cảnh giác đứng tại chỗ, luôn sẵn sàng chống đỡ đòn tấn công của hắn.

Ánh sáng trong mắt Triệu Không Thành như ngọn đuốc đang cháy, ngày càng sáng.

Hắn xông qua màn mưa, lao về phía Quỷ Diện Vương,

Không có chút hoa mỹ nào,

Nâng tay,

Vung đao.

Một vầng trăng khuyết khổng lồ chưa từng thấy xé toạc màn đêm, với tốc độ mà mắt thường không thể bắt kịp lướt qua bầu trời, cắt đôi từng giọt mưa trên đường đi.

Tốc độ của đao này quá nhanh, nhanh đến mức ngay cả một kẻ mạnh như Quỷ Diện Vương cũng không thể dễ dàng né tránh.

Cho dù nó muốn né tránh, với tình trạng hiện tại của nó cũng không làm được.

Vì vậy,

Vầng trăng đen xẹt qua bầu trời,

Nhẹ nhàng,

Chém đứt một cái đầu dữ tợn với khuôn mặt quỷ trắng bệch.

Ầm ầm.

Đầu của Quỷ Diện Vương rơi xuống đất.

Triệu Không Thành lão đảo, ngã thẳng xuống.

Lâm Thất Dạ mắt nhanh tay lẹ, đỡ lấy cơ thể Triệu Không Thành, lúc này hắn mới phát hiện tình trạng cơ thể Triệu Không Thành tệ đến mức nào.

Vết xước, vết va chạm, vết ngã... Trong nhận thức tinh thần của Lâm Thất Dạ, trên người hắn chỉ chút những vết thương, máu tươi chảy ra từ đó, nhuộm đỏ một nửa vũng nước mưa bên dưới. Trên người hắn có ít nhất năm sáu cái xương bị gãy, Lâm Thất Dạ không thể tưởng tượng được với những vết thương nghiêm trọng như vậy, Triệu Không Thành đã đứng dậy bằng cách nào.

Điều đáng lo nhất là, Lâm Thất Dạ có thể cảm nhận rõ ràng rằng, thể xác của Triệu Không Thành đang suy yếu nhanh chóng, sinh lực của hắn giống như ngọn lửa tàn trong đồng tro tàn, ngày càng yếu ớt...

Lâm Thất Dạ bối rối ngồi bên cạnh Triệu Không Thành: “Cơ thể của ngươi...”

“Khụ khụ khụ... Không sao, chỉ là di chứng của việc cưỡng ép bùng nổ tiềm năng thôi.”

“Tiếp tục như thế này, ngươi sẽ chết.”

“Ta biết.”

“Sẽ chết cũng không sao sao?” “He he he...” Triệu Không Thành muốn cười nhưng cười được nửa chừng, hắn lại ho ra máu: “Không lỗ, ít nhất trước khi chết cũng được trải nghiệm Cẩm Khư, hơn nữa...”

“Hơn nữa cái gì?”

“Hơn nữa ta đã làm được, ngang đao hướng vực, máu nhuộm trời cao.” Triệu Không Thành run rẩy đưa tay, sờ vào bùn đất dưới thân, sờ ra một tay máu: “Lượng máu này, cho dù không nhuộm được trời cao, nhuộm một mảnh đất lớn thì không thành vấn đề.”

Lâm Thất Dạ sửng sốt: “Nhưng, sau lưng ngươi không có vụn vụn người, ngoài ta ra, không ai nhìn thấy sự cố gắng của ngươi, như vậy có đáng không?”

Triệu Không Thành cười cười, không trả lời.

“Giúp ta một việc.”

“Ngươi nói.”

“Trong túi có một bao thuốc lá, giúp ta châm.”

Lâm Thất Dạ mò mẫm trong túi trước ngực Triệu Không Thành một lúc, mò ra một điều thuốc lá bị nước mưa làm ướt, lại từ trong túi quần lấy ra một cái bật lửa.

Đưa điều thuốc cho Triệu Không Thành ngậm, Lâm Thất Dạ đưa tay che bật lửa, tránh để bị mưa tạt, liên tục bật mấy lần.

Xoẹt, xoẹt... xoẹt!

Một ngọn lửa bùng lên, châm điều thuốc trong miệng Triệu Không Thành.

Hắn hít một hơi thật sâu, thở ra một hơi dài, như thể cả người đều thoải mái.

Triệu Không Thành ngậm điều thuốc, đôi mắt nhìn lên bầu trời xám xịt, nước mưa rơi xuống mặt hắn, theo gò má chảy xuống...

“Lâm Thất Dạ.”

“Ừ.”

“Lão tử một đao chém chết Quỷ Diện Vương, ngươi nhìn thấy không?”

“Ta nhìn thấy.”

Khóe miệng Triệu Không Thành không nhìn được cong lên, hần rất vui.

Lâm Thất Dạ gật đầu, đang định nói gì đó, đột nhiên, cả người hơi run lên.

Hần cứng đờ quay đầu lại, chỉ thấy trong bùn đất xa xa, một cái xác không đầu to lớn đang từ từ bò dậy...

Trên cơ thể nó, một khuôn mặt quỷ trắng bệch kỳ lạ như một con ký sinh trùng, bò rất nhanh, từ hai chân bò đến lưng, từ lưng bò đến ngực...

Cuối cùng, nó mọc trên ngực Quỷ Diện Vương.

Còn cái đầu vừa bị chặt đứt ở bên cạnh, khuôn mặt quỷ trắng bệch đã biến mất không còn dấu vết.

Chương 45 - Chém chém chém

Đồng tử của Lâm Thất Dạ đột nhiên co lại!

Quỷ Diện Vương... vẫn chưa chết.

Mưa vẫn rơi.

Triệu Không Thành nhìn lên bầu trời, vẫn đang hồi tưởng lại cảnh tượng vừa rồi, không để ý đến sự thay đổi biểu cảm của Lâm Thất Dạ.

“Mẹ kiếp, ngay cả đội trưởng cũng không chém chết được, lại bị lão tử chém chết... Lâm Thất Dạ, ngươi nói ta có lợi hại không?”

Lâm Thất Dạ im lặng một lúc, cúi đầu nhìn Triệu Không Thành trong lòng, gật đầu thật mạnh.

“Ừ, lợi hại!”

“Lập được công lớn như vậy, nếu ta có thể sống sót, nhất định có thể làm tướng quân chứ?”

“Nhất định có thể.” Trong mắt Lâm Thất Dạ tràn đầy sự kiên định: “Ngươi phải sống sót!” “He he.”

Triệu Không Thành dường như tưởng tượng ra cảnh tượng gì đó, trên mặt tràn đầy sự thỏa mãn.

Nhưng ánh sáng trong mắt hắn đang dần tắt.

Hai tay Lâm Thất Dạ hơi run rẩy, hắn lay lay cơ thể Triệu Không Thành, khẽ quát:

“Triệu Không Thành! Người còn chưa làm tướng quân, người không thể chết!”

Triệu Không Thành dường như không nghe thấy giọng nói của Lâm Thất Dạ, đôi mắt dần trở nên mơ hồ... Hắn há miệng, giọng nói như muỗi kêu:

“Lão tử... vừa rồi có đẹp trai không?”

“Đẹp trai!” Môi Lâm Thất Dạ run rẩy, hắn kiên định gật đầu,

“Rất đẹp trai! Đẹp trai hơn bất kỳ ai ta từng gặp!”

Khóe miệng Triệu Không Thành cong lên một độ cong nhẹ, đôi mắt từ từ nhắm lại, cơ thể thả lỏng.

Triệu Không Thành, đã chết.

Rào rào...

Lâm Thất Dạ ngậy người ngồi đó, nước mưa làm mờ mắt hắn nhưng ánh mắt hắn vẫn không rời khỏi Triệu Không Thành.

Cho đến khi... tiếng bước chân nặng nề lại vang lên.

Lâm Thất Dạ mím môi, hít một hơi thật sâu, từ từ ngồi dậy trên mặt đất...

Hắn quay người, ánh mắt dừng lại trên xác Quỷ Diện Vương không đầu ở đằng xa, trong đôi mắt như có một mặt trời đang bùng cháy!

Hắn tiến lên hai bước,

Rút một thanh đao thẳng cắm trên mặt đất!

Đó là đao của Triệu Không Thành.

Lâm Thất Dạ cầm đao, từng bước tiến về phía Quỷ Diện Vương, nước mưa làm ướt đầm hắn nhưng không dập tắt được

ngọn lửa giận dữ trong lòng hắn!

Và đôi mắt vàng rực rỡ như ngọn lửa đang bùng cháy!

Khuôn mặt quỷ trên xác Quỷ Diện Vương vặn vẹo, dường như đang gào thét không tiếng động, bước chân của nó ngày càng nhanh, cuối cùng giống như một con quái thú loạn choạng, lao về phía Lâm Thất Dạ!

Quỷ Diện Vương không đầu đã bị Triệu Không Thành chặt đứt cánh tay phải, chỉ có thể dựa vào móng vuốt bên trái, phát ra những đòn tấn công như bão tố!

Lâm Thất Dạ cầm đao, luôn có thể đoán trước được quỹ đạo tấn công của nó, sau đó nhanh như chớp né người, tránh né đòn tấn công.

Hắn giống như một chú bướm đêm, bay lượn trong cơn gió dữ dội nhưng vẫn không hề bị thương.

Khả năng thị giác động kinh người cùng với tốc độ tăng cường của Vũ giả bóng đêm khiến Lâm Thất Dạ lúc này như hóa thân thành một bóng ma.

Lâm Thất Dạ liên tục né tránh hơn mười lần tấn công của Quỷ Diện Vương, mặt không biểu cảm giờ tay lên, đột ngột vung đao!

Lần này, mục tiêu của hắn không phải là bất kỳ bộ phận quan trọng nào trên cơ thể, mà là khuôn mặt quỷ trắng bệch trú ngụ trên ngực Quỷ Diện Vương!

Nếu hắn đoán không nhầm, khuôn mặt quỷ này mới là bản thể của Quỷ Diện Vương.

Trước đó, mặc dù Triệu Không Thành đã chặt đầu Quỷ Diện Vương nhưng lại không làm tổn thương đến khuôn mặt quỷ này, vì vậy Quỷ Diện Vương vẫn có thể sống lại! Cơ thể Lâm Thất Dạ nhảy múa trong khoảng thời gian tấn công của

Quỷ Diện Vương, thanh đao trong tay liên tục vung lên, từng nhát chém vào khuôn mặt quỷ.

Mặc dù hấn có sức mạnh tăng gấp năm lần nhưng vẫn không thể gây ra sát thương thực tế cho Quỷ Diện Vương, chỉ có thể để lại một vết máu không sâu không cạn.

Nhưng điều đó không quan trọng.

Một nhát không chết thì chém mười nhát, một trăm nhát!

Lần này... hấn sẽ chém Quỷ Diện Vương đến hồn phi phách tán!

Một nhát, hai nhát, ba nhát...

Quỷ Diện Vương không chạm được vào Lâm Thất Dạ nhưng Lâm Thất Dạ lại có thể chém trúng Quỷ Diện Vương, dần dần, những vết thương trên khuôn mặt quỷ trước ngực Quỷ Diện Vương ngày càng nhiều, càng ngày càng đậm máu, biểu cảm cũng càng ngày càng đau đớn!

Rất nhanh, thế công của Quỷ Diện Vương chậm lại.

Ánh mắt Lâm Thất Dạ lóe lên sát khí, nắm lấy cơ hội, thuận tay cầm ngược thanh đao trong tay!

Dùng hết sức, đâm vào khuôn mặt quỷ!

Tiếng gào thét thảm thiết chói tai vang vọng khắp bầu trời!

Đao của Lâm Thất Dạ đâm xuyên qua khuôn mặt quỷ nhưng đó không phải là lý do khiến Quỷ Diện Vương gào thét đau đớn.

Thứ thực sự khiến Quỷ Diện Vương phát ra tiếng kêu thảm thiết như xé ruột xé gan chính là đôi mắt của Lâm Thất Dạ, dưới ánh sáng vàng rực rỡ đó, khuôn mặt quỷ như ngọn nến bị lửa nung chảy, tan chảy cực nhanh.

Mặc dù ánh sáng vàng này chỉ xuất hiện trong chốc lát nhưng đủ để khiến Quỷ Diện Vương vốn đã hấp hối mất đi sinh mạng hoàn toàn.

Chương 46 - Mười năm 1

Cuối cùng, dưới sự chú ý của Lâm Thất Dạ, khuôn mặt quý đó hoàn toàn đông cứng thành một cục vật thể bán rắn nhẵn nhéo, không còn thấy dấu vết của khuôn mặt quý nữa.

Cùng lúc đó, Lâm Thất Dạ chỉ cảm thấy một luồng nhiệt chạy dọc theo tay cầm đao, từ từ chảy vào cơ thể hắn.

Hắn hơi nhíu mày, giờ chân đạp lên thân quý dưới chân, rút đao ra.

Nghĩ ngợi một chút, lại cúi xuống nhặt cục mặt quý trắng bệch đó lên, chỉ thấy trước mắt tối sầm, suýt nữa ngã xuống đất.

Mặc dù có sự hỗ trợ của Vũ giả bóng đêm nhưng sau trận chiến kinh hoàng cường độ cao như vậy, thể lực của Lâm Thất Dạ cũng tiêu hao rất nhiều, quan trọng nhất là hai lần sử dụng Mất Thiên sứ, hoàn toàn vắt kiệt sức mạnh tinh thần vốn đã không còn nhiều của hắn, bây giờ ngay cả việc đi lại cũng có chút khó khăn.

Đúng như Triệu Không Thành đã nói, với cảnh giới hiện tại của hắn, đối mặt với Quỷ Diện Vương chỉ có con đường chết.

Nếu không phải người canh gác trước đó đã trọng thương Quỷ Diện Vương, nếu không phải Triệu Không Thành liều mạng chém phế Quỷ Diện Vương thì ngay cả khi hắn có Mất Thiên sứ và [Vũ giả bóng đêm], hắn vẫn không thể là đối thủ của Quỷ Diện Vương.

Đây chính là sinh vật thần thoại giáng thế.

Đây chính là “Xuyên cảnh.”

Nước mưa chảy dài trên má, hắn từng bước giẫm lên vũng máu, loạng choạng đi về phía xác của Triệu Không Thành.

Hắn đi đến bên xác chết, từ từ ngồi xuống. “Tôi đã nói với anh từ lâu rồi, anh hùng không phải dễ làm như vậy.” Lâm Thất Dạ nhìn Triệu Không Thành đã lạnh ngắt, lẩm bẩm: “Anh ở đây liệu mạng đánh sinh đánh tử, có mấy ai biết chứ?”

Anh có biết không? Bây giờ, cách trung tâm thành phố vài dặm, vẫn đèn đỏ rượu xanh.

Họ đang hát hò trong quán karaoke, họ đang thưởng thức đồ ăn ngon trong quán lẩu, họ đang lăn giường trong khách sạn, họ đang ăn bỏng ngô trong rạp chiếu phim...

Còn anh, còn anh!

Chỉ có thể chết ở đây trong im lặng.

Họ sẽ không biết, trong cơn mưa như trút nước này, có một người đàn ông cầm dao hạ gục một sinh vật thần thoại! Cũng không biết rằng mình có thể vui vẻ chơi đùa vô tư... là vì có người đã hy sinh mạng sống vì họ.

Anh như vậy, có đáng không?”

Lâm Thất Dạ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tái nhợt của Triệu Không Thành, dường như đang chờ đợi câu trả lời của anh.

Đáng tiếc, anh đã không thể mở miệng nói thêm lần nào nữa.

Lâm Thất Dạ tiếp tục nói: “Anh có thấy tôi rất sợ chết không?”

Anh nhầm rồi, chết, tôi không sợ chút nào.

Anh nghĩ một đứa trẻ từ nhỏ đã nhìn thấy thiên sứ, bị mù cả hai mắt, bị nhốt vào bệnh viện tâm thần sẽ còn sợ hãi cái

chết sao?

Tôi đã từng vô số lần cố gắng kết liễu đời mình trong bóng tối nhưng ánh sáng lại cứu tôi trở về lần này đến lần khác.

Ánh sáng cứu tôi, không phải những kẻ trong thành phố vì dục vọng mà chạy đôn chạy đáo, than phiền thể đạo bất công, cái gọi là ‘chúng sinh’!

... Là gia đình tôi.”

Lâm Thất Dạ ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời đêm đen kịt, chậm rãi nói:

“Chúng sinh không cứu rồi tôi, tại sao tôi lại phải dùng mạng sống của mình để bảo vệ ‘chúng sinh’ này?

Vì vậy, tôi không muốn trở thành người canh gác.”

Lâm Thất Dạ quay đầu, ánh mắt dừng lại ở ngôi nhà thấp bé trong cơn mưa lớn, đôi mắt hiện lên chút mơ hồ.

“Nhưng, tôi là người nợ ân tình của người khác nhất.

Anh đã cứu cả thế giới của tôi,

Tôi... có thể làm gì cho anh?”

Lâm Thất Dạ dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Tôi biết phúc lợi của người canh gác các anh rất tốt, ngay cả khi anh chết, vợ con ở nhà cũng được hưởng chế độ đãi ngộ tốt nhất, hậu sự càng không cần phải nói, người canh gác chắc chắn sẽ sắp xếp cho anh chu đáo...”

Anh cũng không thiếu tiền, mà tôi cũng không có tiền.

Vậy thì, tôi phải trả ơn trời biển này cho anh như thế nào?”

Lâm Thất Dạ ngậy người ngồi đó, một lúc sau, lại quay đầu nhìn về phía ngôi nhà thấp bé xa xa...

Trong mưa, đôi tay anh từ từ nắm chặt lại,

Rồi lại bắt lực buông ra.

Anh như hạ quyết tâm, chống dao xuống đất, khó khăn đứng dậy, lảo bầm:

“Lâm Thất Dạ tôi cả đời này chỉ có lỗi với ba người, dì đã vất vả vì tôi mười năm, em họ bị tôi liên lụy mười năm... Còn có cả anh đã cứu mạng cả nhà ba người chúng tôi.

Anh đã cứu cả thế giới của tôi,

Đề đòi lại,

Tôi sẽ giúp anh bảo vệ thế giới của anh mười năm.

Mười năm sau, dù thế nào đi nữa, tôi và người canh gác không còn liên quan, tôi và ‘chúng sinh’ không còn liên quan,

Tôi vẫn sẽ trở về ngôi nhà này, tiếp tục cuộc sống vốn có của mình.

Giao dịch này... có công bằng không?”

Lâm Thất Dạ cúi đầu nhìn Triệu Không Thành đang nằm trong vũng máu, anh chỉ nằm im ở đó, như thể đã ngủ.

“Vì anh không phản đối, vậy thì cứ như vậy đi.”

Lâm Thất Dạ cầm con dao thẳng xuống đất, đối mặt với một hướng... quỳ xuống.

Chương 47 - Mười năm 2

Nơi đó, trong mưa, là một ngôi nhà thấp bé bình thường.

“Dì, Tiểu Thất phải đi rồi, xin hãy tha thứ cho con vì đã không từ mà biệt,

Vì con sợ nếu trở về... con sẽ không muốn rời đi nữa.

Nghe nói chế độ đãi ngộ của người canh gác rất tốt, trong mười năm con liêu mạng này, tiền trợ cấp đủ để hai mẹ con sống tốt rồi, đợi mười năm sau, Tiểu Thất sẽ cho hai người cuộc sống tốt nhất...

Ôn dưỡng dục của dì, Tiểu Thất mười năm sau sẽ báo đáp.”

Lâm Thất Dạ quỳ trong mưa, những giọt nước theo mái tóc anh rơi xuống, làm ướt hốc mắt.

Anh cúi người, dập đầu mấy cái thật mạnh, trán áp xuống đất rất lâu mới từ từ ngẩng lên.

Anh từ từ đứng dậy, cuối cùng nhìn ngôi nhà thấp bé một lần, rút con dao thẳng trên mặt đất...

Quay người rời đi.

...

“Tương Nam! Tôi đã đến khu nhà cũ rồi, lão Triệu ở đâu?!”

Trong cơn mưa lớn, một người phụ nữ mặc áo choàng màu đỏ sẫm, toàn thân ướt sũng đứng giữa đường, sau lưng đeo một chiếc hộp dài màu đen, cúi người thở hổn hển.

“Cách cô hai tòa nhà phía trước, ở khoảng đất trống.” Giọng Ngô Tương Nam truyền đến từ tai nghe, anh ta dừng lại

một chút, giọng có chút u ám: “Hong Anh... cô phải chuẩn bị tinh thần.”

“Chuẩn bị gì?”

“Chúng tôi đã mất liên lạc với anh ấy vài phút trước và định vị huy hiệu của lão Triệu đã không di chuyển trong vài phút...”

Đồng tử của Hong Anh đột nhiên co lại, cơ thể cô run rẩy, sau đó như một mũi tên lao ra, lao về phía trước!

“Anh đừng nói bậy!! Có lẽ, có lẽ anh ấy chỉ mệt thôi...” Hong Anh nghiến răng, giọng đã nghẹn ngào.

“Hong Anh...”

“Anh đừng nói nữa!!” Hong Anh gào lên.

“Hong Anh! Định vị huy hiệu của lão Triệu đã di chuyển!”

Câu nói này vừa dứt, ánh sáng lập tức xuất hiện trong mắt Hong Anh!

“Tôi biết mà, tôi biết mà... anh ấy không dễ chết như vậy! Anh ấy ở đâu?”

“Anh ấy đang di chuyển chậm lại, anh ấy... đang đến gần cô.” Hong Anh sững sốt, vô thức dừng bước, ánh mắt nhìn về phía góc đường không xa.

Tiếng sấm trầm đục vọng lại từ những đám mây xa xa, mưa như màn nước đổ xuống, che khuất tầm nhìn của cô.

Mờ mờ ảo ảo, một bóng người từ trong mưa chậm rãi bước tới.

Đó là một thiếu niên,

Sau lưng cậu ta đeo một thanh đao,

Trên tay cậu ta ôm xác một người đàn ông,

Cậu ta dùng bước, dùng hết sức lực toàn thân, gào lên!

Như thể đang tuyên bố với cả thế giới!

“—— Hậu bồi Lâm Thất Dạ, đưa tướng quân Triệu Không Thành trở về trong chiến thắng!!!”

Trong nhà.

Dì ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, ngẩn người ra.

Trên bàn ăn trước mặt, một bàn đầy thức ăn đã nguội lạnh, gần như không có gì khác biệt so với lúc Lâm Thất Dạ rời đi.

Không biết bao lâu sau, Dương Tấn mới đưa tay dùng đũa gấp một miếng thịt bỏ vào bát của dì.

“Mẹ, ăn cơm đi.”

“Ôi...” Dì lắc đầu, thở dài: “Con nói xem anh con, ăn cơm được nửa chừng chạy ra ngoài, sao đến giờ vẫn chưa về? Không có chuyện gì xảy ra chứ?”

“Yên tâm đi, anh ấy sẽ không sao đâu, có lẽ là mấy người bạn học của anh ấy thấy mất anh ấy đã khỏi, nhất quyết kéo anh ấy ra ngoài ăn cơm.” Dương Tấn nhẹ giọng an ủi.

Nghe Dương Tấn nói vậy, vẻ mặt của dì rõ ràng đã thoải mái hơn một chút nhưng ngay sau đó lại lo lắng trở lại.

“Nhưng anh ấy ra ngoài không mang theo ô.”

“Mẹ...” Dương Tấn đứng dậy, chỉ tay ra ngoài cửa sổ, bình tĩnh nói,

“Mưa đã tạnh rồi.”

...

Mưa thực sự đã tạnh.

Ánh trăng mờ ảo xuyên qua những đám mây, rọi xuống màn đêm tĩnh lặng, vạn vật đều im ắng.

Trên khoảng đất trống không xa, tấm biển báo hư hỏng đã bị người ta lấy đi, máu thịt đầy đất cũng đã được người ta dọn dẹp sạch sẽ, chỉ còn lại những vết dao chém dữ tợn trên mặt đất, lặng lẽ kể lại mọi chuyện đêm qua.

Có lẽ sáng mai, sẽ có người phát hiện ra vết nứt bí ẩn này, họ sẽ đưa ra rất nhiều phỏng đoán nhưng họ sẽ không bao giờ biết được sự thật của mọi chuyện.

Vài giọt mưa theo mái hiên trượt xuống, rơi vào vũng nước nhỏ lầy lội, tạo nên những gợn sóng.

Bốp ——!

Một bàn chân giẫm xuống vũng nước, bắn tung tóe nước.

Trong màn đêm, trên khoảng đất trống đầy vết dao chém, một chú chó nhỏ đen xù đang thong thả đi tới.

Trên cổ nó đeo một chiếc túi vải nhỏ.

Nó đi qua từng vết nứt, đến một khoảng đất trống sạch sẽ, dừng bước.

Mười mấy phút trước, ở đây có một xác chết của một người đàn ông.

Nó cúi đầu, đôi mắt đen lách ánh lên tia sáng khế.

Đột nhiên,

Nó há miệng, Cát lời nói tiếng người,

Giọng nói âm trầm mà hùng tráng!

“Hồn về lại đây...”

...

Thành Thương Nam, cầu Hòa Bình.

Cầu Hòa Bình là một cây cầu lớn ở vùng ngoại ô của thành phố Thương Nam, bên dưới cây cầu là kênh đào Giang Nam

chạy ngang qua toàn bộ thành phố Thương Nam, mỗi ngày có vô số người đi bộ và phương tiện đi qua cây cầu này, có thể coi là một trong những địa danh của thành phố Thương Nam.

Chương 48 - Mưa đã tạnh 1

Còn ở đầu cầu Hòa Bình, hai bên đều là những cửa hàng nhỏ san sát nhau, trong số đó có một cửa hàng trông có vẻ không bắt mắt nhất, treo một tấm biển hiệu màu đỏ lớn cũ kỹ.

—— Văn phòng Hòa Bình.

Giống như những cửa hàng khác bên cầu Hòa Bình, nó không lớn, chỉ hơn hai trăm mét vuông, chỉ lớn hơn một chút so với quán mì Lan Châu bên cạnh trường học thông thường.

Nói rằng nó không bắt mắt, không chỉ vì cái tên quá bình thường, mà quan trọng nhất là những cửa hàng hai bên quá nổi bật.

Bên trái là một công ty tổ chức tiệc cưới trang trí rất vui tươi, màu đỏ và tím, tên là “Hòa Bình Hỷ Sự.”

Bên phải là một cửa hàng dịch vụ tang lễ trọn gói treo đầy vải trắng và vòng hoa, tên là “Hòa Bình Tang Lễ Trọn Gói.”

Bên trái là tiệc cưới, cười nói vui vẻ, bên phải là tang lễ, như cha mẹ mất.

Ở giữa hai thái cực này, Văn phòng Hòa Bình giống như một cửa hàng trong suốt, hoàn toàn không thể thu hút sự chú ý của người khác.

Nếu phải nói có đặc điểm gì thì có lẽ là tên của nó, các văn phòng bình thường đều có chuyên môn khác nhau, có văn phòng luật sư chuyên về kiện tụng, có văn phòng thám tử chuyên phá án, có văn phòng kế toán chuyên tính toán...

Nhưng cửa hàng này không có bất kỳ tiền tố nào, chỉ có hai chữ “Hòa Bình”, khiến người ta không thể đoán được nó dùng

để làm gì.

Lúc này, Văn phòng Hòa Bình, dưới tầng hầm.

Trong đại sảnh rộng rãi và sáng sủa, một thiếu niên đang cúi đầu ngồi trên ghế sofa, nhìn chăm chăm vào viên gạch dưới chân, im lặng không nói.

Trong đại sảnh này còn có sáu người khác.

“Vậy nên, cậu chính là người mà lão Triệu chịu trách nhiệm tìm kiếm, người đại diện của Thiên sứ?” Ngô Tương Nam ngồi trên ghế sofa bên kia, nhìn Lâm Thất Dạ hỏi.

“Đúng vậy.”

Sau một hồi im lặng ngắn ngủi, Ngô Tương Nam từ từ lên tiếng:

“Tôi tên là Ngô Tương Nam, là phó đội trưởng đội tuần tra số 136 của thành phố Thương Nam, người mặc đồ đen dựa vào cột bên kia là đội trưởng Trần Mộc Dã.”

Lâm Thất Dạ nhìn theo ánh mắt của Ngô Tương Nam, ở gần một cái cột không xa, một người đàn ông dứt cả hai tay vào túi đang lặng lẽ nhìn anh.

Nhận ra ánh mắt của Lâm Thất Dạ, Trần Mộc Dã khẽ gật đầu ra hiệu.

Ngô Tương Nam quay đầu nhìn bốn người còn lại: “Đừng gây ra đó nữa, giới thiệu đi.”

Lúc này, người phụ nữ ngồi một mình trên ghế sofa đơn, ôm chặt hai chân, tóc vẫn còn ướt, hơi ngẩng đầu lên, để lộ đôi mắt đỏ hoe. “Đội tuần tra số 136 của người canh gác, chiến lược chính diện, Hồng Anh.”

Lâm Thất Dạ biết cô ấy, lý do anh xuất hiện ở đây là do Hồng Anh đưa anh đến.

Sau khi Hồng Anh nói xong, người đàn ông đứng bên cạnh cô, tay vẫn cầm khăn mặt, mỉm cười lên tiếng:

“Đội tuần tra số 136 của người canh gác, chiến lực chính diện, Ôn Kỳ Mặc.”

Tiếp theo, cô gái đang ôm chặt lấy nhau, cũng khóc như mưa, hơi ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói: “Đội tuần tra số 136 của người canh gác, hỗ trợ chiến đấu kiêm quân y, Tư Tiêu Nam.”

“Đội tuần tra số 136 của người canh gác, hỗ trợ hỏa lực tầm xa, Lãnh Huyền.” Người đàn ông ôm sủng bắn tia ngòi bên cạnh lạnh lùng nói.

Thấy mọi người đều tự giới thiệu xong, Ngô Tương Nam lại lên tiếng:

“Bạn học Lâm Thất Dạ nhỉ? Về chuyện Triệu Không Thành hy sinh... bạn còn điều gì muốn bổ sung không?”

“Tôi đã nói rất rõ ràng rồi.” Lâm Thất Dạ bình tĩnh nói: “Triệu Không Thành mở ra [Vô Giới Không Vực], một mình chiến đấu đến chết với Quỷ Diện Vương, cuối cùng cả hai cùng chết.”

“Khi họ chiến đấu, bạn có ở đó không?”

“Có.”

“Bạn đã vào [Vô Giới Không Vực] bằng cách nào?”

“Nhìn nó một cái, nó liền mở ra.”

Ngô Tương Nam há hốc mồm, nhúu mày: “Bạn có thể mô tả chi tiết cho tôi cảnh họ chiến đấu không? Ví dụ như Triệu Không Thành đã giết Quỷ Diện Vương như thế nào?”

“Ông ấy vung một nhát dao, chém ra một lưỡi liềm đen khổng lồ, chặt đứt đầu Quỷ Diện Vương.” Lâm Thất Dạ nói

như vậy.

“Lưỡi liềm đen...” Ngô Tương Nam nhú mày suy nghĩ.

Ngay lúc này, Trần Mục Dĩ vẫn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng: “Là [Diệt Sinh Thiểm Nguyệt], lão Triệu đã dùng quỷ thần dẫn... kích hoạt Cẩm Khư của mình.”

Ôn Kỳ Mặc kinh ngạc lên tiếng: “[Diệt Sinh Thiểm Nguyệt] của trình tự 083? Đó là Cẩm Khư cấp độ nguy hiểm cao!”

“Không ngờ... lời chú Triệu nói lại đúng, trước đây tôi còn tưởng ông ấy chỉ tự luyện...” Tư Tiêu Nam mím môi, yếu ớt lên tiếng.

“Không, ông ấy chính là tự luyện.” Khóe miệng Trần Mục Dĩ hơi nhếch lên, trong mắt thoáng hiện lên một tia hoài niệm: “Tôi nghĩ, lúc đó khi nhìn thấy Cẩm Khư của mình, bản thân anh ta cũng không dám tin nhỉ?”

“Nếu lúc đó chúng ta ở đó, ông ấy chắc chắn sẽ quán lấy chúng ta nói rằng Cẩm Khư của ông ấy là đẹp nhất trong số tất cả mọi người...” Hồng Anh dường như nghĩ đến một hình ảnh thú vị nào đó, khóe miệng hơi nhếch lên nhưng rất nhanh ánh sáng trong mắt cô đã tối đi.

Chương 49 - Mưa đã tạnh 2

Ngô Tương Nam nhìn vào mắt Lâm Thất Dạ, lại lên tiếng: “Còn một vấn đề nữa, nhìn từ xác của Quỷ Diện Vương, vết thương chí mạng của nó là một loạt vết dao, còn có vết bỏng kỳ lạ... nhưng [Diệt Sinh Thiểm Nguyệt] dường như không có đặc điểm này,

Đây là chuyện gì xảy ra vậy?” “Lâm Thất Dạ cau mày, nhìn vào mắt Ngô Tương Nam, từng chữ một nói:

“Tôi đã nói rất rõ ràng rồi, Triệu Không Thành một mình đối mặt với Quỷ Diện Vương, chiến đấu đến cùng...

Cuối cùng, đơn thương độc mã giết chết Quỷ Diện Vương!”

Ngô Tương Nam nghe câu trả lời của Lâm Thất Dạ, càng cau mày chặt hơn.

Ngay khi ông ta còn muốn hỏi thêm điều gì đó, Hồng Anh đột nhiên ngồi dậy, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào Ngô Tương Nam, hét lớn:

“Ngô Tương Nam! Ông có ý gì!

Triệu Không Thành đã chết! Đồng đội của chúng tôi đã chết! Vậy mà ông vẫn cứ khẳng khẳng truy cứu chuyện của anh ấy!

Trong lòng ông, chẳng lẽ không có một chút thương xót nào sao?!”

Ngô Tương Nam há hốc mồm, dừng lại một lát rồi bình tĩnh nói: “Lão Triệu chết, tôi cũng rất đau lòng nhưng sự thật cũng quan trọng không kém.”

Hồng Anh trừng mắt nhìn ông ta, ngực phập phồng dữ dội, cô cười lạnh hai tiếng, đập mạnh hộp đen trong tay xuống đất, quay người đi về phía lối ra của tầng hầm.

Ôn Kỳ Mặc ở bên cạnh muốn khuyên can vài câu nhưng lại cảm thấy có người kéo tay áo mình, nghi hoặc quay đầu lại.

Tư Tiểu Nam đang đứng bên cạnh anh ta, lắc đầu.

“Vậy nên, những thứ ở hiện trường...”

“Tương Nam, đủ rồi!”

Ngô Tương Nam đang định truy hỏi Lâm Thất Dạ thì đội trưởng Trần Mục Dã vẫn luôn đứng ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng, cắt ngang lời ông ta.

“Lâm Thất Dạ đã nói rất rõ ràng rồi, còn về chi tiết... không cần phải truy hỏi nữa, chuyện này đến đây là kết thúc.” Trần Mục Dã đút hai tay vào túi, đi đến sau lưng Ngô Tương Nam, vỗ vai ông ta.

Ngô Tương Nam ngơ ngác quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt không thể nghi ngờ của Trần Mục Dã, do dự một hồi, bất đắc dĩ gật đầu.

Trần Mục Dã đi đến chiếc ghế sofa đối diện Lâm Thất Dạ, từ từ ngồi xuống.

“Chuyện của Triệu Không Thành đã kết thúc, vậy thì chúng ta nên nói về cậu rồi, Lâm Thất Dạ.”

“Nói gì cơ?”

“Theo tôi biết, Triệu Không Thành từng mời cậu gia nhập đội tuần tra nhưng cậu đã từ chối, sau đó ông ấy thậm chí còn nói với chúng tôi rằng đã đánh mất dấu vết của cậu, nếu cậu không mang xác của Triệu Không Thành ra ngoài thì có lẽ chúng tôi sẽ không bao giờ tìm thấy cậu nữa...”

Nếu vậy, tại sao bây giờ cậu lại muốn gia nhập đội tuần tra?”

Trần Mục Dĩ nhìn chăm chăm vào mắt Lâm Thất Dạ, đôi mắt sâu thẳm vô cùng.

“Đề trả ơn.” Lâm Thất Dạ bình tĩnh nói.

Trần Mục Dĩ sững sốt: “Trả ơn?”

“Tôi và ông ấy đã có một thỏa thuận, tôi sẽ gia nhập đội tuần tra.” Lâm Thất Dạ dừng lại một chút: “Nhưng tôi có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Tôi chỉ ở lại đội tuần tra mười năm, mười năm sau, tôi sẽ rời đi.”

Nghe Lâm Thất Dạ nói vậy, tất cả mọi người có mặt đều sững sốt, biểu cảm lập tức trở nên kỳ lạ. “Đội tuần tra không phải là tổ chức tình nguyện của cộng đồng, một khi đã gia nhập thì không thể rời đi, vì vậy mười năm mà cậu nói... tôi không thể đồng ý, toàn bộ tổ chức đội tuần tra không ai có thể hứa với cậu điều này.”

Lâm Thất Dạ định nói gì đó thì Trần Mục Dĩ lại nói:

“Tuy nhiên, nếu mười năm sau cậu có bản lĩnh, có thể tự mình rời khỏi đội tuần tra, lại khiến cho cấp cao của đội tuần tra không thể làm gì cậu thì đó lại là chuyện khác.

Tóm lại, muốn rời khỏi đội tuần tra theo đúng quy trình... không thể!”

“Được.” Trái với dự đoán, Lâm Thất Dạ gật đầu rất dứt khoát: “Mười năm sau, nếu tôi không thể rời đi, đó là vấn đề của tôi.”

Nghe câu trả lời gần như ngang ngược của Lâm Thất Dạ, Tư Tiểu Nam và Ôn Kỳ Mặc đều kinh ngạc há hốc mồm, ngay cả Lãnh Huyền lạnh lùng như băng cũng giật mình, nhìn Lâm Thất Dạ thêm vài lần.

“Vậy thì, tôi sẽ lập tức nộp đơn xin gia nhập của cậu lên cấp trên nhưng trước khi trải qua khóa huấn luyện, cậu vẫn chưa được coi là thành viên chính thức.”

“Huấn luyện?”

“Đội tuần tra là tổ chức quản lý bán quân sự, tất cả những người mới trước khi chính thức gia nhập đội tuần tra đều phải tham gia khóa huấn luyện kéo dài một năm, học võ thuật, súng đạn, triển khai tác chiến, sử dụng Cẩm Khư, v.v.”

“Khi nào bắt đầu?”

“Tháng chín hàng năm, tức là một tháng nữa và trước khi cậu hoàn thành khóa huấn luyện, cậu chỉ có thể được coi là thành viên tạm thời của đội chúng tôi.” Nói đến đây, Trần Mục Dĩ như nhớ ra điều gì, nghiêm túc nhắc nhở:

“Thành viên tạm thời, chúng tôi không cung cấp chỗ ăn ở.”

Lâm Thất Dạ:...

Không cung cấp chỗ ăn ở?

Không phải nói là phúc lợi của đội tuần tra rất tốt sao? Sao lại keo kiệt đến mức này?!!

Chương 50 - Ôn Kỳ Mặc

“Vậy, vậy thì tháng này tôi ở đâu?” Lâm Thất Dạ hoảng hốt.

Về nhà đi? Không, không, không, nếu về đó thì có chín mươi chín phần trăm khả năng anh sẽ không ra ngoài nữa, thậm chí còn có thể trực tiếp đưa cả nhà bỏ trốn...

Tuy nhiên, anh chắc chắn phải báo cho dì biết, ít nhất cũng phải báo bình an, vì vậy anh định viết một lá thư về nhà, nói rằng mình đi nhập ngũ, như vậy cũng có thể khiến dì yên tâm hơn.

Nhưng vấn đề bây giờ là, đội tuần tra không cho anh lưu trú, chẳng lẽ anh chỉ có thể ra đường ngủ?

“Không sao, cậu có thể đến nhà tôi ở.”

Ngay lúc này, Hồng Anh vẫn luôn trốn sau cánh cửa thò đầu ra, nhỏ giọng nói: “Nhà tôi khá rộng, cho cậu một phòng không thành vấn đề.”

“Hồng Anh, không phải cô giận dữ bỏ đi rồi sao?” Ôn Kỳ Mặc trợn tròn mắt.

“Tôi, tôi... tôi nhớ ra mình chưa lấy đồ, tôi quay lại thì không được sao?!” Hồng Anh trừng mắt nhìn cô ta, bước vào phòng, nhắc chiếc hộp đen đặt trên sàn lên, quay lại trừng mắt nhìn Ngô Tương Nam.

Ngô Tương Nam:...Dưới ánh mắt câm nín của Ngô Tương Nam, Hồng Anh đi đến trước mặt Lâm Thất Dạ, ôn hòa nói: “Thất Dạ em trai, yên tâm, đã là thành viên của đội chúng ta thì chị nhất định sẽ bảo vệ em!”

“Tạm thời, cậu ấy là thành viên tạm thời.” Trần Mục Dĩ nghiêm túc sửa lại: “Hơn nữa, hai người chưa chắc ai lớn hơn ai, em không thể tùy tiện gọi cậu ấy là em trai như vậy.”

“Đội trưởng, anh cứng nhắc quá!” Hồng Anh lè lưỡi với Trần Mục Dĩ, xé một tờ giấy từ trên bàn, viết một địa chỉ, nhét vào tay Lâm Thất Dạ.

“Thất Dạ em trai, chị còn phải đi tập bắn, nếu lát nữa làm xong thủ tục mà không tìm thấy chị thì em cứ tự về trước.”

Khuôn mặt Hồng Anh rất gần Lâm Thất Dạ, gần đến mức Lâm Thất Dạ có thể ngửi thấy rõ ràng mùi hương thoang thoảng trên người cô, nhìn thấy hàng mi cô khẽ run...

Đôi mắt trong veo ấy chứa đựng nụ cười nhìn Lâm Thất Dạ, giống như một vũng nước mùa thu trong rừng cây phong vàng, trong trẻo động lòng người, lại chứa đầy sự âm áp.

Phải nói rằng, Hồng Anh rất xinh đẹp.

Làn da trắng nõn, sống mũi nhỏ nhắn, đôi môi đỏ thắm, ngũ quan tinh xảo, đầy đặn...

Lâm Thất Dạ kịp thời dời mắt đi.

Trên mặt không hiểu sao lại thoáng đỏ ửng.

Anh lớn từng này rồi, đây là lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi với con gái, lại là một cô gái tự nhiên và trong sáng như Hồng Anh.

“Cảm... cảm ơn chị Hồng Anh.”

“A ha ha ha——!” Hồng Anh đột nhiên đứng dậy, phấn khích cười lớn, làm Ngô Tương Nam phía sau cô giật mình.

“Cô bị thần kinh à!” Ngô Tương Nam khó chịu nói.

“Liên quan gì đến anh!” Hồng Anh bĩu môi: “Ai bảo cậu em mới của chúng ta gọi hay thế...”

Khỏe miệng Lâm Thất Dạ hơi giật giật, vô thức nghiêng đầu sang một bên.

Ngay lúc này, Ôn Kỳ Mặc mỉm cười bước tới: “Hong Anh, đừng bắt nạt người mới nữa, Thất Dạ, đi nào, tôi dẫn cậu đi tham quan xung quanh, tiện thể kể cho cậu nghe về tình hình của đội tuần tra.”

Lâm Thất Dạ như được đại xá, đi theo Ôn Kỳ Mặc ra khỏi cửa, theo cầu thang đi xuống mặt đất.

“Thất Dạ.” Trong cầu thang, Ôn Kỳ Mặc đột nhiên lên tiếng.

“Sao vậy, tiền bối Ôn Kỳ Mặc.”

“Khụ khụ khụ... đừng gọi tôi là tiền bối, như vậy xa lạ quá, hơn nữa tôi chỉ hơn cậu hai ba tuổi thôi.” Ôn Kỳ Mặc có chút ngượng ngùng gãi đầu: “Cứ gọi tên tôi là được, hoặc giống như bọn họ, gọi tôi là Kỳ Mặc.”

“Được.”

“Thực ra, tôi có một lời thỉnh cầu không phải phép.” Ôn Kỳ Mặc dừng lại, nghiêm túc nhìn vào mắt Lâm Thất Dạ.

“Gì vậy?”

“Tối nay... tôi có thể cùng cậu đến nhà Hong Anh ở không? Tôi muốn đến đó lâu rồi.”

Lâm Thất Dạ:...

Lâm Thất Dạ nhìn biểu cảm của Ôn Kỳ Mặc dần trở nên kỳ lạ.

Ôn Kỳ Mặc cười nhẹ: “Đùa cậu thôi, thấy cậu ở bên trong có vẻ quá áp lực nên muốn giúp cậu thư giãn một chút.”

Anh nhìn vào mắt Lâm Thất Dạ, ánh mắt dần dịu dàng: “Dù sao thì, bất kỳ ai chứng kiến một trận chiến thảm khốc

như vậy cũng không thể dễ dàng thoát ra được, huống chi cậu chỉ là một học sinh trung học.”

Lâm Thất Dạ sững sốt.

Anh mím môi, im lặng không nói.

Ôn Kỳ Mặc nói không sai, ngay cả chính Lâm Thất Dạ cũng không nhận ra tình trạng tinh thần của mình hiện tại tệ đến mức nào.

Chứng kiến Triệu Không Thành tử trận, lại một mình liều mạng chiến đấu với Quỷ Diện Vương, rời xa bến cảng nhỏ đã sống mười mấy năm, một mình gia nhập đội tuần tra xa lạ và nguy hiểm...

Mặc dù anh tương đối chín chắn nhưng về bản chất, anh vẫn chỉ là một thiếu niên.

Dưới sự thay đổi lớn như vậy, áp lực đè nặng lên vai anh khiến anh gần như không thở nổi.

“Lúc này ngồi ở đó, tôi đã phát hiện ra tình trạng của cậu rất tệ, thực ra không chỉ tôi, Hồng Anh cũng nhận ra, nếu không thì cô ấy cũng sẽ không chủ động mời cậu đến nhà cô ấy ở tạm, cũng sẽ không kìm nén nỗi buồn trong lòng, cười đùa với đội trưởng và phó đội trưởng.

Chương 51 - Đội tuần tra 1

Cậu mới đến, chưa quen cô ấy, sau khi quen rồi cậu sẽ phát hiện ra...

Cô ấy, quá tốt bụng.”

Lâm Thất Dạ sững sốt, anh còn nhớ, khi mình ôm Triệu Không Thành đi ra trong mưa, Hồng Anh đã khóc thành người mưa, lúc này nhớ lại nụ cười khẽ của Hồng Anh vừa rồi, dường như cũng ẩn chứa nỗi buồn sâu sắc.

Nhưng... cô ấy đã buồn như vậy, tại sao vẫn phải đến để chăm sóc cảm xúc của tôi?

“Thực ra không chỉ tôi và Hồng Anh, những người có mặt ở đây ngoại trừ Tương Nam cứng đầu, còn có người lạnh lùng Lãnh Huyền, những người khác cũng nhận ra, chỉ là đội trưởng có chút kiêu ngạo, chỉ có thể âm thầm nhờ Hồng Anh khuấy động không khí, còn Tiểu Nam thì quá nhút nhát, không dám mở lời.”

Ôn Kỳ Mặc quay người, tiếp tục leo cầu thang, chậm rãi nói:

“Có lẽ trước khi đến, cậu nghĩ rằng đội tuần tra hẳn là một nhóm máy giết chóc lạnh lùng, đóng quân ở khu vực quân sự cấm không ai hỏi han, bên trong có máy bay xe tăng, lúc nào cũng có thể có cuộc tập trận quân sự.” Lâm Thất Dạ nhìn cảnh phố yên tĩnh, chậm rãi nói. Ôn Kỳ Mặc sững sốt, quay đầu nhìn Lâm Thất Dạ, không nhịn được bật cười: “Thật khéo, trước khi vào đội tuần tra, tôi cũng nghĩ như vậy, tại sao những bộ phim khoa học viễn tưởng lại diễn như vậy chứ?”

Anh ngẩng đầu, nhìn ánh trăng mờ ảo trên bầu trời: “Tuy nhiên, mặc dù không có khu vực quân sự cấm, máy bay xe tăng nhưng đội tuần tra thực sự là một tổ chức rất lớn.”

“Tại sao ở đây chỉ có sáu người?”

“Đội tuần tra không giống với lực lượng quân sự.” Ôn Kỳ Mặc lắc đầu: “Quản lý tập trung theo kiểu khu vực quân sự cấm mà cậu nói, mặc dù thuận tiện cho việc quản lý và hoạt động hiệu quả nhưng nó vẫn có một khuyết điểm chí mạng... đó là tính cơ động quá thấp.

Ví dụ, hôm nay ở thành phố Thương Nam của chúng ta xuất hiện một sinh vật thần thoại, sau khi cảnh sát địa phương xác nhận, gửi thông tin đến căn cứ ở thành phố Thượng Kinh, sau đó căn cứ sẽ xem xét, rồi cử người đến thành phố Thương Nam để điều tra, nhanh nhất cũng phải mất hai ngày mới có thể bắt đầu điều tra.

Trong khi đó, trong hai ngày này, có thể sẽ có rất nhiều người chết.

Vì vậy, phương án tốt nhất là, mỗi thành phố đều có một đội tuần tra đóng quân, khi phát hiện dấu vết nghi ngờ của sinh vật thần thoại trong thành phố, đội đóng quân sẽ trực tiếp đến điều tra và giải quyết. Docfull.vn- Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Còn chúng tôi, chính là đội tuần tra đóng quân tại thành phố Thương Nam.”

Lâm Thất Dạ suy nghĩ: “Không trách gì chức vụ phân công của mấy người lại rõ ràng như vậy, mỗi người đều có sở trường riêng.”

“Đúng vậy, từ lực lượng chiến đấu chính, đến hỗ trợ chiến đấu, đến hỗ trợ tầm xa, đến thống lĩnh cục diện... Mỗi người

đều có sở trường riêng, lại có thể phối hợp với nhau, đây là mô hình tiêu chuẩn của mỗi đội đóng quân.”

“Vậy nếu trong một thành phố xuất hiện sinh vật thần thoại mà đội tuần tra địa phương không thể giải quyết thì sao?”

“Thì xin hỗ trợ đội đặc biệt từ cấp trên.” Ôn Kỳ Mặc giơ bốn ngón tay: “Ở Đại Hạ, ngoài đội tuần tra đóng quân ở mỗi thành phố, còn có bốn đội đặc biệt, họ không đóng quân ở bất kỳ thành phố nào nhưng khi có thành phố nào đó xuất hiện tình huống khó khăn mà đội tuần tra địa phương không thể giải quyết, họ sẽ đến đó.

Họ không có số hiệu đội, chỉ có ‘bí danh’ riêng, đó là vinh quang chỉ dành riêng cho đội đặc biệt.”

“Đội đặc biệt sao...” Lâm Thất Dạ tò mò hỏi: “Anh đã gặp họ chưa?”

“Chưa gặp trực tiếp nhưng hai năm trước, thành phố Hoài Hải bên cạnh đồng thời xuất hiện ba sinh vật thần thoại cấp ‘Hải’, suýt nữa gây ra thảm họa lớn.

Sau đó, đội đặc biệt sáu người có bí danh ‘Giả Mặt’ đột nhiên xuất hiện, chỉ dùng một đêm đã thanh trừ toàn bộ!”

Trong mắt Ôn Kỳ Mặc hiện lên một tia khao khát: “Nghe nói, khi mặt trời mọc vào ngày hôm sau, máu của sinh vật thần thoại đã nhuộm đỏ vịnh biển, còn đội ‘Giả Mặt’ đã lặng lẽ đến thành phố tiếp theo.”

“Nghe có vẻ hơi ngẫu.”

“Đúng không?”

“Họ có yêu cầu gì khi tuyển người không?” “Tất nhiên là có và rất khắt khe.” Ôn Kỳ Mặc thở dài: “Đầu tiên, thành viên của đội đặc biệt ít nhất phải đạt đến cảnh giới đỉnh ‘Xuyên’.”

“‘Đỉnh ‘Xuyên’... Vậy trong sáu người các anh, cảnh giới cao nhất là gì?”

“Là đội trưởng, anh ấy cũng ở cảnh giới ‘Xuyên’ nhưng vẫn còn cách đỉnh mười vạn tám nghìn dặm.” Ôn Kỳ Mặc tiếp tục nói: “Hơn nữa, muốn gia nhập đội đặc biệt, chỉ có cảnh giới thôi là không đủ, còn phải có ‘đặc tính’.”

“Đặc tính gì?”

“Là những điểm khác biệt so với những người tuân tra khác, chẳng hạn như sở hữu trình tự Cấm Khư cực kỳ nguy hiểm, thuộc loại top 80; hoặc đạt đến đỉnh cao trong một lĩnh vực nào đó, chẳng hạn như đại tông sư về đao pháp, đại tông sư về kiếm pháp; hoặc... là đại diện của một vị thần nào đó.”

“Đại diện của thần? Cái này cũng được tính là đặc tính sao?”

Chương 52 - Đội tuần tra 2

“... .. Cậu nói gì kỳ cục vậy?” Ôn Kỳ Mặc liếc nhìn Lâm Thất Dạ, trong mắt đầy vẻ ghen tị: “Bản thân cậu là đại diện của Thiên sứ, chẳng lẽ cậu nghĩ đại diện của thần giống như bắp cải, đầy rẫy ngoài đường sao?”

“Không phải sao?” Lâm Thất Dạ ngơ ngác hỏi.

“Tất nhiên là không phải!!” Ôn Kỳ Mặc chưa từng thấy ai mặt dày như vậy: “Đại diện của thần đứng về phía loài người là loài cực kỳ hiếm, trong toàn bộ đội tuần tra, chỉ có khoảng tám chín người, hầu hết đều phân bố ở các đội đặc biệt hoặc là đội trưởng đội tuần tra của một thành phố lớn, là những nhân vật cực kỳ quan trọng!

Chết tiệt, thật ghen tị với cậu.”

Ôn Kỳ Mặc hiếm khi chửi thề, bất lực thở dài: “Cậu à, tiềm năng của cậu rất cao, đợi đến khi cậu trưởng thành, thành phố nhỏ Thương Nam này sẽ không thể chứa nổi cậu...”

Biết đâu sau này, cậu sẽ trở thành đội trưởng đội tuần tra đóng quân tại thành phố Thượng Kinh, hoặc gia nhập một đội đặc biệt nào đó đi khắp thế giới, trở thành đội trưởng của một đội đặc biệt cũng không phải là không thể.

Tóm lại, tương lai của cậu là vô hạn.”

“Ồ.” Biểu cảm của Lâm Thất Dạ rất bình tĩnh.

Ôn Kỳ Mặc ngạc nhiên nhìn anh: “Ồ? Thế thôi sao?”

“Còn phải thế nào nữa?”

“Không có chút cảm giác phấn khích, sôi sục trong máu nào sao?”

“Có một chút nhưng chỉ một chút thôi.” Lâm Thất Dạ khẽ trả lời: “Tôi không hứng thú với việc thăng chức hay gì cả.”

Ôn Kỳ Mặc nhìn anh một cách kỳ lạ: “Quên mất cậu là ‘kẻ dị giáo’ sẽ phản bội đội tuần tra sau mười năm nữa.”

Lâm Thất Dạ không nói gì, tiếp tục hỏi: “Theo lời anh nói, bốn đội đặc biệt này đã là lực lượng chiến đấu mạnh nhất của Đại Hạ rồi sao?”

“Tất nhiên là không, họ có thể là lực lượng chiến đấu theo nhóm mạnh nhất trong số những người tuần tra nhưng chắc chắn không phải là lực lượng chiến đấu mạnh nhất của Đại Hạ.”

“Ý anh là, ở Đại Hạ, còn có những tổ chức tương tự như đội tuần tra?” “Không, Đại Hạ chỉ có một đội tuần tra nhưng trên đội tuần tra còn có năm người trần trụi.”

“Người trần trụi?”

“Hiểu theo nghĩa đen, chính là lực lượng chiến đấu đỉnh cao mà loài người có thể đạt được, vì sức mạnh gắn với các vị thần cổ đại trong thần thoại nên họ còn được gọi là ‘bán thần’.”

“Bằng thân phàm mà sánh ngang với thần?”

“Mặc dù tôi biết cậu đang trích dẫn lời thoại kinh điển trong phim ảnh nhưng thực tế đúng là như vậy.” Ôn Kỳ Mặc ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, trong mắt tràn đầy sự sùng bái,

“Năm người này là trụ cột của loài người, cũng là hy vọng duy nhất mà loài người có thể nhìn thấy trong màn sương mù mịt mù này.”

“Họ là ai?”

“Không biết, họ quá xa vời với chúng ta, rất ít người từng thấy diện mạo của họ, biết tên của họ, tuy nhiên... lại có một số tin đồn thú vị.”

“Tin đồn gì?”

“Năm người trần trụi này được gọi là nhất kiếm, nhất ky, nhất tôn, nhất hư vô, nhất phu tử.”

“Kiếm, ky, tôn, hư vô, phu tử... Đây là tin đồn gì? Về cơ bản là không có thông tin hữu ích nào cả?”

“Nghe nói, tổng tư lệnh đội tuần tra của chúng ta chính là ‘nhất tôn’ trong năm người trần trụi này, tuy nhiên... đã rất lâu rồi không ai thấy ông ấy ra tay.”

“Tôi có một câu hỏi.”

“Câu hỏi đi.”

“Cho đến nay, loài người đã... giết thần chưa?” Lâm Thất Dạ chỉ lên bầu trời: “Không phải loại sinh vật thần thoại kỳ lạ nào đó, mà là những vị thần cổ đại thực sự tồn tại trong thần thoại!”

Ôn Kỳ Mặc im lặng một lúc, lắc đầu: “Tôi không biết nhưng tôi nghĩ là không...”

Trong màn sương mù mịt mù, loài người giống như những chú cừu bị bịt mắt, chúng ta không biết chuyện gì đã xảy ra với thế giới này, không biết ngày tận thế sẽ đến khi nào.

Trong thời đại mà sự tồn tại của thần được chứng minh, nếu loài người thực sự giết chết một vị thần, chắc chắn sẽ khiến tất cả các vị thần khác hoảng sợ, khi đó, rất có thể họ sẽ liên thủ tiêu diệt loài người trước, đến lúc đó, loài người sẽ phải đối mặt với tình thế nghiêm trọng hơn nhiều!”

Lâm Thất Dạ gật đầu: “Tôi hiểu rồi.”

“Còn gì muốn hỏi nữa không?”

Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lúc: “Thành viên tạm thời có chế độ phúc lợi không?”

“... .. Có.”

“Vậy thì không còn vấn đề gì nữa.”

“Vậy là cậu hỏi nhiều như vậy, chỉ có câu hỏi cuối cùng là quan tâm nhất?”

“Tất nhiên.” Lâm Thất Dạ gật đầu như lẽ đương nhiên: “Đội đặc biệt gì đó, người trần trụi gì đó... Những thứ đó quá xa vời với tôi, tôi thích thực tế hơn.”

“Được rồi...” Ôn Kỳ Mặc quay đầu lại, hỏi: “Cậu có buồn ngủ không?”

“Không buồn ngủ.”

“Vậy thì tôi dẫn cậu đến một nơi.” “Nửa đêm nửa hôm... nghiêm túc chứ?”

“... .. Nghiêm túc.” Ôn Kỳ Mặc giật khóe miệng.

“Được thôi.” Lâm Thất Dạ đắn đo một câu: “Đừng quên, tôi vẫn chưa đủ tuổi.”

Ôn Kỳ Mặc:...

...

Vài phút sau, xe ô tô từ từ dừng lại ở một vùng đất hoang vắng không một bóng người.

Chương 53 - Khắc bia

Lâm Thất Dạ mở cửa xuống xe, nhìn quanh một lượt, ánh mắt nhìn Ôn Kỳ Mặc đầy cảnh giác.

“Anh đưa tôi đến đây làm gì?”

Ôn Kỳ Mặc lặng lẽ đảo mắt, chỉ tay về phía một nghĩa trang không xa: “Ở đó.”

Lâm Thất Dạ nhìn theo hướng ngón tay của anh ta, chìm vào im lặng.

Anh mơ hồ đoán được, Ôn Kỳ Mặc đưa anh đến đây để làm gì.

Hai người đi theo con đường nhỏ hẹp về phía trước, rất nhanh đã đến gần nghĩa trang.

Nghĩa trang này không lớn, so với nghĩa trang công cộng ở rìa thành phố thì nhỏ hơn hẳn nhưng dù là kiểu dáng bia mộ hay khoảng cách giữa các bia mộ đều không phải nghĩa trang công cộng bình thường có thể so sánh được.

Bia mộ ở đây có vẻ tinh xảo hơn, cũng ngăn nắp hơn.

“Đây là...”

“Nghĩa trang của đội tuần tra đóng tại Thương Nam.” Ôn Kỳ Mặc bình tĩnh nói: “Từ năm 1936, đội ứng phó sinh vật đặc biệt của Đại Hạ chính thức đổi tên thành ‘đội tuần tra’, áp dụng hình thức quản lý một thành phố một đội, sau đó nơi này được phân chia thành nơi an nghỉ cuối cùng của đội tuần tra Thương Nam sau khi tử trận.

Tất nhiên, đây chỉ là nơi an nghỉ mặc định, khi mỗi người chính thức gia nhập đội tuần tra, có thể nói rõ sau khi chết là vào nghĩa trang đội tuần tra, hay hỏa táng, hoặc chôn cất về quê cũ...

Năm đó, Triệu Không Thành đã chọn chôn cất tại nghĩa trang đội tuần tra, ông ấy nói trên người mình dính quá nhiều máu, nếu về phần mộ tổ tiên thì sợ dọa các vị tổ tiên.”

Nói đến đây, khoe miệng Ôn Kỳ Mặc nở nụ cười, như thể lại nhìn thấy cảnh Triệu Không Thành vô tư nói những lời này.

Lâm Thất Dạ im lặng nhìn những bia mộ san sát xung quanh, cau mày: “Nhiều thế...”

Trong nghĩa trang này, ít nhất có sáu bảy chục bia mộ khác nhau và phần lớn đều là bia mộ mới.

“Từ năm 1936 đến nay, cũng đã 85 năm rồi.” Ôn Kỳ Mặc cảm thán: “Lúc đầu, chúng tôi thực sự không hy sinh nhiều, dù sao thì mỗi thành phố mỗi năm cũng không xuất hiện mấy sinh vật thần thoại, cho dù xuất hiện thì cảnh giới cũng không cao.

Nhưng theo thời gian, tốc độ sinh vật thần thoại giáng lâm ngày càng nhanh, thực lực cũng ngày càng khủng khiếp, thương vong của chúng tôi... cũng ngày càng nhiều.

Những bia mộ mà cậu nhìn thấy, gần một nửa là những người hy sinh trong hai mươi năm gần đây. Trước khi đội trưởng Trần Mộc Dã đến trấn thủ Thương Nam, người ta nói rằng nơi này mỗi năm đều có hai đội viên tử trận, mãi đến khi đội trưởng đến thì tỷ lệ tử vong mới giảm mạnh.

Trong đầu Lâm Thất Dạ hiện lên hình ảnh người đàn ông mặc đồ đen ít nói, không khỏi cảm thấy kính nể.

“Nhưng Triệu Không Thành mới hy sinh tối nay, bia mộ của ông ấy đã làm xong rồi sao?” Lâm Thất Dạ đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nghi hoặc hỏi.

“Chưa.”

“Vậy chúng ta đến đây...”

Ôn Kỳ Mặc giơ tay chỉ về phía xa: “Cậu nhìn kia.”

Lâm Thất Dạ nhìn theo tay anh ta, chỉ thấy trong nghĩa trang tối đen, một điểm sáng nhỏ dần dần sáng lên.

Dưới ánh đèn yếu ớt, Hồng Anh mắt đỏ hoe ngồi bên một khoảng đất trống, tay ôm một tấm bia không chữ, tay phải cầm bút khắc, từng chút một chạm khắc.

Nước mắt lăn dài trên má rơi xuống bia, lại bị cô vội vàng lau khô.

Lúc này, cô còn đâu chút sức sống nào trước đây?

“Cô ấy... cô ấy không phải nói đi tập bắn sao?” Lâm Thất Dạ ngây người nhìn cảnh tượng này.

“Cô ấy nói dối.” Ôn Kỳ Mặc lắc đầu: “Bia mộ của đội tuần tra do đồng đội của người đã khuất khắc, đây là quy định bất thành văn, vốn dĩ, bia mộ này phải do tôi khắc.

Mặc dù cô ấy không nói nhưng thực ra trong lòng tôi rất rõ ràng, cô ấy mới là người muốn khắc bia mộ cho Triệu Không Thành nhất.

Mối quan hệ của họ rất tốt, thực sự rất tốt.

Vì vậy, cho dù cô ấy nói dối một cách vô lý như vậy, tôi vẫn nhắm một mắt mở một mắt, để cô ấy lên khắc bia mộ.”

Lâm Thất Dạ và Ôn Kỳ Mặc lặng lẽ đứng đó, nhìn Hồng Anh đang tập trung khắc bia mộ, hồi lâu không nói nên lời.

Dưới ánh trăng mờ ảo,

Trong nghĩa trang tĩnh mịch,

Chỉ có tiếng dao khắc trong tay Hồng Anh phát ra tiếng kêu bi thương.

“Không lên chào hỏi sao?” Một lúc sau, Lâm Thất Dạ hỏi Ôn Kỳ Mặc.

“Bây giờ đi chào hỏi, ngược lại sẽ khiến cô ấy xấu hổ, cô ấy da mặt mỏng lắm.”

“Nhưng chúng ta như thế này... cảm giác như những kẻ biến thái đang rình mò bí mật của người khác.” Lâm Thất Dạ cảm thấy có chút khó chịu trong lòng.

Ôn Kỳ Mặc quay đầu nhìn anh ta, trong mắt hiện lên một tia cười,

“Cậu tưởng... chỉ có hai chúng ta là ‘kẻ biến thái’ rình mò ở bên cạnh sao?”

Nghĩa trang, bên kia là rừng cây.

“Tương Nam.”

“!!!”

Ngô Tương Nam đang nằm rạp xuống đất, cả người run lên, quay phắt đầu lại, thấy người đến thì thở phào nhẹ nhõm.

Chương 54 - Cậu muốn làm gì? 1

“Đội trưởng, nửa đêm nửa hôm, đừng đi lại trong nghĩa trang mà không một tiếng động, tôi suýt thì bị anh dọa chết.” Ngô Tương Nam vừa xoa xoa trái tim đang đập thành thịch vừa hít thở sâu.

Trần Mục Dĩ lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh Ngô Tương Nam, nhìn Hồng Anh đang khắc bia mộ một mình ở phía xa, nhỏ giọng nói:

“Tôi tưởng đầu óc gỗ mục của cậu chỉ chứa toàn chiến thuật, không ngờ cậu cũng đến.”

Ngô Tương Nam liếc anh ta một cái: “Nửa đêm nửa hôm, ai tin cô ấy đi tập bắn, tôi có chậm chạp đến thế sao?”

“Có.”

Ngô Tương Nam:...

“Kỳ Mặc đâu? Anh ta hẳn đã đến rồi chứ?”

“Đang nằm phục trên khe núi đối diện cùng Lâm Thất Dạ.”

“Lãnh Huyền và Tiểu Nam thì sao?”

“Lãnh Huyền sớm không biết đi đâu rồi, Tiểu Nam sợ bóng tối không dám đến.”

“Ồ.”

Hai người đàn ông rơi vào im lặng.

Một lúc lâu sau, Trần Mục Dĩ mới lên tiếng:

“Cậu đến, tôi rất vui.”

“... Có đến mức đó không?”

“Có chứ.” Trần Mục Dĩ nghiêm túc gật đầu: “Điều này chứng tỏ cậu không còn là Ngô Tương Nam vừa mới bò ra khỏi đồng xác chết nữa rồi, cho dù cậu có phủ nhận thế nào đi chăng nữa, cậu... đã thay đổi rồi.”

“Tại sao tôi phải phủ nhận?” Ngô Tương Nam bình tĩnh nói: “Từ khi đội ‘Lam Vũ’ bị tiêu diệt đến nay, đã gần sáu năm rồi, một kẻ vô dụng như tôi cũng phải bước ra thôi, có thể gặp được các anh, coi như là vận may của Ngô Tương Nam tôi.”

Trần Mục Dĩ thở dài: “Trong mắt họ, cậu là một người đàn ông cứng nhắc chỉ biết đến quy định và chuẩn mực, lần trước tôi nghe lén Hồng Anh và Tiểu Nam nói chuyện, họ còn nói cả đời này cậu sẽ không tìm được vợ.”

“...”

“Nếu họ biết cậu từng là thành viên của đội đặc biệt ‘Lam Vũ’ nổi tiếng, chắc sẽ kinh ngạc đến rụng cả cằm.”

“Tôi chỉ là một kẻ vô dụng may mắn sống sót, không xứng để gánh cái tên đó nữa.” Ngô Tương Nam bình tĩnh nói: “Bây giờ, tôi chỉ muốn trở thành một thành viên bình thường của đội 136.”

Trần Mục Dĩ vỗ vai Ngô Tương Nam, không nói gì.

“Anh thấy thế nào?” Ngô Tương Nam đột nhiên lên tiếng.

“Cái gì?”

“Người mới kia, Lâm Thất Dạ.”

“Một đứa trẻ khá tốt.”

“Tôi không nói đến tiềm năng của cậu ta, tôi nói đến tính cách của cậu ta.”

“Tôi nói chính là tính cách.” Ngô Tương Nam dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Quý Diện Vương là do cậu ta giết, nếu tôi đoán không nhầm thì Triệu Không Thành chỉ đánh nó bị thương nặng chứ không giết chết.”

“Điều đó quan trọng sao?”

“Không quan trọng sao?”

Trần Mục Dĩ nhìn vào mắt Ngô Tương Nam, chậm rãi nói: “Đứa trẻ đó sẵn sàng nhường công lao cho Triệu Không Thành, đó là lựa chọn của cậu ta, tại sao cậu lại cố chấp như vậy?”

Cậu và lão Triệu ở bên nhau lâu như vậy, cậu không biết ước mơ của ông ấy là gì sao?”

“Giết chết một bí ẩn ở cảnh giới ‘Xuyên’, đó là công lớn! Điều này rất có lợi cho tương lai của đứa trẻ đó!”

“Cậu nghĩ cậu ta quan tâm đến những điều này sao?”

Ngô Tương Nam câm nín.

Trần Mục Dĩ rời mắt khỏi Hồng Anh, nhìn về phía khe núi xa xa, bình tĩnh nói:

“Tôi đã nói rồi, đứa trẻ này rất tốt.”

...

Lúc này.

Cách nghĩa trang hàng chục dặm.

Lãnh Huyền đang lặng lẽ ngồi xỏm trên đỉnh núi, hạ ống nhòm xuống, khóe miệng hơi nhếch lên:

“Từng người một, trốn chả có tí kỹ thuật nào, lần này lại bị tôi chụp được rồi...”

Tách tách!

Ông nhòm trong tay Lãnh Huyền phát ra vài tiếng động nhẹ, từ bên dưới rơi ra vài tấm ảnh độ nét cao, có ảnh Hồng Anh đang khắc bia mộ một mình, có ảnh Lâm Thất Dạ và Ôn Kỳ Mặc đang trò chuyện, có ảnh hai người đàn ông đang làm chuyện mờ ám trong rừng cây...

Anh ta nâng niu những bức ảnh này, cẩn thận cất vào một chiếc hộp có khóa.

Trong hộp, toàn là ảnh.

Những bức ảnh hài hước, ngượng ngùng nhưng lại ấm áp của riêng đội 136.

...

Hai giờ sau.

Lâm Thất Dạ đứng trước một biệt thự sang trọng, há hốc mồm.

Cậu cúi đầu, một lần nữa xác nhận địa chỉ trên tờ giấy, rồi lại nhìn biệt thự, hít một hơi thật sâu!

“Hóa ra cô ấy là một bà hoàng sao?!”

Nếu Lâm Thất Dạ không đi nhầm thì đây chính là nhà của Hồng Anh.

Mờ mờ ảo ảo, trong đầu Lâm Thất Dạ dường như lại vang lên câu nói của cô: “Nhà tôi cũng khá lớn...”

Đây đâu chỉ là khá lớn!

Lâm Thất Dạ do dự rất lâu trước cửa biệt thự, cuối cùng cũng hạ quyết tâm, bước tới gõ cửa.

Trước đó, cậu và Ôn Kỳ Mặc vẫn lặng lẽ nhìn Hồng Anh khắc bia mộ ở nghĩa trang, cho đến khi cô khắc xong, hai người mới rời đi. Hơn nữa, để Hồng Anh không nghi ngờ, cậu

còn cố tình đến đây muộn hơn nửa giờ, tạo ra một khoảng thời gian chênh lệch.

Cửa chỉ gõ hai tiếng, Lâm Thất Dạ đã rút tay lại.

Một tiếng dép lê lê thê từ từ truyền đến từ sau cánh cửa, ngay sau đó, cánh cửa biệt thự được mở ra.

Sau cánh cửa, Hồng Anh mặc bộ đồ ngủ lông xù đứng đó, hốc mắt hơi đỏ, khi nhìn thấy Lâm Thất Dạ, trên mặt cô nở một nụ cười. “Thất Dạ vào nhanh đi em, sao em về muộn thế?”

Chương 55 - Cậu muốn làm gì? 2

“Kỳ Mặc kéo em nói chuyện đến tận bây giờ.” Lâm Thất Dạ nói dối không chớp mắt.

Bước vào nhà, Lâm Thất Dạ cúi đầu, lúc này mới phát hiện Hồng Anh đã chuẩn bị sẵn một đôi dép lê cho cậu.

“Cái kia... hôm nay nhà không dọn dẹp, có thể hơi bừa bộn, em đừng để ý nhé!” Hồng Anh vừa vuốt tóc, vừa quán tóc quanh ngón tay, có chút ngượng ngùng nói.

“Thế này đã rất sạch rồi.” Lâm Thất Dạ nhìn quanh một vòng, bất đắc dĩ nói: “Hơn nữa, chỉ cần có chỗ ở là em vui lắm rồi.”

Phải nói rằng, nhà Hồng Anh dù là trang trí hay bày biện đều toát lên một vẻ sang trọng, khiến Lâm Thất Dạ chưa từng ở biệt thự bao giờ có chút gò bó.

Hơn nữa... cậu cũng chưa từng ngủ lại nhà con gái bao giờ.

“Chị Hồng Anh, Thất Dạ đến rồi ạ?”

Một giọng nói mềm mại truyền đến từ tầng hai, chỉ thấy Tư Tiểu Nam ngái ngủ đang dựa vào lan can, nhỏ giọng hỏi.

“Ừ.” Hồng Anh gật đầu.

Lâm Thất Dạ sửng sốt, quay đầu nhìn Hồng Anh.

Hồng Anh cười với cậu: “Vì bình thường chị không ở ký túc xá, để Tiểu Nam một mình ở ký túc xá thì chị cũng không yên tâm nên bình thường đều để em ấy ở đây với chị.”

Thì ra là vậy...

Ngay lúc này, Lâm Thất Dạ dường như nghĩ đến điều gì đó: “Bác trai bác gái đâu ạ? Cháu cứ ở đây như vậy, có làm phiền đến họ không?”

“Không đâu.” Hồng Anh lắc đầu: “Năm năm trước, họ đã mất tích trong sương mù, trước khi Tiểu Nam đến, ở đây đều là chị ở một mình.”

“Họ là người của đội thám hiểm sao?”

“Đúng vậy.”

Lâm Thất Dạ há hốc mồm, cậu biết mình hỏi sai rồi nhưng lại không biết nói gì để an ủi.

Ngay lúc này, Hồng Anh chỉ vào một căn phòng ở tầng hai.

“Em ở căn phòng đó, chị đã dọn dẹp rồi, khăn mặt và đồ dùng vệ sinh màu xanh trong nhà vệ sinh là của em, đừng lấy nhầm nhé!” Hồng Anh đi dép lê, từng bước đi lên cầu thang,

Ngay sau đó, cô như nghĩ ra điều gì, đột nhiên quay đầu nhìn Lâm Thất Dạ,

“Đúng rồi, nếu muốn vào phòng chị và Tiểu Nam thì phải gõ cửa trước! Nếu để chị phát hiện em có ý đồ xấu nào thì... hừ hừ!”

Hồng Anh xắn tay áo ngủ lên, để lộ một cánh tay trắng nõn: “Hung dữ” vung vẩy,

“Đừng quên, chị chính là chiến lực chính diện của đội, ngoài đội trưởng ra, không ai đánh lại chị đâu!

Cây thương của chị, không có mất đâu!”

Nói xong, cô quay đầu lại một cách thoải mái, mái tóc dài đen nhánh tự nhiên buông xõa, sải bước vào phòng của mình.

Lâm Thất Dạ:...

Tư Tiểu Nam đang buồn ngủ ở một bên ngáp một cái, vấy tay với Lâm Thất Dạ: “Ngủ ngon.” “Àm!”

Hai cánh cửa phòng đóng lại, hành lang một lần nữa chìm vào yên tĩnh.

Lâm Thất Dạ đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nhanh chân đi đến trước cửa phòng Hồng Anh, gõ cửa mấy cái.

Kéo kẹt...

Cửa phòng từ từ mở ra, Hồng Anh cầm theo cây thương, sắc mặt không tốt đứng sau cửa, hắt cằm lên.

“Cậu, muốn làm gì?”

Dưới ánh đèn âm áp, mũi thương tỏa ra từng tia sáng lạnh lẽo.

Cái quái gì thế này... cô ấy thực sự giấu cây thương trong phòng mình sao?!

Lâm Thất Dạ nuốt nước bọt, vội vàng lên tiếng: “Không phải, chị Hồng Anh... em chỉ muốn hỏi... chị có giấy bút không?”

Hồng Anh sững sốt: “Đêm hôm khuya khoắt, cậu cần giấy bút làm gì?”

“Viết một lá thư.”

“Ừm... hình như có, cậu đợi một chút!” Hồng Anh đặt cây thương trong tay sang một bên, quay lại phòng lục tung tìm kiếm.

Đứng ở cửa, Lâm Thất Dạ có thể nhìn rõ tình hình trong phòng Hồng Anh.

Không ngờ, phòng của Hồng Anh lại rất đơn giản, thậm chí có thể nói là tồi tàn.

Trong căn phòng này, chỉ có một chiếc giường cứng, một chiếc đèn bàn, một chiếc bàn học và một con thú nhồi bông đặt bên giường.

Không có bất kỳ đồ trang trí thừa thãi nào, cũng không có nệm lò xo đắt tiền, không có ghế sofa, không có máy lạnh... Lâm Thất Dạ rất khó tưởng tượng, trong một biệt thự sang trọng như vậy, phòng của Hồng Anh lại có thể tồi tàn đến mức này.

Nói là phòng ngủ chính của biệt thự không bằng nói là túp lều của nhà sư khổ hạnh còn thích hợp hơn.

Chỉ có con thú nhồi bông dễ thương kia là thứ duy nhất trong căn phòng này phù hợp với tuổi của Hồng Anh.

“Giấy... giấy, giấy... tìm thấy rồi!” Hồng Anh mắt sáng lên, cầm một cây bút và vài tờ giấy đi đến cửa, đưa cho Lâm Thất Dạ.

“Chị Hồng Anh, bình thường chị... ngủ ở đây ạ?”

Hồng Anh quay đầu nhìn lại, gật đầu: “Là người canh gác, không thể quá đắm chìm vào hưởng thụ vật chất, phải luôn rèn luyện ý chí của mình... Nếu biệt thự này không phải là di vật của cha mẹ tôi, cần phải thường xuyên dọn dẹp thì có lẽ tôi đã bán nó từ lâu rồi, về ký túc xá ở.”

Lâm Thất Dạ im lặng một lúc: “Em biết rồi, cảm ơn... ngủ ngon.”

“Ngủ ngon, cậu cũng ngủ sớm đi.” Hồng Anh cười với cậu, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Lâm Thất Dạ đi xuống lầu, ngồi xuống ghế ở phòng khách, bật một ngọn đèn sáng trên đầu.

Chương 56 - Chúng tôi là quân chính quy

Trên bàn, có một tờ giấy, một cây bút.

Tiếng ve sầu cô đơn vang lên bên ngoài cửa sổ, cái nóng của đêm hè đã tan biến sau cơn mưa, bóng cây in trên bàn nhờ ánh trăng...

Lâm Thất Dạ cầm bút, ngồi vào bàn, không nhúc nhích.

Không biết bao lâu sau, cậu nhẹ nhàng hạ bút,

Viết dòng chữ đầu tiên lên giấy. “Gửi dì, Dương Tiến...”

...

“Mẹ, mẹ!”

Dương Tiến lay dì đang ngủ trên bàn ăn, khẽ gọi.

Dì mở đôi mắt mơ màng, từ từ ngẩng đầu, một tay xoa bóp cái cổ đau nhức vừa hỏi: “Sao thế? Có phải anh con về rồi không?”

Dương Tiến lắc đầu: “Không phải nhưng dưới khe cửa có một lá thư.”

“Thư?”

“Vâng! Hình như là anh viết.”

“Tiểu Thất? Nhanh, nhanh mở ra xem nào!” Dì sốt ruột nói, vừa nhìn Dương Tiến mở thư vừa nói: “Đứa trẻ này, cả đêm không về, cũng không chào hỏi một tiếng, đến tận cửa nhà rồi mà không vào,

nó... nó nhét một lá thư là có ý gì?”

Dương Tiến mở thư ra, dì nhận lấy, hai người ngồi sát vào nhau, xem thật kỹ.

Một lúc sau, dì run rẩy buông lá thư xuống, ngậy người ngồi đó.

“Mẹ, anh nói anh đi nhập ngũ rồi.” Dương Tiến cầm lá thư, quay sang nhìn dì.

“Nhập ngũ... nhập ngũ? Sao lại... đột nhiên đi nhập ngũ?”
Dì lẩm bẩm: “Chưa từng nghe nó nói đến mà...”

“Không, anh đã nói rồi.” Dương Tiến nghiêm túc gật đầu.

“Nó đã nói?”

“Trước đây, anh ấy thường nói riêng với em rằng, thực ra ước mơ lớn nhất của anh ấy là đi nhập ngũ, chỉ là mắt vẫn chưa khỏi nên tạm thời từ bỏ ước mơ này.” Dương Tiến dừng lại một chút, lại chỉ vào mấy chữ trên thư nói,

“Hơn nữa mẹ xem, anh cũng nói trong thư, sau khi mắt anh khỏi, anh đã thâm thâm đăng ký nhập ngũ nhưng vì sợ mẹ ngăn cản nên không nói với mẹ, tối qua tự mình thâm thâm lên tàu đi Cáp Nhĩ Tân...”

“Không đúng.”

“Chỗ nào không đúng?”

“Lá thư này là sáng nay con mới lấy được, theo như thư này nói, anh con hẳn là đã lên tàu rồi chứ!” Đầu óc dì hiếm khi sáng suốt!

“À...” Dương Tiến gãi đầu: “Thực ra, sáng nay em mới phát hiện ra lá thư này, có thể là tối qua nó đã ở đó rồi, chỉ là em không nhìn thấy thôi.”

“Nhưng nhưng mà đột ngột quá!” Dì không thể chấp nhận sự thật này: “Hơn nữa mắt Tiểu Thất mới vừa khỏi, lỡ khi đi

lính lại tái phát thì phải làm sao?

Không... không được! Mẹ không yên tâm!

Mẹ phải đi tìm chính quyền, mẹ phải đòi cháu trai mẹ về!”

Dì vội vàng đứng dậy, cũng không để ý mình đang đi dép lê, mở cửa vội vàng đi ra ngoài.

Đột nhiên, dì dừng bước.

Chỉ thấy trước cửa nhà, hai người đàn ông mặc quân phục đang đứng ngượng ngùng ở đó, dường như đang chuẩn bị gõ cửa.

Nếu Lâm Thất Dạ ở đây, cậu sẽ nhận ra ngay, hai người này chính là Trần Mục Dã và Ôn Kỳ Mặc.

“Các anh là ai?” Dì cau mày hỏi. Trần Mục Dã và Ôn Kỳ Mặc nhìn nhau, trên mặt Ôn Kỳ Mặc lập tức nở nụ cười ôn hòa, đối với dì cúi chào theo kiểu quân đội không được chuẩn lắm.

“Xin chào, xin hỏi có phải là bà Vương Phương, người giám hộ của Lâm Thất Dạ không?”

“Đúng, là tôi.”

“Chúng tôi là người của Ban quân chính Thương Nam, đến đưa cho bà một số thủ tục và trợ cấp nhập ngũ của Lâm Thất Dạ.”

“Ban quân chính?” Dì nghi ngờ hỏi: “Đó là nơi nào?”

“Là... nơi chuyên phụ trách việc tân binh nhập ngũ.”

“Ồ... vậy, vậy hai người vào ngồi trước đi.” Dì lùi lại mấy bước, để hai người vào, quay người đi pha trà cho họ: “Tôi vừa định đi tìm hai người, chuyện này không đúng lắm!”

Trần Mục Dã và Ôn Kỳ Mặc vừa ngồi xuống, người sau nghe câu này thì toát mồ hôi lạnh.

Ôn Kỳ Mặc lặng lẽ cúi xuống bên tai Trần Mục Dã, nhỏ giọng nói: “Đội trưởng, chúng ta... thật sự có thể qua mắt được không?”

“Sợ gì, thủ tục của chúng ta đều là từ quân chính quy phân phát xuống, toàn là thật!”

“Nhưng nhưng hôm qua anh mới nộp đơn xin gia nhập của Lâm Thất Dạ, không có lý gì mà văn bản lại đến nhanh như vậy chứ? Anh chắc chứ... những thứ này là thật?”

“...” Khóe miệng Trần Mục Dã hơi giật giật: “Rất nhanh thôi, chúng sẽ trở thành thật.”

“Nhưng mà em không hiểu, rõ ràng chúng ta có thể đợi văn bản chính thức rồi mới đến, sao lại vội vàng như vậy?”

“Không phải chúng ta vội, mà là thằng nhóc Lâm Thất Dạ này vội.” Trần Mục Dã liếc nhìn dì đang bận rộn trong bếp, nhỏ giọng nói: “Nó sợ dì nó không tin nội dung trong thư, trực tiếp đến chính quyền để xác minh nhưng những cán bộ cấp thấp của chính quyền không biết đến sự tồn tại của chúng ta... Anh hiểu ý tôi chứ?”

“Hiểu rồi.”

Ôn Kỳ Mặc gật đầu, ngồi thẳng người, nở nụ cười chuẩn mực.

“Bà Vương Phương, bà yên tâm đi, chúng tôi là quân chính quy, chuyện Lâm Thất Dạ đến Ô Lỗ Mộc Tề nhập ngũ cũng đã được phê duyệt, không có vấn đề gì đâu!”

Dương Tiên ở bên cạnh bất lực đỡ trán.

Dì đang pha trà run lên, tách trà trên tay rơi thẳng xuống bàn, dì cứng đờ quay người, tròn tròn mắt mở miệng:

Chương 57 - Đồ ngốc 1

“Nó, nó không phải đi Cáp Nhĩ Tân sao?!”

Trần Mục Dĩ trừng mắt nhìn Ôn Kỳ Mặc.

Ôn Kỳ Mặc nghiêm mặt nói: “Thưa bà, là thế này, trước đây Lâm Thất Dạ điền nguyện vọng là đến Cáp Nhĩ Tân nhưng sau đó lại phục tùng sự điều động, đến Ô Lỗ Mộc Tề.”

Dì nửa tin nửa ngờ: “Vậy văn bản của nó đâu?”

Ôn Kỳ Mặc lấy ra từ cặp công văn mấy tập tài liệu dày cộp, lần lượt đặt lên bàn, đẩy đến trước mặt dì. “Thủ tục của Lâm Thất Dạ đều ở đây, bà nhận cho cẩn thận nhé.” Ôn Kỳ Mặc suy nghĩ một chút, tiếp tục nói: “Sau này có thể còn một số văn bản nữa, đến lúc đó chúng tôi sẽ đến thăm bà.”

Dì nheo mắt, cầm tập tài liệu ra xa, từng chữ từng chữ xem qua, sợ bỏ sót thông tin quan trọng nào đó.

Một lúc lâu sau, dì mới đặt tập tài liệu xuống, thở dài một hơi.

“Đứa trẻ này, mắt mới vừa khỏi, tôi sợ nó đi lính lại xảy ra chuyện gì...”

“Bà yên tâm, chúng tôi đã kiểm tra mắt của Lâm Thất Dạ rất kỹ rồi, sẽ không có vấn đề gì nữa, nó rất khỏe mạnh.” Giọng Ôn Kỳ Mặc dần trở nên nhẹ nhàng: “Hơn nữa, con cái lớn rồi, cũng phải để chúng thoát khỏi vòng tay của gia đình để rèn luyện chứ, phải không?”

Dì há miệng, dường như muốn nói gì đó, cuối cùng chỉ có thể thở dài bất lực.

“Thưa bà, đây là tiền trợ cấp nhập ngũ của Lâm Thất Dạ, bà nhận lấy đi.” Trần Mục Dĩ lấy ra một phong bì dày, đẩy đến trước mặt dì.

Dì mở một góc phong bì, cả người run lên, kinh ngạc nhìn hai người:

“Cái này... cái này nhiều quá rồi chứ?!”

“Bây giờ phúc lợi của nhà nước đối với quân nhân rất tốt, hơn nữa đơn vị của Lâm Thất Dạ cũng khá đặc biệt, trợ cấp cũng sẽ nhiều hơn một chút so với những nơi khác.” Ôn Kỳ Mặc giải thích.

“Đặc biệt? Sẽ không nguy hiểm chứ?” Sắc mặt dì thay đổi.

“Sẽ không đâu, đặc biệt ở đây là chỉ... nó ở xa hơn một chút thôi.” Ôn Kỳ Mặc nghiêm túc nói bừa: “Dù sao từ đây đến Ô Lỗ Mộc Tề cũng phải mất rất lâu.”

“Thì ra là vậy.” Dì cầm phong bì trong tay, ngồi không yên.

Đây là lần đầu tiên dì nhìn thấy nhiều tiền như vậy.

“Đồng chí, số tiền này có thể giúp tôi gửi cho nó không?” Dì lo lắng mở lời: “Một mình nó đi xa như vậy, không có tiền thì phải làm sao? Hơn nữa, để nhiều tiền như vậy ở nhà... tôi cũng không yên tâm!”

“Trong quân đội không dùng đến nhiều tiền như vậy, hơn nữa chúng tôi có quy định, số tiền này là dành cho gia đình, bà nhất định phải nhận.” Mắt Ôn Kỳ Mặc hơi nheo lại, giọng nói dần trở nên nghiêm túc:

“Còn về vấn đề an toàn... bà yên tâm, chỉ cần chúng tôi còn ở đây, sẽ không ai có thể động đến các người.”

“Vậy nó đi lần này, bao giờ mới về?”

“Mười năm.” Trần Mục Dĩ đột nhiên lên tiếng, trong mắt đầy vẻ nghiêm túc: “Mười năm sau, nó nhất định sẽ trở về.”

“Mười năm...” Dì lâm bẫm hai chữ này, quay đầu nhìn Dương Tiến, lâm bẫm: “Mười năm sau, A Tiến chắc cũng lên đại học rồi...”

Ôn Kỳ Mặc và Trần Mục Dĩ lại trò chuyện với dì một lúc, đến khi thấy thời gian không còn sớm nữa, họ mới đứng dậy cáo biệt.

“Đúng rồi, bên các anh có thể gọi điện thoại không?” Dì đột nhiên nghĩ đến điều gì đó. “Tất nhiên là được.” Ôn Kỳ Mặc gật đầu: “Một lát nữa tôi sẽ cho bà một số điện thoại, chỉ cần không phải giờ huấn luyện là có thể liên lạc được với nó.”

“Tốt, tốt lắm.”

Dì tiễn hai người đi, sau đó một mình đứng ở cửa một lúc, rồi mới chậm rãi quay về nhà ngồi xuống, ngây ngốc nhìn căn phòng của Lâm Thất Dạ.

Mắt dì dần đỏ hoe.

“Mẹ... anh đi lính, đây là chuyện tốt mà.” Dương Tiến ôm Tiểu Hắc Lười đi tới, an ủi.

“Mẹ biết.” Dì lau khóe mắt: “Con cái lớn rồi, cũng phải ra ngoài mở mang tầm mắt, đi quân đội rèn luyện một chút đúng là chuyện tốt.”

Đợi nó về, cũng coi như là quân nhân phục viên, đến lúc đó mẹ tìm vợ cho nó, chắc chắn sẽ có nhiều người tranh nhau muốn lấy!”

Dương Tiến:...

“Mẹ chỉ là... không yên tâm thôi.” Dì ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ngần người ra.

...

“Đi thôi.”

Trần Mục Dĩ đi xuống lầu, vỗ vai Lâm Thất Dạ đang lên nhìn ra cửa sổ, nói.

Lâm Thất Dạ không rời mắt khỏi di trên ban công, khẽ mở miệng: “Thế nào?”

“Bà ấy tin rồi.”

“Vậy thì tốt... Tiền đã đưa chưa?”

“Đưa rồi.” Trần Mục Dĩ dừng lại một chút: “Đó là toàn bộ tiền trợ cấp và một năm lương tạm ứng của mày, đưa hết cho họ rồi, mày tính sao?”

“Những năm qua tao cũng để dành được một ít tiền, tiết kiệm một chút, sống một năm không thành vấn đề.”

Trần Mục Dĩ thấy vậy, im lặng một lúc, rồi nói thêm: “Bình thường không có việc gì thì có thể đến văn phòng ăn cơm.”

Lâm Thất Dạ ngạc nhiên hỏi: “Đội viên tạm thời không được bao ăn ở mà?”

“Đội viên tạm thời không được bao ăn ở nhưng mà...”
Trần Mục Dĩ vỗ vai anh, đi về phía chiếc xe thùng không xa,

Chương 58 - Đồ ngốc 2

“Cơm do tao nấu thì không tính.”

Lâm Thất Dạ sừng sốt, khóe miệng nở nụ cười.

Leng keng——!

Ngay lúc này, chiếc điện thoại mới được trang bị trong túi Lâm Thất Dạ reo lên.

“Alo?”

“Tiểu Thất? Là Tiểu Thất phải không?”

“Là cháu, dì.”

“Đứa trẻ này, tự đi lính mà không nói với dì một tiếng, nếu cháu muốn đi... dì cũng không ngăn cản đâu! Có phải cháu không coi dì là dì nữa không? Ừ?”

“Xin lỗi dì... cháu, cháu sai rồi.”

“Thôi... Đã lên tàu rồi à?”

“Vâng.”

“Bao lâu nữa mới đến nơi?”

“Nghe nói phải mất hai ngày, tàu hỏa chậm lắm.”

“Đến doanh trại rồi thì phải ăn nhiều vào, đừng để mệt mỏi thân mình!”

“Cháu biết rồi dì.”

“Còn nữa, tiền trợ cấp này của cháu dì đã nhận được rồi, dì sẽ cất đi trước, đợi cháu về, dùng để cưới vợ cho cháu.” “Dì ơi, chế độ đãi ngộ ở đơn vị của cháu tốt lắm, hàng năm đều có rất nhiều tiền, dì cứ dùng số tiền đó trước đi ạ.”

“Con này, chẳng biết tiết kiệm gì cả, tiền của con thì con giữ đi, nhất định phải sống tốt hơn một chút, nghe chưa?”

“Cháu nghe rồi ạ, dì.”

“Ừ, không có gì nữa, dì cúp máy trước đây.”

“Vâng, tạm biệt dì.”

“Đúng rồi... Đến Cáp Nhĩ Tân rồi thì nhớ báo bình an cho dì nhé.”

“Nhất định ạ, tạm biệt dì.”

Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu, giọng nói hơi khàn của dì mới lại vang lên.

“Ừ, tạm biệt...”

Tút, tut, tut...

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng bận, dì nắm chặt điện thoại, ngồi im như một pho tượng.

Ngay sau đó, hai hàng nước mắt nóng hổi chảy ra từ hốc mắt của dì.

Dì từ từ úp mặt xuống bàn, chôn mặt vào vai, khóc không thành tiếng...

Bên cạnh, Dương Tiến khẽ thở dài,

Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lẩm bẩm:

“Anh trai, anh đúng là đồ ngốc...”

...

Bên ngoài khu nhà ở cũ.

“Thất Dạ, đi thôi.” Trần Mục Dĩ quay đầu lại, bình tĩnh nói.

Lâm Thất Dạ cất điện thoại đi, nhìn lần cuối căn nhà thấp thoáng ở đằng xa, ừ một tiếng.

Gió lớn nổi lên.

Mái tóc đen trước trán Lâm Thất Dạ bị gió thổi bay, anh đưa tay siết chặt cổ áo, quay người bước đi trong gió.

Áo quần của họ phàn phật bay trong gió!

Bệnh viện tâm thần Chư Thần.

Trong sân rộng rãi sạch sẽ, Nyx ôm bình hoa, đang ngồi trên ghế bập bênh ngăn người.

Một thiếu niên mặc áo blouse trắng đi qua hành lang, cầm theo vài lọ thuốc, đi đến bên cô.

“Con đến thăm mẹ rồi, Thanatos, con trai của mẹ.” Nyx quay đầu nhìn Lâm Thất Dạ, khóe miệng nở nụ cười.

Lâm Thất Dạ ngồi xuống bên cạnh cô, ừ một tiếng,

“Đến giờ uống thuốc rồi.”

Anh đổ thuốc trong lọ ra, cẩn thận chia thành từng đồng nhỏ, đặt vào tay Nyx.

“Ngoan, uống thuốc trước đi.”

Nyx không do dự, nuốt hết số thuốc trong tay, sau đó nhìn Lâm Thất Dạ, trong mắt tràn đầy tình thương.

“Thanatos, con có vẻ có tâm sự?”

Lâm Thất Dạ sửng sốt, anh không ngờ Nyx, một bệnh nhân tâm thần, lại có thể nhìn thấu trạng thái của anh chỉ bằng một ánh mắt, do dự một lúc, anh gật đầu.

“Có thể nói là vậy.”

“Mẹ có thể giúp con được gì không?”

“Rất tiếc, chuyện này mẹ không giúp được con.” Lâm Thất Dạ lắc đầu.

Bản thân bỏ nhà ra đi, một mình đau lòng, làm sao người ngoài có thể giúp được? Nyx có chút chán nản, ngay sau đó, cô như nghĩ ra điều gì, mở lời:

“Nếu vậy, Thanatos, tôi tặng cậu một món quà.”

“Quà tặng?” Lâm Thất Dạ sững sốt.

“Đúng vậy, tôi tặng cậu chiếc vòng tay của tôi, sau này cậu hãy đeo nó bên mình thì sẽ có thể...” Nyx đưa tay sờ lên cổ tay mình...

Sờ lại lần nữa,

Cô cúi đầu nhìn cổ tay trợ trợ của mình, vòng tay đâu rồi?

“Vòng tay của tôi... Vòng tay của tôi đâu rồi?”

Lâm Thất Dạ:...

Quả nhiên, Nyx bệnh không nhẹ!

Nyx nghiêng đầu, nhíu mày, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Ngay khi Lâm Thất Dạ chuẩn bị đứng dậy rời đi, Nyx đột nhiên lên tiếng: “Tôi nhớ ra rồi.”

“Cô nhớ ra điều gì?”

“Vòng tay của tôi bị người ta thắng mất rồi.”

“Thắng mất?” Lâm Thất Dạ sững sốt, suy nghĩ một lúc, dường như không thấy câu chuyện về chiếc vòng tay trong thần thoại nào: “Là vị thần nào thắng mất?”

“Không phải thần.” Nyx lắc đầu, chỉ vào Lâm Thất Dạ: “Cô ấy giống cậu.”

“Giống tôi... Cũng là con của cô?” Lâm Thất Dạ cố gắng suy nghĩ theo mạch của Nyx.

“Không phải, cô ấy giống cậu, cũng mặc chiếc áo trắng này.”

Đồng tử Lâm Thất Dạ co lại, nhúu chặt mày.

“Ý cô là, trước tôi, còn có người mặc chiếc áo này vào phòng cô, thắt mắt chiếc vòng tay của cô?”

Nyx gật đầu.

Biểu cảm của Lâm Thất Dạ dần trở nên nghiêm túc.

Vô tình, anh lại có được thông tin quan trọng như vậy từ miệng Nyx.

Theo lời cô ấy, trước khi anh gõ cửa bệnh viện tâm thần này, thả Nyx ra, hẳn đã có một người đến đây và cũng mở cánh cửa của Nyx!

Mình... không phải là người chủ duy nhất ở đây sao?

Nhưng bệnh viện này rõ ràng nằm trong đầu mình, sao người khác có thể vào được?

Lâm Thất Dạ đột nhiên nhớ lại, lần đầu tiên anh mơ thấy mình gõ cửa bệnh viện tâm thần, là năm năm trước...

Chương 59 - Cô gái chiến thắng thần linh

Năm năm trước, nó đột ngột và bí ẩn như vậy, xuất hiện trong giấc mơ của anh.

Chẳng lẽ... năm năm trước, trước khi anh mơ thấy bệnh viện, đã có người khác tồn tại ở đây?

Nghĩ đến đây, Lâm Thất Dạ lập tức ngồi xuống, nghiêm túc mở lời: “Cô ấy thắng chiếc vòng tay của cô như thế nào?”

Nyx nhớ lại một lúc, mở lời: “Cô ấy nói, cô ấy muốn thi đấu với tôi, nếu tôi thắng, cô ấy sẽ trả lại con tôi cho tôi, nếu tôi thua, phải đưa chiếc vòng tay của tôi cho cô ấy.”

“Các người thi đấu gì?”

Miệng Nyx chậm rãi thốt ra hai chữ: “Sáng tạo.” “Sáng tạo? Cuối cùng cô thua sao? Sao có thể như vậy?” Trong mắt Lâm Thất Dạ tràn đầy kinh ngạc: “Cô là Nữ Thần Đêm Tối, một trong năm vị thần sáng tạo thế giới, sao cô có thể thua người khác?”

“Tôi không biết nhưng tôi thực sự đã thua.” Nyx lắc đầu.

“Cô còn nhớ ngoại hình của cô ấy không?”

“Nhớ, lúc đó cô ấy trông chỉ khoảng mười hai mười ba tuổi, tóc dài đen, rất xinh đẹp, ở đây còn có một hình xăm kỳ lạ.” Nyx chỉ vào mu bàn tay.

“Một cô bé mười hai mười ba tuổi, lại thắng cô trong cuộc sáng tạo?” Lâm Thất Dạ trố mắt: “Cho dù bây giờ thần cách của cô bị tổn thương thì cũng không thể như vậy chứ?”

Nyx ngồi đó, dường như lại chìm vào hồi ức.

Lâm Thất Dạ bình tĩnh lại, tiếp tục hỏi: “Về cô ấy, cô còn nhớ gì không? Tên thì sao?”

“Không biết... Tôi chỉ biết, hình như cô ấy họ... Kỷ?” Nyx nói có chút không chắc chắn.

“Kỷ...” Lâm Thất Dạ lẩm bẩm từ này.

“Cuối cùng, trước khi tôi trở về phòng, cô ấy đã đi về phía đó.” Nyx suy nghĩ một lúc, đưa ngón tay chỉ vào một căn phòng nào đó trên tầng ba.

“Tôi biết rồi, cô nghỉ ngơi cho khỏe.” Lâm Thất Dạ ngẩng đầu nhìn căn phòng, đắn đo một câu, quay người chạy xuống cầu thang.

Một lát sau, Lâm Thất Dạ đến trước căn phòng mà Nyx chỉ.

Trên biển hiệu cửa phòng, viết ba chữ to.

—— Phòng Viện trưởng.

Lâm Thất Dạ cau mày, đẩy cửa bước vào.

Sau cánh cửa, là một văn phòng không lớn không nhỏ, trông có vẻ hơi lộn xộn.

Trước đây anh đã từng vào căn phòng này, chiếc áo blouse trắng cũng được lấy từ trên giá áo trong phòng nhưng lúc trước vào đây dường như không phát hiện ra thứ gì.

Vì Nyx nói rằng cô gái đó đã đi vào căn phòng này, rất có thể đã để lại một số manh mối quan trọng.

Lần này, anh sẽ lục soát kỹ càng nơi này!

Anh không chọn cách lục tung mọi thứ lên, mà ngồi xuống tại chỗ, từ từ nhắm mắt lại.

Nhờ Thần Khư mà Thiên sứ ban cho, anh có thể dễ dàng cảm nhận được mọi vật phẩm trong căn phòng này, hiệu quả hơn nhiều so với việc lục tung mọi thứ.

Vài giây sau, anh đột ngột mở mắt.

Anh đứng dậy đi đến bên bàn làm việc, đưa tay mò mẫm trong ngăn kéo cuối cùng, lấy ra một lá thư đã hơi ố vàng.

Quả nhiên có!

Lâm Thất Dạ nhanh chóng xé phong thư, lấy thư ra, biểu cảm đột nhiên có chút kỳ lạ.

Hí... Chữ này, có vẻ hơi xấu nhỉ!

V oai oai nữ nữ, giống như học sinh tiểu học mới học viết chữ.

“Gửi một người nào đó:

Tôi không biết anh là ai nhưng tôi biết, anh mới là người chủ thực sự ở đây. Khi anh tìm thấy bức thư này, có lẽ đã nhiều năm trôi qua, đừng cười vì chữ viết của tôi bây giờ xấu, dù sao thì tôi còn nhỏ, đợi tôi lớn lên sẽ đẹp hơn.

Xin lỗi nhé, đã tự ý giữ lại bệnh viện của anh ở đây một thời gian nhưng vì bây giờ đã trả lại cho chủ rồi nên đừng trách tôi nhé! (Biểu tượng cảm xúc lè lưỡi)

Ngoài ra, tôi đã mượn một số thứ từ một vài bệnh nhân của anh, khi nào tìm thấy anh lần nữa, tôi sẽ trả lại cho anh, yên tâm!

Cuối cùng, nhắc anh một lần nữa, dưới văn phòng này còn có một nơi nữa nhé~

Đợi tôi lớn lên, tôi sẽ đến tìm anh, người lạ ơi, dù sao thì anh là hy vọng để tôi trở về nhà.

Tạm biệt~

—— Kỷ Niệm

Lâm Thất Dạ đặt lá thư trong tay xuống, biểu cảm có chút kỳ lạ.

Hắn vốn tưởng rằng trong bức thư này ẩn chứa bí mật của bệnh viện này, hoặc là lời nhắn của một cường giả bí ẩn nào đó, hoặc sẽ tiết lộ sự thật của thế giới này...

Nhưng... cái cảm giác như đang đọc bài văn lớp sáu tiểu học chết tiệt này là sao?!

Chẳng lẽ viện trưởng trước của bệnh viện này thực sự là một cô bé gái?

Không thể nào!

Cô bé gái nào có thể thắng Nữ Thần Đêm Tối trong trò tạo vật?

Từ bức thư kỳ lạ này, Lâm Thất Dạ có thể thu được không nhiều thông tin, trước hắn, bệnh viện này từng ở trong tay một cô gái khác, hơn nữa còn lấy đi một số thứ của bệnh nhân.

Nghĩ đến đây, Lâm Thất Dạ lại nhíu mày.

Trong thư, cô ta nói là “Một vài bệnh nhân.”

Nói cách khác, ngoài Nyx, cô ta còn mở phòng bệnh của một số vị thần khác, thậm chí cũng dùng cách “Thi đấu” để thắng được một món đồ của họ?

Chương 60 - Quái vật 1

Đây là yêu nghiệt gì thế...

Nhưng, cô ta nói dưới văn phòng này có thứ gì đó?

Lâm Thất Dạ ngồi xổm xuống, dùng tinh thần cẩn thận thăm dò xuống sàn nhà, khi sắp đến ranh giới hai mươi mét, dường như thực sự chạm phải một thứ gì đó khác biệt...

“Trong phòng này còn có cơ quan sao?” Lâm Thất Dạ ngẩng đầu lên, nhìn bức tường phía sau văn phòng.

Trong cảm nhận của hắn, phía sau bức tường này là một đường hầm bí mật, còn cách mở bức tường này...

Lâm Thất Dạ cảm nhận kỹ một lúc, đứng dậy, đi đến giá sách ở góc, đưa tay ấn nhẹ vào một ngăn kéo bí mật.

Ngay sau đó, bức tường phía sau văn phòng từ từ mở ra hai bên, lộ ra một đường hầm đen ngòm.

Lâm Thất Dạ không do dự, đi dọc theo đường hầm này xuống dưới.

Đường hầm này rất dài, rất sâu, Lâm Thất Dạ đi rất lâu mới đến cuối.

Khi hắn mở cánh cửa cuối cùng, cả người đều ngã ra tại chỗ.

Trước mắt hắn là một hành lang tối tăm, ẩm ướt, còn hai bên hành lang thì đầy rẫy những phòng giam tối tăm!

Đúng vậy, phòng giam.

Không giống với sáu phòng bệnh ở tòa nhà trên, hiện ra trước mắt Lâm Thất Dạ là những phòng giam thực sự chỉ tồn

tại trong nhà tù, còn trên cửa sắt của phòng giam cũng vẽ đầy những hoa văn dày đặc, không biết dùng để làm gì.

Lâm Thất Dạ đi dọc theo hành lang, tinh thần lực luôn cảnh giác với xung quanh.

Ở dưới đáy bệnh viện Chư Thần vốn đã tràn ngập bí ẩn này, lại còn ẩn giấu hai dãy phòng giam kỳ lạ, nhìn là biết không phải nơi tốt lành gì.

Kỳ lạ là, hai bên phòng giam đều trống rỗng, không có một bóng người.

“Chẳng lẽ đây chỉ là một phòng giam bỏ hoang?” Lâm Thất Dạ lẩm bẩm một câu, tiếp tục đi về phía trước. Rất nhanh, hắn đã đi đến cuối.

Nhưng, khi ánh mắt hắn dừng lại ở phòng giam đầu tiên ở cuối, đồng tử đột nhiên co lại!

Chỉ thấy ở góc phòng giam đó, có một bóng người to lớn đang ngồi xổm, dường như nghe thấy tiếng bước chân của Lâm Thất Dạ, nó cứng ngắc quay đầu lại...

Lộ ra một khuôn mặt quỷ dữ trắng bệch và dữ tợn!

Quỷ Diện Vương!

Lâm Thất Dạ nhìn thấy bóng người quen thuộc này, trong mắt bùng lên sát ý nồng đậm, cả người cảnh giác lùi lại nửa bước.

Quỷ Diện Vương như một con thú dữ, gầm lên lao về phía Lâm Thất Dạ nhưng khi tiếp xúc với hàng rào phòng giam, nó bị một lực vô hình hất văng ra, đập vào bức tường phía sau.

Lâm Thất Dạ nhú chặt mày.

Quỷ Diện Vương không phải đã bị hắn giết rồi sao? Mặt đã bị chặt thành mười tám mảnh, chết không thể chết hơn được

nữa, thi thể cũng đã bị người canh gác mang đi rồi mới đúng...
Sao lại xuất hiện ở đây?

Ngay khi Lâm Thất Dạ đang nghi ngờ, bảng thông báo quen thuộc lại hiện ra trước mắt hắn.

“

Tội nhân: Quỷ Diện Vương.

Lựa chọn: Là sinh vật thần thoại bị chính tay người giết chết, người có quyền quyết định số phận linh hồn của nó:

Lựa chọn 1: Trực tiếp xóa sổ linh hồn của nó, khiến nó hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.

Lựa chọn 2: Để nó đạt đến ‘Giá trị sợ hãi’ đối với người là 60, có thể thuê nó làm nhân viên bảo vệ bệnh viện, vừa có thể chăm sóc bệnh nhân, vừa có thể bảo vệ người ở một mức độ nhất định.

Giá trị sợ hãi hiện tại: 1.

“

Đọc xong đoạn này, Lâm Thất Dạ cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Như vậy, bệnh viện tâm thần này ngoài việc giam giữ sáu bệnh nhân bí ẩn với nhau, còn có khả năng biến những sinh vật thần thoại do chính tay mình giết chết thành nhân viên bảo vệ.

Nói cách khác, sau này mỗi lần mình giết một sinh vật thần thoại, đều có cơ hội biến nó thành nhân viên bảo vệ?

Vậy những sinh vật thần thoại ở đây... có bao gồm cả những vị thần cổ đại không?

Vạn nhất, tôi nói là vạn nhất, vạn nhất sau này tôi giết một vị thần thực sự, có phải cũng có thể để ông ta đến làm việc cho

mình không?

Nghĩ đến đây, tim Lâm Thất Dạ đập ngày càng nhanh.

“Gào gào gào!!”

Tiếng gầm của Quỷ Diện Vương kéo Lâm Thất Dạ từ trong tưởng tượng trở về hiện thực, hắn ngẩng đầu nhìn Quỷ Diện Vương dữ tợn khủng khiếp trong phòng giam, ánh mắt dần lạnh đi.

“Quỷ Diện Vương...” Lâm Thất Dạ nhìn Quỷ Diện Vương, bình tĩnh mở miệng: “Người rất mạnh, nếu để người làm nhân viên bảo vệ của ta, hẳn là một lựa chọn không tệ...”

Quỷ Diện Vương nghe thấy câu này, dần dần bình tĩnh lại.

Lâm Thất Dạ từ từ đưa tay ra, dường như muốn chạm vào khuôn mặt quỷ của Quỷ Diện Vương.

Trong mắt Quỷ Diện Vương hiện lên sát ý nhưng bản năng sinh tồn lại mạnh mẽ đè nén nó xuống, sau khi xuất hiện ở đây, nó đã biết hai số phận của mình. Cũng biết, số phận của mình nằm trong tay con sâu cái kiến trước mắt.

Nó không muốn hoàn toàn biến mất khỏi thế gian, vì vậy... nó chỉ có thể lựa chọn khuất phục!

Nó cúi đầu, ngoan ngoãn như một con chó.

Bàn tay Lâm Thất Dạ chạm vào khuôn mặt quỷ của nó, nhẹ nhàng xoa xoa.

Chương 61 - Quái vật 2

“Người đã giết rất nhiều người, không sao, ta không quen biết bọn họ, điều này không cản trở ta thuê người...” Đôi mắt Lâm Thất Dạ nheo lại, trong mắt lóe lên hàn quang!

“Đáng tiếc... người đã giết một người rất quan trọng.”

Đột nhiên, bàn tay Lâm Thất Dạ bắt đầu dùng sức!

“Giai——!!” Khuôn mặt quý của Quý Điện Vương vặn vẹo dữ dội, tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp phòng giam.

Nó liều mạng vung vẩy tứ chi, muốn thoát khỏi tay Lâm Thất Dạ, đáng tiếc... nó không làm được.

Đây là bệnh viện của Lâm Thất Dạ.

Hắn là viện trưởng ở đây.

Hắn muốn nó chết,

nó không thể không chết!

Ánh mắt lạnh lẽo của Lâm Thất Dạ lóe lên, trong tiếng kêu thảm thiết, Quý Điện Vương giống như một quả bóng bay, nhanh chóng phình to!

Sau đó... nổ tung!

Máu và thịt vụn văng đầy phòng giam nhưng lại nhanh chóng bị tường và sàn nhà nuốt chửng, chỉ trong vài giây, một sinh vật thần thoại cảnh giới ‘Xuyên’ đã hoàn toàn biến mất.

Phòng giam này giống như một con thú sống biết ăn thịt người!

Áo blouse trắng của Lâm Thất Dạ cũng dính đầy máu, hắn nhìn căn phòng giam trông rỗng, mặt không biểu cảm nói.

“Người rất mạnh nhưng rất đáng tiếc...”

Bệnh viện của ta không chào đón người.”

Nói xong, hắn quay người, hai tay đút vào túi áo blouse trắng, từng bước đi ra ngoài.

Trong hành lang tối tăm, máu dính trên áo blouse trắng cũng nhanh chóng thấm vào, biến mất...

Giống như một con quái vật ăn thịt người.

“Ting tong—— Chào mừng đã đến!”

Tiếng điện tử trong treo dễ nghe vang lên, Lâm Thất Dạ đẩy cửa văn phòng ra, đi vào.

Vừa vào cửa, hắn đã ngậy người tại chỗ.

Chỉ thấy trên ghế sofa trong cửa hàng của văn phòng, đang ngồi một bà lão hơn năm mươi tuổi, một tay chống gậy, một tay đỡ kính lão, đang tay vũ tức đạo miêu tả điều gì đó.

“... .. À ta nói cho người biết nhé! Ông già này của ta, ông ấy cứ dạo này thế này đây!

Trước kia ông ấy đi ra ngoài với ta, ông ấy đều nắm tay ta, sợ ta gặp chuyện gì bất trắc, từ tuần trước, ông ấy lại thế này đây!

Ông ấy! Chắc chắn là ở bên ngoài có người đàn bà khác rồi!”

Đối diện bà, Hồng Anh đang chống cằm, chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng còn kinh ngạc đáp lại:

“Á? Ông ấy thực sự quá đáng như vậy sao?”

“Ừm ừm, bà thấy bà nói đúng không!” “Ông ấy quá đáng thật!”

“Yên tâm đi, chuyện này, văn phòng chúng tôi sẽ giải quyết!”

“.....”

Bên cạnh bà, Ôn Kỳ Mặc cũng nghiêm chỉnh ngồi đó, nở nụ cười như gió xuân:

“Cháu thấy bà nói đúng...”

“Cháu thấy Hồng Anh nói đúng...”

“Đúng, cháu thấy mọi người nói đều đúng...”

Thấy Lâm Thất Dạ ngơ ngác đứng ở cửa, Ôn Kỳ Mặc nhìn hẩn, đứng dậy đi theo Lâm Thất Dạ ra phía sau cửa hàng.

Hồng Anh vẫn ngồi đó, hào hứng trò chuyện với bà lão.

“Đây... đây là tình huống gì vậy?”

Vào cầu thang xuống tầng hầm, Lâm Thất Dạ cuối cùng cũng không nhịn được hỏi.

“Hả? Công việc bình thường mà?”

“Tôi tưởng cửa hàng ở trên chỉ là ngục trang, vậy mà lại có khách thật sao?”

“Thất Dạ à, cậu vẫn chưa hiểu hết rồi.” Ôn Kỳ Mặc vỗ vai hẩn: “Thành Thương Nam này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, sự kiện bí ẩn đúng là sẽ xảy ra nhưng một năm cũng chỉ có năm sáu lần.

Cậu bảo chúng ta ở đây, bình thường không có sự kiện bí ẩn để xử lý, ngoài việc huấn luyện thì chỉ có thể trò chuyện tán gẫu, chán biết bao?”

“Vậy nên, các người còn mở rộng thêm dịch vụ giúp người ta điều tra ngoại tình?” Biểu cảm của Lâm Thất Dạ rất kỳ lạ: “Còn là một bà lão hơn năm mươi tuổi?”

“Bà cụ năm nay sáu mươi rồi.”

“.....”

“Cậu xem này, bình thường nhận một số ủy thác nhỏ không đau không ngứa, vừa có việc để làm, vừa có thể kiếm thêm chút tiền, tốt biết bao!”

“Thế thì...” Lâm Thất Dạ trầm ngâm: “Ngoài điều tra ngoại tình, chúng ta còn có dịch vụ nào khác không?”

“Có chứ, phạm vi kinh doanh rất rộng, rất rộng!” Mắt Ôn Kỳ Mặc sáng lên: “Giúp người ta cứu mèo con chó con trèo lên cây, đến tận nhà dạy kèm cho các em học sinh cấp hai trở xuống, cung cấp hỗ trợ pháp lý cho những người cần giúp đỡ, tiện tay giải cứu trẻ em bị bắt cóc, thỉnh thoảng còn bịt mắt đi chế ngự bọn cướp ngân hàng...”

“Khoan đã, phạm vi kinh doanh này có hơi quá rộng không?” Lâm Thất Dạ tròn tròn mắt: “Cứu hộ, giáo dục, pháp luật, quan hệ nam nữ, đến cả việc của cảnh sát các người cũng tranh làm?”

“Hoạt động thường lệ.”

“Tôi bỗng hơi tò mò, trong số các người, ai biết luật?”

“Lãnh Huyền, trước khi gia nhập người canh gác, anh ấy là tiến sĩ luật học của trường Đại học Chính pháp.”

Lâm Thất Dạ: (???)?

Hai người đi đến không gian hoạt động dưới lòng đất, Ôn Kỳ Mặc vỗ vai hắn: “Đúng rồi, đội trưởng nói khi cậu đến, hãy đến võ trường tìm anh ấy.”

“Ở đâu?”

“Đi thẳng đến cuối hành lang phía trước.”

“Được.”

Lâm Thất Dạ đi qua phòng hoạt động, dọc theo hành lang đi về phía trước. Lần trước đến đây không để ý, mãi đến lúc này, Lâm Thất Dạ mới nhận ra không gian dưới lòng đất này rộng lớn đến mức nào.

Chương 62 - Bổ túc

Những hành lang dài hun hút, những căn phòng bí ẩn, Lâm Thất Dạ ước lượng sơ bộ thì diện tích không gian này chắc chắn rộng bằng hai con phố.

Cuối cùng, Lâm Thất Dạ cũng đi đến cuối hành lang, trước mặt là một cánh cửa sắt lớn.

Lâm Thất Dạ đẩy cửa bước vào, bên trong là một võ trường rộng rãi và sáng sủa, ít nhất cũng bằng ba sân bóng đá!

“Bọn họ... đã đào thông toàn bộ đáy kênh đào sao?” Lâm Thất Dạ lầm bầm.

Thấy Lâm Thất Dạ đến, Trần Mục Dĩ đang ngồi thiền ở giữa võ trường mở mắt, vẫy tay với hắn.

“Đội trưởng.”

“Ừm, cảm thấy nơi này thế nào?”

“Cảm thấy... hơi chênh lệch.” Lâm Thất Dạ thành thật nói: “Rõ ràng ở trên chỉ là một cửa hàng nhỏ không đáng chú ý nhưng bên dưới lại có một không gian rộng lớn như vậy, cảm giác giống như trong phim khoa học viễn tưởng vậy.”

Trần Mục Dĩ khẽ gật đầu: “Nơi này là do một người sở hữu Cẩm Khư có đặc tính hệ thổ xây dựng từ mấy chục năm trước nên một công trình lớn như vậy hoàn toàn không gây động tĩnh gì trên mặt đất.”

“Thì ra là vậy.”

“Đúng rồi, một số tài liệu khi cậu gia nhập người canh gác đã đến rồi, được cất trong kho lưu trữ, nếu cậu muốn xem thì

tự đi lấy.” Trần Mục Dĩ dừng lại một chút,

“Tuy nhiên, đao, áo choàng và huy hiệu của cậu phải đợi đến khi vào huấn luyện mới được phát thống nhất, trong thời gian này, cậu dùng tạm thanh đao này trước.”

Trần Mục Dĩ đưa một thanh đao thẳng sau lưng cho Lâm Thất Dạ, Lâm Thất Dạ nhận lấy, quan sát một hồi, thấy dưới chuôi đao có khắc ba chữ nhỏ.

——Triệu Không Thành.

“Đây là...” Lâm Thất Dạ ngẩng đầu lên kinh ngạc.

“Đao của lão Triệu.” Trần Mục Dĩ bình tĩnh nói: “Cậu là đứa trẻ mà anh ấy chọn, anh ấy đã hy sinh, đao của anh ấy giao cho cậu giữ.”

Lâm Thất Dạ im lặng một lúc, lặng lẽ nắm chặt chuôi đao trong tay: “Được.”

Ngay sau đó, hắn lại nghi hoặc hỏi: “Nhưng không phải nói rằng bây giờ tôi chỉ là thành viên tạm thời sao? Tại sao lại cần đao?”

“Còn hơn một tháng nữa mới bắt đầu huấn luyện, thời gian này không thể lãng phí, chúng tôi phải dạy cậu một số thứ.” Trần Mục Dĩ từ từ đứng dậy, nhìn Lâm Thất Dạ, tiếp tục nói:

“Dù sao cũng là thành viên sắp gia nhập đội 136 của chúng tôi, nếu biểu hiện trong huấn luyện không tốt, sẽ dễ khiến chúng tôi mất mặt.”

Lâm Thất Dạ:...

Không hiểu sao, Lâm Thất Dạ đột nhiên có cảm giác như vì học hành không tốt, bị người lớn trong nhà ép đi học thêm...

“Được thôi, vậy tôi nên luyện như thế nào?” Lâm Thất Dạ không do dự, dù sao thì cho dù Trần Mục Dã không chủ động đề nghị, hắn cũng sẽ chủ động tìm anh ta nhờ chỉ dạy cách chiến đấu.

Mạng là của mình. Lúc này lười biếng, chính là chết chậm.

“Buổi sáng luyện đao với tôi, buổi chiều học sử dụng Cẩm Khư với Ôn Kỳ Mặc, buổi tối học súng với Lãnh Huyền.” Trần Mục Dã lấy hai thanh đao tre từ giá vũ khí bên cạnh, cầm trong tay.

“Nhặt đao lên, chúng ta bắt đầu.”

Lâm Thất Dạ liếc nhìn thanh đao thẳng bên cạnh mình, kinh ngạc nói: “Đội trưởng, thanh này của tôi là đao thật!”

“Không sao.” Trần Mục Dã mặt không biểu cảm cầm hai thanh đao đi về phía Lâm Thất Dạ: “Dù sao thì kết quả cũng như nhau.”

Không hiểu sao, trong lòng Lâm Thất Dạ bỗng thấy căng thẳng, mơ hồ có một dự cảm không lành.

Hắn nhặt thanh đao thẳng trên mặt đất, rút đao ra khỏi vỏ, hít một hơi thật sâu.

“Đội trưởng, tôi lên đây.”

Trần Mục Dã gật đầu: “Được, lên đi.”

Ánh mắt Lâm Thất Dạ ngưng tụ, hắn nắm chặt chuôi đao, cả người nhanh chóng lao về phía Trần Mục Dã!

Ba giây sau, tiếng kêu thảm thiết của hắn vang vọng khắp tầng hầm...

Buổi chiều.

Ôn Kỳ Mặc đang ngồi buồn chán trên sân tập Cẩm Khư, liếc nhìn thời gian.

“Tên nhóc này... sao còn chưa đến.”

Vừa dứt lời, một bóng người từ từ đẩy cửa bước vào, như một con zombie đang lê từng bước về phía hắn...

“Chết tiệt!” Ôn Kỳ Mặc nhìn thấy người đến, kinh hô: “Thất Dạ, cậu... cậu đây là...”

Lâm Thất Dạ mặt mũi bầm dập vẫy tay, định nói gì đó nhưng chân loạn choạng, suýt ngã xuống đất.

Ôn Kỳ Mặc vội vàng tiến lên đỡ hắn: “Đã đấu với đội trưởng rồi à?”

“Ừ.”

“Ừm... xem ra cậu cũng có chút thiên phú.”

Lâm Thất Dạ nhìn chăm chăm vào mắt hắn: “Anh gọi thế này là có chút thiên phú à?”

“Lần đầu tiên tôi đấu với đội trưởng, bị đánh nằm liệt ở võ trường một ngày một đêm mới hồi phục.” Ôn Kỳ Mặc thở dài: “Hiện tại, chỉ có Hồng Anh là có thể miễn cưỡng đấu tay đôi với đội trưởng.”

“Tôi nghe nói Triệu Không Thành là cao thủ cận chiến? Anh ấy cũng không được sao?”

Ôn Kỳ Mặc im lặng một lúc, chậm rãi nói: “Anh ấy và đội trưởng không phải là miễn cưỡng đấu, mà là ngang tài ngang sức, tất nhiên là với điều kiện là cả hai đều không sử dụng Cẩm Khư.”

“Được rồi...”

Lâm Thất Dạ nhin đau nhức khắp người, miễn cưỡng đứng dậy, nếu vén áo hắn lên, sẽ thấy trên người hắn đầy những vết thương xanh tím.

Chương 63 - Phàm trần thần vực

Đao của Trần Mục Dã, quá nhanh, quá nặng, quá tàn nhẫn!

Hơn nữa... dường như anh ta không hề có ý định nương tay.

“Yên tâm đi, lát nữa đi tìm Tiểu Nam chữa trị một chút, sáng mai lại có thể đi chịu đòn rồi.” Ôn Kỳ Mặc an ủi.

Lâm Thất Dạ:...

“Bây giờ, bắt đầu học.” Ôn Kỳ Mặc hắng giọng.

Lâm Thất Dạ đứng thẳng người. “Đầu tiên, chúng ta bắt đầu từ khái niệm Cẩm Khư là gì...”

“Cái này, Triệu Không Thành đã nói với tôi trước đó rồi.”

“Được, vậy chúng ta nói về Thần Khư...”

“Cái này cũng nói rồi.”

“Được, vậy chúng ta nói về Cẩm Khư do vật thể tạo ra...”

“Nói rồi.”

Ôn Kỳ Mặc:...

“Tên này, rốt cuộc đã lén tiết lộ cho cậu bao nhiêu thứ...”
Ôn Kỳ Mặc xoa trán: “Dãy Cẩm Khư thì sao? Cái này đã nói chưa?”

“Cái này thì chưa.”

Ôn Kỳ Mặc thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu nói: “Cái gọi là dãy Cẩm Khư, chính là bảng xếp hạng mà con người phân loại

mức độ nguy hiểm của Cẩm Khư, giống như mã số của Thần minh, bắt đầu từ 001, dãy càng tiến về trước thì càng nguy hiểm.”

“Có phải giống như mã số của Thần minh không?”

“Không giống, mã số của Thần minh là thứ tự mà con người phát hiện ra Thần minh, không liên quan đến sức chiến đấu và mức độ nguy hiểm của bản thân Thần minh, còn dãy Cẩm Khư thì là thứ tự sắp xếp mức độ nguy hiểm.”

“Tôi hiểu rồi.”

“Dãy Cẩm Khư sau vị trí 600, được gọi là ‘Cẩm Khư vô hại’, loại Cẩm Khư này có tác dụng rất nhỏ, nhiều nhất chỉ có thể giúp tưới nước cho hoa cỏ, giúp con người tiêu diệt sâu rầy, hoặc tạo ra một ít đồ ăn vật từ hư không.

Dãy từ 400 đến 599, được gọi là ‘Cẩm Khư cấp thấp’, loại Cẩm Khư này có khả năng sát thương nhưng không quá nguy hiểm, nếu sử dụng tốt có thể có hiệu quả kỳ diệu.

Dãy từ 200 đến 399, được gọi là ‘Cẩm Khư nguy hiểm’, có thể gây ra mối đe dọa trên diện rộng đối với xã hội loài người, đồng thời có khả năng chiến đấu với bí ẩn.

Dãy từ 90 đến 199, là ‘Cẩm Khư cấp cao’, có thể gây ra mối đe dọa trên diện rộng đối với xã hội loài người, sở hữu sức chiến đấu siêu cao, những người có thể sở hữu dãy Cẩm Khư này, hầu hết đều là chiến lực cao cấp, ví dụ như đội trưởng nằm trong khoảng này.

Còn dãy trước vị trí 89... thì được gọi là ‘Cẩm Khư siêu cấp nguy hiểm’, loại Cẩm Khư này hoặc là sở hữu sức sát thương cực lớn trên diện rộng, hoặc là sở hữu khả năng đặc biệt khó tin, tóm lại, loại dãy Cẩm Khư này đã hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi của ‘con người’, tùy tiện có thể hủy diệt một thành phố!”

Ôn Kỳ Mặc một lần nữa nhấn mạnh: “Đây không phải là lời nói suông vài năm trước ở sa mạc Tây Bắc, đã xuất hiện một sinh vật thần thoại mạnh mẽ, sở hữu Cẩm Khư dãy 063 [La Thiên Miệt Sát], suýt chút nữa đã dùng cát lún chôn vùi những thành phố xung quanh, sau đó một đội đặc biệt đến hiện trường mới giết chết được nó.”

Lâm Thất Dạ sững sốt: “Tôi nhớ, lúc đó Triệu Không Thành đã nói, dãy Cẩm Khư của anh ấy là 083...”[Mẫn Sinh Thiềm Nguyệt], xếp hạng Cẩm Khư siêu cấp nguy hiểm, mặc dù là một trong những thứ cuối cùng nhưng vẫn cực kỳ hiếm gặp.” Biểu cảm của Ôn Kỳ Mặc có chút cô đơn: “Nếu như hắn thực sự sinh ra đã sở hữu Cẩm Khư này thì có lẽ... hắn đã sớm gia nhập một đội đặc biệt nào đó, trở thành tướng quân rồi.”

“Đây là thứ hạng Cẩm Khư sao? Vậy còn Thần Khư thì sao?” Lâm Thất Dạ tò mò hỏi.

“Thần Khư cũng là một loại Cẩm Khư nên cũng nằm trong thứ hạng.” Ôn Kỳ Mặc dừng lại một chút, có chút ngưỡng mộ nhìn Lâm Thất Dạ: “Trong 30 thứ hạng đầu của dãy Cẩm Khư, có đến 23 thứ hạng là Thần Khư.

Sức mạnh do Thần minh ban tặng, tự nhiên không phải người phàm có thể sánh bằng, dù là về độ nguy hiểm hay tính đặc biệt, đều vượt xa sức tưởng tượng của chúng ta.”

“Nói như vậy, trong 30 thứ hạng đầu của dãy, vẫn còn bảy Cẩm Khư của con người?”

“Đúng vậy.” Trong mắt Ôn Kỳ Mặc tỏa ra ánh sáng: “Thậm chí trong năm Cẩm Khư xếp hạng đầu, còn có một Cẩm Khư thuộc về con người!”

“Là cái nào?”

“Không biết.”

“... ..”

“Đừng nhìn tôi như vậy, tôi gia nhập người canh gác cũng chưa được mấy năm, chuyện cơ mật như vậy, sao tôi có thể biết được?” Ôn Kỳ Mặc vô tội xòe tay.

“Vậy Cẩm Khư của tôi thì sao?” Lâm Thất Dạ chỉ vào mình: “Xếp hạng thứ mấy?”

Ôn Kỳ Mặc nhìn hắn, chậm rãi nói:

“Mã số của Thần minh là 003, Thần Khư của Thiên sứ trưởng Michael... được gọi là [Phạm Trần Thần Vực],

Dãy Cẩm Khư, cũng là 003.”

“Dãy Cẩm Khư 003, [Phạm Trần Thần Vực]...” Lâm Thất Dạ lẩm bẩm.

“Nhưng cậu cũng đừng vui mừng quá sớm, 003 là dãy Cẩm Khư của Thiên sứ trưởng, không phải của cậu Lâm Thất Dạ.” Ôn Kỳ Mặc bổ sung: “Chỉ khi ở trong tay Thiên sứ trưởng, nó mới là 003,

Còn ở trong tay một người mới bước chân vào bí ẩn như cậu, sức mạnh có lẽ chỉ được coi là Cẩm Khư nguy hiểm.

Phải đến một ngày nào đó trong tương lai, khi cảnh giới của cậu đủ cao, cao đến mức có thể sánh ngang với Thần minh,

Thì nó mới là 003.”

Lâm Thất Dạ gật đầu: “Tôi hiểu mà.”

“Đúng rồi, tôi còn một câu hỏi nữa.”

“Cậu hỏi đi.”

“Cùng một người... có thể trở thành đại diện của nhiều Thần minh khác nhau không?”

“Không thể.” Ôn Kỳ Mặc không chút do dự lắc đầu: “Ít nhất trong lịch sử loài người, chưa từng có tiền lệ như vậy.”

“Ồ.” Lâm Thất Dạ gật đầu.

Nhưng từ bây giờ, đã có rồi.

Trên người Lâm Thất Dạ, ngoài [Phàm Trần Thần Vực] của Thiên sứ trưởng, còn có [Vũ Giả Bóng Đêm] có được từ Nữ Thần Đêm Tối, theo một nghĩa nào đó, hẳn chính là đại diện của hai Thần minh.

Tất nhiên, chuyện này tạm thời vẫn không thể nói cho người khác biết, lỡ như bị cấp cao của người canh gác bắt đi nghiên cứu thì hẳn sẽ xong đời. Ít nhất, hiện tại hẳn quá yếu, có lẽ phải đến khi hẳn đủ mạnh, hẳn sẽ không còn sợ bị bại lộ nữa.

“Vì đã phổ cập xong kiến thức cơ bản, chúng ta hãy nói về Cẩm Khư của cậu, bây giờ [Phàm Trần Thần Vực] trong tay cậu có thể làm được đến mức nào?”

“Với tôi làm tâm, trong phạm vi hình tròn bán kính 20 mét, tôi có thể cảm nhận được mọi thứ.”

“Ồ?” Ôn Kỳ Mặc nhướn mày: “Hôm nay Hồng Anh mặc đồ lót màu gì?”

“Màu trắng.”

Trong bãi thử nghiệm, hai người đàn ông nhìn nhau trong chốc lát...

Cùng nhau cười.

Chương 64 - Thần Khư không hoàn chỉnh 1

“Khả năng trinh sát và hỗ trợ chiến đấu hàng đầu, có lẽ lợi thể hiện tại chưa lớn nhưng khi sức mạnh của cậu tăng lên, nó sẽ phát triển đến mức cực kỳ khủng khiếp.”

Ôn Kỳ Mặc vừa ghi chép thông tin vừa nói.

“Còn gì nữa không?”

“Tầm nhìn động có lẽ gấp nhiều lần trước đây.”

“Khả năng giết chóc cận chiến, rất tốt, còn gì nữa không?”

“Trong trường hợp tiêu hao nhiều năng lượng tinh thần, có thể sử dụng một tia uy lực của Thiên sứ.”

“Ừm, đại diện của Thần minh bình thường đều có khả năng này, còn gì nữa không?”

“Không còn nữa.”

“... Không còn nữa ư?”

Ôn Kỳ Mặc ngạc nhiên ngẩng đầu lên: “Chỉ có vậy thôi sao?”

“Sức mạnh mà Thiên sứ ban cho tôi chỉ có vậy.” Lâm Thất trả lời chân thành, theo một nghĩa nào đó, anh ta nói đúng.

Ôn Kỳ Mặc hơi nhíu mày, suy nghĩ một lúc rồi liên tục lắc đầu: “Không đúng, không đúng... Đây là [Phàm Trần Thần Vực], cho dù chỉ là cảnh giới ‘Trần’, uy lực thể hiện ra cũng không chỉ có vậy!”

“Ý của anh là... khả năng hiện tại của tôi không hoàn chỉnh sao?” Lâm Thất sững sốt.

Ôn Kỳ Mặc gật đầu: “Nói như vậy đi, trong đội ‘Phượng Hoàng’, đại diện Athena khi mới bước vào cảnh giới ‘Trần’ đã có thể đâm đổ một tòa nhà, xé nát sinh vật thần thoại cảnh giới ‘Trì’ bằng tay không.

Khả năng của cậu tuy không tệ... nhưng cũng chỉ là không tệ, quan trọng nhất là những gì cậu thể hiện hiện tại đều là khả năng hỗ trợ chiến đấu!

Nhưng... đó là Thần vực của Michael! Sao có thể chỉ có chút uy lực này?”

Lâm Thất ngơ ngác nhìn đôi tay của mình: “Nhưng tôi thực sự chỉ cảm nhận được những khả năng này.”

Ôn Kỳ Mặc trầm ngâm một lúc rồi tiếp tục nói: “Bây giờ có hai khả năng, khả năng thứ nhất, khi Thiên sứ chọn cậu làm đại diện, chỉ trao cho cậu một phần nhỏ khả năng này, hiện tại tôi thấy khả năng này là lớn nhất.

Khả năng thứ hai là những khả năng khác của Thần Khư vẫn tồn tại, chỉ là hiện tại cậu không cảm nhận được, hoặc là cậu đã vô thức bỏ qua nó.”

“Vô thức bỏ qua?”

“Ví dụ như khả năng của cậu là có thể hô hấp bằng da, vì cậu đã sử dụng khả năng này trong thời gian dài, dẫn đến việc cậu đã hoàn toàn quen với nó, sau một thời gian dài, rõ ràng là cậu vẫn luôn duy trì khả năng này nhưng bản thân lại bắt đầu vô thức bỏ qua nó, vì việc sử dụng khả năng này đã trở thành bản năng của cậu.”

“Ý của anh là, có khả năng tôi vẫn luôn sử dụng khả năng này nhưng bản thân không phát hiện ra?”“Đúng vậy, cậu suy

nghĩ kỹ xem, từ nhỏ đến lớn, có chỗ nào khác biệt với người khác không?”

Lâm Thất trầm ngâm một lúc: “Mù?”

“... Cái này không tính.” Ôn Kỳ Mặc bắt lực thở dài: “Thực ra tôi vẫn thiên về khả năng thứ nhất, ngay từ đầu Thiên sứ đã không trao cho cậu Thần Khư hoàn chỉnh.

Dù sao cũng là Thần Khư của Thiên sứ, cho dù đúng như suy đoán thứ hai, cậu vẫn luôn sử dụng, không có lý gì lại tâm thường như vậy, hắt hơi một cái cũng có thể thổi bay một đám người mới đúng.”

Lâm Thất:...

“Tóm lại, trước đây tôi nói [Phạm Trần Thần Vực] hiện tại của cậu có thể coi là cấp độ nguy hiểm cao, xem ra là tôi đã đánh giá cao cậu rồi, xét theo khả năng mà cậu thể hiện hiện tại, có lẽ chỉ ở mức độ nguy hiểm bình thường.”

Ôn Kỳ Mặc lại ghi chép vài nét vào tài liệu, an ủi: “Nhưng cậu cũng đừng nản lòng, khi sức mạnh của cậu tăng lên, những khả năng tiếp theo sẽ dần dần bộc lộ, dù sao cậu cũng là đại diện của Thiên sứ, Ngài ấy sẽ không để cậu mất mặt như vậy.”

Lâm Thất nhún vai: “Hy vọng vậy.”

Lâm Thất tuy có chút thất vọng trong lòng nhưng chỉ là một chút mà thôi, sở hữu bệnh viện tâm thần Chư Thần, thực ra anh ta không dựa dẫm nhiều vào Thiên sứ, dù sao trong bệnh viện của anh ta còn giam giữ sáu vị thần minh để anh ta lựa chọn.

“Vì đã hiểu sơ bộ về khả năng của cậu rồi, chúng ta nên bắt đầu huấn luyện.” Ôn Kỳ Mặc tóm tắt tài liệu, nhanh chóng thiết kế cho anh ta một kế hoạch huấn luyện.

“Huấn luyện thế nào?”

“Nhìn chung, khả năng hiện tại của cậu tập trung vào ‘nhận thức’ và ‘dự đoán’, loại khả năng có đặc tính này tương đối dễ huấn luyện hơn so với những khả năng động một tí là phóng ra một quả cầu xoắn ốc, chỉ cần để cơ thể và khả năng của cậu dần dần hòa hợp là được.”

Ôn Kỳ Mặc chỉ vào căn phòng phía sau: “Bên trong đây là một căn phòng cơ quan được trang bị ba mươi chín nghìn khẩu súng cao su siêu nhỏ ẩn, mỗi giây có thể bắn ra 1 đến 39000 viên đạn cao su, tốc độ bay của đạn tuy chậm hơn một chút so với đạn thật nhưng đối với cảnh giới hiện tại của cậu cũng đủ dùng rồi.

Cậu cần làm là đứng vào đó, dùng khả năng nhận thức và tầm nhìn động của mình, né tránh đạn cao su hết mức có thể.

Xét đến cảnh giới của cậu, trước tiên hãy bắt đầu từ 50 viên đạn mỗi giây.”

Lâm Thất nhìn căn phòng, gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Đẩy cửa bước vào phòng, Lâm Thất đứng chính giữa, nhìn những lỗ súng nhỏ như tổ ong phân bố khắp tường, trong lòng lại một lần nữa dâng lên dự cảm không lành...

“Khoan đã, sao dưới chân cũng toàn là lỗ súng thế này? Bắn trúng chỗ không nên bắn thì sao?” Lâm Thất nhìn những lỗ súng dày đặc dưới chân, chỉ thấy dưới háng lạnh toát, sắc mặt thay đổi. “Trong thực chiến, nguy hiểm có thể xuất hiện từ bất cứ đâu, không có chỗ nào không nên đánh.” Giọng Ôn Kỳ Mặc vang lên từ khắp bốn phía: “Nếu cậu đã chuẩn bị xong, tôi sẽ bắt đầu.”

Chương 65 - Thần Khư không hoàn chỉnh 2

Lâm Thất từ từ nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

“Bắt đầu đi.”

Tút——!

Vù vù vù...

Ngay khi tiếng nhắc nhở vang lên, trong phạm vi cảm nhận của Lâm Thất, những viên đạn cao su như mưa rào bay tới từ khắp bốn phía, tốc độ cực nhanh, mắt thường căn bản không thể bắt kịp!

Lâm Thất phản ứng ngay khi đạn vừa ra khỏi nòng, liên tục nhảy lùi về sau né tránh được phần lớn số đạn nhưng lại có một loạt đạn khác bắn ra, hơn nữa góc độ đều cực kỳ hiểm hóc!

Trong phạm vi cảm nhận của Lâm Thất, anh ta có thể dự đoán quỹ đạo của đạn là thật nhưng số quỹ đạo mà anh ta có thể dự đoán cùng lúc lại có hạn.

Ví dụ như để một người bắt một quả bóng bàn đang lăn thì có thể dễ dàng làm được, nếu bắt ba quả bóng bàn cùng lúc, cũng được.

Nhưng nếu có hai mươi quả bóng bàn cùng lúc lăn theo những hướng khác nhau thì não người sẽ không thể phản ứng kịp thời, không thể phán đoán chính xác quỹ đạo chuyển động của từng quả.

Lâm Thất cũng đang phải đối mặt với vấn đề này.

Huấn luyện mới bắt đầu được ba giây, trên người anh ta đã trúng hơn chục viên đạn, mặc dù đạn cao su không gây thương tích nhưng vì tốc độ nhanh nên vẫn có cảm giác đau.

Vì vậy, cuối cùng anh ta cũng hiểu được chân lý của buổi huấn luyện này...

“Mẹ kiếp, sao lại bị đánh nữa rồi?!”

...

Phòng hoạt động.

Trần Mục Dĩ mặc tạp dề, đeo găng tay, bưng một bát canh xương thơm phức đi đến bên bàn, nhẹ nhàng đặt xuống...

“Oc ọc.” Hồng Anh tròn tròn mắt, nuốt nước miếng ừng ực. “Đội trưởng, anh bao lâu rồi không tự tay nấu ăn? Hôm nay mặt trời mọc đằng tây à?”

Ngô Tương Nam bên cạnh mỉm cười: “Cậu vẫn chưa nhận ra sao? Đây chủ yếu là chuẩn bị cho Lâm Thất, chúng ta chỉ là đi kèm thôi.”

“Chú Trần, chú thiên vị!” Tư Tiểu Nam bực bội nói.

Trần Mục Dĩ hơi giật khóe miệng, mặt không biểu cảm nói: “Tôi chỉ ăn cơm hộp chán rồi, muốn đổi khẩu vị, không liên quan đến thằng nhóc đó.”

“Thì ra là vậy.” Mắt Hồng Anh sáng lên, đưa đũa vào bát canh xương: “Vậy em không khách sáo nữa nhé, hí hí...”

Chát——!

Trần Mục Dĩ dùng đũa đánh vào tay Hồng Anh, khẽ nói:

“Lâm Thất vẫn chưa tan học, đợi hết cả đi.”

Hồng Anh: ε(┏┓┓┓┓┓)3 Đội trưởng không yêu chúng em nữa rồi...

“Thơm quá...” Lâm Thất đau nhức khắp người lê bước ra khỏi phòng huấn luyện, ngửi thấy mùi thơm từ phòng hoạt động, đôi mắt như tro tàn lại bùng cháy trở lại.

Ôn Kỳ Mặc hơi nhếch khóe miệng: “Xem ra, trận đòn sáng nay của cậu không uổng phí...”

Lâm Thất đi thẳng đến phòng hoạt động, vừa đẩy cửa vào, bốn cặp mắt oán trách đồng loạt quét tới.

“...” Lâm Thất cảm thấy bầu không khí có chút không ổn: “Sao... vậy?”

“Không sao, ngồi xuống ăn cơm đi.” Trần Mục Dĩ liếc anh ta một cái, khẽ nói.

“Ồ.”

Đợi Lâm Thất ngồi xuống, Hồng Anh nhìn Trần Mục Dĩ với vẻ đáng thương không nói nên lời.

“Ăn cơm đi.” Cuối cùng, Trần Mục Dĩ cũng nói ra câu mà mọi người chờ đợi từ lâu.

Mấy người ra tay, như những con sói đói mấy ngày, mắt đều đỏ ngầu.

“Chị Hồng Anh, đồ ăn của mấy người canh gác... vẫn luôn tốt như vậy sao?” Lâm Thất nhìn đầy bàn thức ăn, nhỏ giọng hỏi.

Hồng Anh trả lời không vui: “Giờ tôi không muốn nói chuyện với cậu.”

Hồng Anh nói xong, lại suy nghĩ một chút, bổ sung: “Tôi phải đợi ăn xong mới nói chuyện với cậu!”

Lâm Thất:...

“Lâm Thất.”

“Có, đội trưởng.”

“Hôm nay huấn luyện, có thu hoạch gì không?”

“Có, thu hoạch rất nhiều.”

“Ừm.” Trần Mục Dĩ gật đầu, dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Có đau không?”

“... Có chút.”

“Tiểu Nam, lát nữa giúp cậu ấy trị thương.”

Tư Tiểu Nam bĩu môi, ngoan ngoãn gật đầu: “Được.”

Trần Mục Dĩ suy nghĩ một chút, lại bổ sung một câu: “Không cần chữa khỏi hẳn, chỉ cần ngày mai vẫn có thể bị đánh là được.”

Lâm Thất:...

Rầm!

Hai đôi đũa trong bát canh xương va vào nhau, phát ra tiếng động nhẹ.

Hai đôi đũa giăng co, kẹp chặt miếng thịt đó, không ai chịu nhường ai.

Hồng Anh và Ngô Tương Nam trừng mắt nhìn nhau, cứ giăng co như vậy, ánh mắt như va chạm nhau trong không khí, tạo ra một loạt tia lửa.

“Ngô Tương Nam, miếng thịt này là tôi nhìn thấy trước.”
Hong Anh trừng mắt nói.

Ngô Tương Nam bình tĩnh nói: “Tôi kẹp trước.”

“Anh buông ra.”

“Tôi không buông.”

“Buông ra!”

“Không buông!”

Xoẹt xoẹt...

Những tia lửa va chạm giữa hai người ngày càng mạnh mẽ.

Ngay lúc này, Lãnh Huyền ngồi bên cạnh lặng lẽ ăn cơm, cảm thấy mình không có chút tồn tại nào, nhìn chăm chăm vào miếng thịt đó, đưa tay sờ vào thắt lưng...

Rút ra một khẩu súng tiểu liên MP5,

Đặt lên bàn.

“Buông ra hết.” Anh ta bình tĩnh nói.

Hồng Anh:...

Ngô Tương Nam:...Lãnh Huyền rất tự nhiên đưa đũa kẹp miếng thịt lớn nhất, do dự một lúc rồi bỏ vào bát của Lâm Thất.

“Mới đến, ăn nhiều vào, lát nữa tập bắn súng.”

Lãnh Huyền vừa cất khẩu súng tiểu liên vừa lạnh lùng nói.

“Hả? Ồ... Được.” Lâm Thất nhất thời không phản ứng kịp, rồi ngơ ngác nhìn Lãnh Huyền đang cúi đầu ăn cơm...

Đúng là tuyệt vời,

Cái gì gọi là người ít nói mà tàn nhẫn?

Đây mới thực sự là người ít nói mà tàn nhẫn!

“Lãnh Huyền, lần sau cố gắng đừng rút súng trên bàn ăn.”
Trần Mục Dĩ lên tiếng nhắc nhở,

“Lỡ như cướp cò... thì bàn thức ăn này đáng tiếc lắm.”

Lãnh Huyền gật đầu: “Ồ.”

Hồng Anh và Ngô Tương Nam nhìn nhau, đồng thời ngoan ngoãn cúi đầu ăn cơm.

Đợi đến khi Lâm Thất ăn sạch thức ăn trong bát, Lãnh Huyền đứng dậy đi đến bên cạnh anh ta, khẽ mở lời:

Chương 66 - Tài năng của tôi thế nào?

“Ăn no chưa?”

“No rồi.”

“Đi, tập bắn súng.”

“Được!”

Nhìn bóng lưng hai người dần biến mất trong hành lang, Ôn Kỳ Mặc thở dài, quay sang nhìn Tư Tiểu Nam.

“Tiểu Nam.”

“Sao vậy?”

“Thân phận cung chiều của cậu bị thay thế rồi.”

Tư Tiểu Nam: ￣へ￣

...

“Súng, là vũ khí nóng, là kết tinh trí tuệ của loài người.”

Trong phòng bắn súng, Lãnh Huyền đứng trước một bức tường treo đủ loại súng, mặt không biểu cảm nói.

“Đối với sinh vật thần thoại cấp cao, chúng có thể đóng vai trò rất nhỏ nhưng đối với sinh vật thần thoại cấp thấp, súng thường hiệu quả hơn vũ khí lạnh.

Đặc biệt là đối với người mới, trong điều kiện không có trình độ cận chiến mạnh, việc học sử dụng súng là rất cần thiết.”

Lãnh Huyền lấy một khẩu súng lục từ bức tường phía sau, đặt trước mặt Lâm Thất.

“Tôi chỉ dạy cậu hai điều, một là kỹ thuật bắn súng, hai là nguyên lý cấu tạo của súng, trong trường hợp không có ý định chuyên về súng sau này thì đối với cậu như vậy là đủ rồi.”

Lâm Thất liên tục gật đầu.

“Bây giờ, cầm khẩu súng này đi bắn bia, để tôi xem năng khiếu của cậu.” Lãnh Huyền chỉ vào bia bắn không xa.

Lâm Thất gật đầu, cầm khẩu súng lục, đứng trước bệ bắn.

Hít một hơi thật sâu,

Học theo động tác nhìn thấy trên TV,

Nâng súng,

Nhắm,

Bắn!

Bùm——!

Một tiếng súng vang lên, hai khuôn mặt lập tức tối sầm lại.

Bắn trượt rồi...

Lãnh Huyền đi đến trước bia bắn, kiểm tra đi kiểm tra lại không thấy lỗ đạn, vẻ mặt có vẻ khó coi: “Bia bắn 30 mét mà cũng bắn trượt được? Cái này...”

Lâm Thất buông súng, khẽ ho hai tiếng: “Cái kia... năng khiếu của tôi thế nào?” Lãnh Huyền liếc anh ta, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

“Cậu? Cậu có cái năng khiếu gì chứ.”

Lâm Thất:...

...

Trở về biệt thự lớn của Hồng Anh, Lâm Thất bất lực ngã xuống ghế sofa, xoa xoa khóe mắt mệt mỏi.

Một ngày huấn luyện này có thể nói là chịu sự tra tấn về thể xác và tinh thần, đầu tiên bị đội trưởng đánh cho tơi tả, sau đó bị đạn cao su bắn thành cái sàng,

Buổi học súng buổi tối tuy không mệt nhưng lại liên tục chà đạp lòng tự trọng của anh...

Anh thực sự không có năng khiếu về súng.

Sau một buổi tối huấn luyện, khi bước ra khỏi phòng huấn luyện, Lâm Thất thấy rõ Lãnh Huyền còn mệt hơn anh, quan trọng nhất là ánh sáng trong mắt anh ta... đã mất rồi.

Cuối cùng Lãnh Huyền còn an ủi anh, nói rằng người mới như vậy cũng không phải quá tệ, bảo anh sau này cố gắng.

Nhưng nói đi nói lại, ngược lại thành Lâm Thất an ủi anh ta.

“Anh yên tâm, em thấy em không có năng khiếu chỉ là tạm thời thôi, luyện nhiều sẽ ổn.”

“Anh phải tin em, cũng phải tin bản thân mình, anh bắn súng giỏi như vậy, không có lý gì không dạy được em chứ?”

“Thời gian, quan trọng nhất là thời gian... phải kiên nhẫn...”

“Lạc quan lên, ít nhất trong phạm vi hai mươi mét, em vẫn có thể bắn trúng bia, em vẫn còn cứu được!”

“...”

Ngay khi Lâm Thất buồn bã, một bóng hình xinh đẹp lặng lẽ bước đến trước mặt anh.

“Thất Dạ, có phải rất mệt không?” Hồng Anh mặc bộ đồ ngủ lông, tay cầm một tách trà, cười đưa cho Lâm Thất.

Lâm Thất miễn cưỡng cười, nhận lấy tách trà: “Cảm ơn.”

“Thực ra cũng ổn, tuy mệt nhưng rất bổ ích.” Lâm Thất uống một ngụm trà, nhìn quanh: “Tiểu Nam đâu?”

“Có vẻ như nó hơi tức giận vì cậu giành mất vị trí cung chiều của nó, về phòng rồi.”

“Thảo nào, lúc này nó chữa trị cho mình, cứ véo thịt mình, mình còn tưởng là quy trình bình thường.” Lâm Thất sờ sờ cánh tay mình, chỗ nào cũng tím bầm, bưng tỉnh hiểu ra.

Hồng Anh phì cười một tiếng.

“Thực ra, đội trưởng đối xử với ai cũng nghiêm khắc như vậy, lúc mình mới đến đây, dù mình là con gái, anh ấy cũng không nương tay, đánh mình khóc luôn.” Hồng Anh ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như nhớ lại điều gì, khóe miệng nở nụ cười.

“Có hơi tàn nhẫn.”

“Không tàn nhẫn, không tàn nhẫn chút nào.” Hồng Anh lắc đầu: “Tần suất tử vong của người canh gác ở thành phố Thương Nam giảm xuống, cơ bản đều là công lao của đội trưởng, một là vì bản thân anh ấy mạnh, hai là... anh ấy rất có trách nhiệm với các thành viên khác.

Anh ấy đánh cậu càng mạnh, cậu càng nhớ đau, càng nhanh trưởng thành. Anh ấy thà để các thành viên ghét anh ấy, còn hơn để họ chết trên chiến trường vì năng lực không đủ... em hiểu không?”

Lâm Thất im lặng hồi lâu, dường như lại nhớ đến ánh mắt sắc bén của Trần Mục Dĩ vào buổi sáng, chậm rãi gật đầu.

“Em hiểu.”

Khóe miệng Hồng Anh hơi cong lên, như một người chị lớn xoa đầu Lâm Thất, nhẹ giọng nói: “Được rồi, mệt thì đi

ngủ sớm đi, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Lâm Thất tạm biệt Hồng Anh, trở về phòng mình, kéo cơ thể mệt mỏi nằm trên giường, nhìn chăm chăm vào trần nhà trống rỗng, ngân người ra.

Một lúc sau, anh lại từ từ bò dậy khỏi giường...

Rút thẳng con dao trong vỏ ra,

Một tay cầm dao, một tay cầm vỏ,

Nhắm mắt nhớ lại từng thế dao mà Trần Mộc Dã sử dụng hôm nay,

Dưới ánh trăng mờ ảo,

Vung một nhát dao lại một nhát dao!

Trường trung học số 2.

Tiếng chuông tan học vang lên, từng tốp học sinh túa ra khỏi cổng trường, vừa đi vừa nói chuyện cười đùa.

“Ôi, hôm nay lại giao nhiều bài tập thế này, lại phải vật lộn đến mười một giờ đêm mất...”

Chương 67 - Lại đến? 1

“Đúng rồi! Thầy giáo gốc đó, giao hẳn 12 bài đọc hiểu! Có để người ta sống không?”

“? Đọc hiểu không phải viết bừa à?”

“Viết bừa thế nào?”

“Ba dài một ngắn thì chọn ngắn, ba ngắn một dài thì chọn dài, dài ngắn không đều thì chọn C, mơ hồ thì chọn D.”

“... Đợi đã, tôi lấy vở ra ghi lại đã!”

“...”

Bỗng nhiên, một học sinh quay đầu lại, nói với Lý Nghị Phi đang đi cuối cùng:

“Lý Nghị Phi, sao cậu chậm thế, nhanh lên nào!”

Lý Nghị Phi hoàn hồn: “À, đến đây, đến đây.”

Cậu ta tăng tốc đuổi theo đoàn người nhưng vẫn không ngừng đảo mắt nhìn xung quanh, có vẻ như tâm trí không ở đây.

“Cậu sao thế? Tìm gì vậy?” Vương Lương thắc mắc hỏi.

Lý Nghị Phi do dự một lát, thở dài: “Sau chuyện lần trước, tớ bị ám ảnh chuyện tan học về nhà rồi... Mặc dù bây giờ không có tiết tự học buổi tối, trời vẫn còn sáng nhưng tớ vẫn thấy... rợn người!”

Vương Lương trợn mắt: “Không phải chỉ gặp một tên giết người thôi sao, có cần khoa trương thế không? Lý Nghị Phi, trông cậu to cao thế kia mà gan thì bé thế?”

“Không phải... Thôi, nói cậu cũng không hiểu được.” Lý Nghị Phi lắc đầu.

Ngay sau đó, cậu ta như nhớ ra điều gì, đột nhiên dừng bước.

“Sao thế?”

“Tớ chợt nhớ ra là mình chưa mang bài tập về, còn để trong ngăn bàn.” Lý Nghị Phi đau đầu nói.

“Cậu đúng là não cá vàng, vốn đã ngốc rồi, giờ còn không dùng được nữa... May mà trường chưa đóng cửa, về lấy nhanh đi, tớ đi với mấy đứa trước.”

Vương Lương đeo cặp, vẫy tay với Lý Nghị Phi, quay người đi theo những người khác.

Lý Nghị Phi thở dài tại chỗ, quay đầu đi về phía trường học.

Khi cậu ta quay lại cổng trường, đã hơn hai mươi phút sau khi tan học, những học sinh cần về cơ bản đã đi hết, cả trường trống rỗng.

“May mà cửa vẫn chưa đóng.” Lý Nghị Phi lầm bầm, nhanh chân chạy vào trường.

Khuôn viên trường học dưới ánh hoàng hôn trở nên tĩnh lặng hơn thường ngày, vắng vẻ hơn hẳn. Thỉnh thoảng có một vài học sinh quét dọn mới đi ra khỏi lớp, nhìn đồng hồ, vội vã chạy về phía cổng lớn, lướt qua Lý Nghị Phi đang đi ngược chiều.

Bọn họ đều vội về nhà, vội về ăn bữa tối nóng hổi ở nhà.

Lý Nghị Phi đi càng xa, người càng ít, hoàng hôn càng đậm.

Hai bên đường, những cây cổ thụ cao lớn xào xạc trong gió, ánh nắng tàn của mặt trời sắp lặn lọt qua kẽ lá, càng lúc càng tối, càng lúc càng ít...

Lý Nghị Phi vội vã chạy đến trước tòa nhà dạy học lớp 11, hai bước một lần chạy lên tầng bốn, đến trước cửa lớp mình.

Trong hành lang trống trải, ngoài ánh hoàng hôn ảm đạm, chỉ có một mình Lý Nghị Phi.

Lúc này, những bạn học quét dọn cơ bản đã đi hết, ngay cả cửa lớp cũng đã khóa.

Nhưng điều này không làm khó được Lý Nghị Phi, cậu ta thành thạo mở cửa sổ, đặt cặp xuống, hai tay chống lên bệ cửa sổ rồi trèo vào.

“Vở bài tập, vở bài tập, vở bài tập... Tìm thấy rồi!” Lý Nghị Phi lục lọi một lúc trên bàn học của mình, lấy ra một cuốn vở, mắt sáng lên.

Cậu ta nhét vở vào cặp, đến bên cửa sổ, chuẩn bị trèo ra ngoài theo cách cũ.

Ngay lúc này, hai bóng người đột nhiên xuất hiện ở cuối hành lang.

Lý Nghị Phi liếc mắt nhìn thấy họ, toàn thân run lên, nhanh chóng ngồi xổm xuống, trốn sau viên gạch dưới cửa sổ.

“Đâu phải vận may gì, lại đúng lúc gặp phải chủ nhiệm?” Lý Nghị Phi thầm mắng một câu.

Hai người đi từ cuối hành lang đến, một người là lớp trưởng môn Ngữ văn lớp họ, Lưu Tiểu Yên, một người là chủ nhiệm khối 11 của họ.

Bản thân sau khi tan học lại lén trèo cửa sổ vào lớp, rất dễ khiến người khác hiểu lầm, nếu bị chủ nhiệm phát hiện, chắc

chấn là trăm miệng cũng không thể cãi được, không thể thoát tội.

Vì vậy, Lý Nghị Phi liền nép chặt vào tường, định đợi hai người kia đi rồi mới đi.

Hai người vừa nói chuyện vừa đi về phía lớp học nơi Lý Nghị Phi trốn, dần dần, Lý Nghị Phi có thể nghe rõ tiếng nói chuyện của họ.

“... Cho nên, môn Ngữ văn lớp các em nhất định phải chú trọng, chọn ra một người viết văn tốt nhất, tham gia cuộc thi cấp thành phố lần này.”

“Em biết rồi ạ chủ nhiệm, lớp em có khá nhiều bạn viết văn tốt, ví dụ như...”

Hai người vừa đi vừa nói, chủ nhiệm có vẻ như đi mệt rồi, dừng bước, chống hai tay lên lan can hành lang, nghỉ ngơi.

Còn Lưu Tiểu Yến cũng dừng lại, đứng bên cạnh chủ nhiệm tiếp tục nói.

Vị trí của họ, lại vừa vặn ở ngay cửa lớp học nơi Lý Nghị Phi trốn.

Lý Nghị Phi nhìn thấy cảnh này qua sự phản chiếu của cửa sổ, bất lực trợn mắt, dứt khoát ngồi xuống tại chỗ, đợi hai người kia đi. “Ừm, những gì em nói đều đúng, ngày mai gọi chúng đến văn phòng của tôi, tôi sẽ nói chuyện với chúng.” Chủ nhiệm hài lòng gật đầu, quay sang nói với Lưu Tiểu Yến, bước đi chuẩn bị rời đi.

“Chủ nhiệm!” Lưu Tiểu Yến đột nhiên lên tiếng, gọi chủ nhiệm lại.

Chủ nhiệm quay đầu lại, nghi hoặc nhìn cô: “Em còn chuyện gì sao? Học sinh Lưu Tiểu Yến?”

Dưới ánh hoàng hôn, trên mặt Lưu Tiểu Yến hiện lên một vết ửng hồng khẽ, không hiểu sao lại trở nên e thẹn.

“Chủ nhiệm, thật ra, thật ra em... Em vẫn luôn muốn nói với anh rằng...”

Trốn ở một bên, Lý Nghị Phi trợn tròn mắt, trông mắt như muốn rớt ra ngoài, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc!

Chết tiệt!

Tôi chỉ quay lại lấy vở bài tập, tôi đã nhìn thấy cái quái gì thế này?!

Lưu Tiểu Yến lại có ý với chủ nhiệm sao?!

Chương 68 - Lại đến? 2

Nhưng mà nhưng mà chủ nhiệm sắp năm mươi tuổi rồi!
Còn bị hỏi nữa!

Sở thích của cô ta nặng như vậy sao?

Đứng trước mặt Lưu Tiểu Yên, chủ nhiệm nhú mày càng chặt.

“Thật ra em... Em vẫn luôn muốn...

Muốn...

Ăn anh!”

Ba chữ cuối cùng thốt ra, miệng Lưu Tiểu Yên há to một cách kinh ngạc, như thể bị người ta xé toạc ra vậy! Lộ ra từng chiếc răng nanh nhọn hoắt như gai nhọn!

Đôi mắt của cô ta đã biến mất, trong mắt chỉ còn tròng trắng, trông vô cùng đáng sợ! Còn lúm đồng tiền trên má, vẫn ửng hồng một cách kỳ lạ dưới ánh hoàng hôn...

Chủ nhiệm tròn tròn mắt, vô thức há to miệng, muốn hét lên!

Ngay sau đó, cả cái đầu của Lưu Tiểu Yên đều há ra từ vị trí miệng! Hàng loạt răng nanh nhọn hoắt tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo!

Cái miệng này quá lớn, lớn đến mức có thể dễ dàng nhét vừa một người sống!

Vì vậy, cái miệng rộng như chậu máu này gần như ngay lập tức nuốt chửng chủ nhiệm, máu thịt trong đó nhúc nhích, vằn vẹo, khiến người ta buồn nôn!

Chứng kiến toàn bộ quá trình, Lý Nghị Phi vội vàng che miệng mình, hoảng sợ nhìn chăm chăm vào cửa sổ, toàn thân run rẩy!

Lưu Tiểu Yến nhai rất lâu, đột nhiên, cái miệng rộng như chậu máu kia lại há ra,

Oe ra một chủ nhiệm hoàn chỉnh.

Ngoài việc trên người có một ít chất nhờn thì ngay cả một sợi tóc cũng không mất.

Ông ta cứ nằm im như vậy trên mặt đất, còn cái đầu bằng máu thịt của Lưu Tiểu Yến bên cạnh thì dần dần phục hồi, chỉ trong vài giây đã trở lại thành một nữ sinh trung học bình thường.

Cô ta nhìn chăm chăm vào chủ nhiệm trước mặt, không nhúc nhích.

Vài giây sau, chủ nhiệm trên mặt đất đột nhiên mở mắt, toàn thân đứng dậy khỏi mặt đất theo một tư thế kỳ lạ.

Ông ta và Lưu Tiểu Yến nhìn nhau,

Cùng lúc nở nụ cười.

Hai người với tư thế đồng bộ vô cùng kỳ lạ, bước đi dần dần biến mất ở cuối hành lang.Đợi đến khi xác nhận hai người kia thực sự đã rời đi, Lý Nghị Phi mới buông miệng ra, bất lực ngã gục xuống đất, thở hổn hển.

Trong lòng hắn chỉ có hai chữ:

“Lại nữa ư?!!!”

“Ting tong—— Chào mừng quý khách!”

Lâm Thất Dạ đẩy cửa văn phòng ra, thấy Hồng Anh đang ngồi thẳng đơ trên ghế sofa, ngẩn người ra, cô vẫy tay với cô ấy.

“Chào buổi sáng, chị Hồng Anh.”

“Thất Dạ! Em cuối cùng cũng đến rồi!” Hồng Anh thấy Lâm Thất Dạ, liền bật dậy khỏi ghế sofa.

“Sao vậy?”

“Có chuyện rồi.” Hồng Anh nghiêm túc nói, tiến lên nắm lấy cổ tay Lâm Thất Dạ, nhanh chân đi về phía tầng hầm.

Lâm Thất Dạ lần đầu tiên thấy Hồng Anh lộ ra vẻ mặt nghiêm trọng như vậy, lông mày hơi nhíu lại: “Bí ẩn... giáng xuống rồi sao?”

“Ừ và rất cực thủ.”

Hai người đẩy cửa bước vào phòng hoạt động, Lâm Thất Dạ mới phát hiện ra, tất cả mọi người trong đội 136 đã có mặt đông đủ.

Trần Mục Dã dựa vào cột nhìn thấy Lâm Thất Dạ đến, bước đến bên bàn họp, ngồi xuống, vẫn không biểu lộ cảm xúc.

“Mọi người đã đến đông đủ, chuẩn bị họp.”

Sau khi mọi người ngồi vào chỗ, Trần Mục Dã dùng đốt ngón tay gõ lên mặt bàn, chậm rãi nói:

“Tối qua, chúng ta nhận được tin, lại xuất hiện nghi vấn về sự tồn tại của sinh vật thần thoại.

Địa điểm ở... Trường trung học số 2 Thương Nam.”

“Trường số 2?!” Lâm Thất Dạ sửng sốt.

“Đúng vậy, chính là trường em từng học.” Trần Mục Dã gật đầu: “Hơn nữa, người báo án hình như còn là người quen cũ của em.”

Trần Mục Dã hét về phía căn phòng phía sau: “Tên nhóc kia, tỉnh chưa? Tỉnh rồi thì ra đây!”

Mọi người cùng nhìn về phía đó, rất nhanh, cửa phòng được từ từ mở ra, một thiếu niên với đôi mắt đầy tơ máu bước ra từ.

Lâm Thất Dạ thấy hấn, kinh ngạc thốt lên: “Lý Nghị Phi?”

Lý Nghị Phi sửng sốt, nhìn thấy Lâm Thất Dạ ngồi bên bàn họp, dụi dụi mắt, xác nhận đúng là cô.

“Lâm Thất Dạ? Sao cậu cũng ở đây? Cậu cũng nhìn thấy con quái vật đó rồi sao?”

“Không, cậu ấy là một thành viên của chúng ta.” Ngô Tương Nam lắc đầu, nói.

“Thành viên tạm thời.” Trần Mục Dĩ sửa lại.

Lý Nghị Phi há hốc mồm nhìn Lâm Thất Dạ, một lúc sau mới phản ứng lại: “Chết tiệt! Họ nói cậu đi lính rồi, hóa ra cậu lại gia nhập vào đây!”

Lâm Thất Dạ nhún vai: “Xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn.”

“Chuyện của các cậu, có thể nói sau, bây giờ nói về vụ án trước.” Trần Mục Dĩ nhắc nhở, sau đó anh ta như nhớ ra điều gì, bổ sung thêm, “Thông thường, nếu xảy ra vụ án nghi ngờ liên quan đến bí ẩn thì trước tiên sẽ báo cho cơ quan cảnh sát, sau đó họ sẽ chuyển tiếp cho chúng ta nhưng lần trước tên nhóc này đã trải qua vụ án Quỷ diện nhân, tiếp xúc với chúng ta, còn ký cả thỏa thuận bảo mật nên trực tiếp gọi điện đến, tiết kiệm được công đoạn trung gian.

Đây là trường hợp cá biệt, quy trình xử lý vụ án bình thường của chúng ta không phải như vậy.”

Mọi người gật đầu nhưng Lâm Thất Dạ rất rõ ràng, những lời này của Trần Mục Dĩ là giải thích cho cô nghe.

“Nói đi.”

“Được.” Lý Nghị Phi nuốt nước bọt, nhớ lại: “Tối qua, tôi về trường lấy vở bài tập, tình cờ nhìn thấy...”

Lý Nghị Phi kể lại tường tận những gì mình chứng kiến hôm qua, càng nghe, lông mày của các thành viên trong đội càng nhíu chặt.

Đợi đến khi Lý Nghị Phi kể xong, Ngô Tương Nam gật đầu:

“Nếu những gì tên nhóc này nói đều là sự thật thì vụ việc này có đến chín mươi lăm phần trăm khả năng liên quan đến bí ẩn.” Nói rồi, anh ta quay sang nhìn Lý Nghị Phi:

Chương 69 - Bí ẩn giáng xuống

“Cậu phải biết, nếu báo cáo tình hình giả thì hậu quả sẽ như thế nào chứ?”

“Biết, biết, những gì tôi nói trước đó đều là sự thật, thực sự không thể nào thực hơn được nữa!” Lý Nghị Phi trả lời thành thật.

“Được rồi.” Trần Mục Dã quay sang nhìn Ngô Tương Nam: “Nói suy nghĩ của cậu đi.”

“Dựa trên những thông tin hiện có, sinh vật thần thoại này có khả năng nguy trang cực mạnh, khi biến thành người khác, vẫn có thể giao tiếp bình thường với người khác, không dễ lộ sơ hở.”

Ôn Kỳ Mặc ở bên cạnh thở dài: “Nguy trang sao... Lại là một tên phiền phức.”

“Ngoài ra, nó còn nghi ngờ có khả năng đồng hóa sinh vật mà nó nuốt vào, đây mới là điều chúng ta thực sự cần cảnh giác.” Ngô Tương Nam nói.

“Giống như thầy ma trong phim vậy sao? Lây nhiễm vô hạn?” Hồng Anh hỏi.

“Mặc dù cách lây nhiễm khác nhau nhưng về hiệu quả thì chúng thực sự khá giống nhau.”

“Vậy thì chúng ta chỉ cần xông vào trường, chém chết Lưu Tiểu Yến là được rồi?” Hồng Anh sáng mắt lên.

“Không đơn giản như vậy.” Lâm Thất Dạ ngồi ở đầu kia đột nhiên lên tiếng: “Vì nó có thể lây nhiễm cho người khác nên chúng ta không thể xác định được Lưu Tiểu Yến có phải là bản thể của nó hay không... Bởi vì cô ta cũng có thể bị người khác lây nhiễm.”

“Thất Dạ nói đúng.” Ngô Tương Nam gật đầu: “Điểm khó khăn lớn nhất của sự kiện bí ẩn này là chúng ta không biết nguồn gốc của con đường lây nhiễm kỳ lạ này ở đâu, giống như chúng ta đi chém thầy ma, nếu không tìm được cơ thể mẹ của thầy ma thì dù có chém chết hết những thầy ma con khác cũng vô dụng.”

“Hơn nữa, chúng ta không biết sinh vật thần thoại này đã tồn tại bao lâu, đã lây nhiễm cho bao nhiêu người.” Ôn Kỳ Mặc bổ sung: “Lưu Tiểu Yến có thể là người đầu tiên nó lây nhiễm, cũng có thể là người thứ không biết bao nhiêu bị nó lây nhiễm, Thậm chí, chúng ta phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất...”

“Tình huống xấu nhất?” Hồng Anh thắc mắc.

“Đó là toàn bộ trường số Hai... đều trở thành một ngôi trường quái vật.” Ngô Tương Nam từ từ mở lời, đôi mắt đầy vẻ nghiêm trọng: “Thậm chí, con quái vật này lây nhiễm không chỉ ở trường mà còn ở những nơi khác của thành phố Thương Nam.”

Nghe đến đây, Lý Nghị Phi đột nhiên rùng mình: “Các... các người có ý gì?”

“Cậu có từng nghĩ đến...” Ngô Tương Nam từ từ đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt Lý Nghị Phi, bình tĩnh mở lời:

“Ngôi trường cậu đang học, ngoài cậu ra, những giáo viên, học sinh khác... đều là quái vật biến thành?”

Không, thậm chí, cậu đang đứng ở đây...

Cũng có khả năng không biết bất giác, đã trở thành một phần của bí ẩn?”

Đồng tử của Lý Nghị Phi đột nhiên co lại, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ lòng bàn chân chạy thẳng lên não, cả đầu óc trống rỗng!

“Được rồi Tương Nam, đừng dọa cậu ấy nữa.” Ôn Kỳ Mặc cười đứng dậy: “Nếu thực sự như vậy thì [Tai Ương Chi Nha] đã kêu từ lâu rồi, vì nó vẫn chưa có động tĩnh gì thì chứng tỏ tình hình vẫn chưa đến mức nguy hiểm như vậy.”

“[Tai Ương Chi Nha]? Đó là thứ gì?” Lâm Thất Dạ nghi hoặc nhìn Hồng Anh.

“Là một con quạ, cũng là một Cẩm Vật tự mang theo Cẩm Khư.” Hồng Anh kiên nhẫn giải thích: “Khi thành phố Thương Nam sắp xảy ra đại họa, nó sẽ kêu lên báo trước, coi như là một thiết bị dò tìm vậy.”

“Ồ.” Lâm Thất Dạ gật đầu.

“Tóm lại, vì bí ẩn đã xuất hiện, chúng ta nhất định phải điều tra đến cùng, nếu để mặc cho con quái vật này tiếp tục phát triển, chỉ sợ tương lai mà Tương Nam mô tả cũng không còn xa nữa.” Trần Mục Dã từ từ mở lời: “Tương Nam, cậu có kế hoạch gì?”

Ngô Tương Nam ngồi xuống, đẩy đẩy mắt kính, nghiêm túc nói: “Tôi cho rằng, việc cấp bách nhất là phải tìm ra nơi ở của bản thể sinh vật thần thoại, đồng thời tìm hiểu xem nó đã lây nhiễm cho bao nhiêu người, vì vậy tôi đề nghị, lần này chúng ta chia thành hai nhóm hành động.

Một nhóm lấy trường số Hai làm trung tâm, tỏa ra xung quanh, tìm kiếm dấu vết của những người bị lây nhiễm khác;

Một nhóm thâm nhập vào bên trong trường số Hai, lần theo dấu vết, nhanh chóng tìm ra nơi ở của bản thể.”

Trần Mục Dĩ gật đầu, ánh mắt lướt qua từng người:

“Vì phải thâm nhập vào bên trong trường số Hai nên không được để nó cảnh giác, phải phù hợp với hình tượng học sinh trung học...”

Hồng Anh, Tiểu Nam, còn... Thất Dạ,

Vào trường số Hai, tìm ra bản thể của nó là nhiệm vụ giao cho các cậu.”

“Đội trưởng, Thất Dạ chỉ là thành viên tạm thời, trước khi chuyển chính thức không nên tham gia hành động thanh trừng bí ẩn.” Ngô Tương Nam hơi nhú mày. Trần Mục Dĩ lắc đầu: “Theo những thông tin hiện có, sinh vật thần thoại này rất giỏi ngụy trang, ẩn núp và lây nhiễm, bản thân nó không có cảnh giới cao, Thất Dạ cũng đã được huấn luyện nửa tháng, thực lực đã tăng lên không ít, đây là cơ hội rèn luyện rất tốt cho cậu.

Hơn nữa trước đây cậu từng là học sinh trường số Hai, rất quen thuộc với trường số Hai, cũng là bạn học của Lưu Tiểu Yến, để cậu tiếp cận Lưu Tiểu Yến là tự nhiên nhất.”

Nói đến đây, Trần Mục Dĩ lại nhìn về phía Lâm Thất Dạ, tiếp tục nói: “Tất nhiên, cậu là thành viên tạm thời, tôi sẽ không ép buộc cậu, nếu cậu không muốn đi thì ở lại đây canh giữ.”

“Tôi đi.” Lâm Thất Dạ không chút do dự.

Trần Mục Dĩ nói không sai, sau nửa tháng huấn luyện, sức chiến đấu của cậu đã tăng lên rất nhiều, cậu rất cần một cơ hội để thực hành những gì đã học.

Chương 70 - Thâm nhập 1

Hơn nữa, muốn sống sót trong thời đại nguy hiểm này, phải sớm làm quen với chính sự nguy hiểm, Lâm Thất Dạ tuy thích bảo vệ mình nhưng sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để rèn luyện bản thân.

“Vậy thì bắt đầu hành động thôi.” Trần Mục Dã đứng dậy, sau đó quay sang nhìn Lý Nghị Phi: “Cậu đi cùng Thất Dạ.”

Lý Nghị Phi sững sốt: “Tôi, tôi chỉ là người bình thường thôi... Vạn nhất...”

“Họ sẽ bảo vệ cậu.” Giọng điệu của Trần Mục Dã không có chút gợn sóng: “Cậu đã từng nhìn thấy sinh vật thần thoại đó, chúng ta ở đây là người hiểu rõ nhất về nó, cậu phải đi.”

Nghe thấy giọng điệu gần như ra lệnh của Trần Mục Dã, Lý Nghị Phi đành gật đầu, mặt đầy vẻ khổ sở.

“Nếu lần hành động này thành công... Tôi sẽ cho cậu cơ hội gia nhập người canh gác.” Trần Mục Dã vừa đi về phía cửa vừa chậm rãi nói.

Đôi mắt của Lý Nghị Phi lập tức sáng lên!

Lâm Thất Dạ đang định rời đi thì Lãnh Huyền vẫn đứng ở góc đột nhiên gọi cậu lại.

“Lâm Thất Dạ.”

“Hử?”

Lãnh Huyền đi đến trước mặt cậu, rút từ sau lưng ra một khẩu súng lục đen ngòm, đưa cho Lâm Thất Dạ.

“Đây là...”

“Mang theo đi, băng đạn đã đầy.” Lãnh Huyền khẽ nói.

“Nhưng, tôi bắn súng không giỏi... Vạn nhất bắn nhầm người khác thì sao.” Biểu cảm của Lâm Thất Dạ đột nhiên trở nên khó coi.

Lãnh Huyền nhìn cậu đầy ẩn ý, quay người rời đi,

“Ý nghĩa của súng không chỉ nằm ở việc giết chóc.”

Lâm Thất Dạ ngăn người tại chỗ một lúc, sau đó vẫn bỏ khẩu súng vào túi, bước nhanh về phía cửa thông đạo.

...

Hai mươi phút sau.

Ba bóng người xách những chiếc vali khác nhau, đứng trước cổng trường số Hai, mặt mày cau có.

“Thất Dạ, sao đồng phục của các cậu lại xấu thế này?” Hồng Anh cúi đầu nhìn bộ đồng phục trung học màu đỏ trắng, khinh thường nói. “Đồng phục của con gái thì tạm được.” Lâm Thất Dạ chỉ vào bộ đồng phục xanh trắng của mình: “Đồng phục của con trai mới thật xấu, hơn nữa, đồng phục đẹp hay không cũng tùy thuộc vào người mặc.

Cậu như vậy là được lắm rồi.”

Dưới ánh nắng, Hồng Anh mặc một chiếc áo ngắn tay màu trắng, bên ngoài khoác bộ đồng phục đỏ trắng, khóa kéo mở rộng, theo gió đung đưa nhẹ, tóc đuôi ngựa cao buộc lên, sau lưng còn đeo một chiếc hộp đen dài, cả người tràn đầy sức trẻ và khí phách.

Tư Tiểu Nam bên cạnh lại là một cảnh tượng khác, cô mặc một chiếc áo dài tay hoạt hình, đồng phục quần quanh eo, trông như váy, mái tóc dài đen nhánh buộc thành hai búi lớn, trông giống như một thiếu nữ nhút nhát.

Hồng Anh cười híp mắt chớp mắt với Lâm Thất Dạ: “Thất Dạ, không ngờ cậu lại biết nói chuyện như vậy!”

Lâm Thất Dạ:...

“Vấn đề bây giờ là, tiết học đầu tiên buổi sáng đã bắt đầu được một nửa, chúng ta phải làm sao để vào được.” Lâm Thất Dạ liếc nhìn thời gian, lại nhìn xa về phía người bảo vệ hung dữ ở cổng.

“Hơn nữa chúng ta còn mang theo những thứ này, chắc chắn sẽ bị chặn lại để hỏi.” Tư Tiểu Nam nhìn chiếc hộp đen trong tay mình, nhẹ giọng nói.

“Còn gì đơn giản hơn thế?” Khóe miệng Hồng Anh hơi nhếch lên, ngẩng đầu ưỡn ngực, chỉ vào bức tường cao hơn hai mét không xa: “Nhảy tường vào!”

Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lúc, quay đầu nhìn Tư Tiểu Nam chỉ cao đến vai mình, trông có vẻ yếu đuối: “Tôi thì không sao, chỉ có Tiểu Nam có thể hơi khó khăn...”

Tư Tiểu Nam: (-?_ -?)

Cô lặng lẽ liếc Lâm Thất Dạ, thân hình khẽ động, chớp mắt đã chạy đến bên bức tường, mũi chân điểm nhẹ lên tường, cả người như một chú bướm nhẹ nhàng bay lên!

Cô ta một tay xách chiếc hộp đen, xoay nửa vòng trên không trung, lặng lẽ rơi xuống bên kia bức tường.

Lâm Thất Dạ:...

Hồng Anh che miệng cười nhẹ: “Thất Dạ, Tiểu Nam tuy là một cô gái yếu đuối nhưng cô ấy đã gia nhập người canh gác được hai năm rồi, đừng coi thường cô ấy nhé...”

Nói xong, Hồng Anh cũng nhanh chóng chạy về phía bức tường, như một con chim hồng hạc thiếp trú tường liên tục

bước vài bước, dễ dàng vượt qua bức tường, thoải mái mà không mất đi sự thanh lịch.

Lâm Thất Dạ đi đến dưới bức tường, trong đầu hiện lên màn trình diễn vượt tường đẹp mắt của hai người vừa nãy, khóe miệng hơi giật giật.

Có chút mất mặt...

Anh hít một hơi thật sâu, trước tiên ném chiếc hộp đen qua, sau đó cả người nhảy lên cao, hai tay chống lên mép tường, dễ dàng vượt qua.

Mặc dù trông cũng không tệ nhưng sợ nhất là so sánh, có Hồng Anh và Tư Tiểu Nam ở trước, Lâm Thất Dạ đột nhiên có cảm giác không muốn gặp ai.

“Ừm, cũng được, hơi đẹp trai đấy.” Hồng Anh trả lại chiếc hộp đen cho Lâm Thất Dạ, cười khích lệ. Lâm Thất Dạ lắc đầu, chỉ muốn nhanh chóng kết thúc chủ đề này: “Vậy thì theo kế hoạch, tôi về lớp tiếp cận gần Lưu Tiểu Yến, các cậu đến tòa nhà văn phòng điều tra chủ nhiệm giáo dục.”

“Được, có chuyện gì thì liên lạc qua tai nghe.” Hồng Anh chỉ vào tai nghe tàng hình trên tai, quay người rời đi cùng Tư Tiểu Nam.

Đi được hai bước, cô dừng lại, có chút ngượng ngùng quay đầu lại.

“Cái kia... tòa nhà văn phòng ở đâu? Còn nữa, phòng làm việc của chủ nhiệm giáo dục ở đâu?”

Lâm Thất Dạ bắt lặc chỉ vào tòa nhà cao tầng xa xa: “403.”

...

“Cho nên, chúng ta nói, số lẻ không đổi, số chẵn đổi, ký hiệu xem góc phần tư, khẩu quyết này mọi người nhất định phải nhớ, tiếp theo chúng ta xem câu tiếp theo...”

Trên bục giảng, người đàn ông trung niên đeo kính cầm giáo án, đang hăng hái giảng bài.

Chương 71 - Thâm nhập 2

Đột nhiên, một tiếng gõ cửa vang lên.

Rầm rầm rầm!

Mọi người quay đầu nhìn về phía cửa, chỉ thấy Lâm Thất Dạ đã mười mấy ngày không thấy bỗng đứng yên lặng ở cửa, tay xách hộp đen, hơi cúi người.

“Báo cáo.”

“Lâm Thất Dạ?” Giáo viên toán thấy anh, có chút kinh ngạc: “Sao cậu mới đến? Mấy ngày nay cậu đi đâu vậy?”

“Mất tôi lại có chút vấn đề, nằm viện hai tuần.”

“Thế à... Nhanh vào ngồi đi.”

Giáo viên toán đẩy đẩy mắt kính, đối với Lâm Thất Dạ, một học sinh khuyết tật đặc biệt trước đây, họ vẫn rất khoan dung, cũng không quá làm khó.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Lâm Thất Dạ bình tĩnh đi về chỗ ngồi vốn thuộc về mình, ngồi xuống.

Sức mạnh tinh thần của anh quét qua xung quanh, lông mày hơi nhíu lại.

“Các bạn học, chúng ta tiếp tục bài học...” Giáo viên toán gõ gõ bảng đen, thu hút sự chú ý của những người khác, tiếp tục giảng bài.

Lâm Thất Dạ kín đáo vuốt ve tai nghe, giọng nói của Trần Mục Dã vang lên từ.

“Lâm Thất Dạ, tình hình thế nào?”

“Tôi đã vào lớp rồi.” Lâm Thất Dạ hạ giọng.

“Cấm Khư của cậu có thể phân biệt chúng không?”

“Có thể.”

“Số lượng thế nào?”

Lông mày Lâm Thất Dạ hơi nhíu lại, giọng nói có chút nặng nề,

“Không ổn lắm...”

Ngay từ trước khi lên đường, Trần Mục Dĩ và những người khác đã đặc biệt dặn dò Lâm Thất Dạ, đề anh chú ý sử dụng năng lực của mình.

Vì sinh vật thần thoại này lây nhiễm cho con người không thể phân biệt được từ bên ngoài nên chỉ có thể tìm cách phân biệt khác, mà Lâm Thất Dạ là người duy nhất trong số họ có sức mạnh tinh thần cảm nhận Cấm Khư, tự nhiên rất quan trọng. Giống như Lâm Thất Dạ nghĩ, đôi mắt Thiên sứ của anh có thể phân biệt được người bị nhiễm.

Lúc này, trong phạm vi cảm nhận tinh thần của anh, Lưu Tiểu Yến giống như một con quái vật bằng da bọc thịt, tinh vi điều khiển cái xác đó, rất tự nhiên thì thầm với bạn cùng bàn.

Mà trong lớp học này, ngoài Lưu Tiểu Yến, còn có một người bị nhiễm.

Đó cũng là một nữ sinh, Lâm Thất Dạ không có ấn tượng sâu sắc về cô ta, thuộc loại con gái không nổi bật trong lớp, tên cô ta là Hàn Nhược Nhược.

Lúc này, cô ta đang lặng lẽ viết gì đó, sau đó quay người đưa một mảnh giấy nhỏ cho nam sinh phía sau.

Nam sinh phía sau cô ta, Lâm Thất Dạ cũng quen, hơn nữa còn khá quen...

Lưu Viễn.

Trước đây từng đẩy anh một cái khi đối mặt với Quỷ diện nhân, anh đương nhiên sẽ không quên.

“Khoảng bao nhiêu con?” Trong tai nghe, giọng nói của Trần Mục Dã lại vang lên.

“Lớp tôi có hai con, hơn nữa vừa nãy lúc tôi đến, tôi đã cố ý quét một vòng trước tất cả các lớp trên tầng này, chỉ riêng tầng này... khoảng sáu con.”

“Chúng... còn cứu được không?”

“Không còn nữa.” Lâm Thất Dạ chắc chắn nói: “Nội tạng của chúng đã biến mất, bên trong chứa toàn là một đồng thịt máu kỳ lạ, cho dù giết chết những thứ đó, chúng cũng tuyệt đối không thể sống sót.

Chúng... ngay từ lúc bị ăn thịt, đã chết rồi.”

Chỉ riêng một tầng, đã có sáu người hy sinh, vậy nếu nhìn toàn bộ trường học... sẽ có bao nhiêu người chết?

Khi một trường học cùng lúc xuất hiện nhiều người chết như vậy, trường học này cũng coi như xong rồi.

Mà ảnh hưởng xã hội do sự việc này gây ra, còn khủng khiếp hơn nữa!

Đầu bên kia tai nghe, Trần Mục Dã im lặng hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng: “Tôi biết rồi... Tiếp tục quan sát, đừng đánh rần động cỏ.”

“Nhận được.”

Lâm Thất Dạ lấy giấy bút ra, chăm chú nghe giáo viên giảng bài, giống như một học sinh bình thường.

Giáo viên giảng được mười mấy phút, Lý Nghị Phi thở hồng hộc chạy đến cửa, gõ cửa.

“Báo cáo!”

“Lý Nghị Phi? Cậu đến muộn.” Đối với Lý Nghị Phi là kẻ quen thói như vậy, giáo viên không có sắc mặt tốt.

“Thưa thầy, em xin nghỉ ốm, em có giấy phép!” Lý Nghị Phi lắc lắc tờ giấy phép trong sách.

Giáo viên trừng mắt nhìn cậu ta: “... Nhanh về chỗ ngồi, lần này nếu không thi tốt, tôi sẽ gọi phụ huynh.”

Lý Nghị Phi vội vàng ngồi xuống bên cạnh Lâm Thất Dạ, vừa cúi đầu lấy sách, vừa nhỏ giọng hỏi Lâm Thất Dạ:

“Thế nào rồi?”

“Biết được một chút nhưng không toàn diện.” Lâm Thất Dạ liếc nhìn ra ngoài cửa sổ: “Tôi cần một cơ hội, một cơ hội có thể cảm nhận được toàn bộ giáo viên và học sinh trong trường.”

Lý Nghị Phi sửng sốt: “Cậu muốn nói...” “Sau khi tiết học này kết thúc, sẽ đến lễ chào cờ, đến lúc đó... tôi có thể nắm bắt sơ bộ tình hình rồi.”

Ánh mắt Lâm Thất Dạ hơi nheo lại.

...

Tòa nhà văn phòng.

“403, 403... 403! Tìm thấy rồi.”

Hồng Anh và Tư Tiểu Nam đi đến trước cửa phòng hiệu trưởng, đồng thời dừng bước, họ nhìn nhau, nhanh chóng đứng vào vị trí.

Tư Tiểu Nam đeo hộp đen đứng ở cửa, Hồng Anh nghiêng người trốn ở góc chết sau cửa, luôn sẵn sàng xông vào.

Tư Tiểu Nam hắng giọng, giơ tay gõ cửa.

Cốc cốc cốc!

Sau ba tiếng gõ, hai người nín thở chờ đợi vài giây nhưng bên trong vẫn im lặng.

Hồng Anh cau mày, ra hiệu cho Tư Tiểu Nam.

Tư Tiểu Nam lại gõ thêm vài lần, vẫn không có động tĩnh.

Hồng Anh ra hiệu cho Tiểu Nam lùi lại vài bước, bản thân đi đến trước cửa, lấy một sợi dây mỏng trong túi ra, nhẹ nhàng xoay trong ổ khóa.

Cạch——!

Chỉ nghe một tiếng nhẹ, cánh cửa từ từ mở ra.

Chương 72 - Sát khí trong trường học

Sau cánh cửa, là một văn phòng không có một bóng người.

Hồng Anh cảnh giác bước vào phòng, lục soát khắp nơi, sau khi xác nhận thực sự không có ai, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

“Chị Hồng Anh, người ở đây hẳn mới đi không lâu, cốc vẫn còn nóng.” Tư Tiểu Nam đưa tay chạm vào cốc trên bàn, lên tiếng.

“Có lẽ là đi họp, nếu đi vệ sinh thì không đến mức phải khóa cửa.” Hồng Anh khẽ gật đầu: “Tóm lại, trước tiên hãy lục soát nơi này, xem có manh mối gì không.”

Tư Tiểu Nam gật đầu: “Em giúp chị cảnh giới.”

Cô đóng cửa phòng, nghiêng người trốn sang bên cửa sổ, lấy một chiếc gương nhỏ tinh xảo trong túi ra, thông qua phản chiếu quan sát kỹ tình hình xung quanh.

Hồng Anh nhanh chóng lục soát, bàn làm việc, ngăn kéo, tủ hồ sơ, bồn hoa... tất cả những nơi có thể tìm kiếm đã tìm, ngoài một đồng tài liệu vô dụng, không tìm thấy bất cứ thứ gì có giá trị.

Đột nhiên, cô dừng lại, cẩn thận ngửi ngửi.

“Tiểu Nam, em có ngửi thấy mùi gì không?” Hồng Anh cau mày.

“Hả? Hình như không.” Tư Tiểu Nam cẩn thận ngửi ngửi, ngờ ngác trả lời.

Hồng Anh càng cau mày, cô khom người, theo mùi hôi thoang thoảng tìm kiếm, cuối cùng, ánh mắt cô dừng lại ở một viên gạch men dưới ghế.

Viên gạch men này trông rất sạch sẽ, hơn nữa dường như có dấu vết bị cạy.

Cô lấy ra một con dao nhỏ, dùng sức đẩy vào mép viên gạch men, nhấc một góc nhỏ lên, một mùi chua thối xộc vào mặt!

Hồng Anh nín thở, dùng mũi dao nhẹ nhàng lấy thứ dưới viên gạch men ra, đó là một lớp màng mỏng màu vàng nâu...

Trải lớp màng này ra, đồng tử của Hồng Anh đột nhiên co lại! “Da... Đây là da người!” Hồng Anh đột ngột ngẩng đầu nhìn Tư Tiểu Nam: “Những người bị nhiễm này sẽ lột da sao?!”

Tư Tiểu Nam cau mày: “Rắn?”

“Có khả năng, báo cáo thông tin này cho Ngô Tương Nam, có lẽ có thể tra được thông tin về sinh vật thần thoại này.” Hồng Anh nhanh chóng nhét lớp da vào lại viên gạch men, đẩy lại.

Ngay sau khi Hồng Anh che giấu mọi dấu vết đã từng đến đây, một bản nhạc đột ngột vang lên từ ngoài cửa sổ, khiến cô giật mình!

Nghe thấy giai điệu quen thuộc này, Hồng Anh đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống dưới lầu, ngày càng nhiều học sinh đi ra khỏi hành lang, cô lẩm bẩm:

“Lễ chào cờ? Tất cả các lễ chào cờ của Đại Hạ đều có chung một bản nhạc sao...”

...

Lúc này, Lâm Thất Dạ và Lý Nghị Phi đang ở trong hành lang, chậm rãi di chuyển xuống theo dòng học sinh ồn ào.

Lý Nghị Phi cẩn thận nhìn xung quanh một vòng, ghé sát vào tai Lâm Thất Dạ,

“Thất Dạ, cậu gia nhập bọn họ, có phải cũng có năng lực đặc biệt không?”

“Ừ.”

“Chết tiệt, thật đáng ghen tị... Năng lực của cậu là gì?”

“Dùng tinh thần cảm nhận những thứ xung quanh, đại loại như thế.” Lâm Thất Dạ trả lời mơ hồ.

“Vậy cậu có thể phân biệt được quái vật và người không?”

“Có thể.”

“Vậy... cậu nói thật với tớ, lớp mình rốt cuộc có bao nhiêu con?”

“Hai con, Lưu Tiểu Yên và Hàn Nhược Nhược.”

Nghe thấy hai cái tên này, Lý Nghị Phi dường như thở phào nhẹ nhõm: “May quá, may quá Ngô Thục Khiết không phải, tớ thậm thích cô ấy nhiều năm như vậy, nếu cô ấy biến thành quái vật, cả đời này tớ chắc sẽ không yêu đương nữa.”

Lâm Thất Dạ:...

“Vậy bây giờ thì sao? Xung quanh tớ có bao nhiêu con?” Lý Nghị Phi lo lắng hỏi.

“Người thứ năm trước mặt cậu, cô gái đó, cũng là.”

“Cô ấy?” Lý Nghị Phi nhớ lại một lúc: “Lớp bên cạnh, hình như tên là... Điền Lệ, cô ấy cũng bị biến thành quái vật... Điền này cũng không quá bất ngờ.”

Lâm Thất Dạ sửng sốt: “Tại sao?”

Lý Nghị Phi nhướn mày: “Cậu không phát hiện ra sao? À cũng phải, cậu mới chuyển đến đây vài ngày, không biết những chuyện này.”

“Phát hiện ra điều gì?”

“Lưu Tiểu Yên, Hàn Nhược Nhược, còn có Điền Lệ... Họ ở cùng một ký túc xá!”

Nghe thấy câu này, Lâm Thất Dạ trực tiếp đứng sững tại chỗ.

Đúng vậy, trước đó khi cảm nhận dọc theo các tầng, anh cũng phát hiện ra rằng hầu hết những người bị quái vật lây nhiễm đều là nữ sinh, sau khi Lý Nghị Phi nói vậy, anh cũng nhận ra có điều gì đó không ổn.

“Chẳng lẽ sinh vật thần thoại đó xuất hiện từ ký túc xá nữ sinh?” Lâm Thất Dạ lẩm bẩm. Anh ta mở tai nghe, hạ giọng nói:

“Chị Hồng Anh, các chị đang ở đâu?”

“Mới vừa ra khỏi văn phòng sao?”

Lâm Thất Dạ nói ra suy đoán của mình, Hồng Anh ở đầu dãy bên kia lập tức gật đầu: “Được, nhân lúc các cậu đi chào cờ, chúng ta đến ký túc xá nữ sinh ngay bây giờ.”

“Ừ.”

Theo tiếng nhạc điều hành, lớp của Lâm Thất Dạ cũng theo hành lang đi ra, chậm rãi di chuyển về phía lễ đài chào cờ.

Nơi tổ chức lễ chào cờ là một khoảng đất trống trước tòa nhà giảng dạy, diện tích không lớn, học sinh ba khối của toàn trường trung học chen chúc nhau, cơ bản không có nhiều khoảng trống giữa các em.

“Các bạn phía sau theo kịp! Nhanh lên!”

“Đừng chen tôi.”

“Ôi trời, cậu đi nhanh lên nào!”

“Đi nhanh thế nào được? Những người xếp trước tôi đều bị chặn ở đó, tôi có cách nào?”

“Hả? Người trước mặt tôi đâu rồi?”

“Trước mặt cậu là ai?”

“Lâm Thất Dạ chứ, anh ấy đi đâu rồi?”

“Không biết, vừa nãy còn ở đây.”

“Ừa? Lý Nghị Phi cũng biến mất rồi!”

Ngay khi một số bạn học đang thắc mắc, Lâm Thất Dạ và Lý Nghị Phi đã sớm lên ra khỏi hàng ngũ, ngược dòng người hỗn loạn, nhanh chóng luồn lách qua các lớp học.

Chương 73 - Người cầm cờ 1

Phạm vi cảm nhận tinh thần của Lâm Thất Dạ chỉ có hai mươi mét, muốn bao phủ hoàn toàn hơn hai nghìn học sinh này, anh phải liên tục di chuyển không ngừng.

“Lâm Thất Dạ, Lâm Thất Dạ! Cậu kiểm tra xong chưa? Nhạc đã kết thúc rồi, sắp bắt đầu chào cờ rồi!” Lý Nghị Phi khó khăn đẩy những bạn học xung quanh ra, nói với Lâm Thất Dạ ở phía trước.

“Chưa, còn một nửa.”

“Vậy phải làm sao? Tất cả mọi người đều đứng vào hàng, sau khi nhạc dừng, chúng ta sẽ bị phát hiện!”

Lúc này, tiếng nhạc diễu hành phát đi phát lại ngày càng nhỏ, hai học sinh luồn lách trong đám đông này càng trở nên nổi bật, đã có nhiều người chỉ trỏ vào họ.

Lâm Thất Dạ cau mày, Lý Nghị Phi nói đúng, nếu sau khi mọi người đứng vào hàng mà họ vẫn còn luồn lách, chắc chắn sẽ gây chú ý, nếu tiếp tục tìm kiếm bằng vũ lực, còn có thể bị giáo viên chặn lại.

Nhưng nếu cứ thế bỏ cuộc, muốn kiểm tra toàn bộ học sinh, giáo viên và lãnh đạo của ba khối toàn trường, chỉ còn cách đợi đến giờ tan học rồi chặn ở cổng trường.

Thời gian quá lâu, biến số quá nhiều, họ không thể chờ được.

Đầu óc Lâm Thất Dạ quay cuồng, đột nhiên, anh liếc thấy đội cầm cờ ở đằng xa, mắt sáng lên.

Anh đổi hướng, nhanh chóng đẩy đám đông ra, đi đến trước mặt đội cầm cờ.

“Bạn học, chào bạn.” Lâm Thất Dạ đi đến trước mặt học sinh đứng đầu, lịch sự mở lời.

Người cầm cờ đó sững sốt: “Chào bạn...”

“Bạn hết giờ rồi.”... ..” Người bạn học đó nhìn anh ta với vẻ nghi hoặc: “Cậu đang nói gì vậy?”

“Vừa nãy ban giám hiệu nhà trường thông báo khẩn cấp, yêu cầu học sinh đại diện ưu tú lên chào cờ và sau khi chào cờ sẽ phải phát biểu, vì vậy cần phải đổi người cầm cờ tạm thời.” Lâm Thất Dạ nói một cách nghiêm túc, trực tiếp đưa tay ra, nắm lấy cán cờ trong tay bạn học đó.

“Nhưng mà, cái này...”

“Tôi là Lý Nghị Phi, học sinh đại diện ưu tú lớp 11, hãy đưa lá cờ của cậu cho tôi, nếu có bất kỳ thắc mắc nào, sau khi chào cờ xong cậu có thể đến gặp ban giám hiệu.”

Lâm Thất Dạ mặt không biểu cảm giật lấy cán cờ trong tay anh ta, đứng vào vị trí vốn thuộc về anh ta, vẻ mặt nghiêm trang.

Lý Nghị Phi:...

Bạn học đó bối rối gãi đầu, do dự một hồi, cuối cùng vẫn chọn quay về đội ngũ lớp mình.

“Lâm Thất Dạ, cậu định làm gì vậy?” Lý Nghị Phi không nhịn được hỏi: “Cậu làm thế này, sẽ bị phạt đấy... Không đúng, tớ cũng sẽ bị phạt!”

“Là tớ mượn danh cậu, lừa lấy lá cờ của người cầm cờ, không liên quan đến cậu.” Lâm Thất Dạ khẽ nói: “Hơn nữa, bây giờ tớ không còn là học sinh nữa, không cần tuân thủ quy định của trường...”

Tớ là người canh gác.”

Tiếng nhạc trang nghiêm hùng tráng vang lên, học sinh, giáo viên, ban giám hiệu... tất cả mọi người trên sân đều im lặng, họ đổ dồn ánh mắt vào lá cờ trong tay người cầm cờ, chờ đợi nó được kéo lên.

Theo nhịp nhạc, Lâm Thất Dạ giương cao lá cờ, bước những bước chính quy chuẩn mực, tiến về phía trước.

“Ừa? Các cậu nhìn người cầm cờ kia xem, có quen quen không?”

“Đúng rồi, trông đẹp trai quá, hơi giống Lâm Thất Dạ.”

“... Cậu chắc là hơi giống thôi chứ? Sao tớ thấy chính là anh ấy?”

“Hình như đúng là thật!”

“...”

Đa số mọi người không quen Lâm Thất Dạ nhưng các bạn học cùng lớp của Lâm Thất Dạ nhanh chóng nhận ra anh ta thì thâm to nhỏ.

Ban giám hiệu trên lễ đài cũng không hề để ý người cầm cờ đã đổi, mỉm cười nhìn chăm chăm vào chàng trai tuấn tú đó, dù sao thì chuyện nhỏ không liên quan này căn bản không cần họ nhúng tay vào, toàn trường có nhiều học sinh như vậy, làm sao họ biết hôm nay đến lượt ai chào cờ?

Nhưng giáo viên phụ trách nghi lễ chào cờ nhìn thấy Lâm Thất Dạ, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Không hiểu sao, trong lòng ông ta lại có một dự cảm chẳng lành...

Trong sự chú ý của mọi người, Lâm Thất Dạ ngẩng cao đầu ưỡn ngực đi hết con đường chào cờ, ngay khi anh ta sắp

bước lên lễ đài chào cờ...

Anh ta đột ngột rẽ một góc vuông!

Hướng đến một góc vuông khác của đội hình học sinh, không chút do dự bước tới!

Ban giám hiệu đang mỉm cười chuẩn bị đón lá cờ lập tức ngậy người.

Nụ cười của họ cứng đờ trên mặt, ngỡ ngác nhìn Lâm Thất Dạ coi họ như không khí, mất mấy giây mới phản ứng lại. Họ đồng loạt quay đầu nhìn về phía giáo viên phụ trách nghi lễ chào cờ, trong mắt đầy vẻ chất vấn!

Giáo viên phụ trách nghi lễ chào cờ lập tức toát mồ hôi lạnh.

Cùng lúc đó, học sinh cũng phát hiện ra điều này, ngạc nhiên nhìn Lâm Thất Dạ đi ngang qua trước mặt họ, tiếng bàn tán xôn xao lớn hơn hẳn.

“Chuyện quái gì vậy? Sao anh ta không lên lễ đài?”

“Không biết nữa, lần đầu tiên chào cờ à? Trông lạ quá.”

“Thú vị, lần này hồngбет rồi!”

“Các cậu nhìn biểu cảm của ban giám hiệu trên lễ đài kìa... ha ha ha, buồn cười chết mất.”

“Lâm Thất Dạ đang làm trò gì vậy?”

“...”

Ngay lúc này, giọng nói của giáo viên phụ trách nghi lễ chào cờ vang lên:

“Im lặng! Tất cả im lặng! Học sinh cầm cờ kia, cậu đi nhầm đường rồi!”

Lâm Thất Dạ như không nghe thấy, vẫn không có ý định quay đầu, thậm chí còn bước nhanh hơn!

Ánh mắt anh ta sắc như dao, lướt qua khuôn mặt của tất cả học sinh trước mắt.

Trong mắt họ có sự ngạc nhiên, có sự nghi hoặc, có sự chế giễu, có sự hả hê...

Chương 74 - Người cầm cờ 2

Nhưng đôi mắt của Lâm Thất Dạ vẫn luôn sâu thẳm như một vũng nước sâu thăm thẳm.

Trong mắt Lâm Thất Dạ, họ là một đàn cừ sắp bị đưa vào miệng sói, nguy hiểm cận kề nhưng không hề hay biết, trong số hơn hai nghìn thầy cô và học sinh có mặt, chỉ có Lâm Thất Dạ và Lý Nghị Phi... là tỉnh táo.

Mọi người đều say chỉ mình ta tỉnh, có lẽ là như vậy.

“Quay lại đây! Cậu mau quay lại đây! Cậu là lớp nào?!”
Giáo viên phụ trách trên lễ đài gào lên!

Cuối cùng, Lâm Thất Dạ đã xem xét xong tất cả học sinh, anh ta giả vờ giật mình, vội vàng quay đầu đi về, đi theo lễ đài chào cờ đến bên cột cờ, nhanh chóng buộc lá cờ vào cột cờ.

Giáo viên phụ trách đó nhìn chằm chằm vào Lâm Thất Dạ, tức giận đến run cả người, ông ta dường như muốn chất vấn điều gì đó nhưng bây giờ không phải là thời điểm thích hợp.

Lâm Thất Dạ dứt khoát phớt lờ sự tồn tại của ông ta, lúc này anh ta không còn tâm trạng để quan tâm đến cảm xúc của giáo viên này nữa.

Theo sự thay đổi của âm nhạc, cùng với tiếng hát quốc ca, lá cờ từ từ bay lên...

Nhưng dưới cột cờ, một giọt mồ hôi lạnh lăn dài trên má Lâm Thất Dạ.

Anh ta ngậy người nhìn những người lãnh đạo xung quanh, rồi lại cúi đầu nhìn những học sinh đen kịt bên dưới, trái tim như chìm xuống vực thẳm!

“Đội trưởng...

Tốt nhất anh nên chuẩn bị tâm lý... “

Anh ta lắm bầm.

“Cậu! Cậu là lớp nào?! Người cầm cờ trước đâu?!” Nghi lễ chào cờ vừa kết thúc, giáo viên phụ trách đó đã hung dữ chạy đến trước mặt Lâm Thất Dạ, chất vấn.

Lâm Thất Dạ lúc này không có thời gian để ý đến ông ta, trực tiếp tránh người đi về phía xa. Giáo viên phụ trách tròn mắt, dạy học bao nhiêu năm nay, ông ta chưa từng gặp học sinh nào vô lý như vậy!!

“Đứng lại cho tôi! Thầy đang nói chuyện với em, thái độ của em là gì vậy!! Em có tin là bây giờ thầy sẽ lôi em đến phòng hiệu trưởng, thông báo toàn trường xử phạt em không!!”

Ông ta túm lấy vai Lâm Thất Dạ, gào lên!

Phía trước, Lâm Thất Dạ dừng lại,

Từ từ quay đầu lại,

Trong đôi mắt,

Hai ngọn lửa màu vàng bùng cháy trong nháy mắt!

Khoảnh khắc này, một áp lực chưa từng có bao trùm lên trái tim của giáo viên phụ trách!

Dưới ánh mắt của đôi mắt này, ông ta chỉ cảm thấy mình như đang nhìn chằm chằm vào toàn bộ vũ trụ, trong bóng tối và sự vô định mênh mông, ông ta giống như một hạt cát nhỏ bé.

Cảm giác áp bức!

Đây là cảm giác áp bức vượt qua cả cấp độ sinh mệnh!

Chỉ trong nháy mắt, lưng của giáo viên phụ trách đã ướt đầm mồ hôi lạnh, toàn thân như muốn ngất đi.

Ngọn lửa trong mắt Lâm Thất Dạ lóe lên rồi biến mất, đôi mắt đen láy đỏ như thể chưa từng xuất hiện bất cứ điều gì.

“Chuyện vừa rồi là lỗi của tôi, thầy có thể thông báo toàn trường phê bình tôi, thậm chí có thể đến văn phòng khiếu nại.” Lâm Thất Dạ nhìn giáo viên phụ trách đang thở hổn hển, bình tĩnh nói:

“Nhưng thầy phải đợi tôi hoàn thành công việc của mình.”

Nói xong, Lâm Thất Dạ quay người, trong ánh mắt kinh hoàng của giáo viên phụ trách, anh chạy đi.

“Đội trưởng.”

“Thất Dạ, báo cáo tình hình của cậu.”

“Tôi đã kiểm tra tất cả học sinh và giáo viên trong toàn trường... tình hình rất tệ, tôi thấy muốn giải quyết êm xuôi chuyện này khó như lên trời.”

“Nói rõ hơn đi.”

“Trong ba khối, học sinh lớp mười và lớp mười hai bị nhiễm tương đối ít, cộng lại cũng chỉ có mười người, tình hình lớp mười một là nghiêm trọng nhất, có tới ba mươi sáu người bị nhiễm, thậm chí có một lớp có một nửa số người bị nhiễm!

Đây mới chỉ là học sinh, trong số giáo viên và ban giám hiệu, cũng có gần hai mươi người bị nhiễm!

Vì vậy, tôi có thể suy đoán rằng, trong toàn bộ trường cấp hai này, đã có ít nhất sáu mươi giáo viên và học sinh bị biến thành quái vật!”

Bên kia tai nghe rơi vào im lặng.

“Đội trưởng, hơn sáu mươi người bị nhiễm! Cho dù mỗi người bị nhiễm chỉ ở cảnh giới ‘Trần’ thì trong ngôi trường cấp ba này, cũng có hơn sáu mươi con quái vật cảnh giới ‘Trần’!

Nếu chúng ta phát hiện ra bản thể của sinh vật thần thoại này, hơn sáu mươi người bị nhiễm ở cảnh giới ‘Trần’ này chắc chắn sẽ rơi vào trạng thái điên cuồng, tấn công bừa bãi vào các giáo viên và học sinh xung quanh!

Hơn nữa, số lượng của chúng quá nhiều, một khi có kẻ nào trốn thoát khỏi trường thì đó sẽ là một thảm họa ảnh hưởng đến toàn bộ thành phố Thương Nam!”

Lâm Thất Dạ bình tĩnh nói ra suy đoán của mình. “Thất Dạ, không phải ‘một khi’ có kẻ nào trốn thoát khỏi trường học...” Đầu bên kia tai nghe truyền đến một trận tiếng chém giết, Trần Mục Dã từ từ mở miệng: “Chúng, đã bắt đầu lan ra bên ngoài rồi.”

Lúc này, cách trường cấp hai số 2 vài km, một căn nhà cho thuê nào đó.

Trần Mục Dã cầm dao, giẫm lên những mảnh thịt vụn đầy đất, bên cạnh anh là Ngô Tương Nam với vẻ mặt nghiêm trọng.

“Chúng tôi đã điều tra Lưu Tiểu Yến và Hàn Nhược Nhược mà cậu nói, cũng như nhà của giáo viên chủ nhiệm, phát hiện ra rằng gia đình của họ cũng bị nhiễm, chúng tôi vừa mới thanh trừng xong.

Tình hình nghiêm trọng hơn chúng ta tưởng.”

“Vậy thì...”

“Chúng ta cần đến từng gia đình của những người bị nhiễm, nhanh chóng ngăn chặn sự lây lan của những người bị nhiễm nên tạm thời không thể đến hỗ trợ các cậu nhưng sinh

vật thần thoại khó giải quyết như vậy, bản thân nó chắc chắn không có sức chiến đấu cao, tôi tin rằng với ba người các cậu có thể thanh trừng được nó.”

Chương 75 - Ký túc xá nữ

“Nhưng như vậy, trường học chắc chắn sẽ xảy ra náo loạn, có thể sẽ bại lộ sự tồn tại của chúng ta và sinh vật thần thoại.”

“Cái này không cần lo lắng, chúng ta có một Cẩm Vật, tên là [Mộng cảnh thì thâm], có thể tạo ra mộng cảnh trong một phạm vi nhất định, xóa đi một phần ký ức của con người.

Ngoài ra, tôi sẽ để Lãnh Huyền tạm thời thay thế người canh gác, mở ra [Vô Giới Không Vực] xung quanh trường cấp hai số 2, không ai được ra vào, trong thời gian tiếp theo... trường cấp hai số 2 sẽ trở thành một hòn đảo cô lập với thế giới bên ngoài.”

Trần Mục Dĩ đi đến bên cửa sổ, đôi mắt nhìn về hướng ba người Lâm Thất Dạ đang ở, bình tĩnh nói:

“Lần này kẻ địch của chúng ta rất khó giải quyết, không cần phải giữ tay, không cần phải ần núp, nhất định phải tìm ra bản thể của nó trong thời gian ngắn nhất... giết chết nó! Đồng thời bảo vệ an toàn cho các giáo viên và học sinh, không thể để xuất hiện thêm quá nhiều người hi sinh.

Lần này... các cậu có thể ra tay hết sức!”

Đầu bên kia tai nghe, Lâm Thất Dạ im lặng một lúc, gật đầu mạnh mẽ,

“Tôi biết rồi.”

Lâm Thất Dạ ngắt tai nghe, Ngô Tương Nam đứng bên cạnh Trần Mục Dĩ cau mày nói:

“Lần đầu tiên ra nhiệm vụ đã gặp phải sự kiện lớn như vậy, đối với cậu ta có phải quá khó khăn không?”

“Tương Nam, đứa trẻ này không giống cậu và tôi.” Trần Mục Dĩ lắc đầu nhẹ: “Nó có tiềm năng, có tâm tính, có sức bền, chúng ta chỉ cần cho nó một con đường rõ ràng, một sân khấu rộng lớn,

Nó sẽ tự mình vươn lên mây xanh.”

...

Trường cấp hai số 2, ký túc xá nữ.

Hồng Anh từ bên cửa sổ thò đầu ra lén lút, nhìn vào trong, vẫy tay về phía sau,

“Nhanh lên, cô quản lý ký túc xá không có ở đây!”

Tư Tiểu Nam nhanh chóng chạy từ bên ngoài vào, nhẹ nhàng nhảy qua cửa cấm, chạy đến phía sau phòng trực ban.

Hồng Anh cũng làm theo, sau khi hai người trốn khỏi phòng trực ban, họ chạy thẳng lên cầu thang, ba bước một lần, nhanh như bay! Trong chớp mắt, họ đã đến tầng năm.

Lúc này, lễ chào cờ vừa kết thúc, học sinh đều trực tiếp về lớp chuẩn bị học, ký túc xá trống rỗng, hai bên cửa phòng đều khóa, tối tăm chật hẹp, toàn bộ hành lang chỉ có ban công ở phía trước nhất chiếu xuống một tia nắng.

Hồng Anh cẩn thận áp sát vào tường, mượn ánh sáng mờ ảo, quan sát tầng này.

“Lâm Thất Dạ nói ký túc xá của mấy nữ sinh đó là phòng nào nhỉ?” Hồng Anh quay đầu hỏi nhỏ.

“Phòng áp chót bên dãy Bắc.” Tư Tiểu Nam trả lời.

Hồng Anh nhìn về phía ký túc xá bên dãy Bắc, lặng lẽ bước tới đó, Tư Tiểu Nam nắm chặt vạt áo cô, trong mắt hiện lên chút sợ hãi.

“Chị Hồng Anh, chị đi chậm thôi.”

“Biết rồi biết rồi, con bé này, chém quái vật thì không sợ gì cả, vậy mà lại sợ bóng tối.” Hồng Anh trả lời bất lực.

Hai người dần tiến đến gần cửa ký túc xá, Hồng Anh một lần nữa dùng kim khâu ổ khóa, cửa ký túc xá từ từ mở ra...

Đúng như Hồng Anh dự đoán, trong ký túc xá không có một bóng người.

Hai người bước vào ký túc xá, nhanh chóng lục soát.

“Chắc, ký túc xá của trường này không tệ nhỉ... Ban công khá rộng.” Hồng Anh mở cửa bước ra ban công, cảm thán một câu.

Đột nhiên, cô như nhìn thấy thứ gì đó, đồng tử đột nhiên co lại.

Chỉ thấy trên giá phơi quần áo trong ký túc xá, ngoài việc treo một loạt quần áo lót màu hồng nhạt...

Còn có bốn tấm da người mỏng,

Theo gió đung đưa.

“Chị Hồng Anh...” Tư Tiểu Nam cũng nhìn thấy cảnh này, sắc mặt có chút tái nhợt.

Hồng Anh cau mày, đi qua mấy tấm da người, đi đến mép ban công, nhìn ra ngoài.

Ký túc xá này là tòa nhà ở rìa nhất của toàn trường, đối diện ban công ngoài một bãi đất trống chưa được khai phá, không còn tòa nhà nào khác, cũng chẳng trách chúng dám ngang nhiên treo da người ở trên đó.

Nhưng nếu có người khác đến chơi thì sao?

Nghĩ đến đây, ánh mắt Hồng Anh ngưng lại, nhanh chóng bước ra khỏi ký túc xá, mở cửa ký túc xá bên cạnh.

Trên ban công của căn phòng đó, cũng có bốn tấm da người tung bay trong gió...

Bên cạnh, bên cạnh, rồi bên cạnh nữa!

Hồng Anh liên tục lục soát mấy ký túc xá xung quanh, phần lớn ban công trong số đó đều treo da người, có phòng treo một tấm, có phòng treo hai tấm, có phòng treo bốn tấm.

Điều này có nghĩa là, một tầng này đã có rất nhiều học sinh bị biến thành quái vật!

“Chị Hồng Anh, lần này phiền phức rồi...” Tư Tiểu Nam đứng ngoài cửa, lẩm bẩm. “Thật sự là phiền phức.” Hồng Anh thở dài, giọng điệu chuyển hướng: “Nhưng, điều này cũng chứng minh ngược lại rằng, con quái vật này chắc chắn có giới hạn khi lây nhiễm người khác.”

“Tại sao?”

“Nếu nó thực sự có thể lây nhiễm vô hạn thì tôi ước tính chỉ cần nhiều nhất hai đêm, nó có thể âm thầm lây nhiễm cho tất cả mọi người trong toàn tầng nhưng sự thật lại không phải vậy.

Chúng ta không biết nó đã hoạt động trong bóng tối bao lâu nhưng ít nhất có thể xác định là tuyệt đối trên hai ngày, mà trong thời gian dài như vậy, nó chỉ có thể lây nhiễm cho bốn hoặc năm ký túc xá, điều đó chứng tỏ...”

“Chứng tỏ số người nó có thể lây nhiễm có giới hạn?”

“Có khả năng nhưng cũng có một khả năng khác, đó là khả năng lây nhiễm của nó có thời gian hồi chiêu, ví dụ như trong một ngày, một cá thể chỉ có thể lây nhiễm cho một người...”

Chương 76 - Trường thương xuất hiện

Mắt Tư Tiểu Nam dần sáng lên: “Đúng vậy, nếu nó thực sự có khả năng lây nhiễm vô hạn thì toàn bộ trường học đã sớm xong đời rồi.”

“Vì vậy, thực ra chúng ta có thể suy luận ra rất nhiều thứ.”
Hong Anh thuận theo mạch suy nghĩ mà nói tiếp,

“Theo thông tin mà Thất Dạ cung cấp, trong số những người bị lây nhiễm, tỷ lệ học sinh nội trú lớn hơn nhiều so với học sinh bán trú, vì học sinh bán trú thường không ở trường, thời gian ở trường lại phần lớn tụ tập thành nhóm, quái vật rất khó có thể âm thầm lây nhiễm cho họ.

Hơn nữa, trong số những người bị lây nhiễm, tỷ lệ nữ sinh lớn hơn nhiều so với nam sinh, không chỉ vì nữ sinh tương đối dễ ra tay, dễ bị lạc đàn, mà còn vì...”

Mắt Hong Anh hơi nheo lại, quay đầu nhìn về phía hành lang tối tăm chật hẹp này.

“Thân thể của sinh vật thần thoại đó, ngay tại đây.”

Tư Tiểu Nam kinh ngạc há hốc mồm: “Chị Hong Anh, sao chị đột nhiên thông minh thế?”

“Hả?” Hong Anh nhướn mày: “Trong mắt em, chị ngốc đến vậy sao?”

“Vâng, luôn rất ngốc, không đến thời điểm quan trọng sẽ không dùng não.”

“...”

Hồng Anh bắt lực ngược nhìn trần nhà, một lúc sau, cô tháo tai nghe ra khỏi tai,

“Được rồi, tôi thừa nhận, những điều vừa rồi là Thất Dạ nói với tôi...”

Tư Tiểu Nam: (? ` ^')

“Anh ấy cũng khá thông minh.” Tư Tiểu Nam bĩu môi nói một câu.

Hồng Anh thở dài: “Mặc dù tôi cũng không muốn thừa nhận nhưng có vẻ như anh ấy thực sự thông minh hơn tôi một chút.”

Giọng nói của Lâm Thất Dạ từ trong tai nghe vang lên u uất:

“Em chắc chắn là một chút thôi chứ?”

“...”

“Câm miệng.”

“Ồ đúng rồi, tôi phải nhắc nhở các em.” Giọng Lâm Thất Dạ trở nên nghiêm túc: “Ngay lúc này, tôi thấy có một nhóm lớn nữ sinh đang đi về phía ký túc xá.”

Hồng Anh cau mày: “Là người bị lây nhiễm?”

“Khoảng cách quá xa, tôi không cảm nhận được, các em cẩn thận.”

“Biết rồi.” Hồng Anh đeo tai nghe, liếc nhìn Tư Tiểu Nam, hai người nhanh chóng chạy về phía cầu thang.

Ngay lúc này, có mấy nữ sinh vừa nói vừa cười đi lên từ cầu thang.

Hồng Anh nheo mắt, kéo Tư Tiểu Nam dừng lại, ánh mắt nhìn họ đầy cảnh giác.

Vài nữ sinh kia thấy trong cầu thang có hai nữ sinh lạ mặt, có chút ngạc nhiên đánh giá họ một lượt, sau đó thì thầm to nhỏ.

“Họ là ai vậy?”

“Không biết, có thể là lớp khác?”

“Tầng này không phải chỉ có mấy lớp chúng ta sao? Bình thường cũng chưa từng thấy cô ấy!”

“Có thể là đến tìm người?”

“Cũng có thể, tôi hỏi thử xem.”

Một nữ sinh tóc dài bước tới, lễ phép mở lời: “Xin chào, hai bạn đến tìm người sao?”

Trên mặt Hồng Anh nở nụ cười: “Đúng vậy, tôi đến tìm Vương Nam lớp 6 nhưng quên mất cô ấy ở ký túc xá nào...”

“Vương Nam?” Nữ sinh tóc dài nghiêng đầu: “Lớp 6 không có người này, bạn có phải nhầm không?”

“Đây không phải ký túc xá khối 12 sao?”

“Không phải, đây là ký túc xá khối 11, khối 12 ở tầng một.”

“Thì ra là vậy!” Hồng Anh có chút áy náy gãi đầu, nắm tay Tư Tiểu Nam, trả lời sáng khoái: “Xin lỗi nhé, làm phiền rồi!”

“Không sao.” Nữ sinh tóc dài lễ phép mỉm cười.

Hồng Anh và Tư Tiểu Nam đi vòng qua nữ sinh tóc dài, đi thẳng về phía cầu thang, những nữ sinh tụ tập lại thấy họ đi tới, cũng rất lễ phép nhường đường cho họ.

“Cô gái kia trông thật xinh đẹp.”

Khi đi ngang qua họ, Hồng Anh nghe thấy những nữ sinh xung quanh nhỏ giọng nói, trong mắt đầy vẻ ghen tị.

“Đúng vậy, ngũ quan tinh xảo, da dẻ lại đẹp, thật đáng ghen tị.”

“Cô gái thấp bé phía sau cũng xinh đẹp, trông thật đáng yêu!”

“Đáng yêu đến mức... muốn ăn tươi nuốt sống cô ấy.”

Ngay khoảnh khắc Hồng Anh và Tư Tiểu Nam lướt qua những nữ sinh kia, trong mắt họ đồng thời bùng lên ánh sáng khát máu, toàn bộ đầu trực tiếp nở ra như nụ hoa, để lộ phần thịt đỏ tươi và hàm răng dữ tợn!

Cầu thang của ký túc xá vốn đã hẹp, lại bị mấy nữ sinh này chiếm mất hơn nửa chỗ, không gian dành cho Hồng Anh và Tư Tiểu Nam quá nhỏ...

Nhỏ đến mức họ thậm chí không thể né tránh!

Nhưng ngay lúc này, khóe miệng Hồng Anh cong lên một độ cong khê, một luồng ánh sáng đỏ rực lấy cô làm tâm điểm bùng nổ!

Ầm——!!

Ngọn lửa màu hồng hồng lấy cô và Tư Tiểu Nam làm tâm điểm, tràn ra bốn phía, lực đẩy khủng khiếp tạo ra trực tiếp hất văng những con quái vật trong cầu thang ra ngoài!

Bốp! Bốp! Bốp! Bốp! Ngọn lửa bùng cháy, nhiệt độ cao khiến đèn khẩn cấp hai bên hành lang nổ tung, toàn bộ hành lang và cầu thang chìm vào bóng tối.

Chỉ còn những ngọn lửa cháy bùng.

Sau đó, một cô gái đeo hộp dài chậm rãi bước lên cầu thang.

Ngọn lửa phản chiếu khuôn mặt cô.

Cô đưa tay gõ nhẹ vào hộp dài sau lưng, một tiếng rên nhẹ phát ra từ trong hộp, một cây trường thương bật ra từ bên hông hộp!

Rơi vào tay cô một cách vững vàng.

Hồng Anh vung nhẹ trường thương, múa một bông hoa thương, chậm rãi đi qua ngọn lửa màu hồng, nhìn những con quái vật kinh hoàng phía trước,

“Hừ, tôi biết ngay, các người không phải người tốt.” Hồng Anh vác trường thương lên vai, đưa tay búng tai nghe,

“Tôi xem sau này, còn ai dám nói tôi ngốc!”

Tư Tiêu Nam vỗ ngực đi đến sau lưng Hồng Anh, vẻ mặt vẫn còn sợ hãi,

“Chúng trông thật đáng sợ.”

“Thật vậy.” Hồng Anh gật đầu: “Nhưng mà, sức mạnh có vẻ không ra gì.”

Nói xong, cô đạp mạnh chân xuống đất, cả người như mũi tên rời khỏi dây cung bắn ra, mũi thương bùng lên một ngọn lửa màu hồng, kéo theo một vệt lửa trong không khí!

Chương 77 - Chưa cứu hoàn toàn 1

“Xì xì xì——!”

Vài con quái vật trong cầu thang thấy Hồng Anh xông tới, đầu quái vật bằng thịt máu lại há ra, để lộ cái miệng rộng dữ tợn, muốn nuốt chửng cô!

Hồng Anh nheo mắt, thân hình không hề dừng lại, thậm chí còn lao thẳng vào cái miệng khổng lồ đó!

Áo ư!

Ngay khi cái miệng khổng lồ của con quái vật sắp nuốt chửng Hồng Anh, một luồng ánh sáng đỏ rực từ mũi thương bùng nổ, ngọn lửa màu hồng bùng lên chiếu sáng toàn bộ cầu thang tối tăm trong chốc lát!

Ngay sau đó, một quả cầu lửa khổng lồ bùng cháy!

Mũi thương dễ dàng chém đứt cơ thể con quái vật, ngọn lửa lay động trong nháy mắt đã nuốt chửng hết phần thịt máu còn lại.

Hồng Anh đứng yên, tùy ý vác trường thương lên vai, ngọn lửa trên mũi thương vẫn đang nhảy múa,

Cô cười nhẹ,

Nhìn những con quái vật há hốc mồm trước mặt, khiêu khích lắc ngón tay,

“Chỉ mấy người các người, cộng lại cũng không đủ để đánh tôi.”

Tư Tiểu Nam ở bên cạnh phẩn khích vỗ tay: “Chị Hồng Anh thật ngầu!”

Vài con quái vật găm lên, nhìn chăm chăm vào Hồng Anh trước mặt, ngay sau đó, ngày càng nhiều bóng người xuất hiện ở cửa cầu thang hai bên...

Có người mặc đồng phục, có người mặc thường phục, có người cầm chậu nước, có người ôm sách...

Mái tóc đen dài của họ buông xuống, từng đôi mắt nhìn chăm chăm vào Hồng Anh ở giữa.

Cứ như vậy mà nhìn chăm chăm cô.

Tích tắc, tích tắc...Tiếng nước nhỏ giọt phát ra từ nhà vệ sinh không xa,

Trần nhà trên lầu truyền đến tiếng sột soạt nhẹ,

Ngoài cửa sổ mơ hồ vọng lại tiếng trò chuyện của học sinh,

Toàn bộ hành lang im phăng phắc!

Những cô gái vây quanh hai bên hành lang ngày càng đông, họ đứng thành hàng ngay ngắn, giống như một đội quân im lặng.

Cảnh tượng này khiến da đầu người ta tê dại!

Tư Tiểu Nam lặng lẽ tiến đến sau lưng Hồng Anh, lấy con dao thẳng từ chiếc hộp đen trong tay ra, nắm chặt trong tay.

“... Mười sáu, mười bảy, mười tám.” Hồng Anh đếm kỹ số lượng, lẩm bẩm,

“Mười tám con, số lượng này hơi phiền phức rồi...”

Nhưng mà, cũng chỉ là ‘một chút’ thôi.”

...

“Nhược Nhược, tiết trước cậu nói muốn uống sữa canxi AD, vừa rồi tớ đi căng tin tiện thể mua một chai, đưa cậu này.”

Trong lớp học, Lưu Viễn cầm một chai sữa canxi AD, đưa cho Hàn Nhược Nhược ở bàn trước, má hơi ửng hồng.

Hàn Nhược Nhược quay đầu lại, nở một nụ cười ngọt ngào với Lưu Viễn, nhận lấy chai sữa canxi AD.

“Cảm ơn cậu Lưu Viễn, cậu tốt với tớ quá.”

Lưu Viễn nhìn thấy nụ cười của Hàn Nhược Nhược, lập tức có cảm giác như đang bay bổng, liền vỗ ngực đảm bảo:

“Yên tâm đi Nhược Nhược, sau này cậu muốn uống gì cứ nói với tớ, tớ mua cho cậu!”

“Được.” Hàn Nhược Nhược gật đầu, do dự một lúc, tiến đến bên tai Lưu Viễn, dùng giọng nói mềm mại và ngọt ngào nói:

“Lưu Viễn... cái đó... sau giờ học, cậu có thể đến bãi đậu xe đợi tớ không?”

“Á?!” Lưu Viễn như nghĩ đến điều gì, tim đập thình thịch!

“Tớ, tớ có vài lời muốn nói với cậu...”

Hàn Nhược Nhược mặt đỏ ửng, liếc nhìn anh ta một cách quyến rũ, mọi thứ đều không cần nói ra.

Lưu Viễn phấn khích gật đầu!

“Được! Tối nay tan học, tớ nhất định sẽ đợi cậu!”

Ngay lúc này, Hàn Nhược Nhược khựng lại, dường như nhận ra điều gì đó, đột nhiên đứng dậy.

“Sao vậy Nhược Nhược, cậu đi đâu vậy?” Lưu Viễn nghi hoặc hỏi.

“Nhớ ra có thứ quên mang rồi, tớ phải về ký túc xá một chuyến.” Vẻ dịu dàng trên khuôn mặt Hàn Nhược Nhược biến mất, lạnh lùng buông một câu, bước chân ra khỏi cửa.

Ngay lúc này, một thiếu niên đi đến trước bàn cô, chặn đường cô.

“Lâm Thất Dạ?” Lưu Viễn thấy người đến, cau mày.

Sự khó chịu trong mắt Hàn Nhược Nhược thoáng qua nhưng rất nhanh, trên khuôn mặt cô lại nở nụ cười ngây thơ trong sáng.

“Bạn học Lâm Thất Dạ, bạn có chuyện gì không?”

Lâm Thất Dạ trực tiếp phớt lờ ánh mắt của Lưu Viễn, trầm ngâm một lúc, rồi chậm rãi mở lời:

“Thật ra, tôi thích cậu đã lâu rồi.”

Hàn Nhược Nhược sửng sốt. Lưu Viễn suýt nữa phun ra một ngụm máu, kiên quyết đứng dậy, nhìn chằm chằm Lâm Thất Dạ nói:

“Lâm Thất Dạ, cậu đừng như vậy, Hàn Nhược Nhược đã có người mình thích rồi, cậu không thể dây dưa... ư ư ư...”

Chưa đợi Lưu Viễn nói xong, Lâm Thất Dạ đã ấn anh ta ngồi trở lại chỗ, tiện tay bịt miệng anh ta.

Hàn Nhược Nhược phản ứng một lúc, dường như đã suy nghĩ ra kết quả, trên mặt đột nhiên xuất hiện hai vệt ửng hồng.

“Ừm... ừm, vậy nên...?”

“Làm bạn gái tớ đi.” Lâm Thất Dạ tự nhiên nói ra câu tiếp theo.

Gào gào gào!!!

Giọng nói của Lâm Thất Dạ không lớn nhưng sức sát thương của câu nói này rõ ràng là rất cao, cả lớp đều nghe thấy

câu này, lập tức ồn ào lên!

“Oa! Không ngờ Lâm Thất Dạ lại thích kiểu con gái như Hàn Nhược Nhược.”

“Không ngờ được nhỉ!”

“Nhưng mà, nhìn kỹ thì Hàn Nhược Nhược đúng là xinh thật.”

“Nhưng rõ ràng Lâm Thất Dạ đẹp trai hơn mà.”

“Oa! Bá đạo quá! Tớ thích quá!”

“Tiếc quá tiếc quá, các cậu nhìn biểu cảm của Lưu Viễn kìa... tuyệt vời!”

“Tớ đồng ý! Ở bên nhau đi! Ở bên nhau đi!”

“Ở bên nhau!”

“...”

Trong tiếng ồn ào, Hàn Nhược Nhược cúi đầu, như đang nhìn chăm chăm vào mũi chân mình, mặt đã đỏ đến tận mang tai.

Một lúc sau, cô trả lời bằng giọng nhỏ như muỗi kêu:

“VẬY... VẬY ĐƯỢC.”

Bên cạnh, Lưu Viễn không thể tin nổi nhìn cô, trong đầu như có một tia sét đánh ngang!

Thế giới của anh ta... sụp đổ rồi.

Lâm Thất Dạ mặt không biểu cảm gật đầu: “VẬY THÌ, TÔI NAY GẶP NHAU Ở BÃI ĐẬU XE.”

Chương 78 - Chưa cứu hoàn toàn 2

“Được...”

Lâm Thất Dạ buông tay bịt miệng Lưu Viễn ra, anh ta như một bức tượng ngời đó, ngây ngốc nhìn Hàn Nhược Nhược mặt đỏ ửng, không nhúc nhích.

Lâm Thất Dạ liếc anh ta một cái, lặng lẽ bỏ đi.

Bên cạnh, Lý Nghị Phi chứng kiến toàn bộ quá trình, đi đến trước mặt Lâm Thất Dạ, nhỏ giọng nói:

“Thất Dạ, sao cậu lại cứu anh ta? Trước đây anh ta còn đẩy cậu...”

“Tôi thực sự không muốn cứu anh ta, nếu vẫn là tôi trước đây, chắc chắn sẽ không lo chuyện bao đồng.” Lâm Thất Dạ vỗ vai anh ta: “Nhưng ai bảo bây giờ tôi đang làm việc chứ...”

Tôi không muốn cứu anh ta nhưng theo góc độ của người canh gác, cứu người lại là điều bắt buộc.

Vì vậy, tôi đã cứu anh ta nhưng lại không cứu hoàn toàn.”

Lý Nghị Phi sửng sốt: “Ý cậu là gì?”

Lâm Thất Dạ quay đầu lại, liếc nhìn Lưu Viễn đang đờ đẫn, sâu xa mở lời:

“Cậu nghĩ rằng, với tính cách của anh ta, anh ta sẽ từ bỏ việc theo đuổi Hàn Nhược Nhược sao?”

Lý Nghị Phi tròn tròn mắt: “Ý cậu là... anh ta vẫn chưa từ bỏ sao?” “Xuất phát từ trách nhiệm của người canh gác, tôi đã

cứu anh ta một lần.” Lâm Thất Dạ bình tĩnh nói: “Nhưng nếu anh ta vẫn muốn đi chịu chết thì không liên quan đến tôi nữa...”

Đến lúc đó, tôi thậm chí còn vỗ tay hoan hô.”

Lý Nghị Phi chép miệng: “Nói về độ tàn nhẫn, cậu vẫn là tàn nhẫn nhất!”

Lâm Thất Dạ định nói gì đó thì tai nghe truyền đến giọng nói, sắc mặt anh hơi thay đổi.

“Sao vậy?”

“Hong Anh bên kia xảy ra chuyện rồi.” Lâm Thất Dạ không nói hai lời, trực tiếp xách hộp đen chạy ra khỏi lớp.

“Ê! Còn một phút nữa là vào lớp rồi!” Lý Nghị Phi vô thức nhắc nhở, sau đó mới phản ứng lại, bây giờ không còn là những ngày tháng an tâm ngồi trong lớp học nữa rồi.

Anh ta bước theo Lâm Thất Dạ chạy ra ngoài, vừa đến cửa thì đụng phải cô giáo tiếng Anh!

“Lý Nghị Phi? Sắp vào lớp rồi, cậu vội vã chạy đi đâu vậy?” Cô giáo tiếng Anh trừng mắt nhìn anh ta, khó chịu nói.

“Vào lớp?” Lý Nghị Phi trực tiếp đẩy cô giáo ra, nhanh chóng chạy về phía xa, vừa quay đầu lại vừa hét: “Lúc này rồi, còn vào lớp làm gì nữa!

Thời thế thay đổi rồi, cô giáo!”

Cô giáo tiếng Anh: (` ^ ' X) ?? !

Lý Nghị Phi dùng tốc độ chạy nước rút theo Lâm Thất Dạ, chạy đến dưới ký túc xá nữ, lúc này dưới lầu đã vây quanh một đám người.

“Các cậu có nghe thấy không? Vừa rồi bên trong hình như có tiếng nổ!”

“Có nghe thấy! Hình như còn có thứ gì đó đang hét, đáng sợ quá!”

“Sao thế được? Tôi chỉ nghe thấy tiếng nổ, chắc lại có người giấu đồ điện trái phép, gây ra hỏa hoạn rồi.”

“Có ai báo cảnh sát chưa?”

“Có người đang gọi điện rồi, xe cứu hỏa chắc sắp đến, trước tiên phong tỏa hiện trường đã.”

“Ừa? Sao không có tín hiệu?”

“Tôi cũng không có!”

“Lạ thật...”

...

Ngoài trường cấp hai.

Lãnh Huyền ngồi ở một góc khuất, đặt bảng thông báo xuống, dùng lưỡi dao khế rạch ở đầu ngón tay, vết thương rỉ ra vài tia máu.

Anh ta mặt không biểu cảm đưa tay ra, vẽ một vết dài trên bề mặt bảng thông báo.

“Trước đây lão Triệu làm thế nào nhỉ...” Lãnh Huyền lẩm bẩm một tiếng, hồi tưởng một lúc,

Hai tay đột nhiên chấp lại,

Ấn xuống!

“Cấm Khư, [Vô Giới Không Vực].”

Một giây, hai giây, ba giây...

Mười giây trôi qua, bảng thông báo vẫn không có động tĩnh gì. Khóe miệng Lãnh Huyền hơi giật giật, suy nghĩ một lúc: “Có phải máu chưa đủ nhiều không?”

Vì vậy, anh ta lại rút dao, rạch một đường trên tay trái, vẽ một nét ngang trên bảng thông báo.

“Cấm Khư, [Vô Giới Không Vực]!”

Vẫn không có phản ứng gì.

Lãnh Huyền có chút mất kiên nhẫn vỗ lên bề mặt bảng thông báo, giống như đang vỗ vào một chiếc tivi cũ bị tiếp xúc kém.

Sau hai cái vỗ, bảng thông báo hơi rung lên, một tấm vải vô hình lấy nó làm tâm mở rộng ra, kết nối với hai bảng thông báo khác, bao phủ toàn bộ bầu trời trường cấp hai.

“Lần này đúng rồi.” Lãnh Huyền hài lòng đứng dậy, ngẩng đầu nhìn về phía xa, đột nhiên sững sốt,

“Ủa? Lần này màu của [Vô Giới Không Vực] sao lại không giống nhau...”

...

“Chết tiệt! Các cậu nhìn xem! Sao bầu trời lại chuyển sang màu xanh lá cây thế này?!”

“Thật đấy! Thật kỳ diệu!”

“Nhanh, nhanh chụp lại!”

“Là vị huynh đài nào gặp phải chuyện không may, bị đội một chiếc mũ xanh lớn như vậy?”

“Phải bị cấm sừng đến mức nào mới có thể xuất hiện hiện tượng kỳ lạ như vậy?”

“.....”

Bầu trời đột nhiên đổi màu, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, ngay cả các thầy cô và học sinh đang trong giờ học cũng bước ra khỏi lớp, chỉ trỏ lên bầu trời.

“Thất Dạ, đây, đây là tình huống gì vậy?” Lý Nghị Phi nhìn bầu trời xanh mướt, trong lòng luôn cảm thấy kỳ lạ.

Lâm Thất Dạ cau mày: “Không biết nhưng có lẽ liên quan đến [Vô Giới Không Vực], điều này không quan trọng.”

Anh ta nhìn xuống dưới ký túc xá nữ đang bị đám đông vây kín, lông mày hơi nhíu lại.

“Họ phong tỏa ký túc xá nữ, trước sự chứng kiến của mọi người, tôi không tiện vào, cậu giúp tôi gây ra chút động tĩnh, thu hút sự chú ý của họ.”

“Gây động tĩnh?” Lý Nghị Phi sững sốt: “Động tĩnh gì?”

“Tùy ý, cậu giả vờ lên cơn đau tim đột ngột cũng được, nhảy múa thoát y cũng được, miễn là có thể thu hút họ là được.”

Chương 79 - Tôi hiểu cậu

“Cái này, cái này tôi không biết!”

“Lý Nghị Phi.”

“Hả?”

Lâm Thất Dạ quay người lại, nghiêm túc nhìn vào mắt Lý Nghị Phi: “Vì cậu định tham gia người canh gác sau sự kiện này nên phải chuẩn bị sẵn sàng trả giá mọi thứ cho nó... kể cả sự trong sạch của cậu.”

“... .. Không phải, cậu chờ đã, tham gia người canh gác thì liên quan gì đến sự trong sạch?” Lý Nghị Phi hơi đau đầu.

Đột nhiên, anh ta liếc thấy một người trong đám đông, cau mày suy nghĩ một lúc, rồi hạ quyết tâm!

“Được, cậu đi đi, tôi sẽ giúp cậu thu hút sự chú ý.”

Lâm Thất Dạ gật đầu, đi vòng qua đám đông đến gần khu vực cảnh giới phong tỏa, ra hiệu cho Lý Nghị Phi.

Lý Nghị Phi hít một hơi thật sâu, hét lớn về phía đám đông trước mặt!

“Ngô Thục Khiết!!” “Tiếng hét lớn này lập tức át đi tiếng ồn ào của đám đông, tất cả mọi người cùng quay đầu lại, ngạc nhiên nhìn chàng trai đột nhiên xuất hiện dưới ký túc xá nữ.

Trong đám đông, Ngô Thục Khiết cũng quay đầu lại, nhìn Lý Nghị Phi với vẻ mặt nghiêm túc, đầy nghi hoặc.

Lâm Thất Dạ đứng bên cạnh, khóe miệng hơi giật giật: “Tên này, không phải là định...”

“Ngô Thục Khiết!” Lý Nghị Phi lại hét lên: “Anh thích em!!!”

Nghe thấy bốn chữ này, đám đông lập tức bùng nổ tiếng reo hò.

Học sinh trung học là vậy, chúng sẽ thể hiện sự quan tâm đặc biệt đến mọi thứ ngoài việc học, chẳng hạn như một đám cháy đột ngột xuất hiện, chẳng hạn như... có người tỏ tình giữa chôn đông người.

Rõ ràng, điều sau hấp dẫn chúng hơn điều trước.

Ngọn lửa hóng hót trong lòng mọi người đều bùng cháy dữ dội!

Chúng đổ dồn ánh mắt nồng nhiệt vào Ngô Thục Khiết trong đám đông, thậm chí còn đặc biệt lùi lại vài bước, nhường cho cô một khoảng không gian.

Lâm Thất Dạ nắm bắt cơ hội, trong nháy mắt đã vượt qua ranh giới cảnh giới, chạy vào ký túc xá nữ.

Ngô Thục Khiết cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Lý Nghị Phi, cô im lặng một lúc rồi từ từ lên tiếng:

“Xin lỗi... Tôi đã có người mình thích rồi.”

Lý Nghị Phi nghe thấy câu này, đầu óc trống rỗng, trong cơn choáng váng, anh ta dường như đột nhiên hiểu được cảm giác của Uông Thiệu vừa rồi.

“Em, em thích ai?”

Trên khuôn mặt Ngô Thục Khiết hiện lên một tia e thẹn: “Tôi... Tôi thích Lâm Thất Dạ...”

“.....”

Lý Nghị Phi nghe thấy ba chữ Lâm Thất Dạ, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng đặc sắc, anh ta vô thức liếc nhìn cửa ký

túc xá nữ nhưng phát hiện bóng dáng của Lâm Thất Dạ đã không còn.

Anh ta im lặng hồi lâu, từ từ ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời xanh ngắt trên đầu.

Hốc mắt ươn ướt.

Lưu Viên...

Đừng khóc,

Tôi, Lý Nghị Phi hiểu cậu!

...

Àm——!!

Mũi giáo bay lượn tạo thành một dải lửa lửa rực rỡ, giống như một tua rua đỏ dài điểm xuyết trên đầu ngọn giáo, từng đóa hoa lửa màu hồng nở rộ giữa hành lang tối tăm.

Bóng dáng Hồng Anh nhanh chóng di chuyển giữa những con quái vật, ngọn giáo quét ngang, trong nháy mắt, đầu của một con quái vật bay cao, cháy rụi.

Vài con quái vật còn lại dường như đã bắt đầu sợ hãi, chúng đồng loạt lùi lại vài bước.

Trước mặt chúng

Hồng Anh cầm ngọn giáo như lửa, tóc dài bay phấp phới, từ từ bước tới.

Ngọn lửa màu hồng chiếu sáng cả hành lang như ban ngày. Hồng Anh cầm ngọn giáo, cơ thể hơi khom xuống, đôi mắt chăm chú nhìn bốn con quái vật trước mặt, một vòng sóng nhiệt ngọn lửa từ cô lan tỏa ra.

Đột nhiên, bóng dáng cô như biến thành một ngọn lửa dữ dội, bắn ra ngoài!

Những tàn tro màu hồng nhanh chóng tan biến trong không khí, kéo theo một tàn ảnh đỏ thẫm, tốc độ của cô quá nhanh, nhanh đến mức mắt thường không thể bắt kịp!

Trong nháy mắt, cô đã xuất hiện trước mặt những con quái vật!

Ngọn giáo khẽ run lên, vô số bóng giáo lửa như những nụ hoa nở rộ, đâm xuyên bốn con quái vật trước mặt chưa kịp phản ứng thành những cái sàng!

Ngọn lửa màu hồng bùng lên, nuốt chửng những con quái vật đang gào thét dữ dội.

Những tàn lửa nhỏ rơi xuống từ không trung, như những cánh hoa anh đào rơi rụng, trải khắp hành lang.

Hồng Anh vác ngọn giáo trong tay ra sau lưng, nhẹ nhàng búng tay, ngọn lửa trong hành lang lập tức tắt ngấm, một lần nữa chìm vào bóng tối.

“Tiểu Nam, cậu không sao chứ?”

“Không sao... Tôi còn chém chết một con.” Từ Tiểu Nam nhìn con quái vật bị chém nát trên mặt đất, cười khúc khích.

“Tiểu Nam thật tuyệt.” Hồng Anh tiến lên xoa đầu cô, cười nói.

“Làm sao bằng được chị Hồng Anh, chị vừa tung [Áo vũ hỏa hồng] ra, giết thêm mấy chục con quái vật nữa cũng không đủ.”

“Miệng cậu ngọt thật.”

Ngay lúc này, tiếng bước chân vội vã vang lên từ cầu thang.

Hồng Anh cau mày, nắm chặt ngọn giáo sau lưng, cảnh giác nhìn về phía đó.

“Chuyện gì vậy? Sao trong này còn học sinh?” Quản lý ký túc xá hốt hoảng chạy lên lầu, thấy hai người đứng trong hành lang đầy vết cháy đen, kinh ngạc thốt lên.

Thấy người đến, Hồng Anh thả lỏng đôi chút, buông tay khỏi ngọn giáo.

“Chúng tôi là học sinh đến cứu hỏa, lửa đã tắt rồi.” Hồng Anh trả lời.

Vì hành lang tối, cô quản lý ký túc xá dường như không nhìn thấy ngọn giáo trên người cô, vội vã vẫy tay với họ.

“Các em là học sinh lớp nào? Sao lại không sợ chết như vậy?! Mau đi theo tôi ra ngoài, lát nữa xe cứu hỏa sẽ đến!”

Hồng Anh và Tư Tiểu Nam nhìn nhau, cất vũ khí trong tay vào hộp đen, nhanh chóng chạy về phía cầu thang.

Chương 80 - Rắn yêu

Hai người đi đến trước mặt cô quản lý ký túc xá, dường như cô ấy đang định nói gì đó...

Bùm——!

Tiếng súng nổ vang lên, một viên đạn xuyên qua khe hở của lan can, bắn vào thắt lưng của cô quản lý!

Hồng Anh và Tư Tiểu Nam đồng tử co lại, vô thức kéo giãn khoảng cách với cô quản lý.

Lực giật mạnh mẽ đập cô quản lý vào mép tường, cô mở to mắt, kinh ngạc nhìn chàng trai đang chậm rãi bước lên cầu thang ở dưới lầu.

Khoảnh khắc tiếp theo, đầu cô vỡ tung, biến thành một con quái vật máu thịt dữ tợn!

Gào lên!

“Rõ ràng là nhắm vào đầu... sao lại bắn vào thắt lưng?” Ở góc cầu thang, Lâm Thất cầm súng, lầm bầm một tiếng, hòng súng chĩa vào cái miệng rộng như chậu máu, mặt không biểu cảm bóp cò.

Bùm! Bùm! Bùm!!

Ba viên đạn liên tiếp xuyên thủng miệng con quái vật, cơ thể nó co giật dữ dội, mất hết sinh khí, cứng đờ lăn xuống cầu thang.

“Thất Dạ?” Hồng Anh kinh ngạc lên tiếng.

“Nghe nói các cậu gặp khó khăn, tôi đến ngay đây.” Lâm Thất Dạ cất khẩu súng lục, bước lên cầu thang trên vũng máu

thịt, nhìn quanh một vòng,

“Ừm? Quái vật đâu?”

“Chém xong rồi.” Hồng Anh khoanh tay trước ngực, cười nói, vẻ mặt “Tôi rất mạnh, mau khen tôi đi.”

“Tìm thấy bản thể chưa?”

Khuôn mặt Hồng Anh lập tức sụp xuống, lắc đầu buồn bã: “Chưa.”

Lâm Thất Dạ cẩn thận đi một vòng ở tầng này, tự lẩm bầm: “Theo lý mà nói, đây là nơi xuất hiện người nhiễm đầu tiên, chẳng lẽ bản thể của nó sau khi lây nhiễm cho người khác lại rời đi?”

“Nó thông minh đến vậy sao?”

“Sinh vật thần thoại này chắc chắn có trí tuệ không thấp.” Lâm Thất Dạ khẳng định: “Nó có thể sao chép hoàn hảo tính cách, thói quen hành vi của một người, khiến người ta hoàn toàn không thể phân biệt thật giả, đây không phải là điều mà dã thú có thể làm được.

Hơn nữa, cho đến bây giờ, chiến lược lây nhiễm của nó đều có tính logic rất mạnh.”

“Tính logic? Có sao?” Tư Tiểu Nam nghi hoặc hỏi.

“Có, nó chọn bắt đầu lây nhiễm từ ký túc xá nữ, không chỉ vì thể lực của nữ sinh yếu hơn, dễ kiểm soát, mà còn khéo léo lợi dụng sức hấp dẫn riêng của nữ sinh, có thể khiến người khác buông bỏ cảnh giác.

Nó dùng những nữ sinh này để giao lưu với những nam sinh khác, lấy được thiện cảm của đối phương, sau đó hẹn họ đến những địa điểm bí mật, lây nhiễm cho họ, không ai hay biết, thậm chí cả giáo viên cũng trúng chiêu.

Hành vi của nó có vẻ ngẫu nhiên nhưng thực ra lại rất kín đáo, từng bước từng bước.

Nếu không phải Lý Nghị Phi tình cờ đụng phải Lưu Tiêu Yến lây nhiễm cho giáo viên chủ nhiệm, có lẽ nửa năm nữa chúng ta vẫn không nhận ra sự tồn tại của nó, đến lúc đó... số người nhiễm sẽ tăng lên đến mức vô cùng khủng khiếp.”

Nghe Lâm Thất Dạ phân tích xong, Hồng Anh và Tư Tiêu Nam chỉ thấy da đầu tê dại.

“Tôi chưa từng thấy sinh vật thần thoại nào có trí tuệ cao như vậy.” Hồng Anh cau mày: “Theo lời cậu nói, nó đã biết chúng ta đến từ lâu, đương nhiên sẽ không ở lại đây?”

“Rất có thể là như vậy.” Lâm Thất Dạ bất lực gật đầu.

“Vậy... cái kia là gì?” Tư Tiêu Nam nghiêng đầu, chỉ tay về phía cuối hành lang.

Lâm Thất Dạ và Hồng Anh sững sốt, cùng quay đầu nhìn lại, đồng tử đột nhiên co lại! Chỉ thấy ở ban công nhỏ cuối hành lang, một con quái vật mình rắn đuôi người đang cuộn mình ở đó, những vảy đen bóng dưới ánh nắng yếu ớt tỏa ra hơi lạnh ghê rợn, một đôi mắt xanh lục u ám nhìn chằm chằm vào ba người.

Xì xì xì——!

Lưỡi rắn đỏ thẫm phun ra, khoe miệng nó cong lên một độ cong, dường như đang chế nhạo.

Lâm Thất Dạ và Hồng Anh ngậy người trong chốc lát, nhìn nhau, không nói hai lời liền chạy điên cuồng về phía ban công!!

“Truy đuổi!!!”

Con quái vật mình rắn đuôi người ngẩng cao đầu, há to miệng, đối diện với bầu trời đột ngột rít lên!

Xì xì——!!!

Tiếp theo, nó trượt xuống theo mép ban công với tốc độ kinh hoàng.

Gần như ngay khi tiếng rít này vang lên, từ các lớp học xa xa truyền đến những tiếng hét chói tai!

Lâm Thất Dạ đột ngột dừng bước, ngẩng đầu nhìn về phía xa: “Người nhiễm bùng phát rồi!”

Hồng Anh nhẹ nhàng nhảy lên, lật người ra mép ban công, đeo súng trường sau lưng, quay đầu hét về phía Lâm Thất Dạ:

“Cậu đi bảo vệ học sinh, tôi đi truy đuổi nó!”

Vừa dứt lời, cô đã nhảy xuống, biến mất trên ban công.

Lâm Thất Dạ phanh gấp, quay người chạy điên cuồng về phía cầu thang.

Với thân thủ và cảnh giới của Hồng Anh, nhảy xuống từ tầng năm không thành vấn đề nhưng với trình độ hiện tại của hắn, nhảy xuống thì trò vui sẽ lớn.

Lâm Thất Dạ đeo Hắc Hạp, chạy điên cuồng trên đường, trên đường có rất nhiều học sinh la hét chạy loạn như ruồi không đầu, xa xa, tiếng gầm của quái vật vang lên.

“Đừng chạy! Theo sau tôi! Bây giờ không thể ra khỏi trường được!” Lâm Thất Dạ hét lớn.

Đáng tiếc, trong một mớ hỗn loạn, căn bản không có ai nghe lời hắn, tất cả mọi người đều điên cuồng chạy về phía cổng trường nhưng lại bị một bức tường vô hình chặn lại.

Đây là [Vô Giới Không Vực] để ngăn bản thể của quái vật và người nhiễm trốn thoát.

“Im lặng! Im lặng!”

“Mọi người nghe tôi nói...”

Lâm Thất Dạ liên tục hét lên mấy câu, vẫn không ai để ý đến hắn, lúc này, câu nói của Lãnh Huyền trước khi đến lại một lần nữa hiện lên bên tai hắn.

Vì vậy,

Lâm Thất Dạ rút khẩu súng lục từ trong túi ra.

Chương 81 - Ngày tận thế của trường học 1

Chĩa lên trời bóp cò!

Khi tiếng súng vang vọng khắp khuôn viên trường, những học sinh điên cuồng kia đều ngây người.

Lâm Thất Dạ cầm súng, chĩa vào những học sinh như tượng, mặt không biểu cảm, ngẩng cằm lên.

“Tôi đã nói, im lặng hết cho tôi!”

Súng không chỉ dùng để giết chóc.

Mà còn để răn đe.

Khi con quái vật đột nhiên xuất hiện khiến mọi người phát điên vì sợ hãi, chỉ có một nỗi sợ hãi khác mới có thể khiến họ bình tĩnh lại trong chốc lát.

“Anh là ai? Sao lại có súng?”

“Cảnh sát! Anh có phải cảnh sát không!”

“Cứu chúng tôi! Trong trường có quái vật!”

“Cứu mạng!!”

“...”

Sau một thoáng ngây người, đám học sinh lại ồn ào trở lại, chen chúc về phía Lâm Thất Dạ, những tiếng kêu la vang vọng khắp cổng trường.

Lâm Thất Dạ cau mày, không lùi mà tiến!

Hắn nhẹ nhàng ấn ngón tay vào tay cầm của Hắc Hạp, bên hông Hắc Hạp nhanh chóng mở ra, một thanh đao thẳng trong bao bật ra!

Lâm Thất Dạ nhanh như chớp nắm lấy cán đao,

Xoẹt——!

Đao thẳng tuốt khỏi vỏ!

Lưỡi đao tỏa ra ánh sáng xanh nhạt cắt không khí, phát ra tiếng vo ve nhẹ, nhanh như chớp chém về phía nam sinh đứng đầu!

Đôi mắt của nam sinh đó đột nhiên co lại, toàn bộ đầu phình to lên, dường như có thứ gì đó sắp phá tan!

Tuy nhiên, đao của Lâm Thất Dạ đã chém đứt đầu hắn trước một bước!

Một cái đầu quái vật đầy máu thịt và nanh vuốt bay cao, máu tươi nhớp nháp bắn tung tóe lên người những học sinh xung quanh, họ ngây người nhìn cảnh tượng này, đứng sững như tượng.

Từ lúc họ mất lý trí lao về phía Lâm Thất Dạ, đến khi Lâm Thất Dạ rút đao, vung đao, chém đầu, chỉ trong chớp mắt, những học sinh này vẫn chưa thể hoàn hồn khỏi thực tế vô cùng có sức mạnh thị giác.

Vài giây sau, tiếng hét chói tai vang lên điên cuồng.

Quái vật... hóa ra vẫn luôn ẩn núp bên cạnh họ?

“Im lặng!” Lâm Thất Dạ gầm lên, một tia sáng màu vàng lóe lên trong mắt hắn!

Đám đông hỗn loạn trong nháy mắt im bật!

Ngay khi Lâm Thất Dạ mở miệng, một áp lực chưa từng có như sóng biển ập vào đầu họ, trực tiếp khiến họ choáng váng.

“Bây giờ, trong số các em không còn quái vật ẩn núp nữa, có thể trực tiếp ra khỏi cổng trường, sẽ có người mở cửa cho các em!” Lâm Thất Dạ tra đao vào vỏ, bình tĩnh nói,

“Tuy nhiên, tất cả phải xếp hàng ra ngoài, không được chen lấn, nếu để tôi thấy ai không tuân thủ quy củ...”

Lâm Thất Dạ từ từ giơ nòng súng lên, lắc lư trước mặt mọi người.

Nghe vậy, những học sinh có mặt tại chỗ lập tức quay đầu chạy về phía cổng trường, tuy có vẻ hơi vội vàng nhưng vẫn có trật tự, còn có mấy nữ sinh chân mềm nhũn không đi được, cũng có nam sinh đi về phía cổng trường. Lúc này, [Vô Giới Không Vực] ở cổng trường bị mở ra một góc, lộ ra một con đường dẫn ra bên ngoài.

Ngoài [Vô Giới Không Vực], sẽ có người chuyên xóa ký ức của họ, Lâm Thất Dạ không cần lo lắng về điều này.

Chỉ riêng đợt học sinh này, đã có khoảng bốn trăm người, còn rất nhiều học sinh khác đang chạy từ dãy nhà học đến đây, họ đều là học sinh lớp mười một và lớp mười hai.

Số người bị nhiễm ở lớp mười một và lớp mười hai vốn không nhiều, hơn nữa vị trí của dãy nhà học cũng rất gần cổng trường, sau khi quái vật xuất hiện, việc thoát khỏi dãy nhà học không phải là khó nhưng rắc rối là, vẫn còn người bị nhiễm chưa lộ diện, mà ẩn núp trong đám học sinh hỗn loạn.

Họ giống như những quả bom cực kỳ bất ổn, không ai biết khi nào sẽ phát nổ nhưng chắc chắn rằng, khi họ phát nổ, chắc chắn sẽ trở thành sợi rơm cuối cùng đè gãy tâm lý của học sinh.

Giống như một nhóm học sinh vất vả thoát khỏi quái vật, cuối cùng cũng trốn đến nơi an toàn, vừa mới buông lỏng cảnh giác, đầu của bạn học bên cạnh lại nứt ra...

Mặc dù sức sát thương của quái vật có hạn nhưng những hành động vô lý mà con người làm ra vì hoảng sợ lại không có giới hạn.

May mắn thay, có Lâm Thất Dạ, một thiết bị dò tìm dạng người, có thể dễ dàng tìm ra quái vật lẫn trong đám đông, trực tiếp tiêu diệt chúng, những học sinh được xác định là vô hại cũng có thể rời khỏi đây thông qua [Vô Giới Không Vực].

Số lượng học sinh đông như vậy, nếu cứ cố ở lại trường, ngược lại sẽ càng thêm biến số, Lâm Thất Dạ không thể đưa hết tất cả học sinh đi nhưng có thể đưa được một số thì đưa.

May mắn thay, thể chất của học sinh trung học bây giờ đều khá tốt, chỉ trong vài phút, đã có một nghìn ba bốn trăm người chạy đến cổng trường, sau khi được Lâm Thất Dạ xác định, họ đã rời khỏi trường, hai tòa nhà lớp mười một và lớp mười hai này về cơ bản đã trống.

“Có thể đóng kênh rồi, tôi phải vào cứu người.” Lâm Thất Dạ nói với Lãnh Huyền ở đầu bên kia tai nghe.

Lãnh Huyền ừ một tiếng, ngay sau đó, kênh [Vô Giới Không Vực] từ từ đóng lại, toàn bộ ngôi trường một lần nữa bị cô lập với thế giới bên ngoài.

Ngay khi Lâm Thất Dạ chuẩn bị lên đường, bầu trời đột nhiên lóe lên, giống như một chiếc tivi cũ tiếp xúc kém, tối sầm lại.

“Chuyện gì vậy?”

“Tôi còn chưa quen với [Vô Giới Không Vực], hình như đã chạm vào một nơi kỳ lạ nào đó...” Giọng của Lãnh Huyền vang lên từ đầu bên kia tai nghe: “Có ảnh hưởng đến anh không? Tôi sẽ nghiên cứu thêm...”

Chương 82 - Ngày tận thế của trường học 2

Lâm Thất Dạ ngẩng đầu nhìn bầu trời đỏ như máu, thở dài.

“Tôi cảm thấy, màu xanh lục vẫn thân thiện hơn.

Dù sao thì cảnh tượng bây giờ trông... chẳng khác gì ngày tận thế sao.”

Dưới bầu trời đỏ như máu, bầu không khí của toàn bộ khuôn viên trường học trở nên kỳ lạ và bí ẩn, tiếng hét chói tai từ dãy nhà học lớp mười hai xa xa hòa lẫn với tiếng gầm rú của quái vật, vang vọng trên bầu trời, Trong không khí thoang thoảng mùi máu tanh, khiến Lâm Thất Dạ hơi nhúu mày.

Hắn lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, cầm dao nhanh chóng tìm kiếm trong các tòa nhà học lớp mười một và lớp mười hai.

...

“A Lan... Tôi, tôi sợ quá!”

“Suyt!” A Lan thò đầu ra khỏi buồng vệ sinh, nhìn ra ngoài rồi từ từ rút đầu lại: “Nhỏ tiếng thôi, đừng dẫn thêm quái vật đến đây nữa.”

“Nhưng tại sao chúng ta không chạy ra ngoài cùng họ mà lại trốn vào đây?” Một nữ sinh khác hỏi.

Trong buồng vệ sinh chật hẹp và tối tăm này, có ba nữ sinh chen chúc, mặt mày hoảng sợ, môi tái nhợt.

A Lan hạ giọng, trong mắt thậm chí còn lóe lên tia phẫn khích: “Cậu không xem những bộ phim về thảm họa sao? Khi

tận thế đến, những kẻ vô não lao ra ngoài đều chết hết!

Theo kinh nghiệm xem phim nhiều năm của tớ, lúc này tách khỏi đội ngũ, trốn ở nơi an toàn chờ cứu viện mới là cách làm sáng suốt nhất!”

“Nhưng... đây không phải là phim!” Nữ sinh bên cạnh cô ta hơi khóc: “Hơn nữa, cậu chắc chắn nhà vệ sinh là nơi an toàn sao?”

“Tớ cũng muốn tìm nơi khác nhưng tòa nhà học rộng lớn như vậy, ngoài phòng học thì chỉ có nhà vệ sinh, còn có thể có nơi nào khác.” A Lan bất lực thở dài: “Nhưng các cậu yên tâm, chúng ta trốn ở đây, chắc chắn sẽ không sao.”

Két——!

Lời của A Lan chưa dứt, cửa buồng vệ sinh đã đột ngột bị kéo ra.

Ba nữ sinh trốn trong buồng vệ sinh đồng thời hét lên!

Khi họ thấy người mở cửa không phải quái vật mà là một thiếu niên cầm dao, họ đồng thời che miệng lại, im lặng.

“Không sao ư? Không sao mới lạ.” Lâm Thất Dạ khẽ lên tiếng.

Con dao thẳng trong tay hắn lập tức rút ra, trong ánh mắt kinh hoàng của ba người, hắn chém đứt đầu của một nữ sinh.

Một cái đầu máu me to lớn rơi xuống đất.

“A a a!!!”

“Im lặng!”

“Cậu, cậu giết Tú Tú!”

“Cô ta không còn là cô ta nữa, cậu vẫn chưa nhận ra sao?”

Trận mắt thấy người chị em vừa nãy còn trốn trong buồng vệ sinh cùng mình biến thành quái vật, bị chém làm đôi, hai nữ sinh đã hoàn toàn hoảng sợ, chân bắt đầu mềm nhũn.

Lâm Thất Dạ bắt lực diu họ ra khỏi nhà vệ sinh, trước cửa đã có hơn chục nam nữ tụ tập, thấy Lâm Thất Dạ thực sự dẫn hai nữ sinh đi ra, trong mắt họ tràn đầy sự sùng bái.

“Bên trong thực sự có người sao? Học trưởng Thất Dạ, anh thật là thần thánh!”

“Cách xa mười mét mà vẫn biết bên trong có người, này... học trưởng Thất Dạ, anh là người tu hành sao? Có thể dẫn theo tôi không?” “Ngần người ra đó làm gì? Bây giờ là lúc nói chuyện sao? Mau lại đây đỡ một tay!”

Mọi người lúc này mới phản ứng lại, vội vàng tiến lên đỡ hai nữ sinh vừa được cứu ra.

Họ đều là những người sống sót mà Lâm Thất Dạ cứu ra từ những góc khuất trong khu vực lớp mười một và lớp mười hai, cũng có không ít người giống như hai nữ sinh vừa rồi, bị dọa đến mềm nhũn cả người, may mắn là phần lớn các nam sinh đều khá kiên cường, không xuất hiện tình trạng sợ đến mức không đi nổi.

“Học trưởng Thất Dạ, tiếp theo phải làm sao?”

“Hai tòa nhà học này đã cứu hết rồi, các em đến hội trường lớn vừa đi qua núp đi, tôi đã dọn sạch ở đó rồi.” Lâm Thất Dạ khề lên tiếng.

“Còn anh thì sao?”

“Tòa nhà học lớp mười hai mới là khu vực thảm họa, tôi còn phải đi cứu người.”

“Vậy tôi có thể đi cùng anh không? Vừa rồi tôi cũng dùng rìu cứu hỏa đánh lui một con quái vật, tôi cũng có thể giúp

được!” Một nam sinh trông khá khỏe mạnh nói.

“Không cần, tôi đi một mình là được.” Lâm Thất Dạ lắc đầu, đưa tay chỉ vào những nữ sinh đang run rẩy chân tay trong đội: “Cái rìu cứu hỏa của cậu, hãy dùng để bảo vệ họ đi.”

“Được rồi.”

Lâm Thất Dạ không nán lại thêm, sau khi dặn dò vài câu thì tự mình chạy xuống lầu, lao về phía tòa nhà học lớp mười hai ở sâu nhất.

Số quái vật ẩn núp ở lớp mười hai chiếm khoảng sáu mươi phần trăm toàn trường, hơn nữa hiện tại đã gần mười phút kể từ khi toàn trường quái vật bùng phát, trời mới biết tình hình ở lớp mười hai đã trở nên như thế nào...

Hy vọng họ thông minh một chút.

...

“Nhanh lên nào! Các bạn nam đẩy hết bàn ghế ra hành lang, chặn kín hành lang lại!”

“Đến đây, cùng cố gắng nào! Không thể để chúng xông lên được!”

“Các bạn nữ thì sao? Các bạn nữ đừng có la hét nữa! Mau đến băng bó cho người bị thương đi!”

“Cái gì? Lớp ba còn mấy người sống sót? Bà nó, đội rìu! Theo ông xông lên!”

“Thầy Vương, tầng này nhờ thầy chỉ huy nhé!”

Trên ban công hỗn loạn của tầng năm, Lý Nghị Phi gào hét sức mình, lúc này phần lớn học sinh lớp mười hai đều tập trung ở tầng này, bàn ghế chập nhem cối chặn kín hành lang

ở hai bên, mười mấy con quái vật đang điên cuồng đâm vào bên dưới.

Thầy Vương đeo kính, trông rất thư sinh, nghiêm túc gật đầu: “Yên tâm, giao tầng này cho tôi, bao nhiêu năm chơi game thủ thành của tôi không phải là vô ích!”

Chương 83 - Người thông minh

Lý Nghị Phi cầm một chiếc rìu cứu hỏa, đeo sau lưng, hét về phía hành lang bên kia, mấy nam sinh khỏe mạnh cũng cầm rìu cứu hỏa hoặc gậy bóng chày, bóng lưới chạy nhanh đến.

“Lớp 8 tầng ba còn hơn hai mươi bạn học bị kẹt trong lớp, chúng ta đi cứu người!” Lý Nghị Phi đơn giản giải thích tình hình, mấy nam sinh nhanh chóng buộc quần áo thành một sợi dây thừng to, quần vào lan can hành lang, thả thẳng xuống. Lý Nghị Phi kéo thử, thấy đủ chắc chắn rồi thì trèo lên lan can trước, nắm chặt sợi dây thừng to, học theo cảnh trong phim mà từng chút một dịch xuống.

Mấy nam sinh phía sau làm theo, tuy có hơi căng thẳng nhưng vẫn có trật tự.

“Thầy Vương, Lý Nghị Phi bọn họ sẽ không gặp nguy hiểm chứ?” Một nữ sinh lo lắng nhìn cảnh tượng này.

Thầy Vương nhìn họ một cách sâu sắc, thở dài: “Sao có thể không nguy hiểm được? Nhưng tôi tin vào năng lực của cậu ấy...”

“Lý Nghị Phi đẹp trai quá, trước đây sao mình không nhận ra nhỉ?” Nữ sinh bên cạnh thì thầm.

“Trong lịch sử vào mỗi thời đại đen tối, luôn có những người vốn vô danh đứng ra, trở thành người dẫn đường cho mọi người.

Lý Nghị Phi và những học sinh trông có vẻ không thể cứu vãn được trong ngày thường này, trong hoàn cảnh như thế này,

lại sở hữu tiềm năng mà người khác không thể thay thế.

Đừng coi thường bất kỳ ai, dù họ có tầm thường đến đâu, có lẽ một ngày nào đó họ sẽ tỏa sáng rực rỡ.” Thầy Vương đẩy đẩy kính, sau đó như nhận ra điều gì, quay đầu dặn dò nữ sinh kia:

“Đúng rồi, cảm yêu sớm.”

“...”

Lý Nghị Phi và những người khác theo sợi dây thừng, thành công hạ xuống hành lang tầng ba, lúc này phần lớn quái vật đều bị thu hút ở hành lang giữa tầng bốn và tầng năm, toàn bộ tầng ba chỉ còn lại hai con quái vật, vây quanh cửa lớp 8.

Lúc này, tất cả cửa sổ và cửa ra vào của lớp 8 đều bị mọi người dùng bàn ghế chặn kín, khiến hai con quái vật này chỉ có thể quanh quẩn bên ngoài lớp học, không thể đột nhập vào được.

Thông minh, không chỉ có Lý Nghị Phi.

Tiếng động của Lý Nghị Phi và những người khác rơi xuống hành lang rất nhỏ, hai con quái vật không phát hiện ra sự tồn tại của họ, cho đến khi mấy người nhẹ nhàng đi đến sau lưng chúng, chúng mới có chút cảnh giác.

Chúng đột ngột quay đầu lại, phát hiện ra Lý Nghị Phi và những người khác đang núp sau lưng, há cái miệng khổng lồ dữ tợn, định có hành động.

“Chống đỡ!” Lý Nghị Phi hét lớn.

Bốn năm nam sinh cầm ghế trong lớp, gào lên một tiếng, lao vào đâm vào hai con quái vật.

Quái vật tuy có bản lĩnh ăn thịt người hạng nhất nhưng sức lực không hơn người thường bao nhiêu, dưới sự tấn công điên cuồng của những nam sinh này, chúng thực sự bị chặn lại

nhưng hàm răng sắc nhọn dày đặc của chúng cắn chặt, chỉ hai lần là đã cắn nát chiếc ghế. Viptruyenfull.net- Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Trong thời gian ngắn ngủi này, những nam sinh còn lại ủa lên, riu cứu hỏa và gây gộc điên cuồng chém vào miệng quái vật, sau một hồi chém giết, cơ thể quái vật co giật, ngã ngửa ra đất, đầu vỡ nát không thể vỡ nát hơn.

Vài nam sinh thở hắt hên nhưng khóe miệng không kìm được cong lên, trong mắt tràn đầy sự phấn khích.

Họ đồng lòng, giết chết hai con quái vật đáng sợ!“Nhanh chóng cứu người!” Lý Nghị Phi chạy đến cửa lớp, gõ cửa nhanh chóng.

Mà các bạn học trong lớp 8 cũng luôn quan sát động tĩnh bên ngoài qua khe hở bàn ghế, thấy Lý Nghị Phi và những người khác thực sự giết chết quái vật, liền nhanh chóng mở một cánh cửa, mấy nam sinh đi thẳng ra ngoài.

“Tôi là Lý Nghị Phi lớp 2, nhanh chóng cùng chúng tôi rút lui đi!” Lý Nghị Phi lên tiếng.

“Rút lui? Rút lui đến đâu?” Nam sinh đứng đầu lắc đầu, chỉ tay xuống tầng một: “Bây giờ tầng một đã hoàn toàn thất thủ, ở đó ít nhất có mười con quái vật, chúng tôi căn bản không thể đột phá được, các cậu giết được hai con, có thể giết được mười con không?”

“Chúng ta rút lui lên trên.” Lý Nghị Phi nghiêm túc nói: “Chúng ta đã giết sạch quái vật ở tầng năm, ở hành lang hai bên chất bàn ghế phòng thủ, bây giờ phần lớn học sinh trong tòa nhà này đều trốn ở đó.”

“Tầng năm?” Nam sinh cười: “Tôi hỏi cậu, bây giờ đây là tầng mấy?”

“Tầng ba.”

“Bây giờ quái vật đều tập trung ở đâu?”

“Tầng một, tầng hai và tầng bốn...”

“Vậy cho dù như cậu nói, chúng ta đột phá lên tầng năm thì làm sao có thể vòng qua tầng bốn nơi quái vật tập trung đông nhất?”

Cho dù chúng ta thực sự đột phá thành công từ tầng bốn, cậu cũng đã nói, hành lang tầng năm của các cậu đã bị phong tỏa hoàn toàn... Các cậu có kịp mở cửa cho chúng tôi, đợi chúng tôi đi qua hết, rồi lại đóng lại không?” Anh ta chỉ vào sợi dây thừng thả xuống hành lang tầng ba,

“Hay là, cậu cho rằng hai mươi tám người chúng tôi đều có thể trèo lên tầng năm bằng sợi dây thừng này?”

Lý Nghị Phi câm nín.

“Tôi... Tôi không nghĩ đến nhiều như vậy.” Lý Nghị Phi thở dài.

“Các cậu có thể xuống cứu chúng tôi, chúng tôi rất biết ơn.” Nam sinh hơi cúi người: “Nhưng rất tiếc, kế hoạch rút lui của cậu không khả thi.”

“Vậy cậu có cách nào tốt hơn không?”

“Đứng vững.” Giọng anh ta nghe rất bình tĩnh: “Những con quái vật này tuy trông có vẻ đáng sợ nhưng không mạnh đến mức chúng ta hoàn toàn không thể chống lại, chỉ cần chúng ta liên tục gia cố phòng thủ cửa sổ, ngăn chặn chúng không phải là vấn đề,

Chương 84 - An Khanh Ngu

1

Tôi tin rằng, rất nhanh sẽ có người chuyên nghiệp đến giải cứu chúng ta.”

Lý Nghị Phi im lặng một lúc, lại nhìn kỹ nam sinh đeo kính, trông có vẻ nho nhã trước mặt,

“Tôi vẫn chưa biết tên cậu.”

“An Khanh Ngu.”

“An Khanh Ngu? Cậu chính là An Khanh Ngu đứng đầu thành phố về thành tích sao?” Lý Nghị Phi mở to mắt. “Thành tích gì đó, tôi không quan tâm.” Ánh mắt An Khanh Ngu dừng lại ở những mảnh thịt vụn nát ghê tởm bên ngoài hành lang, trong mắt lóe lên ánh sáng khác thường,

“Xem ra thế giới này... thú vị hơn tôi tưởng rất nhiều.”

Không hiểu sao, Lý Nghị Phi nhìn thấy ánh mắt của anh ta, trong lòng có chút sợ hãi.

“Vì các cậu không muốn đi cùng tôi, vậy tôi về tầng năm đây.” Lý Nghị Phi quay người định rời đi, dù sao nơi này cũng không cần anh ta nữa, mà tầng năm còn rất nhiều học sinh.

“Tôi thấy, bây giờ cậu có thể không đi được rồi.”

An Khanh Ngu đi đến bên cửa sổ, chỉ tay về phía ba con quái vật đang lao tới từ hành lang bên phải, còn ở cửa hành lang bên trái, cũng có ba con quái vật đang bò lên.

Bọn họ... bị bao vây rồi.

Quan trọng nhất là, khi một con quái vật đi qua hành lang, tiện tay làm nát sợi dây thừng thô đang thả bên ngoài, hoàn toàn cắt đứt đường lui của Lý Nghị Phi và những người khác!

Đồng tử của Lý Nghị Phi đột nhiên co lại!

Bọn họ dùng ghế và rìu cứu hỏa, có lẽ có thể giết được hai con quái vật nhưng nếu phải đối mặt với sáu con cùng lúc... bọn họ chắc chắn sẽ chết!

“Nhanh lên! Đặt bàn ghế lại chỗ cũ!!”

Những nam sinh trong lớp nhanh chóng di chuyển những chiếc bàn ghế đã dời khỏi cửa ra vào trở lại chỗ cũ, rất nhanh những con quái vật đó đã đến bên ngoài lớp học, dùng cơ thể và răng nanh của mình liên tục cắn xé bàn ghế, làm chúng lung lay sắp đổ.

Hơn hai mươi nam sinh thì dùng hết sức bình sinh, cố hết sức chống đỡ bàn ghế, mặt đều tím tái.

Trong nhà và ngoài nhà, đây là một cuộc chiến đấu cực mạng của hàng chục người!

Những nữ sinh trong lớp mặt tái mét, hét lên trốn vào góc lớp, những nam sinh còn lại cũng mặt mày rất khó coi.

Chỉ có An Khanh Ngu gầy gò đứng một bên, cau mày nhìn cảnh tượng trước mắt, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

“Giết chết hai con quái vật, lập tức có sáu con quái vật xuất hiện, điều đó chứng tỏ những con quái vật này có mạng lưới tinh thần tương tác... do một não chính điều khiển tất cả các não phụ và não chính sở hữu trí tuệ cực cao, không thua kém gì con người.

Nhưng vấn đề là... chúng làm sao biết được phải cắt đứt sợi dây thừng thô?

Giả sử thị giác của tất cả quái vật có thể chia sẻ nhưng khi Lý Nghị Phi và những người khác hạ xuống hành lang bằng sợi dây thừng, từ góc nhìn của quái vật, đáng lẽ không thể nhìn thấy cảnh này... Chúng làm sao biết được, sợi dây thừng đó là trục nối giữa hai tầng?

Còn nữa...”

Ngay khi An Khanh Ngu đang tự suy nghĩ, Lý Nghị Phi và những người khác đứng đầu đang nghiêng răng, thân hình dần bị áp lực từ phía trước ép lùi về phía sau.

“Chết tiệt... sắp chóng không nổi rồi!!”

Ngay khi mọi người sắp kiệt sức, một bóng người nhanh chóng lướt qua cửa sổ, lưỡi kiếm màu xanh nhạt vung lên một đường trắng lưỡi liềm, khoanh khắc sau một cái đầu quái vật dữ tợn bay cao lên. Năm con quái vật còn lại chưa kịp phản ứng, bóng người đó bước chân hơi đổi, thân hình vẩy một cái, vung đao ra bằng một tư thế vô cùng kỳ lạ!

Lưỡi đao chém con quái vật gần hấn nhất từ vai đến tận thắt lưng, một nhát chém làm đôi!

Máu phun trào, bốn con quái vật còn lại cuối cùng cũng phản ứng lại, gào thét lao về phía bóng người đó!

Ngay khi chúng sắp chạm vào cơ thể hấn, trong mắt người đó đột nhiên bùng lên hai luồng ánh sáng rực rỡ, giống như lò lửa đang cháy hừng hực, chói mắt!

Uy thần khủng khiếp như nước biển cuộn cuộn trào ra, tấn công vào tâm trí của bốn con quái vật!

Động tác của chúng đồng thời khựng lại!

Vì thế, một luồng đao quang màu xanh nhạt lại chém ra, vạch một đường cong tròn như trăng lưỡi liềm, đồng thời cắt đứt cổ của bốn con quái vật!

Toàn bộ quá trình như nước chảy mây trôi, không hề có chút dừng lại!

Mặc dù thiếu niên đó đã nhanh chóng lùi lại nhưng máu bắn tung tóe vẫn nhuộm đỏ bộ đồng phục của hắn, hắn hơi nhú mày, lò lử trong đôi mắt từ từ tối lại, biến mất không còn dấu vết.

Dao thẳng vào vỏ.

Một đám đông học sinh đứng bên cạnh, há hốc mồm.

Bọn họ đã nhìn thấy gì?

Một học sinh trung học mặc đồng phục giống họ, chỉ vài nhát dao đã chém ngã sáu con quái vật?

“Thất Dạ, cuối cùng cậu cũng đến rồi!” Lý Nghị Phi nhìn thấy người đó, giọng nói còn mang theo chút uất ức muốn khóc: “Tôi còn tưởng cậu bỏ mặc tôi chạy mất rồi.”

“Ít nói mấy lời sến súa đi.” Lâm Thất Dạ lẳng lặng liếc mắt.

“Bạn học... cậu đến cứu chúng tôi sao?” Có người trong đám đông kích động hỏi.

“Có thể coi như vậy.” Lâm Thất Dạ gật đầu, quay sang nhìn Lý Nghị Phi: “Nói ngắn gọn tình hình cho tôi biết.”

“Được.” Lý Nghị Phi sắp xếp lại ngôn từ, mở lời: “Sau khi tiếng gào kỳ lạ đó xuất hiện, hầu hết quái vật đều nổi điên, cả tòa nhà rơi vào hỗn loạn.

Tầng bốn của chúng ta còn coi như ổn, một lớp ở tầng một, một nửa số người trực tiếp biến thành quái vật, tàn sát những bạn học khác, còn chặn chặt cầu thang, chúng tôi không thể xuống lầu chạy ra khỏi trường, có người cố gắng nhảy thẳng từ tầng hai xuống nhưng vừa xuống đã bị xé thành từng mảnh.

Chương 85 - An Khanh Ngư

2

Vì vậy, về cơ bản tất cả học sinh đều bắt đầu chạy lên lầu.

Tôi dẫn theo một nhóm nam sinh có khả năng chiến đấu, giết sạch vài con quái vật ở tầng năm, đón phần lớn học sinh ở tầng hai, ba, bốn, sau đó chặn chặt hành lang, liều mạng chống trả với chúng, sau đó nghe nói tầng ba có người sống sót, chúng tôi liền xuống đây.”

Lâm Thất Dạ hỏi: “Những người không chắc chắn có phải quái vật hay không, cậu xử lý thế nào?”“May mà trước đó cậu đã nói với tôi, Hàn Nhược Nhược cũng là quái vật, cô ta không biến hình mà trà trộn vào đám đông, tôi liếc mắt đã nhận ra, để tránh đánh rã động cỏ, tôi đã nhốt cô ta và một vài nam sinh tiếp xúc nhiều với cô ta, cùng một vài nữ sinh cùng ký túc xá vào một phòng học, có người chuyên trông coi.”

Lâm Thất Dạ nghe xong, liên tục gật đầu: “May mà có cậu, nếu không sẽ có thêm nhiều học sinh chết.”

Lý Nghị Phi gãi đầu, cười hì hì: “Tôi biểu hiện tốt như vậy vào đội Người canh gác chắc không vấn đề gì nhỉ?”

“Không vấn đề gì lớn.”

Lâm Thất Dạ dường như nhận ra ánh mắt của một người nào đó, quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào nam sinh đeo kính yếu ớt kia.

Từ trong mắt anh ta, Lâm Thất Dạ đọc được cảm xúc khác biệt với những người khác.

Ánh mắt của những người khác nhìn anh, phần lớn là sợ hãi, kính sợ, sùng bái, yêu mến...

Còn ánh mắt của nam sinh trước mặt này... giống như nhìn thấy một loài vật hiếm có, muốn bắt về cất lát nghiên cứu.

“Cậu là...?” Lâm Thất Dạ nghi hoặc hỏi.

An Khanh Ngu tiến lên, lịch sự đưa tay phải ra: “Xin chào, tôi tên là An Khanh Ngu.”

Lâm Thất Dạ do dự một lát, nắm lấy tay anh ta.

“Lâm Thất Dạ.”

An Khanh Ngu há miệng, dường như muốn hỏi gì đó nhưng sau một hồi do dự, cậu ta rất thức thời không nói gì.

Cậu ta rất hứng thú với thân phận của Lâm Thất Dạ và khả năng chiến đấu phi thường của cô nhưng trước mặt mọi người, cậu ta hỏi thì chắc Lâm Thất Dạ cũng không nói, ngược lại còn khiến cô khó chịu.

“Thất Dạ, đây là thiên tài mười năm mới có một của thành phố Thương Nam chúng ta, bảo bối của trường cấp hai, cậu đã nghe tên chưa?” Lý Nghị Phi mở lời giới thiệu.

“Chưa nghe bao giờ.”

“... ..”

“Bây giờ không phải lúc nói chuyện này.” Lâm Thất Dạ khề lên tiếng: “Đưa hết học sinh xuống hội trường trước đã, ở đó an toàn hơn.”

Lý Nghị Phi sửng sốt: “Nhưng chúng ta không xuống được, tầng một có rất nhiều quái vật...”

Nói được một nửa, Lý Nghị Phi nhận ra mình đã hỏi một câu ngu ngốc.

“Đã chết hết rồi, không thì cậu nghĩ sao tớ lên được đây?”
Lâm Thất Dạ nhìn Lý Nghị Phi như nhìn người thiếu năng.

“Cậu đúng là trâu bò.” Lý Nghị Phi nhếch miệng: “Vậy cậu định tiếp tục lên cứu người à?”

“Tất nhiên.”

“Tớ đi cùng cậu.” Lý Nghị Phi kiên định nói: “Cậu yên tâm, tớ đi theo cậu chắc chắn không cản trở, hơn nữa bây giờ bọn họ khá tin tớ, tớ có thể giúp cậu kiểm soát tình hình.”

Lâm Thất Dạ chỉ hơi do dự rồi gật đầu: “Đưa đội riu của cậu đi theo, lên cùng tớ.”

Mặc dù bề ngoài không có gì thay đổi nhưng sau một ngày chiến đấu, số quái vật chết dưới tay cô đã lên đến gần hai mươi con, cả thể lực lẫn tinh thần của Lâm Thất Dạ đều tiêu hao rất nhiều, cô đã mệt rồi.

Có Lý Nghị Phi và đội riu của anh ta, có thể giúp cô giảm bớt không ít áp lực.

“Tớ cũng đi.” An Khanh Ngư đột nhiên lên tiếng.

“Cậu?”

“Tớ có thể giúp cậu đưa ra mưu kế, phân tích thói quen hành động của quái vật.” An Khanh Ngư bình tĩnh nhìn vào mắt Lâm Thất Dạ, không hề lùi bước.

Lý Nghị Phi ghé vào tai Lâm Thất Dạ, khẽ nói: “Tớ thấy, thằng nhóc này khá thông minh.”

Lâm Thất Dạ do dự một lát, khẽ gật đầu: “Được nhưng nói trước, tớ không đảm bảo an toàn cho cậu.”

Dù sao cô cũng đã dẫn theo cả một đội riu, thêm một người nữa cũng chẳng khác gì.

“Không sao, tớ không sợ chết.” Ánh mắt An Khanh Ngư sáng lên, dường như rất phấn khích.

Lâm Thất Dạ dặn dò những người khác trong lớp một hồi, sau đó để họ tự đi đến hội trường, hội trường cách tòa nhà dạy học lớp mười hai không xa, thêm vào đó Lâm Thất Dạ vừa mới dọn sạch quái vật một lần nữa, về cơ bản sẽ không gặp nguy hiểm gì nữa.

“Lý Nghị Phi.”

“Sao thế?”

“Tình hình trên lầu thế nào?”“Ồn, chặn đám quái vật ở tầng bốn chắc không thành vấn đề.”

“Được, vậy chúng ta nghỉ ngơi tại chỗ một lát.”

Lâm Thất Dạ tùy tiện tìm một cái ghế ngồi xuống, số lượng quái vật ở tầng bốn không ít, muốn xông lên giết sạch, cậu cần đủ thể lực và tinh thần.

“Chị Hồng Anh, bên chị thế nào rồi?” Lâm Thất Dạ mở tai nghe.

“Em không bắt được nó, trước đó em đuổi theo nó gần hết cả trường, sau đó nó chui vào khu rừng sau trường các em, rồi biến mất.” Hồng Anh bên đầu dây có vẻ hơi chán nản.

Lòng Lâm Thất Dạ lại chùng xuống.

Bản thể không chết, vậy thì sự việc lần này sẽ không kết thúc, cho dù cậu có thể lần lượt tìm ra từng con quái vật trong trường giết chết thì cũng chỉ là giải quyết tạm thời chứ không phải giải quyết tận gốc.

“Vậy bây giờ các chị đang ở đâu?”

“Tiểu Nam đang cố gắng lần theo dấu vết quái vật để lại, chúng ta tiếp tục truy đuổi, chỉ cần [Vô Giới Không Vực] còn

ở đây thì nó không thể thoát khỏi trường này.”

“Được.”

“Đúng rồi, Ngô Tương Nam đã tra ra con quái vật này là thứ gì rồi.”

Chương 86 - Rắn yêu Nan Đà

Mắt Lâm Thất Dạ sáng lên.

“Con quái vật này là Rắn yêu Nan Đà, có lẽ xuất phát từ truyền thuyết dân gian, Ngô Tương Nam trước đó đã tìm khắp các sách thần thoại nhưng không tìm thấy thông tin về thứ này, cuối cùng cũng chỉ tìm được vài dòng trong một cuốn sách cổ đã rách nát.”

“Rắn yêu Nan Đà?”

“Loại rắn yêu này có khả năng nguy trang cực mạnh và trí thông minh không thua kém con người, sau khi nuốt chửng sinh vật vào bụng, nó có thể gieo giống rắn vào trong cơ thể sinh vật đó, biến xác của sinh vật đó thành con của nó, điều khiển hành động của chúng.

Nhưng việc tạo ra giống rắn có giới hạn, ngay cả bản thể cũng chỉ có thể tạo ra một giống rắn trong một ngày, còn con của nó thì phải ba ngày mới tạo ra được một con, hơn nữa bản thể và con của nó đều không có sức chiến đấu cao, ít nhất là trong thời kỳ chưa trưởng thành.”

“Thì ra là vậy.” Lâm Thất Dạ xoa cằm.

Như vậy xem ra, con rắn yêu này tồn tại lâu hơn cậu tướng, với số lượng con của rắn yêu nhiều như vậy, có lẽ nó đã ở trong trường này không chỉ một tháng.

Nó rất cẩn thận, cũng rất thận trọng.

Đang lúc Lâm Thất Dạ suy nghĩ, An Khanh Ngư lặng lẽ đi đến bên cạnh cậu.

“Có chuyện gì sao?”

“Em muốn hỏi một câu.”

“Nếu cậu muốn hỏi tớ có phải là siêu nhân hay tu tiên không thì thôi đi.”

“Không, em muốn hỏi là... những con quái vật như thế này, vẫn luôn tồn tại ở những nơi chúng ta không biết sao?” An Khanh Ngu chỉ tay về phía con quái vật bị chặt thành nhiều mảnh ở bên ngoài.

Lâm Thất Dạ do dự một lát rồi gật đầu.

“Vậy tại sao chúng ta vẫn có thể sống an nhàn tự tại như vậy?”

Lâm Thất Dạ nhìn cậu ta, chậm rãi nói: “Vì có người đang thay loài người canh gác màn đêm.” Theo lẽ thường, Lâm Thất Dạ không nên trả lời câu hỏi này nhưng dù sao thì sớm muộn gì họ cũng sẽ xóa hết ký ức, bây giờ nói thế nào cũng không sao.

Nhưng Lâm Thất Dạ cũng chỉ có thể nói đến đây.

“Em hiểu rồi.” An Khanh Ngu gật đầu.

“Em không sợ sao?”

“Sợ? Em sợ gì chứ?” Khóe miệng An Khanh Ngu hơi nhếch lên: “Em chỉ thấy thú vị thôi.”

“Thú vị?”

“Hóa ra trên thế giới này ngoài khoa học còn có những sinh vật kỳ diệu như vậy.” An Khanh Ngu liếm môi, ánh mắt không rời khỏi xác con quái vật ngoài hành lang: “Em rất muốn mang chúng về, cắt lát ra nghiên cứu.”

“... .. Em vẫn chỉ là học sinh trung học thôi mà?”

“Thì sao nào? Anh cũng giống như những người khác, cho rằng học sinh trung học chỉ có thể học những thứ của học sinh

trung học thôi sao?” An Khanh Ngư cười khẽ: “Dành ba năm để học những kiến thức đơn giản, cứng nhắc đó chỉ là lãng phí thời gian.”

“VẬY EM...”

“Gần đây em vừa học xong chương trình thạc sĩ về sinh học, nửa năm sau em định bắt đầu học tiến sĩ, chuyên nghiên cứu về di truyền và đột biến gen của sinh vật, cũng có nghiên cứu một chút về y học lâm sàng.”

“.....” Lâm Thất Dạ ngậy người nhìn An Khanh Ngư, một lúc lâu sau mới thốt ra được vài chữ: “Xin lỗi.”

Trên thế giới này, thực sự có loại yêu nghiệt này sao?

Lâm Thất Dạ vẫn luôn tự cho rằng mình khá thông minh nhưng so với cậu học sinh trước mặt này thì chữ thông minh lại trở nên nhợt nhạt vô lực.

Cậu nhìn đồng hồ, đứng dậy khỏi ghế, bước ra khỏi lớp học.

“Đi thôi, đến lúc cứu người rồi.”

Mọi người lần lượt cầm vũ khí của mình, khí thế hùng hục đi theo Lâm Thất Dạ ra ngoài, ngay cả An Khanh Ngư cũng lục trong ngăn kéo lấy ra một con dao gọt hoa quả, mỉm cười đi theo.

Biểu cảm đó, giống như không phải đi chiến đấu với quái vật, mà là muốn cắt chúng thành mười tám miếng mang về nghiên cứu.

Tầng năm.

“Lưu Viễn... Lưu Viễn.”

“Nhược Nhược, anh ở đây, anh ở đây!”

Góc lớp học, Hàn Nhược Nhược chủ động đến bên cạnh Lưu Viễn, mắt đỏ hoe, mím môi, trông như một chú nai con hoảng sợ.

“Lưu Viễn... Tại sao họ lại nhốt chúng ta lại?”

“Lý Nghị Phi, Lý Nghị Phi nói rằng trong số chúng ta có thể có quái vật!” Lưu Viễn nghiêng răng, nhìn chằm chằm mấy cậu con trai ngoài cửa sổ.

“Lưu Viễn...”

“Ừ.”

“Em, em sợ lắm...”

Lưu Viễn nhìn đôi mắt đáng thương đó, chỉ thấy tim mình như tan chảy, trong lòng cậu, sự căm ghét Lâm Thất Dạ như ngọn lửa hùng hùng, không thể dập tắt.

Tại sao... tại sao!

Hàn Nhược Nhược đáng lẽ phải là của tôi! Tên chỉ mới đến đây vài ngày, dựa vào đâu mà có thể ở bên cô ấy!

Tôi không phục!!

Lưu Viễn đè nén ngọn lửa trong lòng, dịu dàng nói với Hàn Nhược Nhược: “Đừng sợ, có anh ở đây, không sao đâu.”

“Lưu Viễn, anh thật tốt.” Hàn Nhược Nhược tựa đầu vào lòng Lưu Viễn, ánh mắt có chút oán trách: “Không giống như Lâm Thất Dạ kia, gặp nguy hiểm chỉ biết chạy thật xa, căn bản không quan tâm đến em...”

“Lâm Thất Dạ? Hừ, hần chỉ là một thằng khốn nạn.” Lưu Viễn cười lạnh.

“Em quyết định rồi.” Hàn Nhược Nhược ngẩng đầu, nhìn vào mắt Lưu Viễn, hai má ửng hồng: “Em sẽ chia tay hần, loại đàn ông như hần, không đáng tin chút nào!”

Lưu Viễn toàn thân chấn động, trong mắt hiện lên tia vui mừng: “Vậy em...”

“Em... em vẫn thích kiểu con trai như anh, có thể mang lại cho em cảm giác an toàn.” Hàn Nhược Nhược e thẹn cúi đầu.

Lưu Viễn nghe xong câu này, cảm thấy như mình sắp lên thiên đường, hân đột ngột ôm Hàn Nhược Nhược vào lòng, nghiêm túc nói:

“Nhược Nhược, anh thích em! Làm bạn gái anh nhé! Anh chắc chắn sẽ tốt hơn Lâm Thất Dạ gấp trăm lần!”

Chương 87 - Chúc các bạn hạnh phúc 1

Hàn Nhược Nhược ừ một tiếng, khẽ gật đầu, lại tựa người vào lòng hắn.

Lưu Viễn vui như mở cờ!

“Lưu Viễn...”

“Sao vậy?”

“Em không muốn ở đây, em sợ lắm.”

Lưu Viễn sững sốt, ngẩng đầu nhìn mấy cậu con trai đang đứng ngoài cửa, vẻ mặt có chút do dự: “Nhưng mà, họ không cho chúng ta đi, trong số chúng ta có thể có quái vật...”

“Lưu Viễn, anh có thấy em là quái vật không?” Hàn Nhược Nhược nhìn vào mắt Lưu Viễn, tủi thân như muốn khóc.

Lưu Viễn nuốt nước bọt, kiên định lắc đầu: “Không phải.”

“Vậy anh là quái vật không?”

“Anh cũng không phải!”

“Vậy tại sao chúng ta phải ở đây? Lý Nghị Phi bảo chúng ta ở đây là phải ở đây sao? Anh ta dựa vào đâu mà nói chúng ta có vấn đề?” Hàn Nhược Nhược nắm tay Lưu Viễn, khóc lóc nói:

“Lưu Viễn, em... em thực sự không muốn ở đây nữa, anh đưa em ra ngoài đi!”

Từng câu từng chữ của Hàn Nhược Nhược đều nói trúng tim đen của Lưu Viễn, cộng thêm ánh mắt đáng thương đó, đã

hoàn toàn thấp sáng ngọn lửa bảo vệ trong lòng Lưu Viễn!

Hắn hít một hơi thật sâu, đứng dậy, nắm tay Hàn Nhược Nhược, kiên định nói:

“Yên tâm, anh nhất định sẽ đưa em ra ngoài, anh sẽ chứng minh cho em thấy... anh là người đàn ông có bản lĩnh hơn Lâm Thất Dạ!”

Nói xong, hắn kéo tay Hàn Nhược Nhược đi đến bên cửa lớp học, gõ cửa thành thịch.

“Lưu Viễn, mày làm gì vậy?!” Người đàn ông bên ngoài từ cửa sổ hét về phía Lưu Viễn.

“Cho chúng tôi ra ngoài!” Lưu Viễn gầm lên.

“Các người không được ra ngoài, Lý Nghị Phi nói trong số các người có quái vật!” “Mẹ kiếp mày nói bậy!!” Lưu Viễn chỉ vào mũi tên kia: “Lý Cường, mày mở to mắt ra mà nhìn, tao là Lưu Viễn! Cô ấy là Hàn Nhược Nhược! Chúng tao là bạn học!

Chỉ dựa vào một câu nói của Lý Nghị Phi mà nhốt chúng tao ở đây?

Mày có biết hành động này gọi là gì không? Đây gọi là giam giữ trái phép!! Nếu mày không cho chúng tao ra ngoài, mày chính là đang phạm pháp!

Lý Nghị Phi là một thằng điên, hắn muốn phạm pháp, các mày cũng muốn theo hắn phạm pháp sao?!”

Tiếng của Lưu Viễn vang vọng khắp tầng, lập tức thu hút sự chú ý của tất cả học sinh, mấy học sinh phụ trách canh giữ Lưu Viễn và những người khác sắc mặt hơi đổi, do dự.

Dù sao bọn họ cũng chỉ là học sinh, đối với hành vi giam giữ người khác như thế này vẫn cảm thấy không ổn lắm, huống hồ người bị giam giữ lại là bạn học của bọn họ, làm như vậy có vẻ hơi quá đáng.

“Lư Viễn, mày đừng vu khống! Bây giờ là tình huống đặc biệt, mày cũng thấy rồi đấy, nhiều bạn học như vậy đều biến thành quái vật, ai có thể đảm bảo trong số các mày không có?” Lý Cường vẫn không lùi bước.

“Dựa vào đâu mà là chúng tao?” Lư Viễn cười lạnh, chỉ tay vào tất cả mọi người có mặt: “Các mày, chẳng phải cũng có khả nghi sao? Lý Nghị Phi làm sao biết trong số chúng tao có quái vật? Hắn còn có thể có mắt nhìn thấu sao?”

“Mày!!”

Ngay lúc hai người đang tranh cãi, một tiếng nổ lớn truyền đến từ hành lang bên phải!

Tất cả mọi người đều giật mình, đồng thời quay đầu nhìn về phía đó, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

Chẳng lẽ quái vật đã phá vỡ phòng tuyến?

“Là Lâm Thất Dạ! Lâm Thất Dạ đang điên cuồng giết quái vật, Lý Nghị Phi bọn họ cũng đang đuổi theo phía sau!!”

Tiếng kinh hô truyền đến từ cửa hành lang, tất cả mọi người nhìn nhau, dường như không tin vào tai mình.

Lâm Thất Dạ?

Đang giết quái vật?

Àm——!!

Lại một tiếng nổ lớn, bàn ghế trong hành lang đổ xuống như một ngọn núi nhỏ, tiếng va chạm leng keng khiến những học sinh xung quanh liên tục lùi lại, bụi bay lên làm mờ mắt mọi người.

Bụi mù bay lên,

Một thiếu niên mặc đồng phục nhuộm máu, tay phải cầm dao từ từ bước ra,

Đôi mắt của hắn như lò lửa đang bùng cháy.

Ngay khi nhìn thấy đôi mắt đó, tất cả mọi người đều cảm thấy như bị một con thú dữ thời cổ đại nhìn chăm chăm, đến cả thở mạnh cũng không dám.

Ánh sáng vàng trong mắt Lâm Thất Dạ từ từ biến mất, tảng đá đè nặng trong lòng mọi người cuối cùng cũng biến mất.

Phía sau hắn, lần lượt có mấy nam sinh chạy lên, trong đó có Lý Nghị Phi và An Khanh Ngư.

“Lý Nghị Phi? Sao các người lại từ đó lên đây? Quái vật ở tầng bốn thì sao?!”

Trong đám đông, rất nhanh đã có người hoàn hồn, lo lắng lên tiếng.

Lý Nghị Phi nhìn vào chiếc rìu cứu hỏa trong tay, cười hì hì: “Chết hết rồi, anh bảy của tôi đã giết sạch cả tầng bốn, bây giờ cả tòa nhà đã được dọn sạch!” “Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt vào Lâm Thất Dạ, trong mắt tràn đầy sự khó tin!

“Sao có thể? Nhiều quái vật như vậy...”

“Một mình hắn giết sạch? Thật hay giả vậy!”

“Mày nhìn con dao trên tay hắn kia, còn cả máu trên người nữa! Chắc là thật rồi?”

“Chết tiệt! Mày có thấy đôi mắt của hắn vừa nãy không? Đẹp trai quá!!”

“Đó là gì? Siêu năng lực sao?”

“...”

Ngay khi mọi người đang nhìn Lâm Thất Dạ thì thâm to nhỏ, ánh mắt của Lâm Thất Dạ xuyên qua đám đông, dừng lại trên người Lưu Viễn đang phẫn nộ.

Không hiểu sao, trong lòng Lưu Viễn run lên, vô thức lùi lại nửa bước.

Lâm Thất Dạ cầm dao, mặt không biểu cảm nhìn Lưu Viễn, từng bước chậm rãi tiến về phía hắn...

Vô thức, tất cả học sinh trong hành lang đều nhường đường cho hắn, tiếng thì thầm to nhỏ cũng ngày càng nhỏ.

Khi Lâm Thất Dạ đi đến trước mặt Lưu Viễn, cả hành lang đều rơi vào im lặng.

Chương 88 - Chúc các bạn hạnh phúc 2

“Mày... mày muốn làm gì?” Dưới ánh mắt của Lâm Thất Dạ, Lưu Viễn thậm chí còn lắp bắp: “Tao nói cho mày biết! Hàn Nhược Nhược đã chia tay với mày rồi! Bây giờ cô ấy là bạn gái của tao!”

Lâm Thất Dạ nhướn mày, dường như không quan tâm đến bạn gái của ai: “Nghe nói, mày muốn đưa cô ấy rời khỏi đây?”

Hàn Nhược Nhược ở bên cạnh cúi đầu, dường như đang né tránh ánh mắt của Lâm Thất Dạ.

Lưu Viễn nghiêng răng, lấy hết can đảm: “Đúng vậy! Tao sẽ đưa cô ấy đi! Mày muốn cản tao sao?!”

Lâm Thất Dạ cứ thế nhìn hắn, một lúc sau, hắn cười lạnh một tiếng.

Hắn nghiêng người, nhường đường, làm một động tác mời.

“Tao không cản mày, các mày có thể đi rồi,

Ngoài ra...

Chúc các mày hạnh phúc.”

Lưu Viễn sững sốt, dường như không ngờ Lâm Thất Dạ lại dứt khoát để hắn đi như vậy.

Chẳng lẽ hắn sợ mình sao?

Vừa nãy khí thế của mình có mạnh lắm không?

Nghĩ đến đây, Lưu Viễn vô thức ưỡn thẳng lưng, liếc nhìn Lâm Thất Dạ, hừ lạnh một tiếng, nắm tay Hàn Nhược Nhược

đi ra ngoài một cách oai vệ.

Đợi đến khi hai người này biến mất trong hành lang, một nam sinh trong đội rìu cứu hỏa tiến đến bên cạnh Lâm Thất Dạ, nhỏ giọng hỏi:

“Anh bảy, thật sự đề bọn họ đi như vậy sao? Hắn ta đã cướp bạn gái của anh! Hay là... chúng em giúp anh dạy cho hắn một bài học?”

Những người trong đội rìu cứu hỏa đã tận mắt chứng kiến sức chiến đấu của Lâm Thất Dạ, lúc này đối với hắn gần như tôn sùng như thần thánh, thấy Lưu Viễn bây giờ lại ngang nhiên đưa Hàn Nhược Nhược đi, trong lòng có chút tức giận.

“Không cần, Hàn Nhược Nhược không phải bạn gái của tôi.” Lâm Thất Dạ mỉm cười, nhìn sâu về phía hai người rời đi: “Hơn nữa... bây giờ tôi thực sự rất vui, thật đấy.”

“? “Chàng trai ngạc nhiên nhìn Lâm Thất Dạ, biểu cảm lập tức trở nên kỳ lạ.

Ồ, chẳng lẽ anh bảy... có sở thích đó sao?

Lý Nghị Phi nhin cười, vỗ vai Lâm Thất Dạ: “Chúc mừng anh đã toại nguyện.”

“Ừm.”

Lâm Thất Dạ quay đầu nhìn về phía những học sinh trong hành lang: “Chỉ có vậy thôi sao?”

“Đúng vậy, tất cả những người sống sót của khối 11 đều ở đây rồi.” Lý Nghị Phi gật đầu, sau đó tiến đến gần tai Lâm Thất Dạ: “Trong số họ, có... không?”

“Không có.” Khóe miệng Lâm Thất Dạ hơi nhếch lên: “Con duy nhất, đã bị bạn học Lưu Viễn dẫn đi tư tình rồi.”

“Ha ha ha, vậy thì tốt.”

“Đưa họ đến hội trường lớn đi, đợi đến khi tiêu diệt được bản thể của con rắn Nan Đà thì có thể rời đi.” Lâm Thất Dạ quay đầu nói với Lý Nghị Phi và An Khanh Ngư.

“Được, tôi sẽ nói với họ ngay.”

Lý Nghị Phi tiến lên, giải thích với nhiều học sinh, còn Lâm Thất Dạ thì một mình đi đến bên lan can ở rìa, cau mày nhìn về phía xa.

“Vẫn chưa tìm thấy bản thể sao?”

Lâm Thất Dạ quay đầu lại, thấy người nói là An Khanh Ngư, hần khê gật đầu: “Cô đi theo tôi suốt đường, có phát hiện gì không?”

An Khanh Ngư im lặng một lúc: “Phát hiện ra một số thứ...”

An Khanh Ngư tiến đến gần tai Lâm Thất Dạ thì thầm nói gì đó với hắn, ánh mắt Lâm Thất Dạ hơi đanh lại, mày càng nhíu chặt hơn.

“Cô chắc chứ?”

“Không chắc.” An Khanh Ngư lắc đầu: “Tôi hiểu biết quá ít về loài sinh vật này, không đủ để đưa ra phán đoán chính xác.”

“Tôi biết rồi.”

“Tôi có một yêu cầu.” An Khanh Ngư lại lên tiếng.

“Gì thế?”

“Tôi muốn cái đó.” An Khanh Ngư chỉ vào quần của Lâm Thất Dạ.

Sắc mặt Lâm Thất Dạ thay đổi.

“Tôi nói đến khẩu súng.”

Lâm Thất Dạ do dự một lúc, lấy khẩu súng lục từ trong túi ra, đưa cho An Khanh Ngư: “Chỉ còn ba viên đạn cuối cùng, cô biết dùng thứ này không?”

“Xem trên tivi rồi.”

“VẬY là đủ rồi, trình độ của cô chắc còn tốt hơn tôi.” Lâm Thất Dạ thở dài.

An Khanh Ngư lặng lẽ bỏ khẩu súng vào túi: “Hy vọng tôi không cần dùng đến nó.”

“Ừm...”

Một lúc sau, Lý Nghị Phi dẫn theo toàn bộ học sinh lớp năm lên.

“Đều ở đây rồi.”

“Các anh đưa họ đến hội trường lớn đi, bây giờ trong trường học hầu như không còn quái vật nữa, sẽ không có nguy hiểm gì đâu, tôi phải đi tìm bản thể của con rắn Nan Đà.” Lâm Thất Dạ nói.

“Giao cho tôi đi.” Lý Nghị Phi vỗ ngực.

Lâm Thất Dạ gật đầu, thân hình loé lên, biến mất trong hành lang.Đợi đến khi Lâm Thất Dạ rời đi, một đám người vây quanh Lý Nghị Phi, người một câu, người một lời hỏi han.

“Lý Nghị Phi, cậu xuống cứu người, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Đúng vậy! Sao Lâm Thất Dạ lại đột nhiên xuất hiện!”

“Anh ta thực sự một mình giết sạch quái vật sao?”

“Chắc chắn rồi, cậu không ngửi thấy mùi máu trên người anh ta sao? Nồng nặc quá!”

“Anh ta làm thế nào được? Anh ta rốt cuộc là người như thế nào?”

“ ... ”

Lý Nghị Phi nhìn đám con gái mắt sáng rực, thầm lật một cái bạch nhãn: “Muốn biết thì tự hỏi anh ta đi.”

Nói xong, anh ta quay người bỏ đi.

Hừ, mấy đứa con gái này, đợi đến khi các cô rời khỏi đây, sẽ bị xóa sạch ký ức, đến lúc đó còn nhớ Lâm Thất Dạ mới là lạ!

Lý Nghị Phi lẩm bẩm trong lòng.

Quái vật bị giết sạch, lòng mọi người cũng dần thả lỏng, các cô gái bàn tán về Lâm Thất Dạ, chàng trai bí ẩn này càng thêm sôi nổi.

Những chàng trai trong đội rìu theo Lâm Thất Dạ giết quái vật suốt chặng đường cũng không nhin được mà tiến lên, vừa khoa tay múa chân vừa mô tả Lâm Thất Dạ lợi hại thế nào, khiến các cô gái nghe đến ngây người.

Chương 89 - Thương thức

Ngay lúc này, cô Vương đi đến bên cạnh họ, nhẹ nhàng buông một câu:

“Không được yêu sớm...”

Các cô gái:...

...

Lâm Thất Dạ đeo đao thẳng, chạy nhanh trong khuôn viên trường, anh ta đưa tay mở tai nghe.

“Chị Hồng Anh, thế nào rồi?”

“Chúng tôi phát hiện ra một số dấu vết, có vẻ như con rắn Nan Đà đã đi về phía bắc.”

“Phía bắc?” Lâm Thất Dạ sững sốt: “Phía bắc ở đâu? Nhà ăn? Nhà nghệ thuật? Sân vận động? Nhà dạy học?”

“Không biết, tôi và Tiểu Nam đang lục soát nhà ăn.”

“Được, vậy tôi đi xem nhà nghệ thuật.” Lâm Thất Dạ đổi hướng, chạy thẳng đến nhà nghệ thuật.

Nhà nghệ thuật có thể nói là tòa nhà mới nhất của trường cấp hai, có lẽ được xây dựng mới cách đây năm sáu năm, mấy năm trước cả nước tuyên truyền phát triển văn hóa và nghệ thuật của học sinh, nhà trường đã đặc biệt bỏ tiền xây dựng tòa nhà này.

Chỉ là sau khi xây xong, học sinh không thể đi học nghệ thuật mấy lần, cứ như thể mỗi tiết nghệ thuật, giáo viên đều sẽ đột nhiên bị ốm vậy.

Nhà nghệ thuật không cao, chỉ có ba tầng nhưng các phòng bên trong có thể nói là đủ loại, có phòng chuyên vẽ phác thảo, có phòng chuyên điêu khắc, có phòng chuyên luyện múa...

Lâm Thất Dạ chạy một vòng theo hành lang tầng một, không cảm nhận được gì bất thường, khi anh ta chạy lên tầng hai, trong nhận thức tinh thần đột nhiên xuất hiện một hình ảnh...

Biểu cảm của Lâm Thất Dạ lập tức trở nên đặc sắc.

...

“Nhược Nhược... tại sao chúng ta không chạy ra khỏi trường, mà lại trốn trong phòng đàn?” Lưu Viễn ôm Hàn Nhược Nhược trong lòng, lặng lẽ liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, nhỏ giọng hỏi. Hàn Nhược Nhược ngẩng đầu lên khỏi vòng tay anh ta, khoe miệng hơi cong lên, giọng nói mềm mại:

“Ra ngoài có gì hay? Còn không bằng ở đây yên tĩnh... Ở đây, tôi có thể làm một số chuyện thú vị.”

Cả người Lưu Viễn như bị một luồng điện chạy qua, toàn thân tê dại, anh ta nuốt nước bọt: “Chuyện gì?”

“Anh nói xem...” Hàn Nhược Nhược áp sát vào tai anh ta, giọng nói mềm mại chui vào tai Lưu Viễn, khiến anh ta ngứa ngáy khó chịu.

“Bây giờ bên ngoài còn có quái vật, như vậy... không ổn lắm chứ?” Lưu Viễn chỉ cảm thấy một luồng tà hỏa bốc lên trong lòng nhưng lý trí vẫn nhắc nhở anh ta không thể làm vậy.

“Có gì không ổn? Chẳng lẽ...” Hàn Nhược Nhược đưa tay ôm lấy cơ thể anh ta, đầu lưỡi liếm nhẹ lên má Lưu Viễn như chuồn chuồn lướt nước.

Ngay khi chút lý trí cuối cùng của Lưu Viễn bị xóa sạch, đôi tay sắp sửa dạo chơi trên người Hàn Nhược Nhược, Hàn

Nhược Nhược nhẹ nhàng nói hết câu sau.

“Chẳng lẽ... anh không muốn bị tôi ăn thịt sao?”

Khóe miệng Hàn Nhược Nhược rách ra, một cái đầu lâu bằng máu thịt dữ tợn áp sát vào mặt Lưu Viễn nở rộ, hàm răng sắc nhọn dày đặc khiến da đầu tê dại!!

Đồng tử của Lưu Viễn giãn to!

Anh ta há miệng, điên cuồng hét lên, cả người như phát điên muốn giãy khỏi vòng tay Hàn Nhược Nhược nhưng căn bản không thoát ra được!

“Nhược Nhược... cô, cô cũng là...

Không, đừng!!

Đừng mà!! Tôi cầu xin cô! Tôi còn không muốn chết!!”

Lúc này, anh ta dường như lại nghĩ đến cảnh mình vênh váo rời khỏi tầng năm, nếu như lúc đó không rời đi... có lẽ bây giờ sẽ không rơi vào cảnh tuyệt vọng như vậy!

Lâm Thất Dạ... Lâm Thất Dạ!

Cứu tôi!

Trong tiếng khóc lóc điên cuồng của Lưu Viễn, một tiếng mở cửa giòn giã vang lên.

Hàn Nhược Nhược và Lưu Viễn cùng sửng sốt, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Lâm Thất Dạ đeo đao thẳng, đang đứng yên lặng ở đó, nhìn tất cả những điều này...

“Thất Dạ! Lâm Thất Dạ!

Nhược Nhược là quái vật!

Nhanh! Nhanh cứu tôi!!”

Lưu Viễn như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng, mắt bỗng sáng lên, không biết lấy sức lực từ đâu, điên cuồng vùng vẫy trong vòng tay Nhược Nhược!

Lâm Thất Dạ sờ mũi,

Có chút áy náy cười cười,

“Xin lỗi, làm phiền rồi, tôi chỉ thưởng thức một chút... hai người cứ tiếp tục, tiếp tục...”

Rầm!

Cánh cửa phòng đàn bị đóng sầm lại,

Tiếp theo là tiếng tách một cái,

Cánh cửa bị khóa trái...

“A a a!!!”

Tiếng hét thảm thiết truyền ra từ phòng đàn, Lâm Thất Dạ không vội không vàng dựa vào lan can hành lang, ngáp một cái. “Một, hai, ba... mười lăm, mười sáu, mười bảy... gần đủ rồi.”

Lâm Thất Dạ khẽ lẩm bẩm một câu, bước tới, một lần nữa mở cửa phòng.

Trong phòng đàn, rắn yêu do Hàn Nhược Nhược biến thành đang cảnh giác nhìn anh, trên mặt đất bên cạnh, Lưu Viễn nằm im ở đó, trên người không có một vết thương nào.

“Không chọn xé nát anh ta, mà chọn gieo rắn giống... như vậy tốt hơn.” Lâm Thất Dạ cười đưa tay ra sau lưng.

Một tiếng rên nhẹ, đao thẳng tuốt khỏi vỏ.

Ngay lúc này, Lưu Viễn như xác chết ngồi bật dậy, hai mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Thất Dạ, trong mắt dường như còn sót lại một tia oán độc.

Anh ta đứng dậy với tư thế vô cùng kỳ quái, đầu dần nở ra, há to cái miệng đầy nanh, gầm lên với Lâm Thất Dạ!

“Gào gào gào... phốc!”

Chưa kịp để anh ta kêu mấy tiếng, Lâm Thất Dạ đã chém một nhát, đâm mạnh vào miệng, dùng sức khuấy!

Rắn yếu do Lưu Viễn biến thành kêu lên một tiếng thảm thiết, máu phun ra, cả cái miệng lớn đều bị khuấy nát hoàn toàn.

Lâm Thất Dạ nghiêng người thu đao, liếc nhìn Lưu Viễn đang từ từ ngã xuống, bình tĩnh nói:

“Như vậy, tôi chém anh sẽ không có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào.”

Nói xong, anh quay đầu nhìn Hàn Nhược Nhược vẫn luôn háo hức đứng cạnh.

Hàn Nhược Nhược thấy Lâm Thất Dạ nhìn lại, há miệng gầm lên một tiếng, hơi cúi người, tạo tư thế chuẩn bị đánh nhau.

Chương 90 - Đối thoại với rắn yêu

“Đừng vội, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, cô sẽ là yêu thích cuối cùng của trường này.” Lâm Thất Dạ lắc lắc con dao găm trong tay, ra hiệu không có ý giết.

“Rắn yêu Nan Đà, tôi biết bản thể của cô có thể nhìn thấy tôi thông qua cơ thể này, chỉ bằng hãy thu lại dáng vẻ hung dữ đó, chúng ta nói chuyện tử tế.”

Dừng lại một lát, đầu lâu bằng máu thịt của rắn yêu trước mặt dần khép lại, da đầu và xương lại phục hồi, đường máu từ từ rút đi, da khô lại, rất nhanh đã trở thành dáng vẻ của Hàn Nhược Nhược.

Hàn Nhược Nhược mặt không biểu cảm đứng đó: “Tôi và người canh gác không có gì để nói.”

“Quả nhiên cô không đơn giản.” Lâm Thất Dạ nhướng mày: “Nhưng, miệng thì nói không có gì để nói, cuối cùng không phải vẫn chọn biến trở lại sao?”

“Anh chỉ nói những lời vô nghĩa này thôi sao?” Hàn Nhược Nhược cau mày, trên mặt lại xuất hiện đường máu, dường như khoảnh khắc tiếp theo sẽ biến trở lại.

“Dường như cô rất hiểu xã hội này, nếu tôi đoán không nhầm, cô hẳn đã đến thành phố này từ rất lâu trước đây.” Lâm Thất Dạ nhìn chăm chăm vào mắt Hàn Nhược Nhược, dường như muốn nhìn ra điều gì đó.

Chỉ tiếc là Hàn Nhược Nhược bây giờ chỉ là một con rối, người thực sự đối thoại với Lâm Thất Dạ là bản thể rắn yêu

Nan Đà không biết ở nơi nào, từ trên mặt Hàn Nhược Nhược không thể nhìn ra được điều gì.

“Thì sao?” “Tôi không hiểu, với khả năng nguy trang đáng sợ của cô, nếu không phát triển con cái ồ ạt trong trường, có lẽ chúng tôi phải mất mười năm nữa mới tìm ra cô.

Cô hoàn toàn có thể dựa vào khả năng nguy trang và trí thông minh của mình để hòa nhập hoàn hảo vào xã hội loài người, âm thầm để lại rấn giống trên một số người giàu có, vinh hoa phú quý trong tầm tay.

Cô có điều kiện trời cho, có thể sống tự do tự tại trong xã hội loài người... nhưng tại sao, từ nửa tháng đến một tháng trước, lại đột nhiên chọn cách nuôi con rầm rộ?”

Lâm Thất Dạ cau mày, nói ra nghi vấn của mình.

“Sinh sôi là bản năng của giống loài tôi.” Hàn Nhược Nhược khẽ nói: “Hơn nữa, khi một con sói lạc vào thế giới của cừu, anh nghĩ nó sẽ cam tâm chìm xuống sao?”

“Những bí ẩn khác có thể không cam tâm nhưng cô... cô không giống vậy.” Lâm Thất Dạ chắc chắn nói: “Cô có trí thông minh siêu phàm, lại vô cùng cẩn thận, bất kỳ sinh vật nào có chỉ số thông minh cao đều có khả năng kìm nén bản năng của mình.”

“Lý lẽ buồn cười.” Hàn Nhược Nhược cười lạnh: “Vì anh thích suy luận như vậy, tôi sẽ đưa ra cho anh một vấn đề.”

“Cô nói đi.”

“Trong ngôi trường bị phong tỏa này, có tổng cộng ba người canh gác, cô gái cầm giáo dài, cô gái có thể chữa bệnh và anh có thể nhìn thấu lớp nguy trang của tôi.

Cô gái cầm giáo dài là cảnh giới ‘Trì’, tôi không thể gieo rấn giống vào cô ta, cô gái kia luôn ở bên cạnh cô ta, tôi cũng

không thể ra tay nhưng nếu... tôi giết anh chỉ ở cảnh giới ‘Trần’ ở đây, gieo rắc giống vào anh...

Anh nghĩ, họ có thể phát hiện ra không?”

Khóe miệng Hàn Nhược Nhược trực tiếp nứt đến tận mang tai, nụ cười dữ tợn đáng sợ!

Đồng tử của Lâm Thất Dạ đột nhiên co lại, anh không nghĩ ngợi, cả người nhanh chóng lao về phía khoảng đất trống bên cạnh!

Ngay sau đó, một bóng đen khổng lồ đập vỡ bức tường phía sau anh, gào thét lao qua nơi Lâm Thất Dạ vừa đứng, cái đuôi rắn thô to đập mạnh xuống, tạo thành một cái hố lớn trên mặt đất!

Lâm Thất Dạ mượn quán tính lẫn nửa vòng trên mặt đất, nhanh chóng đứng dậy, tay phải đặt lên chuôi dao sau lưng, trong mắt đầy vẻ nghiêm trọng.

Trước mắt anh, một con quái vật toàn thân phủ vảy đen, thân người đuôi rắn đang cuộn mình ở đó, một đôi mắt dọc yêu dị nhìn chăm chăm vào Lâm Thất Dạ.

Rắn yêu Nan Đà!

“Cô đang câu giờ tôi... còn tôi, cũng đang câu giờ.” Rắn yêu Nan Đà phun ra lưỡi rắn, giọng nói truyền ra từ trong cơ thể nó.

“Chị Hồng Anh, rắn yêu Nan Đà xuất hiện ở phòng đàn của tòa nhà nghệ thuật.” Lâm Thất Dạ rút con dao thẳng ra, bình tĩnh nhìn con rắn yêu nói.

“Tôi biết rồi! Tôi sẽ đến ngay! Cậu cố gắng thêm một chút nữa!!” Giọng nói của Hồng Anh truyền ra từ tai nghe, sau đó là một tiếng gió rít. “Xì xì xì——!”

Rắn yêu Nan Đà bò nhanh trên mặt đất, đuôi rắn khẽ quăn, đập nát toàn bộ những cây đàn piano cản đường trong phòng đàn, những chiếc vuốt sắc nhọn vung ra trong nháy mắt, phát ra tiếng xé gió chói tai.

Ngay khoảnh khắc rắn yêu Nan Đà vung vuốt, Lâm Thất Dạ đã có động tác ứng phó, cực nhanh né sang một bên.

Những chiếc vuốt sắc nhọn của rắn yêu cào vào bức tường ban đầu sau lưng Lâm Thất Dạ, giống như dao cắt đậu hũ, dễ dàng để lại vài vết chém!

Lâm Thất Dạ đứng vững, liếc nhìn bức tường gần như bị cào thủng, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, thầm mắng một tiếng:

“Các người gọi đây là bản thể yếu ớt, sức chiến đấu không cao ư?!”

Lâm Thất Dạ vừa tránh được một cú vồ, một cái đuôi rắn thô to liền bay tới từ bên sườn, anh như tia chớp vung dao, va chạm với đuôi rắn!

Một tiếng kim loại va chạm vang lên, lưỡi dao cọ vào lớp vảy đen tạo ra những tia lửa chói mắt, ngay sau đó một lực mạnh đã hất Lâm Thất Dạ ra, suýt nữa khiến anh ngã xuống đất.

Lâm Thất Dạ miễn cưỡng đứng vững, trên đuôi rắn của rắn yêu Nan Đà cũng xuất hiện một vết dao không nông không sâu.

Chương 91 - Một phát súng nổ tung 1

“Sức mạnh yếu hơn tôi tưởng, phòng ngự còn kém xa Quỷ Diện Vương...” Lâm Thất Dạ nheo mắt, lầm bầm: “Ngoài sức tấn công mạnh hơn một chút thì có vẻ cũng không phải không đánh được...”

Mặc dù bây giờ chưa đến tối, [Vũ giả bóng đêm] không thể kích hoạt nhưng chỉ dựa vào thị lực động và bản năng chiến đấu biến thái của Lâm Thất Dạ thì việc đối phó với rắn yêu Nan Đà dường như cũng không khó khăn lắm.

Nhưng vấn đề là đây là phòng đàn, địa hình vốn đã hẹp, ở đây Lâm Thất Dạ né tránh rất khó khăn.

Vì vậy, Lâm Thất Dạ dứt khoát lao ra khỏi cửa, chạy điên cuồng về phía bên ngoài tòa nhà nghệ thuật.

Lâm Thất Dạ vừa chạy ra khỏi cửa, rắn yêu Nan Đà liền đập mạnh vào bức tường phòng đàn, thân rắn dài ngoằng bò nhanh dọc theo bốn bức tường của hành lang, trong chốc lát đã đến đỉnh đầu Lâm Thất Dạ.

“Xoẹt——!”

Tiếng xé gió chói tai vang lên, những chiếc vuốt sắc nhọn của rắn yêu từ trên cao trực tiếp chém vào cổ Lâm Thất Dạ, còn lưng Lâm Thất Dạ như mọc mắt, đột ngột lăn về phía trước, tránh được cú đánh này trong gang tấc.

Ngay sau đó, anh lợi dụng quán tính bật lên khỏi mặt đất, hai tay nắm chặt chuôi dao thẳng, lưỡi dao hướng lên trên, chính xác đâm vào bụng rắn yêu!

Chuỗi động tác này như nước chảy mây trôi, như thể anh đã tính toán từ trước!

Rắn yêu co mắt, thân rắn nhanh chóng vặn vẹo, tránh được vị trí hiểm yếu nhưng dù vậy, nhát dao này cũng đâm vào cơ thể nó, để lại một vết dao dài!

Rắn yêu gào lên một tiếng, đột ngột cuộn tròn cơ thể lại, đồng thời cái miệng khổng lồ dữ tợn hướng về phía Lâm Thất Dạ đang ở gần cận tới! Lâm Thất Dạ nhanh chóng vung dao thẳng ngang trước người nhưng lực cản của rắn yêu quá mạnh, cắn chặt lưỡi dao, nó ngẩng đầu lên, điên cuồng quăng quật vài cái, sau đó hất Lâm Thất Dạ cùng cả con dao bay ra ngoài!

Cơ thể Lâm Thất Dạ trước đập vỡ một tấm kính, sau đó bay thẳng ra khỏi hành lang, cả người rơi thẳng từ tầng hai xuống!

May mắn thay, bên dưới là một mảng xanh lớn, Lâm Thất Dạ vươn tay giữa không trung nắm lấy một cành cây, nhẹ nhàng đung đưa, tá điệu liễu phần lớn lực, sau đó rơi xuống bãi cỏ bên dưới.

Lâm Thất Dạ loạng choạng đứng vững, khoe miệng hơi giật giật, vừa rồi hai lần tuy không bị thương cân động cốt nhưng cảm giác đau đớn là thật.

Cùng lúc đó, rắn yêu Nan Đà cũng phá cửa sổ, từ tầng hai nhảy xuống, những chiếc vuốt sắc nhọn dưới bầu trời đỏ sẫm lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, trực tiếp chộp lấy Lâm Thất Dạ!

Lâm Thất Dạ lùi về phía sau, tránh được điểm rơi của rắn yêu Nan Đà, sau đó như thể biết trước tương lai, anh lại tiến lên, con dao thẳng trong tay chính xác chém vào cổ rắn yêu!

Cạch cạch cạch ——!!

Tiếng va chạm chói tai liên tiếp vang lên, con dao thẳng trong tay Lâm Thất Dạ và những chiếc vuốt sắc nhọn của rắn

yêu chém nhau vài lần, ngay khi rắn yêu chuẩn bị có động tác thì đôi mắt Lâm Thất Dạ đột nhiên bùng lên một luồng ánh sáng vàng chói mắt!

Uy lực thần thánh cuộn cuộn lặng lẽ tràn ngập tâm trí của rắn yêu Nan Đà, sự áp chế đến từ cấp bậc sinh mệnh này khiến tinh thần của nó trực tiếp bị chấn động trong chốc lát, cơ thể đột nhiên khựng lại!

Ngay trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, con dao thẳng trong tay Lâm Thất Dạ vung ra một chữ thập, chém vào ngực rắn yêu, để lại hai vết dao đâm máu.

Rắn yêu đau đớn gào lên, nhanh chóng lùi lại vài mét, đôi mắt rắn nhìn chăm chăm vào Lâm Thất Dạ, dường như không ngờ rằng thiếu niên chỉ ở cảnh giới “Trần” này lại có sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy.

Nó bắt đầu do dự.

Tiếp tục đánh, có lẽ vẫn không đánh lại được, hơn nữa nếu hai người canh gác khác chạy tới thì nó chắc chắn sẽ chết!

Nhưng nếu bỏ lỡ cơ hội này, nó có thực sự còn cơ hội lật ngược tình thế không?

Ngay khi nó đang do dự, một bóng hình mảnh mai như mũi tên lao tới từ xa, ngọn lửa màu hồng nở rộ dưới chân cô, tốc độ nhanh kinh ngạc!

Thấy người tới, khóe miệng Lâm Thất Dạ nở nụ cười.

Còn khi nhìn thấy cô trong nháy mắt, rắn yêu Nan Đà không còn do dự chút nào nữa, quay người bò vào trong tòa nhà nghệ thuật, tốc độ nhanh vô cùng, chỉ trong chốc lát đã biến mất trong tòa nhà, những bức tường và căn phòng che khuất thân hình nó, không biết đi đâu.

“Nó ở đâu?” Hồng Anh đeo trường thương trên lưng, cách Lâm Thất Dạ hàng trăm mét đã hét lớn.

“Lớp học ngoài cùng bên trái tầng hai! Nó mở cửa sổ chuẩn bị rời đi!” Nhất cử nhất động của rấn yêu Nan Đà đều không thoát khỏi phạm vi cảm nhận của Lâm Thất Dạ, anh nhìn chăm chăm vào lớp học đó, trả lời. “Nhận được.”

Hồng Anh dựa vào quán tính, hai chân hơi khụy, bật lên như một quả pháo, ngọn lửa màu hồng rực cháy dưới chân cô!

Nhảy một cái, cô đã nhảy cao bằng ba tầng lầu.

Trên không trung, cô thuận tay rút cây trường thương sau lưng, luồng sóng nhiệt hùng hực bùng phát lấy cô làm tâm!

Cô nhẹ nhàng ném cây trường thương trước người,

Xoay người nửa vòng trên không trung, mái tóc đen buộc cao tung bay trong gió,

Cây trường thương tự nhiên xoay tròn, đợi đến khi mũi thương chĩa vào lớp học đó,

Chân phải Hồng Anh mượn lực xoay tròn,

Mang theo ngọn lửa ngút trời,

Đá mạnh vào đuôi cây trường thương!!

Vì thế, một cây trường thương quán quanh ngọn lửa như tia chớp xẹt qua bầu trời, để lại vết cháy nhạt trong không khí, lao thẳng đến lớp học đó!

Chương 92 - Một phát súng nổ tung 2

Ầm——!!

Chỉ trong nháy mắt, luồng sáng đỏ đỏ đã xuyên thủng toàn bộ tòa nhà nghệ thuật!

Tạo ra một lỗ thủng lớn bán kính năm mét trên tòa nhà nghệ thuật!

Mũi thương xuyên thủng cơ thể rắn yêu Nan Đà đang bò nhanh, chính xác đóng đinh nó xuống đất, tạo thành một hố không lồ!

Bụi khói bốc lên!

Lâm Thất Dạ đứng dưới tòa nhà nghệ thuật, ngây người nhìn tòa nhà nghệ thuật bị một phát súng xuyên thủng, cả người đều choáng váng.

Lúc này, anh cuối cùng cũng biết, tại sao trong mắt người khác, sức chiến đấu của rắn yêu Nan Đà lại được đánh giá là “Yếu” như vậy...

Hồng Anh từ trên không trung rơi xuống, đi thẳng đến bên cạnh Lâm Thất Dạ, cẩn thận đi một vòng quanh anh, quan tâm hỏi:

“Thất Dạ, không bị thương chứ?”

“Không... không có.”

“Vậy thì tốt.” Hồng Anh vỗ vai anh, đi về phía rắn yêu Nan Đà: “Đi thôi, đi xem, nếu không có gì bất ngờ thì nó hẳn là đã chết rồi.”

Hai người đi đến phía sau tòa nhà nghệ thuật, trong một hồ khổng lồ to đến mức khoa trương, tìm thấy rắn yêu Nan Đà bị trường thương đóng đinh trên mặt đất.

Hồng Anh tiến lên rút trường thương, vác lên vai, đá vào xác rắn yêu Nan Đà, đã không còn chút sức sống nào.

“Ừm, quả nhiên đã chết.” Hồng Anh gật đầu hài lòng, đuổi người: “Cuối cùng cũng kết thúc... mệt quá, hôm nay cứ động não mãi, giá mà đánh một trận như thế này sớm hơn thì tốt biết mấy.”

Cô vác trường thương, chậm rãi trèo ra khỏi hồ, phủi bụi trên đồng phục.

“Thất Dạ, đi, chị mời em ăn tối!” Hồng Anh dường như nghĩ đến điều gì, cười híp mắt nói: “Dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên em hoàn thành nhiệm vụ, ăn mừng vẫn... ừm?”

Hồng Anh tự đi vài bước, dường như nhận ra có gì không ổn, quay đầu nhìn lại nhưng phát hiện Lâm Thất Dạ vẫn đứng trong hồ lớn đó.

“Sao vậy?” Hồng Anh đi đến bên hồ, nghi hoặc hỏi. Lâm Thất Dạ cúi đầu nhìn xác rắn yêu Nan Đà dưới chân, mày càng nhíu chặt.

“Không đúng...”

“Các người nói... rốt cuộc những thứ đó là cái gì?”

“Không biết nhưng tôi đoán mười mấy năm sau thứ đó sẽ trở thành cơn ác mộng của tôi.”

“Mười mấy năm? Anh nghĩ mình thực sự có thể sống đến lúc đó sao?”

“Ý anh là sao?”

“Nếu như, những con quái vật này không chỉ xuất hiện ở trường chúng ta... mà là ở khắp Đại Hạ thì sao?”

“Giống như đại dịch thầy ma trong phim ấy?”

“Đúng đúng đúng, chính là ý đó.”

“Thôi đi, vừa rồi Lâm Thất Dạ đã nói, chỉ có trường chúng ta xuất hiện, đợt chúng ta được cứu ra ngoài là an toàn rồi.”

“Lâm Thất Dạ... rốt cuộc hắn là người như thế nào?”

“...”

Đại lễ đường trống trải lúc này đã ngồi đầy một nửa người, những học sinh được cứu ra từ tòa nhà cao tầng năm hai đều được tập trung ở đây, lối ra vào duy nhất của lễ đường do đội rìu canh giữ, có thể coi là nơi an toàn nhất.

Lúc này, trong lễ đường tiếng khóc, tiếng an ủi, tiếng bàn tán, tiếng cãi vã không dứt, mặc dù có người liên tục duy trì trật tự nhưng vẫn không ngăn được hết tất cả các âm thanh.

An Khanh Ngư lặng lẽ ngồi sau cánh cửa, nhắm mắt lại, không biết đang nghĩ gì.

Cộc cộc cộc——!

Tiếng gõ cửa vang lên ba lần liên tiếp, hai dài một ngắn, mấy thành viên đội rìu sau cánh cửa sáng mắt lên, vội vàng dọn chướng ngại vật chặn sau cánh cửa.

“Là Lý Nghị Phi về rồi.”

Mắt An Khanh Ngư mở ra, quay đầu nhìn về phía sau cánh cửa.

Lý Nghị Phi thở hắt hắt bước vào lễ đường, dáng vẻ như vừa chạy hết tám trăm mét, mồ hôi nhễ nhại.

“Thế nào? Học sinh những nơi khác đều đã di tản hết rồi chứ?” An Khanh Ngư đứng dậy, hỏi Lý Nghị Phi.

“Đều đã di tản rồi, tôi chạy một mạch nửa trường, ngoài ra không thấy bóng dáng học sinh nào nữa, mẹ kiếp, mệt chết tôi rồi...” Lý Nghị Phi ngồi phịch xuống ghế, đưa tay lau mồ hôi trên trán.

“Vậy thì tốt.” An Khanh Ngư gật đầu.

“Tôi nói cho cô biết, vừa rồi khi tôi chạy đến sân thể dục, nghe thấy bên tòa nhà nghệ thuật truyền đến một tiếng nổ lớn, hình như có tòa nhà sụp rồi.” Lý Nghị Phi như nhớ ra điều gì, vội vàng nói với An Khanh Ngư.

“Kinh khủng vậy sao?”

“Có lẽ là họ đã tìm thấy bản thể của con quái vật, đang chiến đấu.” Lý Nghị Phi ngửa đầu nằm trên ghế, thở dài: “Nếu không phải tôi còn phải cứu người, tôi cũng muốn chạy đến xem thử.”

“Tiên đánh nhau, anh vẫn nên tránh xa một chút thì hơn.”

“Đúng vậy.”

“Tổ chức của Lâm Thất Dạ, tên là gì ấy nhỉ?” An Khanh Ngư như nghĩ đến điều gì, hỏi Lý Nghị Phi. “Người gác đêm.”

Vừa dứt lời, Lý Nghị Phi liền che miệng mình lại, suy nghĩ một lúc, rồi lại buông ra: “Thôi, nói cho cô biết cũng không sao, dù sao những người ở đây cũng sẽ bị xóa ký ức.”

“Xóa ký ức?”

“Đúng vậy, bọn họ có một thứ có thể xóa ký ức của người khác trên diện rộng, dù sao thì lần này có quá nhiều người nhìn thấy con quái vật, nếu có người tiết lộ ra ngoài, lại gây ra một trận rắc rối.”

“Vậy còn anh? Anh cũng phải không?”

“Tôi thì không cần.” Lý Nghị Phi cười khúc khích, anh ta tiến lại gần tai An Khanh Ngu, nhỏ giọng nói: “Nói cho cô biết, sau khi sự việc lần này kết thúc, tôi có thể gia nhập họ.”

An Khanh Ngu gật đầu: “Muốn gia nhập họ có điều kiện gì không?”

“Sao nào, cô cũng muốn đi sao? Không dễ đâu, tiêu chuẩn tuyển người của họ rất cao.” Lý Nghị Phi xua tay: “Hoặc là giống như Lâm Thất Dạ, thức tỉnh năng lực, hoặc là chỉ có thể chứng minh giá trị của mình với họ.”

Chương 93 - Bản thể

“Anh cũng thức tỉnh năng lực sao?”

“Không, tôi đã chứng minh giá trị của mình với họ.” Lý Nghị Phi cười cười.

An Khanh Ngư khẽ gật đầu, ánh mắt như mặt hồ sâu thẳm: “Cũng đúng, lần này anh thể hiện quá xuất sắc, nếu tôi là họ, tôi cũng sẽ nhận anh vào.”

Ngay khi hai người đang trò chuyện, bên ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ cửa, âm thanh không có quy luật.

Các thành viên đội rìu lập tức cảnh giác, Lý Nghị Phi cũng đứng dậy, nhìn chằm chằm ra ngoài cửa.

“Ai đó?”

“Tôi, Lâm Thất Dạ.”

Nghe thấy ba chữ Lâm Thất Dạ, mọi người đều sáng mắt lên, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, họ mở cửa, Lâm Thất Dạ đeo dao sau lưng từ từ bước vào từ bên ngoài.

“Thể nào rồi?” Lý Nghị Phi tiến lên, vội vàng hỏi.

“Thành công rồi.” Lâm Thất Dạ gật đầu: “Chúng tôi đã giết được bản thể của rắn yêu Nan Đà.”

Lý Nghị Phi thở dài nhẹ nhõm, cười vỗ vai Lâm Thất Dạ: “Giỏi lắm Thất Dạ! Các anh thực sự đã giết chết nó, như vậy thì mọi người đều được cứu rồi.”

Nghe Lý Nghị Phi nói vậy, cả lễ đường lập tức reo hò, những học sinh đã tận mắt chứng kiến quỷ môn quan, cuối

cùng cũng sắp rời khỏi ngôi trường kinh hoàng này, tránh xa những con quái vật ăn thịt người!

Đội riu bên cạnh cũng reo hò, ném riu trong tay sang một bên, kích động ôm chầm lấy nhau.

Lý Nghị Phi nháy mắt với Lâm Thất Dạ, rồi tiến lại gần tai anh ta, nhỏ giọng nói:

“Tôi nói này, lần này tôi lập công lớn như vậy, gia nhập Người gác đêm chắc không có vấn đề gì chứ? Tôi không muốn bị tẩy não đâu...”

Lâm Thất Dạ im lặng đứng đó, một lúc sau, mới chậm rãi mở miệng:

“Có lẽ vậy.”

Lý Nghị Phi sửng sốt. Ngay lúc này, An Khanh Ngư ở phía sau lặng lẽ rút khẩu súng lục từ trong túi ra,

Nòng súng đen ngòm chĩa thẳng vào sau gáy Lý Nghị Phi,

Trong ánh mắt kinh ngạc của đội riu,

Nàng bóp cò!

Bùm! Bùm! Bùm!!

Ba tiếng súng liên tiếp vang lên như sấm rền trên bầu trời, những tiếng cười nói ồn ào xung quanh đột ngột dừng lại, không khí náo nhiệt trong lễ đường lại một lần nữa chìm vào im lặng!

Niềm vui trên khuôn mặt của mọi người đều đông cứng lại, họ cứng đờ quay đầu, nhìn về phía cửa ra vào, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Lý Nghị Phi kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy An Khanh Ngư đang bình tĩnh cầm súng, ở nòng súng đen ngòm, một làn khói xanh dần tan biến.

Lý Nghị Phi ngậy người vài giây, nghi hoặc mở miệng:

“An Khanh Ngu? Sao cô lại nổ súng?”

An Khanh Ngu đứng đó, không nói một lời.

Một lúc lâu sau, Lý Nghị Phi mới phản ứng lại, từ từ đưa tay sờ lên gáy mình...

Cạch cạch!

Vỏ đạn rơi xuống đất, phát ra tiếng vo ve trong trẻo.

Ở sau gáy anh ta, ba vết lõm nông đang dần lành lại, chỉ có vài tia máu chảy ra, Lý Nghị Phi lau đi, rồi không còn dấu vết gì nữa.

Lý Nghị Phi nhìn những tia máu trên tay mình, lẩm bẩm.

“Tôi trúng đạn... tại sao không chết?”

Anh ta ngẩng đầu nhìn Lâm Thất Dạ, đưa bàn tay dính máu đến trước mặt Lâm Thất Dạ.

“Này, Thất Dạ, anh xem này, tại sao tôi không chết?” Đồng tử của anh ta hơi run rẩy: “Tôi có phải... đã thức tỉnh năng lực rồi không?”

Trước mặt anh ta, Lâm Thất Dạ nhìn anh ta với vẻ mặt phức tạp, một lúc sau, anh ta khẽ lắc đầu.

“Anh không thức tỉnh năng lực...”

Anh,

Chính là rắn yêu Nan Đà.”

Lý Nghị Phi nghe xong câu này, đồng tử đột nhiên co lại, anh ta lao đảo lùi lại hai bước, liên tục lắc đầu.

“Không thể nào, anh đang nói gì vậy? Sao tôi có thể là rắn yêu chứ?! Tôi là Lý Nghị Phi mà!”

Lâm Thất Dạ lắc đầu, bước lên một bước, đưa tay kéo mạnh vào ngực Lý Nghị Phi!

Xoẹt!

Khóa kéo áo đồng phục bị đứt, để lộ ra ngực của Lý Nghị Phi, ở đó, một vết thương do súng bắn mờ nhạt như một vết hằn nằm im ở đó.

“Anh là rắn yêu Nan Đà, hay nói đúng hơn... anh là một phần của rắn yêu Nan Đà,

Di vật anh để lại có thể lừa được người khác,

Nhưng không lừa được tôi.”

“Không... không thể nào!” Lý Nghị Phi cúi đầu nhìn vết thương do súng bắn trên ngực mình, liên tục lắc đầu: “Tôi không thể đi giết người, càng không thể là quái vật...”

“Lý Nghị Phi...” Lâm Thất Dạ túm lấy cổ áo Lý Nghị Phi, kéo đầu anh ta đến trước mặt mình, nhìn chăm chăm vào đôi mắt hoảng sợ đó,

“Nhìn vào mắt tôi!“Xoẹt——!

Hai luồng lò lửa vàng rực bùng lên trong mắt Lâm Thất Dạ, uy lực của Thiên sứ tuôn trào, điên cuồng tràn vào thế giới tinh thần của Lý Nghị Phi.

Chỉ trong chốc lát, hai mắt Lý Nghị Phi trợn ngược, ngất lịm đi một cách gọn gàng.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, một bàn tay hữu lực đột nhiên nắm chặt lấy cổ tay Lâm Thất Dạ, hai mắt Lý Nghị Phi đột nhiên mở ra!

Đó là một đôi mắt dọc kỳ lạ, cổ quái không gọn sáng, sâu thẳm vô cùng.

“Thú vị... Anh phát hiện ra bằng cách nào vậy?” Giọng nói của Lý Nghị Phi trầm lắng mà bình tĩnh: “Với năng lực cảm nhận ‘Trần’ cảnh của anh, lẽ ra không thể nhìn thấu lớp nguy trang của tôi mới đúng.”

“Tôi thực sự không nhìn thấu, nếu không thì anh đã bại lộ ngay từ lúc ở dưới tầng hầm của văn phòng thám tử rồi.” Ngọn lửa trong mắt Lâm Thất Dạ vẫn chưa tắt: “Kể từ khi vào trường, mọi chuyện xảy ra có vẻ hợp tình hợp lý nhưng lại khắp nơi đều lộ ra vẻ kỳ quái.”

“Ý anh là... anh suy luận ra được sao?”

“Có thể nói như vậy, anh để lại quá nhiều sơ hở.”

Chương 94 - Hai kẻ biến thái

1

“Ồ?” Mắt Lý Nghị Phi hơi nheo lại: “Anh nói đi.”

“Điểm nghi vấn đầu tiên, chính là giấy xin nghỉ học của anh.” Lâm Thất Dạ bình tĩnh mở lời: “Sáng nay khi anh vào cửa lớp, anh đã mang theo giấy xin nghỉ học.”

“Thì sao?”

“Theo lời anh kể, tôi qua sau khi tan học, anh phát hiện mình quên mang vở bài tập, quay lại trường mới chứng kiến cảnh Lưu Tiểu Yên ăn thịt người, sau đó, anh vội vã chạy trốn khỏi trường, tìm đến chúng tôi là những người canh gác...”

Vậy thì... anh xin nghỉ học vào lúc nào?”

Lâm Thất Dạ cười lạnh hai tiếng: “Đừng nói với tôi là tôi qua sau khi chứng kiến cảnh ăn thịt người, anh đã đoán được hôm nay sẽ hành động cùng chúng tôi nên đặc biệt đến phòng giáo vụ xin nghỉ học, phải biết rằng lúc đó phòng giáo vụ đã tan làm từ lâu rồi.

Vì vậy, chỉ còn lại hai khả năng.

Một là, anh đã xin nghỉ học từ trước, định hôm nay trốn học đi chơi nhưng lại tình cờ gặp cảnh ăn thịt người vào tối qua.

Hai là... thực ra anh đã biết từ trước chúng tôi sẽ đến, thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng để cùng chúng tôi vào trong.”

Lý Nghị Phi im lặng một lúc: “Tiếp tục nói.”

“Điểm nghi vấn thứ hai, chính là những mảnh da người trên ban công ký túc xá nữ.

Theo lẽ thường, rắn yêu Nan Đà là một loài sinh vật vô cùng cẩn thận, nó đã ẩn náu trong xã hội loài người lâu như vậy, tuyệt đối không thể ngang nhiên treo da người trên ban công như vậy, như thế sẽ rất dễ bị phát hiện!

Nhưng nó lại cố tình làm như vậy... Lúc đầu tôi không hiểu ý nghĩa của việc này nhưng sau đó tôi mới hiểu ra, nó cố tình ám chỉ với chúng tôi, nó, đang ở trong tòa ký túc xá này.

Nó muốn chúng tôi tìm thấy nó!“Lâm Thất Dạ nhìn vào mắt Lý Nghị Phi: “Sau đó, anh xuất hiện, anh xuất hiện một cách kỳ lạ, như thể cố tình muốn dẫn Hồng Anh đi, gây ra bạo loạn toàn trường!

Sau đó, Lý Nghị Phi như một vị cứu tinh đã đứng ra, dẫn đầu một nhóm học sinh, thành công chống lại cuộc tấn công của con rắn yêu, quả thực là một khuôn mẫu sinh tồn theo sách giáo khoa!”

“Thực ra lúc này, tôi vẫn chưa nghĩ đến anh, điều thực sự khiến tôi nghi ngờ anh là An Khanh Ngu.” Ánh mắt Lâm Thất Dạ dừng lại ở An Khanh Ngu phía sau.

Cổ của Lý Nghị Phi kỳ lạ trực tiếp vặn ra sau gáy, nhìn chằm chằm vào cậu thiếu niên đeo kính gầy gò kia.

An Khanh Ngu đẩy đẩy mắt kính, lên tiếng: “Số lượng rắn yêu con tấn công chúng ta luôn rất kỳ lạ.

Khi những con rắn yêu con vừa xuất hiện, tất cả mọi người đều chạy lên tầng trên, chỉ có lớp chúng ta dùng bàn ghế chặn cửa sổ, cố thủ trong lớp.

Lúc đó, phần lớn rắn yêu hoặc lên tầng bốn, xông vào hành lang của các bạn, hoặc ở lại tầng một, cắt đứt đường đi của

mọi người, chỉ có hai con thực sự ở lại tầng ba cố gắng tấn công lớp chúng ta.

Thông thường, khi trong tầm nhìn của một nhóm thợ săn xuất hiện hai con mồi, một con khỏe hơn, khó hạ gục, còn một con yếu hơn, dễ dàng bắt được, chúng thường sẽ tấn công con yếu hơn, tức là chúng ta.

Lúc đầu, tôi nghĩ là do chênh lệch thông tin, những con rắn yêu con khác bị các bạn thu hút lên tầng trên, không biết ở tầng ba còn có chúng tôi nhưng sau đó tôi phát hiện ra rằng tầm nhìn của những con rắn yêu này là thông nhau.”

An Khanh Ngu dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Nói cách khác, chúng biết rõ dưới chân mình có một miếng thịt mỡ nhưng vẫn không hề động đậy, giống như...”

Chúng cố tình để chúng ta lại vậy.”

“Sau đó, Lý Nghị Phi dẫn theo một nhóm người như thần binh từ trên trời giáng xuống, đến giải cứu chúng ta.

Sau khi giết chết hai con rắn yêu con, chúng đã dẫn dụ sáu con rắn yêu con ở tầng dưới tấn công, số lượng này cũng rất tinh vi, có thể gây áp lực rất lớn cho chúng ta nhưng lại không khiến chúng ta mất đi khả năng chống cự!

Ngay cả khi chúng có thêm một con nữa, lúc đó chúng ta cũng không chống đỡ được nhưng nó lại không làm vậy.

Ngay khi Lâm Thất Dạ sắp đến nơi, sáu con rắn yêu con đó lại đột nhiên phát lực, đẩy chúng ta vào đường cùng... Tất cả những điều này quá trùng hợp, lại quá kỳ lạ!”

“Chỉ dựa vào những điều này, anh đã nghi ngờ tôi sao?”
Lông mày Lý Nghị Phi nhíu chặt.

“Không, điều thực sự khiến tôi nghi ngờ anh là hành động chặt đứt sợi dây thừng của anh bởi rắn yêu con.” An Khanh

Ngư lắc đầu: “Khi các anh đu dây xuống, hai con rắn yêu không nhìn thấy cảnh này, theo lẽ thường chúng không biết đến sự tồn tại của sợi dây này. Nhưng sáu con rắn yêu con tiếp theo lại đột nhiên chắt đứt sợi dây từng một cách chính xác, như thể chúng biết rõ đây là đường lui của các anh vậy.

Rắn yêu con chắt đứt thứ mà chúng không nên nhìn thấy, chỉ có thể giải thích một vấn đề...

Trong chúng ta, có một người chia sẻ tầm nhìn với chúng!”

An Khanh Ngư xòe tay ra: “Tất nhiên, lúc đó tôi không hiểu biết gì về rắn yêu, những kết luận sau này cũng là sau khi tôi trao đổi thông tin với Lâm Thất Dạ mới suy luận ra.”

Đôi mắt dọc của Lý Nghị Phi nhìn chăm chăm vào An Khanh Ngư, cười lạnh hai tiếng: “Biết sớm cô thông minh như vậy, ngay từ đầu đã nên giết cô rồi.”

“Hơn nữa, mỗi lần rắn yêu xuất hiện, cô đều không có mặt.” Lâm Thất Dạ tiếp tục nói: “Lần đầu tiên gặp rắn yêu là ở ký túc xá nữ, tôi hỏi cô, lúc đó sau khi cô tỏ tình với Ngô Thục Khiết, trong khoảng thời gian cô trở về lớp mười hai... cô đã đi đâu?”

Chương 95 - Hai kẻ biến thái

2

“Vừa rồi khi Lâm Thất Dạ và những người khác chiến đấu với bản thể của rắn yêu, cô cũng lấy cớ đi tìm những học sinh sống sót khác, điều này càng củng cố phán đoán trong lòng tôi.” An Khanh Ngự nói tiếp.

Lý Nghị Phi nhìn An Khanh Ngự, rồi quay sang nhìn Lâm Thất Dạ,

Tự giễu cười hai tiếng,

“Sao tôi lại gặp phải hai kẻ biến thái như hai người vậy?”

“Sau đó, tôi dựa vào những thông tin mình biết, đưa ra một phỏng đoán cực kỳ táo bạo, liên kết mọi thứ lại với nhau.” Lâm Thất Dạ tiếp tục nói.

Lý Nghị Phi thở dài: “Nói đi.”

“Rắn yêu Nan Đà đến thế giới này sớm hơn chúng ta tưởng.” Lâm Thất Dạ nhìn thẳng vào mắt Lý Nghị Phi: “Sau khi đến thế giới này, nhờ trí thông minh siêu phàm và khả năng nguy trang mạnh mẽ, nó nhanh chóng nắm bắt được quy luật vận hành của xã hội này.

Tương tự như vậy, nó cũng nhận ra sự tồn tại của người canh gác, bản tính cảnh giác bẩm sinh khiến nó lặng lẽ ẩn núp trong xã hội loài người, trong quá trình dài đằng đẳng này, để thực hiện được sự nguy trang hoàn hảo thực sự, nó đã nảy sinh ra nhân cách thứ hai trong tiềm thức.

Nhân cách này có tên là Lý Nghị Phi.

Anh ta quên mất mình là ai, quên đi quá khứ của mình, chấp nhận thiết lập mà răn yêu Nan Đà để lại cho mình, sống trong thành phố này với nhận thức về bản thân là một học sinh trung học bình thường.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, trong tương lai, anh ta sẽ dựa vào tuổi thọ và khả năng thiên phú của mình, tự do tự tại chơi đùa ở nhân gian.

Cho đến khoảng nửa tháng trước, anh ta đã tận mắt chứng kiến một sinh vật thần thoại khác, thậm chí còn mạnh hơn cả dòng dõi Quỷ Diện Vương thảm chết!

Nhân cách chủ của nó cảm nhận được nỗi sợ hãi từ người canh gác, nó bắt đầu sợ hãi, bắt đầu hoảng sợ, lo lắng rằng mình cũng sẽ rơi vào kết cục giống như Quỷ Diện Vương. Dựa vào khả năng chiến đấu của bản thân, nó không thể chiến thắng người canh gác, vì vậy... nó muốn lợi dụng khả năng nguy trang của mình, bố trí trà trộn vào người canh gác, trở thành một trong số họ, thoát khỏi vũng nước đục này!

Nó ra lệnh cho Lý Nghị Phi, vì vậy Lý Nghị Phi đã đưa ra yêu cầu gia nhập người canh gác nhưng bị từ chối một cách vô tình nhưng nó không cam tâm...

Vì vậy, nó bắt đầu bố trí.

Ngay từ đầu, mục đích của nó không phải là sinh sôi nảy nở, càng không phải là tiêu diệt người canh gác, mục đích của nó chỉ có một...

Đó chính là thể hiện giá trị của Lý Nghị Phi!

Nó tự biên tự diễn một vở kịch lớn, hù dọa Lý Nghị Phi đến mất trí, tiềm thức ám chỉ anh ta đi tìm người canh gác, vì vậy những chuyện sau đó đều diễn ra theo dự đoán của nó...

Nhưng trong kế hoạch này lại xuất hiện một biến số, đó chính là tôi.

Lâm Thất Dạ chỉ tay vào mình: “Tôi là thành viên tạm thời gia nhập người canh gác nửa tháng trước, nó hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của tôi, càng không biết khả năng của tôi có thể phân biệt rõ ràng con cháu của nó!

May mắn thay, sau khi thử nghiệm, nó phát hiện ra rằng tôi không thể nhận ra nguy trạng của bản thể nó, vì vậy nó quyết định tiếp tục ván cờ này.

Theo kế hoạch, nó xuất hiện bản thể ở ký túc xá nữ, dẫn dụ Hồng Anh là chiến lực cao nhất trong sân ra, sau đó lại biến trở về Lý Nghị Phi không biết gì, trở về tòa nhà giảng dạy để chủ trì đại cục.

Nó âm thầm kiểm soát chính xác động thái của từng đứa con, vừa khiến Lý Nghị Phi nổi bật, vừa không thực sự khiến bản thân rơi vào nguy hiểm.

Nhưng lúc này, biến số của tôi lại xuất hiện.

Tôi đã cướp đi sự nổi bật vốn thuộc về Lý Nghị Phi, giết sạch toàn bộ con cháu trong toàn bộ tòa nhà, mặc dù trong lòng nó rất tức giận nhưng nghĩ đến việc Lý Nghị Phi đã thể hiện giá trị của mình nên nó không có hành động gì thêm.

Những chuyện tiếp theo rất đơn giản, nó biến thành chân thân để đánh nhau với người canh gác, sau đó để lại di vật giả chết, vừa tạo ra ảo giác rằng rấn yêu Nan Đà đã bị giết, Lý Nghị Phi lại có thể dựa vào trận chiến này để gia nhập người canh gác, tương lai sẽ hoàn toàn không còn lo lắng!

Đáng tiếc... lại bị tôi nhìn thấu.

Lâm Thất Dạ có chút tiếc nuối nhìn Lý Nghị Phi, chân thành nói:

“Cái cục này bố trí rất khéo, thật sự, nếu không phải vì tôi, anh có chín phần nắm chắc thành công.”

Lý Nghị Phi nhìn chăm chăm vào Lâm Thất Dạ, một lúc sau, mỉm cười vỗ tay: “Tuyệt vời, thật tuyệt vời! Tôi không ngờ rằng cuối cùng lại thất bại trong tay hai người các anh!”

Ngay sau đó, nụ cười của hắn nhanh chóng biến mất, đôi mắt dục tràn đầy hận thù: “Các anh đã xóa bỏ hy vọng sống sót của tôi, các anh nói... tôi nên báo đáp các anh như thế nào?”

Cơ thể Lý Nghị Phi giống như một quả bóng bay phình to nhanh chóng, trên bề mặt da mọc ra từng mảng vảy đen, chớp mắt đã biến thành một con quái vật thân người đuôi rắn! Khoảnh khắc tiếp theo, tiếng hét chói tai vang vọng khắp hội trường!

Hơn một trăm học sinh nhìn thấy bản thể của rắn yêu Nan Đà ở cự ly gần như vậy, trực tiếp bị dọa mất lý trí nhưng lúc này lối ra vào duy nhất lại bị rắn cắn chặn mất, bọn họ chỉ có thể vừa hét vừa co rúm lại ở góc trước nhất của hội trường.

Chương 96 - Sự thật

Còn về An Khanh Ngư, từ khi Lý Nghị Phi mới bắt đầu biến hình, anh ta đã chạy đến nơi an toàn, đôi mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào rắn yêu Nan Đà, trong mắt tràn đầy sự phấn khích và ham hiểu biết!

Rắn yêu Nan Đà dường như đã nhận ra Lâm Thất Dạ, móng vuốt sắc nhọn trong tay vung mạnh trong không khí, nhắm thẳng vào cổ Lâm Thất Dạ!

Lâm Thất Dạ vừa cười vừa nhìn nó, tay phải đưa ra sau lưng, sau một tiếng động nhẹ, đao thẳng tuốt khỏi vỏ!

Cạch——!!

Tiếng va chạm vang vọng trong hội trường lớn, đôi mắt dọc của rắn yêu Nan Đà đột nhiên co lại!

Lần này, Lâm Thất Dạ chỉ dùng một tay cầm đao, nhẹ nhàng đỡ được đòn tấn công của nó.

“Xin lỗi, bây giờ, anh không thể áp đảo tôi được nữa rồi...” Lâm Thất Dạ quay đầu nhìn bầu trời bên ngoài đang dần tối lại: “Bây giờ, màn đêm đã buông xuống.”

Dưới màn đêm, anh sở hữu sức mạnh và tốc độ gấp năm lần bình thường, bây giờ, rắn yêu Nan Đà không còn là đối thủ của anh nữa rồi.

Xoẹt——!

Đao thẳng của Lâm Thất Dạ dễ dàng hất móng vuốt sắc nhọn của rắn yêu Nan Đà ra, cổ tay khẽ rung, ánh đao như bóng!

Bốn nhát đao liên tiếp chém vào cánh tay của rắn yêu Nan Đà, nó hét lên rồi lùi lại, giận dữ gầm lên với Lâm Thất Dạ!

Lâm Thất Dạ lướt người một cái, đã đến trước mặt nó, rắn yêu Nan Đà dùng cả hai móng vuốt vung nhanh trong không khí nhưng đều bị Lâm Thất Dạ dùng một tay đỡ lại!

Lâm Thất Dạ nheo mắt: “Anh chậm quá.”

Khoảnh khắc tiếp theo, tốc độ vung đao của anh đột nhiên tăng nhanh, vung ra những tàn ảnh trong không khí, lưỡi đao màu xanh nhạt tạo thành một bức tường đao kín mít, chắn ngang trước mặt rắn yêu Nan Đà.

Theo tốc độ bùng nổ của Lâm Thất Dạ, rắn yêu Nan Đà đỡ đòn ngày càng khó khăn, từng vết thương rỉ máu dữ tợn xuất hiện trên người nó, không lâu sau, những vảy đen trên người nó đã vỡ vụn hơn một nửa, trông vô cùng thảm hại!

Mặc dù nó lợi dụng ưu thế bò trườn ở nhiều mép tường, Lâm Thất Dạ vẫn có thể như ma quỷ bám theo nó, như hình với bóng!

Tiếng kêu của rắn yêu Nan Đà ngày càng thảm thiết, nó nhìn chằm chằm vào thiếu niên trước mặt với vẻ oán độc, trong đôi mắt là sự căm hận ngút trời!

Lần này, dù là trí tuệ hay chiến lược, nó đều bị nghiền nát không thương tiếc.

Lâm Thất Dạ mặt không biểu cảm chém từng nhát một, như đang chế tác một tác phẩm nghệ thuật chưa hoàn thành, đợi đến khi rắn yêu Nan Đà gần như mất hết khả năng chống cự, trong mắt anh lóe lên một tia sáng màu vàng, thân hình khẽ lắt!

Lưỡi đao màu xanh nhạt để lại một đường thẳng tắp trong không khí,

Thân hình Lâm Thất Dạ đã đến sau lưng rắn yêu Nan Đà,

Cạch!

Dao thẳng vào vỏ. Một cái đầu rắn không lồ rơi xuống âm ầm.

Đôi mắt dọc mở to đầy giận dữ vẫn nhìn chăm chăm vào Lâm Thất Dạ, như muốn kéo anh cùng xuống địa ngục u minh!

Lâm Thất Dạ quay người, nhìn vào cái xác dưới chân, lẩm bẩm:

“Xin lỗi... Lý Nghị Phi,

Hãy để chúng ta...

Cạch—— !

Cánh cửa lớn của hội trường một lần nữa được mở ra, Lâm Thất Dạ xách theo chiếc hộp đen, chậm rãi bước ra.

Hồng Anh ngồi trên cầu thang một bên thấy Lâm Thất Dạ đi ra, cười vẫy tay: “Xong rồi à?”

“Ừ.”

“Vậy thì tốt.” Hồng Anh gật đầu, do dự một lát, vẫn không nhin được hỏi: “Nói này... tại sao anh không để em ra tay?”

“Cậu ấy là bạn học của tôi, do chính tay tôi giết cậu ấy, cũng coi như là có lời giải thích với cậu ấy.” Lâm Thất Dạ khẽ nói.

Hồng Anh ngẩn người: “Chính tay giết cậu ấy... cũng coi như là lời giải thích? Đây là lý thuyết gì vậy?”

Tư Tiểu Nam liếc hẩn một cái, nhỏ giọng nói: “Biến thái...”

Tất nhiên Lâm Thất Dạ nói bừa, hấn sợ Hồng Anh ra tay, trực tiếp bắn chết yêu rắn, như vậy hấn sẽ không thể ra đòn kết liễu, Lý Nghị Phi cũng không thể tái sinh trong bệnh viện Chư Thần.

“Nhưng mà, lần này vẫn phải cảm ơn cô, nếu không thì thật sự bị thứ đó lừa rồi, lần này về sẽ ghi công lớn cho cô!” Hồng Anh giơ ngón tay cái lên, cười nói.

“Những học sinh bên trong này thì sao?” Lâm Thất Dạ chỉ vào hội trường sau lưng.

“Cứ để bọn họ ở trong đó trước đi, lát nữa sẽ có người đến dùng [Mộng cảnh thì thầm], xóa sạch ký ức về yêu rắn và anh, sau đó tạo cho bọn họ một giấc mơ.”

“Vậy thì học sinh chết thì giải thích thế nào?” Lâm Thất Dạ không nhịn được hỏi: “Hơn nữa, cô còn phá hủy cả một tòa nhà.”

“Đó không phải là vấn đề chúng ta cần lo, sẽ có bộ phận chuyên trách xử lý, giải thích mọi chuyện hợp tình hợp lý, ví dụ như phòng thí nghiệm nổ, hỏa hoạn lớn, khủng bố đánh bom trường học, người ngoài hành tinh xâm lược gì đó...”

“... Cô chắc là cái cuối cùng hợp tình hợp lý chứ?”

“Hợp lý hơn cả thần thoại giáng thế.”

“Cũng đúng.”

Hồng Anh mím môi, hơi cúi đầu: “Chỉ là... học sinh hy sinh quá nhiều, đều tại em...”

“Chị Hồng Anh, sao có thể trách chị được chứ? Phần lớn học sinh đều đã bị gieo rắn từ lâu mới chết... Nếu không có chị, thương vong sẽ còn nhiều hơn.” Tư Tiểu Nam ở bên cạnh an ủi, lại liếc Lâm Thất Dạ một cái, nhỏ giọng nói:

“Còn anh nữa, tuy không muốn thừa nhận lắm nhưng anh đúng là rất lợi hại...”

Lâm Thất Dạ:...

“Đúng rồi, lần này em quen được một người rất thông minh, hơn nữa có vẻ rất hứng thú với sinh vật thần thoại, có thể chiêu mộ anh ta vào đội Người canh gác không?” Lâm Thất Dạ như nhớ ra gì đó, quay đầu nói với Hồng Anh.

Chương 97 - Bình tức

Đây là yêu cầu mà An Khanh Ngư đã đưa ra với hấn trong hội trường lớn vừa rồi. Hồng Anh do dự một lát, cân nhắc rồi nói: “Thất Dạ, Người canh gác... không phải chỉ dựa vào thông minh là có thể gia nhập, nghề này rất nguy hiểm... Anh hiểu ý tôi chứ?”

Lâm Thất Dạ khẽ gật đầu, không khuyên nhủ thêm nữa.

Giúp An Khanh Ngư đưa ra yêu cầu này đã là giới hạn mà hấn có thể làm, dù sao thì ngay cả bản thân hấn cũng chỉ là một thành viên tạm thời chưa chính thức gia nhập Người canh gác, đã bị từ chối thì không tiện tiếp tục dây dưa.

“Đi thôi, đến lúc thu đội rồi.” Hồng Anh đứng dậy khỏi cầu thang, đeo chiếc hộp đen đựng khẩu súng trường sau lưng, đi về phía cửa.

Lâm Thất Dạ quay đầu nhìn hội trường một cái, bước theo.

Trong hội trường.

An Khanh Ngư vẫn đứng sau cánh cửa, ánh mắt tối sầm lại.

Ngay lúc này, ánh mắt hấn lại rơi vào xác của con yêu rắn Nan Đà ở không xa,

Nhiều mây trầm ngâm hồi lâu, như đã hạ quyết tâm,

Ánh sáng trong mắt lại lóe lên!

...

Ngoài cổng trường.

Bên cạnh chiếc xe thùng màu đen, hai người đàn ông đang dựa vào cửa xe, lặng lẽ quan sát khuôn viên trường học tĩnh

lặng.

Tai nghe của một người trong số họ vang lên, lông mày Trần Mục Dĩ hơi nhướng lên,

“Kết thúc rồi, bọn họ sắp ra.”

Ngô Tương Nam bên cạnh mặt tối sầm: “Tại sao cô ấy chỉ nói với anh mà không nói với tôi?”

“Tôi là đội trưởng.”

“Tôi còn là phó đội trưởng cơ mà!”

“Ai bảo anh cứ thích đối đầu với Hồng Anh.”

“Tôi chỉ làm theo quy định.”

“Anh quá cứng nhắc.” Trần Mục Dĩ lắc đầu, khóe miệng hơi nhếch lên: “Cho nên, Hồng Anh vẫn thân với tôi hơn.”

“... Đây đâu phải chuyện xem con cái thân với bố hay mẹ hơn, giọng điệu của anh kỳ lạ quá?” Ngô Tương Nam trợn mắt.

“Ý cũng gần giống vậy.”

Hai người im lặng một lát, Trần Mục Dĩ lại lên tiếng,

“Nghe nói lần này Lâm Thất Dạ thể hiện rất tốt.”

“Đúng vậy.”

“Anh nói... lần đầu tiên cậu ta hoàn thành nhiệm vụ, chúng ta có nên thể hiện gì không?”

“Ví dụ như?”

“Kéo băng rôn gì đó, về làm cho cậu ta một cái bánh kem.”

“...” Ngô Tương Nam thở dài.

“Sao vậy?”

“Cảm thấy anh giống hệt phụ huynh sắp đón con đạt giải nhất về nhà sau kỳ thi, hai chữ tự hào sắp viết lên mặt rồi...”

“Phải không? Tôi thấy cũng không tệ.”

Ngay lúc này, Ôn Kỳ Mặc ngồi ở ghế lái không nhận được hạ cửa sổ xe xuống, phàn nàn: “Tôi nói hai người đủ rồi đấy, hoàn thành một nhiệm vụ, đón bọn họ một chuyến, sao lại nhiều trò thế...”

“Lãnh Huyền đâu?”

“Không biết, anh ta vẫn luôn không biết tung tích.”

“Được rồi...” Khi họ đang cãi nhau, ba bóng người từ từ bước ra khỏi cổng trường, Hồng Anh nhìn thấy hai người bên xe từ xa, cười nhảy lên vỗ tay với họ.

Tư Tiêu Nam suy nghĩ một chút, lén lau máu trên người Lâm Thất Dạ, bôi lên mặt mình, trông giống như một con mèo hoa, cô ngẩng cao đầu, trên mặt như viết “Tôi không có lười biếng!”

Lâm Thất Dạ đeo hộp đen, đồng phục nhuộm đầy máu, gần như không còn nhìn ra hình dáng ban đầu, hấn hơi nheo mắt nhìn về phía trước, khóe miệng nở một nụ cười.

“Bị thương không?” Trần Mục Dĩ đợi Lâm Thất Dạ đi đến trước mặt, mở lời hỏi.

“Không có.” Lâm Thất Dạ lắc đầu.

“Cảm thấy thế nào?”

“Cảm thấy...” Lâm Thất Dạ suy nghĩ một chút: “Đơn giản hơn tôi tưởng.”

Trần Mục Dĩ cười, khẽ gật đầu: “Được, lên xe đi, về thôi.”

“Đội trưởng! Sao anh không hỏi em!” Hồng Anh bĩu môi, chống nạnh hỏi.

“Cô?” Ngô Tương Nam liếc nhìn cô: “Cô không phá hỏng trường học là tốt lắm rồi, hỏi cô làm gì?”

Hồng Anh trừng mắt nhìn Ngô Tương Nam, tức đến nghiến răng: “Tôi hỏi anh sao? Anh đâu phải đội trưởng!”

“Tôi là đội trưởng, dù là phó.”

“Phó không tính!”

“Tất nhiên tính.”

“Không tính!!”

“...”

...

Tách.

Tiếng màn trập vang lên, một bức ảnh từ ống kính viễn vọng được rửa ra, được một bàn tay cẩn thận cầm lên.

Trên tòa nhà cao tầng không xa, Lãnh Huyền ngồi trên mép sân thượng, nhẹ nhàng lắc bức ảnh trong tay, hình ảnh trên đó càng lúc càng rõ nét.

Gió nhẹ thổi qua mái tóc của hắn, hắn cúi đầu nhìn bức ảnh trong tay, khóe miệng nở một nụ cười khế.

“Bức này... cũng không tệ.”

Hắn nâng niu cất bức ảnh vào hộp, cất vào người, rồi ung dung đứng dậy khỏi sân thượng,

Đeo khẩu súng bắn tỉa lên vai, đi vào màn đêm

“Alo?”

“Alo, có phải đội trưởng Trần Mộc Dã không?”

“Là tôi.”

“Chúng tôi đang dọn dẹp chiến trường trường số Hai, gặp phải vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Khi thu hồi xác yêu rắn Nan Đà, chúng tôi phát hiện đầu của nó... mất rồi.”

Trên ghế phụ của xe thùng, lông mày Trần Mục Dã hơi nhíu lại.

“Mất rồi?”

“Vâng, chúng tôi đã tìm kiếm toàn bộ hiện trường nhưng không tìm thấy đầu của nó.”

“Có phải học sinh giấu đi không?”

“Không thể, chúng tôi đã lục soát người bọn họ, không phát hiện gì... Chúng tôi đoán, có thể có người đến trước chúng tôi, mang đầu của nó trốn khỏi hội trường.” “Hiện tại [Vô Giới Không Vực] vẫn bao trùm trường học, hẳn không thể thoát ra được.” Trần Mục Dã bình tĩnh nói: “Các người phát [Giác mơ thì thầm] trong toàn bộ khuôn viên trường, trước tiên xóa sạch ký ức của hẳn, mất trí nhớ hẳn sẽ tự chui đầu vào lưới.”

“Nhận được.”

Sau khi cúp điện thoại, Hồng Anh tò mò hỏi:

“Đội trưởng, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Đầu của yêu rắn Nan Đà mất rồi, có thể có người đã đánh cắp.” Trần Mục Dã nói: “Nhưng không sao, có thể tìm lại được.”

Lâm Thất Dạ trước tiên là sững sốt, lông mày hơi nhíu lại, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chương 98 - Tỉnh lại

Chẳng lẽ là hắn ta...?

...

Àm——!

An Khanh Ngu đang cô trèo tường thì bị một bức tường vô hình đập mạnh xuống đất, hắn nghiêng răng bò dậy, vươn tay đeo cặp sách, nhìn chăm chăm vào hư không trước mặt.

“Bức tường vô hình đó vẫn còn, có lẽ bọn họ đã phát hiện đầu của yêu rắn mất rồi...” hắn lẩm bẩm.

Ánh sáng trong mắt hắn lóe lên, suy nghĩ một lúc, hắn chạy thẳng về phía sân vận động.

Đã không thể thoát ra ngoài, vậy thì trốn đi, hắn không tin bức tường này có thể mở ra quá lâu, chỉ cần trốn đến khi bọn họ rời đi, hắn có thể thoát ra ngoài!

An Khanh Ngu chạy đến một khoảng đất trống ở rìa sân vận động, lật một tấm nắp cống trong cỏ dại, dùng sức nhấc nó lên.

Ngay sau đó, một mùi hôi thối từ cống ngấm xộc vào mặt!

An Khanh Ngu nhin cơn buồn nôn, cố gắng điều chỉnh tâm trạng, đeo cặp sách nhảy xuống, đặt nắp cống trở lại vị trí cũ.

Trong cống ngấm tối tăm ẩm ướt, mùi hôi thối từ khắp nơi xộc vào mũi An Khanh Ngu, gần như khiến hắn ngạt thở, hắn nghiêng chặt răng, ôm chặt chiếc cặp trong tay, tự mình chịu đựng.

Trong bóng tối, đôi mắt hắn vẫn sáng như sao.

Đột nhiên, một giai điệu du dương truyền đến từ bên ngoài, đồng tử của An Khanh Ngu đột nhiên co lại.

Trong cơn mơ màng, hắn như nghe thấy có người thì thầm bên tai, cả người không thể kiềm chế được cơn buồn ngủ, trong cơn mơ màng, hắn sắp chìm vào giấc ngủ...

Ngay lúc này, một sức mạnh kỳ lạ từ trong tim hắn trào ra, như một dòng suối trong chảy vào não hắn, cuốn trôi mọi giấc mơ và lời thì thầm không còn dấu vết!

An Khanh Ngu đột ngột mở mắt, sự đục ngầu trong mắt đã biến mất, thay vào đó là sự tỉnh táo tuyệt đối!

Trong đáy mắt hắn, một lớp màu xám không thể nhận ra phủ lên.

Bây giờ, hắn tỉnh táo hơn bao giờ hết!

Hắn ngậy người nhìn về phía trước, rồi cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình.

Trong mắt hắn, cơ thể mình như biến thành một cỗ máy cực kỳ tinh vi, hắn có thể nhìn thấy quá trình vận hành của từng bộ phận, hiểu rõ nguyên lý hoạt động của chúng. Hắn biết được mỗi lần chớp mắt, mỗi lần hít thở của mình được thực hiện như thế nào, hắn giống như một người thợ sửa đồng hồ dày dặn kinh nghiệm, dùng kính lúp để quan sát quá trình vận hành của từng bộ phận đồng hồ...

Hắn chưa bao giờ hiểu rõ cơ thể mình đến vậy.

Đột nhiên, hắn nghĩ đến điều gì đó, hắn nhanh chóng kéo khóa cặp sách, lấy ra một cái đầu.

Đầu của yêu rắn Nan Đà.

Dưới đôi mắt đó, sinh vật thần thoại hoàn toàn không thuộc phạm vi nghiên cứu khoa học hiện đại này, như thể bị tháo rời thành từng bánh răng, cơ cấu, ốc vít...

Nhưng bây giờ hấn vẫn chưa thể nhìn thấu được.

Vì vậy, An Khanh Ngu lấy ra một con dao gọt hoa quả sắc bén từ ngăn cặp sách.

Hấn giống như một bác sĩ cầm dao mổ, chăm chú nhìn vào cái đầu trước mặt, rồi... đâm một nhát vào đầu nó!

Khó khăn cắt mở hộp sọ của nó...

Hấn đang giải phẫu, hấn muốn nhìn rõ... bên trong đầu là gì.

Tốc độ hấn cắt đầu ngày càng nhanh, đôi mắt hấn ngày càng kích động, cơ thể hấn bắt đầu run rẩy vì kích động!

Trong công ngầm tối tăm hôi thối, một thiếu niên gầy gò cầm dao, mặt mày tươi cười, từng chút một cắt đứt cái đầu dữ tợn... Giọng hấn vang vọng trong môi trường u ám.

“Thì ra là vậy...

Thì ra là vậy!

Ta hiểu rồi!

Thì ra là hoạt động như vậy...

Thú vị...

Thật thú vị!!”

...

“Đây là... đâu?”

Trong ngực tối tăm, Lý Nghị Phi từ từ mở mắt.

Hấn ngơ ngác nhìn xung quanh, vừa định đứng dậy, những ký ức đứt quãng như thủy triều ủa vào đầu hấn.

Hấn kêu lên một tiếng, lại loạng choạng ngã xuống đất.

An Khanh Ngư nổ súng, hắn bị Lâm Thất Dạ đánh ngất, yêu rắn Nan Đà ẩn núp trong cơ thể xuất hiện, ác chiến, sau đó bị Lâm Thất Dạ chặt đầu...

Hắn kinh ngạc nhìn đôi tay mình, giọng bắt đầu run rẩy.

“Ta... ta thực sự là yêu rắn Nan Đà... sao lại thế này... là ta giết bọn họ!”

Trước mắt hắn như lại hiện ra những học sinh bị con rắn yêu giết hại, máu me khắp nơi như in hằn trong đầu hắn, dần trở thành cơn ác mộng của hắn...

“Không, không...”

Hắn nửa quỳ trên mặt đất, khuôn mặt méo mó, đau đớn rên rỉ.

Ngay sau đó, đôi mắt hắn đột nhiên biến thành đồng tử dọc kỳ dị, như thể biến thành một người khác, mặt không biểu cảm đứng dậy.

“Kẻ phế vật yếu đuối.”

Một cánh tay của yêu rắn Nan Đà mọc ra vảy rắn, đột ngột nắm lấy hàng rào trước mặt, muốn bẻ gãy nó. Tiếp đó, từng hàng phù văn khó hiểu hiện lên trên bề mặt ngực tối, lực đẩy khủng khiếp trực tiếp hất tung yêu rắn Nan Đà, nó đập mạnh vào bức tường bên kia ngực tối, rồi rơi xuống đất.

Yêu rắn Nan Đà nhìn chằm chằm vào hàng rào trước mặt, lưỡi rắn thè ra, đôi mắt lạnh lẽo thấu xương.

Ngay khi vừa chạm vào hàng rào, những thông tin rời rạc về ngực tối này đã tràn vào đầu nó.

Nó không biết đây là đâu nhưng nó biết... sống chết của mình đều nằm trong tay một người.

Người đó chính là chủ nhân nơi này.

Ngay khi yêu rấn Nan Đà đang suy nghĩ, tiếng bước chân trầm ồm truyền đến từ phía bên kia hành lang, đồng tử dọc của nó co lại, nhanh chóng bò đến bên hàng rào, nhìn về phía đó.

Trong hành lang tối tăm, một bóng người ngày càng rõ nét.

Đó là một thiếu niên mặc áo blouse trắng, hai tay đút túi, khi nhìn thấy khuôn mặt của hắn, yêu rấn Nan Đà giật mình!

Chương 99 - Người bảo vệ đầu tiên 1

“Thật sự là người?!”

Lâm Thất Dạ mặt không biểu cảm đi đến trước mặt nó, nhướn mày.

“Có bất ngờ không, có ngoài ý muốn không?”

Yêu rấn Nan Đà cuộn mình sau hàng rào, cứ thế nhìn hẩn chăm chăm.

Lâm Thất Dạ nheo mắt, đứng ngoài hàng rào, cũng nhìn chăm chăm vào mắt yêu rấn Nan Đà.

Trong tầm mắt của hẩn, một bảng điều khiển quen thuộc đã mở ra.

“

Tội nhân: Yêu rấn Nan Đà

Lựa chọn: Là sinh vật thần thoại bị chính tay người giết chết, người có quyền quyết định số phận linh hồn của nó:

Lựa chọn 1: Trực tiếp xóa sổ linh hồn của nó, khiến nó hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.

Lựa chọn 2: Để “Giá trị trung thành” của nó đối với người đạt 60, có thể thuê nó làm người bảo vệ bệnh viện, vừa chăm sóc bệnh nhân, vừa có thể bảo vệ người ở một mức độ nhất định.

Giá trị trung thành hiện tại: 0/85

“

Lâm Thất Dạ đọc xong những thông tin này, lông mày hơi nhướng lên.

Nhiệm vụ lần này không giống lần trước, nếu hắc nhĩ không nhằm thì tiêu chuẩn người bảo vệ lần trước là “Giá trị sợ hãi”, còn lần này lại biến thành “Giá trị trung thành.”

Nói cách khác, đối với những sinh vật thần thoại khác nhau, bệnh viện đưa ra các tiêu chuẩn người bảo vệ cũng không giống nhau.

Hơn nữa, lần này giá trị trung thành được chia thành hai phần, một là 0, một là 85, nếu Lâm Thất Dạ đoán không nhằm thì đây là do bản thể của yêu rắn Nan Đà được chia thành hai ý thức khác nhau.

Giá trị số đầu tiên xuất phát từ bản thân yêu rắn Nan Đà, giá trị số thứ hai xuất phát từ ý thức độc lập “Lý Nghị Phi.”

“Ta nghĩ, người đã biết số phận của mình rồi.”

Một lúc sau, Lâm Thất Dạ từ từ lên tiếng.

“Giết ta, Lý Nghị Phi cũng sẽ chết.” Yêu rắn Nan Đà nhìn chăm chăm vào mắt Lâm Thất Dạ. “Ồ?” Lâm Thất Dạ cười nhạt: “Người cho rằng ta sẽ quan tâm đến sống chết của hắc nhĩ sao?”

Đúng là nếu hắc nhĩ chết, ta sẽ phiền não một thời gian nhưng chỉ có thể thôi, quan hệ của ta và hắc nhĩ... không tốt đến mức đó, người nên biết điều này.”

Yêu rắn Nan Đà im lặng.

Là kẻ luôn quan sát mọi thứ trong bóng tối, nó hiểu rõ từng cử động của Lý Nghị Phi, từ khi hai người quen nhau đến giờ, cũng chỉ mới hơn nửa tháng, nói quan hệ thân thiết thì hoàn toàn là nói đùa.

Huống hồ Lý Nghị Phi còn từng bỏ mặc nó chạy trốn một lần.

Lấy tình cảm của hai người làm toàn bộ tiền cược, yêu rấn Nan Đà không ngu ngốc đến vậy.

“Ngươi muốn gì?”

“Ta nghĩ ngươi đã hiểu lắm điều gì đó.” Lâm Thất Dạ bình tĩnh nói: “Bây giờ là ngươi đang thể hiện giá trị của mình với ta, nếu giá trị của ngươi không đạt được kỳ vọng của ta...”

Xin lỗi, bệnh viện của ta không nuôi người nhàn rỗi.”

Yêu rấn Nan Đà dừng lại một lát, từ từ nói: “Ta giỏi nguy trang, có thể gieo rấn giống, ần núp và xâm nhập là sở trường của ta.”

“Không đủ.”

“Ta giỏi bày mưu tính kế, có thể giúp ngươi bày mưu tính kế.”

“... Ngươi nói ngươi giỏi cái gì?”

“... Ta không nói gì cả.” Yêu rấn Nan Đà suýt quên rằng chính hắn đã phá vỡ thế trận của mình: “Tuy nhiên, tập hợp trí tuệ không phải là điều tồi, trí tuệ của một mình ngươi không nhất định có thể bao quát mọi mặt, cách suy nghĩ và trình độ của chúng ta khác nhau, có lẽ có thể cung cấp cho ngươi một số tham khảo.”

“Ừm, nói như vậy cũng không tệ, còn gì nữa không?”

“Mặc dù sức chiến đấu của bản thể ta hiện tại khá thấp nhưng sau khi ta trưởng thành, bản thể cũng sẽ có khả năng chiến đấu mạnh mẽ, hơn nữa ta có thể lột da, rất khó bị giết chết.”

“Tiếp tục.”

“... Không còn nữa.”

Lâm Thất Dạ suy nghĩ một chút: “Người có thể làm người già vui vẻ không?”

“... Ta không biết.” Não của yêu rắn Nan Đà gần như không hoạt động được: “Nhưng Lý Nghị Phi rất giỏi việc này.”

“Vậy thì được.”

Lâm Thất Dạ dừng lại một lát, lại nói: “Người có thể ở lại nhưng còn có điều kiện kèm theo.”

“Điều kiện gì?”

“Khi không cần thiết, hãy để Lý Nghị Phi điều khiển cơ thể này.”

Yêu rắn Nan Đà do dự trong lòng một lúc, rồi gật đầu, “... Được, ta đồng ý với người.”

Tự do thì quan trọng nhưng nó tuyệt đối không muốn hồn phi phách tán, huống hồ Lý Nghị Phi cũng là một phần của nó, giao cơ thể cho hắn cũng không phải là điều khó chấp nhận.

Lâm Thất Dạ gật đầu, đưa tay ra giữa hư không, một tờ giấy da dê và một cây bút máy đột nhiên xuất hiện trong tay hắn. “Đây là hợp đồng lao động của người, người xem đi, nếu không có vấn đề gì thì ký vào.” Lâm Thất Dạ bày ra vẻ của một ông chủ lớn, nhẹ nhàng ném tờ giấy da dê trên tay xuống.

Yêu rắn Nan Đà cầm tờ giấy trên tay, đọc kỹ từng chữ, biểu cảm lập tức trở nên đặc sắc.

Nói là hợp đồng lao động thì không bằng nói là khế ước bán thân còn thích hợp hơn, bên trong liệt kê chi chít một loạt nghĩa vụ mà yêu rắn Nan Đà phải thực hiện, bao gồm nhưng không giới hạn ở “Phải vô điều kiện nghe theo lệnh của viện trưởng Lâm Thất Dạ”, “Không được làm hại hoặc có ý định

làm hại viện trưởng Lâm Thất Dạ và lợi ích của ông”, “Không được phá hoại tài sản công cộng trong bệnh viện”, “Phải dọn dẹp vệ sinh bệnh viện định kỳ”, “Phải dậy sớm làm bữa sáng cho bệnh nhân”...

Ở dòng phụ lục, còn có một câu “Khi không cần thiết, phải để nhân cách ‘Lý Nghị Phi’ điều khiển cơ thể.”

Chương 100 - Người bảo vệ đầu tiên 2

Còn ở mục nghĩa vụ mà Lâm Thất Dạ phải thực hiện, chỉ có một chữ “Không” trơ trọi.

Đây tuyệt đối là một bản khế ước bán thân bóc lột lợi ích của nhân viên hộ lý một cách vô tình, đen tối đến mức khiến người ta chỉ muốn chửi thề!

Tuy nhiên, yêu rấn Nan Đà hiện tại không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể cắn răng ký tên của mình.

Ngay khi ký tên xong, tờ giấy da dê tự bốc cháy, tiếp đó những phù văn kỳ lạ xung quanh phòng giam dần tan biến, cửa phòng giam tự động mở ra.

Cùng lúc đó, thân hình của yêu rấn Nan Đà nhanh chóng trở lại hình dạng con người, trên người còn mặc thêm một bộ đồng phục hộ lý màu xanh, trên ngực đồng phục có một tấm bảng tên màu đen.

——Hộ lý 001.

Lý Nghị Phi ngơ ngác nhìn quần áo trên người mình, gãi đầu.

Vừa rồi cuộc đối thoại giữa yêu rấn Nan Đà và Lâm Thất Dạ, hắn cũng nghe rõ ràng, coi như hiểu cơ bản tình hình hiện tại... Hắn từ bạn học của Lâm Thất Dạ, trở thành nhân viên làm công cho hắn.

“Cảm giác được hồi sinh thế nào?” Lâm Thất Dạ mỉm cười bước tới.

“Cũng không tệ...” Lý Nghị Phi cười khỏ nói: “Ông chủ Lâm, sau này đừng bóc lột tôi quá đáng, tôi chịu không nổi đâu...”

“Gọi là viện trưởng.” Lâm Thất Dạ vỗ vai hắn, quay người đi ra khỏi phòng giam: “Đi theo ta, ta sẽ giới thiệu cho người về bệnh viện này.”

Lý Nghị Phi mặc đồng phục hộ lý thờ dài, nhanh chóng đi theo Lâm Thất Dạ.

“Khu này là phòng bệnh, hiện tại chỉ có một phòng bệnh được mở, bệnh viện này cũng chỉ có một bệnh nhân, cô ấy tên là Nyx, bệnh tình gì thì lát nữa tự xem bệnh án tôi viết.

Bên kia là khu hoạt động, ngày thường không có việc gì có thể dẫn bà lão đi xem tivi, chơi cờ, đừng để bà ấy cứ ôm bình hoa ngẩn ngơ trong sân, đừng để cuối cùng bệnh tâm thần không khỏi, lại mắc thêm bệnh mất trí nhớ tuổi già...

Đây là phòng thuốc, mấy loại thuốc này, mỗi ngày cho cô ấy uống ba lần, mỗi lần hai viên...

...“Theo lời giới thiệu của Lâm Thất Dạ, cả người Lý Nghị Phi đã tê liệt.

Cái quái gì thế này... Đây rốt cuộc là nơi nào?

“Mẹ, con tìm cho mẹ một người bạn, sau này sẽ thay con ở bên mẹ.”

Cuối cùng, Lâm Thất Dạ dẫn Lý Nghị Phi đến trước mặt Nyx, cười giới thiệu.

Nyx nhìn chăm chăm Lý Nghị Phi, dường như đang suy nghĩ điều gì đó,

Một lúc sau, bà há to miệng,

Vui mừng nói:

“Cháu trai à! Bà tìm thấy cháu rồi!!!”

Nụ cười trên mặt Lý Nghị Phi đột nhiên cứng đờ, hắn từ từ quay đầu nhìn Lâm Thất Dạ...

Lâm Thất Dạ nhìn hắn bằng ánh mắt khẳng định.

Lý Nghị Phi:...

“Bà... bà ơi!” Lý Nghị Phi ngoan ngoãn dang rộng vòng tay, ôm lấy Nyx đang kích động, nụ cười trên mặt còn khó coi hơn cả khóc: “Cháu cũng nhớ bà lắm!”

Lâm Thất Dạ đứng bên cạnh xem kịch, nhướn mày, nhìn Lý Nghị Phi bằng ánh mắt đầy kính nể.

Quả nhiên là người!

Trong chuyện làm bà già vui vẻ, người đúng là chuyên nghiệp!

Lâm Thất Dạ nhìn rõ ràng thanh tiến độ điều trị trên đầu Nyx từ 21% nhảy lên 23%, tất nhiên, chỉ có hắn mới nhìn thấy thanh tiến độ này, Lý Nghị Phi không nhìn thấy.

Hơn nửa tháng nay, Lâm Thất Dạ gần như ngày nào cũng đúng giờ đến bệnh viện, cho Nyx uống thuốc, trò chuyện với bà, dưới sự điều trị kép bằng thuốc và tinh thần, bệnh tình của Nyx đã thuyên giảm rất nhiều, ít nhất là bây giờ sẽ không đến phòng thuốc ôm bình thuốc khóc lén nữa.

Sau này có Lý Nghị Phi này ở bên 24 giờ, ước tính tiến độ hồi phục của bà sẽ tăng lên rất nhiều, hắn là không bao lâu nữa sẽ đạt được 50%.

Đến lúc đó, hắn có thể trích xuất năng lực thứ hai của Nyx.

Trong thời gian này, Lâm Thất Dạ cũng thử mở cánh cửa phòng bệnh thứ hai nhưng vẫn không mở được, hắn là liên

quan trực tiếp đến cảnh giới của bản thân, mà tu luyện tinh thần lực này chỉ có thể từng bước một, không thể vội vàng.

May là trong thời gian này, Lâm Thất Dạ dùng pháp tu luyện mà Ôn Kỳ Mặc dạy hắn để tu luyện, đã hoàn toàn củng cố được cảnh giới “Trần”, thời gian đột phá cảnh giới tiếp theo cũng sẽ không quá dài.

Lâm Thất Dạ lại dặn dò Lý Nghị Phi vài câu, rồi rời khỏi bệnh viện tâm thần.

Những ngày tiếp theo dường như không có gì khác biệt so với trước đây, cho dù Lâm Thất Dạ đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ đầu tiên, lượng huấn luyện hàng ngày vẫn không hề giảm đi, Lâm Thất Dạ thậm chí còn cảm thấy đao của Trần Mục Dĩ đánh vào mặt đau hơn...

Nhưng sau khi trải qua trận chiến sinh tử này, sự phối hợp giữa Lâm Thất Dạ và [Phạm Trần Thần Vực] càng ăn ý hơn, hơn nữa độ chính xác của cảm nhận tinh thần cũng tăng lên không ít, trong phòng cơ quan đã có thể né tránh hoàn hảo tần suất bắn 50 viên/giây, hướng tới thử thách 100 viên/giây. Phải nói đến tiến bộ lớn nhất, có lẽ vẫn là khả năng bắn súng của Lâm Thất Dạ, từ lúc đầu bắn ba mươi mét chắc chắn trượt mục tiêu, bắn hai mươi mét miễn cưỡng trúng mục tiêu, trải qua quá trình huấn luyện cho đến bây giờ...

Hắn đã có thể miễn cưỡng đảm bảo bắn trúng mục tiêu trong phạm vi ba mươi mét!

Lâm Thất Dạ còn nhớ ngày đó, lần đầu tiên hắn bắn trúng mục tiêu ở khoảng cách ba mươi mét, dùng tinh thần lực nhìn thấy Lãnh Huyền đứng sau lưng, hốc mắt đỏ hoe, lặng lẽ lau nước mắt...

Sau đó ngẩng đầu lên, nở một nụ cười an ủi.

Chương 101 - Chặn hẳn lại

Mười ngày sau.

Lâm Thất Dạ đi đến cửa phòng làm việc của đội trưởng, gõ cửa.

“Vào đi.”

Lâm Thất Dạ bước vào phòng, thấy Trần Mục Dĩ đang cầm một tập tài liệu, đọc rất kỹ.

Ông ngẩng đầu nhìn Lâm Thất Dạ, nói: “Vài ngày nữa, khóa huấn luyện tân binh sẽ bắt đầu.”

Lâm Thất Dạ sững sốt, lúc này mới nhận ra, từ khi hắn gia nhập Người canh gác đến nay, không biết đã trôi qua một tháng.

“Vậy... Tôi cần chuẩn bị những gì?”

“Ừm, theo tình hình những năm trước, khóa huấn luyện tân binh năm nay hắn cũng ở Thượng Kinh, trong thời gian này tôi sẽ chuẩn bị tài liệu cho cậu, đến lúc đó để cậu mang theo.

Đúng rồi, trong thời gian huấn luyện tân binh, áp dụng chế độ quản lý khép kín, mặc dù đồ dùng hàng ngày ở đó cũng có cung cấp nhưng chất lượng có thể không tốt lắm, lát nữa để Hồng Anh dẫn cậu đi mua ít đồ, chi phí tôi sẽ báo cho cậu.

Còn nữa, thời tiết ở Thượng Kinh không giống ở Thương Nam chúng ta, trời khá lạnh, nhớ mua thêm quần áo mùa đông, vẫn ghi vào sổ sách của tôi...

Thời gian huấn luyện dễ bị thương nhất, sáng mai nhớ đến tìm tôi một chuyến, tôi cho cậu ít thuốc, hiệu quả của loại

thuốc này tốt hơn nhiều so với các loại thuốc khác trên thị trường...”

Trần Mục Dĩ cầm sổ tay trong tay, từng điều một dẫn dò Lâm Thất Dạ rất cẩn thận, ngay cả việc mua loại giường nào trên tàu hỏa thoải mái nhất cũng nói rõ ràng.

Đợi đến khi Trần Mục Dĩ khép sổ tay lại, đã hơn nửa giờ trôi qua.

“Những gì tôi vừa nói, cậu đều ghi nhớ hết rồi chứ?” Trần Mục Dĩ nghiêm túc nhìn Lâm Thất Dạ.

Lâm Thất Dạ gật đầu mạnh mẽ: “Vâng, đều ghi nhớ hết rồi.”

“Tốt.” Trần Mục Dĩ như lại nhớ ra điều gì: “Vé tàu đi Thượng Kinh phải mua sớm một chút, đến sớm báo danh có thể tự chọn ký túc xá, lát nữa đi mua đồ thì tiện đường mua luôn đi... Mua vé ngày mai.”

“Ngày mai? Ngày mai đi luôn sao?” Lâm Thất Dạ sững sốt.

“Càng sớm càng tốt.”

“Tôi biết rồi.” Lâm Thất Dạ gật đầu.

Sau khi Lâm Thất Dạ rời khỏi phòng làm việc, Trần Mục Dĩ lặng lẽ lôi ví tiền của mình ra, liếc nhìn vào...

Thở dài thườn thượt.

Chiều hôm đó, Hồng Anh và Tư Tiểu Nam hai người dẫn Lâm Thất Dạ đi, có thể nói là đi khắp Thương Nam, bù đắp hết những con phố mà Lâm Thất Dạ chưa từng đi trong đời. “Oa! Tiểu Nam! Chiếc ga trải giường Peppa Pig kia đẹp quá! Chúng ta mua một cái cho Thất Dạ nhé!”

“Được thôi, được thôi!”

“Chiếc vali màu hồng kia cũng đẹp! Mua một cái nhé?”

“Được thôi, được thôi!”

“Tiểu Nam! Cậu nhìn xem, chiếc ba lô giống của Bạch Tuyết này! Có tuyệt không? Chúng ta...”

“Được thôi, được thôi!”

“Oa! Cậu nhìn chiếc váy kia kìa! Đẹp quá! Mua nó!”

“Được thôi, đượ... oa oa oa*@ ¥#@... *”

Lâm Thất Dạ vội vàng bịt miệng Tư Tiểu Nam, nghiêm túc nói:

“Chị Hồng Anh, em thấy... cái đó không hợp với em.”

Hồng Anh tiếc nuối buông chiếc váy hở lưng trên tay xuống, thở dài: “Cũng đúng... Cậu là con trai, mặc váy không ổn lắm...”

Ngay sau đó, cô cầm chiếc áo hai dây gợi cảm bên cạnh, mắt sáng rực nhìn Lâm Thất Dạ:

“Vậy chúng ta mua cái này nhé!!”

Lâm Thất Dạ:...

Mãi đến chiều tối, Lâm Thất Dạ mới xách theo đủ thứ đồ đạc, lảo đảo trở về phòng.

Nhìn đồng hồ sặc sỡ trên sàn, Lâm Thất Dạ ngồi xuống một bên, bắt lực cười khổ nhưng càng cười càng rạn rỡ...

Cười một lúc, trong mắt hắn hiện lên một tia buồn bã khế.

Hắn ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng mờ ảo rọi xuống trần gian,

“Phải đi rồi sao...”

...

Sáng hôm sau.

Cửa ga tàu.

Lâm Thất Dạ kéo theo hai chiếc vali lớn đứng trước cửa ga, phía sau là các thành viên khác của đội 136.

“Đã mang đủ đồ chưa?” Ngô Tương Nam lên tiếng trước.

“Đã mang đủ rồi.”

“Thất Dạ, chị mua cho em kem chống nắng, kem tẩy lông và sữa dưỡng thể, em nhớ dùng đấy nhé!” Hồng Anh mắt đỏ hoe, đứng trước mặt, lưu luyến nói.

“... Em sẽ dùng, yên tâm đi.” Lâm Thất Dạ có chút bất lực.

“Thất Dạ.” Trần Mục Dĩ tiến lên, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: “Thượng Kinh không giống Thương Nam của chúng ta, cách xa quá, hơn nữa trong quá trình huấn luyện vốn đã có một số bất công... Nếu như ở Thương Nam, chúng ta có thể trực tiếp xách dao đến tận cửa để trả thù cho em nhưng ở Thượng Kinh... em chỉ có thể dựa vào chính mình.”

“Yên tâm đi, em có thể tự chăm sóc tốt cho bản thân.” Lâm Thất Dạ nghiêm túc đáp lại.

Hắn hơi cúi đầu với mọi người: “Vậy em đi đây.”

Hắn đứng dậy, vẫy tay chào mọi người, kéo theo hai chiếc vali bước vào ga tàu.

Mọi người nhìn theo bóng lưng hắn rời đi, trong lòng đều nặng trĩu...

Ngay lúc này, điện thoại của Trần Mục Dĩ đột nhiên reo lên.

“Alo?”

“.....”

“Cái gì?!!!” Trần Mục Dĩ đột ngột ngẩng đầu lên, chỉ tay về phía Lâm Thất Dạ:

“Mẹ kiếp, mau chặn thằng nhóc đó lại!!”

Mọi người ngơ ngác quay đầu nhìn lại.

“Không biết cấp trên bị làm sao nữa, lần này bọn họ lại định tổ chức huấn luyện tân binh ở Thương Nam!

Mau chặn nó lại!!

Sau khi vào ga, vé tàu này không thể hoàn lại được đâu!!”

Thượng Kinh.

Văn phòng huấn luyện của Người canh gác.

“Cái gì? Lần huấn luyện tân binh này được tổ chức ở Thương Nam? Thương Nam ở đâu?” Viên Cương nhìn vào tài liệu trong tay, ngạc nhiên hỏi.

Trước mặt hắn, người đàn ông nằm dài trên ghế tựa sau bàn làm việc vươn vai, nheo mắt ngồi dậy, trên trán có một vết sẹo hình chữ thập.

Hắn là đội trưởng đội 006 của Người canh gác đóng tại Thượng Kinh, Thiệu Bình Ca.

Chương 102 - Phong vân tế hội 1

“Một thành phố nhỏ ở phía Đông Nam, bên cạnh thành phố Hoài Hải.” Thiệu Bình Ca suy nghĩ một chút rồi trả lời.

“Nhưng... những năm trước, các buổi huấn luyện không phải đều được tổ chức ở Thượng Kinh sao? Tại sao năm nay lại đột nhiên đổi sang Thương Nam?” Viên Cương cau mày.

“Ai biết được cấp trên nghĩ gì.” Thiệu Bình Ca đứng dậy, dùng bình nước nóng pha một cốc nước, từ từ nằm xuống trở lại: “Chúng ta... à không, anh chỉ cần thực hiện mệnh lệnh là được.

Anh là phó đội trưởng đội 006 của chúng ta, cũng là tổng huấn luyện viên của các buổi huấn luyện tân binh trong nhiều năm qua, anh đã dẫn dắt rất nhiều khóa binh lính, đổi một môi trường khác thì có sao đâu?”

“Tất nhiên là không sao.” Viên Cương liên tục lắc đầu: “Tôi chỉ không hiểu tại sao lại đột nhiên đổi địa điểm, rõ ràng ở đây thiết bị, sân bãi, dụng cụ đều có sẵn, bây giờ còn phải rầm rộ vận chuyển toàn bộ đến Thương Nam... Đây không phải là tự tìm việc sao?”

“Cấp trên làm như vậy, chắc chắn có lý do của họ, chúng ta chỉ cần thực hiện mệnh lệnh là được, chuyện không nên biết... thì đừng hỏi nhiều.”

“... Được rồi.” Viên Cương thở dài.

“Với hiệu suất của bộ phận hậu cần, trước khi trời sáng mai có thể dựng xong một căn cứ huấn luyện hoàn chỉnh ở Thương

Nam, anh cũng nên dẫn mọi người thu dọn đồ đạc, chuẩn bị lên đường.” Thiệu Bình Ca uống một ngụm trà.

“Vâng.” Viên Cương suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Trong thời gian tôi không ở Thượng Kinh, đội trưởng có thể giữ vững Thượng Kinh, không gây ra chuyện gì không đâu?”

Xoẹt——!

Một chiếc dép lê từ sau bàn làm việc bay ra, Viên Cương hơi nghiêng người là tránh được, ngay sau đó tiếng mắng chửi của Thiệu Bình Ca truyền đến từ sau bàn làm việc.

“Này Viên Cương, mày coi thường ai vậy? Dù sao thì tao cũng là đội trưởng đội đóng tại Thượng Kinh, tao có phải ăn không ngồi rồi không?”

Viên Cương cười khúc khích, tiện tay ném chiếc dép lê của Thiệu Bình Ca ra ngoài cửa sổ, sau đó ung dung mở cửa bước ra ngoài.

Thiệu Bình Ca chửi âm lên!

...

Quảng Thâm.

Một câu lạc bộ sang trọng nào đó. “Thương Nam? Thương Nam là nơi nào vậy?” Trong phòng mát-xa sang trọng xa hoa, một cậu bé mặc áo choàng nằm trên ghế sô pha, ngạc nhiên nhìn thông báo trên tay, quay đầu hỏi.

Sau cánh cửa phòng dành cho khách quý, năm vệ sĩ lực lưỡng đứng đó với vẻ mặt vô cảm, trước mặt họ, một quản gia đeo kính một mắt hơi cúi người, ôn hòa nói:

“Thưa tiểu thiếu gia, Thương Nam là một thành phố nhỏ ở phía Đông Nam.”

“Trước đây không phải đều ở Thượng Kinh sao?”

“Có vẻ như năm nay chính sách có thay đổi, xem ra lịch trình của ngài cũng phải thay đổi rồi, tôi sẽ cử người đi sắp xếp ngay.”

Cậu béo suy nghĩ một chút, đặt chum nhỏ trong tay trở lại chậu, vung tay ra,

“Đặt vé máy bay ngày mai, ngày mai tôi sẽ đi!”

Quản gia sững sốt: “Tiểu thiếu gia, ngày mai đi sẽ không quá gấp sao? Không cần lo chuyện ký túc xá, chúng tôi đã nhờ Người canh gác sắp xếp cho ngài ký túc xá tốt nhất rồi, họ sẽ nể mặt chúng ta.”

“Quảng Thâm ngọt ngào quá, tôi muốn đi làm quen bạn mới!”

“... Tiểu thiếu gia, đến đó rồi thì cố gắng nói tiếng phổ thông, nếu không họ có thể không hiểu.”

“Tiếng phổ thông?” Cậu béo suy nghĩ một chút: “Cũng đúng, nếu giao tiếp khó khăn... thì đúng là không kết bạn được!”

Nói xong, cậu ta vỗ vai cô gái trẻ đang xoa bóp chân cho mình: “Được rồi, xuống nghỉ ngơi đi, mười mấy năm nay ta cũng hưởng thụ đủ rồi nên đổi cách sống khác rồi...”

Cậu ta đứng dậy, vươn vai, toàn thân mỡ thừa đều rung lên.

“Thương Nam là gì? Ta sẽ đến đó!”

...

Trên núi Cửu Hoa.

Tiếng kinh Phật vang vọng, hương đàn hương thoang thoảng.

Một lão hòa thượng khoác áo cà sa bước qua hành lang gỗ, tay xoay nhẹ tràng hạt, đôi mắt bình lặng như nước.

Cuối cùng, ông dừng bước trước cửa một phòng thiền.

Ông đưa tay gõ nhẹ hai lần vào cánh cửa, rồi đẩy cửa bước vào.

Trong phòng thiền chỉ có một giường, một bàn, một bồ đoàn, trên bức tường lớn nhất có hai chữ “Tĩnh tâm” được viết bằng bút lông đen, nét chữ bay bướm, thoát nhìn có vẻ ôn hòa nhưng lại như ẩn chứa sát khí kinh thiên.

Chàng trai tóc đen trên bồ đoàn hơi mở mắt.

“Thí chủ Tào Uyên, thư của ngài đã đến.” Lão hòa thượng hành lễ Phật, sau đó lấy một phong thư từ trong tay áo ra.

Chàng trai tóc đen từ từ đứng dậy, nhận lấy phong thư, mở ra xem hồi lâu.

“Thương Nam...” Anh ta lẩm bẩm, sau đó ngẩng đầu nhìn lão hòa thượng, cung kính nói: “Sư phụ, ngài thấy... tôi có nên đi không?”

“Thí chủ, ngài đã tĩnh tâm trong ngôi chùa này năm năm, ma tính trong lòng đã bị trấn áp, lão hủ cho rằng... ngài nên đi.”

Trong mắt chàng trai hiện lên vẻ do dự: “Nhưng mà, tội lỗi trên người tôi...” “Giết chóc là nghiệp chướng, cứu thế là công đức, công và tội bù trừ, mới được tự tại.” Đôi mắt của lão hòa thượng sâu thẳm vô cùng, ông chấp hai tay, bình tĩnh nói,

“Ở trong ngôi chùa này, dù có ngôi thiền hàng chục năm, nghiệp chướng vẫn là nghiệp chướng... Thí chủ, đã đến lúc buông bỏ rồi.”

Chàng trai im lặng hồi lâu, cũng chấp hai tay, cúi đầu thật sâu.

“Cảm ơn sư phụ đã khai sáng.”

“Thí chủ Tào Uyên, lão hủ còn một chuyện muốn nhắc nhở ngài.”

“Sur phụ xin nói.”

“Chuyến này ngài đến Thương Nam, có thể gặp một người quý nhân, nếu nắm bắt được cơ hội, cả đời này không chỉ có thể rửa sạch tội lỗi trên người mà còn có thể tu thành chính quả.”

Chương 103 - Phong vân tế hội 2

“Quý nhân?” Tào Uyên hơi nhíu mày: “Quý nhân này... có đặc điểm gì không?”

“Hai cây gỗ đứng thẳng, tám vị thần đi một, đêm xuống mười năm, cứu độ chúng sinh.” Lão hòa thượng nhắm mắt, chấp hai tay, giọng nói như tiếng chuông cổ ngân dài,

“—— A di đà Phật.”

Tào Uyên đẩy vế nghi hoặc nhưng vẫn ghi nhớ kỹ những câu nói này, cúi người đáp lễ.

“Nếu đã như vậy...” Tào Uyên ngẩng đầu nhìn biển mây trên đỉnh núi ngoài phòng thiền, chấp hai tay, bình tĩnh nói:

“Tôi đi đây...”

...

Trong xe thùng.

Lâm Thất Dạ liếc nhìn những người im lặng, lặng lẽ rút cổ lại.

Bầu không khí có chút ngưng đọng.

“Khụ khụ...” Ôn Kỳ Mặc khẽ ho hai tiếng, phá vỡ sự im lặng trước: “Cái kia, Thất Dạ à, vé tàu không trả lại được... Không phải lỗi của cậu, đừng để bụng.”

Khuôn mặt của Trần Mục Dĩ trên ghế phụ hơi xanh xao.

“Ồ... Chúng ta cũng phải nghĩ đến điều tốt chứ! Đúng không! Ví dụ như... tập huấn ở thành phố Thương Nam, gần

như vậy, chúng ta có thể đến thăm cậu bất cứ lúc nào!”

“Tập huấn là đóng cửa, chúng ta không vào được.” Tài xế Ngô Tương Nam u u mở miệng.

“...” Ôn Kỳ Mặc khựng lại: “Ít nhất thì chúng ta cũng đã mua đủ đồ rồi, như áo lông vũ, chăn dày, túi sưởi, khăn quàng cổ lớn...”

“Kỳ Mặc... Mùa đông ở Thương Nam không cần dùng đến những thứ này.” Hồng Anh nhỏ giọng nhắc nhở.

“Câm miệng!” Trần Mộc Dĩ trừng mắt nhìn Ôn Kỳ Mặc, chỉ thấy tim mình như đang nhỏ máu.

Anh ta do dự một lúc, quay đầu lại, nhìn Lâm Thất Dạ với vẻ mặt đáng thương,

“Thất Dạ à,

Hay là lát nữa cậu đi xem thử...

Những thứ này còn có thể trả lại được không?”

Ừng ừng ừng ừng——

Trên bầu trời xanh thẳm vài chiếc trực thăng vận tải vũ trang hạng nặng từ từ hạ xuống, cánh quạt khuấy động khiến cát bụi trên mặt đất tung bay mù mịt.

Bên kia bãi đáp, mấy người đàn ông mặc quân phục đứng vững giữa cơn gió mạnh, như những bức tượng bất động. Cánh cửa trực thăng từ từ mở ra, Viên Cương mặc quân phục, đeo hộp đen bước xuống từ trực thăng.

Bốp——!

Những người lính đứng chờ ở một bên đồng loạt chào, hô lớn đầy khí thế:

“Chào thủ trưởng!!”

Viên Cương sải bước đi tới, vẻ mặt nghiêm nghị, cơn gió mạnh từ trực thăng phía sau thổi tung bay tà áo của anh ta!

“Trại huấn luyện đã xây xong hết chưa?”

“Báo cáo! Trại huấn luyện đã chuẩn bị xong!”

“Ừm.” Viên Cương gật đầu: “Đúng rồi, đưa tôi danh sách tân binh tập huấn lần này.”

“Vâng!”

Viên Cương đeo hộp đen, quay người đi về phía trại huấn luyện mọc lên như nấm sau một đêm này.

Trại huấn luyện này nằm ở một vùng ngoại ô hoang vắng, được coi là nằm trong địa phận thành phố Thương Nam, diện tích rất lớn, xung quanh trại huấn luyện mười dặm đều được thiết lập chốt chặn, cảnh giới với cấp độ của căn cứ quân sự, ngoài những tân binh đến tập huấn, không ai có thể đến đây.

“Thủ trưởng, đây là danh sách tân binh năm nay.” Khi Viên Cương và các giáo quan đang đi tham quan trại huấn luyện, một người lính chạy nhanh lên phía trước, đưa danh sách cho Viên Cương.

Viên Cương nhận lấy danh sách, lướt qua một lượt, cả người sững sờ tại chỗ.

Những giáo quan phía sau cũng dừng bước.

Viên Cương dụi mắt, xem kỹ hai lần, lẩm bẩm: “Mẹ kiếp... năm nay là đội hình quỷ gì thế này?”

“Sao vậy thủ trưởng?” Giáo quan phía sau tò mò tiến lên.

“Cậu ám của tập đoàn Bách Lý Quảng Thâm? Là... là tập đoàn Bách Lý đó sao?” Giáo quan phía sau liếc thấy dòng đầu tiên, cả người sững sờ.

“Tập đoàn gia tộc số một Đại Hạ, ngoài chính phủ ra thì là nhà tài trợ lớn thứ hai của người canh gác, được gọi là bảo tàng Cẩm Vật... nhà Bách Lý?” Một giáo quan khác không nhịn được lên tiếng: “Đây... đây là thiếu gia của người canh gác chúng ta đến sao?”

“Là công tử nhà giàu không làm, đến người canh gác làm gì? Trải nghiệm cuộc sống?”

“Có thể chứ, chúng ta không hiểu được suy nghĩ của người giàu.”

“Vậy đến lúc đó chúng ta huấn luyện thế nào? Lỡ ra ra tay hơi nặng chộc giận cậu ta... cậu ta sẽ không trả thù chúng ta chứ?”

“Chúng dám sao?” Mắt Viên Cương hơi nheo lại: “Người canh gác là tổ chức của quốc gia, nhà họ Bách Lý bỏ ra nhiều tiền tài trợ thì đúng nhưng người canh gác không phải là hậu hoa viên của họ!

Chỉ cần đến trại huấn luyện của chúng ta, tất cả mọi người đều bình đẳng, cứ luyện cho tôi đến chết, có chuyện gì tôi chịu trách nhiệm!”

“Vâng!”

Các giáo quan nghiêm nghị gật đầu.

Ánh mắt Viên Cương lại rơi vào danh sách trong tay: “Đợt này, lại xuất hiện thêm một người đại diện của Thần minh.”

“Người đại diện của Thần minh? Là vị thần nào?”

Viên Cương ngẩng đầu nhìn bầu trời, hơi nheo mắt: “Mã hiệu 003, Thiên sứ trưởng Michael.” “Thiên sứ trưởng?!”

“Thiên sứ trưởng từ bao giờ có người đại diện vậy?”

“May mà là người của chúng ta...”

“Đã bao nhiêu năm rồi không xuất hiện người đại diện của Thần minh, tương lai của cậu nhóc này vô lượng!”

“Người đại diện của Thần minh mới nhất xuất hiện từ trại huấn luyện tân binh... hình như là người của đội đặc biệt [Mặt nạ] phải không?”

“Đúng vậy.”

Viên Cương nhìn danh sách trong tay, dùng bút đỏ khoanh tròn vài cái tên, bất lực thở dài.

“Một cậu ấm của tập đoàn Bách Lý, một người đại diện của Thiên sứ trưởng đã đủ khiến chúng ta đau đầu rồi...”

Lần này, chủ nhân của Cẩm Khư siêu nguy hiểm lại xuất hiện cùng lúc ba người, trong đó có một người còn nằm trong top 50!

Ngoài ra còn có truyền nhân Bát quái chương Thượng Kinh, truyền nhân Thương giáo Hà Bắc, binh lính đặc chủng đang tại ngũ...”

Chương 104 - Tân binh đầu tiên

Nhìn những vòng tròn đỏ chằng chịt trên tay Viên Cương, các giáo quan phía sau có chút lo lắng.

“Thủ trưởng... lần này toàn là đôi thủ cứng, chúng ta có thể chế ngự được họ không?”

Viên Cương im lặng hồi lâu, cất danh sách trong tay đi, bình tĩnh nói:

“Liên lạc với đội [Mặt nạ], bảo họ đến giúp tôi trấn giữ...”

Chỉ có yêu nghiệt mới chế ngự được yêu nghiệt.”

...

Ngoài trại huấn luyện.

Trong chốt kiểm soát quân sự, một người lính đặc chủng cầm ống nhòm cau mày, nhìn về phía xa hồi lâu, từ từ hạ ống nhòm xuống, lấy bộ đàm ra.

“Báo cáo, phát hiện có người đang đến gần phía trước.”

“Báo cáo tình hình của anh ta.”

“Nam thanh niên, trông giống học sinh cấp ba, kéo theo một vali Hello Kitty màu hồng và một vali Peppa Pig, không thể nhìn thấy bằng mắt thường có mang theo vũ khí hay không.”

“Học sinh cấp ba?” Giọng nói bên kia bộ đàm khựng lại: “Có phải tân binh đến báo danh không? Sáng nay mới phát thông báo, trưa đã đến rồi? Tốc độ này là sao?”

“Anh ta vẫn đang tiến về phía này, xin chỉ thị!”

“Đội lệnh, tôi sẽ ra gặp anh ta.”

Không lâu sau, một chiếc xe việt dã quân sự từ phía sau chốt kiểm soát chạy ra, hướng về phía chàng trai đang đến gần.

Nắng như thiêu như đốt.

Lúc này, Lâm Thất Dạ đang kéo hai chiếc vali, đi trên con đường đất lầy lội gồ ghề vài giọt mồ hôi lăn dài trên má.

“Nơi này... thực sự có trại huấn luyện sao?” Lâm Thất Dạ nhìn quanh một vòng, lẩm bẩm: “Đội trưởng sẽ không vì tôi không trả hàng mà... lừa tôi chứ?”

Sáng nay vừa nhận được địa chỉ cụ thể của trại huấn luyện tân binh, Trần Mục Dĩ đã giục anh đến đây, sau nghi thức tiễn đưa ngưng ngưng hôm qua, hôm nay trận thế không còn lớn như vậy nữa, Ôn Kỳ Mặc lái xe đưa anh đến gần đây, rồi để anh tự đi bộ vào. Sau khi biết Lâm Thất Dạ đang huấn luyện ở Thương Nam, mọi người dường như không còn lo lắng nữa, có lẽ đúng như Trần Mục Dĩ nói, nếu Lâm Thất Dạ thực sự xảy ra chuyện gì, mọi người có thể cầm dao chạy đến, không giống như ở Thượng Kinh, lúc nào cũng nơm nớp lo sợ.

Dù sao thì thành phố Thương Nam này cũng là địa bàn của đội 136 của họ.

Vù——!

Ngay khi Lâm Thất Dạ kéo vali tiến lên, tiếng xe ô tô gầm rú vang lên từ xa, Lâm Thất Dạ nheo mắt, dừng bước.

Một chiếc xe việt dã quân sự ngụy trang mang theo bụi đất, đột ngột phanh gấp bên cạnh Lâm Thất Dạ.

Một sĩ quan thò đầu ra từ, quan sát Lâm Thất Dạ một lượt: “Cậu làm gì ở đây?”

“Đến huấn luyện.”

“Tân binh?”

“Vâng.”

“Đến nhanh thế?!”

“Tôi là người Thương Nam.”

“... .. Cho tôi xem giấy tờ tùy thân.”

Lâm Thất Dạ đưa giấy tờ mà Trần Mục Dĩ chuẩn bị cho anh cho sĩ quan, anh ta xem xét kỹ lưỡng một hồi lâu, rồi đưa giấy tờ trả lại cho Lâm Thất Dạ, chỉ tay về phía sau.

“Lên xe.”

Lâm Thất Dạ để hành lý vào cốp sau, lên xe viết đã, sĩ quan này đưa Lâm Thất Dạ vượt qua mọi chốt kiểm soát, cuối cùng dừng xe ở cổng lớn của trại huấn luyện.

“Đến nơi rồi, tự vào đi.” Anh ta dùng cầm chỉ về phía cánh cổng trước mặt.

Lâm Thất Dạ nhảy xuống xe, kéo theo hai chiếc vali màu hồng, đứng trước cánh cổng sắt khổng lồ này, ngẩng đầu nhìn lên.

——Căn cứ huấn luyện tân binh 039.

Đây là nơi anh sẽ trải qua một năm.

Anh là tân binh đầu tiên ở đây.

Không lâu sau, một giáo quan từ trong cổng đi ra, ngạc nhiên nhìn anh hai lần.

“Tân binh?”

“Vâng.”

“Tên gì?”

“Lâm Thất Dạ.”

Giáo quan giật mình, nghiêm túc quan sát Lâm Thất Dạ một lượt, như thể đang nhìn một báu vật quý hiếm.

“Cậu... chính là Lâm Thất Dạ?”

Lâm Thất Dạ bị anh ta nhìn đến phát hoảng: “Là tôi, có vấn đề gì không?”

“Không có gì.” Giáo quan lắc đầu, mở cổng trại huấn luyện: “Cậu là người đầu tiên đến năm nay vào đi.

Đúng rồi, tôi tên là Hồng Hạo, là giáo quan của các cậu.”

“Chào giáo quan Hồng.” Lâm Thất Dạ vừa bước vào trại huấn luyện vừa lễ phép nói.

Giáo quan Hồng gật đầu: “Nhóc con, cậu đến sớm, coi như cậu may mắn, lần này tôi sẽ đích thân dẫn cậu đi làm quen với trại huấn luyện.”

Giáo quan Hồng dẫn Lâm Thất Dạ đi vòng quanh trại huấn luyện vắng tanh. Bên trong trại huấn luyện lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của Lâm Thất Dạ, các tòa nhà ở đây không phải là những căn lều hoặc nhà tạm dựng tạm thời, mà toàn bộ đều là những tòa nhà bê tông cốt thép không rõ chất liệu, các tòa nhà tiếp xúc với mặt đất cực kỳ bằng phẳng, như thể mọc lên từ lòng đất.

Mặt đất cũng được phân chia bằng những đường kẻ rất ngay ngắn, đâu là đường đi bộ, đâu là đường đi xe, thậm chí còn vẽ cả các biển báo, nhà ăn ở vị trí nào, ký túc xá ở vị trí nào... Độ dày và màu sắc của các đường kẻ trông rất dễ chịu, quả thực là phúc âm cho những người mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế.

Nếu Lâm Thất Dạ không biết rằng nơi đây vốn chỉ là một vùng đất hoang thì hẳn sẽ nghĩ rằng đây là một căn cứ mới

được xây dựng trong nhiều năm.

Những chiếc xe quân sự chạy trên đường lớn, trên xe còn chất đầy những thùng vật tư và thiết bị, thức ăn, nước, vũ khí, chăn màn... Lâm Thất Dạ thậm chí còn nhìn thấy một chiếc xe chất đầy những bao thuốc nổ!

Khóe miệng Lâm Thất Dạ hơi giật giật, đột nhiên có chút lo lắng về tính an toàn của căn cứ này...

Nói đến thì, đến tận bây giờ Lâm Thất Dạ vẫn chưa được đào tạo tập thể bài bản, dù sao thì từ khi học tiểu học anh đã bị mất thị lực, chưa từng tham gia huấn luyện quân sự cấp hai và cấp ba, thậm chí còn không tham gia nhiều vào các tiết thể dục, nếu không phải anh thường xuyên tự tập luyện thì bây giờ chỉ sợ thể lực yếu đến không ra hình dạng.

Chương 105 - Tình bạn bền chặt

“Bên kia là sân tập, hầu hết các bài tập thể lực đều được thực hiện ở đó.” Giáo quan Hồng chỉ vào một khu vực rộng lớn như sân bay không xa: “Thể lực là trọng tâm huấn luyện của chúng ta, thân hình của cậu trông bình thường, đến lúc đó ước tính sẽ phải chịu khổ.”

“Đó là nhà ăn, nơi sẽ khiến cậu vừa yêu vừa ghét trong một năm tới.

“Đó là lớp học, dùng để dạy kiến thức lý thuyết.”

“Dãy nhà bỏ hoang bên kia là sân tập cơ động, dùng để dạy chiến đấu trong hẻm, đu dây, trượt dây...”

“Đó là trường bắn...”

“...”

Lâm Thất Dạ nhìn những bãi tập liên tục xuất hiện trước mắt, thầm ghi nhớ tác dụng của chúng, trong lòng vừa tò mò vừa mong đợi...

“Đây là gì? Cửa hàng tiện lợi sao?” Lâm Thất Dạ tò mò chỉ vào một cửa hàng nhỏ không xa.

Đó là một tòa nhà thấp tầng trông giống như một cửa hàng tiện lợi mà anh thường thấy trong trường học, trên kệ bày đầy đủ các vật dụng sinh hoạt, lúc này có một nhóm giáo quan đang đứng trước cửa, chỉ vào những điều thuốc trên tường và nói gì đó.

“Đó là trạm tiếp tế.” Giáo quan Hồng liếc nhìn,

“Trại huấn luyện là hoàn toàn khép kín, ở đây không cần dùng đến tiền, chỉ cần đồ dùng sinh hoạt của cậu bị hỏng, cậu đều có thể đến đây để nhận đồ mới, còn có bánh mì, nước, thuốc lá, mỗi người mỗi tháng đều có định mức cố định, chắc chắn là đủ dùng. Ngay khi hai người đi qua, những giáo quan trong trạm tiếp tế dường như phát hiện ra điều gì đó, tất cả mọi người cùng quay đầu nhìn Lâm Thất Dạ, vừa chỉ trỏ vừa nói gì đó.

Lâm Thất Dạ cau mày: “Tại sao bọn họ đều nhìn tôi vậy?”

“Đại diện của Thiên sứ trưởng là hàng hiếm, họ tò mò về cậu cũng là chuyện bình thường.” Giáo quan Hồng trả lời.

“Trước tôi, không có đại diện nào tham gia huấn luyện tân binh sao?”

“Tất nhiên là có.” Giáo quan Hồng gật đầu: “Đại diện trước đó rời khỏi trại huấn luyện đã trở thành đội trưởng đội [Mặt nạ].”

“[Mặt nạ]?” Lâm Thất Dạ sững sốt, nếu anh nhớ không nhầm thì trước đó Ôn Kỳ Mặc đã kể cho anh nghe về chiến tích của đội đặc biệt này: “Anh ta là đại diện của vị thần nào?”

“Cái này... Hai ngày nữa cậu sẽ biết.” Giáo quan Hồng mỉm cười, không trả lời.

Giáo quan Hồng dẫn Lâm Thất Dạ đến một khu nhà đông đúc, nói: “Đây là khu ký túc xá, toàn bộ đều là phòng đôi, cậu là người đến đầu tiên, tùy ý chọn đi.”

Lâm Thất Dạ gật đầu, đi loanh quanh gần tòa nhà ký túc xá, chọn một căn phòng hướng Nam, ánh sáng tốt nhất và thoải mái nhất.

“Con mắt tinh tường, vậy tôi sẽ đăng ký cho cậu.” Giáo quan Hồng ghi lại số phòng của Lâm Thất Dạ: “Huấn luyện sẽ

chính thức bắt đầu sau ba ngày nữa, hai ngày này cậu cứ nghỉ ngơi ở đây đi,

Dù sao thì... Một năm tới, cậu sẽ không được nghỉ ngơi đâu.”

Giáo quan Hồng dặn dò đơn giản một câu rồi quay người rời đi, chỉ còn lại Lâm Thất Dạ một mình trong ký túc xá.

Môi trường ký túc xá sạch sẽ hơn Lâm Thất Dạ tưởng tượng nhưng cơ sở vật chất lại cực kỳ đơn sơ, chiếc giường cứng thấp lè tè chỉ cần ngồi lên là đã thấy đau, đừng nói đến điều hòa, trong phòng thậm chí còn không có quạt.

May mà Lâm Thất Dạ cũng đã quen với cuộc sống khó khăn, môi trường như vậy đối với anh cũng không có gì, anh thuần thục cất hành lý của mình, trải ga trải chăn rồi nằm xuống giường.

Dù sao thì ở đây không có sóng điện thoại, không có điện thoại, muốn tìm việc gì đó để giết thời gian cũng không được, nếu thực sự để anh ở đây một mình ba ngày, anh sẽ thực sự phát điên mất.

May mà trong đầu Lâm Thất Dạ còn có một bệnh viện tâm thần, lúc rảnh rỗi anh sẽ đi uống trà với Nyx để bồi dưỡng tình cảm, hoặc đến phòng hoạt động chơi cờ, trò chuyện với Lý Nghị Phi, anh không thấy nhàm chán chút nào.

Sáng ngày hôm sau, Lâm Thất Dạ đến trạm tiếp tế để lấy một ít đồ tiếp tế, dù sao thì bây giờ nhà ăn vẫn chưa mở cửa, muốn tìm chỗ ăn sáng cũng không được.

Đến khi anh trở về ký túc xá, anh mới phát hiện ra trước cửa ký túc xá của mình đã có mấy người đứng.

“Tiểu thiếu gia, tôi đã cho ngài xem nhiều nơi như vậy, chỉ có căn này là môi trường tốt nhất, ấm áp vào mùa đông, mát mẻ vào mùa hè, ánh nắng cũng nhiều nhất!” Một người đàn

ông mặt đầy nịnh nọt đứng trước một cậu bé mập mạp, lải nhải nói, “Than ôi, nói thật, Thương Nam này thực sự không bằng Quảng Đông của chúng ta, kinh tế kém, môi trường cũng tệ, chặc... Tiểu thiếu gia, ngài xem ngôi nhà này được xây dựng như thế nào, ôi trời ơi, đây là cái gì vậy? Tường chỉ cần gõ một cái là bong ra một lớp!

Ngài xem, những cơ sở vật chất trong ký túc xá này tệ đến mức nào, ngài nhìn chiếc giường này xem, đây là thứ mà người ta có thể ngủ được sao?

Tiểu thiếu gia, hay là chúng ta quay về đi! Chúng ta không cần phải chịu khổ như thế này!”

Cậu bé mập ưỡn ngực, liếc nhìn anh ta: “Cút! Ta đến đây chính là để chịu khổ, ta mới không về! Người bớt ồn ào đi, mở cửa ra, hôm nay ta sẽ ở đây!”

Người đàn ông bất lực dùng chìa khóa mở cửa, nhìn thấy cảnh tượng, anh ta sững sờ.

“Ôi trời! Tiểu thiếu gia, ai mà vô duyên vô cớ như vậy chứ? Thật quá đáng, lại còn cướp phòng của ngài! Nhanh lên! Mấy người còn đứng ngây ra đó làm gì? Nhanh chóng vứt hết những thứ này đi! Thật bẩn!”

Những vệ sĩ đằng sau cậu bé mập vội vàng tiến lên, muốn giúp vứt đồ.

Ánh mắt Lâm Thất Dạ lóe lên vẻ lạnh lùng.

Ha.

Lời mòn của những cậu ấm ức hiếp thường dân,

Ra vẻ ngầu lòi, đánh mặt, giả heo ăn thịt hổ, ta thích nhất!

Lâm Thất Dạ đang định hành động thì cậu bé mập đột nhiên đá một cú vào hông người đàn ông, chửi ầm lên!

“Đệt mẹ mày! Đây là phòng đôi, người ở đây là bạn cùng phòng của ta! Mày dám động vào đồ của bạn cùng phòng ta thử xem?”

Còn bản nữa? Ta ghét nhất loại chó má ỷ thế hiếp người như mày! Cút xa ta ra!”

Người đàn ông bị cậu bé mập đá ngã xuống đất, hoảng sợ tự tát mình mấy cái, rồi vội vàng chạy ra ngoài.

“Mấy người, mang quà ra mắt mà ta tặng cho bạn cùng phòng của ta, hôm nay ta sẽ đợi ở đây, nhất định phải để bạn cùng phòng của ta thấy...”

Cái gì gọi là nhất hiện như cũ, tình tử Kim Kiên!”

Lâm Thất Dạ ở bên cạnh: (???) Hả?

Chương 106 - Bách Lý Phì

Phì 1

Những vệ sĩ của tên mập lùn mau chóng xếp gọn từng chồng hộp quà cạnh giường Lâm Thất Dạ, sau đó xếp thành một hàng dài, đứng sau chủ nhân của mình.

“Chậc, mấy người đứng đây làm gì? Đây là doanh trại tân binh, tưởng là nhà mình à?” Tên mập lùn sốt ruột liên tục vẩy tay: “Đi đi đi, cút hết cho ông, đừng để bạn cùng phòng của ông đây nghĩ là ông thích bắt nạt người khác.”

Các vệ sĩ nhìn nhau, cuối cùng chỉ còn cách bắt lực rời đi.

Chỉ còn lại một mình tên mập lùn ngồi bên đông quà như núi, cúi đầu nhìn quần áo của mình, hắng giọng, ngồi nghiêm chỉnh ở cửa.

Lâm Thất Dạ gãi đầu, tình hình trước mắt khiến cậu không hiểu nổi...

Nghĩ một lúc, cậu vẫn chậm rãi đi về phía ký túc xá của mình.

Khi bóng dáng Lâm Thất Dạ xuất hiện trên hành lang trống trải, mắt tên mập lùn lập tức sáng lên, hấn đứng bật dậy, chỉnh lại dung nhan của mình, để lộ hàm răng trắng đều, mỉm cười nhìn Lâm Thất Dạ đang đi dép lê từng bước tiến lại.

Biểu cảm của Lâm Thất Dạ trở nên kỳ lạ, dưới ánh nhìn kỳ quái của tên mập, cậu như thể ngưng đến mức không biết đi đường.

Cuối cùng, Lâm Thất Dạ cũng đi đến cửa ký túc xá.

“Cái kia...”

“Xin chào, tôi tên là Bách Lý Đồ Minh, tôi biết cái tên này hơi khó đọc, anh có thể gọi tôi là Đồ Minh, hoặc gọi tôi là Phì Phì!”

Chưa đợi Lâm Thất Dạ phản ứng, tên mập đột nhiên cúi chào, dọa Lâm Thất Dạ lùi lại hai bước.

“Mong được làm bạn với anh, một năm tới, xin anh chỉ giáo nhiều hơn!”

Hành động này khiến Lâm Thất Dạ không biết phải làm sao.

“Khụ... Cái kia, Bách Lý... Bách Lý...” Lâm Thất Dạ nghĩ một lúc, dường như quên mất hai chữ sau của hắn, chỉ nhớ có chữ Phì Phì nào đó,

“Bách Lý... Phì Phì, không cần khách sáo như vậy...”

Mắt tên mập lại sáng lên, dường như rất thích cách gọi Bách Lý Phì Phì này: “Vẫn chưa hỏi tên anh...”

“Ồ, tôi tên là Lâm Thất Dạ.”

“Thất Dạ huynh, tôi mang cho anh một ít đặc sản quê tôi, không phải thứ gì đáng giá, mong anh đừng chê.” Hắn cười đưa từng hộp quà sau lưng cho Lâm Thất Dạ.

Lâm Thất Dạ chỉ dùng năng lực tinh thần quét qua, biểu cảm lập tức trở nên đặc sắc.

“Đây... một hộp Rolex?” Lâm Thất Dạ ngây người.

Trong hộp quà trên tay tên mập, chình chình tề tề địa phóng trứ mười hai chiếc đồng hồ Rolex, Green Water Ghost, Explorer, Greenwich... Mỗi kiểu dáng đều không giống nhau, nếu không phải Lâm Thất Dạ thường xem tạp chí, bây giờ cũng không nhận ra được mấy chiếc.

Mười hai chiếc Rolex được đặt trong một hộp, có cảm giác như bộ quà tặng táo đỏ Fuji!“Sao thế? Thất Dạ huynh không thích Rolex à?” Tên mập ngẩn người, đặt hộp Rolex sang một bên, cầm một hộp khác: “Thế Patek Philippe thì sao? Cartier, Baume Mercier cũng có...”

Thất Dạ huynh à, ban đầu tôi định tặng thứ khác nhưng trong doanh trại này hầu hết mọi thứ đều không dùng được nên chỉ có đồng hồ là phù hợp nhất.”

Những hộp quà chất chồng trong lòng Lâm Thất Dạ ngày càng nhiều, một lúc lâu sau, cậu mới chậm rãi mở lời:

“Bách Lý Phì Phì, nhà cậu... kinh doanh đồng hồ à?”

“Không, nhà tôi kinh doanh đủ thứ.” Bách Lý Phì Phì cười ha ha: “Nhưng đừng nghĩ nhiều, tôi chỉ là con nhà bình thường, không phải công tử nhà giàu, tôi rất gần gũi... à không, tôi rất bình dân.”

Tôi tin cậu mới lạ...

Lâm Thất Dạ thầm lật một cái bạch nhãn, đặt hộp quà trong tay sang một bên: “Những thứ này, tôi không cần.”

“Tại sao?” Bách Lý Phì Phì sốt ruột: “Cậu nhận đi, dù sao cũng không đáng giá, chỉ là quà gặp mặt thôi...”

“Tôi không thích nhận quà.”

“Vậy, vậy tôi...” Bách Lý Phì Phì nhìn Lâm Thất Dạ, lại nhìn những hộp quà trong tay, vội đến toát cả mồ hôi.

Lâm Thất Dạ nhìn hắn, thở dài: “Cậu cứ giữ trước, đến khi nào tôi muốn thì cậu đưa cho tôi.”

“Vậy... được rồi.” Bách Lý Phì Phì nghiêm túc cất hộp quà đi, sau đó chậm rãi mở vali của mình, bắt kê ga giường vỏ chần, cứ thế ném hết lên giường...

Rồi nằm ngửa ra.

Lâm Thất Dạ giật khóc miệng: “Cậu làm gì thế?”

“Ngủ chứ.” Bách Lý Phì Phì vỗ vỗ tấm vải không rõ là gì đã vo tròn lại: “Giường đã trải rồi, ngủ cũng khá... thoải mái.”

Lâm Thất Dạ:...

Lâm Thất Dạ không phải người thích xen vào chuyện người khác, huống chi tên mập lùn này nhìn thế nào cũng thấy đáng ngờ, cậu cũng không muốn rước thêm phiền phức, thế là nhắm mắt lại, giả vờ ngủ thiếp đi.

Một lúc sau, Bách Lý Phì Phì lặng lẽ bò dậy, nhỏ giọng gọi: “Thất Dạ huynh... Thất Dạ~”

Lâm Thất Dạ nhắm mắt, không nhúc nhích.

Bách Lý Phì Phì cẩn thận đứng dậy, nhẹ nhàng đi đến bên tủ, lục lọi.

Tên mập này muốn làm gì đây...?

Lâm Thất Dạ nhắm mắt, tiếp tục dùng năng lực tinh thần cảm nhận từng cử động của Bách Lý Phì Phì.

Một lát sau, Bách Lý Phì Phì ôm hộp quà vừa nhét vào, di chuyển đến bên giường Lâm Thất Dạ, nhỏ giọng nhét từng hộp quà một vào gầm giường Lâm Thất Dạ...

Lâm Thất Dạ:...

Tên mập lùn này... có chấp thế à?!

Lâm Thất Dạ nổi giận, đột nhiên mở mắt, nhìn về phía Bách Lý Phì Phì bên cạnh.

“Cậu đang làm gì thế?” Bách Lý Phì Phì toàn thân run lên, ngồi phịch xuống đất, hoảng sợ nhìn vào mắt Lâm Thất Dạ, bộ não vốn không được thông minh lắm của hắn đang hoạt động với tốc độ cao...

Vì vậy, hắn cứng ngắc tiến đến bên chân Lâm Thất Dạ...

Hít hít,

“Thất Dạ, chân cậu thơm quá.”

Lâm Thất Dạ:...

Lâm Thất Dạ hoàn toàn ngây người tại chỗ, dù thông minh như hắn, nhất thời cũng không nghĩ ra cách trả lời câu nói này.

Chương 107 - Bách Lý Phì Phì 2

Đây là loài gì vậy?

Thấy Lâm Thất Dạ cứng đờ tại chỗ, Bách Lý Phì Phì do dự một lúc, đưa bàn chân của mình đến trước mặt Lâm Thất Dạ,

Thận trọng hỏi:

“Hay là... cậu cũng ngứa thử chân tớ?”

Lâm Thất Dạ nổi sát tâm...

...

Xa xa, trên một tòa nhà khác.

Tổng giáo quan Viên Cương lặng lẽ buông ống nhòm trong tay xuống, biểu cảm vô cùng đặc sắc.

Ông quay đầu nhìn về phía Hồng giáo quan, chỉ tay về phía hai người đang ngứa chân nhau đối diện, giọng điệu âm dương quái khí:

“Đây chính là...

Hai nhân vật nguy hiểm mà ông nói sao?”

Hồng giáo quan: (???)

“Không phải...” Hồng giáo quan xoa xoa thái dương:
“Không đúng rồi!

Một người là đại diện của Thiên sứ kiêu ngạo, một người là tiêu thiếu gia của tập đoàn Bách Lý được nuông chiều từ bé...

Hai người này ở chung một mái nhà, nhìn thế nào cũng thấy nguy hiểm!

Nhưng...

Sao bọn họ lại..."

Viên Cương vỗ vai ông, giọng nghiêm túc: "Hồng Hạo à... Muốn hiểu một người, không thể chỉ chú ý đến thân phận, gia cảnh của họ..."

Trên thế giới này có thể có vô số gia thế giống nhau nhưng phẩm chất và tính cách của con người thì muôn hình vạn trạng."

Viên Cương nói xong câu này, liền quay người rời đi.

Đợi đến khi hoàn toàn thoát khỏi tầm mắt của Hồng giáo quan, Viên Cương cuối cùng cũng không nhịn được, bật cười thành tiếng.

"Thật thú vị..."

Từ ngày thứ hai Lâm Thất Dạ đến trại huấn luyện, những tân binh nhập trại ngày càng nhiều, ký túc xá vốn trống trải không biết từ lúc nào đã gần như ở kín.

Đến sáng ngày thứ ba, Lâm Thất Dạ bị tiếng ồn ào ngoài hành lang đánh thức, hắn ngồi dậy, dụi dụi đôi mắt còn ngái ngủ.

"Ừm? Gã béo chết dậy sớm thế?" Lâm Thất Dạ liếc thấy chiếc giường bên cạnh giống như ổ lợn đã không còn ai, hơi ngạc nhiên nhướn mày.

Xem ra tên công tử nhà giàu này thực sự không giống những người khác.

Sau hai ngày chung sống, Lâm Thất Dạ cũng đã hiểu sơ bộ về Bách Lý Phì Phì này, hắn thực sự không phải kiểu công tử

ngạo mạn, ngược lại còn cố gắng che giấu gia thế của mình, giả vờ là một “Gia đình bình thường”, chỉ là diễn xuất quá vụng về.

Bản tính không xấu, chỉ hơi đàn độn, đó là đánh giá ban đầu của Lâm Thất Dạ về Bách Lý Phì Phì.

Lâm Thất Dạ không sợ chuyện, nói một cách nào đó, hắn thậm chí còn mong bạn cùng phòng của mình là một kẻ ngạo mạn, động một tí là tìm cớ gây sự với hắn, như vậy hắn có thể danh chính ngôn thuận đánh hắn ta một trận, sau đó chiếm trọn cả căn phòng...

Nhưng đằng này... hắn lại là một tên ngốc béo vô hại!

Tên ngốc béo này ngày nào cũng vui vẻ hòa thuận với hắn, động một tí là tặng quà, nói chuyện cũng rất lịch sự, Lâm Thất Dạ cảm thấy mình như đắm vào bông vậy.

Đánh hắn ta à... lương tâm không cho phép, không đánh hắn ta à... lúc nửa đêm hắn ta lại lén đưa chân lên mặt mình, thật sự nhịn không được.

Đáng tức nhất là, đợi đến khi Lâm Thất Dạ bị mùi hôi đánh thức, Bách Lý Phì Phì còn thành khẩn nhìn vào mắt hắn, bảy phần mong đợi, ba phần e thẹn nói một câu:

“Thất Dạ, cậu vẫn chưa trả lời tớ, chân tớ thơm không?”

May mà Lâm Thất Dạ không có dao bên cạnh, nếu không tên béo chết tiệt này chắc chắn không nhìn thấy mặt trời ngày hôm sau.

Lâm Thất Dạ đuổi người, ngậm bàn chải đánh răng trong miệng, cầm bình nước nóng rồng chuẩn bị ra ngoài đánh răng rửa mặt.

Vừa mở cửa ra, hắn đã thấy một đám người đen nghịt vây quanh ký túc xá đối diện, trong đám người, một tên béo toàn

thân tỏa ra ánh sáng của châu báu đang giờ giọng hét lớn:

“Các chiến hữu! Tôi từ quê nhà mang đến cho mọi người một ít đặc sản, hy vọng mọi người đừng chê, trong một năm tới, hy vọng mọi người sẽ giúp đỡ tôi nhiều hơn!

Ê, anh bạn bên kia, đừng giành đừng giành, ai cũng có hết!”

Bách Lý Phì Phì giờ cánh tay tròn trịa của mình lên, trên đó quần chằng chịt hơn chục chiếc đồng hồ hiệu khác nhau, quần chặt tay như xác ướp, trông thật sang chảnh!

Những tân binh xung quanh lập tức xôn xao.

“Mọi người đừng hiểu lầm, tôi không phải công tử bột đâu! Tôi chỉ là con nhà bình thường thôi, tôi chỉ muốn hòa thuận với mọi người...”

—— Rầm!

Nhìn ký túc xá hỗn loạn đối diện, Lâm Thất Dạ kinh ngạc há hốc mồm, bàn chải đánh răng trong miệng rơi xuống đất.

“Tên béo này... rốt cuộc là lai lịch thế nào?” Hấn lẩm bẩm.

Cho dù là những công tử nhà giàu, cũng không thể giàu đến mức này chứ? Toàn bộ doanh trại tân binh có hơn hai trăm tân binh, mỗi người tặng một chiếc đồng hồ hiệu? Đây là đang vung tiền như rác à!

Tuy nhiên, mặc dù cả ký túc xá đều náo loạn nhưng trong đám người vẫn có người không hề lay động.

Lâm Thất Dạ chú ý đến, ở hành lang cùng tầng, một thiếu niên đang dựa vào tường, lạnh lùng quan sát mọi chuyện.

Hấn đứng đó, như thể đứng ở một thế giới khác, khiến người ta có cảm giác không hòa nhập, như thể trước mặt hắn có một bức tường vô hình, ngăn cách mọi sự ồn ào và náo

nhật bên ngoài, đôi mắt bình lặng như nước. Trong khi đó, trên ký túc xá nữ bên phải, cũng có một nữ sinh tóc dài đứng trên hành lang, neho mắt nhìn Bách Lý Phì Phì trong đám đông, trong mắt đầy vẻ khinh thường.

Càng quan sát, Lâm Thất Dạ càng phát hiện ra rằng, không ít người ẩn núp trong bóng tối quan sát trò hề này, có người biểu cảm hờ hững, có người thần sắc chế giễu, có người khinh thường, có người xuẩn xuẩn dục động...

Chương 108 - Huấn luyện bắt đầu

Hành động này của Bách Lý Phì Phì, vừa khuấy động bầu không khí của ký túc xá tân binh, vừa âm thầm phơi bày một bức tranh cuộn ẩn giấu trước mắt Lâm Thất Dạ.

Tương tự, khi Lâm Thất Dạ chú ý đến họ, họ cũng chú ý đến nhau.

Ngay lúc này, Hồng giáo quan dẫn theo một vài giáo quan sát khí đằng đằng đi vào khu ký túc xá, ngẩng đầu nhìn lên ký túc xá ồn ào, mắng ầm lên!

“Mấy đứa làm cái quái gì thế hả?!”

Mở hội chợ à? Hả?!!

Có cần tao mời mấy cô gái thoát y đến nhảy múa cho mấy đứa vui không?!”

Vài tiếng gầm vang vọng giữa các ký túc xá, những tân binh tụ tập quanh Bách Lý Phì Phì lập tức tản ra, chỉ còn lại Bách Lý Phì Phì ôm đầy tay đồng hồ, lặng lẽ nhìn xuống, lẩm bầm.

“Không thấy tao không thấy tao không thấy tao...”

Hồng giáo quan hơi giật giật khóe miệng, mặt lạnh tiếp tục quát:

“Đừng tưởng huấn luyện chính thức chưa bắt đầu là mấy đứa có thể buông thả! Tao nói cho mấy đứa biết, bước qua cánh cửa đó, mấy đứa chính là lính!!

Lính! Phải tuân thủ kỷ luật!!

Đây là lần đầu tiên! Tha cho mấy đứa! Lần sau mà để tao phát hiện đứa nào tụ tập gây chuyện! Xem tao luyện cho mày chết không được!!”

Hồng giáo quan gầm lên một tiếng: “Nghe rõ chưa?!?!”

“Nghe rõ rồi!!” Tiếng đáp trả vang lên từ ba ký túc xá.

Ánh mắt của Hồng giáo quan như dao, quét qua ba tòa ký túc xá, sau đó chậm rãi nói:

“Hai giờ chiều nay, tất cả tập trung ở sân huấn luyện!!!”

Nói xong, hắn quay người, cùng mấy giáo quan khác đi ra khỏi phạm vi ký túc xá.

Bách Lý Phì Phì nhìn xuống từ khe hở hành lang, vội vàng đứng dậy, ôm đầy tay đồng hồ chạy đến bên Lâm Thất Dạ.

“Dọa chết tớ rồi... May mà tớ trốn nhanh, không thì bị phát hiện mất!” Bách Lý Phì Phì sờ ngực, sợ hãi nói.

Lâm Thất Dạ:...

“Thôi, xem ra những món quà còn lại này không tặng được nữa rồi.” Bách Lý Phì Phì cúi đầu nhìn chiếc đồng hồ trên tay, thở dài.

“Tại sao cậu lại cố chấp tặng quà như vậy?” Lâm Thất Dạ không nhìn được hỏi.

“Không tặng quà thì làm sao kết giao với người khác được?” Bách Lý Phì Phì nói như lẽ đương nhiên: “Bố tớ đã nói, trên đời này điều quan trọng nhất chính là tình người...”...” Lâm Thất Dạ trợn trắng mắt: “Nếu tình người là tất cả của thế giới này thì xã hội này đã chết rồi.”

Nói xong, hắn không quan tâm Bách Lý Phì Phì có hiểu hay không, cúi xuống nhặt bàn chải đánh răng của mình, tiếp tục đi về phía phòng nước nóng.

Chỉ để lại Bách Lý Phì Phì đứng tại chỗ, ngơ ngác gãi đầu.

...

Buổi chiều.

Lâm Thất Dạ thay quân phục nhận được từ trạm tiếp tế, đi thẳng đến sân huấn luyện.

Bách Lý Phì Phì vừa cố nhét mông mình vào trong quần, vừa vội vàng đuổi theo Lâm Thất Dạ, thỉnh thoảng lại hét lên: “Thất Dạ, đợi tớ với!”

Đến khi hai người đến sân huấn luyện, những người trên sân đã đến đông đủ, chỉ là hiện tại vẫn chưa xếp hàng, mọi người đều đứng tùy ý, nhìn vào cao thấp béo gầy không đồng đều.

Trên đài diễn võ, hơn hai mươi giáo quan ngẩng cao đầu ưỡn ngực, đứng ngay ngắn, dáng người như cây tùng thẳng tắp!

Tổng giáo quan Viên Cương đứng đầu tiên nhìn xuống đám đông hỗn loạn bên dưới, đôi mắt hơi nheo lại...

“Tất cả đứng nghiêm!” Giáo quan sau lưng Viên Cương gầm lên!

Tất cả tân binh trên sân lập tức im lặng, mặc dù hàng ngũ vẫn lộn xộn nhưng ít nhất có thể nhìn ra hình dạng hàng ngũ.

Lâm Thất Dạ và Bách Lý Phì Phì đến muộn nên đứng ở cuối hàng, dù vậy, vẫn có thể cảm nhận được uy áp từ các giáo quan trên đài diễn võ!

Không sử dụng Cẩm Khư, không sử dụng vũ khí, họ chỉ đứng đó, khí thế đó giống như ngọn núi hùng vĩ, đè nặng lên ngực mọi người.

Khí thế này chỉ có thể đến từ sự rèn luyện sinh tử, đây là điều mà đám lính mới này không có.

Viên Cương im lặng quan sát đám người bên dưới một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng, giọng nói âm trầm và vang dội:

“Tôi biết, các người đều là thiên tài đến từ khắp Đại Hạ, hoặc sở hữu Cẩm Khư mà người thường mơ ước, hoặc sở hữu kỹ thuật đạt đến đỉnh cao, thậm chí còn có xuất thân kinh thiên động địa...

Nhưng, từ khi các người bước qua cánh cửa đó, các người chỉ có một thân phận...

Đó chính là tân binh!

Là lính mới!!

Không, bây giờ các người thậm chí còn không được coi là lính mới, các người chính là phế vật, là rác rưởi!

Đối mặt với bí ẩn thực sự mạnh mẽ, chỉ có thể tự hại mình, liên lụy đồng đội là phế vật!

Muốn thực sự trở thành người canh gác, các người còn kém xa lắm!!”

Giọng nói của Viên Cương ngày càng lớn, giống như tiếng sấm vang vọng trên sân huấn luyện rộng lớn, tinh thần của Lâm Thất Dạ có thể cảm nhận rõ ràng, biểu cảm của hầu hết các tân binh xung quanh đều lạnh lùng.

Có người ngẩng đầu kiêu ngạo, có người cười lạnh trong lòng, có người khinh thường, có người cúi đầu trầm tư... “Sao nào? Các người không phục à?” Viên Cương thu hết biểu cảm của mọi người vào mắt, nhướn mày.

Không ai trả lời nhưng câu trả lời của họ đều hiện rõ trên mặt.

Đúng vậy, ông đây không phục!

“Các người có phải cho rằng mình có Cẩm Khư mạnh mẽ, có năng lực siêu phàm, tương lai vô lượng không? Có phải cho rằng tôi có thể đứng đây quát mắng các người chỉ vì tôi sinh sớm hơn mấy năm, cảnh giới của các người cao hơn không?

Chương 109 - Chúng ta là mặt nạ nhỏ...

Có phải cho rằng tôi có thể nói các người yếu, nói cảnh giới của các người thấp nhưng không thể nói các người là phế vật, là rác rưởi không?”

Viên Cương cười lạnh hai tiếng: “Đồ bỏ! Tôi nói không sai một chút nào, cứ theo trạng thái hiện tại của các người, cho dù đạt đến cảnh giới ‘Klein’ thì cũng chỉ là phế vật lợi hại hơn một chút! Gặp phải những cường giả thực sự, thậm chí còn không chống đỡ nổi một chiêu!

Các người có tin không?!”

Nhiều người thở dốc, trừng mắt nhìn Viên Cương trên đài, trong mắt như có ngọn lửa giận dữ bùng cháy.

“Tôi không tin!!”

Ngay lúc này, một thanh niên mở cúc áo quân phục, đội ngược mũ quân nhân, chậm rãi giơ tay lên, miệng còn nhai kẹo cao su, trên mặt đầy vẻ trêu chọc.

“Tân binh, tên của cậu là gì?”

“Thẩm Trúc Thanh.”

“Được, còn ai không phục nữa không?”

“Tôi cũng không phục!”

“Tôi!”

“Còn tôi nữa!!”

“... “

Có Thảm Trúc Thanh dẫn đầu, những người không phục ngày càng nhiều, đến cuối cùng, khoảng một nửa số người trong toàn đội giơ tay.

Hàng sau, Bách Lý Phì Phì huých Lâm Thất Dạ,

“Thất Dạ? Cậu thì sao?”

“Tôi ư? Tôi phục.”

“... Sao thế?”

“Vì ông ta nói đúng.” Trong đầu Lâm Thất Dạ hiện lên trận mưa lớn xóa sạch mọi thứ, Quỷ Diện Vương vô địch trong cơn mưa đó. Còn ở trường cấp hai, con yêu xà Nan Đà đứng trong bóng tối, trí tuệ siêu phàm, âm thầm lên kế hoạch cho mọi thứ...

“Họ chưa từng tiếp xúc với bí ẩn, không biết những thứ đó thực sự là gì...” Mắt Lâm Thất Dạ hơi nheo lại: “Tôi dám đảm bảo, nếu họ thực sự đối đầu với hai bí ẩn mà tôi đã gặp thì trong hơn hai trăm người này, số người có thể sống sót không quá mười người.

Hơn nữa trên thế giới này, chắc chắn còn tồn tại những bí ẩn mạnh mẽ và biến thái hơn... Nếu tôi gặp phải chúng bây giờ, chỉ sợ không biết mình chết như thế nào.”

“Cậu đã gặp bí ẩn rồi à? Có lợi hại không?”

“Rất lợi hại.”

“Được, cậu phục thì tôi cũng phục.” Bách Lý Phì Phì nói rất vô nguyên tắc.

Trên đài, khóe miệng Viên Cương hơi nhếch lên, ông gật đầu, tiếp tục nói:

“Được, vì có nhiều người không phục như vậy, tôi sẽ cho các người một cơ hội, một cơ hội để nhận ra bản thân

mình. “Nói rồi, hắn rút bộ đàm ra, khẽ nói: “Xuống sân đi.”

Tút——!

Âm thanh bộ đàm tắt đi, Viên Cương ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, dường như đang chờ đợi điều gì.

Những người dưới đài cũng ngẩng đầu nhìn lên nhưng chẳng thấy gì cả, đợi thêm một lúc nữa, họ bắt đầu thì thầm to nhỏ.

Đột nhiên, có người trong đám đông kinh hô:

“Các người nhìn kia! Có người rơi từ trên mây xuống kia!!”

Mọi người vội ngẩng đầu lên!

Lâm Thất Dạ nhìn lên bầu trời, đôi mắt hơi nheo lại.

Chỉ thấy trên bầu trời xanh thẳm, bảy chấm đen đang phóng to nhanh chóng vài giây sau, mọi người mới nhìn ra... đó là bảy người.

Bảy người mặc áo choàng xám, đeo hộp đen sau lưng, đội những chiếc mặt nạ khác nhau.

Họ rơi từ đỉnh mây xuống, trên người không đeo bất kỳ thiết bị bảo vệ nào, cứ thế rơi tự do, lao nhanh về phía sân huấn luyện, gió mạnh thổi tung áo choàng của họ phản phật!

“Chết tiệt! Họ không phải nhảy từ máy bay xuống chứ? Còn chưa đeo dù sao!?” Bách Lý Phì Phì đứng cạnh Lâm Thất Dạ kinh hô.

Không chỉ Bách Lý Phì Phì kinh ngạc, những người khác cũng đều ngây người, tiếng ồn ào ngày càng lớn.

Trên đài, Viên Cương sờ mũi mình, lẩm bẩm: “Chà, tôi chỉ thuận miệng nói thôi, họ lại nhảy thật... Quá tận tụy rồi.”

Trên bầu trời!

Bảy bóng người này rơi xuống nhanh chóng, tiếng hét thảm như giết gà vang vọng trong không trung, trong đó có một người đàn ông đeo mặt nạ hình xoáy nước đang điên cuồng vặn vẹo tứ chi của mình.

“Á á á!!!

Cứu mạng á á á!!

Á——!!!”

“Xoáy nước! Anh có thể im lặng một chút không! Tai tôi sắp điếc rồi!” Người phụ nữ đeo mặt nạ hoa hồng mắng mỏ.

“Tôi sợ độ cao!!! Hoa hồng! Cô đừng đứng đó nói suông!! Xoáy nước hét đến khản cả giọng: “Đội trưởng ơi! Viên Cương kia nói muốn nhảy máy bay, chúng ta lại thật sự nhảy à!? Tại sao chứ!”

Ở phía dưới cùng, một người đàn ông đeo mặt nạ chữ “Vương” khẽ nói: “Nghe nói lũ tân sinh viên khóa này rất khó dọa, có lẽ Viên giáo quan cũng bất lực rồi mới tìm chúng ta giúp đỡ, chúng ta phải giúp thôi.”

“Á á á!! Vậy nếu chúng ta ngã chết thì sao?!”

“Có tôi ở đây, sẽ không ngã chết đâu.” Người đàn ông đeo mặt nạ Thiên bình bên cạnh trợn trắng mắt.

“Anh có được không vậy? Dạo này tôi béo lên hai cân rồi, anh có đỡ nổi không?”

“... ... Đội trưởng, tôi có thể để tên này ngã chết luôn không?”

“Không được.”

“.....”

“Á á á...”

“Được rồi, im lặng!” Vương mặt nhìn xuống dưới, tiếp tục nói: “Sắp hạ cánh rồi, kêu to quá sẽ dễ họ nghe thấy, rất mất mặt.” “VẬY... vậy thì tôi sẽ cố gắng nói nhỏ nhất có thể...” Xoáy nước che miệng lại.

...

Khi họ ngày càng gần mặt đất, những tân binh cũng cuối cùng nhìn rõ trang phục của họ.

“Là [Mặt nạ] sao?!”

“Là [Mặt nạ], một trong bốn đội đặc biệt sao?!”

“Hí...”

Trong tiếng kinh hô của mọi người, khi thấy bảy người sắp ngã xuống đất, người đàn ông đeo mặt nạ Thiên bình giờ hai ngón tay ra, khẽ lắc...

Trọng lực trên người bảy người biến mất ngay lập tức, nhẹ nhàng rơi xuống đất như lông vũ.

Mũi chân họ chạm đất, cả người đứng vững vàng, áo choàng xám tung bay trong gió, dưới ánh nắng mặt trời, bảy chiếc mặt nạ khác nhau tỏa sáng rực rỡ.

Ánh mắt Vương mặt lướt qua khuôn mặt của mọi người, khẽ nói: “Xin chào mọi người, chúng tôi là đội [Mặt nạ]...”

Chương 110 - 239 đầu 5

Chưa đợi Vương mặt nói xong, chân Xoáy nước đã mềm nhũn...

“Phịch” một tiếng quỳ xuống trước mặt những tân binh.

Xoáy nước: (???)

Những người trong đội Mặt nạ?

Những tân binh: (???)? ! ! ?

Hiện trường đột nhiên rơi vào im lặng.

Khóe miệng Vương mặt giật giật điên cuồng, nắm đấm của Hoa hồng siết chặt, sắc mặt của các giáo quan có mặt đều vô cùng đặc sắc!

Chỉ có những tân binh là ngây người đứng đó, có chút không hiểu đầu đuôi.

Đây là quỳ sao? Đây là sao? Không thể nào?

Anh ta đang làm gì vậy?

Có lẽ họ đoán được chuyện gì đã xảy ra nhưng lại không dám nghĩ theo hướng đó, họ đang cố gắng tìm một lời giải thích hợp lý cho những gì mình nhìn thấy...

Xin hãy tha thứ, đây là [Mặt nạ], sao có thể phạm phải sai lầm cấp thấp như vậy được?!

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Xoáy nước.

Xoáy nước quỳ ở đó, mất một giây để nhận ra thực tế, do dự một lúc, rồi từ từ giơ hai tay lên...

Chấp tay với những tân binh.

“Đội Mặt nạ Xoáy nước, chúc mừng năm mới!”

Nói xong, anh ta đứng phắt dậy, ngạo nghễ đứng thẳng, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Lâm Thất Dạ:...

Bách Lý Phì Phì suy nghĩ một chút, rất nghiêm túc thầu đến bên tai Lâm Thất Dạ: “Thất Dạ, anh nói xem... giáo quan này có phải là không đủ kinh phí, không mời được đội [Mặt nạ] thật nên tìm một đội nhái không?”

“... Chắc không phải.” Ánh mắt Lâm Thất Dạ dừng lại ở Vương mặt đứng trước bảy người, sắc mặt dần nghiêm trọng.

Lâm Thất Dạ có thể cảm nhận được, người đàn ông trên đài này tỏa ra một luồng thần uy khê.

Những người khác có thể không nhận ra nhưng Lâm Thất Dạ có thể.

Bởi vì họ đều là đại diện của thần minh. Cùng lúc đó, Vương mặt trên đài dường như cũng nhận ra sự tồn tại của Lâm Thất Dạ, ánh mắt hai người chạm nhau.

Một lúc sau, Vương mặt dời mắt đi, chậm rãi nói hết lời thoại vừa rồi:

“Chúng tôi là đội đặc biệt [Mặt nạ].”

Mọi người hít một hơi lạnh!

Khóe miệng Viên Cương hơi nhếch lên, giọng nói một lần nữa vang vọng khắp sân tập:

“Vì các người không phục, tôi sẽ cho các người một cơ hội, một cơ hội để nhận ra bản thân, một cơ hội để thực sự tiếp xúc với những thiên tài hàng đầu!

Bây giờ là hai giờ rưỡi chiều, trước chín giờ tối, tất cả 239 tân binh các người, bất kể dùng thủ đoạn gì, chỉ cần có thể gỡ

bỏ mặt nạ của bất kỳ thành viên nào trong đội [Mặt nạ], coi như các người thắng!

Nếu các người thắng, chúng tôi các người thực sự rất lợi hại, khóa huấn luyện một năm này cũng không cần tiến hành, ngày mai tôi sẽ xin cho các người tốt nghiệp!

Nhưng nếu trước chín giờ, không ai làm được thì hãy vứt hết sự kiêu ngạo và tự phụ nực cười của các người vào nhà vệ sinh! Bất kể chúng tôi đưa ra yêu cầu gì trong quá trình huấn luyện, các người đều phải thực hiện!!

Nghe rõ chưa?!”

Nghe Viên Cương nói vậy, những tân binh có mặt tại đó lập tức nổ tung!

Rất nhanh, có người phản đối: “Không công bằng! Họ cơ bản đều là cường giả ‘Xuyên’ cảnh hoặc ‘Hải’ cảnh, còn chúng tôi đều là ‘Trần’ cảnh, đánh thế nào?”

“Trong trận chiến này, toàn bộ đội [Mặt nạ] sẽ áp chế cảnh giới của mình xuống ‘Trần’ cảnh!

Cùng một cảnh giới, 239 người đấu với 7 người!

Các người... không dám sao?!”

Cả hội trường ồ lên!

Mọi người đều là “Trần” cảnh, tự nhiên không còn sự chênh lệch về sức mạnh theo nghĩa cơ bản, còn lại chỉ là phối hợp chiến thuật, chiến lược và tổ chất chiến đấu, cho dù các thành viên của đội [Mặt nạ] đều là những cường giả thành danh nhiều năm nhưng họ cũng có tới 239 người!

Dồn cũng có thể dồn chết họ chứ?!”

Hơi thở của những tân binh lập tức trở nên gấp gáp!

Chỉ riêng chênh lệch về số lượng này, không có lý do gì để thua!

Nếu thắng... không chỉ có thể tiết kiệm được một năm huấn luyện mà còn là một cú tát vào mặt họ!

“Được!!”

“Tôi đồng ý!”

“Một lời đã định!!”

“...”

Không khí của những tân binh lập tức bùng nổ, họ nhìn chăm chăm vào bảy bóng người mặc áo xám trên đài, ánh mắt rực sáng.

Dường như cảm nhận được ý chí chiến đấu hùng hục của họ, Vương mặt nheo mắt lại, chậm rãi nói:

“Đối phó với các người... căn bản không cần 7 người,

Chúng tôi chỉ cần 5 người là có thể đánh bại toàn bộ các người!”

Câu nói này vừa thốt ra, cảm xúc của những tân binh lại một lần nữa bùng nổ, họ phản ứng dữ dội trước lời khiêu khích của Vương mặt, cả hội trường trở nên hỗn loạn. “Họ kiêu ngạo vậy sao?” Bách Lý Phì Phì ngạc nhiên lên tiếng.

“Họ không kiêu ngạo, ngược lại, họ đang theo đuổi sự chắc chắn.” Lâm Thất Dạ lắc đầu.

Bách Lý Phì Phì sửng sốt: “Chỉ ra quân 5 người mà muốn đánh bại toàn bộ chúng ta, vậy mà không gọi là kiêu ngạo sao?”

“Quy tắc của trận chiến này là, chỉ cần gỡ bỏ mặt nạ của bất kỳ thành viên nào trong số họ là thắng, vì vậy, càng có

nhiều người ra sân, khả năng thua càng lớn.” Thấy Bách Lý Phì Phì vẫn chưa hiểu, Lâm Thất Dạ tiếp tục nói:

“Một đội 7 người, chắc chắn mỗi người đều có sở trường và sở đoản và một khi điểm yếu này bị lộ ra, khả năng điểm yếu bị đánh bại dưới sự vây công của 239 người là rất lớn nhưng nếu ngay từ đầu để tất cả những điểm yếu ở ngoài sân thì sẽ không có vấn đề này.”

“Ý anh là... họ lo lắng có thành viên không giỏi chiến đấu nên dứt khoát không cho họ ra sân, như vậy họ sẽ không có điểm yếu?”

Chương 111 - 239 đầu 5 2

“Đúng là như vậy.”

“Như vậy mà xem ra, thực ra họ đang kiêng dè chúng ta? Chúng ta có khả năng thắng không nhỏ?”

“Chưa chắc.” Lâm Thất Dạ liếc nhìn đám đông đang phấn khích phía trước, khẽ nói: “Mặc dù về số lượng chúng ta chiếm ưu thế nhưng đều là một đám ô hợp không phối hợp, trong trường hợp này, số lượng lại trở thành nhược điểm của chúng ta.

5 người của Mặt nạ là một lưỡi dao sắc nhọn, còn 239 người chúng ta chỉ là một đồng cát rời rạc.”

“Được rồi...” Bách Lý Phì Phì thở dài.

“Có thể đánh bại được Mặt nạ hay không, không nằm ở chỗ chúng ta có bao nhiêu người... mà nằm ở chỗ chúng ta có bao nhiêu người thông minh.” Ánh mắt của Lâm Thất Dạ lướt qua những tân binh xung quanh.

Viên Cương thấy khí thế của mọi người bên dưới đã tích tụ xong, liền lên tiếng: “Các loại vũ khí mà các người cần đều có thể tìm thấy trong kho, bây giờ tiếp theo chỉ dành cho các người!

Đừng quan tâm đến việc phá hủy bao nhiêu cơ sở, phá hủy bao nhiêu tòa nhà, bất kể các người biến nơi này thành bộ dạng gì, chúng tôi đều có thể khôi phục lại...”

Tiếp theo... hãy để tôi chứng kiến năng lực của các người.”

Viên Cương nói xong câu cuối cùng, liền dẫn theo các giáo quan quay người rời đi.

“Vẫn theo kế hoạch ban đầu, tôi, Xoáy, Hoa hồng, Thiên bình, Nguyệt quý năm người lên, các người về nghỉ ngơi đi.” Vương mặt quay lại nói với hai thành viên khác hai câu, họ liền đi theo giáo quan rời đi.

Cuối cùng, chỉ còn lại 239 tân binh và năm thành viên của Mặt nạ trên toàn bộ sân tập.

Không khí lập tức trở nên căng thẳng.

Tất cả những tân binh đều nhìn năm người Mặt nạ trên đài với vẻ không mấy thiện cảm, trong đám đông, có người giờ tay hỏi:

“Xin hỏi, chúng tôi có thể bắt đầu khi nào?”

Thiên bình mỉm cười, giơ một ngón tay, chỉ về phía đám đông. Khoảnh khắc tiếp theo, người hỏi câu đó như bị một cây búa khổng lồ vô hình đập vào ngực, đột ngột phun ra một ngụm máu tươi, ngã lăn ra xa!

Giữa lúc hỗn loạn, Vương mặt âm u lên tiếng:

“Vừa rồi giáo quan nói còn chưa đủ rõ ràng sao?”

Từ hai giờ đến chín giờ, tức là...

Bây giờ, đã bắt đầu rồi.”

Vương mặt vừa dứt lời, hàng chục tân binh lập tức xông lên, lửa, băng giá, gió mạnh, tia laser... đủ loại đòn tấn công ập đến!

Không khí trên sân tập như một thùng thuốc súng đã châm ngòi, bùng nổ dữ dội!!

Bách Lý Phì Phì hét lớn hai tiếng, bước chân định lao lên trời.

Lâm Thất Dạ túm lấy hắn, không nói hai lời, quay đầu chạy như điên ra khỏi sân tập!

“Thất Dạ! Anh làm gì vậy? Chúng ta phải lên chứ!”

“Lên bây giờ là đi tìm chết à?” Lâm Thất Dạ vừa chạy vừa hét: “Lên bây giờ, anh có vũ khí không? Vũ khí của chúng ta đã bị thu mất khi vào trại huấn luyện nhưng năm người của đội Mặt nạ bây giờ đều được trang bị đầy đủ! Anh định dùng đầu để đánh với họ sao?”

Bách Lý Phì Phì sững sốt, vô thức sờ túi quần áo của mình: “Thực ra...”

“Hơn nữa, đội đặc biệt được gọi là đội đặc biệt, chính là vì sức chiến đấu của họ vượt xa những người khác, trong trường hợp không biết khả năng Cẩm Khư và cách chiến đấu sở trường của họ, nếu hấp tấp xông lên thì chỉ có nước chết!”

Lâm Thất Dạ quay đầu nhìn lại, dường như để chứng minh cho suy nghĩ của hắn, trên đài diễn võ đột nhiên có sự thay đổi!

Một xoáy nước màu tím sẫm đột nhiên xuất hiện giữa không trung, chắn ngang trước mặt những người Mặt nạ, hút sạch tất cả các đòn tấn công!

Khoảnh khắc tiếp theo, một cây búa lớn màu hồng xuất hiện giữa không trung, cao tới hai tầng lầu, cuốn theo cơn gió mạnh, đập bay tất cả những tân binh đang ở giữa không trung!

Lúc này, phần lớn tân binh đã nhận ra sự bất ổn, quay người muốn rời đi nhưng đã quá muộn.

Xoáy nước khẽ búng tay, xoáy nước màu tím đó lại xuất hiện trên đầu mọi người.

“Bây giờ mới chạy? Muộn rồi!” Xoáy nước cười khinh.

Ngọn lửa, băng giá và những đòn tấn công khác đã bị xoáy nước màu tím cuốn đi trước đó phun ra, rơi xuống như mưa từ trên không trung, một loạt tiếng nổ bùng phát trên đài diễn võ!

Ngọn lửa nóng rực và khói đen bốc lên ngùn ngụt, Bách Lý Phì Phì đi theo sau Lâm Thất Dạ nuốt nước bọt, sau lưng toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

“Đây... Đây là sức chiến đấu mà ‘Trần’ cảnh nên có sao? Nếu họ phát huy hết sức mạnh thì sẽ mạnh đến mức nào?”

“Nếu không thì sao họ lại là đội đặc biệt?” Lâm Thất Dạ thở dài: “Mới khai cuộc chưa đầy một phút, đã mất gần một nửa quân số... phiền phức rồi.” “Không chỉ có Lâm Thất Dạ là người thông minh, khi Lâm Thất Dạ dẫn đầu Bách Lý Phì Phì xông ra ngoài, rất nhiều người đã phản ứng lại, cũng điên cuồng chạy ra ngoài, nhờ vậy mới may mắn thoát nạn.

Nếu không phải Lâm Thất Dạ dẫn đầu, số người bị loại bây giờ sẽ còn nhiều hơn.

Trong làn khói dày đặc, năm bóng người mặc áo choàng xám từ từ bước ra, xoáy nước cúi đầu nhìn những tân binh bất tỉnh xung quanh, nhếch miệng:

“Một lũ ngu ngốc... Xem ra thắng trò hề này là chuyện chắc chắn rồi.”

“Đừng vội kết luận.” Vương mặt bình tĩnh nhìn những tân binh dần biến mất ở đằng xa, quay đầu nói với người đàn ông đeo mặt nạ trắng lưỡi liềm:

“Tiếp theo, mục tiêu của họ chắc chắn là nhà kho, Nguyệt Quỷ, anh đi chặn cửa trước, chúng ta sẽ bao vây từ bên ngoài.”

“Được.”

Nguyệt Quỷ lắc mình một cái, biến mất tại chỗ.

Chương 112 - Đồi chiến

...

Căn cứ ngầm của trại huấn luyện.

Các giáo quan ngồi trước từng màn hình, mỗi người đều cầm một xấp tài liệu, lắc đầu.

“Mới chạm trán đã có hơn chín mươi người bị loại, xem ra chúng ta đã đánh giá cao họ rồi.”

“Nói cho cùng, vẫn là [Mặt nạ] quá mạnh.” Một giáo quan khác thở dài: “Để một đội từng tiêu diệt bí ẩn ‘Vô Lượng’ cảnh đến trấn giữ, đối với tân binh mà nói hoàn toàn là đòn đánh hạ cấp.”

“Không thể nói như vậy, họ cũng đã kìm nén sức mạnh xuống ‘Trần’ cảnh, không tính là bắt nạt người chứ?”

“Nhưng kinh nghiệm và sự ăn ý của họ là điều mà đám tân binh này không thể sánh được, hơn nữa trong số họ còn có ba Cẩm Khư cực kỳ nguy hiểm, còn có cả người đại diện của vị Thần kia.”

“Cũng đúng...”

“Đừng quá bi quan.” Đúng lúc các giáo quan đang thảo luận, Viên Cương từ từ lên tiếng: “Tân binh có vẻ như tổn thất thảm hại nhưng thực ra những người thực sự có hy vọng chống lại [Mặt nạ] đều đã trốn thoát, dọn sạch một số kẻ phá đám đối với họ có lẽ là chuyện tốt.”

Giáo quan bên cạnh sừng sốt: “Thủ trưởng, nghe ý của anh... Anh thực sự hy vọng đám tân binh có thể thắng sao?”

“Không, có tên đó ở đó, họ không thể thắng được.” Viên Cương lắc đầu:

“Tôi chỉ... mong chờ được chứng kiến một trận chiến tình thái.”

...

“Thất Dạ, anh chạy chậm lại một chút! Em không theo kịp!”

Bách Lý Phì Phì bị Lâm Thất Dạ kéo theo, chạy đến mồ hôi đầm đìa, ngay cả thở cũng sắp không nổi.

Lâm Thất Dạ nhường mảy, trực tiếp buông tay: “Vậy thì anh tự chịu trách nhiệm với mạng sống của mình đi, tôi đi trước một bước!”

Nhìn Lâm Thất Dạ cứ thế dứt khoát bỏ mặc mình, Bách Lý Phì Phì đầu tiên là sửng sốt, sau đó dùng hết sức bình sinh chạy theo.

“Không... không được! Em mà đơn độc thì chắc chắn sẽ bị đuổi kịp!”

Thất Dạ! Anh Thất Dạ!

Anh đợi em với!“Cuối cùng, Bách Lý Phì Phì lẫn lộn bò trườn theo Lâm Thất Dạ đến cửa nhà kho, nhìn cánh cửa đóng chặt, đột nhiên sửng sốt.

“Cánh cửa này sao lại đóng thế? Không phải bảo chúng ta tự đến lấy vũ khí sao?!”

Lâm Thất Dạ cau mày: “Bảo chúng ta đến lấy, không nói mở cửa cho chúng ta vào lấy...”

“Vậy chúng ta phải phá cửa sao?” Bách Lý Phì Phì tiến lên gõ gõ: “Đây là chất liệu gì vậy? Có vẻ khá chắc chắn.”

Lâm Thất Dạ đi một vòng quanh nhà kho, sắc mặt có chút khó coi.

Anh quay sang nhìn Bách Lý Phì Phì: “Cấm Khư của cậu là gì?”

“Tôi á? Tôi không có Cấm Khư!” Bách Lý Phì Phì trả lời hùng hồn.

Lâm Thất Dạ:...

Tên béo này rốt cuộc đã trà trộn vào Người canh gác như thế nào?

“Phiền phức rồi.” Lâm Thất Dạ thở dài: “Cấm Khư của tôi không có khả năng phá hủy diện rộng, không mở được cánh cửa này...”

Bách Lý Phì Phì gãi đầu: “Ồ, chỉ có chuyện này thôi à, thực ra tôi...”

“Tránh ra.”

Ngay khi Bách Lý Phì Phì chuẩn bị nói gì đó, một giọng nữ lạnh lùng truyền đến từ phía sau, Bách Lý Phì Phì sững sốt, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một người phụ nữ cao ráo đang đứng sau anh ta, mái tóc dài đỏ như lửa, tự nhiên buông xuống ngang eo, ngay cả bộ quân phục tân binh giản dị cũng không thể che giấu được dáng người yêu kiều của cô ta.

Cô ta liếc nhìn Bách Lý Phì Phì, khịt mũi một tiếng, đi thẳng đến trước cửa nhà kho.

“Cô là...” Mắt Lâm Thất Dạ hơi nheo lại.

Anh nhớ người phụ nữ này, sáng nay khi Bách Lý Phì Phì gây chuyện ở ký túc xá đối diện, cô ta đã đứng trên hành lang

ký túc xá nữ, khinh thường nhìn mọi chuyện, sau đó họ còn nhìn nhau.

Lâm Thất Dạ bây giờ vẫn còn nhớ ánh mắt đầy tính xâm lược đó.

“Molly.” Cô ta khẽ đáp lại, đưa đôi bàn tay trắng nõn ra, nhẹ nhàng áp lên bề mặt cánh cửa nhà kho.

Ngay sau đó, toàn bộ nhà kho đều rung chuyển dữ dội!!

Rắc rắc rắc——!!

Ngay khi bàn tay của Molly chạm vào cánh cửa nhà kho, cánh cửa bằng kim loại đột nhiên rung động với tần suất mà mắt thường khó có thể bắt kịp, tiếng vo ve chói tai phát ra từ bên trong cánh cửa!

Ngay sau đó, một vài rãnh nứt khủng khiếp xuất hiện trên bề mặt cánh cửa, Molly thu tay lại, xoay người đá một cú vào cánh cửa, cánh cửa đổ nát vỡ thành nhiều đoạn, âm ầm đồ sập!

Trong làn khói bụi, Molly vỗ vỗ bụi trên tay, mặt không biểu cảm bước vào nhà kho.

“Sức phá hủy mạnh quá.” Ánh mắt Lâm Thất Dạ dừng lại trên những mảnh kim loại vỡ đầy đất, xoa cảm lắm lắm.

Ngoài cửa, Bách Lý Phì Phì nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Molly, nuốt nước bọt.

“Sao thế?” Lâm Thất Dạ thấy biểu cảm kỳ quái của anh ta, nghi hoặc hỏi. “Thất Dạ...” Bách Lý Phì Phì tiến đến gần tai Lâm Thất Dạ, nhỏ giọng nói: “Cậu có thấy không... cô ta rất ngầu à?”

“...”

Lâm Thất Dạ trợn trắng mắt, không có ý định tiếp tục thảo luận với Bách Lý Phì Phì, anh ta đi thẳng đến giá vũ khí trong

nhà kho, tùy ý chọn một con dao thẳng chế thức.

Trước khi đến trại huấn luyện, Trần Mục Dã đã nói rằng trong trại huấn luyện không được mang theo vũ khí nếu không cần thiết, vì vậy anh ta đã để con dao của Triệu Không Thành ở nhà Hồng Anh trước, may mắn thay, loại trang bị chế thức thống nhất của Người canh gác này có bao nhiêu cũng được trong kho.

Lâm Thất Dạ vừa cầm dao, vừa dùng tinh thần lực chú ý đến hành động của Molly.

Thật bất ngờ, người phụ nữ này thậm chí còn không nhìn đến những thanh đao, kiếm, kích trên giá vũ khí hai bên, cô ta đi thẳng đến tận cùng nhà kho, lấy ra một thanh đao khổng lồ từ góc khuất, đeo lên người, quay người đi ra khỏi kho.

Chương 113 - Nguyệt Quỷ

“Loại vũ khí như đao này không phổ biến.” Khi cô ta đi ngang qua Lâm Thất Dạ, Lâm Thất Dạ bình tĩnh lên tiếng.

Molly dừng bước, liếc nhìn Lâm Thất Dạ: “Tôi thích thế, có vấn đề gì không?”

Lâm Thất Dạ quay người, nhìn vào mắt Molly, đưa tay phải ra.

“Tôi tên là Lâm Thất Dạ.”

“Ồ.” Molly khẽ đáp lại, không có ý định bắt tay với Lâm Thất Dạ.

Mắt Lâm Thất Dạ hơi nheo lại.

“Cầm Khư siêu nguy hiểm?”

“Tại sao tôi phải nói cho anh biết?”

“Cô không muốn thắng sao?”

“Nói cho anh biết thì có thể thắng? Anh tưởng mình là ai?”

“Trong số năm người của [Mặt nạ], ít nhất có ba người có Cầm Khư siêu nguy hiểm và họ phối hợp với nhau rất chặt chẽ, nếu những người siêu nguy hiểm ở đây không đoàn kết lại thì không có chút hy vọng chiến thắng nào.” Lâm Thất Dạ bình tĩnh nói.

Molly cau mày, ngạc nhiên nhìn Lâm Thất Dạ: “Anh cũng là siêu nguy hiểm?”

“Không phải.” Lâm Thất Dạ lắc đầu, ngay khi Molly quay đầu định rời đi, anh ta lại từ từ lên tiếng: “Tôi là người đại diện của Thiên sứ.”

Molly đột ngột dừng bước!

Cô ta quay đầu lại, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc: “Anh là người đại diện của Thần minh?”

“Đúng vậy.”

Molly quan sát Lâm Thất Dạ một cách cẩn thận, do dự một lúc rồi từ từ lên tiếng:

“Cấm Khư trình tự 076, [Vạn tượng tần động], có thể kiểm soát tần số rung động của mọi vật tiếp xúc trực tiếp hoặc gián tiếp với tôi trong phạm vi Cấm Khư.”

Lâm Thất Dạ nhướng mày, nhanh chóng liên tưởng đến cảnh cô ta dễ dàng phá cửa này giờ, anh ta gật đầu: “Rất mạnh... Không trách gì cô phải sử dụng đao.”

Ngay khi hai người đang nói chuyện, Bách Lý Phì Phì vội vàng chạy đến, ho nhẹ hai tiếng, nghiêm túc đưa tay ra với Molly... “Xin chào, cô Molly, tôi tên là Bách Lý Đồ Minh, sinh ra trong một gia đình bình thường ở Quảng Thâm...”

Molly đột nhiên cau mày, ghét bỏ nhìn Bách Lý Phì Phì, hừ lạnh một tiếng, quay người đi ra khỏi kho.

“Tôi ghét nhất là kiểu công tử bột như anh... Tôi cảnh cáo anh, tránh xa tôi ra!”

Bách Lý Phì Phì sững sốt, vội vàng lên tiếng: “Không, tôi không phải công tử bột đâu! Tôi thực sự xuất thân từ một gia đình bình thường...”

“Vũ khí của anh đâu?” Lâm Thất Dạ thấy tay Bách Lý Phì Phì trống không, nghi hoặc hỏi.

“Tôi không biết dùng vũ khí nào cả nên không mang theo.”

“...”

Lâm Thất Dạ im lặng một lúc, vỗ vai anh ta: “Thôi được, tôi khuyên anh, anh tìm một nơi không có người trốn đi... Đợi đến khi trận chiến kết thúc rồi hãy ra, đỡ phải bị đánh.”

Bách Lý Phì Phì kiên quyết lắc đầu: “Không được! Tôi không làm rùa rụt đầu! Tôi muốn chiến đấu!”

“...” Lâm Thất Dạ lắc đầu, đi thẳng ra khỏi kho: “Tùy anh, anh vui là được.”

Lúc này, ngày càng có nhiều tân binh đến kho lấy trang bị, Lâm Thất Dạ và Bách Lý Phì Phì bước ra khỏi cửa kho, chỉ thấy Molly đeo đao đứng dựa vào tường, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

“Cô đang đợi gì vậy?” Lâm Thất Dạ đi đến bên cô, hỏi.

“Đợi anh.” Molly bình tĩnh nói: “Nếu tôi đoán không nhầm thì còn một người nữa cũng siêu nguy hiểm.”

“Ai?”

“Lúc tổng giáo quan vừa nói, người đàn ông đầu tiên đứng ra phản đối, anh còn nhớ không?”

“Ý cô là người đội mũ quân đội ngược, quân phục mở rộng, miệng nhai kẹo cao su trông rất ngầu đó hả?” Bách Lý Phì Phì nhớ lại một lúc, chen vào nói.

“Tôi nhớ anh ta.” Lâm Thất Dạ cũng gật đầu.

“Nếu có thể đưa anh ta...”

Xoảng——!!

Lời của Molly chưa dứt, đồng tử của Lâm Thất Dạ đột nhiên co lại, anh ta rút con dao thẳng ra như chớp, chém về phía sau Molly!

Cạch——!

Một tiếng va chạm giòn giã vang lên, Molly phản ứng cực kỳ nhanh, lộn người về phía trước, đứng dậy, tay phải nắm chặt cán đao sau lưng!

Chỉ thấy trong hư vô, một thanh đoản kiếm mơ hồ lóe lên, còn con dao thẳng của Lâm Thất Dạ thì chặn chặt lưỡi kiếm của đoản kiếm!

Đôi mắt của Lâm Thất Dạ nhìn chăm chăm vào hư vô phía trước, biểu cảm dần trở nên nghiêm trọng.

Trong hư vô, một người đàn ông đeo mặt nạ trắng khuyết lẳng lẽ xuất hiện.

Anh ta cầm ngược đoản kiếm, ngạc nhiên nhìn Lâm Thất Dạ: “Anh có thể nhìn thấy tôi sao?”

“May mắn thay.” Lâm Thất Dạ khẽ trả lời.

Quỷ Nguyệt nhìn vào mắt Lâm Thất Dạ, một lúc sau, anh ta bừng tỉnh nói: “Tôi biết rồi, anh chính là người đại diện cho Thiên sứ, hơi thở của anh rất giống với đội trưởng...”

Molly đứng sau lưng Lâm Thất Dạ, vẻ mặt vô cùng tức giận, nếu không phải Lâm Thất Dạ ra tay giúp cô chặn đòn tấn công vừa rồi thì giờ cô đã bị loại một cách không rõ ràng rồi.

Nghĩ đến đây, cô tức giận, đột ngột rút thanh đao sau lưng ra, thân đao rung lên với tần suất kinh hoàng!

Lâm Thất Dạ dùng con dao thẳng trong tay đẩy thanh đoản kiếm của Quỷ Nguyệt ra, không chút do dự, anh nhảy mạnh về phía sau.

Ngay sau đó, thanh đao trong tay Molly giáng xuống!

Vù——!!

Không khí trước thanh đao rung chuyển dữ dội, tiếp đó một luồng rung động kinh hoàng từ lưỡi đao truyền qua không khí,

bắn ra ngoài, chém nứt bề mặt đất đồng thời đâm thẳng vào bức tường của kho, trực tiếp tạo ra một vết chém dữ tợn!

Bụi mù mịt ập đến, trên vết nứt đó, Quỷ Nguyệt đứng yên ở đó, cánh tay phải đã biến mất.

“Quả nhiên là Cẩm Khư nguy hiểm...”

Quỷ Nguyệt khẽ nói, ánh trăng mờ ảo tràn ngập trong không khí, nhanh chóng ngưng tụ thành một cánh tay.

Molly vác thanh đao, nhìn Quỷ Nguyệt với vẻ kinh ngạc.

Chương 114 - Vượt vòng vây

1

“Sao có thể? Đây là... tái sinh sao?”

“Không, ngay khi lưỡi dao chạm vào cơ thể hắn, nửa cơ thể hắn đã phân giải thành ánh trắng, tránh được đòn tấn công của cô.” Lâm Thất Dạ dùng năng lực tinh thần quan sát rõ ràng mọi chuyện vừa xảy ra, cau mày trả lời.

“Cấm Khư khó nhằn.”

“Giờ có vẻ chỉ có một mình hắn đến.” Ánh mắt Lâm Thất Dạ đảo quanh, ánh mắt ngày càng sáng: “Đây là cơ hội! Chỉ cần có thể lột mặt nạ của hắn, chúng ta sẽ thắng!”

Nghe Lâm Thất Dạ nói vậy, ánh mắt Molly lập tức bùng cháy, còn có hàng chục tân binh vừa lấy vũ khí từ trong kho ra, đồng loạt nhìn về phía Quỷ Nguyệt đang cô đơn lẻ bóng.

Đây là một thành viên [Giả Mặt] lạc đàn!

Quỷ Nguyệt nhận ra những ánh mắt không mấy thiện cảm xung quanh, khóe miệng hơi giật giật: “Không giống như tôi tưởng tượng...”

Theo như dự tính ban đầu của Quỷ Nguyệt, hắn sẽ ẩn núp trong kho, giống như một bóng ma trong bóng tối, lặng lẽ thu hoạch tân binh.

Sao... lại bị lộ nhanh như vậy chứ?!

Ngay lúc này, Bách Lý Phì Phì vung tay, chỉ vào Quỷ Nguyệt, hét lớn:

“Anh em! Xử lý hắn!”

Vừa dứt lời, những tân binh xung quanh ùa lên, đủ loại vũ khí và Cẩm Vật đồng loạt xuất hiện, khí thế vô cùng lớn!

Quỷ Nguyệt thậm chí một tiếng, thân hình đột nhiên mờ đi, tan biến vào không khí.

Mất mục tiêu, đám tân binh đều sửng sốt, ngơ ngác nhìn xung quanh.

Lâm Thất Dạ đã hành động. Anh ta như tia chớp lao về phía một khoảng không bên cạnh, đôi mắt sáng quắc, con dao thẳng trong tay nhanh chóng chém vào không khí, ngay sau đó một thanh đoản kiếm hiện ra, chặn đứng con dao thẳng!

Quỷ Nguyệt buộc phải lộ diện, nhìn Lâm Thất Dạ với ánh mắt bất lực.

“Anh em, không cần phải làm vậy với tôi chứ?”

Lâm Thất Dạ mỉm cười, đôi mắt đột nhiên bùng lên ánh sáng vàng chói mắt, một luồng uy thần cuộn cuộn bùng phát từ người anh, trực tiếp xông vào tâm trí Quỷ Nguyệt!

Tuy nhiên, mặc dù Quỷ Nguyệt đã áp chế cảnh giới của mình xuống cảnh giới “Trần” nhưng bản chất vẫn là thể chất cảnh giới “Xuyên”, uy thần của Thiên sứ không có tác dụng rõ ràng đối với hắn.

“Uy áp của thần minh? Cảnh giới “Trần” đã có uy lực như vậy, đây chính là Thiên sứ sao...”

Quỷ Nguyệt chỉ hơi mất tập trung, sau đó phản ứng lại, thanh đoản kiếm trong tay nhanh chóng vung lên, va chạm với con dao thẳng của Lâm Thất Dạ!

Cạch cạch cạch——!!

Liên tiếp nhiều tia lửa bắn ra, tốc độ của một đao một kiếm này đều nhanh đến kinh người nhưng vài giây sau, Lâm Thất Dạ đã cảm thấy áp lực rất lớn.

Quý Nguyệt dù sao cũng là thành viên của [Giả Mặt], kiếm kỹ không phải chuyện đùa, còn Lâm Thất Dạ học đao mới được bao lâu, hai người giao thủ như vậy, Lâm Thất Dạ lập tức rơi vào thế yếu.

May mắn thay, anh không phải chiến đấu một mình, Lâm Thất Dạ kéo chân Quý Nguyệt trong vài giây này, những tân binh lại một lần nữa bao vây, hoàn toàn phong tỏa mọi đường lui của Quý Nguyệt, bắt đầu cuộc ẩu đả vô lý!

Trong vô số đòn tấn công như mưa, Quý Nguyệt chỉ có thể dựa vào khả năng hóa thành ánh trăng của mình, cùng với kinh nghiệm chiến đấu phong phú để miễn cưỡng chống đỡ, may mắn thay, hắn vẫn có thể hóa cả mặt nạ của mình thành ánh trăng, nếu không mặt nạ đã sớm bị hàng loạt vụ nổ làm vỡ tan.

“Bốn tên kia đâu rồi?! Đã nói là đánh theo nhóm! Sao lại biến thành một chọi một thế này!”

Trong đám đông, Quý Nguyệt vừa né tránh đòn tấn công của mọi người vừa chửi rủa.

Vừa dứt lời, một bóng người lặng lẽ xuất hiện trên ngôi nhà phía đông.

Đó là một người đàn ông đeo mặt nạ Thiên Bình, gần như ngay khi hắn xuất hiện, Lâm Thất Dạ đã chú ý đến hắn, sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

Trên mái nhà, Thiên Bình lặng lẽ quan sát chiến trường hỗn loạn bên dưới, hai tay vỗ nhẹ, tự lẩm bẩm:

“Chuyển đổi lực trường.”

Ngay sau đó, những mảnh kim loại, mảnh vỡ, vũ khí, gạch tường rơi vãi trên mặt đất gần mọi người đều trôi nổi lên, giống như một chiếc bát khổng lồ úp ngược trên đầu mọi người, dường như có thể bắn ra bất cứ lúc nào!

“Tăng trọng lực.”

Hai tay Thiên Bình lại vỡ một cái, những người bị bao vây bởi đủ loại mảnh vỡ chỉ cảm thấy cơ thể đột nhiên chìm xuống, suýt ngã xuống đất, dưới áp lực nặng nề này, tốc độ di chuyển lập tức chậm lại rất nhiều.

Trong đám đông, Quỷ Nguyệt cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm: “Đến muộn thêm vài phút nữa, tôi thực sự sẽ chết!”

“Quỷ Nguyệt vô dụng, sao lại yếu thế như vậy?” “Trên con đường phía nam, Xoáy Nước chậm rãi đi tới, mở lời trêu chọc.

Ngay sau đó, Hoa Hồng xuất hiện trên con đường phía tây, cây búa nhỏ trong tay khẽ lắc, nhanh chóng phóng to, trong nháy mắt đã cao tới ba tầng lầu, một nhát búa này giáng xuống, gần như có thể trực tiếp đập nát nhà kho!

Phía bắc, Vương Diện khoanh tay, không biết từ lúc nào đã đứng ở đó.

Ánh mắt hần lướt qua hàng chục tân binh có mặt, bình tĩnh nói:

“Rất tiếc, các người đã bị chúng tôi bao vây.”

Bao vây?

Bốn người, bao vây gần bốn mươi người?

Mặc dù nghe có vẻ vô lý nhưng tất cả tân binh có mặt tại hiện trường đều không cảm thấy đây là một trò đùa.

Họ... thực sự đã bị bao vây.

Trong đám đông, ánh mắt Lâm Thất Dạ dần trở nên nghiêm trọng.

“Bây giờ phải làm sao?” Molly vác theo đao, sắc mặt cũng khó coi: “Chiến với bọn họ?”

“Chỉ với những người như chúng ta, không thể chiến thắng được.” Lâm Thất Dạ lắc đầu, não bộ nhanh chóng hoạt động.

Chương 115 - Vượt vòng vây

2

Anh hơi quay người, ánh mắt xuyên qua nửa nhà kho đổ sập, dừng lại ở Xoáy Nước bên nhà kho phía nam.

“Một lát nữa, hãy xem hành động của tôi.” Lâm Thất Dạ hạ giọng.

Molly và Bách Lý Béo cùng lúc nhìn nhau, khẽ gật đầu.

“Bọn họ chỉ có bốn người, phong tỏa bốn hướng, chúng ta chỉ cần đồng lòng đột phá theo một hướng, khả năng xông ra rất lớn.” Giọng Lâm Thất Dạ cao hơn một chút, để tất cả tân binh có mặt đều nghe rõ.

“Một lát nữa, khi Thiên Bình ra tay, chúng ta sẽ cùng nhau xông về phía người phụ nữ ở phía tây!”

Ánh mắt của đám tân binh lóe lên, không nói gì nhưng trong lòng đã hiểu rõ.

Ngồi trên mái nhà, Thiên Bình khẽ vung ngón tay,

“Rơi.”

Trong nháy mắt, những mảnh kim loại và tàn tích công trình bao quanh trên đầu mọi người đột nhiên rơi xuống, những góc cạnh sắc nhọn đáng sợ lấp lánh!

Gần như cùng lúc đó, hầu hết các tân binh đều chống lại trọng lực gấp đôi, nhô chân chạy về phía Hoa Hồng, còn Molly thì ánh mắt lóe lên, thanh đao trong tay lại rung lên!

Cô gầm lên một tiếng, vung đao lên trời!

Một gợn sóng vô hình hùng hồn từ thân đao lan tỏa ra, đập mạnh vào vô số vật sắc nhọn rơi xuống, thực sự cứng rắn đập chúng thành từng mảnh vụn, rơi xuống từ phía bên kia.

Cùng lúc đó, Hoa Hồng cầm cây búa khổng lồ cao ba tầng lầu nhướn mày, nhìn đám người ủa đến, cười lạnh.

“Tìm chết!”

Tụng——!!

Kích thước cây búa trên tay cô lại tăng vọt, gần như biến thành kích thước của cả một tòa nhà dân cư, kích thước khủng khiếp như vậy nhưng cô lại dễ dàng nhắc lên, cuốn theo gió, hướng về phía đám tân binh đang ngơ ngác đập xuống!

Che trời lấp đất!

Cây búa của Hoa Hồng rất đáng sợ nhưng những tân binh cũng không phải dạng vừa.

Ngay khi cây búa sắp đập vào người họ vài luồng sáng đột nhiên bùng nổ, va chạm với cây búa khổng lồ, chống đỡ vững chắc mặt dưới của cây búa!

Tiếng nổ ầm ầm phát ra từ nơi hai vật va chạm, gió mạnh thổi tung!

Hai luồng sức mạnh này giằng co với nhau, nhất thời không phân thắng bại.

Ngay lúc này, bốn thành viên đội Mặt nạ còn lại hành động, họ nhanh chóng chạy về phía tây, vòng vây đang nhanh chóng thu hẹp.

“Chạy!!”

Lâm Thất Dạ đứng ở phía sau cùng đột nhiên gầm lên, mặc kệ chiến trường hỗn loạn phía trước, quay đầu chạy về phía nam!

Còn Molly và Bách Lý Béo vẫn tập trung vào trận chiến lớn trước mắt, nghe Lâm Thất Dạ hét lên thì ngẩn người, sau đó phản ứng lại, bám theo Lâm Thất Dạ đột phá về phía nam!

“Đội trưởng, có vài người quay đầu chạy về phía nam!”
Thiên Bình nhìn cảnh này, hơi sửng sốt.

Vương Diện chỉ hơi do dự, rồi nói: “Trước tiên hãy loại bỏ hàng chục tân binh trước mắt này, để Xoáy Nước kéo dài thời gian ở phía nam.”

“Nhận được!”

Xoáy Nước đột ngột đổi hướng, đuổi theo ba người đang đột phá về phía nam.

Lúc này, một số tân binh khác cũng phản ứng lại, học theo Lâm Thất Dạ nhân lúc hỗn loạn đột phá theo các hướng khác, đáng tiếc lúc này vòng vây đã hoàn toàn hình thành, vừa chạy được nửa đường đã bị các thành viên khác của đội Mặt nạ trực tiếp loại khỏi cuộc chơi.

Chân Lâm Thất Dạ không hề dừng lại, lao thẳng vào nhà kho đã sập một nửa, Bách Lý Béo và Molly cũng bám theo sau.

Xoáy Nước lướt nhanh, chẳng mấy chốc đã đến trước cửa nhà kho, với tốc độ kinh người tiến về phía họ.

Xoẹt——!

Ngay khi Xoáy Nước bước vào nhà kho, một chiếc xe đẩy đột ngột trượt về phía hắn!

Xoáy Nước giật mình, theo bản năng né tránh chiếc xe đẩy nhưng ngay sau đó, một vật tròn vo nhẹ nhàng rơi từ trên đỉnh xuống, rơi chính xác vào chiếc xe đẩy.

Xoáy Nước ngẩng đầu lên, chỉ thấy Lâm Thất Dạ đang đứng trên xà nhà, mỉm cười.

Sau đó quay người nhảy lên giá vũ khí gần đó, nhanh chóng chạy đi.

Xoáy Nước cúi đầu nhìn xuống, mượn ánh sáng yếu ớt ngoài cửa, nhìn rõ thứ trong xe đẩy.

Đó là một xe đầy những gói thuốc nổ được xếp ngay ngắn.

Và trên những gói thuốc nổ,

là một quả bom chỉ còn hai giây đếm ngược!

Đồng tử của Xoáy Nước đột nhiên co lại!

Ầm—— ! ! !

Ánh lửa chói mắt hòa với làn khói đen cuộn cuộn, trực tiếp thổi bay nửa nhà kho còn lại, tiếng nổ ầm ầm vang vọng khắp căn cứ huấn luyện!

Cùng với tiếng nổ của cả xe thuốc nổ, những quả lựu đạn, kíp nổ, thuốc súng khác trong nhà kho cũng đồng loạt phát nổ, tạo nên một vụ nổ thứ cấp kinh thiên động địa!

Những người trong đội Mặt nạ vừa loại bỏ hàng chục tân binh đều đồng loạt biến sắc! Ngọn lửa bùng cháy như cột, khói đen cuộn cuộn.

Bốn người trong đội Mặt nạ nhanh chóng chạy đến trước đồng đồ nát của nhà kho, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng.

Trong biển lửa, một bóng người lão đảo bước ra khỏi đồng đồ nát, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Xoáy Nước thăm hại ho dữ dội vài tiếng, ngồi phịch xuống đất, chửi rủa:

“Mẹ kiếp, thằng nhóc này thật độc ác! Nếu không phải tao phản ứng nhanh, kịp thời mở ra Xoáy Nước Thôn Phệ thì giờ này chắc đã toi mạng rồi!”

Hắn ta sờ lên chiếc mặt nạ trên mặt, đã bị nung nóng đến biến dạng, trên đó còn có những vết nứt nhỏ, chỉ sợ dùng thêm chút sức nữa là sẽ vỡ ra.

“May quá... may quá, mặt nạ vẫn còn, không bị lật xe!”

“Xoáy Nước, cậu quá chủ quan rồi.” Thiên Bình thở dài.

“Cái này... cái này có thể trách tôi sao!” Xoáy Nước yếu ớt lên tiếng.

Nguyệt Quỷ ở bên cạnh nhún vai, nói: “Vừa rồi tôi đã định nhắc nhở các cậu, tên đại diện của Thiên Sứ Trưởng này không dễ đối phó, không ngờ chúng ta đã bố trí một cái bẫy chặt chẽ như vậy, mà hắn vẫn có thể xông ra ngoài.”

Chương 116 - Vụ nổ

Vương Diện im lặng nhìn theo hướng ba người Lâm Thất Dạ rời đi, ánh mắt lóe lên.

“Quả nhiên là đại diện, quả nhiên không tầm thường.”

“... ..” Xoáy Nước gãi đầu: “Đội trưởng? Anh đang khen chính mình sao?”

“... ..”

Lâm Thất Dạ quay đầu nhìn lại nhà kho đang bốc cháy ngùn ngụt, bình tĩnh nói:

“An toàn rồi, bọn chúng không đuổi theo.”

Bách Lý Béo thở hỏn hển: “Thất Dạ, cậu ra tay tàn nhẫn như vậy, hắn sẽ không bị nổ chết chứ?”

“Nếu chỉ như vậy mà chết thì hắn không thể vào đội đặc biệt được.” Lâm Thất Dạ lắc đầu, có chút tiếc nuối nói: “Đáng tiếc, có vẻ như lần này vẫn không thể thổi bay mặt nạ của hắn, nếu không thì chúng ta đã thắng rồi.”

“Cứ bỏ mặc những người khác như vậy, có phải không ổn lắm không?” Molly đeo theo thanh đao, nhìn Lâm Thất Dạ.

“Bọn họ vốn dĩ không thể trốn thoát.” Lâm Thất Dạ bình tĩnh nói: “Mục tiêu của bọn họ quá lớn, chúng ta có thể đột phá ra ngoài là vì chúng ta chỉ có ba người, còn người của đội Mặt nạ ở giữa ba người và hơn bốn mươi người, đã chọn bao vây số đông.”

Còn nếu số người đột phá của chúng ta nhiều hơn một chút thì bọn họ chắc chắn sẽ điều động lực lượng chính để chặn

chúng ta, đến lúc đó chúng ta sẽ không thể rời đi.

Nói cho cùng, chúng ta chỉ lợi dụng chênh lệch giá trị giữa chúng ta và bọn họ, buộc đội Mặt nạ phải đưa ra lựa chọn, nếu chúng ta liều lĩnh đột phá cùng những người khác thì ngược lại không một ai có thể trốn thoát.”

Molly im lặng không nói.

“Vậy tiếp theo chúng ta phải làm gì?” Bách Lý Béo hỏi. “Diễn biến đến giờ, những kẻ ngu ngốc trong số tân binh hẳn đã bị loại hết, những tân binh còn lại chắc đã chia thành từng nhóm nhỏ, phân tán khắp trại huấn luyện, tìm cơ hội hạ gục đội Mặt nạ.”

Lâm Thất Dạ ngồi xổm xuống, dùng cành cây bên cạnh vẽ vẽ trên mặt đất,

“Tính đến bây giờ, tân binh còn trên sân đấu khoảng một trăm người, trừ đi một số người mất hết ý chí chiến đấu, trốn trong góc chờ kết thúc trận đấu, lực lượng chiến đấu thực tế hẳn là chín mươi người.

Dù là tấn công trực diện hay đánh lén, muốn hạ gục đội Mặt nạ, ít nhất phải có mười người ra tay cùng lúc, giả sử chín mươi người này đã chia thành bốn đến tám nhóm, phân bố khắp các góc trường học...”

Lâm Thất Dạ vẽ sơ đồ trại huấn luyện đơn giản trên mặt đất, khoanh tròn một vài địa điểm.

“Nếu tôi là đội Mặt nạ, chắc chắn sẽ tranh thủ thời gian đánh tan từng nhóm nhỏ này, nếu tôi đoán không nhầm, tiếp theo hẳn là trận chiến tiêu hao thời gian ở các cứ điểm, cùng với chiến thuật đánh xe luân phiên!

Nếu muốn tiến hành chiến đấu ở cứ điểm, những nơi có thể phục kích trong trại huấn luyện không nhiều, nhà ăn, lớp học, ký túc xá, phòng nghiên cứu chiến thuật...

Tôi đoán, tiếp theo đội Mặt nạ sẽ đến ký túc xá.”

Lâm Thất Dạ vẽ một ngôi sao năm cánh ở vị trí ký túc xá.

“Tại sao?” Bách Lý Béo không hiểu.

“Trong tất cả những địa điểm này, chỉ có ký túc xá là có diện tích lớn nhất, nhiều điểm phục kích nhất, khả năng ẩn nấp cao nhất!

Tôi đoán, chắc chắn có không chỉ một nhóm tân binh phục kích ở đó!

Còn đội Mặt nạ... xét đến việc kéo dài thời gian quá lâu, tinh thần lực của chính họ sẽ bị tiêu hao vì chiến thuật đánh xe luân phiên, họ chắc chắn sẽ chọn miếng xương cứng nhất để nhai ngay từ đầu!

Vì vậy, rất có thể họ sẽ trực tiếp đến ký túc xá!”

Ánh mắt Lâm Thất Dạ lóe lên, hắn đột ngột ngừng đầu lên nhưng thấy Bách Lý Béo và Molly đều nhìn hắn bằng ánh mắt kỳ lạ.

“Sao vậy? Tôi suy luận sai chỗ nào à?” Lâm Thất Dạ nghi hoặc.

Bách Lý Béo và Molly nhìn Lâm Thất Dạ, chậm rãi nói:

“Biến thái...”

“Ký túc xá? Tại sao lại đến đó trước?” Xoáy Nước sùng sốt, sờ bụng mình: “Tôi muốn đến nhà ăn ăn cơm trước...”

“Bây giờ nhà ăn không phục vụ đồ ăn.” Thiên Bình trợn mắt: “Tôi đã nói rất rõ ràng rồi, số lượng là nhược điểm của chúng ta, cảnh giới bị áp chế xuống ‘Trần’ cảnh thì chúng ta không có khả năng đối phó với chiến thuật đánh xe luân phiên, vì vậy phải loại bỏ mối đe dọa lớn nhất ngay từ đầu!”

“Ồ... vậy sau khi đánh xong ký túc xá, có thể đến nhà ăn ăn cơm không?”

“.....” “Cứ theo kế hoạch của Thiên Bình, đánh ký túc xá trước.” Vương Diện chậm rãi nói: “Nhưng phải cẩn thận, bây giờ nơi đó hẳn đã trở thành sân nhà của chúng, đừng để lật thuyền trong mương.”

“Rõ!”

...

Căn cứ ngầm.

“Lâm Thất Dạ này được đẩy, thế mà vẫn đột vây được, còn suýt nữa làm nổ tung mặt nạ của Xoáy Nước.” Một giáo quan cảm thán.

“Dù sao cũng không phải dạng vừa, nếu không thì làm sao làm được người đại diện?”

“Khả năng cận chiến của hắn rất mạnh nhưng đến giờ vẫn chưa bộc lộ đặc tính của Thiên sứ à? Đó nhưng là [Phạm trần thần vực] của trình tự 003, nếu hắn vừa rồi thi triển, không cần dùng đến thuốc nổ cũng có thể xông ra ngoài được chứ?”

“Theo tin tức tình báo, Thần Khư của hắn hình như không hoàn chỉnh.”

“Nhưng chỉ dựa vào khả năng suy luận khủng bố và trình độ cận chiến của hắn, cũng đủ để xếp vào hàng những người có tiềm năng cao nhất trong toàn trại tân binh rồi.”

“Tôi rất tò mò, khi hắn giao thủ với Vương Diện, sẽ là cảnh tượng như thế nào...”

Viên Cương nhìn chăm chăm vào màn hình, các khớp ngón tay gõ nhịp trên mặt bàn, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Chương 117 - Ngạt thở 1

“Trưởng quan, ông đang xem gì vậy?”

Viên Cương đưa tay chỉ vào một thiếu niên đang ôm đầu ngồi ở góc màn hình, nhắm mắt dưỡng thần.

“Xem hấn.”

“Hấn á?” Giáo quan đó gãi đầu: “Tôi nhớ từ đầu trận đấu đến giờ hấn vẫn luôn ngồi ở đó mà? Hấn có gì đặc biệt sao?”

Viên Cương ném tài liệu trong tay lên bàn: “Các anh xem đi.”

Vài giáo quan bên cạnh cầm tài liệu lên, mắt càng mở to, cuối cùng hít một hơi thật sâu!

“Hấn chính là...”

...

“Tào Uyên, sao cậu cứ ngồi đây mãi thế? Đến nói chuyện với bọn tớ về chiến thuật sắp tới đi!”

Một thanh niên đẩy cửa ký túc xá, nhìn thiếu niên đang ngồi một mình ở góc, thở dài.

Tào Uyên từ từ mở mắt, bình tĩnh nói: “Các cậu nói chuyện đi, không cần kéo tớ vào.”

“Không phải, Tào Uyên, cậu không muốn thắng Mặt nạ, kết thúc khóa huấn luyện trực tiếp luôn à? Cứ ngồi đây như thế, tiêu cực quá rồi!” Thanh niên kia tỏ vẻ tiếc sất không thành thép,

“Lát nữa đội Mặt nạ ập lên, cậu cứ ngồi đây chờ họ loại cậu ra khỏi cuộc chơi à?”

“Đúng vậy.”

“...”

Thanh niên thấy không thể giao tiếp với hắn, dứt khoát đóng sầm cửa phòng, quay người đi về phía hành lang.

“Anh Thắm, anh ấy vẫn không chịu ra.”

Trong hành lang, mười mấy tân binh tụ tập lại, đứng giữa chính là người đội mũ quân nhân ngược, nhai kẹo cao su, một người sở hữu Cẩm Khư siêu nguy hiểm khác.

Thắm Thanh Trúc phẩy tay, khinh thường nói: “Vậy thì đừng quan tâm đến hắn, lại là một kẻ nhát gan sợ chết, dù có gọi đến thì chắc cũng chẳng có tác dụng gì.” “Anh Thắm, vậy tiếp theo chúng ta phải làm sao?”

“Cứ mai phục ở đây, lát nữa khi đội Mặt nạ đến, đợi nhóm người ở tòa nhà đối diện ra tay tiêu hao trước, rồi chúng ta bắt ngờ xuất hiện, đánh bại đội Mặt nạ một lần!”

“Được!”

“Ừ!”

“Nói đúng!”

“Ngu ngốc.”

“Tuyệt!”

Trong một loạt tiếng đồng tình, dường như có lẫn vào một âm thanh kỳ lạ.

Mọi người hơi sửng sốt, quay đầu nhìn lại, không biết từ lúc nào, sau lưng họ đã đứng một người đàn ông cầm đoản kiếm, đeo mặt nạ trắng khuyết.

Khóe miệng dưới mặt nạ Trắng quý hơi nhếch lên.

“Anh...”

Bùm bùm!

Trăng quỷ ra tay như chớp, dùng chuôi đoản kiếm liên tiếp đánh ngất hai tân binh, coi như loại khỏi cuộc chơi, ngay sau đó những người khác cuối cùng cũng phản ứng lại, đồng thời rút đao chém tới!

Chưa kịp đề đao rơi vào người Trăng quỷ, thân hình hắn đã trở nên mờ ảo, hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

“Hắn có thể tàng hình!”

“Cẩn thận!”

Những tân binh phản ứng lại, liên tục hét lớn!

Sắc mặt Thảm Thanh Trúc vô cùng u ám, hắn nhanh chóng giơ tay lên, búng một cái!

Bốp——!

Trong nháy mắt, trong phạm vi mười mét vuông, tất cả khí thể đều bị hút sạch, tạo thành một vùng chân không!

Còn những tân binh khác vây quanh Thảm Thanh Trúc, đồng tử đột nhiên co lại, chết lặng nắm chặt lấy cổ họng mình, biểu cảm vô cùng đau đớn!

Họ đau đớn khom lưng xuống đất, cố gắng bò về phía xa nhưng khi chạm vào rìa vùng chân không, dường như lại có một bức tường khí vô hình ngăn cản họ, căn bản không thể thoát ra.

Thảm Thanh Trúc biểu cảm lạnh lùng, trực tiếp phốt lò nồi đau của đồng đội, ánh mắt đảo qua xung quanh,

“Tôi biết anh không nghe thấy giọng tôi nhưng anh hẳn có thể hiểu được khẩu hình của tôi.

Trong môi trường chân không, con người sẽ không chết ngay, khi áp suất khí bên ngoài biến mất, khí trong cơ thể con

người sẽ giãn nở, thoát ra từ miệng, mũi, hậu môn, từng chút một bị ép ra ngoài. Đồng thời, các bong bóng khí nhỏ trong mạch máu sẽ giãn nở, tạo thành máu dạng bọt tắc nghẽn mạch máu, dẫn đến xuất huyết nội...

Con người trong môi trường chân không nhiều nhất chỉ có thể sống 16 giây, bây giờ đã trôi qua 7 giây.

Bây giờ, tốt nhất anh nên tự mình tháo mặt nạ ra, nếu không...

Tôi không ngại giết anh cùng với họ ở đây!”

Ánh mắt Thẩm Thanh Trúc bùng lên sát khí, ngay lúc này, một luồng kiếm quang đột nhiên xuất hiện trước cổ hắn!

Đồng tử Thẩm Thanh Trúc co lại, theo bản năng rút đao ra đỡ nhưng ngay lúc này, thân hình Trăng quỷ hiện ra, đột nhiên đá một cước vào ngực hắn, đá hắn bay thẳng ra ngoài! Thân hình Thẩm Thanh Trúc ngã xuống bên ngoài Cẩm Khư, khí thể trong không gian này lập tức trở lại, những tân binh khom lưng dưới đất hít một hơi thật mạnh, ho dữ dội.

“Khụ khụ khụ... Anh điên rồi!” Trăng quỷ cầm đoản kiếm, nhìn chăm chăm Thẩm Thanh Trúc, ánh mắt lạnh lẽo: “Chỉ một lần đối đầu, anh đã ra tay tàn nhẫn như vậy?”

Thẩm Thanh Trúc cười khẩy, đứng dậy khỏi mặt đất: “Không như vậy, làm sao ép anh ra được?”

Bây giờ, mọi chuyện dễ giải quyết rồi.”

Phụt——!

Thẩm Thanh Trúc đưa tay ra nắm lấy không khí, không khí xung quanh lập tức nén chặt về phía Trăng quỷ, tạo thành một lồng giam áp suất cao, vừa khóa chặt Trăng quỷ vừa liên tục ép vào cơ thể hắn!

Ánh mắt Trăng quỷ lóe lên vẻ lạnh lẽo, nửa thân thể hóa thành ánh trắng, xuyên qua lồng giam không khí, đoản kiếm trong tay như chớp đâm về phía Thảm Thanh Trúc!

Thảm Thanh Trúc vỗ tay, một bức tường khí chắn ngang trước người hắn, đồng thời nhanh chóng lùi lại, kéo theo cổ áo của mấy tân binh ném hết vào hành lang ký túc xá phía sau.

Cùng lúc đó, đoản kiếm của Trăng quỷ gần như đã cắt đứt bức tường khí, Thảm Thanh Trúc hít một hơi thật sâu...

Dùng kẹo cao su trong miệng thổi ra một quả bóng,

Thổi về phía Trăng quỷ,

Ngay sau đó, một tiếng nổ dữ dội vang lên!

Chương 118: Tướng quân?

“Tiếng nổ?!”

Trong một tòa ký túc xá khác, một vài tân binh đột ngột đứng dậy, nhìn về hướng phát ra tiếng nổ, sắc mặt thay đổi.

“Bên đó gặp chuyện trước, chúng ta có nên qua đó giúp không?” Một người cau mày hỏi.

“Các anh cứ lo cho bản thân mình trước đi.”

Một giọng nói từ xa xa truyền đến, ngay sau đó, một cơn lốc xoáy màu tím hình thành với tốc độ chóng mặt ở dưới tầng.

Ầm——!!

Vụ nổ một phần trong kho vừa bị cơn lốc xoáy hút đi, từ cơn lốc xoáy này phun trào ra, cuốn theo những mảnh vỡ và ngọn lửa kinh hoàng, trong nháy mắt đã thổi bay nửa tòa ký túc xá thành từng mảnh vụn!

Trong đồng đồ nát, một quả cầu bê tông tròn từ từ nở ra, hàng chục tân binh bay ra từ bên trong!

“Chúng ta bị phản công rồi! Cùng nhau lên!!”

Tân binh cầm đầu gầm lên một tiếng, thanh đao trong tay tỏa ra ánh sáng đỏ, kéo theo một vệt dài lao về phía cơn lốc xoáy, những đòn tấn công đủ màu sắc theo sau!

“Đảo ngược lực trường.”

Một tiếng vỗ tay giòn giã từ xa xa truyền đến, Thiên Bình khoanh chân lơ lửng trên không trung, chỉ tay về phía mọi người.

Trọng lực trên người mọi người đảo ngược ngay lập tức, chỉ cảm thấy bản thân đột nhiên nhẹ bẫng, rồi bị một lực kéo lên trời, toàn bộ đội hình tấn công lập tức tan rã.

Ngay lúc này, một bóng búa khổng lồ từ trên không trung lao tới!

Hoa Hồng cũng lơ lửng trên không trung, tay cầm búa lớn, hét lớn một tiếng!

“Đi!”

Ầm——!!Búa lớn trực tiếp đập bay hàng chục tân binh đang lơ lửng trên không trung, ngay cả những người miễn cưỡng né được đòn tấn công này nhờ vào khả năng của bản thân cũng bị lực trường của Thiên Bình giam giữ, sau đó lại bị đập bay một lần nữa.

Từ khi xuất hiện từ cơn lốc xoáy cho đến giờ, chỉ trong vòng nửa phút, đội tân binh gồm mười mấy người này đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Ầm——!!

Ánh lửa chói mắt lại bùng lên từ một tòa ký túc xá khác, Thiên Bình đưa Hoa Hồng từ từ hạ xuống, đồng thời quay đầu nhìn về phía đó.

“Trăng quỷ không phải chỉ đi kiểm chế một nhóm người khác thôi sao? Sao lại gây ra động tĩnh lớn như vậy?” Con lóc xoáy lăm bằm một câu.

Vương Diện bên cạnh nheo mắt lại: “Xem ra Trăng quỷ gặp phải kẻ địch khó nhằn rồi, chúng ta cũng qua đó đi.”

Bốn người lóc lên một cái, rồi biến mất theo hướng phát ra tiếng nổ.

Đợi đến khi họ rời đi, Lâm Thất Dạ ở xa xa từ từ hạ ổng nhòm xuống, ánh mắt có chút ngưng trọng.

“Quả nhiên, họ vẫn thua, thậm chí không có sức phản kháng.” Molly bình tĩnh nói.

“Đội Mặt nạ giả hiện tại đã quyết tâm đánh chớp nhoáng, dưới thể công mãnh liệt như vậy, đội ngũ tạm thời tập hợp này của họ không thể chống đỡ được.” Lâm Thất Dạ lắc đầu.

“Tiếp theo thì sao? Chúng ta vẫn đứng ngoài quan sát sao?” Bách Lý Phì Phì nhìn Lâm Thất Dạ.

“Không, bây giờ chúng ta phải ra tay rồi.” Ánh mắt Lâm Thất Dạ dừng lại ở tòa ký túc xá đang nổ liên hồi ở đằng xa: “Nếu tôi đoán không nhầm, người đang giao chiến với Trăng quỷ lúc này chính là một siêu nguy hiểm khác, là một trong số ít lực lượng có thể chống lại Mặt nạ trên sân, không thể dễ hấn bị loại như vậy được.

Chúng ta vòng ra phía sau Mặt nạ rồi đi qua đó, nếu có cơ hội thì phối hợp với siêu nguy hiểm đó thử đánh một đòn, nếu không có cơ hội thì... cứu người chạy trốn, cứu được bao nhiêu thì cứu bấy nhiêu!

Tất nhiên, tiền đề là đảm bảo chúng ta không bị loại.”

...

Ầm——!!!

Một quả cầu lửa chói mắt nổ tung từ trong tòa ký túc xá, làm vỡ tan toàn bộ kính của tầng đó, một bóng người mờ ảo như ánh trăng lóe lên từ trong đồng đồ nát, một thanh niên trẻ tuổi bám sát phía sau!

Trăng quỷ nhẹ nhàng đập lên tường, cả người bật ngược lên, thanh đoản kiếm trong tay đột nhiên phóng ra, vạch một đường tàn ảnh nhạt, lao thẳng về phía cổ Thẩm Thanh Trúc!

Đồng tử của Thẩm Thanh Trúc co lại, nhanh chóng duỗi hai ngón tay ra kẹp lấy!

Không khí xung quanh đông cứng như tấm sắt trước người hắn, kẹp chặt lấy thanh đoản kiếm đang ở ngay trước mắt, đầu ngón tay hơi cong lên, hất văng thanh đoản kiếm ra xa hàng chục mét.

Trăng quỷ đưa tay vào trong áo choàng sờ soạng, lại lấy ra hai thanh đoản kiếm, hắn định có động tác thì Thẩm Thanh Trúc lại búng tay một cái!

Khí thể giữa hai người nhanh chóng bị nén lại, đồng thời, một tia lửa điện lóe lên từ chiếc nhẫn trên tay Thẩm Thanh Trúc!

Ầm——!!Ngọn lửa nóng bỏng bùng lên dữ dội, cơ thể Trăng quỷ một lần nữa hóa thành ánh trăng, thân hình lay động, rồi lùi lại mười mấy mét.

“Khi hàm lượng oxy và nitơ trong không khí bị nén đến một tỷ lệ nhất định, sẽ hội tụ đủ điều kiện để bùng nổ, chỉ cần thêm một chút tia lửa là có thể gây ra vụ nổ.”

Thẩm Thanh Trúc rút tay vào túi, bình tĩnh nói: “Khả năng sát thương diện rộng không phân biệt đối tượng như của tôi chính là khắc tinh của anh.”

“Nhưng anh chỉ có thể điều động không khí trong phạm vi bán kính mười mét xung quanh, đúng không?” Trăng quỷ cầm

đoản kiếm, nhìn vào mắt Thẩm Thanh Trúc: “Với cảnh giới hiện tại của anh, còn kém xa lắm mới đạt đến khả năng sát thương diện rộng không phân biệt đối tượng.”

Ánh mắt Thẩm Thanh Trúc đông lại, trên mặt hiện lên một tia tức giận: “Đối phó với anh, thế này là đủ rồi!”

Hai người đồng thời lao về phía nhau!

Ngay lúc này, một cây búa lớn từ trên trời giáng xuống!

Chương 118 - Ngạt thở 2

Đồng tử của Thẩm Thanh Trúc đột nhiên co lại, vội vàng dừng bước, hai tay hư đỡ, hướng về phía cây búa lớn đang đập thẳng vào mình mà đánh tới!

Không khí trong phạm vi mười mét xung quanh hắn bị nén lại với tốc độ cao, ngưng tụ thành một bức tường không khí, chắn trên đỉnh đầu hắn.

Àm——!!

Một tiếng búa giáng xuống, lấy Thẩm Thanh Trúc làm tâm, mặt đất xung quanh đột ngột sụt xuống một chút, những vết nứt hình rùa dưới chân Thẩm Thanh Trúc nhanh chóng lan rộng!

Thẩm Thanh Trúc rên lên một tiếng, khóe miệng tràn ra một tia máu, thân hình hơi chao đảo, loạng choạng ngã xuống đất.

Bức tường không khí vỡ tan từng mảnh, còn cây búa lớn trên đỉnh đầu Thẩm Thanh Trúc nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng rơi vào tay Hoa Hồng, như một món đồ chơi được cô ta nghịch ngợm.

“Cấm Khư trình tự 068, [Khí Mân], lại là một Cấm Khư siêu nguy hiểm nữa...” Thiên Bình chậm rãi bước đi bên cạnh Con lốc xoáy, khẽ mở miệng: “Không trách được Viên giáo quan lại muốn chúng ta ra tay, quả thực rất cực thủ.”

“Nghe nói trong số những tân binh lần này, ngoài người đại diện ra còn có ba siêu nguy hiểm nữa, người phụ nữ cầm đao

vừa rồi, người đàn ông điều khiển không khí này... còn một người nữa ở đâu?” Cơn lốc xoáy nhìn quanh bốn phía.

“Có lẽ đang phục kích gần đây, mọi người cẩn thận.” Vương Diện khẽ nói.

Vừa dứt lời Vương Diện, cửa sổ của hai tòa ký túc xá hai bên đột nhiên vỡ tan, từng nòng súng đen ngòm thò ra từ, súng trường, súng trường tấn công, súng bắn tỉa, thậm chí còn có cả một số súng phóng lựu!

Trên hành lang, còn có hơn hai mươi tân binh, đầu ngón tay tỏa ra những luồng sáng đủ màu, nhìn chăm chăm vào những người của Mặt nạ với vẻ mặt không thiện cảm.

Cùng lúc đó, bốn bóng người của tân binh đột nhiên xuất hiện ở phía sau hai tòa nhà, đồng thời đưa tay ấn xuống đất!

Tường đất, lá chắn, dây leo, gai thép... từng bức tường hoàn toàn khác nhau mọc lên từ mặt đất, chặn chặt lối đi của ba người, phối hợp với các tòa ký túc xá phân bố theo hình chữ ” phẩm ” ở phía trước, hoàn toàn chặn mọi đường rút lui của đội Mặt nạ! Trong đồng đồ nát, Thẩm Thanh Trúc lão đảo đứng dậy, đưa tay lau đi vết máu trên khóe miệng, nhìn năm người cười lạnh.

“Tướng quân rồi, [Mặt nạ].”

“Các người tưởng rằng tôi đây đùa với tên thích khách đeo mặt nạ trắng kia lâu như vậy là vì sao?” Thẩm Thanh Trúc nheo mắt nhìn đội Mặt nạ trước mặt, chậm rãi mở miệng,

“Tôi thừa nhận, nếu chiến đấu trực diện, đám tân binh chúng tôi không thể thắng các người nhưng bây giờ chúng tôi đã giăng sẵn lưới trời rồi, ở đây... chúng tôi cũng có thể dùng sức mạnh để giết chết các người!”

Thân ảnh Thẩm Thanh Trúc đột nhiên lùi lại với tốc độ cao, trốn vào tòa ký túc xá phía sau, ngay sau đó một bức

tường không khí nặng nề đã chặn ở trước tòa ký túc xá, ngăn không cho đội Mặt nạ xông trận.

“Có chút khó khăn.” Con lóc xoáy nhìn những tân binh phục kích ở khắp bốn phía, gãi đầu.

“Hơn năm mươi người sao... xem ra nơi này phục kích không chỉ có hai đội người, cơ bản là một nửa số tân binh có mặt ở đây đều tập trung lại rồi, thật là một trận chiến lớn.” Thiên Bình cảm thán.

Nói xong, hắn quay đầu nhìn về phía Vương Diện,

“Đội trưởng, lần này anh cũng nên ra tay rồi chứ?”

Vương Diện đứng im lặng, không nói một lời.

Trong tòa ký túc xá.

Thẩm Thanh Trúc cúi đầu nhìn năm người bên dưới, nhẹ nhàng vẫy tay.

“Ra tay.”

Đùng ùng ùng——!!

Những khẩu súng đặt trên các cửa sổ xung quanh đồng loạt nổ súng, nòng súng đen ngòm phun ra những ngọn lửa chói mắt, từng viên đạn như thủy triều đổ ra, bắn về phía năm người ở trung tâm!

Ngoài lựu đạn và đạn, những tân binh có khả năng tấn công Cấm Khư cũng đồng thời ra tay, các nguyên tố cuồng bạo hòa trộn với đủ loại đòn tấn công kỳ lạ, rơi xuống như mưa!

Con lóc xoáy hít một hơi thật sâu, mở ra một con lóc xoáy màu tím khổng lồ trên đỉnh đầu mọi người, nuốt chửng mọi đòn tấn công.

“Hắn chỉ ở cảnh giới ‘Trần’, không thể chống đỡ được bao lâu.” Thẩm Thanh Trúc cúi đầu nhìn cảnh tượng này, thản

nhiên nói.

Quả nhiên vài giây sau, cơn lốc xoáy màu tím trên đỉnh đầu mọi người bắt đầu dao động dữ dội.

“Đội trưởng, tôi không chống đỡ được nữa rồi!” Cơn lốc xoáy mặt mày tái mét, quay đầu nhìn về phía Vương Diện.

Những đòn tấn công trên trời đan xen tạo thành những luồng sáng rực rỡ, phản chiếu lên chiếc mặt nạ màu trắng của Vương Diện, dưới chiếc mặt nạ, đôi mắt không gợn sóng của Vương Diện lóe lên một tia sáng!

Hắn nhẹ nhàng đặt lòng bàn tay lên chuôi dao,

Bỗng nhiên dùng sức!

Keng——!

Thân dao tuốt ra nửa tấc!

Trong nháy mắt, những đòn tấn công trên trời như thể bị nhấn nút tạm dừng, chậm lại trong không trung, với tốc độ chậm như rùa di chuyển về phía những người của Mặt nạ!

Không chỉ vậy, những thành viên khác của đội Mặt nạ xung quanh, cũng như những tân binh phục kích trên ba tòa ký túc xá, đều như bị ném vào vũng bùn, động tác chậm chạp đến cực điểm.

Còn trong thế giới chậm chạp này, Vương Diện bình tĩnh rút thanh đao đen bên hông ra. Theo động tác của Vương Diện, ánh sáng trên bề mặt thanh đao đen càng thêm sáng chói, một luồng uy áp khủng bố tỏa ra từ thân đao!

Vương Diện tiến lên nửa bước, trong nháy mắt vung đao.

Ánh đao đan xen tụ lại thành lưới đao trước người Vương Diện nhưng cũng với tốc độ cực kỳ chậm chạp dừng lại bên cạnh hắn, bao bọc hắn vào trong.

Chương 119 - Dịch Uyên

Cạch——!

Đao đen nhập vỏ.

Mọi thứ xung quanh lập tức trở lại bình thường.

Ngay sau đó, từng vết đao dữ tợn lấy Vương Diện làm tâm điểm bắn ra, trong nháy mắt cắt ba tòa ký túc xá xung quanh thành từng mảnh vụn nhưng lại tránh chính xác từng tân binh, không làm tổn hại đến tính mạng của họ.

Àm——!!

Ba tòa ký túc xá bị cắt thành hàng chục đoạn, oanh nhiên sụp đổ!!

Màn khói dày đặc bốc lên nhấn chìm năm người của đội Mặt nạ ở trung tâm, cùng với những tiếng kêu kinh hoàng, toàn bộ khu ký túc xá đã trở thành đồng đồ nát.

Xa xa, Lâm Thất Dạ ba người đang chuẩn bị bao vây Mặt nạ, há hốc mồm.

“Đây... đây là cảnh giới ‘Trần’ sao?” Molly ngây người nhìn về phía trước, lẩm bẩm.

“Một bên làm chậm thời gian, một bên lại chém ra những luồng đao mang khủng khiếp như vậy... Thần Khư của hắn ta rốt cuộc là gì?” Lâm Thất Dạ cau mày, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Có lẽ là lúc này khoảng cách của họ với tòa ký túc xá còn khá xa, không bị cuốn vào phạm vi làm chậm thời gian kỳ lạ đó nên đã nhìn rõ toàn bộ quá trình Vương Diện vùng đao.

Nhưng vấn đề là... một kẻ ở cảnh giới ‘Trần’, cho dù hấn là đại diện của Thần minh, cũng không thể đồng thời thể hiện ra hai loại năng lực không liên quan gì đến nhau chứ?

“Thật ra, Thần Khư của hấn ta chỉ là kiểm soát thời gian mà thôi.” Bách Lý Phì Phì gãi đầu: “Còn về những luồng đao mang mạnh mẽ đến mức vô lý kia... các người có thể hiểu là hấn đã gian lận.”

“Gian lận?”

“Thanh đao đen trong tay hấn là một Cấm Vật, có thể mở ra Cấm Khư trình tự 301 [Dịch Uyên], có thể ngưng tụ tốc độ của bản thân thành đao cương, tốc độ càng nhanh, đao cương càng mạnh.

Mặc dù cấp độ nguy hiểm của Cấm Vật này không cao nhưng trong tay người đó, nó lại sở hữu sức sát thương ngang với Cấm Vật siêu nguy hiểm, hơn nữa Vương Diện chỉ dùng tốc độ của cảnh giới ‘Trần’ là có thể vung ra đao cương ngang với cảnh giới ‘Xuyên’.”

“Cho nên... cho dù tự mình đè thấp cảnh giới xuống ‘Trần’, hấn ta vẫn sở hữu sức sát thương của cảnh giới ‘Xuyên’? Quá biến thái rồi!” Lâm Thất Dạ không nhịn được mà than thở.

Còn nữa, nếu Vương Diện chỉ dùng cảnh giới ‘Trần’ mà có thể vung ra đòn tấn công vô lý như vậy, nếu giải phóng toàn bộ cảnh giới... hấn ta sẽ mạnh đến mức nào?

Đây chính là cấp đội trưởng của đội đặc biệt sao... quả nhiên là yêu nghiệt trong số yêu nghiệt!

“Vậy thì Thần minh đứng sau hấn là...” Lâm Thất Dạ đột nhiên nhớ ra điều gì đó. “Mã hiệu Thần minh 017, Thần thời gian, Cronus.” Molly nhìn chăm chăm vào đồng hồ nát xa xa,

chậm rãi nói: “Bởi vì bản thân hấn là đội trưởng đội [Mặt nạ], đeo mặt nạ chữ ‘Vương’, lại là đại diện của Thần thời gian...

Nên đôi khi hấn cũng được gọi là Mặt nạ Thời Vương.”

Biểu cảm của Lâm Thất Dạ trở nên nghiêm trọng.

Trước đây khi nghiên cứu Nữ Thần Đêm Tối Nyx, hấn tiện thể nghiên cứu luôn cả những vị thần khác trong thần thoại Hy Lạp, Cronus là vị thần vương thế hệ thứ hai trong thần thoại Hy Lạp, thần lực của hấn chắc chắn là một trong những vị thần đứng đầu.

Tương ứng với điều đó, là đại diện của hấn, thực lực của Vương Diện chắc chắn vô cùng khủng bố.

Tuy nhiên, mặc dù Cronus rất mạnh nhưng Nyx trong bệnh viện của hấn lại thuộc về Thần sáng thế, xét về bối phận, Nyx được coi là tiền bối của Cronus, nếu có thể hoàn toàn đạt được năng lực của Nyx, hấn chắc chắn sẽ không phải là đối thủ của Lâm Thất Dạ.

“Đúng rồi, sao cô lại hiểu rõ Vương Diện như vậy?” Lâm Thất Dạ như nhớ ra điều gì, quay đầu nhìn Bách Lý Phì Phì.

“Ồ...” Bách Lý Phì Phì khẽ ho hai tiếng: “Bởi vì, thanh [Dịch Uyên] trong tay hấn là do nhà chúng tôi trước đây cố ý tặng cho hấn để kéo gần quan hệ, hồi nhỏ tôi thường dùng con dao đó để chém muỗi.”

Lâm Thất Dạ:...

“Nhà các người?” Lòng mảy Molly hơi nhú lại, dường như nhớ ra điều gì đó, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc: “Vừa nãy cô nói tên cô là gì ấy nhỉ?”

Bách Lý Phì Phì sững sốt, sau đó vô cùng vui mừng, nghiêm túc nhìn vào mắt Molly, một lần nữa đưa tay ra.

“Cô Molly, xin hãy cho phép tôi tự giới thiệu lại một lần nữa, tôi tên là Bách Lý Đồ Minh.”

“Bách Lý...” Molly lầm bầm: “Bách Lý thế gia... được gọi là Bảo tàng Cẩm Vật?”

Bách Lý Phì Phì ho hai tiếng, hạ giọng, nhẹ nhàng xoa tay,

“Đừng có rêu rao, khiêm tốn, khiêm tốn... Tôi chỉ là con nhà bình thường thôi.”

Molly nhìn vào mắt hắn, vẻ khinh thường trong mắt càng đậm, hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn sang chỗ khác, trực tiếp phớt lờ bàn tay đang đưa ra của Bách Lý Phì Phì.

“Tôi ghét nhất là công tử nhà giàu... Càng giàu càng ghét!”

Biểu cảm của Bách Lý Phì Phì đột nhiên cứng đờ.

“Dựa vào Thần Khư của bản thân và Cẩm Vật đó, sức chiến đấu của hắn đã vượt xa cảnh giới ‘Trần’, có lẽ một mình hắn có thể đơn đấu với toàn bộ 239 tân binh chúng ta.” Sắc mặt Molly có chút khó coi,

“Trận chiến này... chúng ta căn bản không có cơ hội chiến thắng.”

“Không nhất định đâu.” Bách Lý Phì Phì xoa xoa bụng mình, cười ha hả nói.

Lâm Thất Dạ nói: “Cậu có cách?” “Thanh [Dịch Uyên] của hắn là do nhà chúng tôi tặng, đương nhiên tôi có cách hạn chế nó.” Bách Lý Phì Phì đưa tay vào túi lục lọi, lấy ra một cuộn băng keo.

“Đây là Cẩm Vật [Phong ấn chi quyền], thứ tự 343, chỉ cần dán một đoạn lên thân dao, có thể hoàn toàn ngăn cách con dao với môi trường, như vậy Thần Khư thời gian của Vương Diện sẽ không thể ảnh hưởng đến nó, uy lực cũng chỉ ngang với một con dao bình thường.”

Chương 120 - Nhanh chém tôi đi 1

Lâm Thất Dạ nhận lấy cuộn băng keo, ngạc nhiên nhìn vào túi của Bách Lý Phì Phì.

“Cậu còn mang theo thứ này bên người sao? Chẳng lẽ cậu biết trước Vương Diện sẽ đến?”

Bách Lý Phì Phì cười hì hì, không trả lời.

Thấy hắn không có ý định trả lời, Lâm Thất Dạ cũng không muốn hỏi nữa, cúi đầu nhìn cuộn băng keo trong tay, ánh mắt lấp lánh.

“Chỉ cần có thể phong ấn được con dao đó, chúng ta vẫn còn hy vọng...”

...

Ầm——!

Ầm——!!

Ầm——!!!

Tiếng nổ liên tiếp truyền ra từ đồng đồ nát, những bóng người dày đặc từ bốn phương tám hướng lao về phía đội Mặt nạ, ánh lửa chói mắt liên tiếp nổ tung!

Ký túc xá bị chặt sập nhưng không phải tất cả tân binh đều bị buộc phải ra ngoài, những người có thể trụ lại đến bây giờ, phần lớn đều là thiên tài đến từ khắp nơi trên thế giới, bảo vệ được sự an toàn của bản thân trong tình cảnh hỗn loạn, không phải là quá khó.

“Anh Thắm, anh Thắm! Anh không sao chứ?” Một tân binh loạng choạng bò dậy từ đồng đồ nát, hét về phía bên cạnh.

Ngay sau đó, bức tường dày bên cạnh hắn đột nhiên nổ tung, Thắm Thanh Trúc toàn thân đầy bụi đất mặt mày đen sì bò ra từ, ho hai tiếng.

“Tôi không sao... Vừa nãy là thứ quái quỷ gì vậy? Loại công kích đó là cảnh giới ‘Trần’ có thể tạo ra sao?” Ánh mắt Thắm Thanh Trúc nhìn về phía đội Mặt nạ đang hỗn chiến với đám tân binh ở xa xa, sắc mặt nghiêm trọng.

“Anh Thắm, bây giờ có lẽ còn khoảng hơn ba mươi người có thể chiến đấu, chúng ta có nên lên hay...”

“Lên!” Thắm Thanh Trúc khạc một ngụm, hắt chiếc mũ quân đội ngược trên đầu sang một bên, trên mặt hiện lên vẻ tàn nhẫn.

“Bấy phục kích không còn nữa, vậy thì trực tiếp đối đầu với chúng! Tôi không tin là chúng đánh lâu như vậy rồi mà còn có thể giữ lại được bao nhiêu tinh thần lực?”

Nói xong, một cơn lốc xoáy bùng nổ dưới chân hắn, cả người nhanh chóng di chuyển về phía chiến trường hỗn loạn.

“Xoáy, tên phiên phức kia đến rồi.” Nguyệt Quỷ dùng chuôi kiếm ngắn đánh ngắt hai tân binh, ánh mắt liếc thấy Thắm Thanh Trúc đang phi đến, hét về phía Xoáy.

“Gọi tôi đi làm gì?”

“Cắm Khư của tôi không thích hợp để đánh với hắn, cậu đi đi.”

“Xí, chỉ biết sai khiến người khác.”

Xoáy lâm bầm một tiếng, quay người nghênh đón Thắm Thanh Trúc đang lao đến.

Hai bóng người nhanh chóng tiếp cận, ngay sau đó, một vụ nổ không khí dữ dội đột nhiên bùng phát, từng cơn lốc xoáy màu tím rực rỡ nở rộ, cả hai va chạm dữ dội với nhau!

...Thiên Bình vỗ nhẹ hai tay, những mảnh vỡ trong đồng hồ nát xung quanh đột nhiên bay lên, theo hướng ngón tay hắn bắn về phía những tân binh đang lao tới, nhanh chóng nhấn chìm họ hoàn toàn.

Ngay khi hắn chuẩn bị tiếp tục phát huy tác dụng của pháo đài tầm xa thì đột nhiên một cái đầu thò ra từ đồng hồ nát dưới chân hắn.

Sắc mặt Thiên Bình thay đổi, không nói hai lời, nhanh chóng lùi lại mấy bước.

Đầu ngón tay khế cong, từng mảnh đá vụn sắc nhọn bao vây hoàn toàn người đó.

“Thú vị, vậy mà ở đây còn phục kích ta?” Thiên Bình hơi nheo mắt.

Người đó từ từ bò ra khỏi đồng hồ nát, phủi bụi trên mặt, lộ ra khuôn mặt thiếu niên trẻ trung quá mức.

Hắn ôm chặt con dao, bình tĩnh lắc đầu: “Tôi không phục kích anh, tôi chỉ đang nghỉ ngơi trong phòng, rồi tòa nhà sụp đổ... Vừa bò ra thì đã thấy anh.”

Thiên Bình:...

Tào Uyên nhìn quanh một lượt, đầu ngón tay khế chạm vào những mảnh đá vụn bên cạnh, gật đầu: “Ừm, không tệ, loại tôi đi.”

Thiên Bình sửng sốt: “Cậu nói gì?”

“Loại tôi đi.”

“Cậu... không muốn phản kháng sao?”

“Không có ý nghĩa.” Tào Uyên ôm chặt con dao, nhún vai: “Hơn nữa tôi sợ sau khi tôi phản kháng, anh sẽ không chịu nổi.”

Nói xong, hắn suy nghĩ một chút, tiếp tục bổ sung: “... Các anh, đều không chịu nổi.”

“... Cậu đang coi thường tôi sao?” Thiên Bình tức đến bật cười: “Một tân binh như cậu, khẩu khí không nhỏ... Cậu còn có thể giết tôi sao?”

Tào Uyên xoa cằm, suy nghĩ cẩn thận một hồi, nghiêm túc gật đầu,

“Có thể lắm.”

“Ồ?” Đôi mắt của Thiên Bình nheo lại thành một đường cong nguy hiểm: “Vậy cậu thử xem.”

“Tôi không.” Tào Uyên dứt khoát lắc đầu: “Sau khi tôi rút dao ra, chính tôi cũng không thể kiểm soát được, tôi không muốn tạo thêm sát nghiệp nữa.”

Nói xong, Tào Uyên ném con dao trong lòng xuống đất, chấp tay, thành kính cúi đầu niệm một câu A Di Đà Phật.

“... Không được, cậu phải thử!” Thiên Bình nhìn thấy cảnh này, sự tò mò hoàn toàn bị khơi dậy.

“Tôi không.”

“Thử đi! Thử thì có sao! Tôi đảm bảo, cậu không làm tôi bị thương được!”

“Tôi không thể mạo hiểm.”

“... Đừng mà! Mau rút dao ra! Mau đến chém tôi!”

“A Di Đà Phật.”

“...”

Thiên Bình định nói gì đó, sắc mặt hơi đổi, thân hình lại lùi về phía sau mấy mét.

Một trận chấn động khủng khiếp gào thét xé gió, làm cho mặt đất dưới chân nứt toác từng mảng, những viên gạch bắn tung tóe vừa mới bay lên đã bị một lực trường kỳ lạ giam giữ trên không trung.

Thiên Bình cau mày nhìn về phía bên phải, ngón tay khẽ cong, những viên gạch lơ lửng như những mũi tên sắc nhọn, bắn ra ngoài! Không xa, Molly nắm chặt thanh đao, đột nhiên giẫm mạnh xuống đất, những gợn sóng vô hình nổ tung lấy cô làm tâm, làm vỡ tan tất cả những viên gạch trên không trung.

“Ồ? Là cô chị đại kia.” Bên cạnh, Hoa Hồng đang vung búa lớn, ánh mắt liếc thấy Molly đang giằng co với Thiên Bình, mắt sáng lên.

Chương 121 - Nhanh chém tôi đi 2

Cô trực tiếp bỏ mặc mấy tân binh trước mặt mình, vác búa lớn, quay người lao về phía Molly!

“Thiên Bình, chị đại này giao cho tôi!”

Ánh mắt của Hoa Hồng sáng ngời, nhìn Molly như nhìn một báu vật hiếm có, chiếc búa lớn trong tay cô nhanh chóng phóng to, cuộn theo gió mạnh đập vào Molly!

Ánh mắt Molly lóe lên sát ý, tay nắm chặt thanh đao, nghênh đón chiếc búa lớn đâm vào!

Ầm—— ! !

Cùng lúc đó, thân hình Lâm Thất đột nhiên xuất hiện, lao thẳng đến sau lưng Tào Uyên, túm lấy cổ áo hắn, đưa hắn nhanh chóng tránh xa Thiên Bình.

Tào Uyên hoàn hồn, phản tay nắm lấy cổ tay Lâm Thất, cả hai lập tức dừng lại.

“Anh làm gì vậy?” Tào Uyên cau mày hỏi.

“Tất nhiên là đưa anh đi.” Lâm Thất bình tĩnh nói: “Anh có nghĩ mình có thể thắng hắn không?”

“Tôi không muốn thắng, tôi chỉ muốn bị loại sớm thôi.”

“...”

Lâm Thất trợn mắt trắng dã, hảo không dễ dàng xung tiến tràng, cương cứu hạ đệ một người, kết quả nhân gia hoàn thị cá nhất tâm cầu đào thải đích tiêu cực kì ba...

“Ồ, vậy tùy anh.” Lâm Thất lạnh lùng buông một câu.

Với loại cá ươn này, Lâm Thất không muốn lãng phí thời gian vào hấn nữa, quay người định đến chiến trường khác.

“Thất Dạ! Thất Dạ!! Ở đây có một người, tôi không kéo ra được!” Bách Lý mập mạp kéo một tân binh đang bị kẹt nửa người trong đồng đồ nát, hét về phía Lâm Thất.

Nghe thấy câu này, Tào Uyên đang định quay lại tìm Thiên Bình thì cả người chân động!

“Thất Dạ, Thất Dạ...?” Hấn cúi đầu, lẩm bẩm.

“Đợi đã!” Tào Uyên đột nhiên lên tiếng, gọi Lâm Thất đang định rời đi.

Lâm Thất cau mày quay lại.

“Anh họ gì?”

“Lâm, Lâm song mộc.” Lâm Thất nghi hoặc nhìn Tào Uyên: “Có vấn đề gì sao?”

“Song mộc lập thân, bát thần khử nhất, nhập dạ thập tải, độ ngã thế nhân... Thì ra là anh.” Tào Uyên ngậy người nhìn Lâm Thất, lẩm bẩm.

Lâm Thất không nghe rõ hấn nói gì, chỉ thấy hấn tự lẩm bẩm một mình, trợn trắng mắt.

“Bệnh thần kinh.”

“...”

Lâm Thất không dây dưa với hấn nữa, quay người chạy đến một chiến trường khác.

Tào Uyên im lặng nhìn bóng lưng hấn rời đi, không biết đang nghĩ gì.

Đột nhiên, có người vỗ vai hắn từ phía sau. Tào Uyên quay đầu lại, chỉ thấy Thiên Bình nhìn hắn đầy mong đợi,

“Đến chém ta đi, ta rất tò mò.”

Tào Uyên nhìn hắn, lại quay đầu nhìn Lâm Thất đang chiến đấu trên chiến trường, do dự một lát, chậm rãi cúi người...

Nhặt con dao trên mặt đất.

Đôi mắt Thiên Bình sáng lên.

“Xem ra, bây giờ hắn coi ta là kẻ đào ngũ rồi... Ấn tượng xấu này, ta phải thay đổi lại mới được.” Tào Uyên vừa cầm dao, vừa lẩm bẩm.

“Người nói gì?” Thiên Bình có chút không nghe rõ.

“Người chắc chắn, có nắm chắc sống sót không?” Tào Uyên một tay nắm chặt vỏ dao, một tay từ từ sờ đến cán dao, đôi mắt nhìn Thiên Bình, nghiêm túc nói,

“Nếu người không chắc chắn, ta có thể đi tìm người đàn ông đeo mặt nạ chữ ‘Vương’ kia.”

Thiên Bình quả quyết lắc đầu: “Yên tâm đi, chuyện nhỏ này, không cần đến đội trưởng ra mặt.”

“Ồ, vậy ta rút dao đây.”

Tào Uyên hít một hơi thật sâu, đặt tay lên cán dao.

Ngay khoảnh khắc đầu ngón tay hắn chạm vào cán dao,

Một cảm giác rùng rợn khó hiểu dâng lên trong lòng Thiên Bình!

Cùng lúc đó, Vương Diện đang lặng lẽ quan chiến ở bên cạnh đột nhiên quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào Tào Uyên ở đằng xa, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc!

Lưỡi dao tuốt khỏi vỏ.

Sát khí đen ngòm như cột lửa cuộn cuộn, bốc lên ngút trời!!

Từng luồng lửa đen ngòm từ trong da thịt Tào Uyên trào ra, trong nháy mắt thiêu rụi áo trên người hắn, để lộ thân hình rắn chắc đầy vết sẹo, ngọn lửa sát khí đen ngòm đan xen bên ngoài cơ thể hắn, dần dần ngưng tụ thành một lớp áo ngoài hình người kỳ dị.

Giống người, giống quỷ!

Xoẹt——!

Khóe miệng hắn hơi nhếch lên, một làn khói trắng tỏa ra từ trong cơ thể, hắn từ từ mở mắt, lộ ra một đôi đồng tử đỏ ngầu kỳ dị!

Trong mắt hắn, không còn chút lý trí và bình tĩnh nào, hắn giống như một con thú hoang.

Đồng tử Thiên Bình đột nhiên co lại, cảm giác bất an trong lòng càng mãnh liệt, lập tức lùi về phía sau, chuẩn bị kéo giãn khoảng cách với Tào Uyên.

Vừa mới rời khỏi mặt đất, Tào Uyên đã lóe lên một cái, như ma quỷ hiện ra trước mặt hắn.

Đối diện với cổ hắn,

Cười gằn một tiếng rồi vung dao chém ra!

Ngọn lửa đen ngòm quần quanh lưỡi dao, dễ dàng phá vỡ lực trường phòng ngự xung quanh Thiên Bình, trực chỉ đầu Thiên Bình!

Trái tim Thiên Bình thót lại!

Khoảnh khắc này, hắn như lại nhớ đến, vừa rồi thiếu niên này nhìn hắn bằng ánh mắt nghiêm túc, hỏi một câu:

“Ngươi chắc chắn, có nắm chắc sống sót không?”

Có nắm chắc?

Có cái rắm chứ?!

Một nhát dao này, thực sự khiến Thiên Bình cảm nhận được nguy cơ sinh tử.

Hắn không giải phóng cảnh giới nữa, chỉ dựa vào ‘Trần’ cảnh của hắn, tuyệt đối không thể sống sót dưới nhát dao này! Ngay khi Thiên Bình chuẩn bị giải phóng cảnh giới, hắn chỉ thấy trước mắt mờ đi, một bóng người đột ngột xuất hiện trước mặt hắn!

Đó là một người đàn ông đeo mặt nạ chữ “Vương”, tay cầm một con dao đen.

Cạch——!!

Tiếng va chạm sắc nhọn vang lên, những tia lửa chói mắt bùng nổ dưới hoàng hôn, đặc uyên của Vương Diện và con dao của Tào Uyên chém vào nhau, một cơn gió mạnh nổi ra lấy hai người làm tâm.

Ngay sau đó, một luồng đao cương khủng khiếp từ đặc uyên chém ra, chém bay Tào Uyên cùng con dao, đâm thẳng vào đồng đồ nát ở đằng xa.

Chương 122 - Anh có chắc mình sẽ sống sót không?

Vương Diện thu dao vào vỏ, quay sang nhìn Thiên Bình, có chút bất lực nói:

“Thiên Bình, ngươi quá khinh địch rồi.”

“Không phải...” Thiên Bình xoa xoa khóe mắt, đến giờ vẫn chưa hoàn hồn: “Rốt cuộc đó là thứ gì?”

“Cấm Khư thứ tự 031, [Hắc Vương Trảm Diệt].”

“[Hắc Vương Trảm Diệt]... Đây là lần đầu tiên ta gặp một con người sở hữu Cấm Khư có thứ tự cao như vậy.”

“Đúng vậy, 30 Cấm Khư đầu tiên được gọi là lĩnh vực Thần minh, ý không chỉ nói rằng phần lớn trong 30 Cấm Khư này đều thuộc về Thần minh, mà còn có một tầng ý nghĩa khác... Những tồn tại sở hữu 30 Cấm Khư này đã bước vào phạm vi của Thần minh.

Còn [Hắc Vương Trảm Diệt] thứ tự 031 thì thực sự là tồn tại dưới Thần minh, trên chúng sinh.”

Vương Diện nhìn Tào Uyên đang đứng dậy từ đồng đồ nát ở đằng xa, khẽ nói:

“Sức mạnh này quá mạnh, mà hấn lại quá yếu, đến nỗi sau khi sử dụng Cấm Khư, hấn sẽ hoàn toàn mất đi ý thức, chỉ dựa vào bản năng chiến đấu để điều khiển cơ thể, đây chính là đòn tấn công vô khác biệt thực sự, khi diên lên thì ngay cả đồng đội của mình cũng chém.”

“Ta biết rồi...” Cơ thể Thiên Bình từ từ bay lên, hần nhìn chăm chăm vào Tào Uyên đang rơi vào điên cuồng trước mắt, nghiêm túc nói: “Vừa rồi là ta sơ suất, bây giờ... Ta sẽ dốc toàn lực, để gập gờ tên điên này một cách tử tế.”

Hần nắm chặt năm ngón tay, những vũ khí và gạch tường rơi vãi xung quanh đồng thời bay lên, lơ lửng trên không trung, khóa chặt Tào Uyên trên mặt đất.

Tào Uyên cầm dao, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào Thiên Bình trên không trung, ngọn lửa sát khí đen ngòm cuộn cuộn, khoe miệng nở một nụ cười dữ tợn.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình hần lóe lên, như ma quỷ xuyên qua đồng đồ nát.

“Đi.” Thiên Bình khẽ búng ngón tay, vô số gạch đá vũ khí trên trời đồng loạt đổi hướng, như súng máy bắn ra, làm rung chuyển mặt đất.

Ầm ầm ầm——!

Ngọn lửa đen bùng phát, dưới ánh đao quang lóe lên, Tào Uyên dễ dàng chém đứt những vật thể rơi xuống, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đến dưới chân Thiên Bình...

Hai chân đạp mạnh!

Nhảy cao lên!

Ngay khi con dao của hần sắp chạm vào cơ thể Thiên Bình, Thiên Bình lại lắc lư bay lên cao thêm mấy chục mét... Vậy là, Tào Uyên trong trạng thái điên cuồng phát hiện ra một vấn đề rất nghiêm trọng,

Hần không với tới được...

“He he he...” Thiên Bình vừa bay vừa cười với Tào Uyên đang ngậy ra dưới đất: “Ngươi không biết bay, tức không?”

Tào Uyên:...

“Chết tiệt, tên đó quá vô liêm sỉ rồi!” Bách Lý Béo Béo đang quan sát trận chiến từ xa không nhìn được chủ.

“Tên đó quá mạnh, nếu thực sự đối đầu một chọi một trên mặt đất, ngoài Vương Diện ra, những người khác đều không phải là đối thủ của hắn, vì vậy chỉ có thể kéo dài thời gian như vậy.” Lâm Thất Dạ xoa cằm, lẩm bẩm,

“Tên đó vừa rồi, thực sự mạnh đến vậy...”

Hắn do dự một lát, ánh mắt dừng lại trên Vương Diện ở đằng xa, đôi mắt hơi nheo lại.

“Chính ngươi bảo trọng.” Lâm Thất Dạ vỗ vai Bách Lý Béo Béo, thân hình lóe lên, rời khỏi chỗ cũ.

Bách Lý Béo Béo định nói gì đó nhưng Lâm Thất Dạ đã chạy xa.

Hắn gãi đầu, thở dài bất lực.

Ngay lúc này, một bóng trắng mờ ảo, lén lút chạy đến sau lưng hắn...

Chuôi kiếm ngắn giơ cao,

Đột nhiên đánh vào gáy Bách Lý Béo Béo!

Bốp——!

Một lớp ánh sáng vàng chói mắt đột nhiên xuất hiện xung quanh Bách Lý Béo Béo, trực tiếp hất tung thanh kiếm ngắn trong tay Nguyệt Quỷ!

Bách Lý Béo Béo sửng sốt, từ từ quay đầu nhìn Nguyệt Quỷ đang xấu hổ, nghiêng đầu,

“Ê? Vừa rồi... ngươi muốn đánh lên ta?”

Nguyệt Quỷ không tin vào tà, rút ra một thanh kiếm ngắn khác, một lần nữa đập vào lớp ánh sáng vàng!

Lần này, hấn dùng mũi kiếm.

Rắc——!

Chỉ nghe thấy một tiếng giòn tan, mũi kiếm ngắn bị vỡ một mảnh, còn lớp ánh sáng vàng... vẫn nguyên vẹn.

Nguyệt Quỷ:...

“Xin lỗi nhé, ta có [Diệu Quang] này bảo vệ cơ thể, thứ này không thể làm tổn thương ta được!” Bách Lý Béo Béo vui vẻ chỉ vào chiếc vòng cổ trước ngực mình, sau đó lại bỏ sung thêm một câu,

“Tiện thể nói luôn, thứ tự của nó là 171, nằm trong danh sách Cẩm Khư nguy hiểm cao đây!”

Khoảnh khắc tiếp theo, lớp ánh sáng vàng bao quanh Bách Lý Béo Béo tụ lại với nhau, biến thành hai vòng sáng quay nhanh như chớp, từ hai bên gào thét chém về phía Nguyệt Quỷ!

Nguyệt Quỷ nhanh chóng lùi lại, đồng thời cơ thể trở nên mờ ảo, biến mất trong không khí.

“Tàng hình?” Bách Lý Béo Béo nhướn mày, đưa tay vào túi lấy ra một chiếc kính đơn cũ kỹ, đeo lên sống mũi.

Mặt kính của chiếc kính đơn lóe lên một luồng ánh sáng xanh nhạt, Bách Lý Béo nghiêng đầu, nhẹ nhàng vung tay, hai vòng sáng liền phá không mà đi!

Cạch cạch——!

Hai thanh kiếm ngắn từ hư không thăm ra, đỡ lấy vòng sáng, thân hình Nguyệt Quỷ loạn choạng, kinh ngạc nhìn Bách Lý Béo Béo. “Người cũng có thể nhìn thấy ta?”

“[Chân Thị Chi Nhãn], thứ tự 315, chuyên phá vỡ ảo ảnh hư vô.” Bách Lý Béo Béo đẩy gọng kính đơn, cười hì hì.

“...” Nguyệt Quỷ dường như nghĩ đến điều gì đó: “Người là tiểu thái gia nhà họ Bách Lý?”

“Xin đừng gọi ta bằng cái tên tiểu thái gia như vậy, ta chỉ là con nhà người bình thường.” Bách Lý Béo Béo nghiêm túc nói.

Nguyệt Quỷ:...

“Khụ khụ, nhìn họ đánh nhau hăng say như vậy, tiểu gia... à không, ta cũng nên ra tay.”

Bách Lý Béo Béo thò tay vào túi, dưới ánh mắt kinh ngạc của Nguyệt Quỷ, hắn lấy ra một...

Chương 123 - Thời đại vĩ đại

Cây chổi!

Không phải cây chổi nhỏ quét nhà hàng ngày, mà là loại chổi dùng để quét đường lớn, được bó bằng cành cây nhỏ!

Bách Lý Béo Béo cầm chổi, hung hăng quét về phía Nguyệt Quỷ không xa!

Một cơn gió mạnh cuốn theo những tia điện nhỏ, trực tiếp làm nổ tung đồng gạch vụn phía trước nhưng cơn gió vẫn chưa có dấu hiệu suy yếu, ngược lại còn hung dữ lao về phía Nguyệt Quỷ!

Nguyệt Quỷ: =??? (???) nằm—=??? (???)—chỗ!!!

Không kịp nghĩ nhiều, cơ thể Nguyệt Quỷ tan thành ánh trắng, miễn cưỡng tránh được đòn tấn công này nhưng cơn gió vẫn không giảm, lao thẳng về phía Molly và Hồng Anh đang hỗn chiến!

Cây búa lớn và thanh đao va chạm liên tục, cả hai cùng quay đầu lại, nhìn thấy cơn gió sấm sét dữ dội, chửi thề một tiếng!

Ngay lập tức chạy về hướng ngược lại!

“Tên béo chết tiệt! Người có thể nhắm chuẩn rồi đánh không?!” Molly hét lớn về phía Bách Lý Béo Béo!

“Khụ khụ khụ... xin lỗi xin lỗi xin lỗi xin lỗi...”

Bách Lý Béo Béo liên tục cúi đầu xin lỗi, tiện tay nhét cây chổi vào túi, lại lục lọi, lấy ra một thanh bảo kiếm lớn!

Nguyệt Quỷ:???

Người là họ hàng với Doraemon à?!

“[Lôi Quyền Phong] không dùng được, vậy thì chỉ còn cách dùng thứ này.” Bách Lý Béo Béo học theo tư thế của Doraemon, giơ cao thanh bảo kiếm trong tay: “[Nhất Hóa Tam Thiên]!”

Xoẹt——!!

Thanh bảo kiếm trong tay Bách Lý Béo đột nhiên tách ra vô số bóng, dày đặc lơ lửng trên bầu trời, mũi kiếm nhắm vào Nguyệt Quỷ dưới đất, tỏa ra hàn quang lạnh lẽo.

Nguyệt Quỷ nhìn cảnh này, nuốt nước bọt.

Đây... chính là nền tảng của Bảo tàng Cẩm Vật?

Đây không phải là gian lận sao?!

Bách Lý Béo Béo nhẹ nhàng vung thanh kiếm trong tay, hít một hơi thật sâu: “Giết!!”

Ba nghìn luồng kiếm quang như mưa rơi xuống, tụ lại thành một cơn rồng kiếm, gào thét lao về phía Nguyệt Quỷ!

Nguyệt Quỷ cũng hít một hơi thật sâu...

Nó hét lớn:

“Xoáy nước cứu ta!!” Xoáy nước đang đánh nhau khó phân thắng bại với Thảm Thanh Trúc, khoe miệng giật điên cuồng, nắm bắt cơ hội chạy về phía Nguyệt Quỷ, Thảm Thanh Trúc neho mắt, ngự gió đuổi theo!

Ngay khi kiếm rồng sắp nuốt chửng Nguyệt Quỷ, một xoáy nước màu tím nở ra, nuốt chửng phần lớn bóng kiếm, Nguyệt Quỷ nắm bắt cơ hội, lóe người thoát ra.

Nhưng ngay sau đó, một thanh đao tỏa ra ngọn lửa đen bay sượt qua da đầu hắn!

Nguyệt Quỷ quay lại, phát hiện Tào Uyên hình dạng như ác quỷ đang đứng sau lưng hắn, cười gằn.

“Thiên Bình cứu ta!!”

...

Dưới lòng đất.

Các giáo quan nhìn đồng đồ nát của ký túc xá như chốn tiên đánh nhau, rơi vào im lặng như chết.

Xoáy nước, Hồng Anh, Thiên Bình, Nguyệt Quỷ và Bách Lý Béo Béo, Molly, Thẩm Thanh Trúc, Tào Uyên tám người hỗn chiến hoàn toàn, toàn màn hình đều là những đòn tấn công dữ dội, thỉnh thoảng tín hiệu màn hình còn bị họ đánh rung chuyển.

Ầm——!

Trên đỉnh đầu vang lên một tiếng động lớn, bụi bặm rơi xuống từ trần nhà, đèn trong phòng giám sát tối sầm lại.

Các giáo quan:...

“... Hay là chúng ta đổi chỗ khác? Họ sẽ không phá sập nơi này chứ?”

“Có lẽ... không đâu? Đây là dưới lòng đất mười mét, một đám ‘Trần’ cảnh, làm sao có thể...”

“Các người thấy đấy, loại chiến đấu cấp độ này là một đám ‘Trần’ cảnh có thể đánh được sao?” Một giáo quan chỉ vào màn hình, tất cả mọi người lại một lần nữa rơi vào im lặng.

“Tôi đột nhiên thấy, thủ trưởng đề đội [Giả Mặt] đến trấn giữ, quả là một quyết định sáng suốt!”

Các giáo quan gật đầu điên cuồng!

Nếu thực sự làm theo cách trước đây, tổ chức các giáo quan và những tân binh chiến đấu thì trò vui sẽ lớn.

“Một lần huấn luyện tân binh, vậy mà lại xuất hiện nhiều thiên tài như vậy...” Viên Cương từ từ dựa vào lưng ghế, khoe miệng nở nụ cười: “Nói không chừng vài năm nữa, đội đặc biệt thứ năm còn thiếu sẽ ra đời.”

“Thủ trưởng... Ông cho rằng sau này họ có thể trở thành đội đặc biệt thứ năm?” Một giáo quan kinh ngạc lên tiếng: “Ông đánh giá cao họ như vậy sao?”

“Hai năm nay, những điều bí ẩn xuất hiện ở Đại Hạ của chúng ta ngày càng nhiều, ngày càng mạnh, ngoài những người canh gác đóng quân ở các thành phố, bốn đội đặc biệt đã dần trở nên khó khăn, hiện tại tầng lớp cao của những người canh gác đã bắt đầu lên kế hoạch, thành lập lại đội đặc biệt thứ năm.”

Viên Cương gõ khớp ngón tay vào bàn, tiếp tục nói: “Năm đó, sau khi đội ‘Lam Vũ’ bị tiêu diệt, đội đặc biệt thứ năm vẫn luôn khuyết vì không có người được chọn, bây giờ, tôi nhìn thấy hy vọng ở họ.

Vận mệnh là thứ không thể đoán trước, những đứa trẻ này, tương lai có thể có người sẽ tử trận sa trường, có người sẽ lui về một phương nhưng nhất định sẽ có một số người... có thể trở thành trụ cột thực sự của đất nước, thành lập đội đặc biệt thứ năm.” Viên Cương nói xong, ánh mắt dừng lại trên một màn hình nào đó.

“Có lẽ, một thời đại lớn sắp đến rồi...”

...

Hoàng hôn dần tối, màn đêm bao trùm bầu trời.

Bên ngoài chiến trường hỗn loạn, Vương Diện như một người ngoài cuộc, đứng ở rìa đồng cỏ nát, nhìn về phía xa.

Ở đó, một thiếu niên cầm theo một thanh đao, đang từ từ đi tới.

Vương Diện thấy người đến, khóe miệng hơi nhếch lên,

“Ta đã đợi ngươi rất lâu rồi.”

Lâm Thất Dạ dừng bước, nhìn vào mắt Vương Diện, chậm rãi nói:

“Từ bỏ việc vây công một thành viên, ngược lại chọn đến khiêu chiến một mình với ngươi, đội trưởng, đây là quyết định ngu ngốc nhất của ta trong trận chiến này...”

Chương 124 - Trận chiến của những người đại diện 1

Nhưng, thỉnh thoảng tùy hứng một lần cũng không tệ.”

Chìa khóa để giành chiến thắng trong trận chiến này là lột mặt nạ của một người đại diện, chứ không phải loại bỏ tất cả họ khỏi cuộc chơi, vì vậy vào lúc này, cách khôn ngoan nhất là cả đội cùng tấn công một điểm yếu, chứ không phải vô tình tìm người khiêu chiến một mình, Lâm Thất Dạ hiểu rõ điều này trong lòng.

Nhưng, so với việc giành chiến thắng trong trận chiến này, Lâm Thất Dạ càng muốn tìm hiểu thêm về những người đại diện của Thần minh.

Mười năm trước, Thiên sứ trưởng đột nhiên nhìn hấn một cái, không để lại bất kỳ lời nào, để hấn trở thành người đại diện nhưng bản thân Thần Khư lại không hoàn chỉnh... Tất cả những nghi vấn này đè nặng trong lòng Lâm Thất Dạ, cũng không có ai có thể giải đáp.

Còn Vương Diện, chính là người đại diện của Thần minh đầu tiên xuất hiện trước mặt hấn, hấn không muốn bỏ lỡ cơ hội này.

“Ta biết trong lòng ngươi có rất nhiều nghi hoặc...” Vương Diện đặt tay lên chuôi đao, bình tĩnh nói: “Chờ trận chiến này kết thúc, bất kể thắng thua, ngươi đều có thể đến tìm ta trò chuyện.”

“Cảm ơn.”

Lâm Thất Dạ chân thành nói lời cảm ơn, cũng đặt tay lên chuôi đao.

“Trận chiến một mình giữa chúng ta, người chắc chắn vẫn muốn dùng thứ gian lận đó chứ?” Ánh mắt Lâm Thất Dạ dừng lại trên thanh đao đen ở thắt lưng Vương Diện.

Vương Diện nhướn mày: “Ta dùng vũ khí của chính mình, sao có thể coi là gian lận được?”

“... Trơ tráo.”

“Cảm ơn lời khen.”

Xoảng——!!

Lâm Thất Dạ ra tay trước.

Đao thẳng tuốt khỏi vỏ, thân hình Lâm Thất Dạ cực nhanh, như một bóng ma lướt qua đồng đồ nát.

Khoảng thời gian kể từ khi trận chiến bắt đầu đã trôi qua hơn nửa ngày, màn đêm đã buông xuống, dưới sự gia tăng của [Vũ giả bóng đêm], tốc độ của Lâm Thất Dạ nhanh đến kinh người.

Vương Diện thấy tốc độ của Lâm Thất Dạ nhanh như vậy, khê kêu lên một tiếng, một lúc sau, Y Uyên ở thắt lưng từ từ tuốt ra...

Xoẹt——!!

Thần Khư vô hình mở ra, trong mắt Lâm Thất Dạ, tốc độ rút đao của Vương Diện đã nhanh đến mức mơ hồ, nếu không phải hẳn có cảm nhận về tinh thần lực, chỉ sợ ngay cả khi Vương Diện ra tay cũng không nhìn thấy! Tiếp đó, một luồng đao cương cường đại nhanh chóng xé không khí, lao về phía Lâm Thất Dạ!

Ngay khoảnh khắc Vương Diện rút đao, thị lực động thái khủng khiếp của Lâm Thất Dạ đã dự đoán được quỹ đạo vung đao, sớm đưa ra tư thế né tránh, vì vậy mặc dù tốc độ của đao cương nhanh đến kinh người, Lâm Thất Dạ vẫn có thể né tránh kịp thời, hiểm hóc tránh được nó!

Đao cương lướt qua mái tóc của Lâm Thất Dạ, cắt đứt một lọn tóc đen, sau khi né tránh trước một cách chuẩn mực như sách giáo khoa, Lâm Thất Dạ liền lao thẳng về phía Vương Diện!

“Ồ?” Vương Diện dường như không ngờ rằng thân thủ của Lâm Thất Dạ lại nhanh nhẹn đến vậy, dừng lại một lát, mới tiếp tục vung đao thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Những đao cương dày đặc đan xen thành một tấm lưới đao trước mặt Vương Diện, mắt Lâm Thất Dạ hơi nheo lại, thúc đẩy thị lực động thái của mình đến cực hạn!

Trong mắt hắn, động tác của Vương Diện chậm lại từng chút một, hắn dường như miễn cưỡng có thể nhìn rõ khe hở giữa các đao...

Chỉ trong chốc lát, mắt hắn bắt đầu nhức mỏi.

Lâm Thất Dạ nhắm mắt lại mạnh mẽ, khoảnh khắc tiếp theo, tấm lưới đao cương dày đặc đó đã đến trước mặt hắn!

Lâm Thất Dạ không chút do dự, thân mình đột ngột ngã về sau, như thể trượt chân, sắp ngã mạnh xuống đất.

Cùng lúc đó, Lâm Thất Dạ dùng tay trái đâm ngược thanh đao thẳng xuống đất, miễn cưỡng giữ vững thân hình ngã về sau, tránh khỏi phần dưới cùng của lưới đao cương, đao cương sắc bén lướt qua mũi hắn, Lâm Thất Dạ thậm chí có thể cảm nhận được hơi lạnh từ đao cương truyền đến!

Sau khi tránh được lưới đao cương, Lâm Thất Dạ đột nhiên dùng sức nắm chặt thanh đao, chống cả người mình lên khỏi

mặt đất, rồi nhanh chóng tiến về phía Vương Diện!

Sau khi đao cương lướt qua Lâm Thất Dạ, hắn rõ ràng cảm thấy cơ thể mình nhẹ nhõm hơn, tốc độ của Vương Diện trong mắt hắn chậm lại.

Thần Khư thời gian đã được giải trừ!

Ánh sáng trong mắt Lâm Thất Dạ lóe lên, quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, với cảnh giới hiện tại của Vương Diện, căn bản không thể duy trì Thần Khư thời gian trong thời gian dài!

Ngay từ đầu, Vương Diện đã bảo toàn thực lực, gặp phải chiến đấu cũng đều là bốn thành viên khác ra tay, cho đến khi bị Thẩm Thanh Trúc và những người khác phục kích, bắt đắc dĩ mới ra tay một lần.

Mà lần đó, Thần Khư thời gian cũng chỉ kéo dài khoảng ba giây.

Nếu Lâm Thất Dạ đoán không nhầm, thời gian duy trì Thần Khư thời gian của Vương Diện hiện tại không quá năm giây, hơn nữa mỗi lần sử dụng đều chắc chắn sẽ tiêu hao rất nhiều tinh thần lực, vì vậy nếu không cần thiết, Vương Diện sẽ không ra tay.

Thần Khư thời gian quá mạnh, mà cảnh giới hiện tại của Vương Diện lại không đủ, có thể duy trì được lâu như vậy đã rất tốt rồi.

Cũng là Thần Khư nhưng [Phàm Trần Thần Vực] của Lâm Thất Dạ dường như không hoàn chỉnh, cảm nhận tinh thần lực và thị lực động thái dù hắn mở cả 24 giờ một ngày cũng không thấy mệt, bởi vậy có thể thấy, không hoàn chỉnh cũng có cái lợi của không hoàn chỉnh. Nếu không thì hắn chỉ có thể như Vương Diện, mỗi lần ra tay chỉ có thể làm đàn ông đích thực năm giây.

Chương 125 - Trận chiến của những người đại diện 2

Lợi dụng thời gian trống rỗng trong Thần Khư tới, Lâm Thất Dạ chạy thẳng đến trước mặt Vương Diện, đao trong tay đột nhiên vung ra!

Cạch ——!

Vũ Dực trong tay Vương Diện đỡ được thanh đao của Lâm Thất Dạ, một luồng chấn động nhẹ từ thân đao truyền đến tay Lâm Thất Dạ nhưng chỉ có vậy mà thôi.

[Vũ Dực] không có tốc độ gia tăng, cũng chỉ là một lưỡi đao bình thường có thể làm tê liệt ngón tay của kẻ địch.

“[Phạm Trần Thần Vực] còn có khả năng tăng tốc sao? Sao cậu lại nhanh như vậy?” Hai đao va chạm, Vương Diện nghi hoặc hỏi.

Hắn vốn tưởng rằng chỉ bằng mấy đao của mình đã đủ để đánh Lâm Thất Dạ ra khỏi cuộc chơi, không ngờ Lâm Thất Dạ lại có thể đuổi kịp tốc độ của hắn trong Thần Khư thời gian!

“Dù sao cũng là 003, lợi hại một chút cũng là bình thường.” Lâm Thất Dạ trả lời qua loa.

“Cũng đúng.”

Vương Diện không nghi ngờ gì nữa, khoảnh khắc tiếp theo, Thần Khư thời gian lại một lần nữa mở ra!

Thần Khư thời gian mỗi lần kéo dài không lâu nhưng chỉ cần có khoảng cách thời gian ở giữa, việc mở ra liên tục cũng không phải vấn đề gì lớn.

Bây giờ, thời gian hồi chiêu của Thần Khư thời gian của Vương Diện đã qua.

Trong mắt Lâm Thất Dạ, tốc độ của Vương Diện lại tăng nhanh, động tác đều xuất hiện tàn ảnh!

Vương Diện hất văng thanh đao của Lâm Thất Dạ, Vũ Dực trong tay vừa mới giờ lên... rồi nhẹ nhàng chém một nhát!

“Lần này, cậu không thể né được đâu.” Vương Diện nhìn Lâm Thất Dạ đang ở gần trong gang tấc, bình tĩnh nói.

Cạch——!

Thanh đao trong tay Lâm Thất Dạ dễ dàng đỡ được Vũ Dực.

Vương Diện sửng sốt.

Đao cương đâu? Đao cương to như vậy của ta đâu?

Hắn cúi đầu nhìn Vũ Dực trong tay mình, trên thân đao của Vũ Dực, không biết từ lúc nào đã dán một đoạn băng keo...

“Cuộn phong ấn?” Sắc mặt Vương Diện hơi thay đổi.

Trong mắt Vương Diện, khóe miệng Lâm Thất Dạ chậm rãi nhếch lên,

“Bây giờ, cái máy gian lận của anh vô dụng rồi...”

Chúng ta hãy đánh một trận tử tế nào!”

Khoảnh khắc tiếp theo, lưỡi đao trong tay Lâm Thất Dạ xoay một vòng, chủ động chém về phía Vương Diện!

Trong Thần Khư thời gian, tốc độ của Vương Diện nhanh đến kinh người, dễ dàng tránh được thanh đao của Lâm Thất Dạ.

“Ta hiểu rồi, đây là thứ mà tên mập nhà họ Bách Lý đưa cho cậu...” Chỉ trong chốc lát, Vương Diện đã hiểu rõ mối

quan hệ này, bắt đắ dĩ thờ dài.

Tuy nhiên, trong ánh mắt hắ không hề có chút hối tiếc nào, ngược lại còn phần khích hơn.

“Được lắm, vậy thì ta sẽ... đánh một trận đường đường chính chính với cậu!”

Hắ hoàn toàn từ bỏ chiến thuật vung đao cương, cầm Vũ Dục chiến đấu gần với Lâm Thất Dạ, lưỡi đao màu đen và lưỡi đao màu xanh nhạt liên tục va chạm trong không khí, tạo ra những tia lửa chói mắt! Trong Thần Khu thời gian, Vương Diện tập trung vào tấn công, tốc độ đã hoàn toàn vượt khỏi phạm vi của con người, nếu đổi một người khác đứng ở vị trí của Lâm Thất Dạ, có lẽ ngay cả tay hắ cũng không nhìn thấy, càng đừng nói đến việc nhìn rõ quỹ tích của đao.

Ngay cả Lâm Thất Dạ cũng phải toàn tâm toàn ý sử dụng thị giác động, cộng thêm phản xạ thần kinh khủng khiếp, mới miễn cưỡng đỡ được thế công của Vương Diện.

Bây giờ Lâm Thất Dạ vô cùng may mắn vì trước khi đến đây, Trần Mục Dã và những người khác đã mở lớp bồi dưỡng cho hắ, nếu không phải đã từng bị đao gỗ của Trần Mục Dã đánh cho tơi tả, nếu không trải qua quá trình huấn luyện né đạn, chỉ sợ bây giờ hắ còn không chống đỡ được năm giây.

Trong một màn đao quang hỗn loạn khiến người ta hoa mắt, Lâm Thất Dạ chỉ cảm thấy người nhẹ bẫg, tốc độ thời gian xung quanh lại trở lại bình thường.

Tương ứng với điều đó, tốc độ của Vương Diện trong mắt Lâm Thất Dạ cũng chậm lại.

“Đến lượt tôi rồi...”

Lâm Thất Dạ cười cười, giơ thanh đao trong tay lên, điên cuồng chém về phía Vương Diện đã mất đi sự gia tăng thời gian!

Trong Thần Khư thời gian, Lâm Thất Dạ không chém lại Vương Diện nhưng sau khi Thần Khư thời gian tan biến, Lâm Thất Dạ có sự gia tăng của [Vũ giả bóng đêm] có thể đánh Vương Diện toi tả!

Thế cục trong nháy mắt đã thay đổi, thế công của Lâm Thất Dạ như mưa bão, ép Vương Diện liên tục lùi lại.

Nếu không phải đao pháp của Vương Diện tinh xảo, e rằng cũng không chống đỡ được bao lâu.

Vài giây trôi qua, Vương Diện lại mở ra Thần Khư thời gian, ngược lại chém Lâm Thất Dạ...

Hai người cứ thế này, thay phiên nhau chiếm thế thượng phong, cứng rắn chém nhau hơn ba phút!

“... Họ không mệt sao?”

Bách Lý mập mập đã ngừng chiến đấu nghỉ ngơi ngồi trên tảng đá, lau mồ hôi trên trán, cảm thán nói.

Nguyệt Quỷ ngồi bên cạnh anh ta thở dài: “Tôi không biết họ có mệt hay không nhưng dù sao tôi cũng đã bị đánh cả ngày rồi, tôi thực sự mệt...”

Bách Lý mập mập vỗ vai anh ta, an ủi nói: “Không sao anh em, chúng ta nghỉ ngơi ở đây cũng khá tốt, cứ để họ đánh nhau đi, sau này rảnh rồi có thể đến nhà tôi chơi.”

Nguyệt Quỷ:...

Ầm——!

Một luồng không khí bắn vào mặt đất trước mặt hai người, luồng khí thổi bay khiến Bách Lý mập mập mất hết lý trí.

“Này! Bên kia đánh nhau! Có thể đi xa một chút không? Đừng làm hại người vô tội chứ!” Bách Lý mập mập hét về

phía Thảm Thanh Trúc và Xoáy đang đánh nhau đỏ mắt ở
đằng xa.

Nói xong, anh ta quay người, quan tâm hỏi: “Thế nào? Anh
Nguyệt Quỷ, không sao chứ?”

Chương 126 - Tiếng cổ vũ

“Khụ khụ khụ, không sao không sao...”

Xoáy ở đằng xa thấy hai tên gốc này an nhàn nghỉ ngơi ở bên cạnh, liền nhếch miệng, lộ ra vẻ hâm mộ: “Tôi nói, hay là chúng ta cũng ngừng chiến, qua đó nghỉ ngơi một chút?”

“...” Thẩm Thanh Trúc suy nghĩ một chút: “Cũng không phải không được.”

“Đi?”

“Đi! Bên kia, Thiên Bình lơ lửng trên trời nhìn Tào Uyên đang điên cuồng trên mặt đất, thở dài:

“Tôi nói, có cần phải liều mạng như vậy không? Gào lâu như vậy không mệt sao? Chúng ta cũng đi nghỉ ngơi một chút đi.”

“Gào gào gào! Gào gào... gào ho ho ho...”

Tào Uyên đã gào đến khản cả giọng, ho vài tiếng, ngọn lửa đen bùng cháy trên người dần tắt, đôi mắt đỏ ngầu cũng dần lấy lại lý trí...

“Ho ho ho... đi, đi đi đi, A Di Đà Phật, mệt chết tôi rồi...”

Tào Uyên đã gào đến khản cả giọng, chỉ có thể khàn giọng hét lên vài câu, liếc nhìn Thiên Bình, lão đảo đi về phía bên cạnh.

Không lâu sau, Tường Vi và Molly nắm tay nhau, vừa nói vừa cười đi từ phía bên kia tới.

“Ê? Sao các người cũng không đánh nữa? Tôi còn định thưởng thức cho đã mắt.” Xoáy thấy vậy, khá tiếc nuối lên

tiếng.

“Sao thế? Chỉ cho các người lười biếng thôi à?” Tường Vi liếc anh ta, nắm chặt cánh tay Molly: “Hiếm khi gặp được một chị đại ngẫu nhiên như vậy, tôi không nỡ bỏ qua...”

“... Tường Vi, cô như vậy rất dễ khiến người khác hiểu lầm là chúng ta Mặt Nạ đều là biến thái.” Thiên Bình bắt lực ôm trán.

“Theo đuổi tình yêu đích thực thì sao lại biến thái được?!” Tường Vi hừ một tiếng: “Lần này về, tôi sẽ đổi mật danh.”

“Đổi mật danh? Không gọi là ‘Tường Vi’ nữa à?”

“Sau này, tôi sẽ gọi là... Bách Hợp!”

“...”

Ánh mắt của mọi người nhìn hai người họ đột nhiên trở nên kỳ lạ, Bách Lý mập mạp run tay, thanh bảo kiếm trong lòng ngực trực tiếp rơi xuống đất.

Molly lặng lẽ rút tay khỏi cánh tay Tường Vi, đi đến bên cạnh Bách Lý mập mạp, lạnh lùng nói:

“Tránh ra, nhường chỗ cho tôi.”

“A?Ồ, ồ ồ được!”

Vì vậy, tám người này chen chúc trên một tảng đá, tân tân hữu vị nhìn hai người đánh nhau ở đằng xa.

“Đội trưởng cố lên! Đội trưởng đẹp trai nhất!!” Xoáy hét lớn.

Bách Lý mập mạp không chịu thua kém: “Thất Dạ cố lên! Đánh bại hắn!!”

“Đội trưởng chém hắn!” Tường Vi cũng hét lớn.

Bách Lý mập mạp: “Thất Dạ uy vũ!!”

“Đội trưởng lợi hại!” Nguyệt Quỷ tiếp lời.

“Thất Dạ... ho ho ho...” Bách Lý mập mạp xoa xoa cổ họng, quay đầu nhìn Molly, Thẩm Thanh Trúc và Tào Uyên đang im lặng: “Các người cũng hét lên đi, một mình tôi không đấu lại được họ.”

Thẩm Thanh Trúc trực tiếp quay đầu đi, không thèm để ý đến Bách Lý mập mạp, Molly thì xoa mũi, nửa ngày mới nặn ra một câu:

“Tôi không quen anh ta...”

Ngược lại, Tào Uyên ở phía sau, do dự một lúc, rồi khàn giọng hét lên:

“Lâm Thất Dạ... ho ho! Lợi... ho ho ho... hại!!” “Anh em... anh em, thôi, để tôi làm.” Bách Lý mập mạp không đành lòng.

“Không được, anh buông tôi ra! Ho ho ho... Thất Dạ lợi hại!”

“Oa, có cần liều mạng như vậy không anh em!”

“Thất Dạ... lợi... lợi hại!”

“...”

...

Cạch cạch cạch!!

Tiếng tia lửa liên tiếp bắn ra, hai người đang chuyên tâm chém giết nghe thấy tiếng động từ xa vọng lại, cả người chấn động.

Do dự một lúc, Vương Diện hất cằm, ngạo nghễ nói:

“Nghe này, tiếng cổ vũ của tôi có lực hơn của anh.”

Lâm Thất Dạ:...

“Liên tục mở Thần Khư nhiều lần như vậy, tinh thần lực của anh sắp đến giới hạn rồi chứ?” Lâm Thất Dạ trực tiếp phớt lờ lời khoe khoang của hắn, chậm rãi nói.

“Cơ thể của anh cũng sắp mệt mỏi rồi chứ?” Vương Diện nương mảy: “Tôi chinh chiến lâu như vậy, thể chất đã sớm vượt xa người thường, còn anh... chỉ là một học sinh trung học bình thường, có thể kiên trì đến bây giờ đã nằm ngoài dự đoán của tôi rồi.”

“Tôi vẫn có thể đánh.”

“Thắng trận chiến này có quan trọng với anh đến vậy sao?”

“Tôi không quan tâm đến việc thắng thua trong trận chiến.” Lâm Thất Dạ lắc đầu, bình tĩnh nói: “Tôi chỉ muốn dốc hết sức mình.”

“Sếp, anh nói... hai người họ ai sẽ thắng?”

Dưới lòng đất, hơn hai mươi giáo quan vây quanh một màn hình, mắt không chớp.

Chưa đợi Viên Cương trả lời, một giáo quan khác đã nói: “Còn phải nói sao, Lâm Thất Dạ tuy cũng là người đại diện cho Thần minh nhưng dù sao cũng là người mới, hắn không thể thắng được.”

“Cũng chưa chắc, nói thật, Thần Khư của Vương Diện tuy mạnh đến mức vô lý nhưng đó là sau khi nâng cao cảnh giới, ở cảnh giới ‘Trần’, sức mạnh mà hắn có thể phát huy ra quá hạn chế, cộng thêm việc Ứng Uyên bị phong ấn, tỷ lệ thắng của hắn và Lâm Thất Dạ thực sự là năm mươi năm mươi.”

“Nói đúng lắm, nếu đổi Vương Diện thành người đại diện cho Athena của đội [Phượng Hoàng], Lâm Thất Dạ nhiều khả năng sẽ không chống đỡ được quá năm chiêu... Dù sao thì đó cũng là bạo long hình người, chênh lệch về sức mạnh không phải dựa vào tốc độ là có thể bù đắp được.”

“Nhìn thế này... nếu Lâm Thất Dạ thực sự thắng thì phải làm sao?” Một giáo quan không nhịn được lẩm bẩm: “Chẳng lẽ thực sự làm theo lời sếp, để họ kết thúc huấn luyện luôn sao?”

“... Nếu thực sự như vậy, cấp cao nhiều khả năng sẽ đánh nát óc chúng ta.”

Viên Cương lặng lẽ quan sát chiến trường của hai người, chậm rãi nói: “Cứ xem tiếp đi, trước khi hai người này phân định thắng bại, bây giờ nói gì cũng còn quá sớm.”

...

“Độc hết sức mình sao...”

Nghe Lâm Thất Dạ nói vậy, trong mắt Vương Diện hiện lên một tia tán thưởng, khẽ gật đầu.

Chương 127 - Ăn vạ

“Tốt lắm.”

Cạch——!Hai thanh đao trong tay hai người va chạm, đồng thời, Thần Khư thời gian một lần nữa mở ra.

Lâm Thất Dạ hít sâu một hơi, điều chỉnh trạng thái tinh thần của mình lên đến đỉnh cao, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, cuộc chiến giữa họ sẽ sớm có kết quả.

Lưỡi đao của Ứng Uyên lướt qua không khí, phát ra tiếng vo ve khẽ, Lâm Thất Dạ vô thức giơ đao lên, nghênh đón Ứng Uyên chém tới!

Ngay lúc này, đôi mắt dưới mặt nạ của Vương Diện đột nhiên dâng lên từng đợt gợn sóng vô hình, một luồng uy áp của Thần minh cường đại từ đôi mắt của hắn bùng nổ, ồ ạt xông vào đầu óc Lâm Thất Dạ.

Lâm Thất Dạ dùng uy lực của Thiên sứ trưởng trấn áp vô số người nhưng bị người khác dùng uy lực trấn áp thì đây là lần đầu tiên, gần như ngay khoảnh khắc uy lực của Thần thời gian bùng nổ, đôi mắt Lâm Thất Dạ cũng co lại!

Trong đôi mắt của hắn, hai luồng ánh sáng vàng chói mắt trào ra, như thể một đôi lò nung rực cháy, tỏa ra uy lực của Thần khủng khiếp!

Trên không trung, hai luồng ánh mắt va chạm vào nhau.

Một cơn gió mạnh từ giữa ánh mắt của hai người bùng nổ dữ dội, uy lực của Thần hoành hành lấy hai người làm trung tâm, áp đảo toàn trường!

“Chết tiệt, hai người này nhìn nhau một cái, sao lại nổi gió rồi!” Bách Lý mập mạp kinh hô.

Thiên Bình không chớp mắt nhìn chăm chăm vào hai người ở đằng xa, lẩm bẩm: “Bây giờ... là hai vị Thần minh đứng sau hai người đang giao chiến.”

Uy lực của Thiên sứ trưởng và uy lực của Thần thời gian hung hăng va chạm trong vài giây, mắt của cả hai đều bắt đầu rướm máu, bây giờ họ không so tài về sức mạnh của bản thân, mà là so tài về sức mạnh của Thần ẩn chứa trong cơ thể họ!

Àm——!

Một tiếng động nhẹ, Vương Diện đột nhiên rên lên một tiếng, lùi về phía sau nửa bước.

Cùng lúc đó, Thần Khư thời gian xung quanh hấn vỡ vụn từng mảnh!

Ánh sáng trong mắt Lâm Thất Dạ lóe lên, bước lên phía trước...

Đột nhiên vung đao!

Lần này, Vương Diện không kịp rút đao ra đỡ.

Lưỡi đao màu xanh nhạt lướt qua mặt nạ của Vương Diện, chém đôi chữ “Vương” trên đó!

Rắc——!

Mặt nạ của Vương Diện... vỡ tan.

Dưới mặt nạ, một khuôn mặt thanh tú và điềm đạm lộ ra, bất lực nhìn Lâm Thất Dạ trước mặt.

Những người xung quanh đứng bất dậy, hít một hơi thật sâu!

Bao gồm cả những giáo quan đang ngồi trước màn hình, trong lòng đột nhiên khựng lại, thậm chí kêu không ổn!

“Xin lỗi...”

Vương Diện nhìn vào mắt Lâm Thất Dạ, nhỏ giọng nói một câu.

Ngay sau đó, gợn sóng trong mắt hắn lại lan tỏa ra.

Thần Khư thời gian, mở ra!

Những mảnh mặt nạ vỡ vụn trên không trung nhanh chóng trôi ngược trở lại khuôn mặt của Vương Diện, thân hình ngã về sau của hắn dần trở về vị trí cũ, những người xung quanh đứng dậy lại ngồi xuống như cũ, trong mắt hiện lên một tia hoang mang. Cơ thể Lâm Thất Dạ không thể kiểm soát được mà quay ngược lại, đao thẳng quay ngược trở lại, vết nứt trên mặt nạ bắt đầu khôi phục, cơ thể hắn lại trở về vị trí trước khi vung đao...

Lâm Thất Dạ mở to mắt, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc!

Thời gian đã quay ngược trở lại ba giây trước.

Lúc đó, cuộc đối đầu về uy lực của Thần giữa hai người vẫn chưa phân thắng bại, hắn vẫn chưa vung đao, mặt nạ của Vương Diện cũng chưa vỡ.

Những người xung quanh dường như đã quên mất cảnh tượng vừa rồi, vẫn đang cố gắng cổ vũ cho hai người, chỉ có Lâm Thất Dạ... nhớ những gì vừa xảy ra.

Không, biết những gì vừa xảy ra, ngoài Lâm Thất Dạ ra, còn có những giáo quan luôn theo dõi màn hình.

“Hắn... hắn đã chém vỡ mặt nạ của Vương Diện sao?!!”

“Chết tiệt!”

“May quá... may quá Vương Diện đã quay ngược thời gian, nếu không chúng ta thực sự sẽ chơi xong!”

“Nhưng mà, quay ngược thời gian này, là cảnh giới ‘Trần’ có thể sử dụng sao?”

“Không... vừa rồi Vương Diện đã giải phong cảnh giới, trong khoảnh khắc đó, hắn ít nhất đã đạt đến cảnh giới ‘Xuyên’.”

“Vậy chẳng phải chúng ta thua rồi sao?!”

“Khụ khụ, bây giờ Lâm Thất Dạ không chém vỡ mặt nạ của Vương Diện nên chúng ta không thua.”

“Nhưng hắn đã giải phong cảnh giới rồi mà! Đây không phải là gian lận sao!”

“Chuyện của người đọc sách, sao có thể gọi là gian lận được? Chẳng lẽ thực sự muốn cuộc huấn luyện này kết thúc ở đây, người mới vui sao?”

“...”

Các giáo quan lập tức cãi nhau ầm ĩ, lúc này, Viên Cương từ từ đứng dậy khỏi chỗ ngồi, liếc nhìn thời gian.

“Đã chín giờ rồi, trận đấu kết thúc.”

“Thủ trưởng, vậy thắng thua...”

Viên Cương liếc nhìn hắn, bình tĩnh nói: “Cuộc huấn luyện phải tiến hành, đây không phải vì thể diện của chúng ta... mà là vì tương lai của những đứa trẻ này.”

“Vâng...”

...

Mặt đất.

Lâm Thất Dạ cúi đầu nhìn thanh đao trong tay mình, lại nhìn Vương Diện trước mặt, một lúc sau, cuối cùng cũng phản ứng lại.

“Người gian lận...”

“Suyt!!!”

Vương Diện đưa ngón tay lên miệng, sau đó ghé vào tai Lâm Thất Dạ, nhỏ giọng nói:

“Lâm Thất Dạ... ta thừa nhận, vừa rồi ta đã thua người nhưng... cuộc huấn luyện tân binh lần này phải tiến hành, người hiểu ý ta chứ?”

Biểu cảm của Lâm Thất Dạ lập tức trở nên kỳ lạ.

“Người muốn ta giả vờ như chưa thắng? Coi như mọi chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra?”

“Đúng là như vậy.” Vương Diện gật đầu, rồi nói thêm: “Nhưng người yên tâm, biểu hiện của người, các giáo quan đều nhìn thấy, sau khi trận đấu này kết thúc, người có thể lấy tư cách người chiến thắng, để họ cho người... một số bồi thường.”

Chương 128 - Hậu sinh khả úy 1

Lâm Thất Dạ nhướng mày: “Ta là người có nguyên tắc.” “Tôi ước tính, họ phát cho cậu một phong bì năm mươi vạn chắc không thành vấn đề.”

“... Nguyên tắc của tôi...”

“Biết đâu, họ còn tặng cậu một Cẩm Vật để phòng thân.”

“Khụ khụ, của tôi...”

“Thôi được rồi, tôi nợ cậu một ân tình.” Vương Diện nhìn chăm chăm vào mắt Lâm Thất Dạ: “Với tư cách là đội trưởng đội Mặt Nạ, tôi nợ cậu một ân tình.”

“Thỏa thuận!”

“Hết giờ, trận đấu kết thúc.”

Giọng nói của giáo quan Viên Cương truyền ra từ loa trong căn cứ, vang vọng rõ ràng đến từng góc ngách.

Các thành viên đội Mặt Nạ ngồi bên cạnh nơm nớp lo sợ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Dọa chết tôi rồi, tôi suýt nghĩ đội trưởng sắp thua rồi.” Xoáy Nước vỗ ngực, có chút sợ hãi nói.

Nguyệt Quỷ im lặng một lúc: “Sao tôi lại thấy... kỳ lạ thế nhỉ?”

“Tôi cũng có cảm giác này.” Biểu cảm của Hoa Hồng có chút kỳ lạ: “Cảm giác này giống như thời gian của đội trưởng...”

“Khụ khụ khụ!!”

Thiên Bình ho dữ dội vài tiếng, liếc nhìn mọi người.

Mọi người trong đội Mặt Nạ đồng loạt ngậm miệng, trong lòng dường như hiểu ra điều gì đó, sắc mặt có chút xấu hổ.

Bách Lý Phì Phì gãi đầu: “Hả? Không phải Thất Dạ thắng sao?”

“Không, hết giờ rồi, hắn không chém được mặt nạ của Vương Diện.” Molly lắc đầu.

Bách Lý Phì Phì chớp mắt ngơ ngác, chỉ vào mắt kính đơn trên sống mũi mình, nói:

“Nhưng rõ ràng tôi thấy Thất Dạ một đao... ô ô ư.”

Không biết từ đâu xuất hiện, Lâm Thất Dạ bịt chặt miệng Bách Lý Phì Phì, mặt không biểu cảm kéo hắn ta vào góc, Bách Lý Phì Phì giống như một thiếu nữ tuổi xuân bị kẻ xấu bắt cóc, muốn nói gì đó nhưng lại không nói được.

“Cậu nhìn thấy hết rồi sao?” Góc tường, Lâm Thất Dạ bắt lực nhìn Bách Lý Phì Phì.

“Đúng vậy.”

“Giả vờ không nhìn thấy đi.”

Bách Lý Phì Phì sửng sốt: “Nhưng mà...”

“Bách Lý Phì Phì, cậu thấy những tân binh này thế nào?”

Bách Lý Phì Phì suy nghĩ một chút: “Ngoài mấy người kia ra, những người khác đều khá tệ.”

“Vậy cậu có thấy, cuộc huấn luyện này cứ thế hủy bỏ, để họ cứ thế đến khắp nơi đối mặt với những điều bí ẩn kia... là một chuyện tốt không?”

“Chắc là không...”

“Cho nên.” Lâm Thất Dạ vỗ vai hắn, nghiêng người 45 độ nhìn lên bầu trời, ánh mắt sâu thẳm và đầy lòng trắc ẩn,

“Cho dù tôi có thắng, tôi cũng phải giả vờ như mình không thắng.

Tôi không phải vì bản thân, tôi vì tương lai của hơn hai trăm người này...

Đây chính là cách cục!”

Bách Lý Phì Phì rùng mình, ngây ngốc nhìn Lâm Thất Dạ, mãi một lúc sau mới hoàn hồn. Ra vậy! Thất Dạ huynh! Không ngờ ngươi không chỉ thông minh, đánh giỏi, mà cảnh giới tư tưởng cũng cao đến mức này! Ta... ta là kẻ hẹp hòi!

Lâm Thất Dạ khẽ gật đầu: “Chuyện này không thể nói ra ngoài.”

“Yên tâm, ta hiểu!” Bách Lý Phì Phì vỗ mạnh vào ngực mình hai cái, ánh mắt đầy kiên định.

“Đi thôi, trận đấu đã kết thúc, đến lúc tập hợp rồi...”

...

Nửa giờ sau.

Trên võ đài, hơn hai mươi vị giáo quan đứng nghiêm chỉnh, bên cạnh họ là toàn bộ thành viên đội Mặt nạ.

Viên Cương đứng trước, nhìn xuống những tân binh cúi đầu không nói gì bên dưới, khóe miệng thoáng nở một nụ cười.

“Ta rất thất vọng về các ngươi...” Hắn từ từ mở miệng, giọng nói trầm thấp vang vọng trong đêm.

Nghe thấy câu này, các thành viên đội Mặt nạ đứng bên cạnh khẽ run rẩy, cúi đầu im lặng...

239 người đấu với 5 người, ngoài một số ít người ra, phần lớn còn lại thậm chí còn không chạm được vào góc áo của đội Mặt nạ!

Hành động chậm chạp! Tư duy hỗn loạn! Không có phương pháp gì cả!!

Những gì tôi nói trước đây hoàn toàn đúng! Các người chỉ là đồ bỏ đi! Các người như vậy chỉ có thể hại chết đồng đội của mình!!

Viên Cương hét khản cả giọng trong một lúc lâu, dường như cảm thấy có chút áy náy nên lại nói thêm một câu.

“Tất nhiên, một số ít người thì ngoại lệ...”

“... .. Đã thua thì phải làm theo những gì tôi đã nói! Bỏ đi hết lòng tự trọng, kiêu ngạo của các người, quên đi quá khứ của mình, toàn tâm toàn ý dẫn thân vào huấn luyện!

Lần huấn luyện này kéo dài một năm, được chia thành hai phần.

Phần đầu tiên là huấn luyện thể lực thuần túy! Trong nửa năm này, chúng tôi sẽ sử dụng một Cẩm Vật để trấn áp Cẩm Khư trong cơ thể các người, các người sẽ mất đi sức mạnh đặc biệt mà mình tự hào, hoàn toàn trở thành người bình thường!

Trong thời gian này, chúng tôi sẽ dùng đủ mọi cách để hành hạ các người, khiến các người mệt mỏi về thể xác lẫn tinh thần, khiến các người luôn ở bên bờ vực sụp đổ!

Các người sẽ tuyệt vọng, sẽ đau khổ, thậm chí sẽ muốn tìm đến cái chết... nhưng rất tiếc, ở đây, các người thậm chí còn không thể tìm đến cái chết!

Còn phần thứ hai, là thực hành Cẩm Khư và lý thuyết chiến thuật, đợi các người vượt qua được nửa năm này, tôi sẽ từ từ giải thích cho các người...”

Viên Cương nhìn lướt qua những tân binh bên dưới, một lúc sau, hắt quay người rời đi.

“Tận hưởng khoảng thời gian yên bình cuối cùng này đi, lũ gà mờ, bắt đầu từ ngày mai... chính là cơn ác mộng của các người.”

Các giáo quan đi theo sau Viên Cương, quay người rời đi, những người trong đội Mặt nạ cũng bải xuất liễu vẻ mặt lạnh lùng, biến mất trong màn đêm.

Đám tân binh lập tức xì xào bàn tán.

“Huấn luyện thể lực... Tôi có vẻ hơi hối hận khi đến đây rồi.” Bách Lý Phì Phì sờ bụng mình, mặt buồn rầu nói.

Chương 129 - Hậu sinh khả úy 2

“So với chuyện này, tôi nghĩ cậu nên quan tâm đến một vấn đề khác...” Lâm Thất Dạ từ từ lên tiếng.

“Gì cơ?”

“Ký túc xá vừa bị đánh sập, tối nay chúng ta ở đâu?”

“?!?!?!?”

Không chỉ Lâm Thất Dạ, những tân binh khác cũng nhanh chóng nhận ra vấn đề này, họ chạy vội về khu ký túc xá, rồi đứng sững sờ tại chỗ...

Ký túc xá vừa vỡ tan thành từng mảnh, giờ đã khôi phục như cũ.

Trên tường không có một vết nứt nào, ngay cả trên mặt đất cũng không có một mảnh vỡ nào và hành lý cùng ga giường của mọi người đều nguyên vẹn, căn bản không có dấu vết của một trận chiến nào xảy ra.

“Chuyện... chuyện này sao có thể?” Các tân binh nhìn thấy cảnh này, hoàn toàn kinh ngạc, từ lúc họ rời khỏi đây đến khi quay lại, cũng chỉ mới nửa giờ, làm sao có thể làm được như vậy?

Bên cạnh, Lâm Thất Dạ nhọc hữu sở tư địa sờ cằm, quay đầu nhìn về phía màn đêm xa xa.

“Khụ khụ khụ... Nhanh đỡ tôi một chút...” Vương Diện đã tháo mặt nạ, vừa đi vừa loạng choạng, suýt ngã xuống đất.

Xoáy Nước và Thiên Bình mỗi người một bên đỡ hần, thở dài.

“Đội trưởng, anh làm vậy để làm gì, để đội hậu cần sửa ký túc xá là được rồi, sao phải dùng đến hồi lưu thời gian, ghép lại ký túc xá?” Xoáy Nước cau mày nói.

“Không thể nói như vậy, ba tòa nhà đó là do tôi chặt đổ, một người làm một người chịu.” Vương Diện có khuôn mặt thanh tú lắc đầu, môi hơi tái nhợt.

“Mặc dù bên trong không có sinh vật sống nhưng hồi lưu thời gian một hơi hơn nửa giờ, gánh nặng cho tinh thần quá lớn.” Thiên Bình cũng cau mày.

“Không sao, về để Tiểu Thất nấu cho tôi một bát canh là được.”

“Đúng rồi đội trưởng... Hôm nay, chúng ta thua rồi sao?” Hồng Anh không nhịn được hỏi.

Thiên Bình liếc nhìn Hồng Anh, ra hiệu cho cô ấy đừng nói về chủ đề này bây giờ.

Cơ thể Vương Diện khựng lại, một lúc sau mới từ từ đứng thẳng người, quay đầu nhìn về phía ký túc xá ồn ào phía sau, khóe miệng nở một nụ cười.

“Đúng vậy, chúng ta thua rồi... Còn khiếm hạ một ân tình,

Kẻ hậu sinh thật đáng sợ. “

Đinh đinh đinh—— ! ! !

Tiếng còi chói tai vang vọng trong màn đêm đen kịt, hoàn toàn phá vỡ sự yên tĩnh của khu ký túc xá.

Lâm Thất Dạ đột ngột tỉnh giấc, nhìn chiếc đồng hồ Rolex được dùng để kê chân bàn, hơi cau mày.

“Ba giờ sáng... Độc ác vậy sao?” Hấn nhanh chóng xuống giường, thay quần phục, tiện tay ném dép vào mặt Bách Lý Phì Phì đang ngủ say, Bách Lý Phì Phì hừ hừ hai tiếng, liếm môi, lười biếng lật người tiếp tục ngủ.

Lâm Thất Dạ:...

Lâm Thất Dạ cũng lười để ý đến hấn, vừa chỉnh trang vừa đẩy cửa ra ngoài, khi cánh cửa sắp đóng lại, hấn chậm rãi nói:

“Nghe nói Molly thích phụ nữ.”

!!!

Bách Lý Phì Phì như bị sét đánh, bật dậy khỏi giường, như thể vừa gặp ác mộng, ngẩng đầu nhìn chiếc giường trống không bên cạnh, cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Bọn họ điên rồi sao? Tiểu gia mới ngủ có bốn tiếng... Thất Dạ, Thất Dạ huynh!! Anh đợi tôi với!!”

Bách Lý Phì Phì vừa mặc quần vừa đẩy cửa ra, mới phát hiện đã có rất nhiều người bắt đầu chạy nước rút đến sân tập, hấn bực bội gãi đầu, vung tay đuổi theo.

Dưới màn đêm, tốc độ của Lâm Thất Dạ nhanh đến kinh người, khi hấn đến sân tập, cả sân tập ngoài ba vị giáo quan đứng nghiêm trang, không còn tân binh nào khác.

Hồng giáo quan nhìn Lâm Thất Dạ đến đầu tiên, trong mắt hiện lên một tia khen ngợi.

Sau Lâm Thất Dạ, những tân binh khác cũng lần lượt đến, Hồng giáo quan cầm đồng hồ bấm giờ trên tay, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Đợi đến khi những tân binh cuối cùng đến nơi, Hồng giáo quan mặt không biểu cảm nhìn đám người ngái ngủ bên dưới, trầm giọng nói:

“Hôm nay là ngày đầu tiên huấn luyện chính thức của các người!

Ta sẽ dạy các người thế nào là kỷ luật! Thế nào là khả năng thực hiện!

Khi nghe thấy tiếng còi, dù các người đang làm gì, cũng phải tập hợp tại sân tập trong vòng ba phút!!”

Ánh mắt của Hồng giáo quan lướt qua mọi người, đôi mắt hơi nheo lại.

“Bây giờ, tất cả những ai dùng quá ba phút, tự động ra khỏi hàng!!”

Trong số những tân binh dưới đài diễn võ, chỉ có vài người tự động ra khỏi hàng, phần lớn còn lại đều đang thì thầm to nhỏ.

“Giáo quan, không xem thời gian, không biết mình dùng bao nhiêu phút thì phải làm sao?” Một tân binh giơ tay hỏi.

Hồng giáo quan liếc hắt một cái: “Ngươi, trước tiên chạy mười vòng.”

Tân binh:???

“Tôi chỉ hỏi một câu thôi...”

“Ta bảo ngươi chạy mười vòng! Không hiểu sao?”

“... Vâng.”

Lông mày của những tân binh bên dưới lập tức nhíu lại, dường như hoàn toàn không hiểu hành động của Hồng giáo quan, ngay lúc này, một người đàn ông trung niên có quân dung nghiêm trang trong số những tân binh đột nhiên lên tiếng:

“Báo cáo!”

Mắt Hồng giáo quan sáng lên: “Nói!”

“Nếu không biết mình dùng bao nhiêu thời gian thì phải làm sao?” “VẬY thì dựa vào cảm giác! Cứ cược đi! Tôi có ghi lại thời gian đến của tất cả mọi người, các người có thể cược xem mình có đến trong vòng ba phút không, cược đúng thì không sao, cược sai... phạt gấp đôi!”

“RỒ!”

“Anh từng đi lính à?”

“Cựu binh đặc chủng Lữ đoàn tác chiến lục quân, Trịnh Trung!”

Ánh mắt của Lâm Thất Dạ liếc nhìn người đàn ông trung niên đó, ánh mắt có chút phức tạp.

Cũng là một binh chủng chuyển sang làm người canh gác sao... năm đó khi lão Triệu lần đầu vào huấn luyện tân binh, có phải cũng như thế này không?

Chương 130 - Địa ngục

Hồng giáo quan khẽ gật đầu, ánh mắt rời khỏi người Trịnh Trung: “Tôi nói lại lần nữa, ai quá thời gian... tự động ra khỏi hàng!!”

Câu nói này vừa dứt, trong số những tân binh bên dưới lập tức có hơn một nửa ra khỏi hàng, Bách Lý Phì Phì cũng khỏ sở ra khỏi hàng, mặc dù hắn không rõ mình đã dùng bao lâu nhưng ước tính là đã quá ba phút.

Còn về Lâm Thất Dạ, vẫn đứng trong hàng không nhúc nhích, mặc dù hắn cũng không biết cụ thể mình đã dùng bao lâu nhưng chắc chắn không quá hai phút.

Đợi đến khi mọi người đứng yên, Hồng giáo quan lại giao tay ra, chỉ vào đội hình ban đầu.

“Anh, anh, anh nữa, còn có anh, ra khỏi hàng, đứng cuối cùng.”

Vài tân binh bị chỉ trúng mặt mày tối sầm, bắt đầu đi đến cuối cùng, tự thành một hàng.

“Những người vừa tự động ra khỏi hàng, đeo thêm tạ, chạy mười vòng quanh sân tập, những người bị tôi chỉ ra khỏi hàng, đeo thêm tạ chạy hai mươi vòng, không được nghỉ cho đến khi chạy xong!

Những người đến trong vòng ba phút, nghỉ tại chỗ.”

Tiếng than vẫn vang lên từ trong đội hình, bọn họ miễn cưỡng đi đến bên cạnh đài diễn võ, mỗi người đeo một bao tạ, chạy quanh sân tập tĩnh lặng.

Còn về Lâm Thất Dạ thì ung dung ngồi tại chỗ, nhìn bọn họ chạy.

“O? Tôi... tôi không cảm nhận được Cấm Khư của mình nữa!” Đột nhiên, một tân binh bên cạnh Lâm Thất Dạ kinh ngạc thốt lên.

“Tôi cũng vậy!”

“Anh không nói thì tôi cũng không phát hiện ra! Đây... đây là tình huống gì?”

“Có lẽ là vì Cấm Vật có thể trấn áp Cấm Khư mà Viên giáo quan đã nói trước đó?”

“Thật sự không cảm nhận được gì cả, cảm giác này thật khó chịu...”

“...”

Lâm Thất Dạ sửng sốt.

Cái gì?

Các người không cảm nhận được Cấm Khư của mình nữa?

Tôi vừa mới dùng [Vũ giả bóng đêm] tăng tốc chạy đến đây...

Lâm Thất Dạ cẩn thận cảm nhận một lúc, lông mày cũng hơi nhíu lại.

Không giống như những người khác, Lâm Thất Dạ vẫn có thể cảm nhận được Cấm Khư của mình, dù là [Phạm trần thần vực] hay [Vũ giả bóng đêm], đều vẫn tồn tại trong cơ thể hắn...

Chỉ có điều, hiệu quả của chúng dường như đã bị giảm đi rất nhiều. Phạm vi cảm nhận của năng lực tinh thần đã giảm từ bán kính 20 mét xuống còn 2 mét, thị lực động cũng bị suy yếu đi rất nhiều, trong khi sự gia tăng của Vũ giả bóng đêm lại

là nhỏ nhất, Lâm Thất Dạ gần như không cảm thấy có gì khác thường.

Hắn đoán rằng, Cẩm Vật trong trại huấn luyện mặc dù có thể trấn áp Cẩm Khư nhưng tác dụng đối với Thần Khư lại không rõ ràng như vậy, chỉ có thể làm suy yếu nó.

Không giống như [Phàm trần thần vực] sử dụng năng lực tinh thần của bản thân, sức mạnh của [Vũ giả bóng đêm] lại bắt nguồn từ chính bóng đêm, vì vậy Cẩm Vật đó làm suy yếu nó càng không đáng kể.

Nói cách khác, Lâm Thất Dạ hiện tại có lẽ là tân binh duy nhất trong trại huấn luyện có thể sử dụng Cẩm Khư.

Tất nhiên, Lâm Thất Dạ biết nặng nhẹ, sẽ không vô tư lợi dụng Thần Khư để giảm bớt gánh nặng cho cơ thể mình, đến trại huấn luyện là để rèn luyện bản thân, nếu như vậy mà còn phải dựa vào Thần Khư để gian lận thì đến đây còn có ý nghĩa gì?

Trong đội hình chạy bộ ở đằng xa, mơ hồ có thể thấy một tên mập chạy ở cuối cùng, khó khăn bước từng bước, từng chút một di chuyển...

Còn trước mặt hắn không xa, chính là Thẩm Thanh Trúc.

Thẩm Thanh Trúc không giống như chạy không nổi nhưng cả người lười biếng, nếu không phải thỉnh thoảng còn bước một bước lớn, Lâm Thất Dạ còn tưởng rằng tên này đang đi dạo trong vườn sau nhà mình.

Chạy được một lúc, Thẩm Thanh Trúc lại ngáp một cái.

“Tên nào đó! Mẹ kiếp mày đang đi dạo à? Chạy lên!!” Hồng giáo quan cau mày nhìn Thẩm Thanh Trúc, mắng to.

Thẩm Thanh Trúc tượng trưng chạy hai bước, lại lắc lư, dường như hoàn toàn không để lời giáo quan vào tai, vẫn làm

theo ý mình, vẽ mặt vênh vào.

“Thích đi dạo đúng không? Mà, thêm mười vòng nữa! Hôm nay chạy xong cũng phải chạy, chạy không xong chết mệt trên sân tập này cũng phải chạy!” Hồng giáo quan dường như đã thực sự nổi giận: “Chạy xong trong vòng hai giờ! Nếu không thì thêm mười vòng nữa! Cho đến khi mệt ngất đi thì thôi!”

Lông mày Thẩm Thanh Trúc nhíu lại, liếc nhìn Hồng giáo quan trên đài diễn võ, khắc một bãi nước bọt sang bên cạnh, mới nghiêm túc chạy.

Ba mươi vòng, hắt chạy tổng cộng một tiếng rưỡi.

Còn mười vòng của Bách Lý Phì Phì, cũng chạy đủ một tiếng rưỡi.

Nhưng Hồng giáo quan cũng có thể nhìn ra hắt thực sự đã cố gắng hết sức, có một Thẩm Thanh Trúc không phục quản giáo ở phía trước, Hồng giáo quan lập tức cảm thấy tên mập nhỏ này dễ nhìn hơn nhiều, cũng không thúc giục.

Đợi đến khi Bách Lý Phì Phì chạy xong nằm vật ra đất thì bầu trời đã xuất hiện một vệt trắng, ngoài hắt ra, những người khác cơ bản đều đã hoàn thành số vòng của mình.

Lâm Thất Dạ dìu Bách Lý Phì Phì nửa sống nửa chết về ký túc xá, tên này vừa tiếp xúc với giường, giống như bùn nhão đổ lên trên, mồ hôi toàn thân thấm ướt ga giường, vẽ mặt như sắp chết.

“Chết tiệt... Tôi một đêm này... đã chạy hết nửa đời người... mệt chết tôi rồi... Tôi phải ngủ một lát...” Tiếng nói của Bách Lý Phì Phì vừa dứt, một tiếng còi sắc nhọn lại một lần nữa truyền đến từ bên ngoài...

““Đùa tôi à?””

Bách Lý Phì Phì vừa khóc lóc vừa liều mạng chạy về phía sân huấn luyện, không biết sức lực từ đâu ra, rõ ràng vừa rồi còn là một đồng bunn nhão trên giường, bây giờ đã chạy nhanh như bay!

Chương 131 - Bánh bao trắng và thịt sống

Vì màn đêm đã tan, Lâm Thất cũng chỉ có thể dựa vào tốc độ của mình chạy về phía sân huấn luyện, may mắn là tốc độ của cậu không chậm, lần này vẫn đến sân huấn luyện trong vòng ba phút.

Lần này, số người đến đúng giờ rõ ràng đã tăng lên không ít.

Chỉ có điều vẫn còn vài người vừa chạy xong 20 vòng, hoặc là tụt lại phía sau, hoặc là vừa chạy đến sân huấn luyện thì mắt trợn trắng, ngất xỉu ngay tại chỗ.

Người trước vừa ngất, người sau một nhóm nhân viên y tế khiêng cáng chạy âm âm từ bên cạnh đến, như ném bao cát vậy, khiêng người lên cáng, vui vẻ không biết mang đi đâu, thành thạo đến mức khiến người ta kinh ngạc.

Huấn luyện viên Hồng nhìn đồng hồ bấm giờ, gật đầu hài lòng.

““Rất tốt, lần này phần lớn mọi người đều đến đúng giờ, có tiến bộ.””

Tiếp đó, ông ta nói tiếp: ““Hai mươi phút tiếp theo là thời gian ăn cơm của các người, trong vòng hai mươi phút mà không quay lại đây, các người biết hậu quả sẽ thế nào.””

Nói xong, ông ta liền dẫn theo hai huấn luyện viên khác, không ngoảnh lại mà quay người rời đi.

Tất cả tân binh nhìn nhau, sau đó đồng loạt chạy như điên về phía nhà ăn! V I P T R U Y E N F U L L - K h o t r u y ệ n đ i c h m i ễ n p h í

Ngay cả Bách Lý Phì Phì vốn đã chết cũng phấn chấn hẳn lên, hai mắt sáng rực chạy ở phía trước, biểu cảm như muốn nuốt sống cả nhà ăn vậy.

Đợi đến khi đám tân binh như hổ đói xông vào nhà ăn, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đột nhiên sững sờ tại chỗ.

Chỉ thấy trong nhà ăn rộng lớn, bày biện từng chiếc bàn vuông, trên bàn đặt hai chiếc chậu lớn, một chậu đựng đầy bánh bao trắng, một chậu đựng đầy thịt.

Còn có cả những vệt máu... thịt sống.

Những tân binh ngơ ngác bước vào nhà ăn, đứng bên những chiếc bàn vuông, nhìn quanh quất.

““Cơm đâu? Thức ăn đâu?””

““Không biết nữa?””

““Đây là gì? Thịt bò sống? Ăn thế nào đây?””

““Có khi lát nữa mỗi bàn phát một cái lẩu, nấu mà ăn...””

““Tôi thấy không giống.””

””” ... ”””

Lâm Thất và Bách Lý Phì Phì đứng ở một bàn, Bách Lý Phì Phì nhú mày, bưng hai chiếc chậu lớn lên, dường như muốn tìm cơm ăn ở đáy chậu.

““Thất Dạ, cậu nói xem bọn họ có ý gì?””

““Không có ý gì cả, chỉ là để chúng ta ăn thôi.””

““Ăn cái này thế nào? Bánh bao trắng thì không có nước, thịt sống nhìn thôi đã thấy buồn nôn... dù có cho một lọ tương

ớt thì cũng được!””

Lâm Thất không nói gì, chỉ chỉ sang bàn bên cạnh. Ở bàn bên cạnh, Trịnh Trung xuất thân từ lính đặc chủng đã mặt không biểu cảm cầm lấy miếng thịt sống, cắn ngấu nghiến, một tay khác cầm lấy bánh bao trắng, vừa lau vết máu trên miếng thịt sống, vừa nhét vào miệng.

““Cái này...”” Bách Lý Phì Phì kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, hồi lâu không nói nên lời.

““Người đâu? Ra đây cho ông một người!”” Thẩm Thanh Trúc ném chiếc bánh bao trong tay vào chậu, lớn tiếng quát.

Một lát sau, một ông lão cầm thìa mặt đen đi ra từ bếp: ““Ai mẹ nó la hét lung tung thế?””

““Làm mấy thứ này, là để cho người ăn à? Coi thường ai vậy?!”” Thẩm Thanh Trúc nheo mắt nhìn ông lão, lạnh lùng nói.

““Thích ăn thì ăn, không ăn thì rút!”” Ông lão tròn mắt, cau kinh đáp trả.

““Ồ?”” Thẩm Thanh Trúc nhướn mày, đang định nói thêm gì đó thì lúc này, lại có thêm vài người bước vào nhà ăn.

Họ khoác trên mình chiếc áo choàng màu xám, trên tay cầm mặt nạ, đi thẳng qua giữa nhà ăn, đến ngồi ở chiếc bàn tròn trong cùng.

Lúc này, tất cả mọi người đều im lặng.

Lần này họ không đeo mặt nạ nhưng tất cả mọi người đều biết, họ là ai.

““Ồ, là mấy đứa nhóc các người.”” Ông lão thấy bảy người này, cười một tiếng.

““Ông Tôn, nhiều năm như vậy rồi, ông vẫn còn nấu cơm cho tân binh ở nhà ăn à?”” Vương Diện có khuôn mặt thanh tú thấy ông lão đến, vội vàng đứng dậy, cung kính nói.

Những người khác trong đội Mặt nạ cũng lần lượt đứng dậy, cúi đầu chào ông Tôn.

““Hừ, cái bộ xương già này của tôi, lại không lên chiến trường được, chỉ có thể ở trong cái bếp núc tồi tàn này phát huy chút nhiệt lượng còn lại thôi.”” Ông Tôn xua tay, không mấy để tâm nói.

““Rời đi lâu như vậy, thực sự rất nhớ tay nghề của ông, lần này lại phải làm phiền ông rồi.””

““Thôi, đừng có nói nhiều như vậy, cứ chờ ở đây đi, tôi đi làm cho các người mấy món ăn.”” Ông Tôn cảm thía, quay người đi về phía bếp, hoàn toàn coi những tân binh như không khí.

Có đội Mặt nạ ở đây, những tân binh khác cũng không dám ngăn cản ông Tôn nữa, chỉ có thể cau mày nhìn bánh bao trắng và thịt sống trong chậu, không nhúc nhích.

““Ăn đi.”” Lâm Thất đưa tay lấy một chiếc bánh bao trắng từ trong chậu ra, cắn một miếng.

Bánh bao rất cứng, lại không có chút mùi vị nào, ăn vào như nhai sáp.

““Tôi... tôi không ăn nổi.”” Bách Lý Phì Phì nhìn thấy thịt sống, cảm thấy hơi buồn nôn.

““Không ăn, sẽ không trụ nổi buổi huấn luyện hôm nay đâu.”” Lâm Thất vừa nhai bánh bao, vừa khẽ nói: ““Hơn nữa sau này lên chiến trường, không ai có thể đảm bảo ở đâu cũng có cơm ăn, không muốn chết đói thì phải học cách thích nghi sớm thôi.””

Nói xong, Lâm Thất lại lấy ra một miếng thịt sống, hít một hơi thật sâu, nhắm mắt cắn một miếng lớn. Bách Lý Phì Phì nghiêng răng, cũng lấy một chiếc bánh bao từ trong chậu ra cắn.

Molly đứng bên cạnh quan sát hồi lâu, cuối cùng cũng hạ quyết tâm, ôm lấy miếng thịt sống trong chậu cắn, còn Tào Uyên đứng đối diện cô đã mặt không đổi sắc ăn hết một miếng thịt, khiến những tân binh xung quanh kinh ngạc cả năm.

Sắc mặt Thẩm Thanh Trúc hơi chùng xuống, hừ lạnh một tiếng rồi cũng bắt đầu ăn.

Dần dần, số tân binh bắt đầu ăn thức ăn ngày càng nhiều nhưng phần lớn mọi người vẫn đứng tại chỗ với vẻ mặt kháng cự, thà để bụng đói chứ không chịu ăn thứ trước mắt.

Trong căn phòng trên tầng hai, Hồng giáo quan cúi đầu nhìn xuống toàn bộ nhà ăn, khẽ gật đầu.

““Không tệ, số người ăn được nhiều hơn khóa trước, trong đó có một vài mầm non tốt.””

““Ừm, tên Trịnh Trung kia quả nhiên là lính đặc chủng, ăn mà không nhú mảy, tên Lâm Thất kia cũng không tệ nhưng điều khiến tôi không ngờ là, Thẩm Thanh Trúc cũng ăn...””

““Hừ, hắn ta chỉ là một tên lính lưu manh!””

““Lão Hồng à, nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài, tôi thấy hắn ta chỉ là tính cách hơi gai góc thôi, bản chất vẫn không tệ.””

““Ông còn khá coi trọng hắn ta à?””

““Con người mà, luôn thay đổi, khóa huấn luyện một năm này sẽ thay đổi rất nhiều thứ, đến ngày họ rời khỏi đây, ai biết sẽ như thế nào.””

Hồng giáo quan nhún vai, không nói gì.

““Nói thật, đến thời đại này rồi, chúng ta còn cần phải nghiêm khắc như vậy không?”” Một giáo quan mới đến bên cạnh do dự hỏi: ““Cho dù có khó khăn đến mấy, cũng không đến mức phải ăn thịt sống chứ?””

Hồng giáo quan từ từ nhắm mắt lại, dường như đang nhớ lại điều gì đó: ““Tám mươi năm trước, khi người canh gác mới thành lập, vừa đúng lúc gặp phải đại nạn, khắp nơi đều thiếu lương thực... Những năm đó, các bậc tiền bối đều gặm vỏ cây, nhai rễ cỏ, cầm dao liều mạng với bí ẩn!

Cho dù bây giờ kinh tế phát triển rồi nhưng có những thứ vẫn không thể quên! Mỗi khóa tân binh đến huấn luyện, bữa đầu tiên đều phải ăn thịt sống! Không cho họ ăn rễ cỏ và vỏ cây đã là rất tốt rồi, đây là truyền thống của người canh gác chúng ta, trước kia như vậy, bây giờ như vậy, tương lai... vẫn như vậy.””

Hồng giáo quan dừng lại một chút, mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, chậm rãi nói:

““Cho đến một ngày nào đó, đất nước này không còn cần đến người canh gác nữa thì những truyền thống cổ xưa này cũng sẽ theo những bí mật không ai biết đến, mãi mãi chôn vùi trong lịch sử...””

Chương 132 - Người đại diện của thời gian 1

Ngay khi Lâm Thất Dạ và những người khác đang nhắm mắt ăn thịt sống, một mùi thơm đột nhiên xuất hiện trong phòng ăn, tất cả mọi người đều phấn chấn, đồng loạt quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy lão Tôn kéo một cái khay lớn, trên đó đặt đầy các món ăn, nhanh chóng đi đến trước mặt mọi người trong đội Mặt nạ.

“Thịt kho tàu, gà hầm nấm, kiến leo cây, cá lóc hấp... ôi! Tuyệt vời quá à?! ” Xoáy nhìn thấy đầy bàn toàn là những món ăn ngon, nuốt nước bọt, mắt sáng rực.

“He he, mấy đứa nhỏ hiếm khi về thăm một lần, tất nhiên phải làm cho các con mấy món ngon rồi.” Đôi bàn tay đầy vết chai sạn của lão Tôn xoa xoa vào tạp dề, cười toe toét.

“Cảm ơn lão Tôn.”

“Cảm ơn lão Tôn!”

Những thành viên khác cũng lần lượt cảm ơn, sau đó cầm đũa, vừa nói vừa cười vừa ăn uống thỏa thích.

Ừc——!

Trong căn phòng ăn yên tĩnh, tiếng nuốt nước bọt liên tục vang lên, ngay cả những tân binh vừa nãy còn miễn cưỡng ăn được bánh bao bột mì trắng khi ngửi thấy mùi này, lập tức không nuốt nổi nữa.

Hơn hai trăm đôi mắt dõi meo nhìn chăm chăm vào chiếc bàn tròn lớn của đội Mặt nạ, như thể khoảnh khắc tiếp theo sẽ xông lên cướp đồ ăn.

Vương Mặt liếc nhìn họ, lặng lẽ đặt cây Ưng Uyên bên hông lên bàn...

Sau đó cúi đầu tiếp tục ăn.

“Tôi không phục! Tại sao họ có thể ăn ngon uống sướng, còn chúng tôi chỉ có thể gặm bánh bao, ăn thịt sống!” Một tân binh không nhịn được mà phàn nàn.

“Hừ.” Lão Tôn mặt mày sa sầm, trả lời một cách khó chịu: “Đợi đến khi mấy đứa nhỏ các người đi ra khỏi doanh trại này, sau này khi trở về, ta cũng sẽ làm cho các người một bàn tiệc thịnh soạn như vậy!”

Ngay lúc này, Vương Mặt như nhớ ra điều gì đó, vẫy tay về phía Lâm Thất Dạ.

“Thất Dạ, lại đây ăn cùng.”

Xoẹt——!!

Tất cả tân binh đột ngột quay đầu, nhìn chăm chăm vào Lâm Thất Dạ đang gặm thịt sống.

Lâm Thất Dạ nhướn mày, do dự một lúc rồi bung bát của mình đi đến bên bàn tròn của đội Mặt nạ, ngồi xuống.

“Lại đây, ăn miếng gà nào.” Vương Mặt lấy một cái bát nhỏ sạch, bắt đầu gấp thức ăn cho Lâm Thất Dạ,

“Xoáy, gấp mấy miếng cá bên kia cho Thất Dạ.”

“Được ngay.”

“Canh thịt cũng lấy một ít, ngon lắm.”

“Tôi đi lấy cho cậu ấy đôi đũa.”

“Cơm thì sao? Cơm còn đủ không? Không đủ thì tôi còn ở đây.” Hoa Hồng đứng dậy múc cơm cho Lâm Thất Dạ.

Đội Mặt nạ đối xử với Lâm Thất Dạ rất lịch sự, lịch sự đến mức Lâm Thất Dạ có chút ngượng ngùng, liên tục xua tay:

“Không cần không cần, các anh cứ ăn đi, tôi chỉ đến hỏi vài câu thôi, tôi ăn của tôi là được.”

Nguyệt Quỷ sừng sốt: “Có đồ ngon không ăn, còn ăn thịt sống à?”

“Ừ.”

“Ôi... cậu xem mấy người đồng đội phía sau cậu kìa, mắt họ đều xanh cả rồi, thật sự không ăn một chút nào sao?”

“Tôi là tân binh, tôi ăn những gì mà tân binh nên ăn.” Lâm Thất Dạ kiên quyết lắc đầu.

Thấy Lâm Thất Dạ đã nói như vậy, mọi người trong đội Mặt nạ cũng đành ngồi xuống, Vương Mặt nhìn Lâm Thất Dạ với ánh mắt khen ngợi, lên tiếng:

“Cậu muốn hỏi về vấn đề người đại diện à?”

“Đúng vậy.”

“Hỏi đi, chỉ cần ta biết, ta sẽ nói cho ngươi.”

Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lát: “Người đại diện và Thần, rốt cuộc là quan hệ gì?”

“Câu hỏi này của ngươi, hỏi thật là thâm sâu...” Vương Mặt suy nghĩ hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng: “Về bản chất, quan hệ giữa người đại diện và Thần thực ra chỉ có hai chữ, ‘giao kèo’.”

“Giao kèo?”

“Thần vì một số lý do, thường sẽ không trực tiếp xuất hiện trong xã hội loài người, nếu họ muốn làm gì đó thì nhất định

phải tìm một người thích hợp để giúp họ hoàn thành, lúc này, con người và Thần sẽ hình thành một loại giao kèo bí ẩn.

Bản chất của giao kèo, thực ra chính là trao đổi, Thần sẽ ban cho người đại diện một phần thần lực của mình, còn người đại diện, như một sự trao đổi, cần giúp Thần hoàn thành một số việc.

Tất nhiên, không phải ai cũng có thể trở thành người đại diện, chỉ khi chính Thần công nhận người, người mới có tư cách trở thành người đại diện, từ đó hoàn thành giao kèo này.”

“Giao kèo...” Lâm Thất Dạ lẩm bẩm hai chữ này, giữa hai hàng lông mày tràn đầy vẻ nghi hoặc.

Nếu đã ký giao kèo thì không có lý gì hắn lại chẳng biết gì cả, Thiên sứ đã ban cho hắn một phần thần lực của mình nhưng lại không hề nhắc đến việc hắn phải làm gì...

So với giao kèo, Lâm Thất Dạ cảm thấy đây giống như một sự ban tặng hơn.

“Vậy anh phải giúp Thần thời gian làm gì?” Lâm Thất Dạ nhìn Vương Mặt, sau đó nhận ra câu hỏi mình vừa hỏi có hơi vô lễ, liền bổ sung thêm: “Nếu không thể nói thì coi như tôi chưa hỏi.”

“Không có gì không thể nói.” Vương Mặt lắc đầu: “Khoảng tám chín năm trước, khi tôi còn là một người bình thường, hôm đó tôi mơ mơ màng màng đi trên đường lớn, bên cạnh có một chiếc xe tải say rượu lao về phía tôi.

Tôi không kịp phản ứng, ngay khoảnh khắc tôi sắp bị tông bay, thời gian xung quanh đột nhiên dừng lại.

Sau đó, Thần thời gian từ hư vô bước ra, ký giao kèo với tôi, ban cho tôi Thần khư của ngài, còn như một sự trao đổi, tương lai tôi nhất định phải vào Cao Thiên Nguyên, từ bên trong lấy ra một thứ đồ cho ngài.”

“Cao Thiên Nguyên?” Lâm Thất Dạ sửng sốt: “Vùng đất của chư thần trong thần thoại Nhật Bản?”

Chương 133 - Chương 133:

Người đại diện của thời gian

2

“Đúng vậy.”

“Nó thực sự tồn tại sao?”

“Thần thời gian nói tồn tại thì chắc chắn là tồn tại, chỉ là... đến giờ tôi vẫn chưa tìm thấy.” Vương Mặt bắt lực thở dài.

Lâm Thất Dạ gật đầu: “Vậy anh gia nhập Người canh gác, là lựa chọn của riêng anh?”

“Đúng vậy, thực ra trước khi tôi gia nhập Người canh gác, người đại diện của Ác thần trong giáo hội Cổ Thần đã từng tìm đến tôi, muốn tôi gia nhập họ.” Vương Mặt bình tĩnh nói: “Nhưng tôi đã từ chối.”

Lâm Thất Dạ suy nghĩ: “Bởi vì mục tiêu mà Thần thời gian giao cho anh, không liên quan đến việc anh gia nhập phe nào nên họ cảm thấy có thể kéo anh vào nhóm của họ?”

“Đúng vậy, thậm chí một số người trong giáo hội Cổ Thần đã tìm ra manh mối về Cao Thiên Nguyên nhưng tôi thực sự không muốn cùng bọn họ làm việc, cuối cùng vẫn từ chối.”

“Sau đó thì sao? Họ từ bỏ sao?”

“Không đơn giản như vậy, người của giáo hội Cổ Thần đều là một đám điên, nếu không thể kéo người vào nhóm, bọn họ sẽ nghĩ mọi cách giết người.

Lúc tôi mới gia nhập Người canh gác, đã bị bọn họ phục kích ba bốn lần, nếu không phải tôi mạng lớn, chắc cũng không sống được đến bây giờ.” Vương Mặt nhún vai: “Nhưng bây giờ, bọn họ không dám đến tìm tôi nữa.”

“Tại sao?”

“Bởi vì bọn họ không chắc đánh lại tôi, hơn nữa...” Ánh mắt Vương Mặt dừng lại trên những thành viên khác trên bàn, khoe miệng nở nụ cười: “Tôi có một nhóm đồng đội rất đáng tin cậy, dù là đơn đấu hay hỗn chiến, bọn họ cũng không dám động đến tôi.”

“Khụ khụ khụ, đội trưởng... Đang ăn cơm, tốt nhất đừng đột nhiên kích động, dễ buồn nôn...” Biểu cảm của Xoáy nước có chút kỳ quái.

“Nhưng tôi nói sự thật mà.”

“Cho dù là như vậy, anh cũng có thể đợi đến lúc không có ai rồi nói mà, bây giờ nói... Thật ngại quá!” Hoa Hồng tức giận trừng mắt nhìn Vương Mặt.

“Ừm... Lần sau tôi sẽ chú ý.”

Lâm Thất Dạ ngậy người ngồi đó, nhìn bảy người trước mặt cười đùa chửi bới, một lúc lâu sau, khoe miệng mới nở một nụ cười nhàn nhạt...

Bên ngoài nhà ăn, tiếng còi sắc nhọn lại một lần nữa vang lên!

Xoẹt——!

Lâm Thất Dạ còn chưa kịp phản ứng, bảy người của đội Mặt Nạ trước mặt hắn đã đột ngột đứng dậy, nhòe chân bắt đầu chạy ra ngoài.

Đợi đến khi Xoáy nước chạy được hai bước, đột nhiên sức tĩnh.

“Không đúng, chúng ta đâu phải tân binh... Chúng ta chạy cái gì?”

“... Phản xạ có điều kiện.” Vương Mặt gãi đầu, liếc nhìn đại sảnh, phát hiện tất cả tân binh đều đang nhìn chằm chằm vào bọn họ, có chút ngượng ngùng ho hai tiếng,

“Cái kia... Chúng ta tiếp tục ăn, tiếp tục ăn...”

Mọi người trong đội Mặt Nạ lại ngồi xuống, giả vờ không nhìn thấy chuyện vừa xảy ra, tiếp tục ăn.

Những tân binh thu hồi ánh mắt, vô thức liếc nhìn thời gian trên tường, mới chỉ mười phút kể từ khi bắt đầu ăn, còn sớm hơn nhiều so với thời hạn hai mươi phút...

Sao lại thôi còi nữa rồi?!

Tuy nhiên, bọn họ vẫn buông chiếc bánh bao trong tay xuống, quay đầu chạy về phía sân tập, dù sao cũng không ai muốn vì đến muộn mà phải chạy thêm vài vòng.

Bách Lý Phì Phì bị chiếc bánh bao trắng nhét nghẹn, điên cuồng vỗ ngực, vẫy tay với Lâm Thất Dạ, quay người chạy ra ngoài.

“Tôi đi trước, các người cứ ăn tiếp đi.” Lâm Thất Dạ quay người nói.

“Ừ, đi đi.” Vương Mặt mỉm cười: “Đợi đến lần gặp mặt tiếp theo, chúng ta sẽ ở bên ngoài trại huấn luyện.”

“Các người sắp đi rồi sao?”

“Đúng vậy, ở phương Bắc lại xuất hiện một bí ẩn ‘Hải’ cảnh, chúng tôi ăn xong sẽ phải đi ngay.”

“Được, chúc các người khai hoàn.”

Lâm Thất Dạ vẫy tay với bọn họ, nhanh chóng chạy ra khỏi nhà ăn.

Đợi đến khi tất cả mọi người trong nhà ăn đều đi hết, xung quanh lập tức trở nên yên tĩnh.

“Ôi, không có ánh mắt ghen tị của tân binh, ăn cơm cũng không thấy ngon nữa.” Xoáy nước buồng đôi đũa trong tay xuống, thở dài.

“... Thật là thú vị.” Thiên Bình trợn trắng mắt.

“Vì đã ăn no rồi, chúng ta cũng nên đi thôi.” Vương Mặt thấy không ai động đũa nữa, liền xách chiếc hộp đen bên cạnh lên, từ từ đứng dậy.

“Ừ, đi thôi, đừng để người ta đợi lâu.” Nguyệt Quỷ lau miệng.

Những người còn lại cũng lần lượt đứng dậy, khoác áo choàng, xách hộp đen, sải bước đi về phía cửa ra vào của nhà ăn.

Ánh nắng dịu dàng xuyên qua những ô cửa sổ sạch sẽ, rọi vào nhà ăn trống trải, bảy người họ sóng vai tiến về phía trước, gió nhẹ từ cửa chính nhẹ nhàng thổi vào, thổi bay một góc áo choàng màu xám.

Trên con đường lát gạch sạch sẽ không một hạt bụi, bóng dáng của họ phản chiếu rõ nét.

Bọn họ đeo hộp đen sau lưng, cúi đầu, đeo mặt nạ của mình...

Bước ra ngoài.

Cả nhà ăn hoàn toàn chìm vào im lặng.

Trong căn bếp chật hẹp, ông lão Tôn có thân hình hơi khom đứng bên ô cửa sổ nhỏ, im lặng nhìn bóng lưng họ rời đi...

Hốc mắt ông hơi đỏ nhưng ánh mắt lại tràn đầy kiên định.

Một lát sau,
Ông đứng nghiêm, ưỡn ngực,
Hướng về phía họ rời đi,
Chào theo nghi thức quân đội!

...

Sân tập.

“Những sinh vật bí ẩn đến từ thần thoại, truyền thuyết, lời đồn đại dân gian, chính là kẻ thù chính của chúng ta, những Người canh gác!”

“Năng lực của chúng kỳ lạ muôn hình vạn trạng, đặc điểm của chúng cũng không giống nhau nhưng không nghi ngờ gì nữa, chúng mạnh hơn nhiều so với con người phàm trần!”

“Còn chúng ta, muốn chiến đấu với loại tồn tại này, dựa vào cái gì?”

Chương 134 - Chương 134:

Sức mạnh của tiền

Trên đài diễn võ, một giáo quan xa lạ đứng ở giữa, ánh mắt lướt qua đám tân binh.

Thẩm Thanh Trúc lười biếng giơ tay: “Báo cáo! Dựa vào Cẩm Khư mạnh mẽ!”

Giáo quan cười lạnh hai tiếng: “Cẩm Khư... Thật sự là chỗ dựa quan trọng nhất của con người khi chiến đấu với bí ẩn nhưng nó không có nghĩa là tất cả, trừ khi Cẩm Khư của cô rất mạnh, mạnh đến mức chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay là có thể giết chết bí ẩn...”

Cô làm được không?”

Thẩm Thanh Trúc nhướng mày: “Tôi làm được.”

“Cẩm Khư của cô là?”

“Chuỗi 068, [Khí Mân].”

Giáo quan:...

Giáo quan giả vờ như không nghe thấy gì, đứng thẳng người: “Còn ai có câu trả lời khác không?”

Trong đám đông, một cậu bé mập đột nhiên giơ tay.

“Báo cáo! Dựa vào tiền!”

Giáo quan:???

“Tiền? Cậu nói cho tôi biết, dựa vào tiền thì chiến đấu với bí ẩn như thế nào? Đổi tiền thành tiền xu rồi ném chết nó

sao?” Giáo quan tức đến bật cười, ông quay sang nhìn tất cả tân binh, nghiêm túc nói:

“Chiến đấu với bí ẩn, ngoài Cẩm Khư ra, chúng ta còn cần thể lực mạnh mẽ! Và kỹ thuật chiến đấu!

Mà kỹ thuật chiến đấu lại chia thành vũ khí lạnh và vũ khí nóng, vũ khí nóng khi đối phó với bí ẩn cấp thấp có lẽ hữu dụng nhưng đến cấp cao, chiến đấu bằng vũ khí lạnh mới thực sự là chân lý!

Hôm nay, để tôi dạy các cậu, cận chiến bằng vũ khí lạnh!”

Bên kia bãi tập, Hồng giáo quan và hai giáo quan khác đứng cùng nhau, nhìn xa xa cảnh tượng này.

“Hồng giáo quan, vị Hàn giáo quan mới đến này, lai lịch thế nào?” Giáo quan bên cạnh nghi hoặc hỏi.

“Đây là cao thủ cận chiến được điều từ tổng bộ đến, sáng nay mới đi máy bay đến, tuy là lần đầu tiên dẫn tân binh nhưng tôi rất khán hảo anh ta.” Ánh mắt Hồng giáo quan tràn đầy sự tán thưởng.

“Hôm nay mới đến, lần đầu dẫn tân binh?” Một giáo quan khác cau mày: “Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Không thể nào, thực lực cận chiến của vị Hàn giáo quan này, ở trong nước là đỉnh cao, chúng ta cứ yên tâm về đánh bài đi.”

“Ồ... Cũng được!”

Ba người lặng lẽ rời đi, không làm kinh động đến bất kỳ ai.

Còn trên đài diễn võ, Hàn giáo quan vẫn đang hăng say giảng giải về vũ khí lạnh.

“Trong số những người canh gác, ngoại trừ một số ít trường hợp đặc biệt, phần lớn đều sử dụng vũ khí chế thức, tức

là Dao Tinh Trần!” Hàn giáo quan cầm trong tay một thanh đao thẳng, rút đao ra khỏi vỏ,

“Đao thẳng có rất nhiều ưu điểm, ở đây tôi sẽ không nói chi tiết, hôm nay tôi chủ yếu sẽ nói với các cậu về kỹ thuật sử dụng đao thẳng!

Muốn sử dụng tốt đao thẳng, yếu quyết đầu tiên chính là tốc độ phản ứng! Tốc độ phản ứng nhanh hay chậm...”

Hàn giáo quan trên đài dùng đao thẳng biểu diễn nhiều kiểu rút đao, thu đao, đâm tấn binh bên dưới nghe say sưa.

Còn Lâm Thất thì nghe có chút buồn ngủ, không phải vì Hàn giáo quan giảng không hay, mà là vì những gì ông ấy nói, Trần Mục Dã đều đã dạy, hơn nữa còn dùng vô số lần đau đớn để khắc ghi vào trong lòng hần.

Lúc này, lợi ích của việc mở bếp nhỏ đã thể hiện rõ.

“Bây giờ, tôi sẽ tìm một vài người đến để biểu diễn.” Hàn giáo quan giảng xong về đao pháp, ném thanh đao thẳng trong tay sang một bên, từ trên giá bên cạnh lấy xuống hai thanh đao gỗ.

“Vừa nãy người nói dùng tiên đánh bại bí ẩn kia, cậu lên đây, biểu diễn cho mọi người xem nào!” Hàn giáo quan liếc mắt liền nhìn thấy Bách Lý Phì Phì bên dưới, ra hiệu cho hần.

Bách Lý Phì Phì gãi đầu, có chút vụng về trèo lên đài diễn võ, nhận lấy đao gỗ từ Hàn giáo quan.

“Những gì tôi vừa nói, cậu đều nhớ chứ?”

Bách Lý Phì Phì do dự một lát: “Không...”

... không nhớ thì dùng năng lực tiên tệ của cậu đi!” Hàn giáo quan cười một tiếng: “Để tôi mở rộng tầm mắt, xem dùng tiên đánh thắng bí ẩn như thế nào!

Lần này tôi tấn công, cậu theo cách tôi vừa nói mà phòng thủ, nếu không nhớ thì cứ dựa vào bản lĩnh!”

“Ồ...”

Hàn giáo quan cầm đao gỗ chém trước người Bách Lý Phì Phì, đôi mắt hơi nheo lại, còn Bách Lý Phì Phì thì cứng ngắc cầm đao, toàn thân lỗ hổng trăm chỗ.

Hàn giáo quan cười lạnh một tiếng, bước lên một bước, đao gỗ trong tay vung ra với tốc độ nhanh như chớp!!

Ngay khi đao sắp chạm vào Bách Lý Phì Phì, một lớp màn sáng màu vàng chói mắt đột nhiên bật ra, bảo vệ hần ở giữa.

Bốp——!

Chỉ nghe một tiếng động nhẹ,

Đao gỗ trong tay Hàn giáo quan...

Gãy thành ba khúc.

Hàn giáo quan: (???)

Bách Lý Phì Phì: |???)?

Bầu không khí tại hiện trường đột nhiên đông cứng lại.

Toàn thân được bao phủ trong ánh sáng vàng, trông như một bóng đèn lớn, Bách Lý Phì Phì gãi đầu, vội vàng tắt [Dao Quang], ánh sáng vàng lập tức biến mất không còn dấu vết.

Thứ có thể trấn áp Cẩm Khư kia, dường như chỉ có hiệu quả với Cẩm Khư trong cơ thể con người, còn đối với những vật phẩm đặc biệt khác thì không có tác dụng.

Hần có chút ngượng ngùng mở lời: “Cái kia... huấn luyện viên Hàn, xin lỗi, vừa nãy quên tắt chế độ ứng phó khẩn cấp tự động rồi...”

Huấn luyện viên Hàn nhìn thanh đao gỗ trong tay mình, ánh mắt nhìn Bách Lý Phì Phì có chút không tốt.

Bách Lý Phì Phì tháo sợi dây chuyền xuống, bỏ vào túi, vẻ mặt thành thật nói: “Xin lỗi huấn luyện viên Hàn, hay là thử lại lần nữa?”

Huấn luyện viên Hàn hít sâu một hơi, ném nửa thanh đao gỗ trong tay sang một bên, đổi một thanh đao gỗ mới.

Chương 135 - Chương 135:

Huấn luyện viên Hàn sụp đổ

1

“Được, vậy thì thử lại lần nữa.”

Xoẹt——!!

Xoẹt——!

Lần này, đao gỗ không bị lớp màn sáng màu vàng kỳ lạ nào cản lại nhưng ngay khi đao sắp chạm vào Bách Lý Phì Phì, nó tự bốc cháy!

Chỉ trong nửa giây, thanh đao gỗ trong tay huấn luyện viên Hàn đã bị đốt cháy chỉ còn lại một cái cán.

Huấn luyện viên Hàn:...

“A! Quên tắt tường lửa tự động rồi! Xin lỗi huấn luyện viên Hàn!!” Bách Lý Phì Phì bừng tỉnh, vội vàng tháo một chuỗi hạt trên cổ tay xuống,

“Hay là chúng ta thử lại...”

“Cút xuống.”

“Vâng!”

Huấn luyện viên Hàn ném cây gậy đang cháy trong tay xuống, xoa xoa khóe mắt, dường như có chút mệt mỏi...

Một lúc sau, ông thở dài, ánh mắt lướt qua những tân binh, chỉ vào Lâm Thất Dạ bên cạnh Bách Lý Phì Phì.

“Cậu, lên đây.”

“Vâng.”

Lâm Thất Dạ nhẹ nhàng nhảy lên đài diễn võ, đứng trước mặt ông, đưa tay nhận lấy đao gỗ.

“Cậu... trên người không có Cẩm Vật chứ?” Huấn luyện viên Hàn nghi ngờ liếc nhìn Lâm Thất Dạ.

“Không có.”

“Được, những gì vừa dạy các cậu đã nhớ chưa?”

“Nhớ rồi.”

“Ừm, tiếp theo tôi sẽ nói về cách tấn công mới, cậu có thể không đỡ được nhưng không sao, tôi sẽ không ra tay quá nặng.” Huấn luyện viên Hàn thấy cuối cùng cũng có một người bình thường, tâm trạng dường như vui vẻ hơn rất nhiều.

Ông quay mặt về phía toàn thể tân binh, giải thích: “Vừa nãy tôi đã nói về một số phương pháp dùng đao cơ bản, bây giờ sẽ trình diễn cho các cậu một động tác vung đao có độ khó cao hơn, động tác này khéo léo tận dụng góc chết thị giác của con người, đồng thời có thể phát huy tối đa tốc độ của đao, tính thực dụng rất cao, uy lực cũng rất lớn.

Bây giờ tôi sẽ trình diễn cho các cậu xem.”

Huấn luyện viên Hàn quay người lại, đối mặt với Lâm Thất Dạ, bước tới nửa bước, thanh đao gỗ trong tay đột nhiên vung ra, với một góc độ cực kỳ hiểm hóc chém về phía Lâm Thất Dạ!

Bốp——!

Chỉ nghe một tiếng động nhẹ,

Lâm Thất Dạ một tay cầm đao, dễ dàng đỡ được đòn tấn công nhanh như chớp này.

Huấn luyện viên Hàn: (°?°)?

Lâm Thất Dạ: (￣▽￣)~* Khen! Đao pháp tốt!

Hai người cứ thế đứng sát vào nhau, bốn mắt nhìn nhau.

Huấn luyện viên Hàn há hốc mồm, ánh mắt như muốn nói: “Sao cậu đỡ được?”

Lâm Thất Dạ: Ủm? Khó lắm sao?

“Khụ khụ khụ, vừa rồi chỉ là một màn trình diễn đơn giản, có thể thấy, tân binh này có nền tảng đao pháp rất vững chắc, phản ứng cũng rất nhanh... Tiếp theo, tôi sẽ chính thức trình diễn cho mọi người xem.”

Huấn luyện viên Hàn cố gắng hóa giải sự xấu hổ, lùi lại vài bước, một lần nữa vung mạnh đao gỗ!

Bốp!

Lâm Thất Dạ đỡ được.

Huấn luyện viên Hàn không tin vào điều đó, thanh đao gỗ trong tay liên tục chém, tốc độ ngày càng nhanh!

Bốp bốp bốp——!

Một loạt tiếng đao gỗ va chạm vang lên, thanh đao gỗ trong tay Lâm Thất Dạ gần như vung ra tàn ảnh, vững vàng đỡ được mỗi đòn tấn công của huấn luyện viên Hàn...

Mười mấy giây sau, huấn luyện viên Hàn lặng lẽ buông thanh đao trong tay xuống.

Ông nhìn Lâm Thất Dạ vô tội trước mặt, vẻ mặt như gặp ma.

“Học đao rồi à?”

“Một chút thôi.”

“Học với ai?”

“Đội trưởng đội 136, Trần Mục Dã.”

“... ..” Huấn luyện viên Hàn từ từ nhắm mắt lại, có chút chán nản: “Cậu... xuống đi.”

“Vâng.”

Lâm Thất Dạ không chút biểu cảm quay về hàng ngũ, cậu có thể cảm nhận rõ ràng, ánh mắt mọi người nhìn cậu đều rất kỳ lạ...

Huấn luyện viên Hàn lặng lẽ quay người, lẩm bẩm điều gì đó.

“Cố lên! Hàn Lệ! Cậu nhất định được! Bọn họ chỉ là một đám tân binh, một đám gà mờ... không thể có nhiều quái vật như vậy!

Cố lên! Không được bỏ cuộc!

Lần này nhất định tôi được!! “

Ông hít một hơi thật sâu, quay người lại, bắt đầu quan sát kỹ tướng mạo của tân binh...

Không lâu sau, ánh mắt ông dừng lại ở một thiếu niên bình thường, thiếu niên này trông có vẻ hơi liệt mặt, cơ thể cũng không cường tráng... chính là cậu ta!

“Cậu, lên đây.” Huấn luyện viên Hàn nhàn nhạt lên tiếng.

Tào Uyên sững sốt, do dự một lát rồi vẫn bước lên đài diễn võ.

“Cậu có Cẩm Vật trên người không?”

“Không có.”

“Có ai dạy cậu đao pháp không?”

“Không có.”

“Ừm... tốt lắm.” Huấn luyện viên Hàn thở phào nhẹ nhõm, lần này cuối cùng cũng gặp được một người bình thường.

Ông ném thanh đao gỗ trong tay cho Tào Uyên: “Được rồi, chúng ta luyện tập một chút, cậu đỡ... thôi bỏ đi, lần này cậu tấn công, tôi sẽ biểu diễn phòng thủ.”

Rầm——!

Tào Uyên không đưa tay ra đỡ đao, mà để mặc thanh đao gỗ rơi xuống chân mình.

Mắt huấn luyện viên Hàn hơi nheo lại, giọng điệu có chút không tốt: “Cậu có ý gì? Nhặt đao lên.”

Tào Uyên lắc đầu: “Tôi không thể đụng vào đao.”

“Tại sao?”

“Tôi sợ không khống chế được bản thân.”

“Đây chỉ là một thanh đao gỗ.”

“Đao gỗ cũng là đao, chỉ cần có hình dạng của đao, tôi đều không thể tùy tiện đụng vào.”

“... ..” Huấn luyện viên Hàn cau mày, đây là tặc tử gì kỳ lạ vậy?

“Tôi bảo cậu cầm lên thì cậu cầm lên.”

“Tôi thực sự không thể...”

“Cầm lên! Đây là mệnh lệnh!”

“... ..” Tào Uyên bất lực thở dài: “Vậy... được rồi.”

Cậu cúi xuống, chuẩn bị đi nhặt đao.

Cùng lúc đó, sắc mặt Lâm Thất Dạ và những người khác thay đổi, đồng thời lùi lại phía sau hàng chục mét, nhìn huấn luyện viên Hàn với ánh mắt đầy thương cảm...

Huấn luyện viên Hàn sửng sốt, nhìn thấy cảnh này, đột nhiên có một linh cảm không lành.

Ông định nói gì đó thì tay Tào Uyên đối diện đã chạm vào cán đao.

Chương 136 - Chương 136:

Huấn luyện viên Hàn sụp đổ

2

Ầm—— ! ! !

Sát khí đen kịt lấy Tào Uyên làm tâm, bùng nổ dữ dội! Một cột lửa đen ngòm bốc lên ngàn ngút, uy áp khủng bố lan tỏa khắp sân huấn luyện.

Cùng lúc đó, ba huấn luyện viên đang đánh bài trong phòng nghỉ sắc mặt thay đổi, đứng phắt dậy.

“Chết tiệt, có chuyện rồi?!”

“Đi đi đi! Mau đi xem!”

Cơn sát khí này bùng phát quá đột ngột, trực tiếp kinh động đến tất cả các huấn luyện viên trong trại huấn luyện, họ đồng thời nhìn về phía sân huấn luyện, cau mày chặt chẽ.

Sân huấn luyện.

Ngọn lửa sát khí đen kịt bao quanh Tào Uyên, cậu ta cúi trăn, vác trên vai thanh đao gỗ đang bốc cháy, đang cười toe toét với huấn luyện viên Hàn.

Huấn luyện viên Hàn:???

Cái quái gì thế này?

Chỉ chạm vào cán đao thôi, sao lại thành ra cái bộ dạng quỷ quái thế này?

Tôi... tôi chỉ muốn dạy bọn họ dùng đao thôi mà!

Trại tân binh này có thể có người bình thường không?

Á!!??

Trời ơi...

Huấn luyện viên Hàn nhìn Tào Uyên sát khí ngút trời trước mặt, lại nhìn thanh đao gỗ trong tay mình, im lặng một lúc... bèn thuận tay ném nó đi!

Thôi bỏ mẹ đi!

Tào Uyên điên cuồng gào lên một tiếng, thân hình như tia chớp lao tới, thanh đao gỗ trong tay đột nhiên vung ra, ngọn lửa đen như hình trăng lưỡi liềm chém về phía huấn luyện viên Hàn.

Huấn luyện viên Hàn tay không, khóe mắt hơi nheo lại, lẩn người sang một bên, tránh được lưỡi liềm, đồng thời thuận tay nhặt thanh đao thẳng đặt trên mặt đất.

Chỉ nghe một tiếng ngân nhẹ, đao thẳng được rút ra khỏi vỏ!

Một đao trong tay, khí chất của huấn luyện viên Hàn lập tức thay đổi.

Ánh mắt sâu thẳm của ông ta như thể có thể nhìn thấu động tác của Tào Uyên điên cuồng, khi Tào Uyên điên cuồng lóc lên trước mặt ông ta, ông ta đột ngột lùi lại nửa bước, nghiêng người vung đao ra!

Cạch——!

Thanh đao gỗ quần quanh ngọn lửa đen va chạm với thanh đao thẳng của huấn luyện viên Hàn, thế mà lại phát ra tiếng va chạm của kim loại, Tào Uyên điên cuồng cười gằn một tiếng, đột nhiên dùng sức!

Thanh đao thẳng của huấn luyện viên Hàn bị thanh đao gõ hắt ra, không hề hoảng hốt, ông ta đã phán đoán chính xác quỹ đạo của nhát đao tiếp theo của Tào Uyên điên cuồng, dễ dàng tránh né, sau đó liên tục lùi lại mấy bước, ánh mắt ngưng trọng.

“Thất Dạ, Cẩm Khư không phải đã bị trấn áp rồi sao? Sao Tào Uyên vẫn có thể sử dụng?” Bách Lý Phì Phì tiến đến bên tai Lâm Thất Dạ, nghi hoặc hỏi.

“Cẩm Khư trình tự càng cao, hiệu quả trấn áp của Cẩm Vật càng yếu, trấn áp Cẩm Khư của người khác thì không sao, trình tự của Tào Uyên quá cao, căn bản không thể trấn áp hoàn toàn.

Hơn nữa, Cẩm Khư của hắn rất đặc biệt, trạng thái bùng nổ ngay cả bản thân hắn cũng không khống chế được, hiệu quả của Cẩm Vật càng nhỏ hơn.” Lâm Thất Dạ nói ra suy đoán của mình.

“Vậy chẳng phải Cẩm Khư của các giáo quan cũng bị trấn áp rồi sao?” Bách Lý Phì Phì như nghĩ đến điều gì: “Nói cách khác, bây giờ toàn trường chỉ có Tào Uyên có thể sử dụng Cẩm Khư, còn huấn luyện viên Hàn bây giờ hoàn toàn dựa vào kỹ thuật chiến đấu, đang chiến đấu với Tào Uyên điên cuồng?

Đó chính là siêu nguy hiểm trong siêu nguy hiểm!”

Lâm Thất Dạ không trả lời, chỉ nhìn hai người trên đài đang chém giết lẫn nhau, rơi vào im lặng.

“Tất cả mọi người lập tức rời khỏi bãi huấn luyện!” Huấn luyện viên Hàn và Tào Uyên điên cuồng liên tục chém nhau mấy nhát, bị lực mạnh của Tào Uyên chấn lùi lại mấy bước, trầm giọng nói với những tân binh bên dưới.

Với con mắt của ông ta, đương nhiên nhận ra Cẩm Khư của thiếu niên trước mặt, cũng hiểu sơ bộ tình hình hiện tại, dù sao

thì bây giờ Tào Uyên cũng quá nguy hiểm, những tân binh bị trấn áp Cẩm Khư chỉ là một đám người bình thường, nếu tiếp tục ở lại khó tránh khỏi sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Chết tiệt, bây giờ tôi không cảm nhận được Cẩm Khư của mình...” Huấn luyện viên Hàn nghiêng răng, liên tục cố gắng thi triển Cẩm Khư của mình nhưng không có phản ứng gì.

Tào Uyên trong trạng thái điên cuồng, ngay cả Vương Diện cũng cảm thấy khó giải quyết, không có thời gian tăng tốc, cũng không có Ương Uyển như huấn luyện viên Hàn, bây giờ hoàn toàn dựa vào kinh nghiệm chiến đấu và kỹ thuật để đối phó.

Cũng chính vì vậy, Lâm Thất Dạ và những người khác mới thấy được thực lực thực sự của vị giáo quan bí hiểm này!

Bất kể tốc độ của Tào Uyên điên cuồng có nhanh đến đâu, huấn luyện viên Hàn luôn có thể dự đoán được quỹ đạo hành động của hắn, thanh đao thẳng trong tay như có linh hồn, giống như con bướm bay lượn trong tay ông ta, chính xác chặn đứng từng đòn tấn công của Tào Uyên!

Đáng tiếc, ông ta có thể chặn được đòn tấn công nhưng lại không chịu nổi sức mạnh biến thái đó, cũng như ngọn lửa sát khí ập tới!

Trận chiến này, căn bản là không công bằng.

Trong tiếng cười gằn của Tào Uyên điên cuồng, huấn luyện viên Hàn chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ bản thân, liên tục lùi lại.

“Dao Quang.” Bách Lý Phì Phì đeo sợi dây chuyền, đưa tay mũm mĩm ra, chỉ về phía võ đài.

Ánh sáng vàng chói mắt tụ lại thành một bó, như mũi tên lao ra, đập mạnh vào lưỡi đao gỗ, ngay sau đó hình dạng đột

nhien thay doi, bien thanh mot sợi dây thừng màu vàng, trói chặt vào người Tào Uyên điên cuồng.

Tào Uyên điên cuồng gào lên mấy tiếng, ngọn lửa đen trên người càng cháy càng mạnh, chỉ trong hai giây đã đốt đứt sợi dây thừng do Dao Quang biến thành, thoát ra...

Chương 137 - Chương 137: Trăm Bạch

Sau đó quay đầu nhìn Bách Lý Phì Phì bên dưới, lộ ra vẻ mặt dữ tợn.

Bách Lý Phì Phì run rẩy, lùi lại nửa bước, nuốt nước bọt...

“Anh Thất Dạ cứu em!”

Lâm Thất Dạ:...

“Đưa dao cho tôi.” Lâm Thất Dạ bất lực nói.

“A? Được!” Bách Lý Phì Phì thò tay vào túi, nhanh chóng lục tìm.

Lúc này, Tào Uyên điên cuồng đã từ bỏ huấn luyện viên Hàn, hoàn toàn thay đổi mục tiêu, điên cuồng chạy về phía Bách Lý Phì Phì và Lâm Thất Dạ!

Sắc mặt huấn luyện viên Hàn đại biến: “Mau chạy!!”

Ông ta đạp chân, đuổi theo Tào Uyên điên cuồng về phía hai người.

Lâm Thất Dạ cau mày đứng đó, đáy mắt hiện lên hai tia sáng vàng nhạt, một luồng khí thể cường đại tỏa ra từ người anh.

“Tìm thấy rồi!” Bách Lý Phì Phì lấy ra từ trong túi một con dao có chiều dài gần bằng dao Tinh Thần, đưa vào tay Lâm Thất Dạ.

Lúc này, ngọn lửa đen của Tào Uyên điên cuồng đã thiêu đốt đến trước mắt Lâm Thất Dạ!

Thanh đao gỗ quẩn quanh ngọn lửa sát khí chém không khí, trực tiếp vung về phía cổ của Bách Lý Phì Phì, ngay lúc này, một tia sáng trắng lóe lên!

Xoẹt——!

Thanh đao gỗ và tia sáng đao va chạm vào nhau, cứng rắn ngăn cản sự xâm thực của ngọn lửa sát khí, Lâm Thất Dạ hất ngược lại, hất văng thanh đao gỗ của Tào Uyên.

Bách Lý Phì Phì kinh hồn bạt vía đứng sau lưng Lâm Thất Dạ, vuốt ve trái tim nhỏ đang đập thành thịch.

“Mẹ kiếp... dọa chết tiêu gia rồi!”

Lâm Thất Dạ khẽ ồ lên một tiếng, cúi đầu nhìn con dao trong tay, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

“Rõ ràng là tôi không chạm vào thanh đao gỗ, tại sao...”

“Cấm Khư trên con dao này được gọi là [Tiểu Trảm Bạch], Cấm Khư nhân tạo, là bản sao của thần binh [Trảm Bạch] trình tự 061, khi xuất đao có thể bỏ qua khoảng cách năm mét, không phải là Cấm Vật lợi hại gì.”

Bách Lý Phì Phì xoa xoa bụng: “Cái [Trảm Bạch] thực sự đó là một trong những bộ sưu tập của nhà chúng tôi, nghe nói có thể trực tiếp bỏ qua khoảng cách ngàn mét, trong phạm vi ngàn mét, chỉ cần vung một nhát đao, vạn vật đều phải khuất phục.”

“Kinh khủng vậy sao?” Lâm Thất Dạ cầm Tiểu Trảm Bạch chơi đùa, kinh ngạc nói.

“Đương nhiên rồi, những Cấm Vật mà nhà chúng tôi có thể nghiêm túc cất giữ chỉ có vài món, bố tôi ngày nào cũng canh giữ như bảo bối, tôi muốn xem cũng không được.”

“Dùng cũng khá tốt.”

Lâm Thất Dạ cân nhắc Tiểu Trảm Bạch, gạt đầu hài lòng.

Tào Uyên điên cuồng gầm lên một tiếng, nhìn chăm chăm Lâm Thất Dạ, ngọn lửa sát khí đan xen trên bề mặt cơ thể lại càng bùng cháy dữ dội hơn.

Lâm Thất Dạ nhận ra ánh mắt của hắn, khẽ hừ một tiếng, trừng mắt nhìn lại, hai lò lửa màu vàng bùng nổ từ trong mắt anh!

Uy thần vô tận trực tiếp rót vào tinh thần của Tào Uyên điên cuồng, hắn rên lên một tiếng, lùi lại nửa bước, cơ thể lắc lư như say rượu.

“Ừm? Xem ra thần uy đối với tên này... lại có hiệu quả ngoài mong đợi.” Lâm Thất Dạ lẩm bẩm, quay đầu nhìn Bách Lý Phì Phì: “Lần trước cái [Phong cấm chi quyền] đó, đưa tôi thêm một lần nữa.”

“Được.” Bách Lý Phì Phì lấy băng keo từ trong túi ra, đưa vào tay Lâm Thất Dạ.

Lâm Thất Dạ tay phải cầm Tiểu Trảm Bạch, dùng răng nhẹ nhàng xé một đoạn Phong cấm chi quyền ở tay trái, đôi mắt sáng rực như mặt trời, nhanh chóng lao về phía Tào Uyên điên cuồng!

Còn cách Tào Uyên điên cuồng năm mét, Tiểu Trảm Bạch trong tay Lâm Thất Dạ liên vung liên tiếp mấy nhát, trực tiếp hất văng thanh đao gỗ trong tay Tào Uyên!

Tào Uyên gầm lên một tiếng, tay kia co lại thành vuốt, quán quanh ngọn lửa sát khí, như tia chớp chớp lấy cơ thể Lâm Thất Dạ!

Lâm Thất Dạ như thể hoàn toàn nhìn thấu động tác của hắn, hơi khom người, tránh được cú chớp này, ngay sau đó Tiểu Trảm Bạch trong tay lại vung ra, dùng sống dao đánh mạnh vào khuỷu tay hắn!

Thanh đao gỗ của Tào Uyên rơi ra khỏi tay!

Lâm Thất Dạ nhanh chóng xoay người, nửa đoạn [Phong cầm chi quyền] lộ ra ở tay trái quấn quanh cổ hắn, quấn nhiều vòng, hoàn toàn ngăn cách ngọn lửa đen sau đó đột ngột kéo xuống!

Tào Uyên điên cuồng ngã xuống đất!

Ngọn lửa đen dần dần rút đi, để lộ làn da ban đầu, Tào Uyên dùng cả hai tay kéo [Phong cầm chi quyền] trên cổ mình, đôi mắt đỏ ngầu dần biến mất, hắn ho dữ dội.

Lâm Thất Dạ buông băng keo trong tay, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tào Uyên trong trạng thái điên cuồng quả nhiên mạnh đến mức khó tin, nếu lần này Lâm Thất Dạ không có hai Cầm Vật trong tay, cộng thêm thần uy của anh có tác dụng khắc chế [Hắc Vương Trảm Diệt] thì lần này chưa chắc đã thắng dễ dàng như vậy.

Tào Uyên cỡi trần nằm trên mặt đất, thở hổn hển, ánh mắt hắn dừng lại trên người Lâm Thất Dạ, khóe miệng nở một nụ cười.

“Quả nhiên là cậu...”

“Cái gì?”

“Trên thế giới này, không có nhiều người có thể trấn áp được [Hắc Vương Trảm Diệt].”

“Phải không? Nếu tôi đoán không nhầm thì đội trưởng mặt nạ cũng có thể.”

“Không giống nhau, cậu có thể rửa sạch tội lỗi của tôi.”

“Anh đang nói gì vậy?”

Lâm Thất Dạ cau mày, dường như không hiểu ý của Tào Uyên, Tào Uyên chỉ lắc đầu, đứng dậy khỏi mặt đất, không nói thêm gì nữa.

Huấn luyện viên Hàn bên cạnh đi tới, quan sát Lâm Thất Dạ thật kỹ một lúc lâu: “Không bị thương chứ?”

“Không.”

“Ừm.” Huấn luyện viên Hàn dừng lại một chút, giờ ngón tay cái lên với Lâm Thất Dạ: “Vừa rồi đẹp lắm!”

Chương 138 - Chương 138:

Kẻ địch mạnh 1

Lâm Thất Dạ mỉm cười.

Huấn luyện viên Hàn đưa tay đỡ Tào Uyên dậy, Tào Uyên định mở miệng nói gì đó, huấn luyện viên Hàn liền lắc đầu ngăn hẳn lại.

“Cậu không cần phải nói gì cả, chuyện lần này, trách nhiệm hoàn toàn thuộc về tôi, là tôi cố tình bắt cậu rút đao, không liên quan đến cậu.”

Tào Uyên vốn định xin lỗi nhưng thấy lời nói đã bị chặn họng, đành thở dài bất lực, chấp tay trước ngực, hơi cúi người:

“A di đà Phật.”

Không lâu sau, từng vị huấn luyện viên toàn thân vũ trang vội vã chạy tới, thấy võ đài tan hoang, lông mày đều hơi nhíu lại.

Huấn luyện viên Hàn tiến lên, đơn giản giải thích tình hình với một số huấn luyện viên, họ mới yên tâm.

“Huấn luyện viên Hồng, tôi thấy... tôi vẫn không thích hợp với việc dạy học.”

Huấn luyện viên Hàn kéo huấn luyện viên Hồng sang một bên, thở dài, chậm rãi nói.

“Đây mới là ngày đầu tiên cậu đi làm, đã muốn từ bỏ rồi sao?” Huấn luyện viên Hồng nhướn mày.

“Tôi phát hiện ra rằng, dạy học và tự mình ra trận giết địch, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau... Khi làm nhiệm vụ bên

ngoài, tôi có thể đơn đao chiến quần địch, bất kể nguy hiểm như thế nào, tôi cũng không nhúu mày.

Nhưng tôi đến đây để dạy học, mới được vài phút... đã bị làm cho bẽ mặt, suýt nữa còn gây ra tai nạn trong khi dạy học.”

Huân luyện viên Hồng nhìn vẻ mặt buồn bã của huấn luyện viên Hàn, không nhìn được bật cười.

“Tôi lại thấy, cậu có năng khiếu đặc biệt trong việc dạy học, cậu liên tiếp chọn ra ba người, một là tiểu thái gia nhà họ Bách Lý, một là người đại diện của Thiên sứ, một là người cực kỳ nguy hiểm trong số những người cực kỳ nguy hiểm...”

Đây không phải là chọn ra vài người trong số đó đâu, đủ 239 tân binh, cậu đã chọn ra 3 nhân vật khó chơi nhất, vận may của cậu thật tuyệt!”

“Huân luyện viên Hồng, đừng trêu tôi nữa.” Huân luyện viên Hàn có chút ngượng ngùng xoa mũi.

“Nói thật, về cận chiến, trong số những huấn luyện viên chúng ta có lẽ có người mạnh hơn cậu nhưng họ chỉ nổi trội ở một phương diện nào đó, không toàn diện như cậu, mười tám loại võ nghệ đao thương kiếm kích đều tinh thông.

Ở giai đoạn hiện tại của đám gà mờ này, chúng không cần chuyên sâu về một phương diện cận chiến nào đó, mà trước tiên phải tìm ra phong cách chiến đấu phù hợp nhất với mình trong số tất cả các loại vũ khí, điều này cần một người thầy quen thuộc với tất cả các loại võ nghệ hướng dẫn, chúng tôi không dạy được, trong toàn bộ đội Người canh gác Đại Hạ, có lẽ chỉ có cậu Hàn Lật có bản lĩnh này.”

“Nhưng tôi...”

“Trong số những tân binh này, chỉ có một số ít khiến người ta đau đầu, thực ra có cơ hội được tận mắt chứng kiến sự

trưởng thành của đám yêu nghiệt này, đối với cậu và tôi mà nói cũng là một chuyện may mắn, không phải sao?” Huấn luyện viên Hồng nhìn về phía xa, khóe miệng hơi nhếch lên,

“Cậu không tò mò sao, khi đám yêu nghiệt này bước ra khỏi trại huấn luyện này, sẽ có khí thế như thế nào?”

Huấn luyện viên Hàn hơi sửng sốt, vô thức quay đầu nhìn về phía đám tân binh, trong đầu dường như lại hiện lên hình ảnh thiếu niên tay trái băng bó, tay phải cầm đao.

Im lặng một lúc, anh vẫn gật đầu.

“Được rồi, tôi sẽ thử lại.”

Huấn luyện viên Hồng cười, đưa tay vỗ vai huấn luyện viên Hàn hai cái,

“Đi đi, đám gà mờ kia còn đang chờ cậu huấn luyện đấy.”

Huấn luyện viên Hàn gật đầu, hít một hơi thật sâu, sải bước đi về phía sân huấn luyện.

Thấy huấn luyện viên Hàn trở lại, đám tân binh vốn đang ồn ào lại im bật, cả sân huấn luyện trở nên yên tĩnh.

Huấn luyện viên Hàn đảo mắt nhìn mọi người, lại lấy một thanh đao gỗ từ giá bên cạnh, đi đến võ đài đã mất nửa bên, tiếp tục giảng giải.

“Kiểu đao pháp mà chúng ta vừa nói, mặc dù nhanh nhẹn nhưng về lực đao vẫn còn thiếu sót...”

...

Cả buổi sáng đều là thời gian huấn luyện cận chiến, sau khi huấn luyện viên Hàn giảng giải đơn giản một vài kiểu đao pháp, sau đó lại tiếp tục giảng về đao hai tay, kiếm pháp, thương pháp, thậm chí còn có một số phương pháp sử dụng ám khí.

Vì đây là lần đầu tiếp xúc với huấn luyện vũ khí lạnh, về cơ bản vẫn chủ yếu là huấn luyện viên Hàn giảng giải, huấn luyện viên Hàn cũng tốt bụng, để tất cả bọn họ ngồi xuống nghe, điều này khiến đám tân binh bị hành hạ cả buổi sáng cuối cùng cũng có thời gian nghỉ ngơi.

Đợi đến khi huấn luyện viên Hàn giảng đến khô cả miệng, cũng đến giờ ăn trưa.

Khi đám tân binh tràn đầy mong đợi đến nhà ăn, phát hiện bữa trưa vẫn là bánh bao trắng với thịt sống, tâm trạng trực tiếp nổ tung, có người thậm chí còn nôn ra ngoài.

Cũng có người tinh mắt phát hiện ra, ngoài bánh bao trắng và thịt sống, trước mặt mỗi người còn có một đĩa nhỏ... dưa muối!

Điều này khiến đám tân binh tuyệt vọng mừng như điên.

“Anh Thất Dạ, anh nói xem ông lão Tôn ở nhà ăn có phải lương tâm trời dậy không? Thậm chí còn chuẩn bị cả dưa muối!” Bách Lý mập cảm động nhét dưa muối vào bánh bao trắng, trực tiếp cắn một miếng lớn.

“Không biết, tôi chỉ biết một đĩa dưa muối nhỏ như vậy, còn chưa đủ ăn mấy miếng.” Lâm Thất Dạ cẩn thận đếm số lượng dưa muối, mặt đen nói.

Ngay lúc này, một bóng người lặng lẽ di chuyển đến bàn của họ.

Tào Uyên thầm đưa đĩa dưa muối của mình cho Lâm Thất Dạ, vừa gặm thịt sống vừa nói: “Của tôi cho cậu.”

Chương 139 - Chương 139:

Kẻ địch mạnh 2

Lâm Thất Dạ sững sốt, Bách Lý mập thì tròn tròn mắt:
“Tôi nói anh bạn, đây là dưa muối đây! Anh không ăn sao?”

“Lâm Thất Dạ muốn ăn, tôi sẽ cho cậu ấy ăn.”

“... ..” Bách Lý mập nghe xong câu này, há hốc mồm:
“Cái này... anh có biết đây gọi là gì không?”

“Gì cơ?”

“Lick dog.”

“Tôi tình nguyện.”

“... ..”

Lâm Thất Dạ im lặng một lúc, chậm rãi nói: “Nếu cậu vì chuyện sáng nay thì thực ra không cần như vậy, tôi cũng không bị thương...”

“Không phải vậy, Lâm Thất Dạ.” Tào Uyên lắc đầu, nghiêm túc nhìn vào mắt Lâm Thất Dạ,

“Tôi chỉ... đơn giản là muốn liếm cậu thôi.”

Lâm Thất Dạ:...

Bách Lý mập run rẩy, ánh mắt nhìn Tào Uyên trong nháy mắt đã thay đổi!

Chết tiệt,

Đây là một đối thủ mạnh!

Người này có phải bị bệnh nặng không?

Lâm Thất Dạ nhìn Tào Uyên với ánh mắt kỳ lạ.

Hắn vốn không ngại dùng sự ác ý lớn nhất để suy đoán người khác, tự nhiên không có lý do gì, đột nhiên lại chạy đến nịnh nọt, rất khó để hắn không nghĩ nhiều.

“Tôi không hiểu.” Lâm Thất Dạ lắc đầu: “Chỉ vì tôi có thể kiềm chế được cậu khi cậu ở trạng thái điên cuồng sao?”

“Cậu còn có thể giúp tôi rửa sạch tội lỗi, công đức viên mãn.” Tào Uyên chấp tay, nhẹ tụng một câu niệm Phật.

Lâm Thất Dạ cau mày: “Cậu đang nói gì vậy?”

Sắc mặt Tào Uyên tối sầm lại, đôi mắt thoáng hiện lên một tia đau buồn, im lặng một lúc rồi chậm rãi nói:

“Trên người tôi mang theo mạng sống của 333 người vô tội chết thảm, máu chảy thành sông, tội ác ngập trời... Chỉ có cậu mới có thể giúp tôi hóa giải tội lỗi này, tránh khỏi hình phạt bị lửa nghiệp thiêu đốt.”

“Cậu giết 333 người sao?” Bách Lý Phì Phì tròn tròn mắt: “Trước đây cậu... là thổ phỉ à?”

“... .. Không phải.”

“Vậy cậu đã làm gì?”

Tào Uyên mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, cúi đầu im lặng không nói.

Lâm Thất Dạ từ từ lên tiếng: “Xin lỗi, tôi không có bản lĩnh giúp người hóa giải tội lỗi, cậu nên đi tìm sư thầy.”

“Tôi đã tìm rồi.” Tào Uyên nhìn chăm chăm vào mắt Lâm Thất Dạ: “Tôi ở Cửu Hoa Sơn tụng kinh niệm Phật, tĩnh tu bảy năm nhưng máu trên người vẫn không hề tan đi chút nào... Kim Thiền Đại Pháp sư nói, chỉ có một người có thể giúp tôi hóa giải tội lỗi, công đức viên mãn.”

“Ông ta báo số chứng minh thư của tôi à?” Lâm Thất Dạ lên tiếng một cách kỳ lạ.

“... .. Không có nhưng cũng chẳng khác gì.” Tào Uyên bình tĩnh nói: “Song Mộc lập thân, Bát Thần khứ nhất, Nhập Dạ thập tải, Độ ngã thể nhân... chẳng phải là ba chữ Lâm Thất Dạ sao?”

Lâm Thất Dạ nghe hai câu đầu thì chưa có phản ứng gì nhưng nghe đến câu “Nhập Dạ thập tải, Độ ngã thể nhân”, biểu cảm dần trở nên nghiêm trọng.

Nhập Dạ thập tải, là nói đến việc hắn từng bị mù mười năm, hay là nói đến lời hứa của hắn với Triệu Không Thành, gia nhập người canh gác mười năm?

Nếu là trước đây thì chỉ có thể nói rằng Tào Uyên đã điều tra hắn rất kỹ nhưng nếu là sau này... lúc đó khi hắn lập lời thề, xung quanh không có một ai, vậy vị Kim Thiền Đại Pháp sư kia, làm sao biết được?

“Vẫn là câu nói đó, tôi sẽ không thay người khác tiêu tai độ kiếp.” Lâm Thất Dạ lắc đầu.

“Bây giờ có lẽ không được nhưng tôi tin rằng tương lai cậu có thể làm được.”

“Cậu tin tôi đến vậy sao?”

“Tôi tin Kim Thiền Đại Pháp sư.”

Lâm Thất Dạ nhìn Tào Uyên hồi lâu, bất lực thở dài: “Tùy cậu nhưng tôi sẽ không đưa ra bất kỳ lời đảm bảo nào.”

Khóe miệng Tào Uyên hơi nhếch lên, dường như nhớ ra điều gì, đưa đĩa dưa muối đến trước mặt Lâm Thất Dạ.

“Ăn dưa muối.”

Lâm Thất Dạ do dự một lúc, vẫn đưa tay lấy một ít, nhét vào trong chiếc bánh bao trắng, cắn một miếng lớn.

Tào Uyên nở một nụ cười mãn nguyện.

“Nụ cười này nhìn càng ngày càng giống chó liếm...”
Bách Lý Phì Phì lăm lăm bằm một câu, không biết xấu hổ mà tiến đến bên cạnh Tào Uyên, đưa tay cũng muốn lấy một ít dưa muối.

Sắc mặt Tào Uyên thay đổi, đột nhiên dùng tay chặn đĩa dưa muối lại: “Cút.”

“Đề tôi ăn một miếng thôi mà! Thất Dạ có thể ăn, sao tôi lại không thể! Tiểu khí như vậy...” Bách Lý Phì Phì bĩu môi.

“Những thứ này đều là của Lâm Thất Dạ.” Tào Uyên mặt không biểu cảm nói.

Bách Lý Phì Phì tủi thân tiến đến trước mặt Lâm Thất Dạ: “Thất Dạ, anh nói xem, tôi Bách Lý Phì Phì này, có xứng đáng được ăn dưa muối của anh không!”

“Không xứng.”

“... .. Chiếc Rolex của tôi...”

“Ừm... Ăn ít thôi cũng được.”

Thấy Lâm Thất Dạ đồng ý, dưới nụ cười đắc thắng của Bách Lý Phì Phì, Tào Uyên chỉ có thể tủi thân buông tay, một mình lặng lẽ gặm thịt sống.

Bách Lý Phì Phì một tay cầm bánh bao, một tay cầm dưa muối, vênh váo đứng trước mặt Tào Uyên, vừa gặm vừa ngây ngô cười ha ha, giống hệt như một phi tần trong hậu cung vừa được sủng ái.

“Tất cả mọi người chú ý!!”

Khi mọi người đang tập trung ăn thì Hồng giáo quan dẫn theo hai giáo quan khác đi vào từ cửa căng tin, giọng nói vang dội khắp cả căng tin.

Tất cả mọi người đồng thời buông chiếc bánh bao trên tay xuống, chỉ có Bách Lý Phì Phì vội nhét một miếng bánh bao vào miệng, phồng má đứng thẳng tắp.

Ánh mắt sắc bén của Hồng giáo quan lướt qua toàn bộ mọi người, chậm rãi mở lời:

“Chiều nay, là buổi huấn luyện giới hạn đầu tiên của các người! Ăn xong thì tất cả tập hợp ở phía sau căng tin! Nghe rõ chưa!!”

“Rõ!” Những tân binh đồng thanh trả lời.

Chương 140 - Chương 140:

Huấn luyện giới hạn

Hồng giáo quan gật đầu: “Cho các người một lời khuyên, buổi huấn luyện giới hạn chiều nay sẽ rất vất vả... Tốt nhất các người nên ăn hết thức ăn trên bàn.”

Nói xong, ba vị giáo quan quay người rời đi, tiếng ồn trong căng tin lại lớn dần lên.

“Huấn luyện giới hạn? Thứ quái quỷ gì vậy?” Bách Lý Phì Phì vừa nhai bánh bao vừa mở miệng thắc mắc.

“Không biết.” Tào Uyên lắc đầu.

“Ăn hết đồ trên bàn trước đã.” Lâm Thất Dạ nhìn theo hướng các giáo quan rời đi, thở dài một hơi: “Chiều nay, chắc chắn là địa ngục trần gian rồi...”

...

Đợi đến khi Lâm Thất Dạ và hai người kia ăn xong thì đi thẳng đến phía sau căng tin, ở đó đã có mấy chiếc xe buýt màu đen đỗ, không biết là đi đâu.

“Ra khỏi doanh trại?” Mắt Bách Lý Phì Phì sáng lên, vẻ mặt có chút mong đợi.

“Ra khỏi doanh trại, chưa chắc đã là chuyện tốt.” Lòng mày Lâm Thất Dạ hơi nhíu lại.

“Tại sao?”

“Điều này chứng tỏ rằng các cơ sở vật chất trong trại huấn luyện đã không thể đáp ứng được điều kiện ‘giới hạn’ rồi.”

Trịnh Trung xuất thân từ lính đặc chủng đột nhiên xuất hiện sau lưng ba người, bất ngờ lên tiếng.

“Các anh đã từng huấn luyện chưa?”

“Tôi không biết huấn luyện của người canh gác có giống với trong quân đội không, tóm lại là... buổi huấn luyện chiều nay sẽ không dễ dàng như buổi sáng đâu, giữ gìn sức lực đi.”

Trịnh Trung đi ngang qua Lâm Thất Dạ, cửa xe buýt màu đen từ từ mở ra, anh ta nhẹ nhàng nhảy lên, biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Lâm Thất Dạ suy nghĩ một lúc, vẫn không đoán ra được buổi huấn luyện giới hạn này rốt cuộc là cái gì, dứt khoát không nghĩ nữa, theo Trịnh Trung lên xe, Bách Lý Phì Phì và Tào Uyên cũng theo sau.

Đợi đến khi mọi người đều lên xe, xe từ từ khởi động, năm chiếc xe buýt màu đen này cứ thế đi ra khỏi cổng trại huấn luyện, hướng về phía hoang dã mà lao đi.

Khoảng hơn nửa tiếng sau, xe dừng lại.

Lâm Thất Dạ đang nghỉ ngơi mở mắt ra, nhìn ra ngoài cửa sổ, cả người hơi sững sốt.

“Núi Tân Nam?” Lâm Thất Dạ là người bản địa Thương Nam, đương nhiên có thể nhận ra dãy núi xanh tươi trước mắt.

Thành phố Thương Nam nằm ở đồng bằng phía đông nam Đại Hạ, vốn không có núi cao nổi tiếng nào, ngọn núi Tân Nam này cao khoảng bốn nghìn mét, không tính là núi cao nhưng xung quanh nó lại có một loạt các đỉnh núi nhỏ bao bọc ở giữa, tạo thành một dãy núi, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.

Hơn nữa, ngọn núi Tân Nam này cũng chưa được khai thác trên diện rộng, thuộc về vùng núi hoang dã ở biên giới thành

phố Thương Nam, chỉ có đỉnh núi Tân Nam được dựng một tuyến cáp treo nhỏ để du khách lên xuống, cho dù như vậy thì một năm cũng không có bao nhiêu khách du lịch đến, thuộc loại điểm tham quan không thể lạnh lẽo hơn.

Xe dừng lại, Hồng giáo quan đứng dậy, quay đầu nhìn về phía những tân binh, khóe miệng nở một nụ cười tàn nhẫn.

“Tất cả xuống xe!”

Rất nhanh, những tân binh đã tập hợp đầy đủ dưới chân núi Tân Nam.

Hồng giáo quan khoanh tay đứng trước mặt họ, liếc nhìn một lượt rồi chậm rãi nói:

“Tiếp theo, chúng ta sẽ bắt đầu tiến hành huấn luyện giới hạn!

Các người thấy dây núi phía sau không? Một lát nữa, tôi sẽ trang bị cho mỗi người 35 kg đồ nặng, nhiệm vụ của các người là phải vượt qua dây núi này trước khi trời sáng mai!”

“Bảo cáo!” Trịnh Trung hô.

“Nói!”

“Chỉ là chạy việt dã mang vác bình thường thôi sao?”

“Không đơn giản như vậy đâu...” Hồng giáo quan mỉm cười, vẫy tay, chiếc xe buýt cuối cùng đột nhiên phóng ra vô số máy bay không người lái, mỗi chiếc máy bay không người lái đều được lắp một lỗ súng nhỏ.

“Đồ nặng trên người các người có chức năng định vị, sau khi bắt đầu huấn luyện, những chiếc máy bay không người lái này sẽ vào núi, truy đuổi tất cả các người, một khi bị súng sơn trên đó bắn trúng thì coi như thất bại...”

Mà thất bại, sẽ có hình phạt rất tàn khốc, rất tàn khốc... rất tàn khốc!”

Khóe miệng Hồng giáo quan không nhin được mà nhếch lên, dường như nghĩ đến chuyện gì thú vị, liên tục nhấn mạnh ba chữ tàn khốc, khiến đám tân binh nghe mà da đầu tê dại.

“Có một số quy tắc tôi phải nhấn mạnh.” Hồng giáo quan giơ ba ngón tay,

“Thứ nhất, đồ nặng trên người các người có thể trao đổi cho nhau, ví dụ như có người trong số các người chạy không nổi nữa, có thể giao một phần đồ nặng cho người khác, cũng có thể bất cứ lúc nào lấy lại nhưng phải chú ý là, không được tự ý vứt bỏ đồ nặng, nếu không một khi phát hiện, trực tiếp coi như thất bại!”

“Thứ hai, không được dùng bất kỳ cách nào tấn công, thậm chí là chạm vào máy bay không người lái, cũng không được mang theo bất kỳ vật dụng nào trên người để cản trở súng sơn bắn, không được trốn ở góc chết địa hình nào đó, đứng im không nhúc nhích, đối mặt với máy bay không người lái, các người chỉ có thể làm một việc... đó là chạy trốn!”

“Thứ ba, các người có thể tùm năm tùm ba nhưng không được tấn công lẫn nhau, không được can thiệp cưỡng chế hành động của người khác.”

Hồng giáo quan nói xong ba điểm này, lớn tiếng hô: “Hiểu chưa?!”

“Hiểu rồi!”

“Tất cả, nhận đồ nặng, xuất phát vào núi!”

Sau khi ra lệnh, đám tân binh bắt đầu lần lượt đến bên cạnh đeo đồ nặng, sau đó mỗi người được phát một con dao chiến thuật nhỏ.

“Con dao này là để các người dùng để vượt qua địa hình, không phải để các người tự giết lẫn nhau, nhớ cho kỹ!” Giáo quan Hàn Lật phát dao nghiêm túc dặn dò.

Chương 141 - Chương 141: Vào núi

Đến lượt Tào Uyên, giáo quan Hàn Lật lặng lẽ đặt con dao trong tay xuống, đưa tay ra sau lưng rút ra một...

Thìa.

“Giáo quan, cái này...” Tào Uyên ngậy người.

“Cậu không thể dùng dao, bây giờ lại không tìm được vũ khí nào khác, tạm thời dùng cái này tạm bợ vậy.” Giáo quan Hàn Lật vỗ vai anh ta.

Tào Uyên:...

Người ta dùng dao có thể cắt cỏ dại, tôi dùng cái thìa này... có thể làm gì? Tự đào hố chôn mình sao?!

“Đúng rồi, tên mập kia!” Hồng giáo quan bên cạnh đường như nhớ ra điều gì, gọi Bách Lý Béo đang chuẩn bị vào núi.

“Hả?”

“Cởi [Tự tại không gian] ra, còn cả mấy cái vòng tay, vòng cổ, chuỗi hạt trên người nữa, nộp hết cho tôi.” Hồng giáo quan đưa tay ra.

Bách Lý Béo giật mình, hai tay ôm ngực: “Giáo quan... mấy thứ này đắt lắm!”

“... Tôi lại không lấy của cậu, chỉ giữ tạm thôi, hiểu không? Cậu mà vào trong vút lung tung mấy thứ Cấm Vật này thì còn huấn luyện cái nổi gì!”

“... Được rồi.”

Bách Lý Béo mặt mày ủ rũ, móc từ trong túi ra một cái túi nhỏ màu trắng, đưa cho Hồng giáo quan, rồi lại nộp luôn cả mấy món đồ trang sức linh kinh trên người.

“Ừ, đi đi.” Hồng giáo quan nghiêm túc cất mấy thứ này đi, xua tay với Bách Lý Béo.

Đợi đến khi tất cả tân binh đều vào núi, Hồng giáo quan mới thông thả ngồi vào trong lều chiến thuật vừa dựng xong, ngáp một cái.

“Hồng giáo quan, chỉ là chạy việt dã mang vác thôi mà, cần gì phải làm phức tạp thế?” Giáo quan Hàn Lật vẻ mặt nghi hoặc đi đến ngồi xuống bên cạnh ông ta.

“Hắc hắc, đây không phải là chạy việt dã mang vác đơn thuần đâu.” Hồng giáo quan cười cười: “Anh thật sự cho rằng bọn họ có thể chạy ra khỏi dãy núi này sao?”

“Hả?” Giáo quan Hàn Lật sửng sốt, dường như không hiểu ý ông ta.

“Chúng ta đã dùng Cẩm Vật, phong tỏa toàn bộ dãy núi này, trong phạm vi này, địa hình ban đầu đã bị thay đổi hoàn toàn.”

“Ý anh là...”

Hồng giáo quan nhìn về hướng đám tân binh rời đi, nở nụ cười thâm hiểm:

“Toàn bộ dãy núi đã biến thành một mê cung không thể thoát ra, cho dù bọn họ có chạy thế nào cũng không thể chạy ra ngoài được.

Cho nên, bọn họ chỉ có thể ở trong mê cung phức tạp này, bị máy bay không người lái truy đuổi không ngừng, cho đến khi sức lực của từng người đều bị vắt kiệt... Hiệu quả như vậy tốt hơn chạy việt dã mang vác bình thường nhiều.”

Giáo quan Hàn Lật trầm ngâm một lát: “Anh muốn tạo ra một môi trường tuyệt vọng nhưng lại cho phép bọn họ trao đổi đồ nặng với nhau, vừa thử thách tâm lý của bọn họ, vừa vắt kiệt thể lực của bọn họ, lại vừa bồi dưỡng lòng tin giữa bọn họ?”

“Quả nhiên là giáo quan Hàn, nhìn vấn đề thật thấu đáo.”
Hồng giáo quan giơ ngón tay cái lên.

“Nhưng chỉ dựa vào máy bay không người lái và súng sơn trên đó, thật sự có thể tạo cho bọn họ áp lực lớn như vậy sao?”
Giáo quan Hàn Lật không nhìn được hỏi.

Trên mặt Hồng giáo quan hiện lên nụ cười bí ẩn: “Đến lúc đó anh sẽ biết, hình phạt cho kẻ thất bại... khủng khiếp hơn anh tưởng tượng nhiều.”

...

Núi Tân Nam.

Lâm Thất Dạ và Tào Uyên đeo đồ nặng, nhanh nhẹn băng qua khu rừng, cây cối trên núi Tân Nam rất lâu năm, vừa cao vừa rậm, ánh nắng loang lổ rọi xuống đất, như thể đang ở trong rừng nguyên sinh.

“Các... các người đợi tôi với!” Bách Lý Béo vì thân hình tròn trịa, mà khu rừng già này lại toàn là cây cối nên rất khó để tiến lên.

“Sao lại nặng thế... Hay là hai người giúp tôi chia sẻ một ít?” Bách Lý Béo ngẩng đầu lên, vẻ mặt đầy mong đợi nhìn hai người phía trước.

“Không.” Lâm Thất Dạ dứt khoát từ chối.

“Cút.” Tào Uyên lạnh lùng đáp lại, sau đó quay sang nhìn Lâm Thất Dạ, vẻ mặt đầy mong đợi: “Thất Dạ, hay là tôi giúp cậu mang một ít?”

“... Không cần.”

Bách Lý Béo:...

Vù vù vù——!!

Vừa dứt lời, tiếng máy bay không người lái bay rầm rộ truyền đến từ phía sau họ, sắc mặt Lâm Thất Dạ hơi biến đổi.

“Máy bay không người lái vào trận rồi, chúng ta phải tăng tốc, nếu không chắc chắn sẽ bị đuổi kịp.”

Tào Uyên quay đầu nhìn xung quanh, những tân binh ban đầu cùng vào núi Tân Nam đều bắt đầu tản ra, dù sao thì tập trung lại với nhau, khả năng bị máy bay không người lái bắn loạn xạ còn cao hơn.

“Hít, hít, hít... Hay là hai người đi trước đi, cái này nặng quá, tôi cảm thấy mình không chạy nhanh hơn được máy bay không người lái đâu!” Bách Lý Béo cảm nhận tiếng vo ve ngày càng gần, mặt mày ử rữ nói.

“Cậu không sợ bị bắn trúng, rồi phải chịu hình phạt sao?”

“Hình phạt thì hình phạt... Hình phạt đó chắc cũng không quá khủng khiếp đâu?” Bách Lý Béo có chút không chắc chắn nói.

Àm!

Vừa dứt lời Bách Lý Béo, một chiếc máy bay không người lái đã chui ra từ khu rừng phía sau, bắn một phát trúng một tân binh phía sau hắn.

Tân binh kia ngẩn người, chạy được hai bước, chỉ thấy trời đất quay cuồng, hai chân mềm nhũn ngã gục tại chỗ.

Ngay sau đó, hai giáo quan từ trong rừng phía sau lao ra, cười xấu xa lôi tân binh đó vào trong rừng nhỏ.

Bách Lý Béo chứng kiến cảnh này, thốt lên một tiếng chửi thề, chạy vội mấy bước.

“Cái quái gì vậy! Không phải là súng sơn sao? Sao bắn trúng người lại ngất xỉu? Còn hai giáo quan vừa rồi nữa, nhìn biểu cảm của họ, tôi thấy anh em kia mất trinh mất thôi!”

Bách Lý Béo chạy đến sau hai người, không nhìn được mà phàn nàn.

Chương 142 - Chương 142:

Hiện trường bê mặt tập thể 1

Tào Uyên im lặng một lúc: “Chẳng lẽ hình phạt của việc thất bại là mất trinh...”

“Tôi thấy không đến nỗi...” Khóe miệng Lâm Thất Dạ giật giật: “Trong số chúng ta còn có không ít nữ binh nữa!”

“Cũng đúng, vậy bây giờ họ đang làm gì trong rừng nhỏ kia?”

Bách Lý Béo quay đầu nhìn về phía rừng nhỏ, đôi mắt nhỏ nhoi hiện lên vẻ nghi hoặc lớn.

...

Hai giáo quan kéo tân binh bị bắn ngất lên, trực tiếp đặt lên cáng bên cạnh, khiêng về điểm xuất phát dưới chân núi.

“Đây là người đầu tiên bị loại khỏi huấn luyện cực hạn năm nay nhỉ? Hehe, thú vị rồi...” Một giáo quan nhìn thấy tân binh này bị khiêng xuống, trong mắt hiện lên vẻ phấn khích.

“Đeo [Nhẫn chân ngôn] cho cậu ta, sau đó bật micro lên, kết nối với loa bluetooth trong đồ đeo của tất cả tân binh...”

Hồng giáo quan chỉ huy mọi thứ một cách có điều bất vắn, rất nhanh, tân binh kia đã bị giáo quan đánh thức, trối vào một chiếc ghế không thể nhúc nhích.

“Này, này này? Có nghe thấy không?”

Giọng nói của giáo quan đột nhiên truyền ra từ sau lưng tất cả tân binh, khiến họ giật mình, ba người Lâm Thất Dạ đồng thời dừng bước.

“Bên trong còn lắp cả loa nữa sao? Họ định làm gì?” Lâm Thất Dạ kinh ngạc lên tiếng.

Vừa dứt lời, âm thanh lại vang lên trong loa.

“Nghe thấy thì tốt, khụ khụ... Vậy thì bắt đầu hình phạt thôi, cậu tên Vương Lương đúng không? Chuyện mất mặt nhất mà cậu từng làm trong đời là gì?”

“Tôi bảy tuổi đã từng lên nhìn chị gái nhà hàng xóm tắm.”

“Ồ? Có đẹp không?”

“Đẹp lắm, cô ấy có thân hình rất đẹp, trước sau đều nở nang, khuôn mặt cũng rất xinh xắn, lúc đó tôi lên trốn ở bên tường, nhìn qua khe cửa sổ vào, có thể nhìn rất rõ.”

“Có bị phát hiện không?”

“Có một lần bị phát hiện, cô ấy nói với mẹ tôi, sau đó tối hôm đó tôi bị đánh một trận.”

“Ồ~ Cậu thích chị gái đó không?”

“Thích, tôi thường mơ thấy cô ấy vào ban đêm, đôi khi còn...”

“... ..”

Vương Lương mặt đỏ bừng, cơ mặt dùng sức điên cuồng nhưng lại không thể khống chế được miệng mình, hai tay lại bị trói chặt vào ghế, không thể nhúc nhích.

Đối diện với hắn, Hồng giáo quan nghiêm mặt hỏi đủ loại câu hỏi mất mặt.

Những giáo quan khác ở bên ngoài nghe thấy cuộc đối thoại, cố nhịn cười nhưng không nhịn được mà bật cười thành tiếng, sau đó không nhịn được nữa, bắt đầu cười ầm lên.

Trong núi Thương Nam, ngoại trừ tân binh kia, toàn bộ 238 thành viên còn lại đều dừng bước... bắt đầu cười thả ga.

“Ha ha ha! Thằng Vương Lương này, thế mà lại có chuyện mất mặt như vậy!”

“Biến thái! Thế mà lại đi lên nhìn chị gái tắm?! Còn không rủ anh em đi cùng?!”

“Cười chết mất, thằng này ngày nào cũng khoe khoang mình to lắm, hóa ra chỉ có bốn centimet, ha ha ha...”

“.....”

Cười một lúc, sắc mặt của họ thay đổi.

Một luồng hàn ý chưa từng có ập đến, sắc mặt họ trở nên khó coi như quả cà bị sương đánh.

Bách Lý Béo nuốt nước bọt, khuôn mặt nhỏ tái mét, khàn giọng nói:

“Đây... đây chính là hình phạt khi bị bắn trúng sao?”

“Có lẽ là dùng một loại Cẩm Vật nào đó khiến người ta phải nói thật... chiêu này thật độc ác!” Lâm Thất Dạ không nhin được lên tiếng.

Ba người nhìn nhau trong chốc lát, cầm đầu cầm cổ chạy vào sâu trong núi Thương Nam, Bách Lý Béo không biết lấy đâu ra sức, chạy rất nhanh, thậm chí còn chạy ở vị trí đầu tiên.

Hắn nghiêng chặt răng, trong mắt tràn đầy đấu chí hùng hực, cảm giác như sắp phun lửa.

Đây còn gọi là hình phạt sao?

Đây chính là hiện trường bể mặt tập thể!

Bọn giáo quan vô liêm sỉ vô đạo đức này, đúng là cái gì cũng dám hỏi!

Dưới tác dụng của Cẩm Vật đó, ngay cả kích thước của mình cũng tuôn ra hết, nếu đổi lại là mình ngồi vào vị trí của Vương Lương...

Hậu quả không thể tưởng tượng nổi!

Lúc này, tất cả tân binh như được tiêm máu gà, mắt đỏ ngầu lao về phía trước!

Dưới chân núi, trong lều chiến thuật dựng tạm, Hồng giáo quan nhìn những chấm đỏ di chuyển nhanh chóng trên màn hình, gật đầu hài lòng.

“Thế nào, hiệu quả cũng được chứ?”

Hàn giáo quan ôm bụng cười đau, giơ ngón tay cái lên với ông ta.

“Tuyệt!”

...

Vù vù vù——!!

Liên tiếp mấy quả tên lửa xuyên qua rừng rậm, tiếng kêu thảm thiết vang lên, tiếp theo là tiếng vật nặng đổ xuống đất.

Lâm Thất Dạ cau mày, nhìn về phía rừng cây bên cạnh, giây tiếp theo như tia chớp lùi về phía sau, tránh được hai quả tên lửa.

“Máy bay không người lái bên trái đã bao vây rồi.” Hãn trầm giọng nói.

“Vậy thì chỉ có thể đi về bên phải.” Tào Uyên nhìn sang hướng khác, sắc mặt có chút khó coi: “Địa hình ở đó gồ ghề hơn nhiều, sẽ tiêu hao nhiều thể lực hơn.”

“Tôi, tôi... tôi luôn cảm thấy, đám giáo quan này cố ý!” Bách Lý Béo thở hổn hển: “Bọn họ muốn đuổi chúng ta đến những nơi quỷ quái đó!”

“Chúng ta không còn lựa chọn nào khác.” Tào Uyên bình tĩnh nói.

Lâm Thất Dạ đi đầu xông vào khu rừng rậm đầy đá và cây cổ thụ, chạy, nhảy, né tránh, xoay chuyển linh hoạt, con dao nhỏ trong tay hắn liên tục chém đứt những cành cây quăn quanh, gian nan tiến về phía trước.

Chỉ một lúc sau, quân phục trên người hắn đã đầy vết bẩn, hai tay cũng bị những cành cây sắc nhọn xung quanh cứa vào những vết thương nhỏ.

Nói cho cùng, hắn cũng chỉ là một học sinh trung học, mặc dù đã được bồi dưỡng một tháng nhưng thể chất vẫn ở đó, những hoạt động mạnh liên tục cũng đang nhanh chóng tiêu hao thể lực của hắn, dần dần, động tác của hắn chậm lại.

Chương 143 - Chương 143: Hiện trường bê mặt tập thể 2

Ngược lại, Tào Uyên, cơ thể dường như vô cùng cường tráng, mặc dù đã chạy lâu như vậy nhưng chỉ hơi thở hổn hển, không quá mệt mỏi.

Còn Bách Lý Béo... hắn đã có vẻ mặt sắp chết, mặc dù trông có vẻ như có thể ngất xỉu bất cứ lúc nào nhưng lại không biết lấy sức lực từ đâu, chống đỡ từng bước tiến về phía trước.

Cũng không biết tên này rốt cuộc giấu bí mật gì, mà lại sợ hình phạt đó đến mức này.

Lâm Thất Dạ dùng một nhát dao chém đứt dây leo chắn đường phía trước, định xuyên qua thì đột nhiên đối diện truyền đến một trận tiếng sột soạt, còn có tiếng ong ong thoang thoang.

Ngay lúc này, Thẩm Thanh Trúc cũng dùng một nhát dao chém đứt chướng ngại vật gần đó, trực diện xuất hiện trước mặt Lâm Thất Dạ.

Bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều sửng sốt.

Ngay sau đó, hai đợt máy bay không người lái trước sau vây quanh họ.

“Mẹ kiếp, tao rồi!” Họ đồng thanh mắng.

“Chết tiệt! Sao tự nhiên các người lại xuất hiện trước mặt chúng tôi vậy!” Bách Lý Béo cũng nhìn thấy cảnh này, trực tiếp ngây người.

“Bây giờ không phải lúc để quan tâm đến vấn đề này!”
Thẩm Thanh Trúc hét lớn một tiếng, nhanh chóng thay đổi hướng, lật người về phía bên trái.

Thật khéo, Lâm Thất Dạ cũng đồng thời chọn cùng một hướng.

Hai nhóm người vốn bị chặn trước sau, đồng loạt đột phá về phía bên trái, ngay sau đó là một loạt tiếng tên lửa phá không!

Trong số ba tên đàn em phía sau Thẩm Thanh Trúc, hai tên trúng đạn cùng lúc, sau tiếng kêu tuyệt vọng, hai mắt trợn trắng ngất xỉu tại chỗ.

Con dao trong tay Lâm Thất Dạ vung nhanh đến mức chỉ còn lại tàn ảnh, hấn nhanh chóng mở ra một con đường nhỏ trong rừng, còn Tào Uyên vừa nắm chặt cái thìa vô dụng trong tay, vừa cố gắng đuổi theo.

Bách Lý Béo kinh hô một tiếng, né người vào sau một cây đại thụ, tránh được một loạt tên lửa, sau đó lăn lộn bò theo Lâm Thất Dạ và những người khác.

Mấy người cứ thế liều mạng chạy, gian nan vượt qua cả khu rừng già gồ ghề, chạy đến một khoảng đất trống khá rộng, một con suối nhỏ róc rách chảy qua sườn núi, phát ra tiếng leng keng vui tai.

Lâm Thất Dạ đi được vài bước, cúi xuống bên bờ suối, dùng tay hứng nước suối uống vài ngụm, sau đó xoa lên mặt, thở dài một hơi.

Bách Lý Béo thì ngồi phịch xuống đất, trực tiếp nằm vật ra.

“Thất Dạ... Chúng ta còn bao xa nữa mới vượt qua được dãy núi?”

“Còn sớm.” Lâm Thất Dạ từ từ mở miệng: “Ngay từ đầu, máy bay không người lái đã lao đến chúng ta từ các hướng khác nhau, vì vậy chúng ta đã phải thay đổi hướng đi vài lần, bây giờ mới chỉ tiến được bốn năm km đường thẳng so với điểm xuất phát.”

“Giáo quan đang đùa giỡn với chúng ta sao? Vừa phải bị máy bay không người lái đuổi theo, vừa không cho phản kháng...” Thảm Thanh Trúc đứng dậy, đá một hòn đá dưới chân xuống suối, vẻ mặt không vui mở miệng.

“Tiếp tục như vậy, chúng ta căn bản không thể vượt qua dãy núi.” Tào Uyên cau mày.

“Thực ra ngay từ đầu tôi đã thấy nơi này kỳ lạ.” Lâm Thất Dạ do dự một lát, vẫn mở miệng.

“Kỳ lạ?”

“Các người không phát hiện ra sao? Chúng ta đã chạy lâu như vậy, bất kể đi theo hướng nào, vị trí của mặt trời trên bầu trời vẫn không thay đổi.” Lâm Thất Dạ chỉ vào mặt trời trên đỉnh đầu: “Hơn nữa, con đường trên núi mà tôi nhìn thấy thường xuyên thay đổi...”

Mọi người sửng sốt, đồng thời ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Có lẽ các giáo quan đã dùng Cẩm Vật bao phủ khu vực này, ngay từ đầu, họ đã không muốn chúng ta vượt qua.”

“Vậy rốt cuộc họ muốn làm gì?”

“Ở đây, vắt kiệt thể lực của chúng ta.”

Bách Lý Béo tái mặt: “Nói cách khác, tất cả chúng ta đều phải chấp nhận hình phạt đó sao?”

“Không hẳn.” Tào Uyên đột nhiên lên tiếng: “Những người trực tiếp kiệt sức ngất xỉu, không xuất hiện trong hình phạt.”

“...” Bách Lý Béo vô hồn ngồi trên mặt đất, thở dài một hơi.

Những chiếc máy bay không người lái dường như biết rằng họ đã gần đến giới hạn nên không đuổi theo trực tiếp, điều này mang lại cho họ cơ hội thở dốc hiếm có.

Mọi người chạy liên tục trong thời gian dài như vậy, thể lực cũng đã tiêu hao gần hết, từng người một ngồi xuống đất, khoảng đất trống bên bờ suối bỗng chốc trở nên yên tĩnh.

Chỉ có “Câu hỏi linh hồn.” liên tục phát ra từ trong ba lô nặng trĩu, vang vọng trong hẻm núi, khiến họ thỉnh thoảng bật cười.

“Này, tên nhóc cầm thìa kia.” Ánh mắt Thẩm Thanh Trúc dừng lại trên người Tào Uyên: “Rõ ràng ngươi mạnh như vậy, tối qua khi đối đầu với Mặt nạ, tại sao lúc đầu không ra sức?”

“Nếu không cần thiết, tôi sẽ không rút đao, đây là lời thề tôi đã lập trước Phật tổ.” Tào Uyên nhàn nhạt trả lời.

“Vậy mà sau đó ngươi vẫn ra tay?”

“Đó là vì đã đến lúc không thể không ra tay.” Ánh mắt Tào Uyên liếc nhìn Lâm Thất Dạ.

Thẩm Thanh Trúc cau mày: “Ý ngươi là gì? Hẳn bảo ngươi ra tay thì ngươi ra tay, ta bảo ngươi ra tay thì ngươi ngồi đó ngây người? Ngươi có coi thường ta không!”

“Đúng vậy.”

“Ngươi!” Ánh mắt Thẩm Thanh Trúc trở nên sắc bén.

“Người không thể kiểm soát được cảm xúc của mình, mãi mãi là kẻ yếu.” Tào Uyên vừa nghịch chiếc thìa trong tay, vừa

bình tĩnh nói.

Thẩm Thanh Trúc trừng mắt nhìn Tào Uyên, nắm chặt hai tay, dường như muốn xông lên đánh Tào Uyên một trận nhưng một lúc sau, hắn vẫn buông tay.

Chương 144 - Chương 144:

Theo đuôi

Hắn đứng dậy, lạnh lùng liếc nhìn Tào Uyên: “Hừ, mạnh hay yếu, chúng ta cứ chờ xem.”

Nói xong, hắn quay người đi về một hướng khác.

Ngay sau đó, tân binh duy nhất còn lại đi theo hắn cũng vội vàng đứng dậy đuổi theo.

“Chết tiệt, hai tên kia đều bị loại rồi, người còn theo ta làm gì?” Thảm Thanh Trúc đang tức giận, thấy người này lại đuổi theo, hắn quay đầu mắng.

“Bởi vì anh là anh Thảm của em mà!” Một tân binh đen nhẻm cười ngây ngô: “Nếu không phải anh giúp em trả nợ thì giờ em vẫn đang ăn xin trên phố! Đừng nói đến chuyện trở thành người canh gác!”

“Có nhầm không vậy, hôm qua ta suýt dùng [Khí Mẫn] giết các người và cả con Quỷ mặt trắng kia, người còn coi ta là anh Thảm sao?”

“Anh làm vậy là để ép nó ra mà!” Người theo đuôi thành thật nói: “Hơn nữa, nếu anh thực sự không quan tâm đến chúng em thì tại sao lại phải ném chúng em vào ký túc xá, rồi mới dùng không khí để nổ tung?”

“Người...” Thảm Thanh Trúc bực tức đá bay hòn đá dưới chân: “Mẹ kiếp, ta mặc kệ, nếu các người đã mù mắt mà nhất quyết muốn theo ta thì tùy các người.

Nhớ lấy! Đừng gây rắc rối cho ta!”

Thẩm Thanh Trúc quay người, sai bước đi về phía xa, người theo đuôi phía sau thì không bỏ một bước nào.

“Anh Thẩm, anh có nặng không, hay là em giúp anh mang một ít đồ?”

“Cút, đồ của ta, ta tự mang!”

“Ồ...”

Đợi đến khi Thẩm Thanh Trúc và người theo đuôi đi xa, Bách Lý Béo nhún vai:

“Thật kỳ lạ, tên Thẩm Thanh Trúc này tính tình lại tệ, lại tự phụ, lại thích mắng người... Vậy mà lại có người nguyện ý đi theo hắn, chẳng lẽ thật sự mù mắt rồi sao?”

“Cậu nam sinh đó tên là Đặng Vĩ, hồi nhỏ bố bỏ đi theo người khác, mẹ lại thích cờ bạc, bên ngoài nợ một đồng tiền, sau đó chủ nợ còn gọi người mang dao đến tận cửa, cậu ta không còn cách nào khác, chỉ có thể đi khắp nơi vay tiền.

Sau đó vừa hay gặp được Thẩm Thanh Trúc, tên này cũng không biết bị làm sao, bán hết mấy thửa ruộng ở quê nhà, cho Đặng Vĩ vay, sau đó hai người này cùng thức tỉnh Cẩm Khư, được người canh gác để mắt tới nên mới đến đây.”

Tào Uyên đơn giản kể lại sự việc.

“Sao ngươi biết rõ thế?”

“Đặng Vĩ là bạn cùng phòng của ta.” Tào Uyên nhún vai: “Còn hai tên theo đuôi kia, là anh em sinh đôi, một tên gọi là Lý Gia, một tên gọi là Lý Lượng, không biết vì sao, cũng nhất quyết đi theo Thẩm Thanh Trúc.”

“Hóa ra là một người đàn ông có câu chuyện, không ngờ được.” Bách Lý Béo nhướn mày.

Ngay lúc này, tiếng máy bay không người lái lại vang lên từ trong rừng, sắc mặt Lâm Thất Dạ thay đổi, đứng dậy khỏi mặt đất.

“Lại đến rồi...”

Vù vù vù——!

Vài chiếc máy bay không người lái từ trong rừng bên phải lao ra, sắc mặt Thẩm Thanh Trúc biến đổi: “Chạy mau!”

Nói xong, hắn quay người đạp lên tảng đá nhô lên trong dòng suối, nhanh chóng chạy về hướng ngược lại.

Đặng Vĩ đeo ba lô nặng trĩu sau lưng, nghiêng răng, đuổi theo từng bước chân của Thẩm Thanh Trúc.

Ngay lúc này, những chiếc máy bay không người lái phía sau đã bay đến nơi, nòng súng lắp trên máy ngắm vào hai người, liên tiếp bắn ra vài quả tên lửa.

Ánh mắt Đặng Vĩ bị tên lửa thu hút, lập tức hoảng sợ, vội vàng cúi người né tên lửa, tảng đá dưới chân hắn đột nhiên trơn trượt, cả người hắn ngã thẳng xuống suối.

Bùm——!

Thẩm Thanh Trúc đột ngột quay đầu lại nhìn, sắc mặt thay đổi, do dự một lúc, vẫn nghiêng răng kéo lấy vai Đặng Vĩ, đỡ hắn đứng dậy.

“Mẹ kiếp, bảo mày đừng đi theo, giờ chỉ gây rắc rối cho tao thôi!”

Thẩm Thanh Trúc vừa mắng vừa cõng Đặng Vĩ trên vai, bước chân nhanh như bay, còn chân phải của Đặng Vĩ dường như bị thương, hành động rất khó khăn.

Đùng ùng ùng——!

Hai chiếc máy bay không người lái vẫn bám sát phía sau họ, cứ như cố ý vậy, thỉnh thoảng lại bắn vài phát súng nhưng không bắn trúng phát nào.

Thẩm Thanh Trúc cau mày, ánh mắt nhìn về phía bụi cây không xa trước mặt, bước chân lại nhanh hơn vài phần, gần như công Đặng Vĩ chạy về phía trước.

Trong tình huống hai chiếc máy bay không người lái bắn súng như vẽ viên cơ thể, Thẩm Thanh Trúc công Đặng Vĩ lao vào bụi cây, còn máy bay không người lái thì lượn vòng ngoài bụi cây, không đuổi theo vào.

Hai người cúi thấp người, khó khăn len lỏi trong bụi cây.

Cuối cùng, Thẩm Thanh Trúc dùng hết sức, công Đặng Vĩ trên vai loạng choạng ngã xuống đất, Đặng Vĩ ôm lấy mắt cá chân phải, khuôn mặt vì đau đớn mà vặn vẹo dữ dội.

“Chân thế nào rồi?” Thẩm Thanh Trúc mồ hôi đầm đìa, đưa tay sờ mắt cá chân Đặng Vĩ.

“Không... không sao, hình như bị trẹo rồi.”

Thẩm Thanh Trúc cảm nhận thấy một cục sưng lớn ở mắt cá chân hắn, sắc mặt lập tức trầm xuống: “Mày không chạy được nữa rồi.”

Đặng Vĩ thở hắt hắt, nhìn Thẩm Thanh Trúc, cười hề hề.

“Mẹ kiếp, mày cười cái gì?!”

“Anh Thẩm, anh quay lại cứu em rồi.”

“... .. Câm miệng! Vừa nãy tao chỉ tình cờ với tới mày thôi!”

“Anh Thẩm, anh đi đi, đưa ba lô cho em, dù sao em cũng không đi được nữa rồi, em ở đây chờ giáo quan đến loại em.”

“Ba lô của tao, tao tự đeo.”

“Anh Thâm, anh là người làm việc lớn! Là người mạnh mẽ, lẽ ra phải sống sót đến cuối cùng chứ.” Đặng Vĩ đưa tay ra, kéo lấy ba lô của Thâm Thanh Trúc,

“Dù sao em cũng bị loại rồi, có thể giúp anh chia sẻ ba lô, cũng coi như phát huy nhiệt lượng còn lại.”

Chương 145 - Chương 145:

Anh Thẩm

Thẩm Thanh Trúc nhìn nụ cười đen nhẻm của Đặng Vĩ, im lặng.

“Trả đây!”

“Đừng giật!” Thẩm Thanh Trúc giật mạnh ba lô, suy nghĩ một lúc, nói: “Được rồi, tao đưa mày 25 cân, tao giữ lại 10 cân.”

“Được, nghe anh.”

Thẩm Thanh Trúc tháo 25 cân ba lô, đặt lên người Đặng Vĩ, chỉ thấy người nhẹ hẫng, cả người cũng thoải mái hơn nhiều.

“Anh Thẩm, anh đi đi, lát nữa máy bay không người lái đến rồi.”

“... .. Được, vậy mày tự cẩn thận.”

“Ừm.”

Thẩm Thanh Trúc đeo ba lô mười cân, chậm rãi đứng dậy, cuối cùng nhìn Đặng Vĩ đang nằm liệt trên đất, quay người chui vào bụi cây.

Hắn dùng con dao trong tay chặt ra một con đường nhỏ vừa đủ một người đi, khó khăn len lỏi trong đó, trong khu rừng rộng lớn, chỉ có một mình hắn đơn độc tiến về phía trước, ngoài tiếng cành cây xào xạc, xung quanh tĩnh lặng một màu.

Thẩm Thanh Trúc đi về phía trước một lúc lâu, ngẩng đầu nhìn bầu trời, phát hiện vị trí của mặt trời vẫn không thay đổi,

mày lại nhúu lại.

“Bọn giáo quan này... thực sự là đang hành hạ người ta?!”

Nhốt chúng ta ở đây như chuột bạch, chỉ để xem chúng ta làm trò cười?

Mẹ kiếp...”

Mắng chửi một hồi, hấn dần dừng bước.

Hấn quay đầu nhìn về hướng Đặng Vĩ, trong đôi mày hiện lên chút do dự nhưng rất nhanh đã lắc đầu.

“Không được... Thảm Thanh Trúc, mày là người sẽ trở thành cường giả!

Cường giả, nhất định phải tàn nhẫn!

Mày phải sống sót đến cuối cùng, mày phải để cho những kẻ khinh thường mày biết... mày mạnh đến mức nào!”

Hấn nắm chặt tay, hít một hơi thật sâu, tiếp tục tiến về phía trước.

Lúc này, một giọng nói quen thuộc truyền đến từ loa đeo trên ba lô.

“Cậu tên Lý Lượng phải không?”

“Phải.”

“Ừm... kể về người cậu thích đi.”

“Tôi không thích ai cả.”

“Ồ, hóa ra là một chàng trai lạnh lùng vô tình, vậy người cậu ngưỡng mộ thì sao? Chắc chắn là có chứ?”

“Có.”

“Là ai?”

“Anh Thảm của tôi.”

“Thẩm Thanh Trúc?” Giọng giáo quan dường như rất ngạc nhiên: “Tại sao?”

“Năm lớp mười, em trai tôi là Lý Gia bị lừa, dây dưa với một nhóm côn đồ địa phương, ngày nào tan học chúng tôi cũng bị chặn ở cổng trường, bị chúng bắt nạt tống tiền...”

Sau đó, anh Thẩm hơn chúng tôi một khóa không nhìn nổi nữa, ra tay giúp chúng tôi, một mình đánh nhau với mười mấy tên côn đồ, đánh bốn tên côn đồ vào viện, vì chuyện này, anh ấy bị đuổi học, không thể tham gia kỳ thi đại học, chỉ có thể về nhà làm ruộng.

Kể từ đó, tôi và em trai tôi đã thể sẽ đi theo anh Thẩm, mặc dù tính anh ấy rất tệ, động một tí là thích mắng chúng tôi nhưng ở lâu sẽ phát hiện ra...

Thực ra anh ấy là người dịu dàng nhất trên thế giới này.”

“... ..”

Động tác của Thẩm Thanh Trúc dừng lại giữa không trung, giống như một bức tượng, đông cứng trong bụi cây.

Một lúc sau, hấn lẩm bẩm:

“Mẹ kiếp, tên này đang nói cái quái gì vậy...”

Rõ ràng là mày đang bị phạt, tại sao người mất mặt lại là tao?”

Hấn từ từ quay đầu, nhìn về hướng mình vừa đi, dần dần nắm chặt con dao trong tay.

...

Trong bụi cây.

Đặng Vĩ đang nhắm mắt dưỡng thần, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Tên Lý Lượng này... nói cũng khá rõ ràng, không biết anh Thẩm nghe được sẽ có biểu cảm gì.”

Vù vù vù——

Tiếng máy bay không người lái liên tiếp truyền đến, Đặng Vĩ mở mắt, nhìn những chiếc máy bay không người lái dần hạ xuống từ trên cao, cười hì hì.

“Đến đi, đến loại bỏ tao đi!”

Vài chiếc máy bay không người lái quay đầu, nòng súng lắp trên máy điều chỉnh hướng, nhắm vào Đặng Vĩ đang nằm liệt trên đất.

Đặng Vĩ hít một hơi thật sâu, lẩm bẩm: “Lát nữa đừng hỏi tao những câu hỏi kỳ lạ, nếu không để bọn họ nghe thấy, lại cười nhạo tao mất...”

Hắn từ từ nhắm mắt lại.

Đùng ùng ùng——!

Tiếng tên lửa liên tiếp vang lên, Đặng Vĩ cảm nhận hồi lâu, vẫn không có cảm giác bị trúng đạn...

Hắn mở mắt ra, chỉ thấy Thẩm Thanh Trúc một tay cầm dao, một tay giơ ba lô ngang ngực, thay Đặng Vĩ chặn hết tất cả tên lửa.

Đặng Vĩ ngẩn người một lúc: “Anh Thẩm, luật nói không được dùng ba lô chặn đạn...”

Thẩm Thanh Trúc nhướn mày, ném ba lô trong tay sang một bên, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Luật? Tao Thẩm Thanh Trúc... từ bao giờ tuân thủ luật lệ?!”

Nói xong, hắn đột ngột nhảy lên, con dao trong tay nhanh chóng bắn ra, dưới ánh mắt kinh ngạc của Đặng Vĩ, trực tiếp

đâm nổ một chiếc máy bay không người lái!

“Luật nói không được tấn công máy bay không người lái, tao cố tình đánh!” Thẩm Thanh Trúc đáp xuống, nhìn chiếc máy bay không người lái bốc cháy rơi xuống, hừ lạnh một tiếng.

Hắn quay người, nhìn Đặng Vĩ đang nằm liệt trên đất, bá đạo mở miệng:

“Đồ bỏ đi, anh Thẩm đến cứu mày... ưm~”

Chỉ nghe một tiếng súng vang lên, một quả tên lửa bắn trúng chính xác vào lưng Thẩm Thanh Trúc, hắn rên lên một tiếng, mắt trợn trắng...

Ngắt đi một cách dứt khoát.

Những kẻ dị giáo

“Ồ, không phải là tên gai góc Thẩm Thanh Trúc sao? Cậu cũng bị loại rồi à?”

“... .. Phải.”

“Còn dám đánh nổ máy bay không người lái, ai cho cậu lá gan đó?”

“Xin lỗi, tôi kiêu ngạo quá.”

“Vậy thì thời gian phạt cậu phải tăng gấp đôi, tôi nghĩ xem nên hỏi từ đâu trước... Đúng rồi, vừa nãy lời Lý Lượng nói, cậu đều nghe thấy chứ?”

“Nghe thấy.”

“Cậu ta nói có thật không?”

“... .. Thật.”

“Vậy tại sao cậu lại muốn biến mình thành kẻ tàn nhẫn, coi trời bằng vung, ngang ngược như vậy?”

“Vì con người đều là những kẻ bắt nạt kẻ yếu, người yếu
đuổi mãi mãi chỉ có thể bị bắt nạt.”

Chương 146 - Chương 146:

Những kẻ dị giáo 1

“Mặc dù tôi rất tò mò về câu chuyện trước đây của cậu nhưng xét thấy tình hình hiện tại rất đặc biệt nên tạm thời không hỏi... Nói cho tôi biết tại sao cậu muốn trở thành người mạnh mẽ đi.”

“Tôi không muốn người khác coi thường tôi.”

“Chỉ vì thế thôi sao?”

“Ừ.”

“Giả vờ lạnh lùng, ngoài gai góc trong mềm yếu, còn rất dễ tâm đến suy nghĩ của người khác... Cậu là cung Xử Nữ à?”

“... .. Phải.”

“Ồ, vậy chúng ta hãy nói về chuyện tình cảm của cậu đi, đến giờ cậu đã viết bao nhiêu bức thư tình rồi?”

“Một trăm mười bốn bức.”

“Nhiều thế sao? Kể chi tiết đi.”

“Năm tôi bốn tuổi, tôi thích chị gái nhà bên, sau đó...”

Lâm Thất Dạ và hai người kia vừa chạy trên núi vừa dừng tai nghe cuộc hành hình công khai của Thẩm Thanh Trúc.

“Tuyệt, lần này anh cả ngạo mạn đã ngã ngựa rồi.” Bách Lý Phì Phì thở hổn hển, thỉnh thoảng lại cười hai tiếng.

Lâm Thất Dạ nhìn bầu trời dần tối, chậm rãi nói:

“Chúng ta vào núi Thương Nam đã gần năm tiếng, đã có hơn một nửa số người bị loại rồi.”

Tào Uyên quay đầu nhìn Bách Lý Phì Phì, có chút kinh ngạc nói: “Không phải lúc mới vào cậu đã không được rồi sao? Sao còn có thể kiên trì đến giờ?”

“Cho dù có chạy đến ngất đi, tôi cũng không muốn chịu hình phạt đó.” Bách Lý Phì Phì như nghĩ đến điều gì, sắc mặt tái mét.

“Cậu nói vậy, tôi lại càng tò mò về bí mật trên người cậu.”

“... .. Cút!”

Càng ngày càng có nhiều tân binh bị kéo xuống núi, số lượng máy bay không người lái trên núi rõ ràng tăng lên, lúc đầu chỉ có hai ba chiếc máy bay không người lái đuổi theo họ, bây giờ động một tí là xuất hiện hơn mười chiếc!

May mà các giáo quan còn có lương tâm, không để máy bay không người lái bao vây tứ phía, mỗi lần đều để lại cho họ một khe hở có thể xông ra, cho họ cơ hội thoát thân.

Máy bay không người lái cứ đuổi theo họ một lúc, vắt kiệt sức lực của họ, rồi lại biến mất một lúc, cho họ thời gian ngắn để hồi phục sức lực, cứ lặp đi lặp lại như vậy, khiến họ lần lượt đi trên bờ vực của sự kiệt sức.

Bây giờ, Lâm Thất Dạ cuối cùng cũng hiểu tại sao đây lại được gọi là huấn luyện giới hạn.

Càng đi sâu vào núi Thương Nam, tốc độ của ba người càng chậm, Bách Lý Phì Phì luôn loạng choạng đi theo sau Lâm Thất Dạ và người kia, sắc mặt càng lúc càng tái mét.

“Không được thì ngồi xuống nghỉ một lát.” Lâm Thất Dạ nhảy bèn nhận ra tình trạng của Bách Lý Phì Phì, cau mày nói.

“Không... không được... Tôi phải chạy...”

Bách Lý Phì Phì mắt đờ đẫn, quần áo trên người đã ướt đầm mồ hôi, từng bước tiến về phía trước, trong mắt đầy vẻ

kiên định.

“Mẹ kiếp... Sao tao vẫn chưa ngất đi nhỉ...”

Tào Uyên trầm ngâm một lát: “Hay là mày đâm đầu vào cây đi?”

“... .. Tao sợ đau.”

Bách Lý Phì Phì phẩy tay: “Hai người cứ chạy trước đi, tao thấy tao sắp không xong rồi... Lát nữa tao ngất, hai người không cần đến cứu tao đâu.”

“Thực ra bọn tao vốn chẳng định cứu mày...”

Bách Lý Phì Phì giật mình, ho hai tiếng: “Đau lòng quá, đau lòng quá... ư...”

Bách Lý Phì Phì sờ ngực mình, lời còn chưa dứt thì đã trợn mắt ngất đi.

Tào Uyên tiến lên kiểm tra một chút, gật đầu với Lâm Thất Dạ: “Không sao, chỉ là ngất vì mệt thôi.”

“Ừ, vậy đi thôi.”

Lâm Thất Dạ quay người, tiếp tục tiến vào rừng.

Nói thật, Lâm Thất Dạ cũng sắp đến giới hạn rồi, chạy việt dã mang vác liên tục năm tiếng, mặc dù giữa chừng đã nghỉ ngơi nhiều lần nhưng cơ thể cậu vốn không khỏe mạnh như vậy, bây giờ hai mắt đã bắt đầu thấy sao vàng rồi.

“Hay là cậu cũng nghỉ một lát?” Tào Uyên nhìn Lâm Thất Dạ.

Lâm Thất Dạ hít sâu một hơi, lắc đầu: “Tôi còn chịu được.”

“Sao cậu cũng liều thế?”

“Chỉ có phá vỡ giới hạn mới có thể trở nên mạnh mẽ.” Lâm Thất Dạ bình tĩnh nói: “Mà chỉ có trở nên mạnh mẽ mới có thể sống sót, chỉ có sống sót mới có thể trở về sau này...”

“Trở về? Trở về đâu?”

Lâm Thất Dạ lắc đầu, không trả lời.

“Nếu cậu chỉ muốn sau này tôi giúp cậu rửa sạch tội lỗi thì thực ra không cần phải lấy lòng tôi như vậy.” Lâm Thất Dạ đột nhiên lên tiếng.

“Hả?”

“Nếu đây là một cuộc giao dịch thì cậu chỉ cần đưa ra đủ giá là được.”

“Giao dịch sao... Hóa ra cậu nghĩ vậy à?”

“Thế thì sao?”

“... .. Cậu có phải không có bạn bè không?”

“Từ nhỏ tôi đã là một kẻ dị giáo.”

“Thật khéo, tôi cũng vậy.” Tào Uyên nhàn nhạt nói: “Nhưng chính vì vậy, chúng ta mới có thể trở thành bạn bè, không phải sao?”

“Người trước muốn kết bạn với tôi, đã bị tôi tự tay chặt đầu, người trước nữa bị tôi tự tay nhét vào miệng quái vật, giờ cổ trên mộ cũng cao nửa mét rồi.” Lâm Thất Dạ mặt không biểu cảm nói.

“... .. Làm bạn với cậu rủi ro cao vậy à?”

“Đúng vậy.”

“Thực ra hai chúng ta cũng chẳng khác nhau là mấy.” Tào Uyên nhún vai: “Tôi không chỉ tự tay chặt đầu hơn mười đứa bạn chơi thân, còn giết cả dân làng, ngày hôm đó, ngôi làng tôi lớn lên từ nhỏ đến lớn, ngay cả một con chó cũng không còn.”

“... .. Đừng so sánh tôi với cậu, nhìn thế này thì tôi kém xa cậu rồi.”

“Cậu rất đặc biệt, cho dù bỏ qua lời tiên đoán của Kim Thiên Đại Sư về cậu thì cậu vẫn rất đặc biệt.” Tào Uyên nhìn vào mắt Lâm Thất Dạ: “Thực ra nếu có thể, tôi vẫn rất hy vọng hai kẻ dị giáo chúng ta có thể trở thành bạn bè.”

Chương 147 - Chương 147:

Những kẻ dị giáo 2

Lâm Thất Dạ im lặng một lát, chỉ tay về phía Bách Lý Phì Phì đang nằm chết đằng sau: “Thế còn hấn thì sao?”

“Hấn ta ư?” Tào Uyên cười cười: “Cậu không thấy... theo một nghĩa nào đó, hấn ta cũng là một kẻ dị giáo sao?”

“Đúng vậy, hấn ta ngóc một cách khác thường, còn giàu có một cách khác thường.”

“Đánh giá chuẩn xác.”

...

Không lâu sau, hai vị giáo quan khiêng cáng đến bên Bách Lý Phì Phì đang bất tỉnh, có chút kinh ngạc lên tiếng:

“Tên mập này mà cũng kiên trì đến giờ, hơn nữa còn tự chạy đến ngất đi.”

Một vị giáo quan khác lắc đầu tiếc nuối: “Đáng tiếc, còn tưởng có thể nghe được chút chuyện phiếm của gia tộc Bách Lý, nghe nói mấy công tử nhà thế gia này đời sống riêng tư đều rất hỗn loạn!”

“Thôi thôi, khiêng xuống luôn đi.”

“Ui! Nặng quá!”

Hai người khiêng Bách Lý Phì Phì lên cáng, khệ nệ chạy xuống núi.

Trên cáng, Bách Lý Phì Phì nằm như chết giả hừ hai tiếng, lén mở mắt, khóe miệng nở một nụ cười...

Dưới chân núi.

“Đã bảy tiếng trôi qua, còn lại bao nhiêu người?” Hồng giáo quan đi vào lều chiến thuật, lên tiếng hỏi.

Vài vị giáo quan đang chăm chú nhìn màn hình đếm rồi trả lời:

“Còn mười sáu người, phần lớn đều là người luyện võ hoặc lính đặc chủng, những người khác... xì, Lâm Thất Dạ và Tào Uyên này mà vẫn còn trên sân, hơi bất ngờ đấy.”

“Tuy bọn họ giỏi chiến đấu nhưng thể lực không phải là sở trường, nếu tôi đoán không nhầm thì bọn họ cũng sắp đến giới hạn rồi.”

Hồng giáo quan ngẩng đầu nhìn về phía Thương Nam Sơn chìm trong bóng tối, chậm rãi nói.

Vào núi Thương Nam được tám tiếng.

Mang theo trọng lượng, Lâm Thất Dạ và Tào Uyên vượt qua không biết bao nhiêu ngọn núi, màn đêm trên bầu trời càng thêm dày đặc, dãy núi trước mắt đã hoàn toàn chìm trong bóng tối.

Trong môi trường bốn bề đều là cảnh cây và hố đất như thế này, nếu không có đèn pin thì gần như không thể đi được, không ai biết bước tiếp theo sẽ là đất bằng phẳng hay là hố đất đầy gai góc.

Lúc này, ngọn núi Thương Nam rộng lớn chết lặng không một tiếng động.

“Còn lại mấy người?” Các giáo quan ngồi lại với nhau, Hồng giáo quan liếc nhìn thời gian rồi hỏi.

“Còn lại ba người, lính đặc chủng Trịnh Trung, Lâm Thất Dạ và Tào Uyên.”

“Chết tiệt, hai tên nhóc đó làm sao mà trụ được đến giờ? Không khoa học chút nào...” Một giáo quan lẩm bẩm.

“Cơ thể Tào Uyên đã được [Hắc Vương Trảm Diệt] tôi luyện, có thể trụ được cũng không có gì lạ nhưng Lâm Thất Dạ... hắn ta làm được thế nào?” Hồng giáo quan xoa cằm, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc.

“Bây giờ chỉ còn hai người.” Vị giáo quan luôn chú ý màn hình lên tiếng: “Mới vừa rồi, Trịnh Trung trượt chân ngã xuống sườn núi trong bóng tối, ngất đi, đội y tế đã đến rồi.”

“Đã đến giờ này rồi, hay là kết thúc buổi huấn luyện cực hạn này trước đi?”

“Đúng vậy, trời tối quá, trong núi căn bản là không nhìn thấy gì, cứ tiếp tục như vậy có thể sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Hồng giáo quan im lặng một lát: “Đừng vội, điều tất cả máy bay không người lái đến chỗ hai tên nhóc đó, đội y tế bám sát phía sau, chuẩn bị cứu hộ.

Ta muốn xem... giới hạn của hai tên này rốt cuộc ở đâu.”

...

Trong khu rừng tối đen.

Đôi mắt Lâm Thất Dạ lóe lên, con dao trong tay chính xác chém đứt những cành cây gai góc trước mặt, khom người chui qua.

Tào Uyên bám sát phía sau, không hề chậm chân.

“Trời tối thế này mà cậu vẫn nhìn thấy được sao?” Tào Uyên cầm chiếc thìa nhỏ, không nhịn được hỏi.

“Có thể.” Lâm Thất Dạ bình tĩnh đáp.

“... Vậy thì cậu đi chậm lại một chút, tôi đã hoàn toàn không nhìn thấy gì rồi.”

“Tôi đã đi rất chậm rồi.”

“Không phải, một tiếng rưỡi trước cậu đã nói là sắp đến giới hạn rồi, sao giờ lại tràn đầy sức sống thế?” Tào Uyên phàn nàn: “Cậu là cú đêm à?”

“Cũng tạm.”

Lâm Thất Dạ đúng là đã không chịu nổi từ rất sớm nhưng sau đó trời càng tối, thể lực của hắn lại bắt đầu hồi phục với tốc độ kinh người, chỉ cần nghỉ ngơi tại chỗ một lúc, tinh thần còn tốt hơn cả lúc mới vào núi Thương Nam!

Mặc dù hắn không muốn lợi dụng năng lực để gian lận nhưng... năng lực thụ động này căn bản không thể tắt được!

Hắn cũng muốn huấn luyện đàng hoàng, vượt qua giới hạn cơ thể của mình nhưng mỗi khi hắn cảm thấy mình sắp đến giới hạn thì thể lực lại kỳ lạ thay hồi phục...

Ngược lại Tào Uyên, mặc dù thể chất đã được Cẩm Khư cải tạo cực mạnh nhưng sức bền dù sao cũng có giới hạn, kiên trì đến giờ, hắn cũng đã gần đến giới hạn rồi.

Nói cách khác, Lâm Thất Dạ giống như một kẻ kỳ quái có tốc độ hồi phục năng lượng 1000%, còn thanh năng lượng của Tào Uyên tuy dài nhưng tốc độ hồi phục quá chậm, rốt cuộc cũng có lúc cạn kiệt.

“Đã lâu rồi không nghe thấy tiếng trùng phạt, có phải chỉ còn lại hai chúng ta trên ngọn núi này không?”

“Mười phút trước còn có một người, giờ chỉ còn lại hai chúng ta.”

“Cậu biết cả chuyện này sao?”

Lâm Thất Dạ không trả lời, chỉ liếc nhìn con dơi vừa bay qua trên không.

Trong ngọn núi đêm khuya này, giun đất, rết, thằn lằn, dơi... tất cả các loài sinh vật hoạt động về đêm đều là tai mắt của Lâm Thất Dạ, khoảng hơn một giờ trước, Lâm Thất Dạ đã thông qua chúng nắm bắt hoàn toàn tình hình của ngọn núi này.

Ngay cả việc có mấy y tá đi theo phía sau, mấy chiếc máy bay không người lái bay lượn trên đầu, hắn cũng đều biết rõ ràng, thậm chí chỉ cần hắn muốn, bây giờ có thể ản núp vào trong núi sâu, tuyệt đối sẽ không có ai tìm ra được.

Chương 148 - Chương 148:

Một người

Bây giờ, ngọn núi này đã trở thành sân nhà của Lâm Thất Dạ.

“Tôi cảm thấy mình sắp không xong rồi.” Hai người lại đi một lúc, bước chân loạng choạng của Tào Uyên dừng lại, đứng sau lưng Lâm Thất Dạ.

Lâm Thất Dạ nhướn mày: “Không cố gắng thêm một chút nữa sao?”

“Tôi không thể ngất đi được.” Tào Uyên lắc đầu: “Một khi mất đi ý thức, Cẩm Khư có thể sẽ phản công không chế cơ thể tôi, đến lúc đó sẽ càng phiền phức hơn.”

“Xem ra trình tự Cẩm Khư quá cao cũng không phải chuyện tốt.” Lâm Thất Dạ thở dài.

“Cậu đi đi, tôi ở đây chờ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, lát nữa cậu sẽ nghe thấy tiếng tôi bị trừng phạt.” Tào Uyên ngồi xuống tại chỗ, mỉm cười với Lâm Thất Dạ.

“Vậy tôi đi trước.”

“Gặp lại ở trại huấn luyện.”

“Ừ.”

Lâm Thất Dạ quay người, nắm chặt con dao trong tay, sải bước đi vào trong núi sâu đêm tối.

Dưới chân núi.

“Tào Uyên đã từ bỏ tại chỗ, bây giờ chỉ còn lại Lâm Thất Dạ.” Một giáo quan lên tiếng.

“Tên nhóc này... cái gì cũng có thể cho chúng ta bất ngờ.”
Hồng giáo quan nhướng mày, cảm thán.

“Hơn nữa...”

“Cái gì?”

“Từ hơn một giờ trước, hắn ta vẫn luôn đi theo đường thẳng.”

“Cái gì?” Các giáo quan trong lều sững sốt: “Sao có thể? Chúng ta vẫn luôn thay đổi đường đi của núi Thương Nam, làm sao hắn ta có thể đi theo đường thẳng được?”

“Không biết nhưng hắn ta thực sự đã làm được, với tốc độ này... nhiều nhất là ba giờ nữa, hắn ta thực sự có thể băng qua toàn bộ núi Thương Nam!”

“Ba giờ? Thể lực của hắn có đủ không?”

“Mặc dù tôi rất muốn nói là không đủ nhưng lẽ thường dường như không áp dụng được với hắn.”

“...” Hồng giáo quan im lặng một lát, chậm rãi nói: “Dỡ hết lều ở đây đi, để lại một người đến trừng phạt Tào Uyên, những người còn lại theo tôi đến đầu bên kia của núi Thương Nam...”

Chúng ta đến đó đợi hắn.”

“Hồng giáo quan, ông thực sự cho rằng hắn có thể làm được sao?”

“Nếu là người khác thì tôi có lẽ không tin nhưng nếu là hắn... thì lại là chuyện khác.”

...

Vào núi Thương Nam được chín giờ.

Lâm Thất Dạ chạy càng lúc càng nhanh trong khu rừng đêm khuya, hẩn giống như một bóng ma, tự do xuyên thoa trong núi rừng, như thể đang ở nhà của mình vậy.

Đột nhiên, một giọng nói truyền ra từ đống đồ nặng trên lưng hắn.

“Tào Uyên?”

“Ừ.”

“Cậu làm tốt lắm rồi.”

“Tôi biết.”

“Nhưng đáng tiếc... cậu vẫn phải chịu trừng phạt.”

“Tôi biết.”

“Bây giờ không có nhiều người có thể nghe được cuộc đối thoại của chúng ta, ngoài một vài giáo quan, “d o c f u l l . v n - k h o t r u y e n d i c h m i ễ n p h í” chỉ có người đồng đội vẫn đang chiến đấu trên núi của cậu, cậu có thể thoải mái hơn một chút.”

“Ông hỏi đi.”

“Cậu thích kiểu con gái nào?”

“Tôi không thích con gái.”

“??? Cậu không phải là...”

“Tôi thích những người phụ nữ trưởng thành, đầy đặn, tốt nhất là những người đã có bạn đời, hiểu biết...”

“May quá may quá... khoan đã, hình như cậu vừa nói một điều gì đó không ổn thì phải?” Sắc mặt giáo quan thay đổi: “Sở thích của cậu...”

“...”

“Khụ khụ, Tào tặc, chúng ta đổi câu hỏi khác đi... Cả đời này, điều cậu hối tiếc nhất là gì?”

Tào Uyên ở đầu bên kia chìm vào im lặng trong chốc lát.

“Năm sáu tuổi, tôi đã không thể tự tay bóp chết mình ở dưới sông.”

“Tại sao?”

“Nếu lúc đó tôi chết, sẽ không có những chuyện tiếp theo.” Tào Uyên bình tĩnh nói: “Tôi sẽ không trở về làng, sẽ không vì tò mò mà nhặt con dao liềm trên mặt đất...”

Sẽ không để Cầm Khư của mình bùng phát, giết chết 172 dân làng vô tội.

Càng sẽ không bị nhốt vào đồn cảnh sát, dùng một con dao cắt móng tay giết chết 161 mạng người trong toàn bộ đồn cảnh sát...”

“... Đây không phải lỗi của cậu.”

“Đây là lỗi của tôi, tôi sẽ không trốn tránh.”

“Cậu chỉ không thể kiểm soát được sức mạnh trong cơ thể mình, đó không phải là ý định của cậu.”

“Cơ thể của tôi, tôi không thể kiểm soát được, đây chính là lỗi của tôi.”

“...” Giáo quan đó im lặng một lúc: “Vậy bây giờ, cậu còn muốn nói gì với người đồng đội trên núi kia không?”

Tào Uyên mỉm cười, quay đầu nhìn về phía núi Thương Nam trong đêm đen, chậm rãi nói:

“Lâm Thất Dạ, đừng làm mất mặt những kẻ dị giáo như chúng ta...”

Lâm Thất Dạ nghe xong câu này, khóe miệng hơi nhếch lên.

Hắn thuận tay nắm lấy con dao găm, thân hình như ma quỷ xuyên qua giữa rừng cây, bây giờ hắn không còn giữ lại bất cứ điều gì nữa, tốc độ của bản thân đã được nâng lên đến cực hạn.

Mặc dù có Cẩm Vật bí ẩn kia trấn áp nhưng hiệu quả đối với [Vũ giả bóng đêm] không tốt lắm, bây giờ hắn giống như một người chơi mở hack, sở hữu “Tầm nhìn bóng tối”: “Phục hồi tăng gấp đôi”: “Siêu sức bền”: “Tốc độ tăng gấp đôi.” và “Bản đồ toàn cảnh”!

Trong thiết bị định vị trên tay các giáo quan, Lâm Thất Dạ đang nhanh chóng băng qua toàn bộ núi Thương Nam, lao thẳng về phía bên kia.

Lúc này, bốn chiếc xe buýt chở những tân binh khác đã rời đi từ lâu, chỉ còn lại một chiếc xe chở rất nhiều vật tư và giáo quan, trong đêm tối lao về phía lối ra của núi Thương Nam.

Pin của máy bay không người lái dần cạn kiệt, bắt buộc phải quay trở lại căn cứ, vốn dĩ những y tá đang đuổi theo Lâm Thất Dạ đều bắt đầu đuối sức, dần bị hắn bỏ xa, cuối cùng hoàn toàn mất dấu.

Nếu không phải vì chấm đỏ nhỏ trên bản đồ vẫn đang tiến về phía trước với tốc độ cao thì các giáo quan đã gần như cho rằng Lâm Thất Dạ đã mất liên lạc.

Chương 149 - Chương 149:

Hồi tiếc 1

Vào núi Thương Nam chín giờ...

Vào núi Thương Nam mười giờ...

Xe buýt của các giáo quan đã đến đầu bên kia của núi Thương Nam từ lâu, họ lần lượt xuống xe, dùng ống nhòm nhìn đêm trong tay quan sát động tĩnh phía trước.

“Còn bao lâu nữa?”

“Sắp rồi... Mới có hai giờ, rốt cuộc hắc đã làm thế nào?” Giáo quan cầm máy tính bảng không nhìn được lên tiếng: “Cho dù [Trần Khư Bi] không thể hoàn toàn trấn áp Cẩm Khư của hắc thì tốc độ này cũng quá vô lý rồi!

Chẳng lẽ hắc biến thành ma, trực tiếp bay ra ngoài?”

“Những người đại diện của Thần minh đều biến thái như vậy sao? Lần huấn luyện giới hạn trước của Vương Mặt mất bao lâu?” Giáo quan Hàn Lật hỏi.

“Thành tích tốt nhất là 6 giờ nhưng lúc đó đã sắp kết thúc rồi, trong năm lần huấn luyện giới hạn trước đó, hắc chưa từng thực sự vượt qua toàn bộ địa hình.” Giáo quan Hồng nhìn chăm chăm vào ngọn núi đen trước mắt,

“Mặc dù địa chỉ tập huấn trước đây không phải là núi Thương Nam nhưng cả hai gần như không có nhiều chênh lệch, thậm chí địa hình của núi Thương Nam còn gập ghềnh hơn...

Không chỉ có hấn, trong lịch sử của trại huấn luyện tân binh, những người thực sự có thể vượt qua bài huấn luyện giới hạn chỉ đếm trên đầu ngón tay, những người có thể vượt qua ngay trong lần huấn luyện đầu tiên thì không có lấy một người.”

“Nếu lần này Lâm Thất Dạ thực sự có thể vượt qua từ bên trong thì hấn cũng được coi là đã tạo nên lịch sử trại huấn luyện của chúng ta...”

“Hấn sắp ra rồi.” Giọng nói của giáo quan đó lại vang lên.

Tất cả các giáo quan đều im lặng, giờ ông nhòm trong tay lên, cẩn thận quan sát phía trước.

Đột nhiên, dưới chân ngọn núi đen phía trước, một thiếu niên toàn thân lấm lem bùn đất từ từ bước ra...

Bộ quân phục của hấn đầy những vết xước của cành cây và dấu vết của bùn đất, chiếc mũ quân đội trên đầu không biết đã rơi ở đâu, hấn nắm chặt con dao găm trong tay, lòng bàn tay đã bị mài chảy máu.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt tuần tú đó càng trở nên rõ ràng, hấn chậm rãi đi đến trước mặt các giáo quan, dừng bước.

“Tôi coi như hoàn thành rồi sao?”

Lâm Thất Dạ khàn giọng nói.

Các giáo quan sững sốt, một lúc sau, giáo quan Hồng mới bước tới, vỗ vai hấn.

“Cậu đã hoàn thành rồi.” Ông nói: “Cậu đã tạo nên lịch sử.”

Cơ thể Lâm Thất Dạ hơi chao đảo, không kiềm chế được mà ngã về phía trước, giáo quan Hồng nhanh mắt nhanh tay đỡ lấy hấn.

Lâm Thất Dạ thực sự đã mệt rồi, cho dù có sự hỗ trợ của [Vũ giả bóng đêm], trong quá trình huấn luyện cường độ cao như vậy, hắn cũng đã tiến gần đến giới hạn, thậm chí đã hoàn toàn phá vỡ giới hạn!

Hắn có thể kiên trì đến tận đây, không chỉ dựa vào màn đêm này, mà còn dựa vào ý chí và sự kiên trì đáng kinh ngạc của hắn!

Giáo quan Hồng diu hắn ngồi xuống bên cạnh, giáo quan Hàn Lật đưa bình nước của mình cho hắn, giơ ngón tay cái lên với hắn.

“Tuyệt vời!”

Lâm Thất Dạ mỉm cười, nhận lấy bình nước, uống ừng ực.

Cả mười giờ đồng hồ, ngoài việc uống một ít nước suối giữa chừng, hắn không uống bất cứ thứ gì, cổ họng đã sớm khô khốc.

“Uống chậm thôi, uống chậm thôi.” Giáo quan Hàn Lật lè lưỡi.

“Tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện.”

“Chuyện gì.”

“Các anh vẫn chưa đưa tôi phần bồi thường.” Lâm Thất Dạ nghiêm túc nói.

“Bồi thường?” Giáo quan Hàn Lật sửng sốt: “Bồi thường gì?”

Giáo quan Hàn Lật sáng nay mới đến, không biết rõ về trận chiến giữa tân binh và mặt nạ giả hôm qua nhưng những giáo quan khác đều hiểu rõ trong lòng, nghe Lâm Thất Dạ nhắc đến như vậy, đều có chút ngượng ngùng quay đầu đi.

“Yên tâm đi, sẽ không thiếu của cậu đâu, ngày mai tìm thời gian đến chỗ tôi một chuyến.”

Giáo quan Hồng đi đến bên cạnh hắn, trên tay cầm một chiếc nhẫn, có chút bất đắc dĩ nói.

“Được.” Lâm Thất Dạ gật đầu.

“Là người tạo nên lịch sử, cậu có muốn thử chấp nhận một hình phạt không?”

Lâm Thất Dạ sững sốt: “Tôi đã thành công rồi, tại sao còn phải phạt?”

“Này, chơi thôi mà! Dù sao bây giờ cũng không có ai khác nghe thấy, chúng ta chỉ hỏi một câu thôi!”

Lâm Thất Dạ do dự một lúc, rồi gật đầu: “Được.”

Hắn nhận lấy [Nhẫn chân ngôn], đeo vào ngón áp út.

Giáo quan Hồng do dự hồi lâu, mới nghiêm túc hỏi câu hỏi duy nhất đó.

“Trong cuộc đời này, điều cậu hối tiếc nhất là gì?”

Lâm Thất Dạ sững sốt.

Câu hỏi này, ngay cả chính hắn cũng không biết câu trả lời.

Những điều hắn hối tiếc dường như không ít, đêm đó trèo lên mái nhà, nhìn thấy Thiên sứ, bị mù mắt, mất đi tuổi thơ mà người bình thường có thể dễ dàng có được;

Hoặc là từ trên mái nhà ngã xuống, bị đưa vào bệnh viện tâm thần, từ đó bị mọi người coi là dị giáo;

Hoặc là không thể đẻ dì và A Cẩn có cuộc sống tốt đẹp...

Cuộc đời của hắn, dường như khắp nơi đều là bi kịch, cũng khắp nơi đều là hối tiếc.

Hắn không biết mình đã im lặng bao lâu, quay đầu nhìn về phía bầu trời đêm đen kịt xa xa, chậm rãi và nặng nề nói ra câu trả lời mà hắn vô thức bỏ qua:

“Tôi đã không thể cứu được anh ấy...”

...

Trong cơn mơ màng, Bách Lý Phì Phì mở mắt.

“Ừm? Sao tôi lại ở trong thùng thế này?” Hắn ngơ ngác nhìn bản thân trần truồng, lúc này đang nằm trong một cái thùng tắm lớn, không biết trong thùng đựng thứ chất lỏng gì, tỏa ra một mùi hôi thối.

Vô thức, hắn muốn ra khỏi đó.

Chương 150 - Chương 150:

Hồi tiếc 2

“Tốt nhất là cậu nằm im trở lại đi.” Lâm Thất Dạ cũng đang ngâm trong thùng bên cạnh nhắc nhở.

“Thất Dạ, đây... là tình huống gì vậy?”

“Tôi về muộn hơn các cậu, tôi cũng không rõ, tóm lại là các giáo quan đã chuẩn bị cho mỗi người chúng ta một thùng thuốc tắm, dường như là dùng để tiêu trừ mệt mỏi, cường kiện thể phách.”

“Vậy quần áo của tôi là...”

“Không biết, lúc tôi về, cậu đã nằm trong đó như một con gà luộc rồi.”

“...”

Bách Lý Phì Phì gãi đầu, chỉ cảm thấy cánh tay vốn đau nhức không chịu nổi dường như đã trở lại bình thường, kinh ngạc nói:

“Thuốc tắm này có vẻ hiệu quả.”

“Bí phương của người canh gác, tất nhiên là hiệu quả.”

Cửa ký túc xá bị đẩy ra, Tào Uyên ngâm bàn chải đánh răng đứng ở cửa, bình tĩnh nói.

“Sao cậu không ngâm thuốc tắm?” Bách Lý Phì Phì nghi hoặc hỏi.

“Tôi đã ngâm xong rồi.” Tào Uyên trợn mắt, chỉ ra bầu trời quang đãng bên ngoài: “Đã sáng rồi, giáo quan nói hôm nay

tạm dừng tập luyện buổi sáng, lát nữa trực tiếp đến nhà ăn ăn sáng.”

“Nhà ăn à...” Mắt Bách Lý Phì Phì sáng lên, dường như lại nghĩ đến điều gì, nhanh chóng tối sầm lại.

Tào Uyên quay người rời đi, lơ đãng buông một câu:

“Nghe nói, bữa sáng hôm nay ở nhà ăn là bánh bao, quẩy và sữa đậu nành.”

Àm—— ! !

Bách Lý Phì Phì mập mạp trắng trẻo đột ngột đứng dậy khỏi thùng gỗ, hai mắt mở to tròn, không nói hai lời liền bước ra khỏi thùng gỗ, xỏ giày rồi lao ra khỏi ký túc xá.

Lâm Thất Dạ ở bên cạnh quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào quần áo mà Bách Lý Phì Phì quên mặc trên giường mà đắm chìm trong suy nghĩ...

Ngay sau đó, tiếng hét của một cô gái đột nhiên vang lên từ bên ngoài cửa sổ!

Hôm nay không có buổi tập luyện buổi sáng, thời gian cũng không quá gấp gáp, Lâm Thất Dạ không vội không vàng ngâm thêm một lúc trong thuốc tắm, sau đó mới thay quần áo, đến nhà ăn.

Tào Uyên nói không sai, hôm nay nhà ăn cuối cùng cũng không phải là bánh bao bột mì và thịt sống khiến người ta buồn nôn nữa, mà là bữa sáng kiểu Trung thơm phức, sữa đậu nành, quẩy, bánh bao, bánh nướng, cháo trắng...

Lúc này, nhà ăn chật ních tân binh, trải qua buổi huấn luyện khắc nghiệt như cơn ác mộng đó, bọn họ thực sự đói muốn chết, từng người một nhét đồ ăn vào miệng như quỷ đói.

Lâm Thất Dạ nhìn Bách Lý Phì Phì đã ăn hết hai xứng bánh bao, khoe miệng hơi giật giật.

“Thất Dạ, bánh bao này thơm quá, không biết lão già họ Tôn kia có phải lương tâm trời dậy không... Ăn một cái không?” Bách Lý Phì Phì vừa nhét thức ăn vào miệng, vừa đưa chiếc bánh bao trong tay cho Lâm Thất Dạ.

Lâm Thất Dạ cũng không từ chối, cầm lấy chiếc bánh bao, cầm cốc sữa đậu nành ăn chậm rãi.

“Đúng rồi Thất Dạ, tôi qua cậu ra khỏi núi thế nào? Bị ngắt xiu hay bị bắn trúng?” Bách Lý Phì Phì dường như nghĩ đến điều gì, mở miệng hỏi.

Vì Lâm Thất Dạ tới qua mất quá nhiều thời gian, những tân binh khác đã sớm được đưa trở về trại huấn luyện, chuyện Lâm Thất Dạ một mình băng qua núi Thương Nam tự nhiên cũng không có mấy người biết.

“Đi ra.” Lâm Thất Dạ nhàn nhạt trả lời.

Bách Lý Phì Phì sửng sốt, nhất thời không phản ứng kịp ý của Lâm Thất Dạ, sau đó kinh ngạc mở miệng:

“Cậu nói... Cậu thực sự băng qua cả ngọn núi Thương Nam?”

“Ừ.”

“... Cậu là loại biến thái gì vậy?”

“...”

“Cậu thực sự làm được.” Tào Uyên lặng lẽ tiến lại gần từ bên cạnh, đặt chiếc bánh bao thịt lớn trong tay vào bát của Lâm Thất Dạ: “May quá, không làm mất mặt mấy kẻ dị giáo chúng ta.”

Bách Lý Phì Phì ngơ ngác gãi đầu: “Khoan đã, cậu nói chúng ‘ta’ là dị giáo, ngoài hai người, còn ai nữa?”

Lâm Thất Dạ và Tào Uyên cùng lúc nhìn chăm chăm vào Bách Lý Phì Phì.

Bách Lý Phì Phì:...

“Tôi chỉ là một người bình thường...”

“Câm miệng.”

“Vâng.”

Lâm Thất Dạ ăn no uống đủ, đặt bát xuống, liếc nhìn đồng hồ trên tường.

“Các cậu ăn đi, tôi còn có việc.”

Nói xong, hắn quay người đi ra khỏi nhà ăn.

Bách Lý Phì Phì nhướn mày, hích hích Tào Uyên: “Cậu nói xem, hôm nay hắn thần bí như vậy, đi làm gì?”

“Ai mà biết.” Tào Uyên mặt không biểu cảm mở miệng: “Dù sao cũng không phải đi gặp người tình riêng.”

“Tại sao?”

“Tính cách của hắn, cậu thấy có khả năng không?”

“... Cũng đúng.”

...

Lâm Thất Dạ rời khỏi nhà ăn, đi thẳng đến văn phòng giáo quan.

“Báo cáo!”

“Vào đi.”

Lâm Thất Dạ bước vào văn phòng, Hồng giáo quan liếc hắn một cái, lập tức có chút đau đầu.

“Ta nói này nhóc con, cậu cũng quá tích cực rồi chứ? Tối qua bảo cậu hôm nay đến, cậu thực sự chạy đến từ sáng sớm

luôn à?”

“Tôi chỉ tình cờ có thời gian.” Lâm Thất Dạ nhún vai.

“Ngồi đi.”

Hồng giáo quan đứng dậy, lấy ra từ tủ phía sau một phong thư và một chiếc hộp đen nhỏ, đưa đến trước mặt Lâm Thất Dạ.

“Hôm qua, Vương Diện đã nói với chúng ta rồi, mặc dù có nhiều điều kiện nhưng chúng ta cũng không thể không chấp nhận.

Phong bì bên trái là một thẻ ngân hàng, bên trong có năm mươi vạn, mặt khẩu đã viết, cứ đến bất kỳ ngân hàng nào cũng có thể rút được.

Hộp bên phải là Cẩm Vật chúng tôi thưởng cho cậu.”

Hồng giáo quan ngồi lại ghế, cảm thán nói:

“Cậu nhóc này đúng là được, có thể moi được tiền của Viên thủ trưởng thì không nhiều.”

Lâm Thất Dạ sửng sốt: “Những thứ này là do Viên giáo quan tự bỏ tiền túi sao?”

Chương 151 - Chương 151:

Món quà lớn

“Đúng vậy.” Hồng giáo quan ngửa đầu dựa vào lưng ghế, chậm rãi mở miệng: “Để đội Mặt nạ đến đấu với các cậu là chủ ý của thủ trưởng, không ngờ lại thua dễ dàng như vậy... Thủ trưởng tự mình chịu trách nhiệm, đưa ra những điều kiện này cho cậu, chúng tôi muốn giúp ông ấy một chút nhưng ông ấy không chịu.”

Lâm Thất Dạ cúi đầu nhìn phong bì và hộp trước mặt, im lặng một lát, đẩy phong bì về phía trước.

“Cái này thì thôi.”

Hồng giáo quan sửng sốt: “Đây là điều các cậu đã nói trước đó, bây giờ lại không cần nữa sao?”

“Không cần nữa.”

“Thực ra cậu không cần phải như vậy, vị kia là thủ trưởng của chúng ta, cũng là phó đội đội Tuần đêm đóng tại Kinh Thị, còn đảm nhiệm chức vụ trong tầng lớp cao cấp của Tuần đêm, cậu nghĩ ông ấy có thể thiếu năm mươi vạn này sao?”

“Không phải vấn đề thiếu hay không.” Lâm Thất Dạ bình tĩnh mở miệng: “Tôi không nhận tiền của quân nhân.”

Hồng giáo quan kinh ngạc nhìn Lâm Thất Dạ, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Cậu đã nghĩ kỹ chưa, lần này không nhận, lần sau muốn nhận cũng không được bù đâu.”

“Không cần.”

“Được, có khí phách.” Hồng giáo quan gật đầu, cất phong bì đi, sau đó lại đưa tay định lấy hộp trên bàn...

Bốp——!

Lâm Thất Dạ đưa tay ấn chặt lấy hộp.

“Cái này là của tôi.” Lâm Thất Dạ nhìn vào mắt Hồng giáo quan, nghiêm túc mở miệng.

“... Không phải cậu không cần sao...” Hồng giáo quan nhếch miệng.

“Tiền tôi không cần nhưng thứ này rất hữu dụng với tôi.”

“He he, đùa cậu thôi.” Hồng giáo quan buông tay, cười một tiếng: “Cậu không biết đâu, lúc thủ trưởng lấy thứ này ra, biểu cảm đau lòng đến mức nào.”

“Bên trong là gì?”

“Mở ra xem là biết.”

Lâm Thất Dạ mở chiếc hộp trong tay ra, bên trong là một viên pha lê hình thoi màu xanh lam, chỉ bằng một móng tay nhưng bề mặt lại tỏa ra linh khí nhàn nhạt, nhìn là biết không phải phàm vật.

“Đây là...”

“[Trái tim xanh lam], đây là Cẩm Vật được vớt lên từ Đông Hải hai mươi năm trước, trong phạm vi một mét xung quanh nó, luôn mở ra [Vệ binh xanh lam] của chuỗi Cẩm Khư 278, có thể chống lại hầu hết các đòn tấn công tinh thần.

Tất nhiên, đòn tấn công tinh thần mà nó có thể chống lại có giới hạn, nếu kẻ tấn công có cảnh giới sức mạnh tinh thần cao hơn cậu thì nó chỉ có thể đóng vai trò làm suy yếu.”

Mắt Lâm Thất Dạ sáng lên.

Mặc dù hiện tại hắn có hai Thần Khư bên mình nhưng không có khả năng nào thiên về tinh thần, chiến đấu quang minh chính đại thì không sao, nếu có người sử dụng đòn tấn công tinh thần với hắn, trừ khi trực tiếp sử dụng uy lực của Thiên sứ để chống lại, nếu không thì không có cách nào.

Uy lực của Thiên sứ tiêu tốn nhiều sức mạnh tinh thần, hơn nữa thiên về tấn công, không giỏi phòng thủ, [Trái tim xanh lam] thì trực tiếp bù đắp cho khuyết điểm này của hắn.

“Đồ tốt.” Lâm Thất Dạ gật đầu.

“Thứ mà thủ trưởng lấy ra, sao có thể không phải đồ tốt.” Hồng giáo quan cười nói: “Về tìm một sợi dây khâu nó lại, đeo trên người, không nói xa xôi, ít nhất là dưới ‘Xuyên’ cảnh, nó tuyệt đối đủ dùng.”

Lâm Thất Dạ nghiêm túc cất [Trái tim xanh lam] đi: “Giúp tôi cảm ơn Viên giáo quan.”

Hồng giáo quan phát tay: “Đừng khách sáo, mau về đi, sắp bắt đầu huấn luyện rồi.”

Lâm Thất Dạ đơn giản chào tạm biệt Hồng giáo quan, vội vã rời khỏi văn phòng.

Đợi đến khi hắn rời đi, bóng dáng Viên Cương như ma quỷ xuất hiện trong văn phòng, nhìn phong bì trên bàn, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Thủ trưởng, ông thấy cậu ta thế nào?” Hồng giáo quan không hề bất ngờ trước sự xuất hiện của Viên Cương.

“Rất tốt, ban đầu thực ra dù Vương Diện không đạt được thỏa thuận với cậu ta, tôi cũng sẽ nghĩ cách đưa [Trái tim xanh lam] cho cậu ta, dù sao cũng là người đại diện của Thiên sứ, không thể chết yếu quá sớm được.”

Viên Cương ngẩng đầu nhìn về hướng Lâm Thất Dạ rời đi.

“Vậy bây giờ thì sao?”

“Bây giờ, tôi thấy cậu ta thực sự xứng đáng với món quà lớn mà tôi tặng.”

Đùng ùng ùng!

Trên sân huấn luyện, tiếng đao gỗ va chạm liên hồi, Lâm Thất Dạ một tay để sau lưng, tay phải cầm đao, từng bước tiến lên, bước chân vững vàng.

Đối diện hẳn, Bách Lý Phì Phì luống cuống lui về phía sau, đao gỗ trong tay vung loạn xạ, chỉ có thể miễn cưỡng đỡ đòn.

Lâm Thất Dạ khẽ lắc cổ tay, dễ dàng hát văng đao gỗ trong tay Bách Lý Phì Phì, sau đó đột nhiên tiến lên một bước, đao gỗ dừng lại ngay cổ Bách Lý Phì Phì.

“Anh mạnh quá, em đánh không lại anh!” Bách Lý Phì Phì ném đao gỗ trong tay xuống, thở hổn hển ngồi xuống, bực bội nói.

“Không phải anh mạnh, mà là em quá yếu.” Lâm Thất Dạ nói thật.

Tào Uyên không được đụng vào đao im lặng ngồi bên cạnh, chống cằm xem hai người giao chiến, nghe Lâm Thất Dạ nói vậy, hẩn gật đầu, vô cùng tán thành.

Bách Lý Phì Phì: ...

“Bách Lý Đồ Minh, nền tảng của cậu quá kém, trước tiên hãy đến bên kia luyện cơ bản như bọn họ đi.” Giáo quan Hàn Lệ bước tới, nói với Bách Lý Phì Phì.

Bách Lý Phì Phì mặt mày ủ rũ, cúi đầu buồn bã gia nhập đội luyện cơ bản bên cạnh.

“Lâm Thất Dạ...” Giáo quan Hàn Lệ hơi nhíu mày: “Mặc dù nền tảng của cậu rất vững chắc, đao pháp cũng rất thành

thạo nhưng... tôi luôn cảm thấy thiếu thứ gì đó.”

“Thiếu thứ gì?”

“Đao của cậu, chỉ có hình thức nhưng không có linh hồn.”
Giáo quan Hàn Lệ sắp xếp lại ngôn từ: “Đao của cậu quá cứng nhắc, dùng để đối phó với một số người có thân thủ bình thường thì được nhưng nếu gặp phải cao thủ thực sự, cậu sẽ rất vất vả.

Chương 152 - Chương 152:

Con đường

Thế này đi, chúng ta đấu thử một chút.”

Giáo quan Hàn Lệ lấy một thanh đao gỗ từ giá bên cạnh, hai tay buông thõng tự nhiên, đứng trước mặt Lâm Thất Dạ một cách tùy ý.

Lâm Thất Dạ gật đầu, nghiêm túc bãi ra tư thế chiến đấu, đao gỗ trong tay đột nhiên vung ra!

Đùng ùng ùng——!

Tư thế đứng có vẻ lỏng lẻo của giáo quan Hàn Lệ trong nháy mắt trở nên thoát ần thoát hiện, đao gỗ trong tay như ma quỷ chém ra, dễ dàng chặn đứng thế công của Lâm Thất Dạ.

Sau khi liên tục đỡ được ba đao, mắt giáo quan Hàn Lệ nheo lại, đao gỗ trong tay như có linh hồn, nhẹ nhàng trôi ra như rắn, đánh vào cổ tay Lâm Thất Dạ.

Chỉ nghe một tiếng động nhỏ, đao gỗ của Lâm Thất Dạ liền tuột khỏi tay, rơi xuống đất.

Lâm Thất Dạ sửng sốt.

Không giống như lần luyện đao pháp trước, lần trước giáo quan Hàn Lệ đấu với hắn là để dạy cho những tân binh đao pháp cố định, hơn nữa để mọi người có thể nhìn rõ, cố tình chậm lại một chút, hướng hồ đao pháp này Lâm Thất Dạ đã học từ Trần Mục Dã, đương nhiên có thể dễ dàng đỡ được.

Nhưng lần đấu này lại hoàn toàn khác.

Giáo quan Hàn Lệ ra bốn đao liên tiếp, căn bản không có chút quy luật nào, hơn nữa thanh đao gỗ trong tay hắn như có sinh mệnh riêng, linh hoạt đến đáng sợ.

So sánh với hắn, đao pháp của Lâm Thất Dạ lại càng thêm cứng nhắc.

“Cảm nhận được chưa?” Giáo quan Hàn Lệ nhặt đao gỗ giúp hắn, hỏi.

“Ừm.” Lâm Thất Dạ cau mày suy nghĩ: “Nhưng mà, tôi phải luyện tập thế nào mới có thể khắc phục được sự cứng nhắc này?”

Giáo quan Hàn Lệ im lặng một lúc: “Thật ra, mặc dù vấn đề này nghiêm trọng nhưng không phải là không thể khắc phục, chỉ là phải mất rất nhiều thời gian, rất nhiều cao thủ võ công ở phạm gian đều như vậy, chỉ cần khổ luyện hai ba mươi năm, cũng có thể đạt đến một cảnh giới rất cao.”

Nghe đến hai ba mươi năm, sắc mặt Lâm Thất Dạ có chút khó coi.

“Nhưng mà, tôi cảm thấy nguyên nhân căn bản nhất không phải ở đây.” Giáo quan Hàn Lệ tiếp tục nói.

“Là gì?”

“Cậu có từng nghĩ rằng, thật ra cậu không thích hợp dùng đao không? Hoặc là nói, không thích hợp dùng loại đao này.” Giáo quan Hàn Lệ nhìn vào mắt hắn.

Lâm Thất Dạ sửng sốt.

“Nói thật, thiên phú dùng đao của cậu không cao, những người có thiên phú thực sự cao, cho dù là lần đầu tiên cầm đao, cho dù vung đao vụng về đến đâu, cũng sẽ có một loại thần thái không thể diễn tả bằng lời...”

Rất tiếc, tôi không thấy điều đó ở cậu.”

Giáo quan Hàn Lệ nói tiếp: “Tất nhiên, tôi không nói là cậu không có thiên phú này, trên thế giới này có rất nhiều người, người thực sự có thiên phú hơn người không nhiều, chỉ cần chăm chỉ luyện tập, đao pháp của cậu vẫn sẽ có thành tựu nhưng nếu muốn chạm đến cảnh giới cao hơn thì rất khó rất khó.

Thật ra tôi nói nhiều như vậy, chỉ muốn nhắc nhở cậu, có lẽ cậu có thể tìm được một con đường phù hợp với mình hơn.”

“Con đường phù hợp với mình hơn...” Lâm Thất Dạ lầm bầm.

Giáo quan Hàn Lệ vỗ vai hắn: “Cậu tự mình suy nghĩ cho kỹ, tôi đi xem những người khác trước.”

Sau khi giáo quan rời đi, Lâm Thất Dạ cầm đao trong tay, một mình đứng đó, dường như đang suy nghĩ điều gì đó...

...

Sau ngày luyện ngục đầu tiên, những ngày tiếp theo dễ chịu hơn nhiều, không chỉ có đồ ăn trong căng tin có lương tâm hơn, mà còn không có hình phạt thể chất biến thái nào xuất hiện.

Mặc dù vậy, mỗi ngày các giáo quan vẫn thay đổi cách huấn luyện thể lực, khiến cho những tân binh đau đớn không chịu nổi.

Kết thúc một ngày huấn luyện, Lâm Thất Dạ chậm rãi trèo lên giường, vừa nhắm mắt lại, suy nghĩ đã hỗn loạn.

Trong đầu hắn liên tục hiện lên bốn đao của giáo quan Hàn Lệ, còn có động tác đỡ đao cứng nhắc của chính mình...

Có lẽ hắn nói đúng, mình thực sự không thích hợp dùng đao nhưng nếu để hắn mất hơn hai mươi năm để luyện đao, hắn vẫn có chút không thể chấp nhận được.

Nếu từ bỏ dùng đao, vậy... con đường của hấn ở đâu?

Trong cơn mơ màng, Lâm Thất Dạ ngủ thiếp đi.

Trong mơ, hấn lại một lần nữa nhớ lại nỗi sợ hãi bị Trần Mục Dã chế ngự.

Trên sân huấn luyện dưới lòng đất, Trần Mục Dã cầm hai thanh đao, thế đao như cuồng phong, ép Lâm Thất Dạ không thở nổi, hấn chỉ có thể miễn cưỡng đỡ được vài đòn tấn công, sau đó chịu đựng nỗi đau khi đao gỗ đánh vào người.

Nhưng lần này, hấn không chọn trốn tránh.

Hấn mở to mắt, dùng tinh thần lực cẩn thận bắt lấy đao của Trần Mục Dã, nó bắt đầu từ đâu, lại kết thúc ở đâu...

Dần dần, sân huấn luyện dưới lòng đất dần biến mất, khuôn mặt Trần Mục Dã càng lúc càng mờ nhạt, chỉ có hai thanh đao gỗ trong tay hấn, từng chiêu từng thức, khắc sâu vào đáy lòng hấn.

Đột nhiên, Lâm Thất Dạ mở bừng mắt!

Hấn ngồi dậy trên giường, đôi mắt sáng như ánh trăng ngoài cửa sổ, hấn do dự một lúc rồi mặc quần áo, nhẹ nhàng đẩy cửa ra ngoài.

Dưới sự gia tăng của [Vũ giả bóng đêm], Lâm Thất Dạ đi trên đường vẫn không phát ra tiếng động, hấn như một bóng ma đêm khuya, lặng lẽ trôi qua hơn nửa trại huấn luyện, đến bãi tập trống trải.

Hấn đi đến đài diễn võ, đưa tay lấy hai thanh đao gỗ trên giá, từ từ nhắm mắt lại, thế đao của Trần Mục Dã tự động hiện lên trong đầu hấn...

Hấn động rồi.

Dưới màn đêm, trong ánh trăng,

Chương 153 - Chương 153:

Không biết dùng đũa

Hắn cầm hai thanh đao, giống như một con bướm đêm bay lượn, linh hoạt và ẩn chứa thần thái.

Hắn mở mắt ra, đôi mắt sáng như sao!

...

“Hắt xì!!”

Hòa Bình Sự Vụ Sở, Trần Mục Dĩ đột nhiên hắt hơi.

Ngô Tương Nam đang xem TV trên ghế sofa nghiêng đầu: “Cảm lạnh à?”

“Không giống.”

“Hắt xì mười mấy cái mà không giống?”

“Tôi nghĩ, có lẽ là có người nhớ tôi.” Trần Mục Dĩ nghiêm túc nói.

Ngô Tương Nam trợn mắt,

“Nói bậy.”

“Ôi trời ơi! Ăn cơm không được dùng tay, phải dùng đũa!”

“Con không biết...”

“Ôi, hôm qua mẹ mới dạy con mà! Con xem này, dùng ngón tay cầm đũa như thế này... Đúng rồi, cứ cầm như thế này!”

“Ăn như thế này phiền quá.”

“Ôi, con phải học từ từ chứ!”

“Được rồi... Bây giờ bắt đầu ăn cơm rồi, bố con bao giờ về thế?”

“...”

“Đứa trẻ Thanatos này, bao lâu rồi không về nhà, có phải lại gây họa bên ngoài không...”

“À... Mẹ yên tâm đi, bố con ở ngoài nhiều việc, có thể chỉ là quá bận thôi.”

“Được rồi...”

Trong phòng hoạt động, Lý Nghị Phi mặc tạp dề ngồi bên bàn một cách bất lực, đối diện là Nyx buồn bã, mặc một chiếc váy đen, cúi đầu không biết đang nghĩ gì.

Ngoài cửa, Lâm Thất Dĩ mặc áo blouse trắng nhưng mảy, mở cửa đi vào.

“Thanatos!?” Nyx thấy Lâm Thất Dĩ, mắt sáng lên ngay: “Con về ăn cơm à?”

Lâm Thất Dĩ nhìn ánh mắt đầy hy vọng của bà, mỉm cười gật đầu: “Con về rồi, mẹ.”

“Mau ngồi xuống, mau ngồi xuống!” Nyx nhìn quanh một vòng, kéo một chiếc ghế nhỏ bên cạnh, đặt bên cạnh mình.

Lý Nghị Phi nhìn Lâm Thất Dĩ với vẻ oán trách: “Mày còn biết về...”

“Nói chuyện với bố mày thế à!” Nyx trừng mắt nhìn Lý Nghị Phi.

Lý Nghị Phi:...

“Hai ngày nay luyện tập mệt quá, tôi về là ngủ luôn, còn sức đâu mà đến đây.” Lâm Thất Dĩ thở dài bất lực, ngồi xuống bàn.

Cậu nhìn thấy những món ăn thịnh soạn trên bàn, hơi sững sốt.

“Mẹ làm à?”

“Đúng vậy.”

“Nguyên liệu ở đâu ra?”

“Mẹ thấy ở khoảng đất trống sau sân trồng khá nhiều rau nên đào một ít.”

“Rau trong sân?” Lâm Thất Dã suy nghĩ một lúc, chỉ vào đầu cá kho tộ to đùng: “Còn con cá này?”

“Ở cái ao nhỏ bên cạnh tòa nhà bệnh nhân, không phải con nuôi à?”

“... Còn gạo thì sao? Gạo ở đâu ra?”

“Ồ, cái đó là tôi tìm thấy trong tủ ở phòng viện trưởng.” Lý Nghị Phi nghiêng đầu: “Sao thế? Hết hạn rồi à?”

Lâm Thất Dã há hốc mồm, nhìn Nyx đã ăn gần hết một bát cơm, lặng lẽ lắc đầu.

“Chắc là... không đâu nhỉ?”

“Tôi cũng thấy không, dù sao tôi đã ăn mấy ngày rồi, cũng không bị tiêu chảy.” Lý Nghị Phi nhún vai.

“... Lý Nghị Phi, mày không phải người, mày là yêu rắn, yêu rắn sẽ không bị tiêu chảy.”

“...”

Lâm Thất Dã cầm đũa, gấp một miếng thịt cá, cho vào miệng nhai, thịt rất tươi, ăn không giống như giống loài trên Trái Đất.

Nhưng vì hai người này đã ăn mấy ngày rồi, chắc là không có vấn đề gì.

Lâm Thất Dã liếc nhìn Nyx, hơi nhướn mày, ghé đầu vào bên cạnh Lý Nghị Phi.

“Mấy hôm nay mày làm gì thế?”

Lý Nghị Phi sừng sốt: “Có làm gì đâu, tôi chỉ trò chuyện với bà ấy, dạy bà ấy chơi cờ đánh bài, tắm nắng, dỗ dành bà ấy như cháu trai... Sao thế?”

“Không, mày chăm sóc bà ấy rất tốt.”

Lý Nghị Phi không nhìn thấy thanh tiến trình trên đầu Nyx nhưng Lâm Thất Dã có thể, cậu nhớ mười mấy ngày trước thanh tiến trình điều trị trên đầu Nyx chỉ mới khoảng hai mươi mấy phần trăm, mà bây giờ đã tăng vọt lên đến 48%!

Thực ra dù không có thanh tiến trình, Lâm Thất Dã cũng có thể cảm nhận được Nyx đã khỏe hơn rất nhiều.

Cậu còn nhớ khi Nyx mới được thả ra khỏi phòng bệnh, bà ngây ngốc đờ đẫn, thấy cái gì cũng coi là con nít, hơn nữa còn rất ngại nói chuyện, nhiều nhất chỉ trò chuyện với bình hoa.

Nyx bây giờ không những không nhận những thứ kỳ quái là con nít nữa, mà cả người cũng hoạt bát hơn nhiều, có thể trò chuyện giao lưu bình thường với Lý Nghị Phi, hơn nữa trong ánh mắt rõ ràng có thêm vài phần linh động.

Xem ra có người bầu bạn rất có lợi cho bệnh của bà... Lâm Thất Dã thầm nghĩ.

Cho Lý Nghị Phi sống lại làm y tá của bệnh viện quả là một lựa chọn đúng đắn!

Bây giờ tiến độ điều trị của Nyx đã đạt đến 48%, chỉ cần thêm một chút nữa là có thể rút khả năng của bà lần thứ hai.

Hay là... hôm nay thử xem?

Lâm Thất Dã do dự một lúc, đưa đũa gấp một miếng thịt cá, bỏ vào bát Nyx.

“Mẹ, ăn nhiều một chút.”

Nyx sững sốt, quay đầu nhìn vào mắt Lâm Thất Dã, trong mắt thậm chí còn lấp lánh vài giọt nước mắt.

“Thanatos, con hiểu chuyện rồi...”

Rầm.

Dưới sự chú ý của Lâm Thất Dã, thanh tiến trình điều trị từ 48% nhảy lên 49%.

Lâm Thất Dã: (???)!

“Mẹ, ăn thêm rau đi...”

“Mẹ, con thấy con cá này ngon lắm, mẹ nếm thử xem...”

“Mẹ, con đi lấy cơm cho mẹ nhé!”

“Mẹ...”

Lâm Thất Dã bắt đầu điên cuồng gấp thức ăn cho Nyx, còn Nyx thì vừa vui mừng ăn cơm, vừa lặng lẽ rơi nước mắt, khiến Lý Nghị Phi ngồi đối diện ngơ ngác.

“Thất Dã, cậu làm gì thế...”

“Lý Nghị Phi.” Lâm Thất Dã quay đầu nhìn Lý Nghị Phi: “Mau biểu diễn tài lẻ cho bà đi.”

Lý Nghị Phi: (???) Gì cơ?

“Tài lẻ! Mau đi!”

“Ồ...” Lý Nghị Phi gãi đầu, đứng dậy khỏi chỗ ngồi, suy nghĩ một lúc: “Bà ơi, cháu không có tài lẻ gì, cháu biểu diễn đứng đầu ăn cơm cho bà xem nhé!”

Lâm Thất Dã:...

Hai người họ quây bên cạnh Nyx một lúc lâu nhưng thanh
tiền trình vẫn không nhúc nhích, Lâm Thất Dĩ thở dài bất lực.

Chương 154 - Chương 154:

Sự xâm lấn của bóng tối 1

Xem ra thứ này quả nhiên không thể miễn cưỡng.

Dù sao thì mình cũng là bác sĩ chữa bệnh cho người ta, dù không biết có chữa được bệnh hay không nhưng cũng không thể cứ thế này mà quấy lung tung.

Nhưng không thể phủ nhận rằng, đây là lúc náo nhiệt nhất, cũng là lúc có nhiều hơi thở của con người nhất trong bệnh viện tâm thần Chư Thần.

Lý Nghị Phi cầm đĩa, cẩn mẫn đi vào bếp rửa bát, Lâm Thất Dã thì lấy thuốc hôm nay từ trong tủ ra, cẩn thận chia ra, chuẩn bị đút cho Nyx.

Nyx vẫn ngồi im trên chiếc ghế nhỏ bên bàn, ngây ngốc nhìn Lâm Thất Dã đang chuyên tâm bận rộn, dường như nghĩ đến điều gì, khóe miệng nở một nụ cười nhàn nhạt.

“Thanatos.”

“Sao thế?”

“Nhà chúng ta... đã bao lâu rồi không náo nhiệt như thế này?”

Lâm Thất Dã do dự một lúc, lắc đầu: “Không biết.”

“Các con lớn lên, đứa nào cũng đi xa hết, rõ ràng ta có nhiều con như vậy nhưng đến cuối cùng... vẫn chỉ còn lại một mình ta.”

Ánh mắt Nyx hơi tối sầm lại.

Lâm Thất Dã nhìn Nyx, im lặng hồi lâu, bụng nước nóng và thuốc đi đến trước mặt bà.

“Ít nhất, bây giờ bà có chúng cháu, không phải sao?” Lâm Thất Dã nhẹ giọng nói, đưa nước cho bà,

“Chúng cháu... sẽ không đi.”

Cơ thể Nyx khẽ run lên, bà nhìn vào mắt Lâm Thất Dã, trong mắt bùng lên ánh sáng chưa từng có!

Cùng lúc đó, thanh tiến trình điều trị trên đầu bà lại tiến thêm một chút.

“

Tiến độ điều trị của Nyx: 51%

Đã đáp ứng điều kiện nhận thưởng, có thể tiếp tục rút ngẫu nhiên khả năng thần cách của Nyx.

Tiến độ điều trị của Nyx đã vượt quá 50%, có thể rời khỏi bệnh viện tâm thần Chư Thần trong thời gian ngắn...”

Ngay khi nhìn thấy lời nhắc này hiện ra, mắt Lâm Thất Dã sáng lên.

Khi nhìn thấy câu cuối cùng, hấn khẽ sửng sốt, trong lòng có chút nghi hoặc.

Hoạt động bên ngoài bệnh viện trong thời gian ngắn?

Ý là Nyx có thể rời khỏi đây, ra ngoài hít thở gió?

Vậy sau khi rời khỏi bệnh viện, bà ấy sẽ là người phạm hay là thần minh?

Một loạt câu hỏi hiện lên trong đầu, Lâm Thất Dã trầm ngâm một lúc, lắc đầu, những chuyện này sau này sẽ từ từ tìm hiểu, bây giờ còn có chuyện quan trọng hơn phải làm...

“Rút khả năng.”

Lâm Thất Dã thầm nói trong lòng, ngay sau đó, vòng quay bí ẩn lơ lửng giữa không trung tự động quay.

Kim chỉ nam lướt qua từng ô trên vòng quay, Lâm Thất Dã chăm chú nhìn vào bề mặt vòng quay, chỉ thấy tim mình như muốn nhảy ra ngoài...

“Đừng là sinh sản siêu phàm, đừng là sinh sản siêu phàm...”

Tốc độ quay của vòng quay ngày càng chậm lại, dường như nghe thấy lời cầu nguyện thành kính của Lâm Thất Dã, kim chỉ nam lắc lư lướt qua phần sinh sản siêu phàm, rơi vào một khu vực khác.

——Sự xâm lấn của bóng tối.

Khi kim chỉ nam dừng hẳn, toàn bộ vòng quay dần biến mất, chỉ còn lại bốn chữ lớn lơ lửng giữa không trung.

Lâm Thất Dã đưa tay chạm nhẹ vào bề mặt chữ, một luồng sức mạnh bí ẩn theo đầu ngón tay hắn chảy vào cơ thể.

Khoảng năm giây sau, một vài dòng chữ nhỏ hiện ra trước mặt Lâm Thất Dã.

“

Sự xâm lấn của bóng tối (Thần Khư của bóng tối):

Sử dụng bóng tối nguyên thủy để xâm lấn mọi thứ xung quanh, mọi vật thể hoặc sinh vật bị bóng tối bao phủ đều nằm trong tầm kiểm soát của bạn (phạm vi và cường độ kiểm soát của Thần Khư của bóng tối sẽ tăng lên theo sự gia tăng sức mạnh tinh thần của bản thân).

“

Lâm Thất Dã lẩm bẩm đoạn văn này đi đi lại lại rất nhiều lần, vẻ kinh ngạc trong mắt hắn càng ngày càng đậm.

Không giống như [Vũ giả bóng đêm] trước đó, [Sự xâm lấn của bóng tối] được rút ra lần này rõ ràng cao hơn một bậc, dù sao thì phía sau còn có thêm hai chữ “Thần Khư”!

Đã liên quan đến Thần Khư thì điều đó chứng tỏ đây không chỉ đơn giản là năng lực, đây có lẽ là năng lực truyền thừa cốt lõi nhất của Nữ Thần Đêm Tối!

Về mặt chức năng, Vũ giả bóng đêm giống như một năng lực hỗ trợ của bóng đêm hơn, không có đặc điểm chính của Cẩm Khư nhưng [Sự xâm lấn của bóng tối] lại hoàn toàn khác...

Đây chính là Thần Khư của Nữ Thần Đêm Tối!

Nếu Lâm Thất Dã không đoán sai thì lần này hẳn thực sự đã rút được bảo bối rồi.

Lâm Thất Dã kìm nén sự phấn khích trong lòng, cẩn thận cho Nyx uống hết thuốc, nói với Lý Nghị Phi một tiếng rồi vội vã rời khỏi bệnh viện tâm thần Chư Thần.

Hắn mở mắt trên giường, liếc nhìn Bách Lý Béo đang ngủ say, lặng lẽ chuồn ra ngoài.

Một lát sau, trên nóc ký túc xá.

Lâm Thất Dã chậm rãi đi đến một khoảng đất trống, nhìn quanh một vòng xác nhận xung quanh không có giám sát do giáo quan bố trí, hắn mới dừng bước.

Hắn đứng đó, nhắm mắt lại.

Ngay sau đó, một bóng tối tuyệt đối lấy hắn làm tâm, lan tỏa ra bốn phương tám hướng.

Giống như một giọt mực đen nhỏ vào bức tranh trắng, mọi thứ xung quanh dần bị bóng tối bao phủ, cát đá, không khí, những chú chim đang bay lượn, ánh trăng rải rác...

Đây là màu đen tinh khiết nhất, đây là màu đen nguyên thủy nhất.

Bóng tối vẫn đang lan tỏa, cuối cùng dừng lại cách Lâm Thất Dĩ khoảng mười mét.

Trong sự bao phủ của bóng tối tuyệt đối này, Lâm Thất Dĩ ở chính giữa từ từ mở mắt.

Trong mắt hắn là một màu đen của màn đêm.

“Vẫn bị Cầm Vật trấn áp Cầm Khư đó ảnh hưởng sao...”
Lâm Thất Dĩ lẩm bẩm.

Chương 155 - Chương 155: Sự xâm lấn của bóng tối 2

Hắn có thể cảm nhận được, có một sức mạnh bí ẩn giam cầm xung quanh mình, cản trở sự mở rộng của Thần Khư của bóng tối, nếu loại trừ ảnh hưởng của Cấm Vật, hắn ước tính rằng sau khi Thần Khư này mở ra có thể bao phủ bán kính hai mươi mét.

Còn [Thần vực phạm trần] của hắn cũng cách khoảng đó, nếu hắn không đoán sai thì hai mươi mét có lẽ là giới hạn của cảnh giới “Trần.”

Lâm Thất Dã giơ ngón tay lên, nhẹ nhàng nâng lên.

Trong Thần Khư của bóng tối, những viên đá cát rơi trên mặt đất hơi rung động, cuối cùng dần dần bay lên khỏi mặt đất, bao quanh đầu ngón tay Lâm Thất Dã.

Lâm Thất Dã nhìn chăm chăm vào viên đá cát trên đầu ngón tay, khẽ gật đầu.

“Nói cách khác, tôi có thể điều khiển mọi vật thể trong phạm vi Thần Khư...”

Hắn cúi đầu, nhìn chăm chăm vào mặt đất bằng bê tông cốt thép dưới chân, ánh mắt hơi ngưng lại!

Một vết nứt nhỏ đột nhiên xuất hiện trên mặt đất, giống như bị ai đó xé toạc ra từ giữa, để lộ một khe hở.

“Mức độ kiểm soát vẫn có giới hạn, bây giờ chỉ có thể kiểm soát đơn giản, không biết sau khi cảnh giới tăng lên, có thể trực tiếp xé nát hạt nhân nguyên tử hay không...”

Lâm Thất Dã dùng tay nhẹ nhàng cọ xát vết nứt trên mặt đất, từ từ đứng dậy, ngẩng đầu nhìn chú chim đang bị giam cầm trong bóng tối.

Ngay sau đó, đồng tử của chú chim cũng nhuộm một màu đen...

Sự giam cầm được giải trừ, chú chim vỗ cánh hai lần, nhẹ nhàng bay một vòng quanh Lâm Thất Dã, cuối cùng đậu trên tay hắn, giống như một bức tượng.

Đôi mắt của nó và Lâm Thất Dã giống nhau, sâu thẳm và kỳ lạ.

Lâm Thất Dã đưa tay kia ra, nhẹ nhàng vuốt ve lông của nó.

“Thông qua bóng tối xâm nhập vào thần trí của sinh vật, có thể điều khiển chúng, không biết đối với cơ thể con người có thể làm được đến mức nào.”

“Hơn nữa trong Thần Khư, dù là ban ngày hay ban đêm, dường như đều có thể kích hoạt [Vũ giả bóng đêm], như vậy trong Thần Khư này, sức chiến đấu của tôi sẽ tăng vọt đến mức khủng khiếp.”

Lâm Thất Dã phân tích chi tiết về Thần Khư của bóng tối, không ngừng làm thí nghiệm bằng môi trường xung quanh, cho đến khi sức mạnh tinh thần của chính hắn cạn kiệt, không thể tiếp tục duy trì sự mở rộng của Thần Khư của bóng tối, hắn mới dừng lại.

“Sức mạnh tinh thần vẫn còn quá yếu, bây giờ chỉ có thể duy trì Thần Khư của bóng tối trong hai phút... Ồ? Vương Diện hình như chỉ có thể duy trì trong năm giây?

Sao hắn lại yếu thế như vậy?”

Lâm Thất Dã trầm ngâm một lúc, tự lẩm bẩm: “Mặc dù trong Thần Khư, tôi có sự gia tăng của [Vũ giả bóng đêm], sức mạnh tinh thần của bản thân cũng có sự gia tăng nhưng cũng không đến mức tăng nhiều như vậy...”

Có phải Thần Khư thời gian tiêu hao sức mạnh tinh thần nhiều hơn Thần Khư của bóng tối không? Cũng không đến mức đó, thời gian duy trì của tôi dài hơn hẳn gần hai mươi lần.”

Lâm Thất Dã lại suy nghĩ rất lâu, vẫn không nghĩ ra, dứt khoát trực tiếp quy kết nguyên nhân cho lý do “Vương Điện quá yếu.”

Thu hồi Thần Khư của bóng tối, Lâm Thất Dã do dự một lúc, lại trầm ngâm ý thức vào trong bệnh viện.

“Thanatos, sao cậu về nhanh vậy?” Nyx thấy Lâm Thất Dã đi tới, vui mừng mở lời.

“Mẹ, mẹ có muốn ra ngoài dạo chơi không?” Lâm Thất Dã nhìn vào mắt bà, nói.

“Ra ngoài? Ra ngoài đâu?”

“Ra ngoài bệnh viện, đến thế giới thực.”

“Mặc dù không hiểu cậu đang nói gì nhưng nếu có cậu đi cùng thì tôi rất sẵn lòng.” Nyx suy nghĩ một chút rồi trả lời.

“Được, vậy đi với tôi.” Lâm Thất Dã nắm lấy cổ tay Nyx, ý thức dần thoát khỏi bệnh viện tâm thần...

Một lát sau, Lâm Thất Dã mở mắt trên sân thượng.

Hắn quay đầu nhìn lại,

Chỉ thấy sau lưng mình, một mỹ phụ nhân mặc váy sao bằng vải tuyền đen, khí chất cao quý...

Đang lặng lẽ đứng dưới màn đêm.

Thật sự có thể đưa ra ngoài sao?

Lâm Thất Dã ngẩng người nhìn Nyx trước mắt, dưới bầu trời đêm, Nyx như biến thành một người khác, không giống như bệnh nhân ngốc nghếch trong bệnh viện...

Bây giờ, bà ấy giống như một vị thần thực sự.

Trên khuôn mặt tuyệt đẹp của Nyx hiện lên một tia nghi hoặc, bà đi đến mép tòa nhà, nhìn xuống trại huấn luyện tĩnh lặng dưới chân và những ngọn đèn rực rỡ xa xa, chậm rãi mở lời:

“Đây là vương quốc của thần sao? Thanatos?”

Lâm Thất Dã lắc đầu: “Đây không phải vương quốc của thần, đây là thế giới thực.”

“Thế giới?” Nyx nghiêng đầu, chỉ tay về phía thành phố sáng đèn xa xa: “Nhưng rõ ràng đây là vương quốc của thần mà.”

Lâm Thất Dã thở dài, không tiếp tục tranh luận về vấn đề vương quốc của thần với vị thần có vấn đề về tinh thần và tư tưởng cổ hủ này nữa, mà đi đến bên bà, nói:

“Cảm giác ra ngoài thế nào?”

“Nơi này rất rộng, rất đẹp nhưng... không ấm áp như ở nhà.” Nyx suy nghĩ một chút rồi nói thêm: “Nhưng vì đây là vương quốc của thần Thanatos nên tôi thích lắm.”

Lâm Thất Dã ngẩng người nửa giây, sau đó mới phản ứng lại được “Nhà.” mà Nyx nói chính là bệnh viện tâm thần nhỏ bé kia.

“Tiếc quá, bây giờ tôi vẫn chưa thể rời khỏi trại huấn luyện này, nếu không thì có thể đưa bà đi khắp nơi, trong thành phố hiện đại vẫn có rất nhiều thứ thú vị.” Lâm Thất Dã lắc đầu tiếc nuối.

“Đây là vương quốc của thần, tại sao thần không thể rời đi?”

Chương 156 - Chương 156:

Đêm tối lấp lánh

“Ừm... cái này gọi là quy tắc.”

“Vậy thần muốn ra ngoài không?”

“Bà có thể đưa tôi ra ngoài không?”

“Dưới màn đêm này, tôi có thể đưa thần đến bất cứ nơi nào.” Nyx chỉ vào bầu trời đêm trên đầu.

“Sức mạnh của bà đã hồi phục rồi sao?”

“Chưa nhưng chỉ là màn đêm bình thường lấp lánh thì tôi vẫn làm được.”

Ánh mắt Lâm Thất Dĩ dừng lại ở thành phố xa xa, do dự một lúc, dường như đã hạ quyết tâm, mở lời:

“Muốn, tôi muốn đến một nơi, đến rồi tôi sẽ quay lại.”

“Không vấn đề gì, con của ta.” Nyx mỉm cười đưa tay ra, nắm lấy cổ tay Lâm Thất Dĩ: “Trong lòng hãy tưởng tượng vị trí của nơi đó, ta sẽ đưa con đến đó.”

Lâm Thất Dĩ từ từ nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên một ngôi nhà cũ thấp bé.

Ngay sau đó, một màn đêm nồng đậm tỏa ra từ vị trí của hai người,

Bóng dáng của họ đột nhiên biến mất!

...

Rầm—— ! !

Trong trại huấn luyện, Viên Cương đang uống trà thì sắc mặt đột nhiên thay đổi, tách trà trong tay rơi thẳng xuống đất, vỡ thành mười mấy mảnh!

“Hơi thở của thần?!” Anh ta đột ngột đứng dậy khỏi ghế, quay đầu nhìn về phía sân thượng của tòa nhà ký túc xá, mắt mở to: “Sao có thể... sao ở đây lại có hơi thở của thần được!”

Anh ta do dự tại chỗ rất lâu, cuối cùng vẫn cầm lấy con dao găm ở đầu giường, như tia chớp lao ra ngoài!

Anh ta kéo theo từng vệt tàn ảnh dưới bầu trời đêm tĩnh lặng, vừa chạy vừa lấy điện thoại ra, bấm một số.

“Alo?”

“Đội trưởng, có chuyện rồi!”

Nghe giọng điệu nghiêm trọng của Viên Cương, Thiệu Bình Ca bên kia điện thoại cũng thu lại thái độ chơi bời, nghiêm túc mở lời:

“Có chuyện gì?”

“Thành Thương Nam, vừa xuất hiện biến động sức mạnh của thần trong trại huấn luyện.”

“Cái gì?” Sắc mặt Thiệu Bình Ca hơi đổi: “Là vị thần nào?”

“Không biết nhưng hơi thở đó... dường như không trùng khớp với bất kỳ vị thần nào mà chúng ta biết hiện nay, tôi đoán, đây hẳn là một vị thần mà chúng ta chưa từng quan sát thấy.”

“Tôi biết rồi, anh đừng hành động thiếu suy nghĩ, tôi sẽ báo cáo với tổng tư lệnh, xem có thể điều động một người trần thượng đỉnh đến đó không!”

“Vâng.”

Viên Cương cúp điện thoại, thân hình như gió, trực tiếp lao xuống dưới tòa nhà ký túc xá, sau đó không hề dừng lại, cứ thế chạy thẳng lên theo bức tường thẳng đứng của tòa nhà ký túc xá, không lâu sau đã đến vị trí mà Lâm Thất Dã và Nyx đứng trước đó.

Anh ta đứng trên sân thượng của tòa nhà ký túc xá, nhìn xung quanh, mày hơi nhú lại.

“Đi đâu rồi...”

...

“Mẹ, để con rửa nốt bát đĩa còn lại.”

“Không cần, con đi làm bài tập đi.”

“Không sao đâu mẹ, con đã làm xong bài tập rồi, tối qua mẹ trực đêm đến tận khuya, hôm nay nghỉ sớm đi.” Dương Cẩn đưa tay nhận lấy bát đĩa trong tay dì, nói.

Dì đứng đó tay không, bất đắc dĩ lắc đầu: “Con này... giống anh trai con vậy, hiểu chuyện quá.”

Nói đến đây, bà khựng lại, ngẩng đầu nhìn lên mặt trăng treo trên bầu trời đêm, lẩm bẩm:

“Không biết, giờ con bé thế nào rồi...”

“Yên tâm đi, anh sẽ không sao đâu.”

Dì thở dài, chỉ có thể gật đầu.

Dương Cẩn cười cười: “Được rồi mẹ, giao cho con, mẹ đi ngủ đi.”

“Ừ, con cũng ngủ sớm một chút.”

“Chúc ngủ ngon.”

“Chúc ngủ ngon.”

Dì đi vào phòng, tiện tay đóng cửa lại, trong phòng khách chật hẹp, chỉ còn lại tiếng rửa bát của Dương Cẩn, Tiểu Hắc Lười ngoan ngoãn nằm bên chân cậu, ngáp một cái.

Trên mái nhà của tòa nhà bên cạnh, một màn đêm lặng lẽ buông xuống.

Rầm—— ! !

“Gâu gâu gâu—— ! ! ! ”

Một chiếc đĩa trượt khỏi tay Dương Cẩn, rơi mạnh xuống đất, phát ra tiếng vỡ chới tai.

Ánh mắt Dương Cẩn lóe lên tia lạnh lẽo nhưng ngay sau đó lại biến mất không dấu vết, cậu đột ngột giẫm một chân lên người Tiểu Hắc Lười, trừng mắt nhìn nó, nó lập tức ngậm miệng lại.

Nhưng đôi mắt của nó vẫn nhìn chằm chằm vào tòa nhà xa xa, nhe răng trợn mắt, vẻ mặt như lâm đại địch.

“Lại là một vị thần phương Tây... Anh sao lại ở bên cạnh nó...” Dương Cẩn lẩm bẩm, lại đá Tiểu Hắc Lười một cái, Tiểu Hắc Lười kêu ư ử hai tiếng, ngoan ngoãn nằm trở lại trên mặt đất.

“Có chuyện gì vậy?” Dì vội vàng chạy ra khỏi phòng, nhìn thấy đầy đất là mảnh vỡ đĩa, vội chạy đến bên Dương Cẩn: “Thế nào? Không bị thương chứ?”

“Không sao đâu mẹ, chỉ là tay trượt một cái.” Dương Cẩn cười ngượng ngùng, lấy chổi và hót rác bên cạnh, bắt đầu quét dọn những mảnh vỡ trên sàn.

“Đề di, đề di, mảnh vỡ sắc lắm, đừng làm con bị thương!”

“Không cần đâu, con làm được mà.”

“... ..”

Trên tòa nhà xa xa, Lâm Thất Dĩ lặng lẽ quan sát cảnh này, khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt.

“Cậu A Cẩn này, tớ không ở nhà, làm việc gì cũng vụng về...”

Nyx bên cạnh cậu hiện lên vẻ nghi hoặc, chỉ tay về phía Dương Cẩn, hỏi: “Anh ấy là bạn của cậu sao?”

Lâm Thất Dĩ lắc đầu: “Là người thân.”

“Người thân?” Vẻ nghi hoặc trong mắt Nyx càng đậm hơn.

“Ừ.”

Lâm Thất Dĩ lại nhìn thêm một lúc, thở dài một hơi: “Được rồi, chúng ta về thôi.”

“Nhanh vậy sao?”

“Vẫn không nên đi xa quá lâu.”

“Ừ, nghe cậu.”

Nyx gật đầu, một lần nữa dùng tay nắm lấy cổ tay Lâm Thất Dĩ, màn đêm lóe lên, bóng dáng hai người biến mất tại chỗ.

Trong căn nhà thấp, Dương Cẩn vừa quét xong những mảnh vỡ trên sàn, ngẩng đầu nhìn về hướng hai người biến mất, chìm vào suy tư...

Trong màn đêm, bóng dáng Lâm Thất Dĩ và Nyx một lần nữa xuất hiện trên nóc tòa nhà ký túc xá.

Chương 157 - Chương 157:

043

Trên mặt Lâm Thất Dã vẫn còn treo nụ cười nhàn nhạt, cậu thở dài một hơi, quay đầu lại...

Ngây người tại chỗ.

Dưới bầu trời đêm đen kịt, Viên Cương cầm dao, ngồi trên bậc thang không xa, đang nhìn chăm chăm vào Nyx.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy Lâm Thất Dã đứng bên cạnh Nyx, cũng ngây người tại chỗ.

Nyx ngạc nhiên nhìn Viên Cương, quay đầu nhìn Lâm Thất Dã: “Anh ấy cũng là bạn của cậu sao?”

Lâm Thất Dã: “... Có thể coi là vậy.”

Viên Cương từ từ đứng dậy, một luồng uy áp tinh thần mạnh mẽ tỏa ra, hắn từng bước đi đến trước mặt Nyx, bình tĩnh nói:

“Đội phó đội 006 của tổ chức Người canh gác Đại Hạ tại Thượng Kinh, Viên Cương, xin hỏi tôn danh của ngài là gì?”

“Nyx.”

Nyx nheo mắt lại, một luồng khí thế khó hiểu tỏa ra từ người cô, mặc dù trên người cô không có chút dao động thần lực nào nhưng chỉ bằng khí thế này, cô đã vững vàng áp chế Viên Cương.

Cô nhìn Viên Cương, mang theo một chút ý nhìn xuống.

“Hóa ra là Nữ Thần Đêm Tối.” Viên Cương khựng lại, tiếp tục nói: “Không biết ngài đến Đại Hạ của chúng tôi có chuyện gì?”

Nyx nghiêng đầu suy nghĩ một lúc: “Tìm con trai tôi.”

Viên Cương sững sốt.

Lâm Thất Dã ho hai tiếng, não bộ nhanh chóng hoạt động, kịp thời bổ sung:

“Ý của cô ấy là... cô ấy đến tìm người đại diện.”

Trong mắt Viên Cương hiện lên một tia hiểu rõ: “Hóa ra Nữ Thần đến tìm người đại diện... Không biết đã tìm được chưa?”

“Tìm được rồi.” Lâm Thất Dã một lần nữa giành nói trước Nyx.

“Ở đâu?”

“Tôi.”

“... ..”

Viên Cương không thể tin được nhìn Lâm Thất Dã, vẻ mặt như gặp ma: “Cậu, cậu không phải Thiên sứ của...”

“Tôi đập hai thuyền.”

“... ..”

Viên Cương quay đầu nhìn Nyx, trong mắt mang theo một tia nghi vấn: “Nữ Thần, lời hấn nói...”

“Con trai tôi nói gì thì là vậy.” Nyx nghiêm túc trả lời.

Viên Cương há hốc mồm.

Một lúc lâu sau, hấn mới hoàn hồn, từ từ nói:

“Nữ Thần, vì người đại diện đã tìm được, xin mời ngài rời khỏi lãnh thổ Đại Hạ.” docfu11.vn - K h o t r u y ệ n d i c h m

i ễ n p h í

Nyx quay đầu nhìn Lâm Thất Dĩ, Lâm Thất Dĩ khẽ ho hai tiếng,

“Ừm, người đại diện đã tìm được, cô cũng nên... về nhà thôi.”

“Được.” Nyx không chút do dự: “Thanatos, nhớ thường xuyên về thăm...”

“Khụ khụ khụ, yên tâm đi! Tạm biệt!”

Lâm Thất Dĩ vẫy tay, bóng dáng Nyx dần dần nhạt đi, cuối cùng hoàn toàn biến mất trong màn đêm.

Gió đêm thổi qua, trên tòa nhà ký túc xá trống trải, chỉ còn lại Viên Cương và Lâm Thất Dĩ.

Viên Cương lặng lẽ tra dao vào vỏ, sau lưng đã hoàn toàn ướt đầm mồ hôi, đối mặt với sự khủng bố của một vị thần, còn khó khăn hơn hẳn tưởng tượng.

Hắn trừng mắt nhìn Lâm Thất Dĩ: “Cậu nhóc này... rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

Lâm Thất Dĩ giải đầu: “Tôi đang ngủ ngon trên giường, đột nhiên cô ấy kéo tôi đến đây, sau đó trò chuyện một lúc, rồi bảo tôi làm người đại diện cho cô ấy.”

Viên Cương: ...

Nghe giọng điệu của Lâm Thất Dĩ, cứ như thể đang nói “Bạn tới để tìm tôi, tiện thể ăn một bữa cơm.” vậy.

Xin lỗi, đó là Nữ Thần Đêm Tối, không phải cô em gái hàng xóm của anh đâu!

“Đơn giản vậy sao?” Viên Cương không nhịn được nói: “Vậy tại sao cô ấy gọi anh là Thanatos?”

“Là thần nước ngoài mà, gọi tên tiếng Trung không thuận miệng nên cô ấy đặt cho tôi một cái tên mới.”

“... .. Khoan đã, tại sao thần nước ngoài lại nói tiếng Trung?”

“Không quan trọng.”

“Vậy cô ấy để anh làm người đại diện, giao cho anh nhiệm vụ gì?”

Lâm Thất Dã suy nghĩ một lúc: “Thường xuyên về thăm nhà?”

“?”

“Khụ khụ, ý tôi là, cô ấy bảo tôi giúp cô ấy tìm một chiếc vòng tay.” Lâm Thất Dã nghiêm túc nói: “Chiếc vòng tay của cô ấy bị mất, bảo tôi giúp cô ấy tìm lại.”

“Yêu cầu tìm đồ sao... Cũng ổn.” Viên Cương gật đầu.

“Nhưng mà... Anh thực sự trở thành người đại diện của hai vị thần sao?” Viên Cương cau mày nhìn Lâm Thất Dã: “Trong lịch sử Đại Hạ, chuyện này chưa từng xảy ra.”

“Bây giờ thì có rồi.”

“... .. Được rồi.” Viên Cương thở dài: “Đi đi, về ngủ đi, chuyện còn lại để tôi xử lý.”

Lâm Thất Dã gật đầu, một mình đi xuống cầu thang, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra không thể tùy tiện cho bệnh nhân ra ngoài hóng gió được... Cho dù có ra ngoài hóng gió cũng không được sử dụng thần lực, nếu không chắc chắn sẽ bị Người canh gác phát hiện, đến lúc đó lại rắc rối...

Nhưng ít nhất, nhờ cơ hội này, tôi đã tìm được một lý do thích hợp cho năng lực Đêm tối của mình, sau này có thể

quang minh chính đại địa sử dụng hai Thần Khư.

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Lâm Thất Dã lập tức tốt hơn rất nhiều.

Lúc này, trên nóc tòa nhà ký túc xá.

Viên Cương một mình ngồi trở lại bậc thang, châm một điếu thuốc, một lần nữa bấm gọi điện thoại.

“Alo? Bên anh thế nào rồi?” Thiệu Bình Ca lập tức bắt máy.

“Nguy cơ đã được giải trừ, không cần để vị nhân loại trần nhà đó đến nữa.” Viên Cương thở dài nhẹ nhõm, mệt mỏi nói: “Chết tiệt, lần đầu tiên đối mặt trực diện với thần, cảm giác áp bức đó thật là...”

“Anh đã giao tiếp trực tiếp với cô ấy sao?”

“Ừ, là Nữ Thần Đêm Tối Nyx.”

“... .. Xem ra tối nay, trong danh sách các vị thần mà loài người quan sát được, lại có thêm một vị nữa.”

“Đúng vậy.”

“Được rồi, anh nghỉ ngơi cho khỏe đi, tôi phải đi báo cáo với tổng tư lệnh.”

“Còn một chuyện nữa, tên nhóc Lâm Thất Dã kia, đã đồng thời trở thành người đại diện của Thiên sứ và Nyx.”

“.....”

Viên Cương kể chi tiết tình hình cho Thiệu Bình Ca, cuối cùng cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn vầng trăng trên bầu trời đêm, im lặng không nói.

Chương 158 - Chương 158:

Nguy cơ

“Ngày 12 tháng 10 năm 2021, Người canh gác Viên Cương, tại Trại huấn luyện tân binh số 039 thành phố Thương Nam, Đại Hạ, đã quan sát thấy Nữ Thần Đêm Tối Nyx, nghi ngờ thần cách bị tổn thương, được biên nhập vào Danh sách các vị thần, thứ tự 043.

—— 《Hồ sơ danh sách các vị thần của Người canh gác (Tuyệt mật)》 ”

...

Cùng lúc đó, cách thành phố Thương Nam hàng trăm km.

Trên dòng sông Trường Giang mênh mông, một cỗ xe ngựa cổ kính đang chạy êm trên mặt nước, với tốc độ kinh ngạc xuôi theo dòng nước tiến về phía trước.

Con ngựa gầy màu hạt dẻ bình thường, kéo theo cỗ xe ngựa được làm bằng gỗ chìm, như thể không có chút trọng lượng nào, mỗi bước tiến về phía trước, đều trôi dạt về phía trước hàng chục mét, bốn chân đạp trên mặt nước cuộn cuộn, như đi trên đất bằng.

Phía trước cỗ xe ngựa, ngồi một đứa trẻ mặc áo gai, tay cầm dây cương, lười biếng dựa vào phía trước cỗ xe ngựa, ngáp một cái.

Đột nhiên, điện thoại của cậu ta reo, đứa trẻ bắt máy, nói vài câu đơn giản, rồi cắt điện thoại đi.

“Sur phụ Trần, tư lệnh nói rằng vị thần ở Thương Nam đã đi rồi, bảo chúng ta không cần đến nữa.”

Một lúc sau, một giọng già nua từ trong cỗ xe ngựa truyền ra:

“Hừ, nửa đêm nửa hôm, lại khiến lão phu chạy một chuyến không công...”

“Sur phụ, vậy chúng ta tiếp tục đi, hay quay lại?”

“Quay lại, nơi tà môn Thương Nam đó, tốt nhất là không nên đến.”

“Vâng!” Đứa trẻ vung dây cương trong tay: ” giá!”

Con ngựa gầy màu hạt dẻ đột ngột đổi hướng, kéo theo cỗ xe ngựa trên mặt nước Trường Giang trôi dạt, quay đầu hướng về thượng nguồn Trường Giang, đi ngược dòng...

Gió lạnh dần nổi lên, mùa đông khắc nghiệt sắp đến.

Trên sân huấn luyện của trại huấn luyện, hơn hai trăm tân binh mặc áo ngắn tay màu đen mỏng manh, đang chạy vòng quanh sân huấn luyện.

Tính từ khi bắt đầu huấn luyện đến nay đã được năm tháng, theo nghĩa nghiêm ngặt thì họ không còn là tân binh nữa nhưng đối với trại huấn luyện chỉ có một kỳ mỗi năm, chỉ cần chưa bước ra khỏi cánh cổng đó, họ mãi mãi là tân binh.

Tháng một rất lạnh, sương sớm ngưng tụ thành băng giá, từng luồng khí lạnh như những con rắn nhỏ chui vào da thịt, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Bách Lý Phì Phì dùng tay xoa xoa má, há miệng thở ra một làn hơi trắng, thở dài thườn thượt:

“Đại hàn như thế này, còn phải dậy sớm huấn luyện, thật là hành hạ người ta... Gần đây tiểu gia ta đã gầy đi hơn chục cân

rồi.”

Lâm Thất Dạ ưỡn thẳng lưng, im lặng chạy bộ, không khí lạnh giá khiến làn da hỏ của hắn hơi ửng đỏ nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi.

“Bách Lý Đồ Minh! Cậu vừa chạy vừa xoa mặt là sao? Cậu lạnh lắm sao?!” Một giáo quan mắt tinh bên cạnh nhìn thấy cảnh này, lớn tiếng quát.

Bách Lý Phì Phì sắc mặt thay đổi, cắn răng hét:

“Báo cáo! Tôi... hơi lạnh!”

“Lạnh thì chứng tỏ cậu chạy chưa đủ! Đợi mọi người chạy xong, cậu ở lại chạy thêm năm vòng!”

“Vâng!”

Bách Lý Phì Phì muốn khóc không ra nước mắt mà hét lên.

Trải qua năm tháng huấn luyện khắc nghiệt này, Bách Lý Phì Phì đã gầy đi rất nhiều, nếu như trước đây thân hình hắn to bằng một quả bóng đá thì bây giờ chỉ còn bằng một quả bóng bầu dục.

Không chỉ hắn, thời gian dài rèn luyện thể lực như vậy đã mang đến sự thay đổi lớn cho tất cả mọi người, không chỉ về thể chất mà còn về tinh thần.

Trong mùa đông khắc nghiệt, sự lười biếng và đục ngầu trong mắt họ đã biến mất, thay vào đó là sự kiên định và sáng suốt chưa từng có, trong tinh thần sung mãn tràn đầy này, sự trưởng thành có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Họ giống như những lưỡi dao được mài giữa tinh xảo, từ thô kệch ban đầu đến sắc bén như bây giờ... Bây giờ họ đã có dáng vẻ của quân nhân!

“Giải tán, đi ăn!” Giọng nói của giáo quan vang lên.

Đội hình chỉnh tề không lập tức tan rã, mà với sự ăn ý không lời, họ di chuyển đến cửa nhà ăn, mới chia thành từng nhóm riêng lẻ, đi vào nhà ăn.

Trên sân huấn luyện phủ đầy sương giá, chỉ có một mình Bách Lý Phì Phì mặt mày ủ rũ, cầm đầu cầm cổ chạy như điên!

“Có cần đợi hẩn không?” Tào Uyên nhìn Bách Lý Phì Phì đang cố chạy vòng tròn, hỏi.

Lâm Thất Dạ lắc đầu: “Không cần, hẩn nhìn chúng ta ăn càng ngon thì sẽ chạy càng nhanh.”

“Có lý.”

Kể từ khi vào đông, thức ăn trong nhà ăn ngày càng ngon, mỗi lần bước vào nhà ăn, đều có thể ngửi thấy mùi thịt thơm phức, khiến người ta thêm thuồng.

Cùng với việc thể lực của các tân binh ngày càng tốt, khẩu vị tự nhiên cũng ngày càng lớn nhưng thức ăn trong nhà ăn giống như đã được tính toán chuẩn xác, mỗi lần đều có thể khiến họ ăn no nhưng không đến mức ăn quá no, có thể nói về lượng thức ăn này, sắp xếp rất thích hợp!

Lâm Thất Dạ và Tào Uyên ăn một lúc, Bách Lý Phì Phì đầu đầy mồ hôi mới vội vàng chạy vào: “Bánh bao thịt, bánh bao thịt của tôi đâu?”

Lâm Thất Dạ đẩy một xứng hấp trên bàn ra: “Còn bốn cái, để riêng cho cậu.”

“Thất Dạ, cậu hiểu tôi quá.” Bách Lý Phì Phì mừng rỡ như điên, một tay cầm một cái bánh bao thịt, cắn ngấu nghiến.

Tào Uyên bên cạnh lẳng lặng lật một cái bạch nhãn.

“Đúng rồi, sắp đến Tết rồi, chúng ta có được nghỉ không?” Bách Lý Phì Phì như nghĩ đến điều gì, đột nhiên hỏi.

Lâm Thất Dạ sững sốt.

Kể từ khi đến trại huấn luyện, hắn dường như đã hoàn toàn quên mất khái niệm thời gian, năm tháng trôi qua, nếu không phải Bách Lý Phì Phì nhắc nhở, hắn cũng không nhận ra rằng bây giờ đã là tháng hai rồi...

“Chúng ta là huấn luyện khép kín, sao có thể nghỉ được, cậu nghĩ nhiều rồi.” Tào Uyên lắc đầu.

Bách Lý Phì Phì thở dài thất vọng: “Haiz... Còn tưởng có thể nghỉ mấy ngày, nói thật, đi lâu như vậy, tôi vẫn hơi nhớ biệt thự lớn, chiếc giường êm ái và những cô quản gia xinh đẹp nhà tôi...”

“...” Tào Uyên lặng lẽ cắn một miếng bánh bao lớn.

“Đúng rồi Thất Dạ, sau khi huấn luyện kết thúc, đi theo tôi đến Quảng Đông chơi nhé? Dù sao tôi cũng là vua Quảng Đông, đến lúc đó đảm bảo cậu chơi đến mức không muốn về Thương Nam nữa!” Bách Lý Phì Phì kích động nói.

Tào Uyên chớp mắt: “Còn tôi?”

“Cậu? Tự đi theo đoàn đi.”

“...”

“Quảng Đông sao...” Lâm Thất Dạ lẩm bẩm: “Tôi lớn thế này, còn chưa từng ra khỏi thành phố Thương Nam, có cơ hội đi xem cũng không tệ.”

“Chắc, nếu Tết được nghỉ, tôi có thể đưa cậu đi ngay!”

“Thôi bỏ đi, Tết thì tôi vẫn muốn về nhà ăn bữa cơm tất niên...” Tay Lâm Thất Dạ khẽ khựng lại, lắc đầu: “Nếu không về nhà được, ăn cùng đội trưởng bọn họ cũng được.”

“Đội tuần tra Người canh gác thành phố Thương Nam sao? Nghe nói đội trưởng hình như tên là... Trần Mục Dã?” Bách

Lý Phì Phì suy nghĩ một chút: “Những sự kiện bí ẩn ở thành phố Thương Nam vẫn luôn không ít, không biết bây giờ họ đang làm gì...”

Có lẽ đang vây bắt sự kiện bí ẩn nào đó?”

...

Trại huấn luyện, văn phòng giáo quan.

Trần Mục Dã ngồi đối diện Viên Cương, nghiêm túc mở lời: “Các anh phải cho nghỉ.”

“...” Viên Cương đỡ trán: “Đội trưởng Trần, tôi đã nói rồi, chúng tôi là huấn luyện khép kín, Tết không được nghỉ... Anh cũng là người đi ra từ đây, hẳn phải biết chứ.”

“Vậy anh cứ phê riêng cho Lâm Thất Dạ một cái đơn nghỉ, để cậu ấy về ăn cơm tất niên với tôi.” Trần Mục Dã không hề nhượng bộ.

“Điều này không hợp quy củ...”

“Tôi không quan tâm.” Trần Mục Dã từ từ dựa vào lưng ghế, thong thả nói: “Nói ra anh có thể không tin, hai thành viên trong đội của chúng tôi đang mai phục bên ngoài trại huấn luyện của các anh, nếu anh không đồng ý, bọn họ sẽ bắt đầu cướp người.”

“...” Viên Cương hít sâu một hơi: “Đội trưởng Trần... Xin đừng làm khó tôi.”

“Thế này nhé, nếu các anh không muốn thả cậu ấy ra, vậy thì đến Tết cho chúng tôi vào đưa cơm cũng được.”

“Điều này...” Viên Cương nhú mày,

“Đội trưởng Trần, anh có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc anh muốn làm gì không? Theo tôi biết, đội 136 của các anh vẫn luôn rất kín tiếng, lần này tại sao...”

Trần Mục Dĩ im lặng một lúc, từ từ mở lời:

“Lần này thì khác.”

“Tại sao?”

“... Có người muốn ra tay với những tân binh.”

Nghe xong câu này, sắc mặt Viên Cương hơi biến đổi: “Ý anh là sao?”

Trần Mục Dĩ nhìn vào mắt Viên Cương, bình tĩnh nói: “Gần đây, thành phố Thương Nam không được yên ổn... Có rất nhiều chuột chui vào.”

“Chuột?”

“Tôi không biết bọn chúng là người của thế lực nào nhưng chúng tôi đã theo dõi lâu như vậy, cơ bản có thể xác định được...”

Ánh mắt Trần Mục Dĩ đột nhiên trở nên sắc bén, từng chữ từng chữ thốt ra:

“Mục tiêu của bọn chúng, chính là trại huấn luyện này.”

Chương 159 - Nghỉ phép

“Có người muốn động đến trại huấn luyện sao?” Mắt Viên Cương hơi nheo lại: “Bọn họ điên rồi sao? Ở đây có bao nhiêu giáo quan canh gác, bao nhiêu thủ đoạn sáng tối, bọn họ làm sao dám?”

“Có những người, chỉ cần lợi ích đủ lớn thì chuyện gì cũng làm được.”

“Một trại huấn luyện tân binh thì có lợi ích gì?”

“Trong trại huấn luyện này có những ai, tôi nghĩ giáo quan Viên rõ hơn tôi.” Trần Mục Dĩ bình tĩnh nói.

Viên Cương há miệng, dường như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

“Chỉ riêng một tiểu thái gia của tập đoàn Bách Lý thôi, anh có biết trên chợ đen hiện tại, có người treo thưởng bao nhiêu cho cái đầu của cậu ta không?” Trần Mục Dĩ giơ tay ra, giơ một con số,

“Tám trăm triệu, đã có người sẵn sàng bỏ ra tám trăm triệu, để lấy mạng của người thừa kế duy nhất của tập đoàn Bách Lý.

Đây không phải là một con số nhỏ, tám trăm triệu, đủ để bao nhiêu người đánh cược tất cả mọi thứ của mình!

Muốn giết tiểu thái gia của tập đoàn Bách Lý này, nếu ở Quảng Thâm thì khó như lên trời nhưng nếu ở Thương Nam nhỏ bé này... Tôi nghĩ, có rất nhiều người sẵn sàng liều lĩnh.

Giáo quan Viên, anh thấy phòng thủ của trại huấn luyện này có thể kín kẽ hơn đại bản doanh của tập đoàn Bách Lý

không?”

Trần Mục Dĩ dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói:

“Hơn nữa, ngoài tiểu thái gia của nhà họ Bách Lý, trong doanh trại của các anh còn có một đại diện song thần chưa từng có trước đây!

Mặc dù hiện tại không có nhiều người biết tin tức này nhưng anh nghĩ với năng lực của giáo hội Cổ Thần, họ sẽ không biết sao? Họ sẽ cứ yên lặng đứng nhìn, chờ Lâm Thất trưởng thành sao?

Một tiểu thái gia của tập đoàn Bách Lý, một đại diện song thần, chỉ cần hai người này ở trong doanh trại của các anh thì các anh sẽ mãi mãi không thoát khỏi vòng xoáy mà họ mang lại.

Họ đã ẩn nhẫn năm tháng, kí nhiên bây giờ bắt đầu có động thái thì chắc chắn đã chuẩn bị chu toàn, bây giờ... Anh còn thấy trại huấn luyện này an toàn như vậy sao?”

Viên Cương im lặng hồi lâu, đôi mắt tràn đầy kiên định: “Chỉ cần tôi ở đây thì không ai có thể làm hại họ được.”

“Anh là phó đội trưởng đội đóng tại Kinh Thị, cường giả cảnh giới ‘Hải’, có anh trấn giữ ở đây, tất nhiên là an toàn nhưng...”

Ánh mắt Trần Mục Dĩ ngưng lại, chậm rãi nói ra một câu:

“Anh có thể đảm bảo, trong số những giáo quan này... không có kẻ phản bội không?”

Àm——!

Viên Cương đột ngột đứng bật dậy khỏi ghế, trừng mắt nhìn Trần Mục Dĩ.

“Anh có ý gì?”

“Đừng bao giờ đánh giá thấp sự cảm dỗ của lợi ích, đừng bao giờ tin tưởng quá mức vào sự kiên định của con người... Tôi đã nói rồi, tám trăm triệu, đủ để phần lớn mọi người phát điên vì nó!

Cho dù nội bộ giáo quan của các anh thực sự là một khối sắt nhưng theo tôi biết, trong giáo hội Cổ Thần cũng có không ít đại diện thần minh giỏi về việc mê hoặc lòng người, anh có thể đảm bảo rằng không có giáo quan nào bị khống chế không?”

“VẬY theo lời anh nói, trại huấn luyện của chúng ta hiện tại đã là nội ưu ngoại hoạn, tứ bề thọ địch rồi sao?” Viên Cương cười lạnh: “Nếu ngay cả trại huấn luyện của chúng ta cũng không cản được đám người này thì anh dựa vào đâu mà cho rằng, đội 136 của các anh có thể bảo vệ Lâm Thất chu toàn?”

“Bởi vì chúng tôi chỉ có sáu người, hơn nữa lại tuyệt đối hiểu nhau, cho nên ít nhất chúng tôi không có nội ưu, còn về ngoại hoạn...” Trần Mục Dĩ mỉm cười,

“Đội 136 của chúng tôi, chưa bao giờ sợ ngoại hoạn.”

Viên Cương nhìn Trần Mục Dĩ trước mặt, chìm vào im lặng.

Đội người gác đêm Thượng Kinh, có thể nói là đội người gác đêm đứng đầu toàn Đại Hạ, bên trong tập hợp toàn những tinh anh trong số tinh anh, Viên Cương có thể làm phó đội trưởng, đương nhiên sẽ không phải là kẻ ngu ngốc.

Như Trần Mục Dĩ đã nói, mục tiêu của trại huấn luyện quá lớn, các giáo quan, hậu cần cộng lại phải có hơn một trăm người, trong số nhiều người như vậy... hẳn thực sự có thể đảm bảo không có nội gián sao?

Nếu tình hình bên ngoài thực sự nghiêm trọng như Trần Mục Dĩ nói thì hẳn muốn chống đỡ được những đợt tấn công

từ bốn phương tám hướng đã rất khó khăn rồi, nếu thực sự có nội gián phá hoại từ, tình hình chắc chắn sẽ nghiêm trọng đến cực điểm.

Suy nghĩ hồi lâu, Viên Cương từ từ ngồi trở lại ghế: “VẬY theo anh, bây giờ chúng ta nên làm gì?”

Trần Mục Dã gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, từng chữ một nói:

“Kim thiên thoát xác, hóa chính vi linh.”

...

Tiếng còi chói tai vang vọng trên bầu trời.

Rất nhiều tân binh nhanh chóng lao ra khỏi ký túc xá, chạy về phía sân huấn luyện, chưa đầy ba phút, tất cả mọi người đã đến dưới đài diễn võ.

Hồng giáo quan điểm danh, gật đầu nhẹ.

“Rất tốt, sau năm tháng huấn luyện, các người đã có chút dáng vẻ của quân nhân...”

Dưới đài, những tân binh ngẩng đầu ưỡn ngực, ánh mắt như kiếm.

“Chiều nay, chúng ta không luyện thể lực, mà là tuyên bố một việc...” Ánh mắt của Hồng giáo quan lướt qua mọi người, khóe miệng hơi nhếch lên: “Nửa phần đầu của đợt huấn luyện này, cũng là huấn luyện chuyên sâu về thể lực, sẽ kết thúc sớm hơn một tháng!

Nói cách khác, bắt đầu từ hôm nay, huấn luyện của chúng ta sẽ nghiêng về chiến thuật, vũ khí nóng và Cẩm Khu!”

Chương 160 - Nghỉ phép

Câu nói này vừa dứt, đám tân binh dưới đài lập tức vui mừng khôn xiết, bắt đầu thì thầm to nhỏ.

“Thất Dạ, Thất Dạ! Cậu nghe thấy không? Con ác mộng cuối cùng cũng kết thúc rồi...” Bách Lý Phì Phì kích động đến mức muốn khóc.

Lâm Thất Dạ cũng thở dài nhẹ nhõm, huấn luyện thể lực tuy quan trọng nhưng cũng không ai muốn ngày nào cũng mệt mỏi đến chết, tin tức kết thúc sớm huấn luyện thể lực, đối với tất cả mọi người mà nói có lẽ đều là chuyện đáng mừng!

“Còn nữa!”

Hồng giáo quan lại lên tiếng, mọi người lập tức im lặng.

“Sau khi chúng tôi, những giáo quan, nhất trí thương lượng, quyết định cho mọi người nghỉ phép trước khi bắt đầu giai đoạn huấn luyện tiếp theo!

Bắt đầu từ hôm nay, đến mừng 2 Tết, tổng cộng bốn ngày nghỉ!”

Nếu như câu nói trước chỉ khiến họ kích động thì khi nghe câu này, tất cả mọi người đều sửng sốt, sau đó trực tiếp reo hò.

“Chết tiệt!! Thất Dạ! Cậu nghe thấy không! Chúng ta thực sự được nghỉ phép rồi!” Bách Lý Phì Phì túm lấy quần áo của Lâm Thất Dạ, kích động như một đứa trẻ nặng hơn hai trăm cân.

“Thực sự được nghỉ phép sao?” Tào Uyên tròn tròn mắt, có chút không tin vào tai mình.

“Thất Dạ! Lát nữa về dọn đồ, tôi đưa cậu đi chơi ở Quảng Thâm...”

Bách Lý Phì Phì còn chưa nói hết lời, Hồng giáo quan đã nói thêm một câu.

“Nhưng! Tất cả mọi người không được rời khỏi Thương Nam, nếu vi phạm, một khi phát hiện, sẽ trực tiếp tước tư cách gia nhập người gác đêm!”

Bách Lý Phì Phì:...

Lâm Thất Dạ vỗ vai hắn: “Nói trước, đừng trông chờ vào tôi, tôi cũng không có nhà.”

“Tất cả mọi người về ký túc xá dọn đồ, trong vòng nửa giờ tập trung ở sân huấn luyện, sẽ có xe đưa mọi người đi, nghe rõ chưa?!”

“Rõ!”

“Giải tán!”

Xoạt——!

Đám người vốn xếp hàng ngay ngắn lập tức tản ra, trên mặt mọi người đều tràn đầy sự phấn khích, mặc dù không thể về nhà nhưng có thể ra ngoài hít thở không khí, cảm nhận hơi thở của cuộc sống cũng là tốt lắm.

“Thất Dạ, đi thôi! Về dọn đồ!” Bách Lý Phì Phì thấy Lâm Thất Dạ đứng im không nhúc nhích, lên tiếng.

Lâm Thất Dạ hơi nhú mào, trầm ngâm một lát,

“Các cậu không thấy... lần nghỉ phép này, đến đột ngột quá sao?”

“Đột ngột?” Bách Lý Phì Phì gãi đầu: “Tôi thấy, đây nên gọi là bất ngờ.”

Hơn nữa, nghỉ phép thì có gì không tốt, nghỉ nhiều làm gì?”

Lâm Thất Dạ im lặng một lát, gật đầu: “Hy vọng là tôi nghỉ nhiều rồi...”

Lâm Thất Dạ trở về ký túc xá, đơn giản thu dọn hành lý nhưng thực tế hẳn cũng không có gì để thu dọn, dù sao đồ dùng sinh hoạt gì đó nhà Hồng Anh đều có, đây có lẽ là lợi ích của việc ở gần nhà.

Cuối cùng, Lâm Thất Dạ chỉ đeo một chiếc ba lô nhẹ, đi đến sân huấn luyện tập trung, còn Bách Lý Phì Phì thì càng quá đáng hơn, hai tay trống trơn, không mang theo thứ gì.

“Cậu cứ đi như vậy à?” Tào Uyên kéo vali nhìn Bách Lý Phì Phì, kinh ngạc lên tiếng.

“Đúng vậy.”

“Quần áo đâu? Đồ dùng sinh hoạt đâu?”

“Khiếu người mua thêm cho tôi mấy bộ là được.”

“... ..”

Đáng ghét thật, bọn nhà giàu.

Đợi đến khi tất cả tân binh đến sân huấn luyện, đã có mấy chiếc xe buýt lớn chờ sẵn, còn bên cạnh xe thì chất đầy những chiếc hộp dài màu đen.

Lâm Thất Dạ nhìn thấy những chiếc hộp này, mắt hơi nheo lại.

Hắn biết những chiếc hộp này đựng thứ gì, còn rất nhiều tân binh có mặt ở đây, cũng có thể đoán được đại khái.

“Lần nghỉ phép này... có lẽ không đơn giản.” Tào Uyên nhíu mày.

Hồng giáo quan khoanh tay, đứng trước mặt tân binh, lớn tiếng nói:

“Lên ra khỏi doanh trại nghỉ phép này, tất cả mọi người đều phải mang theo Dao Tinh Trần! Nhưng nếu không cần thiết, tuyệt đối không được sử dụng!”

Cho dù gặp phải tình huống đặc biệt, cũng phải cố gắng tránh tầm mắt của mọi người, không được khiến dân chúng hoảng sợ!

Nghe rõ chưa?!”

“Rõ!”

“Lấy đao!”

Tất cả tân binh xếp thành một hàng dài, trật tự nhận hộp đen của mình trên mặt đất, sau đó lên xe theo thứ tự, toàn bộ quá trình có điều bất vận.

Lâm Thất Dạ ôm hộp ngồi lên xe, tinh thần lực quét qua hộp, thở dài.

“Sao vậy?” Tào Uyên ngồi phía sau thò đầu ra.

“Trên đao không khắc tên, đây hẳn là đao chế thức cho mượn tạm thời, trở về vẫn phải trả lại.”

“Cái này thì chắc chắn rồi.” Tào Uyên gật đầu: “Chỉ khi tốt nghiệp trại huấn luyện, mới được phân phát đao, áo choàng và huy hiệu cá nhân, bây giờ Dao Tinh Trần của chúng ta hẳn vẫn đang được chế tạo.”

Bách Lý Phì Phì gõ gõ hộp đen trong tay, cảm thán: “Chất lượng của con dao này tuy không tệ nhưng so với Cẩm Vật thì vẫn kém xa.”

“... .. Cậu im miệng.”

Đợi mọi người ngồi đầy, mấy chiếc xe buýt mới từ từ khởi động, thẳng tiến ra khỏi trại huấn luyện.

Khi họ dần dần đi ra khỏi phạm vi trại huấn luyện, đột nhiên, mọi người cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm, dường như có một thứ gì đó vẫn luôn đè nén mình biến mất, cả người sáng khoái hẳn lên.

Trong khoảnh khắc áp lực này biến mất, dường như có một tầng xiềng xích nào đó bị phá vỡ, một luồng mát lạnh theo não chảy khắp cơ thể, gột rửa từng tấc da thịt.

Lâm Thất Dạ giật mình, khoảnh khắc tiếp theo, chỉ cảm thấy cả người chưa bao giờ thanh tỉnh như vậy!

“Đây là...” Lâm Thất Dạ ngây người nhìn đôi tay mình, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Đột phá rồi? Tôi đột phá rồi!”

Chương 161 - Tấn công

“Tôi cũng vậy!”

“Chuyện gì xảy ra vậy? Tôi cũng đột phá rồi!”

“Chết tiệt! Cuối cùng tôi cũng đến cảnh giới ‘Trì’ rồi, ha ha ha!”

“.....”

Không chỉ Lâm Thất Dạ, tình huống tương tự cũng xảy ra với tất cả tân binh rời khỏi trại huấn luyện.

Ngay lúc này, Hồng giáo quan ngồi ở ghế phụ đứng dậy, cười hì hì.

“Các cậu tưởng chúng ta sử dụng Cẩm Vật quý giá đó chỉ để trấn áp Cẩm Khư của các cậu đơn giản như vậy sao? Trong lúc Cẩm Khư của các cậu bị trấn áp, dòng chảy tinh thần lực của các cậu cũng sẽ bị trấn áp!

Cẩm Vật đó đã trấn áp các cậu hơn năm tháng, bây giờ đột nhiên được giải trừ, tinh thần lực bị kìm hãm lâu như vậy của các cậu sẽ phản ứng dữ dội, từ đó dễ dàng phá vỡ xiềng xích của cảnh giới ‘Trì’, tiến vào cảnh giới mới!

Đây chính là phúc lợi mà trại huấn luyện chúng ta dành cho mỗi tân binh! Cũng coi như là phần thưởng cho các cậu đã vượt qua năm tháng huấn luyện địa ngục!”

Vừa dứt lời Hồng giáo quan, không khí trên toàn bộ xe buýt trở nên sôi sục.

Lâm Thất Dạ cảm nhận dòng chảy tinh thần lực một cách tỉ mỉ, dù là tổng lượng hay tốc độ hồi phục đều không thể so

sánh với cảnh giới ‘Trần’.

Lần này, tinh thần lực của hắn đã thực sự hoàn thành quá trình lột xác từ “Một Trần.” đến “Một Trì.”

Trong khi phần lớn mọi người đều đang cảm nhận sự thay đổi của cảnh giới, Bách Lý Phì Phì bối rối sờ trán mình, nghi hoặc nhìn Lâm Thất Dạ.

“Cậu cũng đột phá rồi à?”

“Ừ.”

“Chậc... Tôi không cảm nhận được cảnh giới tinh thần lực, chỉ thấy cả người nhẹ nhõm hơn nhiều.”

“Vậy thì chứng tỏ tinh thần lực của cậu cũng được tăng cường đáng kể.” Tào Uyên từ từ lên tiếng: “Mặc dù cậu không có Cẩm Khư, không thể cảm nhận cụ thể tinh thần lực nhưng chúng vẫn tồn tại khách quan, sau khi tinh thần lực được nâng cao, sau này sử dụng Cẩm Vật cũng sẽ có uy lực lớn hơn.”

“Ôi, thật ghen tị với những người có Cẩm Khư như các cậu.”

“... .. Cậu hãy đặt tay lên lương tâm mình, nhìn đồng Cẩm Vật trên người cậu, rồi nói lại lời vừa nãy xem?”

“Không thể so sánh như vậy được, Cẩm Vật dù sao cũng chỉ là vật ngoài thân, dù mạnh đến đâu cũng không phải của mình...”

Ngay khi Bách Lý Phì Phì đang cao đàm khoát luận, đột nhiên có người chỉ tay ra ngoài cửa sổ hét lớn!

“Chết tiệt!! Đó là cái gì vậy?!”

Mọi người lập tức im lặng, theo ngón tay của hắn nhìn ra ngoài, đồng thời sửng sốt.

Trên bầu trời xanh thẳm, năm vật thể lạ bay vút qua tầng mây, kéo theo vệt khói trắng, lao nhanh về phía họ.

“Đó, đó là...” Lâm Thất Dạ nhìn thấy cảnh này, đồng tử đột nhiên co lại!

“Tên lửa!!!

Đó là tên lửa!!!

Tất cả nằm xuống, bám chặt lấy thứ gì đó!!!”

Hồng giáo quan ngồi ở ghế phụ gầm lên!

Vút—— ! ! !

Năm quả tên lửa xé gió, trong đó có ba quả lướt qua đỉnh đầu mọi người, lao thẳng về phía... trại huấn luyện sau lưng họ!

Khi ba quả tên lửa đó rơi vào trại huấn luyện, ngọn lửa rực rỡ bùng nổ dữ dội!!

Ầm—— ! ! !

Trong tiếng nổ kinh thiên động địa, ngọn lửa chói mắt như một con rồng điên cuồng tàn phá, khói đen đặc quánh tụ lại thành một đám mây hình nấm khổng lồ bốc lên!

Nửa giây sau, một luồng sóng khí kinh hoàng từ phía sau xe ập đến, thổi bay cả chiếc xe buýt rung chuyển dữ dội!

Lâm Thất Dạ nắm chặt giá cố định dưới ghế xe, quay đầu nhìn về phía trại huấn luyện, chỉ thấy giữa ngọn lửa cuộn cuộn, vẫn còn một tia sáng màu vàng ẩn hiện.

Ngay lúc này, hai quả tên lửa khác cũng rơi xuống.

Một quả rơi trúng chốt quân sự mà họ vừa đi qua, trong tiếng nổ điếc tai, toàn bộ chốt quân sự bị san phẳng.

Còn một quả... thì rơi trúng ngay đỉnh đầu mọi người!

Đồng tử Lâm Thất Dạ đột nhiên co lại, chỉ thấy Hồng giáo quan đột ngột đứng dậy, định làm gì đó thì ngay sau đó, một cây trường thương quán quanh ngọn lửa màu hồng tím từ xa bắn ra!

Cây trường thương này có tốc độ kinh người, mắt thường gần như không thể bắt kịp quỹ đạo của nó, nó vạch một đường dài màu đỏ trên bầu trời, chính xác chặn lại quả tên lửa giữa không trung!

Ầm—— ! ! !

Một quả cầu lửa bùng nổ giữa không trung, luồng sóng khí cuộn lên suýt lật tung cả chiếc xe buýt! Những mảnh vỡ của quả tên lửa bị nổ tung bắn ra dữ dội, tạo thành một trận mưa kim loại trên không trung!

Những tân binh trong xe buýt bịt chặt tai, tiếng nổ gần như làm thủng màng nhĩ của họ, khi thân xe rung chuyển dữ dội, hành lý trên nóc xe cũng rơi xuống, cả khoang xe trở nên hỗn loạn.

Lúc này, Lâm Thất Dạ đột nhiên mở to mắt!

Ngay sau đó, một bóng tối cực độ bùng phát từ trung tâm của hắn, nhanh chóng bao trùm toàn bộ xe buýt, rồi tiếp tục lan rộng, nhanh chóng tạo thành một bán cầu xung quanh xe buýt.

Xoẹt xoẹt xoẹt—— ! !

Vô số mảnh vỡ tên lửa bắn ra, tốc độ không kém gì đạn, từng mảnh một cắm vào màn đêm, ngay khi tiến vào Thần Khư tối tăm thì chúng bị đóng băng giữa không trung.

Ngay cả những mảnh vỡ lọt lưới, tốc độ của chúng cũng bị Lâm Thất Dạ giảm xuống mức thấp nhất, giống như những lưỡi dao cắm vào lớp bảo vệ bằng kim loại trên nóc xe, không có mảnh nào thực sự đâm vào bên trong xe.

Khi tất cả các mảnh võ tên lửa đều bị chặn lại, Lâm Thất Dạ mới giải trừ Thần Khư tối tăm, quỳ xuống đất thở hổn hển, mồ hôi lạnh đã thấm ướt lưng hắn.

Chương 162 - Tốc độ sinh tử

Không ai biết, trong vài giây ngắn ngủi vừa rồi, hắn đã trải qua những gì.

Sau khi tên lửa nổ tung giữa không trung, các mảnh vỡ do lực đẩy mạnh mẽ của vụ nổ tạo ra có thể đạt tốc độ trên 200 mét/giây, tức là từ lúc mảnh vỡ nổ tung đến khi đâm xuyên qua cơ thể những tân binh trong xe buýt, nhiều nhất chỉ có hai giây.

Chỉ trong hai giây đó, suy nghĩ của Lâm Thất Dạ như điện giật, trước tiên là nhận ra khả năng chắc chắn sẽ có mảnh vỡ tấn công, sau đó không màng tất cả, toàn lực mở ra Thần Khư tối tăm, cuối cùng thời gian còn lại cho hắn không quá một giây.

Lần đầu tiên Lâm Thất Dạ mở ra Thần Khư tối tăm, hắn mất tới năm giây mới phủ Thần Khư lên phạm vi mười mét, nếu không phải nửa phút trước Lâm Thất Dạ vừa mới thăng cấp lên cảnh giới “Trì.” thì hắn chắc chắn không kịp.

Mặc dù lần này kịp thời, hắn đã thành công mở ra Thần Khư tối tăm trước khi mảnh vỡ ập đến nhưng tốc độ bay của mảnh vỡ tên lửa nhanh đến mức nào! Chúng từ khi tiến vào Thần Khư tối tăm đến khi đâm xuyên qua cơ thể những tân binh, nhiều nhất chỉ mất 0,1 giây, cộng thêm số lượng của chúng cực kỳ nhiều, muốn chặn lại toàn bộ vẫn khó như lên trời!

May mắn thay, Lâm Thất Dạ ở cảnh giới “Trì”, phạm vi cảm nhận tinh thần của hắn đã được mở rộng đến phạm vi trăm mét!

Cách xa trăm mét, mảnh vỡ tên lửa vừa tiếp xúc với ranh giới cảm nhận tinh thần của Lâm Thất Dạ, đến khi tiếp xúc với xe buýt, trong khoảng thời gian ngắn ngủi 0,5 giây này, Lâm Thất Dạ dựa vào tốc độ vận hành khủng khiếp của não bộ, cộng với thị lực động biến thái, dự đoán trước quỹ đạo của chúng, từ đó giam giữ toàn bộ chúng trong Thần Khư tối tăm!

Tên lửa nổ tung, mở ra Thần Khư tối tăm, dự đoán quỹ đạo của từng mảnh vỡ, bắt giữ toàn bộ!

Đây chính là trải nghiệm hai giây của Lâm Thất Dạ.

Chỉ trong hai giây này, Lâm Thất Dạ đã cứu sống gần năm mươi tân binh trên toàn bộ xe buýt.

Với những người khác, hai giây này chỉ là chớp mắt nhưng với Lâm Thất Dạ, nó giống như trải qua một thế kỷ vậy.

“Chuyện gì vậy? Vừa nãy xảy ra chuyện gì?”

“Đúng vậy, tôi chỉ thấy trước mắt tối sầm lại, rồi...”

“Mảnh vỡ! Mảnh vỡ của tên lửa đều rơi xuống rồi!”

“Chuyện gì xảy ra vậy? Nếu những mảnh vỡ này bắn ra, lớp sắt của chiếc xe này chắc chắn không thể chặn được!”

“Chúng ta vừa đi một vòng trước quỷ môn quan sao?”

“...”

Hầu hết mọi người đều không biết chuyện gì đã xảy ra, ngoại trừ ba người.

Người gần Lâm Thất Dạ nhất là Bách Lý Phì Phì, Tào Uyên và Hồng giáo quan ngồi ở hàng ghế đầu!

Ngay khi mọi người trên xe còn đang kinh ngạc, Lâm Thất Dạ đã kiệt sức nghiêm trọng, sắc mặt tái nhợt, chỉ thấy mắt đầy sao vàng, mọi thứ trước mắt dường như đang dần tối lại...

“Thất Dạ, Thất Dạ! Lâm Thất Dạ!”

Hồng giáo quan chạy đến trước mặt Lâm Thất Dạ, lo lắng lên tiếng, ý thức của Lâm Thất Dạ chìm xuống, trực tiếp ngất đi.

...

Trại huấn luyện.

Một lớp màng mỏng màu vàng nhạt bao phủ một nửa trại huấn luyện, bảo vệ mạng sống của tất cả các giáo quan và nhân viên hậu cần, các tòa nhà cũng không bị hư hại gì nhưng nửa bên kia của trại huấn luyện thì hoàn toàn chìm trong biển lửa!

Viên Cương mặc quân phục đứng trước biển lửa này, lớp vàng nhạt trên người từ từ phai đi, đôi mắt giận dữ phản chiếu ngọn lửa ngút trời trước mắt!

Anh ta càng nắm chặt hai tay.

“Trưởng quan!” Một giáo quan vội vàng chạy đến từ xa, trên tay cầm ống nhòm: “Hai quả tên lửa khác rơi xuống đường ra khỏi trại!”

“Cái gì?” Viên Cương đột ngột quay đầu lại: “Những tân binh thế nào rồi?”

“Hình như có một thành viên đội 136 đã bắn nổ quả tên lửa, còn có một thứ màu đen vụt qua, tóm lại là cuối cùng tất cả xe buýt đều bình an vô sự, không ai bị thương!”

Viên Cương thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó, ngọn lửa giận dữ trong mắt anh ta càng bùng cháy!

“Những tân binh vừa mới ra khỏi trại huấn luyện, ngay sau đó đã có tên lửa bắn tới...”

Trong số chúng ta... quả nhiên có kẻ phản bội!!”

Viên Cương đột ngột bước lên một bước, giẫm mạnh xuống bãi đất cháy, ánh sáng vàng rực rỡ bùng nổ, ngay sau đó ngọn lửa của nửa trại huấn luyện tắt ngấm!

Trong đồng đồ nát, Viên Cương chỉnh lại mũ quân đội trên đầu, ánh mắt nhìn lên bầu trời, vô cùng sâu thẳm.

“Nhưng tôi không hiểu... Làm sao chúng điều động được tên lửa?”

...

Cách trại huấn luyện hàng trăm km.

Căn cứ phóng tên lửa số 39.

Tiếng còi báo động chói tai vang vọng khắp căn cứ, đèn cảnh báo màu đỏ sáng tối liên tục, căn cứ phóng tên lửa cực kỳ bí mật này không biết từ lúc nào đã bị chiếm đóng.

Căn cứ phóng tên lửa số 39, hãy trả lời ngay lập tức!

Đây là tổng hành dinh, căn cứ phóng tên lửa số 39, hãy báo cáo tình hình của các người ngay lập tức!

Gọi căn cứ phóng tên lửa số 39! Gọi căn cứ phóng tên lửa số 39!

Nghe thấy trả lời!

...

Trong phòng điều khiển rộng lớn, chỉ còn lại tiếng gọi liên tục phát ra, dưới ánh đèn sáng tối là những vũng máu đỏ tươi và những bức tượng đá vỡ vụn đang rên rỉ đau đớn.

Ngay chính giữa bức điều khiển, một người phụ nữ yêu kiều đang ngồi tùy ý, tay cầm một lưỡi dao không cán nhuộm máu, nhẹ nhàng tung lên, bắt lấy, tung lên, bắt lấy...

Cô ta ngẩng đầu, nhìn màn hình giám sát vệ tinh trước mặt, khoe miệng cong lên một đường cong kỳ lạ.

Chương 163 - Bảo vệ cận thân

“Thật không ngờ lại đưa tân binh ra khỏi trại huấn luyện... Nhóm người này thông minh hơn ta tưởng.”

“Bọn ngu ngốc đó ở Thương Nam gây ra động tĩnh quá lớn, chắc chắn đã để lộ tin tức, khiến chúng nhận ra điều gì đó.” Một giọng nam trầm khác vọng ra từ điện thoại.

“Nhưng không sao, như vậy thì mọi chuyện sẽ thú vị hơn...”

Cô ta há miệng, chiếc lưỡi dài màu đỏ thẫm thè ra, như một con rắn, liếm môi.

“Nếu vậy, ta sẽ đích thân đến Thương Nam, gặp gỡ gã đó.”

Cô ta đứng dậy, trong mắt hiện lên vẻ phản kích bệnh hoạn, tiện tay đập vỡ một bức tượng đá hình người đàn ông còng lưng bên cạnh, thịt máu vụn nát rơi xuống đất cùng với những mảnh đá, khiến người ta buồn nôn.

Trên mặt đất của phòng điều khiển rộng lớn, bằng một lượng lớn máu tươi đỏ thẫm, vẽ nên một con mắt rắn dữ tợn!

Trong cơn mơ màng, Lâm Thất Dạ mở mắt ra.

Nhìn trần nhà quen thuộc, Lâm Thất Dạ ngẩn người một lúc, mới từ từ bò dậy khỏi giường, đầu vẫn còn hơi choáng váng nhưng đã tốt hơn trước rất nhiều.

Đây là... nhà của Hồng Anh?

Lâm Thất Dạ ở đây hơn một tháng, đương nhiên nhận ra căn phòng trước mắt, cậu xoa xoa thái dương, xoay người

xuống giường.

Kết.

Cậu đẩy cửa phòng ra, chỉ thấy trong phòng khách của biệt thự, đã có một nhóm người ngồi.

Trần Mục Dĩ, Ngô Tương Nam, Hồng Anh, Ôn Kỳ Mặc, Tư Tiểu Nam, Hồng giáo quan...

Nghe thấy tiếng mở cửa phòng của Lâm Thất Dạ, mọi người đều ngẩng đầu nhìn, Hồng Anh mặt đen lại, tát một cái vào gáy Ngô Tương Nam!

“Bảo anh nói nhỏ thôi! Bây giờ làm ồn đánh thức Thất Dạ rồi chứ gì?”

Ngô Tương Nam:???

“Thất Dạ, cảm thấy đỡ hơn chưa?”

“Ừm, không sao rồi...” Lâm Thất Dạ vừa đi xuống cầu thang, vừa khó hiểu lên tiếng: “Sao tôi lại ở đây?”

“Cậu trong thời gian ngắn đã tiêu hao quá nhiều tinh thần lực, dẫn đến ngất xỉu.” Trần Mục Dĩ trên ghế sofa dịch sang bên phải, nhường ra một chỗ: “Sau đó Hồng Anh và Kỳ Mặc kịp thời đến, trực tiếp đưa cậu từ trên xe về đây.”

Lâm Thất Dạ ngồi xuống bên cạnh Trần Mục Dĩ, nghi hoặc nhìn Hồng giáo quan.

“Tôi đưa tân binh đến nơi, liền trực tiếp tìm đội trưởng Trần, vừa lúc họ muốn đến đây, tôi cũng đi theo.” Hồng giáo quan cười cười, tiếp tục nói:

“Lâm Thất Dạ, lần này cậu cứu cả xe người, công lao này tôi sẽ giúp cậu báo cáo, nếu không có gì bất ngờ thì việc nhận được một huy chương hẳn là không thành vấn đề.”

“Huy chương?”

“Hệ thống công trạng của người canh gác không giống với quân đội, đến lúc đó cậu sẽ biết.”

“Ồ...” Lâm Thất Dạ gật đầu, mày dãn nhíu lại: “Nhưng mà, tại sao chúng ta lại bị tên lửa tấn công? Chẳng phải thứ này do quân đội quản lý sao? Là ai muốn tấn công chúng ta?”

Hồng giáo quan và Trần Mục Dã nhìn nhau, sau đó Trần Mục Dã bắt đầu lên tiếng: “Không phải tấn công các cậu, mục tiêu của bọn chúng, chỉ có cậu, hoặc là tên mập kia mà thôi.”

“Giáo hội Cổ Thần?” Lâm Thất Dạ không ngốc, trước đó Vương Diện đã nhắc nhở cậu, với tư cách là người đại diện của Thiên sứ, chắc chắn sẽ khiến Giáo hội Cổ Thần chú ý, huống chi bây giờ cậu đồng thời trở thành người đại diện của Thiên sứ và Nữ thần Đêm Tối, là người đại diện cho hai vị thần chưa từng có trước đây!

Giáo hội Cổ Thần không thể nhịn được nữa, có hành động với cậu cũng là điều hợp tình hợp lý.

“Theo tình hình hiện tại, bọn chúng hẳn là có tham gia.” Hồng giáo quan gật đầu,

“Vừa nhận được tin tức từ quân đội, căn cứ phóng tên lửa số 39 đã thất thủ nhưng phần lớn các tên lửa ở đó đều cần chìa khóa kép, trên lý thuyết thì cho dù căn cứ phóng bị thất thủ, nếu không có sự cho phép của trung ương thì cũng không thể phóng.

Nhưng vừa vặn có năm quả tên lửa đang được bảo dưỡng nên chỉ mở một lớp chìa khóa, bị cô ta lợi dụng sơ hở.”

“Là người của Giáo hội Cổ Thần làm?”

“Khi người của chúng tôi đến hiện trường, đã phát hiện ra rất nhiều tượng đá và máu thịt vỡ vụn, còn có một con mắt rắn được vẽ bằng máu...”

“Tượng đá và mắt rắn?” Lâm Thất Dạ suy nghĩ một lúc: “Medusa?”

“Đúng vậy, hẳn là người đại diện cho Medusa mới gia nhập Giáo hội Cổ Thần đạo gần đây, mật danh là [Xà nữ].”

Lâm Thất Dạ gật đầu, suy tư: “Vây kỳ nghỉ này, thực ra là để...”

“Để bảo vệ tân binh.” Hồng giáo quan nói,

“Mục tiêu của bọn chúng, không ngoài cậu hoặc Bách Lý Đồ Minh, lấy danh nghĩa kỳ nghỉ đưa các cậu ra khỏi trại huấn luyện, không chỉ có thể phân tán mục tiêu, tránh cho các tân binh khác bị liên lụy gây thương vong vô ích, mà còn có thể chuyển từ sáng sang tối, giấu các cậu đi, khiến chúng không thể tiếp tục sử dụng vũ khí sát thương hàng loạt.

Huống chi... trại huấn luyện bây giờ, cũng chưa chắc đã là một khối sắt.”

Lâm Thất Dạ thở dài: “Tôi hiểu rồi, chẳng trách lại kết thúc huấn luyện thể lực sớm, giải phóng Cẩm Khư của chúng tôi, để chúng tôi đột phá càng sớm càng tốt, còn cho phép chúng tôi mang theo dao ra khỏi trại...”

“Tóm lại, trong mấy ngày tới, cậu phải cẩn thận một chút, còn có... cố gắng ra ngoài đi dạo nhiều hơn.”

Lâm Thất Dạ sững sờ.

Theo lý mà nói, cậu và Bách Lý Béo là mục tiêu hàng đầu, lẽ ra phải trốn thật kỹ, không cần thiết thì không được ra ngoài mới đúng, tại sao lại...

“Các người muốn lợi dụng tôi, dụ chúng ra?” Lâm Thất Dạ lập tức hiểu ra vấn đề then chốt.

Chương 164 - Bảo vệ cận thân

“Đúng vậy, cứ trốn tránh mãi không phải là cách giải quyết vấn đề, chúng đã nhìn được hơn năm tháng, đương nhiên có thể tiếp tục nhìn, kéo dài thời gian với chúng ta...”

Chúng có thể kéo dài nhưng chúng ta thì không.

Vì vậy, chúng ta phải lợi dụng bốn ngày nghỉ này, quét sạch chúng!”

Hồng giáo quan nói tiếp: “Nhưng cậu cũng không cần quá lo lắng, chúng tôi đã phân tán một số giáo quan tuyệt đối đáng tin cậy vào thành phố, ngầm bảo vệ các cậu, hơn nữa Viên thủ trưởng với tư cách là cường giả ‘Hải’ cảnh, cũng đang nắm bắt toàn cục mọi lúc, chúng không thể làm nên chuyện gì lớn được.”

Hồng Anh tiến lên, vỗ vai cậu: “Thất Dạ em trai đừng sợ, có chúng ta ở Thương Nam, không ai có thể làm hại em được!”

“Bây giờ Lãnh Huyền không biết đang núp ở đâu, ôm súng bắn tỉa canh giữ gần đây, bất kỳ động tĩnh gì cũng không qua được mắt anh ấy.” Ôn Kỳ Mặc cười nói.

Lâm Thất Dạ sững sốt, trên mặt nở nụ cười: “Thực ra bây giờ tôi cũng khá giỏi đánh nhau.”

“Vậy Bách Lý Đồ Minh thì sao? Anh ta đi đâu rồi?” Lâm Thất Dạ quay sang nhìn Hồng giáo quan.

“Sau khi xuống xe, anh ta đã thẳng tiến đến khách sạn năm sao ở Thương Nam, nghe nói quán gia đã đặt phòng cho anh ta rồi... Đúng rồi, anh ta còn bảo tôi chuyển lời với cậu, số phòng là 9039, bảo cậu rảnh thì đến tìm anh ta.”

“... Biết rồi.”

“Được, kí nhiên người không sao rồi, tôi về trại trước.”
Hồng giáo quan đứng dậy, nói với mọi người trong phòng.

Lâm Thất Dạ ngạc nhiên lên tiếng: “Trại huấn luyện không phải đã bị đánh bom rồi sao?”

“Có Viên thủ trưởng ở đó, trại huấn luyện sẽ không có chuyện gì nhưng mà phải nhanh chóng bắt được nội gián ra...”
Hồng giáo quan vẫy tay với Lâm Thất Dạ: “Gặp lại cậu ở trại huấn luyện.”

“Ừm.”

Đội Hồng giáo quan rời đi, Trần Mục Dĩ cũng từ từ đứng dậy, dường như nghĩ đến điều gì, quay đầu nói với Lâm Thất Dạ:

“Thất Dạ, mai là đêm giao thừa, cậu có sắp xếp gì không?”

Lâm Thất Dạ ngẩng đầu, mắt hơi sáng lên, sau đó như nghĩ đến điều gì, lại dần dần tối sầm. e b o o k s h o p . v n - e b o o k t r u y e n d i c h g i á r e

“Không có.”

“Vậy sáng mai cậu đi mua đồ ăn với Hồng Anh, tối mai đến văn phòng ăn cơm tất niên.” Trần Mục Dĩ đi đến bên cạnh Lâm Thất Dạ, khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt: “Tôi nấu.”

Lâm Thất Dạ sững sốt, khóe miệng lại nở nụ cười, gật đầu.

“Đội trưởng, anh không ở lại bảo vệ Thất Dạ sao?” Hồng Anh bĩu môi, có chút không vui nói.

“Có em, Tiểu Nam, còn có Lãnh Huyền ở đây, tôi còn lo lắng gì nữa, hướng chi văn phòng cũng không xa đây, có chuyện gì tôi cầm dao chạy qua là được, nói nữa... chỗ em có chỗ cho tôi ở không?” Trần Mục Dã bắt đầu dĩ lên tiếng.

“Người ta phải lớn lên chứ, Hồng Anh, em không thể mãi bảo vệ Lâm Thất Dạ được.” Ngô Tương Nam cũng đứng dậy: “Sẽ có một ngày, cậu ấy phải rời khỏi đây, trở thành cường giả có thể tự lập, bây giờ bảo vệ cậu ấy quá nhiều chưa chắc đã là chuyện tốt.”

“Hừ, rõ ràng là lừa!” Hồng Anh làm mặt quỷ với Ngô Tương Nam.

Ngô Tương Nam trực tiếp phớt lờ sự khiêu khích của Hồng Anh, đi thẳng đến trước mặt Lâm Thất Dạ, đưa tay xoa cánh tay cậu, khẽ miệng nở nụ cười.

“Chàng trai tốt, khỏe lên rồi!”

Nói xong, anh ta vẫy tay với Lâm Thất Dạ, đi theo sau Trần Mục Dã ra khỏi biệt thự.

Đột nhiên, anh ta quay đầu lại, nhìn Ôn Kỳ Mặc đang ngồi bất động trên ghế sofa.

“Sao cậu không đi?”

Ôn Kỳ Mặc nghiêm mặt nói: “Tôi có thể ngủ chung giường với Lâm Thất Dạ, bảo vệ cậu ấy tận răng!”

...

...

Dưới sự nài nỉ của Ôn Kỳ Mặc, cuối cùng hắn vẫn ở lại, chỉ là không ngủ chung giường với Lâm Thất Dạ mà tự trải chiếu ngủ dưới sàn phòng khách.

Nhìn nụ cười rạng rỡ của hắn, Lâm Thất Dạ âm thầm trợn trắng mắt, bắt đầu nghi ngờ liệu tên này có thực sự muốn ở lại bảo vệ mình không...

“Tôi ra ngoài một lát.” Lâm Thất Dạ đơn giản thu dọn hành lý, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, lên tiếng.

“Tôi đi cùng cậu nhé?” Hồng Anh ngắc đầu hỏi.

Lâm Thất Dạ do dự một lát: “Không cần, nơi tôi đến, con gái đi không tiện.”

Ôn Kỳ Mặc sững sốt, mắt sáng lên: “VẬY... tôi đi cùng cậu?”

“... Tôi chỉ đến khách sạn tìm một người bạn, cậu nghĩ gì vậy?”

“Ồ, vậy thôi.”

Lâm Thất Dạ định đến khách sạn xem Bách Lý Phì Phì, dù sao với tư cách là chủ nhà của Thương Nam, cứ để người ta ở một mình như vậy cũng không tốt lắm, nếu dẫn Hồng Anh đi, cậu sợ Hồng Anh vô tình nhìn thấy cảnh tượng gì đó nhức mắt...

“Bây giờ là thời kỳ đặc biệt, cậu đi một mình như vậy có an toàn không?” Hồng Anh do dự nói.

“Sắp trời tối rồi, tôi đi một mình còn an toàn hơn.” Khóe miệng Lâm Thất Dạ hơi nhếch lên: “Hơn nữa phó đội trưởng không nói rồi sao, không cần quá chăm sóc tôi, bây giờ tôi... thực ra cũng khá giỏi đánh nhau.

Huống chi trong thành còn có nhiều giáo quan mai phục, Lãnh Huyền cũng không biết trốn ở đâu, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Chương 165 - Tầng cao nhất đang cháy

Hồng Anh gạt đầu, sau đó như nhớ ra điều gì, ôm một chiếc hộp đen từ trong phòng ra, đưa cho Lâm Thất Dạ.

“Mang theo dao.”

“Ừm.”

Lâm Thất Dạ vào phòng thay quân phục, mặc một bộ đồ thường phục, lại lấy một chiếc mũ phớt màu đen trong tủ ra đội lên đầu, che đi khuôn mặt.

Do dự một lát, cậu mang theo cả dao của Triệu Không Thành và con dao mình mang từ trại huấn luyện ra, xách hai chiếc hộp đen, lặng lẽ bước ra khỏi biệt thự.

...

Khách sạn Kalansi, phòng tổng thống sang trọng.

“Tạm biệt mẹ, tối nay con sẽ ra khơi ~~

Đừng lo lắng cho con ~ Con có mái chèo của niềm vui và trí tuệ ~~ “

Một tên mập ú chỉ quấn khăn tắm quanh eo yêu kiều bước ra khỏi phòng tắm, ung dung vuốt mái tóc ướt ra sau đầu, tay cầm một ly rượu vang, nhẹ nhàng lắc lư.

Hắn theo nhịp điệu âm nhạc, linh hoạt lắc lư cơ thể, giống như một vũ công béo ú, xoay người 360 độ ở hành lang, ung dung bước vào phòng khách...

Rồi nụ cười cứng đờ trên mặt.

Chỉ thấy trong phòng khách, Tào Uyên đang ôm vò kiếm, ngồi trên ghế sofa, dùng ánh mắt nhìn kẻ điên nhìn hấn.

“Mẹ kiếp... Sao anh lại đến đây? Em không mở cho anh một phòng đơn ở nhà trọ nhỏ bên cạnh sao?”

Bách Lý Phì Phì hai tay ôm ngực, khó chịu lên tiếng.

“Ồ phòng đơn không thoải mái bằng phòng tổng thống.” Tào Uyên nhún vai, rất tự nhiên gác chân lên bàn trà.

Bách Lý Phì Phì: (` ˘ ' ✕)

“Đi đi đi, anh ở đây làm ảnh hưởng đến cuộc sống hưởng thụ của tôi.” Bách Lý Phì Phì rất ghét bỏ vẫy tay.

“Không sao, anh cứ nhảy đi, tôi giả vờ không nhìn thấy.”

“...” Bách Lý Phì Phì khóe miệng hơi giật giật: “Một người đàn ông to xác ôm dao ngồi trong phòng khách, nhìn tôi nhảy múa? Anh thấy tôi có thể nhảy được không?”

Tào Uyên trầm ngâm một lát: “Vậy tôi đặt dao xuống...”

“Không phải vấn đề con dao.” Bách Lý Phì Phì bất lực đỡ trán.

“Anh vội đuổi tôi đi như vậy? Chẳng lẽ là gọi...”

“Cút! Tiểu gia tôi luôn trong sạch tự trọng, sao có thể gọi...” Bách Lý Phì Phì tức đến nỗi toàn thân run rẩy.

Tào Uyên nghiêng đầu nghĩ một lúc: “KFC và trong sạch tự trọng có liên quan gì?”

“...”

“Tôi mặc kệ, đi đi đi, anh bây giờ lập tức cút cho tôi!” Bách Lý Phì Phì trừng mắt.

“Tôi ở lại còn có thể giúp anh bắt chuột.”

“Nói bậy, đây là khách sạn năm sao, chuột ở đâu ra?”

“Không phải sao?” Tào Uyên đưa tay ra, chỉ vào một con chuột nhỏ đang co ro trong góc phòng.

Bách Lý Phì Phì mặt tái mét, lùi lại nửa bước, sau đó tức giận đi về phía phòng ngủ: “Chết tiệt, đây là khách sạn rác rưởi gì vậy, tôi sẽ gọi điện thoại cho lễ tân lên xem...”

Àm—— ! ! !

Ngọn lửa chói mắt đột nhiên bùng phát từ bên ngoài cửa sổ, trực tiếp làm vỡ tan một mảng lớn cửa sổ sát đất, tiếng nổ kinh thiên động địa ầm ầm bùng nổ, từng đợt sóng khí cuộn trào cùng với ngọn lửa nóng bỏng, trực tiếp hất tung Bách Lý Phì Phì và Tào Uyên!

Tiếng nổ như sấm sét vang lên, những người đi đường đồng thời ngẩng đầu nhìn lên, kinh hô lên!

Dưới bầu trời đêm đen kịt, chỉ thấy đỉnh của khách sạn siêu cao tầng xuyên thẳng vào tầng mây này đã biến thành một biển lửa, những mảnh vỡ thủy tinh lẫn với những mảnh vỡ đồ đạc đang cháy, từ trên cao rơi xuống nhanh chóng.

Mà trong số rất nhiều vật rơi xuống này, nếu có người dùng ống nhòm nhìn đêm quan sát kỹ, còn có thể phát hiện ra hai bóng người đang rơi xuống cực nhanh.

“A a a—— ! ! !”

Bách Lý Phì Phì quần khăn tắm hét lớn, cơn gió mạnh thổi qua bên tai hắn, cảm giác mất trọng lượng mãnh liệt bao trùm lấy tâm trí hắn, sắc mặt hắn tái nhợt vô cùng.

Bên cạnh hắn, Tào Uyên ôm dao, cũng rơi xuống cực nhanh nhưng biểu cảm lại không hề gợn sóng.

Hắn ngẩng đầu nhìn tầng cao nhất đang cháy, lâm bẫm: “Quả nhiên có chuột...”

“Tào Uyên chết tiệt! Tào Uyên ngu ngốc! Tào Uyên đàn độn!

Chết tiệt, những người khác sau khi xuống xe đều tránh xa tôi như tránh tà vậy, sao anh còn mặt dày mày dạn đến đây thế?!

Anh có biết bây giờ trong thành phố này có bao nhiêu người muốn lấy mạng tiểu gia tôi không!

Anh mẹ nó không sợ chết sao?!”

Bách Lý Phì Phì trong quá trình rơi xuống, nhìn Tào Uyên mặt không đổi sắc, lớn tiếng mắng.

Tào Uyên nhướn mày: “Không sợ.”

Bách Lý Phì Phì sửng sốt, dường như không ngờ Tào Uyên lại nói ra câu trả lời này, sau đó tức giận nói:

“Điên rồi, điên rồi!! May mà tiểu gia tôi đã chuẩn bị từ trước, nếu không thì anh cứ chờ chết cùng tôi đi!”

Nói xong, Bách Lý Phì Phì thò tay vào khăn tắm, lấy ra một sợi dây chuyền.

“Diệu Quang!”

Bách Lý Phì Phì đưa tay chỉ, ánh sáng màu vàng lóe lên, biến thành hai đám mây mềm mại, lơ lửng sau lưng hai người, gỡ bỏ trọng lực trên người họ...

Ổn định hạ xuống đất.

Tào Uyên ngạc nhiên nhìn Bách Lý Phì Phì chỉ quần một lớp khăn tắm, biểu cảm trở nên kỳ lạ.

“Anh giấu [Tự tại không gian] ở đâu vậy?”

Bách Lý Phì Phì mặt đen lại: “Liên quan gì đến anh!”

Tào Uyên ngẩng đầu nhìn lên tầng cao nhất của khách sạn, nơi đó vẫn có tiếng nổ dữ dội truyền đến.

“Các giáo quan ra tay rồi, hẳn là đang đánh nhau với kẻ ám sát.”

“Haiz... Ngay cả tắm cũng không cho tôi tắm thoải mái.”
Bách Lý Phì Phì véo véo mỡ bụng, thở dài.

“Cuộc sống của tiểu thiếu gia nhà họ Bách, luôn kích thích như vậy sao?”

“Hừ, từ nhỏ đến lớn, tôi đã gặp nhiều vụ ám sát rồi nhưng tiểu gia tôi không phải vẫn sống tốt đến bây giờ sao.” Bách Lý Phì Phì ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm: “Ngày mai, đội vệ sĩ của tôi hẳn là đã đến... Đến lúc đó, xem ai còn dám ra tay với tiểu gia tôi!”

Chương 166 - Kẻ tấn công

Ánh mắt Tào Uyên dừng lại ở xung quanh, hơi nheo lại:
“Tôi thấy, anh phải sống sót qua hôm nay đã rồi hãy nói...”

Bách Lý Phì Phì nghi hoặc quay đầu lại.

Tào Uyên đưa ngón tay chỉ vào con phố vắng tanh, chậm rãi nói:

“Anh không thấy, ở đây quá yên tĩnh sao?”

“Xin chào.”

“Xin chào, tôi đến tìm một người bạn.”

“Xin hỏi số phòng của anh ấy, anh có biết không?”

“9039.”

“Được, tôi sẽ thông báo cho...”

Àm—— ! !

Cuộc đối thoại giữa Lâm Thất Dạ và lễ tân vẫn chưa kết thúc, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên từ trên đầu, sau đó là tiếng hét chói tai của những người xung quanh.

Sắc mặt Lâm Thất Dạ thay đổi, không nói hai lời, quay người chạy ra khỏi sảnh khách sạn, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy đỉnh của tòa nhà cao chọc trời này đã biến thành một biển lửa.

Không cần đếm, Lâm Thất Dạ cũng biết, đó chắc chắn là tầng mà Bách Lý Béo Béo ở, cả khách sạn chỉ có anh ta mới có thể gây ra một cuộc tấn công vô lý như vậy.

Ngay khi Lâm Thất Dạ chuẩn bị xông vào khách sạn, chạy lên tầng 90 bằng cầu thang, anh mơ hồ nhìn thấy một tia sáng màu vàng lóe lên trong màn đêm!

“Đó là...” Mắt Lâm Thất Dạ hơi nheo lại.

Anh không do dự, xách theo hai chiếc hộp đen, chen qua đám đông hoảng loạn, nhanh chóng chạy về phía nơi lóe lên ánh sáng màu vàng.

Đi qua từng con đường, cuối cùng Lâm Thất Dạ cũng đến gần điểm rơi của ánh sáng màu vàng, đây là một đoạn đường khá vắng vẻ, nửa đêm, người đi lại rất ít, xe cộ càng không nhiều.

Lâm Thất Dạ nhắm mắt lại, dùng tinh thần lực cẩn thận thăm dò mọi thứ xung quanh, đột nhiên, cơ thể anh hơi run lên.

Anh mở mắt, nhanh chóng chạy đến trước một ngã tư hẹp, sắc mặt lập tức trở nên u ám.

Chỉ thấy ở đầu con phố này, dựng một tấm biển báo, trên đó viết bốn chữ lớn.

“Cấm xe cộ đi lại.”

Vô Giới Không Vực!

Lâm Thất Dạ cau mày, đây tuyệt đối không phải [Vô Giới Không Vực] do đội 136 mở ra, mà tấm biển báo dùng để triển khai [Vô Giới Không Vực] thì chỉ có đội người canh gác đóng quân ở các thành phố mới có!

Nói cách khác... có người canh gác của thành phố khác tham gia vào chuyện này?

Họ đến để bảo vệ Bách Lý Béo Béo, hay là... đến giết anh ta?

Lâm Thất Dạ cảm thấy, khả năng trước là rất nhỏ, nếu đến để bảo vệ anh ta, tại sao lại xuất hiện vào lúc này? Tại sao lại phải bí mật triển khai Vô Giới Không Vực?

Tám trăm triệu, đủ để lay động một số người canh gác có tâm trí không kiên định, không tiếc đánh cắp biển báo, phản bội người canh gác, đến lấy mạng Bách Lý Béo Béo!

Đối phương có bao nhiêu người? Biển báo là do họ trực tiếp mang đến, hay là trộm từ tay người canh gác? Có xuất hiện cường giả cảnh giới cao không?

Một loạt câu hỏi hiện lên trong đầu Lâm Thất Dạ, anh lặng lẽ đứng trước biển báo, chìm vào suy tư.

Tiến, hay không tiến?

Nếu là anh trước đây, gặp phải chuyện nguy hiểm chưa biết như thế này, chắc chắn sẽ chạy xa đến đâu thì tốt đến đó nhưng bây giờ...

Có lẽ ngay cả bản thân anh cũng không nhận ra, không biết từ lúc nào, anh đã dần dần thay đổi.

Điều gì đã thay đổi anh?

Có lẽ là sự ảm áp mà đội 136 mang lại cho hắn, là sự nhiệt tình của Hồng Anh, sự ôn hòa của Kỳ Mặc, sự bảo vệ của đội trưởng, sự kiêu ngạo của phó đội trưởng, sự dịu dàng của Lãnh Huyền, sự quyết tuyệt của Triệu Không Thành...

Hoặc có lẽ là sự rèn luyện gian khổ cùng nhau trong trại huấn luyện, hoặc có lẽ là những chi tiết nhỏ nhất không đáng kể ẩn giấu trong cuộc sống hàng ngày.

Trước đây, trong cuộc sống của hắn chỉ có dì và A Cẩn nhưng bây giờ, không biết từ lúc nào... bên cạnh hắn dường như đã có thêm rất nhiều người.

Dưới màn đêm, trong mắt hắn hiện lên một tia kiên định, trong đôi mắt, một tia sáng màu vàng dần sáng lên.

Nửa năm trước, hắn phá vỡ [Vô Giới Không Vực], là để cứu người anh hùng đã bảo vệ thế giới của hắn.

Bây giờ, hắn phải phá vỡ [Vô Giới Không Vực] một lần nữa...

Để cứu bạn bè của hắn.

...

“Đây là...” Bách Lý Béo Béo nhìn xung quanh, sắc mặt hiem khi trở nên nghiêm trọng.

“Vô Giới Không Vực.”

“Là địch hay bạn?”

“Người nói xem?”

Ánh mắt Tào Uyên dừng lại trên con phố phía trước, dưới bầu trời đêm u ám, đèn đường hai bên phố sáng tối chập chờn, xa xa trên mặt đường nhựa, một bóng người đàn ông to lớn đang từ từ đi tới.

“Phía sau cũng có.”

Bách Lý Béo Béo quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở đầu bên kia của con phố, một người đàn ông đeo ba thanh đao đã đứng đó, nhìn chằm chằm vào hai người trước mặt, trong mắt đầy vẻ trêu chọc.

“Tổng cộng hai người?”

“Không, ít nhất phải có thêm một người nữa, ở bên ngoài mở [Vô Giới Không Vực].” Tào Uyên lắc đầu.

Bách Lý Béo Béo cười lạnh hai tiếng: “Từ khi nào, người canh gác cũng làm cả nghề cướp bóc vậy?”

“Không, chúng ta đã không còn là người canh gác từ lâu rồi.” Người đàn ông to lớn đi tới mở lời trầm giọng: “Chúng ta đến từ Trai Giới.”

“Trai Giới?” Bách Lý Béo Béo nghi hoặc nhìn về phía Tào Uyên.

“Trai Giới, là nơi giam giữ những người sở hữu Cẩm Vật phạm tội hình sự, trong đó có một nửa là những thành viên cũ của người canh gác phạm tội, bị người canh gác khai trừ.” Tào Uyên bình tĩnh nói,

Chương 167 - Kẻ tấn công

“Nếu năm đó không phải tổng tư lệnh của người canh gác bảo vệ ta, đưa ta đến Cửu Hoa Sơn thì bây giờ ta cũng phải bị giam ở đó.”

“Thì ra là vừa mới ra tù.” Bách Lý Béo Béo hiểu ra: “Nhưng các người muốn giết ta thì cứ giết ta, tại sao lại phải đánh bom khách sạn? Làm sao bây giờ nếu làm người khác bị thương? Những người từng thề sẽ bảo vệ đất nước này, bây giờ vì lợi ích mà ngay cả tính mạng của người dân cũng không màng đến sao?”

“Đừng có so sánh chúng ta với lũ chó hoang đó.” Người đàn ông đeo ba thanh đao tức giận nói: “Dù sao thì chúng ta cũng từng là người canh gác, vẫn còn chút lương tâm tối thiểu, chúng ta muốn giết người, chỉ là để trả ơn...”

“Trả ơn cho ai?” Bách Lý Béo Béo nhướn mày.

“Đừng có cố moi thông tin từ chúng ta, người chỉ cần biết rằng, tối nay... người sẽ không thể thoát khỏi [Vô Giới Không Vực] này.”

Người đàn ông to lớn gập lên một tiếng, trong mắt bùng lên sát khí, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, thân hình trước cao lên nửa mét, sau đó nhanh chóng thu nhỏ lại...

Cuối cùng biến thành một tên lùn yếu ớt chỉ cao một mét, thân hình gầy gò, trông như một cơn gió có thể thổi bay hắn ta.

“Conan?” Bách Lý Béo Béo kinh ngạc nói.

“Cấm Vật thứ tự 214, [Tái Tạo Cơ Bắp], có thể tự do nén các mô cơ của chính mình, đừng nhìn hắn ta bây giờ trông

giống như một học sinh tiểu học nhưng tốc độ và sức mạnh chắc chắn đã đạt đến mức độ vô cùng khủng khiếp!” Ánh mắt Tào Uyên đầy vẻ nghiêm trọng.

Người đàn ông gầy gò nở một nụ cười lạnh trên khóe miệng, bàn chân giẫm mạnh xuống mặt đường nhựa, để lại một vết lõm sâu, sau đó toàn thân như mũi tên xẹt qua nửa con phố!

Một nắm đấm nhỏ bé trong mắt Bách Lý Béo Béo nhanh chóng phóng to!

“Diệu Quang!”

Ánh sáng màu vàng trong nháy mắt đông cứng thành một tấm khiên trước người hắn, nắm đấm của người đàn ông cứ thế đập vào mà không hề hoa mỹ, chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn trầm đục, từng vết nứt xuất hiện trên tấm khiên Diệu Quang.

“Chết tiệt!” Bách Lý Béo Béo kinh hô một tiếng.

Ngay sau đó, một cú đá roi một lần nữa đánh vào tấm khiên Diệu Quang, trực tiếp đánh tan một ít ánh sáng màu vàng!

Bách Lý Béo Béo vừa vội vàng thò tay vào khăn tấm, dường như đang móc thứ gì đó, vừa hét về phía Tào Uyên sau lưng:

“Không đến giúp ta một tay à?!”

Tào Uyên ôm chặt con dao, chăm chú nhìn người đàn ông ba đao ở phía bên kia: “Không rảnh.”

Dưới ánh trăng, người đàn ông đó mặt không biểu cảm rút ra một con dao sau lưng, hai con dao còn lại như thể bị một bàn tay vô hình nắm lấy, đồng thời rút ra khỏi vỏ!

Ầm ầm ầm—— ! !

Người đàn ông gầy gò liên tiếp ba cú đấm mạnh vào bề mặt tấm khiên Diệu Quang, hoàn toàn đánh tan ánh sáng vàng, trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo, tiếp theo là một cú đánh khuỷu tay mạnh vào đầu Bách Lý Béo Béo!

Tuy nhiên, ngay khi khuỷu tay của hắn sắp chạm vào đầu Bách Lý Béo Béo thì giống như chạm vào một tấm lưới lửa, tự động cháy xém, một lượng lớn da bị cháy thành than, hiện lên màu đen.

Người đàn ông gầy gò cũng rất tàn nhẫn, dưới cơn đau dữ dội, khuỷu tay chỉ dừng lại trong không trung trong chốc lát, rồi ngay lập tức tấn công với tốc độ nhanh hơn.

Bách Lý Béo Béo dù sao cũng là người đã bị đánh vô số lần trong lớp cận chiến, thấy cú đánh khuỷu tay này ập đến, hắn nhanh như chớp lăn sang một bên, tránh được cú đánh này.

Ngay lúc này, hắn cuối cùng cũng rút ra khỏi khăn tắm một thanh đại bảo kiếm sáng loáng!

“Ái chà ái chà ái chà... Suýt nữa, suýt nữa là cắt trúng rồi...” Sắc mặt Bách Lý Béo Béo tái xanh, nắm chặt thanh đại bảo kiếm trong tay, quăng về phía người đàn ông gầy gò đang lao tới!

Ánh kiếm lướt qua không trung, chia hai, chia bốn, chia tám... Chỉ một lát sau, vô số kiếm quang như nước sông cuộn cuộn, cuốn về phía trước.

Người đàn ông gầy gò sắc mặt tối sầm, nhanh như chớp lùi lại, tránh được cú đánh này.

Ngay khi hắn chuẩn bị tiếp tục tấn công, một luồng sát khí khủng khiếp bùng lên!

Hắn kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy trên một con phố khác, một con quái vật hình người toàn thân bốc cháy ngọn lửa

đen đang đứng đó, tay cầm đao thẳng, sát khí tứ phía!

Trước con quái vật đó, người đàn ông ba đao nuốt nước bọt...

“Cái quái gì thế này?”

Xoẹt—— ! !

Tào Uyên điên cuồng, đồng tử đỏ ngầu, trong nháy mắt lao qua trăm mét, đao thẳng trong tay quán quanh ngọn lửa đen dữ dội, đột nhiên giáng xuống!

Người đàn ông ba đao bị luồng sát khí ập đến này làm cho toát mồ hôi lạnh, không nghĩ ngợi gì, hấn đột ngột giơ lưỡi dao trong tay lên, hai lưỡi dao lơ lửng trên không cũng theo đó nằm ngang trên đầu, va chạm với đao của Tào Uyên!

Xoẹt—— ! !

Tiếng ma sát sắc nhọn vang lên, người đàn ông ba đao chỉ cảm thấy một lực rất lớn truyền đến từ đỉnh đầu, mặt đường dưới chân vỡ vụn từng mảnh, toàn thân xương cốt đều đau đớn rên rỉ.

Sau khi thăng cấp lên cảnh giới “Trì”, sát khí trên người Tào Uyên dường như càng nặng nề hơn, sự điên cuồng trên người hắn cũng càng điên cuồng hơn, đao thẳng trong tay hắn liên tục vung lên, giống như một thợ rèn, đang điên cuồng rèn luyện đồ sắt trong tay!

Cạch cạch cạch—— ! ! !

Đao thẳng điên cuồng đập vào đao trong tay người đàn ông ba đao, cùng với tiếng cười man rợ của Tào Uyên, hai chân người đàn ông ba đao mềm nhũn, quỳ xuống đất, đồng thời một luồng nguy cơ sinh tử bao trùm lấy trái tim!

Chương 168 - Cung thủ

Không biết lấy sức lực từ đâu, hấn đột ngột đạp mạnh hai chân sang một bên, cả người lặn nửa vòng, tránh được đao thẳng của Tào Uyên.

Đao của Tào Uyên chém xuống đất, bắn tung tóe vô số mảnh vụn, người đàn ông ba đao loạn choạng ngã xuống đất, nôn ra một ngụm máu.

“Rốt cuộc đây là con quái vật gì vậy!” Người đàn ông ba đao kinh hãi nói, hấn đột ngột quay đầu lại, hét về phía xa: “Nếu không ra tay, ta sẽ chết mất!”

Xoẹt—— !

Giọng nói của hấn vừa dứt, một mũi tên lông vũ đã lặng lẽ lướt qua bầu trời đêm, với tốc độ mà mắt thường không thể bắt kịp, bay thẳng về phía mặt Tào Uyên!

Tào Uyên điên cuồng, đồng tử co lại, đao thẳng trong tay đột ngột vung ra, chém chính xác vào mũi tên nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, hấn cùng với đao bị mũi tên này đánh bay, trực tiếp đâm vào tòa nhà phía sau.

Trên một tòa nhà cao tầng cách đó hàng trăm mét, một người phụ nữ cầm cung tên hừ lạnh một tiếng:

“Dám dùng tay không đỡ tên của ta ư? Tìm chết!”

Nói xong, nàng lại rút ra ba mũi tên từ ống tên sau lưng, liên tiếp bắn ra!

Xoẹt xoẹt xoẹt—— ! !

Ba mũi tên lông vũ liên tiếp bắn vào tòa nhà mà Tào Uyên bị đánh vào, mũi tên đầu tiên hoàn toàn đánh tan tòa nhà thấp tầng thành từng mảnh vụn, mũi tên thứ hai đánh vào mặt đất tạo thành một cái hố lớn bán kính hàng chục mét, mũi tên thứ ba bay qua lớp bụi mù mịt, nhắm thẳng vào tim Tào Uyên!

Tào Uyên điên cuồng đột ngột há miệng, phát ra một tiếng gầm rú như sấm, sát khí trên người hấn như thú dữ hung hãn tuôn ra, tụ lại thành một luồng đao cương màu đen, chém về phía mũi tên lông vũ trên không trung.

Đao cương và mũi tên lông vũ va chạm trên không trung, chấn động ra một gợn sóng vô hình, trước đao cương sát khí, thân mũi tên vỡ vụn từng mảnh, cuối cùng tan biến trong không khí.

Trên nóc nhà, nữ cung thủ nhíu mày, thuận tay lại rút ra một mũi tên lông vũ từ ống tên.

“Hừ, bắn không chết người, ta sẽ bắn tên béo nhỏ kia, ta muốn xem, hắn có thể đỡ được ta mấy mũi tên...”

“Ồ? Người muốn bắn tên béo nhỏ nào?”

Một giọng nam hồ hững vang lên sau lưng nàng, đồng tử của nữ cung thủ đột nhiên co lại, không nghĩ ngợi gì, nhanh như chớp giương cung đáp tên, chỉ về phía sau mình.

Đáng tiếc, ngón tay nàng vừa chạm vào lông vũ, một bóng tối cực độ đã bao trùm mọi thứ xung quanh, khiến toàn thân nàng như rơi vào hầm băng!

Khoảnh khắc tiếp theo, mũi tên lông vũ trên đầu ngón tay nàng tự động bay ra, xoay một vòng trên không trung, rơi vào tay một thiếu niên đội mũ phớt đen.

Ánh trăng rơi xuống vành mũ, bóng tối che khuất khuôn mặt hắn, thiếu niên nghịch ngợm mũi tên lông vũ, lắc đầu thất vọng.

“Mũi tên không có gì đặc biệt, vậy vẫn đề nằm ở Cẩm Khư của người sao...”

Nữ cung thủ mở to mắt, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Không thể nào! Không ai có thể lặng lẽ đến sau lưng ta mà ta không hay biết... Hắn là ma sao?

Là một cung thủ, cảnh giác tuyệt đối với môi trường xung quanh là bài học bắt buộc của nàng, phạm vi vài mét xung quanh nàng, ngay cả một con kiến bò qua nàng cũng có thể nghe rõ nhưng lần này... nàng lại không hề nghe thấy tiếng bước chân của thiếu niên này!

Tất nhiên nàng sẽ không biết, dưới sự gia tăng của [Vũ giả bóng đêm] cảnh giới “Trì”, khả năng ẩn núp của Lâm Thất Dạ trong bóng đêm đã đạt đến một cảnh giới khủng khiếp.

Ngay cả khi Lâm Thất Dạ chuyển sang làm sát thủ, hắn cũng chắc chắn là loại đỉnh cao nhất!

Lâm Thất Dạ khẽ vung ngón tay, mũi tên lông vũ từ từ lơ lửng giữa lông mày của nữ cung thủ, chỉ cách đâm vào đó nửa phân.

“Tổng cộng có mấy người đến đây?”

“Người vào [Vô Giới Không Vực] bằng cách nào? Hàn lão đầu đâu?” Nữ cung thủ nhíu mày hỏi.

Lâm Thất Dạ khẽ nhíu mày, ngón tay khẽ cong, mũi tên lông vũ đâm vào giữa lông mày của nữ cung thủ một chút, rỉ ra từng vệt máu.

“Bây giờ thì có vẻ như ta đang hỏi người...” Lâm Thất Dạ dừng lại: “Tất nhiên, nếu người hỏi về lão già đầu hói đó thì ta chỉ có thể tiếc nuối nói với người rằng, hắn đã bị ta giết rồi.”

Nữ cung thủ nhìn chằm chằm vào mắt Lâm Thất Dạ, một lúc sau, nàng cười lạnh nói:

“Ta biết rồi, ngươi chính là người đại diện song thần chưa từng có trước đây... Cuối cùng ngươi cũng lộ diện rồi.”

“Xem ra ngươi không muốn trả lời câu hỏi của ta.” Đôi mắt Lâm Thất Dạ hơi nheo lại, trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo: “Nếu vậy, hãy làm vật thí nghiệm của ta đi...”

Nói xong, đôi mắt của hắn đột nhiên bị bóng tối nhuộm đen, toàn bộ khí chất của hắn đều trở nên sâu thẳm.

Khoảnh khắc tiếp theo, một màu đen đêm dần dần phủ lên đôi mắt của nữ cung thủ...

“A a a a ——!!”

Tiếng hét thảm thiết vang vọng trong không trung, Tam Dao Nam và Gầy Gò đang chiến đấu cùng lúc quay đầu nhìn về phía nữ cung thủ, trong mắt hiện lên vẻ kinh hoàng!

Nơi đó... còn có một kẻ địch sao?!

Trên nóc nhà.

Đôi mắt của nữ cung thủ đã hoàn toàn chìm vào bóng tối, cô đau đớn quỳ xuống đất, hai tay không kiểm soát được mà xé da đầu mình, như muốn đuổi thứ gì đó ra khỏi đầu.

Máu tươi chảy ròng ròng từ đỉnh đầu cô, cô há to miệng, nôn ra một bãi máu đen lớn, cơ thể tối sầm lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Chương 169 - Chỉ cần một nhát chém

“A a a... Người... Người đã làm gì vậy?!!”

Cô đau đớn ôm đầu, đột ngột ngẩng đầu nhìn Lâm Thất Dạ, gào lên!

Lâm Thất Dạ nhìn thăm trạng của nữ cung thủ, hơi nhíu mày, đưa tay sờ cằm.

“Sự xâm lấn của bóng tối có hiệu quả rất kém đối với những sinh vật có trí tuệ... Trí tuệ càng cao, càng khó xâm lấn, theo cảnh giới hiện tại của ta, nhiều nhất chỉ có thể không chế mèo mèo chó chó, hiệu quả đối với con người rất bình thường...”

Ngay lúc này, trong mắt nữ cung thủ đột nhiên bùng lên một tia sáng, tinh thần lực cuộn cuộn bùng nổ, màu đen trong mắt như thủy triều rút đi!

Cô như tia chớp đứng dậy, lao đảo ngã về phía sau.

Lâm Thất Dạ khẽ rên một tiếng, cũng lùi lại mấy bước, dùng tay đỡ trán, nhíu chặt mày.

“Tinh thần lực có thể thoát khỏi sự xâm lấn của bóng tối, cảnh giới của đối phương càng cao, phản ứng dữ dội đối với ta càng lớn, cô ta hẳn cũng là tinh thần lực cảnh giới ‘Trì’, nếu không thì vừa rồi, có thể làm ta choáng váng rồi...”

Xem ra, bây giờ vẫn không thể tùy tiện sử dụng sự xâm lấn của bóng tối đối với con người, không chế suy nghĩ của họ.”

Nữ cung thủ rơi thẳng từ trên nóc nhà xuống nhưng dù sao cũng từng là người canh gác, cho dù bị thương nặng, thân thủ vẫn rất nhanh nhẹn!

Chỉ thấy cô như tia chớp rút một mũi tên lông vũ từ ống tên sau lưng, đâm vào bức tường nhà kiên cố, giảm tốc độ rơi xuống một cách mạnh mẽ!

Sau đó dựa vào quán tính tự nhiên do cơ thể đang đưa tạo ra, lặn hai vòng trên bãi cỏ dưới chân tòa nhà, miễn cưỡng đứng thẳng người dậy, nhanh chóng giương cung đáp tên.

Vút ——!

Một mũi tên lông vũ bắn ra, mang theo sức mạnh khủng khiếp, chính xác bắn về phía nơi Lâm Thất Dạ đang đứng!

Lâm Thất Dạ hơi nhướng mày, như đã hoàn toàn dự đoán được quỹ đạo bay của mũi tên lông vũ, nhẹ nhàng nghiêng đầu một chút, mũi tên lông vũ lướt qua tóc anh, lướt qua tai anh nhưng không thể làm anh bị thương chút nào.

Nữ cung thủ ngậy người.

Lâm Thất Dạ xách Hắc Hạp bằng một tay, tay kia nhẹ nhàng ấn vào chiếc mũ phớt trên đầu, gió lớn thổi bay tà áo anh, khoe miệng cong lên một độ cong nhàn nhạt.

Anh bước lên một bước, nhẹ nhàng nhảy xuống từ nóc nhà.

Anh không giống như nữ cung thủ, dùng thứ gì đó để giảm tốc độ rơi xuống của mình, mà là rơi tự do, mũi chân nhẹ nhàng điểm trên tường nhà, như một bóng ma nửa đêm, nhẹ nhàng lướt qua khoảng cách sáu tầng lầu, vững vàng đáp xuống đất.

Chuỗi động tác này như nước chảy mây trôi, giống như một con mèo đen nhảy từ tủ trong nhà xuống, vừa tao nhã vừa nhẹ nhàng.

Đây chính là [Vũ giả bóng đêm] cảnh giới “Trì.”

“Cuối cùng... tôi cũng có thể nhảy thẳng từ trên lầu xuống rồi.” Lâm Thất Dạ nghĩ đến cảnh tượng lúng túng khi phải chạy cầu thang xuống lầu để bắt rắn yêu Nạn Đà trong trường hôm đó, tự giễu cười.

“Người... là người hay quỷ?!” Nữ cung thủ thấy cảnh này, da đầu tê dại, không nói hai lời, quay người chạy về phía con phố quanh co phía sau.

Vừa chạy vừa với tay lấy tên từ ống tên, giương cung đáp tên, quay người bắn về phía Lâm Thất Dạ, động tác vô cùng lưu loát.

Vút vút vút ——!!

Liên tiếp mấy mũi tên lông vũ bắn ra, Lâm Thất Dạ không vội không vàng né người, như một người đi bộ nhàn nhã, dễ dàng tránh được tất cả các mũi tên lông vũ.

Khả năng cảm nhận và thị lực động do [Phạm trần thần vực] trăm mét mang lại, cộng thêm [Vũ giả bóng đêm], không phải chuyện đùa.

Nữ cung thủ thấy cảnh này, nghiêng răng nghiêng lợi, dứt khoát rút ra ba mũi tên lông vũ cùng lúc đáp lên cung, ngắm chuẩn rồi bắn ra!

Ba mũi tên lông vũ tạo thành hình chữ ” phẩm ” lướt qua không trung, hoàn toàn phong tỏa mọi không gian di chuyển của Lâm Thất Dạ, mũi tên như một tấm lưới lớn, chụp về phía Lâm Thất Dạ.

Lâm Thất Dạ ấn chặt chiếc mũ phớt trên đầu, một màu đen cực độ lấy anh làm tâm, tỏa ra bốn phương tám hướng.

Ngay sau đó, ba mũi tên lông vũ bị kẹp chặt trong bóng tối, không thể tiến thêm chút nào!

Lâm Thất Dạ có thể đỡ được hàng trăm mảnh võ tên lửa trong nửa giây, đỡ ba mũi tên lông vũ này càng là chuyện nhỏ.

Anh nhẹ nhàng vung tay, ba mũi tên lông vũ đồng loạt đổi hướng, bắn về phía nữ cung thủ!

Nhưng vì những mũi tên lông vũ này không phải do nữ cung thủ bắn ra nên không có động năng mạnh như vậy, cộng thêm trình độ bắn cung của anh có thể nói là ở cấp mẫu giáo, ba mũi tên lông vũ sớm không biết bay đi đâu rồi.

Nữ cung thủ:...

Lâm Thất Dạ thở dài, quyết định giết người diệt khẩu, không thể để lộ tài năng bắn cung kinh thiên động địa của mình.

Anh nhẹ nhàng ấn ngón tay vào tay cầm của Hắc Hạp, chỉ nghe thấy một tiếng động nhỏ, một thanh đao thẳng có vỏ bọc ra từ bên hông Hắc Hạp!

Lâm Thất Dạ đưa tay nắm lấy đao,

Keng ——!

Một tiếng ong vang giòn giã, đao thẳng được rút ra khỏi vỏ.

Đôi mắt Lâm Thất Dạ hơi nheo lại, một tay cầm đao, cả người như ma quỷ tiến đến gần nữ cung thủ, tốc độ hoàn toàn khác biệt so với trước.

Nữ cung thủ mím môi, liên tiếp bắn ra mấy mũi tên nhưng đều bị Lâm Thất Dạ dễ dàng né tránh.

Dưới ánh đèn đường sáng tối đan xen, thân hình Lâm Thất Dạ như bóng ma, lưỡi đao màu xanh nhạt lướt qua một vết thẳng trên con phố tối tăm, trong nháy mắt đã đến trước mặt nữ cung thủ.

Chương 170 - Chỉ cần một nhát chém

Đồng tử của nữ cung thủ đột nhiên co lại!

Một tia sáng lóe lên, máu tươi bắn tung tóe.

Lâm Thất Dạ mặt không biểu cảm đi ngang qua người nữ cung thủ, thu đao vào vỏ.

Bịch!

Nữ cung thủ bị cắt đứt cổ họng ngã xuống đất,

Vũng máu dần lan rộng.

Cũng là cảnh giới “Tri”, Lâm Thất Dạ giết cô ta, chỉ cần một thanh đao, chỉ cần một nhát chém.

Đây không chỉ là khoảng cách trên Cẩm Khư, mà còn là khoảng cách về binh chủng.

Nếu nói trận chiến giữa Tào Uyên điên cuồng và gã đàn ông ba đao là chiến binh điên cuồng dè dặt tên sát thủ đánh thì khi cô ta gặp Lâm Thất Dạ, giống như xạ thủ máu giầy gặp phải sát thủ, trước sự nhanh nhẹn cực cao, không có sức phản kháng.

Còn về phần Bách Lý Phì Phì và gã đàn ông gầy gò... có lẽ đây chính là cuộc chiến giữa Doraemon và Chaien.

Lâm Thất Dạ nhấc chiếc Hắc Hạp trên mặt đất lên, hơi nhấc chiếc mũ phớt đen, nhìn về phía xa xa liên tục truyền đến tiếng nổ, bất lực thở dài.

“Một lát nữa còn phải đánh tên điên đen đó về, thật phiền phức...”

Anh lắc đầu, xách hai chiếc Hắc Hạp, bước đi về phía con phố đêm.

...

Cùng lúc đó, trên một tòa nhà cao tầng cách đó hàng trăm dặm.

Lãnh Huyền chậm rãi dịch chuyển ông ngấm trước mắt ra, nhìn chăm chăm vào hướng Lâm Thất Dạ rời đi, khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt.

“Không tệ.”

Àm—— ! !

Gã đàn ông gầy gò đập vỡ mặt đường nhựa, để lại một hố sâu đầy vết nứt, Bách Lý Phì Phì chân trần lao đảo tránh né, hét lên hai tiếng, lại vung thanh bảo kiếm trong tay.

Bóng kiếm như rồng, quét ngang mặt đất.

Gã đàn ông gầy gò dùng sức nhảy lên, nhảy cao đến bốn năm tầng lầu, tránh được bóng kiếm rồi nhẹ nhàng hạ xuống, đứng vững trên đỉnh đèn đường.

Bách Lý Phì Phì nghe thấy tiếng nổ liên tiếp truyền đến từ xa, mắt dần sáng lên.

“Tào Uyên! Cô thêm một lát nữa, viện binh đến... ơ...”
Bách Lý Phì Phì nhìn về phía xa, Tào Uyên điên cuồng đã đóng đinh gã đàn ông ba đao xuống đất, vừa cười nham hiểm vừa dùng dao chặt xác hắn ta, máu bắn tung tóe lên mặt, nhìn thế nào cũng giống như một tên giết người biến thái.

Cảnh tượng này cũng khiến Bách Lý Phì Phì không khỏi nghi ngờ, ai mới thực sự là kẻ phản diện...

Tào Uyên mất kiểm soát hoàn toàn mất lý trí, mặc dù hắn đã chém gã đàn ông ba đao chết không thể chết hơn được nữa nhưng vẫn đắm chìm trong thú vui giết chóc, căn bản không nghĩ đến việc giúp Bách Lý Phì Phì một tay.

Thực tế, hắn không tiện tay chặt Bách Lý Phì Phì đã là rất tốt rồi.

“Thứ vô dụng!” Gã đàn ông gầy gò nhìn thấy thảm trạng của gã đàn ông ba đao, máng một tiếng, thế công càng thêm dữ dội.

Nhưng bất kể hắn tấn công thế nào, “d o c f u l l . v n - k h o t r u y e n d i c h m i ễ n p h í” Bách Lý Phì Phì có vẻ vững về như một con lươn linh hoạt, luôn có thể tránh được các đòn tấn công của hắn, sau đó phản đòn bằng một đồng thứ kỳ quái khiến hắn buồn nôn đến chết.

“Này! Xem bảo bối vô địch của ta!”

Bách Lý Phì Phì tiện tay lấy ra một chiếc gương tròn cổ kính từ trong khăn tắm, chiếu về phía gã đàn ông gầy gò, ánh trắng phản chiếu từ gương chiếu vào mặt gã đàn ông gầy gò, thân hình hắn đột nhiên khựng lại!

Lúc này, gã đàn ông gầy gò chỉ cảm thấy não mình bị ai đó đập mạnh một cái, cả đầu ong ong, sắc mặt lập tức trắng bệch như tờ giấy.

“Tấn công tinh thần...”

Hắn miễn cưỡng đứng vững, nhìn Bách Lý Phì Phì bằng ánh mắt đầy tức giận, chưa kịp có động tác gì, Bách Lý Phì Phì lại cười gian xảo, thanh bảo kiếm trong tay lại giáng xuống!

Bóng kiếm dày đặc trực tiếp nhấn chìm thân hình gã đàn ông gầy gò, khói bụi mù mịt.

Bách Lý Phì Phì khoanh tay đứng đó, vênh váo xoa mũi, hừ một tiếng: “Chỉ là ‘Trì’ cảnh nhỏ, buồn cười buồn cười.”

Vừa dứt lời, một bóng người như ma quỷ xuất hiện sau lưng hắn!

Nửa người gã đàn ông gầy gò bê bết máu, biểu cảm vô cùng dữ tợn, như muốn nuốt sống Bách Lý Phì Phì! Hắn giơ cao tay phải, đột nhiên chém về phía gáy Bách Lý Phì Phì!

Bách Lý Phì Phì chỉ cảm thấy gáy mình lạnh toát, thâm kêu không ổn, đang định vội vàng tránh né thì một tiếng rên rỉ phát ra từ sau lưng hắn.

Chỉ thấy một người đàn ông mặc đồ đen, đội mũ phớt không biết từ lúc nào đã sờ đến sau lưng hắn, tay cầm một con dao thẳng, mũi dao đâm xuyên tim gã đàn ông gầy gò, máu tươi chảy rùng rùng theo mũi dao xuống đất.

Gã đàn ông gầy gò khó khăn quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt ẩn dưới bóng tối, há miệng như muốn nói gì đó nhưng người kia dứt khoát rút thanh đao ra, máu bắn tung tóe, gã đàn ông gầy gò tắt thở hoàn toàn.

Bách Lý Phì Phì nhìn thấy người đến, mừng rỡ mở lời: “Tiểu Thất! Cậu cũng đến à?”

Lâm Tiểu Thất tra thanh đao vào vỏ, nhún vai: “Tôi chỉ muốn đến xem một chút, đơn giản là làm tròn bổn phận của chủ nhà, ai ngờ lại vừa đúng lúc...”

Ánh mắt Lâm Tiểu Thất dừng lại ở phía xa, cau mày.

“Thôi, giải quyết tên kia trước đã...”

Bách Lý Phì Phì sửng sốt, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy không biết từ lúc nào Tào Uyên đã đứng dậy từ vũng máu, trên vai vác thanh đao thẳng đen ngòm, cười nham hiểm đi về phía hai người, sát khí ngút trời.

“May mà cậu đến, nếu không, tôi không đánh lại được tên này đâu...” Bách Lý Phì Phì nhìn Tào Uyên như ác quỷ, không khỏi rùng mình.

Chương 171 - Tào Uyên... khóa

“Sau khi tiến vào ‘Trì’ cảnh, Cẩm Khư của hắc đường như mạnh hơn, cũng hung dữ hơn.” Lâm Tiểu Thất cau mày nói, đưa tay về phía Bách Lý Phì Phì: “Cuộn phong ấn.”

Bách Lý Phì Phì với tay lấy một lúc, đưa băng keo cho Lâm Tiểu Thất, thở dài bất lực.

“Sau này, gọi thứ này là ‘Khóa trình tiết của Tào Uyên’ thì hợp lý hơn...”

“...”

Khóe miệng Lâm Tiểu Thất hơi giật giật, tay phải cầm đao thẳng, tay trái quấn băng keo, một vệt đen tối lan tỏa ra từ người hắc làm tâm điểm.

Tào Uyên điên cuồng dường như ngửi thấy hơi thở của bóng tối, hành động càng thêm thận trọng, hắc nhìn chăm chăm Lâm Tiểu Thất ở trung tâm bóng tối, dừng bước, dường như đang do dự có nên tiến lên hay không.

Lâm Tiểu Thất nhướng mày, thân hình như ma quỷ lao về phía Tào Uyên điên cuồng.

Vì Tào Uyên điên cuồng đã nhận ra sự nguy hiểm của Cẩm Khư chí ám, không muốn đến gần nên hắc chủ động xông lên kéo gần khoảng cách với hắc.

Tào Uyên điên cuồng thấy Lâm Tiểu Thất chủ động tấn công, trực tiếp coi đó là khiêu khích, gầm lên một tiếng, lao về phía Lâm Tiểu Thất.

Cạch cạch cạch—— ! !

Trong Cẩm Khư chí ám, Lâm Tiểu Thất và Tào Uyên điên cuồng liên tục chém nhau hàng chục nhát, tia lửa bắn tung tóe!

Dưới sự bao phủ của sát khí, sự xâm thực chí ám của Lâm Tiểu Thất không thể xâm thực và khống chế bất cứ thứ gì trên người Tào Uyên, chỉ có thể dựa vào sức mạnh thụ động của [Vũ giả bóng đêm] và [Thần vực phạm trần] sau khi tiến giai để chiến đấu với hắn.

Nhưng [Hắc Vương Trảm Diệt] sau khi thăng lên “Trì.” cảnh cũng mạnh mẽ đến mức quái dị, dù là ngọn lửa sát khí khiến người ta kinh hãi hay là kiểu chiến đấu điên cuồng, đều đủ trở thành cơn ác mộng của bất kỳ ai cùng cấp.

Sau một thời gian giằng co ngắn ngủi, Tào Uyên điên cuồng lại dễ dàng áp chế thế công của Lâm Tiểu Thất, chiếm thế thượng phong trong chớp mắt.

“Gào gào gào——!!”

Tào Uyên điên cuồng gầm lên hai tiếng, đao pháp trong tay càng nhanh hơn, Lâm Tiểu Thất vừa vất vả đỡ đòn của hắn, vừa cau mày.

Ngay sau đó, một tia sáng vàng chói mắt bùng phát từ đôi mắt hắn!

Uy lực của Thiên sứ quả nhiên là khắc tinh của Tào Uyên điên cuồng, Lâm Tiểu Thất chỉ trừng mắt một cái, sát khí trên người Tào Uyên đã bị chấn tan hơn nửa, cả người loạng choạng ngã về phía sau.

Lâm Tiểu Thất không chút do dự, mở “Khóa trình tiết của Tào Uyên.” trong tay ra, nhanh chóng khóa chặt cơ thể Tào Uyên, sau đó lóe đến sau lưng hắn, tay kéo băng keo, đột nhiên dùng sức!

Àm——!

Lâm Tiểu Thất dựa vào thể chất cường hãn dưới bóng đêm, trực tiếp quật ngã Tào Uyên điên cuồng qua vai! Đâm sầm vào một tòa nhà thấp tầng gần đó.

Khói đen cuộn cuộn bốc lên, Lâm Tiểu Thất tay cầm đao thẳng đứng đó, nheo mắt nhìn vào tòa nhà thấp tầng.

Một lúc sau, Tào Uyên đã khôi phục hình dạng con người khó khăn trèo ra khỏi cửa sổ, ho khan vài tiếng, hai tay chậm rãi tháo băng keo trên cổ.

“Tiểu Thất, lần sau có thể nhẹ tay chút không...”

Tào Uyên xoa xoa cái cổ bị lặc ra vết hằn, nhìn Lâm Tiểu Thất tủi thân mở lời.

“Lúc này cậu chém tôi cũng đâu có nhẹ tay.” Lâm Tiểu Thất mặt không biểu cảm tra đao vào vỏ, chậm rãi nói.

“... .. Ghi thù à?”

“.....”

Lâm Tiểu Thất không trả lời câu hỏi của hắn, mà ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, lúc này [Vô Giới Không Vực] đã bị phá giải, trên bầu trời, tầng trên cùng của khách sạn đang cháy đã không còn dấu vết dập tắt.

“Cuộc chiến của các giáo quan vẫn đang tiếp tục, bây giờ giao thủ với họ, hẳn là kẻ địch ‘Xuyên’ cảnh... May mà chúng ta nhảy thẳng xuống.” Tào Uyên nhìn cảnh này, khẽ thở dài.

Lâm Tiểu Thất nhắc chiếc hộp đen trên mặt đất lên, quay người đi về phía bên kia đường.

“Loại kẻ địch đó không phải chúng ta có thể đối phó, dữ kỳ đứng ngây ở đây làm tăng nguy cơ bại lộ, không bằng... đi ăn một bát mì.”

“Một bát mì thịt xá xiu.”

“Một bát mì sườn lớn.”

“Một bát mì bò hầm với sườn lớn, đậu phụ rán, thịt xá xiu, trứng, đậu phụ khô và thêm mì.”

“... ..”

Ba người tùy ý tìm một chỗ ngồi trong quán mì, vị trí của quán mì này rất hẻo lánh, không chỉ xa đường lớn mà biển hiệu cũng đã cũ nát nhưng mùi thơm của mì từ bên trong tỏa ra, cách xa cũng có thể ngửi thấy.

Bây giờ đã hơn mười giờ tối, cả quán mì chỉ có bàn của Lâm Tiểu Thất, họ không chọn ngồi trong cửa hàng tối tăm mà ngồi ở chiếc bàn nhỏ trước cửa quán mì.

Trong con hẻm yên tĩnh và tối tăm, những ánh sáng le lói từ bếp, hòa quyện với ánh đèn neon đủ màu của cửa hàng đồ dùng người lớn bên cạnh, rọi xuống chiếc bàn nhỏ màu xanh xám, trong đô thị ồn ào này, cũng coi như có một phong vị riêng.

“Cậu nói đi ăn mì... là đến nơi như thế này ăn à?”

Bách Lý Phì Phì nhìn quanh một lượt, ghé vào tai Lâm Tiểu Thất, nhỏ giọng phàn nàn.

“Với hoàn cảnh hiện tại của hai chúng ta, tôi có thể đưa cậu đến khách sạn lớn để ăn không?” Lâm Tiểu Thất trợn trắng mắt: “Phải chọn nơi vắng vẻ như thế này, chúng ta mới có thể yên tâm ăn một bữa cơm.”

“Thì ra là vậy, vẫn là Tiểu Thất cậu nhìn xa trông rộng.”

“Hơn nữa tiền của tôi cũng chỉ đủ mời các cậu đến đây ăn mì thôi.”

“... ..”

“Yên tâm đi, mặc dù cửa hàng trông không ra gì nhưng hương vị mì tuyệt đối hạng nhất.” Lâm Tiêu Thất nói thêm một câu.

Chương 172 - Giao dịch

Không lâu sau, ba bát mì nóng hổi được bung lên bàn nhỏ, giữa đêm khuya, mùi thơm nồng của mì dường như vừa nhạt nhẽo lại vừa hấp dẫn.

“Ông chủ, tổng cộng bao nhiêu tiền?” Lâm Tiểu Thất rút ví ra.

“Mì thịt xá xíu 10 tệ, mì sườn lớn 12 tệ, còn anh chàng này... 42 tệ, tổng cộng 64 tệ.” Ông chủ cười ha hả đưa tay ra.

Tay Lâm Tiểu Thất đột nhiên dừng lại giữa không trung.

“Anh ta tự trả tiền.” Lâm Tiểu Thất rút từ ví ra một tờ hai mươi, hai đồng xu một tệ, đưa cho ông chủ, sau đó chỉ vào Bách Lý Phì Phì nói.

Bách Lý Phì Phì giật mình: “Tiểu Thất, cậu không phải nói mời tôi...”

“Tôi đổi ý rồi.”

“.....” Bách Lý Phì Phì do dự một lát: “Ông chủ, ở đây có thẻ quẹt thẻ không?”

“.....”

Cuối cùng, Tào Uyên vẫn rút ra một tờ năm mươi tệ nhăn nhúm, giúp Bách Lý Phì Phì trả tiền mì nhưng đổi lại, Bách Lý Phì Phì phải bao ăn ở cho anh ta mấy ngày.

Thực ra không phải Lâm Tiểu Thất keo kiệt, lần ra ngoài này anh ta chỉ mang theo năm mươi tệ, nghĩ rằng ăn mì thì thẻ nào cũng đủ, không ngờ...

Xi xụp——!

Ba người vừa cúi đầu ăn mì, vừa thảo luận về trận chiến vừa rồi.

“Vậy là, các cậu bị tập kích trực tiếp à? Bọn chúng đã nỏ tung tăng 90 một cách chính xác?” Lâm Tiểu Thất nghe xong lời kể của hai người, cau mày nói.

“Đúng vậy, cậu không thấy tôi còn đang mặc khăn tắm sao?” Bách Lý Phì Phì chỉ vào chiếc khăn tắm rách nát, vừa buồn cười vừa bất lực nói: “Nhưng bọn chúng hẳn là sử dụng một loại Cẩm Khư sát thương diện rộng nào đó, chứ không phải vũ khí nóng.”

“Có thể gây ra uy lực như vậy, ít nhất cũng phải là cấp ‘Xuyên’, chiến lược nhảy lầu thoát thân của các cậu là đúng đắn, một khi để chúng bắt được hình dáng của các cậu, các cậu sẽ không thể thoát được, chỉ có thể bị cuốn vào trận chiến của các giáo quan.” Lâm Tiểu Thất phân tích.

“Cậu ở quá phô trương.” Tào Uyên chen vào: “Ở khách sạn như thế này, đều phải đăng ký thông tin, chỉ cần có người muốn điều tra là có thể biết được tung tích của cậu.”

Bách Lý Phì Phì lẩm bẩm: “Tôi... tôi không phải quen rồi sao, lúc chơi ở Quảng Đông, tôi đều ở khách sạn tốt hơn thế này.”

“Đây là Thương Nam, không phải thiên hạ của nhà họ Bách Lý các cậu.”

“Nhưng từ nhỏ đến lớn, số lần tôi bị ám sát cũng phải tám trăm lần, loại ám sát cấp độ này thì chẳng là gì.” Bách Lý Phì Phì không mấy để tâm mà phẩy tay.

Tào Uyên nhún vai: “Xem ra làm công tử nhà giàu cũng không dễ dàng gì.”

Ngay lúc ba người đang nói chuyện, lại có bốn bóng người từ bên ngoài đi vào.

“Anh Thẩm... chúng ta đã ăn mì hai bữa liên tiếp rồi, tối nay... lại ăn mì à?”

“Cậu hiểu gì chứ, mì... mì là đặc sản của Thương Nam, hiếm khi đến đây một lần, không ăn nhiều vài bữa thì sao được?”

Thẩm Thanh Trúc dẫn theo Đặng Vĩ, Lý Giả, Lý Lượng ba người đi thẳng từ bên ngoài vào, người chưa đến, đã lớn tiếng nói:

“Ông chủ, bốn bát mì trong.”

“Ồ, lại là mấy người à? Ăn hai bữa mì trong rồi, lại ăn nữa à?” Ông chủ thấy bốn người này, kinh ngạc nói.

“Đúng vậy.”

Thẩm Thanh Trúc đi đến cửa hàng, nhìn thấy ba người đang ngồi xì xụp ăn mì, lập tức sững sốt.

“Các cậu?”

“Ồ, anh chàng đẹp trai cũng đến ăn mì à?” Bách Lý Phì Phì nhét nửa miếng sườn lớn vào miệng, chào hỏi Thẩm Thanh Trúc.

Lâm Tiểu Thất và Tào Uyên cũng gật đầu chào anh ta.

Mọi người đều là chiến hữu đã cùng nhau trải qua nửa năm rèn luyện địa ngục, mặc dù ngày thường không có nhiều giao tiếp nhưng tình đồng chí vẫn có.

Thẩm Thanh Trúc ừ một tiếng, ánh mắt dừng lại trên bát mì thơm phức của ba người, mím môi.

Ừc.

Không biết là ai nuốt nước bọt, trong con hẻm yên tĩnh này, tiếng nuốt nước bọt trở nên đặc biệt rõ ràng.

Thẩm Thanh Trúc quay đầu nhìn lại, ba tên đàn em đồng loạt cúi đầu, anh ta ngẩng đầu nhìn bảng giá treo giữa cửa hàng, trong mắt hiện lên vẻ do dự.

“Ông chủ, đổi một chút, cho chúng tôi ba suất mì thịt xá xíu, một suất mì trong.”

Thẩm Thanh Trúc ngồi xuống bàn bên cạnh Lâm Tiểu Thất, hét lớn về phía cửa hàng.

“Được, mì thịt xá xíu 10 tệ một bát, mì trong 6 tệ, tổng cộng 36 tệ.”

Thẩm Thanh Trúc rút ví ra, lấy ra vài tờ tiền giấy nhăn nhúm, đặt lên bàn ăn, sau đó nhanh chóng cất ví đi.

Lâm Tiểu Thất chỉ cần dùng năng lực tinh thần quét một cái là biết ví tiền của anh ta đã rỗng hoàn toàn.

Anh ta đã tính toán giá cả.

“Anh Thẩm, sao lại ăn mì thịt xá xíu nữa rồi?”

“Ăn mì trong nhiều rồi, nghĩ các cậu cũng ngán rồi, đổi khẩu vị cho các cậu.”

“Vậy anh Thẩm thì sao?”

“Tôi thích ăn mì trong.” Thẩm Thanh Trúc ngẩng đầu kiêu ngạo: “Đơn giản, thuần túy, mới là chân lý của mì.”

Ba tên đàn em nhìn nhau, cúi đầu không nói gì.

Thẩm Thanh Trúc như nghĩ ra điều gì, quay đầu nhìn Lâm Tiểu Thất: “Đúng rồi, vết thương cậu bị trên xe trước đó, không sao chứ?”

Lâm Tiểu Thất lắc đầu: “Không sao.”

Thẩm Thanh Trúc ừ một tiếng, do dự một lát rồi mới nói: “Lúc đó... cảm ơn cậu, nếu không chặn những mảnh vỡ đó, chúng tôi đều bị thương.”

“Anh chàng đẹp trai, sao anh lại khách sáo thế?” Bách Lý Phì Phì nghi ngờ hỏi.

“Thằng béo chết tiệt, từ trước đến nay tao vẫn luôn phân biệt rõ ràng ân oán, khách sáo cái gì?” Thẩm Thanh Trúc trừng mắt nhìn Bách Lý Phì Phì, sau đó nhìn Lâm Tiểu Thất, từ từ nói:

“Tôi biết, kỳ nghỉ này chắc chắn không đơn giản, nếu cậu có khó khăn gì có thể nói với tôi, coi như vì tình đồng chí, tôi nhất định sẽ giúp nếu có thể.”

Chương 173 - Ba người tuyệt

Lâm Tiểu Thất nhướng mày, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

“Nói như vậy, tôi thực sự có một vụ làm ăn muốn bàn với anh.” Lâm Tiểu Thất nói.

“Gì cơ?”

Lâm Tiểu Thất chỉ vào Bách Lý Phì Phì, nói: “Trong thời gian nghỉ, bảo vệ anh ta sát sao.”

Tất cả mọi người có mặt, kể cả Bách Lý Phì Phì, đều sững sốt.

“Anh ta?” Ánh mắt Thẩm Thanh Trúc dừng lại trên người Bách Lý Phì Phì, cau mày.

“Đổi lại, mỗi ngày anh ta sẽ trả cho anh một nghìn tệ tiền bảo vệ, thế nào?” Lâm Tiểu Thất nói tiếp.

Cơ thể Thẩm Thanh Trúc run lên, anh ta nhìn chằm chằm vào mắt Lâm Tiểu Thất, không biết đang nghĩ gì...

Một lúc lâu sau, anh ta từ từ nói:

“Được.”

Ngay sau đó, anh ta chỉ vào ba tên đàn em của mình: “Nhưng giao dịch này chỉ bao gồm tôi, ba tên này không tính.”

Được thôi.

“Thất Dạ, tại sao cậu lại để anh đẹp trai đến bảo vệ tôi?” Trên con phố tối tăm, Bách Lý Phì Phì tiến đến gần bên tai Lâm Tiểu Thất, nhỏ giọng hỏi.

“Bây giờ vào thời điểm quan trọng như thế này, tôi và cậu đều là mục tiêu công kích, vì vậy tôi không thể ở bên cạnh cậu lâu dài, như vậy sẽ càng nguy hiểm hơn, mà Tào Uyên phát điên lên thì không phân biệt địch ta...”

Tóm lại, bên cạnh cậu phải có một người bình thường, hơn nữa phải là cao thủ.”

Bách Lý Phì Phì nghe xong thì bừng tỉnh: “Vẫn là cậu thông minh!”

Thẩm Thanh Trúc đi sau cùng, hai tay đút túi, ngẩng đầu nhìn những vì sao trên bầu trời, không biết đang nghĩ gì.

Đột nhiên, anh ta dừng bước.

“Này, mập mập.” Anh ta đột nhiên gọi.

Bách Lý Phì Phì quay đầu lại, nhếch miệng: “Dù sao bây giờ tôi cũng là ông chủ của anh, có thể đổi cách xưng hô không?”

“... Bách Lý Đồ Minh.” Thẩm Thanh Trúc hít một hơi thật sâu, từ từ nói: “Thương lượng một chút, trả trước một ngày tiền lương cho tôi.”

Bách Lý Phì Phì nhướn mày: “Anh định làm gì?”

“Anh đừng quan tâm, cứ nói có trả được không.”

Bách Lý Phì Phì quay đầu nhìn Lâm Thất Dạ, Lâm Thất Dạ gật đầu.

“Nhưng bây giờ tôi không mang tiền mặt...” Bách Lý Phì Phì gãi đầu.

“Tôi còn ba trăm tệ, đủ không?” Tào Uyên ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

“Đủ rồi, đưa cho tôi trước.” Thẩm Thanh Trúc gật đầu liên tục.

Tào Uyên đưa ba trăm tệ còn lại trong ví cho Thẩm Thanh Trúc, Thẩm Thanh Trúc lại quay đầu đi về phía tiệm mì, dưới ánh đèn mờ ảo, ba người dường như nhìn thấy anh ta quay trở lại tiệm mì rách nát đó.

Đầu tiên, anh ta nói gì đó với ông chủ, cho thêm một miếng sườn và một quả trứng vào bát của ba người theo hầu, sau đó đưa hết tiền cho Đặng Vĩ, dặn dò vài câu, rồi nhanh chóng chạy ra ngoài.

“Đi thôi.” Thẩm Thanh Trúc bình tĩnh nói.

Lâm Thất Dạ và ba người nhìn nhau, ăn ý giữ im lặng, quay người đi ra khỏi ngõ hẻm.

“Khách sạn bị nổ rồi... Vậy tối nay chúng ta ở đâu?” Bách Lý Phì Phì vừa đi vừa buồn bã nói.

Tào Uyên ôm chặt con dao: “Hay là tìm một ngôi chùa nào đó ngủ qua đêm?”

“... Đây là thành phố hiện đại, nửa đêm đi đâu tìm chùa cho anh?”

“Cũng đúng.”

Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lát, từ từ nói: “Tôi biết một nơi, đi theo tôi.”

Ba người đi theo sau Lâm Thất Dạ, băng qua vài con đường nhỏ không người, cuối cùng đến trước cửa một nhà trọ nhỏ hẻo lánh và cũ nát.

Ánh đèn phòng màu hồng và tím từ trong cửa sổ hắt ra, rọi xuống trước cánh cửa lùn, bốn người đứng trước cửa, ngẩng đầu nhìn dòng chữ lớn cũ nát màu hồng nhạt...

“Mộng Điệp Hương... Nhà nghỉ tình nhân?!”

Bách Lý Phì Phì nhìn thấy mấy chữ này, chỉ thấy hoa cúc co lại: “Thất Dạ, cậu... cậu nghiêm túc sao?”

“Trong thành phố Thương Nam không có nhiều nơi có thể ở mà không cần đăng ký chứng minh thư, nơi này được coi là có môi trường tương đối tốt.” Lâm Thất Dạ hơi nhướn mày: “Nếu không muốn ở thì chỉ còn cách đi ngủ dưới gầm cầu.”

“... Vậy thì ở đây đi.”

Bốn người đẩy cửa bước vào, quả nhiên như Lâm Thất Dạ nói, không cần đăng ký chứng minh thư, hơn nữa phòng cũng không ít, đúng lúc Bách Lý Phì Phì chuẩn bị trực tiếp mở ba phòng thì Thẩm Thanh Trúc đột nhiên lên tiếng:

“Tôi và anh ở chung một phòng.”

Bách Lý Phì Phì: “Cái gì?!”

“Đã nói là bảo vệ sát sao, ở riêng thì rủi ro quá lớn, anh ngủ giường, tôi có thể ngủ dưới sàn.” Thẩm Thanh Trúc nghiêm túc nói.

Bách Lý Phì Phì:...

“Nếu đã vậy, vậy tôi cũng ở chung đi.” Tào Uyên bình tĩnh nói: “Ba người, vừa đủ để chơi mạt chược.”

“Cái này...”

“Cứ quyết định vậy đi.”

Không đợi Bách Lý Phì Phì phản bác, Tào Uyên và Thẩm Thanh Trúc đã thay anh ta chọn phòng, mấy người đi theo cầu thang lên lầu, mỗi bước chân đạp lên sàn nhà đều phát ra tiếng kéo kẹt dữ dội.

Lên đến tầng hai, có tiếng động mơ hồ... không thể miêu tả được truyền đến từ mấy phòng xung quanh.

Thẩm Thanh Trúc sững sốt, trên mặt thoáng hiện lên một chút ửng hồng nhưng vẫn ngẩng cao đầu, vênh váo đi về phía trước.

Tào Uyên thì cúi đầu, thầm niệm một câu A Di Đà Phật.

Bách Lý Phì Phì ngạc nhiên nhìn hai người, trên mặt dần dần hiện lên vẻ khó tin...

“Hai người, không lẽ còn...”

“Anh không phải sao?”

“Đùa à, tiểu gia tôi từ năm bảy tuổi đã...”

“Đến rồi.”

Thẩm Thanh Trúc đi đến trước cửa một căn phòng, dùng chìa khóa trong tay mở cửa phòng, một mùi mốc nhàn nhạt ập vào mặt, anh ta hơi nhíu mày, bước vào trong.

Chương 174 - Ba người tuyệt

Phòng không lớn, tổng cộng có hai chiếc giường, đèn trên đầu cũng không biết bao lâu rồi không ai vệ sinh, toàn là vết bẩn, ánh đèn hồng nhạt rọi khắp căn phòng, bầu không khí bỗng trở nên có chút kỳ lạ.

“Hai chiếc giường, hai người ngủ giường đi, tôi ngủ dưới sàn.” Thẩm Thanh Trúc đi đến bên cửa sổ, nghiêm túc quan sát bên ngoài một lúc lâu, xác định không có ai giám sát, sau đó kéo rèm cửa lại.

Bách Lý Phì Phì gật đầu: “Tào Uyên, anh ngủ giường nào... ừm?”

Bách Lý Phì Phì nhìn hành lang trống trải phía sau, khẽ kêu lên một tiếng.

Tầng một.

“Xin chào.”

“Anh muốn gì?”

“Xin hỏi ở đây có... cái loại mà ba người cùng chơi, rất kích thích, rất thú vị không?”

“Ừm... cũng không phải là không có, cụ thể thì anh muốn loại nào?”

“Bài tú lơ khơ.”

“...”

...

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Bách Lý Phì Phì, Lâm Thất Dạ liền rời khỏi nhà trọ, như một bóng ma trong đêm, lặng lẽ đi

chuyển về phía biệt thự của Hồng Anh.

Không biết từ lúc nào, những bông tuyết nhỏ đã rơi xuống từ bầu trời đêm, điểm tô cho những con phố tĩnh lặng.

Lâm Thất Dạ đưa tay ra, nhẹ nhàng đón lấy một bông tuyết, nhìn nó tan chảy trong lòng bàn tay...

Im lặng hồi lâu, anh ta bất lực lắc đầu.

“Năm nay không thể cùng em nặn người tuyết rồi, A Căn...”

Mười phút sau.

“Thất Dạ, sao anh đi lâu thế?” Hồng Anh thấy Lâm Thất Dạ trở về, lập tức đứng bật dậy khỏi ghế sofa, tức giận nói: “Nếu anh còn không về nữa, em chuẩn bị ra ngoài tìm anh rồi!”

Ôn Kỳ Mặc nằm dài trên ghế sofa ngáp một cái: “Tôi có thể làm chứng, nửa tiếng này, cô ấy đã nhắc đến anh ít nhất hai trăm lần.” DOC FULL - K h o t r u y ệ n d i c h m i ễ n p h í

Lâm Thất Dạ có chút ngượng ngùng gãi đầu: “Ra ngoài ăn khuya... Xin lỗi chị Hồng Anh.”

Hồng Anh thở dài: “Thôi, đi ngủ sớm đi... Ôn Kỳ Mặc, tối nay em phải chú ý đấy, bảo vệ tốt Thất Dạ!”

“Biết rồi biết rồi.” Ôn Kỳ Mặc lại ngáp một cái: “Có tôi ở phòng khách, không ai có thể lên vào được đâu.”

Hồng Anh nhìn ra ngoài cửa, thở dài thườn thượt: “Đội trưởng và Ngô lão cầu cũng đúng là, lại chuồn về... Không có nghĩa khí gì hết! Hừ!”

Nói xong, cô quay người về phòng, Lâm Thất Dạ cười bất lực, cũng về phòng mình.

Bốp!

Một tiếng động nhẹ, đèn trong biệt thự tắt ngúm, chìm vào bóng tối...

Bên ngoài.

Bầu trời đêm mênh mông, tuyết rơi lất phất.

Những cơn gió lạnh thổi qua Thương Nam đang chìm trong giấc ngủ, cuốn theo những bông tuyết bay đầy trời, gào thét giữa thành phố.

Cách biệt thự không xa trăm mét, trên nóc nhà thờ, Lãnh Huyền lặng lẽ nằm sấp, tay cầm súng bắn tỉa, như một bức tượng, canh giữ mọi thứ xung quanh.

Kéo kẹt.

Tiếng giầy giẫm trên tuyết truyền đến từ phía sau anh ta, Lãnh Huyền đột ngột quay đầu lại, khoảnh khắc sau thì sững sờ tại chỗ.

“Mùa đông lạnh thế này, không lạnh sao?”

Trần Mục Dĩ ngâm điều thuốc, chậm rãi đi đến bên anh ta, ngồi xuống.

“Không lạnh.” Lãnh Huyền nhàn nhạt trả lời.

“Mang cho anh cái áo khoác này.” Ngô Tương Nam khoác áo gió đen cũng ngồi xuống bên cạnh Lãnh Huyền, khoác chiếc áo khoác trong tay lên người anh ta, ánh mắt nhìn về phía biệt thự xa xa, khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt.

“Hai người không về ngủ sao?” Lãnh Huyền hỏi.

“Ngủ á? Ngủ không được.”

“Ồ.”

“Nghe nói hôm nay Thất Dạ đi giúp thằng béo đánh nhau à? Tình hình thế nào?”

Lãnh Huyền dừng lại một lát, khước miệng hơi nhếch lên: “Rất tốt, nó mạnh lên rồi, bây giờ ngay cả tôi cũng chưa chắc đã đánh thắng được nó.”

“Thế à...” Trần Mục Dĩ cười cười: “Tốt.”

“Ừ.”

“Anh canh nó cả ngày rồi, tối nay để chúng tôi thay anh nhé.”

“Không cần, ngay cả chút kiên trì này cũng không có, còn làm gì lính bắn tỉa nữa.”

Ngô Tương Nam và Trần Mục Dĩ nhìn nhau, cười khỏ hai tiếng, không khuyên nữa.

Trên đỉnh nhà thờ, chìm vào im lặng.

Trong sự im lặng, ba người đàn ông lặng lẽ ngồi đó, canh giữ biệt thự xa xa, không nhúc nhích.

Những bông tuyết bay lất phất rơi xuống người họ,

Dưới bầu trời đêm tĩnh lặng,

Tuyết trên người họ càng lúc càng dày...

Dần dần, họ biến thành ba người tuyết,

Lại giống như những vị thần bảo vệ thành phố này.

Bệnh viện tâm thần Chư Thần.

Trong sân sạch sẽ sáng sủa, Nyx mặc váy lụa đen, ngồi trên ghế bập bênh màu trắng, ghế bập bênh nhẹ nhàng đung đưa theo làn gió thoảng qua, bà nhắm mắt lại, dường như rất thích thú.

“Bà ơi, đến giờ uống thuốc rồi.” Lý Nghị Phi mặc bộ đồng phục y tá màu xanh, nhẹ nhàng bước tới, tay bụng khay.

“Được.”

Nyx ngoan ngoãn gật đầu, nhận lấy thuốc trong tay Lý Nghị Phi, từng viên một nuốt xuống.

“Tiểu Phi à.”

“Sao vậy bà?”

“Bà nói này... Đứa trẻ Thanatos kia, bao giờ mới có thể sinh cho bà thêm một đứa cháu trai nữa đây? Như vậy cháu cũng có thêm một đứa em trai, cuộc sống cũng náo nhiệt hơn.”

“... ..”

“Tiểu Phi, sao cháu không nói gì vậy?”

“Bà ơi, con trai bà không tìm được vợ đâu.”

“Sao cháu lại nói về cha mình như vậy.” Nyx trừng mắt nhìn anh ta, bải ra vẻ bề trên của người lớn tuổi: “Đứa trẻ Thanatos này, tính cách tuy có hơi lạnh lùng nhưng ngoại hình vẫn rất ổn.”

“... .. Bà nói đúng.”

Ngay khi Lý Nghị Phi vừa trợn mắt vừa đối phó với Nyx, Lâm Thất Dạ mặc áo blouse trắng thông thả đi tới.

“Thanatos, con về thăm bà à?”

Nyx nhìn thấy Lâm Thất Dạ, khuôn mặt lập tức nở nụ cười.

“Mẹ.” Lâm Thất Dạ cười bước tới: “Dạo này, sức khỏe thế nào?”

Chương 175 - Bệnh nhân thứ hai

“Tốt lắm, tốt lắm!”

Lâm Thất Dạ nhìn vào thanh tiến trình điều trị trên đầu Nyx, vẫn dừng lại ở 78%, kể từ nửa năm trước khi giúp bà đột phá 51%, tiến độ điều trị ngày càng chậm, đến nay đã gần một tháng không nhúc nhích.

Thuốc mang lại hiệu quả điều trị đã đạt đến giới hạn rồi sao... Lâm Thất Dạ nghĩ.

Nếu anh đoán không nhầm, muốn thúc đẩy tiến độ điều trị của Nyx tốt hơn, chỉ dựa vào bệnh viện tâm thần nhỏ bé này là không được, nói cho cùng bệnh của Nyx là bệnh về tâm lý, muốn chữa khỏi hoàn toàn, vẫn phải ra ngoài tìm cách.

Nhưng đáng tiếc là nửa năm nay anh đều ở trong trại huấn luyện, sau lần trước bị cảnh cáo, anh cũng không dám tùy tiện để Nyx ra ngoài đi dạo nữa, muốn tiếp tục thúc đẩy tiến độ điều trị, e rằng chỉ có thể đợi sau khi tốt nghiệp trại huấn luyện.

“Mẹ, mẹ nghỉ ngơi trước đi, con còn có việc phải làm.”

Lâm Thất Dạ trò chuyện với Nyx một lúc, liếc mắt ra hiệu với Lý Nghị Phi, hai người liền đi về phía tòa nhà bệnh viện.

Lý Nghị Phi ngạc nhiên mở miệng: “Đến đây làm gì? Cánh cửa ở đây không phải đều không mở được sao?”

“Đó là trước đây.” Lâm Thất Dạ đẩy đẩy cặp kính không độ trên sống mũi: “Bây giờ tôi đã đột phá cảnh giới tinh thần,

biết đâu có thể mở được cánh cửa tiếp theo.”

“Cánh cửa tiếp theo? Trong cửa có gì?”

Lâm Thất Dạ đi đến tầng có sáu phòng bệnh, dừng lại trước cửa phòng thứ hai, anh ngẩng đầu nhìn tấm biển vừa giống bút vừa giống gậy trên cửa, chậm rãi mở miệng:

“Biết đâu... bệnh viện này sắp đón thêm một bệnh nhân thứ hai.”

Lý Nghị Phi tròn tròn mắt: “Tôi lại sắp có thêm một bà nữa sao!?”

“... .. Không chắc, ai biết lần này là gì.” Lâm Thất Dạ lắc đầu.

“Viện trưởng... Có thêm một bệnh nhân, có tăng lương không?”

“Không.”

Lý Nghị Phi thở dài, đành chấp nhận số phận vất vả của mình, lặng lẽ lùi lại hai bước, nhường chỗ trước cửa cho Lâm Thất Dạ. Viptruyenfull.net - Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Lâm Thất Dạ đứng trước cửa phòng bệnh thứ hai, hít một hơi thật sâu, từ từ đặt tay lên tay nắm cửa.

Nếu anh đoán không nhầm, mỗi cánh cửa ở đây đều tương ứng với một cảnh giới của anh, bây giờ anh đã đột phá vào cảnh giới “Trì”, sức mạnh tinh thần có lẽ đã đủ để mở lệnh cấm trên cánh cửa thứ hai này.

Phía sau cánh cửa đầu tiên, là một Nữ Thần Đêm Tối u sầu, vậy thì sau cánh cửa thứ hai này... sẽ là gì đây?

Lâm Thất Dạ mang theo đầy bụng nghi vấn, kéo tay nắm cửa xuống...

Cạch ——!

Một tiếng cơ quan chuyển động giòn giã, lệnh cấm bùa chú phủ khắp cánh cửa đồng thời tan biến, cánh cửa từ từ mở ra...

Quả nhiên!

Lâm Thất Dạ đoán không sai, sáu cánh cửa ở đây, tương ứng với sáu cảnh giới “Trần”: “Trì”: “Xuyên”: “Hải”: “Vô Lượng”: “Klein.”

Bây giờ anh, đã có đủ tư cách để thả ra bệnh nhân thứ hai.

Cánh cửa cũ kỹ phát ra tiếng vo ve chói tai, Lâm Thất Dạ theo cánh cửa dần mở ra, nhìn chăm chú vào căn phòng tối đen, Lý Nghị Phi phía sau cũng thò cổ ra, muốn xem “Bà.” thứ hai của mình rốt cuộc là người nào.

Trong căn phòng tối tăm, một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo choàng dài màu xanh lam đang ngồi lặng lẽ ở đó, hơi nghiêng đầu, đôi mắt sâu thẳm như vực thẳm nhìn chằm chằm vào Lâm Thất Dạ, giống như một bức tượng, như thể hàng triệu năm không hề nhúc nhích.

Anh ta có một khuôn mặt phương Tây bình thường không thể bình thường hơn nhưng đôi mắt đó, lại như đinh tán đóng chặt vào trái tim Lâm Thất Dạ.

Lâm Thất Dạ vẫn nhớ, khi mở cửa phòng bệnh của Nyx, trong mắt bà chỉ còn lại sự đờ đẫn và hoang mang nhưng người đàn ông này bây giờ...

Ánh mắt anh ta không những không có một chút đục ngầu nào, ngược lại còn có một sự thông thái và bình tĩnh không thể diễn tả thành lời.

“Cậu đến rồi.”

Người đàn ông mặc áo choàng dài màu xanh lam bình tĩnh lên tiếng, giọng nói hơi khàn.

Lâm Thất Dạ nhướn mày: “Anh biết tôi sẽ đến?”

“Biết.” Người đàn ông gật đầu nhẹ. DOC FULL.V N - K h
o t r u y ệ n d i c h m i ễ n p h í

Khác với tình hình của Nyx lúc đó... Lâm Thất Dạ nhìn biểu hiện của người đàn ông bí ẩn này, thầm nghĩ, rồi hướng mắt về phía bức tường phía sau phòng bệnh.

Không biết từ lúc nào, trên tường đã hiện ra mấy dòng chữ nhỏ.

“

Phòng bệnh số hai.

Bệnh nhân: Merlin

Nhiệm vụ: Giúp Merlin chữa bệnh tâm thần, khi tiến độ điều trị đạt đến giá trị quy định (1%, 50%, 100%), có thể rút thăm ngẫu nhiên một phần năng lực của Merlin.

Tiến độ điều trị hiện tại: 0%

“

Lâm Thất Dạ đọc xong những dòng chữ này, lại nhìn người đàn ông mặc áo choàng dài màu xanh lam kia, ánh mắt bỗng trở nên phức tạp.

Merlin... Vị pháp sư huyền thoại tồn tại trong thần thoại Anh quốc đó sao?

Về thần thoại Anh, Lâm Thất Dạ biết quá ít, dù sao trong trăm năm mà nhiều lực địa bị sương mù bao phủ này, sách vở và chuyên gia nghiên cứu về thần thoại nước ngoài vốn ngày càng ít, nếu không phải danh hiệu “Pháp sư Merlin.” thực sự quá nổi tiếng, cộng thêm kiến thức của anh ta cũng khá phong phú thì anh ta thực sự chưa chắc đã biết đến nhân vật này.

Là pháp sư huyền thoại giúp vua Arthur lên ngôi trong thần thoại Anh, Merlin có thể nói là tổ sư của giới phù thủy Anh, anh ta không chỉ thông thạo hầu hết mọi loại phép thuật, mà còn được cho là có thể tiên đoán tương lai, pháp lực mạnh mẽ đồng thời tràn đầy trí tuệ.

Tuy nhiên theo như Lâm Thất Dạ biết, cái gọi là “Merlin.” không chỉ là một người, mà là người Anh kết hợp nhiều yếu tố truyền thuyết thần thoại để ngưng tụ thành, vị pháp sư huyền thoại trước mắt này, hẳn không chỉ là nhà hiền triết giúp vua Arthur lên ngôi, mà còn là “Thần linh.” được tạo ra từ sự khao khát của người Anh đối với những điều chưa biết.

Chương 176 - Thế giới thực?

Thuộc về thần linh của phép thuật và trí tuệ!

Lâm Thất Dạ lại ngẩng đầu nhìn tấm biển trên cửa, lúc này anh cuối cùng cũng hiểu ý nghĩa của cây gậy phép được vẽ trên đó...

Nói lại thì, phòng bệnh đầu tiên mở ra một thần thoại Hy Lạp, phòng bệnh thứ hai mở ra một thần thoại Anh... Chẳng lẽ sáu căn phòng ở đây đại diện cho sáu hệ thống thần thoại khác nhau sao?

Nếu đúng như vậy thì trong số đó... có thần thoại của Đại Hạ không?

“Cái gì thế... hóa ra là đàn ông.” Lý Nghị Phi thò đầu ra nhìn một cái, nhỏ giọng lầm bầm.

“Hửm?”

Merlin ngồi im trên ghế nhìn anh ta, trong mắt lóe lên một tia sáng nhàn nhạt, khoảnh khắc sau, cơ thể bị che phủ dưới chiếc áo choàng dài màu xanh đậm của anh ta vụn vẹo dữ dội...

Chớp mắt đã biến thành một cô gái tóc vàng mắt xanh mảnh mai!

“Giới tính, với tôi mà nói không có ý nghĩa gì cả.” Giọng nói nhẹ nhàng của Merlin vang lên, khiến Lý Nghị Phi ở cửa ngây người.

“Viện trưởng... cái này, cái này...” Lý Nghị Phi chỉ tay vào Merlin, lắp bắp nói.

Lâm Thất Dạ dường như không bất ngờ về điều này, anh lắc đầu, từ từ nói:

“Anh ta là Merlin, pháp sư vĩ đại trong truyền thuyết thông thạo phép thuật biến hình, đừng nói là biến thành phụ nữ, biến thành cha anh cũng được.”

Lâm Thất Dạ vừa dứt lời, cơ thể Merlin lại vặn vẹo, nhanh chóng phình to, chiếc áo choàng dài màu xanh đậm trên người cũng nhanh chóng to ra nhưng không biết chiếc áo choàng này làm bằng chất liệu gì, dù cơ thể anh ta có phình to thế nào cũng không thể xé rách được.

Từng mảng vảy rắn xuất hiện trên người anh ta, lưỡi rắn đỏ thẫm phun ra, chỉ trong chốc lát, Merlin đã biến thành một con rắn Nạn Đà lớn hơn thân thể thật của Lý Nghị Phi gấp nhiều lần!

Con rắn Nạn Đà mặc áo choàng dài màu xanh đậm này cuộn mình trên ghế, một đôi mắt đồng tử dọc nhìn chăm chăm vào mắt Lý Nghị Phi, một luồng uy áp vô hình giáng xuống người Lý Nghị Phi, khiến anh ta không khỏi rùng mình.

[V i p t r u y e n f u L L . n e t - k h o t r u y e n d i c h m i ễ
n p h í]

Lâm Thất Dạ quay đầu nhìn Lý Nghị Phi: “Đây là cha anh sao?”

“... Tôi biết sao được.” Lý Nghị Phi lảo lắt lùi lại nửa bước: “Tôi còn chẳng biết cha mình trông thế nào.”

“Anh ta có thể nhìn thấu thân phận thật của anh, còn có thể nhìn thấu cả dáng vẻ của cha anh... Đây chính là sức mạnh của lời tiên tri sao?”

Lâm Thất Dạ thở dài, ánh mắt dừng lại trên người con rắn Nạn Đà, bình tĩnh nói:

“Ngài Merlin, ngài vẫn nên biến về đi, chúng ta nói chuyện từ từ.”

Con rắn Nạn Đà khẽ gật đầu, thân hình khẽ lắc, lại biến thành một người đàn ông trẻ tuổi bình thường, ngồi im trên ghế. Docfull.vn- Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Trong căn phòng tối tăm, hai người cứ thế im lặng nhìn nhau, không khí đột nhiên trở nên im ắng.

“Cậu chính là Lâm Thất Dạ?” Merlin từ từ lên tiếng.

“Ngài biết tôi?”

“Mười năm trước, tôi đã tiên đoán được cậu sẽ mở cánh cửa này.”

Lâm Thất Dạ nghe thấy lời nói thần thánh như vậy, lập tức hứng thú: “Vậy ngài hãy xem thử, tương lai của tôi thế nào?”

Merlin lắc đầu: “Không biết.”

“Ngài không phải biết tiên tri sao?”

“Tiên tri không phải là vạn năng.” Merlin nhìn vào mắt Lâm Thất Dạ: “Khi cậu vừa mở cửa, tôi đã cố gắng dò xét vận mệnh của cậu nhưng ‘quá khứ’, ‘tương lai’ của cậu đều là một mớ hỗn độn, chỉ có ‘hiện tại’ mới có thể dò xét được một chút.”

“Hiện tại?” Lâm Thất Dạ nhướng mày: “‘Hiện tại’ của tôi thế nào?”

“Hiện tại cậu đang ở trong một vòng xoáy nguy hiểm, đi sai một bước, sẽ tan xương nát thịt, hơn nữa còn có thể liên lụy đến những người bên cạnh cậu...”

Ánh mắt Lâm Thất Dạ dần trở nên nghiêm trọng.

“Rõ ràng hơn nữa, tôi không nhìn thấy được.” Merlin lắc đầu: “Tôi hiện tại, không thể đưa ra lời tiên tri quá chính xác.”

“Tại sao?”

“Quả cầu pha lê của tôi mất rồi.”

“Mất rồi?” Lâm Thất Dạ sững sốt.

Merlin dường như nghĩ đến điều gì, khóe miệng hiện lên một tia cay đắng: “Mười năm trước, một cô bé đến căn phòng này, thi đấu với tôi, nói nếu tôi thắng, cô bé sẽ thả tôi đi nhưng nếu tôi thua, phải đưa quả cầu pha lê cho cô bé...”

“Sau đó anh thua?” Ánh mắt Lâm Thất Dạ dần sáng lên: “Cô bé đó, có phải mười hai mười ba tuổi, tóc dài đen, mu bàn tay có một đường vân kỳ lạ không?”

“Đúng vậy.”

Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lát: “Các anh thi đấu cái gì?”

Khóe miệng Merlin hiện lên một tia cay đắng: “Tiên tri, hoặc nói là... suy diễn.”

“Suy diễn? Làm sao mà thi đấu được?” Lý Nghị Phi không nhịn được hỏi.

“Chúng tôi bắt đầu từ một chiếc lá rụng, suy diễn toàn bộ khu rừng trong 50 năm qua, hiện tại và 50 năm tới, không phân thắng bại, sau đó lại suy diễn đá, giọt nước...”

Sau đó chúng tôi phát hiện, đối với vật ngoài, chúng tôi dù thi đấu thế nào cũng không phân cao thấp, dứt khoát lấy nhau làm mục tiêu, suy diễn mọi thứ của đôi phương.

Vòng thứ hai, cô bé thành công suy diễn ra một phần quỹ đạo vận mệnh của tôi nhưng đến vòng thứ ba, tôi lại không thể nhìn thấu cô bé...”

Merlin nhớ lại tình hình lúc đó, mày càng nhíu chặt.

“Sự tồn tại của cô bé hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của tôi, dù là ‘quá khứ’, ‘hiện tại’, hay ‘tương lai’ đều không tìm thấy dấu vết... Cô bé giống như một bóng ma không thuộc về thế giới này, dù tôi dùng cách gì, cũng không thể dò xét được một góc vận mệnh của cô bé.

Cho nên... tôi thua.”

Chương 177 - Thế giới thực?

Lý Nghị Phi nuốt nước bọt, dùng tay khều Lâm Thất Dạ, nhỏ giọng nói: “Kỳ lạ vậy sao? Cô bé đó là ai?”

“Tôi cũng không biết.” Lâm Thất Dạ lắc đầu, mày cũng nhíu chặt.

Không nghi ngờ gì nữa, cô bé thắng được quả cầu pha lê của Merlin, cô bé thắng được vòng tay của Nyx và cô bé để lại phong thư trong phòng viện trưởng đều là cùng một người, chính là “Kỷ Niệm.”

Nhưng một cô bé mười hai mười ba tuổi, làm sao có thể thắng Nữ Thần Đêm Tối về mặt sáng tạo, lại thắng được nhà tiên tri vĩ đại Merlin về mặt suy diễn vận mệnh?

Càng tìm hiểu, Lâm Thất Dạ càng cảm thấy, cô bé tự xưng là “Kỷ Niệm.” này, tràn đầy bí ẩn. Nếu có thể biết được cô bé là người như thế nào thì nguồn gốc của bệnh viện tâm thần Chư Thần bí ẩn này, có lẽ sẽ sáng tỏ...

Nhưng đối với Lâm Thất Dạ hiện tại mà nói, tìm hiểu điều này dường như còn quá sớm.

Bây giờ, trước tiên phải nghĩ cách chữa khỏi cho vị pháp sư vĩ đại này, rút ra một phần năng lực của ông ta mới là việc cấp bách!

Lâm Thất Dạ khẽ gật đầu, quan sát Merlin một lúc, giữa mày hiện lên chút nghi hoặc.

Tình hình của Merlin không giống với Nyx, ít nhất là cho đến hiện tại, ông ta vẫn chưa biểu hiện ra bất kỳ vấn đề nào về mặt tinh thần, vậy thì mình nên bắt đầu từ đâu?

Do dự một lát, Lâm Thất Dạ nhìn vào mắt Merlin, nghiêm túc mở lời:

“Ông bị bệnh gì?”

“?” Merlin nhướn mày: “Cậu mới bị bệnh.”

“Không bị bệnh thì sao ông lại ở đây?”

“Tôi không biết.” Merlin nhún vai: “Tôi chỉ là một học giả cố gắng tìm hiểu chân tướng của thế giới.”

“Chân tướng của thế giới?”

“Cậu nghĩ, thế giới là gì, chúng ta là gì?”

Không đợi Lâm Thất Dạ mở miệng, Merlin đã tự nói tiếp: “Đối với loài cá ở biển sâu, nước biển và sinh vật biển sâu chính là thế giới của chúng, chúng sẽ không biết rằng bên ngoài đại dương còn có đất liền, càng không biết rằng trên đất liền còn có những sinh vật hoàn toàn khác với chúng.

Đối với sinh vật hai chiều, thế giới chỉ là một mặt phẳng, bản thân sự tồn tại của chúng đã giới hạn thế giới quan của chúng, chúng không thể tưởng tượng được rằng bên ngoài mặt phẳng còn có sinh vật ba chiều đang quan sát hành động của chúng.

Đối với loài cá ở biển sâu, đại dương chính là thế giới của chúng, đối với sinh vật hai chiều, mặt phẳng chính là thế giới của chúng...

Nhưng thế giới mà chúng cho là thế giới, có phải là thế giới thực sự không?

Không phải.

Vậy thì làm sao cậu biết được, cái ‘thế giới’ mà chúng ta nhận thức được này, chính là thế giới thực sự?

Thế nào là sự thật thực sự, thế nào là ‘thế giới’ thực sự?!

Bên ngoài cõi trời này, là gì? Còn chúng ta dưới sự quan sát của sinh vật ở chiều cao hơn, là gì?”

Ánh mắt Merlin dần trở nên nóng bỏng, trong mắt ông ta, Lâm Thất Dạ nhìn thấy rõ ràng ngọn lửa mang tên “Khát vọng hiểu biết”!

Ông ta đứng dậy khỏi ghế, một ngón tay chỉ lên bầu trời, một tay nắm lấy cổ tay Lâm Thất Dạ, nhìn chăm chăm vào mắt anh, từng chữ từng chữ thốt ra:

“Cậu có từng nghĩ rằng, có lẽ... thế giới chúng ta đang sống, cũng chỉ là do một sinh vật ở chiều cao hơn tạo ra không?”

Sau một hồi tẩy não của Merlin, Lâm Thất Dạ và Lý Nghị Phi đều đứng sững tại chỗ.

“Ông nói rằng... thế giới chúng ta đang sống, không phải là thật?” Lâm Thất Dạ có vẻ mặt hơi kỳ lạ.

“Đúng vậy.”

“Ông có bằng chứng không?”

“Những vị thần thoại chúng tôi đột nhiên xuất hiện trong thế giới của các cậu, chẳng phải là bằng chứng sao?”

“...” Lâm Thất Dạ xoa xoa khóe mắt, đột nhiên cảm thấy... những gì Merlin nói có vẻ có lý.

“Nhưng nếu thế giới chúng ta đang sống là giả thì có phải chúng ta cũng là giả không?” Lý Nghị Phi không nhịn được lên tiếng.

“Đúng vậy.” Merlin gật đầu như lẽ đương nhiên.

“Nếu vậy, tại sao một sự tồn tại giả tạo như ông lại đi nghi ngờ tính chân thực của thế giới?” Lý Nghị Phi dừng lại một chút: “Giống như ông vừa nói, cá sẽ không đi nghi ngờ sinh

vật bên ngoài đại dương, sinh vật hai chiều sẽ không đi nghỉ ngơi thế giới bên ngoài mặt phẳng...

Vậy thì, khi ông bắt đầu nghỉ ngơi thế giới này là giả thì bản thân sự tồn tại của ông... có còn là giả không?”

Merlin nghe Lý Nghị Phi nói vậy, như bị sét đánh, trực tiếp hóa đá tại chỗ.

Ánh mắt Lâm Thất Dạ nhìn Lý Nghị Phi lập tức thay đổi.

“Cậu còn hiểu cả triết học nữa à?” Anh ta ghé vào tai Lý Nghị Phi hỏi.

“Không, tôi chỉ là không nghĩ thông suốt thôi.” Lý Nghị Phi gãi đầu.

Lâm Thất Dạ nhìn anh ta đầy ẩn ý, rồi quay sang nhìn Merlin: “Ông nói ông là một học giả tìm kiếm thế giới thực, vậy ông đã tìm thấy chưa?”

Ánh mắt Merlin lại một lần nữa lóe lên vẻ thần thái!

“Tìm thấy rồi!” Ông ta nói chắc nịch: “Không biết từ bao lâu trước, tôi đã dùng phép thuật giao tiếp với một chiều không gian bí ẩn, mặc dù không biết nó ở đâu cụ thể nhưng tôi có thể mơ hồ dự đoán được, đó chính là thế giới thực!”

“Thế giới đó như thế nào?”

“Có vẻ như là dưới đáy biển, bên trong có đủ loại nhà nhỏ, có hình quả dưa, có hình đầu người, có cửa hàng bán đồ ăn kỳ lạ, hình như còn có một khối vuông màu vàng kỳ lạ nữa...”

Merlin bắt đầu nhớ lại những gì mình đã thấy và nghe lúc đó, mắt mở to hơn, cơ thể bắt đầu co giật không tự chủ...

Chương 178 - Bắt sửa

Lâm Thất Dạ cau mày, phát hiện ra sự việc không đơn giản, liền cùng Lý Nghị Phi lặng lẽ lùi lại nửa bước.

“Thế giới thực... Tôi đã nhìn thấy thế giới thực!!” Merlin kích động vung tay múa chân, sự bình tĩnh và thông thái trong mắt đã biến mất từ lâu, thay vào đó là một tia điên cuồng kỳ lạ.

Cơ thể ông ta vặn vẹo dữ dội, sau một lúc thì biến thành một con sao biển màu hồng.

Ông ta vươn tay ra, cây gậy phép bên cạnh ghế biến thành một chiếc lưới đánh cá, nhanh chóng chạy đến bên Lâm Thất Dạ, vừa chạy vừa múa may.

“Bọt biển vuông!!

Chúng ta đi bắt sửa nào!”

Ngôi sao biển Merlin chạy vòng quanh Lâm Thất Dạ vài vòng, rồi cầm lưới đánh cá chạy nhanh ra khỏi tòa nhà, chạy vòng quanh sân, vừa chạy vừa nhảy lên, tay cầm lưới đánh cá vung vẩy, dường như đang bắt một thứ gì đó vô hình.

Đột nhiên, ông ta nhìn thấy Nyx đang ngồi trên ghế bập bênh gần người...

“Ông chủ Krab! Ông chủ Krab! Ông cũng ở đây à?” Ngôi sao biển Merlin chạy đến bên Nyx, vui vẻ hỏi.

Nyx sửng sốt, ngây ngốc nhìn vật thể màu hồng không rõ này, chìm vào suy tư...

Một lúc sau, bà run rẩy đưa tay ra, ôm Ngôi sao biển Merlin vào lòng, nghẹn ngào nói:

“Người... người cũng là cháu trai của ta sao?!”

“Ông chủ Krab!!”

“Cháu trai ơi!”

“Ông chủ Krab!!”

“Cháu trai ơi, bà đây!”

“...”

Hai người chứng kiến mọi chuyện ở tầng hai...

Lâm Thất Dạ: (???)?

Lý Nghị Phi: (???)

“Tôi nghĩ, tôi đại khái biết ông ấy bị bệnh gì rồi...” Lâm Thất Dạ lặng lẽ nhìn cảnh này, chậm rãi nói.

“Nói sao nhỉ...” Lý Nghị Phi gãi đầu: “Nhìn thế này, lại có chút cảm động không tên...”

Lâm Thất Dạ đẩy đẩy cặp kính không gọng trên sống mũi, nói bằng giọng bác sĩ:

“Trong quá trình tìm kiếm dài đằng đẳng, ‘thế giới thực’ đã trở thành tâm ma của Merlin, để tìm ra nó, Merlin đã vô số lần sử dụng lời tiên tri và phép thuật, cuối cùng không biết đã tạo ra pháp trận kỳ lạ gì, kết nối với cái gọi là ‘thế giới thực’ và truyền ý thức của mình đến đó... Viptruyenfull.net - Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Thế giới đó có phải là ‘thế giới thực’ hay không, tôi không biết nhưng chắc chắn là nó đã gây ra một số ảnh hưởng kỳ lạ đến ý thức tinh thần của ông ấy, cuối cùng dẫn đến mất trí.”

“Vậy chúng ta phải làm sao?” Lý Nghị Phi cảm thấy hơi đau đầu.

“... Không biết.” Lâm Thất Dạ lắc đầu, dù sao anh ta cũng không phải bác sĩ tâm thần thực sự, mặc dù có thể suy luận đại khái về diễn biến sự việc nhưng anh ta thực sự không biết cách điều trị.

Có phải lại đến bệnh viện tâm thần Dương Quang, dùng lại cách cũ không? Nhưng bây giờ là Tết, mấy bác sĩ khoa tâm thần đó chắc cũng nghỉ rồi?

Lâm Thất Dạ nhìn Merlin đang nhảy nhót bên dưới, từ từ thở dài. DOC FULL. VN - K h o t r u y ệ n d i c h m i ễ n p h í

“Trước khi nhắc đến thế giới thực, ông ấy đều khá bình thường, bây giờ cái này hẳn chỉ là triệu chứng ngắn hạn... Tóm lại, trước tiên hãy tiêm cho ông ấy một ít thuốc an thần, xem có thể trở lại bình thường trước không, như thế này thì quá mệt mỏi.”

“Ai đi?”

“Cậu nói xem?”

“...”

Một y tá nhỏ bé bị ông chủ bóc lột thở dài, một mình đi về phía phòng thuốc.

Một lúc sau, Lý Nghị Phi cầm một ống tiêm lớn, đuổi theo Ngôi sao biển Merlin chạy khắp nơi, Nyx cũng bám sát phía sau, miệng liên tục kêu:

“Tiểu Phi ơi! Đó là anh trai của cậu, không thể ra tay tàn nhẫn như vậy được!”

Ba người đuổi bắt nhau trong sân một hồi, cuối cùng Lý Nghị Phi vẫn tiêm thành công thuốc an thần vào người Merlin,

ông ta lập tức bình tĩnh lại, biến thành hình người, lão đảo trên đường một lúc, rồi ngã phịch xuống đất.

Lý Nghị Phi cũng mệt mỏi ngôi bệt xuống đất, thở hồn hên.

“Công việc này... cũng quá mệt mỏi rồi!”

Lâm Thất Dạ bước tới, kiểm tra tình trạng của Merlin, phát hiện ông ta chỉ hơi mơ hồ, hẳn là di chứng của việc hỗn loạn ý thức vừa rồi, không có gì đáng ngại.

Bệnh tình của Merlin tuy nghiêm trọng nhưng không kéo dài, ít nhất là khi không nhắc đến thế giới thực, ông ta vẫn có thể giao tiếp bình thường, vì vậy không cần quá lo lắng, vấn đề chính hiện tại vẫn là nghĩ cách chữa trị.

Anh vỗ vai Lý Nghị Phi: “Chăm sóc tốt cho hai người họ, tôi đi trước.”

Sau đó, trong ánh mắt oán trách của Lý Nghị Phi, Lâm Thất Dạ biến mất sau cánh cửa bệnh viện.

...

Sáng sớm.

Lâm Thất Dạ từ trên giường tỉnh dậy, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết từ lúc nào, bên ngoài đã phủ một màu trắng xóa.

“Tối qua tuyết rơi nhiều thế à?” Lâm Thất Dạ lẩm bẩm, đi đến bên cửa sổ, dừng lại ngắm nhìn.

Những con phố bên ngoài đã trắng xóa, những bông tuyết lớn vẫn từ từ rơi xuống từ trên không trung, đọng lại trên mép cửa sổ, dần dần tan chảy.

Ở Thương Nam, tuyết rơi nhiều như vậy không phải là chuyện thường thấy.

Đúng lúc Lâm Thất Dạ chuẩn bị đi rửa mặt, anh đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn về góc nhà, khẽ kêu lên một tiếng.

Chỉ thấy ở góc nhà, một chú chuột nhỏ màu xám đang nằm im ở đó, không nhúc nhích.

“Chuột à?”

Lâm Thất Dạ cau mày, anh định làm gì đó thì con chuột đó đã biến mất, nhanh chóng chui vào khe hở nhỏ ở góc nhà.

Hóa ra ngay cả biệt thự lớn như vậy cũng có chuột sao...

Lâm Thất Dạ lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, đẩy cửa bước ra.

“Dậy sớm thế?” Ôn Kỳ Mặc vẫn nằm trên ghế sofa bị tiếng mở cửa của anh đánh thức, lười biếng ngáp một cái.

Chương 179 - Kẻ ẩn núp

“Ở trong doanh trại quen rồi.”

Lâm Thất Dạ đi xuống cầu thang, lúc này mới phát hiện cửa phòng Hồng Anh cũng đã mở từ lâu, anh ngạc nhiên hỏi:

“Chị Hồng Anh đâu rồi?”

“Cô ấy dậy còn sớm hơn cậu, bây giờ đang ở sân sau luyện súng.” Ôn Kỳ Mặc lật người, dùng chân trùm kín đầu: “Các người dậy sớm hơn nhau, còn để người ta ngủ không... Mới hơn năm giờ sáng thôi.”

Lâm Thất Dạ:...

Không phải Lâm Thất Dạ thích dậy sớm, mà nửa năm ở doanh trại thực sự đã hình thành cho anh thói quen, mỗi ngày đều bị tiếng còi gọi dậy khi trời chưa sáng, thậm chí còn có lúc bị kéo dậy lúc hai ba giờ sáng để tập huấn... Có thể ngủ một mạch đến hơn năm giờ sáng đã là may lắm rồi.

Lâm Thất Dạ bước nhẹ chân vào sân sau.

Một cô gái mặc đồ tập màu trắng cầm một cây trường thương, buộc tóc đuôi ngựa cao màu đen, đang nhanh chóng múa trong sân rộng, uyển chuyển như chim hồng hạc, tua thương đỏ thẫm để lại những vết dài trong không khí, gió thổi mạnh.

Có vẻ như nhận ra Lâm Thất Dạ đến, bóng dáng Hồng Anh nhẹ nhàng đáp xuống đất, thu thương lại, cười tươi đi về phía anh.

“Tỉnh rồi à?”

“Ừm.”

“Con lợn trên ghế sofa đã dậy chưa?”

“Hình như chưa...”

“Bỏ mặc nó đi, đi nào, chị làm cho em bữa sáng, ăn xong rồi ra chợ mua đồ ăn.” Hồng Anh như nghĩ đến điều gì đó, liềm môi,

“Từ khi em đi tập huân, đã lâu lắm rồi không được nếm thử tay nghề nấu nướng của đội trưởng, tối nay chắc chắn sẽ được ăn ngon rồi, hehehe...”

“Chị Hồng Anh, ngày nào chị cũng dậy sớm luyện súng như vậy sao?” Lâm Thất Dạ nghi ngờ hỏi.

“Đúng vậy.” Hồng Anh gật đầu: “Su phụ nói, võ công một ngày không luyện, sẽ thụt lùi trăm ngày tu luyện, từ khi tôi bắt đầu học thương, mỗi sáng đều dậy sớm luyện thương, đã kiên trì mười hai năm rồi.”

“Mười hai năm?” Lâm Thất Dạ nhướn mày: “Vậy... chị Hồng Anh bao nhiêu tuổi rồi?”

Tuổi của Hồng Anh vẫn luôn là một bí ẩn, nhìn bề ngoài, cô ấy hẳn là trẻ tuổi Lâm Thất Dạ, nhiều nhất cũng chỉ hơn Lâm Thất Dạ hai ba tuổi, vậy tức là cô ấy bắt đầu luyện thương từ năm tám tuổi?

Hồng Anh lè lưỡi, khó chịu nói: “Tuổi của con gái, sao có thể hỏi bừa bãi được? Tôi không nói cho cậu biết đâu!”

Lâm Thất Dạ bắt lực đi vào nhà cùng Hồng Anh, cô ấy trực tiếp dùng một cú đá roi đánh thức Ôn Kỳ Mặc đang nằm trên ghế sofa, sau đó quay người vào bếp bận rộn.

Khoảng mười mấy phút sau, bữa sáng thịnh soạn đã được bày lên bàn ăn, Tư Tiểu Nam vẫn luôn trốn trong nhà ngủ

nướng cũng bị Hồng Anh kéo dậy, miễn cưỡng ngồi vào bàn ăn, vừa ăn vừa ngủ gật.

Ăn xong, Hồng Anh, Lâm Thất Dạ và Tư Tiểu Nam ra ngoài mua đồ ăn, chỉ để lại Ôn Kỳ Mặc ở nhà rửa bát, hoàn toàn trở thành công cụ.

Họ không để ý rằng, ở góc trần nhà, một con chuột xám nhỏ đang âm thầm quan sát tất cả...

...

Thành phố Thương Nam.

Trong hệ thống cống rãnh phức tạp, những con chuột dày đặc tràn ngập như thủy triều, chúng giống như một đội quân được huấn luyện bài bản, im lặng và nhanh chóng đi qua đường hầm, đến một hang động ngầm tối tăm và trống trải.

Ánh sáng mặt trời yếu ớt chiếu xuống từ lưới sắt gỉ ở đỉnh hang, chiếc quạt lớn và nặng nề nhẹ nhàng đung đưa, phủ bóng tối lung lay lên không gian u ám này, không khí thoáng thoảng mùi tanh và mùi thuốc.

Ở giữa hang động ngầm này, có một chiếc bàn phẫu thuật dính đầy máu, bên cạnh bàn phẫu thuật là một số dao phẫu thuật, rìu và thậm chí cả cưa điện, bên cạnh là hai thùng đựng các mẫu vật formalin ngâm các bộ phận cơ thể kỳ lạ.

Một cái đầu rắn khổng lồ không nhắm mắt và một con rắn lằn chỉ còn nửa thân.

Trên bệ đá bên kia, một thiếu niên mặc áo choàng đen, đội mũ trùm đầu đang ngồi lặng lẽ, trước mặt cậu ta là một bàn cờ, quân đen trắng đan xen nhưng bên kia lại không có ai.

Sột soạt...

Một lượng lớn chuột tràn vào từ đường hầm hẹp, vây quanh bệ đá, đen kịt một mảng, chúng nằm im ở đó, như đang

thờ phụng vị vua của chúng.

Thiếu niên cầm một quân đen, ánh mắt nhìn những con chuột xung quanh, lẩm bẩm:

“Tế bào thần kinh rắn yêu nhân tạo thế hệ thứ tư phù hợp với năng lực tinh thần của tôi hơn thế hệ thứ ba, có thể coi là đã tạo ra một hệ thống chia sẻ thị giác tương tự như giữa rắn yêu Nan Đà và loài rắn nhưng muốn có được khả năng lây nhiễm cực mạnh như rắn yêu thì cần phải thực hiện thêm nhiều thí nghiệm và cải tiến...”

Cậu ta từ từ hạ quân đen trong tay xuống, đứng dậy khỏi bệ đá, đi đến bên một chiếc lồng sắt chứa đầy chuột, đưa tay bắt lấy một con.

Đầu ngón tay cậu ta lóe lên một tia sáng, chui vào đầu con chuột, con chuột lập tức ngất đi vài giây sau cơ thể run lên, tỉnh lại.

Ngay sau đó, con chuột nhanh chóng bò xuống lòng bàn tay cậu ta, rơi vào giữa đàn chuột đông đúc, cung kính nằm phục xuống đất.

“Khả năng này bắt nguồn từ ‘loài rắn’ của rắn yêu Nan Đà, có thể sử dụng tế bào thần kinh rắn yêu nhân tạo để kết nối ý thức của các sinh vật khác, điều khiển hành động của chúng và hoàn thành việc chia sẻ tầm nhìn... Chỉ tiếc là bây giờ tôi chỉ có thể gieo tế bào thần kinh rắn yêu nhân tạo vào cơ thể chuột.

Tế bào thần kinh rắn yêu nhân tạo thế hệ thứ tư này, tạm thời đặt tên là ‘loài cá’...

Chương 180 - Kẻ ẩn núp

Với hơn bốn trăm con chuột có ‘loài cá’ này, tôi có thể hoàn toàn kiểm soát mọi động tĩnh ở thành phố Thương Nam, nếu có bí ẩn nào xuất hiện, tôi nhất định có thể tìm ra nó trước cả người canh gác...”

Thiếu niên từ từ cởi mũ trùm đầu, để lộ một khuôn mặt bình thường nhưng nếu Lâm Thất Dạ ở đây, anh ta có thể nhận ra cậu ta ngay lập tức.

Cậu ta tên là An Khanh Ngư.

Sau khi hợp tác với Lâm Thất Dạ giải quyết rắn yêu Nan Đà, An Khanh Ngư đã biến mất không dấu vết sau khi yêu cầu gia nhập người canh gác không thành công.

An Khanh Ngư quay người, ánh mắt một lần nữa dừng lại trên bàn cờ trên bệ đá, đôi mắt hơi nheo lại.

“Nhìn từ tầm nhìn được chia sẻ của ‘loài cá’, tình hình ở thành phố Thương Nam hiện tại rất tinh tế...”

Cậu ta ngồi xuống bên bàn cờ, nhìn chằm chằm vào những quân cờ đen trắng đan xen phức tạp trên bàn cờ, trầm ngâm:

“Những cường giả ẩn núp đến từ khắp nơi ở Đại Hạ, hàng chục ‘Xuyên’ cảnh, những người canh gác trước đây trốn thoát khỏi trại trai giới, những lính đánh thuê điên cuồng đã biến mất không dấu vết ba năm trước, một người phụ nữ nghi là của giáo hội Cổ Thần, thậm chí còn có hai cường giả ‘Hải’ cảnh ẩn núp rất sâu...”

Nước ở Thương Nam ngày càng sâu rồi.”

Đầu ngón tay cậu ta nhắc một quân trắng, nhìn về góc bàn cờ, biểu cảm có vẻ hơi do dự.

“Vị trí của những quân cờ này quá nguy hiểm, có nên nhắc nhở Lâm Thất Dạ không nhỉ...”

Một lúc sau, cậu ta dường như đã hạ quyết tâm, từ từ đặt quân trắng trong tay xuống một góc bàn cờ.

“Dù sao cũng từng cùng nhau trải qua hoạn nạn, lần này... ta sẽ giúp người một tay.”

“Tôm rim dầu!”

“Lẩu cua hoàng đế!”

“Thịt kho tàu của đội trưởng!”

“Heo sữa quay Tương Nam!”

Hồng Anh tay xách đầy ắp thức ăn và thịt, phấn khích hét lớn trên phố, hai mắt sáng rực!

Lâm Thất Dạ và Tư Tiểu Nam đi theo sau, tay cũng xách đồ ăn, nhìn Hồng Anh phấn khích phía trước, bất lực thở dài.

“Chị Hồng Anh, trên phố đông người thế này... có thể đừng khoa trương như vậy được không? Mọi người nhìn chúng ta bằng ánh mắt kỳ lạ lắm...” Tư Tiểu Nam nhỏ giọng nói.

Hồng Anh không để ý, phẩy tay: “Kệ chứ, ở trong sở đã ngột ngạt lâu rồi, hiếm lắm mới được ra ngoài chơi một chuyến, sao phải để ý ánh mắt của người khác?”

Hơn nữa, năm mới vui vẻ một chút thì có gì không tốt, đúng không nào? Em trai Thất Dạ~”

Hồng Anh ôm lấy cổ Lâm Thất Dạ, cười híp mắt nói.

V I P T R U Y E N F U L L - K h o t r u y ệ n d i c h m i ễ n
p h í

Lâm Thất Dạ bất lực thở dài: “Nói mới nhớ, mấy ngày tôi không có ở đây, có sự kiện bí ẩn nào xảy ra không?”

“Có chứ.” Hồng Anh suy nghĩ một chút: “Nhưng chỉ là một con thần lằn ‘Tri’ cảnh, ngoài việc chạy nhanh hơn một chút, chém mãi không chết ra thì cũng không có gì đặc biệt, so với con rắn yêu Nan Đà có chỉ số thông minh biến thái kia thì đơn giản hơn nhiều.”

“Chém không chết?” Lâm Thất Dạ kinh ngạc mở miệng: “Vậy các người giết nó bằng cách nào?”

“Dao không chém chết được nhưng súng và lửa của tôi thì không sao.” Hồng Anh chống nạnh, rất tự hào nói: “Nói thật, tôi chỉ bắn một phát, nó đã chết rồi.”

“... ..”

“Nhưng mà, chuyện này vẫn có chút kỳ lạ.”

“Kỳ lạ?”

“Tôi giết con thần lằn đó xong, lúc người hậu cần đến, nó chỉ còn lại nửa thân.”

“Chỉ còn nửa thân?” Lông mày Lâm Thất Dạ hơi nhíu lại, dường như nghĩ đến điều gì.

“Đúng vậy, tôi nghĩ có thể là do [Áo vũ hỏa hồng] của tôi quá mạnh, trực tiếp thiêu rụi nó nhưng đội trưởng và Ngô Tương Nam lại cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy, bởi vì lần trước cái đầu của con rắn yêu Nan Đà đến giờ vẫn chưa tìm lại được...”

“Có người đang âm thầm thu thập xác của những sự kiện bí ẩn?”

“Không biết.”

Lâm Thất Dạ cau mày suy nghĩ một lúc, vẫn lắc đầu, bây giờ cậu chỉ là một người canh gác dự bị chưa tốt nghiệp trại huấn luyện, hai ngày nữa sẽ phải trở về trại, bây giờ lo lắng những chuyện này cũng vô ích, cứ giao hết cho đội trưởng và Ngô Tương Nam là được.

Ba người thông thả đi qua phố, đi vào một con hẻm tương đối vắng vẻ, ngay lúc này, một bóng đen bay vút qua không trung, lao thẳng về phía Lâm Thất Dạ!

Lâm Thất Dạ sở hữu Thần vực Phàm Trần là người phản ứng đầu tiên, còn chưa đợi thứ đó bay đến trước mặt, đã nhẹ nhàng né sang một bên, đồng thời một luồng bóng tối lấy cậu làm tâm bùng nổ cực nhanh!

Vút——!

Đó là một mũi tên nhỏ bằng kim loại, tốc độ rất nhanh nhưng mũi tên không nhọn, sau khi va chạm với mặt đường nhựa, toàn bộ thân tên đều bị bật lên, rơi xuống đất kêu leng keng.

Ngay sau đó, bóng tối hoàn toàn bao phủ lấy nó.

Vụ nổ tưởng tượng không xảy ra, mũi tên kim loại nhỏ nằm im lìm trên đường, giống như một trò đùa không lớn không nhỏ.

Lâm Thất Dạ và Hồng Anh cùng quay lại nhìn, chỉ thấy trên tòa nhà cao tầng đối diện, một bóng người mặc áo choàng đen đang đứng đó, ánh nắng chiếu từ sau lưng hắn, bóng của chiếc mũ trùm đầu che khuất hoàn hảo khuôn mặt hắn.

Thấy hai người phát hiện ra mình, hắn lập tức thu lại cây nỏ trong tay, quay người chạy về phía bên kia tòa nhà.

“Muốn chết à?!”

Hồng Anh hừ lạnh một tiếng, đưa hai túi lớn trong tay cho Lâm Thất Dạ, sau đó thân hình lóe lên, nhanh đến mức kéo theo cả tàn ảnh, đuổi theo hướng người đó rời đi.

Chương 181 - Mảnh giấy

“Các người về trước đi, ta phải xem xem, ai dám ngang ngược trước mặt tiểu thư này như vậy!”

Bóng người đã biến mất, giọng nói của Hồng Anh mới từ trong không khí truyền đến, Lâm Thất Dạ xách túi đứng bên đường, lông mày hơi nhíu lại.

Đây là cái gì?

Đột kích?

Mức độ đột kích này chỉ cần thân thủ tốt một chút là có thể dễ dàng né tránh, huống hồ là hắn, người đại diện của song thần?

Hơn nữa chỉ bằng lực đạo của mũi tên này, cho dù có bị đâm trúng thật cũng chưa chắc đã chết, chẳng lẽ mũi tên được tẩm độc?

Lâm Thất Dạ ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát mũi tên kim loại trước mặt, tinh thần lực nhẹ nhàng quét qua, liền cảm nhận được rõ ràng.

Đột nhiên, cậu buông phịch túi trong tay xuống, nhanh tay lấy một cuộn giấy nhỏ từ đuôi mũi tên, mở ra trong lòng bàn tay...

Giây tiếp theo, đồng tử của cậu đột nhiên co lại!

Lâm Thất Dạ nắm chặt tờ giấy trong tay, không nói hai lời, quay người nhét tất cả các túi vào cánh tay nhỏ của Tư Tiêu Nam, suýt nữa đè bẹp cậu ta xuống đất.

“Tiểu Nam, cậu mang những thứ này về trước, tôi còn việc phải làm.”

Lâm Thất Dạ vội vàng để lại một câu, quay người chạy về phía bên kia đường, tốc độ rất nhanh!

Từ Tiểu Nam vác trên vai bảy tám cái túi lớn, há hốc mồm, dường như muốn nói gì đó nhưng chưa kịp nói ra thì Lâm Thất Dạ đã biến mất...

Trong con hẻm vắng vẻ, Từ Tiểu Nam mặc áo lông vũ ngơ ngác nhìn những chiếc túi trong tay, lại nhìn hai bên đường trống hoác, một lúc sau, cậu ta tủi thân chu môi...

...

Không biết từ lúc nào, tuyết lại dần rơi xuống.

Lớp tuyết dày của đêm qua vẫn chưa tan, trên vỉa hè đầy dấu chân và đất vụn, bóng dáng Lâm Thất Dạ nhanh chóng di chuyển.

Cậu liên tiếp băng qua hai ngã tư, tìm thấy chiếc xe tải màu đen đỗ trong bãi đậu xe, lấy hai chiếc hộp đen từ phía sau xe tải, rồi như một cơn gió chạy ra ngoài lần nữa.

Cậu đi thẳng đến bên đường, quan sát trái phải một lúc, lông mày càng nhíu chặt.

Mặc dù Lâm Thất Dạ hiện tại đã trưởng thành nhưng vẫn chưa thi bằng lái, vì vậy chắc chắn cậu không thể lái chiếc xe của đội 136 nhưng hôm nay lại là đêm giao thừa, trên đường không có một chiếc taxi nào.

Do dự một lúc, Lâm Thất Dạ nghiêng răng, dứt khoát xách hộp đen chạy về phía khu phố cổ.

Tờ giấy trong lòng bàn tay cậu đã sớm bị mồ hôi làm ướt.

Chỉ một câu nói đơn giản như vậy nhưng lại dễ dàng phá vỡ phòng tuyến tâm lý của Lâm Thất Dạ.

“Khu phố cổ số 3901, có người muốn ra tay với gia đình anh.”

Những chữ viết nguệch ngoạc trên tờ giấy rõ ràng là do tay trái viết, có thể thấy người viết tờ giấy không muốn để lộ thân phận nhưng lại nói chính xác địa chỉ đó...

Địa chỉ mà hắn luôn nhớ nhưng lại không thể đến gần.

Đó là nhà của hắn.

Người viết tờ giấy là ai? Làm sao hắn biết được tất cả những điều này? Những điều viết trên tờ giấy là thật hay giả? Tại sao hắn lại nói cho hắn biết tin tức này? Hắn đóng vai trò gì trong vụ tấn công lần này?

Những câu hỏi này nhanh chóng xoay vòng trong đầu Lâm Thất Dạ nhưng bây giờ, hắn không còn tâm trí để bình tĩnh suy nghĩ về những vấn đề này nữa.

Trong đầu hắn, chỉ còn lại một suy nghĩ.

Bất kể là ai,

Dám ra tay với dì và A Cấn...

Kẻ cả là Diêm Vương, hắn cũng phải giết!

Trong tuyệt, thiếu niên xách hai chiếc hộp đen, thân hình như ma quỷ, sát khí ngút trời!

“A Cấn, cái chữ ‘Phúc’ này hình như hơi lệch xuống dưới rồi.”

“Hả? Bây giờ thì sao?”

“Ừm... hình như hơi lệch sang phải.”

“Bây giờ thì sao?”

“Ê, đúng rồi đúng rồi, như vậy là vừa!”

Trong hành lang cũ hẹp, Dương Cấn cầm trên tay một chữ “Phúc.” màu đỏ tươi, đứng trên một chiếc ghế đầu nhỏ, cẩn thận dán chữ “Phúc.” này lên cửa, tỉ mỉ vuốt phẳng từng góc.

Dán xong chữ này, anh nhẹ nhàng nhảy xuống ghế đầu, quay người đánh giá một lượt, rồi gật đầu.

“Mẹ, còn chỗ nào cần dán nữa không?”

“Còn cửa phòng nữa, mỗi cửa phòng đều phải dán!” Dì lấy từ một cuộn chữ “Phúc.” ra một chữ “Phúc.” rõ ràng không giống những chữ khác, chữ “Phúc.” này to hơn, đỏ hơn và có viền hoa văn màu vàng.

“Cái này, cái này dán lên cửa phòng anh con, đưa trẻ đó xa nhà, chữ ‘Phúc’ bình thường có lẽ không có tác dụng, chữ ‘Phúc’ này là mẹ đặc biệt đến cửa hàng xin đấy, còn mất hơn hai mươi đồng tiền nữa!”

Dì cầm chữ “Phúc.” trên tay, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve mép chữ, nghiêm túc nói.

Dương Cấn cười nhẹ: “Mẹ, chữ ‘Phúc’ này làm gì có chuyện xa gần.”

“Chắc, con nít con nôi, con biết cái gì? Cái này gọi là có thờ có thiêng, có kiêng có lành.” Dì trừng mắt nhìn anh: “Anh con ở ngoài chắc chắn sống rất khổ, dán chữ ‘Phúc’ này lên, hy vọng những vị thần linh gì đó có thể phù hộ cho nó.”

“Biết rồi.” Dương Cấn nhún vai.

Dương Cấn nhận lấy chữ “Phúc.” và băng dính, mở cửa chính, dùng chân đá con chó đen lười biếng đang nằm ngủ ở hành lang, con chó lắc lư đứng dậy, ngáp một cái, lười biếng đi theo hai người vào nhà.

Dương Cấn lần lượt dán chữ “Phúc.” lên cửa phòng, còn dì thì đeo tạp dề, đi thẳng vào bếp, bắt đầu chuẩn bị bữa cơm tất niên.

“Mẹ bảo anh con này, sắp đến Tết rồi, cũng không gọi điện về.” Dì vừa thái rau vừa lầm bầm

Chương 182 - Bọ cạp điên cuồng

“Trong quân đội làm gì có thời gian gọi điện thường xuyên, biết đâu bây giờ anh ấy đang bận lắm.”

“Thôi... lát nữa mẹ gọi cho nó, Tết nhất rồi, ít nhất cũng phải hỏi xem nó có cơm tất niên ăn không.”

“Mẹ, tối nay mình làm ít thức ăn thôi, làm nhiều quá hai người chúng ta ăn không hết.”

Tay thái rau của dì khựng lại, không nói gì.

Dương Cán nhìn vào bếp, khẽ thở dài, một lần nữa dùng tay vuốt phẳng chữ “Phúc.” lớn trên cửa phòng Lâm Thất Dạ, hài lòng gật đầu.

Chữ “Phúc.” này dán cũng không tệ.

...

Bên ngoài tòa nhà thấp tầng.

Một chiếc xe bánh mì màu đen đỗ bên đường, tuyết trắng xóa phủ trên thân xe, chỉ để lộ ra vài tấm kính, kính cũng được xử lý đặc biệt, nhìn từ bên ngoài chỉ thấy một màu đen kịt.

Người đàn ông ngồi ở ghế lái ngậm điếu thuốc, từ từ hạ ống nhòm xuống, cầm lấy bộ đàm bên cạnh.

“Bọ cạp ba báo cáo, không phát hiện thấy bất thường nào gần mục tiêu, báo cáo xong.”

Ngay sau đó, một giọng nói khác truyền đến từ bộ đàm.

“Bọ cạp chín báo cáo, mục tiêu là phụ nữ đang thái rau trong bếp, không phát hiện thấy bất thường, báo cáo xong.” Trên nóc tòa nhà đối diện tòa nhà thấp tầng, một người đàn ông mặc quân phục màu trắng đang nằm sấp trong tuyết, tay cầm súng bắn tỉa, trầm giọng nói.

“Bọ cạp tám báo cáo, mục tiêu là bé trai đang hoạt động trong phòng khách, không phát hiện thấy bất thường, báo cáo xong.” Ở một góc khác của tòa nhà đó, một tay bắn tỉa khác đang ẩn nấp sau cửa sổ có màn che nói.

“Nhận được, tiếp tục chờ lệnh tại chỗ.”

Nghe thấy câu này, Bọ cạp ba ngồi trong xe hơi cau mày, mở bộ đàm trên tay.

“Bọ cạp một, chúng ta đã canh giữ ở đây hai ngày rồi, rốt cuộc phải đợi đến bao giờ?”

“Đợi mục tiêu xuất hiện.”

“Nếu anh ta không xuất hiện thì sao?”

Người đàn ông bên kia bộ đàm im lặng một lúc, rồi tiếp tục nói: “Cô [Rắn nữ] đã nói, nếu đến tối nay mà mục tiêu vẫn chưa xuất hiện thì hãy bắt giữ người phụ nữ và đưa trẻ đó, giao cho cô [Rắn nữ] xử lý.”

“[Rắn nữ], [Rắn nữ]... hừ, chúng ta là Bọ cạp điên cuồng, từ bao giờ lại trở thành chó săn của một người phụ nữ?”

“Bọ cạp ba, chú ý lời nói của mình.” Giọng của Bọ cạp một rõ ràng nghiêm trọng hơn: “Đã chọn trở thành [Tín đồ] của giáo hội Cổ Thần thì phải tuân theo ý chí của các vị thần trong giáo hội!”

“Chỉ là mấy kẻ đại diện cho thần linh thôi mà, cũng dám tự xưng là ‘chư thần’ sao?” Bọ cạp ba cười lạnh. Docfull.vn- Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

“Bọ cạp ba.” Bọ cạp một rõ ràng có chút tức giận: “Đã năm xưa chúng ta cùng đường cùng lối mà chọn tin theo giáo hội Cổ Thần thì không thể vi phạm giao ước với chư thần, nếu không thì người hại chết không chỉ có mình anh, mà còn là tất cả mọi người của chúng ta, những lính đánh thuê Bọ cạp điên cuồng!”

Bọ cạp ba cầm bộ đàm, cười khẩy một tiếng, không nói thêm gì nữa.

“Bọ cạp một, mục tiêu của chúng ta là vị đại diện của song thần kia, nếu anh ta thực sự xuất hiện, chỉ bằng những người chúng ta thì có thể đối phó được với anh ta không?” Giọng nói của một người đàn ông khác vang lên từ bộ đàm.

“Bọ cạp bảy, từ bao giờ mà anh cũng trở nên sợ sệt như vậy?”

Cho dù chúng ta không xử lý được thì vẫn còn vị kia, đó là [Tín đồ] thứ mười sáu, chỉ còn nửa bước nữa là bước vào cảnh giới ‘Hải’, đối phó với một người mới vào cảnh giới ‘Trì’ thì không thành vấn đề.”

Câu nói này của Bọ cạp một lập tức khiến mọi tiếng nói đều im bật, không ai còn dám nghi ngờ về hành động lần này nữa.

Còn Bọ cạp ba ngồi trong xe, chỉ hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa.

“Tín đồ?” Một giọng nói từ bên ngoài xe vang lên u uất.

Bọ cạp ba giật mình, quay phắt đầu lại, chỉ thấy bên ngoài xe bánh mì, không biết từ lúc nào đã đứng một thiếu niên xách hai chiếc hộp đen, đôi mắt đen như mực.

Cậu ta đứng ngoài cửa, một vệt đen tối lấy cậu ta làm tâm điểm lan ra cực nhanh, trong nháy mắt đã bao trùm toàn bộ chiếc xe bánh mì!

Đồng tử của Bộ cặp ba đột nhiên co lại, vội vàng đưa tay định lấy bộ đàm nhưng thiếu niên bên ngoài cửa chỉ nhìn chăm chăm, bộ đàm bên cạnh cậu ta lập tức bị xé thành nhiều mảnh, bắn ra những tia lửa chói mắt.

Thiếu niên đứng im bên ngoài xe, đầu ngón tay khẽ lướt trên cửa xe, toàn bộ cửa xe lập tức nổ tung từ giữa!

“Tín đồ... là gì?”

Giọng nói trầm thấp của thiếu niên vang vọng trong tuyết.

Bộ cặp ba dù sao cũng là chiến sĩ từng trải qua nhiều trận chiến, hắn ta thuận tay rút một con dao găm từ dưới ghế ngồi, găm lên một tiếng, nhanh chóng đâm vào cổ họng của Lâm Thất Dạ!

Lâm Thất Dạ như đã sớm đoán trước được động tác của hắn ta, nhẹ nhàng lùi lại nửa bước, mũi dao găm lướt qua da hắn ta, không để lại một vết thương nào, ngay sau đó một tay khác nhanh chóng đánh vào cổ tay của Bộ cặp ba!

Cổ tay của Bộ cặp ba buông lỏng, con dao găm trong tay rơi ra nhưng trên mặt hắn ta không những không có chút kinh hãi nào, ngược lại còn thoáng qua một nụ cười xảo quyệt.

Một khẩu súng trường ngắn màu đen không biết từ lúc nào đã xuất hiện trong tay trái của hắn ta, chĩa thẳng vào Lâm Thất Dạ.

Hắn ta đột ngột bóp cò.

Những tia lửa chói mắt bắn ra, từng viên đạn xoắn ốc từ nòng súng bắn ra, mang theo động năng khủng khiếp, lao thẳng vào mặt Lâm Thất Dạ!

Chương 183 - Bắt tĩa

Lâm Thất Dạ lắc mình một cái, nhanh chóng tránh được vài viên đạn, tiếp đó hắn vươn tay khuấy một cái trong hư không, nòng súng trường của hắn bị hắn bẻ cong thành hình xoắn ốc.

Dưới tác dụng của sự xâm thực của bóng tối, mặc dù hiện tại hắn vẫn chưa thể xé rách kim loại trực tiếp nhưng vẫn có thể thay đổi hình dạng của nó, còn súng trường, một khi nòng súng bị chặn lại thì chỉ còn một kết cục...

Àm——!

Một tiếng nổ trầm đục vang lên, nòng súng trường trong tay Bọ cạp ba đột nhiên nổ tung, trực tiếp làm hỏng cánh tay của hắn ta, sau một hồi gào thét đau đớn, một con dao găm bay lơ lửng trước mặt hắn ta.

Lâm Thất Dạ điều khiển con dao găm, treo lơ lửng trên cổ họng của Bọ cạp ba, mũi dao đâm vào da, rỉ ra một ít máu.

“Ta hỏi lại lần nữa, tin đồ là gì?” Giọng nói lạnh lùng của Lâm Thất Dạ một lần nữa vang lên.

Cùng lúc đó, một vệt đen tối bám lên đồng tử của Bọ cạp ba, nỗi đau chưa từng có ập đến trong tinh thần của hắn ta, giống như có thứ gì đó đang găm nhăm nã của hắn ta, xé nát, nghiền nát...

Sự xâm thực của bóng tối mặc dù tạm thời không thể không chế được tinh thần của con người nhưng nỗi đau mà nó gây ra cho con người chắc chắn là ở cấp độ ác mộng, trong

một số trường hợp, dùng để tra tấn cũng có thể phát huy hiệu quả kỳ diệu.

Dưới sự tra tấn về thể xác và tinh thần, phòng tuyến tâm lý của Bộ cặp ba nhanh chóng sụp đổ, hẳn ta nói hết tất cả những thông tin mà mình biết. DOC FULL. VN - K h o t r u y ệ n d i c h m i ễ n p h í

Theo lời mô tả của Bộ cặp ba, cái gọi là [Tín đồ] chính là tổ chức phụ thuộc của giáo hội Cổ Thần.

Các thành viên chính thức của giáo hội Cổ Thần đều do đại diện của thần minh tạo thành, số lượng cực kỳ ít, mặc dù sức mạnh cá nhân rất mạnh nhưng số lượng lại khiến ảnh hưởng của chúng bị hạn chế.

Vì vậy, để bù đắp cho sự thiếu hụt về số lượng: “Các vị thần.” của giáo hội Cổ Thần đã lấy danh nghĩa của thần minh, tạo ra [Tín đồ], chúng chọn thành viên từ vô số những kẻ có tham vọng và có sức mạnh, làm thành viên ngoại vi của giáo hội Cổ Thần.

Mỗi thành viên trở thành [Tín đồ] đều sẽ ký kết khế ước linh hồn với một “Vị thần.” nào đó của giáo hội Cổ Thần, hứa rằng nếu sau này thời đại của các vị thần bóng tối giáng lâm thế gian, những tín đồ này sẽ trở thành những kẻ thống trị đứng trên vạn người.

Tất nhiên, không có nhiều người thực sự tin rằng thời đại của các vị thần bóng tối sẽ đến, vì vậy phần lớn các thành viên [Tín đồ] đều do “Các vị thần.” ép buộc, tẩy não, đe dọa hoặc lừa gạt nhưng sau khi ký kết khế ước linh hồn, họ chỉ có thể vô điều kiện nghe theo sự sắp xếp của “Các vị thần”, trở thành tín đồ thực sự.

Nói tóm lại, [Tín đồ] chính là tổ chức bù nhìn mạnh mẽ do những đại diện thần minh của giáo hội Cổ Thần trực tiếp kiểm

soát.

Từ miệng của Bộ cặp ba, Lâm Thất Dạ cũng biết được rằng, bọn họ chính là nhóm người được một đại diện thần minh của giáo hội Cổ Thần thu nhận làm [Tín đồ] hai năm trước, ban đầu họ là một nhóm lính đánh thuê chuyên làm những việc bẩn thỉu, có mật danh là “Bộ cặp điên.”

Còn vị thần minh mà họ “Sùng bái.” chính là “Medusa.” của giáo hội Cổ Thần, mật danh là [Xà nữ].

“Xà nữ...” Lâm Thất Dạ nghe thấy cái tên này, mày hơi nhíu lại.

Nếu hắn nhớ không nhầm thì người phụ nữ xâm nhập căn cứ tên lửa, san bằng trại huấn luyện chính là đại diện khả nghi của Medusa...

Mục tiêu của cô ta là hắn sao?

Lâm Thất Dạ nhẹ nhàng vung tay, con dao găm đâm vào cổ họng của Bộ cặp ba, trực tiếp tước đoạt mạng sống của hắn ta.

Bộ cặp ba cung cấp thông tin cho hắn là thật nhưng từ đầu đến cuối hắn chưa từng nói cung cấp thông tin thì sẽ tha cho hắn ta, huống hồ hắn ta còn muốn ra tay với gia đình hắn, cho dù chết vạn lần cũng không đủ.

Ngay khi Lâm Thất Dạ chuẩn bị hành động, một tiếng động nhẹ không thể nghe thấy truyền đến từ tòa nhà xa xa, tiếp đó một viên đạn nhanh chóng xé gió, bắn thẳng vào trán Lâm Thất Dạ!

Đồng tử của Lâm Thất Dạ đột nhiên co lại, không nghĩ ngợi gì liền lăn sang một bên, viên đạn mang theo động năng khủng khiếp lướt qua má hắn, để lại một vết máu nhạt.

Nếu phản ứng của Lâm Thất Dạ chậm hơn một chút, phát súng này có thể trực tiếp lấy mạng hắn.

“Xạ thủ bắn tĩa?” Lâm Thất Dạ cúi người nấp sau xe tải, mảy nhíu chặt.

Với phạm vi bao phủ của năng lực tinh thần và mức độ thành thạo thị giác động của Lâm Thất Dạ hiện tại, súng ống bình thường rất khó gây ra mối đe dọa cho hắn nhưng súng bắn tĩa thì lại là chuyện khác.

Tốc độ bay của đạn súng bắn tĩa khoảng 1000m/giây, trong khi phạm vi cảm nhận tinh thần của Lâm Thất Dạ chỉ có 100m, tức là khi viên đạn đi vào phạm vi cảm nhận, đến trước mặt Lâm Thất Dạ chỉ có 0,1 giây.

Trong thời gian ngắn như vậy, Lâm Thất Dạ có thể né được viên đạn đã là rất tốt rồi, còn muốn dùng Thần Khư Bóng Tối bắt viên đạn thì đừng hòng.

Lâm Thất Dạ vừa cúi người xuống, đỉnh xe tải trên đầu hắn đột nhiên thủng một lỗ lớn, một viên đạn xuyên thủng cánh cửa xe bên cạnh Lâm Thất Dạ, cắm sâu vào tuyết.

Chương 184 - Bắn tia

“Hai xạ thủ bắn tia?” Sắc mặt Lâm Thất Dạ lập tức trở nên nghiêm trọng.

Nếu chỉ có một xạ thủ bắn tia, hắn còn có thể dựa vào địa hình để đối phó nhưng nếu đối phương có hai người, bắn tia ở các hướng khác nhau thì mức độ nguy hiểm sẽ tăng lên gấp bội.

Hơn nữa, địa điểm ẩn nấp của hai xạ thủ bắn tia đó đều rất kín đáo, súng cũng được xử lý giảm thanh, trong tuyết lớn này rất khó để đoán được vị trí của chúng.

Theo lời Bọ cạp ba, chúng còn có tám người phục kích ở gần đây, không biết ở đâu, bây giờ địch trong tối ta ngoài sáng, tình thế của Lâm Thất Dạ trở nên vô cùng bất lợi.

Ngay khi Lâm Thất Dạ đang suy nghĩ nhanh chóng, một viên đạn từ trên đầu hắn hù lên, rơi trúng một đám tuyết trắng trên đỉnh tòa nhà đối diện, ngay sau đó một tia máu bắn ra, một bóng người ngã thẳng xuống.

Còn có một xạ thủ bắn tia nữa sao?

Không... còn có một xạ thủ bắn tia của phe ta sao?

Lâm Thất Dạ như nghĩ ra điều gì, đột nhiên nhìn về một hướng.

Cách đó hàng trăm mét, một người đàn ông mặc đồ đen nằm phục trong tuyết, trên người đã phủ một lớp tuyết dày, nòng súng bắn tia trong tay hắn có một làn khói xanh đang dần tan...

Lãnh Huyền!

“Người đầu tiên.” Hấn lẩm bầm.

Ông ngẩng trong tay hấn khóa chặt vào tay súng bắn tỉa thứ hai đang nấp sau tấm màn cửa sổ, tay súng bắn tỉa kia biết rằng còn một đồng nghiệp khác ở đây, vẻ mặt lộ ra chút hoảng loạn nhưng hấn ta dường như tin chắc rằng vị trí của mình chưa bị bại lộ, vẫn đang nhanh chóng tìm kiếm vị trí của Lãnh Huyền.

Đôi mắt Lãnh Huyền hơi nheo lại, vô tình bóp cò, ngay sau đó một viên đạn nữa bắn ra!

Vút——!

Viên đạn xuyên qua khoảng cách hàng trăm mét, đập vỡ từng bông tuyết trên đường đi, cuối cùng găm vào giữa trán tay súng bắn tỉa kia, để lại một lỗ máu dữ tợn!

“Người thứ hai.” Lãnh Huyền rời mắt khỏi ống ngắm, nhìn về hướng Lâm Thất Dạ, lẩm bầm,

“Tiếp theo... giao lại cho anh tự xử lý.”

Cách đó hàng trăm mét.

Nhìn thấy tay súng bắn tỉa thứ hai bị Lãnh Huyền bắn nổ đầu, mắt Lâm Thất Dạ càng sáng lên, hấn đứng dậy khỏi xe tải, quay đầu nhìn về một hướng.

Trong phạm vi cảm nhận tinh thần của hấn, có vài bóng người đang nhanh chóng tiến về phía hấn...

“Một, hai, ba, bốn...”“Docfull.vn- Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Sức mạnh tinh thần của Lâm Thất Dạ quét qua xung quanh, bên trái và bên phải vị trí của hấn đều có hai bóng người đang nhanh chóng tiến đến, chúng đội mũ bảo hiểm ngụy trang màu trắng, đeo tai nghe trên tai, toàn thân đều giấu đầy vũ khí.

Bốn người này mặc dù mặc trang phục nguy trang tuyết nhưng trong phạm vi cảm nhận tinh thần của Lâm Thất Dạ, chúng vẫn bị bại lộ rõ ràng.

Kéo kẹt kéo kẹt...

Tiếng bước chân của chúng giẫm trên lớp tuyết dày phát ra âm thanh nhẹ, hai bàn tay lật một cái, liền lấy ra vài khẩu súng từ sau lưng.

Đoàng đoàng đoàng——!

Tất cả các nòng súng đều được xử lý giảm thanh, trong hiệu ứng hấp thụ âm thanh của tuyết rơi dày đặc, càng không có một chút âm thanh nào phát ra, chỉ còn lại lưỡi lửa phun ra, sát khí chết người ẩn núp trong những bông tuyết rơi lả tả, gào thét lao tới!

Đạn bay tới từ bốn phương tám hướng, trong mắt Lâm Thất Dạ phủ lên một màu đen, bóng tối cực độ lan tỏa ra từ trung tâm của hắn, giống như một giọt mực trên nền tuyết trắng xóa, vô cùng nổi bật.

Với sự gia tăng của bóng đêm, tốc độ của Lâm Thất Dạ nhanh hơn gấp nhiều lần, thân hình loạng choạng, tránh được cuộc tấn công bằng đạn dày đặc, mượn quán tính lướt một vòng trên tuyết, cổ tay run lên, hai chiếc hộp đen trên tay đồng thời xoay ra!

Cạch——!

Một tiếng động nhẹ, hai thanh đao thẳng bắn ra.

Lâm Thất Dạ đứng tại chỗ, bóng tối trong mắt càng thêm sâu thẳm, ngón tay khẽ vẽ một đường trong không khí!

Xoảng——!

Trên không trung, hai thanh đao xuất hiện!

Lưỡi dao màu xanh nhạt cắt ngang những bông tuyết trong suốt, thân dao phản chiếu rõ ràng bóng dáng của bốn người Bộ Cạp, chúng xoay nửa vòng trên không trung, bay về phía Bộ Cạp số bốn gần Lâm Thất Dạ nhất!

Phạm vi Thần Khư tối tăm của Lâm Thất Dạ chỉ có 20 mét, nghĩa là hắn chỉ có thể điều khiển Dao Tinh Thần rời khỏi tay trong phạm vi 20 mét này, khoảng cách này không dài nhưng cũng không ngắn.

Bộ Cạp số bốn thấy hai thanh Dao Tinh Thần bay về phía mình, dứt khoát ném khẩu súng trong tay, cúi xuống rút hai con dao găm từ bên ngoài đùi.

Đoàng——!

Những người của Bộ Cạp quả thực là đã trải qua trăm trận chiến, con dao găm của Bộ Cạp số bốn đỡ vững một thanh Dao Tinh Thần tấn công, ngay sau đó lặn một vòng, lại tránh được một thanh dao khác tấn công.

Hắn cười lạnh một tiếng, vung tay ném một con dao găm trong tay, bay thẳng vào mặt Lâm Thất Dạ.

Thân hình Lâm Thất Dạ như ma quỷ, vừa né tránh những viên đạn trên không trung, vừa nhẹ nhàng móc tay, con dao găm bay trên không trung đột nhiên bị nhúng chìm vào bóng tối, sau đó bay ngược ra với tốc độ nhanh hơn!

Đồng thời, hai thanh Dao Tinh Thần mà Bộ Cạp số bốn vừa đỡ cũng đồng thời quay đầu lại!

Ba dao hợp vây!

Đồng tử của Bộ Cạp số bốn đột nhiên co lại, đột ngột vung một con dao găm khác ra đỡ một đao nhưng ngay sau đó một thanh Dao Tinh Thần liền bay tới từ phía sau, dễ dàng đâm xuyên qua ngực hắn!

Chương 185 - Con chó ghẻ

Bộ Cạp số bốn rên lên một tiếng, ngửa mặt ngã xuống đất.

Mặc dù dùng hai thanh Dao Tinh Thần giết chết một người trong chớp mắt nhưng tình cảnh hiện tại của Lâm Thất Dạ vẫn rất nguy hiểm, ba người còn lại dường như đã nhận ra rằng vũ khí nóng không thể gây ra mối đe dọa hiệu quả đối với Lâm Thất Dạ, dứt khoát trực tiếp áp sát, vật lộn với Lâm Thất Dạ.

Bộ Cạp số năm và Bộ Cạp số sáu cầm ngược dao găm, vật lộn với Lâm Thất Dạ tay không ở cự ly gần, mũi dao, thân dao, nắm đấm, khuỷu tay, đầu gối, vai... Mỗi khớp xương của chúng lúc này đều biến thành vũ khí khủng khiếp!

Chúng là những lính đánh thuê từng trải, chiến đấu cận chiến đương nhiên là sở trường, ra tay tàn nhẫn, chiêu nào cũng chí mạng!

Lâm Thất Dạ tay không, đồng thời chống đỡ những đòn tấn công như mưa bão của hai người, liên tục lùi bước.

Mặc dù khả năng chiến đấu cận chiến của Lâm Thất Dạ không tệ nhưng dù sao cũng chỉ học được nửa năm, lúc này đối mặt với hai tên lính đánh thuê lăn lộn trong sinh tử, quả thực rất khó khăn.

Nếu không có tốc độ của Vũ giả bóng đêm, sức mạnh gia tăng và thị giác động khủng khiếp do Thần Vực Phàm Trần mang lại thì hẳn đã sớm không chống đỡ nổi.

Ngay lúc này, hai thanh Dao Tinh Thần bay trở lại tay Lâm Thất Dạ.

Hai đao trong tay, khí thế của Lâm Thất Dạ lập tức khác hẳn, hai thanh Đao Tinh Thần trong tay lật tung, bóng đao mờ hồ, dễ dàng đỡ được đòn tấn công của Bọ Cạp số năm và Bọ Cạp số sáu, thậm chí còn lần át hai người.

Kể từ khi tìm thấy con đường của riêng mình, Lâm Thất Dạ đã bỏ rất nhiều công sức vào Nhị Đao Lưu, sự thật chứng minh rằng, thiên phú của hắn về phương diện này thực sự không tệ, hiện tại trong trại huấn luyện chỉ tính riêng về chiến đấu bằng vũ khí lạnh, mặc dù vẫn chưa bằng được những cao thủ hàng đầu xuất thân từ các gia tộc chuyên về võ thuật nhưng cũng không chênh lệch quá nhiều.

Lâm Thất Dạ rung thân đao, đẩy lùi Bọ Cạp số năm và Bọ Cạp số sáu, lập tức lại có hai người từ phía sau bao vây, vật lộn với Lâm Thất Dạ.

Tính đến thời điểm này, đội Bọ Cạp gồm chín người này, tổng cộng chỉ chết bốn người, hai người chết trong tay Lãnh Huyền, hai người chết trong tay Lâm Thất Dạ, trong số năm người còn lại vẫn còn một người chưa lộ diện nhưng chỉ riêng bốn người Bọ Cạp số hai, Bọ Cạp số năm, Bọ Cạp số sáu, Bọ Cạp số bảy tấn công luân phiên, đã có thể quán chặt lấy Lâm Thất Dạ.

Lâm Thất Dạ coi như đã nhận ra, chúng muốn dựa vào số đông, từ từ tiêu hao thể lực của hắn nhưng rất tiếc... chúng nhất định sẽ phải thất vọng.

Dưới sự gia tăng của Vũ giả bóng đêm, một mình Lâm Thất Dạ có thể tiêu diệt bốn người chúng!

Bây giờ yếu tố không chắc chắn duy nhất, chính là người cuối cùng vẫn chưa xuất hiện, cũng chính là Bọ Cạp số một.

Ngay khi Lâm Thất Dạ đơn đấu với đội Bọ Cạp, không ai để ý, một đoàn bóng sáng mờ ảo lặng lẽ trôi qua chiến trường

tuyệt, rơi vào cầu thang của tòa nhà thấp tầng.

Bóng sáng tan đi, bóng dáng một người đàn ông trung niên hiện ra.

Hắn đứng bên cửa sổ cầu thang, cúi đầu chầm một điều thuốc, quan sát chiến trường xa xa, cười khẩy một tiếng.

“Một lũ ngu ngốc... Chỉ với trình độ này, cũng xứng làm tin đồ của tiểu thư [Xà Nữ] sao? Thật mất mặt.”

Hắn hít sâu một hơi, nhả ra một vòng khói, sau đó gõ gõ tàn thuốc: “Muốn chế ngự tên đó, chỉ cần bắt lấy người phụ nữ và đưa trẻ là được, chuyện đơn giản như vậy, vậy mà còn chết nhiều người như vậy... hừ.”

Hắn ném điều thuốc trong tay xuống đất, giẫm mạnh một cái, hai tay rút túi, quay người bước lên cầu thang cũ nát.

Hắn, là [Tin đồ] hàng thứ mười sáu, Lữ Lương, cường giả cảnh “Xuyên”, chỉ còn nửa bước nữa là có thể bước vào cảnh “Hải.”

Hắn rất mạnh nhưng hắn rất thận trọng.

Từ một kẻ vô danh tiểu tốt từng bước đi đến ngày hôm nay, hắn dựa vào không phải là võ lực, mà là mưu kế và sự thận trọng, có thể không chiến đấu trực diện thì hắn tuyệt đối không ra tay, cho dù kẻ địch chỉ là một thiếu niên cảnh “Trì.”

Một đại diện song thần bí ẩn khó lường và hai người bình thường không có sức trời gà, Lữ Lương biết phải lựa chọn thế nào.

Sự thật chứng minh, trên đời này, thận trọng một chút sẽ không bao giờ sai, những năm qua, những kẻ mà hắn quen biết, những kẻ từng dựa vào sức mạnh của bản thân mà coi thường tất cả, những cái gọi là “Cường giả”, cỏ trên mộ đã cao nửa người.

Chỉ có hấn, vẫn sống tốt đến cuối cùng, trở thành [Tín đồ] hàng thứ mười sáu.

Lữ Lương từng bước từng bước bước lên cầu thang, trong đầu dường như đã hiện ra cảnh hấn bắt được người thân của tên nhóc đó, hấn sẽ quỳ xuống trước mặt mình như thế nào, cầu xin hấn tha cho họ một con đường sống...

Hấn thích nhất chính là loại trò hề này!

Khóe miệng hấn dần nhếch lên, chỉ còn một tầng nữa là đến nơi, hấn khẽ sững người, đột nhiên dừng bước.

Trên bậc thang trước mắt, không biết từ lúc nào, có một con chó ghẻ đen thui nhỏ xíu đang nằm.

Con chó ghẻ nhỏ nhìn thấy Lữ Lương, lười biếng há miệng ngáp một cái.

Lữ Lương hơi nhướng mày, quan sát kỹ con chó ghẻ này một lúc, rồi bật cười ha ha.

“Con chó này, xấu thật...”

Chương 186 - Máu sôi trào

Cạch cạch cạch——!

Dao như điện chớp, liên tiếp va chạm với vài con dao găm, tạo ra những tia lửa chói mắt.

Thân hình Lâm Thất Dạ nhẹ nhàng di chuyển trên tuyết, bước chân đạp lên tuyết đọng mà không để lại dấu vết nào, hần như một bóng ma, linh hoạt và kỳ lạ.

Dao Tinh Thần quét ngang, đẩy lùi đòn tấn công liên hoàn của Hồ Cáp năm và Hồ Cáp sáu, Lâm Thất Dạ cầm dao vạch một nửa vòng tròn tại chỗ, phản thân đỡ chính xác dao găm của Hồ Cáp hai và Hồ Cáp bảy.

Ngay sau đó, trong mắt Lâm Thất Dạ bùng lên tia sáng vàng chói mắt, như có hai lò lửa đang cháy hừng hực, bùng nổ ầm ầm!

Uy lực của Thiên Sứ!

Ngay khoảnh khắc uy lực bùng nổ, Hồ Cáp hai và Hồ Cáp bảy chỉ cảm thấy tinh thần bị nghiền nát từng chút một, hét lên thảm thiết, đồng thời lao đảo ngã về phía sau.

Lâm Thất Dạ dường như đã sớm lường trước được cảnh này, đột nhiên tiến lên một bước, đao quang lóe lên, lưỡi dao nhanh chóng lướt qua cổ hai người, máu bắn tung tóe!

Đây chính là cơ hội giết chóc mà Lâm Thất Dạ vẫn luôn chờ đợi!

Uy lực của Thiên Sứ đã giúp hắn mở ra cục diện, thế cân bằng bốn đầu một bị phá vỡ, Lâm Thất Dạ lại chiến đấu với Hồ Cáp năm và Hồ Cáp sáu, đã nắm chắc phần thắng.

Hổ Cáp năm và Hổ Cáp sáu thấy hai người kia bị Lâm Thất Dạ giết chết bằng thủ đoạn sấm sét, sắc mặt lập tức hiện lên vẻ hoảng sợ, liên tục lùi lại mấy bước!

“Chết tiệt! Chết tiệt!! Hổ Cáp một đầu? Mà đang làm gì? Sao còn không ra tay?!”

Hổ Cáp năm nắm chặt con dao găm, cánh tay hơi run rẩy, không biết là vì sợ hãi hay vì chiến đấu lâu nên hơi mất sức, hấn mở tai nghe của mình ra, hét về phía bên kia.

Nhưng dù hấn có hét thế nào đi chăng nữa, cũng không có chút hồi âm nào.

Sức mạnh tinh thần của Lâm Thất Dạ vẫn luôn chú ý đến mọi động tĩnh xung quanh, cho đến tận bây giờ, người cuối cùng của đội Hổ Cáp vẫn chưa xuất hiện, trong mắt hấn lóe lên một tia lạnh lẽo, tay cầm hai con dao, đứng yên tại chỗ.

Ngay sau đó, một số khẩu súng trên xác chết xung quanh tự động trôi nổi lên, lơ lửng bên cạnh Lâm Thất Dạ, họng súng đen ngòm chĩa thẳng vào Hổ Cáp năm và Hổ Cáp sáu trước mặt.

Cạch——!

Chốt an toàn của khẩu súng tự động mở ra, Lâm Thất Dạ khẽ cong ngón tay, từng luồng lưỡi lửa phun ra!

Đoàng đoàng đoàng... DOC FULL. VN - K h o t r u y ệ n
đ i c h m i ễ n p h í

Lâm Thất Dạ có thể né đạn nhưng Hổ Cáp năm và Hổ Cáp sáu thì không, mặc dù họ đã cố gắng hết sức để tránh quỹ đạo của viên đạn nhưng xung quanh có quá nhiều súng, chỉ trong chốc lát đã biến họ thành cái sàng.

Lại thêm hai bóng người đổ gục trong vũng máu.

Mặc dù kẻ địch trước mặt đã bị giết sạch nhưng Lâm Thất Dạ không hề lơ là, khẩu súng vẫn lơ lửng bên cạnh hắn, ánh mắt hắn cẩn thận quét qua xung quanh, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Ngay sau đó, một người đàn ông cũng mặc bộ đồ nguy trang màu trắng lạng lẽ xuất hiện trong phạm vi dò tìm sức mạnh tinh thần của Lâm Thất Dạ.

Ánh mắt Lâm Thất Dạ dừng lại trên người hắn, đôi mày hơi nhíu lại.

“Người chính là Hồ Cáp một?”

“Đúng vậy.”

Người đàn ông đó dường như không quan tâm đến cái chết của đồng đội, vừa tiến về phía Lâm Thất Dạ, vừa cởi bộ đồ nguy trang trên người, để lộ ra một chiếc áo vest chiến thuật màu đen.

“Người đến muộn rồi.” Lâm Thất Dạ bình tĩnh lên tiếng.

“Muộn sao?” Khóe miệng Hồ Cáp một nở một nụ cười lạnh: “Ta đến đúng lúc lắm chứ.”

Hắn tiện tay ném hết súng trên người sang một bên, rút một con dao gấp từ trong ủng ra, tay kia nâng tấm bảng tên màu bạc trên ngực lên, đưa lên miệng nhẹ nhàng hôn.

“[Máu sôi trào].”

Hắn lẩm bẩm một tiếng, tấm bảng tên màu bạc trong lòng bàn tay rung lên dữ dội, một luồng hơi thở kỳ lạ tỏa ra, máu tươi chảy ra như một dòng sông đỏ thẫm, từ mấy xác chết xung quanh trôi ra, thấm vào tấm bảng tên.

“Cầm Vật?” Lòng mày Lâm Thất Dạ nhíu lại.

“[Máu sôi trào], Cẩm Khư thứ tự 209, trong thời gian ngắn hấp thụ máu của tất cả sinh vật đã chết trong phạm vi, lấy được sức mạnh lúc còn sống của chúng và chồng lên nhau... Đây là bảo bối ta đào được từ trong rừng mưa, mấy tên ngốc kia đều không biết ta có thứ này.”

Hồ Cáp một cười lạnh, đâm tám bảng tên đã nhuộm máu vào lòng bàn tay mình, gân xanh khắp người nổi lên, đôi mắt đều hiện lên một tia máu, thân thể tràn đầy sức mạnh hoang dã suýt nữa làm rách nát chiếc áo vest chiến thuật màu đen.

“Ta chưa bao giờ nghĩ có thể dựa vào mấy tên phế vật này để đánh bại một người đại diện của song thần, tác dụng duy nhất của chúng khi đến đây, chỉ là trở thành vật tế của ta...”

Trước đây chúng cũng đều là lính đánh thuê từng trải trăm trận, khí huyết vô cùng dồi dào, tám người cộng lại, đủ để sức chiến đấu của ta đạt đến đỉnh cao của cảnh giới ‘Trì’, thậm chí đột phá đến cảnh giới ‘Xuyên’!

Chỉ cần giết được người, ta có thể có một chỗ đứng trong [Tin đồ]!”

Hồ Cáp một cầm ngược con dao gấp, bãi xuất nhất tư thế chiến đấu tiêu chuẩn, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào Lâm Thất Dạ, trong ánh mắt hiện lên một tia điên cuồng.

Sức mạnh tinh thần của Lâm Thất Dạ có thể cảm nhận rõ ràng sức mạnh cuộn cuộn trên người Hồ Cáp một, lông mày hơi nhíu lại, mấy khẩu súng phía sau lại nổ.

Chương 187 - Máu sôi trào

Đoàng đoàng đoàng...

Ngay khi viên đạn ra khỏi nòng, hai chân Hồ Cáp một liên đạp mạnh xuống đất, cả người như một mũi tên rời khỏi dây cung bay sát mặt đất, chiếc áo vest chiến thuật màu đen để lại một vết mờ trên tuyết, phá vỡ vòng vây của những viên đạn lao về phía Lâm Thất Dạ!

Kỹ thuật bắn súng của Lâm Thất Dạ vốn đã cảm động, tốc độ của Hồ Cáp một lại nhanh đến kinh người, sau một loạt phát súng liên tiếp, không một viên đạn nào bắn trúng Hồ Cáp một, hắn mặt đen lại, vung tay ném mấy khẩu súng sang một bên.

Hai con dao Tinh Thần trong tay, bóng dáng Lâm Thất Dạ cũng nhanh chóng lóe lên nhưng so với Hồ Cáp một lúc này, lại chậm hơn một chút!

Hai bóng người trong tuyết nhanh chóng va chạm!

Cạch——!!

Dao và dao va chạm nhau không chút hoa mỹ, luồng khí dâng lên trực tiếp làm tan biến những bông tuyết trên không trung, Lâm Thất Dạ chỉ cảm thấy cánh tay tê dại, cơ thể lão đảo lùi lại mấy bước.

Về sức mạnh, Hồ Cáp một vẫn hơn hắn!

Ánh mắt Lâm Thất Dạ càng thêm ngưng trọng, cho đến tận bây giờ, Hồ Cáp một là kẻ địch có thể hoàn toàn áp chế hắn về tốc độ và sức mạnh mà hắn từng gặp!

[Vũ giả bóng đêm] có thể tăng tốc độ và sức mạnh cho Lâm Thất Dạ gấp năm lần là thật nhưng dưới sự gia trì của [Máu sôi trào], Hồ Cáp một lại trực tiếp dung hợp thuộc tính của tám linh đánh thuê khác!

Trong một số môi trường nhất định, sức chiến đấu mà [Máu sôi trào] mang lại sẽ vượt xa thứ hạng của chính nó, từ cấp độ nguy hiểm nhảy vọt lên cấp độ nguy hiểm cao, Hồ Cáp một hiện tại rõ ràng đang ở trong tình huống này.

Chỉ tính riêng về thuộc tính chiến đấu cơ bản, Hồ Cáp một đã đột phá cảnh giới “Tri”, đạt đến cảnh giới “Xuyên”, có thể áp chế Lâm Thất Dạ cũng không có gì lạ.

Cạch cạch cạch——!

Hồ Cáp một máu sôi trào giống như một cỗ máy chiến đấu điên cuồng, chỉ bằng một con dao gấp trong tay, đã liên tục đánh lui Lâm Thất Dạ, sau khi hất văng hai con dao Tinh Thần, hắn đột nhiên đá một cước, trực tiếp đá Lâm Thất Dạ bay xa hơn mười mét!

Cơ thể Lâm Thất Dạ kéo ra một vết dài trên tuyết, cuối cùng đâm vào một bức tường phía sau, phun ra một ngụm máu, mới dừng lại.

“Khụ khụ khụ...”

Lâm Thất Dạ ho khan đứng dậy, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Hồ Cáp một, Hồ Cáp một tay cầm dao gấp, từng bước tiến lại gần Lâm Thất Dạ, đầu lưỡi liếm môi, nở một nụ cười khát máu.

Ngay khi Lâm Thất Dạ chuẩn bị có động thái, tiếng chuông điện thoại trong treo vang lên.

“Trên đỉnh núi bên kia biển kia có một nhóm yêu tinh xanh
~~ Chúng hoạt bát và thông minh”

Lâm Thất Dạ sững sốt, lấy điện thoại ra khỏi túi...

Người gọi: Dì.

Chương 188 - Ta Học Trảm Thần

” “Dì...” Lâm Thất Dạ nhìn thấy tên người gọi hiện lên trên màn hình, cơ thể khẽ run lên.

Ngay sau đó, một cú đá roi cực kỳ mạnh mẽ quất tới trước mặt hắn!

Lâm Thất Dạ nhanh như chớp cúi người xuống, tránh được cú đá này, ngược lại tung ra một cú quét chân, đập mạnh vào mắt cá chân của Hồ Cáp Nhất...

Hồ Cáp Nhất chỉ khẽ lắc người, vững như Thái Sơn.

“Cứng thật!” Lâm Thất Dạ thầm chửi một tiếng, con dao Tinh Thần trong tay đột nhiên chặn lại con dao gập nhưng sức mạnh khủng khiếp truyền đến từ lưỡi dao vẫn trực tiếp hất hắn bay ra ngoài!

Vất vả lắm mới đứng vững trong tuyết nhưng điện thoại lại bị rung văng ra khỏi tay, rơi xuống bãi tuyết bên cạnh.

“Oh~ chú lùn xanh dễ thương~~ oh~ chú lùn xanh dễ thương~~”

Hồ Cáp Nhất liếc nhìn chiếc điện thoại trong tuyết, cười lạnh nói:

“Điện thoại của người nhà à? Là người phụ nữ đó sao? Hay là đứa trẻ đó?”

Lâm Thất Dạ từ từ đứng dậy, lau vết máu trên khóe miệng, đôi mắt đen láy hiện lên sát khí lạnh lẽo.

Hồ Cáp Nhất không hề sợ ánh mắt của Lâm Thất Dạ, nhún vai, tiếp tục nói:

“Đúng rồi... Hôm nay là đêm giao thừa, chắc là muốn hỏi thăm tình hình của cậu bên ngoài thế nào? Có chuẩn bị bữa tối tất niên không? Sau đó nói với cậu rằng mọi người đều bình an...”

He he...”

Hồ Cáp Nhất chưa dứt lời, bóng dáng của Lâm Thất Dạ đã lướt qua bãi tuyết mênh mông, bóng dao đan xen trong tay hắn như cánh bướm bung nở, lưỡi dao màu xanh nhạt nhắm thẳng vào cổ hắn!

Hồ Cáp Nhất liên tục đỡ được mấy nhát dao của Lâm Thất Dạ, gầm lên một tiếng, khí huyết mạnh mẽ tuôn ra, sức mạnh lại tăng lên gấp bội, hất bay Lâm Thất Dạ!

Bóng dáng Lâm Thất Dạ linh hoạt điều chỉnh góc độ trên không trung, nặng nề rơi xuống đất, cắm một con dao vào tuyết để giữ vững thân hình.

Trên thực tế, dưới thị lực động tuyệt vời của Lâm Thất Dạ, chênh lệch tốc độ của hai người không phải là không thể bù đắp nhưng chênh lệch sức mạnh quá lớn luôn khiến Lâm Thất Dạ bị áp đảo.

Tiếp tục như vậy, không thể đánh bại Hồ Cáp Nhất được, nhất định phải có cách khác...

Lâm Thất Dạ nhìn chăm chăm vào Hồ Cáp Nhất, suy nghĩ như điên.

“Thật là một gia đình ám áp...” Hồ Cáp Nhất cầm con dao gập, thông thả đi về phía Lâm Thất Dạ: “Tôi đoán, họ chắc chắn không biết cậu đang làm gì, không biết cậu ở gần trong gang tấc nhưng lại xa vời vợi...”

Họ đắm chìm trong niềm vui năm mới, làm sao có thể nghĩ đến việc cậu đang ở gần họ như vậy, liệu chết chiến đấu?

À, đúng rồi...

Sau khi giết cậu, treo đầu cậu bên ngoài ban công nhà họ, khi tiếng chuông năm mới vang lên, họ nhìn thấy chắc chắn sẽ giật mình nhỉ?”

Nụ cười của Hồ Cáp Nhất càng trở nên dữ tợn!

Lâm Thất Dạ nắm chặt cán dao, hấn cổ nén khí huyết cuộn cuộn trong ngực, lão đảo đứng dậy từ trong tuyết, bóng tối xung quanh ập hiện...

Trước đó chiến đấu với đội Hồ Cáp lâu như vậy, thời gian duy trì của Chí Ám Thần Khư đã sắp hết, tinh thần lực của hắn cũng đã gần đến giới hạn, nếu không thể giải quyết trận chiến trong thời gian ngắn, hắn chắc chắn sẽ chết!

“Bên kia núi bên kia biển có một nhóm chú lùn xanh...”

Tiếng chuông vui vẻ vẫn vang vọng trong tuyết, đây đã là vòng nhạc thứ hai, người dì bên kia điện thoại dường như vẫn chưa có ý định cúp máy.

Lâm Thất Dạ hít một hơi thật sâu, bóng tối trong mắt lại hiện lên, Chí Ám Thần Khư xung quanh cũng ổn định trở lại.

Tụng——!

Hắn đột ngột rút con dao Tinh Thần cắm trong tuyết ra, hai con dao chĩa xiên xuống đất, thân hình như điện xẹt lao đến gần Hồ Cáp Nhất!

“Cường nỗ chi tận.” Hồ Cáp Nhất cười khẩy, một lần nữa bả ra tư thế chiến đấu.

Bóng dáng Lâm Thất Dạ nhanh chóng tiến đến gần Hồ Cáp Nhất, ngay khi cơ thể hai người sắp va chạm vào nhau, Lâm

Thất Dạ đột nhiên bước một bước, giẫm sâu vào tuyết.

Rầm——!

Dưới tác dụng của Chí Âm Thần Khử, tuyết dưới chân hai người đột nhiên bùng nổ, giống như có một quả bom được chôn trong tuyết, trực tiếp nổ tung một đám tuyết trắng xóa!

Những bông tuyết rơi lả tả bỗng che mờ đôi mắt của Hồ Cáp Nhất, hấn cau mày, dựa vào kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm, cơ thể nhanh chóng phản ứng!

Keng——!

Con dao gập không chút do dự vung ra, thành công đỡ được một nhát dao từ bên hông của Lâm Thất Dạ, Hồ Cáp Nhất thấy thân hình Lâm Thất Dạ lộ ra, khoe miệng nở nụ cười “Tôi đã sớm biết cậu sẽ chơi như vậy.”

Nhưng ngay sau đó, hấn không cười nổi nữa.

Trong những bông tuyết rơi lả tả, Lâm Thất Dạ chém một nhát vào con dao gập của Hồ Cáp Nhất, còn tay kia... trông không.

Con dao thứ hai đâu?

Ý nghĩ này lóe lên trong đầu Hồ Cáp Nhất, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt ập đến, hấn đang định có động thái thì trong mắt Lâm Thất Dạ lại bùng lên ánh sáng vàng rực rỡ!

Uy lực của Thiên sứ vượt qua hư không, trực tiếp rót vào đầu óc Hồ Cáp Nhất, khiến tinh thần hấn đảo lộn, làm cho động tác của hấn dừng lại một giây.

Lâm Thất Dạ đã cạn kiệt tinh thần lực, hấn rên lên một tiếng, mặt như tờ giấy, ngửa mặt ngã ra sau.

Cùng lúc đó, tay trái hấn khẽ vẫy một cái...

Con dao Tinh Thần của Triệu Không Thành chém tan những bông tuyết rơi lả tả, không tiếng động đâm vào gáy Hồ Cáp Nhất, nhẹ nhàng chém đứt một cái đầu...

Máu phun ra như suối!

Lâm Thất Dạ loạng choạng ngã xuống tuyết, con dao của Triệu Không Thành rơi xuống bên cạnh hắn, thân dao phản chiếu rõ khuôn mặt hắn và khóe miệng hơi nhếch lên.

Chương 189 - Ta Học Trảm Thần

“Thắng rồi...” Lâm Thất Dạ nhìn Hồ Cáp Nhất đã chết hằn, ngửa mặt nằm trong tuyết, thở hỗn hển.

Tinh thần lực của hắn đã cạn kiệt.

Lần phản công tuyệt vọng này với Hồ Cáp Nhất thực sự quá mạo hiểm, nếu Lâm Thất Dạ tính sai một bước, đi sai một bước thì sẽ là kết cục vạn kiếp bất phục.

May mắn thay, hắn đã thắng.

“Oh ~ những chú lùn xanh đáng yêu ~~ oh ~ những chú lùn xanh đáng yêu ~~ “

Tiếng chuông điện thoại im ắng bấy lâu lại vang lên, Lâm Thất Dạ miễn cưỡng đứng dậy, dùng thân đao chống đỡ cơ thể, loạng choạng đi đến chỗ tuyết, nhặt chiếc điện thoại trên mặt đất.

Sau đó đưa tay sờ lên xác Hồ Cáp Nhất một lúc, tháo tấm bảng tên màu bạc, bỏ vào túi.

“Alo, dì.”

“Con này! Gọi điện mãi không nghe! Con đang làm gì vậy? Hả? Có phải ở ngoài lâu quá, không cần đi nữa không?”

Một loạt giọng nói quen thuộc truyền đến từ đầu dây bên kia, giọng điệu đầy lo lắng.

Khóe miệng Lâm Thất Dạ hơi nhếch lên, hắn kéo con dao nhuộm máu, lão đảo đi qua từng xác chết, mỗi bước chân rơi xuống tuyết đều là một dấu chân đỏ tươi.

“Dì, cháu vừa trò chuyện với đồng đội, không thấy điện thoại.” Hấn nhẹ giọng nói.

“Con này... Tết nhất đến nơi rồi, không chủ động gọi điện về nhà à?”

“Cháu định tối gọi...”

“Định, định... Hừ.” Dì dừng lại một chút, giọng nói dần dịu lại: “Con ở trong quân đội thế nào? Có ổn không?”

Lâm Thất Dạ lau vết máu trên mặt, đi đến góc hành lang, từ cửa sổ nhìn ra tòa nhà thấp tầng kia, từ đây, hắn có thể nhìn rõ dì đang gọi điện trên ban công.

Hắn cầm điện thoại, tay hơi run, một lúc sau, hắn mới nhẹ nhàng mở lời:

“Ổn lắm, cháu đều ổn.”

“Sắp Tết rồi, trong quân đội của các con có ăn Tết không?”

“Có, đội trưởng của chúng cháu đang chuẩn bị rồi, cháu về là có thể ăn.”

“Về ư? Con ở ngoài à?”

“... Không, ý cháu là, chúng cháu về nhà ăn.”

“Ồ...” Giọng dì dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: “Vậy, vậy con ăn nhiều vào...”

Lâm Thất Dạ dường như nhận ra tâm trạng của dì không ổn, chủ động mở lời:

“Dì, năm nay cháu không về nhà, dì phải làm bữa cơm tất niên thịnh soạn nhé.”

“Chắc chắn rồi, cháu yên tâm, dì đang hầm cá trong nồi này, thơm lắm, lát nữa còn có thịt lợn nữa, chỉ là... cháu không về nhà, chúng dì chưa chắc đã ăn hết được.”

“A Trấn đang tuổi ăn tuổi lớn, dì phải cho nó ăn nhiều một chút.”

“Ừm, đúng rồi, cháu có muốn nói chuyện với em trai cháu không?”

“Được ạ.”

Trên ban công, dì lặng lẽ lau nước mắt, quay người vào nhà, đưa điện thoại cho Dương Trấn.

“Alo, anh.”

“A Trấn, lúc anh không ở nhà, em không vụng về chứ?”

“Tất nhiên là không rồi, anh, sao anh lại hỏi vậy?”

“... Không, anh chỉ thuận miệng hỏi thôi.”

“Anh, cuộc sống của anh thế nào?”

“Tốt lắm, em yên tâm.”

“Nếu mệt quá thì về cũng không sao, trời sập xuống thì vẫn có người cao chống đỡ.”

Lâm Thất Dạ im lặng một lúc, ừ một tiếng.

Hai anh em cứ cầm điện thoại như vậy, một lúc lâu sau, không ai mở lời nói chuyện...

“Này, con này, lâu không gặp anh trai, xa lạ thế à?” Thấy hai người không nói gì, dì đành trực tiếp cầm điện thoại,

“Tiểu Thất à, không nói chuyện với con nữa, cá trong nồi của dì chín rồi, dì phải đi lấy ra trước đây.”

“Vâng, dì.”

“Ừm...”

“Dì.”

“Hà?”

Lâm Thất Dạ đứng ở góc hành lang, nhìn chăm chú vào bóng dáng bận rộn kia, một lúc lâu sau, hần mỉm cười mở lời:

“Chúc mừng năm mới.”

“Ừm, chúc mừng năm mới.”

Tuyết rơi càng lúc càng nhỏ.

Trời càng lúc càng tối.

Trên nóc tòa nhà bên cạnh căn nhà thấp tầng, Lâm Thất Dạ ngồi im lặng, bên cạnh đặt hai chiếc hộp đen, trông như một bức tượng đá, lâu lắm không nhúc nhích.

Thành phố như mặt biển trải dài đến tận chân trời, càng lúc càng xa, càng lúc càng tối, nơi giao nhau giữa mặt đất và bầu trời, một vệt hoàng hôn chiếu xiên, viền vàng cho những tòa nhà cao thấp.

Ánh sáng hoàng hôn chiếu thẳng vào người Lâm Thất Dạ, kéo dài bóng lưng cậu...

Đôi mắt sâu thẳm ẩn chứa chút ánh nắng khẽ, nhìn về phía gia đình bận rộn kia ở đằng xa, khóe miệng cậu nở một nụ cười, gió nhẹ thổi qua mái tóc đen của cậu, trong không khí thoang thoảng mùi thơm của thức ăn.

Không biết qua bao lâu, một người đàn ông từ từ đi đến bên cạnh cậu, nhìn về phía gia đình kia, một lúc lâu sau, chậm rãi lên tiếng:

“Hối hận không?”

Dưới ánh hoàng hôn, Lâm Thất Dạ khẽ lắc đầu: “Không hối hận.”

“Trong thời gian ngắn, cậu không thể quay về được, cậu càng về thường xuyên, càng có nhiều người chú ý đến nơi này.” Lãnh Huyền ngồi xuống bên cạnh cậu, nói.

“Tôi biết.”

“Thực ra, hôm nay cho dù cậu không đến, họ cũng sẽ không sao.”

Lâm Thất Dạ quay đầu, nhìn Lãnh Huyền với vẻ nghi hoặc.

“Cậu tưởng, cái gọi là bảo vệ gia đình cậu của đội trưởng chỉ là nói suông thôi sao?” Khóe miệng Lãnh Huyền khẽ nhếch lên, anh ta đưa tay chỉ về phía căn nhà thấp tầng xa xa,

“Hôm đó, khi đội trưởng dẫn phó đội đến nhà cậu để tặng vật liệu, đã dán một Cẩm Vật tên là [Vô Ương] trước cửa nhà cậu, Cẩm Vật này giống như một tờ giấy trong suốt, có thể mở ra một Cẩm Khu nhỏ.

Một khi kẻ có ý đồ xấu cố gắng phá vỡ phạm vi bảo vệ của [Vô Ương], nó sẽ kích hoạt, truyền tổng tất cả sinh vật đã được đánh dấu trong nhà đến một điểm đánh dấu khác, tức là tầng hầm của Hòa Bình Sự Vụ Sở, để bảo vệ an toàn cho họ.”

Lâm Thất Dạ sửng sốt, cậu chưa từng nghe Trần Mục Dã nhắc đến sự tồn tại của [Vô Ương], càng không biết dì và Dương Căn từ bao giờ đã được Cẩm Vật bảo vệ.

Chương 190 - Ta Học Trảm Thần

“[Vô Ương]...” Lâm Thất Dạ lẩm bầm.

“Giống như [Vô Giới Không Vực], là một trong số ít Cẩm Khư nhân tạo của người canh gác nhưng thứ này không hề rẻ, ngay cả trong nội bộ người canh gác, cũng không có nhiều người có thể sử dụng thứ này.” Nói đến đây, Lãnh Huyền như nhớ ra điều gì, giọng nói dần dịu lại,

“Nhưng, đội 136 chúng ta, về cơ bản gia đình của mỗi người đều được thứ này bảo vệ.”

Lâm Thất Dạ ngơ ngác hỏi: “Tại sao?”

Lãnh Huyền nhìn cậu đầy ẩn ý: “Cậu có nghĩ... tại sao đội trưởng lại nghèo như vậy không?”

Cơ thể Lâm Thất Dạ khẽ run lên, rất nhanh đã nghĩ ra điều gì, ngẩng người nhìn về phía xa.

Lãnh Huyền vỗ vai cậu, đeo hộp súng lên lưng, quay người đi xuống cầu thang, giọng nói theo gió thoảng đến bên tai Lâm Thất Dạ.

“Đi thôi, cậu không ăn được bữa cơm tất niên ở nhà này nhưng một ngôi nhà khác... sẽ luôn chào đón cậu.”

Lâm Thất Dạ nhìn sâu về phía nhà mình, ở đó, dì đang bung từng đĩa thức ăn nóng hổi mới ra lò, đặt lên chiếc bàn gỗ nhỏ, Dương Cẩm ngồi bên cạnh, mày nở nụ cười.

Một lúc sau, cậu bắt lực cười cười, đứng dậy đi về phía cầu thang.

Ngay lúc này, một con chó ghẻ đen thui nhỏ xíu khục khặc xuất hiện trước mặt cậu, chạy nhanh đến, dùng đầu cọ vào mắt cá chân Lâm Thất Dạ.

“Tiểu Hắc Ghẻ?” Lâm Thất Dạ vui mừng cúi xuống, dùng tay nhẹ nhàng xoa đầu nó.

Tiểu Hắc Ghẻ liếm tay Lâm Thất Dạ, ợ một cái.

“Mày ăn gì thế? Còn ợ nữa...” Lâm Thất Dạ cười nói.

Cậu bế Tiểu Hắc Ghẻ lên, đưa xuống tận tầng trệt của căn nhà thấp tầng, đặt lên cầu thang, nhẹ giọng nói:

“Tao phải đi rồi, mày cũng về nhà đi, tối nay, mày có phúc lắm đây...”

Hắn xoa xoa bụng Tiểu Hắc Ghẻ, đứng dậy xách hai cái hộp đen, cuối cùng ngẩng đầu nhìn cánh cửa đóng chặt kia, quay người đi về phía bầu trời u ám.

Hắn giẫm lên tuyết trắng xóa, để lại một hàng dấu chân thẳng tắp, kéo dài đến tận đằng xa...

...

Ting tong——!

Chào mừng quý khách!

Lâm Thất Dạ vừa mở cửa văn phòng, một mùi thơm nức mũi của thức ăn đã xộc vào, mỡ và nguyên liệu tiếp xúc với nhau phát ra tiếng xèo xèo nhẹ, theo chuyển động của nồi, phát ra tiếng lách tách có nhịp điệu.

Âm thanh an lòng nhất trên đời, không gì hơn thế.

Hồng Anh ngồi bên bàn ăn, đôi mắt nhìn chăm chăm vào nồi ngỗng hầm trên bàn, nuốt nước bọt ừng ực, một đôi tay không an phận lạng lẽ sờ đến đùi ngỗng...

Chát!

Đôi đũa của Ngô Tương Nam nhanh chóng kẹp chặt tay Hồng Anh: “Đội mọi người đông đủ rồi hãy ăn.”

“Tôi... Tôi chỉ ăn một miếng, một miếng thôi!” Hồng Anh cẩn thận giơ một ngón tay lên.

“Không được.”

Hồng Anh cúi đầu, đặt đôi đũa trong tay lên bàn, như một con cá uơn bị rút hết ước mơ, mềm oặt nằm trên bàn.

Đột nhiên, ánh mắt của cô nhìn thấy Lâm Thất Dạ bước vào nhà, đôi mắt lại sáng lên.

“Thất Dạ, cậu không sao chứ?”

“Tôi không sao.” Lâm Thất Dạ lắc đầu: “Người bắn cung đó, đã bắt được chưa?”

Hồng Anh mím môi, nhả mặt lắc đầu: “Chưa, tên đó chạy quá nhanh, ban ngày ban mặt ở trong thành, tôi lại không dám dùng Cẩm Khư để đuổi theo, vẫn để hắn chạy mất...”

Lâm Thất Dạ gật đầu như có điều suy nghĩ: “Không sao, hắn hắn không có ác ý, chỉ là thân phận...”

Thân phận của người bí ẩn đó, Lâm Thất Dạ vẫn luôn để tâm, người biết được vị trí nhà hắn không nhiều, hơn nữa còn biết nơi đó bị đội Bộ Cặp phục kích, nếu không phải người canh gác, vậy thì ai có năng lực lớn như vậy?

“Đội trưởng vẫn đang nấu ăn sao?” Ôn Kỳ Mặc từ tầng hầm đi lên, xoa xoa cái bụng lép kẹp, hỏi.

“Bạn rộn gần hai tiếng rồi, đây còn là trong trường hợp Tiểu Nam phụ giúp bên cạnh, không biết anh ấy định làm bao nhiêu món, tôi sắp chết đói rồi~”

Hồng Anh than thở nói.

Lại qua vài phút, cuối cùng nhà bếp cũng yên tĩnh lại, Trần Mục Dĩ bung một chậu lớn canh cá đi ra, theo sau là Tư Tiểu Nam ôm đầy bát đĩa.

Cuối cùng, mọi người cũng vào bàn.

Một chiếc bàn dài, tám chỗ ngồi, mười sáu món ăn ngon lành.

Trần Mục Dĩ, Ngô Tương Nam, Hồng Anh, Ôn Kỳ Mặc, Lâm Thất Dạ, Tư Tiểu Nam, Lãnh Huyền... còn một chiếc ghế trống không, vốn dĩ, ở đó phải có một người đàn ông tên Triệu Không Thành.

Trần Mục Dĩ từ từ nâng ly rượu trong tay lên, bia màu vàng cam dưới ánh đèn tỏa ra quang sáng khế, ánh mắt anh lướt qua mọi người.

“Một năm qua, người cũ ra đi, người mới gia nhập, đã xảy ra rất nhiều chuyện...”

Nhưng chúng ta một lần nữa đã bảo vệ thành công thành phố này, trọn một năm.

Là đội trưởng đội 136, là người canh gác, tôi thay mặt vô số sinh linh ở thành phố Thương Nam này, cảm ơn mọi người có mặt ở đây.”

Trần Mục Dĩ đứng thẳng người, cúi đầu thật sâu về phía mọi người có mặt, sau đó ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy sự nghiêm túc:

“Hy vọng năm sau vào thời điểm này, những người ngồi ở đây vẫn là chúng ta... không thiếu một ai.

Mọi người,

Chúc mừng năm mới.”

Tất cả mọi người đều đứng dậy khỏi chỗ ngồi của mình, giơ cao ly rượu trong tay, chạm vào nhau, phát ra tiếng leng keng giòn tan, rượu trong các ly khác nhau lẫn tăn, giống như sóng lúa vàng, nổi lên với nhau.

“Chúc mừng năm mới!!”

...

Xoẹt——!

Bốp——!!

Tiếng pháo nổ liên tiếp truyền đến từ xa, những bông hoa rực rỡ từ mọi ngóc ngách của thành phố bay lên, nở rộ trên bầu trời đêm đen, những ngọn lửa nhiều màu sắc lay động trong gió, dần dần tan biến không còn dấu vết.

Chương 191 - Ta Học Trảm Thần

“Anh đẹp trai, xem ra năm nay, chỉ có ba chúng ta đón Tết cùng nhau rồi.”

Bách Lý Phì Phì đưa lon bia trong tay cho Thẩm Thanh Trúc, anh ta ngẩn ngơ nhìn bầu trời rực rỡ, lúc này mới hoàn hồn.

“Giờ làm việc, không uống rượu.” Thẩm Thanh Trúc lắc đầu.

“Uống một chút đi, đến cả Tào Uyên nửa sư nửa tục còn uống, một người làm công ăn lương như cậu còn giả bộ cái gì?” Bách Lý Phì Phì nhếch miệng, chỉ tay lên trần nhà: “Hơn nữa, đội vệ sĩ của tiểu gia đã đến rồi, cho dù cậu say đến bất tỉnh thì ở thành phố Thương Nam này cũng chẳng có ai có thể làm hại tôi.”

“Nhưng mà...”

“Đây là mệnh lệnh của ông chủ!”

“... Được rồi.”

Thẩm Thanh Trúc kéo khoen lon bia, phát ra tiếng bọt khí xì xèo, Tào Uyên cũng cầm bia, bước tới...

Trong nhà nghỉ tình nhân chật chội ẩm ướt, ba chàng trai ngồi bên cửa sổ, ngắm nhìn pháo hoa rực rỡ, chạm ly bia trong tay.

“Chúc mừng năm mới!”

...

Trong hang động ngậm tối tăm.

An Khanh Ngu mặc áo choàng đen ngồi im lặng trên bệ đá, bàn cờ trước mặt đã biến mất, thay vào đó là một chai Sprite đã uống gần hết.

Ánh trăng mờ ảo từ lưới thép trên đầu rơi xuống, chiếu sáng một nửa không gian ngậm, tiếng pháo hoa xa xa truyền đến, vang vọng trong không gian trống trải.

An Khanh Ngu nhìn vầng trăng trên đầu, im lặng hồi lâu, từ từ giơ chai Sprite trong tay lên.

“Chúc mừng năm mới.”

Anh ta lắm bầm.

Trời dần sáng.

Tiếng pháo hoa nổ vang suốt đêm dường như vẫn chưa có ý định dừng lại, tiếng pháo rền vang như giao hưởng, vang vọng trên bầu trời rạng đông.

Kết.

Lâm Thất Dạ đẩy cửa, bước ra khỏi văn phòng, phía sau anh là đại sảnh vốn dùng để “Tư vấn nghiệp vụ”, lúc này đã trở nên hỗn độn, khắp nơi đều là những chai rượu rải rác.

Trên hai chiếc ghế sofa tiếp khách, Ôn Kỳ Mặc và Ngô Tương Nam ngủ say như chết, còn Hồng Anh thì ôm chặt chai rượu cuối cùng, nằm bò trên bàn ăn, vừa lắm bầm nói mớ vừa cười ngây ngô.

Tư Tiểu Nam thì trở về phòng ngủ dưới tầng, ngã đầu xuống giường ngủ, chỉ có Trần Mục Dĩ vẫn như không có chuyện gì, đang rửa bát trong bếp.

Còn Lãnh Huyền... trước khi Lâm Thất Dạ tỉnh dậy, đã không biết đi đâu mất.

Lâm Thất Dạ xoa xoa thái dương, là một học sinh trung học mới trưởng thành, tử lượng của anh ta có vẻ rất tốt, mặc dù tối qua uống nhiều như vậy với đám điên này nhưng hôm nay tỉnh dậy vẫn còn khá tỉnh táo.

Anh ta đi đến cửa văn phòng, nhìn con phố Hòa Bình yên tĩnh, hít sâu vài hơi không khí trong lành.

Hôm nay là mừng một Tết, không khí dường như tràn ngập hương vị lễ hội, tiếng pháo nổ liên hồi ở xa xa, nhìn lại con phố dán đầy câu đối và chữ “Phúc”, khắp nơi đều tràn ngập không khí Tết.

Lâm Thất Dạ với tay lấy chổi sau cửa, bắt đầu quét tuyết.

Quét một lúc, anh ta hơi nhúm mày.

Kỳ nghỉ của trại huấn luyện lần này không dài, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì ngày mai, tức là mừng hai Tết, sẽ là ngày cuối cùng của kỳ nghỉ nhưng cho đến bây giờ, những kẻ địch ẩn núp trong bóng tối dường như vẫn chưa có động thái gì lớn.

Mặc dù anh ta cũng đã gặp phải một vài cuộc tấn công nhưng phần lớn đều có thể tự mình giải quyết nhưng nếu nói rằng trong số những kẻ tấn công lần này, không có một kẻ địch nào có cảnh giới cao thì Lâm Thất Dạ chắc chắn không tin.

Hơn nữa, người đại diện bí ẩn của Medusa, tức là [Xà nữ] của giáo hội Cổ Thần, cho đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện.

Có phải các giáo quan đã âm thầm tiêu diệt chúng, hay chúng đều chạy đến chỗ Bách Lý Phì Phì rồi? Hay là... chúng vẫn đang chờ thời cơ?

Anh ta tin rằng trong nhiều ngày qua, các giáo quan chắc chắn đã có hành động nhưng tình hình hiện tại đã phát triển đến mức nào thì anh ta vẫn không biết gì.

Thành phố Thương Nam chắc chắn đã trở thành tâm bão, còn Lâm Thất Dạ là tâm điểm của cơn bão này nhưng ngược lại, anh ta lại là người sống bình yên nhất.

Ngay khi Lâm Thất Dạ quét xong mảnh tuyết cuối cùng, chuẩn bị quay người vào nhà thì một tiếng nổ ông minh từ xa vọng lại.

Do lẫn trong nhiều tiếng pháo nổ nên âm thanh này dường như không quá đột ngột, nếu không phải Lâm Thất Dạ tận mắt nhìn thấy làn khói đen bốc lên từ xa thì hẳn anh ta cũng sẽ nghĩ rằng đó chỉ là ảo giác của mình.

Lâm Thất Dạ nheo mắt, nhìn về hướng khói đen bốc lên.

“Đó là...”

...

Ầm——!

Ầm——!!

Ầm——!!!

Liên tiếp nhiều quả cầu lửa nổ tung trong nhà trọ, khiến tòa nhà cổ kính này bị nổ tan hoang, trong làn khói đen cuộn cuộn, ba bóng người nhảy xuống từ cửa sổ tầng hai.

Trong đó có hai bóng người vững vàng đáp xuống đất, chỉ có một tên béo ú ngã phịch xuống đất, sau đó xoa xoa hông, vừa nhảy vừa chạy ra ngoài.

“Hai người... hai người không cần chạy nhanh như vậy, đợi tôi với!”

Trên mặt Bách Lý Phì Phì vẫn còn chút ửng hồng vì say rượu, há miệng hét lớn.

Thẩm Thanh Trúc cau mày, đưa tay nắm chặt trong hư không, tức khắc hút hết không khí trong một số phòng ở tầng

hai cửa nhà trọ, ngọn lửa đang cháy bùng chốc biến mất không còn dấu vết.

Sau đó, đầu ngón tay chỉ một cái, viên đạn không khí nén liền bắn tung những mảnh kính vỡ đang bắn tung tóe trên không trung, bảo vệ an toàn cho Bách Lý Phì Phì.

Tào Uyên nghiêng răng, vác Bách Lý Phì Phì lên vai, khó khăn chạy về phía bên kia ngõ.

Chương 192 - Ta Học Trảm Thần

“Đã bảo tối qua mày uống ít thôi, hôm nay quân địch đánh tới, mày còn chưa tỉnh rượu!” Tào Uyên lạnh lùng nói.

Bách Lý Phì Phì ợ một cái, cười hì hì nói: “Hai vị ái khanh đừng hoảng sợ, tiểu gia ta đã nói rồi, đoàn vệ sĩ của ta vẫn luôn âm thầm bảo vệ ta, sẽ không có chuyện gì đâu... sẽ không đâu, ợ!”

Bách Lý Phì Phì vừa dứt lời, bốn bóng người liền xông ra khỏi nhà trọ, nhanh chóng lướt qua bầu trời, vững vàng đáp xuống trước mặt ba người Tào Uyên.

Tào Uyên đột nhiên dừng bước, công Bách Lý Phì Phì đứng tại chỗ, tay kia sờ vào hộp đen, ánh mắt đầy vẻ nghiêm trọng.

Thẩm Thanh Trúc không nói một lời nào, bước đến trước mặt Bách Lý Phì Phì, đầu ngón tay cuốn lên một cơn gió xoáy, đôi mắt lạnh lùng như băng sơn.

Bầu không khí bỗng chốc đông cứng lại.

Ngay trong bầu không khí căng thẳng như vậy, Bách Lý Phì Phì lại ợ một cái, khoe miệng nhếch lên, từ trên lưng Tào Uyên vấy tay với bốn người phía trước.

“Nào ~~ “

“Tứ cảm vật sứ Địa Hỏa Phong Thủy, bá kiến tiểu thái gia!”

Bốn người sát khí đằng đằng trước mắt đột nhiên quỳ xuống đất, cung kính hành lễ với Bách Lý Phì Phì.

Tào Uyên:...

Thẩm Thanh Trúc:...

“Chư vị ái khanh đứng dậy đi.” Bách Lý Phì Phì từ trên lưng Tào Uyên xuống, vỗ vai hai người: “Giới thiệu một chút, đây là tứ cấm vật sứ của nhà họ Bách chúng ta, cũng là đoàn vệ sĩ thân cận của ta.”

“Cấm vật sứ?” Trong mắt Thẩm Thanh Trúc hiện lên vẻ nghi hoặc.

“Một số cấm vật cấp độ nguy hiểm cao, không phải ai cũng có thể sử dụng, phải tìm được chủ nhân phù hợp với cấm vật đó, mới có thể phát huy được hiệu quả lớn nhất, những người này, được gọi là cấm vật sứ.”

Bách Lý Phì Phì vừa xoa hông vừa giải thích,

“Đúng rồi, cách gọi cấm vật sứ này, thường chỉ có nhà họ Bách chúng ta mới có, bởi vì trên thế giới này, chỉ có nhà chúng ta mới có nhiều cấm vật cấp độ nguy hiểm cao như vậy...”

Tứ cấm vật sứ này, mỗi người đều có chiến lực đỉnh cao cảnh ‘Xuyên’, bốn người hợp lực, thậm chí có thể chiến đấu với cảnh ‘Hải’!

Cho nên ta mới nói, chúng ta rất an toàn...”

Bách Lý Phì Phì vừa dứt lời, hỏa sứ đứng đầu trong tứ cấm vật sứ liền bước tới, trên tay xách ba cái đầu lâu, chính là ba cường giả cảnh “Xuyên” vừa đột kích nhà trọ.

“Tiểu thái gia, kẻ địch đã bị tiêu diệt toàn bộ, xin người yên tâm, ngoài ra, theo lệnh của người, chúng tôi đã bao trọn cả nhà trọ trước, vì vậy cũng không có ai bị thương.”

“Ừm, làm tốt lắm.”

Bách Lý Phì Phì khẽ gật đầu, ra vẻ là một công tử nhà giàu.

Ngay lúc này, phong sứ dường như nhận ra điều gì đó, nhíu mày, tiến lên một bước,

“Tiểu thái gia, gần đây có kẻ địch đang tiếp cận, xin người ở lại đây chờ, chúng tôi sẽ đi ngay và sẽ quay lại!”

“Đi đi.” Bách Lý Phì Phì vẫy tay.

Xoẹt——!

Bốn cấm vật sứ biến mất khỏi chỗ cũ, chỉ còn lại ba người họ ở lại trong con hẻm vắng tanh.

Một lúc sau, Tào Uyên chậm rãi lên tiếng: “Đây mới thực sự là năng lực của tiền sao...”

Thẩm Thanh Trúc cuối cùng cũng hoàn hồn, nhìn Bách Lý Phì Phì, dùng giọng điệu nghi ngờ thế giới mà nói:

“Vây... người muốn tôi làm gì?”

Bách Lý Phì Phì trầm ngâm một lúc,

“Để đủ ba người chơi bài tam cúc?”

Trại huấn luyện.

Nửa trại huấn luyện vốn bị tên lửa đánh bay giờ đã được khôi phục như cũ, ngay cả biển báo dẫn đường trên đường cũng được sơn lại, nếu không phải một số tòa nhà vẫn còn sót lại những vết cháy xém thì không ai tin rằng nơi này từng xảy ra một trận đại họa.

Nhà ăn rộng rãi đã không còn bóng dáng của những tân binh, lúc này, chỉ có mười mấy vị giáo quan đang ngồi quanh một chiếc bàn dài, nhàn nhã ăn trưa.

“Nói thật, sau khi đám tân binh này đi, tôi thấy cuộc sống có vẻ hơi vô vị.” Một giáo quan cảm thán.

“Không có ai để anh mắng, anh thấy khó chịu trong người à?”

“Ha ha ha, nếu anh nói vậy thì đúng là có một chút...”

“Nói mới nhớ, đã lâu rồi không thấy Hàn Lệ, thằng nhóc đó chạy đi đâu rồi?”

“Không biết, không chỉ có nó, mà còn có mấy giáo quan trong trại cũng mất tích, nghe nói là đi làm nhiệm vụ bí mật.”

“Nhiệm vụ bí mật?” Một giáo quan nhướn mày: “Có liên quan đến cuộc tập kích trước đó không?”

“Không biết nhưng tôi luôn cảm thấy, dạo này bầu không khí trong trại có gì đó kỳ lạ...”

“Kỳ lạ ở chỗ nào?”

“Tôi cũng không nói rõ được, chỉ cảm thấy, luôn có một áp lực vô hình nào đó...”

“Tôi thấy anh đúng là nghĩ nhiều rồi.”

“...”

Các giáo quan vừa nói vừa cười, khi họ sắp ăn xong thì hai bóng người bước vào nhà ăn.

Thấy người đi đầu, các giáo quan đều đứng dậy chào.

“Trưởng quan!”

“Chào trưởng quan!”

Viên Cương mặt lạnh, chậm rãi đi đến trước mặt họ, ánh mắt ông ta nhìn chằm chằm vào một giáo quan, một uy nghiêm vô hình tỏa ra từ người ông ta.

Đằng sau ông ta, Hồng giáo quan cầm mấy tập tài liệu, vẻ mặt rất bình tĩnh.

Dưới áp lực của ánh mắt Viên Cương, sắc mặt giáo quan kia lập tức tái nhợt, anh ta mím môi, cánh tay giơ lên chào mà bắt đầu run rẩy.

Các giáo quan khác dường như cũng nhận ra bầu không khí không ổn, không ai dám thở mạnh.

“Tại sao?” Viên Cương chậm rãi lên tiếng.

Giáo quan kia há miệng, khàn giọng nói: “Trưởng quan, ý của người là gì...”

“Lý Diệu Quang, nhập ngũ năm 1989, tôi nhớ anh, năm đó khi tôi còn là đại úy, anh là lính dưới quyền tôi.” Viên Cương bình tĩnh gọi tên anh ta.

Chương 193 - Ta Học Trảm Thần

“Trưởng quan...”

“Tại sao?”

“...” Lý Diệu Quang không kiềm chế được mà run rẩy, cúi đầu xuống, trên mặt không còn chút máu.

“Lý Diệu Quang.” Hồng giáo quan vẫn đứng phía sau bình tĩnh lên tiếng, tập tài liệu trong tay đã mở ra: “9 giờ 42 phút tối ngày 14 tháng 11, camera giám sát ở cửa Đông Nam đã quay được cảnh anh lén ra khỏi trại, lúc đó, anh định đi đâu?”

“Ngày 26 tháng 11, khi tân binh ra khỏi trại lần thứ ba để huấn luyện giới hạn, anh đã biến mất khỏi màn hình trong hai giờ, khoảng thời gian này, anh lại đi đâu?”

Ngày 7 tháng 12, tài khoản ngân hàng trực tuyến của cha mẹ anh lần lượt nhận được hai khoản tiền không rõ nguồn gốc, một khoản là 2 triệu, một khoản là 3 triệu, những khoản tiền này từ đâu ra?

Ngày trại huấn luyện bị tập kích, anh đã dùng điện thoại vệ tinh phát đi hai lần thông tin được mã hóa, nửa phút sau, tài khoản ngân hàng lại có thêm 3 triệu, anh...”

“Đừng nói nữa!”

Lý Diệu Quang đột nhiên hét lên, toàn thân như bị rút cạn sức lực, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, anh run rẩy dùng tay che mặt, đau đớn nói:

“Tôi cũng không muốn... Tôi cũng không muốn, bọn chúng bắt cha mẹ tôi ở quê, tôi...”

Viên Cương nhìn chăm chăm vào Lý Diệu Quang, một lúc sau, ông ta dờ mắt đi, bình tĩnh nói: “Anh không cần nói những lời này với tôi, đợi đến Tòa án Người canh gác ở Thượng Kinh, tự nhiên sẽ có người hỏi...”

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nửa đời sau của anh chỉ có thể sống trong trại trai giới.”

Ngay khi mọi người còn chưa hết bàng hoàng, Viên Cương lại gọi thêm hai cái tên.

“Vương Quý, Ngô Nhược Đồng.”

Hai giáo quan bị gọi tên giật mình, sắc mặt cũng trở nên khó coi.

“Không ngờ, không ngờ... Trại huấn luyện tân binh nhỏ bé này của tôi, lại bị đám người kia cài cắm ba con chốt, thật là thủ đoạn lớn!”

Viên Cương cười lạnh.

Các giáo quan còn lại đột ngột quay đầu nhìn hai người, trong mắt đầy vẻ khó tin, còn Vương Quý và Ngô Nhược Đồng thì nhanh chóng trao đổi ánh mắt, đột nhiên đứng dậy!

Xoảng——!!

Hai con dao găm xuất hiện trong tay họ, nhanh như chớp đâm vào cổ họng Viên Cương!

Động tác của họ quá nhanh, nhanh đến mức các giáo quan khác không kịp phản ứng, nhanh đến mức trong không khí chỉ còn lại tàn ảnh của họ!

Viên Cương hừ lạnh một tiếng, một gợn sóng màu vàng lấp ông ta làm tâm điểm bùng nổ, sức mạnh khủng khiếp như hai

cây búa lớn, đập mạnh vào ngực Vương Quý và Ngô Nhược Đồng, đánh bay họ ra xa. DOC FULL. VN - K h o t r u y ệ n d
i c h m i ễ n p h í

Hai người họ đập vào bàn ghế xung quanh, trực tiếp hất đổ một mảng lớn đồ ăn, phát ra tiếng leng keng va chạm, họ khó khăn đứng dậy khỏi mặt đất, ọe ra một ngụm máu tươi.

Viên Cương khoanh tay, mặt không biểu cảm bước đến trước mặt họ, đôi mắt lạnh lẽo như vực sâu.

“He he...” Vương Quý vật lộn đứng dậy khỏi mặt đất, trước sự chênh lệch sức mạnh quá lớn, không những không tuyệt vọng, trong mắt còn hiện lên vẻ điên cuồng! Docfu ll. vn- Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

“Viên Cương, đại nhân [Ngôn ngữ bí ẩn] nhờ chúng tôi tặng anh một món quà...”

Khóe miệng của Vương Quý và Ngô Nhược Đồng đồng thời nở một nụ cười dữ tợn, khoảnh khắc tiếp theo, cơ thể họ phình to như một quả bóng bay, một luồng ánh sáng đỏ kỳ lạ bùng nổ từ bên trong cơ thể họ!

Viên Cương nhíu mày, hừ lạnh một tiếng, chân phải giẫm mạnh xuống đất, gợn sóng màu vàng như thực thể mọc lên từ mặt đất, giống như một chiếc chuông vàng, bao phủ bên ngoài cơ thể hai người, hoàn toàn cách ly họ với môi trường xung quanh!

Bốp——!!

Cơ thể của hai người phát nổ dưới ánh sáng đỏ, những mảnh thịt vụn văng tung tóe trên thành chuông vàng, có thể nhìn thấy bằng mắt thường những luồng xung kích màu đỏ cuộn trào trong chuông nhưng vẫn không thể phá vỡ, cuối

cùng theo phương thẳng đứng bùng nổ, tạo ra một rãnh sâu không thấy đáy trên mặt đất.

Thấy ánh sáng đỏ tan đi, Viên Cương cũng vung tay xua tan gọn sóng màu vàng, những mảnh thịt vụn hỗn độn chảy xuống theo thành rãnh sâu, một mùi hôi thối lan tỏa.

Sắc mặt của các giáo quan xung quanh lập tức thay đổi.

“[Ngôn ngữ bí ẩn]?” Hồng giáo quan cau mày nhìn cảnh tượng này, trầm giọng nói: “Hóa ra là bị tẩy não... Bọn người giáo hội Cổ Thần này, rốt cuộc đã ra tay từ lúc nào?”

Viên Cương nhìn xuống đồng thịt vụn trên mặt đất, trong mắt hiện lên ngọn lửa giận dữ ngút trời, ngực phập phồng dữ dội.

Ông ta hừ lạnh một tiếng, quay người bước ra khỏi căng tin, đôi mắt đỏ phủ lên một màu vàng nhạt, một luồng uy áp mạnh mẽ bùng nổ lấy ông ta làm tâm điểm, khiến người ta không thở nổi.

“Trò hề này đã kéo dài quá lâu rồi, đến lúc kết thúc rồi...”

Ông ta bước ra khỏi căng tin, từng bước tiến về phía cổng lớn của trại huấn luyện, rõ ràng bước chân không nhanh nhưng thân hình lại để lại những hình ảnh mờ ảo trong không khí.

Trong chốc lát, bóng dáng của Viên Cương đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Hồng giáo quan nhìn theo bóng lưng Viên Cương rời đi, lẩm bẩm tự nói:

“Thủ trưởng... tức giận rồi.”

Thành phố Thương Nam, đỉnh một tháp tín hiệu nào đó.

Một người phụ nữ tùy ý đặt tay lên lan can, gió nhẹ thổi qua mái tóc dài xoắn màu đen, lộ ra một khuôn mặt yêu kiều

và quẩn rũ, đôi mắt dọc kỳ lạ lặng lẽ nhìn chăm chăm vào thành phố đang dần thức giấc, vừa cười vừa không cười.

Vù vù vù...

Tiếng điện thoại rung lên.

Cô ta lấy điện thoại ra, nghe máy, lười biếng mở miệng:

“Alo...? “

“Những người cài cắm trong trại huấn luyện đã bị lộ, Viên Cương đã ra khỏi trại, thời gian dành cho cô không còn nhiều nữa.” Đầu dây bên kia vang lên giọng nói trầm ấm của một người đàn ông.

Chương 194 - Ta Học Trảm Thần

“A ha ha~” Người phụ nữ dùng tay kia đỡ cằm, chậm rãi mở miệng: “Sớm như vậy đã phải kết thúc rồi sao? Tôi còn chưa chơi đủ nữa...”

“[Xà nữ], tôi thấy cần phải nhắc nhở cô một chút, cô đến Thương Nam không phải để chơi.” Giọng người đàn ông dần trở nên nghiêm túc,

“Lâm Thất Dạ là người đại diện song thần đầu tiên trong lịch sử, nếu thực sự không thể chiêu mộ anh ta vào giáo hội Cổ Thần của chúng ta thì tuyệt đối không thể để anh ta tiếp tục sống trên thế giới này, nếu không, tương lai chúng ta sẽ có thêm một đối thủ khó khăn hơn cả Vương Diện.”

“Vương Diện sao... Lần trước hắn ta suýt nữa chặt đứt eo tôi, trên thế giới này sao lại có người đàn ông không hiểu phong tình như vậy.” Xà nữ thở dài.

“Cô vẫn là một người mới vừa gia nhập giáo hội Cổ Thần, cảnh giới cũng không cao, lần tiếp xúc với Lâm Thất Dạ này, nhất định phải lấy chiêu mộ làm chính, nếu thực sự không thể chiêu mộ thì trực tiếp để Hàn Thiếu Vân ra tay, nhất định phải giết chết anh ta tại chỗ!

Với chiến lược của Hàn Thiếu Vân, trong thành phố Thương Nam này, chỉ có Viên Cương mới có thể đánh bại anh ta trực diện nhưng đến lúc đó, sẽ có người giúp cô kìm chân Viên Cương.”

“Ngoài Hàn Thiếu Vân và Viên Cương, trong thành còn ẩn giấu một ‘Hải’ cảnh sao...” Đôi mắt của Xà nữ hơi nheo lại.

“Đúng vậy nhưng anh ta không thể tìm chân Viên Cương quá lâu, thời gian dành cho cô không còn nhiều nữa.”

“Biết rồi~” Xà nữ từ từ đứng thẳng dậy khỏi lan can, vươn vai, đôi mắt rắn nhìn chăm chăm vào một cửa hàng nhỏ ở xa xa, dường như nghĩ đến điều gì thú vị, khóe miệng nở một nụ cười kỳ lạ.

“Người đại diện song thần... nghe có vẻ là một người đàn ông thú vị.”

...

Quét xong tuyết, Lâm Thất Dạ quay người bước vào văn phòng, xách hai chiếc hộp đen ở góc lên, do dự một lúc rồi lại lấy một ít đồ Tết trên bàn bỏ vào túi.

“Ra ngoài à?” Trần Mộc Dã đi ra từ bếp, hỏi.

“Ừ.” Lâm Thất Dạ gật đầu: “Đi chúc Tết.”

Vụ nổ vừa xảy ra ở nhà nghỉ tình nhân vẫn vắng vắng bên tai Lâm Thất Dạ, mặc dù anh không nghĩ rằng tên mập kia sẽ xảy ra chuyện gì nhưng vẫn nên đi xem cho chắc.

Nếu thực sự không có chuyện gì xảy ra thì như anh vừa nói, tiện thể đi chúc Tết.

Tất nhiên, còn một điều quan trọng hơn, vì ngày mai là ngày cuối cùng của kỳ nghỉ, những kẻ ẩn núp trong bóng tối hẳn đã không thể kiềm chế được nữa, bản thân anh đi ra ngoài dạo một vòng, cũng có thể thăm dò giới hạn của chúng.

Nếu thực sự xuất hiện kẻ địch quá mạnh, Lâm Thất Dạ cũng không sợ, chỉ cần thả Nyx ra rồi dùng Đêm tối chớp nhoáng chạy trốn là được nhưng sức mạnh thần thánh của Nyx

để gây náo loạn cho những người canh gác, nếu không cần thiết, anh không muốn sử dụng Nyx.

Trần Mục Dĩ không ngăn cản Lâm Thất Dạ, mà nhẹ nhàng gật đầu: “Ừ, anh đi đi.”

Lâm Thất Dạ xách hộp đen và đồ Tết, nhẹ nhàng đi qua nhà hàng đầy tiếng ngáy, đẩy cửa bước ra.

Sau khi hẩn rời đi, Ngô Tương Nam vẫn nằm ưỡn ra trên ghế sofa như một con chó chết, từ từ mở mắt, ngồi dậy trên ghế sofa, nhìn Trần Mục Dĩ, rồi tát một cái đánh thức Ôn Kỳ Mặc bên cạnh.

“Đi thôi, làm việc.”

...

Sau khi rời khỏi Văn phòng Hòa Bình, Lâm Thất Dạ đi thẳng đến hướng nhà nghỉ tình nhân.

Con phố vốn đông đúc giờ đã vắng tanh, các cửa hàng đủ loại xung quanh đều đóng cửa im ỉm, trước cửa còn dán chữ “Phúc” mới tinh nhưng người trong cửa hàng đã dọn dẹp mọi thứ về nhà ăn Tết.

Thỉnh thoảng có vài chiếc ô tô chạy qua, làm tan những đông tuyết ven đường, Lâm Thất Dạ quần khăn, rẽ vào một con đường nhỏ hẻo lánh khác, thế giới hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Đây là một con đường cũ kỹ lâu đời, những ngôi nhà hai bên thấp và tối, những bức tường đầy rêu xanh khắc đầy dấu vết của thời gian, những thân cây trơ trọi ven đường như những chiếc gai màu nâu sẫm, điên cuồng đâm vào bầu trời.

Nhà nghỉ tình nhân nơi Bách Lý Phì Phì ở không xa Cầu Hòa Bình, đi bộ cũng chỉ mất mười mấy phút nhưng càng đi

sâu vào con đường này, không hiểu sao, trong lòng Lâm Thất Dạ càng bất an.

Nhưng cảm giác bất an này xuất phát từ đâu, Lâm Thất Dạ lại không nói nên lời.

Cuối cùng, anh vẫn dừng bước.

Trên vỉa hè yên tĩnh, Lâm Thất Dạ cau mày, dường như đang cảm nhận điều gì đó, một lúc sau, anh quay sang nhìn tòa nhà thấp tầng bỏ hoang bên phải, đưa tay từ từ sờ lên bức tường của tòa nhà thấp tầng.

Trên tay anh dính nước tuyết, nhẹ nhàng lau bức tường đầy bụi và rêu, một lúc sau, trên bề mặt bức tường xuất hiện một vết nứt kỳ lạ.

Vết nứt này giống như hình thành tự nhiên, khép lại thành một hình bán nguyệt hẹp và giữa hình bán nguyệt này lại có một vài vết nứt đan xen, thoạt nhìn thì có vẻ không có gì nhưng nếu quan sát kỹ...

Họa tiết này, giống như một con mắt?

Một con mắt hẹp dài, tà ác và yêu dị.

“Đây là...” Lâm Thất Dạ càng nhíu mày chặt hơn, anh khom người, dùng Hắc Hạp quét sạch tuyết dưới chân, không biết từ lúc nào, trên vỉa hè nơi anh đứng cũng đầy những con mắt rắn kỳ lạ này!

Những con mắt rắn này được tạo thành từ những đường kẻ màu đen, giống như than chì, lại giống như vết bẩn tự nhiên để lại, mắt rắn có to có nhỏ, nhỏ chỉ bằng ngón tay cái, còn lớn thì bằng cả nắp giếng, dày đặc, khắp nơi đều có.

Chương 195 - Ta Học Trảm Thần

Lâm Thất Dạ hoàn toàn mở rộng năng lực tinh thần, sắc mặt càng thêm nghiêm trọng.

Những cành cây ven đường đan xen vươn ra, nhìn từ một góc độ nhất định, chính là từng con mắt rắn;

Tuyết mà công nhân vệ sinh quét bên vỉa hè đã tan chảy hơn nửa, phần tuyết còn lại trên mặt đất, cũng có hình dạng mắt rắn;

Bề mặt những ngôi nhà thấp cũ kỹ xung quanh, từng con mắt rắn dần dần hiện ra theo một hình thức khó hiểu;

Ngay cả mặt trời mùa đông treo trên bầu trời, không biết từ lúc nào, cũng biến thành hình dạng mắt rắn...

Con phố này đã biến thành một thế giới mắt rắn!

Cuối cùng Lâm Thất Dạ cũng biết cảm giác bất an của mình đến từ đâu.

“Đây là... Cẩm Khu?” Trong mắt anh nhuộm một lớp màu vàng nhạt, cúi xuống đặt đồ Tết xuống, nắm chặt hai Hắc Hạp trong tay, cảnh giác quan sát mọi thứ xung quanh.

Đột nhiên, một bóng người từ từ đi tới từ vỉa hè đối diện.

Đó là một người phụ nữ, mái tóc dài đen xoăn tự nhiên buông xõa trên vai, trong gió thoảng như những con rắn đen vặn vẹo, đung đưa kỳ lạ, đôi mắt rắn tà ác nhìn chằm chằm vào Lâm Thất Dạ.

Khóe miệng cô hơi nhếch lên, như đang cười.

“Người của giáo hội Cổ Thần?” Lâm Thất Dạ nhìn chằm chằm vào người phụ nữ rắn, cau mày nói.

Người phụ nữ rắn quan sát anh kỹ lưỡng, che miệng cười nhẹ: “Xem ra người đại diện song thần trong truyền thuyết, không chỉ có danh tiếng đáng sợ, mà còn thực sự đẹp trai...”

Lâm Thất Dạ không để ý đến lời trêu chọc của cô, chỉ âm thầm điều động năng lực tinh thần của mình, luôn sẵn sàng mở ra Chí Âm Thần Khư.

Nếu anh đoán không nhầm, khi anh đi dọc theo con đường này, anh đã vô tình bước vào Cẩm Khư của đối phương, kết hợp với những con mắt rắn đầy đất và hình ảnh dễ nhận biết đó, danh tính của đối phương đã được tiết lộ.

Cô ta chính là thành viên của giáo hội Cổ Thần đã tấn công căn cứ tên lửa trước đó, là đại diện của Medusa, có mật danh là [Rắn nữ].

Xem ra lần này, thực sự đã câu được một con cá lớn...

“Cô đến để giết tôi sao?” Giọng nói của Lâm Thất Dạ rất bình tĩnh.

“Giết anh ư? Hi hi hi...” Rắn nữ uốn éo thân mình mảnh mai như rắn nước, chậm rãi tiến về phía Lâm Thất Dạ, mỗi cử chỉ đều quyến rũ vô cùng,

“Thực ra thì, tôi vốn không muốn chiêu mộ anh, bọn họ coi trọng anh, một đại diện song thần chưa từng có nhưng tôi không quan tâm, đối với tôi, việc tự tay bóp chết một thiên tài trong trứng nước mới thực sự có thể làm tôi vui...”

Nhưng bây giờ, tôi đổi ý rồi.”

Cô ta đi đến trước mặt Lâm Thất Dạ, đầu lưỡi đỏ thẫm liếm môi, đôi mắt rắn yêu dị cười cong thành hình trăng khuyết, cô ta nhẹ nhàng đưa một tay ra, muốn vuốt ve má Lâm Thất Dạ:

“Một khuôn mặt đẹp trai như vậy, nếu hủy đi thì thật đáng tiếc...”

Keng——!!

Ngay khoảnh khắc ánh mắt cô ta mơ màng, hai tiếng dao kêu giòn giã vang lên cùng lúc!

Lâm Thất Dạ nắm chặt con dao thẳng bật ra từ Hắc Hạp, trong mắt lóe lên hàn quang, lưỡi dao màu xanh nhạt chớp nhoáng chém vào cổ họng của Rắn nữ!

Lâm Thất Dạ có thể chịu đựng được người phụ nữ này trêu chọc mình cho đến tận bây giờ, tự nhiên là có lý do.

Anh không hiểu biết gì về Cẩm Khư của Rắn nữ, nếu ngay từ đầu đã ra tay thì xác suất thành công rất thấp, dù sao thì anh cũng không có nhiều phương tiện tấn công tầm xa, không có khả năng giết chết chắc chắn nhưng bây giờ Rắn nữ tự mình đến trước mặt anh, ra tay sẽ có hiệu quả bất ngờ.

Hai luồng hàn quang, một trái một phải, đồng thời chém ra, ngay khi lưỡi dao sắp cắt qua cổ họng của Rắn nữ, thân hình cô ta đột nhiên vặn vẹo, trực tiếp tan biến tại chỗ.

Lâm Thất Dạ chém hụt, cau mày, giây tiếp theo nhanh chóng quay người, ngẩng đầu nhìn về phía cây đại thụ bên sườn sau.

Trên thân cây màu nâu sẫm đan xen như gai góc, Rắn nữ đang ngồi cười, đôi mắt đồng tử không hề có chút tức giận nào, ngược lại còn tràn đầy sự phấn khích khác thường.

Cô ta cầm một lưỡi dao sắc không có cán, nhẹ nhàng tung lên, bắt lấy một cách vững vàng, tư thế nhàn nhã và tao nhã.

“Thật thô lỗ...” Cô ta dùng tay kia đỡ cằm, chậm rãi nói: “Anh thậm chí không nghe tôi nói hết sao?”

“Không hứng thú.”

“Kiểu tổng tài bá đạo lạnh lùng à... Hi hi hi.” Rắn nữ liếm môi, ánh mắt lóe lên tia sáng khác thường: “Hãy trở thành nô lệ của tôi, quỳ dưới chân tôi, tôi sẽ dùng đôi chân cao quý và xinh đẹp của mình, giày xéo thân thể và lòng tự trọng của anh, để anh được hưởng niềm vui vô thượng!”

Á~

Nghĩ đến thôi là tôi... phấn khích quá!”

Ánh mắt của Rắn nữ ngày càng kích động, đôi môi đỏ thắm của cô ta điên cuồng nhếch lên, cơ thể không tự chủ được mà vặn vẹo, trên mặt hiện lên vẻ ửng hồng khác thường.

Đôi mắt của Lâm Thất Dạ hơi nheo lại.

Người phụ nữ này... là một kẻ biến thái?

“Anh còn do dự gì nữa?” Rắn nữ dang rộng hai tay, thân hình nhẹ nhàng từ trên thân cây lắt xuống, hai chân như đuôi rắn quấn lấy thân cây, cổ xoay 180 độ, khuôn mặt yêu dị xuất hiện ở phía sau, nhìn Lâm Thất Dạ đang lộn ngược một cách phấn khích,

“Đây là điều mà biết bao nhiêu người đàn ông mơ ước! Trở thành nô lệ của tôi, không chỉ có thể sở hữu tôi, hưởng thụ niềm vui vô thượng, mà còn có thể thuận thể gia nhập giáo hội Cổ Thần, trở thành thần minh đứng trên vạn người trong thời đại đen tối tương lai!”

Chương 196 - Ta Học Trảm Thần

Lâm Thất Dạ, Lâm Thất Dạ...

Thật là một cái tên tuyệt vời, tôi đã tưởng tượng ra cảnh tôi lột sạch quần áo của anh, giẫm lên đầu anh, tùy ý gọi tên anh!

Đến đây nào!

Quỳ xuống dưới chân tôi, nhẹ nhàng hôn lên mũi chân tôi, trở thành nô lệ của tôi...”

Xoẹt——!!

Một luồng đao quang dứt khoát sắc bén lóe lên, thân hình Rắn nữ đang phát điên lại một lần nữa tan biến, lưỡi đao chém qua không khí, phát ra tiếng vo ve nhẹ.

Lâm Thất Dạ mặt lạnh như tiền, tay cầm đao thẳng, quay người nhìn về phía sau.

Chỉ thấy Rắn nữ đứng cách hần vài mét, sắc đỏ trên mặt dần phai đi, biểu cảm dần trở nên lạnh lẽo.

“Anh... vẫn từ chối tôi sao?”

“Tôi không chỉ từ chối cô...” Lâm Thất Dạ cầm đao, khẽ nói: “Tôi còn muốn giết cô.”

Sắc mặt Rắn nữ hoàn toàn tối sầm lại, đôi mắt đồng tử nhìn Lâm Thất Dạ lạnh lùng, một lúc sau, khóe miệng nở một nụ cười dữ tợn.

“Vậy thì, anh hãy chết đi!!!”

Giọng nói vừa dứt, tất cả các họa tiết mắt rắn trên toàn bộ con phố đồng thời sáng lên màu đỏ, dày đặc bao phủ mọi thứ xung quanh, ánh nắng trên bầu trời đã biến mất, ánh sáng đỏ kỳ lạ bao trùm cả đất trời.

Đôi mắt Rắn nữ hiện lên tia sáng đen tà ác, mái tóc đen xõa trên vai như sống lại, ngày càng dày, ngày càng dài, giống như những con trăn đen, điên cuồng vặn vẹo trong thế giới màu máu!

Cùng lúc đó, một bóng tối cực độ lấy Lâm Thất Dạ làm tâm điểm, lan tỏa ra xung quanh, dần dần xâm chiếm con phố mắt rắn màu máu này.

Cấm Khư của Rắn nữ quá kỳ lạ, lúc này nếu Lâm Thất Dạ còn không mở Cấm Khư, chiến đấu trong sân nhà của đối phương, hẳn sẽ hoàn toàn rơi vào thế bị động, mặc dù phạm vi của Chí Ám Thần Khư không lớn bằng phố mắt rắn nhưng ít nhất cũng là một thế giới thuộc về Lâm Thất Dạ.

Trên con phố đỏ thẫm, một thế giới đen kịt nhúng vào đó, hoàn toàn không ăn nhập.

Thân hình Rắn nữ loạn choạng, đột nhiên biến mất tại chỗ, Lâm Thất Dạ như thể biết trước được điều gì, nghiêng người sang một bên, một lưỡi dao không có cán lướt qua người, chỉ chênh lệch một chút nữa là đâm vào tim hắn!

“Dịch chuyển tức thời?”

Hai chữ này lóe lên trong đầu Lâm Thất Dạ, Rắn nữ đã liên tiếp ba lần biến mất không dấu vết, rồi lại xuất hiện không dấu vết, nếu không phải Lâm Thất Dạ có năng lực tinh thần luôn cảm nhận được tình hình xung quanh, cộng thêm tốc độ tăng cường do Vũ giả bóng đêm mang lại thì lúc này chỉ sợ đã trúng chiêu.

Hai thanh đao thẳng giao nhau, chém ra như chớp, lưỡi dao không có cán trong tay Rắn nữ nhẹ nhàng xoay một vòng trong lòng bàn tay, kẹp chặt hai thanh đao thẳng tấn công.

Trong mắt Lâm Thất Dạ hiện lên một tia màu đêm, ngay sau đó, hấn cau mày.

Hắn cố gắng dùng sự xâm thực của Chí Âm để khống chế lưỡi dao không có cán trong tay Rắn nữ nhưng vẫn không thể xâm thực được chút nào, nó giống như một vật cách điện tối tăm, mặc cho Lâm Thất Dạ cố gắng thế nào cũng không thể khống chế được.

“Răng rắn?”

Năng lực tinh thần của Lâm Thất Dạ cẩn thận quét qua lưỡi dao không có cán, cuối cùng cũng nhận ra được bản chất thực sự của nó.

Đây hẳn là một Cẩm Vật, một Cẩm Vật chỉ dành riêng cho người đại diện của Medusa!

Dao và răng va chạm vào nhau, thân hình của hai người cực kỳ gần nhau, ngay lúc này, cổ của Rắn nữ vặn một vòng cung kỳ lạ, chuyển sang trước mặt Lâm Thất Dạ.

Một tia sáng đen phát ra từ đôi mắt của cô ta!

“Đến... nhìn vào mắt tôi.”

Nhìn vào mắt cô?

Tôi bị bệnh à mà nhìn vào mắt cô?

Lâm Thất Dạ không nói hai lời, trực tiếp nhắm mắt lại.

Medusa là một sinh vật thần thoại nổi tiếng như vậy, Lâm Thất Dạ vẫn biết, mặc dù không biết Rắn nữ với tư cách là người đại diện của nó, đã kế thừa được bao nhiêu khả năng

“Nhìn ai thì người đó biến thành đá” nhưng cẩn thận một chút thì không bao giờ sai.

Chỉ cần tránh nhìn thẳng vào cô ta, cô ta sẽ không có cách nào với mình.

Chiến đấu trong khi nhắm mắt, đối với những người khác có thể rất khó khăn nhưng đối với Lâm Thất Dạ thì không có chút khó khăn nào, sở hữu [Phạm Trần Thần Vực], hẳn đã không cần mắt để thay hẳn thu thập thông tin từ lâu.

Rắn nữ:...

Thấy một trong những tuyệt kỹ độc môn của mình bị chặn đứng, Rắn nữ không khỏi có chút bức bối, mái tóc đen hóa thành hắc xà gào lên một tiếng, cắn xé Lâm Thất Dạ như trời long đất lở.

Lâm Thất Dạ vùng vẫy dao không có cán của Rắn nữ ra, thân hình nhanh chóng lùi lại, hắc xà sau khi rời khỏi phạm vi xung quanh Rắn nữ thì nhanh chóng phình to, mỗi con đều to bằng thùng nước, chỉ cần khẽ đập một cái là có thể chặt ngang cây đại thụ bên cạnh.

Đối mặt với những con hắc xà khổng lồ kéo đến như ong vỡ tổ, thân hình Lâm Thất Dạ như chiếc lá rơi trong gió, mỗi lần đều có thể né chính xác miệng rắn, trong chớp mắt đã lui ra xa hàng chục mét.

Biểu cảm của hắn càng trở nên nghiêm trọng.

Rắn nữ có nhiều thủ đoạn kỳ lạ, dịch chuyển tức thời thân xuất quỷ một, đôi mắt rắn hóa đá, Cẩm Vật răng rắn không rõ tác dụng, còn có cả đầu đầy hắc xà...

May mắn thay, cảnh giới của cô ta không cao, xét về cường độ năng lực tinh thần, hẳn là giống như hắn ở cảnh giới “Trì”, chỉ là cùng ở cảnh giới “Trì”, tại sao phạm vi bao phủ Cẩm Khư của cô ta lại có thể lớn như cả một con phố?

Chương 197 - Ta Học Trảm Thần

Nói chung, phạm vi bao phủ của Cẩm Khư có liên quan đến năng lực của bản thân, uy năng càng mạnh thì phạm vi Cẩm Khư càng nhỏ, sau khi bước vào cảnh giới “Trì”, [Phàm Trần Thần Vực] của Lâm Thất Dạ có phạm vi một trăm mét, còn [Chí Âm Thần Khư] chỉ có năm mươi mét.

Còn Cẩm Khư kỳ lạ của Rắn nữ này, phạm vi bao phủ ít nhất cũng phải ba trăm mét, tác dụng của Cẩm Khư này rốt cuộc là gì?

Ngay khi Lâm Thất Dạ đang suy nghĩ, bóng dáng Rắn nữ lại một lần nữa biến mất, trong nháy mắt đã xuất hiện trên bức tường cũ kỹ bên cạnh hắn, hai chân đột nhiên dùng sức, đập mạnh vào tường, cả người như mũi tên lao về phía Lâm Thất Dạ!

Xoẹt——!!

Dao thẳng và răng rắn va chạm vào nhau không chút hoa mỹ, phát ra tiếng ma sát chói tai, đôi mắt nhắm nghiền của Lâm Thất Dạ nhuốm một màu đen, ngay sau đó, nửa thân cây đại thụ đổ bên cạnh bỗng lơ lửng trên không, bắn về phía Rắn nữ!

Những thân cây nhọn hoắt như những ngọn giáo dài, vừa làm rối tung mái tóc rắn trên vai Rắn nữ, vừa đẩy Rắn nữ giữa không trung lệch khỏi quỹ đạo ban đầu, Lâm Thất Dạ vùng mạnh lưỡi dao thẳng thứ hai trong tay!

Xoẹt——!

Ánh đao lóe lên, thân hình Rắn nữ uốn éo như rắn nước, bằng một tư thế kỳ lạ tránh được nhát chém này nhưng mái tóc rắn trên vai lại bị nhát chém này chặt đứt một mảng lớn, hóa thành từng sợi tóc đứt lìa bay lơ lửng, từ từ rơi xuống đất.

Rắn nữ mượn lực nhảy lên lần nữa, vũng vàng đáp xuống đỉnh một cây đại thụ khác, như rắn nước quắn trên thân cây.

Lâm Thất Dạ nhắm mắt, hơi nghiêng đầu, dùng năng lực tinh thần quét qua nơi Rắn nữ vừa xuất hiện, dường như nghĩ ra điều gì, khóe miệng nở một nụ cười.

Hắn đã hiểu.

“Tìm chết!”

Đầu ngón tay Rắn nữ lướt qua mái tóc đen bị cắt đứt, sát khí trong mắt càng tăng, lưỡi dao không có cán trong lòng bàn tay xoay nhẹ nửa vòng, thân hình lại một lần nữa biến mất.

Ngay khi thân hình cô ta biến mất, Lâm Thất Dạ cầm ngược lưỡi dao thẳng trong tay, đột ngột đâm về phía không khí sau lưng mình!

Ngay sau đó, thân hình Rắn nữ tự động xuất hiện ở đầu lưỡi dao!

Leng keng——!

Một tiếng kêu nhẹ vang lên, ngực Rắn nữ hiện ra bóng rắn, tá điếu liễu lưỡi dao thẳng một nửa lực nhưng mũi dao cuối cùng vẫn phá vỡ vảy rắn, đâm nông vào cơ thể cô ta!

Đồng tử Rắn nữ đột nhiên co lại.

Cô ta không kịp nghĩ nhiều, thân hình lại một lần nữa biến mất, trong chớp mắt đã xuất hiện trên mái nhà tháp cách đó hàng chục mét.

Cô ta ôm lấy vết thương ở ngực, đôi mắt rấn nhìn chăm chăm vào Lâm Thất Dạ, trong mắt đầy lửa giận.

“Ngươi...”

Lâm Thất Dạ cầm dao, nhắm chặt mắt, hấn mang theo bóng đêm xung quanh, chậm rãi tiến về phía Rấn nữ.

“Lúc đầu, tôi tưởng những con mắt rấn kỳ lạ trên đường phố này chỉ là thủ đoạn hù dọa của cô... Mãi đến tận lúc này tôi mới phản ứng lại, chúng chính là năng lực của cô.

Mắt rấn trên mặt đất, mắt rấn trong nước tuyết, mắt rấn do cành cây tạo thành, mắt rấn trên vết nứt tường...

“Dịch chuyển tức thời của cô không phải là chỉ định điểm đến tùy ý, cô chỉ có thể xuất hiện ở những nơi có mắt rấn.

Chỉ cần biết được điều này, mỗi đe dọa mà cô mang lại sẽ giảm đi rất nhiều.”

Lâm Thất Dạ đi đến dưới căn nhà thấp nơi Rấn nữ đang ở, tiếp tục bình tĩnh nói:

“Tôi đoán, Cẩm Khư của cô... không đúng, phải gọi là Thần Khư, một trong những năng lực của nó là tạo ra hoa văn mắt rấn bằng mọi thứ ‘hợp lý’ trong phạm vi bao phủ, sau đó sử dụng những con mắt rấn này để di chuyển đến một điểm cố định, tạo ra ảo giác ‘dịch chuyển tức thời’.

Ít nhất là ở cảnh giới hiện tại của cô, Thần Khư này chỉ có thể sở hữu sức mạnh ở cấp độ này.

Sau khi khám phá ra bí mật của ‘dịch chuyển tức thời’, chỉ dựa vào mái tóc dài có thể biến thành trăn đen và kỹ thuật chiến đấu vụng về, cô sẽ không thể là đối thủ của tôi.

Còn về đôi mắt rấn hóa đá của cô...”

Đôi mắt Lâm Thất Dạ từ từ mở ra, mắt trái rực lửa như lửa, mắt phải đen như mực, hai luồng uy nghiêm thần thánh hoàn toàn khác nhau tỏa ra từ người hắn.

Rực lửa và bóng tối, hai loại thần uy trên người hắn đạt đến một sự cân bằng kỳ lạ.

“Cô có thể thử xem, sau khi chúng ta nhìn nhau, tôi sẽ hóa đá trước, hay... cô sẽ chết trước?”

Hai con mắt sáng tối đối diện với ánh mắt của Rắn nữ, uy nghiêm của ba vị thần minh trong nháy mắt va chạm với nhau trong không trung!

Phụt——!

Chỉ trong nháy mắt, tinh thần của Rắn nữ như bị hai luồng thần uy này xé toạc, đau đớn vô cùng, cô ta đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy!

“Á á á!!”

Cô ta đau đớn cúi người, hai tay ôm mắt, hai hàng nước mắt máu chảy ra từ kẽ tay cô ta.

Uy nghiêm thần thánh trong mắt Lâm Thất Dạ biến mất, hắn cúi đầu nhìn cánh tay của mình, trên bề mặt da đã xuất hiện một số đốm xám, dùng ngón tay nhẹ nhàng cọ xát, đã không còn cảm giác.

Đây chính là con mắt hóa đá sao...

Mặc dù đáng sợ nhưng với cảnh giới hiện tại của Rắn nữ, muốn hoàn toàn hóa đá Lâm Thất Dạ cùng cảnh giới “Trì” ít nhất phải nhìn nhau mười giây, còn dưới uy nghiêm của hai vị thần của Lâm Thất Dạ, cô ta có thể kiên trì được năm giây đã rất tốt rồi.

Chương 198 - Ta Học Trảm Thần

nhân lúc Rắn nữ bị uy nghiêm của hắn làm cho thần trí không tỉnh táo, bóng tối quanh người Lâm Thất Dạ càng thêm đậm đặc, hắn nhẹ nhàng điểm mũi chân xuống đất, cả người như bóng ma bay lên, rơi xuống mái nhà nơi Rắn nữ đang ở.

Hắn lắc mình, con dao thẳng trong tay như tia chớp chém vào cổ Rắn nữ!

Lúc này, Rắn nữ đã đau đớn quỳ xuống đất, ánh mắt của cô ta có thể nhìn thấy động tác của Lâm Thất Dạ nhưng cơ thể đã không theo kịp, trong đôi mắt rắn hiện lên sự căm hận ngút trời!

Đang——!

Ngay khi con dao thẳng sắp chém đứt đầu Rắn nữ, một cây kích dài màu bạc đã đỡ được đòn tấn công của Lâm Thất Dạ.

Lâm Thất Dạ cau mày nhìn, người đến là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi.

Người đàn ông khẽ rung cây kích, khiến Lâm Thất Dạ lùi lại mấy bước, khí huyết cuộn trào, khóe miệng rỉ ra một ít máu tươi.

“Xin chào.” Người đàn ông đứng trước mặt Rắn nữ, sau lưng đeo cây kích, bình tĩnh nhìn Lâm Thất Dạ, lịch sự mở lời,

“Tôi là Hàn Thiếu Vân, [Tín đồ] thứ mười ba.”

Tín đồ?

Lâm Thất Dạ ổn định lại thân hình, trong lòng đã chùng xuống.

Chỉ một kích vừa rồi, Lâm Thất Dạ đã nhận thức rõ ràng được khoảng cách giữa hai người, người đàn ông trước mặt này, tuyệt đối là đỉnh cao của cảnh giới “Xuyên”, thậm chí có thể đã đạt đến cảnh giới “Hải.”

Khoảng cách thực lực chênh lệch như vậy, cộng thêm thân phận [Tín đồ] của đối phương, hoàn cảnh của Lâm Thất Dạ lập tức trở nên vô cùng nguy hiểm, thân phận của kẻ đi săn và con mồi lại một lần nữa hoán đổi.

Rắn nữ đứng sau Hàn Thiếu Vân, cuối cùng cũng thoát khỏi bóng tối do uy nghiêm của hai vị thần mang lại, đôi mắt rắn lạnh lẽo thấu xương.

“Anh đi đi.” Hàn Thiếu Vân quay đầu nhìn Rắn nữ, khẽ mở lời.

Rắn nữ khẽ gật đầu, cuối cùng liếc nhìn Lâm Thất Dạ, hừ lạnh một tiếng, lại tiến hành dịch chuyển mắt rắn, thân hình biến mất khỏi phạm vi cảm nhận của Lâm Thất Dạ.

Cùng với sự rời đi của Rắn nữ, ánh sáng đỏ bao trùm cả con phố dần dần biến mất, những hoa văn mắt rắn khắp nơi như chưa từng xuất hiện, những vết hằn trên mặt đất, những cành cây đan xen, những vết nứt trên tường...

Sau khi Thần Khư của Rắn nữ biến mất, những con mắt rắn được tạo ra do “Hợp lý” này đã hoàn toàn trở về hình dạng ban đầu của chúng.

Thần Khư đè nặng trong lòng Lâm Thất Dạ đã biến mất nhưng sự bất an trong lòng hắn vẫn không hề thuyên giảm, hắn biết, người đàn ông trông có vẻ nho nhã, vô hại trước mặt này đáng sợ hơn Rắn nữ bỏ trốn gấp trăm lần.

“Anh cũng đến chiêu mộ tôi sao?”

Lâm Thất Dạ vừa mở miệng, vừa đưa ý thức vào bệnh viện tâm thần trong đầu.

Đối mặt với kẻ địch cấp độ này, Lâm Thất Dạ căn bản không có bất kỳ cơ hội chiến thắng nào, hiện tại con đường duy nhất bãi tại tha trước mắt chỉ còn một con đường...

Triệu hồi Nyx!

Nhưng thần cách của Nyx đã bị tổn thương, cụ thể có cấp độ chiến đấu nào còn chưa thể nói trước, đối đầu với người đàn ông trước mắt này, chưa chắc đã thắng được, cho nên lựa chọn tốt nhất là trực tiếp sử dụng Dạ sắc lóe lên để chạy trốn.

Nếu hắn đoán không nhầm, bỏ qua [Rắn nữ] vừa trốn thoát, người đàn ông trước mắt này hắn là điểm mấu chốt nhất trong sự kiện tấn công lần này.

Lần này đánh lui được [Rắn nữ], lại dụ được một con cá lớn như vậy xuất hiện, hắn đã lời rồi.

“Rất tiếc, tôi không đến để chiêu mộ anh.” Hàn Thiếu Vân nhẹ nhàng lắc đầu, cây kích dài vung lên, một cơn gió xoáy mạnh mẽ lấy hắn làm tâm bùng nổ: “Tôi đến để giết anh.”

Lâm Thất Dạ cau mày, đồng thời, hắn đã liên lạc thành công với Nyx trong bệnh viện tâm thần, ngay khi hắn sắp triệu hồi cô ra thì dị biến đột ngột xảy ra!

Một luồng dao động mơ hồ truyền ra từ ba hướng, bầu trời như thể bị một tấm vải vô hình che phủ, không gian xung quanh hơi dao động, rồi lại trở về bình lặng như thể không có chuyện gì xảy ra...

“Đây là...” Lâm Thất Dạ nhìn thấy cảnh này, dường như nghĩ đến điều gì, ánh mắt hiện lên vẻ phân chấn.

Hàn Thiếu Vân ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đôi mày hơi nhíu lại.

“Người canh gác, [Vô Giới Không Vực]...”

Trong gió tuyết,

Đầu bên kia phố,

Sáu bóng người khoác áo choàng đỏ sẫm giẫm lên tuyết trắng, chậm rãi đi qua con phố không người,

Gió nhẹ thổi qua, thổi bay mũ trùm đầu của người đi đầu,

Trần Mộc Dạ hơi ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Hàn Thiếu Vân, hai tay đặt lên chuôi dao bên hông...

Trong gió, giọng nói của hắn rõ ràng và trầm lắng:

“——Toàn đội 136 có mặt tại đây, ai... muốn tìm chết?”

...

Âm——!!

Trên con kênh đóng băng, một bóng đen như quả đạn pháo rơi xuống, đập vỡ lớp băng trên mặt sông, rơi thẳng xuống dòng nước lạnh giá của con kênh.

Trên không trung, lại có hai bóng người bay ra, một người toàn thân bao phủ trong ngọn lửa, một người giẫm lên cơn gió dữ, cùng nhau lao về phía người đàn ông ở giữa.

Ngọn lửa hòa lẫn với cơn gió dữ tạo thành cơn lốc xoáy, bao lấy người đàn ông đó, khoảnh khắc sau, một tia sáng đen từ trong đó bùng ra, trực tiếp xé toạc cơn lốc xoáy lửa!

Người đàn ông nhẹ răng cười, thân hình trong nháy mắt đã đến trước mặt người sử dụng lửa, ánh sáng đen quán quanh lòng bàn tay, lại một chương vỡ xuống, đánh người đó rơi xuống kênh.

Xa xa, Bách Lý Phì Phì núp trong góc lạng lẽ quan sát, nuốt một ngụm nước bọt.

Chương 199 - Ta Học Trảm Thần

“Đội vệ sĩ của cậu có vẻ sắp thua rồi.” Tào Uyên ôm chặt con dao, chậm rãi mở miệng.

“Phỉ phui phỉ phui! Ngậm cái miệng quạ đen của anh lại!” Bách Lý Phì Phì giật mình, đưa tay bịt miệng Tào Uyên, lầm bầm chửi rủa: “Chết tiệt, tên điên ‘Hải’ cảnh nào chui ra vậy, nhất quyết phải truy đuổi giết chết tiểu gia sao?”

Bốn người sử dụng Cẩm Vật hợp sức cũng chỉ có thể miễn cưỡng chiến đấu với ‘Hải’ cảnh, nếu hấn cứ liều mạng đánh như vậy, bốn người sử dụng Cẩm Vật, còn cả chúng ta, đều sẽ phải chơi xong!”

Thẩm Thanh Trúc nghe xong câu này, trầm ngâm một lát: “Hay là... trước tiên thanh toán nợ nần hai ngày nay?”

“...”

Ầm——!

Một con rồng nước to lớn lao ra từ con kênh đóng băng, người sử dụng nước nhú mào, một tay đỡ người sử dụng lửa bị thương nặng, vững vàng đáp xuống đất liền bên cạnh.

Người đàn ông cúi đầu cười lạnh, giữa không trung đôi hướng, toàn thân bao phủ trong ánh sáng đen, đập mạnh xuống mặt đất nơi hai người đang đứng.

Cùng lúc đó, mặt đất như sống lại, hiện lên một con sóng cát đá khổng lồ, vỗ về phía người đàn ông!

Người đàn ông như viên đạn xuyên thủng cơn sóng lớn, ánh mắt như đuốc, một tay bóp chặt cổ họng người sử dụng đất ẩn núp trong cát đá, xoay nửa vòng trên không trung, hung hăng ném xuống đất, tạo thành một hố sâu khổng lồ!

Khói bụi bốc lên.

Người đàn ông từ từ đi qua đám bụi đất bay lên, đi thẳng về phía nơi Bách Lý Phì Phì ẩn núp, chưa đi được mấy bước, trước mặt hắn lại xuất hiện thêm ba bóng người lang bãi.

Người sử dụng lửa, người sử dụng gió và người sử dụng nước đã bị thương nặng... Còn về người sử dụng đất, sau cú đánh vừa rồi, đã hoàn toàn hôn mê.

“Người sử dụng Cẩm Vật của nhà họ Bách Lý, cũng chỉ đến thế thôi.” Người đàn ông cười lạnh một tiếng: “Bị thương đến mức này rồi, các người còn muốn ngăn cản ta sao?”

Ba người sử dụng Cẩm Vật im lặng không nói nhưng hành động của họ đã nói lên quyết tâm.

“Được, được...” Lòng bàn tay người đàn ông một lần nữa xuất hiện ánh sáng đen, từng bước từng bước tiến về phía ba người.

“Chậm đã! Chậm đã! Đại hiệp chờ đã!”

Ngay lúc này, một bóng người tròn vo lão đảo chạy ra, đứng trước ba người sử dụng Cẩm Vật.

“Vị đại hiệp này, anh nói cho tôi biết, người thuê anh ra tay đã trả bao nhiêu tiền? Nhà họ Bách Lý chúng tôi trả gấp đôi... Không, chúng tôi trả gấp ba!” Bách Lý Phì Phì mặt tái mét, giờ ba ngón tay, nghiêm túc nói.

“Tiền ư?” Người đàn ông cười lạnh: “Ngươi cho rằng ta là kẻ thiếu tiền sao?”

“VẬY NGƯỜI...”

Người đàn ông đang định nói gì đó, đột nhiên toàn thân chấn động, quay đầu nhìn về phía sau mình.

Không biết từ lúc nào, một người đàn ông trung niên mặc quân phục đã đứng ở đó, một luồng khí thế bá đạo lấy anh ta làm trung tâm, đè nặng cả toàn trường.

Ánh mắt anh ta rất bình tĩnh, giống như một vực sâu, cũng giống như một ngọn núi lửa sắp phun trào!

Anh ta là đội trưởng của trại huấn luyện, cũng là đội phó của đội Người canh gác đóng tại Thượng Kinh, Viên Cương!

“Hắc hắc, cuối cùng ngươi cũng đến rồi.” Người đàn ông nhìn thấy Viên Cương, lộ ra vẻ mặt âm mưu đặc ý.

“Ngươi vô tư tỏa ra hơi thở của ‘Hải’ cảnh như vậy, thậm chí không tiếc trả giá bằng mạng sống, truy sát Bách Lý Đồ Minh, chính là để dụ ta đến đây sao?” Viên Cương nheo mắt lại.

“Đúng thì sao?” Người đàn ông cười toe toét: “Đã đến đây rồi, trong thời gian ngắn, chắc chắn ngươi không thể rời đi...”

“Sau đó, các ngươi sẽ có cơ hội để một ‘Hải’ cảnh khác đi giết Lâm Thất Dạ?” Viên Cương cười khẩy một tiếng, nhìn người đàn ông bằng ánh mắt khinh thường,

“Các ngươi dựa vào đâu mà cho rằng, ở thành phố Thương Nam này, có thể giết được ‘Hải’ cảnh... chỉ có một mình ta Viên Cương?”

Đội Người canh gác đóng tại Thương Nam sao...” Hàn Thiều Vân nhìn lướt qua mọi người, lắc đầu: “Một đội Người canh gác của thành phố tuyến ba, còn chưa thể làm gì ta được.”

Trong chế độ một thành phố một đội của Người canh gác, thành phố lớn quan trọng càng lớn thì đội Người canh gác

được cử đến sẽ có thực lực trung bình càng mạnh, ví dụ như đội số 006 đóng tại thủ đô Thượng Kinh, tập hợp một nhóm những người mạnh mẽ ở cảnh giới “Hải”, sức chiến đấu của họ thậm chí còn vượt qua một số đội đặc biệt, là đội quân át chủ bài thực sự!

Nhưng Thương Nam là một thành phố tuyến ba bình thường, thực lực của đội Người canh gác đóng tại đây chắc chắn có hạn, dù sao thì những thành phố cấp độ này ở khắp cả nước không đếm xuể, thực ra Thương Nam còn được coi là tốt, nếu vị trí xa xôi hơn một chút thì các thành phố khác, một đội Người canh gác chưa chắc đã có một người cảnh giới “Xuyên.”

Ở một thành phố như vậy, chỉ cần không có đội đặc biệt chi viện, nói chung thì cảnh giới “Hải” đã có thể ngang ngược tung hoành.

Tuy nhiên, xét trên phạm vi toàn quốc, những cường giả cảnh giới “Hải” cũng chỉ có từng đó, ai rảnh rỗi đi tìm một thành phố tuyến ba để xưng vương xưng bá? Cho dù thực sự có người làm như vậy thì trong vòng hai ngày, chắc chắn sẽ có một đội đặc biệt đến dạy cho họ cách làm người.

Lâm Thất Dạ nhìn thấy mọi người trong đội 136, trong lòng vừa mừng vừa lo...

Nếu chỉ có một mình hắn, hắn còn có thể dựa vào Đêm tối lấp lánh của Nyx để chạy trốn nhưng bây giờ có nhiều người đến như vậy, làm sao chạy đây?

Chương 200 - Ta Học Trảm Thần

chẳng lẽ phải bỏ mặc họ, một mình hấn đi sao?

Tuyệt đối không thể.

Sau thời gian dài ở bên nhau, trong lòng Lâm Thất Dạ, mọi người trong đội 136 không còn đơn giản là đồng đội nữa, có lẽ như Lãnh Huyền đã nói, nơi này... đã trở thành ngôi nhà thứ hai của hấn.

Hấn sẽ không bỏ rơi gia đình của mình.

Lâm Thất Dạ hít một hơi thật sâu, lặng lẽ nắm chặt cán dao trong tay, trong mắt hiện lên một tia kiên định.

Trên con đường bên dưới, Hồng Anh vén chiếc mũ trùm đầu màu đỏ sẫm, đôi mắt sáng ngời nhìn Lâm Thất Dạ với nụ cười, cô giơ tay lên, vui vẻ vẫy vẫy về phía Lâm Thất Dạ,

“Thất Dạ ơi~ Chúng em đến cứu anh đây!”

Lâm Thất Dạ thấy Hồng Anh trong tình huống như vậy mà vẫn có thể cười sáng khoái như vậy, khóe miệng hơi nhếch lên: “Đồ ngốc...”

Thân hình hấn đột nhiên ngã về sau, dọc theo mép mái nhà rơi xuống, sau đó khi sắp rơi xuống đất, mũi chân hấn nhẹ nhàng chạm vào, thân hình như ma quỷ lặng lẽ lóe lên, trong chốc lát đã đứng bên cạnh mọi người.

Hàn Thiếu Vân cầm cây trường kích trong tay, im lặng quan sát cảnh tượng này, không có động tĩnh gì.

Lâm Thất Dạ đứng bên cạnh Trần Mộc Dã, tay cầm song đao, liếc nhìn Hàn Thiếu Vân đang đứng sừng sững, bình tĩnh lên tiếng:

“Đội trưởng, đó là cảnh giới ‘Hải’...”

Trần Mộc Dã gật đầu: “Tôi biết.”

“Chúng ta có thể đánh lại không?”

“Thử xem.”

“Được.”

Nghe Trần Mộc Dã nói vậy, Hàn Thiếu Vân đứng trên đỉnh tòa nhà lại lắc đầu, bình tĩnh lên tiếng:

“Chỉ dựa vào hai người các người cảnh giới ‘Xuyên’, bốn người cảnh giới ‘Trì’, còn có một người bình thường... các người không thể thắng tôi, không cần phải hy sinh vô ích.”

“Tôi nhận ra anh.” Trần Mộc Dã đột nhiên lên tiếng: “Anh là Hàn Thiếu Vân, cựu đội trưởng đội Người canh gác thành phố Cô Tô.”

Hàn Thiếu Vân im lặng một lúc: “Thì sao?”

“Anh cũng từng là đội trưởng, tại sao bây giờ lại cam tâm làm tay sai cho giáo hội Cổ Thần?” Trần Mộc Dã nheo mắt lại.

“Anh không hiểu đâu.” Hàn Thiếu Vân từ từ nhắm mắt lại, không còn nhìn thẳng vào mắt Trần Mộc Dã nữa, giọng nói âm trầm và khàn khàn,

“Đến một ngày nào đó, khi anh tận mắt nhìn thấy từng đồng đội của mình chết trước mặt mình... có lẽ, anh sẽ hiểu được lựa chọn của tôi.”

Trần Mộc Dã cau mày, định nói gì đó thì Hàn Thiếu Vân lại lên tiếng:

“Tôi nhắc lại lần nữa, lần này mục tiêu của tôi chỉ có một mình cậu bé đó, bây giờ các người rời đi, tôi sẽ không làm khó các người, đừng hy sinh vô ích.”

Trần Mục Dĩ không nói gì.

Anh không cần phải nói.

Bởi vì tất cả mọi người đều biết lựa chọn của anh.

Lãnh Huyền khẽ sờ vào thắt lưng, ánh bạc lóe lên, một khẩu pháo lớn được anh vác trên vai, trong nháy mắt đã nhắm vào Hàn Thiếu Vân trên đỉnh tòa nhà, bóp cò!

Vút——!

Một quả lựu đạn bắn ra từ vai Lãnh Huyền, kéo theo vệt khói trắng, trong nháy mắt đã bắn đến trước mặt Hàn Thiếu Vân, Hàn Thiếu Vân cau mày, cây trường kích trong tay gào thét lao ra!

Ầm ! ! !

Ánh lửa chói mắt bùng nổ trước mặt Hàn Thiếu Vân, ngọn lửa bùng nổ dữ dội sắp ập đến người Hàn Thiếu Vân thì một cơn gió mạnh thổi ra từ người anh ta làm tâm, cuốn tung tuyết tích trên đỉnh tòa nhà, thổi bay tất cả bom nổ!

Gần như cùng lúc đó, một ngọn giáo dài màu đỏ thẫm bật ra từ chiếc hộp đen sau lưng Hồng Anh, cô ta cầm ngược ngọn giáo, ngọn lửa màu hồng bùng lên trên người cô ta, hai chân đạp mạnh xuống đất, kéo theo một tàn ảnh màu hồng bay về phía Hàn Thiếu Vân.

Khói bụi sau vụ nổ lựu đạn vẫn còn, trong gió tuyết, một tia sáng đỏ thẫm của ngọn giáo lóe lên!

Hàn Thiếu Vân né tránh mũi giáo bằng cách nghiêng người nhanh như chớp, những bông tuyết bị gió mạnh cuốn quanh

người anh ta theo mũi nhọn của cây trường kích, đột nhiên quét ngang, chém vào eo Hồng Anh!

Ngay khi cây trường kích sắp chém xuống, Hồng Anh trong mắt Hàn Thiếu Vân đột nhiên biến thành một người phụ nữ mặc áo xanh khoảng ba mươi tuổi, tóc dài bay phấp phới, đôi mắt hàm cười, dịu dàng như nước...

Đồng tử của Hàn Thiếu Vân đột nhiên co lại, cây trường kích đột nhiên dừng lại giữa không trung.

“Thanh Thanh...” Đôi mắt anh ta trở nên mơ màng, ngay sau đó, một tia sáng lại chiếm lấy tâm trí anh ta: “Không đúng... Cẩm Khư loại ảo giác tinh thần?”

Trên đường, Ôn Kỳ Mặc đan mười ngón tay vào nhau, tạo thành một hình dạng kỳ lạ, anh ta nhìn chăm chăm vào Hàn Thiếu Vân trên đỉnh tòa nhà, đôi mắt lóe lên ánh sáng khác thường.

Hàn Thiếu Vân dùng sức mạnh tinh thần mạnh mẽ của mình để kìm nén ảo giác, người phụ nữ mặc áo xanh trong mắt anh ta đã biến mất, một lần nữa trở lại thành Hồng Anh.

Ôn Kỳ Mặc rên lên một tiếng, trán lâm tím mồ hôi lạnh.

Chỉ trong khoảnh khắc chậm trễ này, Hồng Anh đã xoay đầu ngọn giáo, mũi giáo như lửa, chỉ thẳng vào giữa trán Hàn Thiếu Vân!

Đồng tử của Hàn Thiếu Vân co lại, anh ta hừ lạnh một tiếng, chân phải giẫm mạnh xuống đất, một vòng tròn gió tuyết dữ dội nổ tung lấy anh ta làm tâm, dễ dàng thổi bay Hồng Anh cùng ngọn giáo, đồng thời tòa nhà cũ dưới chân anh ta cũng sụp đổ ầm ầm!

Bóng dáng Hàn Thiếu Vân đứng vững trên tuyết, cây trường kích chỉ xuống đất, gió mạnh thổi bay bụi khói, anh ta chậm rãi bước ra...

Anh ta đứng lại ở phía bên kia đường, đôi mắt hơi nheo lại, nhìn về phía Ôn Kỳ Mặc có vẻ mặt hơi tái nhợt.

Chương 201 - Ta Học Trảm Thần

“Cấm Khư trình tự 180, [Tâm ma trối buộc]...”

Ôn Kỳ Mặc đứng thẳng người, cười khẽ một tiếng: “Không phải là Cấm Khư lợi hại gì nhưng đối với một kẻ bị tâm ma đeo bám như anh thì có vẻ hiệu quả bất ngờ...”

“Phải không?”

Hàn Thiều Vân bình tĩnh nói, cây trường kích trong tay anh ta hơi nhấc lên, giữa vùng tuyết mênh mông, từng cơn gió xoáy đột nhiên xuất hiện, cuốn lên tuyết phủ đầy đất, bay lên trời, che khuất cả bầu trời!

Trong phạm vi mười dặm, gió tuyết tràn ngập!

“Cấm Khư trình tự 079, [Đại phong tai].”

Gió mạnh cuốn theo tuyết bay, tràn ngập mọi góc ngách, những cây đại thụ hai bên đường đã bị nhổ tận gốc, theo gió bay hỗn loạn trên không trung.

Không chỉ vậy, gạch đá, đèn đường, xe đạp, biển quảng cáo... vô số đồ vật cũng bay lên theo gió, giống như quần áo trong máy giặt lồng giặt, lăn nhanh trong thế giới bão tuyết này.

Trong phạm vi mười dặm này, như thể ngày tận thế đã đến.

Nếu đội 136 không bố trí trước [Vô Giới Không Vực] quy mô lớn xung quanh, chỉ sợ sẽ có rất nhiều người vô tội bị cuốn vào, chết thảm trong đó, lúc này, tác dụng quan trọng của [Vô Giới Không Vực] đã thể hiện rõ.

Dưới bức tranh không gian này, bất kể chiến hướng có ác liệt đến đâu, cũng không ảnh hưởng đến thế giới bên ngoài một chút nào.

Lâm Thất Dạ cầm con dao thẳng vào mặt đất, mới miễn cưỡng giữ vững được thân hình không bị gió mạnh cuốn đi, trước mắt là một màu trắng xóa, trong cơn gió tuyết như thế này đã rất khó để nhìn rõ tình hình xung quanh.

“Đây chính là Cẩm Khư siêu nguy hiểm của cảnh giới ‘Hải’ sao? Quá khủng khiếp rồi...” Lâm Thất Dạ cau mày.

Trong nhận thức tinh thần của anh ta, những người trong đội 136 xung quanh cũng bị cơn bão tuyết này bao vây, may mắn là không có ai bị gió lớn cuốn đi, vẫn còn ở nguyên vị trí, mặc dù không nhìn thấy nhau nhưng khoảng cách giữa họ không xa.

“Tiểu Nam!”

Trong gió tuyết, giọng nói mơ hồ của Ngô Tương Nam truyền đến.

Một luồng ánh sáng trắng nhạt phát ra từ bên cạnh Lâm Thất Dạ, ngay sau đó Lâm Thất Dạ cảm thấy cơ thể mình chìm xuống, sức cản của gió mạnh biến mất, như thể trên bề mặt da có thêm một lớp màng mỏng, hoàn toàn triệt tiêu lực tác động của gió.

Không chỉ vậy, tầm nhìn bị tuyết bay che khuất cũng dần trở nên rõ ràng. Vip truyện full.net - Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Lâm Thất Dạ cúi đầu, mới phát hiện ra rằng làn da của mình cũng đang phát ra ánh sáng trắng nhạt.

Ngô Tương Nam cũng phát ra ánh sáng trắng bước ra khỏi gió tuyết, hoàn toàn không để ý đến ảnh hưởng của gió mạnh xung quanh, đi đến bên Tư Tiểu Nam, xoa đầu cô.

“Làm tốt lắm.”

“Đây là...” Lâm Thất Dạ nghi hoặc mở miệng.

“[Vô duyên sa], có thể bám vào bề mặt da người, có thể ngăn cách ảnh hưởng của môi trường bên ngoài đối với bản thân, còn có thể chữa lành vết thương, có một sức phòng thủ nhất định.”

Tư Tiểu Nam đứng thẳng người, hừ một tiếng kiêu ngạo: “Mặc dù không phải là Cẩm Khư lợi hại gì nhưng vào thời điểm quan trọng, vẫn có thể phát huy tác dụng.”

Dưới sự bảo vệ của [Vô duyên sa], những người khác cũng lần lượt đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía bóng người cầm trường kích trong tuyết, chậm rãi bước tới...

Hàn Thiếu Vân có chút kinh ngạc nhìn những người không để ý đến gió tuyết, trong mắt hiện lên một tia khen ngợi, sau đó như nghĩ đến điều gì, đôi mắt lại tối sầm lại.

Trần Mục Dã đứng ở phía trước, hai tay đặt trên chuôi dao, gió mạnh thổi tung chiếc áo choàng của anh ta, đôi mắt anh ta bình tĩnh như nước.

“Anh là đội trưởng của đội này?” Hàn Thiếu Vân đứng trước mặt Trần Mục Dã.

“Phải.”

“Anh là một đội trưởng đủ tư cách.” Hàn Thiếu Vân dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Hơn cả tôi...”

“Tôi có vẻ đã nghe được một chút về chuyện của đội người canh gác thành phố Cô Tô.” Giọng nói của Trần Mục Dã vang lên trong gió tuyết,

“Nghe nói, năm năm trước đội thành phố Cô Tô đã trực diện đụng độ [Lời thì thầm] của giáo hội Cổ Thần, trong số tám thành viên, ba người đã chết, ba người bị thương nặng,

còn một thành viên khác thì bị tàn tật suốt đời, đội trưởng Hàn Thiếu Vân đã mất tích, hai năm sau, lại xuất hiện với tư cách là [Tín đồ]...”

Hàn Thiếu Vân hơi nhú mào: “Anh muốn nói gì?”

“Tôi muốn biết... anh là [Tín đồ] thật hay giả [Tín đồ]?” Trong mắt Trần Mục Dã lóe lên một tia sáng: “Anh gia nhập [Tín đồ] có mục đích khác không? Anh có phải là ngoại...”

“Anh nghĩ nhiều rồi.” Hàn Thiếu Vân bình tĩnh ngắt lời Trần Mục Dã: “Một khi đã gia nhập [Tín đồ] thì cả đời chỉ có thể là [Tín đồ], khế ước linh hồn của họ còn khủng khiếp hơn anh tưởng tượng, trước khi gia nhập họ, bất kể có tâm tư và mục đích gì, sau khi ký kết khế ước, tất cả đều sẽ tan thành mây khói... hoàn toàn trở thành con rối của họ.”

“VẬY ANH...”

“Nếu một ngày nào đó, các thành viên trong đội của anh bị đóng đinh trên cây thánh giá, anh chỉ có hai lựa chọn, một là liều chết chiến đấu, cuối cùng mình và các thành viên cùng chết, hai là từ bỏ mọi phẩm giá và tự do, đổi lấy mạng sống cho những người khác... anh sẽ chọn thế nào?”

Trần Mục Dã nhú chặt mào: “Bọn họ lại dùng thủ đoạn này để ép anh ký kết khế ước sao?”

“Thủ đoạn của giáo hội Cổ Thần chỉ có thể tàn bạo hơn anh tưởng tượng.” Hàn Thiếu Vân lắc đầu, những bông tuyết bay xung quanh càng dày đặc hơn: “Bất kể trước đây tôi là ai, đã trải qua những gì thì bây giờ, tôi chỉ là hàng thứ mười sáu của [Tín đồ], Hàn Thiếu Vân...”

Chương 202 - Ta Học Trảm Thần

Tôi, đã không thể quay lại.”

Giọng nói vừa dứt, tinh thần lực “Hải” cảnh của anh ta hoàn toàn bùng nổ, áp lực khủng khiếp bùng lên!

Trần Mục Dĩ nắm chặt chuôi dao, vì dùng quá nhiều sức, các khớp ngón tay của anh ta bắt đầu trắng bệch, anh ta nhìn chăm chăm vào người đàn ông cầm trường kích trước mặt, trong lòng tràn đầy bi thương...

Một lúc sau, anh ta hít một hơi thật sâu, hai thanh đao bên hông từ từ tuốt ra...

“Tôi biết rồi...” Anh ta bình tĩnh nói: “Đối với [Tín đồ], tôi tuyệt đối sẽ không nương tay.”

Trong cơn gió dữ, khóe miệng Hàn Thiếu Vân hơi nhếch lên.

Hai thanh đao tuốt khỏi vỏ, trong đôi mắt Trần Mục Dĩ hiện lên một tia sáng yếu ớt, một vòng tròn lớn màu đen lấy anh ta làm tâm lan tỏa ra xung quanh với tốc độ cao, băng giá cực độ bao trùm xuống mặt đất!

Trong Cẩm Khư đen kịt, sau lưng Trần Mục Dĩ, hình ảnh một cung điện màu máu ẩn hiện... và trên đỉnh cung điện này, treo một tấm biển cổ kính và bí ẩn.

—— Điện Diêm Vương!

Ngay khi bước vào Cẩm Khư này, khí chất của Trần Mục Dĩ đột nhiên trở nên sâu thẳm và kỳ lạ!

Lâm Thất Dạ lúc này cũng bị cuốn vào Cẩm Khư của Trần Mục Dĩ, hơi thở lạnh lẽo tràn vào cơ thể, khiến hắn không khỏi rùng mình.

“Đây là...”

“Cẩm Khư của đội trưởng.” Ngô Tương Nam bình tĩnh đứng bên cạnh Lâm Thất Dạ: “Cẩm Khư thứ tự 037, [Hắc Vô Thường].”

“037?” Lâm Thất Dạ giật mình.

Cho đến nay, ngoài [Hắc Vương Trảm Diệt] thứ tự 031 của Tào Uyên thì đây gần như là Cẩm Khư nguy hiểm nhất mà hắn từng thấy, không ngờ đội trưởng lại sở hữu sức mạnh cấp độ này?

Nếu nói Cẩm Khư trước 030 thuộc về sức mạnh cấp độ thần minh thì [Hắc Vô Thường] đứng thứ bảy dưới thần minh, chắc chắn là một trong những Cẩm Khư hàng đầu của Đại Hạ!

Sở hữu Cẩm Khư cấp độ cao như vậy, đội trưởng hắn nên ở trong một trong số những đội đặc biệt đó, hoặc là đội Người canh gác của Thượng Kinh, sao lại đến thành phố Thương Nam nhỏ bé này, trở thành đội trưởng của đội 136 này?

Trước điện Diêm Vương, Trần Mục Dĩ cầm hai thanh đao, bước trên mặt nước đen kịt, từ từ tiến về phía Hàn Thiếu Vân.

Hàn Thiếu Vân ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt, hồi lâu sau mới phản ứng lại, kinh ngạc mở miệng:

“[Hắc Vô Thường]? Anh... là Trần Mục Dĩ?”

“Anh biết tôi?” Trần Mục Dĩ hơi nhướn mày.

“Trong số những Người canh gác, có mấy ai không biết đến Trần Mục Dĩ anh chứ?” Hàn Thiếu Vân cười nói: “Mười năm trước, hai thiên tài Hắc Vô Thường và Bạch Vô Thường của Thượng Kinh, ai mà không biết chứ?”

“Tôi tưởng sau ngần ấy năm, hẳn không còn nhiều người biết đến tôi nữa.”

“Ừm... trong số những người trẻ tuổi, đúng là không còn nhiều người biết đến anh nữa nhưng tôi gia nhập Người canh gác khá sớm nên vẫn nghe qua danh tiếng của anh.” Hàn Thiếu Vân ngạc nhiên đánh giá Trần Mục Dã trước mặt, trong mắt hiện lên một chút nghi hoặc,

“Mười năm trước, Hắc Vô Thường Trần Mục Dã đột nhiên biến mất khỏi Thượng Kinh, không rõ tung tích, có người nói anh đã chết, cũng có người nói anh phạm lỗi, bị Tổng tư lệnh giam vào Trại sám hối... không ngờ anh lại đến thành phố Thương Nam nhỏ bé này, trở thành đội trưởng?”

Tại sao?”

“Tôi muốn vậy.”

“...” Hàn Thiếu Vân lại cau mày,

“Không đúng... tôi nhớ trước khi anh mất tích, anh đã ở cảnh giới ‘Xuyên’, mười năm trôi qua, vị [Bạch Vô Thường] kia đã trở thành đội trưởng đội Người canh gác đóng tại Thượng Kinh, sao anh vẫn còn ở cảnh giới ‘Xuyên’?”

Trần Mục Dã im lặng một lúc, lắc đầu: “Điều đó không quan trọng.”

Anh ta bước trên mặt nước sông Mê Xuyên, từng bước tiến về phía Hàn Thiếu Vân, hai thanh đao trong tay khẽ ngân nga, như một cặp xiềng xích câu hồn, làm người chấn động cả hồn phách !

Hàn Thiếu Vân hơi sửng sốt, rồi cười nói: “Đúng vậy, với tôi, biết hay không biết những điều này, đều không còn quan trọng nữa...”

Hắn vung cây trường kích trong tay, gió dữ hòa lẫn với tuyết, xé toạc một góc Cẩm Khư giống như địa ngục này, thân hình hơi khom xuống, rồi đột nhiên bắn ra!

Đầu nhọn của trường kích quét qua mặt nước sông Mê Xuyên, đóng băng một lớp mỏng trên bề mặt, thân hình Hàn Thiếu Vân như rỗng, trong nháy mắt đã đến trước mặt Trần Mục Dã!

Gió tuyết gào thét!

Ầm—— ! !

Hai thanh đao và cây trường kích va chạm vào nhau, thân hình Trần Mục Dã bị Hàn Thiếu Vân đánh lùi lại mấy bước, trong mắt lóe lên một tia sáng mờ, thân hình như một bóng ma hóa thành hư vô, thực sự kỳ lạ khi xuyên thẳng qua cây trường kích, thanh đao trong tay chém ra như tia chớp!

Hàn Thiếu Vân thấy Trần Mục Dã thực sự có thể hóa thân thành bóng ma, đột nhiên giật mình, thân hình nhanh chóng lùi lại, đồng thời một cơn gió dữ từ trong cơ thể hắn bùng nổ, cố gắng đẩy thanh đao của Trần Mục Dã ra.

Phản ứng của hắn tuy nhanh nhưng vẫn chậm một bước.

Trước khi đẩy bay thanh đao của Trần Mục Dã, lưỡi đao đã để lại một vết thương nông trên ngực hắn.

Hàn Thiếu Vân quét ngang cây trường kích, những lưỡi gió vô hình tàn phá khắp nơi, lướt qua người Trần Mục Dã, nhẹ nhàng chém vào những tòa nhà cũ kỹ phía sau.

Xoẹt—— !

Lưỡi gió như dao cắt đậu phụ lướt qua bức tường bê tông cốt thép, để lại những vết cắt phẳng lì, hàng chục tòa nhà bị cắt ngang, ầm ầm đổ sập xuống đất, khói bụi bốc lên.

Má Trần Mục Dã cũng bị rạch một vết máu nhạt...

“Anh rất mạnh nhưng xét về cảnh giới, anh vẫn không bằng tôi, đây là nhược điểm.” Hàn Thiếu Vân hơi tiếc nuối lắc đầu.

Chương 203 - Ta Học Trảm Thần

“Tôi biết.” Biểu cảm của Trần Mộc Dã không thay đổi, bình tĩnh nói: “Vì vậy, tôi cũng không định một mình đánh bại anh...”

Lời còn chưa dứt, một cây trường thương cuốn theo ngọn lửa ngút trời, xoay tròn từ trên trời rơi xuống!

Ầm—— ! !

Trường thương rơi xuống đất, ngọn lửa màu hồng như cơn bão cuốn lên, làm tan chảy hết tuyết trắng xung quanh trong không trung, Hàn Thiếu Vân đứng nghiêng bên cạnh trường thương, bình tĩnh nhìn Trần Mộc Dã, nói:

“Dựa vào loại tấn công này, vẫn không thể đánh bại được tôi...”

Ầm—— !

Trên đỉnh tòa nhà xa xa, họng súng đen ngòm đột nhiên lóe lên tia lửa chói mắt, một viên đạn dài và mảnh bay nhanh đến mức như xuyên thủng không gian, trong nháy mắt đã đến trước mặt Hàn Thiếu Vân.

Hàn Thiếu Vân khẽ kêu lên một tiếng, đột nhiên ngửa đầu ra sau, viên đạn lướt qua trán hắn, để lại một vết bỏng nhạt trên bề mặt da.

“Đạn bắn tia đặc chế?” Hắn khẽ vuốt trán, có chút kinh ngạc lên tiếng.

Tiếng súng bắn tia liên tiếp vang lên, những viên đạn như có mắt, mỗi viên đều bắn chính xác vào Hàn Thiếu Vân, buộc hắn phải liên tục di chuyển thân hình, tránh né những viên đạn bắn tới.

Cùng lúc đó, Lâm Thất Dạ quay đầu nhìn Ngô Tương Nam đang đứng im, nghi hoặc hỏi: “Anh không lên sao?”

“Tôi à...” Khóe miệng Ngô Tương Nam nở một nụ cười cay đắng, hắn từ từ giơ hai tay lên, lòng bàn tay có một vết thương màu đỏ sẫm: “Bây giờ tôi đã không thể cầm dao rồi, mà Cẩm Khư của tôi lại khá đặc biệt, phải dùng vào lúc quan trọng, bây giờ xông lên chỉ làm vướng chân đội trưởng bọn họ, cho nên...”

Lâm Thất Dạ im lặng một lúc, gật đầu: “Vậy tôi đi trước.”

Nói xong, một bóng tối cực độ liên lấy hắn làm trung tâm lan ra, thân hình nhanh chóng di chuyển về phía chiến trường.

Trận chiến lớn vừa rồi với Xà Nữ đã khiến hắn tiêu hao không ít, ngay cả việc chống đỡ Chí Âm Thần Khư cũng có chút khó khăn, sau khoảng thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi này, hắn đã khôi phục một phần tinh thần lực, cuối cùng cũng có thể quay trở lại chiến trường.

Ở đằng xa, Hàn Thiếu Vân lần lượt tránh được nhiều viên đạn, lại dùng trường kích đẩy lui trường thương của Hồng Anh, ngay lúc này, thân hình Trần Mục Dĩ như ma quỷ đột nhiên xuất hiện sau lưng hắn, lưỡi đao lóe sáng!

Hàn Thiếu Vân không ngờ Trần Mục Dĩ đột nhiên xuất hiện, đang định có động tác, chỉ thấy trước mắt tối sầm lại, những bóng người đã từng chết lại một lần nữa hiện ra trước mặt hắn...

Trong mắt người ngoài, những sợi tơ đen từ trái tim hắn vươn ra, như một cái kén, muốn trói chặt Hàn Thiếu Vân vào.

Đây chính là [Tâm Ma Phục Pháp]!

Hàn Thiếu Vân biết tình hình không ổn, một lần nữa dùng tinh thần lực cưỡng ép phá vỡ năng lực của Ôn Kỳ Mặc, Ôn Kỳ Mặc ở đằng xa thân hình chấn động: “Oa” một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Dùng sức mạnh của “Tri” cảnh giới, ảnh hưởng đến cường giả “Hải” cảnh giới, sự phản phệ đối với tinh thần lực của hắn là vô cùng khủng khiếp.

Nhưng ngay khoảnh khắc hắn tranh thủ đó, đao của Trần Mục Dĩ đã chém mạnh vào lưng Hàn Thiếu Vân, để lại vết đao dữ tợn, đồng thời một luồng ánh sáng mờ nhạt tràn vào cơ thể Hàn Thiếu Vân.

Hàn Thiếu Vân phản thân quét ngang trường kích, ép Trần Mục Dĩ lùi lại, khoảnh khắc tiếp theo ý thức có chút mơ hồ, vết đao sau lưng đau rát, sức mạnh dường như cũng giảm đi không ít...

Hắn cúi đầu nhìn mu bàn tay mình, da khô ráp, không biết từ lúc nào đã mọc ra vài đốm đồi mồi.

Hắn ngẩng đầu lên kinh ngạc, nhìn Trần Mục Dĩ.

Trần Mục Dĩ như nhìn ra được sự nghi hoặc trong lòng hắn, chậm rãi mở miệng: “Dưới lưỡi đao Vô Thường, thân xác có thể chém, hồn phách có thể chém, tuổi thọ... cũng có thể chém!”

Chém thân xác, chém hồn phách, chém tuổi thọ!

“Đây, chính là [Hắc Vô Thường] sao...” Hàn Thiếu Vân lẩm bẩm, khóe miệng hắn hơi nhếch lên: “Biết đâu, hôm nay ta thật sự có thể chết ở đây...”

Xoẹt——!

Một bóng tối chòng lên Cẩm Khư của Trần Mục Dã, hai thanh đao thẳng lao vun vút, xoay tròn chém về phía cổ Hàn Thiếu Vân!

Hàn Thiếu Vân nhin đau ở lưng, vung tay triệu hồi một cơn gió mạnh, đánh bay hai thanh đao thẳng.

Cùng lúc đó, một bóng thiếu niên trong bóng tối nhảy cao lên, mũi chân điểm vào thân một thanh đao thẳng, vươn tay nắm lấy thanh đao thẳng còn lại, linh hoạt xoay nửa vòng trên không trung, một đao chém về phía Hàn Thiếu Vân!

Cạch——!

Trường kích vững vàng đỡ đòn đao thẳng của Lâm Thất Dạ, Hàn Thiếu Vân cuồng phong quanh người gào thét, hai bên lưỡi gió như kéo cắt kẹp về phía Lâm Thất Dạ!

Trong khoảnh khắc gió động, Lâm Thất Dạ dường như đã dự đoán được quỹ đạo của lưỡi gió, cơ thể xoay ngang trên không trung, đồng thời tránh được hai lưỡi gió.

Ầm——!

Cây trường thương quán quanh ngọn lửa lại một lần nữa giết đến, Hồng Anh ngạo nghễ, quát khẽ một tiếng, mũi thương đỏ thẫm vung lên trong không trung tạo thành từng đóa hoa thương.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình Trần Mục Dã quỷ dị xuất hiện sau lưng Hàn Thiếu Vân, như Vô Thường đoạt mạng, hai thanh đao lạng lẽ chém về phía cổ hắn...

Bị tấn công từ ba phía, ngay cả Hàn Thiếu Vân cũng bắt đầu thấy khó khăn, hướng hồ trong ba người còn có một Trần Mục Dã khó nhằn, nếu bị hắn chém trúng một nhát, không chết cũng phải lột mất ba lớp da!

Xoẹt——!

Lãnh Huyền ở xa thấy cơ hội, khẩu súng bắn tĩa trong tay lại nổ, một viên đạn chính xác tránh được ba người Lâm Thất Dạ, bắn vào chân Hàn Thiếu Vân, bắn tung tóe một đóa hoa máu!

Chương 204 - Ta Học Trảm Thần

Bị thương ở chân, động tác của Hàn Thiếu Vân rõ ràng chậm lại, Trần Mục Dĩ nắm bắt cơ hội, thân hình trong chớp lát hóa hư vô tránh được trường kích, lại hai đao chém mạnh vào người hắn!

Phụt——!

Hàn Thiếu Vân đột ngột phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể nhanh chóng khô quắt đi, ba vết đao bỏng rất không ngừng thiêu đốt linh hồn hắn, đau đến mức ý thức cũng có chút mơ hồ.

Hắn có chút loạng choạng đứng vững, gầm lên một tiếng, cuồng phong xoay tròn đầy lui, tạm thời đánh lui ba người Lâm Thất Dạ.

Ngay lúc này, Ngô Tương Nam như một cơn gió chạy qua đường phố, chống lại cuồng phong tiến lên, ôm chầm lấy Hàn Thiếu Vân đang loạng choạng!

Lâm Thất Dạ sửng sốt.

Hàn Thiếu Vân càng ngờ ngạc, sau một thoáng bàng hoàng, hắn dùng sức kéo Ngô Tương Nam, muốn kéo hắn ra.

“Chạy!” Trần Mục Dĩ thấy cảnh này, hét lớn một tiếng.

Lâm Thất Dạ và Hồng Anh vốn không hiểu chuyện gì, đến khi áo choàng của Ngô Tương Nam bị vén lên, lộ ra bên dưới là những gói thuốc nổ được buộc gọn gàng, đồng tử đột nhiên co lại!

May mà Trần Mục Dĩ nhanh chóng chạy đến bên hai người, mỗi tay xách một người, nhanh chóng chạy xa.

Ngô Tương Nam ôm chặt Hàn Thiếu Vân, thấy ba người chạy xa, khóe miệng nở một nụ cười, sau đó không chút do dự giật sợi dây ở ngực!

Ầm—— ! ! !

Sau tiếng nổ kinh thiên động địa, một đám mây hình nấm khổng lồ từ từ bốc lên, ngọn lửa hùng hùng cháy trên đường phố, Lâm Thất Dạ và Hồng Anh ngơ ngác nhìn cảnh này, cả người đều ngây ra tại chỗ.

“Đội trưởng... Đây là...”

Trần Mục Dĩ vỗ vai họ: “Yên tâm đi, Cẩm Khư của Tương Nam là [Tái sinh], ở ‘Xuyên’ cảnh có mười hai cơ hội hồi sinh, hắn sẽ không chết đâu.”

Tái sinh?

Lâm Thất Dạ thực sự bị sốc, trên thế giới này, còn có Cẩm Khư kỳ quái như vậy sao?

Bởi vậy mới nói vừa rồi Ngô Tương Nam nói Cẩm Khư của hắn khá đặc biệt, ra tay phải nắm bắt thời cơ mới được...

“Vậy... trước đây hắn vẫn luôn dùng cách tự nổ để chiến đấu sao?” Hồng Anh không nhịn được hỏi.

“Không phải.” Trần Mục Dĩ khẽ lắc đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm vào con đường hỗn loạn: “Rất lâu trước đây, khi hắn chưa bị thương, hắn không như vậy... Lúc đó, hắn rất mạnh.”

Khói bụi từ từ tan đi, chỉ còn lại nửa thân người của Ngô Tương Nam ho khan bước ra, trông giống như thầy ma bị đánh nát trong phim, nhìn đến phát rợn cả người nhưng điều đáng

kính ngạc là máu thịt của hắn đang nhanh chóng phục hồi, cơ thể tự chữa lành với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Chỉ trong vòng năm giây, hắn đã khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, trên người không hề có một vết thương nào.

Ngô Tương Nam cúi đầu, nhìn đôi tay của mình, hai vết thương đỏ sẫm ở lòng bàn tay vẫn còn đó, trong mắt hiện lên một tia cay đắng...

Àm——!

Gió mạnh thổi qua, thổi bay hết đám khói bụi xung quanh.

Ngô Tương Nam quay đầu nhìn lại, thở dài bất lực: “Cơ hội tái sinh cuối cùng cũng đã dùng hết, vẫn không giết được hắn sao...”

Trong hồ sâu do vụ nổ tạo ra, một bóng người cầm trường kích từ từ đứng dậy, mặc dù toàn thân đầy thương tích, trông vô cùng thảm hại nhưng vẫn còn sống.

Hàn Thiếu Vân ho khan đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía Ngô Tương Nam lạnh lặn, trong mắt hiện lên một tia kính ngạc.

“Người là bất tử của đội ‘Lam Vũ’...”

Bùm——!

Một viên đạn xuyên thủng không khí, gào thét lao đến trước mặt Hàn Thiếu Vân, lúc này hắn đã không thể hành động tự nhiên như trước, mặc dù đã cố gắng điều chỉnh thân hình nhưng vẫn bị một phát súng bắn trúng vai!

Súng bắn tia là một trong số ít vũ khí nóng có thể gây thương tích cho những người có năng lực ở cảnh giới cao.

“Suýt nữa...” Dưới chân Hàn Thiếu Vân xuất hiện một cơn gió lốc, từ từ nâng cả người hắn lên, bay lên không trung, hắn

nhìn vào mắt Trần Mục Dĩ, bình tĩnh nói:

“Chỉ thiếu một chút nữa thôi, các người đã có thể giết được ta... Thật đáng tiếc, tiếp theo, ta sẽ cho các người thấy [Đại phong tai] thực sự là như thế nào.”

Hắn từ từ bay lên bầu trời, tay phải vung lên, cầm cây trường kích trong tay xuống đất, cơn bão tuyết cuồng nộ xung quanh đột nhiên lặng đi, không còn một chút gió nào, những bông tuyết rơi lả tả từ trên không trung xuống, như thể lại là một trận tuyết lớn.

Hắn vòng hai tay trước ngực, từ từ khép lại, một chấm màu xanh lam đột nhiên xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, nhẹ nhàng xoay tròn, ngày càng lớn.

Đó là một mắt bão.

Trên mặt đất, đôi mắt của Trần Mục Dĩ hơi nheo lại.

Sức mạnh tinh thần của Lâm Thất Dạ quét qua mắt bão, ngay lập tức cảm nhận được sức mạnh khủng khiếp ẩn chứa, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng.

“Một khi mắt bão này hình thành, cơn gió dữ dội sẽ dễ dàng xé toạc [Vô Giới Không Vực] của các người, sau đó sẽ cuốn phăng cả thành phố Thương Nam, sức mạnh của nó đủ để san bằng nửa thành phố...”

Hàn Thiều Vân nhìn chằm chằm vào Trần Mục Dĩ bên dưới, dường như muốn nói thêm điều gì đó nhưng vẫn không thể nói ra được, hắn cau mày, bất lực nói:

“Muốn giải quyết vấn đề từ gốc rễ... thời gian dành cho các người không còn nhiều nữa.”

Lâm Thất Dạ nghe câu cuối cùng, hơi sửng sốt, không biết có phải hắn nghĩ nhiều hay không, hắn cảm thấy... Hàn Thiều Vân dường như đang ám chỉ điều gì đó?

Bùm——!

Một viên đạn bắn tia xé ngang bầu trời, bay về phía Hàn Thiều Vân nhưng khi nó đến gần mắt bão, tốc độ đột nhiên chậm lại, như thể có một bức tường gió vô hình ngưng tụ xung quanh mắt bão, kìm chặt nó lại!

Chương 205 - Ta Học Trảm Thần

Hồng Anh nhướng mày, dùng ngọn lửa màu hồng bắn cây trường thương trong tay ra, lướt qua bầu trời như sao băng nhưng khi đến gần mắt bão, nó vẫn giống như viên đạn, bay ngày càng chậm, cuối cùng bị bật ra hoàn toàn!

Lúc này, xung quanh Hàn Thiếu Vân dường như có một vùng gió tuyệt đối vô địch, không thứ gì có thể xâm nhập vào đó.

“Giải quyết vấn đề từ gốc rễ...” Trần Mộc Dã lẩm bẩm câu này, nhíu mày, không hiểu.

Ngay khi mọi người đều bó tay, mắt bão trên bầu trời ngày càng lớn, cơn gió lốc lấy Hàn Thiếu Vân giữa không trung làm tâm, dần dần tản ra xung quanh...

Bên kia.

Thẩm Thanh Trúc đang cùng Bách Lý Phì Phì và những người khác tiến gần đến [Vô Giới Không Vực] dường như cảm nhận được điều gì đó, khẽ kêu lên một tiếng, quay đầu nhìn về phía mắt bão đang dần tụ lại.

Hắn do dự một lát, từ từ đưa tay phải ra, hướng về phía bầu trời xa xa...

Búng một cái.

Mắt bão màu xanh lam lơ lửng trên lòng bàn tay Hàn Thiếu Vân đột nhiên biến mất, như thể chưa từng xuất hiện.

Mọi người trong đội 136 đều ngẩn người, ngay cả bản thân Hàn Thiệu Vân cũng ngỡ ngàng.

Mất bao lâu?

Mất bao lâu của tôi đâu?

Hắn ngẩn người một lúc, ngẩng đầu nhìn Trần Mộc Dã và những người khác, trong mắt hiện lên một nụ cười:

“Làm tốt lắm.”

Trần Mộc Dã:...

Ngay lúc này, Lâm Thất Dạ như nghĩ ra điều gì, ánh mắt nhìn về phía xa, chỉ thấy một người đàn ông mặc quân phục mở một góc [Vô Giới Không Vực], toàn thân gợn sóng màu vàng, mặt lạnh bước vào.

Bách Lý Phì Phì, Tào Uyên và Thẩm Thanh Trúc ba người ngoan ngoãn đi theo sau hắn.

“Anh đẹp trai, vừa nãy anh bung tay làm gì vậy?” Bách Lý Phì Phì tiến đến bên cạnh Thẩm Thanh Trúc, nghi hoặc hỏi.

Thẩm Thanh Trúc nhú mày, suy nghĩ một lúc rồi từ từ nói: “Bản năng?”

“Anh là thuộc hạ của Thanos à?”

“...”

Thẩm Thanh Trúc lười để ý đến lời trêu chọc của Bách Lý Phì Phì, nếu đối phương không phải là ông chủ của hắn thì bây giờ hắn ước chừng đã bắt đầu chửi người rồi nhưng hắn là người làm công, lại có giác ngộ của người làm công.

Lâm Thất Dạ nhìn thấy Thẩm Thanh Trúc, mắt hơi sáng lên, mơ hồ nghĩ đến chuyện vừa nãy là thế nào.

Mất bao lâu do Hàn Thiệu Vân tạo ra, nói cho cùng chỉ là không khí nén xoáy cực nhanh, còn [Khí Mẫn] của Thẩm

Thanh Trúc lại có thể điều khiển bản thân không khí, đối với hắn mà nói, hút sạch không khí trong một phạm vi quả thực là chuyện quá đơn giản. V I P T R U Y E N F U L L - K h o t r u y ệ n d i c h m i ễ n p h í

Chỉ cần hút sạch không khí ở đây thì mất bảo của người còn tồn tại được sao?

Nói một cách đơn giản, Thẩm Thanh Trúc chính là chuyên gia đối khẩu!

Mặc dù Hàn Thiếu Vân là cường giả cảnh giới “Hải” nhưng [Đại Phong Tai] của hắn càng thiên về “Tai”, về phương diện điều khiển không khí, vẫn kém xa [Khí Mẫn] của Thẩm Thanh Trúc.

Có lẽ đó là lý do tại sao trình tự của [Đại Phong Tai] là 079, còn [Khí Mẫn] là 068.

Viên Cương nheo mắt, nhìn chằm chằm Hàn Thiếu Vân lơ lửng trên không trung, trong mắt lóe lên hàn quang, khoảnh khắc tiếp theo, cả người hắn ta trực tiếp lóe lên đến đỉnh đầu Hàn Thiếu Vân, nắm chặt tay phải đâm ra, gợn sóng màu vàng lan tỏa, giống như một ngôi sao băng giáng xuống!

Ầm——!!

Một tiếng nổ lớn trầm đục vang lên, Hàn Thiếu Vân trên không trung giống như một quả đạn pháo bị đập xuống đất, đập vào đường tạo thành một hố sâu bán kính vài mét, khói bụi bốc lên mù mịt.

Viên Cương giống như một chiến thần hình người, toàn thân tỏa ra ánh sáng vàng, vạt áo tung bay, vũng vàng hạ xuống trước hố sâu nơi Hàn Thiếu Vân đang ở, hai nắm đấm giống như mưa điểm đập vào hố.

Ầm ầm ầm——!!

Đất rung chuyển dữ dội, các vết nứt trên mặt đất ngày càng dày đặc, đến khi cả con phố sắp bị sụp đổ, Viên Cương mới dừng nắm đầm lại.

Hắn ta cúi xuống, đưa tay nắm lấy cổ áo của Hàn Thiếu Vân đang thoi thóp, kéo hắn ta lên giữa không trung.

“Nguyên đội trưởng đội người canh gác thành phố Cô Tô, hiện là [Tín đồ] thứ mười ba, Hàn Thiếu Vân...” Viên Cương mặc một bộ quân phục không tì vết, hắn ta mặt không biểu cảm nói:

“Người đã rơi vào tay ta, nửa đời sau, hãy đến nhà tù sám hối đi...”

Nghe thấy câu này, Hàn Thiếu Vân thoi thóp mấp máy môi, dường như muốn nói gì đó, mí mắt đầy máu mở ra, trong đôi mắt hiện lên một tia tuyệt vọng... và cầu xin.

Viên Cương cau mày, ngay lúc này, một lưỡi dao đột nhiên đâm xuyên tim Hàn Thiếu Vân, lưỡi dao đâm ra từ ngực!

Đồng tử của Viên Cương đột nhiên co lại, hắn ta ngẩng đầu lên, nhìn về phía sau Hàn Thiếu Vân, trong mắt hiện lên một tia tức giận.

“Đội trưởng Trần, anh định làm gì?”

Trần Mục Dĩ mặc áo choàng bình tĩnh đứng sau Hàn Thiếu Vân, từ từ rút con dao găm xuyên tim Hàn Thiếu Vân ra, khẽ nói:

“Giết người.”

“Hắn ta đã không còn là mối đe dọa, chắc chắn sẽ bị giam vào nhà tù, sự sống cái chết sẽ do tòa án phán quyết... Anh dựa vào đâu mà giết hắn ta?”

“Hắn ta muốn giết đội viên của tôi, vậy thì phải chết.” Trần Mục Dĩ dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Hơn nữa, đối với hắn

ta mà nói, đây cũng là một sự giải thoát.”

Viên Cương cau mày nhìn Hàn Thiếu Vân, chỉ thấy Hàn Thiếu Vân cúi đầu, trên khuôn mặt đầy vết máu, thế mà lại nở một nụ cười khẽ, đôi mắt chết lặng kia lại tỏa ra một vẻ khác thường.

Viên Cương buông tay.

Thi thể Hàn Thiếu Vân ngã xuống đất, máu tươi chảy ra từ trong cơ thể hắn ta, tim bị đâm thủng, người bình thường đã sớm chết rồi nhưng là cường giả cảnh giới “Hải” như hắn ta, vẫn còn thoi thóp.

Chương 206 - Ta Học Trảm Thần

Hắn ta nhìn Trần Mục Dã, môi mấp máy, dường như muốn nói gì đó.

Trần Mục Dã do dự một lát, cúi xuống, đưa tai đến gần miệng hắn ta.

“Cẩn thận... [Ngôn ngữ mê sảng]... Hắn ta nhất định sẽ quay lại... giết thiếu niên kia...”

Nói xong chữ cuối cùng, đôi mắt Hàn Thiếu Vân dần tối lại, không còn chút hơi thở nào.

Im lặng hồi lâu, Trần Mục Dã đứng thẳng người dậy, nhìn thi thể đầm máu nằm trên tuyết, từ từ nhắm mắt lại.

“Đội trưởng Trần, dù sao thì lần này cũng không hợp quy củ.” Viên Cương bình tĩnh nhìn cảnh này, trầm giọng nói.

“Cảm thấy tôi làm việc không hợp quy củ, vậy thì anh cứ đi tìm Thiệu Bình Ca mà tố cáo.” Trần Mục Dã không chút để ý quay người, đi về phía những người khác trong đội 136,

“Ở Thương Nam, tôi Trần Mục Dã... chính là quy củ!”

Viên Cương nhìn theo bóng lưng Trần Mục Dã rời đi, rất lâu sau, bất đắc dĩ thở dài...

“Tính tình của vị này, vẫn nóng nảy như vậy...”

...

“Đội trưởng, tên Hàn Thiếu Vân kia, rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

Thu [Vô Giới Không Vực] lại, Hồng Anh tiến đến bên cạnh Trần Mục Dã, nghi hoặc hỏi.

Trần Mục Dã im lặng một lát: “Chỉ là một kẻ đáng thương bị giáo hội Cổ Thần khống chế mà thôi.”

“Nhưng tôi thấy hẳn ta có vẻ thực sự muốn giết Thất Dạ, đám người giáo hội Cổ Thần kia, có thể khống chế người ta đến mức triệt để như vậy sao?” Hồng Anh nghiêng đầu hỏi.

Không đợi Trần Mục Dã lên tiếng, Ngô Tương Nam bên cạnh đã mở lời trước: “Về khế ước của giáo hội Cổ Thần, tôi biết khá nhiều, nghe nói một khi đã ký kết, sẽ ràng buộc với linh hồn, thực sự tác động từ chính bản thân tư duy.

Nói cách khác, cho dù trong lòng họ thực ra không hài lòng với mệnh lệnh nhận được, cũng không thể dưới bất kỳ hình thức nào từ chối hoặc cản trở việc thực hiện mệnh lệnh, hành vi, lời nói, thậm chí cả tư duy, đều lấy ‘hoàn thành mệnh lệnh’ làm tiền đề.”

“Vậy chẳng phải giống như con rôi sao?”

“Cũng gần như vậy, chỉ có điều một số người cam tâm tình nguyện làm con rôi và còn thích thú với điều đó, còn một số người thì đau khổ không chịu nổi...”

Nghe đến đây, mày Lâm Thất Dạ hơi nhúu lại, nói ra thắc mắc trong lòng:

“Nếu đã như vậy, tại sao sau khi giáo hội Cổ Thần khống chế Hàn Thiếu Vân, lại để hẳn ta rời khỏi người canh gác? Giả vờ như hẳn ta không bị khống chế, cài cắm hẳn ta vào bên trong người canh gác, chẳng phải có thể phát huy tác dụng lớn hơn sao?”

Những người còn lại đều dừng bước.

Hồng Anh há hốc mồm, kinh ngạc nhìn Lâm Thất Dạ:
“Thất Dạ em trai, suy nghĩ của em... thật đen tối!”

“... Đây không phải là lỗi suy nghĩ thông thường sao?”

“Thất Dạ nói không sai.” Trần Mục Dã chậm rãi gật đầu:
“Mặc dù Hàn Thiếu Vân không ở lại người canh gác nhưng không thể loại trừ... khả năng không có [Tín đồ] nào khác ẩn núp trong người canh gác.”

“Nói như vậy...”

“Tuy nhiên, điều này tất nhiên không dễ dàng như vậy.”
Trần Mục Dã tiếp tục nói: “Loại khế ước có thể ràng buộc trực tiếp từ tầng linh hồn và tác động trực tiếp đến tư duy này vô cùng quý giá, ngay cả giáo hội Cổ Thần cũng không có nhiều, mỗi một tờ đều chỉ được sử dụng cho những người mà họ cho là có giá trị và có tiềm năng.

Hơn nữa, mục đích chính của giáo hội Cổ Thần khi phát triển [Tín đồ] là để bù đắp cho vấn đề thiếu hụt nhân lực, nếu sau khi phát triển [Tín đồ] lại chọn cài cắm họ làm gián điệp vào bên trong người canh gác thì theo một nghĩa nào đó lại là lãng phí.

Hơn nữa, loại khế ước này cũng không phải là sự không chế tuyệt đối, trong một số trường hợp, người bị không chế cũng có thể thông qua ám thị để nhắc nhở người khác, giống như vừa rồi Hàn Thiếu Vân nói ‘giải quyết vấn đề từ gốc rễ’, cũng thuộc về phương diện này, cho nên, để mặc cho [Tín đồ] nằm vùng trong người canh gác, vẫn có một rủi ro nhất định.

Nghe đến đây, Hồng Anh cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng Lâm Thất Dạ cũng gật đầu nhẹ, đúng vậy, nếu phân tích theo cách này thì việc cài cắm [Tín đồ] vào trong người canh gác, thực sự là mất nhiều hơn được.

Tuy nhiên, nếu bên bị không chế có địa vị cao thì lại là chuyện khác...

Đây không phải là Lâm Thất Dạ đang suy diễn, hẳn chỉ vô thức nghĩ đến trường hợp xấu nhất: “Mất nhiều hơn được” không có nghĩa là “Sẽ không làm”, “Số lượng cực ít” không có nghĩa là “Hoàn toàn không có.”

Cẩn thận vẫn hơn.

“Dù sao thì, trận chiến đầu tiên của năm mới cũng coi như đã kết thúc, [Tín đồ] thứ mười ba này, cộng thêm một vị cảnh giới ‘Hải’ mà Viên Cương giải quyết, hẳn là toàn bộ lực lượng nòng cốt của vụ ám sát lần này, cơn sóng gió lần này hẳn là đã qua rồi.” Ôn Kỳ Mặc vươn vai.

“Nói mới nhớ, ngày mai tôi Thất Dạ em trai phải về doanh trại rồi.” Hồng Anh thở dài: “Lần sau gặp lại em, hẳn là phải nửa năm sau.”

“Đến lúc đó, em ấy sẽ thực sự là người canh gác rồi.” Ngô Tương Nam cười nói.

Lâm Thất Dạ cười cười: “Thực ra... nửa năm, cũng trôi qua rất nhanh.”

Thời gian ở trại huấn luyện, dường như trôi qua rất chậm nhưng lại dường như chỉ chớp mắt là đã qua, đến tận bây giờ hẳn vẫn còn nhớ rõ ràng cảnh mình xách chiếc vali màu hồng phấn, là người đầu tiên đến cổng trại huấn luyện.

“Đúng rồi.” Trần Mộc Dã dường như nghĩ ra điều gì, dừng bước: “Ngày mai, gọi mấy người bạn của cậu đến nhà ăn cơm đi.”

Chương 207 - Ta Học Trảm Thần

Lâm Thất Dạ sửng sốt.

“Trước đây vì hai người đều là mục tiêu của đối phương, không tiện tụ tập nên không gọi họ, bây giờ mọi chuyện đã lắng xuống, dù sao cậu cũng là chủ nhà của Thương Nam, đến nhà ăn một bữa cơm cũng là nên.”

“Nhưng, văn phòng là cứ điểm của người canh gác, ngoài người của đội 136, người khác không dễ vào...” Ngô Tương Nam trầm ngâm lên tiếng.

“Đến nhà tôi!” Hồng Anh vỗ ngực: “Nhà tôi đủ rộng!”

Lâm Thất Dạ do dự một lát, gật đầu: “Tôi hỏi họ xem...”

...

Chiều hôm sau.

Lâm Thất Dạ dẫn theo Bách Lý Phì Phì, Tào Uyên và Thẩm Thanh Trúc về mặt không tình nguyện đứng trước cửa biệt thự.

Bách Lý Phì Phì nhìn biệt thự trước mắt, lại đánh giá Lâm Thất Dạ vài lần, kinh ngạc lên tiếng: “Chà, Thất Dạ, điều kiện ở của cậu không tệ nhỉ!”

“Đây là nhà của một người bạn, tôi chỉ ở tạm thôi.” Lâm Thất Dạ nhún vai.

Tào Uyên hít hít, nuốt nước bọt: “Tôi ngửi thấy mùi thịt...”

Hai ngày nay, anh ta cùng Bách Lý Phì Phì và Thẩm Thanh Trúc ở lì trong khách sạn tình nhân, ăn uống đều dựa vào đồ ăn mang về và mì gói, thêm vào đó nửa năm ở trong doanh trại, đồ ăn cũng chỉ như vậy, đã gần như làm anh ta phát điên.

“Anh không phải là hòa thượng sao?”

“Không, tôi chỉ có Phật trong tim.”

“...”

Thẩm Thanh Trúc nhìn biệt thự trước mắt, cau mày: “Không phải nói là để cậu mời bạn bè đến ăn cơm sao? Sao còn gọi cả tôi?”

Lâm Thất Dạ và hai người kia quay đầu lại, nhìn anh ta với vẻ kỳ lạ.

Bách Lý Phì Phì bất lực đỡ trán, tiến lên vỗ vai anh ta: “Kiêu ngạo cũng phải có giới hạn chứ? Gọi anh đến đương nhiên là để nói...”

Chúng tôi thấy hai ngày nay anh làm công cụ rất tốt!”

Thẩm Thanh Trúc giật khóc miệng, hất tay Bách Lý Phì Phì đang đặt trên vai mình, khó chịu lên tiếng:

“Mập chết tiệt, mày thân thiết với ai thế?”

“????” Bách Lý Phì Phì xắn tay áo lên, để lộ hai cánh tay trắng nõn to lớn, trên đó quần chằng chịt đồng hồ,

“Được lắm! Tốt lắm, Thẩm Thanh Trúc, hôm nay vừa mới trả lương cho mày xong, bắt đầu vênh vào rồi phải không?”

Lâm Thất Dạ bất lực thở dài: “Đùa đủ chưa? Đùa đủ rồi thì vào ăn cơm trước đi.”

Bách Lý Phì Phì và Thẩm Thanh Trúc trừng mắt nhìn nhau, cùng hừ một tiếng, sau đó đi theo Lâm Thất Dạ vào biệt thự.

“Giới thiệu một chút, đây là đội trưởng Trần Mục Dã...”

“Đây là phó đội trưởng Ngô Tương Nam...”

“Đây là chị Hồng Anh, ngôi nhà này cũng là của chị ấy...”

“Đây là Ôn Kỳ Mặc...” “Docfull.vn- Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

“Tur Tiểu Nam...”

“Lãnh Huyền...”

Lâm Thất Dạ giới thiệu từng người, mỗi khi giới thiệu xong một người, Bách Lý Phì Phì đều tháo một chiếc đồng hồ trên tay xuống, cười ha ha đưa cho người khác.

“Đội trưởng Trần Mục Dã! Quả nhiên là khí chất phi phàm, tôi đã tìm rất lâu, chỉ có chiếc Rolex này mới miễn cưỡng xứng với khí chất của anh, mời anh nhận cho...”

“Ôi, anh Tương Nam, lần ra ngoài này tôi không mang theo thứ gì tốt, chiếc Green Water Ghost này xin anh nhất định phải nhận...”

“Oa, chị Hồng Anh, chị đẹp quá đi thôi? Chỉ là cổ tay hơi trống, chiếc Van Cleef Arpels này mới đúng với khí chất của chị...”

“...”

Nhìn Bách Lý Phì Phì điên cuồng tặng đồng hồ cho mọi người, Tào Uyên và Thẩm Thanh Trúc hai tay không ở bên cạnh giật giật mí mắt, hận không thể tìm một cái khe đất chui vào, xấu hổ đến mức không thể xấu hổ hơn.

Ôn Kỳ Mặc cầm một chiếc Rolex, vẻ mặt kỳ lạ ghé vào tai Lâm Thất Dạ: “Đây là... con trai ngốc của địa chủ?”

Lâm Thất Dạ do dự một lát: “Ừ!”

“Haiz... nhìn ra rồi, người cũng không tệ, chỉ là đầu óc có vẻ không được tốt lắm...”

“...”

Với sự góp mặt của Bách Lý Phì Phì, không khí của bữa tối trở nên sôi nổi hẳn lên, còn Tào Uyên thì hóa thân thành cỗ máy ăn uống vô cảm, cúi đầu ăn ngấu nghiến.

Còn Thẩm Thanh Trúc... thì vẫn ngồi đó một cách dè dặt, nếu có ai hỏi đến, anh ta chỉ mỉm cười đáp lại vài câu, sự ngạo mạn thường ngày trong doanh trại đã biến mất không thấy đâu, ngược lại trông giống như một cậu bé lớn tuổi nhút nhát.

Sau khi ăn no nê, Lâm Thất Dạ cầm hành lý, tạm biệt mọi người trong đội 136, cùng ba người khác đến điểm hẹn trước đó để lên xe.

Nơi đó, mấy chiếc xe buýt màu đen quen thuộc đã chờ sẵn từ lâu.

Nộp lại khẩu Tinh Thần Dao chế thức mang theo từ doanh trại, Lâm Thất Dạ lên xe buýt, ngồi ở hàng ghế cuối cùng.

Ánh mắt anh nhìn ra ngoài cửa sổ, trong màn đêm đen kịt, hình dáng thành phố xa xa ẩn hiện, trên đỉnh tòa nhà ở đằng xa, anh dường như nhìn thấy một bóng người đang ôm súng bắn tỉa, ngồi một mình ở đó, lặng lẽ tiễn Lâm Thất Dạ rời đi...

Không lâu sau, xe buýt từ từ khởi động, khoác lên mình ánh sao và màn đêm, chạy thẳng về phía trại huấn luyện...

Leng keng leng keng——!!

Tiếng còi chói tai vang lên, Lâm Thất Dạ mở mắt, nhanh chóng xuống giường, bắt đầu mặc quần phục.

Đối diện, Bách Lý Phì Phì cũng ngồi dậy trên giường, vừa nhắm mắt vừa ngáy ngủ nhưng tay vẫn mặc quần áo không ngừng.

Anh ta mặc xong quần áo, thân hình bắt đầu lắc lư nhẹ, như thể sắp ngủ thiếp đi đến nơi.

Lâm Thất Dạ giơ dép đánh vào đầu anh ta, anh ta mới bừng tỉnh.

Hai người đẩy cửa ra, chạy nhanh về phía bãi tập xa xa.

“Ha ~~~ ngáp ~~ “

Bách Lý Phì Phì vừa ngáp vừa cảm thán: “Ồ ngoài nhiều ngày như vậy, mới thấy giường trong doanh trại vẫn ngủ ngon nhất...”

Chương 208 - Ta Học Trảm Thần

Ngay sau đó, anh ta như nhớ ra điều gì, ngạc nhiên lên tiếng:

“Không đúng, phần huấn luyện thể lực của chúng ta không phải đã kết thúc rồi sao? Sao còn phải dậy sớm như vậy?!”

Lâm Thất Dạ trợn trắng mắt: “Huấn luyện thể lực kết thúc, không có nghĩa là huấn luyện kết thúc, ngoài việc không phải đeo tạ tập luyện từ sáng đến tối thì những thứ khác vẫn như trước.”

“Được thôi~”

Rất nhanh, mọi người đã tập hợp trên bãi tập, động tác nhanh nhẹn và chỉnh tề.

Lần này, trên đài diễn võ không chỉ có Hồng giáo quan, mà tất cả các giáo quan khác cũng đều có mặt, Viên Cương đứng trước các giáo quan, bình tĩnh nhìn Lâm Thất Dạ và những người khác ở phía dưới.

Khác với trước đây, hôm nay các giáo quan đều mặc rất chỉnh tề và nhiều giáo quan còn đeo huy chương trên ngực, to có, nhỏ có, màu sắc cũng khác nhau.

Trong số tất cả các giáo quan, chỉ có Viên Cương là đeo nhiều huy chương nhất, trong đó có ba huy chương màu xanh lam đậm, chế tác tinh xảo nhất, nhìn kỹ, dường như có thể nhìn thấy một ngôi sao lộng lẫy trong đó...

“Thất Dạ, cậu có thấy... hình như thiếu mất vài giáo quan không?” Bách Lý Phì Phì đảo mắt nhìn lên đài, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, nhỏ giọng hỏi.

Lâm Thất Dạ khẽ gật đầu: “Thiếu ba người.”

Sau nửa năm chung sống, anh đã có ấn tượng với tất cả các giáo quan, lúc này trong hàng ngũ giáo quan thiếu mất ba người, Lâm Thất Dạ có thể nhìn ra ngay, thậm chí anh còn có thể nói chính xác ba giáo quan thiếu là ai.

“Họ đâu rồi?”

“Không biết nhưng đoán là không có kết cục tốt đẹp gì.”

Anh vẫn còn nhớ rõ, khi vận chuyển tân binh ra khỏi doanh trại, những quả tên lửa từ trên trời giáng xuống, đối phương có thể nắm bắt chính xác hành tung của họ như vậy, nếu nói trong doanh trại không có nội gián, anh không tin.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì ba giáo quan mất tích kia, hẳn là nội gián trong doanh trại, nội gián có thể có kết cục tốt đẹp gì?

Viên Cương dường như cũng không có ý định giải thích về sự mất tích của các giáo quan, anh ta đảo mắt nhìn mọi người, trầm giọng nói:

“Huấn luyện buổi sáng hôm nay hủy bỏ...”

Nghe câu này, tất cả mọi người có mặt đều hơi sửng sốt, ngay sau đó, câu tiếp theo của Viên Cương trực tiếp khiến hơi thở của họ trở nên nặng nề.

“Bây giờ tập hợp mọi người ở đây, chủ yếu chỉ có một việc... chính là trao tặng huân chương cho một số người trong các bạn.”

Trao tặng huân chương?

Bọn họ chỉ là những tân binh chưa rời khỏi trại huấn luyện, vậy mà đã có người nhận được huân chương?

Ngay lúc này, trong số những tân binh đã có người nghĩ đến điều gì đó, quay đầu nhìn Lâm Thất Dạ.

Những người ngồi cùng xe với Lâm Thất Dạ ra khỏi doanh trại khi đó, đều nhìn thấy ánh sáng đen đã chặn lại tất cả các mảnh đạn, ngay cả khi có người không phản ứng kịp chuyện gì đã xảy ra thì sau đó cũng đoán được đại khái.

Lúc này Lâm Thất Dạ mới nhớ ra, lúc ở nhà Hồng Anh, Hồng giáo quan đã nói, lần này hẳn có thể trao cho anh một huân chương...

“Cần nhắc đến việc có lẽ có người còn chưa rõ cách phân chia huân chương của người canh gác, tôi sẽ giới thiệu sơ qua cho các bạn ở đây...”

Huân chương của người canh gác chúng tôi không giống với quân đội bình thường, huân chương được chia thành bốn loại, mức độ nhận được từ dễ đến khó lần lượt là huân chương ‘Ngọn lửa’, huân chương ‘Ánh sao’, huân chương ‘Ngôi sao’ và huân chương ‘Biển sao’.”

Viên Cương tiện tay tháo một huy hiệu màu đỏ nhạt trên ngực xuống: “Đây là huân chương ‘Ngọn lửa’, cũng là loại huân chương dễ nhận được nhất, thường thì sau khi hoàn thành một số nhiệm vụ thanh trừng bí ẩn quan trọng, hoặc bảo vệ an toàn tính mạng cho nhiều người dân thì có thể nhận được.”

Anh ta đeo lại huân chương Ngọn lửa lên ngực, rồi lại tháo một huân chương màu xanh nhạt xuống.

“Đây là huân chương ‘Ánh sao’, so với huân chương ‘Ngọn lửa’ thì mức độ nhận được khó hơn rất nhiều, thường

thì chỉ sau khi tiêu diệt được bí ẩn cực kỳ nguy hiểm, hoặc dập tắt một số thảm họa lớn thì mới có thể nhận được.”

Cuối cùng, anh ta tháo xuống huân chương màu xanh lam đậm tinh xảo nhất, dưới ánh nắng mặt trời, bề mặt huy hiệu trong suốt tỏa ra ánh sao khế.

“Đây là huân chương ‘Ngôi sao’, chỉ có thể nhận được sau khi tiêu diệt được bí ẩn ‘Vô Lượng’, hoặc dập tắt được sự kiện lớn có thể gây ra tình hình xã hội bất ổn, rất hiếm, trong toàn bộ tổ chức người canh gác, chỉ có chưa đến 1% người có thể nhận được huân chương này.”

Viên Cương nghiêm túc đeo lại huân chương Ngôi sao lên ngực, tiếp tục nói: “Còn về huân chương ‘Biển sao’ thì là vinh dự cao nhất mà người canh gác có thể nhận được, toàn bộ Đại Hạ có không quá mười người sở hữu huân chương này, về việc làm thế nào mới có thể nhận được huân chương này thì ngay cả cấp cao của người canh gác cũng không đưa ra được một tiêu chuẩn cụ thể.”

“Báo cáo!”

“Nói.”

“Giáo quan, không đưa ra được tiêu chuẩn thì làm sao để đánh giá có thể nhận được huân chương này?”

“Khi tất cả mọi người đều cho rằng bạn nên nhận thì họ tự nhiên sẽ trao tặng cho bạn.” Viên Cương bình tĩnh nói: “Nếu nhất định phải có một tiêu chuẩn thì trong vòng năm năm trở lại đây, người duy nhất từng nhận được huân chương ‘Biển sao’, chính là Vương Diện của đội Mặt nạ.

Năm năm trước, Bát Kỳ Xà thuộc chuỗi thần minh 040 đổ bộ Đông Hải, Vương Diện đã lấy tuổi thọ của mình làm giá, xuyên không về một giờ trước khi Bát Kỳ Xà đổ bộ, ra lệnh di tản người dân ở nhiều khu vực ven biển xung quanh, đồng thời

dẫn đội ‘Mặt nạ’ chiến đấu tử chiến với Bát Kỳ Xà trong nửa giờ, chống đỡ cho đến khi một người trần gian mạnh nhất xuất hiện, cứu được hàng vạn người...

Chương 209 - Ta Học Trảm Thần

Sau này nếu ai trong các bạn cảm thấy mình đã có đóng góp lớn hơn anh ta thì tự nhiên có thể xin nhận huân chương ‘Biển sao’.”

Tất cả mọi người dưới bục đều im lặng, Lâm Thất Dạ cũng thâm kinh ngạc, không ngờ năm năm trước, lại còn xảy ra sự kiện thần thoại đổ bộ Đông Hải, anh mơ hồ nhớ rằng, năm năm trước đã từng xem một bản tin về trận sóng thần siêu lớn ở Đông Hải, không ngờ sự thật đằng sau sự việc lại là như vậy...

Anh càng không ngờ rằng, người đàn ông ôn hòa ít nói kia, lại từng có hành động anh dũng như vậy.

“Tiếp theo, tôi xin công bố người đầu tiên nhận được huân chương...” Viên Cương nhận lấy một chiếc hộp đen nhỏ từ tay giáo quan đứng sau, ánh mắt lướt qua đám đông, bình tĩnh mở lời,

“Lâm Thất Dạ, trong quá trình bị tên lửa tấn công, đã ra tay dứt khoát, cứu sống hơn năm mươi tân binh, bảo toàn mầm mống tương lai của người canh gác, sau đó trọng thương [Xà nữ] của giáo hội Cổ Thần và cùng đội 136 sát cánh chiến đấu, tiêu diệt [Tín đồ] thứ mười ba Hàn Thiếu Vân...”

“Huân chương Ngôi sao?”

Nghe thấy bốn chữ này, không chỉ những tân binh dưới bục mà ngay cả hầu hết các giáo quan trên bục đều vô cùng kinh ngạc!

Đây chính là vinh dự chỉ đứng sau huân chương Biển sao, ngay cả Viên Cương, người đứng đầu trại huấn luyện này cũng chỉ có ba chiếc, Lâm Thất Dạ, một tân binh còn chưa rời khỏi trại huấn luyện, vậy mà lại nhận được một huân chương Ngôi sao?

Nhưng nghĩ kỹ lại thì dường như cũng không phải không thể hiểu được.

Không nói đến những chuyện khác, chỉ riêng việc trên xe buýt, thay toàn bộ tân binh trên xe gánh chịu mảnh vỡ tên lửa thì đã định sẵn cấp bậc huân chương mà Lâm Thất Dạ nhận được lần này sẽ không thấp.

Phải biết rằng, hơn hai trăm tân binh trong trại huấn luyện này đều đến từ đội dự bị người canh gác của toàn bộ Đại Hạ, là lực lượng nòng cốt bảo vệ đất nước trong tương lai, một khi những tân binh này xảy ra chuyện thì sự thay đổi của người canh gác sẽ xuất hiện tình trạng đứt gãy, đến lúc đó, lực lượng bảo vệ toàn quốc sẽ suy yếu.

Những năm gần đây, bí ẩn xuất hiện ở khắp nơi trên cả nước ngày càng mạnh mẽ, nếu lực lượng của người canh gác xuất hiện tình trạng đứt gãy thì mối nguy hiểm gây ra sẽ không chỉ đơn giản là một thành phố, mà sẽ là một cuộc khủng hoảng lớn trên toàn quốc! “d o c f u l l . v n - k h o t r u y e n d i c h m i ễ n p h í”

Chỉ xét riêng từ góc độ này thì hành động của Lâm Thất Dạ đã đáp ứng được điều kiện “Dập tắt được sự kiện lớn có thể gây ra tình hình xã hội bất ổn.”

Còn việc trọng thương [Xà nữ] và hợp tác tiêu diệt Hàn Thiếu Vân thì có vẻ là chuyện lớn nhưng xét về phạm vi toàn quốc thì lại là chuyện nhỏ, bởi vì một người đại diện cho Medusa ở cảnh giới “Trì” và một tín đồ ở cảnh giới “Hải”, vẫn chưa thể gây ra sóng gió gì lớn.

Còn có một điểm, chỉ có rất ít người có thể hiểu thấu.

Lần này Lâm Thất Dạ đã có tiếp xúc trực diện với người của giáo hội Cổ Thần và trọng thương [Xà nữ], điều đó chứng tỏ hắn đã từ chối sự chiêu mộ của giáo hội Cổ Thần, kiên định đứng về phía người canh gác.

Một người đại diện cho hai vị thần lại kiên quyết bày tỏ lập trường của mình như vậy, trong mắt những người cấp cao của người canh gác, nếu không tặng thưởng thì thật không thể nói nổi.

Tặng thưởng gì đây? Tặng tiền hay Cẩm Vật? Hay hứa hẹn tương lai tươi sáng?

Quá tầm thường, quá sáo rỗng.

Tình cờ thay, lại có một bản báo cáo xin công trạng của Lâm Thất Dạ được nộp lên, họ đương nhiên sẽ nghĩ mọi cách để món “Quà” này đẹp hơn một chút.

Dưới sự thúc đẩy của nhiều yếu tố, huân chương Ngôi sao này của Lâm Thất Dạ trở nên hợp lý không thể hợp lý hơn.

“Lâm Thất Dạ, lên nhận huân chương.” Giọng nói của Viên Cương vang lên, mới khiến Lâm Thất Dạ hoàn hồn, nhanh chân bước lên võ đài.

Viên Cương đi đến bên cạnh Lâm Thất Dạ, từ từ mở chiếc hộp đen nhỏ trong tay, trong lớp lụa màu sẫm lờm xuống, một chiếc huân chương màu xanh lam sáng chói lóa mắt, trong viên pha lê trong suốt, như thể có một ngôi sao sáng lấp lánh.

Viên Cương nghiêm trang cầm lấy huân chương Ngôi sao, đeo lên ngực Lâm Thất Dạ.

Lâm Thất Dạ hít một hơi thật sâu, hướng về phía Viên Cương chào theo nghi thức quân đội.

Trong ánh mắt ghen tị của mọi người, Lâm Thất Dạ từ từ bước xuống bậc thang, trở về đội ngũ.

Bách Lý Phì Phì nuốt nước bọt, giờ ngón tay cái về phía Lâm Thất Dạ:

“Thất Dạ, đỉnh quá!!”

Sau Lâm Thất Dạ, người thứ hai được trao huân chương được Viên Cương công bố, vượt ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

“Thẩm Thanh Trúc, kịp thời xóa bỏ mất bão hủy diệt do [Đại phong tai] tạo ra, khiến nửa thành phố không bị bão tàn phá, được trao tặng huân chương ‘Tinh huy’.”

“Chết tiệt, anh đẹp trai à?” Bách Lý Phì Phì tròn tròn mắt.

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía Thẩm Thanh Trúc, bản thân Thẩm Thanh Trúc cũng ngơ ngác, hắn nhìn Viên Cương trên đài, vẻ mặt như thể “Anh không đùa tôi chứ.”

Sau khi xác nhận Viên Cương không phải đang đùa, Thẩm Thanh Trúc đành cứng đầu da, từng bước đi lên võ đài.

Chính hắn cũng không ngờ, một cái búng tay tùy tiện đánh ra, lại cứu được nửa thành phố Thương Nam một cách khó hiểu?

Ngơ ngác nhận xong huân chương, ngơ ngác bước xuống bậc thang, ngơ ngác trở về đội ngũ, Thẩm Thanh Trúc cảm thấy thế giới này điên rồi.

Chương 210 - Ta Học Trảm Thần

Đợi đến khi Viên Cương ra lệnh giải tán, mọi người lần lượt đi ăn, ba tên theo đuôi Đặng Vĩ, Lý Giả, Lý Lượng lập tức vây quanh Thảm Thanh Trúc, trong mắt tràn đầy sự sùng bái!

“Anh Thảm! Anh cứu thành phố Thương Nam từ lúc nào vậy?!”

“Đúng vậy anh Thảm, không phải anh đi kiếm tiền rồi sao? Sao lại còn nhận được huân chương?”

“Anh Thảm quả nhiên là anh Thảm của tôi, quá đỉnh rồi!!”

Bị ba người vây quanh, Thảm Thanh Trúc khẽ ho hai tiếng, ngẩng đầu lên kiêu ngạo,

“Chắc, nhìn mấy người chưa từng thấy thế giới là thế nào, chẳng phải chỉ là một huân chương Tinh huy thôi sao? Sau này, ông đây còn phải nhận huân chương lợi hại hơn thế này nữa!”

“Anh Thảm uy vũ!”

“Anh Thảm đỉnh quá!”

Bách Lý Phì Phì nhìn thấy cảnh này, nhếch miệng: “Anh đẹp trai lại bắt đầu rồi... Không được, tôi phải dập tắt sự ngạo mạn của anh ta.”

Nói xong, Bách Lý Phì Phì hít một hơi thật sâu, kéo giọng hét lớn:

“Thất Dạ mạnh nhất!”

“Thất Dạ đẹp trai nhất!”

“Thất Dạ đỉnh nhất!!!”

Nghe thấy mấy câu này, mấy người đối diện đồng loạt quay đầu lại, vẻ mặt không thiện nhìn về phía Lâm Thất Dạ và Thẩm Thanh Trúc.

Lâm Thất Dạ trợn trắng mắt, tát một cái vào gáy Bách Lý Phì Phì: “Cậu là trẻ con à? Đi, đi ăn thôi.”

“Ồ...”

...

Sau khi kết thúc huấn luyện thể lực, các hạng mục huấn luyện của tân binh trở nên phong phú đa dạng hơn.

Hướng dẫn chiến thuật, diễn tập mô phỏng, nguyên lý Cẩm Khư, thực hành chiến đấu, thậm chí còn có cả một bộ truyện thần thoại thế giới đầy đủ, cùng một số lời giải thích về những Cẩm Khư nguy hiểm đã xuất hiện hiện nay.

Nếu như nửa năm huấn luyện thể lực trước đây hoàn toàn diễn ra ngoài trời thì bây giờ trong các hạng mục huấn luyện của họ, có đến 80% là phải ngồi trong lớp học các kiến thức lý thuyết.

Điều này khiến Lâm Thất Dạ có cảm giác như đang học đại học... Nói chính xác hơn, là đang học trường quân đội.

Đối với đại đa số mọi người, so với những ngày trước đây cứ động một tí là ngất xỉu trên sân huấn luyện thì bây giờ quả thực là thiên đường nhưng vẫn có một số ít người, toàn thân mỗi tế bào đều phản đối việc học lý thuyết.

“Bản chất của năng lực tinh thần là gì?”

Trên bục giảng, một giáo quan đeo kính gọng đen từ từ mở lời, ánh mắt ông lướt qua mọi người trong lớp, cuối cùng dừng

lại ở một người nào đó ở hàng ghế cuối.

“Thẩm Thanh Trúc.”

Thẩm Thanh Trúc đang gục đầu trên bàn ngủ, mơ màng ngẩng đầu lên, nhìn giáo quan Cố với vẻ buồn ngủ.

“Bản chất của năng lực tinh thần là gì?”

“Tôi không biết.”

“... .. Ra ngoài chạy mười vòng.”

“Được ạ!!”

Thẩm Thanh Trúc như sống lại, chạy vút ra khỏi lớp, tinh thần phấn chấn bắt đầu chạy vòng quanh sân tập.

Giáo quan Cố thở dài, lại bắt đầu chọn mục tiêu, cuối cùng dừng lại ở Lâm Thất Dạ.

“Lâm Thất Dạ, cậu biết không?”

“Bản chất của năng lực tinh thần là, trong những trường hợp cụ thể, hoạt động của ý thức tạo ra sức mạnh siêu nhiên.” Lâm Thất Dạ đứng dậy, bình tĩnh nói.

Giáo quan Cố gật đầu, trong mắt hiện lên một tia khen ngợi: “Tốt lắm, tôi hy vọng mọi người hiểu rõ, tầm quan trọng của lý thuyết trong quá trình thanh trừng bí ẩn không hề thua kém thực chiến, chúng ta phải luôn giữ thái độ của người học, đi tìm tòi, đi nghiên cứu, sau khi không ngừng suy ngẫm và biện chứng, mới có thể hiểu được chân lý của thế giới...”

Nghe xong câu này, trong đầu Lâm Thất Dạ lóe lên một tia sáng, dường như đã nghĩ ra điều gì đó.

Giáo quan Cố còn định nói tiếp, mới phát hiện Lâm Thất Dạ vẫn chưa ngồi xuống.

“Cậu còn đứng đó làm gì?”

Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lát: “Giáo quan Cổ, kiến thức của ông uyên bác lắm phải không?”

Giáo quan cười khẽ một tiếng, ngạo nghễ nói: “Tôi là giáo sư tại chức của Đại học Hoa Thanh, cậu thấy sao?”

“Vậy giáo quan, tôi có thể hỏi ông một câu không?”

“Cậu hỏi đi.” Giáo quan Cổ đẩy đẩy kính.

“Ông thấy, thế giới chúng ta đang sống hiện tại... có phải là thật không?”

Nghe thấy câu hỏi này, giáo quan Cổ sững sốt.

“Đối với loài cá sống ở biển sâu mà nói...”

“Đối với sinh vật hai chiều mà nói...”

“Vậy thì, chúng ta lấy gì để xác định, thế giới chúng ta đang sống hiện tại, chính là thật? Thứ gì mới là thật sự thật, thứ gì mới là ‘thế giới’ thực sự?”

Ngoài thế giới này ra, là gì? Dưới sự quan sát của sinh vật ở chiều cao hơn, chúng ta lại là gì?”

Lâm Thất Dạ bắt chước giọng điệu của Merlin, liên tiếp ném ra một loạt câu hỏi, khi hắn nói xong chữ cuối cùng, cả lớp học hoàn toàn chìm vào im lặng...

Lâm Thất Dạ nhìn chằm chằm vào mắt giáo quan Cổ, từng chữ từng chữ nói:

“Ông có từng nghĩ đến... có khả năng chúng ta là do một tồn tại ở chiều cao hơn tạo ra không?”

Giáo quan Cổ đứng sững tại chỗ.

Một lúc sau, ông có chút không chắc chắn nói: “Nên, không thể nào chứ...”

“Tại sao?” Trong mắt Lâm Thất Dạ hiện lên một tia vui mừng: “Ông có bằng chứng gì, có thể bác bỏ lý thuyết vừa rồi của tôi không? Chứng minh tính chân thực của thế giới này?”

Giáo quan Cố câm nín.

Lâm Thất Dạ chưa bao giờ quên, trong bệnh viện tâm thần của hắn còn nuôi một tên điên suốt ngày laï nhải thế giới là giả, Merlin đã được thả ra một thời gian rồi, đáng tiếc mặc cho Lâm Thất Dạ cố gắng thế nào, cũng không thể thúc đẩy tiến độ điều trị của hắn.

Cho đến tận bây giờ, tiến độ điều trị trên đầu Merlin vẫn dừng lại ở 0%.

Chương 211 - Ta Học Trảm Thần

Mặc dù khi không lái nhải về tính chân thực của thế giới, hắn vẫn là một người bình thường nhưng chỉ cần hắn một mình tĩnh tâm lại, dường như hắn luôn vô thức bắt đầu nghiên cứu tính chân thực của thế giới, nghiên cứu mãi nghiên cứu mãi... hắn liền biến thành một con sao biển màu hồng, cầm lưới đánh cá chạy khắp nơi, Lý Nghị Phi bắt mãi không bắt được.

So sánh như vậy, Niks vẫn luôn ngồi yên tĩnh trong sân tắm nắng, nhiều nhất là thỉnh thoảng lẩm bẩm vài câu về mấy đứa trẻ, quả thực là học sinh ba tốt trong số những học sinh ba tốt.

Bỏ qua phiền phức không nói, nuôi một đại pháp sư huyền thoại như vậy nhưng mãi không thể rút lấy sức mạnh của hắn, chỉ có thể nhìn mà thèm... điều này khiến trong lòng Lâm Thất Dạ nóng như lửa đốt.

Chỉ dựa vào sức mạnh của bản thân hắn, chắc chắn không thể đưa ra phương pháp điều trị hữu ích nào, chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào bên ngoài, vì giáo quan Cổ này kiến thức uyên bác như vậy, hắn có thể bác bỏ lý thuyết của Merlin chứ?

Chỉ cần có thể bước ra bước đầu tiên này, những chuyện sau đó sẽ đơn giản.

Giáo quan Cổ cúi đầu, nhíu chặt mày, dường như đang nghiêm túc suy nghĩ về câu hỏi của Lâm Thất Dạ, ánh mắt ông từ trầm ổn, đến kinh ngạc, đến chấn động, đến mơ hồ...

Cứ suy nghĩ như vậy khoảng năm phút, giáo quan Cổ ngẩng đầu lên, hít một hơi thật sâu.

“Lâm Thất Dạ, câu hỏi của cậu... rất hay nhưng bây giờ tôi vẫn chưa thể đưa ra câu trả lời, cậu đợi tôi về nghiên cứu một chút, lúc đó sẽ trả lời cậu.”

Tiếp đó, ông lại nhấn mạnh một lần nữa: “Tìm tòi và biện chứng, là điều mà mỗi người học vấn đều nên làm, tôi cũng không ngoại lệ, cậu yên tâm, tôi sẽ không né tránh vấn đề này, cho tôi một thời gian, tôi nhất định sẽ đưa ra câu trả lời cho cậu!”

Ánh mắt giáo quan Cổ tràn đầy kiên quyết!

Lâm Thất Dạ gật đầu, rồi ngồi trở lại chỗ của mình.
Docfull.vn- Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Các tiết lý thuyết sau đó vẫn diễn ra như thường lệ nhưng một số người nhạy cảm đã có thể nhận ra, hôm nay giáo quan Cổ dường như có chút mất tập trung...

Vừa tan học, giáo quan Cổ đã thu dọn đồ đạc, vội vã bước ra khỏi lớp học, vừa đi vừa cúi đầu suy nghĩ điều gì đó.

“Ồ, lão Cổ, hết giờ rồi à?” Trên hành lang, giáo quan Hồng đi tới, cười đưa tay chào ông.

“À? Ừ, xong rồi.”

Giáo quan Cổ thậm chí còn không nhìn giáo quan Hồng lấy một cái, trả lời qua loa một câu rồi vội vã đi qua.

Giáo quan Hồng đứng tại chỗ có chút khó hiểu, nhìn bóng lưng giáo quan Cổ rời đi, gãi đầu...

“Lão Cổ bị làm sao vậy?” Giáo quan Hàn Lệ vừa đi tới, thấy cảnh này, ngạc nhiên hỏi.

Giáo quan Hồng lắc đầu: “Không biết, trông như bị ma nhập ấy... Thôi, kệ ông ta.”

...

Sân huấn luyện.

Huấn luyện sử dụng Cẩm Khư.

“Trong quá trình chúng ta sử dụng Cẩm Khư, các chỉ số đánh giá quan trọng nhất có thể chia thành ba loại!

Loại thứ nhất, chính là uy năng và sát thương của Cẩm Khư, yếu tố này chủ yếu phụ thuộc vào bản thân Cẩm Khư, thuộc về yếu tố cố định mà con người không thể tác động.

Loại thứ hai, là trong quá trình sử dụng Cẩm Khư, con người và bản thân Cẩm Khư có ăn ý hay không, bạn có thực sự hiểu rõ Cẩm Khư của mình không, có biết nên sử dụng như thế nào mới có thể phát huy được uy lực lớn nhất không, điều này chỉ có thể dựa vào việc bạn tự mình mài giũa với Cẩm Khư trong thời gian dài, người khác không thể giúp bạn được.

Loại thứ ba, chính là thời gian duy trì và phạm vi bao phủ của Cẩm Khư, nói trắng ra thì hai điểm này thực ra chỉ là một chuyện... Kiểm soát chính xác năng lực tinh thần! Đây chính là mục tiêu huấn luyện của chúng ta!”

Trên đài diễn võ, một giáo quan mở hai thùng giấy lớn sau lưng, lấy ra một chiếc đồng hồ đeo tay màu bạc.

“Thiết bị này gọi là ACE, đôi khi, chúng ta cũng sẽ thân mật gọi nó là ‘thiết bị kích nổ tạp kỹ’, sau khi đeo nó vào cổ tay, nó sẽ liên tục phát ra một loại dòng điện tinh thần trong vòng hai mươi bốn giờ, loại dòng điện tinh thần này sẽ không gây tử vong hay thương tích nhưng sẽ kích thích cơ bắp của bạn, khiến bạn thực hiện một số động tác khó tin...”

Nhiệm vụ của các bạn là sử dụng năng lực tinh thần của chính mình trong vòng 24 giờ không ngừng để chống lại dòng điện tinh thần này, giữ cho năng lực tinh thần và dòng điện ở trạng thái cân bằng, một khi năng lực tinh thần không đủ, dòng điện sẽ lưu thông khắp cơ thể bạn nhưng nếu năng lực tinh thần quá mạnh, ACE sẽ phản ứng lại, khiến dòng điện lớn hơn lưu qua cơ thể bạn.

Hơn nữa, cường độ dòng điện mà nó phát ra là không có quy luật, điều này có nghĩa là bạn phải luôn theo dõi sự thay đổi của dòng điện để phát ra tổng lượng năng lực tinh thần khác nhau, không được nhiều hơn cũng không được ít hơn, ngay cả khi ngủ hay ăn, bạn cũng phải làm được điều này, nếu không...

Khóe miệng giáo quan nở một nụ cười: “Tóm lại, các bạn phải rèn luyện khả năng kiểm soát năng lực tinh thần thành một bản năng, sau này, ACE sẽ luôn ở bên các bạn... cho đến khi kết thúc huấn luyện.

Đừng cố tháo nó ra, nếu không sẽ gây ra hậu quả rất nghiêm trọng.

Tiếp theo, theo thứ tự hàng ngũ, từng người một lên nhận đồng hồ đeo tay!”

Dưới ánh mắt tò mò của những tân binh, mỗi người lên nhận một chiếc đồng hồ đeo tay màu bạc như thế này, sau đó bắt đầu mày mò.

Chương 212 - Ta Học Trảm Thần

“Chiếc đồng hồ này thật xấu, kém xa đồng hồ Rolex.”
Bách Lý Phì Phì có chút chê bai nhìn chiếc đồng hồ đeo tay trong tay, thờ dài.

Lâm Thất Dạ:...

Lúc này, Tào Uyên đã lặng lẽ đeo đồng hồ đeo tay vào tay.

Xoẹt——!!

Khi đồng hồ đeo tay khép lại, cơ thể Tào Uyên run lên trông thấy rõ, sau đó... đột nhiên lộn ngược ra sau một vòng chuẩn xác!

Lâm Thất Dạ và Bách Lý Phì Phì há hốc mồm, không thể tin nhìn Tào Uyên!

Tào Uyên đứng thẳng người, cúi đầu nhìn dây đeo đồng hồ trên cổ tay, im lặng một lúc rồi từ từ mở miệng: “Đừng nhìn tôi... đến lượt cậu, cậu cũng vậy.”

“Hê hê, cậu nghĩ nhiều rồi.” Bách Lý Phì Phì cười gian xảo, từ từ đeo đồng hồ đeo tay vào tay, vừa nói: “Chỉ với vóc dáng này của tiểu gia, đừng nói là lộn ngược ra sau, ngay cả lăn một vòng trên mặt đất cũng phải vật lộn nửa ngày, làm sao tôi có thể...”

Vút——!!

Bách Lý Phì Phì vừa dứt lời, thân hình béo mập của hắn đột ngột bật khỏi mặt đất, trước tiên là xoay tự do 720 độ trên không trung, sau đó vũng vàng đáp xuống đất, xoay người

thực hiện một cú xoay Thomas, tiếp theo là bằng thân thủ vô cùng nhanh nhẹn, bắt đầu lộn ngược ra sau trên sân tập...

Một, hai, ba, bốn...

Dưới sự chứng kiến của mọi người, thân hình Bách Lý Phì Phì dần lộn xa dần.

“Á á á!!! Cứu tôi!! Thất Dạ cứu tôi!!”

Lâm Thất Dạ im lặng nhìn Bách Lý Phì Phì vừa lộn ngược ra sau, vừa di chuyển với tốc độ cực nhanh về phía nhà ăn, chìm vào suy tư...

“Hây ha!”

“Ô la ô la ô la...”

“Á á á!!”

Những âm thanh kỳ lạ phát ra từ khắp sân tập, những người đeo đồng hồ đeo tay như thể cùng lúc hóa thân thành diễn viên xiếc, biểu diễn trên sân tập rộng lớn. Viptruyenfull.net - Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Lộn trước, lộn sau, đứng bằng một tay, treo ngược người, xoay tròn Thomas, nhảy tách chân dê...

Trại huấn luyện tốt đẹp, bỗng chốc biến thành rạp xiếc lớn.

Khóe miệng Lâm Thất Dạ hơi giật giật, do dự một lúc rồi cũng từ từ đeo chiếc đồng hồ đeo tay trên tay mình.

Khoảnh khắc đồng hồ đeo tay khép lại, một dòng điện mạnh đột ngột chạy qua cơ thể Lâm Thất Dạ, không kịp trở tay, toàn thân các cơ không tự chủ co lại...

Vì vậy, Lâm Thất Dạ đột nhiên lộn ngược ra trước!

Ngay khi cú lộn ngược ra trước thứ hai sắp lộn lên, Lâm Thất Dạ đã truyền năng lực tinh thần của mình vào đó, miễn

cường chống lại dòng điện đó, mới kịp thời ngăn chặn dòng điện phát ra, đứng vững tại chỗ.

Nhưng như giáo quan đã nói, cường độ dòng điện này luôn thay đổi, Lâm Thất Dạ phải luôn tập trung vào sự thay đổi của nó, đồng thời truyền vào năng lực tinh thần tương ứng.

“Khó hơn tưởng tượng...” Lâm Thất Dạ thở dài.

Giáo quan trên bục nhìn xuống cảnh hỗn loạn bên dưới, khoe miệng giật giật điên cuồng, dường như đang cố nhịn cười, sau đó gật đầu ra vẻ, bình tĩnh nhận xét một câu:

“Ừm... năm nay số người lộn vòng nhiều hơn năm ngoái một chút.”

Trong số hơn hai trăm tân binh của toàn bộ trại huấn luyện, những người như Lâm Thất Dạ và Tào Uyên lộn một vòng rồi dừng lại rất ít, nhiều nhất chỉ khoảng hai mươi người, trong số những người còn lại, có một nửa lộn liên tục hơn mười vòng mới nắm được bí quyết, thở hổn hển dừng lại.

Một nửa còn lại, đến giờ vẫn đang lộn...

Phải nói rằng, cảnh gần một trăm tân binh mặc quân phục, lộn ngược ra sau đồng đều trên sân tập, quả thực rất hoành tráng...

Giáo quan dường như không nhận được nữa, vẫy tay: “Giải tán! Đi ăn cơm!”

Trên thực tế, những tân binh hiện tại cũng chẳng khác gì giải tán, dưới tác dụng của thiết bị kích hoạt xiếc, đội hình gì đó đã sớm biến mất và bây giờ người lộn giỏi nhất đã đến cửa nhà ăn rồi.

Những tân binh đã bình tĩnh lại, vừa nghiêng răng, vừa tập trung truyền năng lực tinh thần, vừa từ từ di chuyển về phía nhà ăn...

Cái dáng vẻ cẩn thận đó, giống như mọi người cùng bị trĩ vậy.

Tuy nhiên, cũng có một số người vì muốn ăn cơm nên mặc kệ tất cả, lộn với tốc độ cực nhanh thẳng đến nhà ăn.

Không lâu sau, Lâm Thất Dạ và Tào Uyên đã đứng trước bàn ăn.

“Sao cậu không ăn vậy?” Lâm Thất Dạ gấp một miếng thịt vào miệng, có chút nghi hoặc nhìn Bách Lý Phì Phì mặt tái mét bên cạnh: “Không đói à?”

“Đói.” Bách Lý Phì Phì nhìn chằm chằm vào thức ăn trên bàn, nuốt nước bọt: “Nhưng tôi sợ không kiềm chế được...”

Vừa dứt lời, hần dờng như không chịu nổi sự cám dỗ của thức ăn, chớp nhoáng đưa tay gấp một miếng thịt, nhét vào miệng...

Xoẹt——!

Bách Lý Phì Phì đột nhiên lộn ngược ra sau, miếng thịt trên tay rơi bịch xuống đất.

Bách Lý Phì Phì: (?~?)

May mắn là bên cạnh bàn ăn của tân binh không có ghế, tất cả mọi người đều đứng ăn, nếu không thì lộn một cái như vậy, chắc chắn sẽ lật tung cả bàn.

Hí... không phải là nhà ăn thiết kế như vậy để phục vụ cho tình huống này chứ?!

“Khó lắm sao? Tôi thấy ổn mà?” Tào Uyên dễ dàng gấp một miếng thịt, cho vào miệng nhai, thỉnh thoảng còn chép miệng: “Ừm, thịt hôm nay thơm thật.”

Bách Lý Phì Phì đang đứng đó tủi thân, nhìn Lâm Thất Dạ, trong mắt dường như còn vương chút nước mắt...

“Đút cho tôi...” Hấn khóc lóc nói.

Lâm Thất Dạ bất lực thở dài, cúi xuống gấp miếng thịt trên đất, nhét vào miệng Bách Lý Phì Phì.

Lâm Thất Dạ như hóa thân thành cha mẹ nghiêm khắc của Bách Lý Phì Phì, tận tay đút cơm cho hấn, đợi đến khi Bách Lý Phì Phì ăn vui vẻ, thỉnh thoảng còn lộn ngược ra sau hai vòng, giúp Lâm Thất Dạ vui vẻ.

Chương 213 - Ta Học Trảm Thần

Lâm Thất Dạ: (???_??)

Không có sự so sánh, sẽ không có tổn thương, sự thật chứng minh, không chỉ có bàn của Lâm Thất Dạ họ mới làm như vậy...

Thẩm Thanh Trúc đứng bên bàn ăn, một tay chống trán, bất lực nhìn ba tên đàn em Đặng Vĩ, Lý Gia, Lý Lượng đang lộn vòng không ngừng trước mắt, thở dài thườn thượt...

“Anh Thẩm, đói quá~”

“Anh Thẩm, anh Thẩm... em muốn ăn cơm!”

“Cái kia, khụ khụ, anh Thẩm... hay là anh dứt cho bọn em...”

Thẩm Thanh Trúc hít một hơi thật sâu, cầm bát đũa trên bàn, vừa đi về phía ba người, vừa hung dữ mở miệng:

“Bà nội chúng mày, ngoan ngoãn cho tao... từng đũa một!!”

...

Cộc cộc cộc——!

“Vào đi.”

Cánh cửa phòng làm việc của tổng giáo quan từ từ mở ra, Viên Cương ngẩng đầu lên, nhìn thấy thiếu niên bước vào phòng, lông mày hơi nhướng lên.

“Là cậu sao?”

Lâm Thất Dạ đi đến trước bàn làm việc, chào theo kiểu quân đội.

“Báo cáo! Tôi có chuyện muốn thương lượng với ngài.”

Viên Cương khẽ gật đầu, cất tập tài liệu trên bàn đi: “Ngồi xuống nói chuyện.”

Lâm Thất Dạ ngồi xuống chiếc ghế đối diện Viên Cương, do dự một lát rồi lấy ra từ trong túi một tấm thẻ bài màu bạc, đặt lên bàn.

Viên Cương nhìn thấy tấm thẻ bài, đôi mắt hơi nheo lại.

“Cấm Vật?”

“Đúng vậy.” Lâm Thất Dạ gật đầu: “Đây là chiến lợi phẩm tôi thu được khi giao chiến với một nhóm [Tín đồ] trong kỳ nghỉ, dường như nó sở hữu một Cấm Khư tên là [Hiến Máu Sôi Trào].”

“Trình tự 209 [Hiến Máu Sôi Trào]...” Viên Cương gật đầu, nhìn Lâm Thất Dạ, dường như đã hiểu ý định của hắn: “Cậu muốn nộp thứ này lên?”

“Nếu nộp lên... tôi có thể nhận được gì?” Lâm Thất Dạ cẩn thận hỏi.

“Kho Cấm Vật của Người canh gác không nhiều, mặc dù [Hiến Máu Sôi Trào] này không phải là Cấm Khư nguy hiểm gì nhưng trong một số trường hợp nhất định, nó cũng có thể phát huy tác dụng không tệ, nếu nộp lên thì có thể đổi được một số công trạng hoặc tiền mặt, cụ thể muốn gì thì tùy cậu.”

“Tiền mặt? Bao nhiêu?”

“Theo giá thị trường thì khoảng hai triệu.”

Lâm Thất Dạ hít một hơi thật sâu!

Thứ này là hấn lấy từ trên xác của Bộ Cạp Một, nói thật, Lâm Thất Dạ không thích Cẩm Vật này lắm, tác dụng trong thực chiến cũng không lớn nên hấn vẫn luôn nghĩ cách để xử lý nó.

Nhưng nói đến chuyện xử lý Cẩm Vật, thứ nhất Lâm Thất Dạ không biết cách định giá Cẩm Vật, thứ hai không biết bán ở đâu, cho dù tìm được nơi giống như chợ đen Cẩm Vật, hấn cũng không có nhiều thời gian để tìm người mua thích hợp...
[V i p t r u y e n f u L L . n e t - k h o t r u y e n d i c h m i ễ n p h í]

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, hấn vẫn thấy nộp thẳng cho Người canh gác là đáng tin cậy nhất, an toàn, lại có thể nhận được lợi ích ngay lập tức.

Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lát, chậm rãi mở lời:

“Tôi chọn nộp Cẩm Vật này, còn về điều kiện trao đổi... hai triệu tiền mặt là được.

Nhưng tôi còn muốn biết thêm một số tin tức.”

“Tin tức gì?”

“Về tin tức của Trần Mộc Dã và Ngô Tương Nam.” Lâm Thất Dạ bình tĩnh nói: “Tôi muốn biết, trên người họ... đã từng xảy ra chuyện gì?”

Viên Cương nghe yêu cầu của Lâm Thất Dạ, hơi sững sốt, sau đó trong mắt hiện lên một tia tán thưởng.

“Có một số chuyện đã xảy ra thì không thể thay đổi, cho dù cậu có biết cũng không thay đổi được gì.”

“Tôi biết.” Lâm Thất Dạ bình tĩnh gật đầu.

Trước đây, hấn không thấy đội trưởng và Ngô Tương Nam có gì kỳ lạ nhưng sau lần đối đầu với Hàn Thiếu Vân này, hấn mới càng thấy hai người này không bình thường.

Hắn không nghe rõ toàn bộ cuộc đối thoại giữa Trần Mục Dĩ và Hàn Thiếu Vân nhưng hắn vẫn nghe được những từ khóa như “Thượng Kinh”, “Mất tích”, “Hắc Vô Thường” và “Mười năm”, qua đó có thể thấy, thân phận của Trần Mục Dĩ chắc chắn không bình thường.

Còn hai vết thương trên tay Ngô Tương Nam cũng khiến hắn nghi hoặc, thứ gì gây ra vết thương mà ngay cả khi chết đi sống lại cũng không thể xóa bỏ? Hơn nữa, qua những lời ít ỏi mà Trần Mục Dĩ để lại, có vẻ như quá khứ của Ngô Tương Nam cũng rất huy hoàng.

Không chỉ hắn, những người khác trong đội 136 dường như cũng không biết gì về quá khứ của hai người này, Lâm Thất Dạ muốn tìm hiểu thêm về họ, không chỉ để giải tỏa những nghi ngờ trong lòng, mà quan trọng hơn, là hy vọng có thể giúp đỡ họ trong tương lai.

Đội trưởng và Ngô Tương Nam đối xử tốt với hắn, hắn luôn ghi nhớ trong lòng.

Quan trọng nhất là, trực giác của Lâm Thất Dạ mách bảo hắn rằng câu chuyện đằng sau Trần Mục Dĩ chắc chắn không đơn giản, rất có thể liên quan đến bí mật cốt lõi của Người canh gác, nếu đúng như vậy thì sự bình yên hiện tại... có lẽ chỉ là tạm thời.

Chỉ có vén bức màn bí ẩn đằng sau hắn, mới có thể chuẩn bị cho tương lai.

“Thôi được, chuyện của hai người họ cũng không phải là bí mật gì, một số Người canh gác có thâm niên đều biết một chút, nói cho cậu cũng không sao.” Viên Cương trầm ngâm một lát, dường như đang suy nghĩ nên bắt đầu kể từ đâu,

“Trước tiên nói về Ngô Tương Nam, chuyện liên quan đến hắn không nhiều, nói ra cũng đơn giản... Cậu có biết đội đặc

biệt [Lam Vũ] không?”

“Lam Vũ?” Lâm Thất Dạ lắc đầu: “Không biết.”

“Vậy thì tôi nên kể cho cậu biết, năm năm trước, trận đại họa Bát Kỳ Xà xâm lược Đông Hải.”

“Tôi nhớ.”

“Năm năm trước, sau khi đội [Giả Mặt] giao chiến với Bát Kỳ Xà, một nhân loại Thiên Hoa Bản kịp thời đến, cùng với ông ta còn có một đội đặc biệt, chính là [Lam Vũ].

Chương 214 - Ta Học Trảm Thần

Khi đó, Đại Hạ có tổng cộng năm đội đặc biệt, còn [Lam Vũ] là đội thứ năm, tức là 005... Ngô Tương Nam chính là một thành viên trong đó.”

Lâm Thất Dạ kinh ngạc mở miệng: “Hắn từng là thành viên của đội đặc biệt?”

“Đúng vậy, đội [Lam Vũ] khi đó rất mạnh, lúc đó [Giả Mặt] chỉ là một đội mới thành lập chưa lâu, chiến lực thực ra không bằng [Lam Vũ], sau đó [Lam Vũ] đến, trực tiếp tiếp quản trận chiến từ tay [Giả Mặt].

Dưới sự liên thủ tấn công của nhân loại Thiên Hoa Bản và toàn đội [Lam Vũ], bọn họ đã thành công trọng thương Bát Kỳ Xà, sau đó Bát Kỳ Xà bị thương bỏ chạy, nhân loại Thiên Hoa Bản được lệnh ở lại bảo vệ bờ biển, đội [Lam Vũ] phụ trách tiến vào sương mù truy kích.”

“Tiến vào sương mù? Sương mù không phải là thứ gây tử vong sao?” Lâm Thất Dạ nghi hoặc hỏi.

“Đúng là như vậy nhưng có một số Cẩm Vật đặc biệt có thể khiến người ta tạm thời có được khả năng đi lại trong sương mù, đến khi cậu chạm đến cảnh giới đó, tự nhiên sẽ biết.” Viên Cương tiếp tục nói,

“Ban đầu, lệnh mà tầng lớp cao của Người canh gác đưa ra là ‘thử truy sát Bát Kỳ Xà, nếu không được thì lập tức rút lui’, hơn nữa Cẩm Vật đó chỉ có thể đảm bảo toàn đội bọn họ đi

trong sương mù trong 24 giờ, mọi người đều cho rằng bọn họ có thể trở về...

Nhưng sau 24 giờ, bọn họ hoàn toàn mất liên lạc.

Cho đến khoảng 80 giờ sau, Ngô Tương Nam một mình ngồi trên bè xuất hiện từ trong sương mù, khi người của chúng tôi phát hiện ra hắn, hắn đã hôn mê rồi.

Hắn hôn mê khoảng một ngày mới tỉnh lại, lúc đó dường như đã phải chịu một đả kích nghiêm trọng, cả người đều ủ rũ, sau đó người của chúng tôi giao lưu với hắn mới biết được, đội [Lam Vũ]... đã toàn diệt.

Nghe đến đây, lông mày Lâm Thất Dạ nhíu chặt lại.

Viên Cương uống một ngụm trà, tiếp tục nói: “Theo lời hắn nói, lúc đó bọn họ truy sát Bát Kỳ Xà, thấy đuôi không kịp, vốn định quay về nhưng dường như đã lạc hướng trong sương mù, đi vào một thế giới kỳ lạ...”

Bọn họ nghi ngờ, nơi đó... là Cao Thiên Nguyên.”

“Cao Thiên Nguyên?” Lâm Thất Dạ sững sốt.

Lại là Cao Thiên Nguyên, nếu hắn nhớ không nhầm thì nhiệm vụ mà Thần Thời Gian giao cho Vương Diện chính là tìm ra Cao Thiên Nguyên, lấy ra một thứ gì đó trong đó...

“Đúng vậy, mà đội [Lam Vũ] diệt vong, chính là vì bọn họ ở trong Cao Thiên Nguyên đã gặp phải một vị thần minh nghi là Tổ Tả Chi Nam, sau khi giao chiến với Bát Kỳ Xà, lại chạy trong sương mù nửa ngày, các thành viên của đội [Lam Vũ] cơ bản đều đã kiệt sức, lại còn gặp phải Tổ Tả Chi Nam ở đó...

Cuối cùng, đội [Lam Vũ]... toàn bộ tử trận!

Còn Ngô Tương Nam vì Cẩm Khư đặc biệt, trong chiến đấu bị giết liên tiếp ba lần, sau một giờ mới hoàn toàn hồi

sinh, đến khi hấn tỉnh lại, xung quanh chỉ còn lại thi thể của đồng đội.

Cũng trong trận chiến đó, tay hấn bị thương vì Thiên Tùng Vân Kiếm của Tổ Tả Chi Nam, không thể cầm kiếm được nữa, ngay cả khi hồi sinh cũng không thể xóa bỏ, từ đó về sau, ‘Kiếm giả bất tử’ của đội [Lam Vũ] chỉ có thể hoàn toàn trở thành phế nhân...

Sau đó, trên đường trốn khỏi Cao Thiên Nguyên, hấn liên tục bị tấn công, chết đến bốn lần, lại bị sương mù giết chết ba lần, mới sống sót trở về lãnh thổ Đại Hạ.”

Lâm Thất Dạ đã hoàn toàn ngây người, hấn không ngờ rằng, đằng sau Ngô Tương Nam lại có một quá khứ như vậy...

“Vì đội [Lam Vũ] cuối cùng chỉ còn sống sót một thành viên, mà thành viên này cả về thể xác lẫn tinh thần đều đã phế rồi, cuối cùng tầng lớp cao cấp của người canh gác đã hủy bỏ danh hiệu [Lam Vũ], từ đó về sau, năm đội đặc biệt của Đại Hạ trở thành bốn đội...”

Còn Ngô Tương Nam, cũng khoảng nửa năm sau khi sự việc kết thúc, đã mất tích khỏi bệnh viện, sau đó xảy ra chuyện gì, hấn ta đến Thương Nam bằng cách nào, trở thành đội phó của đội 136... thì tôi không biết nữa.”

Viên Cương thở dài: “Hấn ta cũng là một kẻ đáng thương...”

Lâm Thất Dạ cúi đầu, trong đầu lại hiện lên hai vết thương đỏ trên tay Ngô Tương Nam, lông mày hơi nhíu lại.

Nói cách khác, Ngô Tương Nam trở thành phế nhân chính là vì vết thương do Thiên Tùng Vân Kiếm để lại, ngay cả khi hồi sinh cũng không thể xóa bỏ được, vậy thì phải dùng cách nào mới có thể chữa khỏi được...

Lâm Thất Dạ tin rằng, khi Ngô Tương Nam vừa được cứu lên, tầng lớp cao cấp của người canh gác chắc chắn đã nghĩ ra mọi cách có thể nhưng dù vậy, họ vẫn không chữa khỏi được vết thương này.

Chẳng lẽ phải tự mình đến Cao Thiên Nguyên, trời Tố Tả Chi Nam lại, hỏi hấn ta xem có cách nào không? Thật quá vô lý!

Đã không giải quyết được bằng con người, vậy thì...

Những vị thần minh trong bệnh viện tâm thần, liệu có cách nào không?

“Còn về Trần Mục Dã...” Ngón tay Viên Cương gõ nhẹ lên mặt bàn: “Nói thật, chuyện xảy ra năm đó, tôi cũng không rõ lắm.

Khoảng mười hai năm trước, sau khi Trần Mục Dã rời khỏi trại huấn luyện tân binh, cùng với một thiên tài khác được triệu tập vào đội người canh gác ở Thượng Kinh, Cẩm Khư của hai người họ quá hiếm thấy, lại còn hỗ trợ lẫn nhau, lúc đó còn có những đội đặc biệt khác muốn chiêu mộ họ nhưng Tổng tư lệnh đã bác bỏ mọi ý kiến phản đối, nhét họ vào đội Thượng Kinh.

Cẩm Khư của Trần Mục Dã là [Hắc Vô Thường] 037, còn người kia, chính là đội trưởng đội Thượng Kinh hiện tại Thiệu Bình Ca, Cẩm Khư là [Bạch Vô Thường] 038, vì Cẩm Khư nên hai người họ còn được người ngoài gọi là ‘Hắc Bạch Vô Thường của Thượng Kinh’.

Chương 215 - Ta Học Trảm Thần

“Hắc Vô Thường và Bạch Vô Thường?” Trong mắt Lâm Thất Dạ hiện lên một tia nghi hoặc: “Tôi vẫn luôn tò mò, cái tên Cẩm Khư này là ai đặt, hai thứ này có liên quan đến Hắc Bạch Vô Thường trong thần thoại Đại Hạ không?”

“Tôi cũng không biết, nguồn gốc của hai Cẩm Khư này quá lâu đời, hơn nữa những hồ sơ liên quan đều là tuyệt mật của người canh gác, với quyền hạn của tôi thì không thể xem được.” Viên Cương lắc đầu, tiếp tục nói,

“Hai người họ đã rèn luyện trong đội Thượng Kinh hai năm, sau đó đột nhiên có một ngày, Trần Mục Dã dường như nhận được một mệnh lệnh đặc biệt, ngày hôm sau đã mất tích khỏi Thượng Kinh...

Lúc đó tôi vẫn chưa gia nhập đội người canh gác Thượng Kinh, nghe nói hôm đó Thiệu Bình Ca và những người khác đã tìm đến Tổng tư lệnh, hỏi ông ấy đã xảy ra chuyện gì nhưng Tổng tư lệnh chỉ trả lời một câu ‘Liên quan đến bí mật, không tiện tiết lộ’, rồi đuổi họ ra ngoài.

Lúc đó mọi người còn đang bận rộn với cái gọi là ‘đại họa diệt thế’, mãi sau này mới rảnh tay đi điều tra tung tích của Trần Mục Dã, kết quả phát hiện... hắn ta đã chạy đến thành phố Thương Nam này để làm đội trưởng!

Tôi nghe Thiệu Bình Ca nói, trước đây anh ta đã nhiều lần đến Thương Nam, để Trần Mục Dã quay về nhưng đều bị hắn từ chối, sau vài lần, Thiệu Bình Ca cũng hoàn toàn từ bỏ ý

định này, cuối cùng trở về Thượng Kinh, từng bước trở thành đội trưởng của Thượng Kinh.”

Nghe xong lời kể của Viên Cương, Lâm Thất Dạ cau mày, những thông tin mà Viên Cương biết được thực sự không nhiều, phần quan trọng nhất lại bị thiếu, khiến cho toàn bộ sự việc hiện tại đều toát lên một luồng hơi thở bí ẩn...

“Vừa nãy anh nói ‘đại họa diệt thế’, là gì vậy?” Lâm Thất Dạ nghi hoặc hỏi.

“Là một Cẩm Vật, trong lịch sử, là một Cẩm Vật đáng sợ nhất.” Viên Cương hít sâu một hơi: “Tên của nó là [Thập Bát Oán].”

“Thập Bát? Là một trong ba vị thần chính trong thần thoại Ấn Độ, vị thần hủy diệt đó sao?”

“Đúng vậy, bản thể của [Thập Bát Oán] là một cuộn da dê cổ, sở hữu Thần Khư cấp độ diệt thế 008, chỉ cần viết một ‘cái tên’ vào chỗ trống của cuộn da dê thì ‘khái niệm’ mà nó chỉ ra sẽ bị hủy diệt trực tiếp.”

Lâm Thất Dạ sửng sốt: “Tương tự như Sổ tử thần sao?”

“Chênh lệch quá xa.” Viên Cương lắc đầu: “Sổ tử thần chỉ có thể giết chết người có tên được viết vào, còn [Thập Bát Oán] thì không chỉ hủy diệt con người.

Ví dụ, trên bề mặt cuộn da dê đó, viết hai chữ ‘Đại Họa’...”
DOC FULL.V N - K h o t r u y ệ n d i c h m i ễ n p h í

Lâm Thất Dạ dường như nghĩ đến điều gì, đột nhiên mở to mắt: “Vậy thì...”

“Nó sẽ trực tiếp xóa sổ toàn bộ Đại Họa từ góc độ ‘khái niệm’, tức là... diệt quốc!” Giọng Viên Cương vô cùng âm trầm.

“Sao lại có Cẩm Vật vô lý như vậy chứ?” Lâm Thất Dạ hít một hơi, không nhin được nói.

Mấy Cẩm Khư xếp hạng đầu kia, vậy mà lại có sức mạnh biến thái như vậy sao? Điều này đã hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi của “Cẩm Khư” rồi chứ?

“Tất nhiên, đây chỉ là trên lý thuyết.” Viên Cương dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Cẩm Vật này tuy mạnh nhưng muốn thúc đẩy nó thì tinh thần lực tiêu hao cũng cực kỳ lớn, cho dù chỉ viết một cái tên lên đó, giống như Sở tử thần xóa sổ mạng sống của một người bình thường, cũng sẽ trực tiếp rút cạn một cường giả cảnh ‘Xuyên’, huống chi là đạt đến mức độ diệt quốc vô lý như vậy.”

“Nếu vậy thì mối đe dọa của nó dường như cũng không lớn lắm, tại sao lại gọi là ‘đại họa diệt thế’?”

Viên Cương từ từ nhắm mắt lại: “Con người không làm được, không có nghĩa là thần minh không làm được... Nếu rót thần lực vào Cẩm Vật này, mặc dù chưa chắc có thể đạt đến mức độ hủy diệt một quốc gia nhưng hủy diệt một thành phố thì vẫn dễ như trở bàn tay.

Sau khi [Thập Bát Oán] xuất hiện, có rất nhiều Ác Thần lang thang trong sương mù thềm muốn nó, để cướp cuộn da dê này, mười năm trước thậm chí còn gây ra một cuộc chiến tranh của các vị thần.

“Chiến tranh của các vị thần?!” Lâm Thất Dạ mở to mắt.

“Năm đó, năm vị nhân loại mạnh nhất tụ họp, ở biên giới Đại Hạ và vị thần mưu mô Loki của Bắc Âu và vị thần đất mẹ Gaia của Hy Lạp xảy ra một cuộc chiến ác liệt, đánh nhau đến trời long đất lở.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó sao? Sau đó thì tôi không biết nữa.” Viên Cương nhún vai, bất lực nói: “Tôi chỉ là một đội phó đội tuần đêm của thành phố Thượng Kinh, không phải là nhân vật cấp cao gì, chuyện rõ ràng sẽ được xếp vào hàng bí mật như vậy, sao tôi có thể biết được?”

Tóm lại, sau đó, cấp cao của đội tuần đêm không bao giờ nhắc đến [Thập Bát Oán] nữa.”

“... .. Được rồi.”

Lâm Thất Dạ bất lực thở dài, hắn đang nghe đến đoạn quan trọng thì câu chuyện đột nhiên biến mất, giống như không thờ được, cả người khó chịu.

“Tôi đã nói cho anh biết chuyện của hai người, thậm chí còn tặng anh một câu chuyện về [Thập Bát Oán], hai triệu đó có lẽ khoảng hai ngày nữa sẽ chuyển vào thẻ ngân hàng của anh, tôi sẽ lấy Cẩm Vật này, ngày mai sẽ giúp anh gửi đến trụ sở đội tuần đêm.”

Viên Cương đưa tay cất [Hiển Máu Sôi Trào], chậm rãi nói.

Lâm Thất Dạ nhìn thời gian, cũng đứng dậy, hướng về phía Viên Cương chào theo kiểu quân đội, sau đó quay người rời đi.

Viên Cương ngồi trên ghế làm việc, nhìn bóng lưng Lâm Thất Dạ rời đi, thở dài.

...

Lúc này, trong nhà của một giáo quan nào đó.

Những cuốn sách cổ và luận văn dày cộp rơi vãi trên mặt đất, dày đặc, hoàn toàn che mất sàn nhà màu nâu sẫm ban đầu, giữa đống sách chất đống này, giáo quan Cố cú đầu chăm chú đọc cuốn sách trong tay, lúc thì trầm tư, lúc thì cau mày...

“Tính chân thực của thế giới... là thật sao? Là giả sao... Không đúng... Không đúng...”

Giáo quan Cố nhúu mày đặt cuốn sách trong tay xuống, xoa bóp phần thắt lưng đau nhức, mắt đã đầy tơ máu, cả người trông vô cùng tiều tụy.

“Thôi, hay là ngủ một lát trước đã.”

Ông nhìn thời gian, lẩm bầm tự nói.

Giáo quan Cố từ từ đứng dậy khỏi mặt đất, trèo lên giường, thở dài, nhắm mắt lại...

Một giây, hai giây, ba giây...

Nửa phút sau,

Ông đột nhiên tỉnh giấc, bật dậy khỏi giường, hai tay không ngừng cào tóc mình...

“A a a!! Chết tiệt! Thế giới này có thật không?

Có phải không?

Không phải sao?!

A a a!!”

Chương 216 - Ta Học Trảm Thần

“Sân tập bắn tự do.

Bách Lý Phì Phì đeo kính chống nổ và bịt tai, giơ súng lục lên, đôi mắt hơi nheo lại, khuôn mặt béo tròn không mấy nghiêm túc hiểm hơi lộ vẻ nghiêm túc, liên tục bóp cò.

Bùm bùm bùm!!

Ba tiếng súng liên tiếp vang lên, ba viên đạn gần như cùng lúc bắn trúng hồng tâm cách đó hai trăm mét, khoe miệng Bách Lý Phì Phì hơi nhếch lên.

“Mười điểm, mười điểm, mười điểm!”

Sân bắn điện tử phát ra âm thanh, Bách Lý Phì Phì rất tự mãn thổi vào nòng súng, sau đó tháo bịt tai, vươn vai.

“Ôi... Tập bắn? Chỉ có vậy thôi~”

Anh ta đi đến chiếc ghế bên cạnh, ngửa cổ uống vài ngụm nước, nhàn nhã bắt chéo chân.

Sau hai tháng rèn luyện, anh ta đã bắt đầu quen với dòng điện tinh thần mà chiếc đồng hồ mang lại, ít nhất là không còn vô cớ lộn nhào ra sau nữa nhưng dù vậy, những ngày đầu cũng khiến anh ta khổ sở không ít, cả người gầy đi mất một nửa.

Ai chịu nổi khi sắp ngủ thì cơ thể không kiểm soát được mà đột nhiên lộn nhào ra sau?

Quan trọng nhất là, việc lộn nhào ra sau của anh ta không chỉ ảnh hưởng đến bản thân, mà Lâm Thất Dạ đang ngủ ngon lành bên cạnh cũng sẽ bị tiếng “Ầm” đột ngột đánh thức.

Đó là lần thứ hai, Lâm Thất Dạ muốn giết Bách Lý Phì Phì...

Bây giờ là thời gian bắn tự do, buổi tập bắn tự do không có giáo quan giám sát, hoàn toàn là để cho những tân binh làm quen với việc sử dụng súng, dù sao thì những gì cần dạy đã dạy hết rồi, bây giờ họ cần là luyện tập nhiều, cũng có thể coi là thời gian hoạt động tự do sau giờ học lý thuyết.

Mà bắn súng là sở trường của Bách Lý Phì Phì, đây đương nhiên cũng là buổi tập luyện nhàn nhã nhất của anh ta.

“Đúng rồi, hình như đã hai tháng rồi không thấy Cố giáo quan... Ông ấy đi đâu rồi nhỉ?” Bách Lý Phì Phì như nhớ ra điều gì, nghi hoặc hỏi.

Tào Uyên bên cạnh nhìn chăm chăm vào bia ngắm xa xa, như không nghe thấy gì, liên tục bóp cò.

Bùm bùm bùm!

“Mười điểm, chín điểm, chín điểm!”

Anh ta thở dài, đặt khẩu súng lục xuống, lắc đầu,

“Không biết.”

Bách Lý Phì Phì nghiêng đầu suy nghĩ, như hiểu ra điều gì: “Ông ấy có phải về quê kết hôn không?!”

“... Tôi nhớ là ông ấy đã kết hôn từ lâu rồi.”

“Kết hôn lần hai.”

“...”

Tào Uyên lười để ý đến trí tưởng tượng của Bách Lý Phì Phì, thâm lật mắt.

Ngay lúc này, lại có ba tiếng súng vang lên.

Bùm bùm bùm!

“Trượt bia, trượt bia, trượt bia!”

Lâm Thất Dạ:...

Anh ta thần nhiên hạ súng, quay lại đi đến chiếc ghế ngồi xuống, nhìn về phía sân bắn với ánh mắt đầy uất ức...

“He he he, Thất Dạ, anh phải luyện tập kỹ thuật bắn súng của mình rồi, trong số hơn hai trăm tân binh của chúng ta, có rất ít người có thể trượt bia ba lần liên tiếp.” Bách Lý Phì Phì cười nói, sau đó tự tin vỗ ngực,

“Theo tôi thì, anh cứ trực tiếp bái tôi làm sư phụ, tôi sẽ truyền thụ cho anh một chút tuyệt kỹ bắn súng của tôi!”

“Anh á?” Lâm Thất Dạ liếc anh ta một cái, chậm rãi nói: “Một lát nữa khi huấn luyện cận chiến, anh làm đối thủ của tôi đi...”

“Anh, em sai rồi, em thực sự sai rồi.” Bách Lý Phì Phì run rẩy.

Lâm Thất Dạ không vội không vàng uống một ngụm nước, cau mày: “Nhưng mà, chuyện Cố giáo quan mất tích hai tháng này, thực sự rất kỳ lạ...”

Kể từ hai tháng trước khi Lâm Thất Dạ đưa ra câu hỏi hóc búa đó cho Cố giáo quan, chỉ vài ngày sau Cố giáo quan đã mất tích, thậm chí cả lớp của ông ấy cũng do các giáo quan khác tạm thời thay thế, vốn dĩ Lâm Thất Dạ còn mong ông ấy có thể cho mình một câu trả lời, kết quả là chờ mãi hai tháng.

“Lâm Thất Dạ!”

Lúc này, một giọng nói quen thuộc vọng lại từ xa, Lâm Thất Dạ quay đầu nhìn lại, thấy Hồng giáo quan đang vẫy tay với anh.

Lâm Thất Dạ do dự một lát rồi nhanh chóng bước ra ngoài.

“Hong giáo quan, ông tìm tôi có chuyện gì vậy?” Hai người đi ra khỏi trường bắn, Lâm Thất Dạ thắc mắc hỏi.

Hong giáo quan trước tiên là đánh giá anh từ trên xuống dưới một hồi lâu, sau đó chậm rãi nói: “Bản thân cậu đã làm chuyện gì... trong lòng cậu không biết sao?”

Lâm Thất Dạ sửng sốt: “Tôi? Tôi đã làm gì?”

Hong giáo quan thở dài: “Cậu đưa cho Cố giáo quan bài toán quỷ quái gì vậy, khiến ông ấy tinh thần hoảng loạn... Bây giờ, ông ấy vẫn đang được điều trị trong bệnh viện tâm thần!”

Miệng Lâm Thất Dạ càng há to hơn, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc!

Cái gì thế này?

Cố giáo quan... bị bệnh tâm thần rồi sao?

Vì bài toán mình đưa ra?

“Ông ấy... ông ấy cụ thể có triệu chứng gì?”

“Toàn bộ con người ông ấy đều trở nên điên cuồng.” Sắc mặt Hong giáo quan hiện lên một tia cay đắng: “Gần đây, mỗi ngày ông ấy chỉ nhìn chăm chăm vào tường, thỉnh thoảng lại lầm bầm gì đó như ‘Thật, giả, thế giới... chúng ta là gì... không thể chứng minh...’ đại loại như vậy và đột nhiên tự mình bắt đầu múa may, còn nói rằng phải đi tìm thế giới thực...”

Nhưng sau hai tháng điều trị, tình trạng bệnh đã có chuyển biến tốt, đã có thể bắt đầu cuộc sống bình thường.”

Lâm Thất Dạ ngây người.

Đây chẳng phải là phiên bản khác của Merlin sao?!

Ừm... nghĩ kỹ lại thì cũng không có gì lạ, Cố giáo quan và Merlin đều là những người tràn đầy ham muốn tìm hiểu về thế

giới và dường như đều thích toán nguơ giác tiêm, bị một vấn đề giày vò lâu ngày, thực sự dễ bị bất thường.

Chương 217 - Ta Học Trảm Thần

Khoan đã!

Điều này có nghĩa là, phương án điều trị mà Cố giáo quan nhận được trong bệnh viện tâm thần, cũng có thể áp dụng cho Merlin?

Ánh mắt Lâm Thất Dạ dần sáng lên.

“Tôi đến tìm cậu cũng không phải để truy cứu trách nhiệm, dù sao thì nói cho cùng chuyện này cũng không liên quan gì đến cậu, là Cố giáo quan tự toàn ngưi giác tiêm...”

“Vậy ông đến là để...”

“Cậu biết đấy, chúng ta là người canh gác, không giống những nghề khác, chúng ta liên quan đến quá nhiều bí mật, không thích hợp để ở lâu trong bệnh viện tâm thần bên ngoài, vì vậy chúng ta sẽ xin cho Cố giáo quan về nhà tĩnh dưỡng, có thể hai ngày nữa ông ấy sẽ phải về trại huấn luyện để dọn đồ về nhà, nếu cậu gặp ông ấy, tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối...”

Tuyệt đối đừng nhắc đến ‘thế giới thực’ với ông ấy nữa, không, nếu cậu nhìn thấy ông ấy, hãy đi vòng qua, đừng để ông ấy nhìn thấy cậu!

Hiểu chưa?”

Lâm Thất Dạ chớp chớp mắt, ngoan ngoãn gật đầu: “Hiểu rồi.”

“Ừ, về tập luyện đi.” Hồng giáo quan cuối cùng cũng yên tâm, vẫy tay, quay người rời đi.

Chỉ còn lại Lâm Thất Dạ đứng tại chỗ, đợi đến khi Hồng giáo quan đi xa, khoe miệng anh không nhận được cong lên...

...

“Tôi muốn nhờ các anh một chuyện.”

Trở lại trường bắn, Lâm Thất Dạ nhìn Bách Lý Phì Phì và Tào Uyên, nghiêm túc nói.

Hai người nghi hoặc nhìn nhau: “Chuyện gì?”

“Hai ngày này, nếu các anh nhìn thấy Cố giáo quan trong trại, nhất định phải báo cho tôi biết kịp thời!”

“Tại sao?” Tào Uyên không nhận được hỏi.

“Tôi muốn tìm ông ấy hỏi vài chuyện.”

Bách Lý Phì Phì trầm ngâm một lát: “Quan trọng không?”

“Quan trọng.”

“Được, chuyện này cứ giao cho tôi.” Bách Lý Phì Phì vỗ ngực, lấy ra ba chiếc đồng hồ Rolex từ trong túi, giơ cao lên, sau đó hít một hơi thật sâu, lớn tiếng nói với những tân binh khác đang tập luyện trong trường bắn:

“Anh em! Tôi muốn nhờ mọi người một chuyện...”

Cổng lớn trại huấn luyện.

Một người đàn ông mặc thường phục, đội mũ lưỡi trai lên lút bước vào cổng, anh ta cảnh giác nhìn xung quanh, lặng lẽ kéo khẩu trang lên cao, che kín mặt.

“Anh là ai?” Giáo quan trực cổng thắc mắc hỏi.

Người đàn ông lấy một tấm thẻ trong túi ra, đưa cho giáo quan, kéo khẩu trang xuống một góc, nhỏ giọng nói:

“Là tôi!”

“Giáo quan Cố?” Giáo quan mở to mắt: “Sao anh lại... ăn mặc như thế này?”

Giáo quan Cố thở dài, hai tháng không gặp, khuôn mặt anh ta đầy vẻ tiều tụy.

“Tôi ở bệnh viện một thời gian, về lấy ít đồ nhưng bác sĩ dặn, tốt nhất tôi không nên gặp những người có liên quan trực tiếp đến bệnh của tôi... Nói chung, tốt nhất là đừng để người khác nhận ra tôi.”

“Thế à...” Giáo quan gật đầu: “Anh vào nhanh đi, lấy xong thì ra ngoài, bây giờ đám tân binh kia chắc đang ăn cơm ở căng tin, anh đi vòng xa là được.”

“Được.”

Giáo quan Cố gật đầu, lại che mặt, chạy như gió về khu ký túc xá của giáo quan.

Đúng như lời giáo quan ở cổng nói, bây giờ tân binh cơ bản đều đang ăn cơm ở căng tin, trong trại huấn luyện hầu như không có ai, thỉnh thoảng có vài tân binh đi ngang qua, cũng không phải người mà giáo quan Cố không muốn gặp.

Nhưng mà...

Anh ta luôn cảm thấy, mấy tân binh đi ngang qua đó, ánh mắt nhìn anh ta rất kỳ lạ.

Giáo quan Cố lắc đầu, cảm thấy mình nghĩ nhiều rồi, dù sao mình đã che kín như thế này, còn có mấy người nhận ra mình là ai? Cho dù những người này nhận ra thì cũng không sao...

“Giáo quan Cố về rồi!!!”

Một tân binh nhìn kỹ giáo quan Cố hồi lâu, sau đó hít một hơi thật sâu, hét lớn!

Sau khi giọng nói của anh ta vang lên, lập tức lại có một loạt tiếng hét vang lên ở đằng xa, giống như đài lửa được đốt cháy, lan truyền mãi đến tận hướng căng tin.

“Giáo quan Cố về rồi!! Ở cổng ký túc xá giáo quan!”

“Phát hiện giáo quan Cố ở cổng ký túc xá giáo quan!!”

“Báo cáo!! Ở cổng ký túc xá giáo quan!! Phát hiện mục tiêu giáo quan Cố!!”

“... ..”

Giáo quan Cố: (??? Mãnh??)???!!!

Mẹ kiếp, cái quái gì thế này?!

Một dự cảm không lành đột nhiên tràn ngập trong lòng giáo quan Cố.

Anh ta chạy thục mạng!

“Anh ta đến phía đông sân huấn luyện rồi!!”

“Anh ta chạy qua sân huấn luyện rồi!!”

“Anh ta đến căn cứ huấn luyện đặc biệt rồi!!”

“Mục tiêu của anh ta là khu văn phòng! Báo cáo! Mục tiêu của anh ta là khu văn phòng!”

“... ..”

Đám tân binh khắp nơi giống như một hệ thống radar tự hành, liên tục báo cáo vị trí của giáo quan Cố, giáo quan Cố suýt phun ra một ngụm máu, anh ta nằm mơ cũng không ngờ, mình chỉ về lấy ít đồ, mà lại gây ra trận thế này?!

Trên con đường phía trước, một bóng người nhanh chóng lao tới, chặn đứng trước mặt giáo quan Cố.

Nhìn thấy người đến, tim giáo quan Cố đập thót một cái!

Lâm Thất Dạ khẽ ho hai tiếng, vẩy tay với giáo quan Cố, cười nói: “Giáo quan Cố, lâu rồi không gặp!”

Lâu rồi không gặp?

Gặp cái đầu anh!

Giáo quan Cố nhìn xuống sự thôi thúc chạy trốn chết, dù sao anh ta cũng là một giáo quan, làm sao có thể thấy binh lính mình dẫn dắt mà bỏ chạy được, đã gặp rồi thì đành phải cứng đầu mà đối mặt thôi.

“Có chuyện gì không?” Anh ta ép mình bình tĩnh lại, từ từ mở miệng.

“Ừm... Thực ra, tôi chỉ muốn hỏi, bác sĩ đã nói gì với anh?” Lâm Thất Dạ gãi đầu: “Ý tôi là, ông ấy đã chữa trị cho anh như thế nào?”

Giáo quan Cố giật mình, hóa ra chuyện mình bị bệnh, bọn họ đều đã biết rồi sao...

Chương 218 - Ta Học Trảm Thần

Mẹ kiếp, mắt mặt quá!

“Cũng không có gì to tát, chỉ là khuyên bảo vài câu, uống chút thuốc, thả lỏng tâm trạng, là khỏi.” Giáo quan Cố nói mơ hồ.

“Khuyên bảo thế nào? Uống thuốc gì?”

Giáo quan Cố:...

“Anh có bị bệnh không?” Anh ta không nhìn được mà chỉ thề.

Lâm Thất Dạ nghiêm túc suy nghĩ một lúc, gật đầu: “Đúng vậy, tôi bị bệnh.”

“... ..”

“Giáo quan Cố, thực ra, sau khi tôi nêu ra câu hỏi đó, bản thân tôi cũng trăn trở suy nghĩ, đêm không thể ngủ, trạng thái tinh thần cũng ngày càng tệ hơn, đôi khi cả người đều mơ màng...” Lâm Thất Dạ xoa trán, giọng khàn khàn mở miệng: “Tôi thấy, có lẽ tôi cũng...”

“Anh cũng bị bệnh sao?” Giáo quan Cố động lòng.

“Vì vậy, tôi muốn biết anh đã hồi phục như thế nào, có lẽ... điều đó cũng có hiệu quả với tôi!”

Giáo quan Cố im lặng nhìn Lâm Thất Dạ hồi lâu, bất lực thở dài: “Thôi... Anh theo tôi vào đây.”

Trong mắt Lâm Thất Dạ hiện lên một tia vui mừng, đi theo giáo quan Cố vào văn phòng.

Khoảng hai mươi phút sau, Lâm Thất Dạ thỏa mãn bước ra khỏi tòa nhà văn phòng.

Cuối cùng... đã thành công!

...

Bệnh viện tâm thần Chư Thần.

“Đứng lại! Đừng chạy!!”

“A ha ha ha!! Chú bạch tuộc, chú bạch tuộc! Chú không bắt được cháu đâu! Ha ha ha!!”

“... ... Điên rồi, điên rồi!! Đứng lại cho ông!”

“Sửa! Sửa to quá! Chú bạch tuộc, chúng ta đi bắt sửa nhé!”

“Bắt cái đầu anh! Đừng chạy!”

“Ôi chao, cháu ơi, cháu chạy chậm thôi, đừng ngã...”

“... ...”

Trong sân, Nyx đang ung dung ngồi trên ghế bập bênh, vừa nhìn con sao biển hồng chạy khắp nơi vừa nhìn Lý Nghị Phi chạy mệt thở hơi tai, vừa nở nụ cười từ ái.

Lý Nghị Phi nghiêng chặt răng, dùng hết sức bình sinh, chạy một mạch đến bên con sao biển hồng, găm lên một tiếng, đâm mũi tiêm thuốc an thần vào người nó.

Cơ thể con sao biển hồng khựng lại, bước chân chậm dần, cuối cùng ngã vật xuống đất, biến trở lại thành dáng vẻ của Merlin.

Lý Nghị Phi cũng ngồi phịch xuống đất, nhìn bầu trời trên đầu một cách vô hồn, thở hắt hắt.

Ngay sau đó, một bóng người mặc áo blouse trắng xuất hiện trước mặt anh ta.

Lý Nghị Phi ủy khuất đến nỗi nước mắt sắp trào ra, anh ta nắm lấy góc áo của Lâm Thất Dạ, khóc lóc kể lể:

“Thất Dạ ơi! Công việc này thực sự không phải dành cho con người! Bây giờ mỗi ngày tôi vừa phải giặt giũ nấu nướng, vừa phải dỗ dành Nyx, cho cô ấy uống thuốc, lại còn phải chơi trò đuổi bắt với con sao biển biến thái này,

Tôi, tôi... Tôi thực sự quá mệt mỏi rồi!!”

Lâm Thất Dạ cúi đầu, vỗ vai anh ta: “Lý Nghị Phi, anh phải mạnh mẽ lên! Dù sao thì anh cũng không phải là người... Anh là một yêu quái rắc rối mà!”

Lý Nghị Phi: (?~?)

“Vì vậy, anh định khi nào cử một y tá khác đến? Chỉ có một mình tôi, thực sự không chịu nổi nữa rồi...”

“Chuyện này... có thể còn phải mất một thời gian.” Lâm Thất Dạ gãi đầu: “Bởi vì bây giờ tôi vẫn đang ở trong trại huấn luyện, cũng không tiếp xúc được với những ‘bí ẩn’ khác.”

Trước đó, Lâm Thất Dạ đã xem qua, những phòng giam bên dưới phòng giám đốc chỉ có thể giam giữ những “Bí ẩn” đến từ thần thoại hoặc truyền thuyết, những linh hồn con người bị hãm giết sẽ không bị hấp thụ vào, càng không thể biến thành y tá.

Ánh mắt Lý Nghị Phi trong nháy mắt mất đi hy vọng vào cuộc sống.

Lâm Thất Dạ đỡ anh ta đứng dậy, nói: “Không sao, đi chuẩn bị bữa trưa đi... Tôi sẽ đến nói chuyện với Merlin.”

Trên chiếc giường gấp trong phòng hoạt động, Merlin từ từ mở mắt.

Thuốc an thần của thần đường như có tác dụng khác với con người, thời gian duy trì trên người Merlin rất ngắn nhưng lại có thể ức chế hiệu quả trạng thái “Điên cuồng” của ông ta.

Bây giờ, trong mắt Merlin đã không còn chút đục ngầu và mơ hồ nào nữa.

Ông ta ngồi dậy, quay đầu nhìn về phía chiếc bàn nhỏ bên cạnh, chỉ thấy Lâm Thất Dạ mặc áo blouse trắng đang ngồi đó, tay cầm một chiếc cốc thủy tinh, mỉm cười với Merlin.

“Chào buổi tối, ngài Merlin.”

“Chào buổi tối, Viện trưởng Lâm.” Merlin xuống giường, đi đến chiếc ghế đối diện Lâm Thất Dạ và ngồi xuống, ông ta nhìn chăm chăm vào Lâm Thất Dạ, nhướn mày,

“Có vẻ như, tình hình nguy cấp bên cạnh anh đã được giải quyết.”

Lâm Thất Dạ ngạc nhiên nói: “Ông lại nhìn ra được sao?”

Merlin cười, không nói gì.

“Vậy ông hãy xem thêm, thời gian tới của tôi, vận thế thế nào?”

Ánh mắt sâu thẳm của Merlin hơi lóe lên, ông ta lắc đầu: “Tương lai khó nói nhưng ít nhất là trong vài ngày tới, vận thế của anh khá tốt.”

Lâm Thất Dạ gật đầu, do dự một lát rồi tiếp tục hỏi: “Ngài Merlin, về những chuyện vừa xảy ra, ông còn nhớ bao nhiêu?”

“Những chuyện vừa xảy ra?”

“Những chuyện trước khi ông tỉnh dậy.”

Merlin trầm ngâm một lúc, có chút không chắc chắn nói: “Tôi nhớ rằng, tôi dường như đang suy nghĩ trong phòng, rồi... sau đó thì không nhớ gì nữa.”

Lâm Thất Dạ gật đầu, trong lòng suy nghĩ, tức là khi Merlin mất kiểm soát biến thành sao biển hồng, ý thức của ông ta đang trong trạng thái hôn mê...

Ừm? Không đúng.

Vậy thì khi ông ta biến thành sao biển, chạy khắp sân muốn bắt sứa, cái gì đã điều khiển cơ thể ông ta? Nhân cách thứ hai? Hay là tiềm thức?

Nhưng mà... Merlin, một trí giả đáng kính như vậy, thực sự có thể có tiềm thức kỳ quặc như vậy sao?

Hơn nữa, sau khi ông ta biến thành sao biển, những cái tên mà ông ta gọi ra cũng rất kỳ lạ, Bọt Biển? Ông Krabs? Plankton? Một người bình thường thực sự có thể gọi ra những cái tên kỳ lạ như vậy sao?

Chương 219 - Ta Học Trảm Thần

Hay là... ở một số nơi nào đó, thực sự có những người này tồn tại? Vậy thì ý thức điều khiển cơ thể Merlin, làm sao biết được?

Lâm Thất Dạ lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ hỗn tạp trong đầu, lấy ra từ túi áo blouse trắng vài viên thuốc, đặt lên bàn.

“Đây là...?” Trong mắt Merlin hiện lên vẻ nghi hoặc.

“Thuốc.” Lâm Thất Dạ bình tĩnh nói: “Có lẽ sẽ có chút tác dụng với tình trạng của ông.”

Merlin lắc đầu: “Tôi đã nói, tôi không bị bệnh.”

“Nhưng sự thật là, ông thực sự bị bệnh.” Lâm Thất Dạ nói với giọng không thể nghi ngờ, hần đẩy cốc thủy tinh đựng đầy nước đến trước mặt Merlin: “Ngài Merlin, xin ông hãy uống hết những viên thuốc này trước, chúng ta sẽ tiếp tục các bước tiếp theo.”

Những viên thuốc này đều là loại thuốc mà bác sĩ ở bệnh viện tâm thần đã kê cho Giáo quan Cố, trong phòng thuốc của bệnh viện tâm thần Chư Thần, có thể dễ dàng tìm thấy phiên bản thần dụng, Giáo quan Cố đã dùng thực tế chứng minh, loại thuốc này rất hiệu quả đối với bệnh tình của ông ta.

Merlin cau mày nhìn Lâm Thất Dạ, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, một lúc sau, ông ta thở dài bất lực, nuốt một hơi hết số thuốc trên bàn.

“Bây giờ, được chưa?” Merlin xòe tay.

Lâm Thất Dạ liếc nhìn thanh tiến trình điều trị trên đầu Merlin, vẫn dừng ở vị trí 0% nhưng điều này cũng không có gì lạ, ông ta mới vừa uống thuốc, làm sao có thể có hiệu quả ngay được.

“Ngài Merlin, lần này tôi đến là muốn thảo luận với ông một số chuyện.”

“Ồ?” Merlin có vẻ hơi ngạc nhiên.

“Về cái ‘thế giới thực’ mà ông đã nói trước đó, tôi có một số quan điểm khác.”

Nghe đến bốn chữ thế giới thực, biểu cảm của Merlin rõ ràng trở nên kích động, trong mắt lóe lên vẻ khác thường.

“Quan điểm gì?” Docfull.vn- Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Lâm Thất Dạ hít một hơi thật sâu: “Tôi cho rằng, thế giới chúng ta đang sống, chính là ‘thực’.”

Merlin tò mò hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì tôi cảm thấy nó là thật, nó chính là thật.”

Merlin hơi nhú mồm, lắc đầu: “Cậu đây là duy tâm.”

“Duy tâm thì sao?” Lâm Thất Dạ cười: “Trên thế giới này, có người thân, bạn bè của tôi, có vô số người bằng xương bằng thịt, cho dù thế giới này là giả thì có nghĩa là họ đều là giả sao?”

chẳng lẽ thế giới là giả thì mạng sống và niềm vui nỗi buồn của họ, không còn quan trọng nữa sao?

Nếu một ngày nào đó, bạn giết chết người dân của một thành phố, khi bạn nhìn thấy vùng đất hoang tàn và những sinh linh đang kêu gào, cùng gia đình mình chết thảm, bạn có thể tự an ủi rằng ‘họ chỉ là giả, chết cũng chẳng sao’ không?

Lâm Thất Dạ đứng dậy, nhìn chăm chăm vào mắt Merlin, từng chữ một nói:

“Thế giới có thực hay không, bản thân nó là một vấn đề duy tâm, bạn cho rằng nó là thật thì nó là thật, bạn cho rằng nó là giả... thì cho dù nó là thật thì có thể làm gì?”

Merlin ngậy người nhìn Lâm Thất Dạ, im lặng không nói.

“Bạn muốn theo đuổi sự thật, đây là bản năng của bạn với tư cách là một người ham học nhưng tôi nghĩ rằng, điều đó không nên là tất cả của bạn...”

Cho dù tìm thấy thế giới thực, cũng không có nghĩa là bạn thuộc về nơi đó, cho dù không tìm thấy thế giới thực... bạn vẫn còn chúng tôi, vẫn còn thế giới rộng lớn này thuộc về chúng ta.

Bạn đã tự ép mình quá chặt, Ngài Merlin.”

Lâm Thất Dạ nói xong, thấy Merlin đã hoàn toàn chìm vào suy tư, liền lặng lẽ bước ra khỏi phòng, hít một hơi thật sâu trên hành lang...

“Phải nói rằng, vị bác sĩ chữa bệnh cho Giáo quan Cố này, thực sự có chút đạo hạnh... Đây không giống như lời mà một người bình thường có thể nói được, lần sau gặp Giáo quan Cố, phải đề ông ấy cho một cách liên lạc mới được...”

Lâm Thất Dạ lẩm bẩm, quay người đi ra khỏi hành lang.

Những gì cần nói hắn đã nói, những loại thuốc cần cho hắn cũng đã cho, có hiệu quả hay không, còn tùy thuộc vào sự giác ngộ của chính Merlin...

Lâm Thất Dạ vừa mới đi đến sân, đang định mở lời dặn dò Lý Nghị Phi điều gì đó thì một dòng chữ nhỏ xuất hiện trước mắt hắn.

“

Tiến độ điều trị của Merlin: 2%

Đã đáp ứng đủ điều kiện nhận thưởng, bắt đầu rút ngẫu nhiên năng lực Thần cách của Merlin...

“

Mắt Lâm Thất Dạ sáng lên, trong lòng lập tức trở nên phấn khích.

Đến rồi đến rồi! Cuối cùng cũng đến rồi!

Bánh xe ảo quen thuộc một lần nữa hiện ra trước mắt Lâm Thất Dạ và danh sách các năng lực Thần cách được khắc họa trên đó cũng khiến Lâm Thất Dạ hoa cả mắt.

“Tinh thông phép thuật hệ Hỏa, tinh thông phép thuật hệ Lôi, tinh thông phép thuật Biến hình, tinh thông phép thuật Không gian, Trí tuệ chi nhãn, tinh thông phép thuật Hắc ám, tinh thông phép thuật Vực thăm, thuật Tiên tri, thuật Chiêm tinh...”

Tương tự, trên bánh xe này cũng có một vùng màu đen có diện tích chưa đến 1%, không biết đại diện cho điều gì.

Nhìn khắp nơi, phần lớn đều là những năng lực liên quan đến phép thuật, những năng lực khác cũng đều liên quan đến trí tuệ và phương hướng tiên tri, điều này khiến Lâm Thất Dạ thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất, sẽ không rút được những năng lực đau đầu như “Sinh sản siêu phàm.”

Ngay sau đó, bánh xe ảo quay nhanh...

Trái tim Lâm Thất Dạ đã treo lơ lửng ở cổ họng, căng thẳng nhìn vào bánh xe trước mắt.

Tốc độ quay của bánh xe ngày càng chậm lại, kim chỉ nam lướt qua từng vùng, dưới sự chú ý của Lâm Thất Dạ, cuối cùng

dừng lại ở một vài chữ nhỏ.

Chương 220 - Ta Học Trảm Thần

—— Tinh thông phép thuật hệ Triệu hồi!

Phép thuật hệ Triệu hồi?

Lâm Thất Dạ nhìn thấy những chữ này, trực tiếp ngây người tại chỗ, trong đầu hiện lên hình ảnh trong phim, chỉ cần giơ tay lên là triệu hồi ra một con rồng băng khổng lồ, cảnh tượng chấn động, huyết áp tăng vọt.

So với [Phàm trần thần vực] chỉ có thể cảm nhận bằng tinh thần và [Tối tăm xâm chiếm] chỉ có thể bao phủ xung quanh cơ thể thì cái này dường như có sức hấp dẫn thị giác hơn...

Lâm Thất Dạ đưa tay ra, những chữ nhỏ này liền hóa thành ánh sáng trắng, bay vào trong cơ thể hắn.

“

Tinh thông phép thuật hệ Triệu hồi:

Nhận được toàn bộ kiến thức về phép thuật hệ Triệu hồi của pháp sư Merlin, cải tạo bản thân thành thể chất ‘siêu thân thiện’ với ‘phép thuật hệ Triệu hồi’, thời gian niệm chú giảm 50%, vật liệu cần thiết để thi triển phép thuật giảm 50%, tinh thần lực cần thiết để thi triển phép thuật giảm 50%, độ khó thi triển phép thuật giảm 50%.

“

Ngay khi nhìn thấy những chữ nhỏ này, Lâm Thất Dạ chỉ cảm thấy vô số kiến thức điên cuồng tràn vào đầu hắn, đồng thời luồng ánh sáng trắng đó cũng nhanh chóng cải tạo cơ thể

hắn, dường như không có gì thay đổi nhưng dường như lại khác trước.

Nửa phút sau, Lâm Thất Dạ hoàn hồn, xoa xoa thái dương đang đau nhức, lẩm bẩm tự nói:

“Phép thuật hệ Triệu hồi... Đây chính là phép thuật hệ Triệu hồi sao...”

Trong kiến thức trong đầu hắn, phép thuật hệ Triệu hồi được chia thành ba loại: “Phép thuật triệu hồi chiều không gian”, “Phép thuật triệu hồi chỉ định” và “Phép thuật triệu hồi ngẫu nhiên.”

Cái gọi là phép thuật triệu hồi chiều không gian, chính là thông qua việc hiến tế một lượng lớn vật phẩm có giá trị, đưa linh hồn của chính mình đến một chiều không gian khác, ký kết khế ước với một số sinh vật, đợi đến khi trở về thế giới thực, thông qua việc triển khai trận pháp là có thể triệu hồi.

Phép thuật triệu hồi chỉ định, chính là ở thế giới thực đã tiếp xúc với một loại tồn tại nào đó và có được sự đồng ý của chúng thì có thể ở những nơi khác triệu hồi chúng, ví dụ như con người, vật phẩm nhưng nếu đối tượng triệu hồi là người thì sẽ tiêu hao một lượng lớn tinh thần lực, hơn nữa nếu khoảng cách quá xa thì không thể triệu hồi, do đó phù hợp hơn với việc triệu hồi những vật phẩm đã có. Viptruyenfull.net - Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Còn phép thuật triệu hồi ngẫu nhiên, đúng như tên gọi, không ai biết bạn sẽ triệu hồi ra thứ gì, phương tiện thì triển phép thuật cũng rất đơn giản, một viên đá, một khúc gỗ, một đồng xu đều được, có khả năng dùng một chiếc lá triệu hồi ra một con rồng băng khổng lồ, cũng có khả năng hiến tế một thần khí, triệu hồi ra một con gà mái già...

Lâm Thất Dạ cảm nhận kỹ càng toàn bộ hệ thống phép thuật triệu hồi, rồi thở dài thườn thượt.

Trong ba cách triệu hồi, chỉ có hai cách đầu là đáng tin cậy nhất nhưng cách triệu hồi sau có rất nhiều hạn chế, còn cách trước muốn đến một chiều không gian khác thì lại cần một lượng lớn vật phẩm có giá trị...

Cái gì gọi là vật phẩm có giá trị? Cái gì gọi là một lượng lớn?

Không có giới hạn!

Có lẽ... xác của sinh vật thần thoại có thể dùng để hiến tế?

Lâm Thất Dạ lắc đầu, bình tĩnh lại, rút ý thức khỏi bệnh viện tâm thần, trở về thế giới thực.

Trăng sáng sao thừa.

Lâm Thất Dạ từ từ mở mắt trên giường, liếc nhìn Bách Lý Phì Phì ngủ như chết trên giường bên cạnh, do dự một lát rồi ngồi dậy.

Dù sao thì phép thuật vẫn là phép thuật, đối với một đứa trẻ từ nhỏ đã sống ở thành phố như Lâm Thất Dạ, hai chữ này dường như luôn có một sức hấp dẫn kỳ lạ.

Dù sao cũng có phép thuật rồi, hay thử trước xem sao?

Hắn lặng lẽ xuống giường, nhặt một chiếc dép của mình... Sau một hồi trầm ngâm, hắn lại đặt chiếc dép về chỗ cũ, quay lại cầm lấy chiếc dép của Bách Lý Phì Phì.

Vì triệu hồi chiều không gian và triệu hồi chỉ định đều không dùng được, bây giờ chỉ có thể thử triệu hồi ngẫu nhiên nhưng triệu hồi ngẫu nhiên tuy là ngẫu nhiên nhưng những thứ triệu hồi ra rất ít khi có thứ gì lợi hại, thường là những thứ phế phẩm vô dụng.

Mặc dù thực sự có xác suất nhỏ hơn 0,0001% triệu hồi ra thứ gì đó như rồng hay yêu quái nhưng Lâm Thất Dạ chưa bao giờ nghĩ rằng, chuyện vô lý như vậy sẽ đến lượt mình.

Lâm Thất Dạ đặt chiếc dép lên bàn, dùng ngón tay chấm một ít nước, bắt đầu vẽ trận pháp xung quanh chiếc dép.

Triệu hồi ngẫu nhiên chính là như vậy, đơn giản như trò đùa trẻ con, không chú trọng đến vật liệu, không chú trọng đến độ chính xác, chỉ là một môi duyên ngầm nào đó.

Khoảng bốn năm giây sau, Lâm Thất Dạ vẽ xong trận pháp, rót tinh thần lực vào đó, những vết nước xung quanh chiếc dép liền hiện lên một luồng sáng xanh nhạt...

Vút——!

Chiếc dép ở giữa trận pháp đột nhiên biến mất, như thể chưa từng xuất hiện.

Lâm Thất Dạ chăm chú nhìn chằm chằm vào trận pháp, một lúc lâu sau, vẫn không có gì xuất hiện, trống rỗng...

Ủm?

Không phải là triệu hồi ngẫu nhiên sao? Thứ tôi triệu hồi ra đâu?

Ngay khi Lâm Thất Dạ đang nghi ngờ, một số âm thanh quen thuộc vang lên bên tai hắn...

Ong ong ong...

“Muỗi... muỗi à?” Lâm Thất Dạ dùng tinh thần lực quét qua, quả thực phát hiện một con muỗi đang bay lơ lửng giữa không trung, cả người đều ngây ngốc.

Bây giờ vẫn là tháng năm, theo lẽ thường thì vẫn chưa đến mùa muỗi xuất hiện nhưng dưới “Sức mạnh” của phép thuật triệu hồi của Lâm Thất Dạ, nó đã xuất hiện...

Chương 221 - Ta Học Trảm Thần

Con muỗi này bay vòng vòng giữa không trung, bay đến đuôi của Bách Lý Phì Phì đang ngủ say, hung hăng hút một ngụm!

Bách Lý Phì Phì hừ hừ hai tiếng, đưa tay gãi chân, lật người tiếp tục ngủ.

Lâm Thất Dạ xoa xoa cằm,

Phép thuật này...

Có vẻ thú vị đây...

Vì vậy, hắn lặng lẽ đưa bàn tay tội lỗi ra, tiếp tục sờ soạng những thứ xung quanh Bách Lý Phì Phì...

...

Sáng sớm hôm sau, Bách Lý Phì Phì tỉnh dậy.

Hắn ngơ ngác nhìn trần nhà một lúc, đột nhiên cảm thấy tay chân hơi ngứa, cúi đầu nhìn xuống...

“Chết tiệt! Sao lại có nhiều vết sưng thế này? Có muỗi à?!”

Hắn nhìn hai mươi mấy vết sưng trên tay chân, kinh ngạc mở miệng, sau đó quay sang nhìn Lâm Thất Dạ,

“Thất Dạ, phòng chúng ta có muỗi và tôi đoán không chỉ một con, cậu có bị muỗi đốt không?”

Lâm Thất Dạ thành thật lắc đầu: “Không.”

“Lạ thật...” Bách Lý Phì Phì gãi đầu, đứng dậy chuẩn bị xuống giường, lại ngăn người: “Ừm? Dép của tôi đâu?”

Hắn nhìn quanh một vòng, đôi mắt nhỏ toát lên vẻ nghi ngờ: “Lạ thật, hai chiếc dép đều biến mất... Có phải ở dưới gầm giường không?”

Nghe đến hai chữ gầm giường, khoe miệng Lâm Thất Dạ giật giật không thể nhận ra.

Bách Lý Phì Phì cúi xuống, nhìn dưới gầm giường, cả người trực tiếp dờ dãi tại chỗ.

Một lúc sau, hắn không thể tin được mà đưa tay ra, lấy ra một đồng đồ từ dưới gầm giường...

“Tăm bông, vỏ cây, bóng đèn, bản giới hạn mô hình Iguro Obana, một hộp cơm rang, còn có... tất chân?!”

Bách Lý Phì Phì ngây ngốc nhìn đôi tất đen trong tay, do dự hồi lâu, từ từ ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Thất Dạ...

“Thất Dạ, những thứ này...”

“Không biết, dù sao cũng không phải của tôi.” Lâm Thất Dạ kiên quyết lắc đầu: “Làm sao tôi có thể có tất chân được?”

“Nhưng mà...”

Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lúc: “Có thể là của Tào Uyên.”

“Này, anh nhìn gì thế?”

Trong căng tin, Tào Uyên vẫn lặng lẽ ăn bánh bao như thường lệ nhưng lại cảm thấy không được tự nhiên, quay đầu nhìn lại, mới phát hiện Bách Lý Phì Phì đang nhìn chằm chằm mình.

“Tào Uyên.” Bách Lý Phì Phì nghiêm túc nói: “Tôi thực sự không ngờ, bề ngoài anh trông thật thà, vậy mà lại có sở thích như vậy...”

Tào Uyên sững sờ: “Anh đang nói gì vậy?”

“Anh có sở thích riêng của mình, điều đó không có gì nhưng...” Bách Lý Phì Phì bày ra vẻ đau lòng: “Nhưng tại sao anh lại giấu đồ ở chỗ tôi? Tôi là Bách Lý... ừm... con một của gia đình bình thường, nếu truyền ra ngoài bị hiểu lầm, tôi, tôi...”

Tôi còn đối mặt với những người chị xinh đẹp yêu mến tôi như thế nào?”

Tào Uyên:???

“Rốt cuộc anh muốn nói gì?” Tào Uyên cau mày.

“Khụ khụ...” Lâm Thất Dạ khẽ ho hai tiếng, đưa tay nhét bánh bao vào miệng Bách Lý Phì Phì: “Không quan trọng, ăn cơm, ăn cơm...”

Tào Uyên nghi ngờ gãi đầu, một lúc sau, dường như nhớ ra điều gì đó, nói:

“Tôi nghe nói, trước khi chúng ta tốt nghiệp rời khỏi trại huấn luyện, còn có một bài kiểm tra điểm số.”

“Kiểm tra?” Bách Lý Phì Phì sững sờ.

“Đúng vậy, chẳng phải chúng ta còn hai ba tháng nữa là tốt nghiệp sao? Nghe nói, hàng năm trước khi tốt nghiệp, các giáo quan sẽ đưa ra một bảng xếp hạng điểm số, xếp hạng tất cả tân binh.”

“Tương tự như xếp hạng kỳ thi cuối kỳ...” Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lúc: “Xếp hạng này có tác dụng gì? Hủy tư cách vào đội người canh gác của một số tân binh xếp hạng quá thấp?” VIP TRUYENFULL - K h o t r u y ệ n d i c h m i ễ n p h í

“Điều này thì không đâu, thông thường, trại huấn luyện sẽ không đào thải tân binh, tôi chỉ biết rằng bảng xếp hạng điểm số này có vẻ như được dùng để quyết định nơi đến của mỗi

người sau khi tốt nghiệp, cụ thể thì tôi cũng không rõ.” Tào Uyên lắc đầu.

“Nơi đến sau khi tốt nghiệp, ý là gì?” Bách Lý Phì Phì ngơ ngác hỏi.

“Có nghĩa là quyết định sau khi tốt nghiệp, sẽ được phân vào đội người canh gác nào.” Lâm Thất Dạ giải thích: “Tân binh trong trại huấn luyện này, sau khi tốt nghiệp sẽ được điều vào các đội người canh gác ở các khu vực khác nhau, như là nguồn máu tươi bổ sung, dù sao thì trong quá trình thanh trừng bí ẩn hàng năm, luôn có một số đội viên người canh gác hy sinh.

Vì mức độ quan trọng của các khu vực khác nhau không giống nhau, yêu cầu đối với người canh gác đồn trú cũng khác nhau và bảng xếp hạng điểm số này, có lẽ là căn cứ vào tiềm năng và năng khiếu cá nhân để điều chỉnh nơi đến.

Những người xếp hạng điểm số thấp, sẽ được điều đến các thành phố tuyến ba có mật độ dân số thấp, còn những người xếp hạng điểm số cao, sẽ đến một số khu vực trọng điểm, chẳng hạn như Thượng Kinh, Hoài Hải, thậm chí có thể được điều vào một số đội đặc biệt.”

Bách Lý Phì Phì bừng tỉnh: “Hóa ra chúng ta còn được phân công?”

“Không thì sao? Sau khi kết thúc khóa huấn luyện, mỗi người về nhà mỗi người?”

“... .. Tôi thấy cũng tốt.”

Tào Uyên trợn mắt: “Nhưng tôi nghe nói, thông thường các đội đặc biệt không tuyển người bên ngoài, vì thành viên của các đội đặc biệt phần lớn đều là từ khi đội vừa mới thành lập, đã ở trong đội, giữa họ đã có sự ăn ý và tin tưởng tuyệt đối,

nếu tùy tiện nhét thêm thành viên mới vào, rất có thể sẽ phản tác.

Trừ khi tiềm năng của tân binh đó đặc biệt mạnh mẽ, hoặc đội tự thân đã tổn thất nghiêm trọng, không thể tiếp tục thực hiện hành động thanh trừng bình thường thì mới tuyển người bên ngoài.”

“Khoan đã!” Bách Lý Phì Phì đột nhiên nhận ra điều gì đó: “Vậy chẳng phải là sau khi tốt nghiệp ở đây, tất cả chúng ta đều phải chia tay sao?”

Chương 222 - Ta Học Trảm Thần

Tào Uyên chậm rãi gật đầu: “Đúng vậy...”

“Vậy, vậy... vậy tôi có thể xin, được vào cùng đội với Thất Dạ không?” Bách Lý Phì Phì gãi đầu, mặt buồn rười rượi nói: “Lỡ tôi bị phân công đến một cái xó xỉnh nào đó, cả đời không ra được thì sao?”

“Cậu là tiểu thái tử của gia tộc Bách Lý lừng lẫy, ai dám phân công cậu đến xó xỉnh?” Tào Uyên bất lực nói: “Trừ khi có tình huống đặc biệt, nếu không thì rất ít khi có một nơi đồng thời tuyển hai tân binh.

Hơn nữa, với tư cách là đại diện của song thần Lâm Thất Dạ, rất có thể sẽ bị một đội đặc biệt nào đó trực tiếp cướp mất, hoặc bị điều vào đội người canh gác Thượng Kinh, cậu không vào được đâu, thôi đừng mơ nữa.”

Bách Lý Phì Phì: O(∩_∩)o

Lâm Thất Dạ im lặng một lát, chậm rãi nói: “Thật ra, tôi không muốn vào đội đặc biệt nào, hay Thượng Kinh, nếu có thể, tôi vẫn muốn ở lại Thương Nam...”

Tào Uyên nhún vai: “Tôi thì đi đâu cũng được.”

“Vậy còn tôi...” Mắt Bách Lý Phì Phì sáng lên: “Tôi có thể về Quảng Đông! Làm người canh gác ở địa bàn của mình, còn gì sướng hơn!”

“...”

“Đúng rồi, bảng xếp hạng điểm số này, rốt cuộc là xếp như thế nào? Thi cử à?” Lâm Thất Dạ nghi hoặc hỏi.

“Nghe nói căn cứ để xếp hạng điểm số này khá phức tạp, liên quan đến tất cả các hạng mục huấn luyện của chúng ta, chẳng hạn như huấn luyện thể lực, huấn luyện giới hạn, thi lý thuyết, luận văn chiến thuật, khả năng thích ứng với thiết bị huấn luyện tinh thần ACE trên tay chúng ta, bắn súng, cận chiến...”

“Thi lý thuyết?” Bách Lý Phì Phì run rẩy: “Xong rồi xong rồi...”

“Bắn súng...” Lâm Thất Dạ đỡ trán.

“Ngoài những thứ này, hình như còn có một hạng mục ‘điểm ẩn’.” Tào Uyên có chút không chắc chắn nói.

“Điểm ẩn? Là gì?”

“Tôi cũng không biết nhưng trong thuật toán xếp hạng điểm số, có vẻ như chiếm tỷ lệ không nhỏ.”

Lâm Thất Dạ gật đầu như có điều suy nghĩ,

“Thôi, đi từng bước rồi tính tiếp vậy...”

...

Trại huấn luyện, hậu sơn.

Ba chiếc máy bay vận tải vũ trang màu đen từ từ hạ xuống từ giữa những đám mây, cơn gió mạnh thổi tung trên bãi đáp, một nhóm giáo quan đứng xung quanh bãi đáp, vạt áo bị gió thổi tung bay.

Viên Cương đứng đầu tiên nheo mắt, nhìn chằm chằm vào ba chiếc máy bay vận tải đang từ từ hạ xuống, không biết đang nghĩ gì.

Ba chiếc máy bay vận tải dừng hẳn, cửa sau từ từ mở ra, từng chiến sĩ toàn thân vũ trang nhảy ra khỏi khoang, sau khi họ ra ngoài, ba khối lập phương màu đen không lồ được khóa trên xe vận tải, từ từ chạy ra khỏi cửa khoang.

Một chiến sĩ chạy đến trước mặt Viên Cương, chào theo nghi thức quân đội.

“Báo cáo! Ba ‘Xuyên’ cảnh bí ẩn bị bắt đã được đưa đến! Xin chỉ thị!”

Viên Cương khẽ gật đầu, bước đến bên cạnh một khối lập phương màu đen, đưa ngón tay nhập mười hai chữ số mật mã trên bàn phím nhỏ ở cánh bên của khối lập phương, một lát sau, một tiếng động nhẹ phát ra từ bên trong bàn phím.

Khối lập phương màu đen rung lên nhẹ, đỉnh từ từ mở ra, hơi lạnh màu trắng theo khe hở tràn vào bên ngoài, bên trong khối lập phương màu đen này, một cậu bé có khuôn mặt đầy những vết nứt mạng nhện mở to mắt, bị đóng băng...

“Tốt lắm.” Khóe miệng Viên Cương hơi nhếch lên, quay sang nhìn những giáo quan khác, bình tĩnh nói:

“Chuẩn bị đi, ‘ngày hội’ của những tân binh sắp bắt đầu rồi...”

Sáng sớm.

Một tia nắng ban mai xuyên qua cửa sổ, nhẹ nhàng chiếu vào khuôn mặt thiếu niên, mí mắt Lâm Thất Dạ khẽ run, từ từ mở mắt...

Cậu nhìn thấy tia nắng ngoài cửa sổ, đầu tiên là sừng sốt, sau đó ngồi dậy trên giường, nhìn Bách Lý Phì Phì vẫn đang ngủ trên giường như một con lợn chết, trong mắt hiện lên một chút nghi hoặc.

“Năm giờ rưỡi rồi...” Lâm Thất Dạ liếc nhìn thời gian, vẻ nghi hoặc trong mắt càng đậm.

Tiếng còi đâu?

Thông thường, khoảng năm giờ sáng, giáo quan sẽ thổi còi ở bên ngoài, sau đó họ vội vã chạy đến sân tập hợp, đợi đến khi huấn luyện buổi sáng kết thúc, họ mới quay về rửa mặt đánh răng...

Nếu có ngày nào giáo quan phát điên, thổi còi lúc hai ba giờ sáng cũng không phải là không thể.

Nhưng hôm nay... đã năm giờ rưỡi rồi, sao vẫn không có động tĩnh gì? Chẳng lẽ hôm nay giáo quan tâm trạng tốt, muốn để họ ngủ thêm một chút? Trong đầu Lâm Thất Dạ liên tục nảy ra những câu hỏi.

Bây giờ quay về ngủ tiếp? Chắc chắn là không ngủ được.

Đã không ngủ được, Lâm Thất Dạ dứt khoát xuống giường, cầm đồ rửa mặt và chậu, nhẹ nhàng đẩy cửa đi ra ngoài.

Ngoài hành lang cũng tĩnh lặng như tờ.

Đến khi Lâm Thất Dạ đi đến chỗ bồn rửa mặt công cộng, cậu mới nhìn thấy vài bóng người khác.

Bình chủng đặc công Trịnh Trung, Tào Uyên, còn có hai người thừa kế của gia tộc cổ võ, Lâm Thất Dạ nhớ một người tên là Mạc Lan, một người tên là Lý Thiệu Quang.

“Thất Dạ, cậu cũng dậy rồi à?” Tào Uyên thấy Lâm Thất Dạ đến, lên tiếng hỏi.

Lâm Thất Dạ ừ một tiếng, nghi hoặc nhìn về hướng sân tập: “Chỉ không biết tại sao, giáo quan vẫn chưa thổi còi...”

“Được một buổi sáng nhàn hạ cũng không tệ.” Lý Thiệu Quang dùng khăn lau mặt, cười nói.

“Quen dậy sớm rồi, đột nhiên rảnh rồi, đúng là hơi không quen.” Tào Uyên nhún vai.

Trịnh Trung gật đầu đồng tình, ôm chậu đi đến bên hàng rào, nhìn xa xăm trại huấn luyện tĩnh lặng này, mày hơi nhíu lại: “Nhưng tôi lại cảm thấy... có gì đó không ổn.”

Chương 223 - Ta Học Trảm Thần

“Không có gì không ổn cả.” Mạc Lan vẩy vẩy nước trên tay, bình tĩnh đi về phòng: “Giáo quan không thôi còi, tôi tự luyện súng, nếu cái gì cũng phải có người khác giám sát thì mãi mãi cũng không thể trở thành người mạnh mẽ được.”

Nhìn bóng dáng Mạc Lan dần đi xa, Lâm Thất Dạ lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, bắt đầu rửa mặt đánh răng.

Không lâu sau, cậu đã quay về phòng, do dự một lát, rồi quay lại giường ngồi thiền.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Ánh nắng ngoài cửa sổ càng lúc càng chói mắt, tiếng nói chuyện ngoài hành lang cũng có vẻ nhiều hơn, Lâm Thất Dạ mở mắt nhìn thời gian.

Bảy giờ rưỡi sáng.

Bảy giờ rưỡi rồi mà vẫn chưa thôi còi?

Lâm Thất Dạ hơi nhíu mày, nếu nói năm giờ rưỡi không thôi còi, có thể là do các giáo quan lương tâm trời dậy nhưng bây giờ vẫn chưa thôi còi thì... rất có thể là trong trại huấn luyện này đã xảy ra một số biến cố mà họ không biết.

Đối diện, Bách Lý Phì Phì vẫn nằm trên giường, tứ chi dang rộng, tư thế ngủ vô cùng an nhàn...

Lâm Thất Dạ hơi giật khóe miệng, cầm lấy dép của mình, tát một cái vào mặt hắn.

Chát——!

Chiếc dép không chút hoa mỹ tiếp xúc thân mật với má Bách Lý Phì Phì, sau đó từ từ trượt xuống, chỉ để lại một vết hằn đỏ trên mặt, Bách Lý Phì Phì ngâm nga hai tiếng, tiếng ngáy nhẹ tiếp tục vang lên...

Lâm Thất Dạ:...

Lâm Thất Dạ đi đến bên giường Bách Lý Phì Phì, vừa lay người hấn vừa trầm giọng nói:

“Dậy đi, dậy ăn cơm!”

Bách Lý Phì Phì lật người, như không nghe thấy gì, tiếp tục ngủ.

Lâm Thất Dạ hơi nhíu mày, hấn mơ hồ có một dự cảm không lành...

Do dự một lát, hấn nắm lấy cổ tay đeo đồng hồ ACE của Bách Lý Phì Phì, cưỡng ép truyền một lượng lớn tinh thần lực vào đồng hồ, ngay sau đó, cơ thể Bách Lý Phì Phì đột nhiên giật mạnh, bật dậy khỏi giường như cá chép vượt vũ môn, lộn hai vòng...

Sau đó ngã mạnh xuống giường, tiếp tục ngủ say.

Lúc này, sắc mặt Lâm Thất Dạ đã hoàn toàn thay đổi.

Một người dù có ngủ say đến mấy cũng không thể vừa ngủ vừa lộn ngược hai vòng được chứ?

Hấn dùng tinh thần lực quét toàn thân Bách Lý Phì Phì, không phát hiện ra bất kỳ điều bất thường nào, hơi thở cũng rất đều, như thể thực sự đang ngủ.

“Đây là... bẫy tinh thần?” Hấn lẩm bẩm.

Lâm Thất Dạ đứng dậy, sai bước đẩy cửa ra ngoài, lúc này trên hành lang đã có khoảng mười mấy người, tụ tập lại thảo

luận sôi nổi về điều gì đó.

“Lâm Thất Dạ!”

Thấy Lâm Thất Dạ xuất hiện, Thẩm Thanh Trúc đang cau mày trong đám đông sáng mắt lên, nhanh chóng bước tới.

“Chuyện gì vậy?” Lâm Thất Dạ hỏi.

“Lạ lắm.” Thẩm Thanh Trúc nhíu chặt mày, giọng điệu nghiêm túc hiếm thấy: “Đặng Vĩ bọn họ vẫn luôn ngủ say, gọi thế nào cũng không tỉnh, trông giống như rơi vào một loại bất tỉnh thần nào đó...”

“Cậu ấy cũng vậy sao?” Trong lòng Lâm Thất Dạ khẽ chùng xuống.

“Không chỉ cậu ấy, trong ký túc xá của chúng ta, bảy mươi phần trăm mọi người đều rơi vào trạng thái này.”

“Các giáo quan thì sao?”

Thẩm Thanh Trúc lắc đầu: “Đã có người đi tìm rồi nhưng điều kỳ lạ nhất ở đây là, toàn bộ trại huấn luyện, trống không...”

“Trống không?!” Lâm Thất Dạ mở to mắt.

“Giáo quan, hậu cần, thậm chí cả ông lão phục vụ cơm trong căng tin, đều biến mất hết.” Trong mắt Thẩm Thanh Trúc đầy vẻ nghiêm trọng: “Bây giờ, trong toàn bộ trại huấn luyện, chỉ còn lại những tân binh như chúng ta.”

“Có dấu vết đánh nhau không?”

Thẩm Thanh Trúc sững sốt: “Không có.”

Lâm Thất Dạ cúi đầu trầm ngâm.

“Thì ra là vậy...”

“Cậu nghĩ ra điều gì rồi?”

“Nếu tôi đoán không nhầm thì đây hẳn là một loại ‘diễn tập’, hoặc ‘thử thách’.” Tâm trạng lo lắng ban đầu của Lâm Thất Dạ đã ổn định lại, bình tĩnh nói: “Các giáo quan và những người khác đồng loạt biến mất, lại không có chút dấu vết chiến đấu nào, điều này chỉ có thể chứng minh rằng họ đã chủ động rút lui, hơn nữa hành động rất bí mật.”

“Bạn muốn nói...” Thẩm Thanh Trúc dường như cũng nhận ra điều gì đó.

“Các giáo quan là những người như thế nào? Đều là những cường giả cảnh giới ‘Xuyên’ trở lên, ngay cả thủ trưởng Viên Cương cũng là cảnh giới ‘Hải’, một đội hình như vậy, làm sao có thể bị người ta xóa sổ không một tiếng động?”

Bây giờ họ đồng loạt biến mất, chỉ muốn tạo ra một môi trường, một môi trường chỉ còn lại những tân binh như chúng ta, cô lập và không có sự giúp đỡ.

Tôi đoán, lúc này họ đang dùng một số thủ đoạn nào đó, quan sát từng cử động của chúng ta.”

“Chết tiệt, họ lại chơi chúng ta sao?” Trên mặt Thẩm Thanh Trúc hiện lên một tia tức giận: “Vậy Đặng Vĩ bọn họ thì sao? Họ bị làm sao vậy?”

“Bây giờ vẫn chưa rõ nhưng có thể chắc chắn rằng, tạm thời họ không gặp nguy hiểm đến tính mạng, có lẽ...” Mắt Lâm Thất Dạ hơi nheo lại: “Đây chính là thử thách mà các giáo quan để lại cho chúng ta?”

“Thử thách cái đầu ông ấy!” Thẩm Thanh Trúc chửi ầm lên, anh ta dường như nhớ ra điều gì đó, quay người lại, đối mặt với camera giám sát ở cuối hành lang...

Bỗng nhiên giơ một ngón giữa lên!

Bên ngoài trại huấn luyện.

Hồng giáo quan nhìn ngón giữa trên màn hình, bắt lực thở dài, rồi cúi đầu nhìn bảng điểm trong tay, lặng lẽ viết hai chữ “-1” bên cạnh ba chữ “Thẩm Thanh Trúc.”

“Tính tình nóng nảy, hành động theo cảm tính, trừ một điểm là lẽ đương nhiên.” Ông ta lẩm bẩm.

Chương 224 - Ta Học Trảm Thần

“Hồng giáo quan, thả ba con ‘Xuyên’ cảnh bí ẩn vào trại huấn luyện, không sao chứ?” Giáo quan Hàn Lật không nhìn được bước tới: “Trong số những tân binh, cảnh giới cao nhất cũng chỉ là ‘Trì’ cảnh, nếu xảy ra thương vong thì sao?”

Hồng giáo quan khẽ nhếch mép: “Yên tâm đi, đây cũng là một trong những hạng mục truyền thống của trại huấn luyện chúng ta mỗi kỳ, ba con ‘bí ẩn’ này đều đã bị xiềng xích, thực lực đã giảm đi không ít, hơn nữa nếu đến thời điểm quan trọng, chúng ta cũng có thể điều khiển từ xa sự sống chết của chúng.

Hơn nữa, trong trại còn giấu một số người, chính là ‘nhóm tạo không khí’, đến thời điểm quan trọng cũng có thể ra tay, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.”

“Nhóm tạo không khí?” Giáo quan Hàn Lật ngơ ngác: “Tại sao lại gọi là như vậy?”

“Đến lúc đó anh sẽ biết.” Hồng giáo quan cười bí ẩn.

...

Trong trại.

Lâm Thất Dạ đứng bên giường, dùng tinh thần lực quét qua cơ thể Đặng Vĩ, gật đầu.

“Giống như Bách Lý Béo Béo, đều đang trong trạng thái ngủ say.”

“Là Cẩm Khư sao?”

“Có lẽ vậy.” Lâm Thất Dạ đi đến hành lang, trong mắt hiện lên một chút nghi hoặc: “Nhưng... tại sao họ lại rơi vào trạng thái ngủ say, còn chúng ta thì không...”

Lúc này, toàn bộ ký túc xá, những tân binh còn tỉnh táo đều tập trung lại với nhau, khoảng hơn ba mươi người, dù sao Lâm Thất Dạ cũng là song thần đại lý nhân, lại là người sở hữu huy chương “Tinh Thần”, trong tình huống này, có lẽ hẳn là người duy nhất có đủ tư cách để khiến mọi người tin phục.

Lâm Thất Dạ liếc mắt nhìn đám đông, Tào Uyên, Trịnh Trung và Lý Thiếu Quang gặp vào buổi sáng cũng có mặt trong số đó...

Khoan đã!

Lâm Thất Dạ dường như nghĩ ra điều gì đó, đột nhiên lên tiếng: “Các người... đều dậy lúc mấy giờ?”

Mọi người sửng sốt, Tào Uyên lên tiếng trước:

“Tôi là năm giờ hai mươi, sau khi dậy thì đi rửa mặt, sau đó gặp cậu.”

“Tôi thì khoảng năm giờ hai mươi hai.” Lý Thiếu Quang do dự trả lời.

“Tôi là năm giờ bốn mươi mấy.” Thẩm Thanh Trúc nói.

“Năm giờ mười sáu.”

“Năm giờ năm mươi.”

“Năm giờ năm mươi bốn.”

...

Hơn ba mươi người có mặt lần lượt nói thời gian mình thức dậy, mắt Lâm Thất Dạ ngày càng sáng, trong lòng hẳn hiện lên một suy đoán...

“Nếu tôi đoán không nhầm thì điều này có liên quan đến thời gian chúng ta thức dậy.” Lâm Thất Dạ thở dài: “Trong số tất cả mọi người có mặt ở đây, không có một ai dậy sau sáu giờ.

Sáu giờ, rất có thể là một nút thời gian, những người không thức dậy trước sáu giờ, tinh thần đều bị kéo vào một nơi nào đó, mãi mãi chìm vào giấc ngủ...”

Mọi người đều cau mày.

“Đây cũng là do giáo quan làm sao?” Thẩm Thanh Trúc hỏi.

“Không biết nhưng kiểu hành động ‘ngủ nướng thì không có kết cục tốt đẹp’ này, rất giống với phong cách của giáo quan...” Lâm Thất Dạ lắc đầu.

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?”

Lâm Thất Dạ trầm ngâm, nếu nói tất cả những điều này đều là “Diễn tập” mà giáo quan dành cho họ, vậy thì tiêu chuẩn để hoàn thành “Diễn tập” này rốt cuộc là gì...

Đánh thức những người khác?

Nhưng nếu cái bầy tinh thần đó do chính giáo quan ra tay tạo ra thì họ phải làm sao để giải trừ...

Hoặc là, kẻ kéo những tân binh khác vào trong mộng cảnh không phải giáo quan, mà là thứ gì khác?

Nghĩ đến đây, Lâm Thất Dạ đột nhiên hỏi: “Mạc Lan đâu?”

Sáng nay khi hắn đi rửa mặt, Mạc Lan đã dậy từ lâu nhưng tại sao trong số hơn ba mươi người hiện tại, lại không thấy bóng dáng của anh ta?

“Không biết, sau khi rửa mặt xong vào buổi sáng, tôi không thấy anh ta nữa.” Lý Thiệu Quang lắc đầu.

“Có phải đi luyện súng rồi không?” Tào Uyên nói.

“Anh ta đi từ năm giờ rưỡi, luyện lâu như vậy, phát hiện doanh trại vẫn không có động tĩnh gì, chẳng lẽ không thấy kỳ lạ sao?” Lâm Thất Dạ quay đầu nhìn về phía bãi tập, dưới bầu trời tĩnh lặng, toàn bộ doanh trại huấn luyện dường như tỏa ra một hơi thở kỳ lạ...

Tào Uyên nghe ra hàm ý trong lời hắt: “Cậu muốn nói... trong doanh trại này, ngoài chúng ta ra, còn có kẻ địch?”

“Không loại trừ khả năng này, nếu không thì cuộc diễn tập lần này chẳng có ý nghĩa gì.”

“Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?”

“Có ai có Cẩm Khư về phương diện tấn công tinh thần không?” Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lát, lên tiếng hỏi.

Mọi người im lặng hai giây, rồi lắc đầu.

“Tôi biết ai có.” Lý Thiếu Quang đột nhiên lên tiếng: “Có một nữ sinh tên là Trương Tiểu Tiểu, Cẩm Khư của cô ấy chính là về phương diện tinh thần.”

“Nữ sinh sao...” Lâm Thất Dạ quay đầu nhìn Thẩm Thanh Trúc: “Đúng rồi, tình hình của hai ký túc xá còn lại thế nào?”

Ký túc xá tân binh trong doanh trại huấn luyện có tổng cộng ba tòa, tòa mà Lâm Thất Dạ ở là một tòa, đối diện còn có tòa thứ hai, còn các nữ sinh thì đều ở tòa thứ ba, nằm ở bên hông tòa một và tòa hai.

“Những người ở tòa hai cũng nhận ra có điều không ổn, dường như đã bắt đầu tìm kiếm những nơi khác trong doanh trại huấn luyện nhưng tòa ba của các nữ sinh thì có vẻ vẫn không có động tĩnh gì...”

“Không có động tĩnh? Không có ai trong số họ tỉnh dậy sao?”

“Không phải, tóm lại là... cảm thấy bầu không khí ở ký túc xá nữ rất kỳ lạ, cậu tự xem sẽ biết thôi.” Thẩm Thanh Trúc nhún vai.

Lâm Thất Dạ đi qua hành lang, đến hành lang phía đông của ký túc xá, ánh mắt nhìn về ba tòa nhà trước mặt, đôi mày hơi nhíu lại.

Chương 225 - Ta Học Trảm Thần

Chỉ thấy tòa ba cô đơn nằm ở đó, tất cả các cửa sổ đều đóng chặt, ánh nắng chiếu vào bề mặt cửa sổ, không có một tia sáng nào phản chiếu ra, giống như vực sâu nuốt chửng ánh sáng xung quanh.

Ngày thường, nếu đứng ở đây, đều có thể nghe rõ tiếng các nữ sinh đùa giỡn truyền đến từ tòa ba nhưng lúc này... lại im ắng như tờ.

“Tòa ba chắc chắn đã xảy ra chuyện.” Lâm Thất Dạ sắc mặt hơi chìm, khẳng định nói.

Hắn quay người lại, suy nghĩ một lát, nhanh chóng ra lệnh:

“Để lại vài người canh giữ tòa nhà này, những người khác theo tôi, đến kho lấy vũ khí, sau đó đi xem tòa ba rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

“Được.”

Sau một hồi trao đổi ngắn ngủi, cuối cùng đã quyết định những người ở lại tòa một, những người còn lại theo Lâm Thất Dạ nhanh chóng chạy đến kho.

Kho cách khu ký túc xá không gần, họ chạy bộ qua gần nửa doanh trại huấn luyện mới đến cửa kho, chạy một mạch như vậy đúng như Thẩm Thanh Trúc đã nói, cả doanh trại đều trống rỗng, không có lấy một bóng người.

Lâm Thất Dạ và những người khác đứng trước cửa kho, Thẩm Thanh Trúc sau lưng hắn khẽ nhai miệng, sau đó thổi ra

một quả bóng cao su, bay đến cửa kim loại của kho.

Bốp——!

Hắn nhẹ nhàng búng tay, không khí bên trong quả bóng cao su liền nổ tung, trực tiếp thổi bay hai cánh cửa kim loại, khói bụi cuộn cuộn bốc lên.

Mọi người nhanh chóng đi vào kho, cầm vũ khí của mình, quay người đi ra.

Ngay lúc này vài tiếng hét thảm thiết từ xa vọng lại, vang vọng khắp nơi.

“Á á á—— ! ! ! ”

Sắc mặt của Lâm Thất Dạ và những người khác đột ngột thay đổi, đồng loạt nhìn về hướng phát ra tiếng động.

“Đó là... nhà ăn sao?” Thẩm Thanh Trúc nhú mày, quay sang nhìn Lâm Thất Dạ: “Chúng ta đi bên nào?”

“Đến nơi phát ra tiếng hét trước đã!”

Lâm Thất Dạ chỉ do dự một lát rồi đưa ra lựa chọn.

Tòa ba cách vị trí hiện tại của họ khá xa, còn nhà ăn thì ngay bên cạnh kho, tình hình của tòa ba tuy rất kỳ lạ nhưng tình trạng cụ thể bên trong vẫn chưa rõ, nếu nhà ăn đã phát ra tiếng hét thì chắc chắn đã có biến, bây giờ đương nhiên là cứu người là mục đích chính.

Mọi người nhanh chóng chạy đến cửa nhà ăn, bình thường vào thời điểm này, nhà ăn hẳn đã chuẩn bị xong bữa sáng, mùi thơm ngào ngạt nhưng hôm nay nhà ăn vẫn im ắng, không chỉ không có mùi thơm, trong không khí còn thoang thoảng mùi máu tanh...

Ngửi thấy mùi này, sắc mặt mọi người lập tức thay đổi.

“Không phải nói chỉ là diễn tập sao? Tại sao...” Sắc mặt Thẩm Thanh Trúc hơi chìm.

Lâm Thất Dạ không nói gì, chỉ cau mày, đi đến trước cửa.

Ổ khóa sắt vốn được buộc vào tay nắm cửa nhà ăn đã bị cắt đứt, cửa cũng có dấu hiệu đã mở, có thể thấy trước khi Lâm Thất Dạ đến, hẳn đã có người đến đây và cắt ổ khóa để vào trong... Nếu không có gì bất ngờ thì tiếng hét vừa rồi chính là do người đó phát ra.

Lâm Thất Dạ không vội mở cửa, mà dùng tinh thần lực quét qua cánh cửa, thăm dò rõ ràng một nửa nhà ăn.

“Đây là...” Lâm Thất Dạ nhìn thấy cảnh tượng bên trong nhà ăn, đôi mày nhíu chặt lại.

Hắn bước lên nửa bước, đưa tay đẩy cửa nhà ăn ra.

Nhìn thấy cảnh tượng bên trong nhà ăn, những người phía sau hắn đầu tiên là sửng sốt, sau đó không thể tin được mà trợn tròn mắt...

Trong nhà ăn trống trải không một bóng người, không biết từ lúc nào đã giăng đầy mạng nhện, từng đám tơ nhện thô to đan xen, hòa quyện, kết thành một tấm lưới trắng lớn khiến da đầu tê dại, gần như bao trùm mọi góc ngách của sảnh nhà ăn.

Trong nhà ăn tối tăm, từng tấm mạng nhện dầy đặc này giống như những con quái thú khát máu há to miệng, nhe nanh về phía Lâm Thất Dạ và những người khác...

Mọi người kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, một lúc sau mới hoàn hồn.

“Tổ nhện sao?” Lý Thiếu Quang trong đám đông kinh hãi lên tiếng: “Sao lại lớn như vậy được...”

“Đây không phải là nhện bình thường, đây hẳn là một loại ‘bí ẩn’ nào đó liên quan đến nhện.” Lâm Thất Dạ từ từ lên

tiếng, ánh mắt hắn dừng lại ở một chỗ trên mạng nhện, ánh mắt hơi đăm lại.

“Nhìn kia.” Hắn chỉ tay về một hướng.

Ở giữa một đám mạng nhện, có một bóng người mơ hồ dính chặt, đó là một người đàn ông tứ chi bị vụn vẹo, một vết thương khủng khiếp từ ngực kéo dài đến bụng dưới, gần như xẻ đôi cả người, nội tạng trong cơ thể đã biến mất không thấy...

Đôi mắt kinh hoàng của hắn tuy đã không còn sức sống nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào một chỗ nào đó, như thể nơi đó từng có thứ gì đó vô cùng khủng khiếp, biểu cảm dữ tợn, như thể trước khi chết đã trải qua nỗi đau tột cùng.

“Vương Lợi?!” Có người phía sau Lâm Thất Dạ kinh hô: “Là Vương Lợi ở tòa nhà số hai sao?! Sao lại thế này...”

Không chỉ có hắn, phần lớn mọi người ở đây đều quen biết người đàn ông chết thảm trên mạng nhện, vì tính tình hài hước dí dỏm, hắn kết giao được không ít bạn bè trong trại, dù không thân thiết thì cũng biết người này.

“Không phải nói chỉ là diễn tập sao? Vương Lợi sao lại...”

“Thật quá thảm, rốt cuộc hắn đã trải qua chuyện gì?”

“Đây không phải là diễn tập! Nơi này thực sự có ‘bí ẩn’ mạnh mẽ! Chết tiệt! Các giáo quan đều đi đâu hết rồi?!”

“...”

Thấy Vương Lợi chết thảm, tâm trạng của mọi người bắt đầu thay đổi, những người vốn còn bình tĩnh lập tức trở nên hoảng loạn, ngay cả sắc mặt của Thẩm Thanh Trúc và Tào Uyên cũng trở nên khó coi.

Chương 226 - Ta Học Trảm Thần

“Im lặng!” Lâm Thất Dạ đột nhiên lên tiếng, ánh mắt chậm rãi lướt qua xung quanh: “Từ lúc Vương Lợi kêu thảm thiết đến khi chúng ta xuất hiện ở đây, thời gian chắc chắn không quá hai phút, tính cả thời gian sẵn mồi...”

Con ‘bí ần’ đó rất có thể vẫn còn ần núp ở đây!”

Nghe câu này, mọi người đều cảm thấy da đầu tê dại, may mà họ cũng đã trải qua quá trình huấn luyện nghiêm khắc, lập tức ổn định tinh thần, cảnh giác nhìn xung quanh nhưng trong ánh mắt vẫn còn chút căng thẳng và sợ hãi.

Đến giờ phút này, phần lớn mọi người ở đây vẫn chưa tận mắt nhìn thấy sự tồn tại của “Bí ần”, càng đừng nói đến việc giao chiến với chúng, bây giờ đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng này, căng thẳng cũng là điều dễ hiểu.

Lâm Thất Dạ rút Tinh Thần Dao ra khỏi hộp đen, một màu đen đậm từ người hắn từ từ lan tỏa, khi mọi người đều căng thẳng đứng yên tại chỗ, hắn lặng lẽ bước chân, hướng về phía nhà ăn giăng đầy mạng nhện.

“Thất Dạ...” Tào Uyên thấy Lâm Thất Dạ cứ thế đi vào nhà ăn, cau mày, trong mắt hiện lên một tia lo lắng.

“Không sao, tôi biết chừng mực.” Lâm Thất Dạ hạ giọng trả lời.

Sức mạnh tinh thần của hắn cẩn thận quét qua từng tác không gian xung quanh, sau khi đột phá vào cảnh giới “Trì”, phạm vi cảm nhận [Phạm Trần Thần Vực] của hắn đã đạt đến

trăm mét, đủ để bao phủ một nửa nhà ăn, cho dù con “Bí ẩn” đó đột nhiên xuất hiện, dưới sự gia trì của [Vũ Giả Bóng Đêm], hắn cũng có thể phản ứng nhanh chóng.

Tào Uyên do dự một lúc, cởi áo khoác, giấu dao sau lưng, cũng bước vào nhà ăn, Thảm Thanh Trúc thấy vậy, cau mày, sau đó cũng đi theo vào.

Sau khi ba người liên tiếp bước vào nhà ăn, một số tân binh khác cũng lấy hết can đảm, chuẩn bị bước vào nhà ăn, lúc này, giọng nói của Lâm Thất Dạ truyền đến:

“Những người khác đừng vào, càng nhiều người vào, khả năng chạm vào mạng nhện càng lớn, ngược lại càng dễ khiến chúng ta rơi vào nguy hiểm.”

Nghe câu này, những người vốn định đi vào nhà ăn cũng dừng bước.

Trong nhà ăn tối tăm tĩnh lặng, ba bóng người từ từ di chuyển vào bên trong nhà ăn.

Mạng nhện trong nhà ăn phân bố rất dày đặc, Lâm Thất Dạ không chọn chạm vào bất kỳ sợi mạng nhện nào, lúc thì cúi xuống, lúc thì nhảy lên, lúc thì nghiêng người... Bóng người của hắn linh hoạt luồn lách giữa vô số sợi mạng nhện, dần dần tiến gần đến khu vực trung tâm của nhà ăn.

May mắn thay, sau thời gian dài huấn luyện đặc biệt, cộng thêm màn trình diễn tạp kỹ do đồng hồ ACE thỉnh thoảng kích nổ, độ dẻo dai của cơ thể Lâm Thất Dạ đã vượt xa trước đây, lúc này giống như điệp viên trong phim truyền hình đi qua hành lang tia hồng ngoại, mặc dù từng bước đều giật mình nhưng đều có kinh nghiệm.

Đột nhiên, sức mạnh tinh thần của Lâm Thất Dạ quét thấy điều gì đó, hắn đột ngột ngẩng đầu lên, nhìn về phía trần nhà bên phải!

Ồ đó, một con nhện khổng lồ màu xám trắng đang bám trên trần nhà, hòa làm một với bức tường màu xám trắng, nếu nhìn bằng mắt thường, rất khó phân biệt được sự tồn tại của nó!

Con nhện này dài khoảng hai mét, hai bên chân nhện mở ra, rộng tới bốn mét, dường như nhận ra Lâm Thất Dạ đã phát hiện ra sự tồn tại của nó, trên cơ thể màu xám trắng, từng đôi mắt đỏ tươi kỳ dị đột nhiên sáng lên!

Gần như cùng lúc đó, viên đá quý trên sợi dây chuyền ở cổ Lâm Thất Dạ đột nhiên phát ra ánh sáng màu xanh lam, hắn chỉ cảm thấy đầu óc hơi choáng váng, nửa giây sau thì trở lại bình thường.

[Úy Lam Thủ Hộ] đã được kích hoạt?

Con nhện này có thể tấn công tinh thần?!

Lâm Thất Dạ phản ứng nhanh như chớp, màu đen đêm bao phủ lấy con dao thẳng trong tay hắn, dùng sức ném về phía con nhện khổng lồ!

Con dao thẳng nhanh chóng xé gió, phát ra tiếng vo ve nhẹ, đâm chính xác vào...

Trên bức tường trống cách con nhện nửa mét.

Lâm Thất Dạ:...

Không chỉ Tào Uyên và Thẩm Thanh Trúc phía sau Lâm Thất Dạ ngây người, mà ngay cả con nhện cũng ngây người, nó sống lâu như vậy, chưa từng thấy ai có độ chính xác kém đến mức này...

Ồ? Chẳng lẽ mục tiêu của người đàn ông này... không phải là mình?

Lâm Thất Dạ cũng hết nói nổi, [Chí Ám Thần Khư] của hắn vừa mới mở rộng được 20 mét, trong phạm vi 20 mét, hắn

có thể chỉ đầu đánh đó nhưng ngoài 20 mét... thì chỉ có thể tùy duyên.

Đằng này, con nhện này cách hần ước chừng gần 40 mét, hần đánh không trúng... cũng có thể hiểu được.

Ngay khi con dao của Lâm Thất Dạ bay lệch, Thẩm Thanh Trúc phía sau hần như tia chớp giơ tay lên, chiếc nhẫn đen trên ngón tay bùng lên một tia lửa, ngay sau đó, tiếng búng tay giòn giã vang vọng trong nhà ăn.

Àm—— ! !

Vụ nổ dữ dội đột nhiên nổ tung, ánh lửa chói mắt bao trùm trần nhà nơi con nhện đang ở, những mảnh tường vỡ rơi xuống như mưa, cả nhà ăn rung chuyển.

Giữa làn khói đen cuộn cuộn, một con nhện màu xám trắng như tia chớp lao ra, đôi mắt đỏ tươi phát ra ánh sáng kỳ dị.

“Bí ẩn của ‘Xuyên’ cảnh...” Lâm Thất Dạ nhảy bén cảm nhận được hơi thở kinh hoàng tỏa ra từ con nhện, lông mày nhíu chặt lại.

Lâm Thất Dạ nắm chặt một con dao Tinh Thần khác trong tay, màu đen đậm xung quanh lại mở rộng, đôi mắt chăm chú nhìn con nhện có tốc độ cực nhanh, căng thẳng từng thớ cơ trên người.

Tào Uyên cũng nghiêm nghị đưa tay ra, chuẩn bị nắm lấy chuôi dao sau lưng, giải phóng [Hắc Vương Trảm Diệt].

Chương 227 - Ta Học Trảm Thần

Dưới sự chú ý căng thẳng của mọi người, con nhện màu xám trắng đột nhiên ngoặt gấp giữa không trung, đập vỡ cửa sổ bên cạnh, thân hình loạng choạng, rồi biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Lâm Thất Dạ:?

Mọi người:???

Ba người Lâm Thất Dạ đứng tại chỗ hai giây, mới từ từ hoàn hồn...

Con nhện lớn “Xuyên” cảnh sát khí đằng đằng kia...

Chạy rồi?

Ồ?!

Lâm Thất Dạ nghi ngờ nhìn xác Vương Lợi bị ăn đến nát bét, lại nhìn cửa sổ bị con nhện đập vỡ khi bỏ chạy, chìm vào suy tư.

Kỳ lạ... con nhện này, chẳng phải là một con quái vật hung dữ, giết người không chớp mắt, thích ăn thịt người sao?

Trong tình huống chênh lệch thực lực giữa hai bên quá lớn như vậy, tại sao nó lại phải chạy?

Ngay khi Lâm Thất Dạ đang suy nghĩ, Tào Uyên thở phào nhẹ nhõm, buông tay chuẩn bị nắm lấy con dao, dường như đang mừng rỡ vì hôm nay không phải bị “Khóa trình tiết Tào Uyên” trói thêm lần nào nữa...

“Nó chạy quá nhanh, chúng ta không đuổi kịp đâu.”

Vài tân binh cố gắng truy đuổi con nhện chạy trở về, thở hắt hắt nói.

Thẩm Thanh Trúc cau mày nhìn Lâm Thất Dạ: “Tiếp theo phải làm sao?”

“Kỳ lạ... điều này không hợp lý.” Lâm Thất Dạ lắc đầu, tạm thời gạt bỏ sự nghi ngờ trong lòng, nói: “Con nhện đó lại nhanh lại mạnh, chúng ta không thể đuổi theo nữa...”

Hay là cứ theo kế hoạch ban đầu, quay về tòa nhà số ba giải cứu những người bên trong nhưng đề phòng con nhện đó đánh úp, chúng ta nên đề thêm một số người ở lại canh gác tòa nhà số một, đề phòng những người đang ngủ không có khả năng phản kháng bị giết.”

Ánh mắt Thẩm Thanh Trúc đánh lại, trong đầu hiện lên hình ảnh Đặng Vĩ, Lý Giả, Lý Lương đang ngủ, một lúc sau, cô chủ động lên tiếng: “Tôi sẽ quay về canh gác.”

“Được, thực lực của cô rất mạnh, cho dù con nhện có đến, cô cũng có thể kéo dài thời gian.” Lâm Thất Dạ gật đầu.

Sau khi quyết định chiến lược, ba người liền quay trở lại cửa theo đường cũ, dẫn theo những tân binh khác chia làm hai đường, nhanh chóng rời khỏi nhà ăn.

Đợi đến khi họ đi xa, trong nhà ăn tĩnh lặng, hai bóng người lặng lẽ xuất hiện ở góc phòng.

“Chậc... con nhện này sao lại nhát gan thế? Chỉ biết chạy trốn, làm sao có thể gây áp lực cho đám tân binh này được?” Một người bắt lực thở dài.

“May mà chúng ta làm ‘xác chết’ của Vương Lợi đủ chân thực, dọa được đám tân binh này, nếu không thì bầu không khí chúng ta tạo ra coi như thất bại hoàn toàn rồi.” Một người

khác tiếp lời.Docfull.vn- Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

“Nhưng mà, biểu hiện của Lâm Thất Dạ thực sự không tệ, hành sự cẩn thận chu đáo, gan cũng lớn, ra tay cũng dứt khoát, là một mầm non tốt.”

“Còn phải nói sao? Người ta được hai vị thần minh chọn làm người đại diện, làm sao có thể không có hai bàn chải đánh răng?”

“Cũng đúng...”

“Đúng rồi, Vương Lợi ngắt xiu kia, đã đưa đi chưa?”

“Đã nằm ngoài doanh trại rồi.”

“Vậy thì được, chúng ta không còn việc gì nữa, chỉ cần xem nhóm tạo không khí ở tòa nhà số ba có thể hoàn thành tốt công việc hay không...”

...

Trên một con đường nhỏ không có người.

Một con nhện màu xám trắng đang bò một cách liêu lĩnh, một luồng ánh sáng trắng lóe lên, thân nhện ban đầu biến thành hình dạng của một cậu bé.

Cậu bé này trông chỉ khoảng mười một mười hai tuổi, để một mái tóc màu xám trắng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo hiện lên những đường vân nhện nhạt, đôi mắt đỏ ngầu căng thẳng nhìn xung quanh, biểu cảm tủi thân như sắp khóc đến nơi.

“Á á á!!

Phải làm sao bây giờ? Tên ném dao kia trông thật dữ tợn! Còn tên đàn ông búng tay là nổ tung kia... nhìn ánh mắt như muốn chặt tôi ra làm tám khúc!

Tôi rõ ràng đã rất ngoan rồi mà! Tôi, tôi... chỉ muốn tìm chỗ ngủ thôi, tại sao họ lại đánh tôi!

Hu hu hu...

Không được, nơi này quá nguy hiểm, tôi phải ra ngoài!”

Cậu bé nhện đổi hướng, chuẩn bị chạy ra khỏi trại huấn luyện, sau đó như nghĩ ra điều gì, toàn thân run lên.

“Không, không thể chạy ra ngoài... Bọn giáo quan hung thần ác sát kia đã nói, nếu dám lên trôn, sẽ giết tôi để ăn chân nhện om.”

Kẻ xấu!

Đều là kẻ xấu!

Tôi phải làm sao... Họ bảo tôi đến đây để làm gì nhỉ?

Đúng đúng đúng, trước tiên phải khống chế tinh thần của những người đang ngủ, sau đó tìm một nơi trốn...”

Cậu bé nhện nhìn xung quanh, tìm một nhà kho nhỏ trông không dễ thấy nhất để trốn vào, dùng tơ nhện tạo thành một thế giới mạng nhện ở đây, sau đó nằm yên bình ở chính giữa.

“Ồ đây, họ hẳn không tìm thấy mình nữa nhỉ?” Cậu nằm trên chiếc giường mạng nhện mềm mại, lẩm bẩm tự nói: “Trước tiên hãy xem đám kia ngủ thế nào đã...”

Nói xong, đôi mắt đỏ của cậu phát ra ánh sáng kỳ lạ, trong tầm nhìn của cậu, từng sợi tơ nhện tinh thần ảo từ đầu ngón tay cậu vươn ra, đan xen trên bầu trời của toàn bộ trại huấn luyện, tạo thành một tấm lưới lớn.

Và ở cuối tấm lưới lớn này, từng sợi tơ nhện như dây điều kết nối với ký túc xá tân binh ở xa, kết nối với từng tân binh đang ngủ say.

Đây là một tấm lưới nhện tinh thần chỉ cậu mới có thể nhìn thấy, trải rộng khắp toàn bộ trại huấn luyện!

Tấm lưới này vào lúc sáu giờ sẽ dính chặt hồn phách của tất cả tân binh đang ngủ trên các sợi tơ nhện, ngay cả khi hồn phách của họ tỉnh lại, họ cũng không thể trở về cơ thể ban đầu, vì vậy đối với người ngoài, họ vẫn luôn trong trạng thái ngủ say.

Chương 228 - Ta Học Trảm Thần

Nhìn những hồn phách đang vùng vẫy trên các sợi tơ nhện, cậu bé nhện ngáp một cái thật dài.

Đột nhiên, ánh mắt cậu dừng lại ở một góc không dễ thấy nào đó trên mạng nhện, nơi đó nằm một hồn phách trắng trẻo mập mạp vẫn đang ngủ say.

Hồn phách của những người khác đều đã tỉnh dậy từ lâu, chỉ không thể trở về cơ thể ban đầu nhưng chỉ có hồn phách của tên này là thực sự ngủ đến tận bây giờ...

“Ngủ ngon quá, tớ ghen tị với cậu...” Cậu bé nhện chống cằm, vẻ mặt đầy ghen tị nói.

Trên mạng nhện, hồn phách của tên mập lười biếng lật người, đôi mắt từ từ mở ra trong mơ màng...

Trong giấc mơ, Bách Lý Mập Mạp ở trạng thái hồn phách từ từ mở mắt.

“Ha ~~~ ngáp ~~~ “

Anh ta vươn vai thật to, bập môi, nửa tỉnh nửa mơ, lảm bảm một cách khó hiểu:

“Hôm nay sao lại ngủ ngon thế này... Giáo quan không thổi còi sao?

Hử?

“Đây là đâu?”

Cuối cùng anh ta cũng hoàn toàn tỉnh táo, nhìn hồn phách của mình bị dính trên mạng nhện, rồi lại nhìn những hồn phách tân binh khác đang vùng vẫy xung quanh, trong mắt hiện lên vẻ hoang mang sâu sắc...

Cái quái gì thế này?

Sao tôi lại ở đây?

Anh ta gãi đầu, dù phản ứng có chậm chạp đến đâu thì bây giờ anh ta cũng nhận ra có điều gì đó không ổn.

“Bấy tinh thần?” Bách Lý Mập Mập lẩm bẩm tự nói, rồi lắc đầu: “Không đúng, nếu là bấy tinh thần thì [Tường lửa] đáng lẽ sẽ tự động chống lại, đây không phải là bấy tinh thần dạng tấn công, đây là...”

Bách Lý Mập Mập dùng sức kéo tay, phát hiện không thể thoát khỏi mạng nhện, anh ta cứ lơ lửng giữa không trung như vậy, có thể nhìn rõ những tân binh đi lại trong trại huấn luyện nhưng những tân binh bên dưới dường như không nhìn thấy sự tồn tại của anh ta.

“Cấm Khư loại tinh thần có thể tách hồn phách?” Bách Lý Mập Mập hơi ngạc nhiên nói: “Loại Cấm Khư này không nhiều... Thôi kệ, cứ rời đi trước đã.”

Anh ta điều động sức mạnh tinh thần, toàn bộ dồn vào một chiếc nhẫn đen ở ngón trỏ tay phải, lúc này mặc dù anh ta ở trạng thái hồn phách, quần áo trên người đều là hình ảnh ảo, [Tự Tại Không Gian] là Cấm Vật như vậy càng không thể xuất hiện trên người anh ta nhưng chiếc nhẫn này lại như mọc trên hồn phách của anh ta, hoàn toàn không bị hạn chế.

“Đã là hồn phách thì thứ này hẳn có hiệu quả.” Bách Lý Mập Mập lẩm bẩm, một lưỡi dao ánh sáng màu đen phóng ra từ đầu ngón tay anh ta: “Cấm Vật, [Đoạn Hồn Dao].”

Anh ta khẽ vung ngón tay, lưỡi dao ánh sáng màu đen dễ dàng chém đứt mạng nhện trói chặt hồn phách của anh ta, hồn phách nhẹ nhàng rơi khỏi sợi tơ, sau đó chỉ cảm thấy một lực hút mạnh mẽ truyền đến từ hướng cơ thể, rồi nhanh chóng trôi dạt về phía đó...

Cùng lúc đó, cậu bé nhện đang ngủ trên mạng nhện trong nhà kho đột nhiên hét lên một tiếng thảm thiết!

“Á! Đau quá đau quá đau quá đau quá... Ai vậy?! Tôi chỉ muốn ngủ một giấc thật yên tĩnh, sao còn đến đánh tôi?”

Cậu ta ưỡn khuỷu gối dậy từ trên mạng nhện, đôi mắt đỏ ngầu một lần nữa tỏa sáng, nhìn thấy hồn phách của Bách Lý Mập Mập đã trở về cơ thể và một góc mạng nhện của mình đã bị chém đứt.

“Xong rồi xong rồi, tên béo này có thể làm tổn thương [Dệt Hồn] của tôi... Giờ thì tao rồi, tôi phải làm sao đây...”

Cậu bé nhện gối trên chiếc giường mềm bằng tơ nhện với vẻ mặt buồn rầu, suy nghĩ rất lâu, mạnh mẽ lắc đầu, vẻ mặt như đập vỡ bình,

“Thôi kệ, kệ đi, thế nào cũng được, ngủ tiếp thôi!”

Cậu ta hừ một tiếng, nằm trở lại giường mềm, nhắm mắt một cách thoải mái...

...

Một ký túc xá.

Bách Lý Mập Mập nằm trên giường như một con lợn chết, khịt mũi hai tiếng, từ từ mở mắt ra.

Anh ta chờ đợi nhìn chăm chăm vào trần nhà vài giây, đột nhiên ngồi bật dậy trên giường: “Chết tiệt, có yêu quái!”

Anh ta quay đầu nhìn về phía giường của Lâm Thất Dạ nhưng phát hiện đã trống không, lại cúi đầu nhìn chiếc đồng hồ Rolex trên tay, sau đó đi dép lê, chạy ra ngoài.

Vừa mở cửa, anh ta đã nhìn thấy Thẩm Thanh Trúc từ căng tin trở về.

Thẩm Thanh Trúc thấy Bách Lý Mập Mập chạy ra, đầu tiên là sững sốt, sau đó há hốc mồm, kinh ngạc nói:

“Anh, anh làm sao...”

Bách Lý Mập Mập nhìn xung quanh, cau mày hỏi: “Chuyện gì vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Thẩm Thanh Trúc không vội trả lời câu hỏi của Bách Lý Mập Mập, mà chạy đến vài ký túc xá, xác định những người khác vẫn đang ngủ, sau đó mới ngạc nhiên nhìn Bách Lý Mập Mập.

“Chuyện là thế này...”

Thẩm Thanh Trúc kể lại đơn giản cho Bách Lý Mập Mập về diễn biến sự việc, Bách Lý Mập Mập gật đầu suy nghĩ,

“Thảo nào, theo như vậy thì những người hôn mê khác hẳn là giống như tôi trước đây, hôn phách bị dính vào tám mạng nhện khổng lồ đó...”

“Tình hình của họ thế nào?” Thẩm Thanh Trúc hỏi một cách vội vàng.

“Không sao, chỉ bị mắc kẹt thôi, tôi có thể cứu họ.” Bách Lý Mập Mập nhún vai nói.

“Anh có thể cứu họ sao?” Thẩm Thanh Trúc mừng rỡ: “Thật hay giả vậy?”

“Lời của tiểu gia ta nói ra, còn có thể là giả sao?”

“Cứu thế nào?”

“Tôi tự có cách.” Bách Lý Mập Mập cười rất hóm hỉnh, lấy ra một chiếc kính đơn từ trong túi, đeo lên sống mũi.

Ngay khi chiếc kính đơn này được đeo lên, Bách Lý Mập Mập liền nhìn thấy rõ ràng, giữa không trung có vô số sợi tơ hư vô đan xen vào nhau, tạo thành một tấm lưới lớn, bao trùm toàn bộ trại huấn luyện.

Chương 229 - Ta Học Trảm Thần

Cắm vật này anh ta cũng đã từng sử dụng khi chiến đấu với đội [Giả Mặt], Cắm Khư trình tự 315, [Chân Thị Chi Nhãn], sau khi đeo nó lên, mọi thứ hữu hình và vô hình đều không thể ần núp, hồn phách cũng không ngoại lệ.

“Số lượng nhiều quá...” Bách Lý Mập Mập lẩm bẩm một câu, chiếc vòng cổ [Dao Quang] trên ngực tỏa ra ánh sáng vàng, tụ lại thành một bóng kiếm khổng lồ, nâng thân hình Bách Lý Mập Mập bay lên theo gió.

Thậm Thanh Trúc ngây người nhìn bóng dáng bay lên của Bách Lý Mập Mập, thậm chí còn có một chút tiên khí...

“Chết tiệt, có tiền thật tốt!”

Bách Lý Mập Mập chân đạp [Dao Quang], mắt đeo [Chân Thị Chi Nhãn], tay cầm [Đoạn Hồn Dao], lơ lửng giữa không trung, gió nhẹ thổi qua vật áo anh ta, mang theo một chút hơi thở phiêu diêu thoát tục.

Khóe miệng anh ta nở một nụ cười tự tin.

Ánh sáng đen của Đoạn Hồn Dao lướt qua bầu trời, chính xác chém vào một sợi tơ nhện, sợi tơ nhện đứt ra, hồn phách dính trên đó rơi xuống, tự động bay trở về cơ thể ban đầu.

Dao Quang hóa thành bóng kiếm kéo thân hình Bách Lý Mập Mập, bay lượn giữa không trung, ánh sáng đen của Đoạn Hồn Dao liên tục lóe lên, tấm lưới nhện vô hình trên bầu trời lập tức sụp đổ với tốc độ kinh người...

“A a a!!!”

Cậu bé nhện trong nhà kho đột ngột ngồi dậy, ôm đầu hét lên đau đớn, không kìm được lăn lộn trên chiếc giường mềm bằng tơ nhện...

“Tên béo đó... hẳn đang cắt tơ của ta!

Đau quá đau quá...

Không được không được, tôi chịu không nổi nữa rồi! Tôi trả lại tất cả những hồn phách này cho cậu được không?

Thu!”

Anh ta hướng về phía bầu trời xa xôi vươn bàn tay ra, những sợi tơ nhện giăng khắp trại huấn luyện lập tức tan biến nhanh chóng, rút vào lòng bàn tay của cậu bé nhện, những hồn phách vốn dính trên mạng nhện cũng lần lượt rơi xuống, trở về cơ thể của mình.

Bách Lý Mập Mập cầm Đoạn Hồn Dao, ngạc nhiên nhìn những sợi tơ nhện đang co lại nhanh chóng về một hướng, dừng lại.

“Hừ hừ, bây giờ biết tiểu gia tôi lợi hại rồi chứ?” Đoạn Hồn Dao trên đầu ngón tay Bách Lý Mập Mập thu vào trong nhẫn, hai tay chống nạnh, cười đắc ý.

Một lát sau, nụ cười trên khuôn mặt anh ta dần biến mất, biểu cảm dần trở nên nghiêm túc.

Anh ta đẩy đẩy chiếc kính đơn trên sống mũi, lầm bầm tự nói:

“Ăn núp ở đó sao...”

Bách Lý Mập Mập bay trở về ký túc xá, cất hết những Cẩm Vật trên người, ung dung đi đến trước mặt Thẩm Thanh Trúc.

“Thế nào?” Thẩm Thanh Trúc hỏi.

“Còn thể nào nữa, tất nhiên là giải quyết xong hết rồi!”
Bách Lý Mập Mập cười hì hì: “Hơn nữa, tôi còn tìm ra nơi ẩn náu của thứ đó.”

Nghe vậy, mắt Thẩm Thanh Trúc sáng lên: “Nó ở đâu?”

“Trong nhà kho thứ hai ở phía đông nhưng tôi sợ chết nên định đợi mọi người cùng đi.” Bách Lý Mập Mập nói rất thành thật.

Trong lúc hai người nói chuyện, những cánh cửa xung quanh lần lượt mở ra, những tân binh khác có hồn phách trở về cơ thể cũng tỉnh dậy từ giấc ngủ, ngơ ngác bước ra khỏi phòng.

“Anh Thẩm, anh Thẩm!” Đặng Vĩ nhìn thấy Thẩm Thanh Trúc trên hành lang, vội vàng chạy tới: “Em nói cho anh biết, em vừa mơ thấy một con ác mộng! Em mơ thấy mình bị một con nhện nhốt trên trời, giãy giụa thế nào cũng không tỉnh lại được!”

“Ồ?” Khóe miệng Bách Lý Mập Mập cong lên, cười hỏi: “Vậy cậu còn nhớ mình thoát ra bằng cách nào không?”

Đặng Vĩ sững sốt, trầm ngâm một lúc rồi mới nói một cách không chắc chắn: “Tôi hình như nhớ ra... có một con lợn nái biết phát sáng bay lên trời, sau đó không hiểu sao lại quay về.”

Bách Lý Mập Mập:...?

Lợn nái lên trời?

Tiểu gia ta chân đạp Dao Quang, tay cầm Đoạn Hồn Dao, cứu các người khỏi biển lửa, kết quả trong mắt các người lại thành lợn nái lên trời?!

Ngay lúc Bách Lý Mập Mập tức giận nghiến răng nghiến lợi, Thẩm Thanh Trúc hừ lạnh một tiếng, tát mạnh vào gáy Đặng Vĩ, lạnh lùng nói:

“Một lũ phé vật, vậy mà lại để người ta câu mắt hồn phách, sau này còn làm người canh gác cái nổi gì, về quê trông trở đi!”

“Anh Thắm, em...”

Đặng Vĩ âm ức định mở miệng nhưng Thắm Thanh Trúc trừng mắt nhìn anh ta, anh ta đành phải nuốt lời.

“Bây giờ tất cả tân binh đều đã tỉnh, số người có thể điều động được khoảng hơn một trăm năm mươi người, dùng người cũng có thể đề chết con nhện đó.” Bách Lý Mập Mập nói một cách hài lòng.

Thắm Thanh Trúc im lặng một lúc, rồi chậm rãi nói: “Không tính như vậy, con nhện đó... thực sự có thể giết người.”

Bách Lý Mập Mập sững sốt: “Không phải anh nói là diễn tập sao?”

“Nhưng thực sự có người đã hy sinh, hơn nữa còn chết rất thảm...” Ánh mắt Thắm Thanh Trúc đầy vẻ nghiêm trọng: “Cho dù chúng ta có hơn một trăm năm mươi người nhưng không phải tất cả mọi người trong số họ đều sẽ phối hợp với hành động của chúng ta và ngay cả khi có nhiều người như vậy, khi đối mặt với một ‘Xuyên’ cảnh bí ẩn mạnh mẽ, chắc chắn sẽ có người chết...”

Phải nghĩ cách vừa có thể tiêu diệt con nhện, vừa giảm thương vong xuống mức thấp nhất.”

Thắm Thanh Trúc cúi đầu trầm ngâm.

Bách Lý Mập Mập ngạc nhiên nhìn Thắm Thanh Trúc, trong ấn tượng của anh ta, Thắm Thanh Trúc vẫn luôn là kiểu người nóng nảy vô não, không ngờ khi gặp phải tình huống khẩn cấp, anh ta lại bình tĩnh hơn bất kỳ ai...

Nhưng cũng phải, khi đối đầu với [Giả Mặt], anh ta đã thành công phục kích cả đội [Giả Mặt], một người như vậy, sao có thể thực sự vô não?

Chương 230 - Ta Học Trảm Thần

“Đúng rồi, Thất Dạ đâu?” Bách Lý Mập Mập nghi hoặc hỏi.

“Đưa người đến tòa nhà số ba rồi, hắn nói tòa nhà đó có ‘bí ẩn’.”

“Tòa nhà số ba? Ký túc xá nữ?” Bách Lý Mập Mập đầu tiên là sửng sốt, sau đó tròn tròn mắt: “Tòa nhà số ba có bí ẩn? Vậy chẳng phải là... Molly gặp nguy hiểm sao?”

Bách Lý Mập Mập không nói hai lời, quay đầu chạy về phía tòa nhà số ba.

“Khoan đã, anh không đi giết con nhện đó nữa à?” Thẩm Thanh Trúc thấy Bách Lý Mập Mập cứ thế chạy đi, kinh ngạc lên tiếng.

Bách Lý Mập Mập phanh gấp, do dự một lúc rồi tháo chiếc nhẫn đen trên ngón tay phải xuống, ném cho Thẩm Thanh Trúc.

“Hơn một trăm người các anh, đối phó với một con nhện hắc là đủ rồi, đây là [Đoạn Hồn Dao], có thể chém đứt hồn thể tơ nhện, cho anh mượn dùng trước, tiểu gia ta... phải đi cứu mỹ nhân!!”

Thẩm Thanh Trúc nhận lấy chiếc nhẫn đen, nhìn bóng dáng Bách Lý Mập Mập biến mất ở cuối hành lang, bất lực lắc đầu.

...

Trước tòa nhà số ba.

Lâm Thất Dạ nhìn chăm chăm vào tòa ký túc xá tĩnh lặng và kỳ lạ trước mắt, hơi nhú mảy.

Rõ ràng hắn đang đứng trước cửa ký túc xá nhưng năng lực cảm nhận tinh thần [Phàm Trần Thần Vực] lại không thể phát hiện ra sự tồn tại của tòa nhà này, giống như bị người ta che chắn vậy, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống này.

Tào Uyên tiến lên, muốn đẩy cửa ký túc xá nhưng dù hắn dùng bao nhiêu sức, cánh cửa kính đó vẫn không hề nhúc nhích.

Hắn nhú mảy, tháo Tinh Thần Dao từ sau lưng xuống, dùng cán dao đập mạnh vào bề mặt kính vài tiếng động trầm đục vang lên, cánh cửa kính vẫn không hề nhúc nhích, thậm chí không có một vết nứt nào.

Tào Uyên bất lực đeo dao về, quay đầu nhìn Lâm Thất Dạ đang trầm ngâm.

Với thể chất hiện tại của họ, lẽ ra có thể đập vỡ cánh cửa kính ở đây bằng tay không, tình huống kỳ lạ như thế này, chắc chắn là do một tồn tại nào đó trong tòa nhà này gây ra.

“Không gian ở đây bị ngăn cách rồi.” Đúng lúc này, Lý Thiếu Quang trong đám đông đột nhiên lên tiếng.

Lâm Thất Dạ quay đầu, nghi hoặc hỏi: “Không gian ngăn cách?”

“Ừm.” Lý Thiếu Quang gật đầu: “Cấm Khu của tôi có chút liên quan đến không gian nên có thể cảm nhận được tình hình của tòa nhà này, mặc dù nó có vẻ như ở ngay trước mắt chúng ta nhưng xét về góc độ không gian, nó không ở đây.”

“Vậy chúng ta phải vào bằng cách nào?”

“Để tôi thử xem.” Lý Thiếu Quang tiến lên, từ sau lưng lấy ra một thanh đao, thanh đao này không phải là Tinh Thần Dao

chế thức của người canh gác, mà là loại đại đao có tua đỏ của mấy chục năm trước, cộng thêm việc Lý Thiếu Quang vốn đã hơi hói, nhìn từ xa trông giống như đội bán thịt hung thần ác sát.

Lý Thiếu Quang đứng trước cửa, hít một hơi thật sâu, thanh đao trong tay đột nhiên vung ra!

Một luồng đao quang pha lẫn ánh sáng xám nhạt đâm vào cánh cửa kính, khi luồng ánh sáng xám đó nổ rộ, một tiếng động nhẹ vang lên, như thể có thứ gì đó vỡ một góc.

Cánh cửa kính không hề vỡ vụn nhưng Lý Thiếu Quang nhẹ nhàng đẩy hai tay vào đó, mở ra, để lộ ra hành lang tối tăm.

“Nhanh vào đi, tôi chỉ có thể chém một góc không gian này, một lúc nữa nó sẽ tự phục hồi.” Lý Thiếu Quang đi vào tòa nhà trước, nói với những người khác.

Lâm Thất Dạ và những người khác nhanh chóng đi vào tòa nhà, một lúc sau, cánh cửa kính đó tự động đóng lại một cách kỳ lạ, nhìn từ bên trong ra, con đường ban đầu nhanh chóng biến mất, môi trường bên ngoài tối sầm lại, cuối cùng biến thành màu xanh lam đậm kỳ lạ...

Cứ như thể khi Lâm Thất Dạ và những người khác nhanh chóng chạy lên cầu thang tầng hai, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hần đột nhiên dừng bước.

“Sao vậy? Sao không đi nữa?” Tào Uyên nghi hoặc hỏi.

Lâm Thất Dạ ngậy người nhìn cảnh tượng trước mắt, một lúc sau, hần nghiêng người nhưong một nửa không gian, để những người phía sau nhìn rõ phía trước...

“Đây... là cái quái gì vậy?” Lý Thiếu Quang tròn tròn mắt, khó tin nói.

Thông thường, cầu thang đều có dạng hình xoắn ốc, dần dần leo lên các tầng cao, sau khi chạy hết một tầng cầu thang, sẽ đến tầng hai, đi vào hành lang tầng hai, nếu quay người lại, sẽ thấy cầu thang lên tầng ba...

Nhưng kỳ lạ thay, sau khi mọi người leo hết một tầng cầu thang, cảnh tượng hiện ra trước mắt không phải là hành lang tầng hai, mà là... một phòng ngủ.

Đúng vậy, sau khi leo hết bậc thang cuối cùng, trước mặt họ là một phòng ngủ đôi bình thường.

Phòng ngủ sạch sẽ, gọn gàng, chăn gối trên giường cũng được sắp xếp ngay ngắn, nhìn từ một số đồ dùng chăm sóc da và quần áo để trên bàn, có thể thấy hai cô gái này đã sống ở đây rất lâu nhưng kỳ lạ là trong phòng ngủ sạch sẽ này, không có một bóng người.

Cảnh tượng kỳ lạ này, giống như khi xây dựng, người ta cố tình xây cầu thang đến tận cửa phòng ngủ này, chỉ cần lên lầu, sẽ phải đi qua phòng ngủ này.

“Có phải thiết kế của ký túc xá nữ vốn là như vậy không?” Có người trong đám đông nghi ngờ hỏi.

Họ đều là lính nam, cũng chưa từng vào tòa nhà số ba, đương nhiên không biết bên trong trông như thế nào.

“Không thể nào.” Lâm Thất Dạ ngồi xổm xuống, dùng ngón tay nhẹ nhàng cọ xát vào nơi cầu thang tiếp giáp với phòng ngủ, hai loại gạch men hoàn toàn khác nhau va chạm vào nhau, lại hoàn toàn ăn khớp: “Mối nối quá phẳng, mặc dù những kẻ cuồng xây dựng của trại huấn luyện có kỹ thuật siêu quần nhưng cũng không thể làm được đến mức này...”

Chương 231 - Ta Học Trảm Thần

Điều này giống như có người cắt riêng hai nơi ra, ghép lại với nhau vậy.”

“Cũng liên quan đến không gian sao?” Tào Uyên cau mày.

“Đúng vậy, trong tòa nhà này, nhất định có một sự tồn tại ‘bí ẩn’ có khả năng dịch chuyển không gian.” Lâm Thất Dạ khẳng định nói: “Nếu tôi đoán không nhầm, cách bố trí bên trong tòa nhà này đã hoàn toàn rối tung, giống như một khối Rubik bị người ta xáo trộn.”

Hắn đứng dậy, đi thẳng vào phòng ngủ, đẩy cửa phòng bên kia ra...

Ngoài cửa, không phải là ban công, mà là một hành lang hình chữ ” đinh “, sở dĩ là hình chữ ” đinh “, là vì đây là hai đoạn hành lang vốn được nối liền với nhau, ghép lại với nhau một cách sai lệch.

Giống như trong trò chơi xây dựng công viên, vô tình đặt sai hướng một đoạn đường, khiến nó vuông góc với đoạn trước, trông rất kỳ quặc.

Tào Uyên đi đến bên cửa sổ, bên ngoài cửa sổ không thấy cảnh vật gì, vẫn là một màu xanh thẫm, hắn dùng sức đẩy cửa sổ nhưng không nhúc nhích.

“Đây chính là sức mạnh ‘bí ẩn’ sao? Quá kỳ lạ rồi...” Trong đám đông, có tân binh không nhịn được cảm thán.

Do có ngã tư chữ ” đinh “, phía trước xuất hiện hai con đường hoàn toàn ngược nhau, mọi người đứng ở ngã tư, do dự.

“Đường nào mới là đường lên lầu?” Lý Thiệu Quang gãi đầu: “Hay là chúng ta chia nhau ra hành động?”

“Tòa nhà này có sự tồn tại ‘bí ẩn’, lúc này chia nhau ra hành động chắc chắn không phải là lựa chọn sáng suốt.” Lâm Thất Dạ lắc đầu, tiếp tục nói: “Con đường bên trái này, thông đến một phòng ký túc xá khác, phía sau phòng ký túc xá đó là nhà vệ sinh, phía sau nữa là một đoạn cầu thang đi xuống.

Còn con đường bên phải này, sau khi đi qua hai phòng ký túc xá liên tiếp, sẽ xuất hiện một đoạn cầu thang đi lên.”

“Anh có thể cảm nhận được đường đi sao?” Lý Thiệu Quang kinh ngạc hỏi.

“Có thể nhưng có giới hạn phạm vi, không thể cảm nhận được nhiều phòng.” Lâm Thất Dạ bình tĩnh nói.

“Vậy chúng ta nên đi về bên phải?”

“Không.” Lâm Thất Dạ lắc đầu, chỉ tay vào bức tường trước mặt, chậm rãi nói: “Phía sau bức tường này, là một vài đoạn cầu thang đi lên liên tiếp, có thể đưa chúng ta thẳng lên tầng bốn.”

Vừa mới vào tòa nhà số ba, hấn đã phát hiện ra rằng, mặc dù nhận thức tinh thần của hấn không thể xuyên qua từ bên ngoài vào tòa nhà này nhưng ở bên trong tòa nhà này, hấn có thể sử dụng bình thường.

Điều này có nghĩa là, nhìn từ bên ngoài, tòa nhà số ba là một cá thể bị cô lập về không gian, còn nhìn từ bên trong thì mỗi phòng ở đây chỉ bị sai lệch, không tồn tại sự cô lập về không gian.

Điều này chứng tỏ rằng... những bức tường trong tòa nhà này đều có thể bị phá vỡ!

“Phá bức tường này sao?”

“Ừm nhưng phải chú ý, không được làm hỏng kết cấu kiến trúc ở đây, không gian tuy bị sai lệch nhưng không có nghĩa là các trụ chịu lực ở đây không còn tác dụng, một khi làm hỏng kết cấu quá nhiều... thì có khả năng nơi này sẽ sụp đổ.” Lâm Thất Dạ nghiêm túc nói.

Trong đám đông, một người đàn ông trẻ tuổi bước lên, lòng bàn tay hiện lên một vết sáng màu xám: “Giao cho tôi!”

Anh ta dùng lòng bàn tay đập mạnh vào bề mặt tường, vết sáng màu xám ngay lập tức bao phủ bức tường, chỉ trong chớp lát đã ăn mòn ra một đường hầm tròn có thể cho ba người cùng đi qua, hoàn toàn không làm hỏng các kết cấu kiến trúc khác.

Mọi người lần lượt đi vào đường hầm tròn, Lâm Thất Dạ và những người khác đi đầu, ngay khi đội ngũ vừa đi qua được một phần năm thì dị biến đột ngột xảy ra!

Các phòng và tường xung quanh đột nhiên tự động di chuyển, con đường thẳng ở ngã tư chữ “Đỉnh” ngay lập tức bị dời đi, thay vào đó là một phòng ngủ, còn những đoạn cầu thang đi lên phía sau bức tường thì bị sai lệch, giống như khối Rubik đang xoay, bị chuyển đến một nơi nào đó không biết.

Cùng lúc đó, Lâm Thất Dạ và Tào Uyên vừa mới bước vào đoạn cầu thang đầu tiên, chỉ thấy cảnh vật xung quanh thay đổi, hai bức tường ban đầu ở hai bên trái phải biến thành hai phòng ngủ trống rỗng, cầu thang phía trước biến thành tường, còn hành lang phía sau cũng biến thành một đoạn cầu thang đi xuống...

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Lý Thiếu Quang kinh ngạc hỏi.

“Không gian lại bị sai lệch rồi.” Lâm Thất Dạ cau mày, cúi đầu trầm ngâm: “Tại sao? Phải chăng hành động phá tường của chúng ta khiến không gian bị sai lệch, hay là cứ cách một khoảng thời gian lại thay đổi một lần...”

Tào Uyên nhìn xung quanh, bắt lực thở dài: “Chúng ta đã bị tách khỏi những người khác.”

“Không còn cách nào khác, không ai biết bố cục ở đây sẽ còn thay đổi như thế nào nữa...” Lý Thiếu Quang nhún vai.

“Tóm lại, tiếp theo chúng ta cố gắng đi cùng nhau, đừng tách ra quá xa.” Lâm Thất Dạ bình tĩnh nói: “Nếu sinh vật bí loáng thoáng núp trong tòa nhà ba tầng chỉ có thể làm được đến mức này thì mặc dù khá phiền phức nhưng thực ra không gây ra quá nhiều đe dọa, Cẩm Khư của nó thiên về việc giam giữ kẻ địch, không có sức sát thương gì.”

“Đúng vậy, chỉ cần có đủ người vào tòa nhà ba tầng, việc đột phá nơi này chỉ là vấn đề thời gian.” Tào Uyên cũng hiểu ra điều này, gật đầu đồng ý.

“Vấn đề bây giờ là... nếu sinh vật bí ẩn này chỉ có thể làm được đến bước này thì tiếng hét vừa rồi là chuyện gì?” Lâm Thất Dạ suy nghĩ một lúc, lắc đầu, tiếp tục bước về phía trước.

Chương 232 - Ta Học Trảm Thần

Bây giờ nghĩ nhiều cũng vô ích, không có bằng chứng quyết định, suy luận cũng chỉ là suy luận.

Ba người tiếp tục tiến về phía trước, đi qua nhiều căn phòng được ghép lại với nhau, đi được khoảng năm sáu phút thì cuối cùng dừng lại trước một cánh cửa. Nằm sâu dưới đáy biển.

“Đây chính là không gian...” Lâm Thất Dạ đi đến bên cửa, đẩy cửa kính, vẫn không thể đẩy ra được, cả tòa nhà này như bị dịch chuyển đến một nơi khác, bị giam cầm trong không gian này.

“Lên trên xem trước đã, bây giờ tình hình ở đây thế nào.” Lâm Thất Dạ quay người đi về phía cầu thang, vừa mới leo lên được nửa tầng thì tiếng hét chói tai của một cô gái đột ngột vang lên từ phía trên, vọng khắp tòa nhà.

Sắc mặt Lâm Thất Dạ và những người khác tối sầm lại, nhìn nhau, nhanh chóng chạy lên lầu.

Ngay khi Lâm Thất Dạ và những người khác nhanh chóng chạy lên cầu thang tầng hai, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hấn đột nhiên dừng bước.

“Sao vậy? Sao không đi nữa?” Tào Uyên thắc mắc hỏi.

Lâm Thất Dạ ngậy người nhìn cảnh tượng trước mắt, một lúc sau, hấn nghiêng người nhường ra một nửa không gian, để những người phía sau có thể nhìn rõ phía trước...

“Đây... là cái quái gì vậy?” Lý Thiếu Quang tròn tròn mắt, không thể tin nổi nói.

Thông thường, cầu thang đều có dạng hình xoắn ốc, dần dần leo lên tầng cao hơn, sau khi chạy hết một tầng cầu thang, sẽ đến tầng hai, đi vào hành lang tầng hai, nếu quay người lại, sẽ thấy cầu thang lên tầng ba...

Nhưng kỳ lạ thay, sau khi mọi người leo hết một tầng cầu thang, cảnh tượng hiện ra trước mắt không phải là hành lang tầng hai, mà là... một phòng ngủ.

Đúng vậy, sau khi leo hết bậc thang cuối cùng, trước mặt họ là một phòng ngủ hai người bình thường, sạch sẽ.

Phòng ngủ sạch sẽ, gọn gàng, chăn gối trên giường cũng được sắp xếp ngay ngắn, nhìn từ một số đồ dùng chăm sóc da và quần áo trên bàn, có thể thấy hai cô gái này đã sống ở đây rất lâu nhưng trong phòng ngủ sạch sẽ này lại không có một bóng người.

Cảnh tượng kỳ lạ này, giống như khi xây dựng, người ta cố tình xây cầu thang đến cửa phòng ngủ này, chỉ cần lên lầu, sẽ phải đi qua phòng ngủ này.

“Có phải thiết kế của ký túc xá nữ vốn là như vậy không?” Có người trong đám đông nghi ngờ hỏi.

Họ đều là lính nam, cũng chưa từng vào tòa nhà ba tầng, đương nhiên không biết bên trong trông như thế nào.

“Không thể nào.” Lâm Thất Dạ ngồi xổm xuống, dùng ngón tay nhẹ nhàng cọ xát vào chỗ cầu thang và phòng ngủ tiếp giáp nhau, hai loại gạch men hoàn toàn khác nhau va chạm vào nhau, lại hoàn toàn ăn khớp: “Mỗi nơi quá phẳng, mặc dù những kẻ cuồng xây dựng của trại huấn luyện có kỹ thuật siêu quần nhưng cũng không thể làm được đến mức này...”

Giống như có người cắt riêng hai nơi ra, ghép lại với nhau vậy.”

“Cũng liên quan đến không gian sao?” Tào Uyên cau mày.

“Đúng vậy, trong tòa nhà này, chắc chắn có một ‘sinh vật bí ẩn’ có khả năng dịch chuyển không gian.” Lâm Thất Dạ khẳng định nói: “Nếu tôi đoán không nhầm, cách bố trí bên trong tòa nhà này đã hoàn toàn rối tung, giống như một khối Rubik bị người ta xáo trộn.”

Hắn đứng dậy, đi thẳng vào phòng ngủ, đẩy cửa phòng bên kia ra...

Ngoài cửa, không phải ban công, mà là một hành lang hình chữ ” đinh “, sở dĩ là hình chữ ” đinh “, là vì đây là hai đoạn hành lang vốn được nối liền với nhau, ghép lại với nhau một cách sai lệch.

Giống như trong trò chơi xây dựng công viên, vô tình đặt sai hướng một đoạn đường, khiến nó vuông góc với đoạn trước, trông rất kỳ quặc.

Tào Uyên đi đến bên cửa sổ, bên ngoài cửa sổ không thấy cảnh vật gì, vẫn là một màu xanh thẫm, hắn dùng sức đẩy cửa sổ nhưng không nhúc nhích.

“Đây chính là sức mạnh ‘bí ẩn’ sao? Thật kỳ lạ...” Trong đám đông, có tân binh không nhịn được cảm thán.

Do có ngã tư chữ ” đinh “, phía trước xuất hiện hai con đường hoàn toàn trái ngược nhau, mọi người đứng ở ngã tư, do dự.

“Đường nào mới là đường lên lầu?” Lý Thiếu Quang gãi đầu: “Hay là chúng ta chia nhau ra hành động?”

“Trong tòa nhà này có sự tồn tại ‘bí ẩn’, lúc này chia nhau ra hành động chắc chắn không phải là lựa chọn sáng suốt.”

Lâm Thất Dạ lắc đầu, tiếp tục nói: “Con đường bên trái này, thông đến một phòng ký túc xá khác, phía sau phòng ký túc xá đó là nhà vệ sinh, phía sau nữa là một đoạn cầu thang đi xuống.

Còn con đường bên phải này, sau khi đi qua hai phòng ký túc xá liên tiếp, sẽ xuất hiện một đoạn cầu thang đi lên.”

“Anh có thể cảm nhận được đường đi sao?” Lý Thiệu Quang kinh ngạc hỏi.

“Có thể nhưng có giới hạn phạm vi, không thể cảm nhận được nhiều phòng.” Lâm Thất Dạ bình tĩnh nói.

“Vậy chúng ta nên đi về bên phải?”

“Không.” Lâm Thất Dạ lắc đầu, chỉ tay vào bức tường trước mặt, chậm rãi nói: “Phía sau bức tường này, là một vài đoạn cầu thang đi lên liên tiếp, có thể đưa chúng ta thẳng lên tầng bốn.”

Vừa mới vào tòa nhà ba tầng, hắn đã phát hiện ra rằng, mặc dù nhận thức tinh thần của mình không thể xuyên qua từ bên ngoài vào tòa nhà này nhưng ở bên trong tòa nhà này, hắn có thể sử dụng bình thường.

Điều này có nghĩa là, nhìn từ bên ngoài, tòa nhà ba tầng là một cá thể bị cô lập về không gian, còn nhìn từ bên trong thì mỗi căn phòng ở đây chỉ bị sai lệch, không tồn tại sự cô lập về không gian.

Chương 233 - Ta Học Trảm Thần

Điều này chứng tỏ rằng... những bức tường trong tòa nhà này đều có thể bị phá vỡ!

“Phá vỡ bức tường này sao?”

“Ừm nhưng phải chú ý, không được làm hỏng kết cấu kiến trúc ở đây, không gian tuy bị sai lệch nhưng không có nghĩa là các trụ đỡ ở đây không còn tác dụng, một khi làm hỏng kết cấu quá nhiều... thì có khả năng nơi này sẽ sụp đổ.” Lâm Thất Dạ nghiêm túc nói.

Trong đám đông, một người đàn ông trẻ tuổi bước lên, lòng bàn tay hiện lên một vết sáng màu xám: “Giao cho tôi!”

Anh ta dùng lòng bàn tay đập mạnh vào bề mặt tường, vết sáng màu xám ngay lập tức bao phủ bức tường, chỉ trong chốc lát đã ăn mòn ra một đường hầm hình tròn có thể cho ba người cùng đi qua, mà không hề làm hỏng kết cấu kiến trúc khác.

Mọi người lần lượt đi vào đường hầm hình tròn, Lâm Thất Dạ và những người khác đi đầu, ngay khi đội ngũ vừa đi qua được một phần năm thì dị biến đột ngột xảy ra!

Các căn phòng và bức tường xung quanh đột nhiên tự động di chuyển, con đường thẳng ở ngã tư chữ “Đỉnh” ngay lập tức bị dời đi, thay vào đó là một phòng ngủ, còn những đoạn cầu thang đi lên phía sau bức tường thì bị sai lệch, giống như khối Rubik đang xoay, bị chuyển đến một nơi nào đó không biết.

Cùng lúc đó, Lâm Thất Dạ và Tào Uyên vừa mới bước vào đoạn cầu thang đầu tiên, chỉ thấy cảnh vật xung quanh thay

đổi, hai bức tường ban đầu ở hai bên trái phải biến thành hai phòng ngủ trống rỗng, cầu thang phía trước biến thành tường, còn hành lang phía sau cũng biến thành một đoạn cầu thang đi xuống...

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Lý Thiếu Quang kinh ngạc hỏi.

“Không gian lại bị sai lệch rồi.” Lâm Thất Dạ cau mày, cúi đầu trầm ngâm: “Tại sao? Phải chăng hành động phá tường của chúng ta khiến không gian bị sai lệch, hay cứ cách một khoảng thời gian lại thay đổi một lần...”

Tào Uyên nhìn xung quanh một lượt, bất lực thở dài: “Chúng ta đã bị tách khỏi những người khác.”

“Không còn cách nào khác, không ai biết cách sắp xếp ở đây sẽ còn thay đổi như thế nào nữa...” Lý Thiếu Quang nhún vai.

“Tóm lại, tiếp theo chúng ta cố gắng đi cùng nhau, đừng tách ra quá xa.” Lâm Thất Dạ bình tĩnh nói: “Nếu sinh vật bí loáng thoáng núp trong tòa nhà ba tầng chỉ có thể làm được đến mức này thì mặc dù khá phiền phức nhưng thực ra không gây ra quá nhiều đe dọa, Cẩm Khư của nó thiên về việc giam giữ kẻ địch, không có sức sát thương gì.”

“Đúng vậy, chỉ cần có đủ người vào tòa nhà ba tầng, việc đột phá nơi này chỉ là vấn đề thời gian.” Tào Uyên cũng hiểu ra điều này, gật đầu đồng ý.

“Vấn đề bây giờ là... nếu sinh vật bí ẩn này chỉ có thể làm được đến bước này thì tiếng hét vừa rồi là chuyện gì?” Lâm Thất Dạ suy nghĩ một lúc, lắc đầu, tiếp tục bước về phía trước.

Bây giờ nghĩ nhiều cũng vô ích, không có bằng chứng quyết định, suy luận cũng chỉ là suy luận.

Ba người tiếp tục tiến về phía trước, đi qua nhiều căn phòng được ghép lại với nhau, đi được khoảng năm sáu phút,

cúi đầu dừng lại trước một cánh cửa.

“Sao vậy?” Tào Uyên thấy Lâm Thất Dạ dừng bước, nghi hoặc hỏi. VIP T R U Y E N F U L L - K h o t r u y ệ n d i c h m i ễ n p h í

Lâm Thất Dạ không nói gì, chỉ nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, bên ngoài là một hành lang hẹp, giữa hành lang nằm một xác chết bị chặt ngang hông.

Đó là xác của một người phụ nữ, phần thân trên và phần thân dưới của xác chết hoàn toàn tách rời, máu đỏ tươi nhuộm đỏ mặt đất xung quanh, trong vũng máu vẫn có thể nhận ra, cô ta mặc quân phục tân binh.

“Là người của chúng ta.” Giọng Lý Thiệu Quang hơi khàn: “Tôi biết cô ấy, trông rất xinh, trước đây một người đồng đội của tôi còn nói muốn theo đuổi cô ấy, không ngờ...”

Đây là xác chết thứ hai mà họ phát hiện ra hôm nay.

Lâm Thất Dạ bước đến bên vũng máu, dùng tinh thần lực quét từng tắc trên xác cô ta, trầm giọng nói:

“Trên người chỉ có một vết thương ở eo, vết cắt rất phẳng, hẳn là bị một loại vũ khí nào đó chém đứt, cơ bắp ở chi trên vẫn giữ nguyên độ cứng, bầu không khí lúc đó hẳn rất căng thẳng, cô ta đang cảnh giác với điều gì đó, hoặc nói cách khác... cô ta đang đối đầu với thứ gì đó.

“Nhưng người đối đầu với cô ta... không, đối đầu với ‘sinh vật bí ẩn’ hẳn phải mạnh hơn cô ta rất nhiều, chỉ một nhát đã chém đứt nửa người, khiến cô ta không có chút sức phản kháng nào.”

Lý Thiệu Quang bên cạnh sắc mặt rất khó coi: “Không phải nói rằng ‘sinh vật bí ẩn’ đó giỏi giam giữ kẻ địch sao? Sao thực lực lại mạnh đến vậy?”

Tào Uyên trầm ngâm một lúc: “Có phải ‘sinh vật bí ẩn’ đó đã sử dụng Cẩm Khư liên quan đến không gian, trực tiếp cắt cơ thể cô ta ra không?”

“Không, nếu là sức mạnh hệ không gian thì vết cắt không thể như vậy, vết thương này chỉ có thể chém ra bằng vũ khí... Chẳng lẽ ‘sinh vật bí ẩn’ đó còn giỏi về đạo pháp?”

Lâm Thất Dạ hơi nhú mày, ánh mắt nhìn về phía cuối hành lang tối tăm, chậm rãi nói:

“Hoặc là... ở đây còn có một ‘sinh vật bí ẩn’ thứ hai.”

Nghe câu này, hai người phía sau lập tức cảm thấy tim mình như thất lại.

“‘sinh vật bí ẩn’ thứ hai?” Lý Thiệu Quang kinh hô: “Có thể giết chết một người ở cảnh giới ‘Trì’ một cách dứt khoát như vậy, chẳng phải nó cũng phải ở cảnh giới ‘Xuyên’ sao?”

Tính cả con kiểm soát không gian kia, trong ba tòa nhà này... có hai sinh vật bí ẩn ở cảnh giới ‘Xuyên’ ư?!”

Chương 234 - Ta Học Trảm Thần

Lâm Thất Dạ gật đầu: “Có khả năng đó nhưng bây giờ vẫn chưa thể kết luận.”

Ba người lập tức im lặng.

Nếu ở bên ngoài, nếu có hai sinh vật bí ẩn ở cảnh giới “Xuyên” xuất hiện thì hơn hai trăm tân binh giải quyết chúng hẳn không phải là chuyện khó khăn nhưng nếu ở trong một tòa nhà độc lập bị phong tỏa hoàn toàn như thế này thì khái niệm lại hoàn toàn khác.

Ở đây, tính cả hơn năm mươi nữ binh vốn nên ở đây, cộng thêm những nam binh vừa mới vào như họ, cũng chỉ có hơn tám mươi người, nếu đối đầu trực diện với hai sinh vật bí ẩn thì không phải không có khả năng chiến thắng nhưng bây giờ họ đã hoàn toàn rơi vào nhịp điệu của đối phương, không chỉ không biết vị trí của đối phương, năng lực cụ thể, thậm chí còn bị không gian này tùy ý điều khiển, tách rời nhau ra.

Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, không có yếu tố nào đứng về phía họ, khả năng chiến thắng của họ quá nhỏ.

Ngay lúc này, Tào Uyên đột nhiên ngẩng đầu lên, cau mày một lúc rồi nghi hoặc hỏi:

“Các anh có nghe thấy tiếng gì không?”

“Tiếng gì?”

“Là tiếng vật nặng bị kéo lê trên mặt đất.”

Ba người lại im lặng, quả nhiên, có tiếng kéo lê mơ hồ truyền đến từ xa, tiếp theo là tiếng mở cửa, đóng cửa...

Tách - Tách - Tách!

Tiếng động dường như ngày càng gần họ, tiếng mở cửa đóng cửa cũng ngày càng rõ ràng.

Một lúc sau, nhận thức tinh thần của Lâm Thất Dạ dường như phát hiện ra điều gì đó, sắc mặt đột nhiên thay đổi, hai tay nhẹ nhàng đặt lên chuôi dao ở thắt lưng, giữa hai lông mày đầy vẻ nghiêm trọng.

“Thất Dạ, anh nhìn thấy gì vậy?” Tào Uyên nhận ra sự khác thường của Lâm Thất Dạ, liền hỏi.

“Nó đến rồi.” Giọng Lâm Thất Dạ có chút nặng nề: “Là ‘sinh vật bí ẩn’ đã giết nữ binh kia...”

Sắc mặt Lý Thiệu Quang thay đổi liên tục: “Chúng ta đánh hay chạy?”

“Thử sức mạnh của nó trước, nếu có cơ hội thì giết nó, tình hình hiện tại, càng kéo dài thì càng bất lợi cho chúng ta.” Lâm Thất Dạ bình tĩnh nói.

Anh ta nói đúng, bây giờ tất cả mọi người đều bị không gian sai lệch ngăn cách, tản ra khắp nơi, nếu những người khác chạm trán với sinh vật bí ẩn ở cảnh giới “Xuyên” này thì cơ bản là không có đường sống, kéo dài thời gian thì người sống sót càng ít.

Bây giờ, ở đây có anh ta, còn có Tào Uyên, mặc dù thực lực của Lý Thiệu Quang không phải là đỉnh cao nhưng cũng ở mức trung bình khá, ba người liên thủ, đối mặt với sinh vật bí ẩn ở cảnh giới “Xuyên” thì không phải là không có sức chiến đấu.

Nghe câu trả lời của Lâm Thất Dạ, Lý Thiếu Quang gật đầu, cầm lấy con dao chặt sau lưng, trong mắt hiện lên ý chí chiến đấu hùng hực.

Thời gian họ ở bên nhau tuy không dài nhưng Lý Thiếu Quang đã vô cùng tin tưởng Lâm Thất Dạ, kí nhiên Lâm Thất Dạ nói muốn đánh thì anh ta đương nhiên sẽ không có ý kiến.

Còn Tào Uyên ở bên cạnh, chỉ im lặng ôm chặt vỏ kiếm trong tay, chuẩn bị rút kiếm ra bất cứ lúc nào.

Két!

Khi tiếng kéo lê ngày càng gần, cuối cùng, cánh cửa trước hành lang nơi ba người đang đứng cũng bị mở ra, một bóng người cao gần hai mét từ từ chui ra từ sau cánh cửa, một tay kéo lê thứ gì đó ở phía sau, tay kia đóng cửa phòng lại.

Dưới ánh sáng xanh thẫm ngoài cửa sổ, Lý Thiếu Quang và Tào Uyên cuối cùng cũng nhìn rõ diện mạo thật của thứ này.

Đó là một người đàn ông có thân hình cực kỳ to lớn, trên cổ có một lỗ thủng lớn, đầu đã không còn, làn da lộ ra ngoài hiện màu xám trắng dưới ánh sáng mờ, một tay anh ta đeo sau lưng, kéo lê một thanh đao chém đầu có hình dáng kỳ lạ.

Con dao này dài khoảng ba mét, toàn thân màu đen, nặng nề vô cùng, bị người đàn ông không đầu kéo lê trên mặt đất, lưỡi dao cứng rắn kéo lê trên những viên gạch đá cẩm thạch trên mặt đất tạo thành những rãnh sâu.

Người đàn ông không đầu, đao chém đầu, thân hình to lớn trong bóng tối bao phủ, từ từ tiến lại gần hành lang, mang đến một cảm giác áp bức kỳ lạ.

“Cái quái gì vậy...” Lý Thiếu Quang có chút căng thẳng, không nhìn được mở miệng chửi thề: “Anh ta đi chậm quá, với tốc độ này, hoàn toàn có thể...”

Ngay khi giọng nói của anh ta vang vọng trong hành lang, người đàn ông không đầu kéo theo đao chém đầu đột nhiên giảm mạnh xuống đất, không còn tiến lên chậm chạp như trước nữa, thân hình lao ra với tốc độ mà mắt thường không thể bắt kịp!

Giống như một con cá mập ngửi thấy mùi máu tanh, sát khí bộc lộ!

Cùng với tiếng đá cẩm thạch vỡ vụn bắn tung tóe, bóng người của người đàn ông không đầu trong nháy mắt đã đến trước mặt Lý Thiếu Quang!

Đồng tử của Lý Thiếu Quang đột nhiên co lại.

Ngay sau đó, một luồng hàn quang chói mắt lóe lên trước mắt anh ta, đến khi Lý Thiếu Quang phản ứng lại thì bóng người của người đàn ông không đầu đã đi đến sau lưng anh ta...

Máu tươi phun ra từ eo anh ta!

Sau đó, anh ta chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, rồi không nhìn thấy gì nữa.

Nhìn thấy Lý Thiếu Quang chết ngay trước mắt mình, đồng tử của Tào Uyên co lại, đưa tay định nắm lấy chuôi dao trong lòng thì ngay lúc đó, Lâm Thất Dạ nắm lấy cổ tay anh ta, một tay đưa lên miệng, ra hiệu anh ta im lặng.

Thấy hành động của Lâm Thất Dạ, Tào Uyên hít một hơi thật sâu, từ từ đưa tay ra khỏi chuôi dao...

Chương 235 - Ta Học Trảm Thần

Người đàn ông không đầu sau khi chém Lý Thiệu Quang thì không tiếp tục tấn công Lâm Thất Dạ và Tào Uyên nữa, mà đứng yên tại chỗ, thân hình hơi nghiêng về phía hai người đang đứng, kéo theo đao chém đầu, như đang suy nghĩ.

Cùng lúc đó, một bóng tối cực độ từ trên người Lâm Thất Dạ lan tỏa ra, bao trùm cả Tào Uyên vào trong, trong bóng tối này, tiếng tim đập của hai người bị Lâm Thất Dạ cố ý ngăn cách, khiến nó không thể truyền ra ngoài bóng tối.

Có vẻ như đã xác nhận không có tiếng động nào phát ra xung quanh, người đàn ông không đầu quay người lại, kéo theo thanh đao chém đầu có hình dáng kỳ lạ, tiếp tục từ từ di chuyển về phía trước.

Nhìn bóng người đàn ông không đầu càng đi càng xa, Lâm Thất Dạ định thở phào nhẹ nhõm thì đột nhiên, không gian xung quanh lại trở nên hỗn loạn.

Môi trường xung quanh liên tục thay đổi, cho đến khi mọi thứ ổn định trở lại, hành lang trước mặt hai người đã biến thành một ký túc xá, còn bóng người đàn ông không đầu thì biến mất không thấy đâu.

Lâm Thất Dạ thu hồi Chí Âm Thần Khư, buông tay Tào Uyên ra.

Tào Uyên thấy nguy cơ đã được giải trừ, thở phào nhẹ nhõm...

“Lý Thiệu Quang...”

“Yên tâm đi, anh ta không chết.” Lâm Thất Dạ dường như biết Tào Uyên muốn nói gì, cười nói.

“Không chết?” Tào Uyên sững sốt: “Nhưng rõ ràng là anh ta đã bị người đó một đao...”

“Chỉ là trò đánh lừa thị giác thôi.” Lâm Thất Dạ lắc đầu: “Ngay khi con dao sắp chém vào Lý Thiếu Quang, năng lực tinh thần của tôi cảm nhận được có hai luồng khí tức đột nhiên xuất hiện, lập tức dịch chuyển Lý Thiếu Quang đi, đồng thời sao chép một cơ thể ‘Lý Thiếu Quang’ cực kỳ giống thật, bị chém làm đôi.

Nếu tôi đoán không nhầm thì đây đều là thủ đoạn của các giáo quan.”

Tào Uyên như nghĩ ra điều gì đó: “Ý anh là, những xác chết chúng ta thấy trong cãng tin trước đó, còn có xác chết của cô gái trên hành lang vừa rồi, đều là giả sao?”

“Đúng vậy, lúc đầu tôi cũng không nhận ra, nếu không phải vì sự hoán đổi vừa rồi, tôi cũng không nhận ra vấn đề này.”

Tào Uyên thở phào nhẹ nhõm, trong đầu lại hiện lên cảnh Lý Thiếu Quang bị chém ngang hông, mày lại hơi nhíu lại:

“Tốc độ của ‘sinh vật bí ẩn’ đó quá nhanh, lại ra đòn rất mạnh, nếu chiến đấu trực diện, chúng ta không phải là đối thủ.”

“Đúng vậy nhưng điểm yếu của nó cũng rất rõ ràng.”

“Âm thanh?” Sau cảnh tượng vừa rồi, Tào Uyên cũng nhận ra sự khác thường của ‘sinh vật bí ẩn’ này, dường như nó chỉ tấn công những vật thể phát ra âm thanh trong phạm vi của nó.

Lý do Lý Thiếu Quang bị chém ngang hông là vì anh ta đã nói một câu trước mặt nó.

“Đúng vậy nhưng có lẽ không thể gọi đó là điểm yếu, mà nên coi là... một loại cơ chế kích hoạt?” Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lúc, rồi tiếp tục nói: “Có lẽ, bản thân nó không nhanh nhưng nó có thể nhanh chóng bắt được nguồn âm thanh gần đó, rồi dùng khả năng của mình để di chuyển đến đó với tốc độ gần như dịch chuyển...”

Không, như vậy có vẻ không giải thích được, tại sao tốc độ ra đòn của nó lại nhanh như vậy.

Chẳng lẽ...”

Lâm Thất Dạ như nhận ra điều gì đó, ánh mắt dần trở nên nghiêm trọng.

“Chẳng lẽ sao?”

“Chỉ cần có âm thanh ở gần, tốc độ của nó sẽ được tăng lên? Hay nói cách khác, âm thanh xung quanh càng lớn, tốc độ của nó càng nhanh?” Lâm Thất Dạ cau mày nói: “Nếu đúng như vậy thì ‘sinh vật bí ẩn’ này quá nguy hiểm, chỉ cần thả nó vào một góc của thành phố hiện đại, nó sẽ có sức sát thương cực kỳ khủng khiếp.”

“Sát thủ hộp đêm, ma quỷ KTV?”

“... ý là như vậy.” Lâm Thất Dạ tiếp tục nói: “Nếu đúng như vậy thì điểm yếu của nó cũng rất rõ ràng, chỉ cần sử dụng một loại Cấm Vật nào đó, hoặc cố tình giảm tiếng động khi hành động, ngay cả cảnh giới ‘Trì’ cũng có thể giết chết nó.

Tóm lại, nếu phỏng đoán của tôi không sai thì đây là một ‘sinh vật bí ẩn’ vừa mạnh mẽ đến mức vô lý, vừa yếu ớt đến đáng thương...”

“Vậy tại sao chúng ta không giết nó luôn từ nãy giờ?”

“Vì giờ mới nghĩ ra khả năng này.”

“...”

Lâm Thất Dạ nhún vai: “Tôi lại không phải là Thần, trong thời gian ngắn như vậy, làm sao nghĩ ra được nhiều như vậy.”

“Vậy bây giờ chúng ta?”

“Tìm từ từ thôi, nếu suy luận của tôi đúng thì sinh vật bí ẩn đó không thể còn sở hữu sức mạnh về không gian nữa, tức là ở đây vẫn còn một sinh vật bí ẩn cảnh giới ‘Xuyên’ thứ hai.”

“Được.”

...

Bên ngoài tòa nhà số ba.

Bách Lý Phì Phì vội vã chạy đến cửa, thở hắt hắt, đưa tay gõ vào cửa kính.

“Ê? Có ai không~”

Anh ta đợi ở cửa một lúc lâu, vẫn không có động tĩnh gì, liền nghiêng răng, đưa tay đẩy cửa nhưng đẩy thế nào cũng không mở được.

Bách Lý Phì Phì lùi lại hai bước, lấy một viên phấn từ trong túi ra, hừ một tiếng.

“Chỉ có chút thủ đoạn nhỏ này, mà cũng muốn ngăn cản tiểu gia ta sao?”

Anh ta đưa tay cầm viên phấn, vẽ một vòng tròn không lớn không nhỏ trên cửa kính, khi bột phấn nổi lên đầu đuôi, cửa kính ở giữa đột nhiên rung lên, phần kính ở giữa vòng tròn đã biến mất không thấy.

Bách Lý Phì Phì chui qua vòng tròn, dễ dàng bước vào tòa nhà số ba.

“Molly! Tiểu gia ta đến cứu cô đây!” Bách Lý Phì Phì hùng hồn nói, vừa bước đi một bước, không gian xung quanh đã trở nên hỗn loạn.

Chương 236 - Ta Học Trảm Thần

Trong ánh mắt kinh ngạc của Bách Lý Phì Phì, cảnh vật xung quanh anh ta nhanh chóng thay đổi, cầu thang trước mắt biến mất, thay vào đó là một phòng chứa đồ bình thường.

“Cái quái gì thế này? Không gian mơ sao?” Bách Lý Phì Phì lâm bẫm, nhìn quanh một vòng, chọn một hướng rồi đi về phía trước.

Đi qua mấy phòng ký túc xá và mấy hành lang, Bách Lý Phì Phì hoàn toàn lạc lối trong mê cung không gian hỗn loạn này, lẽ ra diện tích của tòa nhà này không lớn nhưng cứ như thể đi mãi không đến đích.

Bách Lý Phì Phì gãi đầu, do dự một lúc, hít một hơi thật sâu, hét lớn:

“Molly!!

Thất Dạ!!!

Tào Uyên!!!

Các người ở đâu ~~~ “

Tiếng của Bách Lý Phì Phì vang vọng trong những căn phòng phức tạp, anh ta nghe thấy tiếng vọng của mình ngày càng nhỏ, bất lực thở dài...

Rẹt——rẹt——rẹt!!

Ngay lúc này, tiếng kéo lê mơ hồ truyền đến từ xa.

Bách Lý Phì Phì quay đầu nhìn về hướng phát ra tiếng động, khẽ ồ một tiếng, tiếng kéo lê ở xa ngày càng gần, còn có tiếng mở cửa đóng cửa...

“Không ổn rồi.”

Bách Lý Phì Phì lẩm bầm, do dự một lúc, lấy thanh kiếm [Nhất Hóa Tam Thiên] từ trong túi ra, nắm chặt trong tay, tiện tay đeo [Chân Thị Chi Nhân] lên sống mũi.

Tiếng kéo lê ngày càng gần, dường như chỉ còn cách anh ta một căn phòng, Bách Lý Phì Phì cảnh giác đứng đó, nhíu mày...

Ngay lúc này, hai bóng người đột nhiên xuyên qua bức tường bên kia, một người trong số đó đột ngột nắm lấy cổ tay Bách Lý Phì Phì.

Bách Lý Phì Phì định hét lên, một bàn tay nhanh chóng bịt miệng anh ta.

“Đừng nói, đi theo tôi!” Molly cảnh giác nhìn ra sau cánh cửa, hạ giọng nói.

Bách Lý Phì Phì thấy là Molly, mắt sáng lên, liên tục gật đầu.

Một nữ binh khác nắm tay Molly, Molly lại nắm tay Bách Lý Phì Phì, ba người lặng lẽ lùi về phía bức tường, chỉ thấy một lớp gợn sóng lan ra từ bức tường, ba người biến mất trong đó.

Đi qua bức tường đó, Bách Lý Phì Phì đến ban công của một phòng ký túc xá, anh ta định nói gì đó, Molly vẫn giữ chặt miệng anh ta, lắc đầu với anh ta.

Ret——ret——ret——!

Bên kia bức tường, tiếng bước chân nặng nề và tiếng kéo lê vật nặng ngày càng gần, nó dừng lại trước bức tường nơi ba

người ả núp, dường như đang cảm nhận điều gì đó.

Bách Lý Phì Phì dường như nhận ra điều gì đó, nín thở, đứng im tại chỗ, Molly và một nữ binh khác cũng vậy.

Một lúc sau, âm thanh lại vang lên, từ từ di chuyển về phía xa...

Cho đến khi xác nhận rằng nó đã đi xa, Molly mới từ từ buông tay khỏi miệng Bách Lý Phì Phì, Bách Lý Phì Phì chớp mắt, dường như có chút tiếc nuối, cũng có chút hồi hộp...

“Anh hét lớn như vậy, muốn chết sao?” Molly nhìn Bách Lý Phì Phì, nghĩ đến hành động ngu ngốc vừa rồi của anh ta khi hét lớn, hạ giọng mắng.

Bách Lý Phì Phì âm ỨC mở miệng: “Tôi nào biết không được phát ra tiếng... Nói đi, rốt cuộc đó là thứ gì?”

“Bí ả, bí ả của ‘Xuyên’ cảnh.” Biểu cảm của Molly dần trở nên nghiêm túc: “Chúng tôi gọi nó là [Liệp Âm Giả].”

“[Liệp Âm Giả]?”

“Người săn lùng nguồn âm thanh, sẽ tự động truy tìm nguồn phát ra âm thanh và âm thanh xung quanh càng lớn, nó càng mạnh.”

“Cô biết rõ như vậy sao?”

Molly liếc anh ta một cái, im lặng một lúc rồi từ từ mở miệng: “Những thông tin này đều là do mười mấy chị em hy sinh đổi lấy...”

Bách Lý Phì Phì sửng sốt.

“Chúng tôi không biết sinh vật bí ả này xuất hiện từ khi nào, lúc đó hầu hết chúng tôi vẫn đang chìm trong giấc ngủ, sau đó có người đầu tiên phát hiện ra sự tồn tại của nó, phát ra tiếng hét, ngay lập tức bị Liệp Âm Giả chặt ngang eo.

Nhưng tiếng hét đó cũng đánh thức những người khác, sau đó tất cả mọi người đều phát hiện ra sinh vật bí ẩn này, lúc đó chúng tôi chưa nắm rõ quy luật của nó, ồ ạt xông lên, cho đến khi liên tiếp có hơn mười chị em hy sinh, chúng tôi mới hiểu được cơ chế giết người của nó.

May mắn thay, có một cô gái tên là Trương Tiểu Tiểu, Cẩm Khư của cô ấy có thể dùng liên kết tinh thần để kết nối ý niệm của nhiều người, giao tiếp từ xa, vì vậy chúng tôi nhanh chóng im lặng, sử dụng ý niệm để giao tiếp.

Cũng vào lúc đó, chúng tôi phát hiện ra rằng âm thanh càng nhỏ, nó càng yếu, ngay khi chúng tôi chuẩn bị lợi dụng âm thanh để tìm cách giết chết nó, không gian xung quanh bắt đầu hỗn loạn, chúng tôi bị cưỡng chế tách ra.

Bách Lý Phì Phì sắc mặt có chút tái nhợt: “Cô nói... thực sự có hơn mười tân binh hy sinh sao? Nhưng, không phải nói rằng đây là một cuộc diễn tập sao?”

“Diễn tập?” Molly cười lạnh một tiếng: “Khi anh tận mắt chứng kiến sinh vật bí ẩn đó giết người, khi anh tận mắt nhìn thấy người đồng đội quen thuộc bị chặt ngang eo, anh vẫn cho rằng đây là một cuộc diễn tập sao?”

Diễn tập nào lại lấy mạng sống của hơn mười người?”

Trong mắt Molly bùng lên sát khí kinh người: “Tôi nhất định... phải tự tay giết chết sinh vật bí ẩn đó!”

Bách Lý Phì Phì im lặng một lúc: “Vậy bây giờ phải làm sao?”

“Đi theo tôi.” Tay Molly một lần nữa nắm lấy cổ tay Bách Lý Phì Phì, gạt đầu với nữ binh bên cạnh, nữ binh dẫn hai người liên tục đi qua hơn mười bức tường, cuối cùng đến phòng nước nóng.

Đây hẳn là căn phòng lớn nhất trong toàn bộ tòa nhà ba tầng, ban đầu ở phía bên phải tầng một, là nơi cung cấp nước nóng cho tân binh, diện tích tương đương với ba căn phòng ghép lại với nhau.

Chương 237 - Ta Học Trảm Thần

Bây giờ trong không gian rộng lớn này, trên mặt đất đã có hàng chục nữ binh ngồi, họ chia thành ba nhóm ngồi cùng nhau, mỗi nhóm vài người cầm một tấm bảng vẽ, dường như đang ghi chép điều gì đó, tất cả đều giữ im lặng, động tác nhẹ nhàng, dường như chỉ cần ánh mắt là có thể giao tiếp với nhau.

Bách Lý Phì Phì nhìn thấy một cảnh tượng kỳ lạ như vậy, ngây người tại chỗ.

Molly ra hiệu cho một trong những cô gái, ngay sau đó đầu ngón tay của cô gái đó phát ra một tia sáng yếu ớt, tiếp theo là những âm thanh hỗn tạp vang lên trong đầu Bách Lý Phì Phì, giống như trực tiếp đeo tai nghe vào não, âm thanh rõ ràng vô cùng.

“Không đúng không đúng, chị Molly vừa trinh sát đã nói rồi, bên cạnh phòng 46 không phải là phòng ngủ, mà là một hành lang bị xoay 90 độ.”

“Chị Linh, bản đồ phân bố phòng của khu năm sắp vẽ xong rồi, chị xem có thể ghép với khu bốn được không.”

“Cho tôi xem bản đồ tổng thể mười phút trước, tôi hình như hiểu ra điều gì rồi...”

“Đúng! Đây chính là một vòng xoay 90 độ! Mặt cắt ban đầu ở đó đã bị xoay 270 độ, cho nên mới bị đảo ngược...”

“...”

Rõ ràng là tất cả mọi người có mặt ở đây đều không phát ra âm thanh nhưng Bách Lý Phì Phì lại nghe thấy rõ ràng cuộc thảo luận của họ, cảm giác này thật kỳ diệu.

“Đây chính là liên kết tinh thần của Trương Tiểu Tiểu, có thể trực tiếp giao tiếp bằng ý niệm nhưng phạm vi của Cẩm Khư không lớn, chỉ có thể bao phủ hai căn phòng xung quanh.” Giọng nói của Molly vang lên trong đầu Bách Lý Phì Phì.

“Họ đang làm gì vậy?”

“Vẽ bản đồ phân bố không gian thời gian thực của tòa nhà ba tầng.” Ánh mắt Molly dừng lại trên những người đang bận rộn: “Sinh vật bí ẩn điều khiển không gian và Liệp Âm Giả đã liên thủ, trước đó chúng tôi đã nhiều lần cố gắng giết Liệp Âm Giả nhưng mỗi lần sắp thành công thì không gian đều bị xáo trộn trực tiếp, vì vậy chúng tôi cố gắng tìm ra quy luật giữa mỗi lần không gian hỗn loạn...”

Cẩm Khư của Tiểu Linh có thể đi xuyên qua địa hình, vì vậy tôi và cô ấy giống như trinh sát, đi khắp các phòng, sau đó quay lại báo cáo số thứ tự của từng phòng cho họ, họ chịu trách nhiệm vẽ, thu thập, tổng hợp.”

Bách Lý Phì Phì mở to mắt: “Mạnh mẽ như vậy sao? Các cô nghĩ ra được như thế nào?”

“Mỗi người có sở trường riêng, trong số những nữ binh của chúng tôi, cũng có những trí tuệ như Lâm Thất Dạ.” Ánh mắt Molly hướng về cô gái đang ngồi giữa đám đông, trầm ngâm nhìn những bản thiết kế trước mặt, trong mắt hiện lên một tia tự hào,

“Nhờ A Tử chỉ huy chúng tôi suốt, cô ấy là người đầu tiên phát hiện ra cơ chế giết người của Liệp Âm Giả, đây cũng là

nơi cô ấy tìm thấy, tìm ra quy luật thay đổi không gian cũng là do cô ấy đề xuất.

Chỉ là, Lâm Thất Dạ vừa giỏi suy luận lại vừa giỏi chiến đấu nhưng A Tử thì không, cô ấy chỉ thích hợp làm một trí tuệ thuần túy.”

“Vậy các cô tìm thấy chưa?” Bách Lý Phì Phì tò mò hỏi.

“A Tử nói, sắp rồi.”

Trong đám đông, A Tử ngồi giữa những bản thiết kế dày đặc, tay cầm hai bản thiết kế phân bố ở hai thời điểm khác nhau so sánh với nhau, ánh sáng trong mắt cô ấy càng lúc càng sáng. DOC FULL.VN - K h o t r u y ệ n d i c h m i ễ n p h í

Đột nhiên, cô ấy như nghĩ ra điều gì, đột ngột ngồi bật dậy.

“Tôi biết rồi.” A Tử nắm chặt bản thiết kế trong tay, mắt đầy vẻ phấn khích: “Tôi biết quy luật mỗi lần không gian hỗn loạn rồi!”

Rắc rắc rắc——

Âm thanh quen thuộc vang lên, Lâm Thất Dạ và Tào Uyên đồng thời dừng bước, sáu căn phòng ở trên, dưới, trái, phải, trước, sau nhanh chóng thay đổi, cuối cùng dừng lại ở một nút nào đó.

Lại một lần không gian hỗn loạn, môi trường xung quanh lại một lần nữa thay đổi.

Lâm Thất Dạ vẫn luôn nhắm mắt cảm nhận xung quanh, từ từ mở mắt ra.

“Ngang 19, 27, 33, 20, 17... Dọc 04, 09, 37, 18, 23...” Lâm Thất Dạ ngồi trên mặt đất, cau mày, không ngừng lẩm bẩm trong miệng.

Ngón tay anh khẽ lướt trên gạch men, dường như đang tính toán điều gì đó, hoặc đang vẽ gì đó.

Còn Tào Uyên ở bên cạnh, chỉ có thể ôm đao ngồi trên ghế, nhìn Lâm Thất Dạ ở đó lẩm bẩm, có cảm giác “Mình là một thằng ngốc.”

Lâm Thất Dạ lẩm bẩm được khoảng hơn hai phút, thở dài một hơi, từ từ đứng dậy.

“Thế nào?” Tào Uyên không nhịn được hỏi.

“Sức mạnh tinh thần của tôi chỉ có thể bao phủ phạm vi xung quanh trăm mét, khi không gian hỗn loạn, tôi không thể theo dõi được hết những thay đổi, tuy nhiên, tôi thực sự đã phát hiện ra một số manh mối...”

Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lúc, hai tay vẽ vờ gì đó trong không trung: “Không gian hỗn loạn có vẻ phức tạp nhưng thực ra chỉ có hai loại thay đổi cơ bản nhất, xoay mặt cắt ngang và xoay mặt cắt dọc, mỗi lần xoay góc nhất định là bội số nguyên của góc vuông và không xác định được bắt đầu xoay từ mặt cắt nào, mặc dù mỗi lần chỉ có thể xoay một mặt cắt nhưng tốc độ xoay cực nhanh, vì vậy tạo ra ảo giác không gian hỗn loạn...”

Tào Uyên nghe mà đầu óc choáng váng: “Vậy thì sao? Anh đã dự đoán được quy luật thay đổi không gian chưa?”

“... Chưa, thông tin tôi nắm được còn quá ít và số lần quan sát cũng chưa đủ nhiều.” Lâm Thất Dạ lắc đầu, trầm ngâm một lúc, có chút không chắc chắn nói:

“Nhưng tôi luôn cảm thấy, kiểu thay đổi này có chút quen thuộc...”

Chương 238 - Ta Học Trảm Thần

Ngay khi Lâm Thất Dạ đang suy nghĩ, tiếng kéo lê quen thuộc lại một lần nữa truyền đến từ xa, sắc mặt của hai người đông cứng lại, nhìn nhau, lặng lẽ đặt tay lên chuôi đao.

Lâm Thất Dạ đã nói từ trước, chỉ cần nắm được cơ chế giết người bí ẩn này, với sức chiến đấu của họ, việc tiêu diệt con quái vật bí ẩn này không khó.

Họ lang thang trong không gian hỗn loạn này, chính là để nắm bắt quy luật thay đổi, nếu có thể chạm trán lại con quái vật bí ẩn đó, trực tiếp tiêu diệt nó cũng không tệ.

Một bóng tối cực độ lan tỏa ra từ trung tâm là Lâm Thất Dạ, bình giữ nhiệt, cốc trà, giá treo quần áo, v.v. được đặt trong phòng ngủ dần dần bay lên, lơ lửng xung quanh anh.

Lâm Thất Dạ liếc nhìn Tào Uyên, anh ta lập tức hiểu ý, chậm rãi tiến về phía cánh cửa phòng phía sau.

Không gian phòng ngủ quá hẹp, nếu chiến đấu với người đàn ông không đầu ở đây, không gian né tránh sẽ quá nhỏ, rất bất lợi cho họ, họ phải đổi địa điểm.

Kết——

Lâm Thất Dạ đã đẩy cửa rất nhẹ rồi nhưng cánh cửa này dường như vốn đã có vấn đề, phát ra một tiếng động nhẹ, nếu bình thường thì không sao nhưng trong hoàn cảnh này, âm thanh này lại vô cùng đột ngột.

Lâm Thất Dạ đồng tử co lại, không chút do dự nhanh chóng lùi về phía sau, Tào Uyên cũng vậy.

Ngay sau đó, một bóng đen khổng lồ vụt qua hai căn phòng, ánh đao của đao trăm thủ lóe lên, cánh cửa phát ra tiếng động ban nãy lập tức bị chém thành hai nửa!

Trong Chí Âm Thần Khư, giọng nói của Lâm Thất Dạ như ma quỷ không có chút động tĩnh nào, còn Tào Uyên để tránh tiếng bước chân, đã sớm cởi giày, đi chân trần đến tận bây giờ, lúc này rơi xuống đất cũng gần như không có tiếng động.

Bây giờ, nơi Lâm Thất Dạ và những người khác đang ở là một hành lang dài, mặc dù trông không giống tầng một nhưng ít nhất không gian cũng lớn hơn phòng ngủ nhiều.

Người đàn ông không đầu sau khi chém đứt cánh cửa, đứng tại chỗ một lúc, kéo theo đao trăm thủ sau lưng, chậm rãi tiến về phía trước...

Nó không phát hiện ra sự tồn tại của hai người.

Lâm Thất Dạ liếc nhìn Tào Uyên, anh ta gật đầu, dựa vào bên trái bức tường, điều chỉnh nhịp tim bằng hơi thở, giảm âm thanh xuống mức nhỏ nhất.

Còn Lâm Thất Dạ thì dựa vào phía bên kia, giống như một bóng ma trong bóng tối, không có chút khí tức nào.

Tạch——tạch——tạch——

Thân hình vạm vỡ của người đàn ông không đầu gần như chiếm trọn cả hành lang, nó kéo theo đao trăm thủ sau lưng, từng bước tiến về phía trước, may là Lâm Thất Dạ và Tào Uyên đều không béo, dựa vào hai bên hành lang, có thể tránh đường của nó một cách hoàn hảo.

Nếu đổi thành một người béo nào đó ở đây, có lẽ người đàn ông không đầu sẽ trực tiếp đâm vào bụng anh ta, rồi nghi ngờ

chém một nhát...

Người đàn ông không đầu chậm rãi tiến về phía trước, ngay khi hắn và Lâm Thất Dạ lướt qua nhau, trong mắt Lâm Thất Dạ lóe lên tia sáng, tay đặt trên chuôi đao đột nhiên dùng sức!

Xoảng——!!

Hai thanh đao trong nháy mắt xuất sao!

Cùng lúc đó, Tào Uyên ở phía bên kia đột nhiên nắm chặt chuôi đao trong lòng, ngọn lửa sát khí đen kịt phun ra từ vỏ đao, theo thân đao xuất ra, trong nháy mắt chém ra!

Ba thanh đao, một thanh chém vào tay cầm đao của người đàn ông không đầu, hai thanh chém vào ngực hắn!

Ngay khi tiếng động nhẹ của thân đao xuất ra, người đàn ông không đầu như sống lại, vung đao trăm thủ trong tay với tốc độ cực nhanh!

Đoàng——!!

Tiếng va chạm mạnh mẽ vang lên, đao trăm thủ và đao hắc viêm của Tào Uyên va chạm vào nhau, vốn dĩ sức mạnh của Tào Uyên điên cuồng lớn hơn người đàn ông không đầu hiện tại nhưng ngay khi tiếng va chạm vang lên, sức mạnh của người đàn ông không đầu lại tăng lên gấp bội, thậm chí một đao chém Tào Uyên điên cuồng cùng đao của anh ta vào bức tường bên cạnh!

Ầm——!

Thân hình của Tào Uyên điên cuồng bị đập xuyên qua một bức tường, đâm vào phòng ngủ, khói bụi bốc lên.

Ngay trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch này, hai thanh đao của Lâm Thất Dạ đã đâm vào ngực người đàn ông không đầu!

Lưỡi dao thẳng đâm vào cơ bắp rắn chắc, ngay khi sắp đâm vào tim, cũng chính là lúc tiếng động lớn của Tào Uyên điên cuồng đập vỡ bức tường vang lên, thân hình của người đàn ông không đầu đột nhiên cứng lại gấp bội, cơ bắp như đá tảng kẹp chặt lấy dao của Lâm Thất Dạ, không để chúng tiến vào chút nào!

Đồng tử của Lâm Thất Dạ đột nhiên co lại!

Theo kế hoạch ban đầu, cuộc tấn công lén lút của hai người chắc chắn có thể giết chết, thậm chí là làm trọng thương người đàn ông không đầu nhưng hắn không ngờ rằng người đàn ông không đầu này tuy không có não nhưng trí tuệ lại không thấp, biết cách tự tạo ra tiếng động trong môi trường không có tiếng động, từ đó tăng cường mọi thuộc tính của mình!

Nếu không có tiếng động lớn vừa rồi của Tào Uyên đập xuyên qua bức tường thì bây giờ người đàn ông không đầu đã là một cái xác rồi.

Đây chính là sự bí ẩn của cảnh giới “Xuyên” sao?

Ngay cả khi đã hiểu rõ cơ chế của nó nhưng muốn giết chết thành công, vẫn vô cùng khó khăn!

Lâm Thất Dạ dứt khoát buông tay khỏi chuôi dao, mặc cho hai thanh dao thẳng cắm vào ngực nó, thân hình như chiếc lá khô trong gió nhanh chóng bay về phía sau, cùng lúc đó, nhát dao thứ hai của người đàn ông không đầu như tia chớp vung ra!

Chương 239 - Ta Học Trảm Thần

Lưỡi đao trảm thủ sượt qua trán Lâm Thất Dạ!

Nếu không phải phản ứng và động tác của Lâm Thất Dạ cực kỳ nhanh nhẹn thì nhát đao này của người đàn ông không đầu đủ để giết chết hắn.

Lâm Thất Dạ giơ ngón tay lên, khẽ ngoắc, hai thanh đao thẳng cắm vào ngực người đàn ông không đầu liền rung lên dữ dội, bay ngược ra ngoài, mặc dù lưỡi đao đã để lại vết thương ghê rợn trên người nó nhưng vẫn không có chút máu nào bắn ra, như thể nó vốn không tồn tại thứ gọi là máu.

Hai thanh đao thẳng bay về tay Lâm Thất Dạ, hắn nhẹ nhàng đáp xuống đất, không phát ra tiếng động nào.

Àm——!

Cùng lúc đó, ngọn lửa sát khí đen trên người Tào Uyên điên cuồng bị đập sang một căn phòng khác bùng lên, cả người như một mũi tên bắn ra, cười gằn vung đao về phía người đàn ông không đầu.

Khi Tào Uyên điên cuồng tạo ra nguồn âm thanh lớn hơn, người đàn ông không đầu lập tức từ bỏ việc truy tìm Lâm Thất Dạ, quay sang vung đao về phía Tào Uyên, thanh đao trảm thủ khổng lồ và đao hắc viêm một lần nữa va chạm!

Tào Uyên điên cuồng một lần nữa bị đánh bay ra ngoài, đập vỡ một bức tường khác!

“Khà khà khà...” Tào Uyên điên cuồng như một con thú không biết mệt mỏi, bị đánh bay lần này đến lần khác nhưng vẫn luôn cười gằn và vung đao ra!

Người đàn ông không đầu thực sự có thể giết chết những tân binh khác chỉ bằng một nhát đao nhưng khi đối mặt với [Hắc Vương Trảm Diệt] rõ ràng là siêu nguy hiểm, trong một thời gian ngắn, hắn ta thậm chí không thể làm gì được anh ta, không, phải nói rằng nếu không chủ động tạo ra động tĩnh lớn thì hắn ta chỉ bị Tào Uyên điên cuồng đè xuống đất cọ xát.

Nhưng đáng tiếc, mỗi lần hai người giao chiến, mỗi lần đánh bay Tào Uyên, tiếng động lớn phát ra đều sẽ làm tăng sức chiến đấu của người đàn ông không đầu trong thời gian ngắn, ngược lại sẽ đánh Tào Uyên điên cuồng toi bời, chỉ là muốn lấy mạng hắn ta thì vẫn cần một thời gian nữa, dù sao thì ở trạng thái này, sức sống của Tào Uyên còn biến thái hơn cả gián.

Lâm Thất Dạ như một bóng ma đứng bên cạnh, lặng lẽ nhìn Tào Uyên điên cuồng bị người đàn ông không đầu đè xuống đất đánh toi bời, trong lòng thở dài bất lực. Viptruyenfull.net - Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Chỉ cần Tào Uyên lúc này còn chút lý trí, ngừng cười ngốc nghếch, rồi nhẹ nhàng hành động thì người đàn ông không đầu đã sớm bị anh ta giết chết, đáng tiếc...

Hắn đột nhiên cảm thấy, để Tào Uyên ra tay lúc đó là một sai lầm lớn.

“Khà khà khà...”

Hai người không biết đã đập vỡ bao nhiêu căn phòng, Tào Uyên điên cuồng một lần nữa bò dậy từ đồng đồ nát, lão đảo

nắm chặt thanh đao trong tay, cười gằn vung đao chém về phía người đàn ông không đầu!

Còn Lâm Thất Dạ thì lặng lẽ đi theo bên cạnh hai người, cố gắng tìm kiếm cơ hội thích hợp ra tay, giết chết người đàn ông không đầu nhưng lại không dám đến quá gần, nếu không sẽ bị Tào Uyên không phân biệt địch ta cuốn vào cuộc chiến.

Ngay lúc này, những căn phòng xung quanh đột ngột chuyển động trở lại!

“Lại bắt đầu thay đổi rồi!” Lâm Thất Dạ giật mình, nhanh chóng chạy về phía căn phòng mà hai người đang hỗn chiến.

Ngay khi hắn sắp bước vào, căn phòng trước mắt đột nhiên biến mất, thay vào đó là một loạt các căn phòng khác nhau thay đổi liên tục.

Đến khi môi trường xung quanh ổn định trở lại, trong phạm vi cảm nhận của năng lực tinh thần Lâm Thất Dạ, hắn đã hoàn toàn không thể bắt được dấu vết của hai người.

“Con quái vật bí ẩn thứ hai ẩn núp trong tòa nhà, không muốn để tôi can thiệp vào cuộc chiến của chúng...” Lâm Thất Dạ nhanh chóng hiểu ra nguyên nhân của sự hỗn loạn này, cau mày.

Không còn hắn rình rập bên cạnh, tỷ lệ Tào Uyên điên cuồng đánh bại người đàn ông không đầu ngay lập tức trở nên mong manh, năng lực tinh thần của Tào Uyên không đủ để duy trì trạng thái điên cuồng quá lâu, trong khi người đàn ông không đầu lại có thể liên tục lợi dụng âm thanh chiến đấu để tăng cường bản thân, nếu tiếp tục tiêu hao như vậy, Tào Uyên chắc chắn sẽ rơi vào thế yếu.

Xem ra, con quái vật bí ẩn thứ hai ẩn núp trong bóng tối cũng không hề kém thông minh...

Lâm Thất Dạ chỉ do dự trong chốc lát, rồi sải bước, nhanh chóng di chuyển giữa các căn phòng khác, năng lực tinh thần bao phủ mọi căn phòng xung quanh, cố gắng tìm lại hai người đang hỗn chiến.

Vì người đàn ông không đầu đã bị Tào Uyên khống chế, hắn không cần phải nhẹ nhàng nữa, dứt khoát tăng tốc, chạy hết sức, nếu không phải hắn không có khả năng phá hủy diện rộng thì bây giờ đã bắt đầu phá tòa nhà rồi.

Bóng dáng Lâm Thất Dạ lướt qua từng căn phòng, đột nhiên, hắn dừng bước!DOC FULL. VN - K h o t r u y ệ n d i c h m i ễ n p h í

Trong nhận thức tinh thần của hắn, ngoài những căn phòng dường như vô tận, còn xuất hiện một số thứ khác biệt...

Hắn quay đầu, nhìn về phía bức tường bên phải của mình, ánh mắt như thể có thể xuyên qua nó, nhìn thấy hai căn phòng bên ngoài, cái hốc hình cầu kỳ lạ đó.

Đúng vậy, ở bên ngoài hai căn phòng, không còn là những căn phòng khác nữa, mà là một cái hốc hình cầu giống như “Hạt nhân”, được bao bọc bởi những căn phòng chồng chất ở giữa!

Trong cái hốc này, một khối Rubik ba tầng màu bạc lơ lửng tĩnh lặng, phát ra ánh sáng kỳ lạ.

Đôi mắt Lâm Thất Dạ hơi nheo lại.

Một khối Rubik lơ lửng xuất hiện ở trung tâm không gian hỗn loạn này, nhìn thế nào cũng không bình thường, vì vậy, nếu hắn đoán không nhầm thì đó chính là...

Chương 240 - Ta Học Trảm Thần

Con quái vật bí ẩn thứ hai “Xuyên” ẩn núp trong ba tòa nhà này.

Tuy nhiên, hình dạng bên ngoài của con quái vật bí ẩn này là điều mà Lâm Thất Dạ không bao giờ ngờ tới, cho đến nay, tất cả những con quái vật bí ẩn mà hắn từng tiếp xúc đều là sinh vật, chưa từng xuất hiện hình dạng vật thể, hơn nữa tạo hình còn thuộc về thời hiện đại.

Có phải là một Cẩm Vật nào đó, chứ không phải “Quái vật bí ẩn” không?

Ý nghĩ này vừa nảy ra trong đầu Lâm Thất Dạ thì hắn đã phủ nhận, năng lực tinh thần của hắn có thể cảm nhận rõ ràng rằng bên trong khối Rubik này có sự dao động của sự sống và nếu nó thực sự là một Cẩm Vật thì làm sao có thể sở hữu trí thông minh cao như vậy?

“Khối Rubik... thì ra là vậy.” Lâm Thất Dạ dường như đã hiểu ra điều gì đó, đôi mắt dần sáng lên.

Hắn đã hiểu ra quy luật hỗn loạn của ba tòa nhà.

...

“Khối Rubik?”

Bách Lý Phì Phì nghe thấy ý niệm truyền âm của a Tử, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

“Đúng vậy, quy luật hỗn loạn của tất cả các căn phòng trong tòa nhà này đều dựa trên ‘Khối Rubik’.” a Tử chắc chắn

nói: “Nếu coi mỗi căn phòng là một ô vuông nhỏ trên khối Rubik thì cả ba tòa nhà thực ra là một khối Rubik N tầng có hình dạng không đều, cụ thể là bao nhiêu tầng thì mỗi lần đều thay đổi, có lẽ là dựa trên sự thay đổi của ý chí bí ẩn đó.

Mỗi lần không gian hỗn loạn, thực ra đều có thể coi là một khối Rubik N tầng bị xáo trộn nhanh chóng, vị trí của các ô vuông nhỏ trong đó cũng sẽ thay đổi với tốc độ cao, vì vậy mới tạo ra ảo giác ‘không thể tìm ra dấu vết’ nhưng thực ra, chỉ cần nắm được hướng và góc xoay của khối Rubik mỗi lần thì có thể dự đoán được nó.

Nói cách khác, toàn bộ không gian này của chúng ta đã trở thành ‘Khối Rubik’, còn con quái vật bí ẩn kia chính là ‘người’ chơi ‘Khối Rubik’.

Tôi đã tổng hợp và sắp xếp sơ đồ của ba mươi hai lần hỗn loạn trước đó, tóm tắt được quy luật xáo trộn khối Rubik của nó mỗi lần, tức là, bắt đầu từ lần tiếp theo, tôi có thể dự đoán được quỹ đạo thay đổi.”

Nghe a Tử nói vậy, những người trong phòng đều phấn khích, họ đã vất vả phân tích và vẽ ở đây lâu như vậy, chính là chờ câu nói này của a Tử!

“Không chỉ vậy.” Giọng nói của a Tử lại vang lên: “Tôi đã biết được nơi ẩn náu của con quái vật bí ẩn đó...”

“Vì vậy, bây giờ chúng ta cần phải đưa ra một lựa chọn.” a Tử từ từ đứng dậy, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

“Là đi giết con quái vật bí ẩn trong không gian hỗn loạn trước, hay là... đi giết [Liệp Âm Giả]!”

Số lượng nữ binh ở đây hiện tại không nhiều, hơn nữa có một số người như a Tử, căn bản không giỏi chiến đấu nên chia quân làm hai đường là không thể, họ chỉ có thể tiêu diệt từng con một.

Như vậy thì thứ tự trở nên vô cùng quan trọng.

“Tất nhiên là giết [Liệp Âm Giả] trước!” Một giọng nói tức giận vang lên.

“Đúng vậy! Nó đã giết em gái Tiểu Nhã của chúng ta! Tôi phải báo thù cho cô ấy!!”

“Giết [Liệp Âm Giả]!! Nó đã giết rất nhiều chị em của chúng ta! Nó phải chết!”

“Đúng! Giết nó!!”

“... ..”

Tiếng của các nữ binh liên tiếp vang lên, ý kiến vô cùng thống nhất, ý chí chiến đấu hùng hực tràn ngập trong đôi mắt của mỗi người, tuy trông họ yếu đuối và nhỏ bé nhưng lòng nhiệt huyết trong tim không hề thua kém bất kỳ ai!

Họ cũng là người canh gác!

“Được.” a Tử gật đầu, cúi xuống nhìn bản vẽ mới vẽ trong tay, nhanh chóng cầm bút tính toán: “Tôi sẽ mô phỏng trước hai lần hỗn loạn tiếp theo, để ngăn con quái vật bí ẩn thứ hai thao túng không gian khiến [Liệp Âm Giả] trốn thoát...”

Đợi đến khi lần hỗn loạn tiếp theo bắt đầu, chính là cơ hội chúng ta sẵn lòng [Liệp Âm Giả]!”

...

Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lúc, không vội vàng đi qua hai căn phòng đó để giết [Khối Rubik] trong khoảng không, mà ngồi xuống tại chỗ, dùng một vệt bóng tối trên đầu ngón tay vẽ lên bức tường trắng.

Mặc dù khoảng cách giữa hắn và [Khối Rubik] có vẻ rất gần nhưng thực ra giữa chúng không có lối đi thẳng, mà là bốn bức tường liên tiếp, trí thông minh của [Khối Rubik] cao hơn

hắn tưởng tượng, nó lợi dụng việc xoay phòng để thành công phong tỏa tất cả các mặt bên gần hắn bằng tường.

Nói cách khác, muốn đến được khoảng không, phải phá liên tiếp bốn bức tường này, mặc dù điều này không khó đối với Lâm Thất Dạ nhưng vấn đề là trong thời gian hắn phá tường, [Khối Rubik] chắc chắn sẽ nhận ra ý định của hắn, phát hiện ra vị trí của mình bị lộ, lại tiếp tục làm hỗn loạn không gian.

Đến lúc đó, Lâm Thất Dạ không biết sẽ bị chuyển đến xó xỉnh nào.

“Giá mà có Cẩm Khư có thể xuyên tường thì tốt biết mấy.” Lâm Thất Dạ thở dài.

Bây giờ, hắn chỉ có thể dựa vào trí thông minh của mình, nghĩ ra một cách có thể phá vỡ sự phong tỏa, đến được khoảng không...

Lúc này, hắn cuối cùng cũng hiểu được ý định bí ẩn của giáo quan khi thiết lập những thứ này.

Con nhện kỳ lạ bên ngoài ba tòa nhà, là để thử thách “Võ lực” và “Tinh thần”;

Người đàn ông không đầu cầm đao chém người, là để thử thách “Quan sát” và “Tâm tính”;

Còn [Khối Rubik] trước mắt này, thử thách chính là “Trí tuệ.”

Con nhện đi lang thang trong khuôn viên trường, về mặt lý thuyết, chỉ cần sức chiến đấu đủ mạnh là có thể giết chết nó. Nhưng tình hình ở ba tòa nhà thì khác, muốn giết người đàn ông không đầu, phải vượt qua nỗi sợ bị chặt ngang eo, đồng thời phải quan sát từ sự hy sinh để tìm ra cơ chế giết người của nó...

Chương 241 - Ta Học Trảm Thần

Còn muốn giết [Khối Rubik] thì phải hiểu rõ quy luật vận hành của cả ba tòa nhà!

Nói một cách nào đó, độ khó của việc giết [Khối Rubik] mới là cao nhất.

Một lúc lâu sau, khi gần như toàn bộ bức tường đều được Lâm Thất Dạ viết đầy, hẳn cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, lùi lại hai bước, trong mắt hiện lên màu vàng nhạt.

Thành bại, ở ngay một lần này!

Hắn hơi khom người, Chí Âm Thần Khư cực nhanh lan tỏa, cho đến khi hoàn toàn bao phủ phạm vi 30 mét xung quanh, hẳn không dám trực tiếp mở rộng Thần Khư đến 50 mét, vì nếu làm như vậy, chắc chắn sẽ bao trùm cả [Khối Rubik] vào trong, ngược lại sẽ đánh rã động cơ.

30 mét, vừa đủ để bao phủ bốn bức tường trước mặt, mục đích của hắn chỉ là muốn tiến vào khoảng không đó trong thời gian ngắn nhất!

Chỉ cần tiến vào khoảng không đó, [Khối Rubik] sẽ không thể dịch chuyển nó đi bằng cách làm sai lệch không gian!

Lâm Thất Dạ hít một hơi thật sâu, toàn thân như mũi tên bắn ra!

Cùng lúc đó, ánh mắt hắn hơi nheo lại, bốn bức tường trong phạm vi Chí Âm Thần Khư đồng thời nứt ra một vết

rách dữ tợn, giống như có một bàn tay vô hình đang xé toạc chúng ra vậy.

Ngay sau đó, thân hình Lâm Thất Dạ đã lao đảo đến trước bức tường đầu tiên!

Hai con dao được rút ra khỏi vỏ!

Hai con dao thẳng dễ dàng chém đứt bức tường đầu tiên bị vết nứt bao phủ, bước chân của Lâm Thất Dạ không hề dừng lại, lao thẳng về phía bức tường thứ hai!

Chém! Chém!

Hai nhát chém liên tiếp, bức tường thứ hai, thứ ba nổ tung, quá trình này có vẻ chậm nhưng trên thực tế, từ khi Lâm Thất Dạ ra tay đến giờ chỉ mới một giây!

Ngay khi Lâm Thất Dạ sắp chạm vào bức tường cuối cùng, [Khối Rubik] cuối cùng cũng phản ứng lại, khối lập phương bạc ba tầng ngay lập tức biến thành hình dạng bất thường hơn bốn mươi tầng, sau đó nhanh chóng xoay tròn!

Đôi mắt của Lâm Thất Dạ đột nhiên co lại, không chém bức tường cuối cùng, mà đập mạnh vào tủ bên cạnh, toàn thân nhanh chóng lùi về hướng ban đầu!

Khi hấn vừa lui về căn phòng trước, môi trường xung quanh thay đổi cực nhanh, căn phòng gần nhất với khoảng không ban đầu đã bị xoay đến góc xa nhất! Docfull.vn- Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Còn căn phòng mà Lâm Thất Dạ đang ở, sau một hồi xoay vòng, cũng dần dừng lại...

Khóe miệng Lâm Thất Dạ nở một nụ cười.

Hấn nghiêng đầu nhìn bức tường bên tay phải, chậm rãi bước tới, hai con dao thẳng liên tục chém, phá vỡ bức tường này thành một lỗ lớn!

Phía sau bức tường là một khoảng không hình cầu bán kính hơn ba mét.

Giữa khoảng không, một khối lập phương bạc lơ lửng tĩnh lặng, ánh sáng bao quanh nó có vẻ mờ hơn so với lúc này.

“Quả nhiên, người không thể làm sai lệch không gian hai lần liên tiếp...” Lâm Thất Dạ nhìn khối lập phương bạc trước mặt, bình tĩnh nói.

Ngay từ đầu, hắn đã không định phá vỡ bốn bức tường cùng một lúc để tiến vào khoảng không, như vậy rủi ro chạy đua với thời gian là quá lớn, vì vậy hắn trực tiếp đặt cược tất cả vào lần sai lệch không gian thứ hai!

Thông qua quỹ đạo xoay của khối lập phương đã nắm được trước đó, hắn tính toán trước căn phòng gần với khối lập phương nhất sau khi làm sai lệch lần tiếp theo, tức là căn phòng cuối cùng.

Lâm Thất Dạ bày ra tư thế như chẻ tre, chính là để hù dọa khối lập phương có chỉ số thông minh cao này, buộc nó phải làm sai lệch không gian lần thứ hai, như vậy trong thời gian ngắn, nó sẽ không thể làm sai lệch không gian một lần nữa, mà lúc này, Lâm Thất Dạ đã đến trước mặt nó.

Nếu dùng cách nói của cờ vua thì đó chính là...

“Tướng rồi.” Lâm Thất Dạ lẩm bẩm, tay cầm hai con dao thẳng, nhảy về phía khoảng không trước mặt!

...

Cùng lúc đó, phòng tắm nước nóng.

Không gian một lần nữa bị làm sai lệch, bố cục các phòng xung quanh thay đổi nhanh chóng, tất cả các cô gái đều sáng mắt lên, đột ngột đứng dậy khỏi mặt đất.

“Đến lúc rồi...” Molly từ từ nắm chặt hai nắm đấm, không khí xung quanh nắm đấm như bị rung động đến mức méo mó.
DOC FULL - K h o t r u y ệ n d i c h m i ễ n p h í

Trong mắt họ bùng cháy ý chí chiến đấu hùng hục!

“Hành động sẵn lòng [Liệp Âm Giả], bắt đầu!”

Trong căn phòng hỗn loạn, ba nhóm nữ binh chia thành ba hướng, nhanh chóng tìm kiếm theo một con đường nào đó.

Bách Lý Phì Phì đi theo nhóm của Molly, sau khi liên tiếp đi qua vài phòng ký túc xá, cô hạ giọng hỏi một cách nghi ngờ:

“Tại sao phải chia đường? Không phải đi sẵn lòng [Liệp Âm Giả] sao? Vốn dĩ số người đã không nhiều, lúc này chia người ra như vậy có phải không tốt lắm không?”

Molly khó chịu nói: “Mấy chục người đi cùng nhau, là sợ phát ra tiếng động không đủ lớn sao? Hơn nữa, chia đường không có nghĩa là từng người một lên tặng mạng, bây giờ mặc dù chúng ta có thể nắm bắt được quy luật sai lệch không gian nhưng vị trí cụ thể của [Liệp Âm Giả] vẫn chưa rõ, chia đường hành tiến chỉ cần một nhóm tìm ra vị trí của [Liệp Âm Giả] thì hai nhóm còn lại có thể bao vây ngay lập tức.

Đạo lý đơn giản như vậy mà cũng không hiểu, trong đầu mấy cậu công tử nhà giàu này chứa cái gì vậy?”

Bách Lý Phì Phì trầm ngâm một lát: “Là cậu sao?”

“... Cút.”

Molly cố gắng kìm nén sự thôi thúc tát bay tên mập này, hít một hơi thật sâu, im lặng và nhanh chóng tiến về phía trước.

Đột nhiên, một cô gái đi đầu dừng bước, mọi người đều nín thở dừng lại, cảnh giác nhìn xung quanh.

Chương 242 - Ta Học Trảm Thần

“Các bạn có nghe thấy tiếng gì không?” Cô gái cau mày hỏi.

“Tiếng gì?” Bách Lý Phì Phì lắng nghe cẩn thận nhưng vẫn không nghe thấy gì.

“Tiếng chiến đấu.” Trong mắt Molly hiện lên một tia nghi hoặc: “Lạ thật, lẽ ra hai nhóm người kia sẽ không chiến đấu với [Liệp Âm Giả], sao lại có tiếng chiến đấu...”

“Hơn nữa, có vẻ như tiếng động ngày càng gần chúng ta rồi.” A Tử bị vây ở giữa, vẻ mặt dần trở nên nghiêm trọng: “Chuẩn bị chiến đấu!”

Mọi người hít một hơi thật sâu, giảm tiếng động phát ra từ bản thân xuống mức thấp nhất, đồng thời nắm chặt vũ khí trong tay nhưng ngay từ đầu họ đã bị nhốt trong ba tòa nhà, căn bản không có cách nào đến kho lấy vũ khí thật, vì vậy hầu hết những thứ trong tay họ đều là dao gọt hoa quả, ống sắt tháo từ phòng tắm nước nóng, thoát nhìn giống như một đám côn đồ sắp đánh nhau.

Tiếng động ngày càng gần, ngay cả Bách Lý Phì Phì cũng có thể nghe rõ tiếng tường vỡ và tiếng kim loại va vào nhau, trong đó dường như còn xen lẫn tiếng cười kỳ quái...

Bách Lý Phì Phì sửng sốt, hẳn luôn cảm thấy mình đã nghe thấy tiếng cười này ở đâu đó...

Àm—— ! !

Một bên bức tường phía trước mọi người đột nhiên nổ tung, một bóng người toàn thân bốc cháy ngọn lửa đen bay ngược ra ngoài, đập mạnh vào bức tường bên kia, từng giọt máu tươi chảy từ khước miệng xuống đất, hắn ta cố gắng đứng dậy, ngọn lửa trên người yếu ớt nhảy múa, dường như sắp tắt ngấm.

“Khắc khắc khắc...”

Bóng người vừa đứng vững, một bóng hình khổng lồ khác như tia chớp xuất hiện trước mặt hắn ta, thanh đao to lớn khoa trương một lần nữa vung ra, chém thẳng vào eo!

Ầm—— ! !

Thanh đao hắc viêm và thanh đao chém đầu va chạm, phát ra một tiếng động lớn, ngay sau đó, thân thể của Tào Uyên điên cuồng một lần nữa bị đập xuyên qua bức tường, đâm vào một căn phòng khác.

Bóng người không đầu lóe lên, một lần nữa đi theo vào trong.

Từ đầu đến cuối, người đàn ông không đầu đều không nhận ra sự tồn tại của hơn mười người ở bên cạnh, dường như kẻ thù màu đen trước mắt đã thu hút toàn bộ sự chú ý của hắn ta.

Mọi người chứng kiến toàn bộ quá trình đều há hốc mồm, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

“Chết tiệt, đó không phải là Tào Uyên sao!” Bách Lý Phi Phi trợn tròn mắt.

“Hắn ta... Hắn ta trong tình huống ồn ào như vậy mà lại đấu tay đôi với [Liệp Âm Giả], vậy mà vẫn chưa bị chém ngang eo sao?” A Tử nhìn thấy cảnh này, cũng thực sự bị chấn động: “Hơn nữa nhìn thể này thì có vẻ như bọn họ đã đánh nhau rất lâu rồi.”

“Quá dữ dội rồi!”

“Quả nhiên là người đàn ông có thể đè giáo quan ra đánh!”

“Bây giờ chúng ta phải làm sao?”

A Tử trầm ngâm một lát: “Nhẹ nhàng đuổi theo, đồng thời thông báo cho hai nhóm người kia, bảo bọn họ cũng đến đây tập hợp, có một người có thể chiến đấu trực diện với [Liệp Âm Giả] thu hút hỏa lực cho chúng ta, đối với chúng ta mà nói là một lợi thế rất lớn!”

“Được!”

Mọi người lần lượt đuổi theo bước chân của hai con quái vật, chỉ có Bách Lý Phì Phì đi sau cùng, nhìn quanh một lượt, nghi hoặc gãi đầu,

“Lạ thật, Tào Uyên ở đây, vậy Lâm Thất Dạ đi đâu rồi...”

Nhìn một hồi lâu, hẳn ta cũng không thấy bóng dáng của Lâm Thất Dạ, chỉ có thể lắc đầu, theo mọi người đi về phía trước.

Tào Uyên điên cuồng và người đàn ông không đầu lại đập xuyên qua hai phòng ngủ, tất nhiên, nói là đập xuyên, thực tế chỉ là Tào Uyên bị đánh đơn phương, đúng như Lâm Thất Dạ dự đoán, tinh thần lực của Tào Uyên không đủ để duy trì trạng thái điên cuồng quá lâu, bây giờ sức chiến đấu của hắn ta đã giảm đi nhiều so với lúc đầu.

Trước đó còn có thể đấu tay đôi với người đàn ông không đầu vài nhát, bây giờ cơ bản là một nhát đã bị chém bay, nếu không phải tốc độ của hắn ta cực nhanh, khả năng sinh tồn lại mạnh thì bây giờ đã sớm bị chém ngang eo rồi.

Tuy nhiên, chỉ trong vòng vài phút ngắn ngủi, tất cả các nữ binh gần như đã phục kích xung quanh hai người, thậm chí còn có một số người trước đó cùng Lâm Thất Dạ đi vào, bị lạc

trong ba tòa nhà khác, sau khi bị các nữ binh phát hiện thì kéo vào đội, cộng lại có khoảng hơn bảy mươi người.

Mạng lưới tinh thần của Trương Tiểu Tiểu một lần nữa kết nối tất cả mọi người, trong nền tảng ý niệm tiện lợi hơn cả vô tuyến điện này, A Tử nhanh chóng triển khai kế hoạch tác chiến.

Tào Uyên điên cuồng bị người đàn ông không đầu đánh bay, thân hình đầy thương tích của hắn ta nằm trong đồng đồ nát, sát khí trên người dần nhạt đi, hai tay khó khăn chống đỡ mặt đất, dường như vẫn muốn đứng dậy nhưng lần này, hắn ta dường như không làm được.

Trong sự yên tĩnh ngán ngùi, người đàn ông không đầu kéo theo thanh đao chém đầu, từng bước tiến về phía Tào Uyên.

“Ra tay!”

Giọng nói của A Tử vang lên trong đầu của tất cả mọi người.

Ngay sau đó, hàng chục bóng người liên tiếp lóe lên từ các căn phòng hai bên, những Cẩm Khư hoàn toàn khác nhau đồng thời mở ra!

Thanh đao chém đầu trong tay người đàn ông không đầu khẽ rung lên, thế mà lại bắt đầu bay lên, đồng thời, tiếng kéo lê cũng đột ngột dừng lại, thân hình người đàn ông không đầu khựng lại, tốc độ lại chậm đi rất nhiều, giống như bị ai đó nhấn nút tua chậm, phải mất đến hàng chục giây mới có thể bước một bước.

Chương 243 - Ta Học Trảm Thần

Quả nhiên!

Mắt A Tử sáng lên, kí nhiên [Liệp Âm Giả] lấy âm thanh làm thức ăn, vậy thì hắn ta cầm theo thanh đao nặng nề kia, cũng không chỉ để chém ngang eo, mà còn để lợi dụng tiếng kéo lê để tăng cường bản thân, chỉ cần tách thanh đao chém đầu khỏi mặt đất, kiểm soát âm thanh ở mức độ nhất định thì giết hắn ta dễ như trở bàn tay!

Tiếp đó, bóng dáng của những người khác lặng lẽ trôi về phía người đàn ông không đầu, sát chiêu của mỗi người đều nắm trong tay, sát khí trong mắt ngút trời!

Ngay lúc này, những căn phòng xung quanh rung lên nhẹ, thế mà lại bắt đầu hỗn loạn trở lại...

Trong lòng mọi người khẽ chùng xuống!

Theo sự dịch chuyển nhanh chóng của những căn phòng xung quanh, trong mắt A Tử hiện lên sự kinh ngạc tốt độ, bởi vì cô phát hiện ra rằng sự hỗn loạn không gian lần này hoàn toàn khác với quy luật trước đó!

Nói cách khác... Dự đoán của cô đã sai.

Theo sự ổn định dần dần của những căn phòng xung quanh, mọi người mới phát hiện ra rằng không gian lần này không phải hỗn loạn, mà là... Trở lại trạng thái ban đầu.

Phòng ngủ quen thuộc, hành lang liên tiếp, ánh nắng rực rỡ bên ngoài hành lang... Sự hỗn loạn ban đầu, dường như chỉ là

một ảo giác.

Tòa nhà ba, đã khôi phục lại diện mạo ban đầu.

Tòa nhà ba.

Sân thượng.

Lâm Thất Dạ nửa ngồi xỏm trên mặt đất ở giữa sân thượng, hai thanh đao thẳng trong tay đã được tra vào vỏ, trước mặt hắn là đầy những mảnh vỡ màu bạc.

“Giết một ‘Xuyên’ cảnh Bí ẩn, quả thực không dễ dàng... Mặc dù nó không có khả năng tấn công.”

Lâm Thất Dạ thở dài, lẩm bẩm tự nói.

Hắn nhảy vào hố sâu, [Khối Rubik] thế mà lại cưỡng ép làm hỗn loạn không gian nhưng lần hỗn loạn này không lớn như toàn bộ tòa nhà ba, mà chỉ làm hỗn loạn không gian giữa Lâm Thất Dạ và nó.

Kết quả của việc này là, Lâm Thất Dạ vốn đang nhảy giữa không trung, sau đó giống như bị ném vào máy giặt, điên cuồng xoay tròn quanh [Khối Rubik], suýt chút nữa thì nôn hết cả mật.

May mắn thay, trong khoảng cách ngắn như vậy, Lâm Thất Dạ một lần nữa mở ra Chí Âm Thần Khư, đưa [Khối Rubik] vào trong đó, bất chấp tinh thần lực của mình bị phản phê, cưỡng ép dùng bóng tối xâm thực [Khối Rubik].

Sau đó nắm bắt cơ hội ngắn ngủi, nhện đau, dùng hai thanh đao chém [Khối Rubik] thành những mảnh vụn đầy đất.

Sự thật chứng minh, tinh thần lực của Bí ẩn ‘Xuyên’ cảnh mạnh hơn Lâm Thất Dạ rất nhiều, dưới sự phản phê, bây giờ Lâm Thất Dạ chỉ cảm thấy đầu mình như bị nhồi đầy hồ dán, cả người đều mơ mơ màng màng.

Hắn từ từ ngồi xuống đất, hai tay nhẹ nhàng xoa thái dương, sau khi giết chết [Khối Rubik], hắn rõ ràng cảm thấy có một luồng nhiệt lưu tràn vào cơ thể mình, giống như tình huống giết rắn yêu Nan Đà lúc trước, không ngoài dự đoán, linh hồn của nó cũng bị bệnh viện tâm thần giam giữ.

Nhưng một khối Rubik đi làm y tá, có thể làm gì?

Cho Merlin làm đồ chơi sao? “d o c f u l l . v n - k h o t r u y ệ n d i c h m i ễ n p h í”

Lâm Thất Dạ tạm thời gạt bỏ những suy nghĩ hỗn tạp này, đang chuẩn bị thả lỏng đầu óc, tiến vào trạng thái thiền định để khôi phục tinh thần lực, đột nhiên như nghĩ ra điều gì, từ từ bò dậy khỏi mặt đất, cẩn thận nhặt những mảnh vỡ của [Khối Rubik] rơi trên mặt đất...

Những thứ này có thể là vật liệu triệu hồi quan trọng, không thể lãng phí như vậy được.

Làm xong tất cả những điều này, Lâm Thất Dạ cuối cùng cũng yên tâm, tiến vào trạng thái thiền định...

...

Tòa nhà ba, tầng bốn.

“Phục hồi rồi sao? Tại sao?” A Tử ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt, một lúc sau mới phản ứng lại: “Có người giết Bí ẩn thứ hai kiểm soát không gian sao?!”

Tất cả bọn họ đều ở đây vây giết [Liệp Âm Giả], vậy thì ai đã giết Bí ẩn thứ hai kia?

Phải biết rằng, muốn giết Bí ẩn đó, trước tiên phải thấu hiểu quy luật hỗn loạn... Đây không phải ai cũng có thể làm được!

Nghe được câu nói này, không hiểu sao, trong đầu Bách Lý Phì Phì lại hiện lên bóng dáng của Lâm Thất Dạ...

Ngoài hẳn ra, hình như không ai có thể làm được bước này nhỉ?

Mặc dù trong lòng họ đầy nghi vấn nhưng tình hình hiện tại không cho phép họ suy nghĩ nhiều, không gian hỗn loạn đột nhiên khôi phục đã phá vỡ kế hoạch ban đầu của họ, khiến gần một nửa số người bị chuyển đi nơi khác.

May mắn thay, những người thực sự quan trọng trong kế hoạch săn giết vẫn còn ở đây, chỉ cần điều chỉnh một chút, vẫn có thể tiếp tục thực hiện!

“Tiếp tục khống chế con dao của nó! Đội không chế chuẩn bị sẵn sàng để kiềm chế hành động của nó bất cứ lúc nào, đội ám sát nghe theo chỉ huy của tôi, từng chút một tiến lại gần nó, nghe lệnh của tôi, cùng ra tay! Nhất định phải đảm bảo một đòn tạt sát! Nếu ám sát thất bại, đội không chế ra tay kịp thời!”

A Tử từ từ nheo mắt lại, giọng nói vang vọng trong đầu mọi người.

“Nghe theo chỉ huy của tôi,

Ba...

Hai...

Một!!

Ra tay!!!”

Trong nháy mắt, hàng chục luồng ánh sáng chói mắt đồng thời bùng nổ, hướng về phía người đàn ông không đầu đang trong trạng thái dừng lại!

Sắc bén lộ rõ!

...

Trại huấn luyện, bên ngoài một nhà kho nào đó.

Một nhóm đàn ông mặc quân phục tân binh lặng lẽ tiếp cận bên ngoài nhà kho, tạo thành một vòng vây, dần dần tiến về phía trung tâm, vây kín toàn bộ nhà kho.

Thẩm Thanh Trúc đứng trước cửa chính nhà kho, nheo mắt nhìn vào nhà kho trước mặt, đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa hai chiếc nhãn, một chiếc dùng để kích nổ không khí, một chiếc là [Đoạn Hồn Dao] do Bách Lý Phì Phì để lại.

Chương 244 - Ta Học Trảm Thần

“Hừ, trốn ở đây sao...” Thẩm Thanh Trúc khẽ mở miệng.

“Anh Thẩm, tiếp theo làm sao? Xông thẳng vào chém chết nó luôn à?” Đặng Vĩ đứng sau anh ta, có chút căng thẳng, lại có chút mong chờ hỏi.

Thẩm Thanh Trúc trừng mắt nhìn anh ta: “Xông xông xông, chỉ biết xông! Có thể động não một chút không? Thứ trốn bên trong đây không phải mèo chó gì đâu, là Bí ẩn ‘Xuyên’ cảnh hung ác! Hồn của mình đã bị người ta câu đi rồi, còn không thể tiến bộ một chút sao?”

Đặng Vĩ âm ức gãi đầu, ừ một tiếng.

Thẩm Thanh Trúc thở dài tiếc sắt không thành thép, lấy bộ đàm ra, nhấn nút mở miệng nói: “Trịnh Trung, bom đã lắp xong chưa?”

Lúc này, Trịnh Trung, một người lính đặc chủng vừa nhảy xuống từ bức tường phía đông của nhà kho, lùi lại hai bước, kiểm tra lại một lượt những quả bom phá hủy định hướng được bố trí khắp bốn bức tường của nhà kho, gật đầu,

“Bom đã lắp xong, với số lượng này, mặc dù không nhất định có thể giết chết một ‘Xuyên’ cảnh nhưng chắc chắn sẽ làm nó bị thương.”

Thẩm Thanh Trúc buông bộ đàm, hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói:

“Tiếp theo, các anh mai phục bên ngoài nhà kho, tôi sẽ vào một mình.”

“Một mình vào sao?” Lý Giả trợn tròn mắt: “Anh Thẩm, Bí ẩn bên trong là ‘Xuyên’ cảnh, anh một mình...”

“Nói nhảm, cần anh nhắc à?” Thẩm Thanh Trúc bực bội nói: “Mặc dù tên béo chết tiệt kia trước đó nói con nhện trốn ở đây nhưng không thể loại trừ khả năng nó đã rời đi, tôi phải vào xác nhận một chút, tiện thể thăm dò hư thực của nó, tôi luôn cảm thấy, trước đó nó đột nhiên bỏ chạy có gì đó kỳ lạ...”

Hơn nữa, xung quanh nhà kho đã bố trí bom rồi, nếu thực sự đánh nhau, tôi sẽ trực tiếp cho các anh kích nổ bom, tôi có thể hút hết không khí xung quanh mình, ngọn lửa nổ không làm tôi bị thương, mảnh vỡ bắn ra tôi cũng có thể dùng tường khí chặn lại.

Việc các anh cần làm là chờ tín hiệu của tôi, sau khi bom nổ, hãy theo kế hoạch đã định sẵn mà vây bắt con nhện bị thương.”

Đặng Vĩ và những người khác nhìn nhau, bắt lực gật đầu, tính cách của Thẩm Thanh Trúc, họ hiểu rõ hơn ai hết, một khi đã quyết định chuyện gì, rất khó thay đổi.

Thẩm Thanh Trúc lấy một viên kẹo cao su trong túi bỏ vào miệng, xoay cổ, bước về phía trước, ánh mắt sắc bén mà sâu thẳm.

Anh ta đặt hai tay lên cánh cửa lớn của nhà kho, dùng sức đẩy.

Két——!!

Cánh cửa nhà kho nặng nề bị đẩy ra một khe hở, Thẩm Thanh Trúc một mình bước vào trong, biểu cảm rất thoải mái, như thể đến ngoại ô dạo chơi vậy.

Căn nhà kho này không lớn lắm nhưng cũng không nhỏ, khoảng ba sân bóng rổ ghép lại, ánh nắng từ lỗ thông gió trên đỉnh nhà kho chiếu vào, làm sáng một góc tối tăm.

Mạng nhện dày đặc gần như phủ kín toàn bộ nhà kho, giữa những sợi tơ nhện chằng chịt, một chiếc giường bằng tơ trắng mềm mại lơ lửng giữa không trung, trên đó có một cậu bé mơ màng mở mắt, lau nước bọt trên khóe miệng, ngái ngủ nhìn xuống...

Một người một nhện, cứ thế nhìn nhau.

Một lúc sau, tiếng kêu kinh hoàng vang vọng trong nhà kho rộng lớn.

“Cứu tôi với a a a a a!!!”

Chương 245 - Ta Học Trảm Thần

Thảm Thanh Trúc đứng sững tại chỗ.

Ừm?

Con quái vật bí ẩn này còn có thể biến thành người?

Còn biết nói chuyện nữa?!

Quả nhiên là “Trạch” cảnh! Thật hung dữ!

Ngay khi hắn đưa tay chuẩn bị búng tay, cậu bé nằm trên giường tơ nhện đột nhiên biến thành một con nhện lớn màu xám trắng, tám chân nhện chạy rất nhanh, trong nháy mắt đã trốn đến cửa thông gió trên đỉnh nhà kho.

“Tạo nghiệt quá!!!

Sao lại là người! Ta đã làm gì sai, tại sao các người đều muốn giết ta!!

Kẻ xấu! Đều là kẻ xấu!!

Hu hu hu... Ta chạy còn không được sao?!”

Con nhện xám trắng vừa chạy vừa khóc hét, tốc độ cực kỳ nhanh, Thảm Thanh Trúc còn chưa kịp búng tay, nó đã sắp trốn ra ngoài qua cửa thông gió.

Thảm Thanh Trúc sững sốt, trước khi đến hắn đã nghĩ đến vô số tình huống nhưng lại không ngờ rằng... nó lại chạy trốn dễ dàng như vậy?

Rốt cuộc là người là quái vật bí ẩn, hay ta là quái vật bí ẩn?

Sao lại giống như ta là kẻ phản diện vậy...

Thẩm Thanh Trúc nhanh chóng nhấn nút trên máy bộ đàm:
“Nó sắp chạy thoát! Kích nổ bom!!”

Àm—— ! ! !

Giọng nói vừa dứt, hàng chục quả bom phá dỡ định hướng được lắp đặt trên tường ngoài nhà kho đồng thời phát nổ, toàn bộ nhà kho giống như một chiếc cốc giấy dùng một lần bị nhét pháo, trong nháy mắt bị lực xung kích và ngọn lửa khủng khiếp xé thành từng mảnh!

Ngọn lửa đỏ thẫm nóng rực như một con rồng gầm thét, từ mặt đất phun trào lên bầu trời, ánh sáng chói mắt nhuộm đỏ cả một đám mây trắng trên đầu, mặt đất rung chuyển, đám mây hình nấm cuộn cuộn bốc lên...

Những tân binh khác phục kích xung quanh nhà kho tận mắt chứng kiến vụ nổ kinh thiên động địa này, không khỏi nuốt nước bọt.

Trong ngọn lửa đang cháy, một con nhện đen một nửa bị kéo theo một làn khói đen, vẽ một đường parabol trên không trung, từ từ rơi xuống phía xa.

“A a a!!!

Mông cháy rồi! Mông cháy rồi!!

“Đau quá đau quá đau quá... ! ! ! ”

Tiếng hét thảm vang vọng giữa không trung, tất cả tân binh đều chú ý đến sự xuất hiện của con nhện, mắt lóe lên tia sáng, nhanh chóng chạy về phía nơi nó sắp rơi xuống!

Cùng lúc đó, Thẩm Thanh Trúc bước ra khỏi ngọn lửa, trên người không hề có một vết bỏng nào, hấn cúi đầu ho hai tiếng, ánh mắt nhìn về phía con nhện ở xa.

“Chết tiệt! Sao nó lại chạy trốn dễ dàng như vậy? Chẳng lẽ nó đã sớm phát hiện ra có phục kích xung quanh?

Quả nhiên là quái vật bí ẩn “Trạch” cảnh hung dữ!”

Hắn lảo bảm một câu, sai bước cùng những người khác chạy về phía con nhện.

Nhện con thấy bóng người bên dưới như sóng biển ập đến, sợ toát mồ hôi lạnh (mặc dù không đổ mồ hôi), tám chân nhện đều run rẩy, không nói hai lời liền phun ra một sợi tơ dính vào một tòa nhà bên cạnh, mượn lực quán tính đung đưa một lần nữa, bay về phía xa...

Vút vút vút—— ! ! Vi pتر uyenful l.ne t - Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Những tay súng bắn tia trong đám đông đồng loạt nổ súng, liên tiếp bắn ra mấy viên đạn sượt qua người nhện con, nó kêu lên một tiếng, thân hình đang đung đưa khựng lại, ngay khoảnh khắc đó, ba bóng người như tia chớp lao đến bên cạnh nó!

Cầm Khư của bọn họ đều liên quan đến tốc độ, dốc toàn lực đuổi theo nhện con không phải là chuyện khó.

“Bắt được mày rồi!!”

Bọn họ rút ra Tinh Thần Dao bên hông, chém như chớp vào người nhện con, nhện con kêu lên một tiếng, đôi mắt đỏ ngầu bùng lên một luồng sáng, ba người đột nhiên rên lên một tiếng, như ngắt xỉu rơi thẳng xuống.

Những người bên dưới kịp thời đỡ lấy cơ thể của họ, hét lớn: “Là công kích tinh thần, mọi người cẩn thận!”

Đám người đuổi theo không bỏ sót cơ hội, ra tay liên tục, lửa, băng giá, gió lớn, đạn dược ào ạt ném về phía nhện con, phủ thiên cái địa.

“Tạo nghiệt quá!!!

Ta muốn về nhà hu hu hu...”

Đôi mắt đỏ ngầu của nhện con nhìn thấy cảnh tượng phía sau, nó òa lên một tiếng khóc, trong lúc lơ lửng trên không trung, từng sợi tơ nhện bắn ra từ cơ thể nó, dính vào các tòa nhà hai bên, trong nháy mắt kết thành một tấm lưới nhện khổng lồ!DOC FULL - K h o t r u y ệ n d i c h m i ễ n p h í

Không biết sợi tơ nhện này làm bằng chất liệu gì, thế mà lại ngăn chặn được tất cả các đòn tấn công, thậm chí còn chặn đường của những tân binh, may mắn thay, ngay lập tức có một tân binh có năng lực hỏa hoạn ra tay, thiêu đốt liên tục trong năm giây, mới miễn cưỡng làm tan chảy được đám tơ nhện này.

Tất nhiên, những tân binh truy đuổi nhện con không chỉ có một nhóm này, Thẩm Thanh Trúc đã sớm bố trí phục kích ở hai bên cánh, họ đi đường tắt vòng qua cụm kiến trúc dày đặc, trực tiếp đến trước mặt nhện con!

“Tránh ra tránh ra tránh ra!!!”

Nhện con hét lớn mấy tiếng, lưới nhện linh hồn vô hình bắn ra, trong nháy mắt dính chặt vào linh hồn của những tân binh ở hàng đầu, mạnh mẽ kéo chúng ra khỏi thể xác, trên không trung đan thành một tấm lưới lớn vô hình, sau đó có thêm tân binh đuổi theo đụng phải tấm lưới lớn này, mặc dù thể xác xuyên qua được nhưng linh hồn lại bị dính chặt, lập tức ngắt xiu.

Nhìn thấy ngày càng nhiều tân binh ngắt xiu sau lưng nhện con, Thẩm Thanh Trúc cau mày, lập tức nhận ra sự tồn tại của tấm lưới lớn này, chiếc nhẫn đen trên đầu ngón tay lóe lên một tia sáng đen, tạo thành hình dạng của một con dao.

[Đoạn Hồn Dao]!

Thẩm Thanh Trúc dậm mạnh hai chân xuống đất, Đoạn Hồn Dao chém qua hư không trước mặt, trong nháy mắt đã

chém đứt tấm lưới nhện linh hồn vô hình này, vô số linh hồn lần lượt trở về thể xác, những tân binh ngất xỉu dần dần tỉnh lại.

Chương 246 - Ta Học Trảm Thần

Cùng lúc đó, nhện con vẫn đang du đưa trên không trung như Người Nhện thì kêu lên một tiếng thảm thiết, ngã mạnh xuống đất.

Không giống như lưới nhện thông thường, lưới nhện linh hồn vốn là sự kéo dài của chính linh hồn nó, nếu lưới nhện bị tổn thương, bản thân nó cũng sẽ bị phản phệ.

Thẩm Thanh Trúc nheo mắt lại, búng tay về phía nơi nhện con rơi xuống.

Bốp—— ! !

Không khí xung quanh nhện con đột nhiên bị nén lại, ngay sau đó một tia lửa lóe lên, ngọn lửa nổ liên tiếp một lần nữa nuốt chửng hình dạng của nó.

Chưa hết, ngay sau đó một viên kẹo cao su bị thổi phồng bay đến phía trên nhện con, nổ tung, ngọn lửa cuộn cuộn trực tiếp phủ lên mặt đất gần đó thành một biển lửa.

“Không muốn chết... Tôi không muốn chết đâu a a a!”

Con nhện màu xám trắng lao đảo lao ra khỏi ngọn lửa, nhanh chóng trèo lên bức tường thẳng đứng, những vụ nổ liên tiếp nổ ra sau lưng nó nhưng không làm nó bị thương thêm lần nào nữa.

“Chết tiệt, sao lại không chết được chứ? Có hơi quá mạnh không vậy?” Thẩm Thanh Trúc chửi một câu, bất chấp nguy hiểm đuổi theo.

Điều khiến anh ta thấy kỳ lạ là con nhện này dù là sức mạnh cơ thể, tấn công tinh thần, hay sợi tơ dai, hoặc là lưới nhện linh hồn kỳ diệu, đều mạnh đến mức khó tin, một bí ẩn mạnh mẽ như vậy nếu chiến đấu trực diện với họ, chưa chắc đã thua, cho dù có thua thì cũng sẽ khiến Thẩm Thanh Trúc và những người khác phải trả giá rất đắt...

Nhưng tại sao nó lại phải chạy chứ?

Nhện con hét lên, lật qua một tòa nhà khác, dẫn theo những tân binh điên cuồng đuổi theo sau lưng, chạy qua gần hết trại huấn luyện, ngay khi nó lại bay lên từ bên cạnh một tòa nhà thì đột nhiên sững sờ giữa không trung.

Trên đỉnh tòa nhà bên cạnh nó, một thiếu niên đang ngồi thiền mở mắt ra đầy nghi hoặc, ánh mắt chạm nhau với nó...

Ủa?

Con nhện này...

Lâm Thất Dạ nhướng mày, con nhện con lướt qua trước mắt anh ta giữa không trung, trong lòng khẽ thót.

Xong rồi!

Nơi này lại có phục kích nữa sao!?

Quả nhiên, loài người đều xấu xa cả!!

“Đừng đến đây...” Nhện con vừa nói được một nửa, đôi mắt của Lâm Thất Dạ đột nhiên thay đổi.

Mắt trái đen như mực, mắt phải sáng như mặt trời, hai loại thần uy hoàn toàn khác nhau lấy ánh mắt làm phương tiện, điên cuồng tràn vào trong đầu con nhện, đau đớn vô cùng, như thể muốn xé nát linh hồn vốn đã bị thương của nó ra!

“A a a!!!” [V i p t r u y e n f u L L . n e t - k h o t r u y e n d i c h m i ễ n p h í]

Nhện con bị thần uy đột ngột làm tổn thương tinh thần, thân hình cứng đờ giữa không trung, không thể nhả tơ nữa, nó chỉ có thể rơi xuống đất như một hòn đá!

Lâm Thất Dạ rên lên một tiếng, trên mặt hiện lên một tia tái nhợt, tinh thần của anh vừa mới hồi phục một chút, liền cưỡng ép sử dụng song thần thần uy, điều này cũng gây ra áp lực không nhỏ cho tinh thần của anh.

Tuy nhiên, bây giờ không phải lúc để quan tâm đến những điều này.

Đôi mắt của Lâm Thất Dạ hơi nheo lại, một bóng tối cực độ lấy anh ta làm trung tâm mở ra, ngón tay khẽ cong lại, hai thanh đao thẳng đặt bên cạnh anh ta rung lên dữ dội!

Keng——!!

Hai thanh đao đột nhiên xuất hiện, giống như hai con rắn đen, lao thẳng vào cơ thể nhện con đang rơi xuống!

Dưới sự gia trì của Chí Âm Thần Khư, hai thanh đao thẳng nhanh chóng tiến đến gần cơ thể nhện con đang rơi tự do, ngay khi nó sắp rơi ra khỏi phạm vi 50 mét thì đâm vào cơ thể nó!

Hai thanh đao thẳng cắm sâu vào thân nhện, rơi ra khỏi phạm vi Chí Âm Thần Khư, sau đó rơi mạnh xuống đất!

Lâm Thất Dạ từ từ đứng dậy khỏi mái nhà, cúi đầu nhìn xuống, con nhện màu xám trắng đã nằm bất động trên mặt đất, máu dần nhuộm đỏ mặt đất xung quanh...

Cùng lúc đó, một luồng nhiệt lưu từ hư không chảy vào cơ thể anh ta, đó là linh hồn của nhện con bị anh ta giết chết.

Lâm Thất Dạ hít một hơi thật sâu, cả người như kiệt sức ngồi phịch xuống đất, xoa xoa đầu, lẩm bẩm một câu nhỏ:

“Lạ thật, vừa rồi tôi nghe thấy nhện nói tiếng người... Hóa ra di chứng của việc tinh thần lực cạn kiệt lại nghiêm trọng

đến vậy sao?”

Thẩm Thanh Trúc và những người khác nhanh chóng đuổi đến dưới tòa nhà ba tầng, nhìn thấy xác nhện nằm trên mặt đất, cùng với hai thanh đao thẳng cắm trên đó, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên mái nhà.

Thiếu niên đó ngồi trên mép sân thượng, nhún vai: “Các người đến muộn rồi.”

“...” Biểu cảm của Thẩm Thanh Trúc có chút bất lực.

Họ đã vất vả bố trí lâu như vậy, lại đuổi theo nó chạy khắp nửa trại huấn luyện, cuối cùng lại bị Lâm Thất Dạ chặn mất... Nhưng như vậy cũng tốt, ít nhất có thể tránh được thương vong trong chiến đấu trực diện.

“Cậu ra ngoài, vậy là vấn đề ở tòa nhà ba đã được giải quyết rồi sao?” Thẩm Thanh Trúc hỏi.

“Giải quyết được một con.”

“Một con? Chẳng lẽ còn một con nữa sao?”

“Đúng vậy.”

“Cậu không đi giúp sao?”

Lâm Thất Dạ lắc đầu: “Tôi mệt rồi, còn lại, cứ giao cho những người khác đi...”

Đã biết đây chỉ là một cuộc diễn tập, bị bí ần giết chết cũng không chết, vậy thì anh cũng không cần phải cố gắng tìm con bí ần cuối cùng nữa, dù sao cũng phải để lại cho những người khác một số không gian phát huy...

Ngay lúc này, Molly toàn thân đầy máu bước ra khỏi tòa nhà ba, tay kéo một bàn tay khổng lồ bị đứt lìa, phía sau là A Tử và những nữ binh khác, trên người mỗi người dường như đều dính máu, ánh mắt tràn đầy khí phách.

Chương 247 - Ta Học Trảm Thần

Molly ném cánh tay đứt lìa xuống đất, bình tĩnh nói: “Con cuối cùng ở đây.”

Lâm Thất Dạ ngạc nhiên hỏi: “Sao chỉ còn một bàn tay vậy?”

“Không kiểm soát được tần số rung động, những chỗ khác đều vỡ vụn, dính vào tường rồi.” Molly mặt không biểu cảm nói.

“...”

Lâm Thất Dạ vốn định thu thập xác con bí ẩn này, dùng để chuẩn bị nghi lễ triệu hồi ma pháp, bây giờ chỉ còn lại bàn tay này, coi như kế hoạch đã đổ bể hoàn toàn.

May thay, vẫn còn một con.

Lâm Thất Dạ nhặt vỏ kiếm rơi trên mặt đất, từ trên đỉnh tòa nhà nhảy xuống, mũi chân nhẹ nhàng điểm vào bức tường bên ngoài, thân hình nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Anh ta vươn tay rút hai thanh đao thẳng trên người nhện con, đang định kéo xác nó đi thì từ xa đã nghe thấy tiếng xe ông ông.

Tất cả tân binh đều quay đầu lại, nhìn về phía con đường xa xa.

Những chiếc xe jeep nguy trang lao tới với tốc độ cao, tiếng động cơ ầm ầm như tiếng gầm của dã thú, bụi đất bay

mù mịt, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng của những người hướng dẫn ngồi.

Xe từ từ dừng lại, các giáo quan lần lượt xuống xe, tổng giáo quan Viên Cương khoanh tay, chậm rãi đi về phía những tân binh.

Thấy cảnh này, tất cả tân binh đều vô thức ngẩng đầu đỉnh ngực, đứng nghiêm.

Ánh mắt của Viên Cương lướt qua mọi người, khóe miệng hơi nhếch lên: “Tốt lắm, tôi tuyên bố, cuộc diễn tập ‘Ngày hội’ lần này đến đây là kết thúc!”

Nghe đến hai chữ diễn tập, hầu hết mọi người đều ngẩn ra, đặc biệt là những nữ binh bị nhốt trong tòa nhà ba, họ đều tận mắt chứng kiến đồng đội chết ngay trước mắt mình, đồng thời, họ cũng mang theo quyết tâm giết chết [Liệp Âm Giả] để trả thù, họ từ đầu đến cuối không hề nghĩ rằng đây là một cuộc diễn tập.

“Tôi biết các cô đang lo lắng điều gì, yên tâm, những người ‘hy sinh’ trong cuộc diễn tập này đều không nguy hiểm đến tính mạng.” Viên Cương dừng lại một chút, trong mắt hiện lên một tia khen ngợi,

“Tôi đã rất lâu... không thấy một ‘Ngày hội’ nào tinh thái như vậy.”

Ông dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Trong lúc các cô chiến đấu, tất cả chúng tôi, những giáo quan đều đang chăm điểm cho từng người, sáng mai sẽ dán điểm của từng người lên bảng thông báo, lúc đó tự các cô xem.

Hôm nay và ngày mai hủy bỏ mọi buổi huấn luyện, nghỉ ngơi cho khỏe.

Giải tán!”

Nghe vậy, mọi người đều reo hò, tản ra khắp nơi, chỉ có Lâm Thất Dạ không nói một lời đứng cuối cùng, kéo xác nhện con lặng lẽ lùi lại...

“Khụ khụ.”

Nghe thấy tiếng ho của Viên Cương, thân hình Lâm Thất Dạ khựng lại.

“Cậu muốn làm gì?” Viên Cương đi đến trước mặt Lâm Thất Dạ, trầm giọng nói.

Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lúc: “Tôi... muốn ăn chân nhện kho tàu.”

“Tất cả những xác ‘bí ẩn’ chết trong cuộc diễn tập này đều phải thu hồi, cậu không thể ăn chân nhện kho tàu được.” Viên Cương lắc đầu.

Lâm Thất Dạ nghe vậy, đành phải buông xác nhện con, trong lòng đầy tiếc nuối.

Ngay lúc này, một giáo quan khác với vẻ mặt kỳ lạ đi đến bên Viên Cương thì thầm gì đó bên tai ông.

Một lúc sau, Viên Cương lặng lẽ quay đầu, nhìn chăm chăm vào mắt Lâm Thất Dạ...

“Nộp xác [Khối Rubik] ra đây.”

“Hả?” Lâm Thất Dạ chớp mắt vô tội: “[Khối Rubik]? Nó đâu có xác?”

“Không có xác?”

“Đúng vậy, nó chỉ là một khối Rubik, sau khi tôi chặt nó ra, nó tan biến như cát, không để lại gì cả.” Biểu cảm của Lâm Thất Dạ vô cùng chân thành.

Viên Cương nhìn hẩn với vẻ mặt kỳ lạ, một lúc sau, ông lắc đầu, không nói thêm gì nữa, quay người rời đi.

“Không có... thì không có đi.”

Phòng họp của giáo quan.

Lúc này, những giáo quan vừa mới nhàn nhã xem diễn tập đã bắt đầu tranh cãi nảy lửa về điểm đánh giá cá nhân cuối cùng của cuộc diễn tập này.

“Không, tôi thấy cho Bách Lý Đồ Minh 17 điểm là quá cao, tổng điểm mới có 20, cậu ta chỉ dùng sức mạnh của Cẩm Vật phá vỡ mạng nhện linh hồn của nhện con, sau đó cũng không có đóng góp gì, lúc giết [Liệp Âm Giả] cũng không phải là lực lượng chính, 17 điểm là quá cao.”

“Nhưng cậu không thể phủ nhận rằng, nếu cậu ta không cứu được hơn một trăm tân binh đó thì họ không thể đi đánh nhện con.”

“Mặc dù nói vậy nhưng nếu tính như vậy thì Tào Uyên cũng chỉ dùng vũ lực kéo dài [Liệp Âm Giả] vài phút, 16 điểm cũng hơi cao.”

“Cút! [Liệp Âm Giả] trong trạng thái đó ở ‘Xuyên’ cảnh đều là hàng đầu, một tên nhóc ‘Trì’ cảnh như cậu ta có thể đánh nhau với người ta lâu như vậy, 16 điểm còn cao sao? Lúc cậu ở ‘Trì’ cảnh có làm được không?”

“Tôi đồng ý, sức mạnh tuyệt đối có thể bù đắp cho nhiều thiếu sót!”

“Vậy thì cứ thế đi, Thẩm Thanh Trúc được 16 điểm, có ai có ý kiến không?”

“Khoan đã, Hồng giáo quan, tại sao chúng tôi đều cho 17 điểm, còn ông lại cho 16? Dù sao cậu ta cũng chỉ huy một cuộc hành động đánh nhện con, hơn nữa còn một mình vào nhà kho đối mặt với nhện con, 16 điểm có vẻ hơi thấp rồi?”

“Tính tình nóng nảy, hành động theo cảm tính, trừ một điểm là lẽ đương nhiên!”

“... ... Vậy thì, có nên hạ điểm của Dương Tử không? Dù sao cô ấy cũng không trực tiếp tham gia chiến đấu, 17 điểm có vẻ hơi cao.”

“Không, không cao chút nào, tình hình ở tòa nhà ba khác với bên ngoài, nếu không có Dương Tử, toàn bộ nữ binh đều có thể hy sinh, đừng nói đến việc phản công [Liệp Âm Giả], nếu không phải vì khuyết điểm về sức mạnh, tôi có thể sẽ cho cô ấy 18 điểm.”

Chương 248 - Ta Học Trảm Thần

“Vậy còn Molly thì sao? Tôi thấy...”

Trong phòng họp ồn ào, khi các giáo quan đập bàn cãi nhau đến mặt đỏ tía tai, Viên Cương ngồi một mình ở đầu kia bàn họp, tay cầm bảng đánh giá của Lâm Thất Dạ, chìm vào suy tư...

Một lúc lâu sau, Hồng giáo quan cầm một chồng tài liệu dày đến trước mặt ông,

“Thủ trưởng, điểm của những người khác cơ bản đã định, chỉ còn Lâm Thất Dạ... Chúng tôi không dám chấm điểm, ngài thấy thế nào?”

Viên Cương hơi nhướng mày: “Không dám chấm? Tại sao không dám chấm? Nói cho tôi biết ý kiến của các anh đi.”

Hồng giáo quan gật đầu: “Bởi vì trong cuộc diễn tập này, biểu hiện của Lâm Thất Dạ thực sự quá xuất sắc...”

Cậu ta là người đầu tiên đoán ra nguyên nhân những người khác ngủ say là do thức dậy muộn, sau đó lại phát hiện ra sự bất thường của tòa nhà ba, không vội vàng đi điều tra, mà trước tiên dẫn người đến nhà kho lấy vũ khí, khi đối mặt với nhện con, mặc dù có một số sai sót nhưng nhìn chung xử lý khá tốt.

Trong tòa nhà ba, cậu ta chỉ nhìn thoáng qua đã suy luận ra cơ chế giết người của [Liệp Âm Giả], lại trong vòng bốn lần dịch chuyển không gian ngăn ngui đã thấu hiểu được quy luật,

lần lượt tiêu diệt [Khối Rubik] và nhện con, hai bí ẩn ‘Xuyên’ cảnh.

Hơn nữa, cậu ta còn là người duy nhất trong số tất cả mọi người nhìn thấu được lớp nguy trang của nhóm tạo không khí.

Trong cuộc diễn tập này, dù là năng lực chiến đấu, khả năng quan sát, khả năng chỉ huy hay khả năng suy luận tổng kết, Lâm Thất Dạ đều đạt đến trình độ đỉnh cao, nếu thực sự chấm điểm theo quy định, cậu ta ít nhất có thể đạt 19 điểm, thậm chí có thể là điểm tuyệt đối.

Hồng giáo quan dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Thực ra, điểm chúng tôi bắn khoả chính là ở đây, nếu chấm 19 điểm thì chắc chắn không có vấn đề gì nhưng nếu chấm 20 điểm... Trong trại huấn luyện tân binh của chúng ta, chưa từng có ai đạt được số điểm cao như vậy.”

Viên Cương trầm ngâm một lát, chậm rãi nói: “Cho cậu ta 19 điểm.”

Hồng giáo quan sửng sốt: “Tại sao?”

“Thêm một điểm sợ cậu ta kiêu ngạo.” Đôi mắt của Viên Cương hơi nheo lại: “Không có gì là hoàn hảo tuyệt đối, con người càng như vậy.”

Ông gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, trầm trầm bằng giọng chỉ mình ông nghe thấy: “Hơn nữa, muốn giấu xác [Khối Rubik] thì luôn phải trả giá...”

...

Bệnh viện tâm thần Chư Thần.

Mặc áo blouse trắng, đeo kính gọng trong, Lâm Thất Dạ chậm rãi bước đi trên hành lang bệnh viện, hôm nay bệnh viện tâm thần dường như rất yên tĩnh.

Không, phải nói rằng, chỉ cần Merlin không phát điên thì nơi này sẽ rất yên tĩnh.

Nix nằm trên ghế bập bênh trong sân phơi nắng, Merlin ngồi một mình trong phòng đọc sách, cầm một cuốn “Sổ tay dưỡng sinh cho người trung niên và cao tuổi” đọc rất say sưa, Lý Nghị Phi đang bận rộn trong bếp, tiếng thái rau lạch cạch vang vọng khắp hành lang...

Mọi thứ đều yên bình và tĩnh lặng đến vậy.

Xi... Có chút mùi viện dưỡng lão rồi! Lâm Thất Dạ trầm nghĩ.

Cậu không làm kinh động bất kỳ ai, một mình đi đến cửa phòng giám đốc, đẩy cửa vào, rồi rẽ vào đường hầm ngầm.

Đi qua một đoạn cầu thang đá ẩm ướt tối tăm, Lâm Thất Dạ nghe thấy từ phía trước, trong những phòng giam chật hẹp, truyền đến tiếng khóc xé lòng...

“Hu hu hu...”

Tại sao, tại sao nhất định phải giết tôi? Tôi đã làm gì sai... Hu hu hu

“Kẻ xấu, toàn là kẻ xấu! Chỉ biết bắt nạt trẻ con!

Mẹ ơi, con muốn về nhà hu hu hu...”

Lâm Thất Dạ nghe thấy giọng nói này, lập tức sững sốt, trong mắt hiện lên vẻ bối rối.

Cái gì thế, sao lại nhốt một đứa trẻ?

Không phải là một con nhện và một Khối Rubik sao? Đứa trẻ này ở đâu ra?

Cậu tăng tốc bước chân đi đến trước phòng giam, nhìn vào, chỉ thấy một cậu bé mặt đầy mạng nhện, đôi mắt đỏ ngầu đang

ôm lấy chính mình nhỏ bé, ngồi xõm trong góc khóc lóc thảm thiết.

Cậu nhìn thấy cậu bé, cậu bé cũng nhìn thấy cậu, cậu bé lập tức ngừng khóc, uất ức mím chặt miệng... Giống như một đứa trẻ bị kẻ bắt cóc không chế, muốn khóc nhưng không dám khóc.

Nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc đó, cậu bé như lại nhớ đến cảnh tượng mình bị giết, sợ đến nổi mặt tái mét.

Lâm Thất Dạ quan sát kỹ cậu bé một lúc, ngạc nhiên nói: “Cậu là nhện?”

“Cậu mới là lợn!” Cậu bé lẩm bẩm một câu mà chỉ mình cậu nghe thấy.

Lâm Thất Dạ:...

Nói thật, cậu thực sự không nghĩ rằng con nhện đó lại là một cậu bé, trước đó còn tưởng rằng nghe thấy tiếng nói là ảo giác, bây giờ nghĩ lại thì đó hẳn là cậu bé đang nói...

Giết một cậu bé nhỏ như vậy, trong lòng Lâm Thất Dạ vẫn có chút áy náy.

Cậu thở dài, trước tiên ngẩng đầu nhìn lên bảng điều khiển hiện ra trong phòng giam.

“

Tội nhân: Nhện dẹt hồn

Lựa chọn: Là sinh vật thần thoại bị chính tay người giết chết, người có quyền quyết định số phận linh hồn của nó:

Lựa chọn 1: Trực tiếp xóa sổ linh hồn của nó, khiến nó hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.

Lựa chọn 2: Để nó đạt đến ‘giá trị sợ hãi’ đối với người là 60, có thể thuê nó làm nhân viên bảo vệ bệnh viện, vừa chăm

sóc bệnh nhân vừa có thể bảo vệ người ở một mức độ nhất định.

Giá trị sợ hãi hiện tại: 359

“

Lâm Thất Dạ:...

Giá trị sợ hãi hơn ba trăm điểm này là cái quỷ gì? Ta có đáng sợ đến vậy sao?

Lâm Thất Dạ bất lực nhìn cậu bé trong phòng giam, cậu bé đột nhiên run lên, mặt tái mét:

Chương 249 - Ta Học Trảm Thần

“Anh... anh... anh đừng giết em được không?”

Nếu anh thực sự muốn ăn chân nhện kho tàu thì em có thể cho anh một cái...

Hai... hai cái cũng được!”

Lâm Thất Dạ:...

Chân nhện kho tàu? Chỉ hai cái que tăm của cậu, có được mấy miếng thịt?

Lâm Thất Dạ bắt lực lắc đầu, đối mặt với một cậu bé vô hại như vậy, cậu thực sự không nỡ ra tay hủy diệt linh hồn.

Thấy Lâm Thất Dạ lắc đầu, sắc mặt cậu bé càng trắng hơn.

Cậu nghiêng răng, đau khổ nói: “Vậy, vậy anh nói đi! Phải cho anh mấy cái thì anh mới tha cho em! Em cho còn không được sao...”

“Tôi không cần chân nhện của cậu.” Lâm Thất Dạ bình tĩnh nói: “Tôi cần người của cậu.”

“Tôi... tôi vẫn còn là một đứa trẻ!”

“... Ý tôi là, để cậu đến bệnh viện của tôi làm nhân viên bảo vệ.”

“Nhân viên bảo vệ?” Cậu bé chớp mắt: “Là làm gì?”

Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lúc: “Đọc sách cho các cụ già, dỗ các bà già vui vẻ, thỉnh thoảng nấu cơm, giặt quần áo, rồi chạy marathon nữa, thực ra cũng khá nhẹ nhàng.”

Trong mắt cậu bé đầy vẻ nghi hoặc, mặc dù cậu không biết marathon là gì nhưng nghe có vẻ... cũng không phải chuyện gì xấu?

Phù... Chỉ cần anh ta không bán nội tạng của mình là được!

“Làm nhân viên bảo vệ, anh thực sự sẽ không giết em sao?”

“Tất nhiên.”

“Không vấn đề gì!!” Cậu bé gật đầu lia lịa, sợ Lâm Thất Dạ đôi ý.

Lâm Thất Dạ vươn tay ra giữa hư không, một hợp đồng lao động ngay lập tức xuất hiện trong tay cậu, giống như hợp đồng đã ký với Lý Nghị Phi lúc trước, trong mục nhận con ghi đầy đủ nghĩa vụ phải làm nhưng nghĩa vụ mà cậu cần thực hiện lại trống không...

Điểm khác biệt duy nhất là hợp đồng này của cậu không có điều khoản bổ sung như yêu quái rắn không được xâm chiếm cơ thể Lý Nghị Phi.

Lâm Thất Dạ đưa hợp đồng cho cậu bé: “Ký vào đây.”

Cậu bé không nói hai lời nhận lấy hợp đồng, xem thật kỹ từ đầu đến cuối, gật đầu, rồi cầm bút chuẩn bị ký tên...

“Ừm... Tên tôi viết thế nào?”

“Cậu không biết chữ à?”

“Đúng vậy.”

“Không biết chữ mà cậu còn xem lâu thế.” Lâm Thất Dạ hơi bất lực: “Cậu tên gì?”

“A Chu.”

Lâm Thất Dạ gật đầu, dùng bút viết từng nét tên cậu bé lên lòng bàn tay mình, nhìn cậu bé nghiêm túc tập viết tên mình, trong lòng hần đột nhiên dâng lên cảm giác tội lỗi...

Mình như vậy... không tính là thuê mướn lao động trẻ em chứ?

“Cậu bao nhiêu tuổi rồi?” Lâm Thất Dạ không nhịn được hỏi.

“Tôi á, hình như hơn một trăm ba mươi tuổi rồi, sao vậy?”

“Không sao, không sao, cậu cứ ký tiếp đi...” “Viptruyenfull.net - Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

A Chu nghiêm túc ký xong tên mình, tuy chữ viết nguệch ngoạc nhưng vẫn có hiệu lực, sau khi bản giao kèo này tự động biến mất, cánh cửa phòng giam từ từ mở ra.

Cùng lúc đó, một bộ đồng phục nhân viên bảo vệ màu xanh giống của Lý Nghị Phi mặc vào người A Chu, trên bảng tên trước ngực có ghi một dãy số, 002.

Cậu là nhân viên bảo vệ thứ hai của bệnh viện tâm thần này.

“Bây giờ tôi cần làm gì?” A Chu nghiêng đầu hỏi.

“Đợi đã, còn một người nữa.” Lâm Thất Dạ đi đến phòng giam bên cạnh, nhìn khối Rubik lơ lửng giữa không trung, đôi mắt hơi nheo lại: “Những gì tôi vừa nói với cậu, cậu hẳn đã nghe thấy rồi chứ?”

Đối mặt với A Chu, một đứa trẻ, Lâm Thất Dạ có thể coi là rất hòa nhã nhưng đối mặt với khối Rubik, hẳn không cần phải tươi cười.

“Nghe... thấy rồi.”

Một giọng nói yếu ớt phát ra từ bên trong khối Rubik, giống như âm thanh điện tử tổng hợp không có cảm xúc, hơn nữa phát âm không rõ ràng, giống như một chiếc đài phát thanh hơi cũ.

Lâm Thất Dạ liếc nhìn bảng thông tin sau lưng nó.

“

Tội nhân: Khối Rubik hỗn loạn

Lựa chọn: Là sinh vật thần thoại bị chính tay anh giết chết, anh có quyền quyết định số phận linh hồn của nó:

Lựa chọn 1: Trực tiếp xóa sổ linh hồn của nó, khiến nó hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.

Lựa chọn 2: Để nó đạt được ‘mức độ công nhận chỉ số thông minh’ của anh là 60, có thể thuê nó làm nhân viên bảo vệ bệnh viện, vừa chăm sóc bệnh nhân, vừa có thể bảo vệ anh ở một mức độ nhất định.

Mức độ công nhận chỉ số thông minh hiện tại: 85

” e b o o k s h o p . v n - e b o o k t r u y ệ n d ị c h g i á r ẻ

Nhìn thấy bảng thông tin này, trong mắt Lâm Thất Dạ hiện lên một tia kinh ngạc, đây là lần đầu tiên hắn thấy lấy “Mức độ công nhận chỉ số thông minh” làm tiêu chuẩn tuyển dụng, điều này càng chứng tỏ rằng yêu cầu tuyển dụng của mỗi nhân viên bảo vệ là khác nhau và rất có thể liên quan đến tính cách của chính bí ẩn đó.

Ví dụ như Lý Nghị Phi, tiêu chuẩn đánh giá là “Mức độ trung thành”, bởi vì đối với hắn, trung thành là điều kiện tiên quyết để không phản bội; còn đối với A Chu: “Nỗi sợ hãi” là cách tốt nhất để kiểm soát nó.

Còn khối Rubik hỗn loạn trước mắt này... bản thân nó không phải là sinh vật theo nghĩa truyền thống, không có lòng

trung thành, nỗi sợ hãi hay các yếu tố tình cảm khác, muốn kiểm soát nó tốt hơn, phải khiến nó khuất phục về mặt chỉ số thông minh.

Lâm Thất Dạ đã dần dần nắm rõ cơ chế của bệnh viện này.

“Thể hiện giá trị của cậu đi.” Lâm Thất Dạ khẽ nói: “Bệnh viện tâm thần của tôi không nuôi người nhàn rỗi.”

A Chu và Lý Nghị Phi, hai bí ẩn hình người này đến làm nhân viên bảo vệ, đương nhiên có thể đảm nhiệm nhưng thuê một khối Rubik... hẳn thực sự không nghĩ ra, ngoài việc để Merlin chơi đùa, nó còn có tác dụng gì khác.

Chương 250 - Ta Học Trảm Thần

Khối Rubik im lặng một lúc, dùng giọng máy móc nói gì đó với Lâm Thất Dạ, đôi mắt của hắn dần sáng lên.

“Ừm... Nếu như vậy thì cũng có chút tác dụng.” Lâm Thất Dạ xoa cằm, có chút động lòng.

Sau đó, hắn liền lấy ra hợp đồng, cũng ký kết thỏa thuận thuê mướn với khối Rubik, theo sự biến mất của hợp đồng, cánh cửa phòng giam cũng từ từ mở ra.

Khối Rubik trôi ra từ, vì vốn dĩ không có cơ thể nên đương nhiên cũng không mặc đồng phục nhân viên bảo vệ, chỉ có một khối trên khối Rubik được gắn một tấm bảng tên, trên đó viết “003.”

Lâm Thất Dạ nhìn hai nhân viên bảo vệ mới trước mặt, hài lòng gật đầu, dẫn họ trở về bệnh viện tâm thần.

Chỉ thấy Lý Nghị Phi đeo tạp dề, đội mũ đầu bếp đang bụng thức ăn, vội vã đi qua hành lang, nhìn thấy hai người một khối Rubik đi tới, trực tiếp ngây người tại chỗ.

“Viện trưởng?” Ánh mắt nghi hoặc của Lý Nghị Phi lướt qua Lâm Thất Dạ, dừng lại ở A Chu mặc đồng phục nhân viên bảo vệ sau lưng hắn, ngẩn người trong chốc lát: “Đây là...”

“Nhân viên bảo vệ mới.” Lâm Thất Dạ giới thiệu đơn giản: “Người này tên là A Chu, còn kia là khối Rubik.”

Hốc mắt Lý Nghị Phi lập tức đỏ lên, hắn run rẩy đặt thức ăn trong tay lên bàn, sau đó ôm chầm lấy Lâm Thất Dạ, khóc

lóc thảm thiết,

“Thất Dạ, vẫn là anh thương em! Em sắp kiệt sức rồi!”

Lý Nghị Phi kích động nhìn A Chu và khối Rubik, A Chu thì không sao, hắn nhìn thấy khối Rubik lơ lửng giữa không trung thì ngây người.

“Cái này... cái này dùng để làm gì?”

Lâm Thất Dạ quay người, liếc nhìn khối Rubik.

Khối Rubik khẽ rung lên, quay nhanh, khoảnh khắc tiếp theo, quần áo bẩn trong giỏ đựng đồ bẩn trực tiếp chuyển đến xung quanh nó, nhanh chóng lật qua lật lại, đồng thời một cục nước sạch và một cục xà phòng cũng xuất hiện trong đó, hoàn hảo nhúng quần áo bẩn vào trong quả cầu nước, không một giọt nào rơi ra ngoài phạm vi hai mét xung quanh nó, hòa vào không trung cùng nhau khuấy nhanh...

Lý Nghị Phi mở to mắt, cả người kích động run rẩy!

“Đây... đây là...”

Giọng nói máy móc truyền ra từ khối Rubik: “Khối Rubik thương hiệu máy giặt toàn tự động, máy vắt khô, máy rửa bát, máy chơi mát chược, tận tình phục vụ quý khách!”

“Tuyệt quá, tuyệt quá!!” Lý Nghị Phi kích động như một đứa trẻ hai trăm cân: “Cuối cùng cũng không phải giặt quần áo, rửa bát bằng tay nữa rồi! Anh không biết, thời gian này tay em chai sạn bao nhiêu rồi! Em khổ quá!”

Lâm Thất Dạ nhìn tốc độ giặt quần áo cực kỳ hiệu quả của khối Rubik, hài lòng gật đầu.

Nhân viên bảo vệ này, thuê không lỗ chút nào...

Lý Nghị Phi lại nhìn A Chu đang đứng rụt rè ở một bên, đầy mong đợi hỏi: “Còn cậu thì sao? Cậu có tuyệt chiêu gì?”

A Chu nghiêng đầu suy nghĩ một lúc: “Tôi... tôi biết ngủ?”

Lý Nghị Phi:...

Lý Nghị Phi quay đầu nhìn Lâm Thất Dạ, Lâm Thất Dạ nhún vai: “Cậu ta chẳng biết gì cả nhưng khả năng thích ứng có lẽ không tệ, anh dạy cậu ta nhiều hơn đi.”

Lý Nghị Phi hơi tiếc nuối thở dài, còn tưởng rằng cậu bé này cũng giống như khối Rubik, có tuyệt chiêu gì đó, không ngờ lại chỉ là một cậu bé bình thường...

Nhưng ít nhất cũng có người có thể giúp hắn chia sẻ, bây giờ hắn đã rất hài lòng rồi.

Hắn cẩn thận quan sát A Chu vài lần, bí mật kéo Lâm Thất Dạ sang một bên, nhỏ giọng nói: “Thất Dạ, cậu ta có phải hơi nhỏ tuổi quá không? Đây coi như là anh thuê lao động trẻ em đấy?”

Lâm Thất Dạ liếc hắn một cái: “Yên tâm, tuổi của cậu ta có lẽ còn lớn hơn cả bố anh, hơn nữa luật pháp này là để bảo vệ con người, không bảo vệ được sự bí ẩn, ở chỗ tôi không áp dụng được.”

Lý Nghị Phi mở to mắt: “Anh phát biểu kiểu gì của ông chủ bóc lột vậy...”

Hắn lắc đầu, đi đến trước mặt A Chu, vỗ vai cậu: “A Chu đúng không? Yên tâm, sau này anh Phi sẽ dẫn dắt em, bây giờ không sao đâu, cứ từ từ học là được.”

A Chu chớp mắt, ngoan ngoãn gật đầu.

“Đúng rồi, tình hình của hai người kia gần đây thế nào?”
Lâm Thất Dạ hỏi.

“Nix vẫn như cũ, không có việc gì thì tắm nắng, tự nói chuyện một mình, Merlin... Gần đây tần suất biến thành sao biến ít đi một chút nhưng vẫn khiến người ta đau đầu, tuy

nhiên gần đây anh ta có vẻ thích đọc sách, cả ngày không ra khỏi phòng đọc sách.” Lý Nghị Phi thành thật nói.

Lâm Thất Dạ gật đầu: “Cũng được, nhớ mỗi ngày cho họ uống thuốc đúng giờ, hai tên này giao cho anh, sau này anh chính là đầu bếp, quản lý tốt họ.”

Khỏe miệng Lý Nghị Phi hơi giật giật: “Tôi hiểu đạo lý nhưng đầu bếp nghe sao giống như một tên khủng bố vậy...”

Lâm Thất Dạ không để ý đến lời chế giễu của Lý Nghị Phi, trong lòng động một cái, liền rời khỏi bệnh viện tâm thần.

Sau khi Lâm Thất Dạ đi, Lý Nghị Phi nhìn khối Rubik đang giật quần áo, lén lút đến gần A Chu, nhỏ giọng nói:

“A Chu này...”

“Vâng.”

“Cậu biết đánh mạt chược không?”

“Mạt chược?” A Chu suy nghĩ một lúc: “Mạt chược là thứ có thể ăn được không?”

Lý Nghị Phi:...

...

“Thất Dạ, Thất Dạ! Mau tỉnh dậy!”

Bách Lý Béo đứng bên giường Lâm Thất Dạ, lay người Lâm Thất Dạ: “Điểm diễn tập hôm qua đã có rồi, cậu đứng nhất!”

“Ồ.” Lâm Thất Dạ lười biếng đáp một câu.

“Ồ?” Bách Lý Béo mở to mắt: “Cậu được 19 điểm, cao hơn 2 điểm so với người đứng thứ hai là 17 điểm, cậu không kích động sao?”

Chương 251 - Ta Học Trảm Thần

Lâm Thất Dạ ngạc nhiên nói: “Tại sao phải kích động? Chẳng phải rất bình thường sao?”

Bách Lý Béo:...

“Vậy cậu đoán xem, tôi được bao nhiêu điểm?” Bách Lý Béo đầy mong đợi.

Lâm Thất Dạ nhìn ánh mắt của Bách Lý Béo, biểu cảm kỳ quái nói: “Cậu không phải là người đứng thứ hai đó chứ?”

“A ha ha ha, bị cậu nhìn ra rồi.” Bách Lý Béo như đeo mặt nạ kiêu ngạo, hai tay chống nạnh: “Nhưng mà, tôi coi như đứng thứ hai, còn có người bằng điểm với tôi.”

Lâm Thất Dạ ngồi dậy trên giường, nhìn đồng hồ, rồi đi ra khỏi ký túc xá.

“Cậu đi đâu? Hôm nay không cần huấn luyện mà.” Bách Lý Béo nghi hoặc hỏi.

“Đi dạo thôi.”

Tất nhiên Lâm Thất Dạ không thể nói với anh ta rằng mình sẽ đi tìm một nơi để tiến hành nghi lễ triệu hồi, sức mạnh ẩn chứa trong xác của Khối Rubik có thể sẽ tiêu tan theo thời gian, vì vậy hắn phải hoàn thành nghi lễ triệu hồi trong hai ngày này.

May mắn thay, hắn có sự hỗ trợ của chuyên môn về phép thuật triệu hồi, có thể bỏ qua hầu hết các vật liệu thi pháp nhưng nhất định phải tìm một nơi không có người.

Thực ra Lâm Thất Dạ vốn định thử tiến hành nghi lễ triệu hồi trong bệnh viện tâm thần nhưng đồ vật bên ngoài không thể mang vào trong, vì vậy cách này hoàn toàn không khả thi, chỉ có thể nhân lúc hôm nay không có nhiệm vụ huấn luyện, tìm một nơi hẻo lánh không có người trong trại huấn luyện làm địa điểm triệu hồi, đợi đến đêm khuya rồi lên đến đó tổ chức nghi lễ triệu hồi.

Lâm Thất Dạ có vẻ đi dạo trong trại một cách tùy ý, cuối cùng đã xác định được một địa điểm triệu hồi an toàn, đó chính là kho chứa vũ khí quân dụng.

Trong toàn bộ trại huấn luyện, chỉ có ba nơi không có camera giám sát, trong đó một nơi đã bị Thẩm Thanh Trúc cho nổ tung hôm qua, một nơi khác nằm ngay bên cạnh ký túc xá của giáo quan, còn lại là nơi mà hôm qua Lâm Thất Dạ và những người khác phá cửa xông vào vào lấy vũ khí.

Cánh cửa sắt ban đầu của kho đó đã bị nổ tung, vẫn chưa được sửa chữa, dù sao thì việc vận chuyển một cánh cửa kim loại nặng như vậy cũng cần thời gian, bây giờ chỉ đóng tạm bằng một cánh cửa gấp, với thực lực của Lâm Thất Dạ, muốn lên vào trong không gây tiếng động cũng không khó.

Thực ra hắn cũng đã nghĩ đến việc trực tiếp lên sân thượng của ký túc xá nhưng trong quá trình triệu hồi, sẽ có ánh sáng phát ra, nếu không phải ở trong nhà thì rất dễ bị người khác phát hiện.

So sánh đi so sánh lại, chỉ có kho hàng đó là phù hợp nhất.

Đêm xuống.

Bóng dáng Lâm Thất Dạ như ma quỷ lặng lẽ trèo ra ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng đáp xuống đất, một thân áo đen hòa hợp với bóng tối của Chí Ám Thần Khư, hoàn toàn hòa nhập vào bóng

râm, mũi chân nhẹ điểm, nhanh chóng di chuyển về phía kho vũ khí.

Hắn nhẹ nhàng trèo qua cánh cửa gấp, vũng vàng rơi vào trong kho, dòi những chiếc thùng dùng để chứa vũ khí nóng ra, dọn ra một khoảng đất trống lớn ở giữa.

Hắn ngồi xổm xuống, lấy một cây bút than từ trong túi ra, nghiêm túc vẽ trên mặt đất. [V i p t r u y e n f u L L . n e t - k h o t r u y e n d i c h m i ễ n p h í]

Mức độ phức tạp của phép thuật triệu hồi chiều không gian không thể so sánh với triệu hồi ngẫu nhiên, hơn nữa đây là lần đầu tiên Lâm Thất Dạ triệu hồi, cần phải thêm bước ký kết khế ước, vì vậy quá trình phức tạp nhất, sau khi hắn ký kết khế ước với một sinh vật nào đó, nếu muốn triệu hồi nó, chỉ cần dùng máu làm vật dẫn, không cần phải vẽ trận pháp phép thuật phức tạp như vậy.

Nếu không, trong quá trình chiến đấu, làm sao có nhiều thời gian để từ từ vẽ trận pháp phép thuật?

Khoảng mười phút sau, Lâm Thất Dạ mới dừng bút, đứng dậy kiểm tra kỹ lưỡng trận pháp triệu hồi khổng lồ trước mắt, từng đường nét đều hoàn hảo đan xen vào nhau, tạo thành một hình tròn khổng lồ, phát huy đến cực hạn vẻ đẹp hình học.

“Gần xong rồi.” Lâm Thất Dạ lẩm bẩm, đổ những mảnh vỡ của Khối Rubik trong túi vào giữa trận pháp, sau đó cắn vào đầu ngón tay của mình, bôi lên một góc của trận pháp.

Nghi lễ triệu hồi, chuẩn bị xong.

Lâm Thất Dạ hít một hơi thật sâu, theo kiến thức về phép thuật triệu hồi trong đầu, lần lượt truyền sức mạnh tinh thần vào từng nút của trận pháp, trận pháp phép thuật khổng lồ trên mặt đất dần sáng lên!

Một luồng dao động không gian huyền diệu truyền ra từ trận pháp, Lâm Thất Dạ chỉ cảm thấy linh hồn của mình như thể bị một sự chỉ dẫn bí ẩn nào đó, dần dần tách khỏi cơ thể, trôi về hư vô...

Trong lúc mơ hồ, hắn như thể đang ở trong vũ trụ sâu thẳm, trên đầu treo lơ lửng từng vì sao sáng lấp lánh, có những vì sao sáng chói như mặt trời, có những vì sao tối tăm không có ánh sáng, chúng rải rác khắp nơi.

Hắn rất rõ ràng, lúc này, linh hồn của hắn đang xuyên qua vô số các mặt phẳng, còn những vì sao sáng tối kia, chính là từng mặt phẳng hoàn toàn khác biệt.

Cảm giác này rất kỳ diệu, giống như siêu thoát khỏi thế gian, chân chính lĩnh ngộ được chân lý của thế giới... Hắn dường như có chút hiểu được, tại sao Merlin lại kiên trì theo đuổi thế giới chân thực như vậy, bất kỳ ai nhìn thấy một bức tranh hùng vĩ tráng lệ như vậy, đều sẽ sinh ra cảm giác nhỏ bé hèn mọn.

Hắn thử đưa ý niệm vào một vì sao gần nhất, vì sao đó ánh sáng rực rỡ, ngay cả trong vô số các mặt phẳng mênh mông như biển này, cũng thuộc về một trong những vì sao sáng nhất.

Chương 252 - Ta Học Trảm Thần

Đây là một mặt phẳng cao cấp sở hữu nhiều sinh vật triệu hồi cấp cao!

Có lẽ là do vật hiển tế không đủ, hoặc có lẽ là do cảnh giới bản thân quá thấp, tinh thần của Lâm Thất Dạ vừa mới thăm dò vào đó đã bị đẩy ra nhưng chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, hắn mơ hồ cảm nhận được một vài sinh vật mạnh nhất trong mặt phẳng này.

Có con cáo đỏ chín đuôi, có con bạch tuộc lớn tám đuôi, có con mèo quái màu xanh hai đuôi, có con rùa cứng ba đuôi...

Chỉ tiếc là, hắn vẫn chưa thể tiến vào mặt phẳng cấp độ này, cho dù có tiến vào, với cường độ linh hồn hiện tại của hắn cũng không thể ký kết khế ước với những sinh vật đó.

Lâm Thất Dạ bắt đầu dĩ lạc đầu, dưới sự thúc đẩy của sự tò mò, lại đưa ý niệm vào một vì sao sáng khác, mặc dù biết rằng hiện tại mình không thể tiến vào đó nhưng vẫn muốn xem thử sinh vật triệu hồi cấp cao trông như thế nào.

Thân hình to lớn như núi của rồng băng giá, pháp sư bí ẩn kỳ lạ, người khổng lồ trên núi nằm dài trên vùng đất hoang vu, con gấu trúc xanh quấn quanh mình tia điện...

Ý thức của Lâm Thất Dạ một lần nữa bị đẩy ra nhưng tâm trí vẫn đắm chìm trong hình ảnh chấn động vừa rồi, không nói gì khác, chỉ riêng con rồng băng giá vừa rồi, ít nhất cũng có uy áp của cảnh giới “Vô Lượng”, tùy tiện thở ra một hơi cũng có thể hủy diệt nửa thành phố.

Đây chính là sinh vật triệu hồi cấp cao sao... Thật sự mạnh mẽ đến mức khiến người ta chỉ muốn chửi thề!

Lâm Thất Dạ thâm hạ quyết tâm, đợi đến ngày cảnh giới của hắn đủ, nhất định phải triệu hồi con rồng băng giá này, nghĩ đến một ngày nào đó trong tương lai, dưới bầu trời đen kịt, hắn có thể cưỡi rồng băng giá vượt qua núi cao biển rộng, trong lòng không khỏi có chút kích động.

Nhưng bây giờ, trước tiên vẫn nên tìm một sinh vật triệu hồi phù hợp với cảnh giới của hắn.

Ánh mắt Lâm Thất Dạ dừng lại ở bên cạnh vì sao này, một vì sao khác khá mờ nhưng vẫn sáng, đưa ý thức của mình vào đó.

Lần này, ý thức của hắn không bị đẩy ra, điều này chứng tỏ xác Khối Rubik mà hắn hiến tế đủ để hắn có được tư cách tiến vào mặt phẳng này.

Đây là một mặt phẳng lấy bối cảnh là vùng đất hoang vu, đủ loại sinh vật biến dị hung dữ và kỳ lạ sinh sống trong đó, chúng săn bắt và giết hại lẫn nhau, rất ít người sống sót, nơi đây là thiên đường chỉ dành cho sinh vật biến dị!
V I P T R U
Y E N F U L L - K h o t r u y ệ n d i c h m i ễ n p h í

Linh hồn của Lâm Thất Dạ xuyên qua mặt phẳng này, dựa vào sự dao động sức mạnh truyền đến mơ hồ, vượt qua vùng đất hoang vu vô tận, đến một vùng sa mạc nào đó.

Cùng lúc đó, một xác ướp đang lê bước trên sa mạc, ngẩng đầu lên cứng đờ, dường như nhận ra sự tồn tại của Lâm Thất Dạ, hốc mắt trống rỗng nhìn chằm chằm vào nơi hắn đang đứng.

Xác ướp này không lớn, chỉ cao đến ngực Lâm Thất Dạ, trông gầy gò nhỏ bé, như thể người bình thường cũng có thể đâm ngã nó.

Lâm Thất Dạ cau mày nhìn xác ướp trước mặt, trong lòng dâng lên chút nghi hoặc.

Theo lý mà nói, hắc dựa vào thiên phú “Ma pháp triệu hồi cực kỳ thân thiện”, sinh vật được dẫn đến đều phải là cấp độ chiến lực cực cao, nếu đặt vào mặt phẳng cấp thấp này, ít nhất cũng phải là sinh vật biến dị mạnh nhất của mặt phẳng này mới đúng...

Nhưng xác ướp nhỏ bé trước mắt này, nhìn thế nào cũng không giống như kiểu giỏi chiến đấu.

Chẳng lẽ là loại có tiềm năng cực lớn?

Lâm Thất Dạ do dự một lúc, quyết định tin tưởng một lần vào thiên phú “Ma pháp triệu hồi cực kỳ thân thiện” này, ký kết khế ước triệu hồi với xác ướp nhỏ trước mặt.

Dù sao hắc cũng chỉ hiển tế một xác chết bí ẩn ở cảnh giới “Xuyên”, hơn nữa linh hồn đã đi qua rất nhiều mặt phẳng, đã có chút không ổn định, nếu từ bỏ xác ướp trước mặt để đi tìm kiếm ở các mặt phẳng khác, chưa chắc đã kịp.

Đầu ngón tay Lâm Thất Dạ phác họa một trận pháp nhỏ trong hư không, lơ lửng giữa hai người, đây là ma pháp dùng để ký kết khế ước triệu hồi, chỉ cần khắc vào linh hồn của xác ướp, có thể khiến nó trở thành vật triệu hồi của mình.

Xác ướp nhỏ lùi lại hai bước, dường như có chút cảnh giác nhưng vì có BUFF “Thân thiện với sinh vật triệu hồi” trên người Lâm Thất Dạ, nó không chọn cách bỏ chạy, mà tò mò đánh giá hắc.

“Trở thành sinh vật triệu hồi của ta, đổi lại, ta sẽ cho ngươi trở thành vua của mặt phẳng này.” Lâm Thất Dạ nhìn vào hốc mắt của xác ướp, bình tĩnh mở miệng.

Xác ướp dường như có thể nghe hiểu lời Lâm Thất Dạ, nó cúi đầu, như đang suy nghĩ điều gì đó, một lúc sau thì thử dò

xét tiến lại gần Lâm Thất Dạ, những ngón tay quần đầy băng vải từ từ duỗi ra, nhẹ nhàng chạm vào trận pháp trên không trung.

Ngay sau đó, ánh sáng rực rỡ nuốt chửng bóng dáng của hai người vào trong...

...

Trại huấn luyện, kho hàng.

Ánh sáng trên trận pháp không lồ dần biến mất, những mảnh Khối Rubik rải rác ở trung tâm trong nháy mắt hóa thành tro bụi, biến mất không còn dấu vết.

Lâm Thất Dạ ngồi xếp bằng bên cạnh trận pháp mở mắt ra, trong mắt hiện lên một tia vui mừng.

Lần đầu tiên triệu hồi chiều không gian, thành công rồi!

Hắn có thể cảm nhận được, ở một mặt phẳng xa xôi khác, có một linh hồn đã liên kết với linh hồn của hắn, chỉ cần hắn muốn, có thể triệu hồi nó đến bất cứ lúc nào.

Chương 253 - Ta Học Trảm Thần

Lâm Thất Dạ đứng dậy, một lần nữa cắn vào đầu ngón tay, đưa tay ấn vào hư không.

Trận pháp màu xanh lam sẫm đột nhiên xuất hiện trên không trung, những đường nét và hình vẽ phức tạp từ từ xoay tròn, như thể kết nối với một thế giới khác, ngay sau đó, một bóng hình nhỏ bé toàn thân quần đầy băng vải bước ra từ trong trận pháp.

Ánh sáng của trận pháp dần tan đi, xác ướp nhỏ nghi hoặc nhìn xung quanh, cuối cùng nhìn về phía Lâm Thất Dạ sau lưng.

Dưới sự liên kết của khế ước linh hồn, Lâm Thất Dạ có thể cảm nhận được toàn bộ thông tin của xác ướp trước mắt, lầm bầm nói:

“Xác ướp chiến tranh, đến từ thế giới phế tích dị biến, năng lực là... Ồ?!”

Hắn sửng người, kinh ngạc nhìn xác ướp không biết từ lúc nào đã chạy đến góc kho hàng.

Dưới sự chú ý của hắn, xác ướp nhỏ phần khích giơ lên một khẩu AK47 trước mắt, cái miệng dưới lớp băng vải mở ra, nuốt trọn khẩu súng cao hơn cả nó!

Cảnh tượng trước mắt thật sự quá kỳ lạ, hơn nữa không biết có phải ảo giác của Lâm Thất Dạ hay không, sau khi xác ướp nhỏ nuốt một khẩu AK47, dường như... cao hơn một chút?

Nuốt một khẩu súng, xác ướp nhỏ vẫn chưa thỏa mãn, tay trái cầm một khẩu súng phóng lựu, tay phải cầm một khẩu Tinh Thần Dao chế thức, lại bắt đầu nhét vào miệng.

Đến khi Lâm Thất Dạ hoàn hồn, nó đã liên tục ăn năm khẩu súng trường tự động, hai khẩu súng tiểu liên, ba quả lựu đạn, một khẩu súng phóng lựu và vô số Tinh Thần Dao...

Còn chiều cao của nó cũng cao thêm hai cm rõ rệt.

“Đợi đã!” Lâm Thất Dạ túm lấy xác ướp đang chuẩn bị nuốt sống ống phóng tên lửa RPG, đau đầu mở miệng: “Cậu ăn hết vũ khí ở đây, đến lúc đó giáo quan phát hiện thì phải làm sao?”

Xác ướp nhỏ nghiêng đầu khó hiểu, dường như không hiểu Lâm Thất Dạ đang nói gì.

Lâm Thất Dạ thở dài, mặc dù đối phương là vật triệu hồi của hắn nhưng không có nghĩa là trí tuệ của đối phương cũng ngang bằng mình, xác ướp nhỏ trước mắt này... có vẻ không được thông minh cho lắm.

“Cậu có thể cho tôi xem trước, cậu ăn những vũ khí này có thể làm được gì không?” Lâm Thất Dạ tò mò hỏi.
 .D ocfu l.v
 n- Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Xác ướp nhỏ gật đầu, lùi lại hai bước, sau đó toàn thân băng vải kỳ lạ giãn ra, từng nòng súng đen ngòm từ trong cơ thể nó chìa ra, có dài có ngắn, rải rác khắp người.

Cùng lúc đó, hai khẩu Tinh Thần Dao từ lòng bàn tay nó chìa ra, băng vải ở eo quần từng quả lựu đạn, giống như váy quần quanh, băng vải trên vai nhúc nhích, một khẩu súng phóng lựu đột nhiên được đặt trên vai nó, sẵn sàng khai hỏa bất cứ lúc nào.

Chớp mắt, xác ướp nhỏ vô hại đã biến thành pháo đài chiến tranh mang vác đại bác, đeo lựu đạn, toàn thân đầy nòng súng!

Lâm Thất Dạ kinh ngạc há hốc mồm. “đ o c f u l l . v n - k h o t r u y ệ n d i c h m i ễ n p h í”

“Năng lực là biến vũ khí ăn vào thành sức mạnh của mình... Không hổ danh là xác ướp chiến tranh.” Lâm Thất Dạ lẩm bẩm.

Chỉ cần cho nó ăn đủ vũ khí, trên chiến trường có thể biến thành pháo đài chiến tranh bất tử, một mình có thể áp chế hỏa lực của cả một đội quân trang bị vũ khí nóng, giải quyết mọi phiền toái do hỏa lực không đủ.

Hơn nữa, đây đều là vũ khí thông thường, nếu để nó ăn một quả bom hạt nhân... chẳng phải sẽ biến thành xác ướp hạt nhân sao?!

Lâm Thất Dạ đã có thể tưởng tượng ra cảnh xác ướp nhỏ ăn bom hạt nhân rồi nhảy nhót chạy đến căn cứ của đối phương, sau đó một đám mây hình nấm từ từ bốc lên...

Khoan đã!

Lâm Thất Dạ đột nhiên nhớ ra, sa mạc nơi hắn tìm thấy xác ướp nhỏ, không xa đó có vẻ là một hồ lớn do vụ nổ khổng lồ tạo ra, không phải là do nó gây ra chứ?!

Nhưng khả năng sinh tồn của nó có mạnh đến vậy không?

Lâm Thất Dạ biết được từ thông tin trong đầu xác ướp, khả năng sinh tồn của nó cực kỳ mạnh mẽ nhưng cụ thể mạnh đến mức nào thì vẫn chưa biết nhưng dù sao cũng là xác ướp, chắc không dễ chết như vậy?

Bởi vậy, năng khiếu của ma pháp triệu hồi mới trực tiếp dẫn hắn đến trước mặt xác ướp, xét theo một góc độ nào đó, nó thực sự là sinh vật mạnh nhất ở thế giới đó!

Sau một thoáng do dự, ánh sáng lóe lên trong mắt Lâm Thất Dạ, hắn vỗ vai xác ướp nhỏ, chỉ vào toàn bộ vũ khí trong kho nói:

“Ăn thoải mái đi!”

Xác ướp nhỏ sừng sốt, nghiêng đầu, có chút khó tin dùng tay vẽ một vòng tròn, như thể đang nói: Những thứ này, tôi thực sự có thể ăn hết sao?

Lâm Thất Dạ cười nói: “Đều có thể ăn, tối nay ăn hết sạch đi! Đây là quà ra mắt ta tặng cho ngươi.”

Xác ướp nhỏ phấn khích làm một tư thế “Oa”, sau đó nhanh chóng nhấc bổng ống phóng tên lửa RPG vừa đặt xuống, một ngụm nuốt chửng, rồi ôm một xe thuốc nổ bên cạnh, như ăn khoai tây chiên nhét vào miệng!

Súng ống, đạn dược, thuốc súng, dao... Xác ướp nhỏ với tốc độ kinh người quét sạch toàn bộ kho, như một đàn châu chấu di cư, đến đâu là không còn một vũ khí nào sót lại.

Khoảng nửa giờ sau, kho vũ khí vốn đầy ắp đã hoàn toàn trống rỗng, ngay cả những chiếc đinh vít nhọn nhất trên giá cũng không còn, sạch sẽ hơn cả bị trộm cướp.

Lúc này, xác ướp nhỏ đã cao gần ba mét, gần chạm đến trần kho, trông như một người khổng lồ.

“Hình như hơi quá lớn rồi, như vậy thì chiến đấu trong nhà sẽ hơi phiền phức...” Lâm Thất Dạ cau mày nhìn xác ướp cao ba mét, có chút đau đầu nói.

Chương 254 - Ta Học Trảm Thần

Xác ướp dường như hiểu được lời hắn nói, băng vải trên người co lại, cả người như quả bóng xì hơi xẹp xuống, chớp mắt đã trở lại kích thước ban đầu.

Lâm Thất Dạ nhìn cảnh tượng kỳ diệu này, khóe miệng hơi nhếch lên.

Xem ra lần này... là nhật được bảo bối rồi.

...

Sáng sớm hôm sau.

Hồng giáo quan như thường lệ, đến sớm trước cửa kho, kiểm tra định kỳ tình hình dự trữ vũ khí trong trại huấn luyện, đây vốn là công việc của Cố giáo quan nhưng sau khi ông bị bệnh tâm thần phải về nhà điều dưỡng, những công việc này chỉ có thể đổ lên đầu Hồng giáo quan.

“Chà, cánh cửa này quá sơ sài rồi, không biết bao giờ thì bộ phận hậu cần mới lắp cánh cửa mới, nếu không thì lỡ có ai đó vào trộm đồ thì sao...”

Hồng giáo quan vừa đẩy cánh cửa gấp tạm thời vừa lắc đầu: “Nhưng dù sao đây cũng là trại huấn luyện, ai mà gan to đến mức vào đây trộm... ưm?”

Hồng giáo quan đứng sau cánh cửa gấp đã mở, nhìn vào kho hàng trống rỗng trước mắt, trực tiếp ngáy người tại chỗ.

“Ừm... có vẻ như hôm qua ngủ muộn quá, mệt đến mức sinh ảo giác rồi, ha ha, ha ha ha...” Ông xoa xoa mắt, nhìn về

phía trước một lần nữa.

Sau năm giây im lặng, một tiếng chửi thề vang vọng khắp trại huấn luyện.

...

“Cái gì? Kho vũ khí trống rồi?” Viên Cương ngạc nhiên nói: “Đã kiểm tra chưa?”

“Kiểm tra rồi, kiểm tra hết rồi!” Hồng giáo quan nghiêm túc nói: “Nhưng vì trong kho không có camera giám sát nên không thấy được chuyện gì đã xảy ra nhưng theo tình hình camera giám sát bên ngoài kho thì không có ai tiếp cận kho, camera ở cổng trại huấn luyện cũng đã xem, mười ngày gần đây không có người khả nghi nào ra vào.”

“Không phải do người bên ngoài làm?” Viên Cương hơi nhíu mày: “Chẳng lẽ là nội gián?”

“Nhưng nếu là nội gián thì vũ khí đi đâu?” Hồng giáo quan trợn tròn mắt: “Đó là cả một kho vũ khí! Nếu không đưa ra khỏi trại huấn luyện thì chúng có thể giấu ở đâu?”

“Cổng rãnh, ký túc xá, lớp học đã tìm hết chưa?”

“Đã tìm hết rồi, bãi tập gần như đã đào hết rồi! Không có! Quỷ thật...” Hồng giáo quan không nhịn được muốn chửi thề.

Viên Cương trầm ngâm một lúc: “Không, còn một thứ có thể chứa được toàn bộ vũ khí trong kho này...”

Hồng giáo quan như nghĩ ra điều gì: “Ý anh là, [Tự Tại Không Gian] của Bách Lý Đồ Minh? Nhưng tại sao anh ta lại làm như vậy?”

“Không biết, nếu không phải người ngoài vào trại huấn luyện, lại không thể là người khác giấu đi, loại trừ trường hợp cường giả cảnh giới ‘Vô Lượng’ trở lên đến trộm vũ khí thì chỉ có thể là tên mập kia làm được.

Nhưng nếu gia tộc Bách Lý của bọn họ muốn vũ khí thì đâu cần dùng đến thủ đoạn này...”

Viên Cương trầm ngâm một lúc: “Một lát nữa, bảo hắn đến gặp ta.”

Trong tiếng thở dài, Bách Lý Mập Mập trở về ký túc xá.

“Thế nào?” Lâm Thất Dạ nhướn mày.

“Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra, vừa vào giáo quan đã kiểm tra [Tự Tại Không Gian] của tôi, kiểm tra xong thì họ lại có vẻ như thấy ma, sau đó tôi đi ra.” Bách Lý Mập Mập có chút không hiểu nói.

Lâm Thất Dạ khẽ ho hai tiếng, không nói gì.

May mà tối qua hắn đã dùng Chí Âm Thần Khư xóa sạch hoàn toàn dấu vết còn sót lại trong kho, như vậy là đã cắt đứt hoàn toàn liên hệ với bản thân.

Giáo quan quả thực không tìm được manh mối nào khác, bắt đầu nghi ngờ Bách Lý Mập Mập dùng [Tự Tại Không Gian] để chuyển hết kho vũ khí đi nhưng bây giờ tìm kiếm như vậy thì đã hoàn toàn xóa sạch nghi ngờ của Bách Lý Mập Mập, tiếp theo muốn điều tra sẽ khó khăn hơn nhiều.

“Cứ coi như tôi mượn đi... Đợi sau này tôi có thực lực rồi, sẽ trả gấp đôi.” Lâm Thất Dạ thầm nói trong lòng.

Đối với chiến tranh xác ướp mà nói, nuốt bao nhiêu vũ khí chính là yếu tố quyết định thực lực của hắn, nếu rời khỏi trại huấn luyện, muốn gặp được kho vũ khí nhiều như vậy, e rằng chỉ có thể đi cướp phá căn cứ quân sự, cơ hội ngàn năm có một này Lâm Thất Dạ tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

Ngay khi Lâm Thất Dạ đang thầm hối hận thì tiếng còi quen thuộc bên ngoài ký túc xá lại vang lên, hắn lập tức hoàn hồn, võ vai Bách Lý Mập Mập vẫn còn đang mơ màng,

“Đi thôi, bắt đầu huấn luyện rồi.”

Bách Lý Mập Mập ồ một tiếng, theo sau Lâm Thất Dạ nhanh chóng chạy ra ngoài...

...

Tháng Tám.

Cái lạnh của mùa xuân đã hoàn toàn biến mất, cái nóng đặc trưng của mùa hè thiêu đốt cả mặt đất, như một lò lửa khổng lồ, chỉ cần cử động nhẹ cũng đổ mồ hôi đầm đìa.

Lâm Thất Dạ ngồi một mình dưới bóng cây, nhìn về phía bãi tập quen thuộc xa xa, không biết đang nghĩ gì.

“Thất Dạ, sao cậu lại ngồi đây một mình?” Tào Uyên đi tới từ xa, có chút nghi hoặc hỏi: “Không đi ăn à?”

“Đi.” Lâm Thất Dạ gật đầu, đứng dậy khỏi mặt đất, cuối cùng nhìn lại bãi tập: “Chỉ là... có chút không nổi.”

Tào Uyên quay đầu nhìn lại, thở dài: “Dù sao cũng là nơi đã chiến đấu cả một năm, hai ngày nữa là phải đi rồi, một khi đã đi... chưa chắc đã có thể quay lại nên nhìn cho kỹ cũng phải.”

Lâm Thất Dạ không nói gì, chỉ lắc đầu, bước về phía nhà ăn.

“Thất Dạ, sao cậu đến chậm thế?” Bách Lý Mập Mập đứng trước bàn, miệng nhét đầy thức ăn, nói không rõ ràng: “Cậu đến muộn thêm chút nữa là tôi ăn hết mất.”

“Thùng cơm.” Tào Uyên khẽ nói.

Bách Lý Mập Mập há miệng, đang định cùng Tào Uyên đấu khẩu, Lâm Thất Dạ đột nhiên lên tiếng:

Chương 255 - Ta Học Trảm Thần

“Đúng rồi, huấn luyện và kiểm tra đã kết thúc hết rồi, tiếp theo còn chuyện gì nữa không?”

Bách Lý Mập Mập suy nghĩ một chút: “Hình như là không còn gì nữa, chỉ cần chờ bảng xếp hạng tổng điểm của mọi người, sau đó cấp trên sẽ sắp xếp nơi chúng ta đến, lúc đó sẽ trực tiếp thông báo.”

“Hai ngày nữa còn có một buổi lễ tuyên thệ, phát xong Tinh Thần Dao, áo choàng và huy chương cho từng người, tối hôm đó sẽ rời khỏi trại huấn luyện này, đến nơi đóng quân của mình.” Tào Uyên bổ sung.

“Tóm lại, mấy ngày tới chúng ta chỉ cần nằm yên là được.” Bách Lý Mập Mập ngáp một cái: “Ở đây vất vả huấn luyện một năm, cuối cùng cũng có thể yên tâm hưởng thụ hai ngày thoải mái...”

Vừa dứt lời, điện thoại của hắn đã nhận được một tin nhắn, không chỉ hắn, tất cả mọi người đang ăn trong nhà ăn đều nhận được cùng một tin nhắn.

Sau khi huấn luyện và kiểm tra kết thúc, các giáo quan đã trả lại điện thoại cho mọi người, ngoài việc không được phép rời khỏi trại huấn luyện này, không được tiết lộ bất kỳ thông tin nào về trại huấn luyện thì không còn hạn chế nào khác.

Nói một cách nào đó, họ đã chính thức trở thành người canh gác, chứ không còn là tân binh trong trại huấn luyện này nữa, thứ họ còn thiếu chỉ là một buổi lễ tuyên thệ mà thôi.

“Chết tiệt! Bảng xếp hạng tổng điểm đã ra rồi!” Bách Lý Mập Mập nhìn thấy tin nhắn trên điện thoại, kinh ngạc kêu lên: “Tổng điểm của tôi là 74, xếp thứ 184 trong trại... ờ.”

Sắc mặt của Bách Lý Mập Mập có chút khó coi: “Không có lý nào cả, lúc diễn tập tôi còn đứng thứ hai, sao giờ lại thành 184 rồi?”

Lâm Thất Dạ có chút bất lực lên tiếng: “Đây là thành tích tổng hợp, ngoài hai hạng mục diễn tập và bắn súng ra thì điểm của cậu khá cao, còn thể lực, cận chiến, chiến lược và những hạng mục khác thì cậu tự biết mình được bao nhiêu điểm chứ?”

Bách Lý Mập Mập:...

Tào Uyên liếc nhìn bảng xếp hạng: “Tổng điểm của tôi là 91, xếp thứ 3... cũng gần như tôi nghĩ.”

Bách Lý Mập Mập tiến đến gần Lâm Thất Dạ: “Thất Dạ, cậu không tò mò mình xếp thứ mấy à?”

“Thứ nhất.” Lâm Thất Dạ thậm chí còn không thèm nhìn vào danh sách, bình tĩnh nói.

“...” Bách Lý Mập Mập nhún vai: “Thật chẳng có gì thú vị.”

Phía trên cùng của danh sách, ba chữ Lâm Thất Dạ treo lơ lửng trên đầu mọi người, tổng điểm 95, xếp hạng nhất.

Trên thực tế, nếu không phải trong bài kiểm tra bắn súng, Lâm Thất Dạ chỉ đạt được 6 điểm đáng thương thì điểm số của hắn có thể còn cao hơn nữa, phải biết rằng người đứng thứ hai hiện tại là Thẩm Thanh Trúc cũng chỉ đạt 92 điểm, có thể thấy thành tích của Lâm Thất Dạ khủng khiếp đến mức nào.

Bách Lý Mập Mập thở dài: “Khoảng cách giữa người với người, sao lại có thể lớn đến vậy... Theo tình hình này, việc

Thất Dạ cậ vào đội Thượng Kinh gần như đã chắc chắn rồi.”

“Không chắc.” Tào Uyên chậm rãi lên tiếng: “Không chỉ Thượng Kinh, tôi đoán rằng những đội đặc biệt kia cũng đã không thể kiểm chế được nữa rồi...”

...

Biên giới Đại Hạ. “d o c f u l l . v n - k h o t r u y e n d i c h m i ễ n p h í”

Một khu rừng nguyên sinh nào đó.

“Phải bắt bằng được! Nhất định phải bắt bằng được!!” Một người phụ nữ khoác trên mình chiếc áo choàng màu vàng kim kiên định lên tiếng: “Đại diện của Song Thần, người đứng đầu bảng xếp hạng trại huấn luyện, lại còn có cả Huân chương Tinh Thần, tiềm năng của Lâm Thất Dạ này lớn quá, chúng ta nhất định phải lôi kéo... không đúng, chiêu mộ cậu ta vào đội [Phượng Hoàng] của chúng ta!”

Người đàn ông đeo kính bên cạnh cô ta thở dài: “Đội trưởng, cô bình tĩnh một chút, đội chúng ta hiện tại không thiếu người...”

“Đây không phải vấn đề thiếu hay không thiếu người, tôi dám chắc rằng, chỉ cần để Lâm Thất Dạ này trưởng thành, nhất định sẽ trở thành một sự tồn tại khủng khiếp vượt qua cả tôi và Vương Diện, nhân tài như vậy, chúng ta [Phượng Hoàng] không thể bỏ lỡ!”

“Nhưng theo quy định, các đội đặc biệt không được tiếp nhận tân binh khi không có tổn thất lớn về nhân sự.” Người đàn ông do dự nói.

Người phụ nữ nghe xong câu này, nghiêm túc suy nghĩ...

Một lúc sau, đôi mắt cô ta dần sáng lên, đột nhiên quay đầu nhìn người đàn ông, ánh mắt chăm chú khiến anh ta hoảng

sợ...

“Đội, đội trưởng... cô muốn làm gì?”

“Hay là thế này.” Người phụ nữ vui mừng đề nghị: “Tôi đánh anh tàn tật trước, sau đó báo cáo tổn thất nhân sự, đợi Lâm Thất Dạ bị lôi kéo vào đội chúng ta, tôi sẽ để anh hồi phục... Đây không phải là một cách tốt cho cả hai bên sao?”

Người đàn ông:...

Thành phố Hoài Hải.

Thiên Bình khoác trên mình chiếc áo choàng màu xám bước nhanh qua hành lang, gõ cửa một căn phòng nào đó, sau đó đẩy cửa bước vào.

“Đội trưởng, bảng xếp hạng trại huấn luyện năm nay đã có rồi.” Thiên Bình đi đến trước mặt Vương Diện, nói. e b o o k sh o p . vn - e b o o k t r u y ệ n d ị c h g i á r ẻ

Vương Diện nhướng mày: “Thế nào?”

“Quả nhiên như anh dự đoán, Lâm Thất Dạ đứng đầu, đạt 95 điểm, ngoài ra còn nhận được một Huân chương Tinh Thần.”

“95 à... bằng điểm của tôi năm xưa, may quá may quá.” Vương Diện thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng rằng tên nhóc này có thể đạt được số điểm cao đến mức nào, suýt chút nữa thì mất mặt.

“Đội trưởng, bài kiểm tra bắn súng của cậu ta chỉ đạt 6 điểm.”

“... Biến thái.” Khóe miệng Vương Diện hơi giật giật, cả người ngã xuống ghế nằm, thở dài: “Như vậy, chắc sẽ không ít người tranh giành cậu ta...”

“Đội trưởng, chúng ta có nên xin cấp trên điều Lâm Thất Dạ về không?” Thiên Bình không nhịn được hỏi.

Chương 256 - Ta Học Trảm Thần

Vương Diện lắc đầu: “Không cần.”

Thiên Bình sững sốt: “Tại sao? Chúng ta cũng là đội đặc biệt, hơn nữa còn có quan hệ tốt với Lâm Thất Dạ, nếu chúng ta gửi lời mời, rất có thể cậu ta sẽ đồng ý.”

“Một thiên tài hiếm có như Lâm Thất Dạ, cấp cao sẽ không để cậu ta gia nhập bất kỳ đội đặc biệt nào.”

Thiên Bình như nghĩ ra điều gì: “Ý anh là...”

“Một người như cậu ta, nhất định sẽ tự mình thành lập một đội đặc biệt, nếu gia nhập bất kỳ đội đặc biệt nào, ngược lại sẽ hạn chế sự phát triển của cậu ta, tôi nghe nói kế hoạch tái thiết đội đặc biệt thứ năm đã được đưa vào chương trình nghị sự.”
Vương Diện bình tĩnh nói,

“Tuy nhiên, dù sao Lâm Thất Dạ cũng chỉ là một tân binh mới ra khỏi trại huấn luyện, cả về thực lực lẫn thâm niên đều còn thiếu sót, sẽ không nhanh chóng để cậu ta đi thành lập đội đặc biệt, cấp cao rất có thể sẽ điều cậu ta vào một đội đồn trú ở thành phố nào đó để rèn luyện, đợi đến khi thời cơ chín muồi, mới để cậu ta đi thành lập đội mới.

Cho nên, chúng ta xin điều Lâm Thất Dạ về, cấp cao sẽ không thể đồng ý.”

Thiên Bình bất lực thở dài, có vẻ hơi tiếc nuối.

“Thật đáng tiếc...”

“Không có gì đáng tiếc cả.” Vương Diện đứng dậy, cười vỗ vai Thiên Bình: “Chẳng lẽ cậu không mong chờ sao?”

“Mong chờ gì?”

“Mong chờ một ngày nào đó, cậu ta dẫn theo cả một đội đặc biệt hoàn toàn mới, cùng chúng ta sát cánh.” Vương Diện ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lầm bầm: “Tôi rất mong chờ đây...”

...

Những đám mây đen u ám dần bao phủ mặt đất, mặt trời như lửa như bị bóng tối dày ải, dần dần biến mất sau lớp sương mù dày đặc, không khí oi bức và ngột ngạt gần như khiến người ta nghẹt thở.

Thế giới này đang chờ đợi một trận mưa lớn.

“Sắp mưa to rồi.” Lâm Thất Dạ dựa vào hành lang ký túc xá, ngẩng đầu nhìn bầu trời càng lúc càng tối.

“Mưa đi mưa đi, mưa rồi mới tốt, thời tiết chết tiệt này nóng chết người mất.” Bách Lý mập mạp lau mồ hôi, bắt lực nói.

Trại huấn luyện không có điều hòa, trong môi trường oi bức như vậy, hầu như không ai có thể ở trong ký túc xá, hơn một nửa tân binh đều chạy ra hành lang, cố gắng đón một làn gió mát.

Không còn sự ràng buộc của việc huấn luyện, mọi người dường như đều thoải mái hơn rất nhiều, bắt đầu tổ chức các hoạt động giải trí trong ký túc xá, đánh bài, chơi cờ, chơi Vương giả...

Ngay khi mọi người đang vui vẻ và nhiệt tình, tiếng còi sắc nhọn lại vang lên.

Nghe thấy tiếng còi, tất cả mọi người theo bản năng buông những thứ trong tay xuống, nhanh chóng chạy về phía sân tập, trong một năm huấn luyện, tiếng còi đã trở thành một phần bản năng của họ.

Ba phút sau, tất cả mọi người đều đến sân tập.

Hồng giáo quan đứng trên đài diễn võ, hô một hồi nghi ngại nghiêm chỉnh, sau đó lấy một tập tài liệu từ trong túi da bỏ ra, mở lời:

“Bây giờ gọi các anh đến đây, là vì lệnh điều động của các anh đã có, tôi ở đây sẽ công bố trước, để các anh chuẩn bị sớm.”

Nghe đến lệnh điều động, tim mọi người đều thất lại, có chút căng thẳng, lại có chút mong đợi.

“Trịnh Trung, điều động đến đội Người canh gác số 117 thành phố Vũ Đông!”

“Dương Tử, điều động đến đội Người canh gác số 152 thành phố Hải Lan!”

“Lý Thiệu Quang, điều động đến...”

“Đặng Vĩ...”

“...”

Theo từng cái tên được đọc lên, sắc trời cũng càng lúc càng tối, tiếng sấm sét mơ hồ truyền ra từ những đám mây đen, vang vọng trên bầu trời. Có người thở phào nhẹ nhõm, có người vẫn lo lắng.

“Molly, điều động đến đội số 017 thành phố Cô Tô!”

“...”

“Bách Lý Đồ Minh, điều động đến đội số 010 thành phố Quảng Thâm!”

“ ... ”

“Tào Uyên, điều động đến đội số 007 thành phố Hoài Hải!”

“ ... ”

“Thẩm Thanh Trúc, điều động đến đội số 006 thành phố Thượng Kinh!”

“Lâm Thất Dạ... điều động đến đội số 136 thành phố Thương Nam!”

Nghe đến đây, tất cả mọi người đều sửng sốt, ngạc nhiên nhìn về phía Lâm Thất Dạ trong hàng ngũ, trong mắt có sự khó hiểu, có sự kinh ngạc, có sự bất bình... Mọi người đều nhìn thấy rõ ràng biểu hiện của Lâm Thất Dạ, đối với Lâm Thất Dạ là người đứng đầu này, họ hoàn toàn tâm phục khẩu phục.

Nhưng không ngờ, khi tất cả mọi người đều cho rằng hắn sẽ vào đội đặc biệt, hoặc đội thành phố Thượng Kinh thì cấp cao lại sắp xếp hắn trở về Thương Nam, thành phố nhỏ bé này...

Có phải có sự mờ ám gì không?!

Ngược lại, Lâm Thất Dạ nghe được kết quả này thì không những không cảm thấy tức giận hay bất công, mà ngược lại, hắn vô cùng hài lòng với sự sắp xếp này.

Bách Lý mập mạp và Tào Uyên cau mày nhìn nhau, dường như cũng cảm thấy sự sắp xếp này có chút không ổn nhưng nghĩ đến việc chính Lâm Thất Dạ cũng rất hài lòng với kết quả này nên họ ngầm hiểu không nói gì.

Nhưng họ không nói, vẫn có người sẽ nói.

“Báo cáo!!” Trong đám đông, Thẩm Thanh Trúc đột nhiên hét lớn.

“Nói.”

“Tôi không phục!”

“Cô đã được điều động đến đội thành phố Thượng Kinh rồi, còn không phục điều gì nữa?”

“Không phải tôi.” Thẩm Thanh Trúc nheo mắt, lạnh lùng nói: “Lâm Thất Dạ rõ ràng là người đứng đầu trại huấn luyện, không vào đội đặc biệt thì thôi, tại sao lại bị điều đến Thương Nam?”

“Ồ?” Hồng giáo quan nhướn mày: “Cô Thẩm Thanh Trúc, từ bao giờ mà cô lại có quan hệ tốt với Lâm Thất Dạ như vậy?”

“Không phải vấn đề quan hệ.” Thẩm Thanh Trúc nghiêm túc nói: “Hắn mạnh hơn tôi, hắn mạnh hơn bất kỳ ai trong trại này! Nếu ngay cả hắn cũng chỉ có thể ở lại Thương Nam thì tôi... dựa vào đâu mà đến Thượng Kinh?”

Chương 257 - Ta Học Trảm Thần

Tôi Thẩm Thanh Trúc, không thể mất mặt như vậy!”

Lời nói của Thẩm Thanh Trúc có sức nặng, không chỉ khiến Lâm Thất Dạ ngẩn người, mà ngay cả Hồng giáo quan nhất thời cũng không biết phải trả lời thế nào.

“Thẩm Thanh Trúc, còn Lâm Thất Dạ, tôi hy vọng các cô hiểu rõ...” Hồng giáo quan hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Lệnh điều động này không phải do chúng tôi sắp xếp, mà là do cấp cao của người canh gác sắp xếp, thực ra khi biết tin này, chúng tôi còn nghi ngờ, tức giận hơn cả các cô, biểu hiện của Lâm Thất Dạ chúng tôi đều thấy rõ, hẳn mới là người đáng được trọng dụng nhất!

Nhưng... chúng tôi là quân nhân, quân nhân, chính là phải chấp hành mệnh lệnh!

Tôi không biết ai đã ra lệnh này nhưng tôi tin rằng, ông ta làm như vậy chắc chắn có lý do của ông ta!

Tôi nói đến đây thôi, lệnh điều động cá nhân của các cô một lát nữa sẽ được phát xuống, tiếp theo... giải tán.”

Hồng giáo quan quay người rời đi, chỉ để lại một đám tân binh đứng tại chỗ, ngơ ngác nhìn nhau.

——Bốp.

Một giọt nước mưa rơi xuống vai Lâm Thất Dạ, tiếp theo là giọt thứ hai, thứ ba...

Trong chớp mắt, mưa như trút nước!

Thấy mưa rơi, mọi người vội vã chạy đi, chỉ còn lại vài người đứng tại chỗ.

“Oa, anh thăm! Anh cứ nhiên được điều động đến đội thành phố Thượng Kinh rồi!”

“Đúng vậy anh thăm, anh thật là lợi hại!”

“Thôi, đáng tiếc là em chỉ có thể đến thành phố Tây Tạng đóng quân, cách Thượng Kinh quá xa, không thể thường xuyên về thăm anh thăm được... nhưng em vẫn phải nói, anh thăm lợi hại!”

“Đúng! Anh thăm lợi hại!”

Đặng Vĩ và hai người khác vây quanh Thẩm Thanh Trúc, vẻ mặt phấn khích nói, thần sắc đỏ, thậm chí còn phấn khích hơn cả khi chính mình đến thành phố Thượng Kinh!

Thẩm Thanh Trúc cau mày, liếc nhìn về phía Lâm Thất Dạ, trừng mắt nhìn ba người.

“Câm miệng hết cho tao!”

Đặng Vĩ và hai người kia lập tức không nói gì nữa.

Thẩm Thanh Trúc tiến lên hai bước, dường như muốn nói gì đó với Lâm Thất Dạ nhưng lại dừng lại, do dự một lúc, vẫn quyết định quay người rời đi...

Hắn đi rất chậm, bước chân rất nặng nề, rõ ràng là hắn đến thành phố tốt nhất nhưng cả người lại không nói nên lời cô đơn.

“Thất Dạ...” Bách Lý Phì Phì đứng trong mưa, do dự mở miệng.

“Không cần an ủi tôi, có thể ở lại Thương Nam là điều tôi cầu còn không được.” Lâm Thất Dạ cười cười, hắn nói thật.

Mặc dù trong lòng hắn có chút nghi hoặc, tại sao mình lại được điều vào đội 136 nhưng cũng chỉ là nghi hoặc, so với việc đến một thành phố xa lạ, quen biết những người xa lạ, hắn càng muốn ở lại Thương Nam, ở lại bên cạnh mọi người trong đội 136.

Mục tiêu của hắn, chưa bao giờ là bảo vệ loài người, trở nên nổi bật... Hắn chỉ muốn hoàn thành lời hứa với Triệu Không Thành.

Lời hứa, ở đâu hoàn thành cũng như nhau.

Tào Uyên im lặng vỗ vai hắn: “Về thôi, mưa lớn rồi.”

Chỉ trong chốc lát, nước mưa như từ trên trời đổ xuống, mưa như trút nước xối xả vào người họ, làm họ ướt sũng.

Lâm Thất Dạ gật đầu, định rời đi, đột nhiên cả người hắn khựng lại.

“Sao vậy?” Bách Lý Phì Phì nghi hoặc mở miệng.

Lâm Thất Dạ cau mày: “Các anh có thấy không... mặt đất đang rung chuyển?”

“Rung chuyển?” Bách Lý Phì Phì sửng sốt.

Tào Uyên cau mày, cúi người đặt tay xuống đất, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc: “Đúng vậy, thực sự đang rung...”

Hơn nữa, biên độ rung động ngày càng lớn.”

...

Biên giới Thương Nam.

Dưới chân núi Tân Nam, trong những ngôi làng rải rác.

Mưa lớn như trút nước đổ xuống những ngôi nhà thấp bé được xây bằng gạch đất, theo những vết nứt trên tường chảy vào trong nhà, từng giọt từng giọt rơi xuống đất.

Trên ngưỡng cửa cũ kỹ của ngôi nhà thấp bé, một cô bé tết tóc đuôi sam đang ngồi, mặc một chiếc áo ngắn tay màu vàng nhạt, chống cằm nhìn lên bầu trời u ám.

Mưa như trút nước xối xả trên con đường đất trong làng, những dòng bùn màu nâu sẫm chảy xuống theo những cánh đồng quanh co, cả thế giới như chìm trong mưa.

“A Nha, sao con còn ngồi đây?” Một người phụ nữ vội vã bước ra khỏi nhà, thấy cô bé ngồi trước cửa, nói: “Mưa lớn thế này, con ngồi trước cửa dễ bị cảm lạnh vào nhà ngay đi.”

A Nha ừ một tiếng, ngoan ngoãn bước vào nhà.

Người phụ nữ đi đến trước cửa, ngẩng đầu nhìn về phía núi Tân Nam trong mưa, mày nhíu chặt, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

“Ôi, mưa lớn thế này, bố con vẫn còn trên núi... Phải làm sao đây, bảo hôm nay đừng đi đừng đi, không chịu nghe!”

Người phụ nữ lo lắng dậm chân, do dự một lúc, quay vào nhà lấy chiếc áo mưa trên tường, vừa mặc vào người vừa nói với A Nha:

“A Nha, mẹ phải lên núi tìm bố, con ở nhà với ông bà, đừng chạy lung tung, biết chưa?”

“Biết rồi.” A Nha gạt đầu mạnh, bím tóc đuôi sam đung đưa như cái đuôi nhỏ.

Người phụ nữ mặc áo mưa, đội mưa bước ra khỏi nhà, từng bước chân đạp trên con đường đất lầy lội, chậm rãi nhưng kiên định hướng về phía con đường lên núi.

A Nha chạy đến cửa, đôi mắt đen láy dõi theo bóng lưng dần khuất của người phụ nữ và cả ngọn núi Tân Nam mờ ảo trong mưa...

Đột nhiên, mặt đất rung chuyển!

A Nha loạng choạng, suýt ngã xuống đất, cô bé nắm chặt ngưỡng cửa, đôi mắt nhỏ đầy vẻ kinh hoàng.

Mặt đất rung chuyển ngày càng mạnh, biên độ ngày càng lớn, đến mức cô bé nắm chặt ngưỡng cửa cũng khó giữ vững thân hình, ngôi nhà trên đầu rung lắc dữ dội, phát ra tiếng kẽo kẹt chói tai, như thể sắp đổ sập đến nơi.

Chương 258 - Ta Học Trảm Thần

Cô bé đột ngột ngẩng đầu, nhìn về phía ngọn núi Tân Nam trong mưa.

Cùng với sự rung chuyển của mặt đất, từng khối đất đá khổng lồ trên núi trượt xuống, theo dòng nước mưa xối xả, dần dần tụ thành những con sóng màu nâu sẫm âm ầm!

Con sóng do đất và đá tạo thành này từ sườn núi tràn xuống, giống như một con rồng bùn khổng lồ gầm thét dữ tợn trong mưa, điên cuồng quét qua sườn núi nghiêng, với tốc độ kinh hoàng tràn về phía chân núi.

Từng ngôi nhà, từng ngôi làng bị con quái thú màu nâu này nhấn chìm, những ngôi nhà trông có vẻ kiên cố vững chãi, dưới sức mạnh to lớn của thiên nhiên lại trở nên mỏng manh như giấy.

A Nha mở to mắt, trên mặt đất rung chuyển khó khăn chạy về nhà, hét lớn:

“Ông bà chạy nhanh lên!! Lũ quét đến rồi!!!”

Ầm—— ! ! !

Nhìn từ trên trời xuống, dòng lũ quét giống như một con mãnh thú hung dữ không gì cản nổi, trong cơn mưa như trút nước, vô tình cuốn phăng những ngôi làng rải rác dưới chân núi Tân Nam.

Cuối cùng, mọi thứ trong mưa trở nên im ắng...

...

Ting—— ! ! !

Tiếng còi sắc nhọn vang lên khắp trại huấn luyện, Lâm Thất Dạ và Bách Lý Phì Phì vừa trở về ký túc xá chuẩn bị tắm rửa nhìn nhau, nhanh chóng đặt khăn mặt và chậu xuống, chạy thẳng ra sân huấn luyện trong mưa.

Mặc dù mưa rất lớn nhưng không ai đến muộn, chỉ một lát sau, tất cả mọi người đã tập trung tại sân huấn luyện, đứng thẳng tắp trong mưa.

“Thất Dạ, cậu nói... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Bách Lý Phì Phì nhỏ giọng hỏi.

“Không biết.” Lâm Thất Dạ lắc đầu, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng: “Nhưng tôi đoán... có lẽ đã xảy ra chuyện rồi.”

Đến sân huấn luyện tập trung không chỉ có những tân binh, mà còn có các giáo quan khác, họ nhanh chóng xếp hàng, trong mắt cũng đầy vẻ hoang mang, không biết lúc này gọi họ đến tập trung là có chuyện gì.

Ừ—— ! !

Tiếng động cơ âm trầm truyền đến từ xa, từng chiếc xe bọc màu xanh quân đội từ con đường xa xa lao tới, đèn pha sáng chói xuyên qua màn mưa dày đặc, chiếu sáng cả bãi đất tối tăm.

Tổng giáo quan Viên Cương nhanh chóng bước lên bục, khuôn mặt dưới mũ quân đội nghiêm nghị chưa từng thấy, ông đơn giản điểm danh rồi gần như gào lên với mọi người:

“Mười phút trước, do ảnh hưởng của động đất, gần núi Tân Nam đã xảy ra lũ quét bùn đất trên diện rộng! Sáu ngôi làng xung quanh gặp nạn, ước tính ban đầu có gần hai trăm người thiệt mạng!”

“Hiện tại, đã có rất nhiều đội cứu hộ lên đường đến núi Tân Nam nhưng do đường sá nên họ vẫn cần một thời gian nữa mới đến được!”

“Trước lũ quét bùn đất, thời gian! Tương đương với mạng sống!!”

“Gần núi Tân Nam, nơi duy nhất có thể nhanh chóng huy động được nhiều người chính là trại huấn luyện của chúng ta! Tôi biết các anh đã kết thúc khóa huấn luyện, sắp rời khỏi đây, đến những thành phố khác nhau!”

“Nhưng bây giờ, xin đừng quên! Các anh vẫn là quân nhân!!”

“Quân nhân Đại Hạ!! Nơi nào cần chúng ta, chúng ta sẽ đến đó!!”

“Tiếp theo, tôi yêu cầu tất cả các anh! Sử dụng khả năng bảo vệ thành phố của mình để cứu những người gặp nạn này!”

Viên Cương hít một hơi thật sâu, chỉ vào những chiếc xe bọc thép đang đỗ trong mưa ở đằng xa, hét lớn:

“Tất cả mọi người! Lên xe hết!!”

“Chúng ta... đi cứu trợ!!”

Dưới bầu trời u ám, hàng chục chiếc xe bọc thép lao nhanh trên con đường lầy lội, những giọt mưa dày đặc rơi lộp độp trên mũ xe, hòa cùng tiếng động cơ ầm ầm và tiếng sấm, giống như một bản nhạc thảm họa hỗn loạn.

Hàng chục tân binh ngồi im lặng trong xe bọc thép, cơ thể lắc lư theo chiếc xe xóc nảy, nước mưa xiên xẹo từ phía sau xe bọc thép hắt vào, làm ướt áo họ.

Hồng giáo quan ngồi ở hàng ghế đầu, lấy ra từ chiếc bao tải vài bộ những chiếc áo mưa quân đội màu đen, chuyền tay nhau phát xuống.

“Tám ngôi làng gặp nạn cách xa nhau, có làng nằm ở phía đông núi Tân Nam, có làng ở phía nam, thậm chí có làng nằm trong khe núi, xe bạt của chúng ta không thể đi vào, đi thêm một đoạn nữa thì chỉ có thể đi bộ.

Ngôi làng xa nhất có địa hình cực kỳ hẻo lánh, đường đi gồ ghề, cộng thêm mưa lớn, còn có thể xảy ra động đất bất cứ lúc nào, nếu là đội cứu hộ bình thường thì chỉ riêng đoạn đường từ ngoài núi vào trong núi đã mất gần 48 giờ.

Thời gian vàng cứu hộ thảm họa lũ quét bùn đất là 72 giờ, đợi đến khi đội cứu hộ đến nơi thì gần như không còn thời gian cứu hộ nhưng các anh thì khác, sau nhiều lần huấn luyện khắc nghiệt, ngay cả trong điều kiện khắc nghiệt, các anh vẫn có thể đi bộ băng qua đoạn đường này trong vòng 24 giờ.”

Hồng giáo quan lấy ra một tấm bản đồ núi Tân Nam, trải ra trên mặt đất, dùng đèn pin chiếu sáng, ngồi xuống dùng bút vẽ.

“Sau khi các giáo quan của chúng ta vừa thảo luận, chúng ta đã xác định sơ bộ kế hoạch cứu hộ, chúng ta sẽ chia tất cả các giáo quan và các anh thành tám nhóm, mỗi nhóm đến các làng khác nhau để cứu hộ, năm ngôi làng bên ngoài núi thì không sao, nhiệm vụ cứu hộ không khó, chủ yếu là ba ngôi làng nằm trong núi Tân Nam này, chúng ta tạm thời đánh dấu chúng là số 1, số 2 và số 3.

Trong đó số 1 chính là ngôi làng nằm sâu trong lòng núi Tân Nam mà tôi vừa nói, muốn cứu hộ số 1 thì phải trong thời gian ngắn nhất, trong điều kiện khắc nghiệt băng qua toàn bộ dãy núi Tân Nam, nhiệm vụ gian nan nhất.

Chương 259 - Ta Học Trảm Thần

Để tăng tốc độ băng qua dãy núi, số lượng đội cứu hộ này không được quá đông nhưng cũng không được quá ít, nếu không thì sau khi đến làng sẽ không đủ người cứu hộ, vì vậy, tôi đã định ra một số ứng cử viên cứu hộ làng số 1.”

Hồng giáo quan nhìn lướt qua mọi người, nghiêm túc nói: “Lâm Thất Dạ, cậu là người đầu tiên, đảm nhiệm đội trưởng đội cứu hộ số 1.”

“Vâng.”

Lâm Thất Dạ trong đám đông không chút do dự, trực tiếp gật đầu.

Hắn nằm trong đội cứu hộ số 1 này cũng không có gì lạ, hắn vốn là người đứng đầu trong cuộc huấn luyện khắc nghiệt, việc vượt núi trong điều kiện khắc nghiệt đối với hắn không khó, hơn nữa còn có [Phạm Trần Thần Vực] gia trì, sau khi đến làng gặp nạn, hắn có thể nhanh chóng tìm ra vị trí của người gặp nạn, đẩy nhanh tiến độ cứu hộ.

“Còn có Bách Lý Đồ Minh, Thẩm Thanh Trúc, Molly, Đặng Vĩ, Lý Giả, Lý Lương, Ôn Thanh Thanh...”

Hồng giáo quan tiếp tục báo một loạt tên người, cộng thêm Lâm Thất Dạ, đội cứu hộ số 1 này có tổng cộng tám tân binh, cộng thêm chính Hồng giáo quan dẫn đội, tổng cộng chín người.

Danh sách nhân sự này đương nhiên không phải là ngẫu nhiên, Bách Lý Đồ Minh này giống như Doraemon, có thể

phát huy tác dụng trong bất kỳ điều kiện nào, bản thân Thẩm Thanh Trúc có thực lực cứng rắn, tốc độ vượt núi cũng cực nhanh, khả năng chấn động của Molly có thể dễ dàng giải quyết một số vấn đề về địa hình, trong lúc cứu hộ cũng rất hữu ích.

Còn Đặng Vĩ, Lý Giả, Lý Lương, Cẩm Khư của ba người đều liên quan đến sức mạnh, khả năng cứu hộ cực mạnh, khả năng trị liệu của Ôn Thanh Thanh có thể sơ cứu cho người bị thương.

Còn về Tào Uyên, anh ta không được đưa vào đội này, dù sao thì Cẩm Khư của anh ta cũng không có tác dụng gì lớn trong việc cứu hộ, hơn nữa không thể để tất cả các tuyến thủ hàng đầu đều vào một đội, hai ngôi làng khác trong vùng núi cũng cần cứu hộ.

Tiếp theo, Hồng giáo quan lại công bố danh sách nhân sự đến bảy ngôi làng khác, mọi người đương nhiên không có ý kiến gì, hơn nữa để chắc chắn, các giáo quan lại phân phát thêm Tinh Thần Dao, sau khi kho hàng không hiểu sao trống rỗng cách đây vài tháng, họ lại điều thêm một lô vũ khí nhưng lần này các biện pháp bảo vệ xung quanh kho hàng đã tăng gấp năm lần.

“Lần này các anh phải đối mặt, không còn là diễn tập, huấn luyện, đánh giá nữa... Đây là thảm họa thực sự! Tôi hy vọng tất cả mọi người đều có thể tập trung tinh thần, dốc toàn lực!” ““đ o c f u l l . v n - k h o t r u y ệ n d ị c h m i ễ n p h í”

Chúng ta lãng phí mỗi giây, đều có thể có nghĩa là một sinh mạng mất đi, ngày kia, các anh sẽ thực sự tuyên thệ trở thành người canh gác, tôi hy vọng trong hành động cứu hộ lần này, các anh có thể dùng chính đôi tay của mình, tự tay đặt nền móng cho vinh quang của người canh gác!”

...

Dưới chân núi Thương Nam, ngôi làng gặp nạn được đánh dấu là số 7.

Núi sạt lở và bùn đất đã chôn vùi ngôi làng vốn yên bình, chỉ còn lại những mảnh vỡ của ngôi nhà đổ nát như vỏ sò trên bãi cát, xen kẽ nằm dưới lớp đất đá dày, chỉ có một số ít ngôi nhà ba tầng lộ ra nửa thân nhà ở bên ngoài, những bức tường và trụ cột vỡ nát nằm rải rác khắp nơi.

Một người đàn ông toàn thân lấm lem bùn đất loạng choạng chạy về phía trước trong mưa, anh ta đeo một chiếc giỏ tre, bên trong còn đựng một ít nấm bị mưa làm ướt, đôi môi nứt nẻ hơi run rẩy.

“Không... không... không thể như vậy được!!” Anh ta nhìn ngôi làng bị phá hủy trước mắt, khó tin mà nói khàn khàn.

Đây là nơi anh lớn lên từ nhỏ, không ai hiểu nơi này hơn anh, thậm chí anh chỉ cần nhìn vào mảnh vỡ của bức tường trên mặt đất, là có thể nhanh chóng đoán ra đây là tường nhà của ai, ngôi nhà của ai...

Anh ta kéo lê chân phải bê bết máu, cố gắng chạy nhanh trong mưa, chạy về phía ngôi nhà nhỏ thấp tầng trong ký ức, trong mắt tràn đầy sự lo lắng.

“Không thể nào... không thể nào!! Tiểu Phương... Bố... Mẹ... các người đợi tôi! Tôi về rồi, tôi về ngay đây!”

Đột nhiên, chân phải của anh ta mất điểm tựa, cả người ngã mạnh xuống đất, những cây nấm trong giỏ rơi ra hết, anh ta không thèm nhìn, giật mạnh chiếc giỏ sau lưng xuống, tiếp tục nghiêng răng chạy về phía trước.

Cuối cùng, anh ta cũng đến trước một ngôi nhà nhỏ màu trắng bị chôn vùi hơn một nửa...

“Không, không, không...” Người đàn ông bắt đầu run rẩy không kiểm soát được, nước mắt hòa với nước mưa chảy dài trên má, anh ta như phát điên lao vào đồng đất đá, dùng chính đôi tay của mình nhanh chóng đào đất!

“Không sao đâu! Con trai đến cứu các người rồi! Không sao... không sao đâu!!”

Những tảng đất sắc nhọn đâm thủng lòng bàn tay anh ta, máu tươi chảy ròng ròng trên những tảng đất đá đen nâu, anh ta như không cảm thấy đau đớn, tiếp tục điên cuồng đào đất trên mặt đất.

Biểu cảm của anh ta dần mất kiểm soát, giọng nói bắt đầu run rẩy.

“Không sao... không sao... chết tiệt!! Chết tiệt!! Tại sao!!” Anh ta đâm mạnh xuống đất, tiếng khóc tuyệt vọng: “Ai đến... ai đến cứu chúng tôi...”

Ừng——!!

Tiếng động cơ âm trầm truyền đến từ xa, giống như tiếng gầm của dã thú, ánh sáng chói mắt chiếu sáng vùng đất tối tăm, rơi vào đồng đồ nát hỗn độn.

Người đàn ông ngạc nhiên ngẩng đầu lên, chỉ thấy từng chiếc xe bọc thép màu xanh quân đội đâm thủng màn mưa dày đặc, lao nhanh về phía này!

Chương 260 - Ta Học Trảm Thần

Xe chưa dừng hẳn, đã có những bóng người mặc áo khoác quân đội màu đen nhanh chóng nhảy ra khỏi mui xe, hai chân dẫm mạnh xuống vũng nước lầy lội, với tốc độ kinh người tiến về phía này!!

Người đứng đầu hít một hơi thật sâu, gần như gào lên, giọng nói hùng hồn át cả tiếng mưa như trút nước, vang vọng khắp ngôi làng đổ nát!

“Quân nhân Đại Hạ ở đây, tử thần tránh đường!! Người sống... nhất định phải sống!!!”

Xe bọc quân dụng phụ trách làng số 7 dừng lại, hàng chục tân binh và giáo quan nhanh chóng chạy đến ngôi làng đã trở thành đồng đổ nát, có người phụ trách tìm kiếm vị trí của những người gặp nạn, có người phụ trách đào bới cứu hộ, có người phụ trách dựng trại y tế tạm thời ở bên cạnh...

Mọi thứ đều diễn ra theo trình tự trong bầu không khí căng thẳng và nặng nề.

Rất nhanh đã có người công người đàn ông đang quỳ trên đồng đổ nát, vừa đưa đến trại y tế vừa kiên nhẫn hỏi thăm tình hình, một nhóm khác nhanh chóng đào bới lớp đất dày, bắt đầu tìm kiếm vợ và cha mẹ của anh ta.

Người đàn ông ngờ ngác nhìn cảnh tượng này, nước mắt không ngừng trào ra, người đàn ông thô kệch ngoài ba mươi tuổi này, lần đầu tiên khóc như một đứa trẻ.

“Cầu xin các anh... cầu xin các anh, cứu họ...”

“Hãy yên tâm.” Trịnh Trung cũng anh ta nghiêm túc nói: “Đây là trách nhiệm của chúng tôi.”

Vài chiếc xe bạt khác chỉ lướt qua trước cửa làng, không hề dừng lại, nhanh chóng lao về hướng những ngôi làng khác.

Dưới chân núi Thương Nam, những thảm kịch như làng số 7 còn có bảy vụ nữa, thời gian không cho phép họ dừng lại dù chỉ một chút!

Ngồi ở cuối xe bạt, Lâm Thất Dạ lặng lẽ nhìn bóng người đàn ông đang khóc lóc thảm thiết, theo sự rời đi của chiếc xe, tiếng khóc của anh ta ngày càng nhỏ dần, hình ảnh đồng đồ nát cũng dần biến mất trong mưa.

Mặc dù đã không còn nhìn thấy nhưng hình ảnh người đàn ông khóc lóc đau đớn như in sâu vào trái tim Lâm Thất Dạ, mãi không thể xóa nhòa... Trái tim anh như nghẹn lại, không nói nên lời khó chịu.

Trong xe, một phiên chết lặng.

“Sắp đến làng số 5 rồi, lát nữa đội cứu hộ số 5 xuống xe, chúng ta sẽ tách khỏi đội ngũ chính, trực tiếp đi vào trong núi.” Hồng giáo quan nhìn về phía xa xa, nơi có một ngôi làng ẩn hiện, lên tiếng nói.

Xe ngày càng gần làng số 5, so với làng số 7 vừa rồi, nơi đây yên tĩnh hơn nhiều.

Không có tiếng khóc than của người đàn ông, tầm mắt anh ta nhìn đến đâu cũng không thấy bất kỳ người sống sót nào, lớp bùn đất dày như thể đã chôn vùi mọi sự sống, chỉ còn lại những bức tường đồ nát khắp nơi kể lại câu chuyện bi thảm...

Trong xe, Lâm Thất Dạ có thể cảm nhận rõ ràng, nắm đấm của những tân binh khác càng siết chặt, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đồng đồ nát im lìm, như thể có thể phun ra lửa.

Chưa đợi xe bật dừng hẳn, đã có người đứng bật dậy khỏi ghế, trực tiếp nhảy ra khỏi xe bật đang chạy, bóng người rơi xuống mưa, nhanh chóng lao về phía đồng đồ nát.

“Quân nhân Đại Hạ ở đây!! Thần chết tránh ra!! Người sống nhất định sẽ sống sót!!”

Giọng nói của anh ta vang vọng trên đồng đồ nát trong mưa, không biết là nói cho ai nghe nhưng anh ta luôn cảm thấy, sẽ có người nghe thấy...

Nghe thấy thì đồng nghĩa với việc nhìn thấy hy vọng.

Họ, chính là hy vọng của những người này!

Sau khi một người nhảy ra, nhiều người khác không ngồi yên được nữa, họ nắm chặt nắm đấm, lần lượt nhảy xuống xe, dồn hết sức lực, vừa chạy về phía đồng đồ nát, vừa hét lớn:

“Quân nhân Đại Hạ ở đây! Thần chết tránh ra! Người sống nhất định sẽ sống sót!!”

“Quân nhân Đại Hạ ở đây! Thần chết tránh ra!! Người sống nhất định sẽ sống sót!!!”

“Quân nhân Đại Hạ ở đây...”

Tiếng nói nối tiếp nhau vang vọng trong đồng đồ nát, xe không dừng lại, tất cả những người đáng lẽ phải đến hỗ trợ ngôi làng này đều đã nhảy xuống xe.

Giáo quan lái xe dường như cũng bị bầu không khí này lây nhiễm, thấy những người trong xe bật cần xuống đều đã xuống, chỉ còn lại chín người, anh ta đạp hết chân ga, tiếng động cơ gầm rú một lần nữa vang lên, xe bắt đầu lao nhanh về phía sâu trong núi Thương Nam!

...

Dưới chân núi Thương Nam.

Trụ sở chỉ huy cứu hộ tạm thời.

Trong lều quân dụng đơn giản, hai giáo quan đã kết nối xong thiết bị theo dõi vệ tinh, đang bận rộn thiết lập mạng lưới thông tin điện tử, Viên Cương khoanh tay đứng ở cửa lều, cau mày nhìn ngọn núi Thương Nam bị nhấn chìm trong mưa lớn trước mắt, im lặng không nói.

“Thủ trưởng, tất cả thiết bị thông tin của các đội cứu hộ đã được kết nối.” Một giáo quan cẩn thận điều chỉnh thiết bị, lên tiếng nói.

Do mưa lớn cộng với lũ bùn đất, hầu hết các tháp tín hiệu gần đó đều bị hư hại, phải thiết lập mạng lưới thông tin vệ tinh mới có thể liên lạc với các đội cứu hộ trên núi.

“Tất cả các đội cứu hộ, báo cáo tình hình.” Viên Cương trầm giọng nói.

“Đội cứu hộ số 8, đã đến làng mục tiêu, bắt đầu cứu hộ.”

“Đội cứu hộ số 7, đã đến làng mục tiêu, bắt đầu cứu hộ.”

“Đội số 6...”

“...”

“Đội cứu hộ số 1, chưa đến làng mục tiêu.”

Giọng nói của Hồng giáo quan cuối cùng truyền ra từ thiết bị thông tin, ngoại trừ đội 1, đội 2, đội 3 là ba đội cứu hộ đến sâu trong núi Thương Nam, các đội khác về cơ bản đều đã bắt đầu hành động cứu hộ.

Viên Cương cúi đầu nhìn bản đồ trên bàn, theo tính toán, đội 2, đội 3 đều có thể đến làng mục tiêu trong vòng 5 giờ, còn đội cứu hộ số 1, ngay cả khi mọi chuyện suôn sẻ, cũng phải mất ít nhất 10 giờ.

Chương 261 - Ta Học Trảm Thần

Anh ta đi đến cửa lều, ngẩng đầu nhìn những đám mây đen kịt trên bầu trời, theo tình hình hiện tại, mưa sẽ không tạnh trong thời gian ngắn, nếu lượng mưa vẫn duy trì như thế này, không loại trừ khả năng xảy ra lũ bùn đất lần nữa.

Ngay khi Viên Cương đang suy nghĩ, anh ta dường như không để ý thấy, tiếng nói của hai giáo quan đang điều chỉnh thiết bị trong lều ngày càng nhỏ, tiếng mưa rơi lộp độp trên đỉnh lều dần biến mất, quỹ đạo rơi của nước mưa ngày càng mờ ảo... như thể mọi thứ xung quanh đang từ từ rời xa anh ta.

Đến khi anh ta hoàn hồn, mọi âm thanh xung quanh đã hoàn toàn biến mất, những giọt mưa rơi lơ lửng giữa không trung, như thể bị nhấn nút tạm dừng, còn hai giáo quan vốn đang ở trong lều, không biết từ lúc nào đã biến mất không thấy đâu.

Trong thế giới trống rỗng, chỉ còn lại một mình anh ta.

Hoặc có thể nói, không biết từ lúc nào, nơi này đã không còn là thế giới mà anh ta quen thuộc nữa.

Viên Cương nhíu chặt mày, sự kỳ lạ xung quanh không khiến anh ta hoảng sợ, anh ta dường như nhận ra điều gì đó, ánh mắt hướng về phía bên ngoài lều.

Ở phía bên kia đường chân trời, một bóng người đang từ từ đi qua màn mưa lơ lửng, tiến về phía này.

Đó là một người đàn ông mặc bộ vest đuôi tôm màu đen, mái tóc dài buông xõa tùy ý sau lưng, trước ngực cài một

chiếc trâm cài hình hoa diên vĩ màu tím, khuôn mặt yêu dị nở một nụ cười khế, trông giống như một quý tộc lịch lãm tham dự vũ hội cao cấp, vừa cao quý vừa lịch sự.

Nhìn thấy người đàn ông này, sắc mặt Viên Cương lập tức trở nên u ám.

“[Ngôn ngữ bí ẩn].”

Người đàn ông ngạc nhiên nhướng mày, giọng nói ôn hòa như ngọc: “Không ngờ đội phó của đội thành phố Kinh Thượng như anh lại biết tôi.”

“Anh quá dễ nhận biết.” Viên Cương bình tĩnh nói: “Ác mộng thực sự, kẻ thao túng tư duy, một trong ba ‘Thần’ cổ xưa nhất của giáo hội Cổ Thần, đồng thời cũng là người tạo ra khế ước tín đồ...”

Tất nhiên, quan trọng nhất vẫn là phong thái quý tộc đáng ghét của anh.”

Ngôn ngữ bí ẩn cười, đôi mắt phượng hẹp dài hơi nheo lại: “Thật là thất lễ... Thủ trưởng Viên.”

Viên Cương nhìn thấy khuôn mặt tươi cười đó, sắc mặt càng thêm u ám.

“Vậy nên, trận động đất và lũ bùn đất lần này không phải là thiên tai.” Viên Cương trầm giọng nói: “Tôi còn đang thấy lạ, cũng ở thành phố Thương Nam, tại sao cường độ động đất ở núi Thương Nam lại chênh lệch nhiều so với cường độ động đất ở trung tâm thành phố... Xem ra, đây đều là ‘Ác mộng’ do anh tạo ra.”

Ngôn ngữ bí ẩn vỗ tay nhẹ, cười nói: “Quả nhiên là thủ trưởng Viên, đoán trúng ngay.”

“Mục tiêu của anh là Lâm Thất Dạ?” Viên Cương cau mày: “Chỉ là một người mới ở cảnh giới ‘Trì’ thôi mà, vậy mà lại

“khiến một ‘Thần’ cổ xưa như anh đích thân ra tay?”

“Tự mình ra tay thì không hẳn, dù sao thì ‘tôi’ đứng đây chỉ là một hình chiếu Ác mộng mà thôi, bản thể của tôi vẫn đang bị đám điên của đội [Linh môi] truy đuổi.” Ngôn ngữ bí ẩn thờ dài bất lực: “Quả nhiên là đội đặc biệt số 002, từ khi tôi bước vào ‘Klein’ đến giờ, đã lâu lắm rồi tôi mới thăm hại như vậy.”

“Vậy thì, người ra tay với Lâm Thất Dạ là người khác? Là [Tín đồ] dưới trướng anh?” Viên Cương nhay bén nghe ra trọng điểm trong câu nói này.

Ngôn ngữ bí ẩn chỉ giữ nụ cười, không nói gì.

“Xem ra tôi đoán đúng rồi.” Viên Cương bình tĩnh nói: “Anh phái một ‘hình chiếu Ác mộng’ đến đây, chính là để tìm chân tôi, điều này chứng tỏ những Tín đồ anh phái đi không vượt quá cảnh giới ‘Hải’, anh lo tôi ra tay sẽ phá hỏng kế hoạch của anh, đúng không?”

“Người ta bảo đội phó Kinh Thượng anh có dũng vô mưu, giờ xem ra cũng không phải vậy.” Ngôn ngữ bí ẩn cảm thán: “Cho dù anh đoán đúng thì cũng vô dụng, bây giờ người mạnh nhất Thương Nam như anh đã bị kẹt lại, còn đội 136 lại nhận lệnh của cấp cao đóng giữ khu vực thành phố, căn bản sẽ không đến đây, đối phó với một đám tân binh còn ướm sau vành tai, cảnh giới ‘Hải’ đã là quá đủ rồi.”

Nghe thấy câu này, đồng tử Viên Cương đột nhiên co lại: “Sao anh biết được mệnh lệnh mà cấp cao của Người canh gác ban xuống?”

Ngôn ngữ bí ẩn cười mà không nói.

“Quả nhiên các anh đã cài [Tín đồ] vào cấp cao.”

“Điều đó không quan trọng.” Ngôn ngữ bí ẩn giơ tay lên, giống như một nhạc trưởng đứng thẳng, khẽ vung trong không

khí.

Bầu trời, mặt đất, đỉnh núi, mưa... Mọi thứ dường như có được sự sống riêng, run rẩy dữ dội, đồng thời, Viên Cương chỉ cảm thấy một luồng hàn ý chưa từng có bao trùm lấy trái tim mình.

“Hãy chìm đắm trong ‘Ác mộng’ của tôi đi.” Ngôn ngữ bí ẩn khê lằm bằm.

...

“Thủ trưởng, thủ trưởng?”

Một giáo quan bước ra khỏi lều, nhìn quanh một vòng, không thấy bóng dáng Viên Cương đâu.

“Kỳ lạ, thủ trưởng đi đâu rồi, vừa nãy còn ở đây mà...” Anh ta nghi hoặc gãi đầu.

“Có phải đi cứu trợ ở một ngôi làng nào đó không?” Một giáo quan khác lên tiếng.

“Không biết.” Giáo quan lắc đầu, trầm ngâm một lát rồi nói: “Cứ đợi một lát, sau đó liên lạc với các đội cứu hộ để hỏi thăm, lẽ ra thì vào thời điểm quan trọng như thế này, thủ trưởng sẽ không vô cớ biến mất...”

“Ừ.”

...

Núi Tân Nam.

Trong cơn mưa như trút nước, một chiếc xe bọc thép vận hành nhanh chóng chạy trên đường núi, ánh đèn sáng rực xuyên qua màn mưa mờ ảo, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy cảnh vật phía trước cách đó vài chục mét.

Chương 262 - Ta Học Trảm Thần

Lâm Thất Dạ và những người khác ngồi trong xe, nhìn bản đồ phức tạp trên tay, liên tục ghi lại vị trí của mình, đồng thời tìm kiếm tuyến đường thích hợp nhất để đến ngôi làng.

Xoẹt——!!

Đột nhiên, xe bật phanh gấp, suýt nữa hất văng những người phía sau ra ngoài, chiếc xe trượt một nửa vòng cung trên con đường lầy lội rồi dừng lại một cách an toàn.

“Đoạn đường phía trước bị sạt lở, xe chỉ có thể đi đến đây.”
Giáo quan lái xe hét lên.

Lâm Thất Dạ và những người khác nhìn nhau, nhanh chóng cất bản đồ, quay người xuống xe, Hồng giáo quan gõ vào cửa sổ xe phía trước, nói: “Đến đây thôi, đoạn đường còn lại, chúng ta tự đi.”

Rào rào rào...

Những giọt mưa dày đặc rơi xuống từ trên cao, trong thung lũng yên tĩnh, dường như chỉ còn lại tiếng mưa không dứt vài bóng người mặc áo khoác quân đội màu đen nhảy xuống từ phía sau xe, bắn tung tóe bùn đất, đeo trên lưng hộp đen đựng Tinh Thần Dao, nhanh chóng chạy về phía sâu trong rừng.

Đã không còn xe, không cần thiết phải đi đường lớn để lãng phí thời gian, trên xe họ đã vạch ra một tuyến đường nhanh nhất để đến ngôi làng số 1, mặc dù trong mắt người thường, đi con đường này trong thời tiết như thế này chẳng

khác nào tìm đường chết nhưng đối với họ, đó không phải là chuyện khó khăn gì.

Chín người thành một hàng, xếp thành một đội dài, nhanh chóng băng qua khu rừng rậm rạp.

Người chạy trước tiên không phải Hồng giáo quan mà là Lâm Thất Dạ, lúc này mây đen che phủ, ánh sáng trong rừng cực kỳ tối tăm, cộng thêm mưa che khuất tầm nhìn, người bình thường có thể không nhìn rõ cả cái cây cách đó hai mét, môi trường khắc nghiệt như vậy chắc chắn sẽ làm chậm đáng kể tốc độ tiến lên.

Còn Lâm Thất Dạ sở hữu [Phạm Trần Thần Vực], có thể hoàn hảo tránh được mọi vật cản, anh ta chạy trước, những người phía sau chỉ cần theo bước chân của anh ta, toàn tốc tiến lên là được.

Còn người ở cuối hàng là Hồng giáo quan, ông là cường giả “Xuyên” cảnh duy nhất trong đội, hơn nữa kinh nghiệm lại vô cùng lão luyện, ông ở cuối hàng chắc chắn sẽ mang lại cảm giác an toàn cực lớn cho mọi người. “d o c f u l l . v n - k h o t r u y e n d i c h m i ễ n p h í”

Không ai nói chuyện, không ai kêu mệt, ngay cả Bách Lý Phì Phì vốn nhàn rồi nhất ngày thường cũng không nói một lời, im lặng chạy về phía trước.

Bây giờ không phải là lúc để trò chuyện hay phàn nàn, mạng người... không thể đùa được.

Cứ mỗi giây họ đến làng nhanh hơn, có thể cứu thêm một mạng người, họ phải toàn tâm toàn ý tiến lên, tiết kiệm từng chút sức lực!

Họ băng qua hai khu rừng, dọc theo con suối giữa thung lũng mà chạy về phía trước, con suối nhỏ vốn hiền hòa róc

rách dưới sự tụ tập của nước mưa đã trở thành một dòng sông cuộn cuộn, chảy ngược về hướng ngược lại.

Âm âm——!

Tiếng sấm rền trong đám mây đen, đất đá ở một bên sườn núi bị nước mưa làm mềm, lăn xuống phía dưới, kéo theo nhiều đất đá hơn, giống như một con sóng màu nâu, tiếng âm âm hòa cùng tiếng sấm, cuốn vào thung lũng hẹp!

Lâm Thất Dạ là người đầu tiên nhận ra cảnh này, anh ta đột ngột quay đầu lại, hét lớn: “Bên trái!! Sạt lở!!”

Molly nhanh chóng giơ tay lên, chuẩn bị dùng Cẩm Khư để làm tan nát đất đá cuốn tới, Bách Lý Phì Phì phía trước đột ngột nắm lấy cổ tay cô, nghiêm túc nói:

“Không được! Bây giờ cấu trúc của sườn núi quá yếu ớt, cô sử dụng [Vạn Tượng Tàn Động] chỉ làm tăng tốc độ sụp đổ của chúng, để tôi!”

Anh ta tiến lên một bước, [Diệu Quang] trước ngực tỏa sáng rực rỡ, bóng vàng tụ lại trên khoảng đất trống bên trái chín người, tạo thành một bức tường vàng dày cộm, vô số đất đá mang theo động năng khổng lồ đập vào bề mặt bức tường vàng, ánh sáng vàng chớp tắt, cuối cùng vẫn chặn được đất đá sạt lở đang ập tới.

Bách Lý Phì Phì dưới chiếc áo khoác quân đội màu đen một lần nữa đưa tay ra, ánh sáng vàng rực rỡ lại trở về chiếc vòng cổ trên ngực anh ta, lần này anh ta không khoe khoang như thường lệ, mà nhanh chóng quay trở lại đội ngũ, không nói một lời tiến về phía trước.

Molly phía sau anh ta ngậy người nhìn bóng lưng im lặng của anh ta, dường như đây là lần đầu tiên nhìn thấy Bách Lý Phì Phì như vậy, trong lòng dâng lên một cảm giác khác lạ...

Anh ta như vậy... dường như khá đẹp trai?

Đối với Lâm Thất Dạ và những người khác, vụ sạt lở núi lần này chỉ là một sự cố nhỏ trên đường tiến lên, thiên tai ập đến không thể ngăn cản bước chân của họ, họ nhanh chóng điều chỉnh trạng thái, theo lộ trình ban đầu mà chạy về phía trước.

Thời gian trôi qua từng chút một, khoảng cách của họ với ngôi làng số 1 cũng ngày càng gần.

Vết bẩn lầy lội bám trên bề mặt áo khoác quân đội, hòa vào màu đen, đôi ủng dài liên tục sa vào bùn đất mềm nhũn, dùng sức rút ra, bên trong giày đã lẫn đầy lá cây mục nát trong rừng, không nói nên lời khó chịu.

Lạnh lẽo, đói khát, mệt mỏi, đau đớn... đủ loại cảm giác tiêu cực bao trùm trong lòng họ nhưng không một ai mở miệng kêu mệt.

Trải qua một năm rèn luyện, họ đã sớm quen rồi.

Bây giờ, họ không còn là những người bình thường trước khi vào trại huấn luyện nữa, bây giờ, họ là những người lính sắp tuyên thệ trở thành người canh gác!

Máy bộ đàm bên hông Hồng giáo quan reo lên, ông ta đưa tay rút ra, vừa chạy về phía trước vừa nói gì đó với đầu dây bên kia.

Một lúc sau, lông mày ông ta nhíu chặt lại.

Chương 263 - Ta Học Trảm Thần

“Hong giáo quan, có chuyện gì vậy?” Lâm Thất Dạ nhạy bén nhận ra sự thay đổi trong biểu cảm của Hong giáo quan, mở miệng hỏi.

Hong giáo quan im lặng một lúc, giọng khàn khàn mở miệng: “Thủ trưởng mất tích rồi.”

“Mất tích?” Bách Lý Phì Phì sửng sốt.

“Mất tích tám tiếng trước, những người cuối cùng nhìn thấy ông ấy là hai giáo quan ở lại điểm chỉ huy tạm thời, họ tưởng thủ trưởng đi đến một ngôi làng nào đó để giúp đỡ cứu hộ nhưng hỏi khắp các làng đều không thấy bóng dáng ông ấy.”

“Vậy nên họ cũng đến hỏi chúng ta có nhìn thấy không?”

“Đúng vậy nhưng chúng ta vẫn chưa đến ngôi làng số 1, không biết tình hình thế nào.” Hong giáo quan suy nghĩ một chút: “Nhưng với tốc độ của thủ trưởng, nếu thực sự đến ngôi làng số 1 thì có lẽ không cần đến hai giờ, biết đâu bây giờ ông ấy đã đến rồi.”

“Vậy chúng ta còn cách ngôi làng số 1 bao xa?” Lâm Thất Dạ hỏi.

Hong giáo quan suy nghĩ một chút, đối chiếu với bản đồ đã ghi chép trước đó trong đầu, mở miệng nói: “Với tốc độ này thì còn khoảng nửa giờ nữa nhưng chúng ta đã chạy liên tục lâu như vậy rồi, mọi người có muốn nghỉ ngơi một chút không?”

“Sắp đến rồi.” Bách Lý Phì Phì toàn thân đầm mồ hôi cắn răng nói: “Không nghỉ! Một mạch xông lên!”

Những người khác cũng không có ý kiến gì, mọi người lại tăng tốc, hướng về phía ngôi làng số 1 mà chạy nhanh.

Rất nhanh, những cây cối xung quanh dần thưa thớt, tầm nhìn càng trở nên rộng mở, xa xa một ngôi làng bị bùn đất vùi lấp hiện ra một góc đồ nát.

Chín người dừng lại trước đồng đồ nát, thở hổn hển, mồ hôi hòa lẫn với nước mưa nhỏ xuống đất, vạt áo dưới lớp áo khoác quân đội đã ướt đầm.

“Thủ trưởng không đến đây.” Hồng giáo quan nhìn lướt qua đồng đồ nát, cau mày mở miệng: “Ông ấy thực sự mất tích rồi...”

“Thủ trưởng là cường giả cảnh giới ‘Hải’, không thể xảy ra chuyện gì bất ngờ được, biết đâu chỉ có chuyện gì đó nên rời đi trước thôi.” Đặng Vĩ nói một cách không chắc chắn.

Hồng giáo quan không trả lời, Viên Cương là người như thế nào, có lẽ những tân binh này không hiểu rõ nhưng những giáo quan như họ thì rất rõ, trong tình huống này, Viên Cương tuyệt đối không thể bỏ mặc họ đang trong quá trình cứu hộ, không nói một tiếng nào mà chạy đi làm việc khác.

Nhất định đã xảy ra một số chuyện bất ngờ mà họ không biết...

Hồng giáo quan hít sâu một hơi: “Đừng quan tâm nữa, cứu người là quan trọng, theo sự phân công ban đầu mà tản ra cứu hộ, tất cả mọi người mang theo vũ khí của mình, nếu phát hiện ra chỗ nào không ổn, lập tức gọi người!”

“Rõ!”

Tám người còn lại tản ra bốn phía, Lâm Thất Dạ phụ trách dùng năng lực tìm kiếm vị trí cụ thể của người gặp nạn, Thẩm Thanh Trúc, Molly, Bách Lý Phì Phì, Đặng Vĩ, Lý Giả, Lý Lương và Hồng giáo quan bảy người phụ trách đào bới cứu hộ, Ôn Thanh Thanh phụ trách điều trị người bị thương.

Thân hình Lâm Thất Dạ nhanh chóng di chuyển trong ngôi làng đầy đổ nát, mỗi khi phát hiện ra người sống sót, hắn sẽ dùng Tinh Thần Dao khắc một chữ “Thập” trên đất hoặc tường.

Trong tình trạng hoàn toàn thả lỏng sử dụng Cẩm Khư, tốc độ cứu hộ của những người khác cũng nhanh đến kinh ngạc, từng người sống sót được họ cứu ra, sau đó tập trung đưa đến một ngôi nhà đổ nát nào đó có thể tránh mưa tạm thời, do Ôn Thanh Thanh điều trị.

Ngôi làng số 1 trong thung lũng không lớn, số người ở ít hơn nhiều so với những ngôi làng khác, dù sao thì thời đại này còn muốn ở trong núi sâu thì quá ít, phần lớn đều là người già ở nhà, còn có một số ít thanh niên lớn lên ở đây, không muốn rời đi.

Thêm vào đó, đội cứu hộ số 1 triển khai cứu hộ rất nhanh, chưa đầy nửa giờ, họ đã cứu được tất cả những người sống sót.

“Đội cứu hộ số 1 báo cáo, hành động cứu hộ đã kết thúc, làng số 1 có tổng cộng 17 người sống sót, đã được sơ cứu, chờ đội cứu hộ tiếp theo.”

Hồng giáo quan dùng máy bộ đàm báo cáo tình hình với sở chỉ huy tạm thời, rất nhanh đã nhận được xác nhận của sở chỉ huy.

“Đội cứu hộ có lẽ còn khoảng một ngày nữa mới đến, trước đó, chúng ta phải ở lại đây, bảo vệ những người bị thương.”

Hồng giáo quan quay đầu nói với những người đang dựa vào bức tường đồ nát nghỉ ngơi.

“Vậy sau khi đội cứu hộ đến thì sao? Chúng ta cùng họ xuống núi à?” Bách Lý Phì Phì hỏi.

Hồng giáo quan lắc đầu: “Không, khi họ sắp đến, chúng ta sẽ tự xuống núi, tránh chạm mặt trực diện với họ.”

Mọi người gật đầu, trong lòng lập tức hiểu ra.

Bản thân họ là đội tiên hành cứu hộ trước khi đội tìm kiếm cứu nạn chính thức đến, hơn nữa còn thuộc về tổ chức người canh gác, nói cách khác, trong mắt đội cứu hộ chính thức, họ vốn là một đội cứu hộ không tồn tại.

Nếu lúc đó chạm mặt với đội cứu hộ chính thức, ngược lại dễ gây ra một số phiền phức.

Chín bóng người mặc áo khoác quân đội màu đen dựa vào tường, bức tường đồ nát ngăn ngui trên đầu giúp họ che bớt một phần mưa gió nhưng vẫn có những giọt mưa rơi vào người họ, từ từ trượt xuống đất.

Bách Lý Phì Phì cúi đầu, nhẹ nhàng lắc lư, đôi mắt như bị nam châm hút chặt, chuẩn bị nhắm lại bất cứ lúc nào, còn Lý Giả, Đặng Vĩ bên kia thì đã chìm vào giấc ngủ từ lâu.

Họ quá mệt mỏi rồi.

Chín giờ chạy trong môi trường khắc nghiệt, không nghỉ ngơi một lần nào, đến nơi lại bắt đầu liều mạng cứu hộ, gần như vắt kiệt từng chút sức lực của họ, phải biết rằng tám tân binh này có độ tuổi trung bình chỉ mới 20.

Chương 264 - Ta Học Trảm Thần

Molly ngẩng đầu nhìn những giọt mưa trên bầu trời rơi xuống, có chút ngẩn ngơ, đột nhiên, một cái đầu đột ngột đập vào vai cô, cô theo bản năng định tránh ra nhưng nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi và kiên cường dưới chiếc mũ quân đội, cô lại dừng lại.

Bách Lý Phì Phì ngủ thiếp đi.

Anh ta ngủ rất say, say đến mức cơ thể ngã vào vai Molly mà không hề hay biết.

Molly ngây người nhìn khuôn mặt anh ta, trong lòng do dự một lúc, vẫn không đẩy anh ta ra, mà để mặc anh ta dựa vào người mình.

Cô mím chặt môi, quay đầu tiếp tục nhìn cơn mưa lớn liên miên, dường như nghĩ đến điều gì, trên mặt hiện lên một vết ửng hồng khẽ.

Trong giấc ngủ, khóe miệng Bách Lý Phì Phì hơi cong lên.

Mưa vẫn rơi.

Trong căn nhà đổ nát, lặng lẽ nằm hai nhóm người.

Bên trái là những người sống sót do Lâm Thất Dạ và những người khác cứu ra, bên phải là những người gặp nạn đã mất mạng.

Có 17 người sống sót, 9 người gặp nạn.

Sau khi thảm họa thiên nhiên như lũ quét đất đá xảy ra, có rất nhiều người đã mất mạng khi thảm họa bùng phát, bị đất đá

vùi dập, bị tường đồ đẽ, bị đá nhọn, cành cây đâm thủng... Những người này, họ không thể cứu được.

Còn những người sống sót bên kia đều nằm trong phạm vi Cấm Khu của Ôn Thanh Thanh, thông qua giấc ngủ để phục hồi thương tổn trên cơ thể, cả căn nhà được đặt đây, yên tĩnh vô cùng.

Cũng chính vì vậy, Lâm Thất Dạ và những người khác chỉ có thể dựa vào bức tường đồ nát bên ngoài căn nhà, chịu đựng sự rửa tội của gió và mưa.

Đột nhiên, trong số những người sống sót bên trái, một cô gái thất bím tóc đuôi sam từ từ mở mắt.

Cô ngơ ngác ngồi dậy từ trên mặt đất, ký ức trong đầu vẫn dừng lại sau khi lũ quét đất đá bùng phát, cô chuẩn bị về nhà gọi ông bà rồi đi nhưng bị mặt đất rung chuyển làm vấp ngã, ngã vào một góc tường nào đó...

Ông bà đâu rồi?

A Nha nhìn quanh bốn phía, rất nhanh đã phát hiện ra hai ông bà già đang nằm lạng lẽ trong nhóm người bên phải.

Cô nghiêng răng bò dậy từ trên mặt đất, nhanh chóng chạy đến bên hai ông bà già, dùng sức lay cơ thể lạnh ngắt của họ, khuôn mặt nhỏ nhắn tái mét vì sợ hãi.

“Ông ơi, ông ơi! Ông sao rồi, ông ơi!”

Tiếng cô làm kinh động đến mấy người bên ngoài, họ nhanh chóng chạy vào trong nhà, nhìn thấy A Nha quỳ trên mặt đất lay thi thể của ông bà già, có chút bối rối nhìn nhau.

Ôn Thanh Thanh mím chặt môi, cô đi đến bên A Nha, nhẹ nhàng bế cô lên.

“Cháu tên gì?”

A Nha run rẩy, nhỏ giọng nói: “Cháu tên A Nha...”

“A Nha...” Ôn Thanh Thanh dịu dàng nói: “Ông bà ngủ rồi, chúng ta đừng làm ồn họ được không?”

A Nha quay đầu nhìn ông bà đang nằm yên trên mặt đất, mí mắt nhắm, gập đầu thật mạnh.

Ôn Thanh Thanh bế A Nha ra khỏi nhà, ngồi xuống bên bức tường đổ nát, Lâm Thất Dạ và những người khác nhìn nhau, cũng lui ra khỏi nhà.

“Chị ơi, các chị... các chị là ai vậy?” A Nha ra ngoài, sắc mặt đã khá hơn một chút, rụt rè lên tiếng.

“Chúng tôi ư? Chúng tôi đến cứu A Nha.”

“Ồ...” A Nha chớp chớp mắt: “Vậy, vậy ông bà cháu bao giờ mới ngủ dậy?”

Cơ thể Ôn Thanh Thanh run lên, cúi đầu, không biết nên nói gì.

Lúc này, Thẩm Thanh Trúc ở bên cạnh bước tới, im lặng một lúc rồi từ từ lên tiếng: “Cháu tên A Nha đúng không? Ngoài ông bà, cháu còn người thân nào khác không?”

“Có, còn bố mẹ cháu.”

“Bố mẹ cháu đâu?”

“Cháu không biết... Sáng nay bố cháu đi lên núi nhặt củi, rồi trời đổ mưa to, mẹ cháu cầm áo mưa lên núi tìm bố, đến giờ vẫn chưa về.” A Nha nhỏ giọng nói.

“Cháu còn nhớ họ lên núi từ hướng nào không?” Thẩm Thanh Trúc tiếp tục hỏi.

A Nha gập đầu, chỉ tay về một hướng: “Hướng đó.”

Mọi người quay đầu nhìn lại, nơi A Nha chỉ đúng là hướng lũ quét đất đá lăn xuống đầu tiên, đất đá sạt lở đã nhấn chìm

nửa sườn núi, ngay cả cây cối cũng không còn sót lại mấy cây.

Mọi người nhìn nhau, cùng lúc rơi vào im lặng.

Sáng lên núi, rồi trời đổ mưa to, tiếp theo là động đất và lũ quét đất đá, trong tình huống như vậy mà vẫn ở trên núi thì phần lớn là...

Hốc mắt Ôn Thanh Thanh hơi đỏ, cô mím môi cười gượng, nhẹ nhàng vuốt ve đầu A Nha.

“A Nha, chúng ta ngủ một lát được không? Nhìn này, tay A Nha bị thương rồi.”

A Nha cúi đầu nhìn tay mình, không biết từ lúc nào đã bị trầy xước một mảng da lớn, sau khi Ôn Thanh Thanh vừa xử lý thì máu đã ngừng chảy nhưng vết thương vẫn còn.

Chưa kịp để A Nha nói gì, một cơn buồn ngủ đã ập đến, cô bé nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Ôn Thanh Thanh bế A Nha lên, nhẹ nhàng bước vào nhà, đặt cô bé xuống đất, rồi cởi áo khoác quân đội của mình ra, nhẹ nhàng đắp lên thân hình nhỏ bé của cô bé.

Cô quay trở lại bên ngoài, rõ ràng cảm thấy bầu không khí có chút nặng nề.

Thẩm Thanh Trúc dựa vào tường, đôi mắt lim dim, nhìn về phía ngọn núi xa xa: “Tôi nghĩ chúng ta nên đi tìm.”

“Chúng ta phải ở lại đây với những người sống sót, cho đến khi đội cứu hộ đến.” Hồng giáo quan lắc đầu.

“Có thể chia nhau ra tìm.”

“Không được.” Hồng giáo quan vẻ mặt rất nghiêm túc: “Thủ trưởng đột nhiên mất tích, đằng sau chuyện này chắc chắn có những biến số mà chúng ta không biết, bây giờ chia nhau ra tuyệt đối không phải là lựa chọn sáng suốt.”

Chương 265 - Ta Học Trảm Thần

Hơn nữa, vị trí họ vào núi quá gần điểm xảy ra lũ quét đất đá, trong tình huống đó, người bình thường căn bản không thể thoát được, cho dù có đi tìm, có lẽ cũng chỉ tìm được hai cái xác.

Lùi một vạn bước mà nói, tính đến giờ đã hơn mười tiếng trôi qua kể từ khi xảy ra lũ quét đất đá, cho dù họ còn sống, tại sao vẫn chưa quay về?”

Thẩm Thanh Trúc cúi đầu, lặng lẽ nắm chặt tay, không nói gì.

Mặc dù những người khác cũng rất muốn đi tìm cha mẹ của A Nha nhưng như Hồng giáo quan đã nói, khả năng họ còn sống quá mong manh, cho dù có đi tìm, rất có thể cũng chỉ tìm được hai cái xác...

“Người canh gác cũng chỉ là người, chứ không phải thần, chúng ta không thể cứu được tất cả mọi người...” Hồng giáo quan thấy mọi người đều rất buồn, trong lòng cũng không dễ chịu, lên tiếng nói: “Vất vả lâu như vậy rồi, mọi người nghỉ ngơi một chút đi, đợi đội cứu hộ đến, chúng ta sẽ xuống núi.

“Sau khi xuống núi, các người phải chuẩn bị cho lễ tuyên thệ, chính thức trở thành người canh gác, đến nơi đóng quân của mình.”

Ánh mắt của Hồng giáo quan lướt qua mọi người, cười nói: “Tôi còn nhớ, lúc các người lính mới này mới vào doanh trại, vừa yếu vừa làm bộ làm tịch!

Đặc biệt là cô, Thẩm Thanh Trúc, tính tình lại nóng nảy, nhìn ai cũng không vừa mắt, đáng đánh. Còn có tên mập kia, cả ngày chẳng khác gì con lợn...”

Thẩm Thanh Trúc nhú mày, hừ một tiếng, quay đầu nhìn về phía xa, còn Bách Lý Béo thì có chút ngượng ngùng gãi đầu.

“Bây giờ thì, bây giờ các người đều có thể chạy một mạch lâu như vậy, đến tận trong núi sâu cứu người... Không giống trước nữa rồi, thực sự không giống trước nữa rồi, tận mắt chứng kiến các người trưởng thành, tận mắt nhìn các người từ gà mờ trở thành người canh gác, có lẽ đây chính là niềm vui của người làm giáo quan.”

Khóe miệng Hồng giáo quan hơi nhếch lên nhưng ngay sau đó lại lắc đầu: “Nhưng chưa đủ, các người trưởng thành vẫn chưa đủ.

Các người quá non nớt, quá trẻ, ví dụ như Thẩm Thanh Trúc, bây giờ cô tuy không còn ngạo mạn như lúc trước nhưng tính tình vẫn rất nóng nảy, đến khi nào cô có thể bình tĩnh lại, hoàn toàn kiểm soát được cảm xúc của mình thì cô mới thực sự trưởng thành.

Đừng có làm bộ mặt khó chịu với tôi, trong số những người này, vấn đề của cô là nghiêm trọng nhất, đến khi nào cô làm được điều này thì thành tựu trong tương lai của cô sẽ không kém gì Lâm Thất Dạ.”

Thẩm Thanh Trúc quay đầu nhìn Lâm Thất Dạ, nhú mày chặt hơn, cô hừ một tiếng, không muốn nghe Hồng giáo quan lại nhải nữa, trực tiếp đứng dậy bỏ đi.

Lâm Thất Dạ:...?

Anh ta mắng cô thì mắng cô, sao lại còn kéo tôi vào gây thù chuốc oán thế này?

Những đám mây đen nặng trĩu như những khối chì đè nặng trên bầu trời, bao phủ cả thung lũng trong bóng tối, rõ ràng mới chỉ là buổi chiều nhưng dường như không cảm nhận được chút ánh nắng nào.

So với trước đây, lượng mưa hiện tại có vẻ ít hơn một chút nhưng mưa kéo dài vẫn khiến cơ thể mọi người rất khó chịu.

Trong khu rừng rậm tối tăm, một người đàn ông mặc áo khoác quân đội màu đen bước lên ngọn đồi đầy bùn lầy, quay đầu nhìn lại ngôi làng đã trở thành đồng đồ nát trong thung lũng, đôi mắt hơi nheo lại.

Anh ta quay người, tiếp tục trèo lên núi, ánh mắt không ngừng quét qua những tảng đá xung quanh, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Ngọn núi bị mưa ngâm lâu ngày trở nên rất mềm, chỉ cần bước lên là rất dễ trượt chân trên bùn lầy, hoặc làm rơi một số tảng đá, theo sườn núi rơi xuống.

Đây không phải là ngọn núi trong khu du lịch, có những bậc đá cứng cáp và bằng phẳng, hoặc có bậc lớn để mọi người nghỉ ngơi và ngắm cảnh, nơi đây chỉ có những con đường mòn quanh co khúc khuỷu và nước mưa chảy róc rách như suối nhỏ.

Đột nhiên, anh ta dường như nghe thấy gì đó, liền quay phắt đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trên con đường nhỏ mà mình vừa đi qua, ba bóng người đang khó khăn trèo lên đây, Đặng Vĩ ngẩng đầu lên, khàn giọng hét lên:

“Thắm... Thắm ca! Anh đợi bọn em với... Bọn em không đi nổi nữa rồi...”

Thắm Thanh Trúc nhíu chặt mày: “Các người? Sao các người lại đến đây?”

“Thảm ca, người khác không hiểu anh nhưng bọn em còn không hiểu anh sao?” Lý Lượng cười nói: “Miệng thì nói không đến nhưng thực ra những lời của giáo quan anh chắc chắn không nghe lọt tai, nhất định sẽ tự mình lên đi tìm cha mẹ của cô gái đó...”

“Vì vậy, bọn em đã nhân cơ hội đi vệ sinh trên núi, toàn bộ đều chuồn ra ngoài.” Lý Giả tiếp lời.

Thảm Thanh Trúc ngây người nhìn họ toàn thân lấm lem bùn đất, một lúc sau mới mắng: “Mẹ kiếp, đừng có ra vẻ hiểu anh lấm, anh chỉ ngồi chán rồi, ra ngoài giải khuây thôi...”

Đặng Vĩ và hai người kia cười ha ha đi đến bên cạnh Thảm Thanh Trúc, nhìn quanh một lượt: “Thảm ca, chúng ta nên phân công nhau tìm như thế nào? Anh cứ sắp xếp đi!”

Thảm Thanh Trúc:...

Khóe miệng anh ta hơi giật giật, nín nhịn một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng: “Bây giờ tầm nhìn không tốt, chúng ta không thể phân tán quá xa, giữ khoảng cách năm mét với nhau, từng chút một tìm kiếm.”

“Được rồi, Thảm ca!”

“... Khi các người đến, có bị ai phát hiện không?”

“Yên tâm đi Thảm ca.” Đặng Vĩ tự tin vỗ ngực: “Chúng em đi rất cẩn thận, không thể có ai phát hiện ra được.”

“Vậy thì tốt.”

Chương 266 - Ta Học Trảm Thần

...

Làng số 1, cổng làng.

Lâm Thất Dạ khoác trên mình chiếc áo khoác quân đội màu đen, dựa vào một gốc cây lớn, ánh mắt nhìn về phía những ngọn núi xa xa đang dần chìm vào bóng tối, đôi mắt hơi nheo lại.

Bách Lý Phì Phì vội vã chạy ra khỏi ngôi nhà đồ nát trong làng, đến bên cạnh Lâm Thất Dạ, vội vàng nói:

“Thất Dạ, Thẩm Thanh Trúc không biết chạy đi đâu rồi, Đặng Vĩ, Lý Giả, Lý Lượng ba người họ nói đi vệ sinh, đến giờ vẫn chưa về, giáo quan nói có thể họ đã lên đi tìm kiếm cha mẹ của A Nha.”

Lâm Thất Dạ liếc nhìn hắn, bất lực nói: “Không phải có thể, bọn họ chính là đi tìm kiếm.”

Bách Lý Phì Phì sửng sốt: “Sao anh biết?”

“Tôi tận mắt nhìn thấy Đặng Vĩ và ba người họ lén lút chạy ra khỏi làng, chạy thẳng vào trong núi.”

“...”

“Vậy, vậy sao anh không ngăn cản họ?”

“Không ngăn được.” Lâm Thất Dạ lắc đầu: “Thẩm Thanh Trúc đã đi rồi, bọn họ nhất định sẽ đi, dù kỳ đến lúc đó làm cho cả hai bên đều khó xử thì không bằng nhắm một mắt mở một mắt.”

Bách Lý Phì Phì thở dài, nhìn về phía ngọn núi đen kịt, một lúc sau, có chút không chắc chắn mở miệng:

“Trời tối như vậy, bọn họ sẽ không xảy ra chuyện gì chứ...”

Lâm Thất Dạ im lặng không nói.

“Thất Dạ, anh nói... hay là chúng ta cũng lên lút lên ra ngoài, giúp bọn họ?” Thấy Lâm Thất Dạ không phản ứng, Bách Lý Phì Phì lại thử dò hỏi.

Lâm Thất Dạ bất lực cười cười: “Đừng dò hỏi tôi nữa, giúp thì chắc chắn sẽ giúp nhưng không thể giống như bọn họ vô não lao vào trong núi được, vẫn phải chú ý phương pháp.”

“Phương pháp? Còn có thể có phương pháp gì?” Bách Lý Phì Phì ngơ ngác hỏi.

“Cậu nghĩ xem, tại sao tôi vẫn luôn ngồi ở chỗ này?” Lâm Thất Dạ khẽ nói.

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời đang dần tối, giơ một ngón tay lên vài con dơi từ trên trời bay tới, lượn vòng quanh hắn, đồng thời vô số côn trùng từ trong đất mềm chui ra, vây quanh Lâm Thất Dạ.

Lâm Thất Dạ, giống như vua của chúng vậy.

Bách Lý Phì Phì nhìn thấy cảnh này, kinh ngạc há hốc mồm.

“Còn thiếu một chút, số lượng vẫn chưa đủ.” Lâm Thất Dạ nhẹ nhàng lắc đầu: “Đêm, còn phải tối hơn nữa...”

...

Trong khu rừng làng tối tăm, bốn bóng người đứng thành hình vuông, cầm đèn pin, chậm rãi và cẩn thận tìm kiếm.

Khi còn trên xe, giáo quan đã phát đèn pin cho mỗi đội cứu hộ, đặc biệt là những đội phải đi vào sâu trong núi, ngày thường khi huấn luyện giới hạn sẽ không phát đèn pin để rèn luyện khả năng thích ứng trong bóng tối của họ nhưng bây giờ không phải là lúc huấn luyện.

Nếu không có những chiếc đèn pin này, bốn người họ chỉ có thể như người mù mò mẫm trong rừng, không cẩn thận còn có thể bị lạc trong rừng, đừng nói đến cứu người, chính họ cũng sẽ bị mắc kẹt.

“Anh Thẩm!” Đột nhiên, Lý Giả dường như phát hiện ra điều gì đó, lớn tiếng hét lên: “Ở đây!”

Thẩm Thanh Trúc lập tức chạy đến bên Lý Giả, nhìn theo hướng ánh đèn pin, chỉ thấy trong đám đất đá lầy lội, một chiếc giày thể thao nữ cũ nát nằm trong đó.

“Bị kẹt trong bùn và không có dấu hiệu gì cả, đây hẳn là thứ còn sót lại sau khi lũ bùn đá xảy ra.” Đôi mắt của Thẩm Thanh Trúc dần sáng lên.

“Nói như vậy... đây có thể là giày của mẹ A Nha? Cô ấy chưa chết?” Lý Giả mở to mắt.

“Có khả năng!” Thẩm Thanh Trúc kiên định nói: “Tản ra tìm kiếm xung quanh đây, xem có manh mối nào khác không.”

Tìm thấy chiếc giày nữ bị rơi này, tinh thần của bốn người lập tức được cổ vũ, lấy chiếc giày nữ làm trung tâm, cẩn thận tìm kiếm về bốn phía.

Lý Giả chậm rãi đi trên con đường núi trơn trượt, luồng sáng của đèn pin không ngừng di chuyển trên mặt đất xung quanh, hần ngẩng đầu nhìn về phía xa, bây giờ họ đã cách xa làng, hoàn toàn không nhìn thấy vị trí của làng.

Hắn cúi đầu, tiếp tục tìm kiếm.

Sột soạt...

Đột nhiên, một tiếng động nhẹ phát ra từ bên cạnh, Lý Giả sững sốt, trong mắt hiện lên một tia vui mừng, chiếu đèn pin sang bên cạnh.

Chỉ thấy trên con đường núi không xa, một người đàn ông vác rìu đang ung dung đi về phía này.

“Anh, anh có phải là cha của A Nha không?” Lý Giả kích động hỏi.

“A Nha sao? Ta không quen A Nha nào cả.” Gã cười, lòi ra hàm răng vàng khè, đôi mắt hí dài nhìn Lý Giả từ trên xuống dưới: “Đ đảo là người cái này tiểu tử, đầu óc đã chín muối rồi nên hái rồi.” Trong ánh đèn pin, khóe miệng gã cong lên một nụ cười dữ tợn, cây rìu lớn trên vai gã trong nháy mắt đã vung tới, loé lên một luồng sáng!

A!!”

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên từ xa, Thẩm Thanh Trúc, Đặng Vĩ và Lý Lượng đang tản ra tìm kiếm đồng thời sững sốt, sau đó nhanh chóng chạy về phía Lý Giả!

Trong khu rừng tối tăm, tiếng kêu của Lý Giả chỉ kéo dài trong chốc lát, rất nhanh đã trở nên im ắng.

“Lý Giả, Lý Giả! Cậu ở đâu?!”

Trong lòng Thẩm Thanh Trúc dâng lên một dự cảm không lành, chạy đến hướng phát ra tiếng kêu của Lý Giả, lớn tiếng gọi xung quanh, Đặng Vĩ và Lý Lượng cũng chạy theo sau hắn, trên mặt đầy vẻ lo lắng.

Một tia sáng xuyên qua khu rừng tối tăm, mờ hồ giữa bóng tối, một bóng người to lớn bước ra khỏi khu rừng, không vội không chậm đi về phía ba người.

Người đàn ông đó cởi trần, tay phải vác một chiếc rìu lớn trên vai, tay trái cầm một cái đầu máu me đầm đìa, cười ngây ngô xuất hiện trước mặt ba người.

Chương 267 - Ta Học Trảm Thần

“Để ta xem nào, mấy đứa nào đang gọi vậy?”

Thẩm Thanh Trúc và hai người kia nhìn thấy cái đầu trong tay hắn, đồng tử đột nhiên co lại, Lý Lượng ngồi phịch xuống đất, mặt tái mét...

Đặng Vĩ ngay người nhìn cảnh này, trong mắt đầy vẻ khó tin.

Cơ thể Thẩm Thanh Trúc không kìm được run rẩy, hắn nhìn chằm chằm vào người đàn ông ngây ngô trước mặt, nắm chặt hai tay, móng tay đã cắm sâu vào thịt.

Người đàn ông nhìn ba người, cười lớn:

“Tốt lắm, tốt lắm, lại thêm ba cái đầu chín muối nữa nên hái rồi!”

“Mẹ kiếp, tao hái mẹ mày!!!”

Thẩm Thanh Trúc gào lên xông lên phía trước!

...

“Không ổn!”

Lâm Thất Dạ nhắm mắt ngồi dưới gốc cây đột nhiên mở mắt, đứng phắt dậy, vẻ mặt đầy nghiêm trọng.

Bách Lý Phì Phì bên cạnh giật mình: “Sao vậy?”

“Ngoài chúng ta ra, trong núi còn có người khác!” Lâm Thất Dạ nhanh chóng chạy đến ngôi nhà đổ nát trong làng, tìm thấy Hồng giáo quan.

“Sao vậy?” Hồng giáo quan thấy vẻ mặt của Lâm Thất Dạ, cau mày hỏi.

“Trong núi có kẻ địch và không chỉ một người!”

Sắc mặt Hồng giáo quan thay đổi: “Nói rõ hơn đi.”

“Vừa rồi, tôi liên tục điều động các sinh vật hoạt động về đêm xung quanh đến ngọn núi mà cha mẹ A Nha mất tích, cố gắng tìm tung tích của họ nhưng ngược lại lại phát hiện ra một số người lạ.”

Lâm Thất Dạ cau mày, tiếp tục nói: “Tính đến thời điểm hiện tại, tôi đã phát hiện ra tổng cộng bốn người, xét theo dao động tinh thần, trong số đó có ba người hẳn là ‘Xuyên’, còn một người có tinh thần lực quá mạnh, tôi không thể ước lượng cảnh giới của hắn nhưng nếu không phải là đỉnh ‘Xuyên’ cảnh thì chắc chắn là ‘Hải’ cảnh!”

“Ba ‘Xuyên’ cảnh, một ‘Hải’ cảnh?” Sắc mặt Hồng giáo quan lập tức thay đổi.

Lúc này, chiến dịch giải cứu bất ngờ này cuối cùng cũng đã hé lộ một góc cạnh dữ tợn của nó, trận lở đất bùn đá kỳ lạ, thủ trưởng Viên Cương mất tích, những kẻ mạnh bí ẩn xuất hiện trong rừng...

“Bây giờ bọn chúng ở đâu?”

“Có một tên ở rất gần chúng ta, ngay theo hướng mà Thẩm Thanh Trúc và những người khác đang tiến đến, còn hai tên nữa thì ở xa hơn, có vẻ như đang tìm kiếm thứ gì đó, còn tên nghi là ‘Hải’ cảnh thì vẫn ngồi trên sườn núi nào đó, không biết đang làm gì.” Lâm Thất Dạ trả lời trung thực.

Àm——!!

Vừa dứt lời Lâm Thất Dạ, tiếng nổ trầm đục từ xa vọng lại, mọi người quay đầu nhìn, đó là hướng Thẩm Thanh Trúc và

những người khác rời đi, do địa hình núi che khuất, họ không nhìn thấy tiếng nổ phát ra từ đâu nhưng có thể lờ mờ nhìn thấy một góc bầu trời bị ánh lửa chiếu sáng.

“Là Thảm Thanh Trúc, họ gặp chuyện rồi!” Lâm Thất Dạ cau mày nói.

Hồng giáo quan lập tức rút máy bộ đàm ra, lớn tiếng gọi:

“Đây là đội cứu hộ số 1, gần chúng tôi có ba kẻ địch ‘Xuyên’ cảnh, một kẻ nghi là ‘Hải’ cảnh, đã có học viên bị tấn công, yêu cầu hỗ trợ! Lặp lại, yêu cầu hỗ trợ!”

Vừa dứt lời, đầu bên kia máy bộ đàm lập tức có người trả lời.

“Đây là sở chỉ huy cứu hộ tạm thời, đã nhận được yêu cầu của đội cứu hộ số 1, lập tức chuyển cho các đội cứu hộ khác, cử giáo quan đến hỗ trợ, các học viên khác ở lại làng của mình, không được tự ý hành động.

Nhưng Hồng giáo quan, do vị trí của các anh quá sâu, các giáo quan từ các làng khác đến nhanh nhất cũng phải mất hơn ba tiếng, xin hãy cố gắng vượt qua khoảng thời gian này.”

Tiếp theo là một loạt tiếng gọi.

“Đây là Hàn Lệ của đội cứu hộ số 3, chúng tôi ở không xa anh, tôi sẽ đến hỗ trợ ngay.” Giọng của Hàn giáo quan truyền đến từ máy bộ đàm.

“Đây là Vương Phong của đội cứu hộ số 5, hiện đang đến hỗ trợ.”

“Đây là đội cứu hộ số 2...”

...

Tiếng trả lời liên tiếp vang lên, Hồng giáo quan nắm chặt máy bộ đàm trong tay, có chút bức tức nói: “Ba tiếng, ba tiếng

thì chuyện đã rồi! Mẹ kiếp...”

Hồng giáo quan thu máy bộ đàm lại, không chút do dự, đeo hộp đen đựng Tinh Thần Dao lên lưng, quay người nói với Lâm Thất Dạ và những người khác:

“Các anh ở đây chờ, tôi đi cứu Thẩm Thanh Trúc và những người khác, đừng chạy lung tung.”

Nói xong, ông ta định chạy vào trong núi.

“Khoan đã, Hồng giáo quan!” Lâm Thất Dạ vội vàng lên tiếng, gọi lại Hồng giáo quan đang vội vã, ông ta quay đầu lại, nhìn Lâm Thất Dạ với vẻ nghi hoặc.

“Chuyện không đơn giản như vậy.” Lâm Thất Dạ lắc đầu: “Thủ trưởng mất tích, kẻ địch xuất hiện, rõ ràng đằng sau chiến dịch cứu hộ lần này ẩn chứa một âm mưu nào đó không ai biết, khi chúng xuất hiện ở đây, chắc chắn chúng có mục đích của chúng.”

“Mục đích gì?”

“Vẫn chưa rõ nhưng có thể chắc chắn rằng, chúng không nhắm vào những người sống sót này.” Lâm Thất Dạ quay người nhìn về phía những ngôi nhà đổ nát phía sau, cũng như những người sống sót và những người đã khuất nằm trong đó.

“Ý anh là...”

“Tại sao chúng không xuất hiện ở nơi khác, mà lại xuất hiện ở đây? Xuất hiện gần làng số 1? Hơn nữa, nhìn vào quỹ đạo di chuyển của chúng, mục tiêu của chúng rất rõ ràng, chính là nơi này.” Lâm Thất Dạ hít một hơi thật sâu,

“Nói thật, ở làng số 1 này, chỉ có tôi mới có thể thu hút được nhiều kẻ mạnh như vậy cùng một lúc...”

“Mục tiêu của chúng là anh?” Hồng giáo quan cau mày: “Nhưng làm sao chúng biết, chúng ta sẽ đến cứu trợ? Và làm

sao chúng biết anh sẽ ở đội cứu hộ số 1?”

Chương 268 - Ta Học Trảm Thần

Đôi mắt của Lâm Thất Dạ hơi nheo lại: “Có lẽ, trong số những người cấp cao của người canh gác, có nội gián của chúng...”

Sắc mặt của Hồng giáo quan lập tức trở nên u ám.

“Tóm lại, nếu mục tiêu của chúng là tôi, tôi tuyệt đối không thể ở lại đây, nếu không chắc chắn sẽ liên lụy đến những người sống sót này.” Lâm Thất Dạ bình tĩnh nói: “Nói cách khác, chỉ cần tôi cho chúng biết tôi không ở đây, tôi có thể thay đổi hướng di chuyển ban đầu của chúng, tránh xa ngôi làng này.”

“Anh định làm gì?” Hồng giáo quan hỏi.

“Bây giờ, chúng ta không thể hành động mù quáng, phải đảm bảo an toàn cho những người sống sót, đồng thời cứu Thảm Thanh Trúc và những người khác và quan trọng nhất là, không được để những kẻ địch khác tham gia vào cuộc chiến cứu Thảm Thanh Trúc, nếu không tình hình sẽ mất kiểm soát.”

Ánh mắt Lâm Thất Dạ lóe lên: “Vì vậy, kế hoạch của tôi như sau.

Hồng giáo quan, ông hãy dẫn theo Bách Lý Phì Phì đi cứu Thảm Thanh Trúc và những người khác, với Cẩm Vật của gã này, biết đâu sẽ tiết kiệm được rất nhiều phiền phức.

Molly, Ôn Thanh Thanh, hai người hãy dẫn những người sống sót chuyển đến những nơi ẩn náu khác bên ngoài ngôi

làng, để ngăn những kẻ địch khác đến đây, gây ra thương vong không đáng có.

Còn tôi...”

Lâm Thất Dạ hít một hơi thật sâu, ánh mắt dừng lại ở khu rừng tối tăm và tĩnh lặng.

“Tôi sẽ dẫn dụ ba kẻ địch còn lại đi.”

“Không được.” Hồng giáo quan kiên quyết lắc đầu: “Cậu đi dẫn dụ ba kẻ còn lại ư? Chúng là ‘Xuyên’ cảnh chính hiệu! Không giống với ‘Xuyên’ cảnh giả trong lúc diễn tập trước đây, cậu đừng tưởng rằng đã giết được hai kẻ bí ẩn trong lúc diễn tập mà cho rằng ‘Xuyên’ cảnh chẳng qua chỉ như vậy, bất kỳ kẻ nào trong số chúng cũng có thể nghiền nát cậu một cách đơn phương, huống hồ còn có một ‘Hải’ cảnh!”

“Nhưng đây là cách duy nhất.” Lâm Thất Dạ bình tĩnh nói: “Nếu tôi không chủ động lộ diện, chúng chắc chắn sẽ tìm đến đây.”

Hồng giáo quan há miệng, dường như muốn nói gì đó, Lâm Thất Dạ tiếp tục nói:

“Hơn nữa, tôi không định đối đầu trực diện với chúng, chỉ cần kéo dài đủ ba giờ, đợi các giáo quan khác đến, quyền chủ động sẽ nằm trong tay chúng ta.

Trong khu rừng đêm tối, chúng muốn bắt được tôi... e rằng không dễ dàng như vậy.”

Docfull.vn- Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Lâm Thất Dạ ngẩng đầu lên, nhìn Hồng giáo quan một cách kiên định, trong mắt là sự tự tin chưa từng có.

Hồng giáo quan ngẩn người một lúc, tiếng nổ âm âm từ xa trong núi càng lúc càng lớn, ông ta nghiêng răng: “Được, vậy

làm theo lời cậu, nhớ lấy! Đừng đối đầu trực diện với chúng! Sống sót là quan trọng nhất!”

Lâm Thất Dạ gật đầu, Hồng giáo quan không còn do dự nữa, chạy về phía Thẩm Thanh Trúc và những người khác, mỗi lần bước chân rơi xuống, dường như có một sức mạnh bí ẩn đẩy ông ta về phía trước, thân hình di chuyển nhanh như chớp, chỉ hai ba bước đã bay ra xa cả trăm mét.

Bách Lý Phì Phì thấy Hồng giáo quan một mình chạy nhanh như vậy, liền chửi thề một tiếng, cắn đầu cắn cổ chạy theo.

Lâm Thất Dạ thấy bóng dáng của họ dần biến mất trong màn đêm, không nán lại trong làng nữa, mà chạy về phía bên kia, thân hình như ma quỷ lướt qua khu rừng tối tăm, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách với ngôi làng.

Lâm Thất Dạ thấy vị trí đã gần, liền hít một hơi thật sâu, đôi mắt nhuộm một lớp ánh vàng rực rỡ, uy lực của Thiên sứ được hân hoàn toàn giải phóng!

Trong khu rừng sâu tĩnh lặng này, uy lực của Thiên sứ vô cùng nổi bật.

Một lát sau, ánh vàng trong mắt Lâm Thất Dạ dần biến mất, hân giơ tay ấn nhẹ vào hư không, một vòng tròn ma thuật rực rỡ tự động dựng lên giữa không trung.

Biến động không gian từ chiều không gian khác ngày càng mạnh mẽ, chẳng mấy chốc, một xác ướp lùn xuất hiện trước mắt Lâm Thất Dạ.

Xác ướp nhỏ nhanh chóng đảo mắt nhìn xung quanh, phát hiện lần này không có đầy nhà vũ khí đồ ăn vật, liền cúi đầu xuống có vẻ hơi buồn bã...

Lâm Thất Dạ xoa đầu xác ướp nhỏ, ánh mắt nhìn về phía khu rừng sâu xa xăm, lẩm bẩm:

“Muốn giết tôi... không dễ như vậy đâu.”

...

Trong khu rừng sâu tĩnh lặng, một bóng người đội mũ lưỡi trai đang đi thẳng qua khu rừng, hướng về phía ngôi làng số 1.

Đột nhiên, một luồng thần lực mạnh mẽ truyền đến từ một hướng khác, hơi thở giống như những vì sao sáng chói, hắc hắc ồ lên một tiếng, chậm rãi dừng bước.

“Lạ thật, không phải nói là hắc đến ngôi làng đó để giải cứu sao? Sao lại ở nơi đó...”

Hắn nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận một lúc, rồi gật đầu chắc chắn,

“Không sai, đúng là uy áp của thần minh, xem ra là hắc rồi.”

Hắn quay người nhìn về phía nơi xuất hiện hơi thở của Lâm Thất Dạ, trong mắt hiện lên một tia kích động: “Lần này nếu giết được người đại diện của hai vị thần, ta chắc chắn có thể giành được một vị trí trong [Tín đồ]! Ngày tháng khổ cực, ta đã chán ngấy rồi!

Người đại diện nhỏ bé, nộp mạng đi!!”

Hắn sai chân, tốc độ nhanh hơn hẳn lúc nãy, chạy thẳng về phía nơi xuất hiện hơi thở!

Cảnh tượng tương tự cũng xuất hiện trên người một cường giả “Xuyên” cảnh khác.

Nhưng vẫn có một ngoại lệ.

Lúc này, ở sườn núi của một ngọn núi nào đó ở Thương Nam, một người đàn ông từ từ mở mắt, nhìn về phía nơi xuất hiện uy lực của Lâm Thất Dạ.

“Muốn tự mình mạo hiểm, để bảo toàn cho những người khác sao... Người đại diện của hai vị thần này, cũng có chút thú vị.”

Chương 269 - Ta Học Trảm Thần

Hắn chính là người mà Lâm Thất Dạ cảm nhận được, là cường giả “Hải” cảnh duy nhất không hề di chuyển.

Hắn nhìn về phía khu rừng sâu xa xăm, trong mắt hiện lên một tia do dự, dường như đang do dự có nên ra tay hay không, một lúc sau, hắn nhẹ nhàng lắc đầu.

“Chỉ là một ‘Tri’ cảnh mà thôi, mấy tên phế vật kia hắn là đủ rồi, bây giờ, chuyện trước mắt vẫn thú vị hơn...”

Hắn quay đầu lại, nhìn về phía hang động khổng lồ trước mắt, hơi thở nóng bỏng và mạnh mẽ đang phun ra từ trong hang một cách đều đặn, như thể ngọn núi này đã có sự sống.

Trong mắt người đàn ông hiện lên một tia sáng khác thường: “Không ngờ, dưới dãy núi không mấy tiếng tăm này, lại ẩn chứa một con Viêm mạch địa long... Thật là một phát hiện bất ngờ.”

...

Trong màn đêm, đôi chân của Hồng giáo quan tỏa ra ánh sáng xanh nhạt, giống như siêu nhân, nhảy vọt lên hàng chục mét trên núi, chỉ ba bước là đã vượt qua một ngọn núi.

Chỉ bằng năng lực này, nếu Hồng giáo quan không dẫn Lâm Thất Dạ và những người khác vào núi ngay từ đầu thì có lẽ không cần đến tám tiếng, nhiều nhất chỉ cần hai tiếng là có thể đến được ngôi làng số 1.

Tiếng nổ ầm ầm ngày càng gần, hấn đã có thể mơ hồ nhìn thấy, ánh lửa chói mắt truyền đến từ những ngọn núi xa xa, lần lượt bùng lên, rồi đột ngột tắt ngấm, rồi lại bùng lên...

Ngoài Thảm Thanh Trúc ra, không ai có thể làm được điều này.

Sắc mặt của Hồng giáo quan càng thêm nặng nề, hấn hơi khom người, ánh sáng xanh trên đôi chân lại bùng lên, cả người đột ngột nhảy xuống từ đỉnh núi theo hướng chiến đấu!

Thân hình hấn nhẹ nhàng rơi xuống từ đỉnh núi, ngay khi vừa rơi qua nửa sườn núi thì mấy sợi dây leo thô to như tia chớp phóng ra từ trong núi, trong nháy mắt trói chặt lấy đôi chân của Hồng giáo quan, kéo mạnh hấn xuống!

Sự cân bằng ban đầu bị phá vỡ, trọng lực khổng lồ trong nháy mắt chuyển thành lực hướng tâm, quật mạnh thân thể Hồng giáo quan xuống bên cạnh dòng suối ở sườn núi!

Ầm——!

Tiếng va chạm trầm đục vang lên, dưới lực va chạm cực lớn, vô số đá vụn bắn tung tóe, thân thể Hồng giáo quan chặt vật bờ dẫy từ trên mặt đất, tràn chảy ròng ròng máu.

Vút!

Dây leo trói trên chân Hồng giáo quan lại phát lực, nhanh chóng kéo cả người hấn vào trong khu rừng rậm, Hồng giáo quan tuy bị thương nhưng vẫn giữ được sự bình tĩnh cực độ, giờ tay trái rút ra thanh Tinh Thần Dao sau lưng, trong nháy mắt chém đứt dây leo.

Hấn đứng vững thân hình, ánh mắt sắc bén như mắt chim ưng quét qua bóng tối xung quanh.

“Ban đầu chỉ muốn bắt một đứa trẻ bất hạnh, không ngờ lại bắt được một giáo quan... hừ hừ hừ.” Một thân hình từ từ hiện

ra từ thân cây, trước đó, Hồng giáo quan căn bản không nhìn thấy có người ở nơi này.

Đây là một kẻ địch vẫn luôn ẩn núp trong bóng tối!

Sắc mặt Hồng giáo quan dần trở nên nghiêm trọng, có người này cản trở, trong thời gian ngắn hẳn không thể đi cứu Thẩm Thanh Trúc bọn họ được nữa...

Chuyện này, phiền phức rồi.

Xa xa, trong một góc nhỏ không dễ thấy.

Một thân hình mập mạp lặng lẽ thò đầu ra, nhìn hai người đối đầu bên bờ suối, trong mắt hiện lên một tia do dự.

“May mà tôi chạy chậm một chút, nếu không thì cũng bị chặn lại giữa đường mất... Nhưng mà, bây giờ tôi nên đi giúp giáo quan trước, hay đi cứu anh đẹp trai đây?”

Hắn nhìn Hồng giáo quan với vẻ mặt bình tĩnh, rồi lại nhìn tiếng nổ liên tục ở xa xa, trong lòng nhanh chóng có quyết định.

“Hồng giáo quan, không phải tôi không chịu giúp anh đâu, tôi đây là tin tưởng vào thực lực của anh mà...”

Bách Lý mập mạp vừa lẩm bẩm nhỏ giọng, vừa nhanh chóng chạy về phía nơi Thẩm Thanh Trúc đang chiến đấu!

Trong khu rừng tĩnh lặng, một người đàn ông đội mũ lưỡi trai đi đến giữa một khu rừng hoang vu, nhìn quanh bốn phía.

“Vừa nãy hơi thở truyền đến từ nơi này...”

Anh ta khom người, cẩn thận tìm kiếm dấu chân của Lâm Thất Dạ trên mặt đất xung quanh, giống như một thợ săn dày dạn kinh nghiệm.

Anh ta tên là Trang Kỳ, thực tế, trước khi trở thành tín đồ, anh ta thực sự là một thợ săn, chỉ là vô tình thức tỉnh Cẩm

Khư, sau đó được chiêu mộ vào [Tín đồ], trở thành người ủng hộ cuồng nhiệt của thời đại Ác Thần.

Trang Kỳ áp toàn bộ cơ thể mình xuống mặt đất, nhẹ nhàng đánh hơi, trong quá trình mưa rơi, hầu hết các dấu vết hành tung đều bị rửa trôi, người bình thường căn bản không thể lần theo nữa nhưng Trang Kỳ vốn không phải người bình thường, khả năng truy tìm của anh ta không phải chỉ nói suông.

Rất nhanh, anh ta đã tìm ra hướng đi của Lâm Thất Dạ.

“Chạy vào sâu trong núi, hừ... ngậy thơ.” Trang Kỳ như nhìn thấu kế hoạch của Lâm Thất Dạ, cười lạnh một tiếng, tiếp tục lần theo hướng anh ta rời đi để truy đuổi.

Động tác của anh ta rất nhanh nhẹn, ngay cả trong một khu rừng sâu như thế này, tốc độ của anh ta vẫn không hề chậm lại, hơn nữa một đôi mắt sắc bén luôn quan sát xung quanh.

Đột nhiên, anh ta như phát hiện ra điều gì, đột ngột dừng bước.

Ánh mắt anh ta dừng lại trên mặt đất bên một cái cây nào đó, chỉ thấy một miếng vỏ cây được cắm vào trong đất, đất xung quanh còn rất mới, hẳn là mới cắm vào không lâu, hơn nữa trên bề mặt vỏ cây mơ hồ có thể nhìn thấy chữ viết...

Trong lòng Trang Kỳ dâng lên một chút nghi hoặc, dưới sự thúc đẩy của sự tò mò, anh ta nhanh chóng bước tới chỗ vỏ cây, đưa tay định nhổ ra xem trên đó viết gì...

Chương 270 - Ta Học Trảm Thần

Cạch!

Trang Kỳ vừa đặt chân vào đám cỏ bên cạnh vỏ cây, chỉ nghe thấy một tiếng cơ quan sắc nét vang lên dưới chân, cả người anh ta sững sờ.

Ầm—— ! ! !

Dưới chân hấn bạo phát ra hỏa diễm kinh người, tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, sóng xung kích trực tiếp đem hấn nổ tung lên không trung, sau đó “Ầm” một tiếng rơi xuống đất cách đó hơn mười thước...

Trong không khí tràn ngập mùi khét.

“Phụt khụ khụ khụ...” Trên người Trang Kỳ cháy đen một mảng lớn, anh ta ho dữ dội, từ từ bò dậy khỏi mặt đất, mặc dù bị nổ trực diện nhưng dường như không bị thương quá nghiêm trọng.

“Chết tiệt, trong rừng sâu núi thẳm này, sao lại chôn mình chống tảng thế này?! Đồ khốn nạn nào làm vậy?!” Trang Kỳ vừa chạm vào bàn tay phải đầy máu vừa nhếch miệng chửi rủa.

Đến cảnh giới “Xuyên”, tinh thần lực mạnh mẽ sẽ liên tục gột rửa cơ thể, tăng cường sức mạnh thể chất, từ đó đạt đến mức độ gần như “Siêu nhân”, ngay cả khi ăn trực tiếp một quả mình chống tảng cũng không gây tử vong.

Đây cũng là lý do tại sao chênh lệch giữa cảnh giới “Trì” và “Xuyên” lại lớn đến vậy.

Trang Kỳ nhìn đau đi đến nơi bị nổ tung, hóa ra miếng vỏ cây đó đã sớm bị nổ thành tro, điều này có nghĩa là anh ta không còn cơ hội biết được trên miếng vỏ cây đó viết gì nữa... Nghĩ đến đây, trong lòng anh ta như có ruồi bọ bay qua, buồn nôn vô cùng.

Cảm giác tò mò bị khơi dậy nhưng lại không có kết quả khiến anh ta vô cùng khó chịu!

Xa xa, Lâm Thất Dạ ẩn núp trên một cành cây to, khoe miệng hơi giật giật, thở dài một hơi...

“Quả nhiên, người cảnh giới ‘Xuyên’ không dễ chết như vậy, Mộc Mộc, đến lượt cậu rồi.”

Lâm Thất Dạ vỗ nhẹ vào đầu xác ướp nhỏ bên cạnh, nói.

Mộc Mộc là cái tên mà Lâm Thất Dạ đặt cho xác ướp nhỏ, dù sao thì cứ gọi là xác ướp mãi cũng không hay, mà bản thân Lâm Thất Dạ lại là một kẻ đặt tên tệ hại, thế nên đã tùy tiện đặt cho nó cái tên này.

Mộc Mộc gật đầu, đôi vai quần đầy băng gạc đột nhiên phồng lên, một khẩu súng phóng tên lửa khổng lồ xuất hiện trên đôi vai nhỏ bé của nó.

Mộc Mộc nghiêm túc điều chỉnh góc độ, hướng súng phóng tên lửa về phía Trang Kỳ đang chửi rủa ở đằng xa...

“Hự!”

Mộc Mộc khẽ rên trong cổ họng, khẩu súng phóng tên lửa trên vai đột nhiên bùng lên một luồng hỏa quang, một quả đạn tên lửa mang theo đuôi lửa gào thét lao về phía Trang Kỳ!

Thấy súng phóng tên lửa đã bắn xong, Lâm Thất Dạ không nói hai lời, trực tiếp vác Mộc Mộc lên vai, quay đầu bỏ chạy!

Trang Kỳ vừa mới hoàn hồn sau vụ mìn chống tăng vừa rồi, chỉ thấy trước mắt tối sầm, lại một quả đạn tên lửa bay đến trước mặt hắn!

“Mẹ kiếp...”

Ầm—— ! !

Lâm Thất Dạ vác xác ướp nhỏ trên vai, thân hình như ma quỷ lướt về phía trước, vì tốc độ của hắn quá nhanh, xác ướp nhỏ chỉ có thể bị xóc nảy như bao cát.

Ngay sau đó, một bóng người bốc khói đen bay ra từ đám lửa, con dao săn loang lỗ trong tay phản chiếu ngọn lửa nhảy múa, gào thét đuổi theo Lâm Thất Dạ.

Tốc độ của Trang Kỳ nhanh hơn Lâm Thất Dạ rất nhiều, mặc dù có địa hình che chắn nhưng chỉ trong vài chục giây, hắn đã gần như đuổi kịp Lâm Thất Dạ.

“Tên trộm cắp, muốn chết à!!” Nửa khuôn mặt của Trang Kỳ đã bê bết máu, đôi mắt tràn đầy lửa giận, như muốn lãng trì Lâm Thất Dạ!

Ngay khi bóng dáng hắn sắp đuổi kịp Lâm Thất Dạ, Lâm Thất Dạ hét lớn: “Mộc Mộc!”

“Hự!”

Toàn thân Mộc Mộc đều phồng lên, thân hình vốn nhỏ bé đột nhiên tăng gấp đôi, như một ngọn núi nhỏ nằm trên vai Lâm Thất Dạ, đồng thời, từng nòng súng đen đặc từ trên người nó chĩa ra, đồng loạt nhắm vào Trang Kỳ đang lơ lửng giữa không trung.

“Cái quái gì thế này?!” Trang Kỳ tận mắt chứng kiến cảnh này, trực tiếp ngây người.

Một xác ướp có thể biến thành vũ khí? Đây là cái gì? Một loại bí ẩn nào đó sao?

Hắn chưa kịp nghĩ nhiều, những viên đạn dày đặc đã phun ra từ những khẩu súng có cỡ nòng khác nhau, súng trường tấn công, súng trường tự động, súng bắn tỉa, súng lục, súng ngắn...

Ánh lửa sáng chói chiếu sáng một góc khu rừng tối tăm, tiếng nổ lớn của hàng trăm khẩu súng đồng loạt khai hỏa thậm chí còn át cả tiếng sấm trên bầu trời, vang vọng khắp ngọn núi!

Leng keng leng keng...

Con dao sẵn trong tay Trang Kỳ đột nhiên vỡ vụn thành từng mảnh, những mảnh dao vỡ vụn như những chiếc lá rơi bay trong cơn gió lốc, bao bọc lấy toàn thân hắn, những viên đạn dày đặc va chạm vào những mảnh vỡ của con dao sẵn, tạo ra một vòng tia lửa chói mắt.

Mặc dù những mảnh vỡ của con dao sẵn đã chặn được những viên đạn đang ồ ạt kéo đến nhưng động năng chứa trong rất nhiều viên đạn này lại là sự thật, bóng dáng của Trang Kỳ giữa không trung trực tiếp rơi xuống dưới sức ép của thác đạn, ngay lập tức bị Lâm Thất Dạ kéo giãn khoảng cách.

“Phân giải con dao thành những mảnh vỡ để điều khiển... là Cẩm Vật, hay là Cẩm Khư của hắn? Nếu là Cẩm Khư, hắn chỉ có thể phân giải con dao này, hay có thể phân giải mọi kim loại?” Lâm Thất Dạ thông qua năng lực tinh thần cảm nhận rõ ràng toàn bộ quá trình, vừa chạy về phía trước, vừa suy nghĩ nhanh chóng.

Sau khi chặn được tất cả các viên đạn, Trang Kỳ vừa định thu hồi những mảnh vỡ của con dao sẵn thì một quả đạn tên lửa bốc cháy lại bay tới từ phía trước.

Chương 271 - Ta Học Trảm Thần

Àm—— ! !

“Bà nội mày, có hết chưa thế?!!” Trang Kỳ dùng những mảnh vỡ của con dao sẵn để chống lại vụ nổ của quả đạn tên lửa, sau đó gằm lên giận dữ.

Sau khi bắn xong quả đạn tên lửa, thân hình Mộc Mộc lại thu nhỏ lại, theo bước chân của Lâm Thất Dạ mà lác lác.

“Đạn và tên lửa cũng là vật liệu kim loại nhưng hán không phân giải được, điều đó chứng tỏ hán chỉ có thể phân giải con dao đó, hoặc là loại kim loại đặc biệt đó, như vậy thì mọi chuyện sẽ đơn giản hơn nhiều.” Lâm Thất Dạ lẩm bẩm.

Trên bầu trời vài con dơi đập cánh, bay ngang qua người Lâm Thất Dạ, bay vòng nửa vòng rồi nhanh chóng bay đi.

Biểu cảm của Lâm Thất Dạ đột nhiên trở nên nghiêm trọng.

Dựa theo thông tin mà những con dơi mang về, tình hình còn tệ hơn hán tưởng tượng rất nhiều, ban đầu hán chỉ nghĩ có ba kẻ địch ở cảnh giới “Xuyên”, một kẻ ở cảnh giới “Hải” nhưng không ngờ lại có một kẻ ở cảnh giới “Xuyên” vẫn luôn ẩn núp trong rừng và đã đánh lừa được nhận thức của những sinh vật hoạt động về đêm khác.

Hồng giáo quan vốn định đi cứu Thẩm Thanh Trúc đã bị đối phương quán lấy, không thể rời đi, may là Bách Lý Phì Phì dường như không bị phát hiện, đã đi thẳng đến chỗ Thẩm Thanh Trúc.

Chỉ là... chỉ bằng mấy người bọn họ, có thể đánh thắng một kẻ ở cảnh giới “Xuyên” không?

Hơn nữa, theo thông tin mà những con dơi mang về, một cường giả khác ở cảnh giới “Xuyên” cũng đã thay đổi hướng đi, vòng qua thôn số 1, đuổi theo Lâm Thất Dạ và bây giờ khoảng cách đã rất gần rồi.

Thông tin về địa hình mà Lâm Thất Dạ thu thập được thông qua những sinh vật hoạt động về đêm đều có độ trễ, hắn chỉ có thể giao tiếp với những sinh vật hoạt động về đêm, chứ không thể chia sẻ tầm nhìn với chúng, nghĩa là hắn muốn biết thêm thông tin thì phải để những sinh vật hoạt động về đêm đó đi thu thập trước, rồi đợi chúng quay về mới biết được.

Quá trình này mất khoảng mười phút, chính là thời gian thông tin của hắn bị trễ.

Còn một điểm đáng chú ý nữa, đó là kẻ địch ở cảnh giới “Hải” vẫn luôn ngồi trên sườn núi nào đó đã biến mất và cũng không xuất hiện ở bất kỳ nơi nào trong rừng nhưng ở nơi hắn ngồi trước đó, người ta phát hiện ra một hang động kỳ lạ, hiện đã có dơi vào trong để thám hiểm.

Xoẹt——!

Ngay khi Lâm Thất Dạ đang nhanh chóng sắp xếp thông tin trong đầu, một bóng người nhanh chóng đuổi theo hắn, những mảnh vỡ của con dao săn dày đặc cuộn về phía Lâm Thất Dạ như một cơn bão, giống như một đàn châu chấu sắt bay qua, trong nháy mắt, cỏ cây xung quanh đều bị cắt đứt ngang thân!

Giống như có một lưỡi dao khổng lồ vô hình, cắt ngang một nửa khu rừng.

Trong nhận thức tinh thần của Lâm Thất Dạ, hắn rõ ràng phát hiện ra rằng kích thước của những mảnh vỡ con dao săn

lần này nhỏ hơn nhiều so với trước, nếu như những mảnh võ con dao sẵn tách ra trước đó giống như những mảnh giấy có kích thước bằng móng tay cái thì bây giờ tràn về phía Lâm Thất Dạ, chính là những lưỡi dao mỏng như hạt cát!

Cùng một con dao, sau khi kích thước của những mảnh võ thay đổi, uy lực cũng hoàn toàn khác biệt.

Những lưỡi dao nhỏ như vậy hoàn toàn có thể bị người ta hít vào phổi, chỉ cần Trang Kỳ động một ý niệm, trong chốc lát có thể cắt cơ thể người từ trong ra ngoài thành từng mảnh vụn.

Cho dù không vào trong cơ thể, chỉ cần một góc của màn sương bạc này nhẹ nhàng quét vào cơ thể, lập tức có thể cạo đi một lớp da, nếu để nó thấm sâu hơn một chút, thậm chí có thể trực tiếp cắt xương thành từng mảnh.

Bây giờ Lâm Thất Dạ coi như đã hoàn toàn hiểu ra Cẩm Khư của người đàn ông phía sau này, hẳn có thể phân giải vô hạn loại kim loại đặc biệt cấu thành con dao sẵn này và điều khiển chúng đi giết chóc, bây giờ chỉ là cảnh giới “Xuyên”, chỉ có thể phân giải thân dao thành kích thước hạt cát...

Nếu đợi cảnh giới của hắn cao hơn một chút, hoàn toàn có khả năng phân giải con dao này thành kích thước nano, vô hình giết chết tất cả các sinh vật sống gần đó.

Đây là Cẩm Khư sát thương cực kỳ khủng khiếp!

Có thể thấy, Trang Kỳ bị Lâm Thất Dạ làm cho thảm hại như vậy, thực sự là tức giận.

Khi Lâm Thất Dạ hoàn toàn nghĩ thông suốt mọi chuyện, những lưỡi dao phân giải từ con dao sẵn thành màn sương bạc đã đến sau lưng hắn, phân tán bao bọc Lâm Thất Dạ tứ phía!

Một khi hắn thành công bao bọc không gian xung quanh Lâm Thất Dạ, đến lúc đó Lâm Thất Dạ căn bản không có

đường lui, chỉ có thể bị Trang Kỳ cắt thành từng sợi thịt trong đó.

“Hự!”

Ông phóng tên lửa trên vai Mộc Mộc lại một lần nữa phóng ra, tên lửa đâm vào màn sương bạc của những lưỡi dao đang hung hăng, bùng phát ra ánh lửa dữ dội nhưng lực xung kích do tên lửa tạo ra chỉ làm tốc độ tiến lên của những màn sương bạc này chậm lại một chút, rất nhanh chúng lại đuổi theo.

Những lưỡi dao nhỏ và dày đặc như vậy, không còn là thứ mà tên lửa có thể giải quyết được nữa.

Trong nhận thức tinh thần của Lâm Thất Dạ, một phần màn sương bạc của những lưỡi dao đã bay đến trước mặt hắn, sắp hình thành thế hợp vây.

Não của Lâm Thất Dạ hoạt động nhanh chóng, mặc dù tình hình đã nguy cấp như vậy nhưng trong mắt hắn vẫn tràn đầy sự bình tĩnh.

Trong tình huống này, Chí Âm Thần Khư căn bản không thể xâm thực một lượng lớn như vậy, mà để đối phó với loại tấn công toàn diện trên diện rộng này, thuật dao lại không thể phát huy tác dụng gì...

Ánh mắt Lâm Thất Dạ sáng lên, dường như đã nghĩ ra điều gì đó, hắn đột nhiên ôm lấy xác ướp nhỏ trên vai xuống, cả người đột nhiên nằm xuống, đè xác ướp nhỏ bé dưới thân.

“Mặc dù tôi biết làm như vậy không tốt lắm nhưng bây giờ không còn cách nào khác, trông cậy vào cậu, Mộc Mộc.” Lâm Thất Dạ bất lực nói.

Dưới sự liên kết của khế ước linh hồn, Mộc Mộc lập tức hiểu được ý của Lâm Thất Dạ, thân hình nhanh chóng phình to, phần lưng bị đè dưới đất đột nhiên nhô lên, phân tích ra hai gói thuốc nổ.

Ở đằng xa, Trang Kỳ nhìn màn sương bạc của những lưỡi dao đã hình thành thể hợp vây, khoe miệng nở một nụ cười dữ tợn.

“Hự!”

Ầm ầm——!!

Ngay khi màn sương bạc của những lưỡi dao sắp bao bọc Lâm Thất Dạ, hai gói thuốc nổ bị Mộc Mộc lớn đè dưới đất phát nổ, động năng khủng khiếp tạo ra trực tiếp thổi bay Mộc Mộc và Lâm Thất Dạ, giống như pháo hoa bay lên trời, bay ra khỏi phạm vi này trước khi màn sương bạc của những lưỡi dao bao phủ.

Có Mộc Mộc lớn đè lên thuốc nổ, uy lực của vụ nổ gần như không chạm đến Lâm Thất Dạ, xác ướp đáng tin cậy này đã giúp Lâm Thất Dạ chịu đựng tất cả sát thương.

Mà mức độ nổ như vậy thực sự không thể gây ra bất kỳ sát thương nào cho Mộc Mộc, những băng vải hơi cháy ở sau lưng nó co lại, rất nhanh đã khôi phục lại nguyên trạng.

Vì vậy, Lâm Thất Dạ ôm Mộc Mộc, vẽ một đường parabol đẹp trên không trung, trực tiếp bay ra khỏi đỉnh núi này, hướng về thung lũng xa xa rơi xuống.

Trang Kỳ há hốc mồm nhìn cảnh tượng khó tin này, một lúc sau mới hoàn hồn lại.

“Chết tiệt, còn có thể chơi như vậy sao?!”

...

Trên núi, một bên khác.

Ầm——!!

Tiếng nổ chói tai vang vọng dưới chân núi, ngọn lửa chói mắt như một con rồng lửa gào thét lao lên bầu trời, những cây

cối xung quanh bị ngọn lửa đốt cháy, bùng cháy dữ dội.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, không khí xung quanh lại bị hút sạch, ngọn lửa kinh hoàng biến mất trong nháy mắt.

Trên vùng đất hoang tàn này, khắp nơi đều là những cây cối bị cháy đen hoặc sắp bị cháy đen, lộn xộn đứng xung quanh, ở giữa vùng đất hoang này, một gã đàn ông to lớn vác rìu từ từ đứng dậy khỏi hố sâu, cười hắc hắc.

“Tiểu tử, uy lực của cậu vẫn còn kém lắm.”

Chương 272 - Ta Học Trảm Thần

“Đổi diện hăn, Thảm Thanh Trúc toàn thân đầy thương tích đứng đó, trông vô cùng thảm hại, sau lưng hăn trên mặt đất nằm thoi thóp Lý Lương, còn Đặng Vĩ bị gãy một chân nhưng vẫn nghiêng răng cứu Lý Lương.

Ánh mắt Thảm Thanh Trúc bùng lên ngọn lửa giận dữ, ánh mắt đó như muốn lột sống người đàn ông trước mặt này, chiếc áo khoác quân đội màu đen trên người hăn bị luồng khí xoáy thổi phồng lên, ngón tay đeo nhẫn liên tục lóe lên tia lửa.

“Nhưng đối với cảnh giới của anh mà nói, đã rất xuất sắc rồi.” Người đàn ông suy nghĩ một chút, tiếp tục nói: “Đúng rồi, anh có quen một đứa trẻ tên Lâm Thất Dạ không?”

Ánh mắt Thảm Thanh Trúc lóe lên một tia sáng yếu ớt, hăn nghiêng răng, từng chữ một nói:

“Thứ chó má gì Thất Dạ Bát Dạ, tao không quen!”

“Không đúng chứ, kìa nhiên anh cũng ở đây, lẽ nào hai người không đi cùng nhau sao?” Người đàn ông cười hắc hắc: “Thế này nhé, anh giúp tôi bắt đứa trẻ đó, tôi sẽ tha cho hai người một con đường sống.”

“Tha cho chúng tôi một con đường sống?” Thảm Thanh Trúc cười lạnh: “Bây giờ quý xuống đập đầu lạy tao hai cái, tao sẽ cân nhắc để lại cho mày một toàn thân!”

“Tuổi còn nhỏ mà giọng điệu không nhỏ.” Người đàn ông từ từ hạ cây rìu lớn trên vai xuống, khuôn mặt hiền lành nở nụ cười tàn nhẫn, từng bước tiến về phía Thảm Thanh Trúc,

“Cái đầu chín muối của mày, để tao giúp mày hái nhé.”

Đồng tử của Thẩm Thanh Trúc đột nhiên co lại, đưa tay ra nắm chặt trong không trung, khoảnh khắc tiếp theo, không khí xung quanh người đàn ông đột nhiên bị hút sạch, khóe miệng người đàn ông giật giật, nụ cười càng trở nên dữ tợn.

Hắn đạp mạnh chân xuống đất, cả người như một quả đạn pháo bắn ra, ngay khi hắn sắp chạm vào bức tường khí của ranh giới chân không, cây rìu lớn trong tay đột nhiên vung ra, dễ dàng phá vỡ toàn bộ vùng chân không.

Hắn nặng nề rơi xuống mặt đất, cười lạnh nói: “Đứa trẻ, mảnh chân không mà mày bày ra này quá nhỏ, quá giòn, không thể nhốt được tao, hay là làm một cái lớn hơn để chơi?”

Nói xong, hắn lại bình tĩnh đại ngộ tiếp tục nói: “Ồ... tao hiểu rồi, mày sợ cuốn đứa trẻ sắp chết sau lưng mày vào. Chắc, dù sao thì cấm khư siêu nguy hiểm như mày, chính là tiêu chuẩn thương địch một vạn, tự tổn tám nghìn mà.”

Thân hình người đàn ông loạn choạng, cây rìu lớn trong tay gào thét chém ra, lưỡi rìu sắc bén xé không khí, thậm chí còn phát ra tiếng nổ âm thanh chói tai!

Thẩm Thanh Trúc dựa vào phản ứng cực nhanh của bản thân, nhanh như chớp tránh khỏi nhát rìu này nhưng lưỡi rìu tàn bạo vẫn cứa vào cánh tay hắn, để lại một vết máu dữ tợn.

Ầm—— ! !

Trên sườn núi cách hai người vài chục mét, đột nhiên xuất hiện một vết rìu hẹp dài, đá vụn bắn tung tóe.

Khuôn mặt Thẩm Thanh Trúc đầy vẻ nghiêm trọng, đôi phương chỉ chém một nhát rìu, dư chấn tỏa ra thậm chí còn chém đứt một khối núi từ xa, chỉ cần trúng một nhát rìu, chắc chắn sẽ chết ngay lập tức!

“Cầm khư của tao không giống với những thứ lòn loẹt của tụi mày, tao chỉ đơn giản là [Sức mạnh không lồ]! Xếp hạng thứ 356 nhưng đôi khi, càng đơn giản thì càng mạnh mẽ!” Người đàn ông cười nói.

Thẩm Thanh Trúc nắm bắt cơ hội, trong nháy mắt nén tỷ lệ thành phần không khí xung quanh người đàn ông, chiếc nhẫn trên ngón tay bùng lên một tia lửa, một vụ nổ dữ dội liền nổ tung ngay bên cạnh người đàn ông!

Ánh lửa cuộn cuộn chảy xiết, người đàn ông cầm rìu rên rì lùi lại hai bước, ngực đầy máu nhưng thực ra chỉ trông có vẻ nghiêm trọng, trên thực tế vết thương không sâu, chỉ riêng sát thương do nổ đã rất khó gây ra tổn thương chí mạng cho những người mạnh ở cảnh giới “Xuyên”.

“Không đủ, không đủ, vết thương nhỏ như vậy, căn bản không là gì cả.” Người đàn ông đưa tay lau vết máu trên ngực, lắc đầu.

Thẩm Thanh Trúc nghiêng răng, chăm chú nhìn vào mắt hắn, không nói một lời.

Ngay lúc này, trên bầu trời vang lên một tiếng sấm sét kinh hoàng, những tia chớp dày đặc hòa lẫn với gió mạnh, như một con thú dữ từ trên trời giáng xuống, trực tiếp nhấn chìm thân hình người đàn ông!

Thẩm Thanh Trúc sửng sốt, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, chỉ thấy một thân hình mập mạp đứng trên bóng kiếm màu vàng, tay cầm chổi lớn, ngạo nghễ nhìn xuống người đàn ông bị chớp điện nhấn chìm.

“Hừ, anh đẹp trai, tiểu gia đến cứu anh rồi!” Bách Lý Phi Phi vác chổi [Lôi Cuồng Phong] trên vai, khí thế hùng hục hô lớn.

Thẩm Thanh Trúc nhìn thấy bóng dáng Bách Lý Phì Phì, trong mắt thoáng hiện lên một tia vui mừng, sau đó thu lại, mặt lạnh hừ một tiếng.

Àm——!

Một tiếng nổ lớn trầm đục vang lên, những tia chớp dày đặc trong nháy mắt tản ra, tan biến trong không khí, người đàn ông đầy vết thương nhỏ ngẩng đầu nhìn Bách Lý Phì Phì trên bầu trời, đôi mắt hơi nheo lại, từ từ giơ rìu trong tay lên...

“Tránh ra!” Thẩm Thanh Trúc mắt hơi nheo lại, lớn tiếng hét.

Không đợi Thẩm Thanh Trúc nhắc nhở, Bách Lý Phì Phì đã ứng phó, chân đạp [Dao Quang] nhanh chóng di chuyển trên không trung, khoảnh khắc tiếp theo một nhát rìu sắc bén chém ngang bầu trời, gần như sượt qua người Bách Lý Phì Phì bay qua.

[Dao Quang] dưới chân Bách Lý Phì Phì bị nhát rìu này làm rung chuyển, trong nháy mắt tiêu tan hơn một nửa, Bách Lý Phì Phì trong lòng căng thẳng, miễn cưỡng duy trì cơ thể rơi xuống đất, vẫn ngã một cái nhào.

“Chỉ có một mình mày thôi sao?” Thẩm Thanh Trúc nhìn Bách Lý Phì Phì.

Chương 273 - Ta Học Trảm Thần

Bách Lý Phì Phì gật đầu: “Kẻ địch, không chỉ có một...”

Nghe xong câu này, trong lòng Thẩm Thanh Trúc lập tức hiểu ra điều gì đó, biểu cảm càng thêm nghiêm trọng.

“Mày có mang theo [Phong Ấn Chi Quyển] không? Chính là thứ đã dùng để phong ấn Tào Uyên trước đó.” Thẩm Thanh Trúc đột nhiên lên tiếng.

Bách Lý Phì Phì sửng sốt: “Mang theo, sao vậy?”

“Cho tao mượn dùng một chút.”

“Ồ...”

Bách Lý Phì Phì lấy ra cuộn băng keo, đưa vào tay Thẩm Thanh Trúc, không nhịn được hỏi: “Mày định làm gì?”

“Mày đừng quan tâm, mày có thể đi rồi.”

“... .. Cái gì?”

“Lý Lượng không ổn rồi, nếu không được điều trị, chắc chắn sẽ chết, chân của Đặng Vĩ nếu không được quan tâm, chắc chắn sẽ phải cắt bỏ...”

Bách Lý Phì Phì quay đầu nhìn Lý Lượng đang hôn mê không xa và Đặng Vĩ đang run rẩy vì đau đớn, ánh mắt vô cùng nghiêm trọng.

“Đúng rồi, Lý Gia đâu?” Bách Lý Phì Phì nhớ ra điều gì đó, hỏi.

Thẩm Thanh Trúc lặng lẽ nắm chặt hai tay, không nói gì.

Bách Lý Phì Phì sững sốt.

“Đưa bọn họ đi.”

“Nhưng mà, như vậy là mày phải một mình đối mặt với...”

“Bách Lý Đồ Minh!” Thảm Thanh Trúc đột nhiên gầm lên, trong mắt hiện lên một tia điên cuồng: “Thảm Thanh Trúc này cả đời chưa từng cầu xin ai điều gì, bây giờ... tao cầu xin mày, đi, đi đi!

Đưa hai người bọn họ về để điều trị! Hôm nay, tao không muốn nhìn thấy bất kỳ ai... hy sinh nữa.”

Bách Lý Phì Phì nhìn Thảm Thanh Trúc mắt đỏ ngầu, từ từ nắm chặt hai tay, anh không nói gì nữa, mà lặng lẽ công Đặng Vĩ và Lý Lượng trên vai, khàn giọng nói:

“Tao nhất định... sẽ nhanh chóng quay lại! Anh đẹp trai, mày dù thế nào...”

“Yên tâm.” Thảm Thanh Trúc hít một hơi thật sâu, trong mắt là sự bình tĩnh lạnh lẽo: “Tao sẽ không chết, con đường của tao vẫn chưa đi hết, sao có thể ngã xuống ở đây được.” Docfull.vn- Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Bách Lý Phì Phì nhìn anh thật sâu, công Lý Lượng và Đặng Vĩ, nhanh chóng chạy xuống núi...

Cả đời này, lần đầu tiên anh chạy liều mạng như vậy!

Thảm Thanh Trúc nhìn bóng lưng anh rời đi, từ từ quay người lại, nhìn người đàn ông trước mặt, bình tĩnh nói:

“Tao muốn mày... đền mạng cho anh em của tao.”

“Đền mạng?” Người đàn ông cười lạnh hai tiếng: “Chỉ bằng mày, làm sao bắt tao đền mạng được.”

Thẩm Thanh Trúc không nói gì, chỉ lặng lẽ mở cuộn phong ấn trong tay ra, xé một đoạn, dán lên vết thương của mình.

“Thực ra, trước khi tên béo kia đến, tôi đã chuẩn bị cùng chết với anh...” Thẩm Thanh Trúc vừa dán vết thương vừa bình tĩnh nói,

“Trong môi trường chân không, áp suất bên trong cơ thể con người sẽ chênh lệch với áp suất bên ngoài, các bong bóng khí nhỏ trong mạch máu sẽ nở ra, tạo thành máu bọt làm tắc nghẽn mạch máu nhưng nếu lúc này trên bề mặt cơ thể có nhiều vết thương, chênh lệch áp suất này sẽ đẩy nhanh quá trình lưu thông máu...”

Người đàn ông vác rìu, vẻ mặt ngờ ngác nghe Thẩm Thanh Trúc nói, dường như không hiểu anh ta đang nói gì.

“Anh là cảnh giới ‘Xuyên’, những vết thương trước đó tôi để lại cho anh mặc dù không đe dọa đến tính mạng của anh nhưng nếu ở trạng thái chân không, những vết thương tưởng chừng không sâu đó, ngược lại sẽ trở thành bùa hộ mệnh thực sự.

Ban đầu, anh bị thương, tôi cũng bị thương, nếu chúng ta cùng ở trong môi trường chân không, tôi chỉ có thể dùng mạng sống của mình để kéo chết anh...

Nhưng bây giờ, tình hình đã khác rồi.”

Thẩm Thanh Trúc dán tất cả các vết thương trên người bằng cuộn phong ấn, không vội vàng bỏ nó vào túi: “Dưới tác dụng của cuộn phong ấn, tôi có thể cô lập hoàn toàn áp suất của mình với bên ngoài, vì vậy, tôi sẽ không có nguy cơ tử vong do tắc nghẽn mạch máu...”

Anh không thấy môi trường chân không trước đó không đủ kích thích sao?

Nếu vậy... vậy thì tôi sẽ cho anh thấy thế nào là [Khí Mân] thực sự.”

Thẩm Thanh Trúc hít một hơi thật sâu, đưa tay ra, búng một cái trong không trung!

Bốp—— ! !

Tiếng động giòn giã vang lên, tất cả không khí trong phạm vi ba trăm mét vuông xung quanh anh ta ngay lập tức bị hút sạch, phạm vi bán cầu có tâm là anh ta hoàn toàn trở thành vùng chân không tuyệt đối!

Cảm giác ngạt thở chưa từng có tràn ngập toàn thân người đàn ông.

Anh ta nhếch miệng, dường như không để ý đến cảm giác ngạt thở nhỏ nhất này, anh ta lấy chiếc rìu sau lưng xuống, cả người nhanh chóng lao về phía Thẩm Thanh Trúc!

Ngay lúc này, Thẩm Thanh Trúc không chút do dự, quay đầu chạy về hướng ngược lại!

Với tốc độ của người đàn ông, chỉ mất vài giây để lao đến trước mặt Thẩm Thanh Trúc nhưng dưới sự chạy hết tốc lực của Thẩm Thanh Trúc, vấn đề ban đầu là tiếp cận ngay lập tức trở thành vấn đề truy đuổi, tuy nhiên người đàn ông dường như không để tâm đến khoảng cách này, nụ cười trên khuôn mặt vẫn dữ tợn.

Cho dù Thẩm Thanh Trúc cũng đang chạy nhưng nhiều nhất anh ta chỉ cần mười giây là có thể đuổi kịp anh, đây chính là sự tự tin của một cường giả cảnh giới “Xuyên”.

Nhưng khi anh ta chạy được tám giây, sắp chạm vào cơ thể, mọi chuyện dường như có gì đó không ổn.

Bước chân của anh ta ngày càng nặng nề, hình ảnh trước mắt bắt đầu mờ đi, toàn bộ cơ thể như bị đồ chì, động tác càng

ngày càng chậm chạp...

Anh ta cúi đầu nhìn ngực mình, vết thương chẳng chịt dày đặc ửng đỏ, máu bọt liên tục chảy ra, con người cảm thấy chân nhẹ đầu nặng.

Anh ta nhú mày, nhìn Thẩm Thanh Trúc đang ở cách đó mười mấy mét, tốc độ chạy đều chậm lại, anh ta dùng sức nắm chặt chiếc rìu trong tay, dùng hết sức bổ xuống!

Chương 274 - Chương 274:

Ta Học Trảm Thần

Chiếc rìu lướt qua không tiếng động, Thẩm Thanh Trúc ở đằng xa vẫn an nhiên không việc gì.

Trong môi trường chân không, không có môi trường nào có thể truyền được lực khổng lồ khi người đàn ông vung rìu, muốn giống như trước đây dùng một nhát rìu chém đứt núi đá từ xa, quả là si tâm vọng tưởng.

Người đàn ông cuối cùng cũng bắt đầu nhận ra sự bất ổn, anh ta quay người chạy điên cuồng về hướng ngược lại với Thẩm Thanh Trúc!

Anh ta phải rời khỏi vùng chân không này, nếu không... anh ta thực sự sẽ chết!

Nhưng Thẩm Thanh Trúc làm sao để anh ta toại nguyện, vùng chân không này vốn là di chuyển theo anh ta làm tâm, chỉ cần anh ta có thể đuổi kịp đối phương trước khi anh ta vượt qua ranh giới, anh ta sẽ mãi mãi không thể thoát khỏi vùng chân không này!

Thẩm Thanh Trúc quay lại đuổi theo hướng người đàn ông chạy!

Thân phận của kẻ đi săn và con mồi đã đảo ngược ngay lập tức!

Đúng như Thẩm Thanh Trúc đã nói, những vết thương chẳng chịt trên người người đàn ông đã trở thành bùa hộ mệnh của anh ta trong môi trường chân không, nếu đổi lại là người bình thường, anh ta đã chết từ lâu rồi nhưng với tư cách là một

cường giả cảnh giới “Xuyên”, thể chất của anh ta vốn đã biến thái nên mới có thể chống đỡ được đến bây giờ.

Nhưng dù anh ta có biến thái đến đâu, anh ta vẫn chỉ là một “Con người”, chỉ cần ở trong môi trường chân không trong thời gian dài, anh ta chắc chắn sẽ chết!

Đây là một cuộc đua với thời gian, ai có thể sống lâu hơn trong môi trường chân không, người đó sẽ sống sót.

Tốc độ của người đàn ông đã chậm đi rất nhiều, không thể so sánh với trước đây, bây giờ anh ta giống như một người bình thường, từng bước lão đạo tiến về phía trước.

Khi nồng độ oxy trong máu giảm xuống và mất nhiều máu, ý thức của anh ta đã bắt đầu mơ hồ, thân hình cũng lung lay sắp đổ.

Trong khi đó, Thẩm Thanh Trúc đuổi theo sau anh ta cũng không dễ chịu, mặc dù anh ta không phải lo lắng về sự thay đổi áp suất trong máu nhưng cảm giác ngạt thở này thực sự rất khó chịu nhưng dù vậy, anh ta vẫn từng bước theo sau người đàn ông...

Tốc độ của anh ta không nhanh nhưng luôn giữ nhịp với người đàn ông, anh ta có thể nhanh hơn nhưng anh ta không muốn. V I P T R U Y E N F U L L - K h o t r u y ệ n d i c h m i ễ n p h í

Anh ta muốn để đối phương nếm trải sự tuyệt vọng từng chút một!

Anh ta đang cười.

Cuối cùng, người đàn ông nắm chặt chiếc rìu dần buông lỏng, chiếc rìu nặng nề rơi xuống đất không một tiếng động, cả người anh ta loạng choạng quỵ xuống đất, dùng hai tay miễn cưỡng chống đỡ cơ thể, trong mắt chỉ còn lại một tia sáng cuối cùng...

Anh ta há to miệng, khao khát hít thở không khí, giống như một người sắp chết đuối trên biển, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hoàng.

Anh ta sắp chết rồi.

Nụ cười của Thẩm Thanh Trúc càng rạng rỡ hơn, anh ta từ từ bước tới, cúi xuống, nhặt chiếc rìu rơi trên mặt đất...

Anh ta đi đến trước mặt người đàn ông, giật tóc anh ta, buộc anh ta ngẩng đầu nhìn mình.

Trong đôi mắt đờ đẫn đục ngầu đó, Thẩm Thanh Trúc nhìn thấy nỗi sợ hãi trong lòng anh ta.

—— Đầu của anh, cũng chín rồi.

Thẩm Thanh Trúc mở miệng, đôi môi khê động, tay phải cầm chiếc rìu...

Một nhát rìu chém xuống!!

Máu tươi phun ra bắn tung tóe lên chiếc áo khoác quân đội màu đen của Thẩm Thanh Trúc, anh ta mặt không biểu cảm ném chiếc rìu xuống, không khí mất đi dần dần trở lại...

Trong tình trạng thiếu oxy cực độ, nếu hít một lượng lớn oxy vào một lúc, cũng sẽ khiến áp suất trong cơ thể thay đổi, thậm chí có khả năng bị bại não.

Trong không khí loãng, ý thức của Thẩm Thanh Trúc dần trở nên mơ hồ, đây là di chứng của việc thiếu oxy trong thời gian dài.

Anh ta ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời xám xịt, những giọt mưa lất phất rơi xuống má anh ta, anh ta đưa tay ra, dường như muốn nắm lấy thứ gì đó...

“Lý Giả... anh em trả thù cho mày rồi...”

Giọng nói khàn khàn phát ra từ cổ họng anh ta, sợi dây căng thẳng của anh ta đột nhiên buông lỏng, ngã thẳng xuống đất.

Trên vùng đất hoang tàn, một sự im lặng bao trùm.

Một lúc lâu sau, một gã béo toàn thân lấm lem bùn đất từ xa chạy loạng choạng đến, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đầu tiên là sững sờ, sau đó nhanh chóng chạy đến bên cạnh Thẩm Thanh Trúc.

Sau khi xác nhận Thẩm Thanh Trúc vẫn còn thở, Bách Lý Phì Phì thở phào nhẹ nhõm, rồi quay sang nhìn xác chết không đầu bên cạnh.

“Anh em... đỉnh thật!” Anh ta lẩm bẩm.

Trong khu rừng rậm rạp và tối tăm, một bóng người đang vác một xác ướp nhỏ bằng gỗ, chạy như bay.

Ngay phía sau hắn không xa, một cơn bão lưỡi dao sương bạc đang nhanh chóng áp sát, Trang Kỳ toàn lực tấn công như một người dọn đường vô địch, đến đâu cỏ cây cũng không mọc nổi.

Bị một kẻ truy đuổi hàng đầu như vậy, đồng thời cũng là một cường giả cảnh giới “Xuyên”, Lâm Thất Dạ gần như không thể thoát khỏi phạm vi săn đuổi của hắn.

Cùng lúc đó, trong khu rừng không xa bên sườn Lâm Thất Dạ, bóng cây đang rung chuyển nhanh chóng, như thể có thứ gì đó đang đến gần.

Một cường giả cảnh giới “Xuyên” thứ hai!

Lâm Thất Dạ cảm nhận được sát khí ngút trời từ bên sườn, trái tim đột nhiên chùng xuống, nếu chỉ có một cảnh giới “Xuyên” truy đuổi, hắn vẫn có thể dựa vào [Vũ giả bóng đêm], [Chí Âm Thần Khư] và xác ướp nhỏ bằng gỗ để đối phó

với đôi phương nhưng nếu cùng lúc xuất hiện hai người... hẳn gần như không có khả năng sống sót.

Chương 275 - Chương 275:

Ta Học Trảm Thần

“Mộc Mộc!”

Lâm Thất Dạ hét lên một tiếng, xác ướp nhỏ bằng gỗ lập tức hiểu ý, phản công bằng hai quả tên lửa bắn ra, bay về phía kẻ địch đang tấn công từ bên sườn.

Àm—— ! !

Ánh lửa bùng lên ở phía xa, giữa ánh sáng chói mắt, một bóng người toàn thân màu bạc không hề hấn gì xuyên qua ngọn lửa đang cháy, giống như một con thú hoang nhảy qua các cành cây, rồi đột ngột nhảy lên, mười ngón tay duỗi ra thành mười lưỡi dao sắc nhọn, chớp lấy Lâm Thất Dạ!

Tay phải của Lâm Thất Dạ đặt trên chuôi dao ở thắt lưng đột nhiên dùng sức, mắt lóe lên tia sáng sắc bén!

Keng—— ! !

Một thanh dao thẳng tuốt vỏ, hấn đột ngột quay người, một nhát chém về phía móng vuốt sắc nhọn của con thú bạc!

Cùng lúc đó, xác ướp nhỏ bằng gỗ cũng không nhàn rồi, hình dáng nhanh chóng cao lên một mét, quay lại công Lâm Thất Dạ trên lưng, chạy tiếp theo hướng Lâm Thất Dạ đang tiến.

Keng—— !

Trên lưng xác ướp nhỏ bằng gỗ, một nhát dao và một móng vuốt va chạm mạnh vào nhau, động năng của con thú bạc trực

tiếp truyền qua móng vuốt đến Lâm Thất Dạ và xác ướp nhỏ bằng gỗ, trực tiếp hất tung họ lên!

Xác ướp nhỏ bằng gỗ hoảng loạn vung hai tay trong không trung, rồi “Bịch” một tiếng ngã đầu xuống đất, nó ngo ngác bò dậy, ngay sau đó, hình dáng của Lâm Thất Dạ như một con bướm lật nửa vòng trên không trung, vững vàng đáp xuống mặt đất.

Hắn nhắc bóng xác ướp nhỏ bằng gỗ vẫn đang mơ màng, tiếp tục chạy điên cuồng về phía trước.

Bàn tay cầm đao thẳng của hắn hơi tê, sức mạnh của con thú bạc đó thực sự quá mạnh, ngay cả khi có sự hỗ trợ của [Vũ giả bóng đêm], về sức mạnh, hắn cũng không phải là đối thủ của đối phương.

“Biến cơ thể thành kim loại, sau đó tùy ý thay đổi hình dạng của Cẩm Khư?” Lâm Thất Dạ nhớ lại cảnh con thú kim loại vừa phá vỡ tên lửa, hai tay biến thành lưỡi dao, suy luận sơ bộ ra kết luận này. Do cful l.v n- Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 100 0++ truyện dịch miễn phí!

Nếu đối phương có thể biến bản thân thành kim loại thì hỏa lực của Mộc Mộc gần như không còn tác dụng, hai người đuổi theo sau này, một người giỏi về đao sương bóp cổ, một người giỏi về tác chiến đơn binh, phối hợp với nhau gần như không có điểm yếu nào.

Như Hồng giáo quan đã nói trước đó, bây giờ ở phía sau hắn không phải là những bí ẩn cảnh giới “Xuyên” đã bị suy yếu rất nhiều trong cuộc tập trận, mà là những cường giả cảnh giới “Xuyên” thực sự! Cho đến bây giờ, Lâm Thất Dạ mới thực sự nhận ra khoảng cách giữa cảnh giới “Tri” và cảnh giới “Xuyên” lớn đến mức nào.

Huống chi đối phương còn có hai người!

Xem ra, chỉ có thể cầu cứu Nix trong bệnh viện...

Ngay khi Lâm Thất Dạ chuẩn bị đưa ý thức vào bệnh viện tâm thần, mặt đất đột nhiên rung chuyển dữ dội, Lâm Thất Dạ đột ngột dừng bước, Trang Kỳ và con thú bạc đuổi theo sau cũng vậy.

“Động đất?” Trang Kỳ kinh ngạc lên tiếng.

Không phải hấn chưa từng thấy động đất, mà là lần rung chuyển này quá lớn...

Trong ánh mắt kinh ngạc của ba người, ngọn núi bên cạnh đột nhiên nghiêng đi rất nhiều, như thể sắp đổ sụp, những tảng đá khổng lồ rơi xuống từ trên núi, đập xuống mặt đất xung quanh như thiên thạch.

Không chỉ có ngọn núi này, những ngọn núi, khu rừng, dòng suối xung quanh... đều bắt đầu nghiêng đi, biên độ ngày càng lớn!

Ngọn núi mà Lâm Thất Dạ đang ở cũng vậy.

“Cái quái gì vậy!?” Lưỡi dao bạc bay xung quanh Trang Kỳ lại tụ lại thành một con dao sắc, hấn ta tóm lấy một cái cây lớn bên cạnh, kinh ngạc lên tiếng.

Lâm Thất Dạ cũng xác ướp nhỏ bằng gỗ, nhanh nhẹn nhảy lên thân cây gần như thẳng đứng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, lúc này, một màu đỏ rực kỳ lạ đang lan tỏa trên bầu trời...

Cảnh tượng trước mắt thực sự quá khó tin, giống như... nửa ngọn núi Thương Nam, trực tiếp lật ngược lại vậy!

Đây tuyệt đối không phải là động đất đơn giản như vậy!

Ngay khi ý nghĩ này xuất hiện trong đầu Lâm Thất Dạ, môi trường xung quanh đột nhiên tối đen, trọng lực vốn thẳng đứng như thể mất tác dụng, liên tục di chuyển theo bốn phương tám hướng.

Tiếp theo, là một cảm giác mất trọng lực mạnh mẽ!

Lâm Thất Dạ cùng Mộc Mộc rơi xuống từ thân cây, nhanh chóng rơi xuống trong bóng tối, từ một thời điểm nào đó, không khí nóng bỏng ban đầu đột nhiên trở nên mát mẻ, như thể đã đến một thế giới khác.

Trong một cơn trời đất quay cuồng, trọng lực đã mất đi lại trở lại, Lâm Thất Dạ nhanh chóng điều chỉnh lại hình dạng trong không trung, Mộc Mộc trong lòng hắn nhanh chóng to ra, ngược lại ôm Lâm Thất Dạ vào lòng.

Àm—— ! !

Rơi xuống trong hơn mười giây, cuối cùng họ cũng chạm đất, thân hình khổng lồ của Mộc Mộc rơi xuống đất phát ra một tiếng động lớn nhưng Lâm Thất Dạ trong đó lại không hề hấn gì.

Cơ thể Mộc Mộc nhanh chóng thu nhỏ lại, lăn một vòng trên mặt đất, nảy dựng lên, hai tay phản kích ra hiệu điều gì đó trước mặt Lâm Thất Dạ.

“Đây không phải là tàu lượn siêu tốc trong công viên giải trí, làm sao có thể chơi lại lần nữa...” Lâm Thất Dạ bắt lực lên tiếng.

Trong bóng tối, Lâm Thất Dạ khuếch tán năng lực tinh thần của mình đến mức xa nhất, bắt đầu cảm nhận tỉ mỉ môi trường xung quanh.

“Đây là... hang động dưới lòng đất sao?” Lâm Thất Dạ cảm nhận môi trường xung quanh, nhíu mày.

Hắn nhanh chóng mở rộng năng lực tinh thần của mình lên phía trên, muốn xem nơi đây có phải là dưới lòng đất hay không, mặc dù năng lực tinh thần đã khuếch tán đến cực hạn một trăm mét nhưng hắn chỉ cảm nhận được những lớp đất vô tận...

Chương 276 - Chương 276:

Ta Học Trảm Thần

Nơi này cách mặt đất không chỉ một trăm mét? Sao lại thế này?

Lâm Thất Dạ nhớ rõ ràng, trước khi rơi xuống, cảnh tượng kỳ lạ đó, mặt đất lật ngược, trọng lực mất tác dụng... nhưng hẳn lại đến hang động dưới lòng đất kỳ lạ này bằng cách nào?

Đây, vẫn là núi Thương Nam sao?

Lâm Thất Dạ đè nén sự nghi ngờ trong lòng, do dự một lúc, không vội khám phá xung quanh, mà trước tiên là đưa ý thức vào bệnh viện tâm thần trong đầu...

...

“Đông phong!”

“Nhất vạn.”

“Tam điều.”

“Phỗng... phỗng!”

Lâm Thất Dạ bước vào phòng hoạt động, chỉ thấy Nix, Merlin, Lý Nghị Phi và A Tử ngồi ở bốn mặt của một chiếc bàn vuông, trên bàn bày đầy mạt chược, còn Khối Rubik thì lặng lẽ rửa một bộ mạt chược khác ở bên cạnh.

A Tử cầm trong tay ba điều, rụt rè hỏi: “Tôi... tôi có thể phỗng không?”

“Có thể phỗng, tất nhiên là có thể phỗng.” Lý Nghị Phi cười toe toét.

Đột nhiên, ánh mắt của hắn liếc về phía cửa phòng hoạt động, nhìn thấy bóng người mặc áo blouse trắng, biểu cảm đột nhiên đông cứng trên mặt...

A Tử nghi hoặc nhìn theo ánh mắt của Lý Nghị Phi, thấy Lâm Thất Dạ mặt không biểu cảm, hét lên một tiếng, vội vàng đứng dậy cúi đầu, giống như một đứa trẻ làm sai chuyện.

Chỉ có Khối Rubik ở bên cạnh vẫn quay nhanh, như thể chỉ là một cỗ máy xáo bài vô cảm.

“Thất Dạ... ời không, viện trưởng, tôi, tôi đang dẫn bệnh nhân làm hoạt động giải trí, ho ho ho...” Lý Nghị Phi có chút ngượng ngùng lên tiếng.

“Thanatos, đứa cháu ngoan của ta đang dạy chúng ta chơi trò chơi này.” Nix cười tủm tỉm nói, có thể thấy, bà ấy chơi rất vui vẻ.

Lâm Thất Dạ nhìn A Tử đang run rẩy và Lý Nghị Phi không biết phải làm sao, bất đắc dĩ thở dài,

“Căng thẳng thế làm gì? Mở rộng các hoạt động giải trí cho bệnh nhân, làm vui vẻ tinh thần của họ, đây là chuyện tốt, tôi lại không phải là ông chủ đen tối không biết lý lẽ, còn có thể trừ lương của các người sao?”

Ừm... tiền đề là các người có lương để trừ.

Thấy Lâm Thất Dạ nói vậy, A Tử và Lý Nghị Phi cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Thất Dạ không có thời gian lãng phí vào những chuyện vặt vãnh này, hắn đi thẳng đến trước mặt Nix, vẻ mặt có chút nghiêm trọng nói:

“Mẹ, một lát nữa con có thể cần đến sức mạnh của mẹ, đến lúc đó...”

Nix mỉm cười: “Thanatos, con trai của ta, bất cứ khi nào con cần ta, ta sẽ luôn ở bên cạnh con.”

Nghe Nix trả lời, lòng Lâm Thất Dạ âm ập, trái tim lơ lửng cuối cùng cũng hạ xuống, đây chính là cảm giác có chỗ dựa sao...

Lúc này, Merlin ở bên cạnh nhường mảy, quan sát Lâm Thất Dạ một lượt,

“Viện trưởng các hạ, có vẻ như ngài gặp khó khăn rồi.”

Lâm Thất Dạ sửng sốt: “Merlin các hạ, ngài nói đúng...”

“Có người đang truy đuổi ngài và có vẻ như đều mạnh hơn ngài hiện tại, có lẽ là... hai người? Không, hẳn là ba người...”

Đôi mắt sâu thẳm của Merlin như thể có thể nhìn thấu vận mệnh của Lâm Thất Dạ, chỉ trong chốc lát, đã đoán ra tình cảnh của Lâm Thất Dạ tám chín phần.

Ánh mắt Lâm Thất Dạ dần sáng lên: “Merlin các hạ, ngài có cách phá vỡ cục diện không?”

Merlin lắc đầu: “Ta chỉ là một học giả bị giam cầm trong bệnh viện, không giúp được gì cho ngài...”

Ngay khi vẻ tiếc nuối hiện lên trong mắt Lâm Thất Dạ, Merlin tiếp tục nói: “Nhưng ta biết rằng, sức mạnh, thường là vũ khí tốt nhất để phá vỡ bế tắc.”

“Nhưng tôi không thể thắng họ.” Lâm Thất Dạ bất lực lắc đầu.

“Cảnh giới không phải là tiêu chuẩn duy nhất để đánh giá sức chiến đấu, còn có kinh nghiệm, trí tuệ và... một số thủ đoạn nhỏ kỳ diệu.” Merlin nhìn Lâm Thất Dạ đầy ẩn ý, chậm rãi nói,

“Ví dụ như, bệnh viện kỳ diệu này, ví dụ như... họ.”

Merlin đưa tay ra, chỉ vào Lý Nghị Phi và A Tử đang mặc đồng phục y tá đứng ở một bên, hai người sau sững sốt, ngờ ngác nhìn nhau, dường như không hiểu Merlin đang nói gì.

Lâm Thất Dạ cũng sững sốt, hần nghi hoặc nhìn hai y tá, lắc đầu: “Nhưng, y tá không thể đưa ra khỏi đây, tôi đã thử rồi...”

“Người không thể lúc nào cũng tuân theo những quy tắc đã định, muốn trở thành cường giả, phải học cách dùng trí tuệ của mình để phá vỡ quy tắc.” Merlin nhẹ nhàng nhặt một quân mạt chược trên bàn, khước miệng nở một nụ cười, sau đó nhẹ nhàng đẩy đổ tất cả quân mạt chược trước mặt.

“Ta chỉ có thể nhắc nhở người đến đây, còn lại, hãy tự mình xem.”

Merlin thông thả đứng dậy, ôm cuốn “Sổ tay dưỡng sinh cho người trung niên và cao tuổi” bên cạnh ghế, đi ra khỏi phòng hoạt động...

Lâm Thất Dạ ngậy người nhìn một loạt quân bài ù trên mặt bàn, nhúu chặt mày.

“Phá vỡ quy tắc... phá vỡ quy tắc...” Hần lẩm bẩm.

Một lúc sau, hần như nghĩ ra điều gì, đột ngột quay đầu nhìn bóng lưng Merlin rời đi, trong mắt lóe lên tia sáng.

“Chẳng lẽ...”

Hần lại quay đầu nhìn Lý Nghị Phi và A Tử đang ngờ ngác, cũng như Khối Rubik đang ngồi trong góc lạng lẽ xáo bài, khước miệng nở một nụ cười.

“Viện... viện trưởng, anh muốn làm gì?” Lý Nghị Phi thấy ánh mắt kỳ lạ của Lâm Thất Dạ, cảnh giác lùi lại hai bước, hai tay ôm ngực, nhỏ giọng nói.

“Không làm gì cả.” Lâm Thất Dạ mỉm cười đưa một ngón tay ra, trận pháp ma thuật huyền ảo được vẽ nhanh chóng trên đầu ngón tay hắn: “Chỉ muốn với các người...

Ký thêm một bản giao kèo.”

...

Trong hang động sâu thẳm tối tăm, Lâm Thất Dạ từ từ mở mắt, trong mắt hiện lên một tia vui mừng.

Chương 277 - Chương 277:

Ta Học Trảm Thần

Hắn khom người, xoa đầu xác ướp nhỏ, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn cậu, về nghỉ ngơi đi, tiếp theo giao cho tôi...”

Xác ướp nhỏ nghiêng đầu, có vẻ hơi lo lắng nhưng khi trận pháp mở ra, nó vẫn ngoan ngoãn trở về thế giới của mình, trước khi đi còn lưu luyến vẫy tay với Lâm Thất Dạ.

Khi trận pháp tan biến, trong hang động ngậm rộng lớn chỉ còn lại một mình Lâm Thất Dạ.

Trong bóng tối, đôi mắt hắn sáng lạ thường.

Những giọt nước mưa còn sót lại nhỏ xuống đất theo vạt áo khoác quân đội màu đen, hắn từ từ nhắm mắt lại, một tay đặt lên chuôi dao thẳng ở thắt lưng, từng bước đi về phía hang đá phức tạp.

“Giờ đến lượt tôi làm thợ săn rồi...”

...

Trong cùng một hang động ngậm, một tiếng rên rỉ đau đớn vang lên.

“Đau quá đau quá...” Bách Lý Phì Phì méo miệng, nhin đau khắp người, cố gắng bò dậy từ dưới đất.

Khi núi lở, hắn đang công Thẩm Thanh Trúc bất tỉnh đi về phía thôn số 1, trong quá trình rơi xuống, hắn trực tiếp dùng cơ thể mình che chắn cho Thẩm1, trong quá trình rơi xuống, hắn trực tiếp dùng cơ thể mình che chắn cho Thẩm Thanh Trúc ở bên dưới, chịu toàn bộ lực va chạm.

May mà có [Dao Quang] bảo vệ, cộng thêm bản thân hắn cũng da dày thịt béo, chịu được sức nặng của hai người rơi xuống mà không bị thương gân động cốt.

“Đây là đâu? Anh đẹp trai đâu rồi?” Bách Lý Phì Phì ngơ ngác nhìn xung quanh một vòng, lấy kính đơn trong túi ra đeo vào, nhanh chóng nhìn rõ môi trường trong bóng tối.

“Hang động?”

Bách Lý Phì Phì sửng sốt, nhanh chóng tìm thấy Thẩm Thanh Trúc đang nằm không xa, mặc dù Bách Lý Phì Phì đã đỡ lực va chạm cho hắn nhưng trong quá trình rơi xuống vẫn làm ảnh hưởng đến nhiều vết thương, cuộn phong ấn mặc dù có thể ngăn cách bên trong và bên ngoài nhưng không có tác dụng chữa lành vết thương.

Áo khoác trên người Thẩm Thanh Trúc gần như đã thấm đẫm máu, theo thời gian trôi qua, hơi thở của hắn càng yếu ớt, máu liên tục trào ra từ khoe miệng hắn...

Bách Lý Phì Phì nghiêng chặt răng, do dự một lúc rồi lấy một miếng ngọc màu xanh lục từ trong túi ra, nhét vào lòng Thẩm Thanh Trúc.

“Chết tiệt, tiện cho anh rồi... Lần này ông đây lỗ to rồi!”

Bách Lý Phì Phì lẩm bẩm một câu, nhin đau cõng Thẩm Thanh Trúc lên, loạng choạng bước về phía trước.

Đây là...

Trong cơn mơ màng, Thẩm Thanh Trúc từ từ mở mắt.

Trong bóng tối, hắn bị một bóng người mập mạp cõng trên lưng, từng chút một tiến về phía trước, người bên dưới hắn thở hổn hển, cơ thể run rẩy không kiểm soát vì kiệt sức.

“Mập chết tiệt?” Thẩm Thanh Trúc cau mày, giọng khàn khàn và yếu ớt phát ra.

Bách Lý Phì Phì nhếch mép, khó chịu nói: “Tôi nói anh vô lương tâm, ông đây cứu mạng anh, còn công anh đi gần nửa tiếng, câu đầu tiên anh mở miệng lại là ‘mập chết tiệt’?”

Thẩm Thanh Trúc im lặng hồi lâu, chậm rãi nói: “Bách Lý Đồ Minh...”

“Đúng rồi.”

“Lý Lượng và Đặng Vĩ...”

“Yên tâm, đều đưa về rồi, Ôn Thanh Thanh đang chữa trị cho họ, không nguy hiểm đến tính mạng.”

Thẩm Thanh Trúc im lặng một lúc rồi từ từ nói: “Cảm ơn...”

“Cảm ơn cái gì, họ cũng là chiến hữu của ông đây, cứu họ là chuyện đương nhiên, đừng có làm như nợ tôi ân tình to lớn lắm vậy.” Bách Lý Phì Phì lẩm bẩm một câu.

“Đây là đâu?”

“Không biết, hình như núi đã lở, đây có vẻ là một hang động nào đó.” Bách Lý Phì Phì thở hắt hắt nói: “Nhưng hang động này quá lớn, lại còn phức tạp, ông đây đi lâu như vậy mà vẫn chưa ra được.”

Thẩm Thanh Trúc cau mày: “Anh thả tôi xuống, tôi tự đi được.”

“Đi được mới là ma áy.” Bách Lý Phì Phì đau khổ nói: “Nửa tiếng trước, anh còn suýt nữa thì toi rồi, nếu không phải ông đây dùng [Hồi Thiên Ngọc] giữ mạng cho anh thì giờ này anh chỉ có thể nói chuyện với Diêm Vương thôi.”

“[Hồi Thiên Ngọc]?” Thẩm Thanh Trúc sững sốt, đưa tay vào ngực, đầu ngón tay nhanh chóng chạm vào một miếng ngọc mỏng âm áp.

“Đây chính là bảo bối thực sự, trên đó có khắc cấm khur trình tự 040 [Hồi Thiên], chỉ cần anh còn thở, nó đều có thể cứu anh từ cõi chết trở về, hơn nữa còn có thể nuôi dưỡng linh hồn, quan trọng nhất là, nó có thể giúp người ta040 [Hồi Thiên], chỉ cần anh còn thở, nó đều có thể cứu anh từ cõi chết trở về, hơn nữa còn có thể nuôi dưỡng linh hồn, quan trọng nhất là, nó có thể giúp người ta vô hiệu hóa một lần công kích linh hồn bất kể cấp bậc.”

Bách Lý Phì Phì đau lòng nói: “Vô hiệu hóa cấp bậc! Anh biết ý nghĩa của nó là gì không? Có nghĩa là ngay cả khi thần đến giết anh, nó cũng có thể bảo vệ linh hồn của anh khỏi tay thần!

[Hồi Thiên Ngọc] này, cả Đại Hạ chỉ có nhà họ Bách Lý chúng tôi có một viên, ngày thường bố tôi đều nâng niu như bảo bối, lần này tôi ra ngoài rèn luyện một mình, ông ấy mới đưa thứ này cho tôi để bảo vệ mạng sống...

Chết tiệt, ông đây càng nghĩ càng thấy lỗ, cứu mạng Lý Lượng và Đặng Vĩ thì anh có thể không tính nhưng ân tình của [Hồi Thiên Ngọc] này, anh nợ ông đây lớn lắm đấy, sau này nếu anh không cứu ông đây mười lần tám lần thì ông đây nằm mơ cũng khóc mất.”

Bách Lý Phì Phì càng nói càng đau lòng, thậm chí quên cả sự mệt mỏi trên cơ thể.

Thẩm Thanh Trúc ngậy người vuốt ve viên ngọc ấm áp trên ngực, im lặng hồi lâu, trong mắt hiện lên một tia kiên định, chậm rãi nói:

Chương 278 - Chương 278: Ta Học Trảm Thần

“Cảm ơn... Ân tình này, tôi nhất định sẽ trả.”

Bách Lý Phì Phì không nói gì nữa, chỉ âm thầm công Thẩm Thanh Trúc, từng chút một tiến về phía trước...

Không biết đã bao lâu, trong hang động phía trước, mơ hồ truyền đến tiếng bước chân.

Bách Lý Phì Phì và Thẩm Thanh Trúc đồng thời nín thở, ẩn núp sau một tảng đá nhô ra.

Ánh lửa yếu ớt xuất hiện từ hang động phía trước, Trang Kỳ một tay cầm bật lửa, một tay vác dao săn, đang cau mày di chuyển về phía nơi hai người ẩn núp.

Phía sau hắn, đi theo một người đàn ông toàn thân màu bạc.

Chính là hai cường giả cảnh “Xuyên” đã truy sát Lâm Thất Dạ trước đó.

“Nơi quỷ quái gì thế này... Đang yên đang lành ở trên núi, sao lại rơi xuống đây?” Trang Kỳ lạnh lùng nói: “Đáng tiếc là cái đầu đã đến tay lại bay mất, không biết ở nơi quỷ quái này có thể tìm lại được tên nhóc đó không.”

“Có lẽ là địa long.” Người đàn ông màu bạc sau lưng hắn lên tiếng.

“Địa long?”

“Một loại bí ẩn mạnh mẽ, thường chỉ tồn tại ở danh sơn hoặc trong những ngọn núi cổ xưa, cảnh giới từ cảnh ‘Xuyên’

đến ‘Klein’ không bằng nhau, trong lịch sử đã xuất hiện địa long vài lần, có thể coi là tương đối phổ biến.

Truyền thuyết kể rằng khi địa long lật mình, sẽ chuyển những sinh vật trên lưng nó đến hang động ngầm nơi nó cư trú, lần lật mình này chỉ bao phủ vài ngọn núi xung quanh, con địa long này hẳn chưa đạt đến cảnh giới ‘Vô Lượng’.”

“Không phải chỉ xuất hiện ở danh sơn hoặc núi cổ xưa sao? Ngọn núi Thương Nam không tên tuổi này, sao lại có địa long?”

“Không biết.”

“... ..”

Khi hai người vừa nói vừa đi, người đàn ông màu bạc đột nhiên dừng bước, lông mày hơi nhíu lại, mũi khẽ ngửi ngửi.

“Có mùi máu tanh, rất gần.” Hấn nói.

Mắt Trang Kỳ nheo lại, con dao sẵn trong tay lập tức vỡ vụn thành hàng trăm mảnh nhỏ, như đàn châu châu lao về phía con đường hẹp phía trước!

Bách Lý Phì Phì trong lòng run lên, biết mình và Thẩm Thanh Trúc đã bị lộ, không nói hai lời liền cõng cô chạy về hướng ngược lại, đồng thời [Dao Quang] trên ngực hóa thành một tấm khiên ánh sáng vàng chắn sau lưng mình.

Đám lưỡi dao của Trang Kỳ đâm vào khiên ánh sáng vàng, cắt xé bề mặt ánh sáng vàng với tốc độ cực nhanh, ánh sáng vàng lập tức mờ đi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Thể lực của Bách Lý Phì Phì vốn đã đến cực hạn, lại còn cõng thêm một Thẩm Thanh Trúc, mặc dù đã dùng hết sức nhưng vẫn chạy rất chậm...

Rầm——!

Khiên ánh sáng vàng cuối cùng vỡ vụn thành từng mảnh ánh sáng vàng, đồng thời người đàn ông màu bạc đứng sau Trang Kỳ đột nhiên biến thành một con báo, nhanh như chớp lao về phía hai người đang chạy trốn.

Tốc độ của hắn quá nhanh, trong chớp mắt đã vượt qua hàng động quanh co, tiến gần đến sau lưng Bách Lý Phì Phì.

Thẩm Thanh Trúc ở sau lưng Bách Lý Phì Phì ánh mắt hơi ngưng lại, trong mắt hiện lên vẻ kiên quyết, hai tay cố gắng buông cổ Bách Lý Phì Phì, nhảy xuống thay hắn chặn kẻ địch phía sau, nào ngờ Bách Lý Phì Phì hai tay như kim sắt siết chặt lấy cơ thể hắn, không cho hắn xuống.

“Buông tôi xuống, nếu không chúng ta đều phải chết!” Thẩm Thanh Trúc gầm nhẹ.

“Câm miệng cho ông!” Bách Lý Phì Phì nghiêng răng, hai mắt đỏ ngầu, trên mặt hiện lên vẻ điên cuồng, đưa tay muốn sờ vào túi...

Àm——!!

Ngay lúc này, đỉnh hàng động phía sau hai người đột nhiên nổ tung, một bóng người từ trên rơi xuống, như đã tính toán trước, chính xác rơi xuống đỉnh đầu người đàn ông màu bạc đang lao tới!

Keng——!

Đao thẳng tuốt khỏi vỏ.

Lưỡi dao màu xanh lam vạch một đường cong trên không trung, chiếc áo khoác quân đội màu đen lật một vòng trên không trung, nhanh như chớp chém vào gáy người đàn ông màu bạc!

Đồng tử người đàn ông màu bạc co lại, sau lưng đột nhiên mọc ra một đôi cánh kim loại, đan chéo nhau chặn lại lưỡi dao

thăng!

Tiếng kim loại va chạm vang lên, bóng người kia mượn lực phản tác dụng, nhẹ nhàng rơi về phía trước, đứng vững giữa Bách Lý Phì Phì và người đàn ông màu bạc.

Những viên đá vụn nhỏ rơi xuống từ lỗ hổng trên đỉnh đầu, trong làn khói bụi mịt mù, người mặc áo khoác quân đội màu đen, cầm đao thẳng Lâm Thất Dạ từ từ mở mắt, đôi mắt màu vàng trong hang động tối tăm này, sáng như mặt trời.

“Thất Dạ!” Thấy người đến, Bách Lý Phì Phì sáng mắt lên, kích động kêu lên.

Ánh mắt Lâm Thất Dạ dừng lại trên hai kẻ địch trước mặt, bình tĩnh nói: “Cậu đưa Thẩm Thanh Trúc đi trước, nơi này giao cho tôi.”

Thẩm Thanh Trúc nhìn Lâm Thất Dạ, lại nhìn hai kẻ địch cảnh giới “Xuyên” không xa, cau mày định nói gì đó, Bách Lý Phì Phì dưới thân đã dứt khoát chạy thực mạng.

Chẳng mấy chốc, bóng dáng của họ đã biến mất khỏi tầm mắt.

“Này, anh không sợ Lâm Thất Dạ chết ở đó sao? Đó nhưng là hai cường giả cảnh giới ‘Xuyên’ đấy.” Thẩm Thanh Trúc trầm giọng hỏi.

“Không sợ.” Bách Lý Phì Phì khẳng định: “Nếu là người khác, chắc chắn sẽ chết nhưng hắn là Lâm Thất Dạ, hắn sẽ không chết.”

“Anh đây là sùng bái mù quáng.”

“Không phải.” Bách Lý Phì Phì lắc đầu, nghiêm túc sửa lại,

“Đây là tin tưởng.”

Thẩm Thanh Trúc ngẩn người nhìn Bách Lý Phì Phì, trong đầu hiện lên bóng dáng Lý Lương, lặng lẽ cúi đầu...

Ngày trước, hắn cũng từng được người khác tin tưởng như vậy.

Nhưng người tin tưởng hắn, lại chết ngay trước mặt hắn.

Không biết từ lúc nào, hai tay Thẩm Thanh Trúc đã nắm chặt, đôi mắt ửng đỏ hiện lên sự kiên định chưa từng có.

Chương 279 - Chương 279:

Ta Học Trảm Thần

“Sao vậy?” Bách Lý Phì Phì nhận ra sự khác thường của Thẩm Thanh Trúc, hỏi.

“Bách Lý Đồ Minh.” Thẩm Thanh Trúc hít sâu một hơi, bình tĩnh nói: “Anh hãy nhớ lời tôi nói hôm nay, nếu lần này có thể sống sót trở về, cả đời này Thẩm Thanh Trúc tôi... nhất định phải tận tay tiêu diệt toàn bộ [Tín đồ], tôi muốn tất cả bọn chúng, chôn cùng anh em của tôi!”

Nếu tôi không làm được, sau khi tôi chết, anh hãy đem tro cốt của tôi đựng vào bình, không nhập vào lăng, không chôn xuống đất, càng không được đưa vào nghĩa trang của người canh gác, trực tiếp chôn xuống đáy biển...”

“Tại sao?” Bách Lý Phì Phì sững sốt.

“Bởi vì tôi không có mặt mũi gặp anh ấy.” Thẩm Thanh Trúc bình tĩnh nói.

Bách Lý Phì Phì im lặng hồi lâu, gật đầu thật mạnh: “Tôi biết rồi.”

...

Bên kia, trong hang động.

Lâm Thất Dạ neho mắt nhìn hai người trước mặt, một mình đứng chắn giữa đường, như một ngọn núi sừng sững.

“Vừa rồi còn nói có thể không tìm thấy anh, vậy mà giờ anh lại tự đưa mình đến đây.” Trang Kỳ cười lạnh nói.

Lâm Thất Dạ không nói gì, chỉ lặng lẽ nắm chặt con dao thẳng trong tay.

Hắn đã tìm kiếm trong hang động phức tạp như mê cung này hơn mười phút mới phát hiện ra tung tích của Bách Lý Phi Phi và người kia, đối với người khác, mê cung này có thể khiến họ chóng mặt nhưng đối với hắn, người có thể dùng năng lực tinh thần xuyên thấu phạm vi trăm mét để cảm nhận thì đơn giản như bặt chế độ nhìn xuyên thấu vậy.

Hắn đi trong một hang động, có thể cảm nhận rõ ràng các lối đi ở trên, dưới, trái, phải thông đến đâu, cũng chính nhờ năng lực này, hắn mới có thể dự đoán chính xác điểm rơi của đòn tấn công của người đàn ông màu bạc, từ hang động phía trên đâm xuyên đá, bất ngờ giáng xuống.

Người đàn ông màu bạc hơi cúi người, hai cánh tay biến thành hai ngọn giáo dài, chân nở to hơn trước một vòng, đập mạnh xuống đất, như một tia chớp màu bạc lướt qua bóng tối, lao thẳng đến mặt Lâm Thất Dạ.

Con dao thẳng trong tay Lâm Thất Dạ cực nhanh đưa lên chặn, như hoàn toàn thấy rõ động tác của người đàn ông áo bạc, chặn đúng mũi nhọn của hai ngọn giáo, thế nhưng một sức mạnh to lớn ẩn chứa trong cơ thể đối phương dễ dàng đẩy hắn bay ngược về sau!

Lâm Thất Dạ lộn nửa vòng trên không trung, triệt tiêu một phần lực đạo, chiếc áo khoác quân đội màu đen tung bay như cánh bướm, cả người nhẹ nhàng dừng trên vách đá của hang động, đập vỡ bức tường nứt toác vô số vết rạn.

Nghiêm túc mà nói, đây là lần đầu tiên Lâm Thất Dạ giao thủ trực diện với người đàn ông áo bạc.

Với những kẻ địch hoàn toàn dựa vào thuộc tính và kỹ thuật chiến đấu như hắn, Lâm Thất Dạ không sợ, ngay cả khi

kém một cảnh giới lớn, hắn vẫn có thể dựa vào đao pháp và Chí Âm Thần Khư của mình để đối phó với đối phương.

Thứ thực sự phiền phức là Trang Kỳ, kẻ có thể điều khiển các mảnh vỡ của con dao sắt.

Trang Kỳ từ từ giơ cán dao sắt trong tay lên, những lưỡi dao mỏng trước tiên trở về thân dao, sau đó lại vỡ ra lần nữa, lần này kích thước của các mảnh vỡ càng nhỏ hơn, những mảnh vỡ của lưỡi dao màu bạc lăn tăn quanh người hắn, sau đó nhanh chóng tràn về phía Lâm Thất Dạ.

Loại tấn công đặc biệt vô lý này, trừ khi Cẩm Khư đặc biệt, có thể chế ngự hắn, nếu không thì dù bản thân có đánh giỏi đến đâu cũng không dám đối đầu trực diện với hắn.

Anh có đánh giỏi đến đâu, người ta nhét hết lưỡi dao vào nội tạng của anh, anh còn sống được sao?

May mắn thay, bây giờ Lâm Thất Dạ đã có cách đối phó với hắn.

Tay trái của Lâm Thất Dạ từ từ giơ lên, ánh sáng ma thuật rực rỡ tỏa ra từ lòng bàn tay của hắn, một vòng tròn ma thuật màu xanh lam sâu thẳm không lồ và lộng lẫy được phác họa trên không trung, quay nhanh!

Trang Kỳ và người đàn ông áo bạc đều sửng sốt.

“Đây là cái gì? Trên báo cáo không nói rằng đại diện của Song Thần có khả năng này!” Trang Kỳ lẩm bẩm trong sự hoang mang.

Người đàn ông áo bạc chăm chú nhìn vào vòng tròn ma thuật rực rỡ, trong lòng ẩn hiện một dự cảm không lành...

Vòng tròn ma thuật màu xanh lam dần tan biến, một khối Rubik ba tầng màu bạc từ từ lơ lửng trên lòng bàn tay của Lâm Thất Dạ, những gợn sóng không gian bí ẩn lan tỏa ra từ nó,

trên ô vuông nhỏ ở góc trên bên trái của nó, có một dây số nhỏ.

——003.

Nhân viên bảo vệ số 003 của bệnh viện tâm thần Chư Thần, Khối Rubik hỗn loạn.

Lâm Thất Dạ nhìn vào khối Rubik lơ lửng trên lòng bàn tay, khoe miệng nở một nụ cười.

Phép thuật hệ triệu hồi mà hắn học được từ Merlin, tổng cộng chia thành ba loại, phép thuật triệu hồi ngẫu nhiên có thể biến ra một đồng thứ lộn xộn, phép thuật triệu hồi chiều không gian thông qua việc hiến tế vật phẩm để du ngoạn các chiều không gian khác, ký kết khế ước với các sinh vật khác và... phép thuật triệu hồi chỉ định.

Trong chiều không gian này, thông qua việc tiếp xúc với một sự tồn tại nào đó và đạt được sự đồng ý của họ thì có thể triệu hồi họ ở những nơi khác, trong khi năng lượng tinh thần tiêu hao cho việc triệu hồi liên quan đến khoảng cách giữa hai bên và cường độ sinh lực của đối phương, hơn nữa việc sử dụng thuật triệu hồi này không cần vật liệu làm phương tiện.

Đối với phép thuật triệu hồi chỉ định, điều khó khăn nhất chính là hạn chế về khoảng cách triệu hồi, nếu khoảng cách quá xa, sẽ tiêu tốn rất nhiều năng lượng tinh thần, không đáng, còn đối với Lâm Thất Dạ thì vấn đề này hoàn toàn không tồn tại.

Chương 280 - Chương 280:

Ta Học Trảm Thần

Dù sao thì bệnh viện cũng nằm trong cơ thể hắn, khoảng cách giữa hắn và nhân viên bảo vệ trong bệnh viện gần như bằng 0.

Triệu hồi thứ gì đó từ chính cơ thể mình đến tay mình, tự nhiên sẽ không tiêu tốn quá nhiều, điểm khó duy nhất chính là cường độ sinh lực của đối phương.

Bây giờ Lâm Thất Dạ chỉ ở cảnh giới “Trì”, trong khi nhân viên bảo vệ của hắn cơ bản đều ở cảnh giới “Xuyên”, triệu hồi vượt cảnh giới sẽ tiêu tốn rất nhiều năng lượng tinh thần của hắn, vì vậy bây giờ Lâm Thất Dạ chỉ có thể triệu hồi cùng lúc một nhân viên bảo vệ.

Tuy nhiên, đối với Lâm Thất Dạ hiện tại, như vậy đã hoàn toàn đủ rồi!

Lâm Thất Dạ tay trái nâng Khối Rubik hỗn loạn, tay phải cầm dao thẳng, nhìn đám sương mù lưỡi dao màu bạc đang ùn ùn kéo đến trước mắt, khóe miệng nở một nụ cười.

Khối Rubik hỗn loạn trên lòng bàn tay hắn quay nhanh!

Không gian xung quanh hắn ngay lập tức bị chia thành từng khối lập phương nhỏ không thể nhìn thấy, theo chuyển động của khối Rubik mà quay nhanh, không khí phía trước, vách đá bên trái, đất đá phía trên, lối đi phía sau...

Không gian xung quanh Lâm Thất Dạ hoàn toàn rơi vào hỗn loạn!

Còn đám sương mù lưỡi dao màu bạc do Trang Kỳ điều khiển, giống như những quân bài bị ném vào máy đánh bạc chược tự động, điên cuồng xoay quanh Lâm Thất Dạ.

“Thứ quái quỷ gì thế? Cấm Vật?”
VIP TRUYỀN FULL - K h o t r u y ệ n d i c h m i ễ n h í

Trang Kỳ nghiêng chặt răng, cố gắng điều khiển sương mù bạc giết chết Lâm Thất Dạ nhưng mỗi lần sương mù bạc sắp chạm vào cơ thể Lâm Thất Dạ, đều bị Khối Rubik hỗn loạn chuyển đến không gian khác, khoảng cách giữa chúng rõ ràng rất gần nhưng lại như cách cả một thế giới...

Đây chính là cách Lâm Thất Dạ nghĩ ra để đối phó với Trang Kỳ.

Khối Rubik hỗn loạn, tuyệt đối là khắc tinh của Cấm Khư này!

Người đàn ông áo bạc cau mày, thân hình lại lóe lên, ngay khi cơ thể hắn sắp chạm đến mép của không gian hỗn loạn, hắn đột ngột dừng bước, tay phải hóa thành một cây dao găm dài gần mười mét, đâm thẳng vào yết hầu của Lâm Thất Dạ.

Hắn rất thông minh, không bước vào không gian hỗn loạn xung quanh Lâm Thất Dạ, mà đâm một nhát từ bên ngoài, mượn chiều dài của thân dao để phá vỡ không gian hỗn loạn, từ đó tấn công Lâm Thất Dạ.

Phải nói rằng, hắn quá thận trọng... Nhưng Lâm Thất Dạ còn xảo quyệt hơn hắn.

Khóe miệng Lâm Thất Dạ nhếch lên, Khối Rubik hỗn loạn trên lòng bàn tay tỏa ra ánh bạc chói lọi, phạm vi không gian hỗn loạn xung quanh hắn đột nhiên tăng gấp đôi, thậm chí còn trực tiếp cuốn người đàn ông áo bạc bên ngoài vào!

Khi diễn tập ngày hội, mặc dù phạm vi bao phủ của Khối Rubik hỗn loạn đã bị các giáo quan hạn chế nhưng vẫn có thể

bao phủ toàn bộ ba tòa nhà.

Bây giờ Khối Rubik trên tay Lâm Thất Dạ thực sự là cảnh giới “Xuyên”, phạm vi sao có thể chỉ đơn giản là vài mét xung quanh?

Người đàn ông áo bạc cũng nhận ra mình đã rơi vào bẫy, hoảng loạn vung tay, tay kia hóa thành một sợi dây móc dài, cố gắng phá vỡ tình thế hỗn loạn, tự mình kéo mình ra khỏi không gian này.

Nhưng ngay khi móc câu của hắn sắp cắm vào một tảng đá phía trên, tảng đá đó đã nhanh chóng bị Lâm Thất Dạ dịch chuyển, biến thành một khoảng trống lớn, móc câu chỉ có thể nắm lấy sự trống rỗng, rồi quay trở lại trước người người đàn ông áo bạc.

Trong thời gian đó, người đàn ông áo bạc lại thử thêm vài lần nhưng dù hắn có cố gắng thế nào, hắn cũng không thể rời khỏi không gian hỗn loạn này nửa bước!

Cùng lúc đó, Lâm Thất Dạ điều khiển Khối Rubik trong tay, liên tục tiếp xúc giữa không gian tập trung sương mù lưỡi dao màu bạc và không gian nơi người đàn ông áo bạc đang ở, dưới sự điều khiển mạnh mẽ của Trang Kỳ, sương mù hỗn loạn nhiều lần lướt qua cơ thể người đàn ông áo bạc, tạo thành những vết rách nhỏ trên bề mặt hắn.

Nghe nói cơ thể của anh có thể biến thành kim loại, cứng rắn vô cùng?

Thật khéo, sương mù lưỡi dao của anh em Trang Kỳ chuyên khắc chế mọi phòng thủ!

Trang Kỳ trơ mắt nhìn sương mù không nằm trong tầm kiểm soát của mình liên tục làm người đàn ông áo bạc bị thương, tức đến mức gần như muốn phun ra máu nhưng ngoài

con dao săn này, hẳn không có phương tiện tấn công nào khác, chỉ có thể đứng ngoài tức giận trừng mắt.

Người đàn ông áo bạc toàn thân đầm máu đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, máu trong không gian hỗn loạn cũng không rơi xuống đất, chỉ bay lơ lửng giữa không trung, trong đó còn có thể thấy một số hạt lưỡi dao màu bạc nhỏ rung nhẹ.

Một số sương mù lưỡi dao đã xâm nhập vào nội tạng của hắn.

“Đồ ngốc!! Ngừng điều khiển con dao săn của anh đi!” Người đàn ông áo bạc gào lên với bên ngoài.

Trang Kỳ sửng sốt, lập tức ngừng điều khiển những mảnh vỡ của con dao săn, tất cả các mảnh vỡ của con dao săn lập tức mất động năng, chỉ theo chuyển động của không gian mà lắng tự nhiên.

Như vậy, mỗi khi Lâm Thất Dạ điều khiển không gian nơi sương mù bạc nằm lướt qua không gian nơi người đàn ông áo bạc đang ở thì sẽ không còn sương mù nào chủ động làm tổn thương cơ thể hắn nữa.

Nói cho cùng, Khối Rubik hỗn loạn của Lâm Thất Dạ chỉ có thể điều khiển sự sai lệch không gian, không thể chồng chúng lên nhau, càng không thể thực sự kiểm soát lưỡi dao, miễn là Trang Kỳ không chủ động điều khiển “Làm bị thương”, chúng gần như sẽ không gây ra mối đe dọa nào đối với người đàn ông áo bạc.

Chương 281 - Chương 281:

Ta Học Trảm Thần

Lâm Thất Dạ thấy người đàn ông áo bạc thực sự nhìn thấu được điều này, có chút tiếc nuối lắc đầu, vừa lúc Khối Rubik hỗn loạn trong tay cũng không thể tiếp tục làm xáo trộn không gian, liền cố định không gian xung quanh tại chỗ.

Khối Rubik hỗn loạn không thể làm xáo trộn không gian trong thời gian dài, ít nhất là ở cảnh giới này thì không được, trong cuộc diễn tập ở ba tòa nhà, nó chỉ có thể làm xáo trộn vài phút một lần, thời gian kéo dài sẽ không lâu, mặc dù hiện tại đã hy sinh một phần phạm vi để kéo dài thời gian xáo trộn nhưng dù sao cũng có giới hạn.

Tuy nhiên, mượn khoảnh khắc cuối cùng, Lâm Thất Dạ vẫn di chuyển liên tiếp hai khối lập phương đất đá lên phía trên người đàn ông áo bạc, đợi đến khi không gian hỗn loạn tan đi, đất đá ở hai nơi này lập tức đập xuống người đàn ông áo bạc bị thương nặng, trực tiếp chôn vùi hẳn dưới lòng đất.

Tương tự như vậy, sương mù bạc của Trang Kỳ cũng bị hẳn chôn vùi dưới lòng đất.

Đôi chân của Lâm Thất Dạ đạp mạnh xuống đất, lao ra với tốc độ kinh người, lưỡi dao màu xanh nhạt cắt không khí, thẳng tắp chém vào cổ Trang Kỳ!

Sau khi mất đi sương mù lưỡi dao, Trang Kỳ về cơ bản không còn phương tiện đối phó với kẻ địch, bây giờ hẳn phải nắm bắt cơ hội này!

Trang Kỳ dù sao cũng là một thợ săn dày dạn kinh nghiệm, mặc dù không giỏi cận chiến, hơn nữa con dao săn cũng không có trong tay nhưng phản ứng vẫn cực kỳ nhanh, trong khoảnh khắc lưỡi dao của Lâm Thất Dạ sắp chạm vào hắn, hắn đã né người mình đi!

Lưỡi dao thẳng tắp lướt qua vai Trang Kỳ, để lại một vết dao đầy máu, Trang Kỳ nhin đau, quay người chạy sang một bên!

Ồ đó, một lưỡi dao bạc nhỏ bé chém đứt lớp đất dày, sắp quay trở lại bên cạnh hắn!

Đôi mắt Lâm Thất Dạ hơi nheo lại, một bóng tối cực độ lan tỏa ra từ trung tâm của hắn, con dao thẳng trong tay khẽ run lên, bay ra với tốc độ cực nhanh!

Phụt——!!

Sau một tiếng động nhẹ, con dao thẳng xuyên qua khoảng cách mười mấy mét, trực tiếp đâm vào lưng Trang Kỳ!

Trang Kỳ rên lên một tiếng, cơn đau dữ dội khiến khóe miệng hắn co giật điên cuồng nhưng dù sao hắn cũng là cảnh giới “Xuyên”, thể chất cực kỳ mạnh mẽ, mặc dù con dao thẳng đã đâm vào lưng hắn nhưng không thể trực tiếp đâm thủng tim hắn!

Trong đất đá trước mặt hắn, ngày càng có nhiều sương mù bạc thấm ra, trong mắt hắn hiện lên một tia vui mừng!

Ngay lúc này, bóng người mặc chiếc áo khoác quân đội màu đen như ma quỷ xuất hiện sau lưng hắn...

Một tay nắm lấy chuôi dao cắm trên lưng hắn, hung hăng đâm vào thêm nửa đoạn nữa!!

Lần này, con dao thẳng đã hoàn toàn đâm xuyên qua cơ thể hắn, lưỡi dao đâm ra từ ngực, đôi mắt Trang Kỳ mở to, tia vui

mừng trong mắt nhanh chóng tối sầm lại.

Lưỡi dao sương mù bạc mà hấn điều khiển đến trước người, giống như những hạt cát bình thường, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Trang Kỳ, cường giả cảnh giới “Xuyên”, tử vong.

Lâm Thất Dạ không chút biểu cảm rút con dao thẳng ra, ánh mắt nhìn về phía mặt đất không ngừng rung chuyển cách đó không xa, người đàn ông áo bạc bị hấn chôn vùi dưới lòng đất, sắp phá vỡ lớp đất trở lại mặt đất.

“Nghỉ ngơi xong chưa?” Lâm Thất Dạ bình tĩnh lên tiếng.

Khối Rubik hỗn loạn lơ lửng trong lòng bàn tay hấn sáng lên, một giọng nói máy móc vang lên: “Xong rồi.”

“Đừng để hấn ra ngoài, bóp chết hấn trong đất.”

“Vâng.”

Ánh sáng bạc quanh Khối Rubik hỗn loạn một lần nữa tỏa sáng, ngoại trừ mảnh đất dưới chân Lâm Thất Dạ, tất cả đất đá xung quanh đều bị nó điều động, điên cuồng xoay chuyển về phía nơi người đàn ông áo bạc đang ở.

Mỗi khi người đàn ông áo bạc phá vỡ một khối đất, lập tức sẽ có một khối đất mới xuất hiện trên đầu hấn, khi hấn liên tục phá vỡ hai khối, Khối Rubik lại xoay vị trí của hấn trở lại vị trí thấp nhất, chôn vùi những khối đất đá mới lên đầu hấn...

Hấn chạy về hướng nào cũng đều là đất đá vô tận!

Hấn là cảnh giới “Xuyên”, hấn rất cứng rắn, rất mạnh mẽ nhưng điều này không có nghĩa là hấn không cần thở.

Giữa những lần phá vỡ liên tiếp, cảm giác ngạt thở dần tràn lên não, cùng với đó là sự tuyệt vọng ngày càng dày đặc...

Trong biển đất đá vô tận này, hắn như một người sắp chết đuối, không thể thoát ra được.

Một lúc lâu sau, ánh sáng của Khối Rubik trong lòng bàn tay Lâm Thất Dạ dần tối đi.

“Sức mạnh của tôi đã cạn kiệt.” Giọng nói máy móc vang lên bên tai Lâm Thất Dạ.

Lâm Thất Dạ cau mày, đi đến một khối đất, từ từ ngồi xuống, dùng tinh thần lực thăm dò xuống dưới.

Nơi sâu dưới lòng đất chín mươi mét này, người đàn ông áo bạc vẫn còn sống và vẫn đang cố gắng trèo lên...

“Rất kiên trì, là một đối thủ đáng kính.” Lâm Thất Dạ vừa rút con dao thẳng ra, vừa bình tĩnh nói: “Nhưng thật đáng tiếc... điều này không có tác dụng gì.”

Chín mươi mét, tám mươi mét, bảy mươi mét... hai mươi mét, mười mét...

Ngay cả khi ở vào thời khắc cuối cùng của cuộc đời, ngay cả khi sự tuyệt vọng tràn ngập não bộ, người đàn ông áo bạc vẫn không từ bỏ, hắn kiên định phá vỡ từng lớp đất trên đầu, muốn trở lại mặt đất.

Ngay khi hắn còn cách mặt đất chưa đầy một mét, hắn rõ ràng cảm thấy đất xung quanh nổi lổ.

Hắn sắp ra ngoài rồi!

Hắn như hồi quang phản chiếu, trong mắt một lần nữa bùng lên ngọn lửa hy vọng, mặc dù sắp ngạt thở nhưng từ trong cơ thể vẫn trào dâng một sức mạnh!

Chương 282 - Chương 282:

Ta Học Trảm Thần

Ngay khi hắn sắp phá vỡ lớp đất mỏng đó, trở lại mặt đất...

Một con dao thẳng dài đâm vào đất, đâm chính xác vào hốc mắt, xuyên thủng hộp sọ của hắn.

Sâu trong hang động dưới lòng đất.

Không giống như đường hầm quanh co mà Lâm Thất Dạ và những người khác đang ở, đây là một hang động ngầm rộng lớn, nhìn ra xa, nó gần bằng ba sân vận động, dung nham nóng chảy chiếm một nửa không gian, ánh sáng đỏ rực chiếu sáng toàn bộ hang động tối tăm.

Nếu ví những hang động quanh co phức tạp kia như mạch máu thì nơi đây chính là trái tim dưới lòng đất của toàn bộ ngọn núi Thương Nam.

Thương Nam không phải là núi lửa, trong quá trình thăm dò của con người, thậm chí nó không thể có dung nham nhưng sự thật là, dưới lòng đất của nó thực sự tập trung một lượng dung nham có thể so sánh với núi lửa thực sự.

Không khoa học, trái với thông thường thì đó là “Bí ẩn.”

Trong thế giới dung nham nóng bỏng, một con địa long màu xám khổng lồ từ từ ngẩng đầu lên, cao khoảng mười bảy mười tám tầng lầu, những đường vân đỏ rực trên người nó giống như dung nham đang chảy, mặc dù phân bố không đều nhưng lại có một vẻ đẹp kỳ lạ.

Xi—— ! !

Không khí nóng bỏng phun ra từ hai cánh tay của nó, lúc này, con địa long đang ngẩng cao cổ, đôi mắt đỏ ngầu đang tức giận nhìn chăm chăm vào bóng người trước mặt, dung nham xung quanh như sôi lên, cuộn cuộn dữ dội!

Trước mắt nó, một người đàn ông bị cháy đen một nửa cơ thể đang đứng lơ lửng trong không trung, đôi mắt nhìn chăm chăm vào con địa long trước mặt, trong nỗi sợ hãi còn xen lẫn một chút phản kích.

“Viêm mạch địa long... đây chính là viêm mạch địa long sao! Rõ ràng là cùng cảnh giới ‘Hải’ như tôi, vậy mà lại có thể mạnh mẽ đến vậy...”

Anh ta tên là Mã Thiên Dật, [Tín đồ] thứ mười bốn, đồng thời cũng là người phụ trách cuộc hành động săn lùng Lâm Thất Dạ lần này, cũng chính là “Hải” cảnh cường giả mà Lâm Thất Dạ quan sát thấy trước đó không nhúc nhích.

“Địa long là vua của thế giới ngầm, không chỉ có thể di chuyển trong lòng đất như đi trên mặt đất, mà còn có thể dễ dàng gây ra thiên tai về địa chất, sở hữu [Tuyệt đối thổ vực] của riêng mình, có thể di chuyển mọi kẻ thù trên mặt đất xuống thế giới ngầm...”

Mã Thiên Dật nhìn chăm chăm vào con viêm mạch địa long trước mặt, phản kích nói: “Còn viêm mạch địa long, càng là vua của loài địa long, chỉ cần đại nhân [Ngôn ngữ] có thể thu phục nó, chỉ cần thời gian, giáo hội Cổ Thần của chúng ta sẽ lại có thêm một mãnh tướng cấp ‘thiên tai’!

Công lao này không hề nhỏ hơn việc giết chết người đại diện của song thần đó!

Có thể một lần kiếm được hai công lao hàng đầu, lần này thực sự là may mắn lớn rồi!”

Gào gào gào—— ! !

Viêm mạch địa long trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt, đột nhiên gầm lên, ngọn lửa dữ dội tụ lại thành một cột lửa thô to, phun về phía Mã Thiên Dật đang lơ lửng giữa không trung.

Mã Thiên Dật nhanh chóng di chuyển nhưng vẫn bị mép cột lửa thiêu đốt, toàn bộ cánh tay phải bốc hơi trong nháy mắt!

Anh ta hét lên một tiếng, thân hình loạng choạng suýt ngã vào dung nham, sắc mặt tái nhợt nhưng vẻ phản kích trong mắt không hề giảm đi chút nào.

Nói chung, khi đối mặt với những điều bí ẩn mạnh mẽ và sở hữu khả năng biến thái như vậy, ngoài một số ít yêu nghiệt, con người cùng cảnh giới căn bản không thể là đối thủ, chỉ có cường giả cảnh giới cao hơn mới có thể ra tay chống lại.

“Phải thông báo cho đại nhân [Ngôn ngữ] đến đây... Nếu không, tôi e rằng mình thực sự sẽ chết ở đây.” Mã Thiên Dật lấy ra một viên bi nhỏ từ trong túi, dùng sức bóp nát, môi mấp máy, dường như đang nói gì đó.

...

Ầm—— ! !

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, những gợn sóng màu vàng lan tỏa giữa các ngọn núi, trong nháy mắt san bằng vài ngọn núi xung quanh.

Trong đám đá vụn và khói bụi bay múa, Viên Cương bị thương khắp người từ từ đứng thẳng dậy, hai gợn sóng màu vàng từ hai nắm đấm của anh ta lan tỏa ra, tỏa ra uy áp khủng khiếp.

Anh ta nhìn chằm chằm vào đỉnh núi không xa, ánh mắt sắc bén như dao.

Ở đó, Ngôn ngữ không hề hấn gì dựa vào một gốc cây, mái tóc dài đen nhánh không hề rối loạn, trông giống như một quý ông lịch lãm, nhìn Viên Cương bằng ánh mắt đầy trêu chọc.

“Quả nhiên là phó đội trưởng đội Thượng Kinh, vậy mà có thể chống đỡ lâu như vậy trong ‘ác mộng’ của ta...”

Tụng——!

Viên Cương nheo mắt, một tia sáng vàng lóe lên, thân hình trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Ngôn ngữ, nắm đấm phải nắm chặt gọn sóng màu vàng khủng khiếp, ầm ầm giáng xuống!

Ầm—— ! !

Chỉ một cú đấm, ngọn núi trước mặt đã bị đánh thành vô số mảnh vụn, cú đấm trái tiếp tục đánh ra, trực tiếp phát ra tiếng nổ âm thanh chói tai, đánh xuyên không khí vào một ngọn núi khác, để lại một lỗ hồng không lồ!

“Mọi người đều nghĩ rằng người chỉ mới bước vào cảnh giới ‘Hải’, không ngờ người đã chạm đến trần nhà của cảnh giới, chỉ còn nửa bước nữa là đột phá vào ‘Vô Lượng’...”

Giọng nói của Ngôn ngữ từ trên không trung vang lên, anh ta đứng đó, chân đạp hư không, có chút tiếc nuối lắc đầu,

“Đáng tiếc, người đã quá già, cho dù có thể đột phá vào ‘Vô Lượng’ thì cả đời này cũng chỉ có thể mắc kẹt ở cảnh giới này, tiềm lực không đủ... Nếu không, ta còn muốn thu người vào dưới trướng của ta, trở thành [Tín đồ] của ta.”

Chương 283 - Chương 283: Ta Học Trảm Thần

Giọng nói vừa dứt, anh ta giờ tay chỉ nhẹ xuống mặt đất, những đám mây đen tích tụ trên bầu trời như sóng lại, tạo thành một khuôn mặt quỷ dữ khổng lồ, trong đó còn có những tia điện dày đặc nhấp nháy, gầm rú lao về phía mặt đất!

Khuôn mặt quỷ điện đâm vào mặt đất đã trở thành đồng đồ nát, hoàn toàn nhấn chìm bóng dáng Viên Cương trong đó!

“Thần Khư của ta có thể biến mọi ‘ác mộng’ thành sự thật, trong tầng ‘ác mộng’ thuộc về ta này, ta chính là chủ tể thế giới, người không thể thắng ta được.” Ngôn ngữ mỉm cười nói.

Tia điện và mây đen tan đi, Viên Cương đầy thương tích đứng trong hố sâu, mặc dù bị thương nặng nhưng vẫn thẳng lưng!

Anh ta ngẩng đầu nhìn Ngôn ngữ trên bầu trời với vẻ tức giận, trong mắt tràn đầy ý chí chiến đấu, gợn sóng màu vàng lan tỏa, anh ta giống như một chiến thần!

Ngay lúc này, một giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai Ngôn ngữ, anh ta hơi ngạc nhiên nhướng mày, ánh mắt lại đổ dồn về phía Viên Cương.

“Không ngờ còn có thu hoạch ngoài ý muốn... Thôi, hôm nay chơi đến đây thôi.”

Ngôn ngữ tùy ý vung tay, thế giới xung quanh vỡ vụn từng mảnh, bóng dáng anh ta dần dần nhạt đi, Viên Cương chỉ cảm thấy mình đột nhiên mất trọng lượng, tinh thần đột ngột rơi xuống.

Àm—— !

Bóng dáng anh ta nặng nề ngã xuống bên ngoài lều.

Mưa xối xả trên khuôn mặt đầy vết máu của anh ta, anh ta đột ngột đứng dậy, nhìn xung quanh.

Núi Tân Nam vẫn còn đó, lều chỉ huy tạm thời vẫn còn đó, mây đen trên bầu trời vẫn còn đó, trận chiến lớn trước đó với Ngôn ngữ giống như một cơn ác mộng...

Anh ta cúi đầu nhìn cơ thể mình, phát hiện vết thương vẫn còn.

Nói cách khác, nếu anh ta chết trong cơn ác mộng đó... thì thực sự đã chết.

“Trưởng quan!”

“Là trưởng quan! Trưởng quan đã trở lại!”

Hai giáo quan chỉ huy tạm thời nghe thấy tiếng động bên ngoài, bước ra khỏi lều, nhìn thấy Viên Cương toàn thân đầy thương tích, kinh hô lên.

“Trưởng quan, trước đó anh đi đâu vậy? Sao lại toàn thân đầy thương tích?”

Họ nhanh chóng chạy tới, định đỡ Viên Cương nhưng anh ta chỉ phẩy tay, ánh mắt hướng về phía bên trong núi, trầm giọng nói:

“Những chuyện này không vội, lập tức báo cáo tình hình trong núi cho tôi!”

Trong hang động dung nham nóng bỏng, những đường vân màu đỏ rực trên khắp cơ thể của Viêm mạch địa long liên tục nhấp nháy, ngọn lửa cuộn cuộn gần như tràn ngập từng tấc không gian.

Giữa không trung, một bóng người lang bãi liên tục nhấp nháy trong khe hở của ngọn lửa, cánh tay phải đã biến mất, tóc cũng bị thiêu rụi hoàn toàn, máu ở vết thương bị bỏng thành sệt, đau đớn không thể tả.

Theo thời gian trôi qua, trái tim của Mã Dật Thiên dần chìm xuống, đã vài phút trôi qua kể từ khi báo cáo tình hình với Ngài [Ngôn ngữ] nhưng đối phương vẫn chưa xuất hiện...

Chẳng lẽ vị đại nhân đó không muốn thu phục Viêm mạch địa long? Hay là mình đã làm gì khiến đối phương không vui?

Nếu cứ tiếp tục như vậy, không bao lâu nữa, anh ta chắc chắn sẽ chết trong tay Viêm mạch địa long!

Ngay khi Mã Dật Thiên dần tuyệt vọng, một bóng người thanh lịch như ma quỷ xuyên qua vách đá trên đỉnh đầu, đứng giữa không trung, cẩn thận quan sát Viêm mạch địa long trước mắt.

“Ngài [Ngôn ngữ]!” Mã Dật Thiên nhìn thấy bóng dáng của anh ta, vui mừng nói.

“Quả nhiên là Viêm mạch địa long, mặc dù cảnh giới hiện tại không cao nhưng tiềm lực rất lớn... Đợi đến khi bồi dưỡng đến ‘Vô Lượng’ hoặc ‘Klein’, hẳn sẽ có tác dụng không nhỏ.”

Ngôn ngữ hài lòng gật đầu, liếc nhìn Mã Dật Thiên đang lang bạt, bình tĩnh nói: “Làm tốt lắm, lần này trở về, ta sẽ xin công cho ngươi.”

“Cảm ơn ngài!” Mã Dật Thiên mừng rỡ ngoài ý muốn.

Ngôn ngữ tỏa ra ánh sáng kỳ lạ khắp người, bao trùm toàn bộ hang động, dưới ánh sáng kỳ lạ u ám này, dường như ngay cả dung nham sôi sục cũng bị kìm nén.

Gầm gừ——!!

Viêm mạch địa long dường như nhận ra nguy hiểm, lại gầm lên, dung nham xung quanh cuộn trào dữ dội, cuối cùng hóa thành từng con rồng lửa bay lên trời, hướng về phía Ngôn ngữ!

Ngôn ngữ cau mày vài sợi xích sắt đen ngòm bay ra từ đầu ngón tay anh ta, va chạm với những con rồng lửa bay lên, dư chấn của vụ va chạm khiến toàn bộ hang động rung chuyển.

“Trở thành tín đồ của ta đi...”

Ngôn ngữ khẽ ngâm nga, đôi mắt bùng lên một tia sáng kỳ lạ, một đòn tấn công linh hồn mạnh mẽ trực tiếp tràn vào tinh thần của Viêm mạch địa long, khoảnh khắc tiếp theo, Viêm mạch địa long đột nhiên dừng lại, đôi mắt rung động, dường như đang đấu tranh với điều gì đó.

Anh ta là [Ngôn ngữ]: “Ác mộng thực sự”, “Kẻ thao túng tư duy”, “Người tạo ra khế ước linh hồn [Tín đồ]”...

Là một trong ba “Thần” cổ xưa nhất của giáo hội Cổ Thần, chức quyền của anh ta chính là “Ác mộng” và “Khế ước linh hồn”, lợi dụng đòn tấn công linh hồn mạnh mẽ để trực tiếp điều khiển tâm trí của đối phương, ép buộc đối phương ký kết khế ước [Tín đồ] với bản thân, từ đó khiến đối phương trở thành cấp dưới của mình ở cấp độ tư duy...

Đây chính là sở trường của anh ta!

Bằng phương pháp này, hắn đã một tay xây dựng toàn bộ tổ chức [Tín đồ], thậm chí còn thu phục được một số bí ẩn cấp “Thiên tai”, đồng thời bí mật cài cắm quân cờ ở tầng lớp cao của người canh gác...

Lần này cũng sẽ không ngoại lệ.

Ngôn ngữ vừa không chế tâm trí của Viêm mạch địa long, vừa mở miệng hỏi: “Người đại diện của song thần đâu?”

Chương 284 - Chương 284:

Ta Học Trảm Thần

Mã Dật Thiên sửng sốt, có chút do dự nói: “Ban đầu là Trang Kỳ và những người khác đi giết nhưng vừa rồi, dao động sinh mệnh của họ đã biến mất... Người đại diện đó có thể vẫn chưa chết.”

“Vô dụng.” Ngôn ngữ hờ lạnh một tiếng.

“Tôi sẽ đi giết anh ta ngay!”

“Không cần.” Đôi mắt của Ngôn ngữ hơi nheo lại: “Ta đã dùng ‘Ác mộng’ để thay đổi bố cục của hang động ngầm, bọn họ sẽ sớm tự tìm đến cửa.

Lần này, biết đâu còn có thể thu thêm vài yêu nghiệt, trở thành tín đồ của ta...”

...

Trong hang động sâu thẳm đen ngòm, Lâm Thất Dạ nhắm mắt, phi nhanh về phía trước.

Đây là hướng mà Bách Lý Béo Béo và những người khác vừa trốn thoát, mặc dù giữa chừng đã chiến đấu với hai “Xuyên” cảnh rất lâu nhưng Bách Lý Béo Béo và Thẩm Thanh Trúc dù sao cũng bị thương, sẽ không đi quá xa.

Đột nhiên, trong bóng tối, một con dơi đập cánh bay về phía Lâm Thất Dạ.

Lâm Thất Dạ dừng bước, mở mắt ra, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

Đây là con dơi trước đó bay theo vị cường giả “Hải” cảnh vào hang động, đi lòng vòng trong hang động ngằm lâu như vậy, không ngờ lại có thể gặp lại nó.

Con dơi bay lượn quanh Lâm Thất Dạ, dường như đang kể lễ điều gì đó, một lúc sau, lông mày Lâm Thất Dạ hơi nhíu lại.

“Địa long sống trong dung nham... lật mình... chiến đấu với người đàn ông ‘Hải’ cảnh đó...”

Thông qua giao tiếp với con dơi, Lâm Thất Dạ nhanh chóng nắm được một số thông tin, người đàn ông “Hải” cảnh đó chiến đấu với Viêm mạch địa long, dường như bị đánh rất thảm...

Nhưng tại sao anh ta lại đi trêu chọc đối phương?

Lâm Thất Dạ lắc đầu, cho dù biết được tại sao bọn họ bị cuốn vào dưới lòng đất này thì cũng không giúp ích gì cho tình hình hiện tại, việc cấp bách bây giờ là nhân lúc “Hải” cảnh kia chiến đấu với địa long, tìm thấy Bách Lý Béo Béo và Hồng giáo quan, nhanh chóng rời khỏi nơi quỷ quái này.

Lâm Thất Dạ chạy về phía trước một lúc lâu, cuối cùng cũng đuổi kịp Bách Lý Béo Béo và Thẩm Thanh Trúc đang bước đi tập tễnh, điều khiến anh mừng rỡ là Hồng giáo quan cũng ở cùng họ.

Trên người Hồng giáo quan tuy cũng đầy thương tích nhưng đều không gây tử vong, sau khi xử lý đơn giản, đã không còn gì đáng ngại.

“Hồng giáo quan, kẻ địch chiến đấu với ông đâu rồi?”

“Tất nhiên là chết rồi.” Hồng giáo quan nhướn mày, đương nhiên nói: “Đừng coi thường chúng tôi, những giáo quan này... Trước đây, chúng tôi cũng đều là những người canh gác có thâm niên.”

“Giáo quan lợi hại!” Bách Lý Béo Béo mệt đến nỗi ngồi bệt xuống đất, giờ ngón tay cái lên.

Lâm Thất Dạ gật đầu: “Như vậy, chỉ còn lại kẻ địch ‘Hải’ cảnh kia... Bây giờ anh ta đang chiến đấu với một con địa long, hẳn là không có thời gian để quản chúng ta.”

“Địa long?” Ba người còn lại nghi hoặc nhìn Lâm Thất Dạ.

Lâm Thất Dạ đơn giản mô tả lại cảnh tượng mà con dơi nhìn thấy, Hồng giáo quan gật đầu như có điều suy nghĩ: “Nghe có vẻ giống như Viêm mạch địa long... Nói cách khác, đây là [Tuyệt đối thổ vực] của nó?”

“[Tuyệt đối thổ vực]?”

“Một loại Cẩm Khư mạnh mẽ chỉ thuộc về địa long, có thể tùy thời tạo ra không gian thuộc về nó ở bất kỳ vị trí nào dưới lòng đất, mỗi lần địa long lật mình, sẽ kéo một phần sinh vật trên mặt đất vào không gian này, nếu là Viêm mạch địa long thì nơi đây hẳn sẽ có dung nham...”

“Vậy chúng ta phải làm sao để ra ngoài?”

“[Tuyệt đối thổ vực] tuy là không gian do Cẩm Khư tạo ra nhưng vị trí sẽ không thay đổi quá nhiều, tức là thực ra chúng ta vẫn ở dưới lòng đất của núi Thương Nam, chỉ là cách mặt đất rất xa.”

“Nói cách khác, chúng ta chỉ có thể phá vỡ lớp đất, cưỡng ép trở về mặt đất?” Long mày Lâm Thất Dạ hơi nhíu lại.

“Trừ khi cậu có thể khiến địa long lật mình thêm một lần nữa, nếu không chúng ta chỉ còn cách này.” Hồng giáo quan bất đắc dĩ nói: “Nhưng tôi ước tính, nơi này cách mặt đất ít nhất cũng hai km, muốn phá vỡ lớp đất trở về... không dễ như vậy.”

“Vậy chúng ta phải làm sao?” Bách Lý Béo Béo mặt mày ủ rũ hỏi.

Lâm Thất Dạ im lặng một lát, rồi nói: “Tôi thấy, liều lĩnh phá đất lên trên không phải là một cách hay, vị trí của chúng ta quá sâu, cấu trúc địa chất rất phức tạp, nếu không có điều kiện Cẩm Khư thích hợp để phá đất, ngược lại có thể bị chôn vùi giữa chừng.

Tính đến thời điểm hiện tại, chúng ta đã phát đi tín hiệu cầu cứu được hơn một giờ, động tĩnh địa long lật mình lớn như vậy, các giáo quan khác chắc chắn có thể liên tưởng đến, từ đó sẽ có biện pháp, chờ cứu viện mới là lựa chọn tốt nhất.”

“Tôi đồng ý với quan điểm của Lâm Thất Dạ, từ đây phá đất trở về mặt đất là không thực tế, chúng ta vẫn nên chờ cứu viện đi.” Hồng giáo quan gật đầu tán thành.

Hai người họ đều đồng ý, Thẩm Thanh Trúc và Bách Lý Béo Béo đương nhiên không có ý kiến gì, ngồi xuống nghỉ ngơi tại chỗ.

...

Lâu sau, trong hang động dung nham.

Ánh sáng yếu ớt trong mắt Áo Ngữ dần dần lui đi, giữa hai lông mày hiện lên chút mệt mỏi.

Dung nham cuộn cuộn trong hang động đã lắng xuống, cơn thịnh nộ trong mắt Viêm mạch địa long đã biến mất, thay vào đó là sự sùng kính và ngoan ngoãn.

Áo Ngữ mỉm cười bước tới, Viêm mạch địa long lập tức cung kính cúi người, không dám làm càn.

Dưới tác dụng của khế ước linh hồn, Viêm mạch địa long đã giống như những tín đồ khác hoặc “Thiên tai”, hoàn toàn

trở thành tín đồ của Áo Ngữ về mặt tư duy, không thể từ chối bất kỳ chỉ thị nào của anh ta.

Chương 285 - Chương 285:

Ta Học Trảm Thần

Đây chính là điều đáng sợ của [Ảo Ngữ].

Ảo Ngữ hài lòng nhìn Viêm mạch địa long trước mặt, dường như nghĩ đến điều gì, ngạc nhiên nhìn về phía xa.

“Thật không ngờ lại không chọn tiếp tục tiến lên, mà ở lại chờ cứu viện? Cũng khá thông minh... Nhưng trước sức mạnh tuyệt đối, điều này chẳng có tác dụng gì.”

Ảo Ngữ quay đầu, tao nhã ra lệnh cho Viêm mạch địa long: “Mời những vị khách kia đến đây.”

Viêm mạch địa long gầm lên một tiếng, [Tuyệt đối thổ vực] xung quanh lập tức chuyển động, những đường hầm trong hang động phức tạp như thể sống lại, tự động điều chỉnh hướng đi.

Cùng lúc đó, Lâm Thất Dạ và những người khác đang nghỉ ngơi tại chỗ chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, không gian dao động, trong nháy mắt đã đến một hang động lớn chứa đầy dung nham!

Họ nhanh chóng đứng dậy, vẻ mặt đầy nghiêm trọng.

Dung nham, Viêm mạch địa long, cường giả cảnh giới “Hải” đầy thương tích, còn có một người đàn ông bí ẩn...

Đây chính là nơi mà con dơi đã nói, là trung tâm của hang động ngầm.

Lâm Thất Dạ lập tức hiểu được hoàn cảnh của họ, ánh mắt Hồng giáo quan dừng lại trên người người đàn ông yêu dị giữa

không trung, đồng tử đột nhiên co lại.

“Áo Ngữ của Giáo hội Cổ Thần?!” Hồng giáo quan liếc mắt đã nhận ra thân phận của anh ta.

“Xem ra, hình tượng của tôi trong nội bộ những người canh gác các người đã lan truyền rất rộng rãi rồi...” Áo Ngữ mỉm cười nói: “Ngoài đại diện song thân, còn có một người siêu nguy hiểm... còn có tiêu thiếu gia của gia tộc Bách Lý?”

Chậc chậc chậc, lần này tôi kiếm lời lớn rồi, nếu có thể biến tiêu thiếu gia này thành tín đồ của tôi, chẳng phải cả gia tộc Bách Lý đều trở thành vật trong túi của tôi sao?”

Áo Ngữ chăm chú nhìn Bách Lý Béo Béo, đôi mắt sáng ngời vô cùng, như thể phát hiện ra kho báu gì đó.

Bách Lý Béo Béo tái mặt nhưng anh ta vẫn thẳng lưng, bình tĩnh nói: “Anh yên tâm, trước khi anh không chế được tôi, tôi nhất định sẽ tự sát... Đừng hòng thông qua tôi mà làm hại bất kỳ ai trong gia tộc Bách Lý chúng tôi!”

“Ồ?” Áo Ngữ nhướn mày: “Người ta đều nói tiêu thiếu gia của gia tộc Bách Lý các người là một công tử bột chơi bời, không ngờ lại có khí phách như vậy.”

Hồng giáo quan tiến lên một bước, cười lạnh nói: “Áo Ngữ của Giáo hội Cổ Thần... chỉ là một con chó nhà có tang bị đội [Linh môi] truy đuổi thôi, bây giờ lại dám ở trước mặt bọn trẻ mà vênh váo.”

Áo Ngữ nhúu mày, chỉ tay, một sợi xích đen thô to từ hư không sau lưng anh ta vươn ra, trói chặt Hồng giáo quan.

“Vị giáo quan này, anh không cần kích động tôi, tôi biết anh đang nghĩ gì.” Áo Ngữ cười nhẹ nói: “Muốn hy sinh bản thân, tranh thủ thời gian cho bọn trẻ? Anh nghĩ nhiều quá rồi.

Hay là tôi giết hết những hạt giống mà các người canh gác tự hào ngay trước mặt anh?

Đầu tiên giết đại diện song thần, sau đó biến người siêu nguy hiểm kia và tiểu thiếu gia của gia tộc Bách Lý thành tín đồ của tôi, rồi không chế họ tự tay giết anh... Anh thấy kịch bản này thế nào?”

Hồng giáo quan trọn tròn mắt, dường như muốn gào thét điều gì đó nhưng lại không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào, như thể giọng nói của ông ta bị bóp nghẹt.

Thẩm Thanh Trúc mắt đỏ ngầu, định bùng nổ thì Lâm Thất Dạ bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

“Tại sao anh có thể biến hai người họ thành tín đồ nhưng nhất định phải giết tôi?” Lâm Thất Dạ nhìn vào mắt Áo Ngũ, bình tĩnh nói: “Tôi là đại diện song thần, giá trị của tôi không thấp hơn họ chứ?”

Áo Ngũ nheo mắt nhìn Lâm Thất Dạ, một lúc sau thì cười, rất kiên nhẫn trả lời: “Chính vì cậu là đại diện song thần nên tôi mới phải giết cậu, bởi vì linh hồn của cậu đã ký kết khế ước với thần minh, nếu tôi ký kết khế ước với cậu nữa, sẽ bị thần minh phản phệ.

Vì vậy, đại diện thần minh không thể trở thành [Tín đồ], chỉ có thể tự nguyện gia nhập Giáo hội Cổ Thần.”

Lâm Thất Dạ gật đầu như có điều suy nghĩ: “Nếu... bây giờ tôi nói tôi muốn gia nhập Giáo hội Cổ Thần, anh có tin không?”

Áo Ngũ quan sát Lâm Thất Dạ một lúc, khinh thường cười một tiếng: “Cậu nghĩ sao?”

“Tôi nghĩ anh sẽ tin.” Lâm Thất Dạ nghiêm túc nói: “Tôi không bao giờ lừa dối.”

Ảo Ngữ cười lắc đầu: “Không cần tốn công kéo dài thời gian nữa, các người không thể có cơ hội lật ngược tình thế đâu, Viêm mạch địa long, Mã Dật Thiên, cộng thêm tôi, ở đây có tổng cộng ba cường giả cảnh giới ‘Hải’, cho dù tất cả giáo quan trong trại huấn luyện của các người cộng lại cũng không phải là đối thủ của chúng tôi.

Trừ khi có phép màu, nếu không... các người sẽ không có lấy một tia sinh cơ.”

Đôi mắt phượng yêu mị của Ảo Ngữ nhìn chăm chăm vào mắt Lâm Thất Dạ, nhẹ giọng nói: “Tôi rất tò mò, cậu trở thành đại diện song thần như thế nào, là trùng hợp ngẫu nhiên? Hay là... có nguyên do gì khác?”

Đôi mắt của Lâm Thất Dạ tràn đầy sự bình tĩnh, không nói một lời.

“Không nói cũng không sao, tôi sẽ đích thân xâm nhập vào sâu trong linh hồn cậu, xem thử bí mật của cậu.” Trên mặt Ảo Ngữ nở một nụ cười kỳ lạ.

Lâm Thất Dạ sững sốt, dường như nghĩ đến điều gì đó: “Anh muốn xâm nhập vào sâu trong linh hồn tôi?”

“Đúng vậy, trước mặt tôi, linh hồn con người chỉ là đồ chơi, chỉ cần hoàn toàn khống chế linh hồn cậu, tôi có thể biết được tất cả bí mật của cậu, sau đó sẽ tự tay xé nát nó thành từng mảnh.”

Chương 286 - Chương 286:

Ta Học Trảm Thần

Ánh sáng lóe lên trong mắt Lâm Thất Dạ, anh ta chớp mắt, ngoan ngoãn ồ lên một tiếng.

Ảo Ngữ có chút kỳ lạ: “Sao thế? Cậu không sợ sao?”

Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lúc, thăm dò mở lời:

“Ái chà... tôi sợ lắm sao?”

Ảo Ngữ:...

“Giả vờ thần bí.” Ảo Ngữ trầm giọng nói, ngay sau đó đôi mắt bùng lên ánh sáng u ám chói mắt, linh hồn cường đại trực tiếp tràn vào trong đầu Lâm Thất Dạ.

Mặc dù chỉ là một hình chiếu ác mộng của bản thể Ảo Ngữ nhưng vẫn sở hữu thực lực đỉnh cao cảnh giới “Hải”, ngay cả Viêm mạch địa long cũng dễ dàng bị hấn thuần hóa thành tín đồ, một đại diện cảnh giới “Trì” thì có thể làm nên trò trống gì?

Hơn nữa, dù là Thiên sứ hay Nữ thần Đêm tối, đều không có năng lực về mặt linh hồn, mà đối với Ảo Ngữ, đây chính là sở trường của hắn, đừng nói Lâm Thất Dạ chỉ có cảnh giới “Trì”, cho dù anh ta cùng cảnh giới với mình, Ảo Ngữ cũng tự tin có thể chiến thắng trong trận chiến linh hồn.

Lần này, chắc chắn thắng!

“Thất Dạ!!” “Docfull.vn- Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Thấy Áo Ngũ ra tay với Lâm Thất Dạ, Bách Lý Phì Phì gầm lên một tiếng, giơ tay định lấy thứ gì đó trong túi thì ngay lúc này Mã Dật Thiên bước lên một bước, siết chặt cổ tay anh ta, uy áp cảnh giới “Hải” vô tư đè nặng lên ba người còn lại.

Không chỉ vậy, dung nham xung quanh còn cuộn trào dữ dội, Viêm mạch địa long nhìn xuống họ, uy lực khủng khiếp của rồng cũng đè xuống, dưới sức ép kếp này, ngay cả Hồng giáo quan cũng không thể hành động.

“Đồ khốn!!” Bách Lý Phì Phì nghiến chặt răng, cổ đỏ bừng.

“Đừng vội, sẽ đến lượt anh.” Mã Dật Thiên toàn thân đầy thương tích cười khúc khích.

...

Thế giới tinh thần của Lâm Thất Dạ.

Giữa màn sương mù vô tận, Áo Ngũ trong bộ vest đuôi tôm như một nghệ sĩ, chậm rãi bước đi trong đó, ánh mắt lướt nhẹ qua màn sương mù xung quanh, ngạc nhiên lên tiếng:

“Sao lại có nhiều sương mù thế này? Trên người cậu... quả nhiên giấu rất nhiều bí mật.”

Áo Ngũ thử giơ tay xua tan màn sương mù xung quanh, một luồng ánh sáng u ám lóe lên trong lòng bàn tay hắn, màn sương mù bị ánh sáng u ám khuấy động cuộn trào một lúc, rồi nhanh chóng tụ lại lần nữa, mờ mịt trong thế giới này.

Áo Ngũ thấy mình không thể xua tan được những màn sương mù này, vẻ kinh ngạc trong mắt càng đậm hơn, phải biết rằng hình chiếu này của hắn có cường độ cảnh giới “Hải”, vậy mà không thể phá giải được những màn sương mù này...

Điều này chứng tỏ, bí mật trên người Lâm Thất Dạ, ngay cả cảnh giới “Hải” cũng không đủ tư cách để dò xét.

“Thú vị, thật thú vị, bí mật trên người cậu càng nhiều, càng quan trọng thì lợi ích đối với tôi càng lớn.” Ánh mắt Áo Ngữ hiện lên vẻ phấn khích,

“Tôi đổi ý rồi, bây giờ tôi sẽ không xóa sổ linh hồn của cậu, tôi sẽ đợi bản thể của tôi đến đích thân vén màn bí mật của cậu, rồi sẽ xóa sổ cậu...”

Lời của Áo Ngữ vừa dứt, màn sương mù trước mắt đột nhiên tự động cuộn trào, một lúc sau, một tòa kiến trúc cổ kính và bí ẩn xuất hiện trước mặt hắn.

Áo Ngữ nhìn thấy tòa kiến trúc trước mắt, đầu tiên là sững sốt, sau đó trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc tột độ.

“Sao có thể? Trong sâu thẳm linh hồn cậu... sao lại có một tòa kiến trúc? Đây rốt cuộc là cái gì...” Hắn bước lên phía trước, ánh mắt dừng lại trên tấm biển ở một bên cửa lớn, từng chữ từng chữ đọc thành tiếng:

“—— Bệnh viện tâm thần Chư Thần?”

Két——!

Cánh cửa lớn của bệnh viện từ từ mở ra, tiếng động trầm đục vang vọng trong màn sương mù hư vô này, Áo Ngữ ngây người đứng ở cửa bệnh viện, không hiểu sao, trong lòng lại dâng lên chút hàn ý.

Màn sương mù vô tận, bệnh viện bí ẩn, cánh cửa lớn mở toang... Nó, muốn mình vào trong?

Áo Ngữ hơi nhíu mày, trong lòng có chút do dự, hắn là một trong ba vị “Thần” cổ xưa nhất của giáo hội Cổ Thần, đương nhiên không phải kẻ não tàn, tất cả những điều trước mắt này đều quá mức kỳ lạ, trực giác mách bảo hắn không được vào trong một cách dễ dàng.

“Nơi này quá kỳ quái, vẫn nên đợi bản thể đến rồi hãy đến khám phá...” Cuối cùng Áo Ngữ vẫn đưa ra quyết định, lắc đầu, từ bỏ ý định vào trong.

Ngay lúc này, màn sương mù sau lưng hắt lại cuộn trào, một bóng người mặc áo blouse trắng đột nhiên xuất hiện từ trong đó, đá mạnh vào eo Áo Ngữ!

“Vào trong đi!!”

Áo Ngữ ở trạng thái linh hồn không có thực lực mạnh mẽ như bên ngoài, bị đá bất ngờ như vậy, trọng tâm cơ thể lập tức nghiêng về phía trước, loạng choạng bước qua ngưỡng cửa bệnh viện tâm thần.

Không ổn!

Đồng tử của Áo Ngữ đột nhiên co lại, một dự cảm không lành dâng lên trong lòng hắt, ngay khi hắt định quay đầu rời khỏi đây thì nghe thấy một tiếng động lớn, cánh cửa bệnh viện tâm thần đã đóng lại...

Áo Ngữ nhú mào bước lên phía trước, dùng sức lắc lắc cánh cửa sắt nhưng không hề nhúc nhích.

Quả nhiên có vấn đề...

Hắt quay người lại, nhìn tòa bệnh viện tâm thần không lớn không nhỏ này, ánh mắt lóe lên, cuối cùng vẫn bước về phía trước.

Đã vào rồi thì không có gì phải do dự, dù sao đây cũng chỉ là một hình chiếu trong cơn ác mộng, mất thì mất thôi, có thể nhân cơ hội này tìm hiểu rõ tình hình ở đây, dường như cũng không tệ.

Đi qua một hành lang dài ngoài trời, Áo Ngữ đi đến sảnh lớn của tòa nhà bệnh viện, đôi mắt cảnh giác quan sát xung

quanh, lòng bàn tay tỏa ra ánh sáng yếu ớt, dường như lúc nào cũng sẵn sàng ra tay.

Chương 287 - Chương 287:

Ta Học Trảm Thần

Ngay khi hắn chọn một hướng, chuẩn bị đi đến khu hoạt động thì một bóng người nhỏ bé ôm một thùng quần áo bẩn, vừa hát vừa đi tới.

“Nụ cười của thần tượng Tô Ba ~ không ngọt ngào bằng em ~ Ánh nắng tháng Tám giữa trưa... Ồ?”

Đây là một cậu bé trông chỉ khoảng mười một mười hai tuổi, để mái tóc màu xám trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo đầy những vết nhện, lúc này đang nghiêng đầu khó hiểu, nhìn người đàn ông lạ mặt trước mặt.

Áo Ngữ cố kìm nén sự bốc đồng ra tay, nhúu mày đánh giá cậu bé trông vô hại trước mặt.

“Đây là... ‘Bí ẩn’? Trong tòa kiến trúc kỳ lạ sâu thẳm trong linh hồn, lại có ‘Bí ẩn’ ở?” Áo Ngữ lẩm bẩm tự nói, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Khi hắn đánh giá A Trúc, A Trúc cũng đang chăm chú đánh giá hắn.

Hình như mình chưa từng gặp anh ta... Trong bệnh viện này, ngoài mình, Phi ca, Khối Rubik, bà Nix, chú Merlin thì còn có người khác sao?

Suy nghĩ một lúc, A Trúc như nghĩ ra điều gì, bưng tỉnh ngộ tiến đến bên Áo Ngữ đang căng thẳng, cẩn thận nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói:

“Anh... cũng là công nhân trẻ em bị viện trưởng đen tối lừa đến đây sao?”

Ảo Ngữ:...??

Viện trưởng? Công nhân trẻ em?

Cậu ta đang nói gì vậy?

Ngay khi Ảo Ngữ đang ngơ ngác, một người đàn ông từ từ bước tới, chiếc áo blouse trắng rộng thùng thình theo gió nhẹ nhàng đung đưa, sống mũi đeo một cặp kính không độ, khí chất của cả người có một sự bí ẩn không thể diễn tả thành lời.

“Viện... Viện trưởng.” A Trúc nhìn thấy người đến, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, có chút chột dạ rút cổ lại: “Tôi không nói xấu ông đâu... Thật mà!”

Lâm Thất Dạ đi đến bên cạnh cậu ta, nhẹ nhàng vỗ vai cậu ta, ôn hòa nói:

“Không sao, cậu đi làm việc trước đi, chỗ này để tôi lo.”

A Trúc ồ lên một tiếng, ôm thùng quần áo bẩn trên mặt đất, bước những bước chân ngắn chạy nhanh về phía tiệm giặt ủi “Khối Rubik.”

Lâm Thất Dạ quay đầu nhìn Ảo Ngữ, mỉm cười, dang rộng hai tay, đứng trước sân chậm rãi nói:

“Chào mừng đến với... bệnh viện tâm thần của tôi.”

Ảo Ngữ nhú chặt mày, hẩn nhìn chăm chăm Lâm Thất Dạ, một lúc sau mới chậm rãi nói: “Thú vị... Bí mật của anh, quả thực vượt ngoài sức tưởng tượng của tôi.

Nhưng mà, anh lại dám trực tiếp xuất hiện trước mặt tôi, thật ngu ngốc!”

Lời còn chưa dứt, trong mắt Ảo Ngữ đã bùng lên hàn quang, cả người nhanh chóng lao đến trước mặt Lâm Thất Dạ,

bàn tay tỏa ra ánh sáng yếu ớt như tia chớp ấn vào ngực Lâm Thất Dạ!

Không có chuyện gì xảy ra...

Ảo Ngữ ngây người nhìn bàn tay mình ấn vào ngực Lâm Thất Dạ, ánh sáng yếu ớt trên đó đang bị chiếc áo blouse trắng kia nuốt chửng với tốc độ cực nhanh, linh hồn công kích đỉnh cao của cảnh giới “Hải” rơi vào bề mặt của chiếc áo này, giống như trâu đất xuống biển, không còn dấu vết.

Sao có thể như vậy được?!

Ảo Ngữ tâm thần chấn động, giao tranh linh hồn luôn là sở trường của hắn, những linh hồn khác trước Thần Khư của hắn đều yếu ớt như tờ giấy nhưng Lâm Thất Dạ lại bất động tiếp nhận linh hồn công kích của hắn?!

Khóe miệng Lâm Thất Dạ hơi nhếch lên, nheo mắt nhìn Ảo Ngữ, chậm rãi nói:

“Trong bệnh viện tâm thần của tôi, anh còn muốn làm tôi bị thương sao?”

Trong tòa bệnh viện này, hắn chính là chủ tể.

Bất kỳ cuộc tấn công nào nhắm vào hắn đều vô hiệu.

Hắn đưa tay ra, nắm chặt lấy cổ tay Ảo Ngữ, dùng sức ném về phía sau!

Ảo Ngữ chỉ thấy trước mắt tối sầm, sau một trận trời đất quay cuồng, cả người ngã mạnh xuống đất.

Hắn vội vàng đứng dậy nhưng đột nhiên sững sờ, phát hiện mình đã không còn ở trong đại sảnh ban đầu nữa, mà đã đến một khoảng sân rộng lớn.

Trên bãi cỏ không xa hắn, một quý bà mặc váy dài bằng vải tuyền đen đang ngồi trên ghế bập bênh một cách nhàn nhã, tay

cầm một ít kim chỉ, dường như đang đan áo len, vừa đan vừa lẩm bẩm điều gì đó, khoe miệng nở nụ cười hạnh phúc.

Không hề có chút hơi thở nào lộ ra ngoài, bà ta giống như một người bình thường.

Áo Ngữ không nhìn thấy bóng dáng Lâm Thất Dạ, do dự một lúc, liền bước tới chỗ quý bà bình thường này.

Cùng lúc đó, đôi tay hẩn giấu sau lưng tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Hắn đã hiểu ra, nơi quỷ quái này rất tà môn, hơn nữa mọi cuộc tấn công nhắm vào Lâm Thất Dạ đều sẽ bị vô hiệu hóa, đã như vậy, chỉ có thể nghĩ cách mở ra cục diện từ những nơi khác.

Ví dụ như quý bà trước mắt này, chính là một lựa chọn rất tốt.

Hắn vừa bước ra một bước, quý bà trên ghế bập bênh liền sững sờ, quay đầu nhìn lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Áo Ngữ, dường như đang suy nghĩ điều gì đó...

Đôi mắt Áo Ngữ hơi nheo lại, bước chân nhanh hơn, trong nháy mắt đã đến trước mặt quý bà, giơ cao hai tay...

Rầm!

Nix ôm chầm lấy cơ thể Áo Ngữ, kích động lật ngược cả người hắn, ôm vào lòng mình, giống như một người mẹ đang ôm đứa trẻ sơ sinh, khoe miệng nở nụ cười từ ái.

“Chết trai ơi... Cháu đến thăm bà cố à?”

Áo Ngữ, một người đàn ông nặng hơn một trăm bốn mươi cân, thực sự giống như một đứa trẻ sơ sinh bị Nix ôm vào lòng, không hề có chút cảm giác không phù hợp nào, máu chột là... hắn không thể phản kháng!

Ảo Ngữ cố gắng nhảy khỏi vòng tay của Nix nhưng dù có dùng sức thế nào, tứ chi của hắn cũng như bị đóng đinh, không thể cử động.

Chương 288 - Chương 288:

Ta Học Trảm Thần

Cảnh tượng khiến Áo Ngữ kinh hoàng nhất đã xuất hiện, theo từng nhịp đung đưa từ ái của Nix, cơ thể hắn bắt đầu co lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, chỉ sau năm giây, cả người đã teo nhỏ đi hai phần ba, nhìn từ xa, trông giống như một cậu bé được bà ngoại bế trên tay.

Áo Ngữ kinh hoàng nhìn khuôn mặt tươi cười từ ái kia, chỉ thấy da đầu tê dại, phải biết rằng hắn ở đây không phải là thể xác, mà là linh hồn!

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, linh hồn của mình đang bị quý bà này điên cuồng hút lấy!

Nếu cứ tiếp tục như vậy, linh hồn của hắn sẽ hoàn toàn bị tiêu diệt trong vòng tay của quý bà!

Ngay khi Áo Ngữ tuyệt vọng giãy giụa, Nix đột nhiên chủ động buông cơ thể hắn ra, nhẹ nhàng đặt hắn xuống đất, cầm chiếc áo len đen vừa đan được một nửa, mặc vào người hắn.

“Cháu ngoan ơi, đến thử xem bà cố đan cho cháu chiếc áo này, có thoải mái không?”

Chỉ có nửa chiếc áo len đen được mặc vào cơ thể gầy gò của Áo Ngữ, sau đó từng sợi chỉ đen của chiếc áo len như sống lại, điên cuồng quấn quanh người hắn, gần như siết chặt khiến hắn không thở nổi.

Bóng tối cực độ lấy chiếc áo len làm phương tiện, không ngừng gặm nhấm cơ thể hắn, Áo Ngữ có thể cảm nhận rõ ràng,

làn da của mình đang từng tắc từng tắc bị bóng đêm xâm chiếm!

Cơn đau thấu xương tràn ngập giác quan của hắn, hắn đau đớn co rúm người trên mặt đất, giãy giụa muốn cởi chiếc áo len đen này ra nhưng nó giống như mọc trên người hắn vậy, dù có dùng sức thế nào cũng không nhúc nhích.

Hắn đang dần mất đi cảm giác về cơ thể mình, có một nửa cơ thể như rơi vào vực thẳm vô tận, chỉ còn lại nỗi đau đớn và cái lạnh vô tận...

“A a a!!!” Tiếng kêu thảm thiết của Áo Ngữ vang vọng khắp bệnh viện.

Ngay lúc này, cửa sổ tầng hai của bệnh viện bị mở ra, Lâm Thất Dạ mặc áo blouse trắng lên tiếng:

“Mẹ, đừng giết chết hắn, tôi còn có thể dùng hắn.”

Nix quay đầu lại, mỉm cười gật đầu với Lâm Thất Dạ: “Được.”

Đầu ngón tay của Nix khẽ khều, chiếc áo len quấn quanh người Áo Ngữ hóa thành một vệt bóng đêm, bay về tay bà ta, bà ta không vội không vàng đi đến bên Áo Ngữ đang thoi thóp, vẻ mặt dần trở nên lạnh lùng.

“Dám làm con ta bị thương, đáng lẽ phải khiến người hồn phi phách tán... Vì còn có thể dùng được nên tạm thời tha cho người một mạng.”

Nix xách cổ áo Áo Ngữ, tiện tay ném đi, Áo Ngữ chỉ thấy trước mắt tối sầm, lại nặng nề ngã xuống đất.

Lần này, hắn ở trong một thư phòng giản dị.

Trên chiếc bàn gỗ ở giữa thư phòng, một thanh niên mặc áo choàng dài màu xanh đang ngồi, chăm chú cầm một cuốn “Sổ

tay chăm sóc sức khỏe cho người trung niên và cao tuổi” để đọc, thậm chí còn không thèm nhìn hấn.

Bên cạnh hấn, Lâm Thất Dạ mặc áo blouse trắng nhìn Áo Ngũ đang vô cùng chật vật với vẻ thích thú, chậm rãi lên tiếng:

“Ngài Merlin, ngài thấy thế nào?”

“Hấn chỉ là một hình chiếu, cho dù linh hồn ở đây bị tiêu diệt, cũng chỉ gây ra ảnh hưởng nhỏ đến bản thể, giết hấn, không đáng.” Merlin phóng hạ sách trong tay, bình tĩnh nói.

“Có cách nào có thể ảnh hưởng đến bản thể của hấn không?”

“Có.” Ánh mắt sâu thẳm của Merlin dường như nhìn thấu Áo Ngũ: “Mặc dù chỉ là hình chiếu nhưng linh hồn đều bắt nguồn từ bản thể, có mối quan hệ chặt chẽ với bản thể.

Phép thuật vực sâu của tôi có thể thông qua ‘mối quan hệ’ này, gây ảnh hưởng đến bản thể của hấn, mặc dù không thể giết chết hấn từ xa nhưng có thể gây ra ảnh hưởng tiêu cực đến chính linh hồn của hấn.”

“Ảnh hưởng tiêu cực? Ví dụ như?”

“Ví dụ như... cưỡng ép nhét một linh hồn nào đó ở một vị diện xa xôi vào linh hồn của hấn.”

Lâm Thất Dạ sững sốt: “Một thể hai hồn?”

“Đúng là như vậy nhưng nếu một linh hồn khác đủ phiền phức, có thể giảm thiểu tối đa mức độ kiểm soát của bản thể đối với chính mình, gây ra rối loạn tinh thần...”

Nếu nghiêm trọng hơn, trực tiếp bị ép tự sát cũng không phải không thể.”

Lâm Thất Dạ nhướn mày, nhìn Áo Ngũ đang ngã xuống đất kinh hoàng với vẻ vừa cười vừa không cười, ánh mắt đỏ khiến Áo Ngũ rùng mình.

“Biến hẳn thành bệnh nhân tâm thần... Nghe có vẻ không tệ.”

“Đúng rồi.” Lâm Thất Dạ như nhớ ra điều gì: “Những chuyện xảy ra với hình chiếu này, bản thể có biết không?”

“Không, mặc dù chúng xuất phát từ cùng một linh hồn nhưng chúng không thông nhau, trừ khi hình chiếu này chết, bản thể mới biết hẳn đã biến mất nhưng không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì.”

“Vậy thì tốt.” Lâm Thất Dạ gật đầu: “Vậy làm phiền ngài Merlin ra tay.”

“Chuyện nhỏ.” Merlin mỉm cười.

Ông ta đưa tay ấn vào hư không, một vòng tròn ma thuật màu đỏ sẫm nhanh chóng được vẽ ra trước mặt ông ta, một luồng uy áp khủng khiếp không biết từ đâu ập đến căn phòng, giống như có một sự tồn tại nào đó đang nhìn vào đây, lạnh lẽo và kỳ lạ.

“Phép thuật vực sâu thuộc về dòng cấm kỵ, chuyên về linh hồn, cậu vẫn nên ra ngoài trước đi, nếu không sức mạnh từ vực sâu có thể vô tình làm cậu bị thương.” Merlin vừa tiến hành nghi lễ chủ trì phép thuật vực sâu, vừa nói với Lâm Thất Dạ.

Lâm Thất Dạ gật đầu, đẩy cửa ra, đi theo cầu thang đến sân, lúc này Lý Nghị Phi đang đứng bên cạnh Nix, cầm trên tay liều thuốc hôm nay.

Chương 289 - Chương 289:

Ta Học Trảm Thần

Thầy Lâm Thất Dạ đi ra khỏi phòng, Lý Nghị Phi tò mò hỏi:

“Có chuyện gì vậy?”

“Không có gì, bệnh viện có một con chuột, Merlin đang dạy nó làm người.” Lâm Thất Dạ phẩy tay.

“Ồ...” Lý Nghị Phi có vẻ hơi tiếc nuối: “A Chu nói với tôi, anh lại lừa một đứa trẻ... khụ khụ, một y tá đến, còn tưởng có thể giảm bớt gánh nặng, hơn nữa A Chu này đầu óc không tốt, chơi mạt chược cũng không hiểu, hay là lần sau anh chọn một đứa thông minh hơn để giết?”

Lâm Thất Dạ:...

Lý Nghị Phi nói xong, lại lén lút đến gần Lâm Thất Dạ, nhỏ giọng nói: “Tôi nói cho anh biết, mới hôm kia... tôi đã đột phá đến cảnh giới ‘Xuyên’.”

Lâm Thất Dạ sững sốt: “Đột phá rồi sao? Cậu đã làm gì vậy?”

Lý Nghị Phi vô tội xòe tay: “Tôi chẳng làm gì cả, tôi lại không biết tu luyện, càng không nói đến rèn luyện, mấy tháng nay tôi lại béo thêm một vòng... tự nhiên lại đột phá, ban đầu tôi còn không biết đây là đột phá, là xà yêu nói cho tôi biết.”

Lâm Thất Dạ nhìn Lý Nghị Phi, trầm ngâm xoa cằm.

Như vậy, hẳn đã có ba đệ tử cảnh giới “Xuyên”, chỉ là không biết sau khi xà yêu Nan Đà đột phá đến cảnh giới

“Xuyên”, Cẩm Khư sẽ có biến đổi gì...

Lâm Thất Dạ lắc đầu, bây giờ không phải lúc nghĩ đến những điều này, hắn quay sang nhìn Nix, cười khỏ nói:

“Mẹ, có lẽ một lát nữa thực sự phải nhờ mẹ ra tay.”

Mặc dù Áo Ngử tự chui đầu vào lưới, bị hắn đùa giỡn trong lòng bàn tay nhưng hắn vẫn chưa quên bên ngoài còn một con Viêm mạch địa long và một cường giả cảnh giới “Hải”, trước chênh lệch hai cảnh giới lớn như vậy, ngay cả khi hắn triệu hồi y tá cũng không có chút thắng toán nào. V I P T R U Y E N F U L L - K h o t r u y ệ n d i c h m i ễ n p h í

Nix mỉm cười gật đầu, dường như nghĩ đến điều gì, nói:

“Thanatos, tôi muốn nhắc lại với anh một lần nữa, thần cách của tôi hiện tại không hoàn chỉnh, nếu lấy thân xác linh hồn đến thế giới của anh, chưa chắc đã có thể chiến thắng trong trận chiến.”

Lâm Thất Dạ sửng sốt.

“Vì vậy, tôi có một đề nghị tốt hơn.” Nix tiếp tục nói: “Đổ sức mạnh linh hồn của tôi vào thần cách của anh.”

“Thần cách?” Lâm Thất Dạ ngơ ngác: “Tôi nào có thần cách?”

“Tất nhiên là anh có.” Nix bước tới, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào ngực hắn, một vết bóng tối quen thuộc đồng thời hiện ra sau lưng hai người, cộng hưởng với nhau!

Lâm Thất Dạ cúi đầu nhìn màu đêm lan tỏa dưới chân mình, bừng tỉnh hiểu ra.

“Chí Âm Thần Khư?”

Hắn nhớ rõ, khi rút được năng lực [Chí Âm Thần Khư] này, phía sau có ghi chú bốn chữ “Năng lực thần cách.”

“Đúng vậy, đây chính là thần cách của tôi, mặc dù chỉ là một phần.” Nix mỉm cười nói: “Mặc dù tôi không biết tại sao trên người anh lại có thần cách của tôi nhưng vì anh đã sở hữu nó, anh có thể chứa đựng linh hồn của tôi...”

“Sau khi chứa đựng linh hồn, sẽ xảy ra chuyện gì?”

“Cái gọi là ‘Thần’, chủ yếu được tạo thành từ thần cách, thần thể và linh hồn, bây giờ tôi chỉ còn lại linh hồn và thần cách tàn phá, không có thân xác, vì vậy ngay cả khi tôi đến thế giới của anh, mỗi lần ra tay đều tiêu hao nguồn gốc linh hồn, không chỉ sức mạnh không đủ mà còn dễ hồn phi phách tán.

Nhưng nếu truyền linh hồn của tôi vào thần cách của anh, cộng thêm thân xác của chính anh, anh sẽ thực sự sở hữu một phần quyền năng ‘Đêm tối’, hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều so với việc chỉ tiêu hao linh hồn.”

“Tôi sẽ trở thành một sự tồn tại giống như ‘Nữ thần Đêm tối’ sao?”

“Chỉ là trong thời gian ngắn và vì linh hồn của tôi quá mạnh mẽ, thần cách và thân xác của anh quá yếu ớt nên mỗi lần sử dụng sẽ tiêu hao một phần sức mạnh linh hồn của anh, nếu không cần thiết, tốt nhất không nên sử dụng.”

Lâm Thất Dạ gật đầu, trong mắt lóe lên một tia sáng: “Tôi hiểu rồi...”

Ngay lúc này, cửa phòng tầng hai của bệnh viện mở ra, Merlin mặc một chiếc áo choàng dài, dắt theo một chú chó pug, thong thả đi vào sân.

Lâm Thất Dạ sững sốt: “Ngài Merlin, đã hoàn thành rồi sao?”

“Hoàn thành rồi, tôi đã nhét linh hồn của một thế giới khác vào tinh thần của bản thể.” Merlin cười nói.

“Vậy còn hình chiếu thì sao? Hồn phi phách tán rồi sao?”

“Không, ở ngay đây.” Merlin cúi xuống, dùng tay vỗ đầu chú chó pug, chú chó cúi đầu, trong mắt vẫn còn đầy vẻ sợ hãi.

Lâm Thất Dạ nhìn chú chó pug, kinh ngạc há hốc mồm: “Ông đã... biến hẳn thành chó sao?”

“Đúng vậy.” Merlin nhún vai: “Sau khi bị tôi sử dụng ma thuật vực sâu, linh hồn của hẳn bị tổn thương, tinh thần sẽ có một số vấn đề...”

“Ban đầu tôi định trực tiếp đánh tan linh hồn của hẳn nhưng lại nghĩ đến việc bệnh viện này còn thiếu hơi thở cuộc sống nên trực tiếp dùng ma thuật biến hình biến hẳn thành chó, ngày thường không có việc gì thì trêu chọc để chơi.”

Nói xong, ông cúi xuống dùng tay gỡ cằm chú chó pug, trong mắt chú chó pug hiện lên vẻ ngây ngốc, một lúc sau, có chút không chắc chắn há miệng ra...

“Meo?”

Lâm Thất Dạ:...

Lý Nghị Phi:...

Merlin:...

“Ừm, về mặt tinh thần sẽ có một chút vấn đề... một chút thôi.” Merlin cười vô hại.

Lý Nghị Phi tò mò ngồi xổm xuống, ra hiệu bằng tay xuống dưới, đồng thời nghiêm túc nói với chú chó pug: “Ngồi xuống!”

Chú chó pug trầm ngâm một lúc, nằm sấp xuống đất, đồng thời phần thân dưới đối diện với đất trong sân diên cuồng vặn vẹo, giống như đang làm một động tác kỳ lạ nào đó.

Chương 290 - Chương 290:

Ta Học Trảm Thần

Lý Nghị Phi nhếch miệng, nhìn về phía Merlin: “Chú Merlin, con chó chú nuôi này không đứng đắn lắm nhỉ?”

Merlin nhìn mũi, mũi nhìn tim, giả vờ như không nghe thấy gì.

Lâm Thất Dạ thương cảm nhìn chú chó pug ngơ ngác, vừa buồn cười vừa bất lực nói: “Anh vui là được... Tôi đi trước đây, bên ngoài chắc cũng sốt ruột rồi...”

Tôi sẽ cho họ một bất ngờ.”

Đôi mắt của Lâm Thất Dạ hơi nheo lại.

Trong hang động ngậm tối tăm và trống trải, mọi người đều tập trung ánh mắt vào Áo Ngữ và Lâm Thất Dạ, lòng bàn tay mập mạp của Bách Lý bị móng tay cào chảy máu, mồ hôi trên người như mưa rơi nhưng vẫn không thể thoát khỏi áp lực của cảnh giới song “Hải.”

Còn Mã Dật Thiên... thì ung dung đứng một bên, lòng dạ bình tĩnh, không hề nghi ngờ kết quả cuối cùng.

Đùa à, đại nhân Áo Ngữ sao có thể thất thủ được?

Là người có một vị trí trong [Tín đồ], hẳn hiểu rõ nhất vị đại nhân đáng sợ này sở hữu sức mạnh như thế nào, cũng vô cùng kính trọng ông ta, có thể nói nếu không có Áo Ngữ, giáo hội Cổ Thần căn bản không thể đi đến bước ngày hôm nay, [Tín đồ] càng không thể tồn tại.

Trong lúc Mã Dật Thiên tràn đầy tự tin chờ đợi, đôi mắt của Lâm Thất Dạ từ từ mở ra...

“Ha ha, kết thúc rồi, quả nhiên là đại nhân Áo Ngũ, chỉ là song thần đại lý... Ồ?! ” Mã Dật Thiên vừa chuẩn bị nịnh nọt thì đột nhiên cả người chấn động, ngây ngốc nhìn Lâm Thất Dạ không sao cả, chớp mắt thật mạnh...

Sau đó nhìn về phía Áo Ngũ đối diện.

Áo Ngũ vốn tao nhã cao quý, lúc này giống như một bức tượng đá đứng sừng sững ở đó, thần thái trong mắt đã biến mất từ lâu, sắc mặt xám xịt, giống như người chết không có chút sức sống nào.

Chuyện này... chuyện này sao có thể?!

Mã Dật Thiên há hốc mồm, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin!

Cùng lúc đó, những sợi xích đen trên người Bách Lý mập mạp và những người khác cũng được mở ra cùng lúc, họ nhìn Lâm Thất Dạ tỉnh lại, ngẩn người trong chốc lát, sau đó vui mừng như điên!

“Thất Dạ! Anh, anh... anh đã giết chết ông ta sao?!” Bách Lý mập mạp kích động nhất, cả người gần như muốn nhảy dựng lên.

Thẩm Thanh Trúc nhìn Lâm Thất Dạ bằng ánh mắt phức tạp, khi ánh mắt Lâm Thất Dạ cũng chuyển sang, anh ta khẽ run rẩy, giả vờ không có chuyện gì quay mặt sang hướng khác.

“Thất Dạ, anh làm thế nào...” Hồng giáo quan cũng kinh ngạc lên tiếng, dường như ngay cả anh ta cũng không ngờ rằng Áo Ngũ ở cảnh giới “Hải” lại thua trong tay Lâm Thất Dạ.

Lâm Thất Dạ lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía xa, bình tĩnh nói:

“Những chuyện này lát nữa hãy nói, bây giờ vẫn còn hai phiên phúc lớn.”

Mã Dật Thiên cuối cùng cũng hoàn hồn khỏi sự kinh hãi, ánh mắt chứa đầy sát ý nhìn bốn người, áp lực cảnh giới “Hải” đáng sợ một lần nữa bùng nổ!

Mặc dù không biết Lâm Thất Dạ làm thế nào nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là khi bản thể của đại nhân Áo Ngữ biết được chuyện này, chắc chắn sẽ vô cùng tức giận!

Trong điều kiện mất đi một hình chiếu, nếu hắn vẫn không thể hoàn thành nhiệm vụ mà Áo Ngữ giao phó, chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

Dù thế nào cũng không thể để tên song thần đại lý này sống sót rời đi!!

Con Viêm mạch địa long ở bên cạnh dường như cũng cảm nhận được cái chết của Áo Ngữ, dưới sự điều khiển của khe ước linh hồn, tư duy hoàn toàn bị khống chế, nó giận dữ ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, những đường vân lửa trên người sáng lên, dung nham xung quanh cuộn cuộn dữ dội!

Gào gào gào——!!

Tiếng rống gầm diếc tai vang vọng khắp thế giới ngầm, khiến màng nhĩ đau nhói, vẻ vui mừng trên khuôn mặt của Bách Lý mập mạp và những người khác đã biến mất, thay vào đó là vẻ nghiêm trọng chưa từng có.

Áo Ngữ đã chết, trước mắt vẫn còn hai kẻ địch có chiến lực vượt trội, nếu không vượt qua được cửa ải này, bọn họ vẫn chỉ có con đường chết.

Ngọn lửa nóng bỏng gần như tràn ngập toàn bộ hang động ngầm, nhiệt độ xung quanh tăng lên nhanh chóng, những tàn tro cháy rụi từ từ bốc lên từ dung nham, màu đỏ rực khắp nơi như muốn thiêu đốt cả vòm mạc.

Viêm mạch địa long dang rộng đôi cánh, nhẹ nhàng vỗ một cái, thân hình khổng lồ cuộn theo cơn gió nóng rục từ trong dung nham bay lên, đôi mắt giận dữ chứa đựng uy lực khủng khiếp của rồng, chỉ cần nhìn một cái cũng khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Nó há miệng, những đường vân lửa phủ khắp vảy như bùng cháy, một quả cầu lửa có bán kính khoảng hai mươi mét nhanh chóng ngưng tụ trước người nó, nhiệt độ khủng khiếp khiến không khí xung quanh bị nung nóng đến mức biến dạng.

Cảm nhận được năng lượng chứa trong quả cầu lửa này, sắc mặt của Hồng giáo quan tái nhợt vô cùng, nếu một đòn này thực sự giáng xuống, chỉ sợ toàn bộ hang động ngầm sẽ bị phá hủy trực tiếp, ngay cả một chút căn bã cũng không còn sót lại.

Lúc này, Mã Dật Thiên cũng nhận ra sự bất thường, cả người nhanh chóng lùi về phía xung quanh vách đá, vừa lùi vừa mắng:

“Con súc sinh này điên rồi sao? Chỉ là mấy con sâu kiến thôi mà, sao lại dùng một đòn tấn công quy mô lớn như vậy? Nó muốn giết luôn cả ta sao?!”

Đúng vậy, Viêm mạch địa long thực sự nghĩ như vậy.

Nó không quên được, lúc nó đang ngủ say, ai là người đã đánh thức nó dậy, còn tấn công nó nữa... Nó thực sự đã ký khế ước linh hồn với Ảo Ngữ, không thể trái lệnh của Ảo Ngữ nhưng điều này không bao gồm “Các tín đồ phải chung sống hòa thuận.”

Chương 291 - Chương 291:

Ta Học Trảm Thần

Khi Áo Ngữ còn sống, nó đương nhiên không dám làm càn, bây giờ Áo Ngữ không còn nữa, nó chính là bá chủ của toàn bộ thế giới ngầm!

Những con sâu kiến này phải giết, những kẻ đã chọc giận đồng bọn của nó cũng phải giết, vậy nên... hãy hủy diệt tất cả đi!

Quả cầu lửa khủng khiếp vẫn đang ngưng tụ trước người Viêm mạch địa long, nó đã quyết tâm dùng một đòn để hủy diệt tất cả mọi người, Mã Dật Thiên mặt tái nhợt chạy đến một vách đá, đưa tay chạm vào bề mặt vách đá, cả người biến thành một luồng sáng đen bay vào trong khối đá.

Hồng giáo quan nghiêng chặt răng, tiến lên nửa bước, hít một hơi thật sâu, nghiêm trọng lấy ra một huy hiệu từ trước ngực.

Đây là một huy hiệu được chế tác vô cùng tinh xảo, hình ảnh ở mặt trước là hai thanh đao thẳng giao nhau, thân đao tỏa ra ánh sáng xanh nhạt, sau đao là bầu trời đêm được tô điểm bởi vô số vì sao...

Bên dưới hình ảnh, khắc hai chữ nhỏ.

—— Hồng Hạo.

Lâm Thất Dạ biết loại huy hiệu này, thậm chí trước đây hắn còn từng tự tay chơi đùa một thời gian, chủ nhân của huy hiệu đó, tên là Triệu Không Thành.

Còn Thẩm Thanh Trúc và Bách Lý mập mạp... thì hoàn toàn không biết đây là cái gì, lúc này sự chú ý của họ đã hoàn toàn bị con Viêm mạch địa long trên bầu trời thu hút.

Hồng giáo quan nắm chặt huy hiệu này, trong mắt lóe lên một tia quyết đoán.

“Mọi người nghe tôi nói.” Hồng giáo quan từ từ lên tiếng.

Thẩm Thanh Trúc và Bách Lý mập mạp cùng nhìn về phía ông ta.

“Một lát nữa, tôi sẽ cưỡng ép đột phá đến cảnh giới “Hải”, sau đó dùng hết sức tạo ra một đường thông trên bề mặt khối đá, các người chạy vào trong với tốc độ nhanh nhất, tôi không biết như vậy có thể tránh được đòn tấn công này hay không... nhưng có lẽ đó là con đường sống cuối cùng của các người.” Hồng giáo quan bình tĩnh nói.

“Chúng tôi?” Bách Lý mập mạp nhảy bèn nhận ra trọng điểm trong lời nói của ông ta: “Vậy còn giáo quan thì sao? Còn nữa... ông định cưỡng ép đột phá bằng cách nào?”

“Điều đó không quan trọng.” Giọng nói của Hồng giáo quan mang theo uy nghiêm không thể chối từ.

Ông cúi đầu, lật huy hiệu lại, nhìn thoáng qua những lời khắc trên đó, khóe miệng nở một nụ cười khế.

“Các tiểu bối, các người chỉ cần chịu trách nhiệm chạy là được, còn lại... là chuyện của chúng ta, những người đi trước.”

Ngón tay của Hồng giáo quan khẽ lướt trên bề mặt huy hiệu, một chiếc kim tiêm cực nhỏ bật ra từ bên trong huy hiệu, ông hít một hơi thật sâu, giờ tay chuẩn bị đâm chiếc kim tiêm này vào cơ thể mình.

Bốp——!

Một bàn tay nắm chặt lấy tay của Hồng giáo quan.

Hồng giáo quan kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy Lâm Thất Dạ đang đứng lặng lẽ bên cạnh ông ta, một tay khác đã tháo huy hiệu khỏi tay Hồng giáo quan, đeo lại vào ngực ông ta.

Lâm Thất Dạ cười, nụ cười của hắn rất dịu dàng.

“Nếu đêm tối cuối cùng buông xuống,

Ta nhất định sẽ đứng trước muôn người,

Đao ngang vực thẳm,

Máu nhuộm trời cao... đúng không?”

Lâm Thất Dạ khẽ nói, hắn quay người, ngẩng đầu nhìn con Viêm mạch địa long trên không trung, nụ cười trên mặt dần thu lại.

“Ta sẽ không... tận mắt nhìn thấy cùng một thảm kịch xảy ra nữa.”

Hắn lẩm bẩm.

Đao thẳng, áo choàng, huy hiệu.

Đây là ba trang bị tiêu chuẩn mà mỗi người canh gác chính thức đều có, đối với một số người canh gác đặc biệt, có thể đổi đao thẳng thành các loại vũ khí khác cùng chất liệu, còn kiểu dáng áo choàng sẽ thay đổi tùy theo đội mà họ tham gia, ví dụ như sau khi gia nhập một đội đặc biệt nào đó, họ sẽ được phát lại một chiếc áo choàng có màu sắc của đội đặc biệt đó.

Áo choàng của người canh gác bình thường có màu đỏ sẫm, vì màu đỏ sẫm có thể che giấu vết máu, áo choàng của đội [Giả diện] có màu xám, áo choàng của đội [Phượng hoàng] có màu vàng kim...

Nhưng chỉ có huy hiệu là không thể thay thế, không thể cấp lại, không thể thay đổi, đối với mỗi người canh gác, nó đều là

duy nhất.

Đây là mạng sống của người canh gác.

Nó có thể giúp người canh gác không có Cẩm Khư kích hoạt Cẩm Khư trong thời gian ngắn, có thể giúp người có Cẩm Khư nâng cao một cảnh giới lớn trong thời gian ngắn, ngay cả khi điều này khiến họ phải trả giá bằng mạng sống.

Đây là vốn liếng để mỗi người canh gác liều mạng, đây là tôn nghiêm cuối cùng của họ trong tuyệt cảnh... và là tín ngưỡng!

—— Giống như bốn lời thề ở mặt sau của nó.

Rõ ràng là Hồng giáo quan đang thực hiện tín ngưỡng của mình thì... bị gián đoạn.

“Thất Dạ, cậu...” Hồng giáo quan ngậy người nhìn Lâm Thất Dạ, dù có chết ông ta cũng không ngờ rằng khoảnh khắc huy hoàng cuối cùng của mình lại bị gián đoạn theo cách này.

Lâm Thất Dạ bước đến trước mặt ba người, đối mặt với quả cầu lửa kinh hoàng đang chuẩn bị phát nổ, bình tĩnh nói:

“Tiếp theo, giao cho tôi.”

Hắn từ từ nhắm mắt lại, một luồng khí tức bí ẩn tỏa ra từ trong cơ thể hắn, môi hắn hơi hé mở,

“Chịu đựng...”

Linh hồn của Nữ Thần Đêm Tối từ bệnh viện xuyên qua sương mù tinh thần, giáng trần, mỉm cười nhìn Lâm Thất Dạ nhắm mắt, từng bước tiến lên... và chồng lên bóng dáng của hắn.

Trong cơ thể Lâm Thất Dạ, trên thân cách thuộc về [Đêm tối], mang theo linh hồn của một vị thần thực sự!

Mái tóc ngắn đen sạch sẽ mọc lên với tốc độ kinh người, chỉ trong chớp mắt đã biến thành một mái tóc dài đen nhánh, tùy ý buông xuống ngang eo, làn da mịn màng có thể nhìn thấy bằng mắt thường, làn da vốn hơi đen vì luyện tập trở nên trắng trẻo và mịn màng.

Chương 292 - Chương 292:

Ta Học Trảm Thần

Hàng mi dài khẽ rung, hắc tử tử mở mắt, đôi mắt sáng ngời như sao trời, sâu thẳm và bí ẩn.

Một luồng khí tức vô cùng cường đại bùng phát từ người hắc, uy áp của thần minh thực sự giáng trần, chỉ cần nhìn hắc một cái, người ta đã nảy sinh ý định cúi đầu bái lạy!

Bách Lý Phì Phì và những người khác tận mắt chứng kiến cảnh này, đồng thời há hốc mồm, sự kinh ngạc trong mắt không thể tăng thêm được nữa!

Đây là... Lâm Thất Dạ?

Đúng vậy, Lâm Thất Dạ.

Lâm Thất Dạ mở mắt ra.

Vì vậy,

Trời tối rồi.

Dung nham sôi sục, quả cầu lửa tụ lại, ánh sáng và màu đỏ rực khắp hang động biến mất ngay lập tức, mọi ánh sáng như thể bị ai đó bóp tắt một cách thô bạo, đột ngột tắt ngúm.

Dung nham vẫn còn đó, quả cầu lửa vẫn còn đó, chỉ là ánh sáng không còn nữa...

Bóng tối, trở thành chủ đạo của thế giới này.

Và trong thế giới bóng tối, chỉ còn lại một nhân vật chính.

Mái tóc dài đen hơi bông bênh, hắc mặc chiếc áo khoác quân đội màu đen, vạt áo tung bay trong gió mạnh, như hòa

làm một vóir màn đêm, tay hấn đặt trên chuôi dao ở thắt lưng, đôi mắt sáng như sao trong bóng tối, đang bình tĩnh nhìn con rồng đất trên đầu.

Giống như một bức tranh vĩnh cửu.

Trong thế giới đen kịt, quả cầu lửa bị tước mất ánh sáng đã chuyển sang màu nâu xám, con rồng đất dường như cũng nhận ra có điều không ổn, không tiếp tục tích tụ sức mạnh nữa, mà gầm lên một tiếng, bắn thẳng quả cầu lửa khổng lồ trước mặt ra ngoài!

Quả cầu lửa to bằng một tòa nhà giống như một thiên thạch sắp rơi xuống trái đất, cuốn theo năng lượng khủng khiếp lao xuống với tốc độ cực nhanh, như thể diệt thế!

Trên bầu trời, quả cầu lửa màu nâu xám phóng to nhanh chóng, đôi mắt của Lâm Thất Dạ bình tĩnh như nước.

Keng——!

Một tiếng động nhẹ vang lên,

Dưới chiếc áo khoác quân đội màu đen, một thanh đao thẳng tắp tỏa ra ánh sáng xanh lam được rút ra khỏi vỏ.

Một vết chém như tia chớp chém ngang quả cầu lửa, quả cầu lửa ngay lập tức dừng lại giữa không trung, một sợi tơ đen xuất hiện trên bề mặt quả cầu lửa, bóng tối vô tận trào ra từ giữa sợi tơ, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ quả cầu lửa!

Vì vậy, quả cầu lửa đủ sức hủy diệt toàn bộ dãy núi Thương Nam, giống như một bong bóng bị thổi ra, trong nháy mắt tan biến trong bóng tối hư vô.

Đòn tấn công hủy diệt mà con rồng đất tích tụ sức mạnh để tung ra, cứ như vậy tan biến một cách trẻ con dưới lưỡi dao của Lâm Thất Dạ.

“Nơi này quá nhỏ, chúng ta đổi chỗ khác.”

Lâm Thất Dạ bình tĩnh lên tiếng, giọng nói của hắn không giống như bình thường, trung tính hơn nhưng trong lời nói lại bộc lộ một sự uy nghiêm khó hiểu.

Nói xong, hắn nhẹ nhàng giơ tay trái lên, chỉ về phía lớp đá trên đầu.

Ngay sau đó, một tia sáng đen bắn ra từ đầu ngón tay hắn, trong nháy mắt xuyên thủng lớp đá dày gần hai km, những tảng đá ở giữa trực tiếp biến mất không còn dấu vết, chỉ còn lại một đường hầm tròn khổng lồ.

Đường hầm xuyên qua lớp đá này kéo dài lên trên, như thể vô tận, nhìn thoáng qua căn bản không thấy điểm cuối.

Đây là [Sự xâm lấn của bóng tối], bao phủ Thần Khư trong phạm vi hai km xung quanh, trong nháy mắt xé toạc lớp đất dày, trực tiếp đục một đường hầm từ lòng đất lên mặt đất.

Thân hình Lâm Thất Dạ lóe lên, trực tiếp biến thành một tia sáng đen bay đến giữa không trung bên dưới con rồng đất, một lòng bàn tay áp vào bề mặt vảy rồng của nó, ngay sau đó một người một rồng cùng biến mất!

Một kích xuyên thủng lớp đá, chính là để thông với bầu trời bên ngoài, chỉ khi ở trong phạm vi bao phủ của màn đêm, hắn mới có thể sử dụng [Nhập nháy bóng đêm].

Con rồng đất rất mạnh nhưng chỉ mạnh khi ở dưới lòng đất, chỉ cần chuyển chiến trường thì sức chiến đấu của đối phương sẽ giảm đi rất nhiều.

Tất nhiên, Lâm Thất Dạ làm như vậy không chỉ để mang con rồng đất đi, hắn còn có mục đích quan trọng hơn.

“Hắn đã đục một đường hầm trở về mặt đất!” Bách Lý Phi Phi kinh hô: “Chúng ta có thể đi theo đường hầm này trở về!”

Hồng giáo quan nheo mắt nhìn đường hầm gần như thẳng đứng trên đầu, nhìn về phía hai người: “Các người biết bay không?”

“Giao cho tôi.” Bách Lý Phì Phì vỗ ngực, [Dao Quang] trước ngực tụ lại thành một bóng kiếm lớn màu vàng, lơ lửng trước mặt ba người.

Ba người bước lên bóng kiếm, bay về phía đường hầm phía trên.

“Tôi chưa từng chở ba người bao giờ... có vẻ hơi nặng.” Bóng kiếm màu vàng dưới chân Bách Lý Phì Phì từ từ bay lên, lắc lư, tốc độ không nhanh hơn thang máy là bao, có chút ngượng ngùng nói.

“Tôi có thể chạy thẳng lên nhưng như vậy chắc chắn tôi sẽ tách khỏi các người vào thời điểm quan trọng như thế này, tốt nhất là không nên tách ra, dù sao thì vẫn còn một kẻ địch không biết đang ẩn núp ở đâu.”

Hồng giáo quan quay đầu nhìn lại hang động đang dần xa, cau mày nói.

...

Dưới màn đêm, trên tầng mây.

Hai bóng người đột ngột xuất hiện trên bầu trời, con rồng đất vỗ cánh, những đường vân lửa đỏ trên người sáng lên, nó nhìn chăm chăm vào trước mặt, trong đôi mắt đầy vẻ kiêu dè.

Đối diện với nó, Lâm Thất Dạ mặc một chiếc áo khoác quân đội màu đen lơ lửng trên không trung, lưỡi dao thẳng trong tay phản chiếu rõ ràng ánh trăng, từng con quạ đen bay quanh hắn, kỳ lạ và bí ẩn.

Chương 293 - Chương 293:

Ta Học Trảm Thần

“Bây giờ, là sân nhà của tôi rồi.” Lâm Thất Dạ bình tĩnh nói.

Những đám mây đen dày đặc như thể chia cắt thiên địa thành hai tầng.

Bên dưới đám mây, trời đất tối tăm, mưa như trút nước, là những ngọn núi lầy lội, những ngôi làng đổ nát, những người lính cứu hộ trong mưa và thành phố xa hoa lộng lẫy.

Trên đám mây,

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống những đám mây đen kịt, trên bầu trời tĩnh lặng, chỉ có một vầng trăng sáng soi vạn vật, như chốn tiên cảnh thoát tục, như một thế giới khác thoát khỏi phạm trần.

Niềm vui nỗi buồn của thế gian dường như chẳng liên quan gì đến nơi này.

Nhưng lúc này, trong thế giới này, vẫn còn một người và một con rồng đối đầu nhau.

Gào gào gào—— ! !

Tiếng rồng gầm vang vọng dưới bầu trời, một cột lửa chói mắt xuyên thủng không khí, bắn thẳng vào vị trí của Lâm Thất Dạ!

Thân hình Lâm Thất Dạ lóe lên, ngay sau đó xuất hiện ngay phía trên con rồng đất, chiếc áo khoác quân đội màu đen tung bay, tay cầm dao thẳng, chém về phía lưng con rồng đất!

“Rời khỏi mặt đất, sức mạnh của người quả nhiên giảm đi rất nhiều.” Lâm Thất Dạ khẽ nói.

Hắn chuyển chiến trường lên không trung, ngoài việc tránh cho dư chấn của trận chiến cuốn Hồng giáo quan và những người khác vào, còn có một lý do quan trọng... Sức mạnh của nó trên mặt đất quá mạnh.

Lâm Thất Dạ hiện tại tuy mang trong mình linh hồn của Nữ Thần Đêm Tối nhưng không có nghĩa là hắn có được sức mạnh cấp thần, dưới sự hạn chế của cảnh giới bản thân, hắn có thể phát huy được sức mạnh của Nữ Thần Đêm Tối chưa tới một phần trăm.

Tuy không biết cảnh giới cụ thể của bản thân hiện tại nhưng Lâm Thất Dạ ước tính, hắn là ở đỉnh cảnh giới “Hải”, hoặc mới bước vào cảnh giới “Vô Lượng”, nói một cách nào đó, hắn và con rồng đất đang ở cùng cảnh giới.

Tất nhiên, Lâm Thất Dạ mang trong mình linh hồn của thần minh, hiện tại mạnh hơn cái gọi là “Cùng cảnh giới” rất nhiều.Docfull.vn- Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Nhưng điều này không có nghĩa là hắn có thể coi thường đối thủ, để con rồng đất rời khỏi mặt đất, đến sân nhà của mình, đây mới là chiến thuật tốt nhất.

Dưới màn đêm, thân hình Lâm Thất Dạ như bóng ma xuất hiện trên lưng con rồng đất, con dao thẳng trong tay đâm mạnh vào lưng con rồng đất!

Một vết đen tối ngay lập tức lấy vết thương làm tâm, nhanh chóng lan ra xung quanh!

Cơn đau dữ dội khiến con rồng đất gào lên, đuôi rồng vung vẩy đánh mạnh vào lưng mình nhưng thân hình Lâm Thất Dạ đã biến mất không còn dấu vết... Đồng thời, nó có thể cảm

nhận rõ ràng, trong cơ thể có một luồng sức mạnh băng giá đang không ngừng ăn mòn cơ thể nó!

[Tối Âm Ăn Mòn]!

Dưới sự ăn mòn của vết đen tối này, một phần ba đường vân lửa trên người nó nhanh chóng tối đi.

Trên bầu trời, Lâm Thất Dạ lạnh lùng nhìn xuống con rồng đất đang đau đớn, bàn tay trái mở ra, chậm rãi ngâm nga:

“[Đêm Chủ Phán Xét].”

Chiếc áo khoác quân đội màu đen như hòa làm một với bầu trời đen kịt, ngay sau đó hàng chục chiếc gai khổng lồ màu đen từ trên trời xuyên xuống, như tia chớp đâm thẳng thân rồng!

Cánh rồng, thân rồng, vuốt rồng, xương sống rồng... Dưới những chiếc gai đen trên bầu trời này, thân hình của con rồng đất bị khóa chặt trên không trung, giống như một tội nhân bị đóng đinh trên cây thánh giá, chờ đợi sự phán xét của Chúa tể bóng đêm.

Con rồng đất vùng vẫy, giãy giụa, máu tươi chảy ra từ vết thương nhưng thân hình vẫn không nhúc nhích.

Lâm Thất Dạ bước trên màn đêm, chậm rãi đi đến đỉnh đầu con rồng đất, một lần nữa lên tiếng:

“[Ngàn Sao Roi].”

Trên bầu trời đêm, những vì sao lấp lánh đột nhiên sáng rực, hàng nghìn vết sao băng xé ngang bầu trời đen kịt, cọ xát với bầu khí quyển tạo ra những ngọn lửa chói mắt, kéo theo những đuôi lửa dài và sáng rực rơi xuống trần gian!

Giống như một trận mưa sao băng rung chuyển lòng người!

Tất nhiên, đây chỉ là hình ảnh ảo của các vì sao, chứ không phải sao thật nhưng Lâm Thất Dạ có thể cảm nhận rõ ràng, khả năng này vốn triệu hồi những vì sao thật...

Nói cách khác, nếu là Nyx thời kỳ đỉnh cao, thực sự có thể kéo thiên thạch trong vũ trụ rơi xuống mặt đất!

Đó mới thực sự là sức mạnh thuộc về “Thần.”

Mặc dù chỉ là sao băng ảo nhưng cũng đủ để đối phó với con rồng đất.

Những ngôi sao băng rực cháy mang theo sức mạnh khủng khiếp giáng xuống con rồng đất, sóng xung kích nổ tung với hình dạng có thể nhìn thấy bằng mắt thường, những mảnh vỡ của các vì sao và ngọn lửa gào thét vỡ tan trong không trung, ánh lửa hoàn toàn bao trùm thân hình con rồng đất!

Không khí cũng vì thế mà rung chuyển!

Lâm Thất Dạ đứng lặng trong không trung, cúi đầu nhìn xuống cảnh tượng này, đôi mắt hiện lên uy nghiêm vô thượng.

Đợi đến khi ánh lửa và các vì sao tan đi, những chiếc gai đen khổng lồ trên bầu trời vốn giam giữ cơ thể con rồng đất đã biến mất, còn con rồng đất... cũng đã máu thịt mơ hồ.

Đôi cánh tàn tạ không thể nâng đỡ nó bay trên không trung, thân thể vỡ vụn không ngừng rỉ máu và thịt vụn, đôi mắt tối tăm nhìn chăm chăm vào Lâm Thất Dạ, như thể nhìn thấy một thứ gì đó cực kỳ đáng sợ, trong ánh mắt tràn đầy kinh hoàng!

Con rồng đất hấp hối rơi xuống đám mây chớp giạt, trở về mặt đất mưa như trút nước, rơi xuống mặt đất.

Mưa rơi trên thân thể đầy thương tích của nó, ánh mắt nó nhìn xuống mặt đất đang dần đến gần, trong mắt lại lóe lên một tia hy vọng...

Chương 294 - Chương 294:

Ta Học Trảm Thần

Chỉ cần có thể trở về mặt đất, nó sẽ có thể sống sót!

Trong đầu nó vừa lóe lên ý nghĩ này, một luồng dao quang màu trắng chói mắt từ trên mây rơi xuống, giống như một tia sét thẳng tắp giáng xuống, trong nháy mắt đã xuyên thủng đầu nó!

Cùng lúc đó, trong đám mây đen xa xa, sấm sét ầm ầm.

Lưỡi dao sấm sét này từ trên trời chém xuống mặt đất, như thể thực sự là một hình phạt của trời giáng xuống, một nhát chém đứt đầu rồng!

Sinh cơ của con rồng đất hoàn toàn bị cắt đứt.

Ầm——！！

Thân xác khổng lồ của con rồng đất rơi xuống giữa những ngọn núi, phát ra tiếng nổ lớn, khói bụi cuồn cuộn...

Trên đỉnh núi không xa, Lâm Thất Dạ từ từ đứng dậy, ánh mắt bình tĩnh nhìn xuống xác con rồng đất, từng giọt máu nhỏ xuống theo lưỡi dao thẳng nhuộm đỏ.

Một luồng hơi ấm quen thuộc từ lòng bàn tay chảy khắp cơ thể, đó là linh hồn của con rồng đất.

“‘Hải’ cảnh đỉnh cao của xác rồng đất, đây là vật liệu triệu hồi thượng hạng, không thể lãng phí...” Lâm Thất Dạ lầm bầm một tiếng, thân hình loạng choạng định chạy đến xác rồng.

Ngay lúc này, hắn đột nhiên rên lên một tiếng, hai chân mềm nhũn ngã xuống đất.

Một linh hồn mạnh mẽ rời khỏi cơ thể hắn, sự suy yếu và mệt mỏi chưa từng có ập đến linh hồn hắn, cả người như bị rút cạn, trống rỗng và hư vô.

Thân hồn Nyx dần nhạt nhòa trong không khí, giọng nói của cô nhẹ nhàng vang lên bên tai Lâm Thất Dạ.

“Cả thể xác và linh hồn của cậu đều đã đến giới hạn, nếu tiếp tục sẽ gây ra tổn thương không thể cứu vãn, bây giờ cậu cần tĩnh dưỡng một thời gian, nghỉ ngơi thật tốt, trong vòng nửa năm, tuyệt đối không được mang linh hồn của tôi nữa...”

Sau khi thân hình Nyx tan biến, cơ thể Lâm Thất Dạ hoàn toàn thả lỏng, hắn cố gắng đứng dậy nhưng không còn chút sức lực nào.

Tóc hắn trở lại kích thước ban đầu, màu da cũng sẫm lại, toàn bộ diện mạo đã hoàn toàn trở lại thành Lâm Thất Dạ trước đây. Những thay đổi trên người hắn vốn là do mang linh hồn Nyx gây ra, đến khi Nyx rời đi, hắn tự nhiên sẽ trở lại như cũ.

Tiếng mưa xung quanh càng lúc càng nhỏ, cảnh vật trước mắt cũng dần tối đi, Lâm Thất Dạ chỉ cảm thấy ý thức của mình đang nhanh chóng rời khỏi cơ thể, sắp chìm vào giấc ngủ.

“Xác rỗng của tôi... lần này lỗ to rồi.”

Lâm Thất Dạ cuối cùng lảo bầm nói một câu, rồi hoàn toàn mất đi ý thức, nằm yếu ớt giữa rừng núi.

Trong khu rừng ẩm ướt và tối tăm, một vài giáo quan đang chạy nhanh như bay, ánh mắt hướng về phía vừa phát ra tiếng âm âm, trên mặt đầy vẻ nghiêm trọng.

“Vừa rồi từ trên trời rơi xuống là cái gì vậy?” Giáo quan Trương vừa chạy vừa cau mày.

Giáo quan Hàn Lật lắc đầu: “Không biết, nhìn có vẻ rất to, hẳn là một sinh vật bí ẩn nào đó...”

“Sinh vật bí ẩn lớn như vậy sao? Ít nhất cũng phải ‘Hải’ cảnh chứ?”

“Chẳng phải vừa rồi nghe thủ trưởng nói trong liên lạc sao? Trận động đất siêu lớn ở núi Thương Nam trước đó có thể là do rồng đất gây ra, không chừng thứ rơi xuống là rồng đất?”

“Không thể nào, rồng đất sống dưới lòng đất, sao có thể bay lên trời được? Hơn nữa, thân hình nó lớn như vậy, nếu thực sự bay lên thì không thể không có người nhìn thấy.” Giáo quan Trương quả quyết lắc đầu.

Giáo quan Hàn Lật hít sâu một hơi: “Dù thế nào thì cũng phải cẩn thận, thủ trưởng bọn họ đang nghĩ cách cứu đội cứu hộ số một bị mắc kẹt trong [Tuyệt Đối Thỏ Vực], chúng ta chỉ cần nhanh chóng điều tra xem thứ rơi xuống đó là gì là được.

Hơn nữa, thủ trưởng đã nói, trong ngọn núi này... còn có người của giáo hội Cổ Thần.”

Các giáo quan không nói gì nữa, chỉ âm thầm tăng tốc độ, chạy về phía nơi vật nặng rơi xuống.

Không biết qua bao lâu, giáo quan Hàn Lật dường như cảm ứng được điều gì, đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn về một hướng trong rừng.

Các giáo quan khác thấy vậy cũng dừng lại.

“Anh phát hiện ra gì vậy?”

Hàn Lật cau mày, bước nhanh vào khu rừng bên cạnh, các giáo quan khác nhìn nhau, ăn ý đi theo.

Vén những cành cây đan xen, mấy người nhanh chóng đi đến một khoảng đất trống, chỉ thấy trong khu rừng tối tăm, một thiếu niên mặc áo khoác quân đội nằm trên bùn đất, bên cạnh cắm một thanh đao nhuốm máu.

“Lâm Thất Dạ?!”

Các giáo quan nhìn thấy cảnh này, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc, giáo quan Hàn Lập bước nhanh tới, xác nhận Lâm Thất Dạ chỉ là hôn mê, mới thở phào nhẹ nhõm.

Ông quay người cõng Lâm Thất Dạ đang hôn mê, nhặt thanh đao trên mặt đất, cắm lại vào vỏ.

“Sao cậu ta lại ở đây? Tôi còn tưởng cậu ta cũng bị cuốn vào [Tuyệt Đối Thổ Vực] rồi chứ.” Giáo quan Trương thấy Lâm Thất Dạ không sao, cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Xem ra là may mắn, vừa khéo tránh được phạm vi lật mình của rồng đất.” Giáo quan Hàn nhìn vết máu nhỏ xuống đất từ thanh đao: “Nhưng mà, cậu ta hẳn cũng đã trải qua một trận chiến ác liệt, rồi chiến thắng.”

“Quả nhiên là người giỏi nhất trong số tân binh khóa này, lợi hại thật!” Giáo quan Trương cười hắc hắc, rồi nghi hoặc hỏi: “Nhưng mà... xác kẻ địch của cậu ta đâu? Chẳng lẽ đối phương không chết? Không thể nào... người của giáo hội Cổ Thần không thể nào tha cho cậu ta.”

Giáo quan Hàn lắc đầu: “Không biết, tóm lại chúng ta cứ tiếp tục tiến lên, mọi chuyện đợi cậu ta tỉnh lại rồi sẽ rõ.”

Các giáo quan không lãng phí thời gian, nhanh chóng chạy về phía trước, không lâu sau, họ đã đến nơi xác rồng đất rơi xuống.

Chương 295 - Chương 295:

Ta Học Trảm Thần

Nhìn con rồng khổng lồ không đầu trước mắt, các giáo quan đều kinh ngạc há hốc mồm, trong mắt đầy vẻ khó tin!

“Thật sự là rồng đất sao? Nhưng mà... rồng đất làm sao bay lên trời được? Hơn nữa, thực lực của nó ít nhất cũng phải ở cảnh giới ‘Hải’ chứ? Ngay cả thủ trưởng đầu tay đôi cũng chưa chắc đã giết được nó!

Trong thành phố Thương Nam này, còn ai có thực lực giết chết rồng đất? Còn ném xác nó vào núi Tương Nam nữa chứ?”

Ngay khi mọi người đều bối rối không hiểu, giáo quan Hàn ngân người, vô thức quay đầu, nhìn về phía Lâm Thất Dạ đang hôn mê trên lưng mình.

Chết tiệt, không thể nào chứ...?

...

Dưới lòng đất.

Ngồi trên bóng kiếm màu vàng do [Dao Quang] biến thành, ba người từ từ bay lên, không ai nói gì, Bách Lý Phì Phì ngẩng đầu nhìn lớp đá dường như vô tận, lo lắng nói:

“Thất Dạ... sẽ không sao chứ?”

Giáo quan Hồng im lặng một lúc: “Không biết nhưng nhìn vào thực lực mà cậu ta vừa thể hiện, hẳn là không có vấn đề gì lớn.”

“Cậu ta làm thế nào vậy?” Thẩm Thanh Trúc không hiểu nổi.

“Có không ít cách để bùng nổ tiềm năng trong thời gian ngắn, nâng cao cảnh giới, huy hiệu của người canh gác là một cách nhưng như cậu ta, một hơi nâng thẳng lên cảnh giới ‘Hải’, tôi chưa từng nghe thấy...”

Hơn nữa, lúc cậu ta vừa ra tay, tôi dường như cảm nhận được... hơi thở của ‘Thần’.”

“Thần?” Bách Lý Phì Phì tròn tròn mắt: “Là vị thần mà Thất Dạ đại diện đang giúp cậu ta sao?”

“Không biết nhưng chắc chắn là, bí mật trên người Lâm Thất Dạ có thể vượt xa sức tưởng tượng của chúng ta.” Giáo quan Hồng lắc đầu.

Nghe vậy, cả ba người cùng im lặng.

Một lúc lâu sau, Bách Lý Phì Phì mới thăm dò hỏi: “Giáo quan Hồng, tôi thấy sau khi chúng ta ra ngoài, chuyện này...”

“Tốt nhất là đừng nhắc đến.” Giáo quan Hồng bình tĩnh nói ra nửa câu sau của Bách Lý Phì Phì, V I P T R U Y E N F U L L - K h o t r u y ệ n d i c h m i ễ n p h í

“Mỗi người ít nhiều đều có một số bí mật và cơ hội, điều này rất bình thường, mặc dù người canh gác cũng là một tổ chức cởi mở nhưng khi đối mặt với những vấn đề liên quan đến ‘Thần minh’, họ đều sẽ xử lý rất thận trọng... thậm chí là cực đoan.

Nếu để họ biết Lâm Thất Dạ và ‘Thần minh’ còn có bí mật nào đó, chắc chắn sẽ tạm thời tước đoạt tự do của cậu ta, chuyển đến Kinh Đô để thẩm vấn điều tra, cho đến khi mọi chuyện được làm sáng tỏ, xác nhận cậu ta không liên quan đến những ‘Thần minh’ hoặc ‘Cấm Vật’ nguy hiểm cao, không còn rủi ro khác, họ mới thả cậu ta đi.”

Giáo quan Hồng bình tĩnh nói: “Lâm Thất Dạ là một mầm non tốt, cả về tâm tính lẫn tiềm năng đều vậy, cậu ta không

phải người xấu, chúng ta hiểu rõ điều này nhất.

Không cần vì chuyện nhỏ này mà làm chậm trễ tương lai của cậu ta.”

Nghe giáo quan Hồng nói vậy, Bách Lý Phì Phì cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, cười hì hì: “Tôi còn tưởng giáo quan Hồng sẽ trực tiếp tố cáo chuyện của Lâm Thất Dạ với người canh gác... Bây giờ xem ra là tôi đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi.”

“Hừ, trong mắt các người, chúng ta lại cổ hủ đến vậy sao?” Giáo quan Hồng tức giận nói.

Bách Lý Phì Phì dường như nghĩ đến điều gì đó, quay đầu nhìn về phía Thẩm Thanh Trúc không nói một lời:

“Anh đẹp trai, anh đừng nói hớ nhé!”

“Yên tâm, miệng của tôi còn chặt hơn cả người chết.” Thẩm Thanh Trúc khẽ nói.

“Nếu vậy, tôi thấy chúng ta cần thông đồng lời khai...” Bách Lý Phì Phì suy nghĩ một chút, tiếp tục nói.

Đợi đến khi ba người trao đổi xong, Bách Lý Phì Phì thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu, bất lực nói:

“Sao vẫn chưa đến mặt đất vậy...”

“Với tốc độ này của cậu, chúng ta bây giờ hẳn mới đi được một nửa chặng đường, thêm vài phút nữa mới đến đỉnh.” Giáo quan Hồng vẫn luôn tính toán lộ trình, bình tĩnh nói.

Bách Lý Phì Phì nhún vai, định nói gì đó thì bức tường đá bên cạnh anh ta đột nhiên nổ tung!

Một bóng đen mơ hồ chui ra từ bức tường đá, nhanh như chớp đâm vào người Bách Lý Phì Phì, tốc độ của nó quá

nhANH, lại còn chui thẳng ra từ bức tường đá, căn bản không ai kịp phản ứng!

Bách Lý Phì Phì bị bóng đen này đâm trúng, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, đập mạnh vào bức tường đá bên kia, rên lên một tiếng.

Bóng kiếm màu vàng dưới chân ba người trong nháy mắt biến mất không còn dấu vết.

Giáo quan Hồng đột nhiên co đồng tử lại, ông ta vội vàng đưa tay kéo Bách Lý Phì Phì sắp rơi xuống đường hầm, tay kia rút thẳng dao từ thắt lưng ra, đâm mạnh vào bức tường đá bên cạnh, dừng lại thân hình đang rơi xuống.

Thẩm Thanh Trúc cũng rút dao đâm vào bức tường đá nhưng cơ thể anh ta quá yếu, thân dao chỉ cắm vào một phần ba, cả người hơi nghiêng về phía trước, dường như không thể trụ được bao lâu.

Chỉ thấy Mã Dật Thiên bị đứt một cánh tay, toàn thân đầy máu đang đứng thẳng trên bức tường đá, cười lạnh nhìn ba người trước mặt, đột nhiên sững sờ.

“Cậu nhóc đó đâu rồi?”

Anh ta lại nhìn lên nhìn xuống một lần nữa, xác nhận rằng không có bóng dáng Lâm Thất Dạ trong đường hầm này, trong lòng đầy nghi hoặc.

Trước khi Viêm mạch địa long phun ra quả cầu lửa, anh ta đã lợi dụng năng lực rời khỏi hang động, bay về phía trước dưới lòng đất một hồi lâu sau khi phát hiện vụ nổ không xảy ra, lại quay đầu lại trong nghi hoặc, bay trở về hang động.

Lúc này anh ta mới phát hiện ra, cả Viêm mạch địa long và những người khác đều biến mất!

Chương 296 - Chương 296:

Ta Học Trảm Thần

Anh ta bối rối không biết chuyện gì đã xảy ra ở đây nhưng rất nhanh anh ta phát hiện ra một đường hầm đột nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu, đoán rằng họ có thể đã đi qua đường hầm này lên mặt đất, vì vậy anh ta nhanh chóng đuổi theo, cố gắng truy sát Lâm Thất Dạ.

Đến đây, lại phát hiện Lâm Thất Dạ căn bản không ở đây, cả người trong nháy mắt ngây ngốc.

Thẩm Thanh Trúc cau mày, định mở miệng nói gì đó, Bách Lý Phì Phì đảo mắt, nhanh chóng mở miệng:

“Thất Dạ hử... chết rồi.”

“Chết rồi?!” Mã Dật Thiên sững sốt: “Chết thế nào?”

“Bị Viêm mạch địa long đánh vào dung nham... bị thiêu chết.” Bách Lý Phì Phì nhìn chằm chằm Mã Dật Thiên, bảy phần đau buồn, ba phần thương cảm mở miệng,

“Lâm Thất Dạ đã làm gì sai? Tại sao các người nhất định phải giết cậu ta!! Đáng chết, đáng chết!!”

Nhìn đôi mắt đột nhiên nổ tung của Bách Lý Phì Phì, giáo quan Hồng đầu tiên là sững sốt, sau đó phối hợp nhìn chằm chằm vào mắt Mã Dật Thiên, vẻ mặt dữ tợn, dường như muốn đem anh ta lăng trì!

Mã Dật Thiên nhướng mày: “Vậy thì các người làm sao sống sót được? Tại sao Viêm mạch địa long không giết các người? Còn đường hầm này là sao?”

Bách Lý Phì Phì:...

“Thật ra, Viêm mạch địa long thấy chúng ta trông hiền lành nên đã tha cho chúng ta một mạng, còn mở đường cho chúng ta về.” Bách Lý Phì Phì nói một cách nghiêm túc.

Mã Dật Thiên nhìn chằm chằm Bách Lý Phì Phì, sau đó cười lạnh: “Anh nghĩ, tôi sẽ tin lời ma quỷ của anh sao?”

Giọng nói vừa dứt, nửa người anh ta biến thành ánh sáng đen, tràn vào bức tường đá dưới chân, ngay sau đó, những bức tường đá xung quanh như sống lại, điên cuồng trào dâng!

Hàng chục chiếc gai đất cứng cáp đột nhiên nổ tung, đâm thẳng vào cơ thể ba người!

Chỉ là khi đâm, anh ta cố ý tránh những chỗ hiểm của Thẩm Thanh Trúc và Bách Lý Phì Phì, còn đối với giáo quan Hồng, anh ta thực sự muốn giết chết ông ta.

“Bỏ chạy một đại lý song thần, cho dù tôi có sống sót trở về, cũng không có kết cục tốt đẹp gì nhưng nếu có thể đưa tiểu thái gia nhà họ Bách Lý và thiên tài kia về, biết đâu còn có thể bù đắp được...”

Khuôn mặt Mã Dật Thiên đầy vẻ điên cuồng!

Những chiếc gai đất nhọn hoắt xuất hiện rất đột ngột, hơn nữa vị trí đều rất hiểm hóc, Thẩm Thanh Trúc vốn đã kiệt sức, mặc dù đã cố gắng né tránh nhưng vẫn bị hai chiếc gai đất đâm xuyên qua chân phải, cơn đau dữ dội khiến anh ta tái nhợt vô cùng nhưng anh ta vẫn luôn nghiến chặt răng, không nói một lời.

Còn Bách Lý Phì Phì bị giáo quan Hồng kéo lại, ngay khi những chiếc gai đất sắp đâm xuyên qua cơ thể anh ta, một lực rất lớn truyền đến từ cánh tay, giáo quan Hồng toàn thân tỏa ra ánh sáng xanh, giống như Người Nhện kéo Bách Lý Phì Phì

nhảy qua nhảy lại trên hai bức tường bên, tránh được phần lớn những chiếc gai đất một cách vô cùng nguy hiểm.

Chỉ có vài chiếc vì giáo quan Hồng không kịp né tránh, sượt qua má anh ta, để lại vài vết máu sâu hoắm.

“Anh nên giảm cân đi!” Giáo quan Hồng kéo một tên mập ú nặng gần hai trăm cân như vậy, thân hình chậm chạp đi rất nhiều, việc nhảy giữa hai bức tường thẳng đứng này có phần không đủ sức.

Bách Lý Phì Phì mặt đỏ bừng, cũng không nhàn rồi, anh ta thuận tay rút [Nhất hóa tam thiên] trong túi ra, kiếm quang lóe lên, một trận mưa kiếm bay về phía Mã Dật Thiên!

Một nửa thân thể hòa vào bức tường đá, Mã Dật Thiên cười lạnh một tiếng, trước người liên tục nổ ra hàng trăm chiếc gai đất, chính xác chặn lại tất cả kiếm ảnh, đồng thời hoàn toàn phong tỏa đường lên của họ.

“Cấm Khư của tôi có thể đồng hóa bản thân với môi trường xung quanh, trong môi trường cực đoạn như vậy, các người không thể thắng tôi được.”

Thân thể Mã Dật Thiên lại chìm vào bức tường đá thêm một chút, đường hầm vốn tròn trịa lập tức co lại, đồng thời từng chiếc gai đất nổ tung, như muốn đâm chết ba người họ trong không gian chật hẹp này.

Giáo quan Hồng nheo mắt lại, bình tĩnh nói: “Trước đó anh ta đã bị thương nặng, bây giờ chỉ là nỗ lực hết đà, chúng ta toàn lực ra tay... chưa chắc không thắng được anh ta!”

Bách Lý Phì Phì và Thẩm Thanh Trúc cùng gật đầu, ánh mắt nghiêm túc chưa từng có.

Lúc này, thực sự là tình thế sống còn.

Trong đường hầm chật hẹp này, chắc chắn chỉ có một bên sống sót.

Xoẹt——!

Con dao của Thẩm Thanh Trúc lại nghiêng đi một chút, cả người anh ta sắp rơi vào đường hầm, anh ta không hề hoảng hốt, mà nhẹ nhàng đưa tay kia ra, búng một cái thật mạnh về phía trên!

Ầm——!!

Vụ nổ dữ dội nổ ra trong không gian chật hẹp, vô số gai đất nằm ngang trên đầu mọi người trực tiếp vỡ tan, luồng khí nóng gần như nướng chín giáo quan Hồng và Bách Lý Phì Phì nhưng họ không hề do dự, nắm bắt cơ hội đột nhiên ra tay!

Ánh sáng xanh trên người giáo quan Hồng lóe lên, trước tiên dùng sức ném Bách Lý Phì Phì lên phía trên, đồng thời bản thân nhẹ nhàng nhảy giữa hai bức tường đá, nhanh như chớp di chuyển lên trên!

Bách Lý Phì Phì hít một hơi thật sâu, lấy ra một chiếc nhẫn màu đen từ trong túi, ánh sáng đen tràn ra, hóa thành thân đao được Bách Lý Phì Phì nắm trong tay, dùng sức chém về phía Mã Dật Thiên.

[Đoạn Hồn Đao]!

Mã Dật Thiên cười gằn, bức tường đá bên dưới lặn lội dữ dội, hóa thành một chiếc búa tạ đập về phía Đoạn Hồn Đao màu đen!

Chương 297 - Chương 297:

Ta Học Trảm Thần

Khóe miệng Bách Lý Phì Phì hơi nhếch lên.

Ngay sau đó, chiếc búa tạ thực sự xuyên qua Đoạn Hồn Dao như không có gì, đập mạnh vào người Bách Lý Phì Phì!

Cùng lúc đó, Đoạn Hồn Dao cũng xuyên qua mọi khối đá trước người Mã Dật Thiên, hung hăng để lại một vết dao trên ngực anh ta!

Đoạn Hồn Dao, chỉ thương hồn thể, không màng phòng ngự.

Bách Lý Phì Phì bị búa tạ đập trúng, cả người đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, trực tiếp bị đập vào bức tường đá phía sau, lực va chạm cực lớn khiến anh ta ngất đi.

Trong tình huống chênh lệch chiến lực như vậy, Bách Lý Phì Phì chỉ có thể dùng cách đánh đổi cả hai bên như thế này để tạo cơ hội cho giáo quan Hồng.

Á á á——!!

Hồn thể bị thương, sắc mặt Mã Dật Thiên tái nhợt, cơn đau dữ dội từ linh hồn tràn ngập tinh thần anh ta, cả người mơ hồ, đau đớn rên rỉ.

Ngay lúc này, bóng dáng giáo quan Hồng lóe lên trước mặt Mã Dật Thiên, đôi mắt mở to, toàn thân ánh sáng xanh lóe lên, hai nắm đấm như mưa điểm rơi xuống người anh ta!

Ầm——!!

Thân hình Mã Dật Thiên bị đánh chìm vào bức tường đá, tinh thần hoảng hốt, giáo quan Hồng không dừng tay, lôi cả người anh ta ra khỏi bức tường đá, đâm mạnh lên phía trên!

Tiếp theo, ông ta rút ngược con dao thẳng trên bức tường đá, nhảy lên, nhanh như chớp đâm vào ngực Mã Dật Thiên!

Sau đó, là một cú đâm mạnh!!

Àm——!!!

Toàn thân đầy thương tích, ngực bị đâm thủng, Mã Dật Thiên máu me đầm đìa, cơ thể bị cú đâm này đánh thẳng đứng xuống đường hầm, rơi xuống tận cùng đường hầm như vô tận...

Nơi đó, là dung nham và ngọn lửa đang cuộn trào.

Sau khi hoàn thành một loạt động tác nhanh như chớp, bóng dáng giáo quan Hồng nhanh chóng bật nhảy trên hai bức tường bên, một tay kéo Bách Lý Phì Phì đang hôn mê rơi xuống, còn có Thẩm Thanh Trúc suýt trượt chân.

Giáo quan Hồng một vai cõng một người, nghiêng chặt răng, hít một hơi thật sâu, dùng hết sức toàn thân bật nhảy giữa hai bức tường, di chuyển nhanh chóng theo hình chữ Z lên phía trên đường hầm.

Không có thang máy của Bách Lý Phì Phì, ông ta chỉ có thể dùng cách thô sơ nhất này nhưng trên vai cõng hai người, cho dù giáo quan Hồng có thể tăng cường sức bật của bản thân, vẫn rất vất vả.

Nhưng ông ta không còn lựa chọn nào khác.

Hai người này đều là binh lính của Hồng Hạo, không thể bỏ rơi một ai!

Giáo quan Hồng cõng hai người trên vai, dùng phương pháp bật nhảy liên tục tiến lên trên hai phút, toàn thân đau

nhức vô cùng, còn ánh sáng xanh nhạt bao quanh người cũng ngày càng yếu ớt.

Khoảng cách đến mặt đất... còn bao xa?

Giáo quan Hồng không biết.

Kể từ khi bắt đầu cồng hai người bật nhảy, tinh lực của ông ta không cho phép ông ta tiếp tục phân tâm tính toán khoảng cách, ông ta đã dồn hết mọi thứ vào đôi chân.

Nhảy! Nhảy liên tục! Không được dừng!

Dừng lại, cả ba người họ đều phải chết!

Ngay lúc này, trong đường hầm sâu hun hút như vô tận dưới chân họ, một tia lửa nhỏ le lói xuất hiện.

Sóng nhiệt từ dưới chân ập đến, giáo quan Hồng và Thẩm Thanh Trúc đều sững sốt, đồng thời nhìn xuống.

Trong đường hầm đen tối sâu thẳm, cơn lốc lửa dữ dội như một ngọn núi lửa phun trào, tràn ngập bức tường đá hẹp, với tốc độ kinh hoàng lao lên trên, nơi nó đi qua, những bức tường đá xung quanh như tan chảy, đổ sụp vào hang động không đáy.

Giống như một con rồng lửa gầm thét, há chiếc miệng khổng lồ dữ tợn, muốn nuốt chửng mọi thứ vào trong.

Nhưng họ đều biết rõ, đó không phải là rồng lửa, bởi vì trên đỉnh ngọn lửa đó, là một khuôn mặt quen thuộc.

Là khuôn mặt của Mã Dật Thiên.

“Chết chết chết... Lão tử muốn chết, cũng phải kéo tất cả các người chôn cùng!!” Trong ngọn lửa, khuôn mặt Mã Dật Thiên chỉ còn một nửa nhưng vẫn dữ tợn vô cùng, hắn ta trừng mắt nhìn ba người phía trên, trong mắt đầy vẻ điên cuồng và oán độc!

Sao có thể như vậy?

Trong mắt Thảm Thanh Trúc tràn đầy vẻ khó tin: “Tim hẳn ta đã bị đâm thủng rồi, sao có thể còn sống được!?”

Sắc mặt giáo quan Hồng có chút khó coi, trầm giọng nói: “Biến động tinh thần lực của hẳn ta đã hoàn toàn hỗn loạn... Hẳn ta hẳn là đã dùng một loại thuốc nào đó, cưỡng ép kéo dài mạng sống.”

Con chó điên này!!

Hai chân giáo quan Hồng vì mệt mỏi mà run nhẹ, ông ta nhìn con lóc lửa đang nhanh chóng áp sát bên dưới, cùng bức tường đá đang nhanh chóng đổ sụp, trong lòng đã hoàn toàn chìm xuống.

Mã Dật Thiên đã quyết tâm kéo họ chôn cùng, cho dù Thảm Thanh Trúc có thể dập tắt những ngọn lửa này, cũng không thể xử lý được dung nham siêu nhiệt độ ẩn chứa, những dung nham này sẽ làm tan chảy những bức tường đá xung quanh, khiến đường hầm sụp đổ...

Mất đi điểm tựa, ba người họ chỉ có thể rơi trở lại hang động, chôn vùi trong dung nham.

Hiện tại, chỉ còn một cách.

Trước khi con lóc lửa điên cuồng đến đoạn hang động nơi họ đang đứng, hãy bóp chết Mã Dật Thiên trước, để ngọn lửa và dung nham mà hẳn ta đồng hóa rơi trở lại hang động.

Giáo quan Hồng nhìn con lóc lửa bên dưới không ngừng áp sát, trong lòng đã hạ quyết tâm, rút con dao găm bên hông, cắm sâu vào bức tường đá.

Sau đó ông ta rút con dao của Thảm Thanh Trúc, cũng đâm vào bức tường đá.

Hai con dao găm trên bức tường đá hoàn toàn thẳng đứng này, để lại một điểm tựa.

Chương 298 - Chương 298:

Ta Học Trảm Thần

“Vừa nãy ánh sáng đen xuyên thủng mặt đất của Lâm Thất Dạ rất rõ ràng, những giáo quan khác chắc chắn sẽ sớm đến đây, tìm cách cứu chúng ta... Cô ở đây cùng Bách Lý Đồ Minh chờ, hai con dao này, chống đỡ hai người các cô không thành vấn đề.”

Giáo quan Hồng đặt thân hình Bách Lý Phì Phì lên hai con dao găm cắm sâu vào bức tường đá, bình tĩnh nói với Thẩm Thanh Trúc.

Thẩm Thanh Trúc cau mày: “Ông định làm gì?”

“Làm những gì mà một giáo quan nên làm.” Giáo quan Hồng khẽ trả lời.

Thẩm Thanh Trúc nheo mắt, không nói gì.

Giáo quan Hồng hít sâu một hơi, dường như nghĩ đến điều gì, khóe miệng hơi nhếch lên,

“Không cần đau buồn, không cần áy náy, chết một cách đường đường chính chính trước mặt binh lính của mình theo cách này, đối với chúng tôi những giáo quan mà nói, là kết cục tốt nhất.”

Giáo quan Hồng từ từ nhắm mắt lại, đưa tay sờ vào ngực mình...

“Trước đó bị thằng nhóc Lâm Thất Dạ kia làm gián đoạn, vẫn có chút không vui, dù sao cũng hiếm khi được oai phong một lần.

Nhưng không ngờ, cơ hội thứ hai lại đến nhanh như vậy.”

Vẫn có chút tiếc nuối...

Giáo quan Hồng thở dài trong lòng.

Đột nhiên, cả người ông ta ngậy ra tại chỗ.

Tay ông ta sờ loạn trên ngực, một lúc sau, ngơ ngác cúi đầu...

“Huy hiệu của tôi đâu?” Giáo quan Hồng ngậy người, ông ta rõ ràng nhớ, trước đó đã kẹp huy hiệu vào lớp lót áo!

Khóe miệng Thẩm Thanh Trúc hơi nhếch lên.

Cô nhẹ nhàng cúi người, từ tay Bách Lý Phì Phì đang hôn mê tháo chiếc nhẫn đen...

Sau đó từ trên con dao găm... nhảy xuống!

Gió mạnh khi rơi xuống hòa cùng luồng nhiệt, thổi tung chiếc áo khoác quân đội màu đen nhuốm máu của anh ta, trong lòng bàn tay phải của anh ta, một huy hiệu quen thuộc sáng lấp lánh.

Giáo quan Hồng nhìn thấy cảnh này, đồng tử đột nhiên co lại!

Lúc nào...?

Đột nhiên, cơ thể ông ta run lên, nghĩ đến lúc ông ta dùng dao làm điểm tựa trên vách đá, tay Thẩm Thanh Trúc đã lướt qua trước người ông ta...

Anh ta...

Giáo quan Hồng tròn tròn mắt, không thể tin nhìn bóng người không ngừng rơi vào cơn lốc lửa.

Luồng nhiệt thổi bay mái tóc Thẩm Thanh Trúc, anh nhìn ngọn lửa trước mắt ngày càng sáng, từ từ nhắm mắt lại, bình

tĩnh nói:

“Tôi đã nói, hôm nay, không muốn nhìn thấy ai hy sinh nữa...”

Hồng Hạo, tôi không thích anh, từ khi vào trại tôi đã không thích anh nhưng tôi phải thừa nhận rằng... anh là một giáo quan tốt.

Người tốt, không nên chết.

Keng——!

Một tiếng động nhẹ, một cây kim bạc nhỏ bắn ra từ bên hông huy hiệu, Thẩm Thanh Trúc dùng sức ấn mạnh vào lòng bàn tay mình.

Ngay sau đó, hơi thở của anh ta bắt đầu tăng vọt điên cuồng!

Cảnh giới “Trì”, đỉnh cảnh giới “Trì”, cảnh giới “Xuyên”, đỉnh cảnh giới “Xuyên”...

Ngón tay anh ta nhẹ nhàng cọ xát trên bề mặt chiếc nhẫn đen, dưới sự rót vào của tinh thần lực đỉnh cảnh giới “Xuyên” của anh ta, một thanh đao Đoạn Hồn đen khổng lồ dài hơn hai mét xuất hiện trong tay anh ta!!

Đao Đoạn Hồn, anh ta đã từng dùng, là tên mập chết tiết kia cho anh ta mượn...

À, đúng rồi, anh ta còn nói với tên đó, nếu không thể tiêu diệt toàn bộ [Tín đồ] thì phải đem tro cốt chôn xuống đáy biển...

Chết tiết, tôi nói là “Nếu lần này có thể sống sót trở về”, tên mập chết tiết đó sẽ không quên chứ? Hắn sẽ không ngốc đến mức đào xác tôi lên, đem tro cốt rải xuống biển chứ... Nếu thế thì dù có thành quỷ tôi cũng không tha cho hắn!

Ồ, quên mất... Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì lần này hẳn là không còn xác để chôn.

Thẩm Thanh Trúc nhìn cơn lốc lửa mang khuôn mặt Mã Dật Thiên ngày càng gần, tự giễu cười.

Nhưng, được chôn cùng anh em trong một ngọn núi, hình như cũng không tệ.

Trong tiếng gào thét của gió mạnh và ngọn lửa, Thẩm Thanh Trúc giờ cao thanh đao Đoạn Hồn trong tay... dùng hết sức vung xuống!!

Lưỡi đao đen kịt trong nháy mắt chém đôi khuôn mặt trong ngọn lửa, dưới vẻ mặt cực kỳ đau đớn và oán độc của Mã Dật Thiên, hồn thể cuối cùng của hắn ta bị chém diệt hoàn toàn, khuôn mặt biến mất trong ngọn lửa.

Thần hồn câu diệt!

Bóng người mặc áo khoác quân đội màu đen kia cũng rơi vào ngọn lửa dữ dội.

“Thẩm Thanh Trúc!!!” Hồng giáo quan hai mắt đỏ ngầu, hướng về phía dưới gầm lên giận dữ: “Huân luyện thì mày chống đối tao! Kiểm tra thì mày chống đối tao! Bây giờ đến lúc tao anh dũng hy sinh, mày còn muốn giành với tao sao!

Tao dạy ra loại lính phản nghịch như mày thế nào hả?!!!

Chết tiệt!!!”

Tiếng của Hồng giáo quan rất lớn, trong đường hầm hẹp này vang vọng như sấm rền.

Nhưng Thẩm Thanh Trúc đã không còn nghe thấy nữa.

Ngọn lửa vô tận liếm láp cơ thể anh ta, mọi thứ xung quanh anh ta dường như đều trở nên chết chóc, chỉ có nỗi đau thiêu đốt cơ thể anh ta.

Hình như có người đang mắg mình... Chết tiệt, ai gan to thế?

Chờ tao có cơ hội, nhất định sẽ đánh cho mày một trận.

Nhưng mà... khả năng cao là không có cơ hội đó rồi.

[Tín đồ] vẫn chưa bị tiêu diệt, bản thân cũng chưa trở thành cường giả thực sự, đội người gác đêm ở Thượng Kinh như thế nào nhỉ, có phải mạnh đến mức vô lý không? Nói mới nhớ... mình còn chưa kịp tham gia nghi lễ tuyên thệ của người gác đêm.

Ha ha, bận rộn cả nửa ngày, hóa ra mình còn chẳng phải là người gác đêm.

Những nuối tiếc này, chỉ có thể là nuối tiếc...

Chết tiệt, ít nhất cũng phải chết theo cách của một người gác đêm, chết một cách đường đường chính chính...

Chương 299 - Chương 299:

Ta Học Trảm Thần

Không biết lời tuyên thệ mình đọc có tác dụng không nhỉ?

...

Trong biển lửa, Thảm Thanh Trúc toàn thân cháy đen đột nhiên mở mắt, anh ta cười.

Suýt quên mất, mình là Thảm Thanh Trúc, cái quy tắc chó má gì... Mình nói nó có tác dụng thì nó có tác dụng!

Trong biển lửa đỏ rực vô tận, anh ta mở đôi môi khô nứt đen xì, gầm lên không tiếng:

“Ta là Thảm Thanh Trúc, dưới lá cờ đỏ của Đại Hạ tuyên thệ...”

Anh ta nắm chặt huy hiệu trong tay, mặc dù lòng bàn tay đã cháy đen hơn một nửa nhưng vẫn không có ý định buông ra, ngọn lửa liếm láp những dòng chữ sáng lấp lánh ở mặt sau huy hiệu, tỏa sáng rực rỡ.

“Nếu đêm đen cuối cùng buông xuống...”

...

Trong đường hầm, ngọn lửa vẫn đang lan tràn.

Mặc dù Mã Dật Thiên đã chết nhưng ngọn lửa dữ dội vẫn theo quán tính tràn vào đường hầm hẹp, Hồng giáo quan buông bàn tay đầy vết máu, nghiêng răng ôm lấy Bách Lý Phi Phi đang hôn mê, nhảy vọt lên phía trên.

...

“Ta nhất định phải đứng trước muôn người...”

...

Hồng giáo quan liên tục nâng đôi chân đau nhức, nhảy qua nhảy lại giữa hai vách đá hai bên, ngọn lửa dữ dội bên dưới tràn đến rất nhanh, mặc dù ông đã cố gắng hết sức nhưng khoảng cách giữa hai bên vẫn đang thu hẹp lại.

Cơ thể ông run rẩy nhưng ông tuyệt đối không thể dừng bước.

Ông đã tận mắt nhìn thấy một người lính của mình chết ngay trước mặt, một người khác... tuyệt đối không thể chết nữa!

...

“Đao ngang vực thẳm...”

...

Ngọn lửa dữ dội chỉ còn cách bóng dáng Hồng giáo quan một mét, lưỡi lửa nhảy múa gần như chạm vào cơ thể hai người, Hồng giáo quan không cúi đầu, mà nhìn chằm chằm vào khoảng trống trên đỉnh đầu, gân xanh trên người nổi lên!

...

Rơi vào trong hang động đầy lửa.

Thẩm Thanh Trúc đã không còn hình người, từ từ nhắm mắt lại, bàn tay nắm chặt huy hiệu hoàn toàn mất cảm giác, từ từ buông ra...

“Máu nhuộm bầu trời!!”

Ầm——！！！！

Một tiếng ừ vang đột ngột vang lên khắp thế giới ngầm, trong khoảnh khắc này, toàn bộ không khí trong hang động và

đường hầm đều bị hút sạch, mọi ngọn lửa trong nháy mắt biến mất không còn dấu vết.

Trong thế giới chân không này, cơ thể cháy đen của Thẩm Thanh Trúc nặng nề rơi xuống đáy đất, những mảnh đá vụn tan chảy rơi xuống như mưa...

Àm—— ! !

Trong tiếng ù vang, toàn bộ hang động ngằm bị chôn vùi hoàn toàn, mọi thứ trở về im lặng...

Trong thế giới đen tối, im lặng,

Chỉ có một miếng ngọc mỏng lấp lánh ánh sáng.

Mồ hôi từng giọt từng giọt chảy xuống từ khuôn mặt Hồng giáo quan, ngay khi bóng dáng hai người họ sắp bị lửa nuốt chửng, ngọn lửa sau lưng họ đột nhiên biến mất!

Cảm giác ngạt thở thoáng qua bao trùm cơ thể Hồng giáo quan nhưng cảm giác ngạt thở này chỉ kéo dài chưa đầy một giây, rồi hoàn toàn biến mất, như thể chưa từng xuất hiện.

Chỉ có không khí còn sót lại hơi nóng, mới có thể chứng minh rằng nơi đây từng xảy ra một trận hỏa hoạn dữ dội dưới lòng đất.

Là Thẩm Thanh Trúc...

Hồng giáo quan nghiêng chặt răng, từng chút một di chuyển về phía trên đường hầm, không biết bao lâu sau, trên đỉnh đầu ông xuất hiện một tia sáng yếu ớt.

Đó là ánh sáng của đèn pin.

“Bên dưới có người! Hình như là Hồng Hạo!” Trên đỉnh đầu có tiếng nói mơ hồ truyền đến.

Ánh sáng đèn pin tập trung vào người Hồng giáo quan, những bóng người đó nhanh chóng hạ xuống, đó là những giáo

quan đeo dây thừng ở thắt lưng.

Nhìn thấy những khuôn mặt quen thuộc, Hồng giáo quan cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, cơ thể căng thẳng cuối cùng không chịu nổi nữa, bộ quân phục ướt đầm mồ hôi như thác nước nhỏ giọt.

Các giáo quan nhanh chóng tiếp nhận Bách Lý Phì Phì đang hôn mê, đeo cho cả hai người thiết bị hạ dây, nói gì đó qua bộ đàm, rồi từ từ kéo lên.

“Hồng giáo quan, Hồng giáo quan! Ông ổn chứ?!” Trong quá trình kéo lên, Hàn Lật kiểm tra tình trạng cơ thể của Hồng giáo quan, lo lắng hỏi.

Hồng giáo quan ý thức có chút mơ hồ, vẫy tay: “Tôi không sao, chỉ hơi kiệt sức... Bên dưới, bên dưới còn một người.”

Nghe vậy, Hàn Lật quay đầu nhìn hai giáo quan khác, hai giáo quan kia gật đầu, tiếp tục hạ xuống, đi tìm người cuối cùng.

“Từ đây đến mặt đất còn bao xa?” Hồng giáo quan bắt lực hỏi.

“200 mét, lên thêm 200 mét nữa là đến mặt đất.” Hàn Lật cúi đầu nhìn xuống hang động sâu hun hút: “Nơi này sâu bao nhiêu?”

“Hai km.”

“Hai km?!” Hàn Lật tròn tròn mắt, không thể tin được nói: “Các ông đã lên đây bằng cách nào?!”

Hồng giáo quan lắc đầu, ra hiệu rằng bây giờ ông không muốn nói chuyện.

Hàn Lật dường như nghĩ đến điều gì đó, ngần ngừ ngần đầu nhìn lên bầu trời, chìm vào im lặng.

Thiết bị của họ... hoàn toàn không đủ để họ hạ xuống hai km.

Tuy nhiên, anh ta không nói tin này cho Hồng giáo quan.

Không lâu sau, Hồng giáo quan và Bách Lý Phì Phì được đưa trở lại mặt đất, trực tiếp được khiêng lên cáng, được nhân viên y tế khiêng ra khỏi núi.

Lâu lắm sau.

Bên ngoài núi Thương Nam, Viên Cương lặng lẽ nhìn Bách Lý Phì Phì, Hồng giáo quan được đưa lên xe cứu thương, trong tiếng còi hú inh ỏi lao đi về phía xa.

Còn chiếc xe chở Lâm Thất Dạ đã khởi hành từ mười phút trước.

“Thủ trưởng, người đi tìm kiếm Thẩm Thanh Trúc đã trở về.” Hàn Lập chạy đến bên anh ta, mở lời: “Thiết bị hạ dây của chúng ta chỉ xuống được một km dưới lòng đất, sau đó hai giáo quan liều lĩnh, trực tiếp dùng công cụ hạ xuống đáy hang động.

Chương 300: Ta Học Trảm Thần

Nhưng mà...”

“Nhưng mà sao?” Viên Cương hơi nhú mày.

“Hang động do [Tuyệt Đối Thổ Vực] tạo ra trước đó đã hoàn toàn sụp đổ, đất đá vùi lấp mọi thứ, họ không thể tìm thấy Thẩm Thanh Trúc ở đâu...”

Hơn nữa, theo phản ứng của thiết bị dò tìm sự sống, trong hang động dưới lòng đất không có bất kỳ dao động sự sống nào.”

Hàn Lập hít một hơi thật sâu: “Kết hợp với tình hình mà Hồng giáo quan vừa mô tả, Thẩm Thanh Trúc... đã có thể xác

nhận là đã hy sinh.”

Viên Cương nắm chặt hai nắm đấm, anh ta quay đầu nhìn lại ngọn núi Thương Nam chìm trong màn đêm, một lúc sau, chậm rãi mở miệng:

“Rút lui đi... Còn lại, giao cho người xử lý hậu sự.”

...

Đêm tối dần lui.

Trong ngọn núi Thương Nam chết chóc, một tia sáng yếu ớt xuyên qua những đám mây đen kịt, chiếu sáng những ngọn núi hoang vu trùng điệp.

Trận mưa như trút nước trước đó càng lúc càng nhỏ, những giọt mưa lắt phất rơi xuống ngọn núi Thương Nam sau thảm họa, theo những cành lá xanh tươi nhỏ xuống đất.

Thời gian trôi đi.

Mây đen tan đi, nắng vàng rực rỡ.

Khi mặt trời dần lặn về phía tây, ánh hoàng hôn nhuộm vàng những ngọn núi, như phủ lên mọi thứ một lớp màn mỏng màu vàng nhạt.

Giữa một vùng đất hoang vu, một cái kén nằm trên đất khê rung lên, dường như một sinh mệnh mới sắp phá kén chui ra.

Phía tây, một bóng người yếu ớt từ từ bước ra từ hư không, tóc dài, mắt phượng, mặc lễ phục đuôi én, cao quý và tao nhã.

Hắn là một trong ba “Thần” của giáo hội Cổ Thần: “Klein” cảnh, [Ngôn Ngữ].

“Hơi thở của hình chiếu đó đã biến mất ở dưới lòng đất nơi đây.” Ngôn Ngữ cúi đầu nhìn xuống đất dưới chân, ánh mắt như có thể xuyên qua lớp đất dày.

“Linh hồn của hình chiếu bị xóa sổ, cách chết vô cùng kỳ lạ, cũng từ đó mà tinh thần của tôi...” Ngôn Ngữ nhú chặt mày, lắc đầu, không nói tiếp nữa.

“Nơi đây, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì... Ngôi sao biển lớn!! Chúng ta đi bắt sửa đi nào!!!”

Ngôn Ngữ vừa nói được nửa câu, toàn bộ khuôn mặt đột nhiên méo mó dữ dội, một giọng nói nhọn và kỳ lạ phát ra từ cổ họng hần, đồng thời, hai cánh tay hần đột ngột mở ra, trên mặt nở một nụ cười khoa trương.

Chát——!

Tiếng tát giòn giã vang lên, Ngôn Ngữ tát mạnh vào má mình, hần cúi đầu thở hỗn hển, cổ đỏ bừng, trong mắt đầy vẻ tức giận và khó hiểu.

“Chết tiệt! Trên người ta... rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!”

Hần gào lên tức giận, hai tay ôm chặt đầu mình, dường như muốn kéo thứ gì đó ra khỏi đó.

Vài phút sau, hần cuối cùng cũng bình tĩnh lại, sự hoảng loạn và tức giận vừa rồi đã biến mất không còn dấu vết, thay vào đó là sự bình tĩnh và điềm đạm.

“Dù ngươi là gì... ta nhất định sẽ bóp chết ngươi, không để ngươi hành hạ linh hồn ta nữa.” Ngôn Ngữ cau mày nói nhỏ: “Mọi chuyện đều bắt đầu từ khi hình chiếu đó biến mất, nhất định đã có chuyện gì xảy ra ở đây.”

Hần đưa tay ra, áp lòng bàn tay xuống đất, từ từ nhắm mắt lại.

“Cảnh tượng dưới lòng đất này... là Viêm mạch địa long? Nơi đây còn có một con Viêm mạch địa long sao... Mã Dật Thiên phế vật kia quả nhiên đã chết, hừ, còn có... ồ?”

Ngôn Ngữ khựng lại, mở mắt ra, trong mắt hiện lên một chút nghi hoặc.

Do dự một lát, hắn đưa tay ra, trong hư không nắm lấy một cái gì đó, dường như đã lấy được thứ gì đó từ dưới lòng đất, khoảnh khắc sau, một thi thể cháy đen xuất hiện trước mắt hắn.

Thi thể này đã bị ngọn lửa thiêu rụi không ra hình dạng, không có chút sinh khí nào, một chân đã bị thiêu rụi hoàn toàn, vỡ vụn thành tro, ngay cả khuôn mặt cũng không thể nhận ra ngũ quan.

“Bị thiêu thành thế này mà vẫn còn một hơi thở?” Trên mặt Ngôn Ngữ hiện lên một tia kinh ngạc, hắn cẩn thận quan sát thi thể trước mặt, đôi mắt hơi sáng lên.

“Tiềm lực không tệ, là một mầm non tốt...”

Hắn khẽ nhếch môi, cúi đầu nhìn Thẩm Thanh Trúc mặt mày không còn nguyên vẹn, chậm rãi nói:

“Ta biết ngươi vẫn có thể nghe thấy, thiên phú của ngươi rất tốt, hơn nữa bị thương như vậy mà vẫn có thể sống sót, cũng coi như là kỳ tích rồi... Ta quyết định cho ngươi một cơ hội.”

Ngôn Ngữ tiến đến bên tai Thẩm Thanh Trúc, từng chữ từng chữ nói:

“Một cơ hội để vứt bỏ quá khứ, tái sinh một lần nữa, ta có thể chữa lành toàn bộ vết thương cho ngươi, ta có thể giúp ngươi trở nên mạnh mẽ hơn nhanh hơn!

Ta chỉ cần ngươi tin tưởng ta, trở thành... [Tín đồ] của ta.”

Nghe đến hai chữ tín đồ, thi thể trước mặt khẽ run lên không thể nhận ra.

“Người trước kia là ai, đã làm gì, ta đều không quan tâm, bởi vì đối với ta mà nói những thứ đó đều vô nghĩa, trên thế giới này, không ai có thể phản bội ta.”

Giọng nói của Ngôn Ngữ rất có từ tính, trong ngữ điệu bình hòa tràn đầy sự tự tin.

“Là chết ở đây một cách tử nhục, hay là đi theo ta, mở ra một cuộc sống mới? Nói cho ta biết... câu trả lời của người.” Đôi mắt Ngôn Ngữ hơi nheo lại.

Một giây, hai giây, ba giây...

Thi thể đó như đã chết, không hề nhúc nhích.

Ngay khi Ngôn Ngữ sắp mất kiên nhẫn, thi thể cháy đen kia khẽ rung lên, rơi xuống những mảnh vụn lớn, đôi môi hằn khẽ run rẩy, một giọng nói cực kỳ nhỏ bé phát ra từ đó.

“——Được.”

Giọng nói của hắn rất nhỏ, rất yếu ớt nhưng Ngôn Ngữ đã nghe thấy.

Trên khuôn mặt Ngôn Ngữ nở một nụ cười, hắn đứng dậy, cảnh vật xung quanh méo mó kỳ lạ, những hình ảnh kỳ quái lan tỏa từ khắp người hắn, mọi thứ đều lơ lửng giữa thực tại và mộng cảnh.

Chương 301: Ta Học Trảm Thần

Đây là Thần Khư của cảnh giới “Klein”, trình tự 018, [Mộng Kỳ].

Trong thế giới dường như không tồn tại này, thi thể cháy đen kia từ từ bay lên, ánh sáng lung linh huyền ảo tràn ngập trên người hắn, những mảnh thịt cháy đen bắt đầu hồi sinh, chân phải bị đứt bắt đầu mọc lại, nội tạng sắp chết bắt đầu tái sinh...

Ngựa ngáy, đau đớn, như thể có người dùng dao cắt hết tất cả phần thịt hoại tử, rồi nhét vào các mô cơ tươi sống, mặc dù phải chịu đựng sự tra tấn khủng khiếp như vậy, hắn vẫn nghiêng chặt răng, không nói một lời.

Thời gian trôi qua từng chút một, ánh sáng hư ảo tan biến, một cơ thể tươi mới đã ra đời.

Thẩm Thanh Trúc phục hồi nguyên trạng từ từ hạ xuống đất, đôi mắt nheo lại, nhìn chằm chằm vào người đàn ông yếu dị trước mặt, không biết đang nghĩ gì.

Ngôn Ngữ phát tay xua tan Thần Khư, mỉm cười nhìn Thẩm Thanh Trúc, có chút ngạc nhiên nói:

“Ta tưởng rằng sau khi người hồi phục, việc đầu tiên người làm là ra tay với ta.”

“Ta đánh không lại người.” Thẩm Thanh Trúc bình tĩnh nói.

“Vậy người có muốn thử chạy trốn không? Biết đâu có thể trốn thoát thành công.”

“Không.” Thẩm Thanh Trúc lắc đầu: “Ta không chạy, ta muốn gia nhập [Tín đồ].”

Lần này, Ngôn Ngữ thực sự có chút kinh ngạc, hắn cẩn thận quan sát Thẩm Thanh Trúc một lúc, rồi cười gật đầu.

“Tốt, rất tốt, ta có thể cảm nhận được, trong tương lai, [Tín đồ] sẽ có một vị trí dành cho người.”

Hắn đưa tay phải ra, đầu ngón trỏ xuất hiện một luồng sáng nhạt, luồng sáng rời khỏi ngón tay hắn, bay đến trước trán Thẩm Thanh Trúc.

“Đây là khế ước linh hồn của [Tín đồ], do chính ta tạo ra, chỉ cần chưa đạt đến cấp độ Thần, đều sẽ bị nó khắc vào trong linh hồn, từ đó thực sự trở thành tín đồ của ta.

Nhưng người yên tâm, người là một mầm non tốt, ta sẽ không can thiệp quá nhiều vào suy nghĩ của người, chỉ cần người không phản bội, ta sẽ không dùng nó để trói buộc người.”

Thẩm Thanh Trúc nhìn chăm chăm vào luồng sáng trước mắt, trong mắt không hề có chút do dự nào, hấn nắm lấy luồng sáng này, ấn vào huyết ấn đường của mình!

Ánh sáng trắng bao phủ toàn bộ cơ thể hấn!

Thấy động tác dứt khoát của Thẩm Thanh Trúc, Ngôn Ngữ kinh ngạc nhường mày, sự tán thưởng dành cho hấn lại tăng thêm đôi chút.

Đợi đến khi ánh sáng tan đi, bóng dáng Thẩm Thanh Trúc từng bước đi ra từ đó, hấn hơi cúi người, tay phải đặt lên ngực, bình tĩnh nói:

“Tín đồ Thẩm Thanh Trúc, sẽ mãi mãi đi theo bước chân của ngài.”

Trên khuôn mặt Ngôn Ngữ nở một nụ cười hài lòng, hấn rất thích cảm giác này.

“Tốt lắm, đứng lên đi.” Ngôn Ngữ ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời xa xăm, tâm trạng dường như rất tốt: “Nên đi rồi, ta đưa người về tổng bộ [Tín đồ], nếu còn ở lại đây nữa... đám người đáng ghét kia lại đuổi theo mất.”

“Vâng.” Thẩm Thanh Trúc cung kính đáp.

Ngôn Ngữ quay người lại, phía trước xuất hiện một cánh cổng hư ảo, hấn thông thả bước vào trong, thân hình biến mất không thấy.

Thẩm Thanh Trúc nhìn theo bóng lưng biến mất của Ngôn Ngữ, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Thằng ngốc.”

Thẩm Thanh Trúc cúi đầu, đưa tay sờ vào ngực mình...

Ồ đó, là một vòng ngọc vỡ vụn.

Hắn đã cựa đúng.

Hồi Thiên Ngọc đã thành công ngăn chặn được linh hồn lạc ấn của Ngôn Ngữ, tức là hắn đã trở thành người duy nhất trong toàn bộ [Tín đồ] thoát khỏi sự khống chế của Ngôn Ngữ.

Xem ra... hắn nợ tên mập chết tiệt kia ngày càng nhiều rồi.

Hắn quay đầu lại, nhìn dãy núi quen thuộc này, ánh mắt như xuyên qua lớp đất vô tận, rơi xuống huy hiệu sáng lấp lánh dưới lòng đất.

“Tạm biệt... người canh gác.”

Hắn lẩm bẩm tự nói.

Hắn bước ra, đồng thời, một cái kén bên chân hắn đột nhiên vỡ ra, một đôi cánh lỏng lẫ vùng vẫy chui ra khỏi cái kén rách nát, nó cố sức đập cánh, lao đảo bay về phía xa.

Thẩm Thanh Trúc dừng chân ngậy người nhìn cảnh này, hồi lâu sau, hắn mỉm cười lắc đầu, bước tới cánh cổng hư ảo kia.

Trong gió, giọng nói của hắn nhẹ nhàng trôi nổi.

“Trưởng thành... sao.”

...

Bóng tối vô tận dần lui đi, quyền kiểm soát cơ thể dần trở lại, trong giấc ngủ, Lâm Thất Dạ từ từ mở mắt.

Trần nhà màu trắng, giường bệnh trắng tinh, trên sàn nhà màu vàng nhạt, rèm cửa nhẹ nhàng như lụa trắng đang bay trong gió, bên ngoài cửa sổ mở toang là sân tập quen thuộc.

Đây là... phòng y tế?

Lâm Thất Dạ cố gắng ngồi dậy nhưng cảm giác hư nhược từ linh hồn tràn ngập khắp cơ thể hần, cơ thể mệt mỏi như bị đồ chì, nặng nề vô cùng.

Mỗi vết thương trên người hần đều được băng bó cẩn thận, nhìn bộ quần áo bệnh nhân xanh trắng trên người, Lâm Thất Dạ bất lực cười khổ.

Viện trưởng, cũng có một ngày mặc quần áo bệnh nhân.

Hần khó khăn ngồi dậy, đi dép lê, lảo đảo đi ra ngoài, vừa mở cửa đã nghe thấy tiếng hét của Bách Phì Phì bên cạnh.

“Không thể nào! Anh ấy không thể chết được! Tôi đã đưa [Hồi Thiên Ngọc] cho anh ấy rồi! Cho dù là Diêm Vương đến, anh ấy cũng không thể chết được!”

Lâm Thất Dạ sững sốt, trong mắt hiện lên vẻ bối rối.

Ai chết?

Hần vô thức bước nhanh hơn, đi về phía phòng bệnh bên cạnh, hai chân đột nhiên mềm nhũn, thân hình loạng choạng, suýt ngã xuống đất.

“Lâm Thất Dạ!?”

Giáo quan Hàn Lật thấy Lâm Thất Dạ xuất hiện ở cửa, kinh hô một tiếng, vội vàng tiến lên đỡ hần.

Lâm Thất Dạ vịn khung cửa, xoa tay, ra hiệu mình không sao, chỉ thấy Bách Phì Phì mặc cùng loại quần áo bệnh nhân, đầu được băng bó dày cộm mấy vòng, ngồi trên giường như một đứa trẻ đầu to.

“Thất Dạ?! Anh tỉnh rồi à?” Bách Phì Phì thấy Lâm Thất Dạ, cũng mừng rỡ lên tiếng.

“Xảy ra chuyện gì? Ai chết?” Lâm Thất Dạ cau mày hỏi.

Giáo quan Hàn Lật và Bách Phì Phì cùng im lặng.

“Là Thảm Thanh Trúc.” Giáo quan Hàn Lật chậm rãi lên tiếng: “Anh ấy để cứu Hồng giáo quan và Bách Lý Đồ Minh, đã lấy huy hiệu của giáo quan, nhảy vào hang động đang cháy.”

“Anh ấy sẽ không chết!” Bách Phì Phì lại lên tiếng, nghiêm túc nhìn vào mắt Lâm Thất Dạ, kiên định nói: “Thất Dạ! Anh phải tin em! Anh ấy sẽ không chết!

Cho dù người bị thiêu cháy, bị đè dưới đá, anh ấy cũng sẽ không chết!

Anh ấy nhất định bị mắc kẹt ở một nơi nào đó dưới lòng đất... Em phải đi tìm anh ấy, em phải đào anh ấy ra!”

Bách Phì Phì lo lắng bước xuống giường, thậm chí còn không đi dép, vội vã định đi ra ngoài.

Chương 300 - Ta Học Trảm Thần

“Bách Lý Đồ Minh, bình tĩnh nào.” Huấn luyện viên Hàn Lật đỡ Bách Lý Phì Phì, bắt đầu dĩ lên tiếng:

“Sau khi chúng ta rời khỏi Thương Nam Sơn, đội hậu cần đã đến Thương Nam Sơn, cũng đã xuống hang động của các người, dưới năng lực của Cẩm Khư hệ thổ, họ đã lật tung toàn bộ phế tích dưới lòng đất.

Họ tìm thấy thi thể của hai tín đồ cảnh giới ‘Xuyên’ bị chôn vùi, tìm thấy huy hiệu mà Hồng giáo quan đã sử dụng nhưng trong hang động cốt lõi nhất, họ chỉ tìm thấy những mảnh than lớn vụn vỡ.

Qua đối chiếu DNA, một số mảnh than vụn trong đó đến từ cường giả cảnh giới ‘Hải’ trong [Tín đồ], Mã Dật Thiên, còn một số khác đến từ... Thẩm Thanh Trúc.”

Bách Lý Phì Phì há hốc mồm, sắc mặt hơi tái nhợt: “Nhưng các người không tìm thấy thi thể của anh ấy, đúng không? Vậy nên...”

“Lúc đó trong hang động đó đầy lửa và dung nham, căn bản không thể để lại thi thể.” Huấn luyện viên Hàn Lật lắc đầu.

Bách Lý Phì Phì nhú chặt mày, anh ta cúi đầu, vắt óc suy nghĩ, đột nhiên, anh ta lại ngẩng đầu lên,

“Không, nếu... nếu trước khi ngọn lửa thiêu rụi hoàn toàn cơ thể anh ấy, anh ấy hút hết không khí trong hang động, dập tắt ngọn lửa thì anh ấy có thể sống sót!”

“Bách Lý Đồ Minh!” Huấn luyện viên Hàn Lật nắm lấy vai anh ta, mở to mắt, từng chữ một nói: “[Hồi Thiên Ngọc] không phải là thần dược, nó chỉ có thể giữ hơi thở cho người sắp chết, đối với người đã chết thì không có tác dụng!”

Cho dù mọi chuyện như anh nói, anh ấy hút hết không khí mà sống sót thì tại sao đội hậu cần không tìm thấy thi thể của anh ấy? Đó là dưới lòng đất hai km, chẳng lẽ một người sắp chết còn có thể bò lên mặt đất sao!”

Nghe xong câu này, môi Bách Lý Phì Phì bắt đầu run rẩy, anh ta há miệng, dường như còn muốn biện giải điều gì đó nhưng lại không nói nên lời.

Huấn luyện viên Hàn Lật nói đúng, điều này căn bản không hợp lý...

“Thẩm Thanh Trúc đã chết, không chỉ riêng cậu đau lòng, cậu tưởng rằng chúng tôi, những huấn luyện viên này, nhìn thấy binh lính của mình chết ngay trước mắt mà sẽ dễ chịu sao!?” Hàn Lật mắt đỏ ngầu, chỉ tay về phía doanh trại bên ngoài, lớn tiếng quát,

“Nhưng đây không phải là câu chuyện Mary Sue huyền ảo gì đó, không phải là truyện sảng khoái vô địch, cậu không thể vì muốn nhìn thấy điều gì đó mà chống đối, phớt lờ sự tồn tại của thực tế!

Đây chính là người gác đêm! Đây chính là quân nhân! Hi sinh! Luôn luôn xảy ra!

Tôi dám cá rằng, mười năm sau, trong số những tân binh sắp rời khỏi trại huấn luyện này, chắc chắn sẽ không đến một phần ba còn sống sót! Đây không phải là tôi nói, đây chính là hiện thực đầm máu đang diễn ra trước mắt chúng ta!

Nhưng ít nhất... chúng ta phải để những người hi sinh ra đi một cách đường hoàng, quang minh chính đại! Chứ không

phải như bây giờ, ngay cả thực tế cũng không dám đối mặt!”

Tiếng nói của huấn luyện viên Hàn Lập vang vọng khắp phòng bệnh, Bách Lý Phì Phì cúi đầu, trong mắt đầy vẻ hoang mang, im lặng không nói.

Lâm Thất Dạ từ từ bước tới, vỗ vai Bách Lý Phì Phì, quay sang nói với huấn luyện viên Hàn Lập: “Huấn luyện viên, để em ở đây.”

Huấn luyện viên Hàn Lập bình tĩnh lại, gật đầu, cố gắng nói nhẹ nhàng nhất có thể:

“Các cậu nghỉ ngơi cho khỏe, sáng mai phải tham gia lễ tuyên thệ... Sau khi kết thúc, các cậu sẽ phải rời đi.”

Ông thở dài, quay người bước ra khỏi phòng bệnh.

Lâm Thất Dạ từ từ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, tình trạng cơ thể anh vẫn chưa cho phép anh đứng quá lâu, anh nhìn Bách Lý Phì Phì đang mắt hờn mắt vía trước mặt, nhẹ giọng nói:

“VẬY... có thể kể cho tôi biết, rốt cuộc lúc đó đã xảy ra chuyện gì không?”

Bách Lý Phì Phì gãi đầu, buồn bã nói: “Lúc đó đã xảy ra chuyện gì... tôi cũng không rõ lắm, tôi bị đánh ngất đi nhưng sau đó nghe Hồng giáo quan kể lại thì lúc đó...”

Nghe xong lời kể lại của Bách Lý Phì Phì, Lâm Thất Dạ cũng im lặng.

Cướp huy chương của huấn luyện viên, một mình chém chết Mã Dật Thiên, lao vào biển lửa... Thẩm Thanh Trúc làm ra những chuyện này, thoát nhìn thì ngoài dự đoán nhưng nghĩ kỹ lại, anh ta đúng là người sẽ làm những chuyện như vậy.

Thẩm Thanh Trúc đó... thực sự đã chết như vậy sao?

Không hiểu sao, trong lòng Lâm Thất Dạ luôn có một cảm giác không chân thực.

Ngay lúc này, Bách Lý Phì Phì như nghĩ ra điều gì: “Thất Dạ, tôi và Hồng giáo quan đã bàn bạc, quyết định giấu chuyện anh có thể biến thành phụ nữ, chúng ta thống nhất lời khai, đừng để đến lúc đó bị...”

“Không phải, anh đợi đã.” Lâm Thất Dạ biểu cảm kỳ quái nói: “Tôi có thể biến thành phụ nữ... đây là cách nói kỳ lạ gì vậy?”

“Nhưng lúc đó anh thực sự đã biến đổi mà, tóc dài ra, da mịn màng hơn, người cũng trắng hơn, hình như cả yết hầu cũng...”

“... Chúng ta vẫn nói chuyện thống nhất lời khai đi.”

Lâm Thất Dạ cảm thấy bất lực trong lòng, sự thay đổi trên cơ thể anh chỉ là do tạm thời mang linh hồn của Nyx gây ra, hơn nữa anh cũng không thực sự biến thành phụ nữ, chỉ là bề ngoài trông có vẻ nữ tính hơn một chút, xét về mặt sinh lý, anh vẫn là đàn ông.

Nhưng Bách Lý Phì Phì nói vậy, khiến anh như thể đã trở thành người chuyển giới vậy.

Chuyện này cũng không thể giải thích với Bách Lý Phì Phì, chỉ có thể mơ hồ cho qua.

Chương 301 - Ta Học Trảm Thần

Rầm!

Bên ngoài phòng bệnh, Tào Uyên xách một giỏ trái cây trợn tròn mắt, giỏ trái cây trên tay đã rơi xuống đất.

“Cái gì? Thất Dạ có thể biến thành phụ nữ sao?!”

Anh ta kinh ngạc nói.

Lâm Thất Dạ bất lực chống trán...

...

Đêm khuya.

Vị trí của trại huấn luyện cách thành phố rất xa nên ô nhiễm cũng nhẹ hơn, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, vẫn có thể thấy từng ngôi sao sáng lấp lánh điểm xuyết trên bầu trời đêm, bao la mà hùng vĩ.

Lúc này, trên nóc tòa nhà y tế, ba bóng người đang tụ tập với nhau, trước mặt họ là một đồng lửa trại nhỏ, thoang thoảng mùi thịt nướng thơm phức.

Bách Lý Phì Phì cắn một miếng thịt nướng trên tay, có chút không chắc chắn nói:

“Chúng ta làm vậy... thực sự sẽ không bị mắng sao?”

“Bị thì bị, dù sao cũng là ngày cuối cùng rồi, có thể ra sân tập chạy vòng đến sáng, hình như cũng không tệ.” Tào Uyên thản nhiên nói.

“... Anh thì không sao nhưng hai chúng ta vẫn là bệnh nhân mà! Chạy cả đêm, anh muốn làm chúng ta mệt chết sao?”
Bách Lý Phì Phì nhếch miệng.

“Bệnh nhân thì không sợ bị mắng rồi, nhiều nhất là bị mắng một trận thôi.” Tào Uyên quay đầu, nghiêm túc nhìn Lâm Thất Dạ: “Thất Dạ, nói thật, anh thực sự không muốn biến thành phụ nữ, để tôi mở mang tầm mắt sao?”

“Cút.”

“Ồ...”

Bách Lý Phì Phì cúi đầu ăn hết thịt nướng trên tay, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, thở dài thườn thượt.

“Trước đây, khi tôi còn làm ông cụ non ở quê nhà Quảng Đông, tôi cũng từng gặp một vài người canh gác, lúc đó tôi chỉ cảm thấy... họ rất ngẫu, vì vậy tôi đã xin ông già tôi, đến đây làm người canh gác chơi chơi.

Nhưng tôi vẫn không hiểu, trở thành người canh gác, rốt cuộc có ý nghĩa gì.”

Lâm Thất Dạ liếc anh ta: “Bây giờ thì sao?”

“Bây giờ...” Bách Lý Phì Phì khựng lại, từ từ nói: “Tôi hình như đã hiểu một chút.”

“Hiểu càng nhiều, càng cảm thấy gánh nặng trên vai càng lớn.” Bách Lý Phì Phì thở dài, sau đó tự giễu lắc đầu: “Không ngờ, tôi đường đường là tiểu thiếu gia của Bách Lý gia, cũng có một ngày trở thành người canh gác...”

“Nói nghiêm túc, anh vẫn chưa phải là người canh gác, nghi lễ tuyên thệ mới bắt đầu vào ngày mai.” Tào Uyên sửa lại.

“... Tào Uyên anh giỏi lắm, bây giờ tôi là bệnh nhân, anh còn đến chọc tức tôi? Lương tâm anh không đau sao?”

“Không.”

“...” Bách Lý Phì Phì xắn tay áo, như muốn đánh nhau với Tào Uyên.

Lâm Thất Dạ cười nói: “Phì Phì, cậu nên trân trọng cơ hội hiện tại, bởi vì... sau ngày mai, sẽ không còn ai chọc tức cậu nữa.”

Nghe câu này, Tào Uyên và Bách Lý Phì Phì đều sững sốt, đồng thời im lặng.

Lâm Thất Dạ im lặng một lúc, nhìn Bách Lý Phì Phì nói: “Sau khi trở về Quảng Đông, cậu định làm gì? Về nhà? Hay là đi làm người canh gác?”

Bách Lý Phì Phì không do dự: “Đi làm người canh gác.”

Tào Uyên nhướn mày: “Không cần các chị hầu gái nữa sao?”

“Cần chứ.” Bách Lý Phì Phì nghiêm trang nói: “Khi tổ chức cần tôi, tôi luôn là người canh gác, khi tổ chức rảnh rồi... tôi vẫn là cậu em trai đẹp trai của các chị hầu gái, hehehe.”

Tào Uyên trợn mắt, nhìn Lâm Thất Dạ: “Tôi ở thành phố Hoài Hải, khá gần Thương Nam, khi nào rảnh có thể đến tìm tôi.”

Lâm Thất Dạ ừ một tiếng.

“Thất Dạ, tôi nói này... anh trực tiếp lập một đội đặc biệt đi.” Bách Lý Phì Phì nhếch miệng.

Lâm Thất Dạ sững sốt: “Đội đặc biệt?”

“Đúng vậy, anh nghĩ mà xem, anh là đại diện của hai vị thần, làm đội trưởng của một đội đặc biệt không thành vấn đề chứ? Sau khi anh làm đội trưởng, anh có thể thành lập đội, đến

lúc đó kéo chúng tôi vào, chúng ta không phải lại tụ tập được rồi sao?”

Bách Lý Phì Phì càng nói càng phấn khích: “Anh là đại diện của hai vị thần, tôi là tiểu thiếu gia của Bách Lý gia, có thể coi là nhà sưu tập Cẩm Vật! Làm thành viên của một đội đặc biệt, không làm mất mặt anh chứ?”

Tào Uyên thẳng ngực này tuy không ưa tôi nhưng Cẩm Khư của nó cũng là siêu nguy hiểm trong số những siêu nguy hiểm, người đứng đầu dưới Thần Khư, làm thành viên của một đội đặc biệt, không quá đáng chứ?

Tiếc là anh chàng đẹp trai... nếu không, bốn chúng ta tụ tập lại, đội đặc biệt mạnh nhất không phải đã ra đời rồi sao?!”

“Bốn người, làm sao đủ để thành một đội đặc biệt?” Tào Uyên lắc đầu.

“Này, thế giới rộng lớn như vậy, chắc chắn sẽ có người hợp ý chúng ta, lại có thực lực mạnh chứ? Nếu không được thì kéo cả Molly vào nữa...”

“Phản đối tình yêu nơi công sở!” Tào Uyên giơ tay.

“Tôi đồng ý.” Lâm Thất Dạ lập tức giơ tay.

“Được, được, được, vậy không dẫn Molly đi... ôi, vấn đề nhân sự không phải vấn đề, sẽ có cách giải quyết thôi.”

Lâm Thất Dạ ngậy người nhìn ngọn lửa trại trước mặt, trong đầu hiện lên hình ảnh đội [Giả Mặt], họ vây quanh một chiếc bàn ăn, vừa cười vừa mắng; họ đeo hộp đựng kiếm lên lưng, không nói một lời, cùng nhau đến vực sâu và địa ngục...

Có vẻ như, đúng là không tệ?

“Thành lập đội đặc biệt còn quá sớm, anh đã thấy đội đặc biệt nào để một tân binh ‘Trì’ cảnh làm đội trưởng chưa?” Lâm Thất Dạ lắc đầu: “Hơn nữa, điều này phải do cấp cao của

người canh gác quyết định, chúng ta không có quyền quyết định.”

“Đúng là vậy...” Bách Lý Phì Phì thở dài, sau đó nhìn Lâm Thất Dạ một cách nghiêm túc: “Nhưng, nếu một ngày nào đó anh thực sự có cơ hội thành lập đội đặc biệt, nhất định phải đến Quảng Đông tìm tôi!”

Chương 302 - Ta Học Trảm Thần

Tào Uyên lập tức nói tiếp: “Còn tôi nữa, tôi đợi anh ở thành phố Hoài Hải.”

Lâm Thất Dạ nhìn vẻ mặt nghiêm túc của họ, gật đầu mạnh mẽ: “Nếu có ngày đó, tôi nhất định sẽ đến.”

Dưới bầu trời lấp lánh, mùi thịt thơm nồng lan tỏa trong gió, ba chàng trai ngồi bên nhau, tiếng nói của họ vang vọng trên sân thượng.

Không chỉ có phòng y tế, cảnh tượng như vậy còn diễn ra lén lút ở mọi góc ngách của trại huấn luyện.

Hôm nay, không có giáo quan nào đến ngăn cản họ.

...

Sáng sớm hôm sau.

Bách Lý Phì Phì hiếm khi không ngủ nướng, mà dậy sớm rửa mặt, gấp chăn, dọn dẹp hành lý, đứng trước gương cài cúc áo quân phục một cách nghiêm túc.

“Thất Dạ, trông tôi thế nào?”

Anh ta quay người, nhìn Lâm Thất Dạ đã mặc chỉnh tề từ lâu.

“Rất trang trọng, rất có tinh thần.” Lâm Thất Dạ quan sát kỹ một lượt, nghiêm túc gật đầu.

Bách Lý Phì Phì cười cười, liếc nhìn thời gian trên tường: “Gần đến giờ rồi.”

Lâm Thất Dạ ngạc nhiên nhướn mày: “Còn nửa tiếng nữa mới đến giờ diễn ra nghi lễ, bây giờ đã đi sao?”

“Đi sớm thì không sai.”

“Được.”

Hai người bước ra khỏi ký túc xá, đi thẳng đến sân tập, đến nơi Lâm Thất Dạ mới phát hiện ra rằng một nửa số tân binh trong toàn trại huấn luyện đã đến.

Họ mặc quân phục nghiêm chỉnh, trò chuyện với nhau trên sân tập, khuôn mặt đầy vẻ trang nghiêm và phấn khích không giấu nổi.

Họ đã vào trại huấn luyện được một năm rồi.

Một năm qua, họ đã trải qua gian khổ, kêu mệt, từng nghĩ đến chuyện từ bỏ nhưng cuối cùng họ vẫn kiên trì, họ đã lột xác.

Bây giờ, họ phải đối mặt với thời khắc vinh quang nhất và cũng là thời khắc quan trọng nhất trong năm qua.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, rất nhanh đã đến lúc lễ tuyên thệ sắp bắt đầu, các giáo quan lần lượt bước lên võ đài, những tân binh đang náo nhiệt lập tức im lặng.

Viên Cương nhìn lướt qua mọi người, bình tĩnh nói:

“Trước khi lễ tuyên thệ bắt đầu, còn một việc nữa...”

Mọi người sững sốt, ngay sau đó, một số giáo quan cầm hộp đen bước lên, Viên Cương tiếp tục nói:

“Trong đợt cứu hộ lần này, các bạn đã thể hiện rất xuất sắc, trước đại họa, các bạn đã thực sự thể hiện được vinh quang của quân nhân Đại Hạ, của chúng ta, những người canh gác!

Vì vậy... chúng tôi trao tặng cho mỗi tân binh tham gia hoạt động cứu hộ một huy chương ‘Ngọn lửa’.”

Đôi mắt của mọi người bên dưới bực sáng lên, biểu cảm đầy kinh ngạc.

“Và trong đợt cứu hộ lần này, chúng ta còn có hai chiến sĩ hy sinh, trong đó có một người đã chủ động hiến dâng mạng sống của mình để bảo vệ đồng đội và giáo quan...”

Tên anh ấy là Thẩm Thanh Trúc.”

Nghe thấy ba chữ này, tất cả mọi người đều im lặng.

“Anh ấy là kẻ gây chuyện trong trại huấn luyện nhưng anh ấy... là anh hùng của người canh gác, tại đây, chúng tôi trao tặng cho Thẩm Thanh Trúc huy chương ‘Ngôi sao sáng’!”

Giọng nói vừa dứt, tất cả các giáo quan trên bục đồng thời giơ tay phải lên, chào theo nghi thức quân đội.

Cùng lúc đó, tất cả các tân binh bên dưới cũng đồng thời giơ tay lên, biểu cảm trang nghiêm chào theo nghi thức quân đội.

Các giáo quan trao huy chương cho từng người, còn huy chương của Thẩm Thanh Trúc thì được Hồng giáo quan cẩn thận cất đi.

Huy chương này sẽ được chôn cùng với áo choàng, đao thẳng và huy hiệu của anh trong lăng mộ của người canh gác.

Bên dưới, Lý Lương và Đặng Vĩ, đôi mắt đỏ ngầu, cơ thể run rẩy, họ nhìn vào huy chương sáng lấp lánh, nắm chặt tay...

Anh Thẩm, lên đường bình an.

Đợi đến khi tất cả huy chương được trao xong, tiếp theo là trang bị riêng của từng người canh gác.

“Trịnh Trung.”

“Mạc Lan.”

“Lý Thiệu Quang.”

“Tào Uyên.”

“...”

Trên võ đài, một số giáo quan đứng trước những chiếc hộp kim loại được niêm phong, đối chiếu danh sách gọi tên từng người, người được gọi tên sẽ lần lượt nhận trang bị của mình.

“Bách Lý Đồ Minh.”

“Lâm Thất Dạ.”

Sau khi gọi đến tên Lâm Thất Dạ, anh lập tức bước lên bục nhận trang bị của mình.

Không ngoài dự đoán, bộ ba trang bị tiêu chuẩn của người canh gác: Dao Tinh Thần, áo choàng, huy hiệu.

Sau khi nhận được trang bị, Lâm Thất Dạ cũng như những người khác, trước tiên mặc áo choàng vào người, chiếc áo choàng màu đỏ sẫm không biết làm từ chất liệu gì, mềm mại và thoải mái, mặc vào người không hề có cảm giác nặng nề, kích thích cũng vừa vặn.

Tiếp theo, anh cầm cán đao Tinh Thần, cảm giác quen thuộc và trọng lượng này không có gì khác biệt so với những con dao chế thức khác mà anh đã sử dụng trước đây, điểm khác biệt duy nhất là trên thân đao thẳng có khắc ba chữ nhỏ “Lâm Thất Dạ.”

Lâm Thất Dạ sử dụng hai con dao nhưng anh không nộp đơn xin thêm một con dao nữa, vì ở nhà anh còn một con dao khác, trên con dao đó khắc chữ “Triệu Không Thành.”

Cuối cùng là huy hiệu.

Cảm giác nặng trĩu, hai con dao giao nhau, nền sao... Lâm Thất Dạ quan sát kỹ một lúc rồi lật mặt sau, ở cuối bốn dòng chữ nhỏ quen thuộc, cũng khắc ba chữ “Lâm Thất Dạ.”

Đây là bằng chứng về thân phận người canh gác của anh.

Đợi đến khi mọi người nhận xong, Viên Cương đứng trên bục từ từ mở lời:

“Tôi nghĩ các anh đã biết, ba thứ này là trang bị tiêu chuẩn của người canh gác chúng ta nhưng có lẽ ít người biết chúng tượng trưng cho điều gì.

Đao thẳng, áo choàng, huy hiệu... tại sao lại là ba thứ này? Tại sao không thêm ‘giày’, ‘găng tay’, ‘mũ’ và những thứ khác?

Chương 303 - Ta Học Trảm Thần

Bởi vì chúng đặc biệt nhất.

Đao thẳng, hay còn gọi là Đao Tinh Thần, được rèn từ một loại vật liệu có nguồn gốc vô cùng bí ẩn, có người nói là thiên thạch, có người nói là quặng sắt biến dị trong sương mù, có người nói là thần thiết thượng hạng lấy từ kho vũ khí của Đại Hạ... Tôi không biết, cả Đại Hạ cũng không ai biết, ngoại trừ người rèn những con dao này.

Nguồn gốc của nó không quan trọng, điều quan trọng là nó sẽ không bao giờ gãy, không bao giờ rỉ sét, không bao giờ tan chảy, không bao giờ đóng băng. Bất kỳ lực bên ngoài nào cũng không thể phá vỡ cấu trúc bên trong của nó, từ khoảnh khắc chúng được rèn ra, chúng đã vĩnh viễn định hình ở dạng này, bao gồm cả tên của các anh được khắc trên đó.

Nó là ‘dao’ tấn công mà các anh có thể hoàn toàn tin tưởng!

Áo choàng được làm từ vật liệu công nghệ nano hàng đầu, vừa đảm bảo sự thoải mái, vừa có thể chống lại hiệu quả cái lạnh, cái nóng, độ ẩm, vi khuẩn và các môi trường khắc nghiệt khác, nó giống như một bộ đồ bảo hộ đa năng, giúp các anh cách ly khỏi những tác động bên ngoài khi chiến đấu.

Nhưng nó không chắc chắn, chỉ là một chiếc áo choàng, chứ không phải áo giáp, nếu áo choàng bị rách trong trận chiến, có thể nộ về tổng hành dinh để khâu lại, có người

chuyên trách sẽ khâu cho các anh, ngày hôm sau sẽ giao lại tận tay các anh.

Nó là ‘khiên’ phòng thủ giúp các anh thích nghi với mọi môi trường.

Còn về huy hiệu... nó chỉ có một tác dụng, đó là đồng quy vu tận!

Nó có thể kích thích toàn bộ tiềm năng của một người trong thời gian ngắn, người không có Cẩm Khư sẽ có được Cẩm Khư, người có Cẩm Khư sẽ nâng cao cảnh giới, nó có thể cho bạn một khả năng, một khả năng liều chết chiến đấu, bảo vệ phẩm giá, tạo cơ hội sống cho đồng đội!

Nó là ‘tín ngưỡng’ bảo vệ phẩm giá khi chết của các anh.

Viên Cương hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói,

“‘Dao’ tấn công, ‘khiên’ phòng thủ và một cách chết đàng hoàng. Đây là... vũ khí tốt nhất mà chúng tôi có thể trao cho các anh.”

Những tân binh... không, những người canh gác thế hệ mới, cúi đầu nhìn bộ trang bị trên người mình, chìm vào im lặng.

Ba món trang bị, không nhiều cũng không ít nhưng chúng mang trên mình sự tiếp nối và thịnh vượng của một quốc gia.

Viên Cương đứng thẳng tắp, nhìn xuống toàn bộ màu đỏ sẫm dưới bụng, nghiêm trang mở lời:

“Lễ tuyên thệ... bắt đầu!”

Xoạt xoạt——!

Một cơn gió lớn thổi qua, lá cờ đỏ trên cột cờ dựng trên đài diễn võ tung bay phấp phới.

Toàn trường trang nghiêm.

Viên Cương nắm chặt tay phải, nắm chặt huy hiệu, đặt lên ngực mình, tay trái đặt lên chuôi đao thẳng ở thắt lưng, giọng nói âm trầm và hoăng lượng vang vọng khắp sân huấn luyện.

“Tôi Viên Cương, dưới lá cờ đỏ của Đại Hạ tuyên thệ...”

Tất cả mọi người đồng thời nắm chặt huy hiệu trong tay phải, đặt lên ngực, tay trái nắm chặt chuôi đao, khí thế ngút trời mở lời.

“Tôi Vương Lợi...”

“Tôi Lý Thiếu Quang...”

“Tôi Ôn Thanh Thanh...”

“Tôi Đặng Vĩ...”

“Tôi Lý Lương...”

“Tôi Tào Uyên...”

“Tôi Bách Lý Đồ Minh...”

“Tôi Lâm Thất Dạ...”

“...”

Cuối cùng, giọng nói của tất cả mọi người đều hòa thành một câu.

“——Dưới lá cờ đỏ của Đại Hạ tuyên thệ!”

Viên Cương tiếp tục nói: “Nếu đêm đen cuối cùng buông xuống!”

“——Nếu đêm đen cuối cùng buông xuống!”

“Ta nhất định sẽ đứng trước muôn người!”

“——Ta nhất định sẽ đứng trước muôn người!”

“Ngang đao hướng vực!”

“——Ngang đao hướng vực!”

“Máu nhuộm bầu trời!!”

“——Máu nhuộm bầu trời!!”

Họ nắm chặt nắm đấm, trong mắt có sự phẫn khích, kiên định, kiên cường, bốn dòng chữ này sẽ mãi mãi khắc sâu trong trái tim họ, giống như khắc trên con dao của họ vậy.

Những chú sâu nằm trong kén cuối cùng cũng phá kén chui ra, từ giờ phút này trở đi, họ chính là những người canh gác.

Lớn lên, có lẽ đơn giản như vậy.

...

“Đi thôi.”

“Đi thôi.”

“Tôi cũng đi đây...”

“Bảo trọng, sau này nhất định phải đến tìm tôi!”

“Ha ha ha, yên tâm đi, lúc đó tôi sẽ mời cậu uống rượu!”

“Lão Vương! Đừng chết! Nghe thấy chưa?!”

“Mẹ kiếp, mạng ông đây cứng hơn mạng mày, dễ chết như vậy sao? Đợi ông đây hai năm nữa lên làm đội trưởng, mời mày uống rượu!”

“...”

Trong ký túc xá, từng bóng người quen thuộc kéo vali, cố nén sự không ổn, vừa cười vừa mắng nhau chào tạm biệt.

Cuộc tụ họp kéo dài một năm này, cuối cùng cũng đến lúc phải chia tay.

“Thất Dạ, tôi đi đây.” Ngoài cửa, Tào Uyên kéo vali, nghiêm túc nhìn Lâm Thất Dạ: “Nhớ đến Hoài Hải tìm tôi.”

Lâm Thất Dạ cười nói: “Yên tâm đi, trên đường cẩn thận.”

“Hu hu hu... Thất Dạ, tôi cũng phải đi rồi, không có tôi ngủ cùng, cậu đừng nhớ tôi!” Bách Lý mập mạp mắt đỏ hoe, sau lưng có mấy vệ sĩ giúp hấn xách hành lý, luyến tiếc nói.

“Đừng nói những lời dễ khiến người khác hiểu lầm như vậy.” Lâm Thất Dạ bất lực thở dài: “Về Quảng Đông rồi thì đừng quá buông thả, nếu không lúc chiến đấu dễ xảy ra chuyện.”

“Yên tâm đi, tôi biết chừng mực.” Bách Lý mập mạp vỗ ngực: “Cậu nhất định phải đến Quảng Đông tìm tôi chơi, chỉ cần cậu gọi một cuộc điện thoại, máy bay riêng, khách sạn năm sao, chị gái xinh đẹp... đảm bảo sắp xếp đầy đủ cho cậu!”

Lâm Thất Dạ vừa buồn cười vừa bất lực nói: “Biết rồi, tôi sẽ đến.”

Bách Lý mập mạp dẫn theo đám vệ sĩ, ba bước ngoái đầu một lần, sau đó như nghĩ ra điều gì, từ xa hét lớn với Lâm Thất Dạ:

“Đúng rồi, đồ của cậu, tôi để dưới gầm giường cho cậu rồi, nhớ lấy nhé!”

Chương 304 - Ta Học Trảm Thần

Lâm Thất Dạ sững sốt, đợi đến khi Bách Lý mập mạp đi xa, trở về ký túc xá, từ dưới gầm giường lấy ra một hộp quà lớn...

Đây một hộp đồng hồ Rolex.

“Cậu nhóc này...” Lâm Thất Dạ vừa cười vừa mắng, do dự một lúc, rồi nghiêm túc cất nó vào vali.

Hắn đứng dậy, nhìn căn ký túc xá lần cuối, kéo vali màu hồng in hình Peppa Pig, bước ra ngoài.

Dần dần, những người rời khỏi trại huấn luyện ngày càng ít, cả tòa ký túc xá cũng ngày càng trống trải, không biết từ lúc nào, cả trại huấn luyện đã chìm vào một phiến im lặng.

Ánh nắng chiều tà hắt xuống bãi tập, trại huấn luyện không một bóng người, toát lên một nỗi buồn man mác.

Ký túc xá, nhà ăn, trường bắn, bãi tập...

Những tòa nhà quen thuộc từng chút một lùi xa, không lâu sau, Lâm Thất Dạ kéo vali, lại trở về trước cánh cổng sắt lớn.

Hắn ngẩng đầu nhìn mấy chữ lớn trên cánh cổng sắt, trong đầu lại hiện lên cảnh tượng lần đầu bước vào cánh cổng này...

“Đi thôi.” Hắn lẩm bẩm một tiếng, kéo vali, bước ra khỏi cổng.

Đây là căn cứ huấn luyện tân binh số 039, là nơi hắn đã trải qua một năm.

Hắn là tân binh đầu tiên ở đây.

Hắn là người canh gác cuối cùng rời khỏi đây.

Theo con đường cát vàng gập ghềnh, Lâm Thất Dạ kéo vali, đi mãi đến ngoài chốt quân sự.

Ngay khi hắn chuẩn bị chờ xe buýt cuối cùng đưa họ đi, ánh mắt hắn dừng lại ở một nơi không xa, đột nhiên sững sốt.

Chỉ thấy trên con đường bên hông, một chiếc xe thùng màu đen quen thuộc đang đỗ ở đó, một người phụ nữ mặc đồ thể thao màu đỏ, đeo kính râm đang dựa vào cửa xe, thấy Lâm Thất Dạ, cô ấy phấn khích vẫy tay.

Lâm Thất Dạ cười, kéo vali đi thẳng đến trước.

“Chị Hồng Anh, sao chị lại đến đây?” Lâm Thất Dạ cười hỏi.

Hồng Anh cười khúc khích, bước nhanh đến, ôm chầm lấy Lâm Thất Dạ. Viptruyenfull.net - Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

“Tất nhiên là đến đón thành viên mới của đội 136 chúng ta xuất trại rồi!” Hồng Anh suýt nữa làm Lâm Thất Dạ nghệt thở, đến khi cổ Lâm Thất Dạ sắp gãy, cô ấy mới buông tay, nhận lấy vali trong tay Lâm Thất Dạ, tiếp tục nói:

“Đội trưởng từ tháng trước đã bắt đầu tính thời gian cậu xuất trại, mỗi ngày đều khoanh tròn trên lịch, lằm bằm còn mấy ngày nữa cậu mới về... Giống như sư thầy tụng kinh, phiền chết đi được.”

Hồng Anh lên xe, đóng cửa xe: “Nhưng mà, cậu có thể điều về đội 136 của chúng ta, mọi người đều rất vui, chỉ có tên Lãnh Huyền kia mặt lạnh tanh, lạnh lùng nói rằng ‘Thất Dạ nhà chúng ta không nên điều về Thương Nam, cậu ấy nên đến nơi cao hơn...’”

Lâm Thất Dạ ngồi ở ghế phụ lái gãi đầu, như thể đã tưởng tượng ra cảnh Lãnh Huyền nói câu này.

Hồng Anh nổ máy xe, chuẩn bị lái xe, suy nghĩ một chút, quay người lại, không nói một lời vỗ vai Lâm Thất Dạ.

Lâm Thất Dạ ngơ ngác nói: “Chị Hồng Anh, chị làm gì vậy?”

“... ... Đội trưởng nói, bảo tôi an ủi cậu, không lấy được thứ hạng tốt trong trại huấn luyện cũng không mất mặt, mọi người đều tin vào tiềm năng của cậu...”

Má Hồng Anh hơi đỏ: “Nhưng mà nhưng mà tôi... Tôi thực sự không biết an ủi người khác, tôi định học theo đội trưởng vỗ vai nhưng đột nhiên lại không biết nói gì... Ôi, phiền chết đi được!”

Hồng Anh xấu hổ và tức giận, dứt khoát đạp mạnh chân ga, trong tiếng động cơ ầm ầm, lớp xe cuốn lên một lượng lớn khói bụi, xe thùng lao nhanh về phía trước.

Lâm Thất Dạ nắm chặt tay vịn, nuốt nước bọt: “Chị Hồng Anh... bình tĩnh, bình tĩnh nào!”

Lúc này, Lâm Thất Dạ cũng hiểu rõ đầu đuôi sự việc, xem ra thứ hạng trong trại huấn luyện không được các giáo quan công bố trực tiếp, mọi người trong đội 136 còn tưởng Lâm Thất Dạ xếp hạng không cao nên mới được điều về Thương Nam...

Chuyện này, có nên giải thích không?

Ngay khi Lâm Thất Dạ còn đang do dự, Hồng Anh tiếp tục nói:

“Thực ra, hôm nay mọi người định cùng nhau đến đón cậu nhưng đột nhiên xảy ra một số chuyện, chỉ có mình tôi có thời gian đến đây.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Phía đông thành phố xuất hiện một vụ án nghi là ‘bí ản’, Ôn Kỳ Mặc, Lãnh Huyền, Tiểu Nam đã đến đó xem tình hình, còn đội trưởng và Ngô lão cầu... đang đi gặp một nhân vật quan trọng.”

“Nhân vật quan trọng?” Lâm Thất Dạ nghi hoặc hỏi: “Nhân vật quan trọng nào mà đến Thương Nam vậy?”

Hồng Anh cười bí ản: “Nghe nói, đó là một nhân vật đứng đầu loài người.”

“Cái gì?!” Lâm Thất Dạ sửng sốt.

“Ngạc nhiên không? Khi tôi nghe tin này, tôi còn làm rơi cả đĩa.” Hồng Anh nhún vai: “Nghe nói hôm kia ở bên kia núi Tương Nam, phát hiện ra dao động nghi là ‘thần minh’ nên đặc biệt mời một nhân vật đứng đầu loài người đến điều tra.

Bây giờ trước tiên đến gặp đội chúng ta đang đóng quân ở Thương Nam để tìm hiểu tình hình, một lát nữa có lẽ sẽ đến doanh trại tìm vị chỉ huy kia.”

Nghe xong câu này, trái tim Lâm Thất Dạ lập tức treo lơ lửng, hôm kia ở núi Tương Nam... chẳng phải là lúc hắn mang theo linh hồn của Nyx, trên trời giết chết Hỏa mạch địa long sao?!

Mặc dù ở trong trại đã thông đồng với Bách Lý Phì Phì và Hồng giáo quan, lừa được các giáo quan khác nhưng chuyện giết chết Hỏa mạch địa long là sự thật, vị nhân vật đứng đầu loài người này đến núi Tương Nam, liệu có phát hiện ra manh mối gì không?

“Là nhân vật đứng đầu loài người nào đến vậy?”

Lâm Thất Dạ nhớ, lúc Ôn Kỳ Mặc phổ cập kiến thức về nhân vật đứng đầu loài người cho hắn, đã dùng truyền thuyết

để chia năm người thành “Một kiếm, một kị, một tôn, một hư
vô, một phu tử”, vậy thì người đến Thương Nam là ai?

Chương 305 - Ta Học Trảm Thần

“Ông ấy đến bằng xe ngựa, hẳn là ‘phu tử’.” Hồng Anh đoán.

Lâm Thất Dạ òa một tiếng, cúi đầu trầm ngâm.

Lần này... phiền phức rồi.

...

Hòa Bình Sự Vụ Sở.

Tầng hầm.

Trần Mục Dĩ và Ngô Tương Nam nhìn nhau, trong mắt đều hiện lên chút bất lực.

Trên ghế sofa đối diện họ, một ông lão khoảng năm mươi tuổi đang ngồi đó, một chiếc trâm gỗ cài mái tóc dài bạc trắng, khuôn mặt tuy già nhưng đôi mắt vẫn sáng ngời, có chút tiên phong đạo cốt.

Ông ta bưng một tách trà nóng, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, rồi từ từ đặt xuống.

“Phu tử Trần... chuyện xảy ra trên núi Tương Nam, chúng tôi thực sự không biết nhiều, những chi tiết cụ thể, có lẽ vẫn phải nhờ ngài hỏi Viên Cương mới được.” Trần Mục Dĩ cân nhắc rồi nói.

Phu tử Trần cười, xua tay nói: “Không sao, chuyện này không vội... Hai vị đừng giục lão phu rời đi, chẳng lẽ ở đây cùng lão phu uống trà trò chuyện, lại khó chấp nhận đến vậy sao?”

Ngô Tương Nam không nhịn được lên tiếng: “Nhưng phu tử... chúng tôi đã ở đây cùng ngài uống trà cả một buổi chiều rồi, giờ mặt trời sắp lặn rồi, như vậy có phải là...”

“Không sao, không sao.” Phu tử Trần thản nhiên nói.

Thấy phu tử Trần không muốn rời đi, Trần Mục Dã và Ngô Tương Nam chỉ còn cách cắn răng tiếp tục uống cùng ông ta.

“Nghe nói đội 136 của các vị mới có một người gác đêm, tên là Lâm Thất Dạ.” Phu tử Trần vừa nhấp trà, vừa thản nhiên nói: “Không biết hai vị có thể kể cho lão phu nghe thêm về câu chuyện của cậu ấy không?”

Ngô Tương Nam sững sốt: “Phu tử, ngài biết Lâm Thất Dạ sao?”

“Là người đại diện cho song thân, lão phu đương nhiên có nghe nói.” Phu tử Trần bình tĩnh nói.

Ngô Tương Nam quay sang nhìn Trần Mục Dã, Trần Mục Dã gật đầu với anh ta, Ngô Tương Nam mới tiếp tục nói:

“Thực ra, chúng tôi quen biết đứa trẻ Lâm Thất Dạ này, phải kể từ vụ Quỷ diện nhân lần đó...”

Ngô Tương Nam bắt đầu từ vụ Quỷ diện nhân, kể lại gần như toàn bộ những việc Lâm Thất Dạ đã làm, trong đó còn bao gồm cả đánh giá của đội 136 về cậu ta, ba câu khen nhỏ, năm câu khen lớn, nói đứa trẻ Lâm Thất Dạ này tốt ở mọi phương diện, suýt nữa thì thổi phồng lên tận trời.

Phu tử Trần chỉ im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu, đôi mắt sâu thẳm không biết đang nghĩ gì.

Đợi đến khi Ngô Tương Nam kể xong, phu tử Trần đặt tách trà trong tay xuống: “Thì ra là vậy... Lão phu đã biết.”

Ngay khi Ngô Tương Nam đang mong đợi nhìn phu tử Trần, muốn ông ta nhanh chóng rời đi thì phu tử Trần lại lên

tiếng: “Trà này hơi nguội rồi.”

Ngô Tương Nam:...

Trần Mục Dã hiểu ý của phu tử Trần, nhìn Ngô Tương Nam nói: “Tương Nam, đi pha thêm trà cho phu tử.”

“Được.”

Ngô Tương Nam cầm bộ đồ pha trà, đi ra khỏi phòng, cả căn phòng chỉ còn lại Trần Mục Dã và phu tử Trần.

Phu tử Trần nhìn Trần Mục Dã, một lúc sau, chậm rãi lên tiếng:

“Đội trưởng Trần, mười năm qua, anh vất vả rồi...”

Chiếc xe thùng màu đen từ từ dừng trước cửa biệt thự, Lâm Thất Dạ và Hồng Anh bước xuống xe, đẩy cửa đi vào.

Phòng khách quen thuộc, ghế sofa quen thuộc, phòng ngủ quen thuộc... mọi thứ đều giống như lúc rời đi, không có chút thay đổi nào.

“Cậu dọn dẹp đồ đạc đi, bên đội trưởng hình như vẫn chưa xong việc.” Hồng Anh liếc nhìn thời gian, cau mày nói: “Không phải nói chỉ đi tìm hiểu tình hình thôi sao... sao cả một buổi chiều trôi qua rồi mà vẫn chẳng có động tĩnh gì? Đội trưởng sẽ không phải vì không muốn nấu bữa tối nên cố tình kéo dài thời gian chứ?”

“Chị Hồng Anh, hôm nay đi ăn ở Sự Vụ Sở không?”

“Đúng vậy, tối qua đội trưởng đã chuẩn bị sẵn thức ăn rồi, nói là muốn rửa bụi cho cậu, ăn mừng cậu chính thức gia nhập đội 136, chắc bữa tối này sẽ thành bữa khuya mất.” Hồng Anh thở dài bất lực.

Lâm Thất Dạ gật đầu, kéo vali về phòng dọn dẹp, khoảng nửa tiếng sau, giọng Hồng Anh từ dưới lầu vọng lên.

“Thất Dạ, cậu dọn xong chưa? Xuống ăn cơm được rồi!”

“Tới đây.”

Lâm Thất Dạ cất con dao thẳng và áo choàng vào phòng, còn huy hiệu thì cất sát người, sau đó nhanh chân đi xuống cầu thang, ngồi xe đến Sự Vụ Sở.

Vài phút sau.

Ting tong——!

Chào mừng!

Lâm Thất Dạ đẩy cửa Sự Vụ Sở ra, mới phát hiện ngoài Trần Mục Dĩ đang bận rộn trong bếp, những thành viên khác đều đã ngồi vào bàn, lúc này thấy Lâm Thất Dạ đi vào, khoe miệng nở một nụ cười.

Lâm Thất Dạ đứng ở cửa, hít một hơi thật sâu, mở lời:

“Đội 136 Người gác đêm Lâm Thất Dạ, đến báo cáo!”

Mọi người nhìn nhau, nụ cười trên khoe miệng càng đậm, Ngô Tương Nam quay người, hướng về phía bếp hét: “Đội trưởng Trần, có tân binh đến báo cáo.”

Tiếng động trong bếp đột nhiên nhỏ lại, Trần Mục Dĩ bước ra khỏi bếp, quan sát Lâm Thất Dạ một lượt, cười mắng: “Thôi được rồi, đội 136 chúng ta, đâu có nhiều quy củ thế, ngồi xuống đi, cơm sắp xong rồi.”

Lâm Thất Dạ đi đến chỗ ngồi, Ôn Kỳ Mặc bên cạnh vỗ vai cậu, ôn hòa mở lời: “Về cũng tốt, những đội Người gác đêm ở thành phố lớn, quy định nhiều lắm, mà nhiệm vụ lại nặng, tỷ lệ hy sinh cũng cao, đâu có bằng chúng ta ở Thương Nam.”

Lãnh Huyền nhìn vào mắt Lâm Thất Dạ, bình tĩnh mở lời: “Thất bại nhất thời không quan trọng, là vàng thì sẽ sáng.”

Lâm Thất Dạ sững sốt, có chút dờ khóc dờ cười.

Bây giờ mọi người trong đội 136 còn tưởng thành tích trại huấn luyện của cậu không lý tưởng, đang tìm cách an ủi cậu... Quả nhiên vẫn nên giải thích với họ một chút.

Chương 306 - Ta Học Trảm Thần

Ngay khi Lâm Thất Dạ chuẩn bị mở lời, Hồng Anh đã hỏi trước.

“Ngô Tương Nam, các anh loay hoay cả buổi chiều, làm gì thế? Sao giờ mới xong?”

Câu hỏi này vừa nêu ra, sự chú ý của mọi người đều đổ dồn về phía đó, dù sao thì một trong năm người mạnh nhất nhân loại giá lâm Thương Nam cũng là chuyện trọng đại.

Ngô Tương Nam lắc đầu chua chát: “Báo cáo công tác chỉ mất mười phút là xong, mấy tiếng còn lại, lão nhân gia ấy cứ kéo chúng tôi nói chuyện uống trà... Thật không biết ông ấy nghĩ gì nữa.”

Nói xong, Ngô Tương Nam cố ý liếc nhìn Trần Mục Dĩ trong bếp.

Mười phút cuối cùng của cuộc nói chuyện, Ngô Tương Nam bị Trần Mục Dĩ cố ý chỉ đi, thực ra anh ta rất nghi ngờ, phụ tử uống trà với họ cả buổi chiều, chính là vì mười phút này.

Chỉ là... Một trong năm người mạnh nhất nhân loại và một đội trưởng Người gác đêm ở một thành phố nhỏ bình thường, rốt cuộc có gì để nói chứ?

Ngô Tương Nam tuy nghi ngờ nhưng anh ta không nói, càng không hỏi, nếu chuyện này Trần Mục Dĩ có thể nói, ông ấy đã nói từ lâu rồi.

Bây giờ, anh ta chỉ có thể coi như chuyện này chưa từng xảy ra.

“Vậy ông ấy rời khỏi Thương Nam chưa?” Hồng Anh tiếp tục hỏi.

“Không biết, hành tung của lão nhân gia ấy không phải chúng ta có thể đoán được.” Ngô Tương Nam nhún vai.

“Đồ ăn hại.”

“...?”

Ngay khi hai người nhìn nhau, Lâm Thất Dạ nhìn Ôn Kỳ Mặc, đột nhiên mở lời:

“Đúng rồi, nghe nói trong thành lại xuất hiện ‘Bí ẩn’?”

“Vẫn chưa rõ.” Ôn Kỳ Mặc thở dài: “Sáng nay có người báo án, nói ở sân sau của một quán rượu ở phía đông thành phố, phát hiện một thi thể, mười ngón tay của người chết bị cắt đứt, toàn thân bị đóng đinh vào tường, dáng vẻ lúc chết vô cùng khủng khiếp, giống như nhìn thấy cảnh tượng cực kỳ kinh hoàng nào đó.”

Lâm Thất Dạ trầm ngâm gật đầu: “Chỉ dựa vào điểm này, thực sự rất khó để xác định có phải là ‘Bí ẩn’ hay không...”

“Nhưng vấn đề là, đây đã là người chết thứ tư trong tháng này rồi, ba người chết trước đó hoàn toàn không có mối liên hệ nào với người chết lần này, không có quy luật nào cả nhưng cách chết thì hoàn toàn giống nhau, ngay cả biểu cảm trên khuôn mặt cũng như vậy.

Cảnh sát đã điều tra vụ án này rất lâu rồi nhưng vẫn không có manh mối nào, mà điều thực sự khiến họ xác định có thể lực siêu nhiên can thiệp vào, chính là vụ án sáng nay.”

Ôn Kỳ Mặc cau mày, giọng có phần nghiêm trọng: “Theo manh mối cảnh sát thu thập được, tối hôm xảy ra án mạng,

quán rượu tình cờ tổ chức tiệc rượu mừng, sau khi quay xong tiệc rượu, ông chủ quán rượu quên tắt máy quay và để trên quầy bar, máy quay tình cờ hướng thẳng vào cánh cửa thông ra sân sau, tức là nơi người chết bị đóng đinh vào tường.”

“Quá trình đã được quay lại rồi sao?”

“Vấn đề nằm ở đây, quá trình thực sự đã được quay lại nhưng... Toàn bộ quá trình quá kỳ lạ!” Ôn Kỳ Mặc uống một ngụm trà, tiếp tục nói,

“Trong hình ảnh, ngoài người chết ra, không có người thứ hai nào, anh ta đột nhiên lơ lửng một cách kỳ lạ, những chiếc đinh sắt trên mặt đất tự động bay lên, đóng vào tứ chi và tim anh ta, rồi mười ngón tay như bị thứ gì đó găm nhâm, chỉ trong vài giây đã biến mất.”

Nghe xong lời kể của Ôn Kỳ Mặc, Tư Tiêu Nam chỉ thấy nổi hết cả da gà, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tái nhợt.

“Thảo nào... Thực sự không giống như con người có thể làm được.” Ngô Tương Nam gật đầu: “Hôm nay các anh đi, có tiến triển gì không?”

“... Không có, chuyện này quá kỳ lạ, tôi... không biết phải bắt đầu từ đâu.” Ôn Kỳ Mặc ngượng ngùng gãi đầu: “Hơn nữa, chúng ta còn phải luôn đề phòng ‘Kẻ trộm bí mật’.”

“Kẻ trộm bí mật?” Lâm Thất Dạ sửng sốt.

“Trước đây tôi không nói với anh sao, mỗi lần chúng ta thanh trừng được ‘Bí ẩn’, một phần thi thể của ‘Bí ẩn’ sẽ biến mất một cách kỳ lạ sao?” Hồng Anh mở lời giải thích: “Tính đến bây giờ, hắn ta đã đánh cắp tổng cộng bốn phần cơ thể của ‘Bí ẩn’ nên tạm thời chúng ta gọi hắn là ‘Kẻ trộm bí mật’.”

“Vẫn chưa bắt được hắn sao?” Lâm Thất Dạ ngạc nhiên hỏi.

“Chưa, hành tung của hắn quá kỳ lạ, nửa năm trước, sau khi thi thể con thằn lằn bị đánh cắp, chúng ta lại thanh trừng một con ‘Xuyên’ cảnh Băng sương Đằng Mạn, đội xử lý phụ trách áp giải thi thể Đằng Mạn bị tấn công giữa đường, tất cả mọi người trên xe đều bị đánh ngất, khi họ tỉnh lại, một nửa thi thể của Đằng Mạn đã biến mất.”

“Sau đó, chúng ta lại tốn rất nhiều công sức để truy tìm nhưng hắn như thể biến mất khỏi không khí, không để lại một chút dấu vết nào.” Hồng Anh thở dài: “Hắn giống như một bóng ma trong thành phố này, chúng ta có thể cảm nhận được sự tồn tại của hắn nhưng mãi mãi không thể tiếp cận được.”

Lâm Thất Dạ cau chặt mày.

“Chưa hết đâu, trước đây, hắn chỉ đánh cắp thi thể ‘Bí ẩn’ thôi nhưng tháng trước, chúng ta phát hiện ra dấu vết của một ‘Ám dạ sát nhân quỷ’, đang chuẩn bị ra tay thanh trừng thì phát hiện ra... nó đã chết rồi.

Một nửa cơ thể bị đóng băng thành khối, cơ thể hoàn toàn bị xé thành bốn mảnh, tương tự như vậy, một nửa thi thể của nó đã bị lấy mất.”

“Từ việc đánh cắp thi thể ‘Bí ẩn’, biến thành chủ động săn lùng ‘Bí ẩn’ sao?”

“Đúng vậy, nếu cứ tiếp tục như vậy, tôi cảm thấy cả đám chúng ta sắp thất nghiệp rồi.” Hồng Anh bắt lực thở dài.

Chương 307 - Ta Học Trảm Thần

Ôn Kỳ Mặc cười cười: “Lạc quan lên nào, có người giúp chúng ta chia sẻ công việc, chẳng phải là chuyện tốt sao?”

“Nhưng tôi không vui chút nào! Không có trận chiến nào để đánh, tôi không thể ngày nào cũng giúp các chú các bác giải quyết mâu thuẫn tình cảm chứ?” Hồng Anh buồn bã nói: “Tôi đã gần nửa năm không chiến đấu rồi, sắp phát điên đến nơi rồi.”

Trần Mục Dĩ bung đĩa thức ăn đi tới, bình tĩnh nói:

“Bất kể hấn là ai, có mục đích gì, thanh trừng ‘Bí ẩn’ vốn là công việc của chúng ta là người canh gác, hấn làm như vậy, là không tuân thủ quy củ.”

Lãnh Huyền nheo mắt lại: “Lần này... tôi nhất định sẽ bắt được hấn.”

“Tôi cũng có thể thử.” Lâm Thất Dạ cũng lên tiếng.

Thành thật mà nói, hấn vẫn khá tò mò về thân phận của “Kẻ trộm bí ẩn” này, hơn nữa Lâm Thất Dạ vẫn luôn nghi ngờ vào dịp Tết, người bí ẩn truyền tin về lính đánh thuê Bọ cạp điên cho hấn chính là “Kẻ trộm bí ẩn.”

Nói như vậy, có lẽ hấn không có ác ý gì... thậm chí đối với hấn, hấn còn có thiện ý, nếu không cũng sẽ không mạo hiểm bị bắt, bắn ra mũi tên sắt đó.

“Không nói đến những chuyện này nữa.” Trần Mục Dĩ nâng ly rượu trong tay lên, mỉm cười nói: “Để chào đón Thất

Dạ trở về đội 136, cạ ly!”

“Cạ ly!!”

...

Sau khi ăn uống no say, Lâm Thất Dạ trở về phòng của mình, nằm ngửa trên giường.

Vừa ra khỏi doanh trại, chuyện này nối tiếp chuyện khác ập đến, Phu tử vào thành: “Bí ần” bị đứt ngón tay: “Kẻ trộm bí ần” hành tung kỳ lạ...

Những ngày tháng đơn giản nhàn nhã trong trại huấn luyện, xem ra là không bao giờ trở lại nữa rồi.

Hắn từ từ nhắm mắt lại nhưng không ngủ, trước đó hắn còn một chuyện quan trọng phải làm.

Bên trong bệnh viện tâm thần.

Lâm Thất Dạ mặc áo blouse trắng chậm rãi bước xuống cầu thang tối tăm, đi đến khu vực nhà giam ẩm ướt tối tăm.

Hắn đi đến trước cửa một nhà giam nào đó, dừng bước.

Bên trong nhà giam này, đang bò một con địa long khổng lồ, thân hình của nó so với bên ngoài đã nhỏ đi đến năm phần tư, mặc dù vậy, cơ thể của nó vẫn gần như chiếm hết cả nhà giam.

Lâm Thất Dạ nhìn con Viêm mạch địa long trước mặt, nhướng mày.

Hắn không ngờ, nhà giam ở đây lại có tác dụng giảm cân, Viêm mạch địa long vốn có thể che trời khi đang rộng đôi cánh, giờ đây lại chỉ to bằng một căn phòng.

Lúc đầu hắn còn lo lắng không biết sau khi Viêm mạch địa long đến đây, có làm nổ tung nhà giam ở đây không...

Viêm mạch địa long dường như nhận ra Lâm Thất Dạ đến, mở mắt ra, trong mắt đầy vẻ cảnh giác.

“

Tội nhân: Viêm mạch địa long

Lựa chọn: Là sinh vật thần thoại bị chính tay người giết chết, người có quyền quyết định số phận linh hồn của nó:

Lựa chọn 1: Trực tiếp xóa sổ linh hồn của nó, khiến nó hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.

Lựa chọn 2: Khiến “Giá trị sợ hãi” của nó đối với người đạt đến 60, có thể thuê nó làm nhân viên bảo vệ bệnh viện, vừa có thể chăm sóc bệnh nhân, vừa có thể bảo vệ người ở một mức độ nhất định.

(Phát hiện ra linh hồn của sinh vật này có giao ước, đã cưỡng chế giải trừ)

Giá trị sợ hãi hiện tại: 84

“

Lâm Thất Dạ xem thông tin của Viêm mạch địa long, bắt đầu quan sát kỹ càng.

Thành thật mà nói, giá trị sợ hãi của Viêm mạch địa long có phần vượt quá sức tưởng tượng của hắn, theo lý mà nói, là một sinh vật “Hải” cảnh mạnh mẽ, những thứ có thể khiến nó sợ hãi đã rất ít rồi, nếu giá trị sợ hãi của nó cao như vậy thì chỉ có thể giải thích một vấn đề...

Hóa thân thành Thần Đêm Tối của Lâm Thất Dạ đã đánh cho nó ám ảnh tâm lý.

Viêm mạch địa long nhận ra ánh mắt của Lâm Thất Dạ, rụt cổ lại, vẻ cảnh giác trong mắt càng đậm hơn, đồng thời còn có chút do dự.

Từ khi nó đến nhà giam này, nó đã biết mình sắp phải đối mặt với số phận như thế nào, cũng biết số phận của mình nằm trong tay người đàn ông trước mặt.

Nó muốn sống nhưng lòng tự hào của một con rồng không cho phép nó khuất phục cầu toàn.

Nó đang do dự, Lâm Thất Dạ cũng đang do dự.

Con địa long này... có thể làm gì?

“Biết nấu ăn không?” Lâm Thất Dạ thử dò hỏi.

Địa long lắc đầu.

“Quét dọn?”

Địa long lắc đầu.

“Sửa sang sân vườn?”

Địa long lắc đầu.

“Dỗ bà già vui vẻ? Dỗ ông già vui vẻ? Hát hò? Nhảy múa? Dọn giường...”

Lâm Thất Dạ hỏi một loạt câu hỏi, địa long đều lắc đầu ngơ ngác.

Lâm Thất Dạ nhếch miệng: “Cậu không biết nói luôn à?”

Địa long gật đầu.

Lâm Thất Dạ:...

Đây là một kẻ ăn hại, kết luận xong.

Nhưng là sinh vật “Hải” cảnh đầu tiên mà Lâm Thất Dạ đưa vào bệnh viện tâm thần, nếu cứ giết như vậy, Lâm Thất Dạ còn thấy đau lòng, không những không lấy được xác của nó làm vật hiến tế triệu hồi, nếu ngay cả linh hồn cũng không thể sử dụng hiệu quả, vậy thì treo không phải là vô ích sao?

Hắn còn nghĩ đến việc đợi đến khi mình thăng cấp lên “Xuyên” cảnh hoặc “Hải” cảnh, có thể triệu hồi địa long ra, chắc chắn sẽ là một trợ thủ đắc lực!

Nhưng mà... con quái vật trước mắt này, ngoài việc trông coi cửa ra vào thì có vẻ như thực sự không có tác dụng gì.

Có vẻ như nhìn thấy sự thất vọng trong mắt Lâm Thất Dạ, Viêm mạch địa long lập tức căng thẳng, nó dường như đã thấy trước kết cục bị xóa sổ trực tiếp của mình, trong mắt hiện lên nỗi sợ hãi sâu sắc.

Chương 308 - Ta Học Trảm Thần

Chẳng lẽ... cứ thế mà chết sao?

Về do dự trong mắt Viêm mạch địa long lập tức trở nên nồng đậm, một lúc sau, nó dường như đã hạ quyết tâm, toàn thân tỏa ra ánh sáng đỏ nhạt, thân hình khổng lồ bắt đầu thu nhỏ lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Vây rồng trên người từng mảnh một chui vào trong cơ thể, đôi chân rồng thô to bắt đầu thu nhỏ lại, cái đầu rồng dữ tợn uy nghiêm cũng thay đổi thành hình người với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường...

Sau khi ánh sáng đỏ nhạt tan đi, Viêm mạch địa long hung dữ khổng lồ ban đầu đã biến mất.

Thay vào đó, là một người phụ nữ khoảng hai mươi tuổi, dáng người cao ráo, làn da trắng mịn, mái tóc dài màu đỏ lửa tự nhiên buông xuống ngang eo, đôi mắt vàng sẫm nhìn mọi thứ trước mắt một cách thờ ơ.

Chớp mắt, Viêm mạch địa long đã biến thành một cô gái tóc đỏ có thân hình quyến rũ, khí chất lạnh lùng.

Đặc điểm duy nhất còn sót lại của loài rồng, có lẽ là vài mảnh vảy rồng ẩn hiện ở bụng và chiếc đuôi rồng dài mềm mại màu đỏ sau lưng.

Hơn nữa, vì nó vốn không mặc quần áo nên khi hóa thành hình người, cô ta cũng không mặc gì.

Lâm Thất Dạ há hốc mồm, kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt...

Hắn nuốt nước bọt.

“Cô được nhận rồi.”

Lâm Thất Dạ không phải là kiểu người bị sắc đẹp hấp dẫn, tuyệt đối không phải.

Hắn quyết định nhận Viêm mạch địa long, chỉ vì đối phương đã có hình người, mà chỉ cần có hình người thì có thể làm được rất nhiều việc.

Không biết rửa bát? Không sao, Lý Nghị Phi sẽ dạy!

Không biết quét nhà? Không sao, Lý Nghị Phi sẽ dạy!

Không biết trải giường? Không sao, Lý Nghị Phi sẽ dạy!

Bản thân Viêm mạch địa long không hề ngu ngốc, điểm này Lâm Thất Dạ đã lĩnh giáo sâu sắc khi chiến đấu với nó, để nó học cách nấu cơm, rửa bát, quét nhà không phải là chuyện khó khăn gì.

Nói cho cùng, Lâm Thất Dạ do dự trước đó, chỉ vì kích thích của đối phương mà thôi.

Bây giờ Viêm mạch địa long đã biến thành người trước mắt hắn, lại còn là một cô gái tóc đỏ có thân hình và khí chất rất ổn, hắn đương nhiên sẽ không từ chối việc để tay sai “Hải” cảnh này vào bệnh viện tâm thần.

Nghe thấy mình được nhận, đôi mắt rỗng của cô gái tóc đỏ hiện lên niềm vui mừng thoát chết, còn có một chút xấu hổ.

Cuối cùng... mình vẫn phải nhún nhường.

Tay Lâm Thất Dạ vung lên trong không khí, một bản hợp đồng xuất hiện trong tay hắn, hắn đưa hợp đồng cho cô gái tóc đỏ, đối phương thậm chí không thèm nhìn, liền...

Nuốt chửng nó.

Còn không thềm nhai.

Lâm Thất Dạ:...

“Cô ăn nó làm gì?” Lâm Thất Dạ bắt lực lên tiếng: “Tôi bảo cô ký tên, ký tên cơ mà!”

Đôi mắt của cô gái tóc đỏ hiện lên vẻ bối rối, cô không hiểu Lâm Thất Dạ đang nói gì.

Trong thế giới của rỗng, không có thứ gọi là ký tên.

Tay Lâm Thất Dạ lại vung lên, đưa một bản hợp đồng khác vào tay cô, trước khi cô kịp nhét vào miệng như tia chớp, Lâm Thất Dạ đã chặn miệng cô lại, đồng thời nắm lấy bàn tay cô, dùng bút tô lên đó, sau đó dùng sức đóng dấu lên hợp đồng.

Hắn không hy vọng đối phương có thể thực hiện động tác “Ký tên” khó khăn như vậy, chỉ không biết, cách nguyên thủy như đóng dấu tay này có tác dụng không.

Sự thật chứng minh, chức năng của bệnh viện tâm thần này mạnh hơn hẳn tưởng tượng, khi dấu tay ấn lên hợp đồng, hợp đồng liền biến mất trong không khí.

Hiệu lực hợp đồng có hiệu lực.

Cùng lúc đó, lòng sắt trước mặt cô gái tóc đỏ cũng biến mất không còn dấu vết, một bộ đồng phục y tá màu xanh lam xuất hiện trên người cô, che đi hoàn hảo thân hình đầy đặn của cô.

Trên tấm bảng tên trước ngực cô, viết ba chữ nhỏ.

——004.

Lâm Thất Dạ thở dài, thông qua quá trình ký kết hợp đồng này, hắn có thể mơ hồ cảm thấy, muốn thuận phục hoàn toàn

con Viêm mạch địa long không có chút kiến thức thường thức nào này, chắc chắn là một quá trình gian nan và lâu dài.

“Cô tên gì?” Lâm Thất Dạ nhìn vào mắt cô hỏi.

Cô gái tóc đỏ lắc đầu.

“Quên mất cô còn không biết nói...” Lâm Thất Dạ xoa trán, suy nghĩ một chút: “Vì cô là Viêm mạch địa long, vậy sau này gọi cô là... Nhị Nữ đi.”

Viêm mạch địa long:...

Chỉ thấy cô gái tóc đỏ kiên quyết giơ hai tay lên, làm thành hình chữ “X” trước mặt, trên khuôn mặt lạnh lùng tràn đầy sự bất khuất và nghiêm túc!

“... Vậy gọi là Hồng Nhan, Hồng Nhan được chứ?” Lâm Thất Dạ nói rất miễn cưỡng.

Cô gái tóc đỏ suy nghĩ một lúc, gật đầu thật mạnh.

Thời buổi này, nhân viên còn dám cãi lời ông chủ, loại tà khí này, sau này nhất định phải kiểm soát.

Lâm Thất Dạ khoanh tay, lắc đầu, bước ra khỏi nhà tù.

Một phút sau.

Lý Nghị Phi, A Chu đứng trước mặt Lâm Thất Dạ, há hốc mồm nhìn Hồng Nhan trước mặt, cảm như muốn rớt xuống đất.

“Thất... Thất Dạ, anh chọn y tá này... có trình độ!” Lý Nghị Phi cười hì hì, giơ ngón tay cái với Lâm Thất Dạ.

A Chu cũng há to miệng, chớp chớp mắt, cảm thán: “Chị gái, chị đẹp quá.”

Khóe miệng Hồng Nhan hơi nhếch lên, trực tiếp phớt lờ ánh mắt của Lý Nghị Phi, ngồi xỏm xuống, cung chiêu xoa đầu A Chu.

“Cô ấy là Hồng Nhan, sau này sẽ là y tá thứ tư của bệnh viện chúng ta nhưng tình hình của cô ấy có chút đặc biệt, Lý Nghị Phi, anh hãy dẫn dắt cô ấy thật tốt.”

Chương 309 - Ta Học Trảm Thần

Lâm Thất Dạ đứng trước mặt Hồng Nhan giới thiệu.

Nói xong, hắn mới nhận ra có chỗ nào đó không đúng, nhìn quanh một vòng: “Khởi Rubik đâu?”

“Nó à, bị Merlin bắt mất rồi, bây giờ đang ở trong thư phòng chơi như đồ chơi, không thoát ra được.” Lý Nghị Phi nhún vai.

Nói xong, anh ta bước tới trước mặt Hồng Nhan, ho hai tiếng, mỉm cười đưa tay phải ra.

“Xin chào, tôi tên là Lý Nghị Phi, tôi là... đầu bếp ở đây.”

Hồng Nhan cuối cùng cũng rời mắt khỏi A Chu, quan sát Lý Nghị Phi một lúc, nhìn bàn tay anh ta đưa ra, trong mắt hiện lên một chút nghi hoặc.

Ngay sau đó, vị cô gái tóc đỏ lạnh lùng mặc đồng phục y tá này từ từ ngồi xuống...

Aooo——!

Một ngụm nuốt chửng bàn tay Lý Nghị Phi vào miệng.

Lâm Thất Dạ: $\Sigma(\neg \square \neg \text{III})!$

A Chu: (?.?)?

Lý Nghị Phi: (??д°?) ! ! ! Chết tiệt!!

Lý Nghị Phi đột ngột rút tay khỏi miệng Hồng Nhan, trên lòng bàn tay đỏ ửng, đầy những vết răng...

Lý Nghị Phi ngơ ngác quay đầu nhìn Lâm Thất Dạ, hấn gật đầu: “Tôi đã nói rồi, tình hình của cô ấy hơi đặc biệt...”

Ngay lúc này, một con chó pug khục khặc chạy đến chân Hồng Nhan, có chút nghi hoặc nhìn cô, dùng đầu cọ vào chân cô.

“Quác! Quác quát quát!!”

Trong mắt Hồng Nhan lại hiện lên vẻ nghi hoặc, cô từ từ ngồi xuống, bế chú chó pug lên, rồi...

Aooo——!

Bốn chân của chú chó pug vung vẩy điên cuồng trong không trung.

“Chết tiệt! Hồng Nhan em gái! Cái này không ăn được, cái này thực sự không ăn được!!” Lý Nghị Phi hoảng sợ chạy tới, cứu chú chó pug bị dọa sợ khỏi miệng Hồng Nhan, đặt nó xuống đất.

Sự thật chứng minh, chú chó pug thực sự bị một ngum này dọa sợ.

Nó nằm vật ra đất một lúc, sau đó đột ngột bật dậy, cắn đầu cắn cổ chạy điên cuồng, trong miệng con chó còn phát ra tiếng người:

“Nhã ——mỹ——điệp!!”

Bốp——!

Nó đâm sầm vào bức tường phía trước, bốn chân co giật, ngất xỉu một cách gọn gàng.

Lâm Thất Dạ liếc nhìn Hồng Nhan đang bị Lý Nghị Phi giáo huấn, lại liếc nhìn chú chó pug ngất xỉu trên mặt đất, biểu cảm đột nhiên trở nên kỳ lạ.

Hắn luôn cảm thấy, sau khi được hắn tận tình điều trị và quản lý, những bệnh nhân tâm thần trong bệnh viện tâm thần này... sao lại ngày càng nhiều?

Ảo giác, nhất định là ảo giác!

Hắn rời khỏi bệnh viện tâm thần hỗn loạn, đi thẳng lên cầu thang, hướng về phòng đọc sách ở tầng hai.

Vừa bước vào phòng đọc sách, Lâm Thất Dạ đã ngây người đứng ở cửa.

Chỉ thấy Merlin đang nằm thư thái trên ghế, tay cầm Khối Rubik, tùy ý xoay, sự thích thú trong mắt càng lúc càng nồng đậm.

Còn Khối Rubik thì một bộ dạng chán nản, bị Merlin nghịch ngợm, nó dường như không hiểu nổi, tại sao “Thương hiệu Khối Rubik” giặt quần áo, rửa bát, xáo bài tự động, trợ thủ đắc lực của Lý Nghị Phi lại có thể sa sút đến mức như ngày hôm nay.

Thấy Lâm Thất Dạ bước vào phòng sách, Merlin liền buông Khối Rubik trong tay, mỉm cười mở lời:

“Chào buổi tối, viện trưởng.”

“Chào buổi tối, ngài Merlin.”

Lâm Thất Dạ ngồi xuống chiếc ghế đối diện Merlin, Khối Rubik trên bàn phát ra ánh sáng nhấp nháy, tự động dịch chuyển về phía Lâm Thất Dạ, giống như một đứa trẻ bị ủy khuất.

Lâm Thất Dạ trực tiếp phớt lờ hành động của nó, đi thẳng vào vấn đề chính:

“Ngài Merlin, lần này tôi đến, thực ra là có một số chuyện muốn hỏi ngài... Ngài đã nghe nói đến Thiên Tùg Vân Kiếm chưa?”

Merlin nhíu mày suy nghĩ một lúc, lắc đầu: “Rất xin lỗi, tôi chưa từng nghe nói.”

Lâm Thất Dạ thâm thở dài trong lòng nhưng điều này cũng không nằm ngoài dự đoán của hắn, Merlin là thần minh cổ xưa của Anh, đương nhiên sẽ không nghe nói đến câu chuyện thần thoại của Nhật Bản.

“Đó là một vũ khí tồn tại trong thần thoại... Nói chung, người bị nó chém trúng, mọi vết thương trên cơ thể đều không thể phục hồi, hơn nữa còn tổn thương đến linh hồn, ngay cả khi chết đi sống lại cũng không thể lành lại.” Lâm Thất Dạ dựa vào lời mô tả của Hồng giáo quan, đơn giản giới thiệu với Merlin một chút,

“Tôi muốn biết, đối với vết thương do thần khí này để lại, có cách xử lý nào tốt không?”

“Để lại vết thương vĩnh viễn trên linh hồn sao...” Merlin trầm ngâm: “Mặc dù tôi không biết loại thần khí này nhưng theo mô tả của anh, bản thể của nó hẳn là mang theo hai thuộc tính ‘vĩnh cửu’ và ‘linh hồn’, bất kỳ vũ khí nào liên quan đến ‘vĩnh cửu’ đều rất khó xử lý.”

Lâm Thất Dạ nhíu chặt mày: ” chẳng lẽ không có cách nào chữa khỏi sao?”

“Cũng không phải là không có.” Merlin trầm ngâm một lúc, giơ hai ngón tay: “Theo tôi suy đoán, muốn chữa lành vết thương này, có lẽ có hai cách...”

Thứ nhất, đơn giản và thô bạo nhất, anh chỉ cần phá hủy bản thể của thanh Thiên Tùng Vân Kiếm này, các thuộc tính đi kèm của nó tự nhiên sẽ biến mất, vết thương cũng có thể lành lại.”

Khóe miệng Lâm Thất Dạ giật giật, anh gọi đây là “Đơn giản” sao?

Tự mình tìm đến Cao Thiên Nguyên, giết chết Tô Tả Chi Nam, sau đó đập vỡ Thiên Tùng Vân Kiếm... Nếu có thể làm được đến bước này, hắc tuyệt đối đã là một trong số những vị thần minh đỉnh cao rồi.

Đối với hắc hiện tại mà nói, chẳng khác nào chuyện viển vông.

“Thứ hai thì sao?”

“Thứ hai, chính là tìm một thần khí khác có thuộc tính ‘vĩnh cửu’, đồng thời có thể chữa lành vết thương.” Merlin bình tĩnh nói.

“Ừm... Ví dụ như?”

“Tôi cũng không biết.”

Lâm Thất Dạ:...

Được rồi, hai giải pháp này, giải pháp nào cũng không đáng tin cậy.

“Không còn cách nào khác sao?” Lâm Thất Dạ không nhịn được hỏi.

Chương 310 - Ta Học Trảm Thần

“Tôi không nghĩ ra nữa.” Merlin lắc đầu: “Nếu nhất định phải nói đến phương pháp thứ ba thì đó là cầu nguyện cho ‘phép màu’ xảy ra.”

Lâm Thất Dạ thở dài, đứng dậy khỏi ghế.

“Tôi biết rồi, đã làm phiền anh.”

Lâm Thất Dạ bước ra khỏi thư phòng, nhìn đám y tá đang hỗn loạn trong sân, dừng lại một lúc, bất lực lắc đầu.

Xem ra, muốn giúp Ngô Tương Nam chữa lành vết thương trên tay... thật khó.

...

Ngày hôm sau.

Một chiếc xe tải màu đen dừng trước cửa quán rượu, Ôn Kỳ Mặc và Lâm Thất Dạ bước xuống xe, đi về phía quán rượu đã bị cảnh sát phong tỏa.

Quán rượu này không lớn nhưng trang trí khá tinh tế, phong cách cổ điển kết hợp với không khí đèn neon, tạo nên một phong cách riêng biệt, trên con phố này, cũng có thể coi là một điểm check-in nổi tiếng.

Chỉ là, trước đây còn là quán rượu nhộn nhịp nhưng giờ đây lại trống rỗng, ảm đạm vô cùng.

Lâm Thất Dạ và Ôn Kỳ Mặc đi qua dải băng phong tỏa màu vàng, đi thẳng vào quán rượu.

“Hiện trường vụ án này, không có ai canh gác sao?” Lâm Thất Dạ nhìn xung quanh, không thấy một cảnh sát nào, không khỏi hỏi một cách kỳ lạ.

“Vụ án này liên quan đến ‘bí ẩn’ nên cảnh sát bình thường không thể can thiệp, canh giữ hiện trường, tìm kiếm manh mối, khám nghiệm tử thi... những việc này đều do bộ phận xử lý chuyên môn của chúng tôi tiếp nhận, mặc dù nhìn thì không có ai canh gác nhưng thực ra bên ngoài có người ẩn núp 24 giờ, nếu có người khả nghi đến, lập tức có thể bắt giữ.”

Lâm Thất Dạ gật đầu, đúng lúc này, một thanh niên mặc áo khoác đen đi từ bên ngoài vào.- ebook truyện giá rẻ

“Anh Ôn, hôm nay lại đến tìm manh mối sao?” Người thanh niên nhìn thấy Lâm Thất Dạ bên cạnh Ôn Kỳ Mặc, có chút ngạc nhiên hỏi: “Vị này là...”

“Thành viên mới, Lâm Thất Dạ, Thất Dạ, đây là người của bộ phận xử lý chuyên môn mà anh nói với em, Tiểu Hắc. Hai người làm quen với nhau đi, sau này hành động sẽ thường xuyên hợp tác.” Ôn Kỳ Mặc mỉm cười nói.

Khác với những thành viên tạm thời trước đây, Lâm Thất Dạ bây giờ là người canh gác chính thức, sắp chính thức tiếp quản công việc của người canh gác, thực sự hòa nhập vào tổ chức này.

“Xin chào, anh Lâm.” Tiểu Hắc cười, đưa tay ra.

“Xin chào.” Lâm Thất Dạ nắm tay anh ta.

“Tiểu Hắc, giới thiệu sơ qua tình hình cho Thất Dạ đi.” Ôn Kỳ Mặc lên tiếng.

“Được.” Biểu cảm của Tiểu Hắc trở nên nghiêm túc: “Chuyện xảy ra vào hôm qua, tức là 10 giờ 45 phút sáng ngày 26 tháng 8, ông chủ quán rượu này vào mở cửa hàng nhưng phát hiện trong cửa hàng có mùi máu nồng nặc, đi vào sân sau

thì phát hiện, nhân viên phục vụ của quán rượu là Tôn Hiểu đã chết thảm ở đó.”

Nói xong, anh ta dẫn hai người đi về phía sân sau.

“Mười giờ sáng mới mở cửa sao?” Lâm Thất Dạ có vẻ hơi ngạc nhiên.

“Quán rượu kiểu này đều làm ăn vào buổi tối, mười giờ mới bắt đầu mở cửa đã là siêng năng lắm rồi.” Ôn Kỳ Mặc ở bên cạnh giải thích.

Lâm Thất Dạ gật đầu, rất nhanh ba người đã đi đến cửa sân sau.

Trên mặt đất sân sau, đặt từng tấm biển số có đánh số, bên cạnh mỗi tấm biển số đều có một bức ảnh hiện trường, trên tường thì dùng phấn trắng phác họa một hình người, treo lơ lửng giữa không trung theo hình chữ “Thập.”

“Người chết là Tôn Hiểu, nam, 28 tuổi, hai năm trước đến quán rượu này làm phục vụ, trước đó vẫn làm việc trong một nhà hàng, thật ra làm phục vụ quán rượu rất ít người có thể kiên trì lâu như vậy, anh ta có thể làm được hai năm, một là vì ông chủ quán rượu đối xử với anh ta rất tốt, đãi ngộ cũng không tệ, hai là vì trong nhà còn có hai người già cần phụng dưỡng, rất cần tiền.”

Tiêu Hắc cúi đầu nhìn tài liệu trong tay, tiếp tục nói: “Theo báo cáo khám nghiệm tử thi, thời gian tử vong vào khoảng từ 3 đến 4 giờ sáng cùng ngày, trên người người chết có tổng cộng năm vết đinh đóng vào, trong đó bốn vết phân bố ở tứ chi, đều là vết thương xuyên thấu, tương ứng với bốn chấm đỏ trên tường này.”

Lâm Thất Dạ nheo mắt nhìn, quả nhiên ở vị trí tay chân của hình người màu trắng trên tường có bốn vết đục sâu, trong vết

đục còn sót lại vết máu, chính bốn chiếc đinh này đã đóng người chết lên tường.

“Còn vết thương chí mạng của người chết, chính là chiếc đinh xuyên qua tim, một đòn chí mạng.”

Tiểu Hắc đưa tay chỉ vào tường, ở vị trí tim của hình người, một chấm đỏ nhỏ được đánh dấu, đại diện cho vị trí đinh đâm vào tim.

“Ngoài ra, mười ngón tay của người chết... đều bị cắt đứt, hơn nữa vết cắt rất phẳng, trong quán rượu này, không tìm thấy công cụ có thể gây ra vết thương như vậy.”

“Cắt ngón tay sao...” Lâm Thất Dạ như có điều suy nghĩ.

Rất nhiều bí ẩn đều có sở thích biến thái, ví dụ như Quỷ diện nhân trước đây, sau khi giết người nhất định sẽ cắn nát mặt người trước, sau đó mới ăn những bộ phận khác trên cơ thể.

Thích cắt ngón tay người... anh ta thực sự chưa từng nghe nói đến.

“Vết máu tại hiện trường thì sao?” Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lát, ngẩng đầu hỏi.

“Vết máu để lại tại hiện trường không nhiều, phần lớn đều là do mười ngón tay bị cắt đứt mà gây ra, vết máu chảy từ trên tường xuống đất, những bức ảnh đó có ghi lại.”

Tiểu Hắc cúi người nhặt hai bức ảnh bên cạnh biển số, đưa vào tay Lâm Thất Dạ.

Lâm Thất Dạ cẩn thận xem xét một hồi, mày hơi nhíu lại: “Lạ thật...”

Chương 311 - Ta Học Trảm Thần

“Sao vậy?”

“Các anh không thấy, lượng máu chảy ra này hơi ít sao?” Lâm Thất Dạ chỉ vào vết máu trên ảnh, chỉ có một vũng nhỏ trên tường và dưới thi thể.

“Ngón tay người nối với mạch máu không nhiều lắm, cho dù bị cắt đứt, cũng không gây ra hiệu quả như xuất huyết động mạch, vết máu không nhiều cũng có thể hiểu được.” Tiểu Hắc nói.

Lâm Thất Dạ nheo mắt, không nói gì.

“Tóm lại, trước tiên hãy xem máy quay đó, có lẽ đó là manh mối duy nhất giúp chúng ta tìm ra ‘bí ẩn’ kia.” Ôn Kỳ Mặc dẫn Lâm Thất Dạ vào quán rượu, Tiểu Hắc lấy máy quay từ túi đựng vật chứng ra, đưa cho hai người.

Mở máy quay, video bắt đầu phát.

Đầu tiên đập vào mắt là một người đàn ông hơi đầu bóng nhẫy, ông ta tò mò nghịch ngợm máy quay, má ửng hồng, trông có vẻ như đã uống say.

“Đây là chủ quán rượu, tối hôm kia họ đang tổ chức tiệc rượu, rất náo nhiệt.” Tiểu Hắc ở bên cạnh giải thích.

Có vẻ như chủ quán rượu đã hiểu cách dùng máy quay, ông ta cầm nó trên tay, quay cảnh náo nhiệt của toàn bộ tiệc rượu, phải nói rằng, tiệc rượu này thực sự rất tuyệt, có rất nhiều khách đến ủng hộ, hơn nữa còn có rất nhiều cô gái trẻ đẹp.

“Vài giờ sau đều là quay những cảnh không liên quan đến tiệc rượu, các anh có thể tua nhanh đến đoạn sau để xem.” Tiểu Hắc nhấn nút tua nhanh.

Tiệc rượu nhanh chóng kết thúc, để lại một quán rượu hỗn loạn, ông chủ lấy máy quay xuống, cả khuôn mặt đỏ bừng, trông có vẻ đã uống khá nhiều, đi lại cũng bắt đầu lảo đảo.

Cũng chính vì lý do này, ông ta mơ màng tiện tay ném máy quay lên quầy bar, quên tắt máy, thậm chí quên cả dừng quay, chỉ dẫn dò nhân viên phục vụ Tôn Hiểu vài câu, rồi lảo đảo đẩy cửa đi ra ngoài.

Nửa giờ tiếp theo, đều là cảnh Tôn Hiểu dọn dẹp quán rượu.

Đột nhiên, hình ảnh trên máy quay rung chuyển kỳ lạ, giống như bị thứ gì đó làm nhiễu, lúc sáng lúc tối, cuối cùng hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Lâm Thất Dạ cau mày, ngẩng đầu nhìn Tiểu Hắc, Tiểu Hắc lắc đầu, ra hiệu cho anh ta tiếp tục xem.

Màn hình đen khoảng mười giây, hình ảnh lại xuất hiện, góc quay của máy quay có vẻ hơi lệch một chút, không, phải nói là toàn bộ góc quầy bar đều lệch một chút, giống như có thứ gì đó đã đâm vào đây.

Trong hình, có thể nhìn thấy tình hình ở sân sau qua cánh cửa thông ra sân sau, chỉ có điều sân sau là ngoài trời, không lắp đèn, tối om nên trong khi quán rượu sáng trưng thì sân sau ở xa có phần mờ ảo.

Nhưng điều đó không cản trở họ nhìn rõ những gì xảy ra tiếp theo.

Chỉ thấy Tôn Hiểu mặc quần áo nhân viên phục vụ như bị một sức mạnh vô hình nào đó tóm lấy cơ thể, ấn chặt vào bức

tường ở sân sau, giống như bị người ta bóp cổ, từng chút một bị nâng lên giữa không trung.

Tứ chi của anh ta điên cuồng đung đưa giữa không trung, như đang vùng vẫy.

Ngay sau đó, từng chiếc đinh sắt tự động bật lên từ mặt đất ở xa, đâm mạnh vào cơ thể anh ta, đóng đinh anh ta vào tường, Tôn Hiểu há to miệng, như đang gào thét đau đớn.

Mặc dù khoảng cách rất xa, cộng thêm lý do ánh sáng, từ góc quay của máy quay rất khó nhìn rõ chi tiết nhưng họ nhìn kỹ vẫn có thể thấy ngón tay của Tôn Hiểu dường như ngày càng ngắn lại, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Sau đó, chiếc đinh sắt cuối cùng bay lên, đâm thẳng vào tim Tôn Hiểu.

Cơ thể Tôn Hiểu run lên, đầu cúi xuống, bất động.

Lại thêm một hoặc hai phút nữa, hình ảnh hoàn toàn chìm vào bóng tối, có lẽ là do quay quá lâu, máy quay đã hết điện.

Xem xong đoạn băng ghi hình này, Lâm Thất Dạ đi đến vị trí ban đầu đặt máy quay, nhìn về phía sân sau, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

“Không ổn rồi...”

Ôn Kỳ Mặc và Tiểu Hắc nhìn nhau: “Có gì không ổn?”

“Trong đoạn ghi hình, ngón tay của người chết không bị chặt đứt ngay mà biến mất từng chút một... Nhưng trong báo cáo khám nghiệm tử thi lại nói ngón tay của anh ta bị một loại vũ khí sắc bén nào đó cắt đứt một cách trơn tru.”

Ôn Kỳ Mặc trầm ngâm một lát: “Hình ảnh quá xa, chúng ta không thể nhìn thấy toàn bộ chi tiết, có lẽ là dùng dao, giống như cắt cà rốt, từng chút một cắt đứt ngón tay, cuối cùng cắt đến tận gốc ngón tay?”

“Vậy ngón tay đâu?” Lâm Thất Dạ nheo mắt: “Những ngón tay bị cắt đứt đi đâu rồi?”

“Có lẽ bị ăn rồi?”

“Giống như ăn bít tết, cắt một miếng ăn một miếng sao?” Lâm Thất Dạ lắc đầu: “Nếu như vậy, con bí ần này cũng thật có tình thú.”

Sau đó, Lâm Thất Dạ lại hỏi: “Tiệc tối hôm qua kết thúc lúc mấy giờ?”

“Hai giờ rưỡi sáng.”

“Thời gian có thể trùng khớp...” Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lát: “Gần đây không có camera sao?”

“Chỉ có một camera duy nhất ở ngã tư đường phía đông nhưng chỉ có thể quay được cảnh bên ngoài quán rượu từ xa, không nhìn thấy, chúng tôi cũng đã điều tra hình ảnh nhưng trong khoảng thời gian xảy ra vụ án, không có người đáng ngờ nào khác đến gần.”

“Nhìn từ hình ảnh, người chết từng kêu cứu, những cư dân gần đây có nghe thấy không? Có thể dựa vào điểm này để xác định thời gian tử vong cụ thể không?”

Tiểu Hắc lắc đầu: “Gần đây đều là khu thương mại, thời điểm xảy ra vụ án, các cửa hàng xung quanh đều đã đóng cửa nghỉ ngơi, căn bản không có ai ở gần đây.”

Chương 312 - Ta Học Trảm Thần

Lâm Thất Dạ lại chìm vào trầm tư.

Không hiểu sao, anh ta luôn cảm thấy... vụ án này kỳ lạ nhưng cụ thể kỳ lạ ở đâu, anh ta nhất thời lại không nói nên lời.

Anh ta cần thêm thông tin, cần suy nghĩ thêm.

“Dù sao thì, hiện tại đã có thể xác định, có một ‘bí ẩn’ đang lang thang ở gần đây, từ đoạn ghi hình có thể suy ra một số đặc điểm của nó.” Ôn Kỳ Mặc nói,

“Có khả năng tàng hình hoặc không chế đồ vật, thích cắt đứt ngón tay người, có thể gây ra ảnh hưởng nhỏ đến các thiết bị điện tử xung quanh.”

Ôn Kỳ Mặc thở dài: “Phạm vi này hơi quá rộng, không biết bao lâu mới có thể sàng lọc ra ‘bí ẩn’ phù hợp với những điều kiện này...”

Ngay lúc này, Lâm Thất Dạ dường như nghĩ ra điều gì đó, lại lên tiếng:

“Không phải trước đó còn xảy ra ba vụ án tương tự sao? Hồ sơ liên quan ở đâu?”

“Ba vụ án trước đó vì không lộ ra đặc điểm ‘bí ẩn’ nên đều do sở cảnh sát địa phương tiếp nhận, điều tra như một vụ án giết người hàng loạt bình thường, chúng tôi cũng có hồ sơ liên quan, lát nữa sẽ đưa cho anh xem.” Ôn Kỳ Mặc nói.

Lâm Thất Dạ suy nghĩ một lát: “Nếu có thể, tôi muốn đích thân xem thi thể của họ.”

“Anh muốn đích thân xem thi thể?” Ôn Kỳ Mặc có chút kinh ngạc, hơi do dự nói: “Thi thể của vụ án này đã được đưa vào bộ phận xử lý, đang được giải phẫu thêm, hiện tại kết quả vẫn chưa có... Nếu muốn xem, có lẽ phải đến ngày mai.

Nhưng ba người chết trước đó, thi thể của họ do cảnh sát xử lý, sau khi giải phẫu xong đã được đưa vào nhà xác, nếu muốn xem thì chúng tôi có thẩm quyền, bây giờ có thể trực tiếp đi xem.”

Lâm Thất Dạ gật đầu: “Được, vậy tôi sẽ đi xem ba thi thể đó trước, không biết có thể phát hiện ra điều gì không.”

“Tôi phải về sắp xếp lại tài liệu về ‘bí ẩn’ này và xin phép đối chiếu cơ sở dữ liệu, anh tự đi xem đi, chỉ cần xuất trình giấy tờ là được.”

Ôn Kỳ Mặc lái xe rời đi trước, còn đích đến của Lâm Thất Dạ không xa nơi này lắm nên anh ta chọn đi bộ.

Anh ta vừa bước ra khỏi quán rượu, thân hình khẽ khựng lại, quay đầu nhìn về phía bên phải.

Chỉ thấy ở góc quán rượu, một con chuột nhỏ màu xám đang co ro ở đó, dường như phát hiện ra ánh mắt của Lâm Thất Dạ, thân hình loé lên một cái rồi biến mất.

“Chuột...” Lâm Thất Dạ cau mày, anh ta đột nhiên cảm thấy, cảnh tượng này có vẻ hơi quen thuộc...

Nhưng anh ta không nhớ ra.

Anh ta lắc đầu, không để tâm đến chuyện này, bước chân đi về phía xa.

Nhà xác của sở cảnh sát không xa vị trí của Lâm Thất Dạ, đi bộ khoảng mười mấy phút, Lâm Thất Dạ đã đến trước cửa.

Sau khi xuất trình giấy tờ của mình, rất nhanh đã có một cảnh sát đứng dậy, dẫn Lâm Thất Dạ lên thang máy.

Tất nhiên, Lâm Thất Dạ xuất trình không phải là giấy tờ của người canh gác, hơn nữa bản thân người canh gác cũng không có thứ gọi là giấy tờ, huy hiệu chính là biểu tượng cho thân phận của họ, thông tin của mỗi người đều được lưu giữ trong dự án bảo mật hàng đầu của Đại Hạ, không lưu lại chứng minh giấy tờ cho từng người.

Anh ta xuất trình, là giấy chứng nhận tương tự như “Đặc phái viên” mà người canh gác đưa ra để phối hợp với cảnh sát địa phương, dù sao thì không phải cảnh sát nào cũng biết đến sự tồn tại của người canh gác, lỡ như khi truy đuổi bí ẩn mà gặp cảnh sát, bị hiểu lầm là hung thủ, còn không tra được thông tin về thân phận thì trò vui sẽ lớn mất.

Nhà xác lưu giữ thi thể ở tầng cao nhất của sở cảnh sát, Lâm Thất Dạ đi theo viên cảnh sát kia, đi thẳng qua một hành lang dài.

Ngay lúc này, ở phía đối diện hành lang, một nhân viên bảo vệ đeo khẩu trang đẩy một xe chở xác, đi tới, túi niêm phong màu trắng bọc kín thi thể, không để lộ ra ngoài chút nào.

Không hiểu sao, Lâm Thất Dạ nhìn người bảo vệ đẩy xác kia, lại có cảm giác quen thuộc mơ hồ.

Đáng tiếc là, khoảng cách giữa anh ta và Lâm Thất Dạ không chỉ trăm mét nên anh ta không thể dùng năng lực tinh thần để cảm nhận dung mạo của đối phương nhưng nhìn tình hình này thì hai bên sẽ sớm gặp nhau thôi.

Người bảo vệ đẩy xe nheo mắt lại, khi sắp bước vào phạm vi cảm nhận của Lâm Thất Dạ thì không nhanh không chậm rẽ vào ngã rẽ bên phải, động tác vô cùng tự nhiên, cứ như thể anh ta vốn đã định rẽ vào đây vậy.

Lâm Thất Dạ thấy cảnh này, nhúu mày kinh ngạc, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

Do dự một lát, anh ta hỏi viên cảnh sát bên cạnh:

“Ở đây của các anh, thường xuyên có thi thể được chuyển ra ngoài không?”

Viên cảnh sát sửng sốt: “Cũng không phải thường xuyên... Bởi vì bình thường chỉ có liên quan đến án mạng, mới có thi thể được đưa vào nhà xác để giải phẫu, Thương Nam này không lớn, ngày thường cũng khá yên ổn, án mạng là chuyện không thường xảy ra, cho nên...”

Nghe đến đây, trong lòng Lâm Thất Dạ dâng lên một dự cảm không lành, anh ta lập tức tăng tốc bước chân.

Hai người đẩy cửa bước vào nhà xác, Lâm Thất Dạ đi đến trước mặt bác sĩ pháp y đang trực, rút giấy chứng nhận của mình ra, nghiêm túc nói: “Tôi muốn xem ba thi thể trong vụ án ngón tay đứt lìa, chúng ở đâu?”

Bác sĩ pháp y trong mắt đầy vẻ bối rối, còn có chút dè dặt: “Chúng... Chúng không phải vừa mới được chuyển đi sao?”

Chương 313 - Ta Học Trảm Thần

Trong lòng Lâm Thất Dạ khẽ chùng xuống, quay đầu nhìn viên cảnh sát.

Viên cảnh sát lắc đầu: “Lão Giả, ông có phải lú lẫn rồi không, cấp trên chưa từng hạ lệnh chuyển thi thể, ai có thể đến chuyển thi thể đi được?”

“Nhưng mà, đúng là có người xuất trình giấy tờ, nói là muốn chuyển ba thi thể này đến cơ sở y tế ở thành phố Hoài Hải để giải phẫu thêm...” Về đờ đẫn trong mắt bác sĩ pháp y dần tan đi, có chút lo lắng nói.

“Chuyện khi nào?” Lâm Thất Dạ cau mày hỏi.

“Mới vừa rồi, trước khi hai người vào.”

Trong mắt Lâm Thất Dạ lóe lên một tia sáng, anh ta nhanh chân chạy đến bên giường, cúi đầu nhìn xuống.

Chỉ thấy ở cửa sau, người bảo vệ đã gặp trước đó đang đặt túi niêm phong vào cốp sau của một chiếc xe ô tô màu đen, sau đó ngẩng đầu nhìn thoáng qua nơi này, lên xe từ từ lái đi...

Xong rồi!

Người bảo vệ đó quả nhiên có vấn đề!

Lâm Thất Dạ không nói hai lời, quay người đẩy cửa nhà xác ra, chạy về phía sân thượng trên lầu!

Đẩy cửa sân thượng ra, Lâm Thất Dạ đơn giản phân biệt phương hướng một chút, chạy về phía hướng chiếc xe lái đi đến mép sân thượng, không chút do dự, nhảy ra ngoài!

Thân hình anh ta như chiếc lá nhẹ nhàng lướt qua không trung, dưới chân anh ta là độ cao sáu tầng lầu, cúi đầu nhìn xuống, còn có thể thấy từng chiếc ô tô chạy trên con đường dưới chân.

Phía trước anh ta, là một tòa nhà chỉ có năm tầng.

Lâm Thất Dạ nhảy một cái này, trực tiếp nhảy qua khoảng cách gần trăm mét, từ đỉnh sở cảnh sát sáu tầng lầu, bay đến sân thượng tòa nhà năm tầng này.

Dưới sự gia trì của [Vũ giả bóng đêm], trong mắt người thường, thể chất của anh ta không khác gì siêu nhân.

Thân hình Lâm Thất Dạ đáp xuống sân thượng, không hề dừng lại, dọc theo hướng đường phố kéo dài, tiếp tục phi về phía trước.

Thân hình anh ta bay lượn giữa muôn vàn ánh đèn neon.

Cùng lúc đó, anh ta cầm điện thoại lên, bấm một dãy số.

“Thất Dạ?” Giọng Ngô Tương Nam truyền đến từ điện thoại. Viptruyenfull.net - Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

“Phó đội, tôi tìm thấy nghi phạm có khả năng là ‘kẻ trộm bí mật’, tôi cần tra một chiếc xe!”

Giọng Ngô Tương Nam khựng lại, ngay sau đó nghiêm túc nói: “Được, cậu nói đi.”

“Một chiếc xe ô tô màu đen, một phút trước rời khỏi sở cảnh sát, biển số xe là XXX, đi về hướng đông.” Lâm Thất Dạ vừa nhìn rõ biển số xe đó, liền quả quyết nói.

“Tôi biết rồi, tra ra được thì tôi sẽ gọi điện cho cậu ngay.” Ngô Tương Nam do dự một lát, bổ sung thêm một câu: “Nếu tình hình không ổn, không cần cố chấp, sống sót là quan trọng nhất.”

“Vâng.”

Lâm Thất Dạ cúp điện thoại.

Thân hình Lâm Thất Dạ bay lượn giữa nhiều tòa nhà, dọc theo hướng chiếc xe rời đi trong trí nhớ, tiến về phía trước, cẩn thận phân biệt từng chiếc xe, cố gắng tìm ra tung tích của nó.

...

Trong con hẻm chật hẹp.

Một chiếc xe ô tô màu đen tắt đèn xe, lặng lẽ chạy trong đó.

Trên ghế lái, người bảo vệ đó kéo khẩu trang trên mặt xuống, lộ ra khuôn mặt thiếu niên trắng trẻo sạch sẽ, anh ta lấy một cặp kính từ ghế phụ đeo lên, toát lên khí chất của một học giả.

Ánh mắt anh ta lướt qua cửa sổ, khước miệng hơi nhếch lên: “Lâm Thất Dạ, muốn bắt được tôi... thì phải xem cậu có bản lĩnh đó không.”

Dưới bầu trời đêm, tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên.

“Phó đội.”

“Thất Dạ, tìm được tung tích chiếc xe đó rồi.” Giọng Ngô Tương Nam truyền đến từ đầu dây bên kia: “Năm phút trước, nó đi ra từ ngã tư đường Hoa Sơn, đi qua đường Chu Phương, lần cuối cùng camera giám sát quay được nó là ở đầu hẻm Nhị Đạo.”

“Hẻm Nhị Đạo?” Lòng mày Lâm Thất Dạ nhíu chặt lại.

Con đường ở đó hẹp như vậy, có thể cho một chiếc xe ô tô đi qua không?

Có lẽ có thể nhưng anh ta đến đó để làm gì? Nơi đó ngoài những tòa nhà cũ đã bị bỏ hoang thì chẳng có gì cả.

“Ngoài ra, tôi tiện thể tra cứu thông tin chủ sở hữu chiếc xe đó, phát hiện ra chủ sở hữu không phải người bản địa Thương Nam và chiếc xe này đáng lẽ phải là một chiếc Toyota màu đỏ, có lẽ là xe giả.”

“Tôi biết rồi.”

Lâm Thất Dạ cúp điện thoại, không chút do dự, phóng về phía hẻm Nhị Đạo.

May mắn thay, anh ta là người bản địa Thương Nam, nếu không có lẽ anh ta còn không biết hẻm Nhị Đạo ở đâu, là một con hẻm cũ đã lặng lẽ vô danh từ vài chục năm trước, có thể nói nó đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của mọi người, hầu hết người dân Thương Nam đều không biết, trong thành phố hiện đại này, vẫn còn tồn tại một con hẻm cũ như vậy.

Nói cách khác... kẻ đánh cắp xác chết đó cũng là người bản địa Thương Nam?

Nhưng tại sao anh ta lại đánh cắp ba xác chết đó?

Anh ta không chỉ đánh cắp những xác chết “Bí ẩn” sao? Nhưng ba người đó chỉ là người bình thường... Hay là anh ta muốn điều tra ‘bí ẩn’ đó, tìm ra vị trí của nó trước người canh gác?

Theo tình hình hiện tại, đây có vẻ là lời giải thích hợp lý nhất.

Sau khi biết được đích đến, Lâm Thất Dạ đã nhảy khắp thành phố, anh ta đi thẳng đến ngoại ô khu phố cổ, dựa vào tuyến đường trong trí nhớ, nhanh chóng chạy về phía hẻm Nhị Đạo.

Rất nhanh, anh ta đã đến đầu hẻm Nhị Đạo.

Trên con đường ngoại ô hẻo lánh, một con hẻm cũ kỹ tối tăm không có ánh sáng, hai bên là những nhà máy cũ đã bị bỏ hoang hơn mười năm, nơi này hoàn toàn không có chút nhân khí nào.

Chương 314 - Ta Học Trảm Thần

Đôi mắt Lâm Thất Dạ hơi nheo lại, bước chân vào con hẻm tối tăm.

Nhận thức tinh thần của anh ta đã bao phủ phạm vi lớn nhất từ lâu, luôn chú ý đến mọi chuyển động của gió và cỏ xung quanh, trong phạm vi trăm mét xung quanh anh ta, không có chi tiết nào có thể thoát khỏi nhận thức của anh ta.

Đi dọc theo con hẻm khoảng mười phút, Lâm Thất Dạ dừng lại, sắc mặt hơi thay đổi.

Trong nhà máy cũ bên phải anh ta, đỗ một chiếc xe ô tô màu đen quen thuộc, biển số đã bị tháo ra nhưng Lâm Thất Dạ không nghi ngờ gì nữa, đây chính là chiếc xe ô tô vừa nhìn thấy.

Bởi vì trong cốp xe vẫn còn dấu vết của túi đựng xác.

Lâm Thất Dạ ngồi xổm xuống, ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa mặt đất dưới chân, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

Nhà máy cũ này không sử dụng nền xi măng, mà giống như xưởng thủ công trước đây, chỉ là đất bình thường, trên mặt đất như vậy, nếu kéo lê túi đựng xác thì chắc chắn sẽ để lại dấu vết.

Nếu dùng xe đẩy hoặc các dụng cụ khác, cũng phải để lại dấu vết của bánh xe, lùi một bước nữa, nếu nói người đó tự mình khiêng xác đi, cũng sẽ để lại dấu chân sâu.

Nhưng mặt đất bây giờ, đừng nói là dấu chân, ngay cả một vết lõm cũng không để lại.

Chẳng lẽ đôi phương cũng giống như mình, có Cẩm Khư có thể tăng cường sự nhanh nhẹn?

Tiếp theo, Lâm Thất Dạ lại lục soát nhà máy cũ gần đó, căn bản không có dấu vết sinh hoạt của con người, chiếc xe ô tô này đột ngột xuất hiện ở đây, căn bản là không hợp lý.

Cho dù là người bảo vệ đó hay túi đựng xác đó, đều giống như bốc hơi khỏi thế gian.

Lúc này, Lâm Thất Dạ lại nghĩ đến đánh giá của Hồng Anh về “Kẻ trộm bí mật”, “Hắn giống như bóng ma của thành phố này, chúng ta có thể cảm nhận được sự tồn tại của hắn nhưng mãi mãi không thể tiếp cận được.”

Bóng ma...

Đôi mắt Lâm Thất Dạ hơi nheo lại, anh ta ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời, xa xa vài con dơi đang nhanh chóng bay về phía này, dưới mặt đất, đủ loại côn trùng chui ra khỏi đất, vây quanh Lâm Thất Dạ.

Càng ngày càng nhiều sinh vật hoạt động về đêm vây quanh Lâm Thất Dạ, tiếp theo, chúng giống như nhận được một mệnh lệnh nào đó, tản ra bốn phía một cách chính tề.

“Kể cả là bóng ma, chỉ cần ngươi còn ở thành phố Thương Nam này, ta cũng có thể lôi ngươi ra.” Lâm Thất Dạ thản nhiên nói.

...

Thành phố Thương Nam.

Dưới lòng đất.

Đàn chuột cuộn cuộn tràn ngập trong cống ngầm, chúng trật tự đi lại giữa các đường hầm, cẩn thận lục soát từng ngóc ngách của cống ngầm.

Trong một hang động dưới lòng đất, bốn chiếc bình thủy tinh chứa đầy dung dịch formalin, ngâm những phần thi thể quái dị, có đầu rắn dữ tợn, có nửa thân thần lằn, có một ngón tay đen, còn có một đám dây leo hỗn độn như cỏ...

Phía sau những mẫu vật này là một vài chiếc bàn phẫu thuật gọn gàng, tuy trông có vẻ hơi cũ nhưng các chức năng đều rất hoàn thiện, bên cạnh còn có một đĩa thép không gỉ đựng đầy đủ các dụng cụ phẫu thuật, sạch sẽ không tì vết.

Lúc này, trên ba chiếc bàn phẫu thuật, đang nằm ba thi thể trắng bệch.

Một thiếu niên mặc áo blouse trắng đeo kính gọng đen, cầm dao phẫu thuật, đứng trước ba thi thể này, cúi đầu trầm ngâm điều gì đó, giữa hai hàng lông mày đầy vẻ nghi hoặc.

“Không đúng... không giống nhau...”

Ngay khi anh ta đang trầm ngâm, một con giun đất rơi xuống bên chân anh ta, anh ta liếc nhìn khẽ, giờ chân giẫm chết nó.

Ngay sau đó, một con rết rơi xuống phía bên kia hang động, ngơ ngác di chuyển một lúc, rồi bị đàn chuột âm âm xé thành từng mảnh.

Anh ta lại nhìn về phía trước, cau mày: “Hôm nay, sâu bọ nhiều quá...”

Lúc này, cảnh tượng như thế này đang diễn ra khắp cống ngầm.

...

Trong bóng tối, Lâm Thất Dạ đột ngột mở mắt, cúi đầu nhìn xuống chân mình.

“Dưới công ngầm?” Anh ta hơi nhướn mày.

Anh ta không thể chia sẻ tầm nhìn với các sinh vật hoạt động về đêm theo thời gian thực nhưng điều này không có nghĩa là anh ta không thể biết được tình hình dưới lòng đất, anh ta thả ra rất nhiều sinh vật hoạt động về đêm, chỉ có nhóm vào công ngầm là chết nhanh nhất, điều này tự nó đã có thể thuyết minh một số vấn đề.

Ngay sau đó, một con dơi từ công ngầm gần đó bay lên, bay vòng quanh Lâm Thất Dạ một lúc.

“Đàn chuột?” Lâm Thất Dạ sửng sốt, nhanh chóng nghĩ đến con chuột mà anh ta thấy trong quán rượu hôm nay, đôi mắt hơi nheo lại.

Có vẻ như, lần này thực sự tìm đúng chỗ rồi.

Anh ta đi đến bên một nắp cống, do dự một lúc, đưa tay ấn vào hư không, một vòng tròn ma thuật rực rỡ mở ra trên lòng bàn tay anh ta.

Đợi đến khi ánh sáng tan đi, một xác ướp gỗ nhỏ màu trắng nhanh chóng chạy đến trước mặt Lâm Thất Dạ, kích động nhìn xung quanh...

Sau đó chán nản xòe tay.

“Mộc Mộc, lần này vẫn không có đồ ăn.” Lâm Thất Dạ có chút ngượng ngùng xoa đầu nó.

Mặc dù biết rằng mình không thể cung cấp vũ khí cho Mộc Mộc trong thời gian ngắn nhưng mỗi lần nhìn thấy biểu cảm thất vọng của đối phương, Lâm Thất Dạ lại thấy có chút áy náy.

“Làm phiền cậu trước, đi xuống dưới cùng tôi một chuyến.”

Lâm Thất Dạ và Mộc Mộc nhảy xuống cống ngầm, môi trường ẩm ướt tối tăm khiến Lâm Thất Dạ cau mày, bên cạnh thường xuyên có vài con chuột chạy qua phát ra tiếng kêu chít chít, vang vọng trong không gian chật hẹp.

Chương 315 - Ta Học Trảm Thần

Lâm Thất Dạ neho mắt nhìn những con chuột này, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đối phương hẳn có khả năng điều khiển đàn chuột, nói cách khác là khi họ vào cống ngầm, có thể đã bị lộ.

Nhưng đây không phải là chuyện gì to tát, vì đối phương chọn đi vào hệ thống cống ngầm từ đây, chứng tỏ nơi ẩn náu của hắn ta nhất định rất gần đây, cộng thêm nếu đối phương di chuyển, còn phải mang theo xác chết, Lâm Thất Dạ tự tin có thể đuổi kịp hắn ta trước khi hắn ta rời đi.

Lâm Thất Dạ công Mộc Mộc lên, cảm nhận tinh thần mở rộng đến cực hạn, toàn thân anh ta như bóng ma lướt đi giữa các đường ống, tốc độ cực nhanh.

...

Cùng lúc đó, trong hang động dưới lòng đất.

Thiếu niên đang trầm ngâm đối mặt với ba thi thể như cảm nhận được điều gì đó, hơi sững sốt, ngạc nhiên nhìn về một hướng nào đó.

“Hắn ta thực sự tìm đến đây sao? Phải nói rằng không hổ là hắn ta...” Hắn ta suy nghĩ một lúc, cởi chiếc áo khoác trắng trên người, khoác chiếc áo gió đen bên cạnh, dùng chiếc mũ trùm rộng che kín khuôn mặt, toàn thân chìm trong bóng tối, quay người đi ra khỏi hang động.

“Xem ra lần này, phần lớn là không thể giấu được nữa rồi.”

Hắn ta quay đầu nhìn lại những mẫu vật ngâm trong dung dịch formalin đầy hang, cùng với bàn phẫu thuật, còn có những tài liệu nghiên cứu dày cộp trên bàn đá bên cạnh, bất lực thở dài.

...

Càng đi về phía trước, đàn chuột trong hang càng đông.

Lúc đầu chỉ có vài con, sau đó là mười mấy con, rồi đến vài chục con... Bây giờ, trong đường ống nước chật hẹp trước mặt Lâm Thất Dạ, gần như chật kín chuột, thậm chí không có chỗ để đặt chân.

Anh ta biết, mình đã đi đúng hướng.

“Mộc Mộc.” Lâm Thất Dạ nhìn đàn chuột trước mặt, bình tĩnh nói.

“Hãy xì——!”

Băng quần tay phải của Mộc Mộc trên lưng được nói lỏng, để lộ một đoạn nòng súng sáng bóng, ngọn lửa chói mắt phun ra trong nháy mắt, trực tiếp nhấn chìm đàn chuột trước mặt.

Thân hình Lâm Thất Dạ loạng choạng, tiếp tục lao về phía trước.

Có Mộc Mộc, kho vũ khí di động này, đàn chuột không thể cản bước Lâm Thất Dạ, họ giống như pháo đài di động hình người, một đường lửa và tiếng nổ, ngang ngược lao về phía trước.

Vài phút sau, Lâm Thất Dạ đột nhiên dừng bước.

Từ một nút nào đó, những con chuột vốn tràn ngập cống ngầm đều biến mất không thấy, giống như cả đàn cùng nhau chạy trốn, toàn bộ cống ngầm rơi vào một mảnh tĩnh lặng.

Anh ta dừng bước, vì trong bóng tối phía trước, có một người đang đứng.

Thể chất của hắn ta không cường tráng, thậm chí có thể nói là hơi gầy, chiếc mũ trùm đen che khuất khuôn mặt, lúc này đứng trong bóng tối, toàn thân tỏa ra một luồng hơi thở bí ẩn.

Lâm Thất Dạ nheo mắt: “Tìm được người rồi...”

Bóng người kia không nói gì nhưng ngay sau đó, mặt đất dưới chân Lâm Thất Dạ đột nhiên nổ tung, những dây leo màu trắng thô to như những cổ tay linh hoạt, nhanh như chớp vươn ra nắm lấy cơ thể Lâm Thất Dạ!

Cùng lúc đó, một luồng băng giá cực độ tỏa ra, mặt nước xung quanh đóng băng ngay lập tức!

Lâm Thất Dạ chỉ cảm thấy cơ thể mình bị ảnh hưởng bởi luồng băng giá này, động tác trở nên chậm chạp nhưng ngay sau đó, một luồng bóng tối cực độ lan tỏa ra từ anh ta làm trung tâm, ngay lập tức bao trùm những dây leo đang vung vẩy kia.

Dưới sự xâm thực của bóng tối, tốc độ của những dây leo màu trắng chậm lại ngay lập tức, ngay lúc này, Mộc Mộc sau lưng Lâm Thất Dạ phình to, lại có thêm hai nòng súng vươn ra, nhắm vào những dây leo dưới chân và bắn phá!

Ầm—— ! !

Ngọn lửa chói mắt bùng nổ trong đường cống tối tăm, gạch đá và những mảnh vụn của dây leo bắn tung tóe ra, trong làn khói bụi dày đặc, Mộc Mộc đã khổng lồ sau khi bảo vệ Lâm Thất Dạ lại trở về kích thước ban đầu, ngay sau đó, một bóng đen nhanh chóng lóe lên từ trong làn khói bụi.

Lâm Thất Dạ vừa chạy vừa ấn hai tay vào khoảng không ở hai bên, những vòng tròn ma thuật rực rỡ mở ra, anh ta đưa lòng bàn tay vào đó, rút ra hai thanh đao thẳng!

Một thanh là của anh ta, một thanh là của Triệu Không Thành.

Lâm Thất Dạ một mình đi truy đuổi kẻ trộm bí mật, đương nhiên không thể không chuẩn bị nhưng lúc nào cũng đeo hai chiếc hộp đen đó trên lưng thì quá phiền phức, vì vậy anh ta đã vẽ “Ma thuật triệu hồi chỉ định” trên thanh Tinh Thần Dao, chỉ cần không ra khỏi thành phố Thương Nam, anh ta có thể triệu hồi hai thanh đao này bất cứ lúc nào.

Chứng kiến Lâm Thất Dạ “Rút đao trong hư không”, bóng người kia rõ ràng sửng sốt, sau đó đưa tay xuống ao nước bên cạnh, băng kết thành một thanh kiếm băng dài tỏa ra hơi lạnh.

Thanh kiếm vừa mới vào tay, bóng dáng Lâm Thất Dạ đã đến trước mặt hắn ta.

Hai thanh đao để lại một tàn ảnh trong không khí, chém ra trong nháy mắt nhưng tốc độ phản ứng của bóng người kia cũng không chậm, nhanh như chớp đưa thanh kiếm băng ngang trước ngực, va chạm với hai thanh đao!

Keng—— ! !

Bóng người kia chỉ cảm thấy một lực mạnh truyền đến từ thân kiếm, cả người bị một nhát chém này đánh bay ra ngoài, thân hình loạng choạng lùi lại mấy bước mới đứng vững, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

“Ta đã dung hợp sức mạnh của tổ chức Xà yêu Nan Đà và Quỷ giết người, vậy mà vẫn không bằng hắn ta? Rốt cuộc là yêu nghiệt phương nào...” Hắn ta lầm bầm bằng giọng chỉ mình hắn ta nghe được.

Chương 316 - Ta Học Trảm Thần

Hắn ta lắc đầu, lòng bàn tay khẽ vung về phía mặt nước bên cạnh, hàng chục mũi băng nhọn tách ra khỏi mặt nước, bắn về phía Lâm Thất Dạ với tốc độ không kém gì đạn.

Lâm Thất Dạ khẽ liếc nhìn chúng, tốc độ không hề chậm lại, dường như hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của chúng, đến khi những mũi băng nhọn tiến vào vùng bóng tối xung quanh anh ta, chúng như đông cứng trong bóng tối, không thể tiến vào thêm chút nào.

Lâm Thất Dạ hừ lạnh một tiếng, những mũi băng nhọn lơ lửng trong Chí Âm Thần Khư lập tức vỡ tan!

“Hắn ta rốt cuộc có bao nhiêu Cẩm Khư?” Sự nghi ngờ trong lòng bóng người kia càng tăng thêm.

Những mảnh băng vỡ vụn từ từ rơi xuống, bóng dáng Lâm Thất Dạ đâm xuyên màn sương băng, một lần nữa đột phá đến trước mặt bóng người kia, hai thanh đao một lần nữa chém ra!

Điểm khác biệt là lần này bóng người kia không chọn phòng thủ, dường như muốn mặc cho hai nhát chém này chém vào người mình, đồng thời thanh kiếm băng trong tay đâm ra, nhắm thẳng vào cổ Lâm Thất Dạ!

Đồng tử của Lâm Thất Dạ đột nhiên co lại, đao ở tay trái từ bỏ tấn công, nhanh như chớp đỡ lấy thanh kiếm băng, đao ở tay phải chém mạnh vào ngực người kia!

Phụt——!

Máu bắn tung tóe, ngực của bóng người kia lập tức xuất hiện một vết chém dữ tợn, hắn ta cúi đầu nhìn vết thương, trong mắt không có chút đau đớn nào, mà là lắc đầu tiếc nuối.

Hắn ta lùi lại mấy bước, kéo giãn khoảng cách với Lâm Thất Dạ.

Lần này, Lâm Thất Dạ không tiếp tục tấn công, mà đứng tại chỗ, lặng lẽ nhìn đối phương.

“Ta còn tưởng rằng cho dù không đánh bại được người thì cũng có thể hòa nhau, không ngờ lại bị đánh thảm đến vậy...” Vết thương ở ngực người kia lành lại với tốc độ kinh người, chỉ trong vài giây, vết chém dữ tợn chỉ còn lại một vết đỏ.

Tái sinh siêu tốc?

Lâm Thất Dạ nhìn thấy cảnh này, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Người kia nhẹ nhàng cởi mũ trùm đầu, để lộ khuôn mặt trắng trẻo thanh tú, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Thất Dạ, như thể đang nhìn một loài động vật quý hiếm, tràn đầy sự tò mò và phấn khích,

“Đã lâu không gặp, Lâm Thất Dạ.”

“An Khanh Ngư... sao lại là cậu?” Lâm Thất Dạ nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, cau mày nói.

Vừa giao thủ, anh đã dùng tinh thần cảm nhận để nhìn thấy khuôn mặt đó, nói thật, kết quả này thực sự khiến anh vô cùng kinh ngạc.

Trong trí nhớ của anh, sau sự kiện Xà yêu Nan Đà, An Khanh Ngư, thiên tài này hẳn đã quên hết mọi ký ức liên quan đến “Bí ẩn”, trở về với cuộc sống học đường bình thường mới đúng.

Hắn ta làm sao có thể tránh được việc xóa ký ức, lại từng bước trở thành bóng ma của thành phố Thương Nam?

An Khanh Ngu cười cười: “Rất ngạc nhiên sao?”

Hắn ta quay người, bước về phía sâu trong cống ngầm: “Đi theo tôi, cậu là vị khách đầu tiên ở đây trong hơn một năm qua.”

Lâm Thất Dạ do dự một lát, vung tay giải tán Mộc Mộc, bước theo.

“Sau sự kiện Xà yêu Nan Đà, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lâm Thất Dạ không nhịn được hỏi.

An Khanh Ngu thở dài, trong mắt hiện lên vẻ hồi tưởng, bình tĩnh nói: “Hôm đó, sau khi các cậu đi, tôi đã lên ôm đầu Xà yêu Nan Đà trốn vào cống ngầm, sau đó...”

An Khanh Ngu đơn giản kể lại cho Lâm Thất Dạ về quá trình hắn ta thức tỉnh, cách hắn ta tránh được sự truy tìm của người canh gác, lại trốn vào hệ thống cống ngầm này, xây dựng phòng thí nghiệm ngầm của riêng mình.

“Cẩm Khư của cậu có thể sao chép được năng lực ‘bí ẩn’?” Lâm Thất Dạ nghe xong, kinh ngạc nói.

“Không giống.” An Khanh Ngu lắc đầu: “Bản chất Cẩm Khư của tôi là ‘phân tích’, thông qua việc giải phẫu và thử nghiệm nhiều lần, phân tích nguyên lý tồn tại của một đặc tính ‘bí ẩn’ nào đó, ví dụ như loài rắn của Xà yêu Nan Đà, khả năng tái sinh của thần lằn, bản năng chiến đấu và tấn công tinh thần của sát nhân, còn có sức mạnh đóng băng của dây leo băng giá...”

Nó có bản chất khác biệt với việc sao chép theo nghĩa truyền thống, từ việc lấy được xác chết đến khi phân tích ra một khả năng nào đó, cần rất nhiều thời gian, khả năng càng đặc biệt thì thời gian cần càng dài nhưng ưu điểm là sau khi tôi

hiểu rõ hoàn toàn nguyên lý vận hành của chúng, tôi có thể tự mình cải tiến và tăng cường.

Ngoài việc giải phẫu ‘bí ẩn’, khả năng này cũng có thể dùng để ‘phân tích’ những thứ khác, ví dụ như cấu tạo của một thiết bị chính xác nào đó, tôi chỉ cần nhìn một lần là có thể sử dụng thành thạo, còn có trạng thái cấu trúc của cơ thể người, tôi cũng có thể cảm nhận rõ ràng, đại loại như vậy.”

Nói xong, An Khanh Ngư quay đầu nhìn Lâm Thất Dạ, trong mắt hiện lên một tia xám xịt.

“Ví dụ như cậu... trạng thái cơ thể hiện tại của cậu, so với người bình thường thì quả thực là một phép màu nhưng trên người cậu còn bao phủ một sức mạnh kỳ lạ, hiện tại tôi vẫn chưa thể phân tích được.”

Lâm Thất Dạ nhướn mày, không nói gì.

Bây giờ anh vẫn còn đang trong trạng thái cộng hưởng của [Vũ giả bóng đêm], sức mạnh của Nữ Thần Đêm Tối, với An Khanh Ngư hiện tại, tất nhiên là không thể phân tích được.

“Vậy cậu đã từng tìm hiểu xem Cẩm Khư của mình là gì chưa?” Lâm Thất Dạ không nhịn được hỏi.

Loại Cẩm Khư có thể phân tích vạn vật, thậm chí có thể đạt đến hiệu quả sao chép năng lực như thế này, nếu xếp vào danh sách Cẩm Khư thì chắc chắn là loại cực kỳ nguy hiểm, hẳn là rất nổi tiếng.

Chương 317 - Ta Học Trảm Thần

“Tìm hiểu rồi nhưng... trong danh sách Cẩm Khư hiện có, dường như không có Cẩm Khư của tôi, chỉ có một Cẩm Khư tương tự là [Chân Thị Chi Nhãn] ở thứ tự 315 nhưng cũng chỉ tương tự thôi, chức năng hoàn toàn khác nhau.”

Lâm Thất Dạ sửng sốt: “Nói cách khác, đây là một Cẩm Khư hoàn toàn mới, chưa từng xuất hiện?”

“Nên như vậy.” An Khanh Ngư gật đầu: “Cẩm Khư của tôi không có trong danh sách Cẩm Khư, trước đây cũng chưa từng có ai sở hữu, tôi đặt tên cho nó là... [Đáp Án Duy Nhất]!”

“... Tên này sao lại kỳ lạ thế?”

“Đây là sự theo đuổi chân lý của một chàng trai theo khoa học.”

“Được rồi.” Lâm Thất Dạ thở phào nhẹ nhõm, dù sao thì anh cũng không phải là người đặt tên tệ nhất nữa.

“Vậy những con chuột này?”

“Đều do tôi điều khiển.” An Khanh Ngư gật đầu: “Tôi đã phân tích ra một khả năng tương tự như ‘loài rắn’ từ Xà yêu Nan Đà nhưng khả năng này rất phức tạp, đến bây giờ vẫn chưa phân tích xong, lúc đầu chỉ có thể dùng trên chuột, bây giờ đã có thể áp dụng cho tất cả các sinh vật không phải con người nhưng vì chuột có khả năng ẩn nấp tốt nhất nên tôi không phát triển thêm loài nào khác.

Tôi đặt tên cho khả năng này là ‘loài cá’.”

“... Tên hay.” Khóe miệng Lâm Thất Dạ hơi giật giật.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi đến một hang động ngầm, nhìn thấy những mẫu vật, dụng cụ, bàn thí nghiệm chất đầy không gian, trong mắt Lâm Thất Dạ hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Cô đã dựng một phòng thí nghiệm lớn ở đây?”

“Đúng vậy, tất cả các thiết bị đều là những thiết bị đã bị các bệnh viện và phòng thí nghiệm trên mặt đất thải loại nhưng cấu tạo của chúng không phức tạp, tôi đã cải tiến chúng một chút, vẫn có thể tiếp tục sử dụng, thậm chí hiệu quả còn tốt hơn cả những thiết bị tiên tiến nhất.”

Nói đến thí nghiệm, trong mắt An Khanh Ngu lại hiện lên ánh sáng phấn khích.

Lâm Thất Dạ đi đến trước bốn mẫu vật ngâm trong dung dịch formalin, nhìn những xác chết “Bí ẩn” ngâm trong đó, từ từ mở miệng:

“Những thứ này... là những xác chết mà cô đã đánh cắp?”

“Trước hết, tôi không đồng ý với việc anh dùng từ ‘đánh cắp’, có lẽ có thể nói là ‘mượn’, đây chỉ là biện pháp cần thiết mà tôi sử dụng để tiếp cận chân lý.” An Khanh Ngu nói rất nghiêm túc,

“Thứ hai, chỉ có ba xác là ‘mượn’, xác của tên giết người cuối cùng là chiến lợi phẩm do chính tôi ra tay giết chết. Lúc đầu, ngoài ‘loài cá’, tôi không có bất kỳ khả năng chiến đấu nào, vì vậy tôi chỉ có thể ‘mượn’ xác của con thằn lằn nhưng ít nhất tôi vẫn để lại một nửa xác cho người canh gác đêm.

Sau khi có được ‘tái sinh siêu tốc’, khả năng sinh tồn của tôi chỉ tăng lên, vẫn không có khả năng tấn công, vì vậy tôi chỉ có thể làm theo cách cũ là ‘mượn’ xác của cây dây leo băng giá, sau khi có được khả năng đóng băng, tôi mới thực sự có được khả năng chiến đấu.

Sau đó, tôi đích thân ra tay, giết chết tên giết người.

Theo một nghĩa nào đó, tôi đã thay người canh gác đêm mạo hiểm mạng sống, sau đó nhường công trạng và phần thưởng cho họ, chỉ giữ lại một nửa xác ‘bí ẩn’.

Đây thực sự là sự hợp tác đôi bên cùng có lợi.”

Lâm Thất Dạ nhìn anh ta thật sâu, thờ dài.

“Mặc dù những gì anh nói thực sự có lý nhưng anh phải biết rằng, bất kỳ siêu năng lực gia nào không thuộc về tổ chức người canh gác đêm đều có nguy cơ gây rối loạn an ninh xã hội, người canh gác đêm sẽ không để anh tiếp tục hoạt động như vậy.

Một khi bị bắt, anh chỉ có hai lựa chọn, hoặc bị cưỡng chế gia nhập người canh gác đêm, hoặc bị giam vào nhà tù.”

An Khanh Ngư đẩy đẩy cặp kính trên sống mũi, nhìn thẳng vào mắt Lâm Thất Dạ, từ từ mở miệng:

“Bây giờ, anh đã bắt được tôi... ngay cả khi anh biết tôi sẽ không gây hại cho xã hội, anh vẫn muốn giao nộp tôi, đúng không?”

Lâm Thất Dạ sững sốt, do dự một lúc rồi nói: “Tôi chỉ không hiểu, anh rõ ràng sở hữu một Cẩm Khư độc đáo như vậy, tại sao lại không muốn gia nhập người canh gác đêm?”

“Tôi không hứng thú với việc trở thành người canh gác đêm.” An Khanh Ngư bình tĩnh nói: “Tôi chỉ muốn giải phẫu ‘bí ẩn’ một cách thỏa thích, hiểu biết nhiều hơn về mặt thực sự nhất của thế giới này, tôi theo đuổi, là chân lý!

“Nếu gia nhập người canh gác đêm, tôi sẽ bị ràng buộc bởi đủ loại quy tắc, họ sẽ không để tôi giải phẫu xác của những con quái vật này như một nhà khoa học điên và sẽ dành nhiều thời gian cho những việc vô nghĩa.”

Lâm Thất Dạ nghe xong lời của An Khanh Ngự, có chút không nói nên lời.

Nhà khoa học điên... Anh tự định vị mình khá rõ ràng.

Không thể phủ nhận rằng, những gì An Khanh Ngự nói là đúng, nếu gia nhập người canh gác đêm, đồng đội của anh ta chắc chắn sẽ không để anh ta làm những thí nghiệm trông rất độc ác, trừ khi họ cũng là một nhóm những kẻ điên.

Và đối với An Khanh Ngự, người theo đuổi chân lý, đây chắc chắn là một đòn giáng mạnh.

Trước đây, khi vừa phá được vụ án răn yêu Nan Đà, anh ta còn muốn nhờ Lâm Thất Dạ giúp đỡ, đưa anh ta vào người canh gác đêm nhưng lúc đó anh ta vừa không hiểu người canh gác đêm là tổ chức như thế nào, vừa chưa thức tỉnh Cẩm Khư, muốn tiếp cận bí ẩn, chỉ có thể chọn con đường này.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, anh ta hoàn toàn có được môi trường lý tưởng nhất của mình, như vậy, tại sao anh ta lại phải lui mà cầu kỳ thứ để đến với người canh gác đêm?

Chương 318 - Ta Học Trảm Thần

Lâm Thất Dạ nhìn An Khanh Ngư trước mặt, thở dài.

Vậy thì bây giờ vấn đề đặt ra là, anh ta có nên giao nộp An Khanh Ngư cho người canh gác đêm hay không?

An Khanh Ngư đã từng cùng anh ta phá giải vụ án rắn yêu Nan Đà, mặc dù thời gian tiếp xúc không dài nhưng anh ta biết bản chất của An Khanh Ngư không xấu, chỉ là thứ anh ta theo đuổi khác với người bình thường.

Hơn nữa, trong một năm qua, anh ta cũng không làm gì gây hại đến an toàn xã hội, ngay cả thiết bị trong phòng thí nghiệm dưới lòng đất cũng là hàng thải loại nhặt được, thậm chí khi lên mang đi một vài xác ‘bí ẩn’, anh ta cũng rất có đạo đức khi để lại một nửa cho người canh gác đêm.

Lâm Thất Dạ do dự một lúc, rồi lại lên tiếng: “Tôi còn một câu hỏi nữa, người đã truyền thông tin cho tôi vào dịp Tết, là anh sao?”

“Là tôi.” An Khanh Ngư gật đầu: “Nhưng đó chỉ là việc tiện tay.”

“Đối với tôi, đây không chỉ đơn giản là ‘việc tiện tay’.” Lâm Thất Dạ hít một hơi thật sâu: “Chuyện lần đó, tôi thực sự nợ anh một ân tình, lần này, tôi nên trả lại nó.”

“Anh nói là...”

“Tôi sẽ không giao nộp anh nhưng nếu anh làm điều gì gây hại đến an toàn xã hội, dù anh có trốn tránh thế nào, tôi cũng

sẽ lôi anh ra.” Lâm Thất Dạ neho mắt nói.

Khóe miệng An Khanh Ngư hơi nhếch lên, trên khuôn mặt rụt rè nở một nụ cười chân thành.

“Được.” Anh ta gật đầu, sau đó như nhớ ra điều gì, quay người đi về phía bàn thí nghiệm: “Đi theo tôi, tôi sẽ cho anh xem một thứ.”

Lâm Thất Dạ đi theo anh ta đến trước bàn thí nghiệm, nhìn ba xác chết nằm trên đó, lông mày hơi nhướng lên.

“Anh đến nhà xác, là muốn xem mấy xác chết này sao?” An Khanh Ngư hỏi.

“Đúng vậy.”

“Không cần xem đâu, cách chết của họ hoàn toàn trùng khớp với báo cáo khám nghiệm tử thi của pháp y.” An Khanh Ngư khoác áo blouse trắng, bình tĩnh nói: “Vết thương chí mạng ở ngực, một chiếc đinh sắt đâm xuyên tim, không có dấu vết thuốc còn sót lại, cũng không có dấu vết vật lộn, ngoài bốn vết thương do đinh sắt dùng để cố định cơ thể và mười ngón tay bị gãy, không có vết thương nào khác.”

“Nói cách khác, ba xác chết này không có gì bất thường sao?” Lông mày Lâm Thất Dạ hơi nhíu lại.

“Nghe giọng anh, có vẻ như anh cho rằng xác chết trong quán rượu có gì bất thường?” Ánh mắt An Khanh Ngư sáng lên,

“Xác chết đó vừa được phát hiện, đã được đưa đến bộ phận chuyên xử lý những vụ án như thế này của người canh gác đêm, tôi không thể tận mắt nhìn thấy anh ta, cũng không thể tự tay giải phẫu...”

“Không, tôi cũng chưa nhìn thấy xác chết đó.” Lâm Thất Dạ lắc đầu: “Ngày mai tôi mới có thể đi xem nhưng từ những

bức ảnh chụp tại hiện trường, tôi phát hiện ra một số điểm kỳ lạ.”

“Điểm kỳ lạ?” Ánh mắt An Khanh Ngư hơi nheo lại: “Ví dụ như... lượng máu chảy ra?”

Lâm Thất Dạ sững sốt: “Anh cũng phát hiện ra sao?”

Với thân thủ của An Khanh Ngư, việc vào quán rượu mà không bị Tiểu Hắc phát hiện không khó, vì vậy Lâm Thất Dạ không nghi ngờ gì khi anh ta tận mắt chứng kiến hiện trường, thậm chí có thể đã xem đoạn băng ghi hình đó.

An Khanh Ngư nhìn anh đầy ẩn ý, quay người đi về phía bên kia: “Đi theo tôi.”

Lâm Thất Dạ đi theo anh ta đến một khoảng đất trống, một bên của khoảng đất trống là bức tường, trên bức tường có vẽ một hình người bằng phấn trắng, vị trí gần như giống hệt với hiện trường.

Và ở mười ngón tay của hình người trên tường, có một vết máu đỏ tươi.

“Tôi cũng phát hiện ra rằng lượng máu tại hiện trường có vẻ hơi ít, vì vậy tôi đã mô phỏng lại tình huống xảy ra vụ án, cốc bên trái này là lượng máu tôi mô phỏng, cốc bên phải này là lượng máu tôi phục dựng từ những bức ảnh chụp tại hiện trường.”

An Khanh Ngư cầm hai cốc thủy tinh từ trên bàn bên cạnh, lượng chất lỏng trong cốc thủy tinh bên trái rõ ràng cao hơn nhiều so với cốc thủy tinh bên phải, tổng lượng chất lỏng nhiều hơn gần gấp ba lần.

“Anh đợi đã.” Lâm Thất Dạ ngắt lời An Khanh Ngư: “Anh mô phỏng lượng máu chảy ra khi xảy ra vụ án sao? Mô phỏng thế nào?”

An Khanh Ngu nhìn vào mắt Lâm Thất Dạ, cười mà không nói.

“Anh... chặt ngón tay của mình sao?” Lâm Thất Dạ cau mày hỏi.

“Tôi có khả năng tái sinh siêu tốc của loài thần lằn, chỉ cần tôi muốn, việc ngón tay đứt mọc lại không phải là chuyện khó.” An Khanh Ngu thản nhiên nói.

Lâm Thất Dạ:...

Quả nhiên, chàng trai trước mặt này là một kẻ điên!

“Sự thật chứng minh rằng lượng máu chảy ra từ xác chết đó ít hơn nhiều so với người bình thường.”

Lâm Thất Dạ cúi đầu trầm ngâm một lúc: “Vậy thì, điều này có thể thuyết minh gì? Đó không phải là hiện trường đầu tiên của vụ án? Không thể nào, đoạn băng ghi hình đã ghi lại rõ ràng toàn bộ quá trình, hay là con ‘bí ẩn’ đó có thói quen khát máu? Hoặc là... công cụ mà nó dùng để cắt ngón tay có tác dụng ngăn chặn lưu lượng máu?”

“Chỉ dựa vào điểm này, vẫn chưa thể kết luận được.” An Khanh Ngu lắc đầu, nghiêm túc nói: “Tôi phải xem xác chết trong quán rượu.”

“Anh không vào được đâu.”

“Anh có thể đưa tôi vào.”

Lâm Thất Dạ nghe vậy, cau mày, sau khi xác nhận vẻ mặt của An Khanh Ngu không phải đang đùa, anh lắc đầu: “Tôi không bắt anh đã là tốt lắm rồi, tôi sẽ không đưa anh vào đâu.”

Chương 319 - Ta Học Trảm Thần

“Cứ coi như tôi lại nợ anh một ân tình.”

“... .. Ân tình của anh có ích gì?”

“Không biết nhưng sẽ có lúc hữu dụng.” An Khanh Ngu quả quyết nói: “Hơn nữa, có tôi giúp, anh có thể phá án nhanh hơn, mặc dù anh cũng rất thông minh nhưng so với tôi, vẫn kém một chút.”

Lâm Thất Dạ cứng nhắc quay đầu, nhìn chăm chăm vào mắt An Khanh Ngu.

An Khanh Ngu khẽ ho hai tiếng: “Ý tôi là, về phương diện tiếp xúc với xác chết, tôi giỏi hơn anh.”

“Tại sao anh lại muốn giải quyết vụ án này đến vậy?” Lâm Thất Dạ hỏi.

“Tôi có thể cảm nhận được, ‘thứ’ gây ra chuỗi sự kiện này rất thông minh.” An Khanh Ngu liếm môi: “Càng là những câu đố phức tạp, tôi càng có ham muốn giải đáp, lần trước khiến tôi có ham muốn giải mã mãnh liệt như vậy là khi đối mặt với yêu quái Nan Đà Xà...”

Giải phẫu xác chết trong bóng tối dưới lòng đất lâu rồi, tôi muốn đổi khẩu vị.”

Lâm Thất Dạ âm thầm trợn mắt: “Biến thái.”

Trong hành lang trống trải và sạch sẽ, hai bóng người đi trước sau.

Cuối hành lang là một cánh cửa tự động bằng kim loại, bên cạnh cánh cửa có một thanh niên đang ngồi, dựa vào tường, ngáp dài.

Thấy có hai người đi tới, anh ta lập tức tỉnh táo, đứng dậy khỏi ghế.

“Xin hãy xuất trình giấy tờ tùy thân.” Anh ta nghiêm túc nói.

Lâm Thất Dạ rút huy hiệu ra, đưa cho anh ta, anh ta xem xét cẩn thận, có chút kinh ngạc nói:

“Hóa ra anh chính là người gác đêm mới đến, thất lễ rồi.” Anh ta hơi cúi đầu với Lâm Thất Dạ, hai tay đưa trả lại huy hiệu, đồng thời có chút kinh ngạc nhìn người phía sau Lâm Thất Dạ.

“Anh Lâm, đây là...”

“Ồ, anh ấy là chuyên gia tôi mời đến, xem thử tử thi.” Lâm Thất Dạ cất huy hiệu, bình tĩnh nói.

“Được, tôi sẽ mở cửa cho anh ngay.”

Người thanh niên mở một chiếc hộp nhỏ bên cạnh cánh cửa tự động bằng kim loại, nhập vào mười mấy chữ số mật khẩu, cánh cửa tự động bằng kim loại mở ra, để lộ ra lối đi.

An Khanh Ngư mặc áo sơ mi, đeo khẩu trang đi theo Lâm Thất Dạ vào trong, có chút kinh ngạc nói:

“Phòng thủ ở đây lỏng lẻo vậy sao? Tôi còn tưởng phải khám người, đăng ký danh tính các kiểu chứ.”

“Đây chỉ là nhà xác thôi, cần gì phải phiền phức như vậy, những nơi thực sự là trọng điểm cơ mật, anh còn không biết có tồn tại hay không, nói gì đến việc đi vào một cách dễ dàng như vậy.” Lâm Thất Dạ trả lời.

Cuối cùng, anh vẫn đưa An Khanh Ngư theo, không phải vì lý do gì khác, mà là vì khả năng giải mã tử thi của An Khanh Ngư chắc chắn là hàng đầu Đại Hạ, ngay cả bác sĩ pháp y giỏi nhất cũng chưa chắc đã giỏi hơn anh ta.

Có anh ta ở đây, biết đâu lại tìm ra được manh mối nào đó.

Hai người đẩy cửa bước vào nhà xác, so với nhà xác của cục cảnh sát, nơi này rõ ràng nhỏ hơn nhiều, bởi vì chỉ có những tử thi liên quan đến sự kiện bí ẩn mới được đưa vào đây, mà những sự kiện như vậy, một năm cũng không xảy ra mấy lần.

Sau khi xuất trình giấy tờ tùy thân cho bác sĩ pháp y, đối phương lập tức đưa cho Lâm Thất Dạ một bản báo cáo khám nghiệm tử thi, đồng thời theo yêu cầu của Lâm Thất Dạ, đẩy tử thi của Tôn Hiểu ra khỏi tủ lạnh.

Lâm Thất Dạ chỉ lướt qua bản báo cáo khám nghiệm tử thi, rồi tập trung sự chú ý vào tử thi trước mặt.

Theo báo cáo, tử thi này cũng giống như ba tử thi trước, không có gì đặc biệt, muốn có đột phá thực sự, vẫn phải bắt đầu từ tử thi.

An Khanh Ngư đã hoàn toàn nhập tâm, với vẻ mặt lạnh lùng và chính xác tuyệt đối, anh ta quan sát toàn bộ tử thi, đôi mắt ánh lên một tia sáng xám nhạt.

Sau khi xem xét kỹ lưỡng từng chi tiết của tử thi, anh ta vô thức đưa tay vào túi, lấy ra một con dao mổ sắc bén...

Lâm Thất Dạ giữ chặt tay anh ta, lắc đầu: “Chỉ được xem, không được giải phẫu.”

An Khanh Ngư bất lực gật đầu, cúi đầu nhìn tử thi, trông kính phản chiếu ánh đèn trắng lạnh lẽo, anh ta trầm giọng nói:

“Nhìn chung, giống như ba tử thi trước, vết thương chí mạng ở ngực, mười ngón tay bị cắt đứt, ngoài vết thương bị đóng đinh, không có vết thương nào khác.”

Anh ta nhận lấy báo cáo khám nghiệm tử thi từ tay Lâm Thất Dạ, tiếp tục nói: “Vết đứt ở mười ngón tay có phản ứng hoạt động, chứng tỏ ngón tay bị cắt đứt khi còn sống, điểm này cũng giống với ba tử thi trước...”

“Vậy là không có gì bất thường sao?” Lâm Thất Dạ có chút tiếc nuối hỏi.

“Có!” An Khanh Ngu gật đầu mạnh mẽ: “Tử thi này có một điểm khác với ba tử thi trước!”

“Điểm nào?”

“Hướng vết đứt ở mười ngón tay!” Đôi mắt An Khanh Ngu sáng ngời: “Ba tử thi trước, hướng vết đứt ở ngón tay là từ trên xuống dưới.”

An Khanh Ngu áp sát người vào tường, tay trái làm tư thế bị đóng đinh vào tường, lòng bàn tay hướng vào tường, mu bàn tay hướng ra ngoài.

Đồng thời, anh ta giơ tay phải thành hình dao, nhẹ nhàng chém vào ngón tay.

“Thông thường, người chết bị đóng đinh vào tường như thế này, muốn cắt đứt ngón tay của anh ta, chỉ có thể chém từ hướng mu bàn tay về hướng lòng bàn tay, vì dao không thể chém từ trong tường ra ngoài, đây cũng là hướng vết đứt ở ngón tay của ba tử thi trước.

Nhưng tử thi này thì khác!”

Anh ta dùng tay phải chém một đường từ dưới lên trên ngón tay của tay trái.

Chương 320 - Ta Học Trảm Thần

“Ngón tay của anh ta bị chặt từ dưới lên trên! Là từ lòng bàn tay chém lên mu bàn tay! Nhưng tư thế đứt ngón tay như vậy, với tư thế đặt lòng bàn tay của tôi hiện tại thì không thể làm được, vậy nên, khi anh ta bị đứt ngón tay, nhất định phải ở tư thế này...”

An Khanh Ngư lật úp bàn tay trái, cũng bị đóng đinh vào tường nhưng lòng bàn tay hướng ra ngoài, mu bàn tay hướng vào tường.

Mắt Lâm Thất Dạ sáng lên nhưng ngay sau đó lại cau mày.

“Nhưng trong đoạn video, vị trí của tử thi quá xa, ánh sáng lại mờ, chúng ta thực sự không thể nhìn rõ hướng lòng bàn tay của anh ta, có thể anh ta thực sự bị đóng đinh theo cách đó thì sao?”

Chỉ dựa vào cách đóng đinh ở lòng bàn tay, có thể nhìn ra được điều gì?”

“Chỉ dựa vào điểm này, tất nhiên là không thể nhìn ra được điều gì nhưng vấn đề nằm ở đây.” An Khanh Ngư đi đến trước tử thi, chỉ vào hai vết thương ở lòng bàn tay của tử thi, tiếp tục nói,

“Một chiếc đinh, đóng từ lòng bàn tay vào và đóng từ mu bàn tay vào, mặc dù hình dạng vết thương gây ra có vẻ giống nhau nhưng thực ra là không giống nhau, vết thương trên tay tử thi này... là do đóng từ trên xuống dưới.”

An Khanh Ngu dùng một ngón tay giả làm đinh, từ mu bàn tay đâm xuyên qua lòng bàn tay của bàn tay kia, nghiêm túc nói:

“Nói cách khác... hướng đóng đinh và hướng ngón tay bị cắt đứt là ngược nhau! Điều này chứng tỏ...”

“Chứng tỏ anh ta bị cắt đứt ngón tay trước, sau đó mới bị đóng đinh vào tường.” Đôi mắt Lâm Thất Dạ hơi nheo lại, tiếp lời An Khanh Ngu.

An Khanh Ngu gật đầu: “Đúng vậy.”

“Nhưng quá trình mà đoạn video thể hiện lại không nhất quán với suy luận của chúng ta.” Lâm Thất Dạ cau mày: “Hơn nữa sau khi giám định, đoạn video này không có dấu vết xử lý hiệu ứng đặc biệt, nghĩa là những hình ảnh mà đoạn video ghi lại, thực sự đã xảy ra.”

“Nếu vậy, chỉ còn lại một khả năng...” An Khanh Ngu từ từ mở lời.

“Người chết trong đoạn video không phải là Tôn Hiểu!” Lâm Thất Dạ và An Khanh Ngu đồng thời lên tiếng.

Do khoảng cách và ánh sáng, hình ảnh mà máy quay ghi lại không rõ nét, thậm chí không thể nhìn rõ mặt của người chết, nói cho cùng, lý do khiến mọi người phán đoán người chết trong hình là Tôn Hiểu, chính là bộ đồng phục của nhân viên phục vụ!

Hơn nữa, ngày hôm sau, họ thực sự phát hiện ra xác chết bị đóng đinh của Tôn Hiểu trên tường, giống hệt như trong hình.

Không ai nghi ngờ danh tính của người chết trong băng ghi hình.

“Nói cách khác, có một người khác mặc quần áo của Tôn Hiểu, bị ‘bí ần’ đóng đinh vào tường nhưng sau khi máy quay

hết điện, lại có người dùng Tôn Hiểu đã bị cắt đứt ngón tay, thay thế người kia?” An Khanh Ngư cau mày: “Nhưng... rốt cuộc là tại sao?”

“Suy luận của chúng ta còn có một vấn đề chết người!” Lâm Thất Dạ hít một hơi thật sâu, tiếp tục nói,

“Nếu theo suy luận của chúng ta, cộng lại trước sau thì người bị đóng đinh vào tường phải là hai người chết khác nhau nhưng... từ vết máu tại hiện trường, chúng ta chỉ phát hiện ra DNA của một mình Tôn Hiểu!”

An Khanh Ngư im lặng.

Đúng vậy, nếu theo giả thiết của hai người thì đêm đó trên bức tường đó đã bị đóng đinh hai người chết nhưng kết quả phân tích máu tại hiện trường chỉ hiển thị máu của Tôn Hiểu, như vậy, giả thiết của hai người sẽ không khả thi.

“Hơn nữa, nếu đêm đó xuất hiện người chết thứ hai thì xác của anh ta ở đâu?” Lâm Thất Dạ tiếp tục nói: “Anh ta mặc đồng phục nhân viên phục vụ của quán rượu này nhưng những nhân viên phục vụ khác đều không chết, vậy thì người chết... rốt cuộc là ai?”

Suy luận đến bước này, cả hai đều bắt đầu nghi ngờ suy luận của mình là sai nhưng nếu không phải như vậy thì không thể giải thích được hương vết thương trên cơ thể...

Vụ án càng trở nên khó hiểu.

Ngay khi hai người đang trầm ngâm, tiếng chuông điện thoại của Lâm Thất Dạ vang lên, anh lấy điện thoại ra xem, trong mắt hiện lên một tia sáng.

“Phó đội nói đã tìm được một số manh mối về ‘bí ẩn’ này, tôi phải quay lại một chuyến.” Lâm Thất Dạ cắt điện thoại, nói với An Khanh Ngư: “Cũng đã cho cô xem xác chết rồi, cô nên đi thôi.”

An Khanh Ngu thở dài bất lực: “Vụ án này phức tạp hơn tôi tưởng, chỉ dựa vào bốn xác chết này, có thể phân tích được quá ít thứ... Tôi nghĩ, tôi phải đến hiện trường vụ án xem thêm lần nữa.”

“Đây là số điện thoại của tôi, có phát hiện gì thì gọi cho tôi.”

“... .. Tôi hình như chưa nói sẽ giúp anh phá án thì phải? Tôi chỉ muốn đến xem xác chết thôi.” Biểu cảm của An Khanh Ngu có chút kỳ lạ.

Lâm Thất Dạ quay đầu, nhìn chăm chăm vào mắt An Khanh Ngu, không nói gì.

An Khanh Ngu cười khỏ: “Được rồi, tôi biết rồi, vì anh không giao nộp tôi cho người canh gác nên tôi sẽ báo cho anh ngay khi có phát hiện.”

“Ừ.”

...

Văn phòng Hòa Bình.

Tầng hầm.

Bên chiếc bàn dài, tất cả các thành viên của đội 136 đã có mặt đông đủ, Ngô Tương Nam cầm trên tay một tập tài liệu dày cộp, ánh mắt đầy nghiêm túc.

“Hôm kia, sau khi Kỳ Mặc báo cáo với tôi về đặc điểm của ‘bí ẩn’ ở Đông Thành, tôi đã lập tức điều tra kho dữ liệu nội bộ của người canh gác, cố gắng tìm ra nó là thứ gì...”

Đối với người canh gác, bước quan trọng nhất để xử lý các sự kiện bí ẩn là xác định danh tính của “Bí ẩn”, chỉ cần xác định được “Bí ẩn” là gì thì có thể biết được khả năng, sức mạnh, thói quen và điểm yếu của nó.

Chương 321 - Ta Học Trảm Thần

Có những sự kiện bí ẩn, danh tính của “Bí ẩn” rất rõ ràng, chẳng hạn như Quỷ diện nhân, Viêm mạch địa long có đặc điểm rất nổi bật nhưng cũng có những “Bí ẩn” rất khó tra cứu danh tính cụ thể từ chính sự kiện đó, chẳng hạn như Nan đà xà yêu, cũng như bí ẩn hiện tại này.

“Dựa theo các từ khóa của Ôn Kỳ Mặc, ‘tàng hình’, ‘điều khiển đồ vật từ xa’, ‘cắt ngón tay’ và ‘gây nhiễu thiết bị điện tử’, tôi không tìm thấy bất kỳ bí ẩn nào phù hợp với các điều kiện này, thứ duy nhất có liên quan là ‘Thập thiết quỷ đồng’ nhưng nó không có khả năng ‘tàng hình’ và ‘điều khiển đồ vật từ xa’, hơn nữa còn có trí tuệ thấp, không thể thực hiện được vụ án phức tạp như vậy.

Nói cách khác, lần này chúng ta phải đối mặt rất có thể là một bí ẩn chưa từng được ghi chép lại.”

Ngô Tương Nam phát tài liệu trong tay cho mọi người, về mặt trở nên nghiêm trọng.

“Sau đó, tôi lại tra cứu các nghi lễ liên quan đến việc giết người cắt ngón tay và đóng đinh vào tường, đã tìm được một số manh mối không thể tin được.”

Lâm Thất Dạ nhận một tài liệu, mở ra xem, đôi mày hơi nhíu lại.

“Rất lâu trước đây, khi sương mù chưa xuất hiện, ở phương Tây có một tôn giáo nhỏ có một truyền thuyết cổ xưa, truyền thuyết kể về một nghi lễ thăng cấp oan hồn, nghi lễ này được

dùng để giúp những oan hồn yếu ớt lột xác, trở thành quỷ vật mạnh mẽ, trong lịch sử, thực sự có hai quỷ vật thông qua nghi lễ này, từ cảnh giới ‘Xuyên’ trực tiếp thăng cấp lên cảnh giới ‘Hải’.

Muốn hoàn thành nghi lễ này, cứ cách hai ngày phải hiến tế một linh hồn người, trong mười giây trước khi giết họ phải cắt đứt mười ngón tay của họ và khi chết, hai chân không được chạm đất, thời gian chết phải là ba giờ ba mươi ba phút sáng.”

Lâm Thất Dạ nhìn thấy thời gian này, đôi mắt hơi nheo lại, pháp y suy đoán thời gian tử vong của xác chết trong quán rượu là từ ba đến bốn giờ sáng, điểm này có thể trùng khớp.

Hơn nữa, xét về thủ pháp, cũng hoàn toàn phù hợp với nghi lễ.

“Sau khi liên tục hiến tế năm linh hồn người, nghi lễ sẽ hoàn thành bước đầu, chỉ cần tiếp tục truyền vào một lượng lớn sức mạnh linh hồn, oan hồn yếu ớt sẽ thông qua nghi lễ lột xác, trở thành quỷ vật thực sự mạnh mẽ...”

“Sức mạnh linh hồn?” Hồng Anh bối rối gãi đầu.

“Bạn có thể hiểu rằng, hiến tế vài trăm linh hồn người bình thường, tất nhiên, đây chỉ là vấn đề về tổng lượng linh hồn, không nhất thiết phải cần nhiều người như vậy, linh hồn của một số người vốn đã cực kỳ mạnh mẽ, có thể một người bằng vài chục người, chẳng hạn như người sở hữu Cẩm Khư, thậm chí là ‘bí ẩn’ bản thân.”

“Ý anh là, nó muốn hoàn thành nghi lễ, phải giết năm người rồi sau đó giết một hơi vài trăm người?” Sắc mặt Trần Mục Dĩ hơi chùng xuống.

“Đúng vậy và địa điểm tiến hành nghi lễ có yêu cầu nghiêm ngặt.” Ngô Tương Nam tiếp tục nói: “Trong tài liệu

các vị đang cầm trên tay, đã đưa ra hình vẽ vị trí tiến hành nghi lễ.”

Lâm Thất Dạ lật tài liệu trong tay về phía sau, quả nhiên có một trang giấy dán một bức ảnh, trong ảnh là một hình vẽ khắc trên bia đá cổ, năm chấm đen phân bố theo vị trí giống như năm ngôi sao, giữa chúng có các đường kẻ nối với nhau, trên các đường kẻ có viết một số ký tự ngoằn ngoèo, dường như là chú thích gì đó.

“Kết hợp với địa điểm xảy ra án mạng của bốn vụ án trước đó, tôi đã lập một mô hình mặt phẳng, đưa vị trí nghi lễ trên bức ảnh này vào, suy ra được vị trí xảy ra nghi lễ cuối cùng một cách đại khái.”

Ngô Tương Nam lấy ra một bản đồ, trên một vị trí nào đó, dùng bút đỏ vẽ một vòng tròn nhỏ.

“Khu dân cư cao cấp?” Ôn Kỳ Mặc nhìn thấy phạm vi của vòng tròn nhỏ này, kinh ngạc lên tiếng.

“Đúng vậy.” Ngô Tương Nam gật đầu: “Theo các bước tiến hành nghi lễ, nó nhất định sẽ hiến tế người chết thứ năm ở đây, sau đó giết hàng trăm người, đáp ứng điều kiện hiến tế linh hồn, rồi thăng cấp lên cảnh giới ‘Hải’.”

“Tính theo thời gian, tối nay... tức là ba giờ ba mươi ba phút sáng mai, nó sẽ ra tay.” Lâm Thất Dạ trầm giọng nói.

Ngay sau đó, mọi người đều quay đầu nhìn Trần Mục Dĩ.

Trần Mục Dĩ gật đầu, chậm rãi nói: “Nếu vậy, hành động tiếp theo của chúng ta đã rất rõ ràng rồi, phạm vi khu vực màu đỏ này không lớn, tối nay bảy chúng ta sẽ phân tán theo các hướng khác nhau, liên tục giám sát tình hình ở đây.

Một khi có người phát hiện ra dấu vết của ‘bí ẩn’, lập tức phát tín hiệu, trong vòng hai mươi giây, tất cả chúng ta đều có thể đến hiện trường, tiêu diệt nó.

Đây là khu dân cư, thời gian gây án lại là vào lúc rạng sáng, nó muốn giết một hơi nhiều người như vậy, chắc chắn sẽ có sự chuẩn bị...

Mọi người chuẩn bị một chút, chúng ta xuất phát sớm để phục kích ở đó, biết đâu có thể bắt được nó trước khi nghi lễ bắt đầu.”

“Rõ!”

Đêm dần buông.

Ánh nắng hoàng hôn trên bầu trời dần tối đi, từng đốm đèn sáng rực từ trong thành phố, những tòa nhà chung cư cao tầng san sát, mùi thức ăn thoang thoảng trong không khí.

Lâm Thất Dạ khoác trên mình chiếc áo choàng màu đỏ sẫm ngồi trên nóc một tòa nhà chung cư, bên cạnh đặt hai chiếc hộp đen, gió nhẹ thổi qua mái tóc anh, anh nhìn về phía xa xa nơi muôn nhà đèn sáng, không biết đang nghĩ gì.

Chương 322 - Ta Học Trảm Thần

Lần này, anh mang theo cả hai chiếc hộp đen, không chỉ vì đây là một hành động tập thể, mà còn vì nếu anh sử dụng ma pháp hệ triệu hồi trước mặt mọi người, sau này không tránh khỏi sẽ gặp phải một số câu hỏi, thay vì rắc rối như vậy, chỉ bằng tốn chút sức mang chúng ra.

“Tất cả mọi người, báo cáo tình hình.” Giọng nói của Trần Mục Dã truyền đến từ tai nghe.

Ngô Tương Nam: “Điểm giám sát số 1 không có gì bất thường.”

Hồng Anh: “Điểm giám sát số 2 không có gì bất thường.”

Đợi đến khi Hồng Anh nói xong, Lâm Thất Dạ nhẹ nhàng mở tai nghe, bình tĩnh nói: “Điểm giám sát số 3 không có gì bất thường.”

Tiếp theo, là Ôn Kỳ Mặc, Tư Tiểu Nam, Lãnh Huyền báo cáo.

Lâm Thất Dạ cúi đầu nhìn chiếc đồng hồ Rolex trên tay, đã là 8 giờ 45 phút tối, tính từ lúc họ phục kích ở gần đây, đã gần hai tiếng trôi qua, hai tiếng này ngoài những cư dân ra vào khu dân cư, không còn có chuyện gì khác xảy ra.

Còn khoảng bảy tiếng nữa là đến giờ nghỉ lễ.

Con ‘bí ản’ đó... rốt cuộc sẽ dùng cách nào để hoàn thành lễ hiến tế cuối cùng này?

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, đêm càng về khuya, những ngọn đèn xung quanh cũng lần lượt tắt dần, ngoại trừ một vài ánh đèn đường le lói trên đường phố khu dân cư, xung quanh đã chìm vào một màu đen kịt.

Lâm Thất Dạ lại cúi đầu nhìn thời gian.

12 giờ 58 phút đêm.

Đã bốn tiếng trôi qua, vẫn không có gì bất thường xảy ra.

Đến đúng một giờ sáng, sau khi mọi người báo cáo tình hình một lần nữa, lại rơi vào im lặng.

Đột nhiên, điện thoại của Ôn Kỳ Mặc rung nhẹ, anh nhìn thấy số điện thoại trên màn hình, do dự một lát rồi nghe máy.

“Tiểu Hắc, có chuyện gì vậy?”

“... ..”

“Cái gì?” Giọng Ôn Kỳ Mặc khựng lại, sau đó tiếp tục nói: “Tôi biết rồi.”

“... ..”

Ôn Kỳ Mặc cúp điện thoại, mở tai nghe.

“Đội trưởng, có chút vấn đề rồi.”

Giọng Trần Mục Dĩ lập tức vang lên từ tai nghe: “Sao vậy?”

“Anh còn nhớ quán rượu mà người chết thứ tư làm việc không? Vừa nãy Tiểu Hắc gọi điện cho tôi, nói rằng ông chủ quán rượu đó đã vội vã đặt một tấm vé máy bay rời khỏi Thương Nam gần nhất, đến sân bay rồi.”

“Ông ta muốn rời khỏi Thương Nam?”

“Đúng vậy và ông ta trông rất hoảng loạn, Tiểu Hắc đã gọi điện cho ông ta với tư cách là cảnh sát, trạng thái của ông chủ

có chút lộn xộn nhưng đại ý là nói rằng, kể từ khi Tôn Hiểu chết, mấy ngày gần đây ông ta không được khỏe, cứ thấy bóng ma xuất hiện xung quanh mình, giống như bị tà ma ám vậy. *M u a t r u y e n Z a L o 0 9 1 1 0 0 9 4 6 7*

Ông ta cảm thấy là do có người chết trong quán của mình, bị nhiễm thứ gì đó không sạch sẽ nên quyết định rời khỏi nơi này, đi lánh nạn một thời gian, sau đó quay lại bán quán.”

Theo quy định của người gác đêm, tất cả các vụ án liên quan đến “Bí ẩn”, trước khi giải quyết triệt để, những người liên quan chính không được phép rời khỏi phạm vi thành phố, ông chủ quán rượu này cũng được coi là người có quan hệ khá lớn với người chết nên cũng được xếp vào nhóm người chính.

Vì vậy, việc ông ta muốn đi máy bay trốn khỏi Thương Nam vào đêm khuya là không tuân thủ quy định của người gác đêm.

Trần Mục Dĩ cau mày, trầm giọng nói: “Có bóng ma xuất hiện xung quanh ông ta?”

“Ông ta nói vậy.”

Thật vậy, theo thông tin họ có trong tay, nghi lễ này chỉ có thể dùng để thăng cấp “Bí ẩn” loại oan hồn, tức là con “Bí ẩn” gây ra tất cả những chuyện này, nhiều khả năng cũng là một oan hồn.

Chẳng lẽ sau khi oan hồn giết chết Tôn Hiểu, nó không rời đi mà nhập vào người ông chủ để qua mặt mọi người?

Nhưng trước đó họ cũng đã trực tiếp thẩm vấn ông chủ, không phát hiện ra vấn đề gì ở ông ta.

“Ông ta không được phép rời khỏi Thương Nam.” Trần Mục Dĩ chỉ do dự một lát rồi nói: “Bảo Tiểu Hắc chặn ông ta lại... không, Kỳ Mặc, anh đích thân đi một chuyến, nếu xung

quanh ông ta có hơi thở ‘bí ần’, hãy báo cáo cho chúng tôi ngay.”

“Được!”

Ôn Kỳ Mặc lập tức rời khỏi địa điểm giám sát của mình, đi về hướng sân bay.

Còn phạm vi giám sát vốn thuộc về Ôn Kỳ Mặc, tạm thời được giao cho Lâm Thất Dạ, may mắn là đối với anh, đây không phải là chuyện khó.

Vấn đề xảy ra ở phía ông chủ quán rượu, mặc dù nghi ngờ có liên quan đến oan hồn nhưng trọng tâm thực sự của đêm nay vẫn là ở khu dân cư này, hiện tại để Ôn Kỳ Mặc rời đi cũng không sao nhưng nếu ít hơn nữa, những người còn lại sẽ hơi vất vả.

Họ phải tập trung cao độ, giám sát mọi thứ ở đây.

...

Trên con phố vắng lặng, một bóng người mặc áo khoác đen từ từ tiến về phía trước, đi qua vài cửa hàng đã đóng cửa tắt đèn, rồi dừng lại trước cửa một quán rượu bị phong tỏa bằng dây cảnh báo màu vàng.

Vài con chuột sột soạt chạy qua đường rồi biến mất.

An Khanh Ngư cúi mũ trùm đầu, ngẩng đầu nhìn biển hiệu quán rượu, trông kính phản chiếu ánh trăng nhợt nhạt.

Anh ta phớt lờ dây cảnh báo trước mắt, bước vào.

Đêm nay, sự chú ý của người gác đêm đều đổ dồn vào nơi khác, những người vốn giám sát nơi này đã rời đi, chỉ còn lại một mình anh ta trên con phố vắng tanh này.

Anh ta đi qua cửa quán rượu, chậm rãi đi ngang qua từng bàn rượu, cẩn thận quan sát mọi góc ngách ở đây, đôi mắt

ánh lên màu xám nhạt.

Anh ta đang phân tích.

Chương 323 - Ta Học Trảm Thần

Anh ta đã xem đoạn băng ghi hình, ghi nhớ mọi chi tiết trong đó, bây giờ, anh ta đang đối chiếu tất cả các chi tiết với quán rượu không người trước mắt.

Góc nghiêng của từng chiếc bàn, vị trí đặt từng chiếc cốc, từng vị trí, tới hôm đó có ai ngồi...

Rất nhanh, anh ta đi đến quầy bar của quán rượu, đôi mắt hơi nheo lại.

Góc của quầy bar này hơi nghiêng một chút, vị trí ban đầu đặt máy quay, hiện có một tấm bảng số, bên cạnh có một bức ảnh, cho biết góc quay của máy quay.

An Khanh Ngu đi qua quầy bar, thẳng tiến về phía sân sau.

Anh ta đi đến trước bức tường trắng vẫn còn dính vết máu, do dự một lúc rồi cầm một chiếc ghế trong quán rượu mang ra sân, cả người đứng trên ghế, lưng dựa vào tường, áp sát vào tường.

Dáng người của anh ta trùng khớp hoàn hảo với hình dạng nạn nhân được vẽ bằng phấn.

Sau đó, anh ta rút một con dao mổ sắc bén từ trong túi... cắt đứt năm ngón tay của mình.

Máu chảy đầm đìa.

Trên khuôn mặt anh ta không hề có chút đau đớn nào, chỉ có sự bình tĩnh và thờ ơ tuyệt đối, anh ta chăm chú nhìn những giọt máu rơi xuống, một lúc sau, anh ta lắc đầu.

Vẫn không được... Vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu?

Trong khoảnh khắc, anh ta kích hoạt khả năng tái sinh siêu tốc, mười ngón tay đứt lìa lập tức ngừng chảy máu, mọc lên với tốc độ kinh người.

Anh ta định bước xuống khỏi ghế thì đột nhiên ánh mắt liếc thấy những ngón tay đang nhanh chóng mọc lại của mình, cả người bỗng chốc rùng mình!

Trong đầu anh ta hiện lên đoạn băng ghi hình đó...

Đôi mắt anh ta sáng bừng lên ngay lập tức!

“Thì ra là vậy... Tôi hiểu rồi.”

2:06 sáng.

Điện thoại của Lâm Thất Dạ rung nhẹ, anh cau mày, lấy điện thoại ra khỏi túi.

Không phải cuộc gọi, mà là một tin nhắn chưa đọc, đến từ một số điện thoại lạ.

—— Xem video này.

Nhìn thấy mấy chữ này, đầu tiên mắt Lâm Thất Dạ thoáng hiện lên vẻ nghi hoặc, ngay sau đó liền nhớ ra điều gì đó, có chút tò mò.

Ngoài một số ít người, rất ít người biết số điện thoại của Lâm Thất Dạ, cộng thêm việc người canh gác đã cài phần mềm vào điện thoại của anh, có thể chặn mọi tin nhắn rác quấy rối, cho nên người có thể nhắn tin cho anh theo giọng điệu này, chỉ có một người...

An Khanh Ngư.

Ngay sau đó, một tin nhắn nhảy ra.

Đây là một đoạn video, Lâm Thất Dạ trực tiếp mở ra, nhìn thấy hình ảnh trong video, anh lập tức cau mày.Docfull.vn-

Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Đây là một đoạn video được quay bằng điện thoại, mà môi trường xung quanh chính là bên trong quán rượu, ống kính đặt trên quầy bar, quay nghiêng về phía cửa sau, cho dù là hình ảnh hay góc quay, đều giống hệt như trong máy quay.

Quán rượu tối đen như mực, chỉ có ánh sáng tự nhiên yếu ớt từ phía sau nhà hắt vào, nhìn từ xa, hình ảnh có chút mờ.

Ngay sau đó, một bóng người xuất hiện trong ống kính, người đó đứng ở phía sau nhà, đột nhiên như bị một đôi bàn tay vô hình bóp chặt cổ họng, cả người đột nhiên đập vào tường, sau đó hai chân lơ lửng, từng chút một bị nhấc lên không trung...

Từ hình dáng và quần áo, Lâm Thất Dạ có thể nhận ra, bóng người đó chính là An Khanh Ngư.

Một chiếc đinh sắt tự động bay lên từ mặt đất, theo một góc độ kỳ lạ, đâm vào lòng bàn tay của bóng người đó!

Sau đó là chiếc thứ hai, thứ ba, thứ tư... Đến khi bốn chiếc đinh sắt đều đóng vào bốn chi, những ngón tay của bóng người đó, giống như bị thứ gì đó găm nhám, từng chút một biến mất một cách kỳ lạ!

Giống hệt như trong đoạn băng ghi hình!

Đến khi mười ngón tay biến mất chỉ còn lại gốc ngón, chiếc đinh sắt cuối cùng bay lên, đột ngột đâm vào ngực An Khanh Ngư!

Hình ảnh đến đây thì biến mất.

Lúc này, trong lòng Lâm Thất Dạ đã tràn đầy nghi hoặc, anh biết An Khanh Ngư không thể thực sự gặp nạn nhưng đối

phương đã gửi đoạn video này cho anh thì chứng tỏ anh ta đã hoàn toàn hiểu rõ bí mật trong đó!

Lâm Thất Dạ cầm điện thoại bắt đầu gõ chữ, gõ được một nửa, anh lắc đầu, trực tiếp bấm số gọi lại một cuộc điện thoại.

Rất nhanh, điện thoại đã được kết nối.

“Anh phát hiện ra điều gì?” Lâm Thất Dạ đi thẳng vào vấn đề chính.

Giọng nói của An Khanh Ngu có vẻ hơi ngạc nhiên: “Em tưởng câu đầu tiên anh sẽ hỏi: ‘Em không sao chứ?’, chẳng lẽ đoạn video vừa rồi không khiến anh lo lắng chút nào sao?”

“Lo lắng cái gì? Lo lắng em bị hại?” Lâm Thất Dạ bình tĩnh nói: “Tôi không tin người chết sẽ nhớ số điện thoại của tôi.”

“Được rồi, thật là vô vị.” Giọng nói của An Khanh Ngu có vẻ hơi tiếc nuối.

“Đoạn video đó, em quay bằng cách nào?”

Cho đến bây giờ, mọi suy luận của Lâm Thất Dạ đều gặp phải nút thắt, mà đoạn băng ghi hình kỳ lạ kia chính là nguyên nhân căn bản khiến nút thắt xuất hiện.

Lượng máu chảy ra sau khi đứt ngón tay, hướng của vết thương, hai nghi vấn này cho thấy vụ án lần này không hề đơn giản như vẻ bề ngoài nhưng chính một đoạn video kỳ lạ như vậy lại khiến mọi thứ trở nên... quá đơn giản.

“Như anh đã nói, nội dung trong đoạn video đó là có thật.” Giọng nói của An Khanh Ngu truyền đến từ đầu dây bên kia: “Nhưng nó đã được xử lý một cách đơn giản không thể đơn giản hơn, mà cách xử lý này lại khiến mọi suy luận đều đi theo hướng sai lầm.

Đó chính là... tua ngược!”

Nghe thấy hai chữ này, cơ thể Lâm Thất Dạ chấn động, dường như đã nghĩ ra điều gì đó, trong mắt hiện lên một tia sáng.

Chương 324 - Ta Học Trảm Thần

“Ý em là...”

“Đoạn video đó không phải kể về quá trình một người bị giết hại bí ẩn, mà là... quá trình một người bị chặt đứt mười ngón tay, nhanh chóng hồi phục. Tôi sẽ gửi cho anh một đoạn video khác, xem xong anh sẽ hiểu.”

An Khanh Ngu cúp điện thoại, một giây sau, một đoạn video khác được gửi đến.

Lâm Thất Dạ lập tức mở ra.

Trong video, An Khanh Ngu bị đóng đinh bốn chân vào tường, mười ngón tay bị cắt đứt nhưng không hề có một giọt máu nào chảy ra.

Ngay sau đó, cơ ngực của anh ta co lại, một chiếc đinh sắt bị ép ra ngoài, bị áp lực của các mô cơ đẩy bay đến một nơi không xa trên mặt đất.

Tiếp theo, các ngón tay của An Khanh Ngu nhanh chóng mọc dài ra dưới tác dụng của khả năng tái sinh siêu tốc, chỉ trong vài giây, chúng đã trở lại như cũ.

Chiếc đinh sắt thứ hai bị anh ta ép ra khỏi cơ thể, rơi xuống đất, rồi đến chiếc thứ ba, thứ tư...

Sau khi chiếc đinh sắt cuối cùng rơi xuống đất, cơ thể An Khanh Ngu mất đi điểm tựa, ngã xuống đất, sau đó anh ta tiến về phía trước một bước, làm ra động tác vô cùng kinh hoàng!

Hình ảnh kết thúc.

Lâm Thất Dạ từ từ nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu...

Anh hiểu rồi.

Bởi vậy góc độ đâm vào cơ thể của từng chiếc đinh sắt đều có vẻ hơi kỳ lạ! Bởi vậy các ngón tay trong đoạn băng ghi hình không bị cắt đứt ngay lập tức, mà bị ăn mòn từng chút một! Bởi vậy cơ thể người chết trong đoạn băng ghi hình đầu tiên bị đẩy đến bên tường, sau đó lại giống như bị ai đó kéo lên không trung!

Tất cả những điều này... đều là tua ngược!

Các chiếc đinh sắt bị các mô cơ ép bắn ra ngoài, chứ không phải bị người tàng hình hoặc khả năng điều khiển vật thể đâm vào cơ thể; các ngón tay đang dần mọc dài, chứ không phải bị ăn mòn; cơ thể rơi xuống đất trước, sau đó cố tình tiến về phía trước một bước...

Lâm Thất Dạ nhanh chóng gọi điện lại.

“Nói cách khác, ngay từ đầu đã không tồn tại bí ẩn nào có thể ‘tàng hình’, ‘điều khiển vật thể’, ‘cắt ngón tay’, ‘gây nhiễu tín hiệu điện tử’, mọi thứ trong đoạn băng ghi hình thực chất đều là hình ảnh do một người có khả năng tái sinh siêu tốc tự dàn dựng?” Lâm Thất Dạ cau mày nói.

“Đúng vậy.”

“Nhưng tại sao anh ta lại làm như vậy?” Giọng Lâm Thất Dạ đầy vẻ khó hiểu: “Tại sao anh ta lại phải tốn công tốn sức ghi lại đoạn video này? Tại sao lại phải tạo ra hiện tượng giả là có kẻ bí ẩn gây án?”

“Trước khi suy nghĩ về vấn đề này, tôi cho rằng chúng ta nên nghĩ xem, ai là người đã làm tất cả những điều này.” An Khanh Ngư bình tĩnh nói.

“Là người trong đoạn băng ghi hình.” Đôi mắt Lâm Thất Dạ hơi nheo lại: “Người đó tự dàn dựng vở kịch này, tức là, Tôn Hiểu bị đóng đinh vào tường sau khi đoạn băng ghi hình kết thúc... Bây giờ vẫn còn một vấn đề, đó là khi bị đóng đinh vào tường, Tôn Hiểu đã chết hay vẫn còn sống?”

Ngay sau đó, Lâm Thất Dạ lại lắc đầu: “Không, thực ra câu hỏi này đã có câu trả lời, nhìn vào thi thể của Tôn Hiểu, hướng của các vết thương không nhất quán, vì vậy chắc chắn anh ta đã bị chặt đứt ngón tay trước, sau đó mới bị đóng đinh vào tường, lượng máu chảy ra ít ỏi cũng có thể chứng minh cho vấn đề này.

Nếu lấy việc hoàn thành nghi lễ làm tiền đề, trong vòng mười giây sau khi chặt đứt ngón tay, anh ta chắc chắn sẽ bị giết ngay lập tức, tức là, khi bị đóng đinh vào tường, anh ta đã là một cái xác.

Điều này có nghĩa là... ở gần quán rượu đó, chắc chắn có một hiện trường đầu tiên nơi Tôn Hiểu bị giết!

Không, không đúng!

Ngã tư đường bên ngoài quán rượu có một camera giám sát, vì vậy không thể giết người ở các tòa nhà khác rồi đưa xác vào quán rượu, như vậy sẽ bị camera giám sát ghi lại, vì vậy... hiện trường đầu tiên hẳn là ở trong quán rượu!

Mà người có thể lặng lẽ làm được tất cả những điều này trong quán rượu, hẳn chỉ có một người...”

Nói đến đây, Lâm Thất Dạ lại do dự.

“Nhưng tôi đã thấy ông chủ quán rượu trong đoạn băng ghi hình, ông ta là một người đàn ông trung niên béo lùn hói đầu, ngoại hình khác xa với người trong đoạn băng ghi hình.”

“Đối với người có khả năng tái sinh siêu tốc, việc thay đổi ngoại hình trong thời gian ngắn không phải là điều khó khăn.”

Giọng nói của An Khanh Ngu lại vang lên, mơ hồ còn có tiếng vọng.

Lâm Thất Dạ nghe thấy giọng nói này, ngạc nhiên nói: “Cô không ở trong quán rượu sao? Cô đang ở đâu?”

An Khanh Ngu không trả lời, cô bước từng bước xuống một cầu thang đá hẹp tối đen, màn hình điện thoại phát ra ánh sáng huỳnh quang khẽ, soi sáng khuôn mặt bình tĩnh của cô.

Không lâu sau, cầu thang đá dưới chân đã đi đến cuối, một cánh cửa sắt gỉ sét xuất hiện trước mắt cô.

Cô đẩy đẩy mắt kính, đặt tay phải lên bề mặt cánh cửa sắt, khoảnh khắc tiếp theo, băng giá lạnh lẽo bắt đầu lan tỏa từ lòng bàn tay, đợi đến khi toàn bộ cánh cửa sắt đóng băng, cô khẽ gõ ngón tay, cánh cửa sắt liền vỡ tan.

Vừa mở cửa, một mùi hôi khó tả ập đến, mùi gỗ cũ mục nát hòa lẫn với mùi máu tanh nồng nặc, khiến cô phải nhíu chặt mày.

An Khanh Ngu bước vào cửa, cẩn thận quan sát xung quanh, đây có vẻ là một phòng chứa đồ đã bị bỏ hoang từ lâu, bên trong đầy mạng nhện, trên bức tường đối diện còn có hai vết máu đỏ tươi.

Chương 325 - Ta Học Trảm Thần

An Khanh Ngư khẽ quệt ngón tay vào vết máu, xoa xoa đầu ngón tay, máu còn tươi.

Không chỉ vậy, trên bức tường còn có bốn vết đinh mới.

An Khanh Ngư cầm điện thoại lên, bình tĩnh nói: “Tôi đang ở hiện trường đầu tiên.”

“Cô tìm thấy rồi sao?” Lâm Thất Dạ bị sốc trước hiệu suất làm việc cao của An Khanh Ngư.

An Khanh Ngư liếc nhìn cầu thang đá nơi cô vừa đi đến: “Tôi đã phân tích bố cục tổng thể của quán rượu này, phát hiện nó hơi khác so với các hộ kinh doanh khác trên phố này, diện tích mặt bằng của nó ít hơn vài mét vuông.

Sau đó tôi phát hiện ra rằng có một mảnh đất nhỏ vốn thuộc về quán rượu đã bị quán lẩu bên cạnh chiếm mất, có lẽ là chủ của hai quán đã đạt được một số thỏa thuận, quán rượu chủ động bán mảnh đất này và xây một bức tường ngăn cách.

Bây giờ mảnh đất này được quán lẩu dùng để chứa một số đồ lặt vặt, vì vậy, xét về mặt bố cục, mảnh đất này thuộc về quán lẩu bên cạnh chứ không phải quán rượu, cảnh sát cũng bị đánh lừa khi khám nghiệm hiện trường.

Đôi mắt của Lâm Thất Dạ hơi nheo lại: “Nếu vậy, có thể xác định rằng chủ quán rượu này chính là kẻ chủ mưu đứng sau mọi chuyện nhưng... tại sao hắn lại dùng cách giết người kỳ lạ như đóng đinh vào tường, chặt ngón tay, tại sao lại phải

tiến hành một nghi lễ như vậy, hắn là con người, nghi lễ thăng cấp của oán quỷ không có tác dụng với hắn.

Chẳng lẽ... hắn tiến hành nghi lễ không phải vì chính hắn sao?”

Lâm Thất Dạ có lý do để tin rằng nghi lễ thăng cấp oán quỷ này thực sự đang diễn ra, nếu không thì một người có năng lực căn bản không cần phải dùng đến thủ đoạn phức tạp như vậy để giết ngẫu nhiên một vài người vô tội.

Nếu muốn tìm một lời giải thích hợp lý cho tất cả những điều này thì chỉ có một khả năng, ông chủ thực sự muốn hoàn thành nghi lễ thăng cấp nhưng không phải vì chính mình, mà là vì một bí ẩn khác thuộc loại oán quỷ...

Chẳng lẽ hắn bị bí ẩn nào đó khống chế?

Nếu xây dựng mọi thứ trên cơ sở “Hoàn thành nghi lễ” thì ông chủ quán rượu nhất định sẽ đến khu vực này để hoàn thành nghi lễ cuối cùng.

Nhưng tại sao hắn lại vội vã rời khỏi Thương Nam?

Hắn đã dày công bày ra một vở kịch lớn như vậy, chẳng lẽ lại từ bỏ sao?

Lâm Thất Dạ cúi đầu nhìn xuống khu dân cư tối đen bên dưới, những suy nghĩ trong đầu hỗn loạn, hắn luôn cảm thấy có điều gì đó bị mình bỏ qua...

Nghi lễ, khu vực, giết người, hiến tế...

Ngay khi Lâm Thất Dạ đang đau đầu suy nghĩ, một chiếc máy bay lướt qua bầu trời, ánh đèn đỏ trên cánh máy bay thu hút sự chú ý của hắn, hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đột nhiên sững sờ.

Một ý nghĩ táo bạo đột nhiên xuất hiện trong đầu hắn!

Hắn sẽ không...

Lâm Thất Dạ đột ngột đứng dậy, cúi đầu nhìn thời gian, 3:11 sáng.

“Kỳ Mặc! Giờ bay mà ông chủ quán rượu mua là mấy giờ?!” Giọng nói của Lâm Thất Dạ đột nhiên vang lên trong kênh vốn yên tĩnh, làm những người khác giật mình.

Tuy nhiên, giọng nói của Ôn Kỳ Mặc không xuất hiện.

Lâm Thất Dạ lại gọi thêm vài lần, kênh của Ôn Kỳ Mặc vẫn im lặng như tờ.

Lúc này, Trần Mục Dã hơi nhú mày: “Ôn Kỳ Mặc, anh có nghe thấy chúng tôi nói không?”

Từ lần báo cáo tình hình trước đến giờ đã trôi qua 11 phút, 11 phút trước Ôn Kỳ Mặc vẫn phát biểu bình thường, bây giờ mặc cho họ gọi thế nào, anh ta cũng không trả lời.

“Lâm Thất Dạ, anh phát hiện ra điều gì?” Thấy Ôn Kỳ Mặc không trả lời, Ngô Tương Nam biết có chuyện không ổn, liền lên tiếng hỏi.

“Phó đội trưởng, anh hỏi Tiểu Hắc trước xem giờ bay của ông chủ quán rượu là mấy giờ?”

“Được.”

Vài chục giây sau, giọng nói của anh ta lại truyền đến: “3:20 cất cánh, sao vậy?”

Trái tim Lâm Thất Dạ khẽ chùng xuống, hắn không chút do dự, quay người nhảy vào bóng tối, đồng thời lớn tiếng nói:

“Chặn máy bay đó lại! Không được để nó cất cánh! Vốn dĩ không tồn tại bí ẩn nào cả, tất cả đều do ông chủ quán rượu đó bày ra! Quá trình cụ thể sẽ nói với các anh sau.

Hắn ta muốn hoàn thành nghi lễ, hắn ta cũng sẽ đến đây nhưng không phải trên mặt đất, mà là...

Trên bầu trời!”

Lâm Thất Dạ ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đen kịt, những người khác sững sốt.

“Chỉ cần tiến hành nghi lễ trong khu vực quy định là được, ông chủ quán rượu biết bây giờ chúng ta đều mai phục trong khu dân cư này nên không chọn hoàn thành nghi lễ trên mặt đất, hắn ta đi máy bay không phải để rời khỏi Thương Nam, mà là chờ đến khi máy bay bay qua khu vực này, hắn ta sẽ hoàn thành nghi lễ trên máy bay!

Trên máy bay đó có hơn 200 hành khách, chưa chắc đã đủ điều kiện để hiến tế linh hồn, vì vậy hắn lợi dụng Tiểu Hắc lừa Ôn Kỳ Mặc đi, muốn lợi dụng linh hồn của anh ta để bù vào chỗ trống còn lại.”

Nghe Lâm Thất Dạ nói vậy, những người còn lại trong đội 136 đều cảm thấy lạnh sống lưng, Trần Mục Dĩ không chút do dự, lập tức ra lệnh:

“Liên lạc với sân bay ngay, bằng mọi giá phải ngăn máy bay đó cất cánh, Trương Nam, Hồng Anh, Thất Dạ, Tiểu Nam, bây giờ các anh đến sân bay, bắt hắn ta lại.

Lãnh Huyền, anh và tôi tiếp tục ở lại đây, đề phòng bị điều hổ ly sơn.”

Anh ta tin vào suy luận của Lâm Thất Dạ nhưng với tư cách là đội trưởng, anh ta phải thống nhất toàn cục, vì cả trên không và mặt đất đều có thể hoàn thành nghi lễ, không loại trừ khả năng ông chủ quán rượu giả vờ, lợi dụng lúc mọi người đến sân bay để tiến hành nghi lễ trên mặt đất.

Chương 326 - Ta Học Trảm Thần

Liên quan đến tính mạng của hàng nghìn người, anh ta phải cẩn thận.

Ngô Tương Nam, Hồng Anh và Tư Tiểu Nam nhanh chóng chui vào xe, lúc này Lâm Thất Dạ đã chạy mất dạng từ lâu, trong thành phố không người vào ban đêm, hắn có thể tùy ý nhảy qua các tòa nhà, tốc độ không chậm hơn ô tô.

Theo tiếng động cơ xe vang lên, chiếc xe tải màu đen nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

Dưới bầu trời đêm, một bóng người choàng áo choàng màu đỏ sẫm đang lao nhanh giữa các tòa nhà cao tầng, hắn rút điện thoại ra, bấm một số.

“Anh vẫn ở quán rượu chứ?”

“Ừ, sao vậy?” Giọng nói của An Khanh Ngu vang lên.

“Vị trí của em rất gần sân bay, bây giờ em đến sân bay trước, tìm chiếc máy bay cất cánh lúc 3:20 sáng, ông chủ quán rượu đang ở trên đó.”

An Khanh Ngu nhướn mày, nhìn thời gian: “Còn năm phút nữa, em đến kịp, còn anh thì sao?”

“Anh có cách.”

“Được.”

An Khanh Ngu cúp điện thoại, lao ra khỏi quán rượu, như thể không màng đến trọng lực, đập lên bức tường thẳng đứng

lao thẳng lên mái nhà, rồi với tốc độ kinh ngạc lao về phía sân bay.

Sau khi phân tích xong xác chết bí ẩn của con thần lằn, hắn không chỉ có được khả năng tái sinh siêu tốc mà còn có tốc độ và khả năng cơ động có thể gọi là biến thái!

Cũng chính nhờ điểm này, khi đến chúc Tết Lâm Thất Dạ, ngay cả Hồng Anh cũng không đuổi kịp hắn.

...

“Còn năm phút nữa... Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng sẽ không kịp.” Lâm Thất Dạ thầm tính toán quãng đường, đôi mày hơi nhíu lại.

Không chỉ hắn, Hồng Anh bọn họ cũng không kịp, mặc dù cô ấy lái xe như điên nhưng dù có điên đến đâu thì quãng đường này vẫn ở đây, xe có nhanh đến mấy cũng không thể chạy đến sân bay trong vòng năm phút. Viptruyenfull.net - Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Như vậy, chỉ còn cách trông chờ vào việc sân bay có thể chặn được máy bay hạ cánh...

Nhưng ông chủ quán rượu, liệu có thật sự ngồi chờ chết như vậy không?

Lâm Thất Dạ hít một hơi thật sâu, tay phải ấn vào hư không, dưới bầu trời đêm đen, một vòng pháp trận rực rỡ mở ra trong lòng bàn tay Lâm Thất Dạ, một lát sau, một cậu bé mặc đồng phục y tá màu xanh bước ra từ đó.

Trên tấm bảng tên trước ngực cậu bé khắc một dãy số.

——002.

A Trụ ngơ ngác nhìn xung quanh, còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra thì Lâm Thất Dạ đã bế thốc cậu bé lên, hét lớn:

“Biến hình!”

A Trụ:...???

“Trở về nguyên hình, ta muốn cười ngươi.” Lâm Thất Dạ nghiêm túc nói.

A Trụ há hốc mồm, tâm hồn non nớt của cậu bé như bị đánh một đòn chí mạng, giọng nói mang theo chút nức nở:

“Cái này... Tôi, tôi vẫn còn là một đứa trẻ... Viện trưởng, anh, anh nếu thực sự muốn cười thì đi cười Lý Nghị Phi đi! Anh ta khỏe lắm! Chịu được!”

Lâm Thất Dạ liếc nhìn cậu bé: “Ngươi nói vậy, tốc độ của Lý Nghị Phi sao có thể so được với ngươi, trong số tất cả các y tá, ngoại trừ Hồng Anh, chỉ có tốc độ của ngươi là nhanh nhất, bây giờ chỉ có thể trông cậy vào ngươi.”

Trong số những y tá hiện tại, Lý Nghị Phi là một tên ngốc, tốc độ sau khi biến về nguyên hình tuy không chậm nhưng cũng không quá nhanh, hướng hồ gần đây còn béo lên một vòng, tốc độ ước tính càng thảm hại hơn. Mặc dù Khối Rubik có thể làm rối loạn không gian nhưng không đủ bền.

Nếu có thể triệu hồi Hồng Anh, dựa vào sức mạnh của Viêm mạch địa long, trực tiếp dịch chuyển trong lòng đất, chỉ cần nửa phút là có thể đến sân bay nhưng đáng tiếc cô ấy là “Hải” cảnh, Lâm Thất Dạ hiện tại vẫn chưa đủ khả năng triệu hồi cô ấy ra.

Tính đi tính lại, chỉ có A Trụ là phù hợp nhất.

A Trụ sững sốt, chớp chớp mắt, thăm dò nói: “Viện trưởng... hóa ra anh nói là ý này sao?”

“Không thì sao?!”

“Ồ ồ, được!”

A Trụ thở phào nhẹ nhõm, cơ thể nhỏ bé nhanh chóng phình to, trong nháy mắt đã biến trở lại thành một con nhện trắng khổng lồ, Lâm Thất Dạ xoay người cười lên lưng nó, tám chân của con nhện dật hồn nhanh chóng lao về phía trước, thân hình nhanh đến mức mơ hồ.

Nó cũng Lâm Thất Dạ, từ đỉnh tòa nhà cao tầng nhảy xuống, tơ nhện lập tức bắn ra, dính vào một tòa nhà lớn khác ở xa, nhẹ nhàng dung đưa, bay ra hàng trăm mét.

Lâm Thất Dạ cuối cùng cũng được trải nghiệm cảm giác làm Người Nhện.

So với việc Lâm Thất Dạ tự mình nhảy vọt trước đây, tốc độ hiện tại đã nhanh hơn rất nhiều nhưng nhanh thì nhanh nhưng cười một con nhện bay tới bay lui, trong lòng Lâm Thất Dạ luôn cảm thấy kỳ quái.

Người ta đều cười rồing, cười ngửa, cười hỏ... đến chỗ hấn, lại thành hiệp sĩ nhện rồi?

Hơn nữa đây còn là một “Con nhện chưa thành niên.”

Nhưng bây giờ là thời điểm cấp bách như vậy, không phải lúc để bận tâm đến điều này.

Dưới tốc độ của A Trụ, chỉ vài phút sau, Lâm Thất Dạ đã đến gần sân bay, ngay lúc này, tiếng chuông điện thoại của Lâm Thất Dạ lại vang lên.

“Cậu thế nào rồi?” Lâm Thất Dạ hét về phía An Khanh Ngu đầu dây bên kia.

“Có chút ngoài ý muốn, tôi đã tìm thấy chiếc máy bay đó nhưng nó đã cất cánh trước khi đài kiểm soát mặt đất ra lệnh cất bay.” Giọng nói của An Khanh Ngu có chút không rõ ràng, tiếng gió rít gào thổi vào micro.

Lâm Thất Dạ sững sốt: “Vậy bây giờ cô...”

“Tôi không kịp vào máy bay, chỉ có thể bám vào đáy máy bay.”

Trên bầu trời đêm, An Khanh Ngư giống như Người Nhện bám vào đáy máy bay, nhìn xuống sân bay đang thu nhỏ dần bên dưới, chiếc áo khoác đen bị gió thổi tung bay, trong mắt đầy vẻ bất lực.

Chương 327 - Ta Học Trảm Thần

“Bây giờ, máy bay đã cất cánh rồi...”

Ầm ầm——!!

Ngay lúc này, một chiếc máy bay vừa mới cất cánh lướt qua đầu Lâm Thất Dạ, khoảng cách giữa thân máy bay và mặt đất rất gần, gần đến mức Lâm Thất Dạ có thể nhìn thấy tận mắt, dưới đáy máy bay còn có một bóng người mặc đồ đen.

Tiếng động cơ đình tai nhưc óc gào thét!

Chính là chiếc này!

Lâm Thất Dạ không chút do dự, cúp điện thoại, chỉ vào chiếc máy bay đang dần rời xa mặt đất, nói với con nhện dẹt hồn bên dưới: “Có thể lên không?”

“Nên là được.”

Đuôi của con nhện dẹt hồn phun ra một sợi tơ nhện, nhanh chóng lao lên bầu trời, lơ lửng một lúc rồi dính vào cánh sau của máy bay.

Ngay sau đó, một người một nhện bị sợi tơ nhện kéo lên, bay thẳng lên bầu trời!

Sợi tơ nhện không ngừng rút ngắn, khoảng cách của họ với máy bay ngày càng gần, khoảng cách với mặt đất ngày càng xa...

Lâm Thất Dạ bám chặt vào con nhện dẹt hồn, cúi đầu nhìn xuống, từng tòa nhà quen thuộc thu nhỏ lại nhanh chóng,

những con đường rải đầy đèn đường giống như những dải lụa vàng, uốn lượn nằm trong thành phố đen kịt.

Theo độ cao không ngừng tăng lên, anh thậm chí có thể nhìn thấy tận mắt vị trí nhà mình, vị trí trường cấp ba, vị trí văn phòng Hòa Bình Kiều...

Khoảng cách với phạm vi nghi lễ mà Ngô Tương Nam khoanh tròn đã không còn xa.

Sau khi máy bay lên đến một độ cao nhất định, nó không tiếp tục lên cao nữa, mà bay ổn định giữa không trung, không có ý định bay lên tầng mây.

Điều này không nằm ngoài dự đoán của Lâm Thất Dạ, mục đích của chủ quán rượu là thực hiện nghi lễ trên không trung, không thể cách mặt đất quá cao, nếu không sẽ khó xác định được mình có nằm trong phạm vi hay không.

Vì vậy, chiếc máy bay chở khách này bắt đầu bay ở độ cao thấp, bắt đầu lướt qua phía trên thành phố Thương Nam.

Dưới sự nỗ lực không ngừng của con nhện dẹt hồn, cuối cùng họ đã hạ cánh ở bên hông đuôi máy bay, cơn gió dữ dội thổi tung chiếc áo choàng của Lâm Thất Dạ, con nhện dẹt hồn nhìn xuống, toàn thân run rẩy, chân nhện bắt đầu run rẩy.

“Cứu cứu... mạng mạng a a a a!!!”

Lâm Thất Dạ thở dài bất lực, định mở lời an ủi thì đột nhiên con nhện dẹt hồn dưới thân anh buông lỏng...

Bị dọa ngất xỉu.

Cơ thể khổng lồ đó mất lực ngay lập tức, bị gió mạnh và trọng lực kéo lê, mang theo Lâm Thất Dạ, nhanh chóng trượt xuống phía bên dưới!

Chương 328 - Ta Học Trảm Thần [FIX LỖI]

Đôi mắt Lâm Thất Dạ đột nhiên co lại, hấn nhanh như chớp đưa tay ra, nắm lấy thân máy bay nhấn nhui, đồng thời một luồng bóng tối bùng phát từ hấn làm tâm điểm, tạo ra một vết lõm nhỏ trên bề mặt thân máy bay.

Đầu ngón tay bám chặt vào vết lõm, Lâm Thất Dạ mới mượn lực ổn định thân hình, sau đó vung tay còn lại giữa không trung, đưa A Trúc đang hôn mê trở về bệnh viện tâm thần.

“Tên nhóc này hơi không đáng tin, suýt nữa thì mất mạng.” Lâm Thất Dạ cúi đầu nhìn xuống, lưng đã ướt đẫm mồ hôi.

Hấn lớn thế này rồi mà chưa từng đi máy bay, không ngờ lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi với máy bay lại là theo cách nguy hiểm đến tính mạng như thế này!

Hấn hít một hơi thật sâu, ép mình bình tĩnh lại.

Bây giờ máy bay đã cất cánh, Thương Nam không lớn, với tốc độ hiện tại thì nhiều nhất một phút nữa sẽ đi qua phạm vi nghi lễ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì phi công trong buồng lái đã bị chủ quán rượu khống chế, máy bay sau khi vào phạm vi nghi lễ sẽ lượn vòng trên không trung cho đến khi nghi lễ kết thúc.

Hấn phải nhanh chóng tìm thấy An Khanh Ngu, sau đó vào trong buồng lái.

Lâm Thất Dạ một lần nữa đưa tay trái ra, vẽ bùa triệu hồi giữa không trung, rất nhanh một khối Rubik màu bạc xuất hiện

trong tay hắn, từ từ xoay tròn.

“Lần này trông cậy vào cậu, hy vọng cậu đừng giống A Trúc, không đáng tin như vậy.” Lâm Thất Dạ lẩm bẩm một tiếng, từ từ nhắm mắt lại.

Ngay sau đó, khối Rubik hỗn loạn trong tay hắn sáng rực ánh bạc, không gian xung quanh lập tức bị xáo trộn, thân hình Lâm Thất Dạ từ đuôi máy bay dịch chuyển liên tục ba lần, trực tiếp chuyển đến phần dưới thân máy bay.

Khi thân hình hắn đột ngột xuất hiện bên cạnh An Khanh Ngu, cô sửng sốt, định nói gì đó, Lâm Thất Dạ đã túm lấy cổ áo cô, không gian một lần nữa hỗn loạn.

Đến khi An Khanh Ngu hoàn hồn lại thì hai người đã xuất hiện trong nhà vệ sinh của buồng lái.

An Khanh Ngu ngơ ngác nhìn xung quanh, ánh mắt nhìn Lâm Thất Dạ đầy kinh ngạc: “Anh còn biết dịch chuyển không gian sao? Đây là năng lực Cấm Vật trên người anh sao?”

An Khanh Ngu hoàn toàn không nghĩ đến khía cạnh khác, trong ấn tượng của cô, Lâm Thất Dạ không có Cấm Khư nào như vậy nên sự hỗn loạn không gian kỳ diệu này hẳn là sức mạnh của một Cấm Vật nào đó trên người hắn.

Lâm Thất Dạ không trả lời câu hỏi của cô, mà mở tai nghe, khẽ nói:

“Tôi đã đột nhập vào máy bay mục tiêu.”

“Làm tốt lắm, Thất Dạ!” Giọng Hồng Anh truyền đến từ kênh liên lạc: “Chúng tôi không kịp, bây giờ chỉ có thể lái xe đuổi theo máy bay.”

Trên con phố vắng tanh, một chiếc xe tải màu đen đang chạy với tốc độ cao, Hồng Anh ngồi ở ghế lái, ngẩng đầu nhìn

chiếc máy bay lướt qua phía trước, đột ngột đánh lái vào một con đường nhỏ.

Ngô Tương Nam ngồi ở ghế phụ lái với vẻ mặt hào hiệp, nắm chặt tay nắm trên nóc xe, như thể đó là sợi rom cứu mạng cuối cùng của anh ta.

Tư Tiểu Nam ngồi ở ghế sau, nhắm mắt lại, như một con búp bê bị xóc nảy theo thân xe, đã hoàn toàn từ bỏ việc chống cự.

“Thất Dạ, bây giờ anh là người duy nhất trên máy bay, nhiệm vụ giải cứu Ôn Kỳ Mặc và những hành khách khác chỉ có thể trông cậy vào anh.” Giọng Trần Mục Dĩ vô cùng nghiêm trọng,

“Tôi biết điều này quá khó khăn đối với một tân binh mới ra trường như anh nhưng chúng ta không còn lựa chọn nào khác...”

Máy bay cách mặt đất quá xa, ngay cả khi mọi người trong đội 136 có lòng muốn giúp Lâm Thất Dạ thì cũng rất khó thực hiện, hơn nữa trên máy bay còn có hàng trăm mạng người, một khi xảy ra chuyện gì bất trắc thì sẽ là kết cục máy bay rơi người chết.

Không chỉ vậy, khi đó xác máy bay rơi còn rơi vào khu dân cư, gây ra thương vong lớn!

“Nhận được.”

Giọng nói bình tĩnh của Lâm Thất Dạ một lần nữa truyền đến từ kênh liên lạc.

Dưới mặt đất, nghe thấy câu trả lời bình tĩnh này, Hồng Anh nắm chặt vô lăng, đốt ngón tay trắng bệch, cô nhìn chăm chăm vào chiếc máy bay lướt qua bầu trời, trong mắt đầy lo lắng.

Không chỉ cô, mà mọi người trong đội 136 đều nín thở lo lắng.

Nói cho cùng, Lâm Thất Dạ chỉ là một tân binh bình thường mới ra trường ở cảnh giới “Trì”, một mình đối mặt với nhiệm vụ gian nan như vậy vẫn quá nguy hiểm.

Ngay lúc này, Lâm Thất Dạ như nhớ ra điều gì, giọng nói lại vang lên:

“Đúng rồi, vẫn chưa có cơ hội nói với mọi người... Thực ra khi tôi tốt nghiệp trại huấn luyện, tôi là người đứng đầu.”

Nói xong, Lâm Thất Dạ trên máy bay liền tháo tai nghe, bỏ vào túi.

Hắn ngẩng đầu lên, chỉ thấy An Khanh Ngư đang nhìn hắn với vẻ mặt kỳ quái.

“Sao vậy?” Lâm Thất Dạ nghi hoặc hỏi.

“Bình thường anh thích ra vẻ như vậy sao?” An Khanh Ngư do dự một lát, vẫn nghiêm túc nói: “Nói thật, có hơi gượng ép.”

Lâm Thất Dạ:...

Lâm Thất Dạ không để ý đến lời trêu chọc của An Khanh Ngư, đẩy cửa nhà vệ sinh, trực tiếp đi ra ngoài.

Sức mạnh tinh thần của hắn đã sớm cảm nhận rõ ràng môi trường xung quanh, bước vào khoang hành khách, trên khuôn mặt của những hành khách không hề có chút căng thẳng nào, ngược lại, còn có nhiều tiếng trẻ con kích động truyền đến, bầu không khí trong khoang hành khách sôi nổi hơn nhiều so với tưởng tượng của Lâm Thất Dạ.

Chương 329 - Ta Học Trảm Thần [FIX LỖI]

Chỉ có một số ít người nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như có chút nghi hoặc, tại sao máy bay vẫn chưa kéo lên bay lên trời.

Lâm Thất Dạ nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, suy nghĩ sâu xa.

Xem ra, tên chủ quán rượu đó không giống như Lâm Thất Dạ tưởng tượng, trực tiếp cướp toàn bộ máy bay, mà là khống chế phi công trong buồng lái khi hành khách không biết.

An Khanh Ngư sau đó đi ra, hắn có thể mơ hồ cảm thấy, những người xung quanh nhìn thấy hai người đàn ông này cùng nhau đi ra khỏi nhà vệ sinh, ánh mắt nhìn họ có chút kỳ lạ.

Hắn trực tiếp phớt lờ những ánh mắt này, bình tĩnh nói: “Ồ buồng lái?”

“Có lẽ vậy.” Lâm Thất Dạ gật đầu, trực tiếp bước về phía đầu máy bay.

Vừa đi, Lâm Thất Dạ vừa hướng mắt ra ngoài cửa sổ, bây giờ chiếc máy bay này sắp tiến vào phạm vi nghi lễ rồi.

“Tiếp viên hàng không cũng đã bị khống chế.” An Khanh Ngư khẽ nói: “Chúng ta đã đi qua nửa máy bay, lẽ ra tiếp viên hàng không đã đến yêu cầu chúng ta trở về chỗ ngồi của mình nhưng trên thực tế thì không.”

Lâm Thất Dạ gật đầu đồng ý, trong nhận thức tinh thần của hắn, không có bất kỳ tiếp viên hàng không nào tồn tại.

Hai người cứ thế đi qua khoang hạng nhất, đi đến vị trí đầu máy bay, rèm cửa màu xanh xám ngăn cách khoang lái với khoang hạng nhất, che khuất tầm nhìn của những người khác.

Trong khoang hạng nhất, một vài hành khách nằm trên ghế, thiu thiu ngủ.

An Khanh Ngu không vội kéo rèm tiến vào, mà quay đầu nhìn Lâm Thất Dạ, Lâm Thất Dạ lắc đầu, đôi mắt hơi nheo lại.

“Tiếp viên hàng không đều bị không chế, ngay sau tấm rèm này nhưng tình hình trong buồng lái có chút ngoài dự đoán...” Lâm Thất Dạ hơi nhíu mày,

“Ngoài tên chủ quán rượu đó, còn có hai ‘bí ẩn’ bên cạnh hắn, một con nhìn bề ngoài giống như ‘Thập Thiết Quỷ Đồng’, một con khác bị hắn nhốt trong pha lê, đang trong tình trạng hấp hối.”

“Thì ra là vậy.” An Khanh Ngu dường như hiểu ra điều gì, gật đầu: “Vậy tiếp theo, anh định làm gì?”

Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lát: “Tôi có một kế hoạch nhưng trước đó, phải xử lý những người trong khoang hạng nhất này trước đã.”

“Xử lý?” An Khanh Ngu nhướn mày: “Các người canh gác còn làm cả chuyện này sao?”

“Ý tôi là, để họ tạm thời nhắm mắt và ngậm miệng, tránh gây ra tiếng động không cần thiết.” Lâm Thất Dạ bắt lực nói.

“Ồ, vậy thì dễ rồi.”

An Khanh Ngu quay người, đôi mắt nhuốm một tầng ánh sáng kỳ lạ, khoảnh khắc tiếp theo, những hành khách trong khoang hạng nhất đều hơi run rẩy, hoàn toàn ngất đi.

“Cấm Khư hệ không chế tinh thần?” Lâm Thất Dạ gật đầu: “Lúc anh đi lấy ba thi thể đó, cũng mê hoặc pháp y như vậy

sao?”

An Khanh Ngu có chút e thẹn cười cười.

Lâm Thất Dạ quay đầu nhìn về phía rèm cửa, bình tĩnh nói:
“Tiếp theo đến lượt tôi...”

...

Trong buồng lái.

Hai phi công đang ngồi trên ghế lái với ánh mắt dò dẫm, máy móc điều khiển các thiết bị trong tay, khiến toàn bộ máy bay lượn vòng ở độ cao thấp.

Trong bộ đàm, tiếng gọi từ mặt đất liên tục vang lên nhưng vẫn không có hồi đáp.

“Gọi XXX, đây là bộ phận chỉ huy mặt đất, xin hãy quay về ngay lập tức, nhắc lại, xin hãy quay về ngay lập tức...”

Bùm——!!

Một tiếng súng vang lên, bộ đàm phát ra vài tia lửa, âm thanh méo mó vài tiếng rồi cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Ông chủ quán rượu tùy ý nghịch ngợm khẩu súng trong tay, ngồi trên sàn buồng lái như không có ai, ngáp một cái thật to, đối diện với ông ta là Ôn Kỳ Mặc bị đóng đinh tứ chi vào tường buồng lái.

“Ồn quá, phải không?” Ông chủ quán rượu cười nói.

Ôn Kỳ Mặc cau mày, liếc nhìn ông chủ quán rượu, lại liếc nhìn Thập Thiệt Quỷ Đồng đang cầm một con dao găm đứng trước mặt mình cười nham nhở, bình tĩnh nói:

“Anh làm vậy không có ý nghĩa gì đâu, đây chỉ là một chiếc máy bay nhỏ, cho dù anh hiến tế tôi và toàn bộ hành khách trên máy bay, linh hồn cũng không đủ để hoàn thành nghi lễ.”

“Đúng vậy, đúng là không đủ.” Ông chủ quán rượu gạt đầu, tiện tay rút hộp tiếp đạn ra khỏi súng, rồi lại lắp vào, giống như một người đàn ông trung niên nhàn rỗi: “Nhưng nếu thêm cả những người trên mặt đất thì sao?”

Sắc mặt Ôn Kỳ Mặc tối sầm lại: “Anh muốn cho máy bay này rơi xuống khu dân cư sao? Anh điên rồi sao?!”

“Để cho [Bel Crandall] vĩ đại phục sinh, hiến tế mạng sống và linh hồn của họ, đó là vinh dự của họ.” Ông chủ quán rượu đưa tay ra, nhẹ nhàng xoa viên pha lê hình bàn tay bên cạnh, bên trong viên pha lê có nhốt một con sâu nhỏ bằng móng tay cái, nằm im bất động như đã chết.

Ánh mắt ông chủ quán rượu nhìn con sâu đó tràn đầy sự sùng bái và cuồng nhiệt.

“[Bel Crandall]?” Ôn Kỳ Mặc nghe thấy cái tên này, hơi sững sốt: “Con sâu đó sao?”

Ôn Kỳ Mặc kinh ngạc như vậy, không phải vì bản thân con sâu đó, mà là vì cái tên của nó, Bel Crandall... Đây là tên phương Tây, mà các nước phương Tây đã bị sương mù nuốt chửng từ trăm năm trước.

“Sâu?” Sắc mặt ông chủ quán rượu thay đổi, ông ta từ từ đứng dậy, dí họng súng vào cằm Ôn Kỳ Mặc, nghiêm túc nói: “Vĩ đại [Bel Crandall] là bí ẩn mạnh mẽ đến từ sương mù phương Tây! Chủ tể của dục vọng và tinh thần! Nếu ở thời kỳ đỉnh cao, nó có thể khiến toàn bộ người dân trong thành phố tự giết lẫn nhau trong vòng mười phút!

Chương 330 - Ta Học Trảm Thần [FIX LỖI]

Một tồn tại có sức mạnh như vậy, há lại là một người canh gác nhỏ bé như ngươi có thể làm ô uế?”

Ôn Kỳ Mặc bình tĩnh nhìn ông chủ quán rượu: “Chỉ là một con sâu nhỏ bé sắp chết trốn thoát khỏi sương mù phương Tây, cũng xứng đáng với hai chữ ‘vĩ đại’ sao?”

Ánh mắt ông chủ quán rượu bùng lên ngọn lửa giận dữ vô tận, gân xanh trên cổ nổi lên, hống súng dí chặt vào cằm Ôn Kỳ Mặc, dường như khoanh khắc tiếp theo sẽ bóp cò.

Một lúc sau, ông ta từ từ hạ súng xuống, cười lạnh nói: “Rất tốt, muốn dùng cách này chọc giận ta, từ đó phá hỏng nghi lễ... Ngươi có gan.”

Ông chủ quán rượu đi đến bên hai phi công, cúi đầu nhìn xuống, xác nhận máy bay đã bay đến phạm vi mục tiêu, khoe miệng nở nụ cười lạnh lẽo.

3:29 sáng.

“Bắt đầu cắt từng ngón tay của hắn đi... Quá trình chậm một chút, để hắn cảm nhận được nhiều đau đớn hơn!” Ông chủ quán rượu quay đầu, nói với Thập Thiết Quỷ Đồng đang đứng trước mặt Ôn Kỳ Mặc, được được dục thí.

Thập Thiết Quỷ Đồng lập tức phản kích, cánh tay gầy gò nắm chặt con dao găm, so sánh trên ngón tay của Ôn Kỳ Mặc, trong mắt tràn đầy vẻ si mê.

Ôn Kỳ Mặc từ từ nhắm mắt lại: “Thật đáng tiếc, nghi lễ của anh, nhất định sẽ không thành công.”

“Ồ?” Ông chủ quán rượu nhướn mày: “Chẳng lẽ ngươi muốn tự sát? Ha ha, bây giờ tứ chi của ngươi đã bị trói chặt, trừ khi ngươi giấu thuốc độc trong miệng, nếu không căn bản không thể tự sát thành công, đừng cố gắng làm những chuyện ngu ngốc như cắn lưỡi tự vẫn, cách đó căn bản không chết được.”

“Tôi không nghĩ đến chuyện tự sát.” Ôn Kỳ Mặc lắc đầu: “Tôi chỉ tin tưởng đồng đội của mình.”

“Đồng đội? Ha ha ha...” Ông chủ quán rượu không nhịn được cười lớn: “Bọn ngu ngốc đó, bây giờ còn đang ngốc nghếch nằm trên mặt đất chờ ta đi vào khu dân cư giết người, ai sẽ đến cứu ngươi?”

“Thật sao?” Khóe miệng Ôn Kỳ Mặc nở một nụ cười.

Ngay sau đó, một bóng tối cực độ từ bức tường sau lưng hắt lan ra, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ cơ thể hắn, bốn chiếc đinh sắt xuyên qua cơ thể hắn khẽ run lên, sau đó tự động bật ra!

Bốn chiếc đinh máu giữa không trung đổi hướng, như tia chớp bắn về phía ông chủ quán rượu!

Ông chủ quán rượu nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ trước mắt, đồng tử đột nhiên co lại, nhanh chóng nghiêng người né tránh nhưng không gian buông lái vốn không lớn, lại còn nhiều thiết bị cản trở, hắn né được ba chiếc đinh sắt liên tiếp nhưng vẫn bị chiếc đinh sắt cuối cùng đâm vào giữa trán, ngã gục xuống đất.

Ôn Kỳ Mặc mất đi đinh sắt chống đỡ cơ thể, trực tiếp ngã xuống đất, máu từ tay chân chảy ra ròng ròng, cùng lúc đó,

Thập Thiết Quỷ Đồng đang chuẩn bị cắt ngón tay hấn bên cạnh sừng sốt, vung dao găm lên định chém vào tay hấn.

Tít tít tít, mật khẩu chính xác!

Ngay lúc này, ổ khóa mật khẩu của buồng lái được mở ra, một thanh kiếm băng giá từ sau cửa thò ra, vũng vàng đỡ lấy dao găm của Thập Thiết Quỷ Đồng.

An Khanh Ngư đội mũ trùm đầu che kín khuôn mặt trong bóng tối, lắc cổ tay, hất Thập Thiết Quỷ Đồng gầy gò lùi lại mấy bước, tên này cảnh giác nhìn hấn, nhe răng trợn mắt.

Lâm Thất Dạ đi đến bên cạnh Ôn Kỳ Mặc, tinh thần lực quét qua, đã hoàn toàn thăm dò rõ thương thế của hấn, vết thương khá sâu nhưng không gây tử vong, chỉ là trong thời gian ngắn không có khả năng di chuyển.

“Tôi không sao.” Ôn Kỳ Mặc đau đến nổi miệng méo xệch nhưng vẫn nghiêng răng cười nói, ánh mắt dừng lại trên bóng người đội mũ trùm đầu kia: “Vị kia là...”

“Một người bạn, có thể coi là người trợ giúp mà tôi mời đến.” Lâm Thất Dạ do dự một lát rồi nói.

An Khanh Ngư nhướng mày, hạ giọng nói: “Đã là người trợ giúp thì phải có thù lao chứ?”

Lâm Thất Dạ đứng dậy, liếc nhìn Thập Thiết Quỷ Đồng và con sâu trong viên pha lê, bình tĩnh nói:

“Hai cái xác này, mỗi người một cái.”

“Ồ? Cậu cũng hứng thú với xác chết sao?” An Khanh Ngư lập tức hứng thú.

“Đừng so sánh tôi với loại điên tử như cậu.” Lâm Thất Dạ nhún vai: “Tôi chỉ có công dụng khác thôi.”

“Được rồi, còn tưởng lại có thêm một người bạn đồng hành...” An Khanh Ngự tiếc nuối lắc đầu, ánh mắt dừng lại trên ông chủ quán rượu đang từ từ đứng dậy: “Nhưng mà, người có khả năng tái sinh siêu tốc thì không dễ chết như vậy đâu.”

Lâm Thất Dạ đặt tay lên chuôi dao bên hông: “Tôi biết.”

Ông chủ quán rượu tự động bật chiếc đèn sắt ở giữa trần ra, lỗ máu liền lành lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, hắn nheo mắt nhìn hai vị khách không mời mà đến trước mặt, vẻ mặt có chút khó coi.

“Thú vị... Cậu tìm ra đây bằng cách nào?”

“Chỉ cần suy luận ra cậu là hung thủ, cộng thêm một chút tưởng tượng bay bổng thì việc tìm ra cậu dường như không phải chuyện khó.” Lâm Thất Dạ bình tĩnh nói.

Ông chủ quán rượu hơi nhú mày: “Tôi đáng lẽ không để lại bất kỳ sơ hở nào mới phải.”

“Không có sơ hở nào sao?” An Khanh Ngự cười khẩy: “Nói thật, cậu bày kế cũng không tệ nhưng khả năng xử lý chi tiết còn không bằng một con rắn.”

Lâm Thất Dạ bình tĩnh nói: “Lúc đầu, cậu thực sự đã lừa được tất cả mọi người, khiến chúng tôi cho rằng chuỗi vụ án mạng này đều là do một ‘bí ẩn’ hệ oán quỷ muốn thăng cấp, mà chuẩn bị nghi lễ, từ đó vô thức bỏ qua khả năng có người đứng sau gây án.

Chương 331 - Ta Học Trảm Thần [FIX LỖI]

Ba vụ án mạng trước, cậu chỉ dựng hiện trường thành vụ án giết người hàng loạt của một tên giết người biến thái, không để lại bất kỳ thông tin nào liên quan đến ‘bí ẩn’, để tránh bị người canh gác phát hiện ý đồ trước, ra tay can thiệp trước khi đến nghi lễ cuối cùng, từ đó phá hỏng kế hoạch của cậu.

Đến vụ án mạng thứ tư, cậu nhận ra thời cơ đã chín muồi, liền dùng băng ghi hình và tua ngược để tạo ra một bí ẩn chưa từng tồn tại, lập tức thu hút sự chú ý của người canh gác vào cuộc điều tra, mục đích của cậu là ở giai đoạn này, để người canh gác nhận ra sự tồn tại của nghi lễ, từ đó suy luận ra địa điểm của nghi lễ cuối cùng.

Tất nhiên, cậu hoàn toàn có thể biến vụ án mạng thứ tư thành vụ giết người biến thái, từ đó âm thầm hoàn thành nghi lễ cuối cùng nhưng cậu đã không làm như vậy.

Một mặt, cậu lo lắng linh hồn hiển tế ở giai đoạn cuối không đủ mạnh, cần linh hồn của chủ nhân Cẩm Khư mới có thể khôi phục tốt hơn [Bel·Crandall], mà chủ nhân Cẩm Khư trong thành phố này chỉ có vài người, đều nằm trong số người canh gác, vì vậy cậu đã dùng một lời nói dối khéo léo, lừa một người canh gác không mạnh nhưng cũng không yếu.

Mặt khác... là vì cậu muốn lợi dụng nghi lễ cuối cùng, giết chết một hơi tất cả những người canh gác trong thành phố này!

Còn về thủ đoạn... có lẽ là 600 kg thuốc nổ nằm trong khoang hàng?

Lâm Thất Dạ nói đến đây, An Khanh Ngư và Ôn Kỳ Mặc đều sửng sốt, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, chỉ có sắc mặt của ông chủ quán rượu là lập tức sa sầm lại.

Ngay từ khi bám vào đuôi máy bay cùng A Chu, tinh thần lực của Lâm Thất Dạ đã thăm dò được lượng lớn thuốc nổ trong khoang hàng, cũng lập tức hiểu được ý đồ của đối phương, còn đối phương đã đưa những quả thuốc nổ này lên máy bay như thế nào mà không ai hay biết, đối với một người mang theo bí ẩn hệ tinh thần thì điều này không khó.

“Ngay từ đầu, cậu đã định cho máy bay này rơi xuống khu dân cư do người canh gác đóng giữ, sau khi gây ra thương vong lớn, những người canh gác khác chắc chắn sẽ đến ngay, sau đó cậu có thể... nổ tung!”

Tôi không biết trong nghi lễ này, hiến tế đủ nhiều linh hồn mạnh mẽ có thể nâng cao phạm vi tiến giai hay không, nếu có thể, có lẽ hiến tế tất cả những người canh gác có thể nâng cao sức mạnh của [Bel·Crandall] lên một mức độ khủng khiếp!

Ngay cả khi trực tiếp nâng lên ‘Vô Lượng’ thì cũng không phải là chuyện khó.

Thần sắc của Lâm Thất Dạ rất bình tĩnh: “Phải nói rằng, cậu sắp đặt rất tốt, vừa có thể hoàn thành nghi lễ, vừa có thể một mình tiêu diệt những người canh gác của một thành phố nhưng đáng tiếc, cậu đã để lại quá nhiều sơ hở.

Ngày diễn ra tiệc rượu, để gỡ mình ra khỏi vụ án này một cách tốt hơn, cậu đã cố tình uống rất nhiều rượu trước ống kính máy quay, tạo ra hiệu ứng đã say nhưng cũng giống như vậy, rượu cũng làm tê liệt não bộ của cậu ở một mức độ nhất định, khiến cậu phạm phải nhiều sai lầm nhỏ.

Ví dụ, khi hoàn thành nghi lễ giết chết Tôn Hiệu trong tầng hầm, cậu đã làm sai các bước, trước tiên để Thập Thiết Quỷ

Đồng cắt ngón tay của anh ta, sau đó mới phát hiện ra rằng mình vẫn chưa cố định anh ta vào tường, rồi vội vàng đóng đinh anh ta vào tường, giết chết anh ta.

Tất nhiên, nghi lễ không quy định thứ tự trước sau và trong suy nghĩ của cậu, chúng tôi cũng sẽ không bao giờ phát hiện ra tầng hầm này, vì vậy đối với cậu, có lẽ đây không phải là sai lầm, chỉ là một sự cố nhỏ.

Nhưng cậu đã bỏ qua một điểm, vì khi cắt ngón tay của anh ta, toàn bộ người anh ta nằm trên mặt đất, vì vậy hướng cắt ngón tay không giống như bình thường, hướng đóng đinh khi cố định lòng bàn tay cũng vậy, chỉ cần so sánh với hướng cố định lòng bàn tay trong băng ghi hình là có thể phát hiện ra điểm mâu thuẫn.

Với điểm này, không khó để suy luận rằng, đoạn băng ghi hình đó có vấn đề.

Lâm Thất Dạ nhìn An Khanh Ngư, tiếp tục nói: “Tôi thừa nhận, những sự kiện tiếp theo có yếu tố may mắn, có lẽ cậu sẽ không bao giờ nghĩ đến, có một kẻ biến thái cũng có khả năng tái sinh siêu tốc, lại điên cuồng đến mức dùng chính bản thân mình làm mẫu, mô phỏng lại nội dung của một đoạn băng ghi hình, từ đó phát hiện ra bí mật tua ngược...”

Nếu đổi lại là tôi, tôi sẽ không bao giờ nghĩ đến điều này.

Nhưng chỉ cần biết được bí mật của đoạn băng ghi hình, lại tìm được hiện trường đầu tiên thì có thể xác định được hung thủ... chính là cậu.

Lời nói của Lâm Thất Dạ vừa dứt, toàn bộ không khí rơi vào im lặng, ông chủ quán rượu nhìn chằm chằm Lâm Thất Dạ, một lúc sau, ông ta từ từ mở miệng:

“Tôi không ngờ, thành phố Thương Nam nhỏ bé này, lại có một yêu nghiệt như vậy...”

“Sửa lại một chút.” An Khanh Ngự thản nhiên đẩy mắt kính, giơ hai ngón tay: “Là hai.”

Ông chủ quán rượu:...

Ông ta liếc nhìn thời gian, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, ông ta trừng mắt nhìn Lâm Thất Dạ, quay đầu nói với Thập Thiết Quỷ Đồng:

“Giết bọn họ! Tôi tiếp tục nghi lễ!”

Thập Thiết Quỷ Đồng gầm lên một tiếng, cơ thể kịch liệt ngổ nguậy, trong nháy mắt từ trong cơ thể phân liệt ra một bản sao giống hệt mình, sau đó lại tiếp tục phân liệt, biến thành bốn, lại tiếp tục phân liệt...

Chương 332 - Ta Học Trảm Thần [FIX LỖI]

Vài giây sau, trong buồng lái treo đầy Thập Thiết Quỷ Đồng, vung vẩy con dao găm trong tay, tốc độ nhanh vô cùng, không nhiều không ít, vừa vặn mười con.

Trong buồng lái chật hẹp treo đầy Thập Thiết Quỷ Đồng như vậy, hầu như không còn chỗ trống, ba người Lâm Thất Dạ lập tức bị bao vây!

Lâm Thất Dạ đỡ Ôn Kỳ Mặc, hơi nhú mào, ngược lại An Khanh Ngư thì giống như nhìn thấy bảo vật hiếm có, hai mắt sáng rực!

“Con này giao cho tôi, cậu đi xử lý ông chủ kia.” Một luồng băng giá xuất hiện trên lòng bàn tay của An Khanh Ngư, anh ta liếm môi, trên khuôn mặt nhút nhát và ngoan ngoãn tràn đầy sự phấn khích.

“Được.” Lâm Thất Dạ gật đầu.

Ngay lúc này, ông chủ quán rượu kéo một phi công đang ngơ ngác từ ghế ngồi lên, đập thẳng vào bức tường bên cạnh, những chiếc đinh sắt trong tay đâm thô bạo vào tứ chi của anh ta, đóng đinh anh ta vào tường.

Ông ta rút một con dao nhỏ từ thắt lưng, định cắt đứt ngón tay của phi công thì ngay sau đó, hai tiếng dao kêu leng keng vang lên!

Xoảng——!!

Thân hình Lâm Thất Dạ như ma quỷ lướt qua đám Thập Thiệt Quỷ Đồng dày đặc, trong mắt lóe lên hàn quang, lưỡi dao trực tiếp chém về phía yết hầu của ông chủ quán rượu!

Ông chủ quán rượu sắc mặt trầm xuống, con dao nhỏ trong tay đột nhiên giơ lên, đỡ được nhát dao này của Lâm Thất Dạ, cả người bị đập thẳng vào kính chắn gió phía trước máy bay!

Mắt Lâm Thất Dạ hơi nheo lại, không hề thu lực, ngược lại, toàn thân anh lại bùng nổ sức mạnh, một con dao thẳng khác trực tiếp đâm thủng một vết nứt trên kính chắn gió phía sau lưng ông chủ quán rượu!

Ngay sau đó, những vết nứt dày đặc lan ra trên kính chắn gió.

Rầm——!!

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, tấm kính chắn gió ở giữa vỡ tan tành, cơn gió mạnh ập vào buồng lái chật hẹp, áp lực ngay lập tức cuốn hai con Thập Thiệt Quỷ Đồng ra khỏi khoang máy bay, cùng bị cuốn ra ngoài còn có ông chủ quán rượu đang bám chặt vào kính.

Hai con Thập Thiệt Quỷ Đồng đó bay ra khỏi thân máy bay, kêu gào rơi xuống từ trên không nhưng ông chủ quán rượu thì không, ngay khi ông ta bay ra khỏi buồng lái, toàn thân đã ổn định lại bằng một tư thế kỳ lạ, giống như có người nắm lấy mắt cá chân của ông ta, cố định chặt ông ta vào đầu máy bay vậy.

Lâm Thất Dạ hơi nhíu mày: “Tơ?”

Trong nhận thức tinh thần của anh, ngay khi ông chủ quán rượu bay ra khỏi buồng lái, có vài sợi tơ vô hình từ lòng bàn chân ông ta xuyên qua đế giày, đâm vào lớp kim loại của đầu máy bay, sau đó phân chia thành từng chiếc móc cực nhỏ, khiến ông ta đứng vững ở đó như Người Nhện vậy.

Cơn gió mạnh không ngừng ập vào buồng lái, may mắn là trước khi vào, An Khanh Ngu đã khóa cửa, nếu không thì bây giờ toàn bộ hành khách trong khoang máy bay đều sẽ hỗn loạn.

Trong mắt Lâm Thất Dạ hiện lên một tia quyết đoán, chân phải nhẹ nhàng đạp lên bảng điều khiển, toàn thân anh như không có trọng lượng bay ra khỏi cửa sổ kính vỡ, theo sát ông chủ quán rượu ra ngoài máy bay!

Lưỡi dao màu xanh nhạt của con dao thẳng xé qua không khí cuộn trào, tạo ra tiếng vo ve chói tai, chém như chớp về phía ông chủ quán rượu!

Ông chủ quán rượu cười lạnh một tiếng, mười đầu ngón tay vỡ ra, mười sợi tơ trong suốt như rắn độc, trong gió không hề cản trở bay về phía cơ thể Lâm Thất Dạ!

Thân hình Lâm Thất Dạ khựng lại, tinh thần lực nhạy bén bắt được quỹ đạo của mười sợi tơ, hai con dao thẳng từ bỏ tấn công, thay vào đó bay lượn trước người anh, chặn lại mười sợi tơ kỳ lạ này.

Xoẹt——!!

Đầu sợi tơ va chạm với dao thẳng, tạo ra những tia lửa nhỏ, không biết sợi tơ này làm bằng chất liệu gì, lúc thì mềm như nước, lúc lại cứng như kim loại!

Thân hình Lâm Thất Dạ bị cú đánh bất ngờ này làm cho rung chuyển, trọng tâm hơi lệch, không khí chảy xiết thổi anh lao đảo lùi lại mấy bước, mãi đến khi đứng ở vị trí quá nửa đỉnh máy bay mới miễn cưỡng ổn định được thân hình.

Ông chủ quán rượu cười lạnh, từng bước từng bước tiến gần đến Lâm Thất Dạ, mỗi bước tiến, sợi tơ dưới chân đều bám chặt vào thân máy bay, ngay cả trong cơn gió dữ dội như vậy, vẫn có thể giữ vững cơ thể.

Lâm Thất Dạ hơi cúi người, vừa hạ thấp trọng tâm vừa giảm diện tích tiếp xúc trực diện với gió, giảm lực cản từ gió, đôi mắt chăm chú nhìn ông chủ quán rượu trước mặt.

“Cắm Vật?”

Khóe miệng ông chủ quán rượu hơi nhếch lên: “Chỉ là một Cắm Vật cấp thấp vô dụng mà thôi.”

Ông ta giơ lòng bàn tay lên, những đầu sợi tơ dày đặc từ làn da trên lòng bàn tay ông ta vỡ ra, đan xen vào nhau trên không trung thành một con dao găm trong suốt, không hề có trọng lượng nhưng lại vô cùng sắc bén.

“Cấp 351, [Quý Tơ], truyền tinh thần lực vào là có thể tùy ý kéo dài, phân chia, cứng lại, đối với người khác thì không có tác dụng gì nhưng đối với tôi, người có khả năng tái sinh siêu tốc thì nó chính là vũ khí mạnh nhất tồn tại trong cơ thể tôi.”

Nói xong, thân hình ông ta lóe lên, toàn bộ cơ thể nhanh chóng lao về phía Lâm Thất Dạ!

Lâm Thất Dạ từ từ nhắm mắt lại, toàn tâm toàn ý tập trung vào nhận thức tinh thần, dự đoán quỹ đạo tấn công của từng sợi tơ, hai tay cầm dao thẳng vung ra trong nháy mắt!

Cạch cạch cạch——!!

Chương 333 - Ta Học Trảm Thần [FIX LỖI]

Tiếng va chạm liên tiếp vang lên, tốc độ của dao thẳng nhanh đến mức chỉ còn lại tàn ảnh, ánh trắng sáng ngời phản chiếu trên thân dao, như thể để lại một bức tường ánh sáng kín mít trước người Lâm Thất Dạ!

Sắc mặt ông chủ quán rượu bắt đầu thay đổi, từ khi có được [Quỷ Tơ], thường có thể dễ dàng giết người vô hình, phần lớn mọi người thậm chí không biết rốt cuộc là thứ gì đã giết chết họ.

Nhưng thiếu niên trước mắt này, không chỉ có thể chém chính xác vào sợi tơ bằng mỗi nhát dao, thậm chí còn bắt đầu dần quen với nhịp tấn công của ông ta, bắt đầu phản công mang tính thăm dò!

Khoảnh khắc tiếp theo, màn đêm xung quanh Lâm Thất Dạ đột nhiên trở nên đậm đặc, lưỡi dao thẳng lóe lên một tia sáng đen, thế mà lại chém đứt hàng chục sợi Quỷ Tơ, chém trúng ngực ông chủ quán rượu!

Phụt——!

Ánh dao lóe lên, một vệt máu lớn phun ra từ vết thương rỉ máu dữ tợn đó, vết thương sâu đến mức thậm chí có thể mơ hồ nhìn thấy xương sườn, sắc mặt ông chủ quán rượu thay đổi, lùi lại mấy bước, các mô cơ phục hồi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Hai giây sau, máu ở ngực ngừng chảy, năm giây sau, vết máu dữ tợn chỉ còn lại một vết mờ nhạt, bảy giây sau, vết

thương vốn đã gây tử vong cho người thương đã biến mất không còn dấu vết.

“Thật phiền phức.” Lâm Thất Dạ cau mày nói.

Cầm Khư tái sinh siêu tốc này ở trên người kẻ địch, đối với những người giỏi cận chiến như anh thì cực kỳ bất lợi, chém một nhát, không lâu sau đối phương có thể hồi phục như cũ.

Lâm Thất Dạ hít một hơi thật sâu, gió lớn thổi tung chiếc áo choàng của anh, bước chân dưới chân thay đổi, khoảng cách với ông chủ quán rượu nhanh chóng thu hẹp lại.

Lần này ông chủ quán rượu đã học được cách thông minh, ông ta biết rằng trong cận chiến, mình không phải là đối thủ của Lâm Thất Dạ, dứt khoát rút một khẩu súng lục từ thắt lưng, bóp cò về phía Lâm Thất Dạ.

Bùm bùm bùm——!

Ba tiếng súng liên tiếp vang lên, đồng tử của Lâm Thất Dạ hiện lên một màu đen, ba viên đạn găm vào bóng tối xung quanh anh, sau đó không thể tiến thêm nửa phần.

Ông chủ quán rượu sửng sốt, còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì dao của Lâm Thất Dạ đã đến trước mặt ông ta!

Từng sợi tơ lại lần nữa phá thể mà ra!

Sau khi Lâm Thất Dạ liên tục chém hàng chục nhát, anh ta nắm bắt cơ hội, thân dao lại hiện lên ánh đen, trực tiếp phá vỡ mấy sợi tơ, chém ngang một nhát! e b o o k s h o p . v n - e b o o k t r u y e n d i c h g i á r e

Lưỡi dao màu xanh nhạt lướt qua không khí, trong chớp mắt, dao thẳng đã cắt đứt cổ họng ông chủ quán rượu, một cái đầu bay cao lên...

Ngay sau đó, lại có hàng chục sợi tơ từ chỗ cổ đứt đuôi ra, túm lấy cái đầu lơ lửng giữa không trung, nhanh chóng co lại,

lại gắn đầu vào cổ.

Vết đứt tron tru dần biến mất, đôi mắt kinh hoàng của ông chủ quán rượu lấy lại thần thái, khuôn mặt tái nhợt lại hiện lên một vết máu.

Ông ta lại sống lại!

Ông ta há miệng, cười lớn: “Người không thể nào...”

Xoẹt——!!

Một nhát dao khác lại chém ra, đầu ông chủ quán rượu lại bay lên...

Trong buồng lái.

Gió lớn ùa vào buồng lái, mất đi một phi công, một phi công khác bị không chế tinh thần cũng bị gió thổi không thể điều khiển bình thường, toàn bộ thân máy bay đều rung chuyển.

An Khanh Ngư cau mày, thanh kiếm băng sương trong tay vung ra, chém bay hai con Thập Thiết Quỷ Đồng, lùi lại chỗ kính vỡ, lòng bàn tay áp vào mép vỡ, băng sương đóng băng chỗ hở của kính chắn gió, gió lớn trong buồng lái mới dừng lại.

Xoẹt——!

Ngay trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, ba con Thập Thiết Quỷ Đồng đã bổ nhào vào người anh ta, vừa cười dữ tợn, vừa không ngừng đâm những con dao găm trong tay vào người anh ta!

Máu bắn tung tóe lên kính mắt của An Khanh Ngư, khuôn mặt trắng trẻo đó không những không có chút đau đớn nào, ngược lại còn càng thêm phấn khích, thanh kiếm băng sương trong tay anh ta như tia chớp vung ra, trực tiếp chém đứt đầu một con Thập Thiết Quỷ Đồng!

“Điểm yếu ở cổ và xương cụt sao...” Tròng kính đầm máu phản chiếu ánh sáng trắng, tia xám trong mắt anh ta lóe lên, trong nháy mắt đã nhìn thấu điểm yếu của Thập Thiết Quỷ Đồng.

Ánh kiếm lưu chuyển, hàn khí tứ phía, chiếc áo gió đen của anh ta đã đầy những vết máu nhưng động tác vẫn không hề dừng lại, giống như một cỗ máy giết chóc không biết mệt mỏi.

Anh ta liếc nhìn thời gian.

3:32 sáng.

Bây giờ ông chủ quán rượu vẫn đang chiến đấu với Lâm Thất Dạ bên ngoài máy bay, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì nghi lễ hẳn là không thể tiếp tục được.

Không ai chú ý đến, trong quả cầu pha lê lăn vào góc buồng lái, con sâu nhỏ bằng ngón tay cái bắt đầu phát ra ánh sáng đỏ nhạt...

Cùng lúc đó, trong khoang hạng nhất.

Vài hành khách bị An Khanh Ngư đánh ngất dần dần mở mắt, đứng dậy như máy móc, đồng thời đi về phía một bức tường của khoang hạng nhất.

Trong mắt họ cũng phát ra ánh sáng đỏ nhạt.

Một thanh niên đi đến trước bức tường, ngơ ngác giơ hai tay lên, mấy người khác giữ chặt tứ chi của anh ta, nâng cơ thể anh ta lên giữa không trung, hai chân rời khỏi mặt đất.

Một người phụ nữ đi đến khu vực làm việc của tiếp viên, lấy một con dao nhỏ từ trong ngăn kéo, quay lại khoang hạng nhất, ngồi xổm xuống, dùng con dao trong tay cắt từng ngón tay của thanh niên...

Chương 334 - Ta Học Trảm Thần

Thanh niên cứ thế bị giữ chặt trên tường, mặt không biểu cảm nhìn về phía trước, giống như một chú cừu ngoan đạo.

Không có tiếng kêu đau, không có tiếng than vãn, không có tiếng hét, cả khoang hạng nhất im phăng phắc.

...

Mặt đất.

Chiếc xe tải màu đen phanh gấp ở cổng khu dân cư, Hồng Anh nhảy xuống khỏi ghế lái một cách dễ dàng, còn Ngô Tương Nam và Tư Tiểu Nam thì mặt mày tái mét, lảo đảo đi về phía trước.

Ngô Tương Nam ngẩng đầu nhìn chiếc máy bay không ngừng lượn vòng ở độ cao thấp, xác nhận thời gian, rồi nói:

“3 giờ 33 phút, đến giờ bắt đầu nghi lễ rồi.”

Hồng Anh thở dài: “Không biết tình hình của Thất Dạ thế nào rồi.”

“Ồn lắm, anh ấy đã kìm chân được ông chủ quán rượu.” Giọng nói của Lãnh Huyền truyền đến từ tai nghe.

Hồng Anh sửng sốt: “Sao anh biết?”

Đứng trên nóc nhà, Lãnh Huyền từ từ hạ ống nhòm xuống: “Bởi vì họ đang chiến đấu trên máy bay.”

“Tôi biết họ đang ở trên máy bay mà.”

“... .. Trên máy bay.”

Hồng Anh và hai người kia sững sốt, ngẩng đầu nhìn lên, chiếc máy bay bay ở độ cao thấp đang vù vù lướt qua đỉnh đầu họ, trên đỉnh máy bay, dường như có hai bóng người đang chiến đấu trong gió.

Hồng Anh há hốc mồm, mắt đầy vẻ kinh ngạc.

“Chết tiệt... Quá dữ dội rồi chứ?!”

...

Dưới bầu trời đen kịt, hai bóng người đứng trên đỉnh máy bay, ánh đèn đô thị dưới chân rực rỡ, như một con quái vật neon đang bò trên mặt đất, bên tai, tiếng động cơ máy bay vù vù như tiếng gầm của quái thú, điếc tai.

Gió mạnh thổi tung chiếc áo choàng màu đỏ sẫm, Lâm Thất Dạ cầm hai con dao, lưỡi dao đã thấm đẫm máu, anh ta vung tay một cách tùy ý, máu dính trên lưỡi dao theo gió rơi xuống thành phố chết chóc dưới chân.

Đối diện với anh ta, vết thương trên cổ của ông chủ quán rượu đang nhanh chóng lành lại.

Đây là nhát chém thứ sáu của Lâm Thất Dạ, trước đó, ông chủ quán rượu đã liên tục trải qua năm lần cảm giác đầu lìa khỏi cổ, mặc dù tâm lý của ông ta vẫn luôn rất tốt nhưng bây giờ sắc mặt cũng tái nhợt vô cùng, ánh mắt nhìn Lâm Thất Dạ đã tràn đầy vẻ sợ hãi.

Bị cùng một người chém đầu sáu lần, khuôn mặt bình tĩnh của thiếu niên trước mắt đã trở thành cơn ác mộng của ông chủ quán rượu.

“Chết tiệt... chết tiệt!!” Ông chủ quán rượu thấy Lâm Thất Dạ tiến lên một bước, vô thức lùi lại mấy bước, trong mắt đầy vẻ tức giận và sợ hãi, giờ súng lên, một lần nữa bóp cò.

Ông ta đã không dám chiến đấu cận chiến với Lâm Thất Dạ, mặc dù ông ta có [Quý ti] xuất quỷ nhập thần, bình thường cũng tự nhận mình là cao thủ cận chiến nhưng trước mặt Lâm Thất Dạ, tất cả những điều này giống như một trò hề.

Cạch ——!

Nòng súng không bắn ra viên đạn nào, phát ra tiếng động kỳ lạ như bị kẹt.

Đôi mắt của Lâm Thất Dạ hơi nheo lại, bóng tối xung quanh càng trở nên đậm đặc hơn, khẩu súng trong tay ông chủ quán rượu trong nháy mắt tan rã, giống như có một bàn tay vô hình nhanh chóng tháo rời tất cả các bộ phận của nó.

Chỉ cần bước vào phạm vi của Chí Âm Thần Khư, bất kỳ vũ khí nóng nào đối với Lâm Thất Dạ cũng giống như đồ làm bằng giấy, không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào cho anh ta.

“Chết tiệt!” Ông chủ quán rượu tức giận mắng một tiếng, ném cán súng trong tay đi.

Lâm Thất Dạ trong lòng thâm lắng đầu.

Xét về cường độ tinh thần, ông chủ quán rượu hẳn là ở cảnh giới “Xuyên” nhưng nói cho cùng, ông ta chỉ là một người vô tình thức tỉnh Cẩm Khư, là một con cá lọt lưới ẩn náu trong dân gian, thủ đoạn chơi trò bắn thủ còn được nhưng dù là kỹ thuật chiến đấu hay tâm lý đều kém xa cảnh giới “Xuyên” bình thường.

Nếu không phải ông ta có [Quý ti] thì chỉ là một bia ngắm sống có thể phục hồi vô hạn, căn bản không có bất kỳ tính công kích nào.

Có [Quý ti], xét về mức độ nguy hiểm của mặt trận chiến đấu, ông ta thực sự có thể coi như miễn cưỡng bước vào cảnh giới “Xuyên” nhưng những sợi tơ mà mắt thường không thể

phân biệt được này đối với Lâm Thất Dạ căn bản không hề có bất kỳ mối đe dọa nào.

Vì vậy, ông ta chỉ có thể bị Lâm Thất Dạ thấp hơn hẳn một cảnh giới hoàn toàn áp đảo.

Áp đảo thì áp đảo nhưng muốn giết chết đối phương thì không dễ dàng như vậy.

Trong ánh mắt kinh hoàng của ông chủ quán rượu, Lâm Thất Dạ tra con dao thẳng ở tay trái vào vỏ, dưới ánh mắt nghi hoặc của đối phương, anh ta đưa tay ấn vào hư không, một pháp trận triệu hồi lộng lẫy xuất hiện từ hư không.

Đợi đến khi ánh sáng ma thuật tan đi, một xác ướp nhỏ bé xuất hiện trước mặt Lâm Thất Dạ, vừa xuất hiện đã suýt bị gió thổi bay khỏi máy bay, may mà Lâm Thất Dạ kịp thời bắt được nó.

Xác ướp nhỏ nhìn thấy mình đang ở trên cao như vậy, cơ thể hơi run rẩy, nhanh chóng bò ra sau lưng Lâm Thất Dạ, hai tay ôm chặt lấy cổ Lâm Thất Dạ, một tư thế thà chết cũng không buông.

Lâm Thất Dạ cười khở xoa đầu nó, quay sang nhìn ông chủ quán rượu, nụ cười trên mặt dần dần thu lại.

“Nói đi... phải dùng bao nhiêu kg thuốc nổ mới có thể cho nổ tung người thành tro bụi đây nhỉ?”

Nghe thấy câu này, lòng ông chủ quán rượu khẽ chùng xuống, trong lòng có một dự cảm không lành.

Ngay lúc này, Lâm Thất Dạ cũng Mộc Mộc, đã nhanh như chớp tiến về phía ông ta!

Chương 335 - Ta Học Trảm Thần

Ông chủ quán rượu nghiêng rằng, một sợi tơ dưới chân ông ta bám chặt vào máy bay, sau đó cả người đột ngột nhảy về phía sau, trực tiếp nhảy từ đỉnh máy bay xuống, từ trên cao rơi xuống thành phố!

Lâm Thất Dạ lập tức hiểu được ý định của ông ta, khoe miệng nở một nụ cười lạnh,

“Mộc Mộc.”

“Hãy xì!”

Một dải băng từ lòng bàn tay Mộc Mộc bay ra, quấn quanh thân máy bay một vòng, buộc chặt vào đó, Lâm Thất Dạ kéo dải băng, xác nhận nó đủ chắc chắn rồi, cũng Mộc Mộc cũng nhảy xuống máy bay!

Gió mạnh gào thét!!

Lâm Thất Dạ cũng Mộc Mộc, rơi tự do trên không trung, cảm giác mất trọng lực mạnh mẽ tràn ngập tâm trí Lâm Thất Dạ nhưng điều này không thể ảnh hưởng đến anh ta, trong trại huấn luyện, anh ta đã sớm trải qua những bài huấn luyện tương tự.

Dải băng trong tay Mộc Mộc vẫn đang kéo dài với tốc độ cao, dải băng trên người nó như vô tận, rõ ràng chỉ có một cái đầu nhỏ như vậy nhưng dải băng lại không thể nào hết được.

Dưới bầu trời đêm đen, một trước một sau hai bóng người nhảy xuống từ máy bay, hướng về thành phố bên dưới rơi

xuống.

Cùng lúc đó, mặt đất.

“Anh anh anh... hai người họ nhảy xuống từ máy bay rồi!!” Hồng Anh nheo mắt, nhìn rõ cảnh tượng này, cả người đều ngây người.

Không chỉ có anh ta, tất cả mọi người trong đội 136 đều nhìn thấy cảnh tượng này, bị hành động điên rồ của Lâm Thất Dạ làm cho kinh ngạc.

Lãnh Huyền buông ống nhòm trong tay xuống, bình tĩnh nói: “Yên tâm, cậu ấy đã buộc một thứ giống như dây thừng trên máy bay, hẳn sẽ không sao đâu.”

Trần Mục Dĩ thở dài, cười khở lắc đầu: “Cậu nhóc này... cũng quá điên rồi.”

...

Trên bầu trời đêm.

Ông chủ quán rượu rơi tự do xuống dưới, thấy Lâm Thất Dạ cũng đuổi theo, trong lòng lập tức hoảng hốt, ông ta vốn định nhảy xuống máy bay để tránh né sự tấn công của Lâm Thất Dạ, có [Quý ti], ông ta có thể quay lại đỉnh máy bay bất cứ lúc nào nhưng ông ta không ngờ rằng tên điên kia cũng nhảy theo!

Tuy nhiên, ông ta nhanh chóng bình tĩnh lại.

Lâm Thất Dạ nhảy sau ông ta, với cùng một gia tốc trọng trường, đối phương không thể đuổi kịp ông ta.

Ngay khi ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu ông ta, Một Một sau lưng Lâm Thất Dạ đột nhiên phình to ra, dải băng sau lưng bung ra, lộ ra hai ống phun lửa.

Ầm——!!

Ngọn lửa dữ dội phun ra từ sau lưng Mộc Mộc, Lâm Thất Dạ như đeo một bộ đẩy, nhanh chóng tiếp cận ông chủ quán rượu!

Ông chủ quán rượu:!!!

Trong ánh mắt kinh hãi của ông chủ quán rượu, Lâm Thất Dạ đang rơi xuống với tốc độ cao, khóe miệng hơi nhếch lên, hai tay đặt lên chuôi dao ở thắt lưng, trong mắt lóe lên một tia sáng vàng rực rỡ.

Keng——!!

Hai thanh đao xuất hiện.

Giữa đô thị sáng rực và bầu trời đen kịt, một bóng người màu đỏ sẫm đeo bình phun lửa, thoáng chốc lướt qua bầu trời, như một ngọn lửa chói mắt từ trên trời giáng xuống.

Ngay sau đó, hai luồng đao quang rực rỡ nở rộ giữa không trung!

Đầu của ông chủ quán rượu lại bị ném lên, sợi tơ vô hình nối đầu và cổ, chuẩn bị nối lại hai thứ với nhau thì đột nhiên một bàn tay nhỏ quần đầy băng xuất hiện, tóm lấy tóc ông ta.

Bàn tay còn lại điên cuồng buộc thuốc nổ quanh cổ ông ta.

Sau khi hoàn thành mọi việc, Lâm Thất Dạ đeo bình phun lửa Mộc Mộc, nhanh chóng rời khỏi xung quanh ông chủ quán rượu.

Ngay sau đó, một vụ nổ kinh thiên động địa nổ tung giữa không trung, ánh lửa chói mắt như một mặt trời rực rỡ trên bầu trời đêm, cháy liên tục trong một thời gian dài mới dần tắt.

Thịt vụn cháy thành than rơi xuống từ không trung, với lượng thuốc nổ khổng lồ như vậy nhét vào cơ thể, nổ tung từ trong ra ngoài, ngay cả khi hắn ta là siêu tốc tái sinh ở cảnh giới “Hải” cũng không thể sống sót.

Để chắc chắn, Lâm Thất Dạ lại dùng tinh thần lực cẩn thận quét một lượt xung quanh, xác nhận không còn dao động sự sống nào khác nữa, Mộc Mộc sau lưng bắt đầu thu băng lại, hai người lại tiến về phía máy bay trên bầu trời.

Ông chủ quán rượu đã chết nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Bay được nửa đường, Lâm Thất Dạ mới nhớ ra điều gì đó, cúi đầu nhìn xuống thành phố dưới chân.

“[Quý ti]... hẳn là đã theo vụ nổ cơ thể ông chủ quán rượu, bị luồng khí cuốn xuống mặt đất rồi.” Lâm Thất Dạ bắt lực thở dài.

Mặc dù không phải là Cẩm Vật lợi hại gì nhưng trong một số trường hợp vẫn khá hữu dụng, đáng tiếc là muốn tìm một sợi tơ vô hình trong đô thị phồn hoa này, độ khó không hề thua kém mò kim đáy bể.

Đa phần là không tìm lại được.

Lâm Thất Dạ lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, nhanh chóng tiến về phía máy bay.

...

Trong buồng lái.

An Khanh Ngư mặt không biểu cảm vung kiếm, chém chết con quỷ đồng mười tay cuối cùng.

Sau đó, những xác quỷ đồng khác trong buồng lái đều bắt đầu biến mất, cuối cùng chỉ còn lại một xác trước mắt, đã không còn chút sinh khí nào.

“Đây mới là bản thể sao...” An Khanh Ngư hứng thú cúi xuống, bắt đầu quan sát xác quỷ đồng mười tay, ánh sáng xám trong mắt bắt đầu lan tỏa.

Ngay lúc này, một tiếng gõ kính truyền đến, An Khanh Ngu quay lại, chỉ thấy Lâm Thất Dạ đang ở bên ngoài máy bay, dùng chuôi dao đập vỡ lớp băng trên kính, từ bên ngoài trèo vào.

Bất đắc dĩ, An Khanh Ngu đành phải dùng băng đóng băng lỗ hổng một lần nữa, quay lại nhìn Lâm Thất Dạ.

Chương 336 - Ta Học Trảm Thần

“Giải quyết xong ông chủ rồi à?”

“Giải quyết xong rồi.” Lâm Thất Dạ gật đầu: “Chỉ tiếc là Cẩm Vật đó...”

“Cẩm Vật?”

Lâm Thất Dạ đơn giản mô tả lại cho cô, trong mắt An Khanh Ngu hiện lên ánh sáng khác thường.

“Chỉ cần nó còn ở thành phố Thương Nam, tìm ra nó chỉ là vấn đề thời gian.” An Khanh Ngu dường như rất hứng thú với [Quý ti], neho mắt nói.

“Bây giờ không phải lúc thảo luận về những chuyện này, còn một bí ẩn chưa giải quyết, tên là... [Bel·Crandall] phải không?” Lâm Thất Dạ dùng tinh thần lực quét một vòng, liền tìm thấy viên pha lê ở góc buồng lái, cúi người lấy ra.

Khi nhìn thấy quả cầu pha lê này, An Khanh Ngu và Lâm Thất Dạ cùng lúc sửng sốt!

Chỉ thấy trên bề mặt quả cầu pha lê, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một vết nứt, còn con sâu nhỏ vốn bị phong ấn bên trong đã biến mất không còn dấu vết.

An Khanh Ngu hơi nhíu mày, trong mắt hiện lên một tia sáng xám, bắt đầu phân tích quả cầu pha lê này,

“Là từ bên trong phá vỡ, nếu không có gì bất ngờ thì nó hẳn đã thoát ra ngoài rồi.”

An Khanh Ngu quay đầu nhìn Lâm Thất Dạ: “Anh không phải nói nó sắp chết rồi sao?”

“Trước đó đúng là sắp chết, chỉ còn thoi thóp, đừng nói là từ bên trong phá vỡ quả cầu pha lê chạy ra, ngay cả có thể sống sót hay không cũng là vấn đề.”

Lâm Thất Dạ cũng nhú mày: “Trong thời gian ngắn như vậy, nó khôi phục thế nào? Thời gian nghỉ lễ đã qua, đáng lẽ không thể...”

Nói đến đây, Lâm Thất Dạ dường như cảm nhận được điều gì, sắc mặt đột nhiên thay đổi, anh ta đẩy mạnh cửa buồng lái, đi thẳng vào khoang hạng nhất.

Chỉ thấy một xác chết của một thanh niên nằm trên sàn, mười ngón tay đã biến mất không thấy, còn một bên tường thì máu me bê bết, trên ngực anh ta cắm một con dao nhỏ sắc nhọn.

Trên xác anh ta, khoe miệng tái nhợt vẫn còn vương lại một nụ cười.

Không chỉ có anh ta, trong khoang hạng nhất này, tất cả những hành khách còn lại đều ngã gục trong vũng máu, trên người họ không có vết thương nào khác, giống như đã ngủ thiếp đi, trên mặt mang theo nụ cười kỳ lạ.

An Khanh Ngu bước tới, cẩn thận phân tích tình trạng của tất cả mọi người, rồi lắc đầu.

“Tất cả đều đã chết, trong quá trình chúng ta chiến đấu, những người ở đây hẳn đã bị khống chế tinh thần, hoàn thành một nghi lễ, chỉ có anh ta là bị dao đâm xuyên tim mà chết, những người khác đều chết vì tinh thần bị bóp nghẹt.”

“Con sâu đó bị phong ấn trong pha lê sắp chết rồi, vậy mà vẫn có thể khống chế được nhiều người như vậy sao?” Lâm Thất Dạ nhìn những xác chết đầy đất, tinh thần lực quét qua

khoang phổ thông phía trước, chậm rãi nói: “Hành khách ở khoang sau không sao, xem ra phạm vi không chế của nó có giới hạn.”

“Có lẽ là thấy tình hình không ổn nên liều mạng thôi.”

“Cho dù anh ta giết người cuối cùng trong nghi lễ nhưng cường độ linh hồn hiển tế hẳn là còn lâu mới đủ.” Lâm Thất Dạ trầm ngâm: “Ở đây chỉ có sáu xác chết, sáu linh hồn của người bình thường, không thể hoàn thành nghi lễ được...”

Lâm Thất Dạ vừa dứt lời, toàn bộ máy bay đột nhiên rung lên, cảm giác mất trọng lực mạnh mẽ truyền đến, cả chiếc máy bay lao xuống nhanh chóng!

Lâm Thất Dạ và An Khanh Ngư nhìn nhau, đồng thời nói:

“Nó muốn cho máy bay này rơi!”

Hai người nhanh chóng xông vào buồng lái, chỉ thấy viên phi công duy nhất đó mắt đỏ ngầu, như phát điên, điều khiển máy bay lao xuống nhanh chóng!

Những tòa nhà dân cư dày đặc phóng to nhanh chóng trước mắt họ!

Trong buồng lái, Lâm Thất Dạ và những người khác đều có thể nghe rõ tiếng hét chói tai phát ra từ khoang hành khách phía sau!

Lâm Thất Dạ không nói hai lời, một chương chém vào gáy viên phi công, viên phi công lập tức ngất đi, An Khanh Ngư nhanh chóng bước tới trước bảng điều khiển, đưa tay thao tác nhanh chóng.

“Cô biết lái máy bay sao?” Lâm Thất Dạ ngạc nhiên hỏi.

“Biết.”

“Biết từ khi nào?”

“Ba giây sau.”

Đáy mắt An Khanh Ngư hiện lên một tia sáng xám, cô ta nắm lấy cần điều khiển trên bảng điều khiển, dùng sức kéo về phía sau!

...

Mặt đất.

Chiếc máy bay đang bay lượn đột nhiên mất kiểm soát, lao nhanh về phía khu dân cư, sự cố bất ngờ này khiến tất cả mọi người trong đội 136 đều cảm thấy lo lắng.

“Đội trưởng, nó sắp đâm vào tòa nhà dân cư rồi!” Sắc mặt Ngô Tương Nam vô cùng nghiêm trọng.

Thân máy bay không hề nhanh chóng phóng to trong mắt mọi người, tiếng động cơ trầm đục vang vọng khắp bầu trời, nếu cứ tiếp tục như vậy, nhiều nhất là mười giây nữa, máy bay sẽ đâm vào khu dân cư này!

Đến lúc đó, thương vong sẽ phải tính bằng hàng nghìn!

Trần Mục Dĩ nhìn chăm chăm vào chiếc máy bay trước mặt, vẻ do dự trong mắt càng thêm đậm, anh ta đưa tay ra, nhẹ nhàng đưa về phía ngực, chậm rãi nói:

“Tương Nam, số hiệu của chiếc máy bay đó là bao nhiêu?”

“Cái gì?”

“Số hiệu của máy bay.”

“Là XXX, đội trưởng, lúc này anh hỏi cái này để làm gì?” Trong lòng Ngô Tương Nam tràn đầy sự khó hiểu, lúc này lòng bàn tay anh ta đã ướt đẫm mồ hôi vì căng thẳng.

Trần Mục Dĩ không trả lời, đầu ngón tay anh ta đã chạm vào một góc của thứ gì đó, kéo nó ra một nửa, nhìn từ hình dáng bên ngoài, đó là một cuộn da dê cổ xưa đã ngả màu.

Ngay khi cuộn da dê này xuất hiện trong không khí, giống như có một loại phong ấn nào đó bị mở ra, một luồng dao động sức mạnh kỳ lạ tỏa ra.

Chương 337 - Ta Học Trảm Thần

Cùng lúc đó, một ánh mắt bí ẩn và hư ảo từ hư không nhìn xuống, lơ lửng trên toàn bộ thành phố, như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Khoảng cách giữa máy bay và khu dân cư còn ba giây nữa.

Đột nhiên, thân máy bay khổng lồ điều chỉnh tư thế trên không trung, đột ngột thay đổi hướng lao xuống, tránh khỏi khu dân cư và rẽ sang một bên khác, gần như sượt qua đỉnh tòa nhà dân cư, đồng thời hai bên cánh máy bay rung lên dữ dội, sau đó thân máy bay bắt đầu dần dần nâng lên!

Gió do máy bay tạo ra thổi khiến những cây cối trong khu dân cư xào xạc, tiếng động cơ trầm đục như tiếng sấm liên tục, vang vọng giữa từng tòa nhà.

Vô số người bị đánh thức, bật đèn phòng, tò mò thò đầu ra ngoài...

Lúc này, máy bay đã kéo góc độ, hướng về phía bầu trời đêm bay đi một cách ổn định.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người trong đội 136 đều thở phào nhẹ nhõm, không biết từ lúc nào, lưng họ đã ướt đẫm mồ hôi.

“Tôi còn tưởng mình sắp chết rồi...” Hồng Anh vỗ ngực, vẻ mặt sợ hãi.

Trần Mục Dĩ một mình đứng trên nóc tòa nhà, nhìn chiếc máy bay dần xa trên bầu trời, thở dài nhẹ nhõm, nhét lại cuộn da dê trong tay vào quần áo trong ngực.

Ánh mắt hư vô đó tiếp tục tìm kiếm trong thành phố một lúc, dường như không tìm thấy mục tiêu, chỉ có thể tan biến không dấu vết.

...

Trong buồng lái.

Lâm Thất Dạ thấy cuộc khủng hoảng cuối cùng đã được giải quyết, trái tim anh ta cuối cùng cũng được buông xuống.

“Sao thế? Không tin tôi à?” An Khanh Ngu điều luyện điều khiển máy bay, liếc nhìn Lâm Thất Dạ.

“Ừ.”

“... ..” An Khanh Ngu im lặng một lúc: “Tốt nhất anh nên để tiếp viên phát hai thông báo, ổn định những hành khách đó, nếu không khi họ phát hiện ra xác chết ở khoang hạng nhất, chắc chắn sẽ gây ra hỗn loạn.”

Lâm Thất Dạ gật đầu đồng ý, đi đến khu vực nghỉ ngơi của tiếp viên, cởi trói và băng keo trên miệng của một tiếp viên, sau khi xuất trình giấy tờ cảnh sát của mình, đối phương lập tức phối hợp.

“Do ảnh hưởng của thời tiết, máy bay trong quá trình bay sẽ gặp luồng khí không ổn định, kính mong quý hành khách thắt dây an toàn, không được tùy ý xuống chỗ ngồi đi lại...”

Giọng nói ôn hòa của tiếp viên vang lên trong khoang máy bay, xoa dịu tâm trạng của một số người kích động nhưng cũng có rất nhiều người không tin, dù sao thì vừa rồi họ đã tận mắt nhìn thấy máy bay suýt đâm vào tòa nhà, đây còn gọi là luồng khí không ổn định sao?

Lâm Thất Dạ lại cởi trói cho một số tiếp viên khác, để họ vào khoang máy bay trấn an hành khách, đồng thời nói với họ

rằng chiếc máy bay này sẽ quay trở lại sau mười mấy phút nữa.

Cuối cùng, Lâm Thất Dạ đi đến bên Ôn Kỳ Mặc đang ngồi bệt dưới đất, anh ta nhìn anh, lông mày hơi nhướng lên.

“Xong rồi à?”

“Tôi không biết.” Lâm Thất Dạ lắc đầu: “Ông chủ quán rượu và Thập Thiết Quỷ Đồng đã chết nhưng nghi lễ vẫn được hoàn thành, tôi không biết linh hồn của ông chủ quán rượu và Thập Thiết Quỷ Đồng có bị nghi lễ hấp thụ hay không, nếu có, một người ở cảnh giới ‘Xuyên’, một người ở cảnh giới ‘Tri’, cộng thêm vài xác chết ở khoang hạng nhất, có lẽ có thể đáp ứng điều kiện tối thiểu của nghi lễ.”

Ôn Kỳ Mặc đưa tay ra, như muốn vỗ vai Lâm Thất Dạ, thấy lòng bàn tay mình đầy máu, anh ta cười khổ rồi rút tay về.

“Cậu đã cứu tất cả mọi người trên máy bay này và trong khu dân cư, rất tốt rồi, còn về ‘bí ẩn’ đến từ sương mù phương Tây đó, đây là phạm vi mà đội đặc biệt ‘Phượng Hoàng’ phụ trách, những chuyện tiếp theo, họ sẽ xử lý.”

Lâm Thất Dạ sững sốt: “Trước đây cũng có ‘bí ẩn’ đến từ sương mù phương Tây xuất hiện sao?”

“Tất nhiên, chỉ là số lượng rất ít nhưng mỗi con đều cực kỳ nguy hiểm, nếu không chúng cũng không thể tồn tại trong sương mù, một khi xuất hiện sự kiện ‘bí ẩn’ liên quan đến sương mù phương Tây, dù lớn hay nhỏ, đều cần đội ‘Phượng Hoàng’ tiếp quản.”

“Nói cách khác, chức năng của mỗi đội đặc biệt đều có sự khác biệt?” Lâm Thất Dạ hỏi.

“Đúng vậy.” Ôn Kỳ Mặc gật đầu: “Đội 001 đến 004 được gọi là đội đặc biệt, chính là vì chức năng của họ khác với đội trú thủ thông thường.

Ví dụ như đội ‘Mặt nạ’ 004, chức năng của họ là săn lùng những bí ẩn mạnh mẽ xuất hiện ở một số thành phố, mà đội gác đêm địa phương không thể xử lý, theo một nghĩa nào đó, nhiệm vụ của họ là nặng nề nhất.

Còn đội ‘Phượng Hoàng’ 003 thì ưu tiên xử lý các vụ án liên quan đến bí ẩn trong sương mù ngoài biên giới Đại Hạ, loại bí ẩn này thường cực kỳ nguy hiểm, Cẩm Khư cũng cực kỳ kỳ lạ, khi không có bí ẩn mới xuất hiện ở nước ngoài, họ cũng sẽ giúp đội ‘Mặt nạ’ thực hiện chức năng của mình.

Đội ‘Linh môi’ 002, chuyên phụ trách truy sát các mục tiêu phi bí ẩn cực kỳ nguy hiểm, chẳng hạn như đám ‘Thần’ của giáo hội Cổ Thần và vài hàng ghế đầu của [Tín đồ].”

Lâm Thất Dạ đợi rất lâu, Ôn Kỳ Mặc cũng không nói tiếp, không khỏi nghi hoặc mở lời:

“Vậy đội đặc biệt số 001 thì sao?”

“Không biết, đội này rất bí ẩn, rất ít khi xuất hiện trong tầm mắt của người gác đêm, ngoại trừ một số ít cấp cao, hầu như không ai biết họ ở đâu, làm gì, chỉ biết rằng đội này hầu như không tuyển người bên ngoài, lần tuyển thành viên mới gần đây nhất hẳn là đã mười mấy năm trước.”

Chương 338 - Ta Học Trảm Thần

Lâm Thất Dạ gật đầu, như có điều suy nghĩ.

“Tất nhiên, cái gọi là phân chia chức năng này không phải là tuyệt đối, mà là sự khác biệt về mức độ ưu tiên, sau khi hoàn thành chức năng mà mình phụ trách, tất cả các đội đều cần đi giúp đội ‘Mặt nạ’, thanh trừ những bí ẩn mạnh mẽ khắp Đại Hạ.”

Lâm Thất Dạ trò chuyện đơn giản với Ôn Kỳ Mặc vài câu, rồi đứng dậy bước vào khoang hành khách, tinh thần lực lập đi lập lại quét qua từng góc ngách của máy bay, cố gắng tìm ra dấu vết của [Bel Crandell].

Khoang hành khách, khoang hàng hóa, động cơ, thậm chí cả nhiên liệu dự trữ của máy bay, anh đều lục soát một lượt nhưng con sâu nhỏ đó như bốc hơi khỏi thế gian, không có chút manh mối nào.

Liên tục tìm kiếm vài lần, máy bay bắt đầu từ từ hạ cánh, nhìn ra ngoài qua cửa sổ, trên mặt đất đã có hàng chục xe cứu thương đỗ sẵn, đèn nhấp nháy chiếu sáng cả sân bay vốn tối tăm.

Trong buồng lái, An Khanh Ngư như một phi công kỳ cựu, thành thạo điều khiển máy bay, hạ cánh êm xuống mặt đất.

Sau khi máy bay dừng hẳn, Tiểu Hắc dẫn đội hậu cần lên máy bay trước, chuyển hết các xác chết trong khoang hạng nhất về, cứu Ôn Kỳ Mặc đi, sau đó mới cho hành khách xuống máy bay.

Lâm Thất Dạ dựa vào bên cạnh buồng lái, nhìn từng hành khách lần lượt đi xuống, tinh thần lực vẫn đang cẩn thận tìm kiếm từng người trước mắt, tìm kiếm dấu vết của [Bel Crandell].

Ngay lúc này, An Khanh Ngư cởi chiếc áo khoác đen đầy vết máu, mặc một chiếc áo sơ mi trắng sạch sẽ, từ buồng lái bước ra, kết hợp với cặp kính gọng đen, trông giống như một học sinh trung học bình thường.

“Thật sự không về Cục với tôi sao? Lần này cậu lập công lớn, sau khi về, cấp cao sẽ không truy cứu chuyện cậu trộm xác trước đây, đến lúc đó, cậu không cần phải sống chui lủi nữa.” Lâm Thất Dạ lên tiếng nói.

An Khanh Ngư cười cười: “Môi trường của Cục không hợp với tôi, tôi chỉ là một kẻ điên thích giải phẫu xác chết.”

“Thật ra trong Cục cũng có không ít kẻ điên.”

“Tôi không tin họ.” An Khanh Ngư lắc đầu: “Dù sao thì, lần này cảm ơn cậu đã không bắt tôi, tôi nợ cậu một ân tình.”

Nói xong, anh ta vẫy tay với Lâm Thất Dạ, hòa vào đám hành khách, bước xuống máy bay.

Đến khi Lâm Thất Dạ xuống máy bay, những chiếc xe cứu thương bên dưới gần như đã rời đi hết, đám đông ồn ào đã đi xa, toàn bộ sân bay lại chìm vào tĩnh lặng.

Đèn trên máy bay tắt, Lâm Thất Dạ một mình bước xuống cầu thang không người, trong bóng tối, những vì sao trên bầu trời sáng lấp lánh lạ thường. “đ o c f u l l . v n - k h o t r u y ệ n d ị c h m i ễ n p h í”

Anh vừa đi được hai bước, một giọng nói quen thuộc đã truyền đến từ bên cạnh.

“Thất Dạ!”

Lâm Thất Dạ giật mình, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sáu bóng người đang đứng không xa, Hồng Anh phấn khích vỗ tay, hét lớn:

“Thất Dạ đỉnh quá!!”

Hết xong, cô đưa hai tay ra, uốn cong đặt các đầu ngón tay lên đỉnh đầu, cơ thể hơi nghiêng, cười tươi rói làm động tác hình trái tim với Lâm Thất Dạ.

Lâm Thất Dạ cười cười, bước về phía đó: “Chị Hồng Anh, giọng to như vậy, dễ thu hút nhân viên đến lắm.”

“Em không quan tâm.” Hồng Anh vô tư lên tiếng, mắt sáng lên: “Thất Dạ, lúc này cậu nhảy khỏi máy bay giết chết ông chủ quán rượu giàu quá! Em có thể học chiêu này không?”

Trần Mục Dĩ bất lực kéo Hồng Anh đang phấn khích về, nhìn vào mắt Lâm Thất Dạ, trong mắt đầy vẻ khen ngợi,

“Lần này, đội 136 của chúng ta nhất được bảo bối rồi...”

Lâm Thất Dạ có chút ngượng ngùng gãi đầu.

“Chi tiết cụ thể, chúng ta về rồi từ từ tổng hợp.” Trần Mục Dĩ kéo Hồng Anh, quay người đi về phía xa: “Đi thôi, thu đội.”

Vừa đi được hai bước, điện thoại của Trần Mục Dĩ đột nhiên reo.

Anh ta sững sốt, lấy điện thoại ra xem, thấy trên đó là một dãy số “*” liên tiếp, ánh mắt hơi ngưng lại, buông tay Hồng Anh ra.

“Các cậu lên xe trước đi, tôi nghe điện thoại.”

Trần Mục Dĩ vỗ tay với mọi người, sau đó quay người đi vào bóng tối.

Lâm Thất Dạ và những người khác nhìn nhau, rồi bước lên xe, Hồng Anh lại vô tư ôm lấy cổ Lâm Thất Dạ, quần lấy anh ta đòi Lâm Thất Dạ dạy cô.

Trần Mục Dã đi xa nhìn những người khác đang cười đùa, quay người lại, lặng lẽ nghe điện thoại.

“Diệp Tư lệnh, tôi là Trần Mục Dã.”

“... ..”

Trần Mục Dã đứng bên bức tường tối tăm, nghe giọng nói bên kia điện thoại kể rất lâu, hai tay nắm chặt lại...

Anh ta hít một hơi thật sâu, từ từ nhắm mắt lại, giọng hơi khàn:

“Tôi biết rồi.”

...

Ngoài thành phố Thương Nam.

Một chiếc xe ngựa chạy nhanh trên đường cao tốc, trong nháy mắt đã vượt qua một chiếc Porsche, đưa trẻ đánh xe ngồi trước liếc nhìn chiếc Porsche phía sau, làm mất quỹ với nó.

Trong thời đại này, một chiếc xe ngựa chạy trên đường cao tốc đã đủ khiến mọi người kinh ngạc nhưng những người lái xe xung quanh lại như không nhìn thấy, tự mình lái xe về phía trước.

Chiếc xe ngựa này giống như một bóng ma, hóa thành trạng thái nửa hư vô xuyên qua một chiếc xe tải, chạy như bay trước mắt mọi người nhưng không ai để ý đến nó, không chỉ vậy, ngay cả camera giám sát trên đường cao tốc cũng không thể ghi lại sự tồn tại của nó.

Leng keng leng keng...

Điện thoại reo, đưa trẻ đánh xe lấy điện thoại ra khỏi ngực, nói vài câu với đầu dây bên kia, biểu cảm có chút kỳ lạ.

“Thầy, Diệp Tư lệnh bảo chúng ta quay về.”

Chương 339 - Ta Học Trảm Thần

“Quay về? Quay về đâu?” Giọng của Trần Phu tử truyền ra từ trong xe ngựa.

“Quay về Thương Nam.”

“Vừa mới từ đó ra, sao lại phải quay về?” Giọng của Trần Phu tử có vẻ không vui, ông ta đưa tay ra: “Đưa điện thoại cho ta, ta nói chuyện với ông ấy.”

Đứa trẻ đánh xe đưa điện thoại cho Trần Phu tử, Trần Phu tử nói gì đó với người bên kia đầu dây trong xe ngựa, sau đó im lặng.

“Quay đâu, về Thương Nam.”

Giọng nói nặng nề của Trần Phu tử truyền ra từ trong xe ngựa.

“Rạng sáng hôm nay, một cơn bão lớn đã đổ bộ vào bờ biển Đông Hải, độ cao của sóng đã lên tới 30 mét, chỉ trong một đêm, rất nhiều tài sản công cộng ven biển đã bị phá hủy, theo dự đoán của các chuyên gia, trong vòng 24 giờ, sóng có thể vượt quá 40 mét, đây sẽ là thảm họa sóng thần lớn nhất trong gần hai mươi năm qua. Hiện tại, đài khí tượng đã ban hành cảnh báo đỏ, đề nghị người dân ven biển tránh xa bờ biển, trân trọng tính mạng và tài sản cá nhân...”

Dưới đây là phóng viên của chúng tôi sẽ tiếp tục đưa tin...
“

Hình ảnh trên tivi đột nhiên chuyển sang chương trình “Phỏng vấn âm vực” đang phát sóng gần đây, khuôn mặt của Ngô Tương Nam cứng đờ, quay sang nhìn Hồng Anh đang cầm điều khiển từ xa bên cạnh.

“Cô nhìn tôi làm gì?” Hồng Anh bực bội nói.

“Cô mau chuyển về, tôi muốn xem tin tức.”

“Tin tức có gì hay mà xem, xem anh chàng MC đẹp trai này phỏng vấn chú Thừa Long không thơm à? Người ta là diễn viên hành động giỏi nhất Đại Hạ đấy!” Hồng Anh khoanh tay ngang hông, lý lẽ hùng hồn.

“Tôi không muốn xem phỏng vấn gì hết, chuyển về!”

“Không chuyển!”

“Cô... “

Bên cạnh, Lãnh Huyền đang vô cảm bảo dưỡng súng, Tư Tiểu Nam nằm trên bàn ngáp một cái, còn Ôn Kỳ Mặc và Lâm Thất Dạ thì ngồi bên một cái lồng chim, cho chim ăn.

Không ai nhìn hai người đang đấu khẩu, họ đã quen rồi.

“Đây chính là [Tai Ương Chi Nha]?” Lâm Thất Dạ cẩn thận quan sát con quạ đen tuyền trong lồng chim, có chút nghi hoặc hỏi.

Con quạ này thoát nhìn không có gì khác biệt so với những con quạ bình thường, chỉ có điều màu lông có vẻ sẫm hơn nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện ra đôi mắt của nó trắng bệch, không có đồng tử, chỉ có lòng trắng.

“Đúng vậy.” Ôn Kỳ Mặc gật đầu: “Là Cẩm Vật có sinh mệnh, thứ này ở Đại Hạ rất hiếm, nghe nói trong toàn bộ tổ chức Người Gác Đêm, chỉ có Thượng Kinh, Quảng Thâm, Hoài Hải, những thành phố lớn này mới có [Tai Ương Chi Nha] trấn giữ.”

Lâm Thất Dạ sững sốt: “Vậy Thương Nam sao lại có? Đây chỉ là một thành phố hạng hai bình thường thôi mà.”

“Không biết, nghe nói là do đội trưởng mang đến khi đến Thương Nam nhậm chức.” Ôn Kỳ Mặc ném thức ăn cho chim vào lồng, vỗ tay: “Thứ nhỏ này có thể dự đoán vận mệnh trong thời gian ngắn của một thành phố, nếu có đại họa cực kỳ nguy hiểm nào đó sắp xảy ra, nó sẽ kêu lên báo động trước.”

“Vậy đến bây giờ, nó đã kêu chưa?”

“Chưa, ít nhất là từ khi tôi đến Thương Nam đến giờ, chưa từng nghe nó kêu.” Ôn Kỳ Mặc dừng lại: “Tốt nhất là đừng bao giờ nghe thấy...”

Ngay lúc này, Trần Mộc Dĩ đẩy cửa phòng làm việc đi ra, ánh mắt lướt qua mọi người,

“Nhàn rồi à?”

Mọi người nhìn nhau, có chút nghi hoặc nhưng vẫn gật đầu nhẹ, còn Hồng Anh thì gật đầu lia lịa.

“Thu dọn đồ đạc đi.” Trần Mộc Dĩ nở một nụ cười: “Chúng ta đã lâu rồi không đi xây dựng tập thể...”

...

Công viên thành phố Thương Nam.

Trên bãi cỏ xanh mượt rộng rãi, trải một tấm thảm dã ngoại kẻ ô vuông đỏ trắng, Hồng Anh nằm ngửa trên đó, cả người lập tức thả lỏng, thoải mái kêu lên.

“Đã lâu rồi không đi cắm trại... Thật hoài niệm.”

Lâm Thất Dạ ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn những đứa trẻ nô đùa chạy nhảy trong công viên, mở lời:

“Chị Hồng Anh, trước đây mọi người thường xuyên đi xây dựng tập thể sao?”

“Đúng vậy, dù sao thì mỗi năm cũng chỉ bận rộn vài ngày, trước đây khi chúng ta rảnh rỗi, tôi đều kéo họ ra ngoài chơi.” Hồng Anh ngồi dậy, hào hứng nói: “Không chỉ cắm trại, chúng ta còn đi câu cá, ăn đồ nướng, xem phim, đánh mạt chược...”

“Khoan đã, đánh mạt chược không phải cũng có thể đánh ở sở sao?”

“Cậu không hiểu đâu, đánh ở phòng chơi cờ bạc có không khí hơn!”

“Ồ...”

Lâm Thất Dạ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở khu nướng thịt không xa, Trần Mộc Dĩ đang đeo tạp dề, chuyên tâm xoay vỉ nướng trước mặt, thỉnh thoảng rắc chút thì là và ớt, động tác thành thạo như một đầu bếp nướng thịt lâu năm.

Còn Ngô Tương Nam thì ngồi bên cạnh anh ta, dùng xiên sắt xiên từng xiên thịt, đưa cho Trần Mộc Dĩ, phối hợp vô cùng ăn ý.

Không lâu sau, Trần Mộc Dĩ bung mấy đĩa đồ nướng, đi đến ngồi xuống tám thăm dã ngoại, có chút nghi hoặc mở miệng: “Ôn Kỳ Mặc và Tiểu Nam đâu?”

“Họ đi mua đồ uống rồi, chắc sắp về rồi.” Hồng Anh chăm chú nhìn vào đĩa đồ nướng trong tay Trần Mộc Dĩ, nuốt nước bọt.

“Vậy Lãnh Huyền... thôi bỏ đi, dù sao thì anh ta vẫn luôn thích mất tích, một lát nữa sẽ tự về thôi.” Trần Mộc Dĩ nhún vai.

“Vậy chúng ta ăn trước đi.” Trần Mộc Dĩ đặt đĩa đồ nướng thơm phức xuống đất, Hồng Anh lập tức đưa tay lấy một xiên, hung hăng cắn một miếng...

Sau đó mắt cười cong thành một đường: “Đội trưởng, tay nghề của anh tuyệt thật.”

Lúc này, Ôn Kỳ Mặc xách hai túi đồ uống lớn đi từ xa đến, theo sau là Tư Tiểu Nam, trên tay cầm một bông hoa màu xanh lục.

Chương 340 - Ta Học Trảm Thần

Hai người ngồi xuống ngắm ngắm, bông hoa trên tay Tư Tiểu Nam lập tức thu hút sự chú ý của Hồng Anh.

“Ồ, đây là hoa gì vậy, sao tôi chưa từng thấy bao giờ?” Hồng Anh nghi hoặc hỏi.

“Đây là Mạn Châu Sa Hoa, cũng chính là hoa Bỉ Ngạn.” Ngô Tương Nam liếc nhìn Hồng Anh, vẻ mặt như “Sao cô lại không biết gì vậy.”

“Hoa Bỉ Ngạn không phải màu đỏ sao?” Hồng Anh chỉ vào bông hoa Bỉ Ngạn màu xanh lục: “Nhưng cái này lại là màu xanh lục!”

“Ai nói hoa Bỉ Ngạn không thể có màu xanh lục?” Ngô Tương Nam kiên nhẫn giải thích: “Hoa Bỉ Ngạn có rất nhiều màu, ví dụ như hoa Bỉ Ngạn màu đỏ, ý nghĩa là ‘nhớ nhung, hồi ức, vẻ đẹp của cái chết’, màu xanh lam là ‘buồn bã và chia ly’, màu đen là ‘bóng tối không thể đoán trước, cái chết và tình yêu phiêu bạt...’ “

“Vậy màu xanh lục thì sao?”

“Màu xanh lục...” Ngô Tương Nam suy nghĩ một chút: “Ý nghĩa của nó hẳn là ‘hy vọng sinh sôi không ngừng’.”

Trần Mục Dã hơi nhướn mày: “Ý nghĩa này cũng không tệ.”

Gió nhẹ thổi, hương thơm của cỏ hòa quyện với mùi thơm nồng của đồ nướng, xộc vào mũi mọi người, khiến người ta

thèm thường.

Họ ngồi thành vòng tròn trên tấm thảm, vừa ăn đồ nướng vừa trò chuyện, Hồng Anh ăn rất vui vẻ, hào hứng kể cho Lâm Thất Dạ nghe về những chuyện xấu hổ của những người khác, khiến Tư Tiểu Nam cười khúc khích.

Ăn no uống đủ, Lâm Thất Dạ nằm trên tấm thảm, ngắm nhìn những đám mây trắng bồng bênh trôi trên đầu, cả người thư thái chưa từng có.

Mọi phiền muộn như tan biến hết.

Trần Mục Dĩ lau miệng, phóng hạ thủ trung đích đồ nướng, hít một hơi thật sâu rồi nói với mọi người.

“Lần này, tôi muốn thông báo một chuyện.”

Mọi người đều im lặng, chờ Trần Mục Dĩ nói tiếp.

Trần Mục Dĩ im lặng một lúc, rồi từ từ nói: “Sáng nay tôi nhận được thông báo, đội trú đóng ở thành phố Thượng Kinh mời đội 136 của chúng ta đến Thượng Kinh để tham quan học tập, sau khi kết thúc hoạt động xây dựng tập thể hôm nay, mọi người có thể về thu dọn hành lý, chuẩn bị lên đường đến Thượng Kinh vào sáng mai.”

Mọi người đều sửng sốt.

Hồng Anh lập tức phấn khích: “Đi Thượng Kinh ư?! Tuyệt quá! Tôi đã muốn đi từ lâu rồi!”

Ngô Tương Nam cau mày: “Vậy chúng ta đi rồi, Thương Nam thì sao? Lỡ như xuất hiện bí ẩn...”

“Tôi sẽ ở lại canh giữ, các bạn không cần lo lắng.” Trần Mục Dĩ bình tĩnh nói, nói xong, anh nhìn Lâm Thất Dạ: “Thất Dạ, cậu cũng ở lại với tôi nhé, không sao chứ?”

Nghe câu này, Lâm Thất Dạ không chút do dự, gật đầu.

“Không sao.”DOC FULL - K h o t r u y ệ n d i c h m i ễ n p
h í

Ôn Kỳ Mặc có chút nghi hoặc mở miệng: “Đội Thượng Kinh mời chúng ta đi tham quan học tập ư? Tại sao? Chúng ta và đội Thượng Kinh căn bản không quen biết, cũng chưa từng có giao lưu gì...”

“Lãnh đạo cấp cao của Người canh gác đã chuẩn bị chuyện tham quan học tập này từ lâu rồi, chuyên dành cho Người canh gác ở các thành phố tuyến hai, mục đích là để tăng cường năng lực chuyên môn cho Người canh gác ở các thành phố tuyến hai, chỉ là trước đây vẫn đang do dự không biết đề đội nào đi tham quan trước, vừa khéo tôi quen biết người bên Thượng Kinh nên đề họ chọn đội 136 của chúng ta.”

Trần Mục Dĩ nghiêm túc giải thích với mọi người.

“Chỉ là, Lâm Thất Dạ mới gia nhập đội chúng ta mấy ngày trước nên khi đăng ký trước đó, không tính cả danh sách của cậu ấy, cho nên lần tham quan học tập này, danh sách tham gia chỉ có Ngô Tương Nam, Hồng Anh, Ôn Kỳ Mặc, Lãnh Huyền và Tư Tiểu Nam năm người.”

Nghe xong lời giải thích, mọi người mới lộ ra vẻ bình tĩnh.

Chỉ có Ngô Tương Nam vẫn luôn cau mày, không biết đang nghĩ gì.

“Tham quan học tập bao lâu vậy?” Hồng Anh tò mò hỏi.

“Ít thì ba ngày, nhiều thì một tuần.” Trần Mục Dĩ mỉm cười nói: “Mọi chi phí phát sinh trong quá trình tham quan lần này đều do lãnh đạo cấp cao của Người canh gác chi trả, đây là thông báo tham quan do lãnh đạo cấp cao ban hành, các bạn xem đi.”

Trần Mục Dĩ đưa ra một văn bản, truyền tay cho mọi người xem, trên văn bản ghi rõ quy trình tham quan và danh

sách những người tham quan, ở góc dưới bên phải có chữ ký chính thức của Người canh gác và chữ ký của đội thành phố Thượng Kinh.

Ngô Tương Nam nhìn thấy văn bản này, những nghi ngờ trong lòng mới hoàn toàn tan biến, anh quay đầu nhìn Trần Mục Dã:

“Anh và Thất Dạ ở lại Thương Nam, có phải sẽ hơi vất vả không? Hay là tôi cũng ở lại?”

Trần Mục Dã lắc đầu: “Đội tham quan phải do phó đội trưởng dẫn đầu, đây là lệnh của cấp trên, cậu phải đi.”

Ngô Tương Nam do dự một lúc, chỉ đành bắt lực gạt đầu.

Trần Mục Dã nhìn đồng hồ, đứng dậy nói:

“Được rồi, mọi người ăn cũng gần xong rồi, về sớm đi, nhanh chóng thu dọn đồ đạc, sáng mai bảy giờ lên đường.”

...

Sáng hôm sau, Lâm Thất Dạ và Trần Mục Dã đưa năm người đến sân bay.

Hồng Anh kéo hai vali lớn, đeo kính râm, phấn khởi vẫy tay với hai người bên ngoài, sau đó đẩy Ôn Kỳ Mặc và những người khác vào cửa kiểm tra an ninh.

Lâm Thất Dạ tiễn mọi người đi, Trần Mục Dã quay lại vỗ vai anh: “Đi thôi, chúng ta về.”

Lâm Thất Dạ gạt đầu, do dự một lúc, anh vẫn lên tiếng:

“Đội trưởng, tại sao anh lại lừa họ đến Thượng Kinh?”

Trần Mục Dã giật mình, hơi cứng nhắc quay đầu lại: “Cậu nói gì vậy?”

“Đội trưởng, anh quên Cẩm Khư của tôi rồi sao?” Lâm Thất Dạ cười khỏ nói: “Sáng nay, khi anh tự mình lén lút làm

giả văn bản trong văn phòng, vừa khéo nằm trong phạm vi cảm nhận của tôi...”

Chương 341 - Ta Học Trảm Thần

Trần Mục Dã:...

“Văn bản tuy là giả nhưng việc họ đi tham quan học tập là thật.” Trần Mục Dã bắt lặc nói: “Tôi quen biết người trong đội Thượng Kinh, anh ta sẽ dẫn họ đi chơi ở Thượng Kinh vài ngày, đến khi mọi chuyện kết thúc, họ sẽ trở về.”

“Mọi chuyện kết thúc?” Lâm Thất Dạ nhảy bèn nắm bắt được điểm mấu chốt.

Trần Mục Dã im lặng hồi lâu, nhìn vào mắt Lâm Thất Dạ, nghiêm túc nói:

“Thất Dạ, mấy ngày tới, Thương Nam có thể sẽ xảy ra một số chuyện... chỉ là có thể, mặc dù khả năng này rất nhỏ rất nhỏ... nhưng nếu nó thực sự xảy ra thì sẽ là một thảm họa, cho nên...”

“Cho nên anh không muốn để họ rơi vào nguy hiểm?”

“Đúng vậy.” Trần Mục Dã gật đầu: “Cậu có phải đang nghĩ, đã nguy hiểm như vậy, tại sao tôi lại giữ cậu lại?”

Chưa đợi Lâm Thất Dạ trả lời, Trần Mục Dã lại tiếp tục nói:

“Thật ra nếu có thể, tôi cũng muốn cậu cùng họ rời đi nhưng vì một số lý do, cậu không thể rời khỏi thành phố Thương Nam... Đây là lệnh của cấp trên.”

Lâm Thất Dạ sững sốt, sự nghi ngờ trong lòng càng thêm nồng đậm.

Tại sao không cho anh rời khỏi thành phố Thương Nam?

“Nhưng cậu yên tâm, ở lại Thương Nam, sự an toàn của cậu cũng sẽ được đảm bảo.” Trần Mục Dĩ bổ sung.

Lâm Thất Dạ tuy đầy bụng nghi ngờ nhưng anh biết dù có hỏi cũng không có kết quả, chỉ đành theo Trần Mục Dĩ đi ra khỏi sảnh chờ của sân bay.

Nhìn xuống thành phố nhỏ bình yên và bình thường trước mắt, không hiểu sao, trong lòng Lâm Thất Dạ lại có chút bất an.

...

Cách thành phố Thương Nam 300 km.

Một chiếc máy bay vận tải quân sự màu đen lướt qua bầu trời, tiếng động cơ âm trầm rền vang, thẳng tiến về hướng thành phố Thương Nam.

Trong khoang máy bay, tám bóng người mặc áo choàng màu vàng ngồi hai bên, trong đó một người đàn ông nho nhã cầm trên tay một tập tài liệu, từ từ khép lại.

“... .. Trên đây là thông tin chi tiết về vụ án ‘bí ẩn’ [Bel Crandall] ở nước ngoài lần này, mọi người còn thắc mắc gì không?”

“Tôi!”

Vừa dứt lời, một người phụ nữ tóc vàng nóng bỏng đã giơ tay lên, vẫy vẫy trong không trung, vẻ mặt háo hức.

Ánh mắt của người đàn ông nho nhã trực tiếp lơ cô ta đi, nhìn những người khác, một lần nữa lặp lại: “Vậy thì, mọi người còn thắc mắc gì không?”

“Không Mầu Mầu!” Người phụ nữ trừng mắt nhìn anh ta: “Nghĩ vắn của đội trưởng mà anh cũng dám lơ đi sao? Anh có

tin bà đây đánh anh không!”

Khổng Thương bắt lực thử dài: “Vậy thì, đội trưởng đại nhân, cô còn thắc mắc gì nữa?”

“Lần này chúng ta đi thanh trừng tên Bối Lặc gia gì đó, có thể bắt Lâm Thất Dạ về đội [Phượng Hoàng] của chúng ta không?” Người phụ nữ tóc vàng hào hứng lên tiếng.

Khổng Thương:...

“Đội trưởng, anh ta đã là thành viên của đội 136 rồi, không thể gia nhập chúng ta được.” Khổng Thương kiên nhẫn giải thích.

Người phụ nữ tóc vàng thử dài thất vọng.

Đột nhiên, máy bay vận tải quân sự bắt đầu nghiêng, đổi hướng trên không trung, bay ngược về hướng vừa đi.

Mọi người trong đội [Phượng Hoàng] đều sửng sốt, nhìn ra ngoài cửa sổ, sau khi xác nhận máy bay đã bắt đầu bay trở về, họ cau mày.

“Chuyện gì vậy?” Người phụ nữ tóc vàng tháo dây an toàn, đứng dậy khỏi ghế, cau mày: “Không phải đi Thương Nam thanh trừng ‘bí ẩn’ ở nước ngoài sao? Sao lại quay đầu rồi?”

Ngay lúc này, một người đàn ông mặc quân phục bước ra từ buồng lái, chào mọi người, giọng trầm mở lời:

“Rất xin lỗi, vừa nhận được tin từ cấp trên, từ bây giờ, thành phố Thương Nam sẽ cắt đứt mọi liên lạc với bên ngoài, máy bay, tàu hỏa, xe khách, xe riêng... mọi phương tiện giao thông từ bên ngoài đều bị cấm vào địa phận Thương Nam.”

Các thành viên trong đội nhìn nhau, mắt đầy nghi hoặc, Khổng Thương cũng đứng dậy, nghiêm túc lên tiếng:

“Chúng tôi là đội đặc biệt.”

“Trong chỉ thị có nêu rõ...” Người đàn ông bình tĩnh nói: “Đội đặc biệt cũng không ngoại lệ.”

Bờ biển Đông Hải.

Mây đen u ám che phủ cả bầu trời, những đám mây hỗn độn không có chút ánh sáng nào chiếu qua, những tia chớp yếu ớt lấp ló trong đám mây.

Bên dưới đám mây, nước biển giống như một con quái thú đen khổng lồ gầm thét cuộn trào, gào thét cuốn lên cao hàng chục mét, như thể muốn kết nối với đám mây.

Gió mạnh gào thét trên bờ biển, ngay cả những cây cỏ thụ to bằng mấy người ôm cũng bị gió nhỏ bật gốc, đâm vào quán cà phê bên kia đường.

Từng lớp sóng biển ập vào bờ, đập vào những con phố không người, những con sóng bắn tung tóe như thể có thể cuốn cả một tòa nhà chọc trời vào trong, nước biển tràn vào những con phố hỗn độn, mưa gió bao trùm nửa thành phố.

Giống như ngày tận thế!

Lúc này, tất cả cư dân trong phạm vi năm km tính từ bờ biển đã được sơ tán, những sợi dây cảnh báo bao quanh bờ biển nhưng lại bị đứt gãy dưới tác động của nước biển, bị nuốt chửng vào biển.

Vài chiếc trực thăng lướt qua bầu trời, lượn vòng quanh bờ biển vài người đàn ông mặc quân phục chăm chú nhìn nước biển, sắc mặt có chút khó coi.

“Cảnh tượng này... còn khủng khiếp hơn cả những bộ phim khoa học viễn tưởng về thảm họa.” Một người đàn ông không kìm được lên tiếng: “Rốt cuộc là thứ gì mới có thể gây ra một thảm họa lớn như vậy? Ít nhất cũng phải là ‘Vô Lượng’ rồi?”

“‘Vô Lượng’? Anh đùa à.” Một người bên cạnh lắc đầu:
“Phải biết rằng, đây không chỉ là một thành phố, hàng chục
thành phố ven biển Đông Hải đều đã trở thành bộ dạng ma
quái này, ngay cả ‘Klein’ cũng không thể làm được đến mức
này...”

Chương 342 - Ta Học Trảm Thần

Người đàn ông dường như nghĩ đến điều gì đó: “Ý anh là, đây là...”

Ngay lúc này, một giọng nói nghiêm túc vang lên trong tai nghe của tất cả mọi người.

“Mục tiêu xuất hiện! Lặp lại! Mục tiêu xuất hiện!! Tất cả mọi người không được hành động thiếu suy nghĩ, không được cố gắng tấn công mục tiêu, không được làm những việc thừa thãi, giữ im lặng vô tuyến!

Mọi chuyện sẽ có người xử lý.”

Nghe thấy câu nói này, tất cả mọi người đều nín thở, đưa mắt nhìn dọc theo bờ biển.

Ầm ầm ầm——!

Đột nhiên, nước biển đen kịt như thể sôi lên, cuộn trào dữ dội, trên mặt biển xa xa, một con sóng siêu lớn che trời lấp đất bùng lên!

Con sóng này rất cao, cao đến mức vọt lên trời cuốn theo một góc mây đen, những tia điện cuộn trào hòa vào với sóng biển, gầm thét đập vào thành phố nhỏ bé trước mắt.

Nếu con sóng này đổ xuống, toàn bộ thành phố sẽ bị san phẳng thành đồng đồ nát trong nháy mắt.

Tất cả mọi người trên trục thẳng đều nuốt nước bọt, bàn tay nắm chặt lấy tay vịn bên cạnh, đốt ngón tay hơi trắng bệch, tim đều treo lơ lửng trong cổ họng.

Leng keng——!!

Ngay lúc này, một tiếng kiếm kêu thanh thúy từ xa vọng lại, trong nháy mắt át đi tiếng sóng biển trầm đục khổng lồ, khi tiếng kiếm kêu này vang lên, cả đất trời như chìm vào một mảnh tĩnh lặng.

Tiếp đó, con sóng biển kinh thiên động địa kia đột nhiên khựng lại, khoảnh khắc tiếp theo lại cứng ngắc đứt đoạn từ phần eo, giống như có một lưỡi kiếm vô hình chém đứt con sóng dài tới chục km này!

Con sóng đứt đoạn đập vào biển, tạo nên những con sóng lớn, tiếng động lớn như tiếng tên lửa nổ vang vọng trên bầu trời.

Một kiếp nạn đủ sức hủy diệt thành phố này, cứ như vậy mà dễ dàng bị hóa giải.

Trên trục thẳng, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía bờ biển, về phía bóng người đang chậm rãi bước tới.

Mưa gió lay động, dưới thành phố mờ mịt, mặt đất đầy những mảnh vỡ phản chiếu.

Một thanh niên ôm theo một chiếc hộp dài bước qua những con phố vỡ nát, mái tóc ướt đẫm nước mưa rũ xuống tự nhiên, che khuất đôi mắt anh, gió lớn thổi bay một góc áo sơ mi đen của anh, anh cúi đầu, từng bước từng bước đi về phía biển.

Ầm ầm...

Mặt biển một lần nữa cuộn trào, khoảnh khắc tiếp theo, một con sóng lớn hơn cả vừa rồi ập lên bầu trời, xé toạc lớp mây dày, gào thét đập xuống nhân gian!

Thanh niên vẫn cúi đầu, ánh mắt nhìn vào mũi chân mình, dường như không hứng thú với mọi thứ bên ngoài.

Anh nhẹ nhàng giơ lòng bàn tay lên, một lần nữa vỗ vào chiếc hộp dài trong lòng.

Leng keng——!!

Tiếng kiếm kêu lại vang lên, con sóng cuộn lên kia bị xuyên thủng trong nháy mắt, vô số kiếm khí trong khoảnh khắc xé nát nó thành những cơn mưa rào trên bầu trời, tan biến trên mặt biển.

Bước chân anh không hề dừng lại.

Một bước, một bước, một bước...

Anh đi đến bên bờ biển, dừng bước bên một gốc cây lớn bị gãy.

Anh cúi đầu, nhìn thoáng qua biển lớn đang cuộn trào, dùng giọng mà chỉ mình anh có thể nghe thấy, chậm rãi mở miệng:

“Phía trước là lãnh thổ Đại Hạ, Thần minh cấm đi.”

Giọng anh rất nhỏ, trong tiếng sóng biển ầm ầm, giống như tiếng muỗi vo ve nhưng ngay khi anh dứt lời, biển lớn đang cuộn cuộn trước mắt như thể bị ai đó nhấn nút tạm dừng, đột nhiên đóng băng!

Mỗi con sóng, mỗi bông hoa sóng, mỗi giọt nước biển, đều dừng lại giữa không trung.

Một lát sau, biển lớn vô tận đột nhiên lại cuộn trào, lăn về hai bên... Biển, bị tách ra.

Giữa những con sóng tách ra, một bóng người hùng vĩ từ dưới biển sâu đi tới.

Đó là một người đàn ông có khuôn mặt khác lạ, anh ta để trần nửa thân trên, tay cầm một cây đinh ba, mái tóc dài đen

buông xuống ngang eo, cử chỉ giờ tay nhắc chân đều mang theo uy áp khủng bố!

Anh ta bước ra khỏi mặt biển, trong nháy mắt đã dịch chuyển đến trước mặt thanh niên, cây đinh ba trong tay rơi xuống đất, cả thành phố đều rung chuyển dữ dội, giọng nói âm trầm và hùng vĩ vang vọng trên không trung.

“Phàm nhân, ngươi có biết... ta là ai không?”

“Mã hiệu Thần minh 009, Hải thần Poseidon.” Thanh niên bình tĩnh nói.

Đôi mắt của Poseidon hơi nheo lại: “Quốc gia ngạo mạn, dân tộc vô tín! Thần minh... há lại là thứ các ngươi có thể tùy tiện đánh số?”

“Các ngươi là Thần, có gì đáng tin?” Thanh niên nhìn mũi chân mình: “Ngoài kiếm ra, ta không tin ai cả.”

Poseidon nhìn chằm chằm vào thanh niên, một lúc lâu sau, chậm rãi mở miệng:

“Thú vị, ngươi tên gì?”

“Ta tên là Chu Bình.” Thanh niên nói: “Bọn họ đều gọi ta là Kiếm Thánh.”

“Chu Bình.” Poseidon bình tĩnh nói, một luồng uy áp khủng bố to lớn đột nhiên giáng xuống, đè chặt lên vai Chu Bình, khiến mặt đất dưới chân anh ta vỡ vụn,

“Ta thừa nhận, trong số những phàm nhân ta từng thấy, ngươi là mạnh nhất... nhưng ngươi thực sự cho rằng, chỉ bằng thân thể phàm tục của ngươi, có thể ngăn cản bước chân của Hải thần sao?”

“Ta có thể thử.” Chu Bình khẽ nói, hộp kiếm trong lòng mở ra nửa tắc, tiếng kiếm kêu lại vang lên!

Trong nháy mắt, một vết kiếm dữ tợn khổng lồ xuất hiện trên mặt đất giữa hai người, đồng thời, một luồng kiếm ý sắc bén bùng phát từ trên người Chu Bình, thế mà lại ngang sức với uy áp thần minh của Poseidon!

Poseidon sắc mặt hơi đỏ, trầm giọng nói: “[Thất Bà Oán] là thần khí đại diện cho sự hủy diệt tuyệt đối, nếu rơi vào tay Ác Thần, ắt sẽ gây ra đại họa, Đại Hạ các ngươi vô thần, không giữ nổi nó đâu!

Chương 343 - Ta Học Trảm Thần

Chỉ có để ta mang về Olympus, mới có thể tránh được tai họa xảy ra.”

“Chuyện của Đại Hạ, không cần các vị thần Hy Lạp các ngươi lo lắng.” Chu Bình nhẹ nhàng nắm lấy thanh kiếm dài trong hộp, khí chất của cả người thay đổi!

Vô tận kiếm khí xông lên trời, Chu Bình vẫn luôn cúi đầu hơi ngẩng lên, đôi mắt lãnh đạm nhìn Poseidon, anh chậm rãi nói:

“Ta nói lần cuối... Trong lãnh thổ Đại Hạ, Thần minh cấm đi!”

Phía bắc Đại Hạ.

Trên dãy núi trùng điệp phủ đầy tuyết trắng, trong rừng núi tuyết trắng vài con chim bay bị kinh động, đập cánh bay lên trời.

Đột nhiên, trên bầu trời xa xa, một vệt đen bắt đầu lan rộng.

Trong thị trấn nhỏ xa xa, một ông lão đang ngủ gật trong nhà vô tình nhìn thấy bầu trời, đột nhiên ngồi dậy, dụi mắt.

“Bà già! Bà già!! Bà nhìn xem trên trời kia, sao lại một nửa là ban ngày một nửa là ban đêm thế?”

“Ông già ngốc, giữa ban ngày lại bắt đầu nói mớ!” Người phụ nữ trong bếp mắng.

Ông lão ngậy người nhìn bầu trời xa xa, lẩm bẩm: “Chết tiệt... ma quỷ nhập tràng rồi!”

...

Dưới bầu trời đen kịt.

Những con chim bay bị vệt đen này bao phủ, thân hình đột nhiên run lên, thẳng tắp rơi từ trên không xuống đất, đã không còn hơi thở, giống như có một bàn tay tử thần vô hình lặng lẽ xóa sổ mạng sống của chúng.

Nhưng vài giây sau, những con chim chết này bắt đầu co giật, sau đó lại đứng dậy, giống như lúc còn sống đập cánh, bay vào bầu trời đen kịt.

Màu đen tiếp tục lan rộng.

Giữa vùng hoang dã vài nghĩa địa nằm rải rác trên sườn núi bị bóng tối bao trùm, trong bóng tối tĩnh lặng, bắt đầu xuất hiện những tiếng động kỳ lạ xào xạc.

Rầm——!

Một mảnh đất đột nhiên nổ tung, một tấm ván quan tài dày nặng bắn ra xa vài mét, một bộ xương không biết đã chết từ bao giờ từ từ ngời dậy, thể mà lại đứng dậy từ trong quan tài, đôi mắt trống rỗng bùng cháy ngọn lửa đen kỳ lạ.

Rầm rầm rầm——!!

Tiếp tục vang lên vài tiếng động, tất cả thi cốt trong nghĩa địa đều đã hồi sinh, cứng ngắc quay đầu, theo hướng bóng tối tiến về phía trước, chậm rãi đi về phía thành phố xa xa.

Trong bóng tối này, sự sống và cái chết dường như đã không còn ranh giới.

Vệt đen này lặng lẽ di chuyển từng chút một về phía thành phố, hơi thở của cái chết lan tỏa trong không khí...

Cho đến khi gặp người đàn ông đó.

Trên nền tuyết trắng xóa, một người đàn ông trung niên mặc chiếc áo choàng màu đỏ sẫm bình thường ngồi đó, khoảng hơn bốn mươi tuổi, bên cạnh cầm một thanh Tinh Thần Dao chế thức.

Ông ngược mắt nhìn bóng tối đang dần tiến đến trên bầu trời, lấy một điều thuốc từ trong túi ra, ngậm vào miệng, chậm rãi châm lửa.

Khoảnh khắc ngọn lửa bùng lên, một luồng Phật quang chói mắt nở rộ lấy ông làm trung tâm, giống như những con sóng vàng cuộn cuộn, trực tiếp va vào bóng tối trước mặt, tiếng phạm âm khẽ vang vọng trong không trung!

Bóng tối cứ thế bị ông chặn lại trước mặt.

Người đàn ông thờ dài, từ từ đứng dậy, rút thanh Tinh Thần Dao bên cạnh, nhìn về phía bóng tối xa xa, chậm rãi nói:

“Xin tự giới thiệu, tôi là Tổng tư lệnh cao nhất của người gác đêm Đại Hạ, Diệp Phạn.”

Trên bầu trời, một bóng người hiện ra trong bóng tối, giống như một cơn gió nhẹ, từ từ thổi đến trước mặt Diệp Phạn.

Ngay khi anh ta xuất hiện, mười dặm rừng núi trong nháy mắt héo úa, tuyết trắng xóa đều như bị mực nhuộm, tử khí nồng nặc tràn ngập đất trời.

“Tôn giả Diệp Phạn.” Bóng người hư vô từ từ mở miệng: “Tôi biết ông, trong trận chiến thần thánh mười năm trước, ông đã bị Gaia đánh vỡ cơ thể, không ngờ ông vẫn còn sống.”

“Không phá không lập, có thể sống sót, cũng coi như là số mệnh của tôi.” Diệp Phạn bình tĩnh mở miệng: “Nhưng các người... không ngờ mười năm trôi qua, các người vẫn chưa từ bỏ [Thập Bát Viên].”

“Thứ đó quá nguy hiểm, chỉ có Olympus mới có tư cách bảo quản.”

“Ha ha ha...” Diệp Phạn cười lạnh: “Cũng đúng, sau khi sương mù giáng xuống, chỉ có các vị thần Hy Lạp của các người là bảo toàn được nguyên vẹn nhất, để tôi đoán xem, ngoài việc hiến tế toàn bộ quốc dân, các người còn hiến tế bao nhiêu vị thần của chính mình?”

Thần chết Thanatos, thần ngủ Hypnos, nữ thần ban ngày Hemera... năm vị thần sáng thế vĩ đại của Hy Lạp, con cháu của Nyx sắp bị các người giết sạch rồi sao?”

Diệp Phạn như nhớ ra điều gì, mỉm cười nói: “Ồ, đúng rồi, có lẽ các người còn chưa biết, nửa năm trước, Nyx đã xuất hiện ở Đại Hạ... khi bà ấy hoàn toàn trở về, không biết chỉ dựa vào Gaia, có thể ngăn cản được cơn thịnh nộ của bà ấy không?”

Nghe được câu này, đoàn hư vô kia rõ ràng chấn động, cho dù Diệp Phạn không nhìn thấy mặt anh ta, cũng có thể cảm nhận được sự kinh hãi của anh ta.

“Không thể nào, người phụ nữ đó đã chết rồi!”

“Ngài là Minh Vương Hades nổi tiếng, trên thế giới này, không ai hiểu về cái chết hơn ngài...” Diệp Phạn từ từ nói: “Nhưng trong màn sương mù này, không có gì là không thể.”

Tử khí quanh thân Hades càng thêm nồng đậm, anh ta nhìn chăm chăm vào Diệp Phạn, uy áp của Minh Vương đột nhiên giáng xuống!

“Giao [Thập Bát Viên] ra đây, nếu không... ta sẽ biến quốc gia này thành đất chết của Minh giới!” Giọng nói của Hades như đến từ địa ngục, rùng rợn khủng khiếp: “Lần này, các người sẽ không may mắn như mười năm trước đâu...”

“Phải không?” Lòng mày Diệp Phạn hơi nhướn lên: “Các người, dường như cũng không còn mạnh như mười năm trước nữa rồi.”

Chương 344 - Ta Học Trảm Thần

Đồng tử của Hades đột nhiên co lại.

“Màn sương mù bất ngờ này đã đánh các vị thần các người từ thần thoại xuống thế gian, chỉ cần ở trong sương mù, các người sẽ ngày càng yếu đi, thêm trăm năm nữa, có lẽ các người cũng không khác gì người phàm.”

Tôi nghĩ lần này Gaia không đích thân đến, chính là để trốn ở Olympus bảo toàn thực lực?”

Khóe miệng Diệp Phạn hơi nhếch lên: “Giống như... một con chó hấp hối.”

Àm—— ! !

Từ khi u minh cuộn cuộn va vào người Diệp Phạn, không ngừng ăn mòn Phật quang xung quanh anh ta, Hades ngẩng cằm, nhắm mắt nhìn Diệp Phạn, lạnh lùng mở miệng:

“Kẻ phàm ngu xuẩn, ta sẽ cho các người biết... Thần, mãi mãi là Thần!”

...

Cách thành phố Thương Nam 20 km.

Trên con đường vắng vẻ, một chiếc Maybach lao vun vút.

Trên ghế lái, một thanh niên gầy gò đang mở cửa sổ, đặt tay trái lên cửa xe, đầu ngón tay gõ theo nhịp điệu của bản nhạc, vô cùng tiêu sái.

Ngay lúc này, một bóng người mặc đồng phục màu vàng cưỡi xe điện, đi bên cạnh anh ta, song hành cùng anh ta.

Phía sau bộ đồng phục đó, dán bốn chữ to sáng lóa.

——Giao hàng tận nơi.

Thanh niên tiêu sái sững sốt, liếc nhìn dữ liệu trên bảng đồng hồ của mình, lại nhìn người giao hàng bên cạnh, có chút mơ hồ.

Bây giờ tốc độ xe của anh ta đã đạt tới 130 dặm/giờ, xe điện nào có thể chạy nhanh như vậy?!

Ngay khi anh ta đang nghi ngờ, anh giao hàng một tay lái xe, một tay lục tìm trong túi vải sau xe, lấy ra một hộp pizza, đưa cho thanh niên.

“Xin chào, đây là đồ ăn giao tận nơi của anh.”

Thanh niên lắc đầu: “Anh bị bệnh à? Tôi không đặt đồ ăn giao tận nơi.”

Anh giao hàng nhướng mày: “Là vị thần số 018, vị thần của sự lừa lọc Loki phải không? Đây là đồ ăn giao tận nơi của anh.”

Tít tít!

Chiếc hộp pizza tự động mở ra phanh, lộ ra hàng thuốc nổ chính tề đặt bên trong hộp, phát ra ánh sáng xanh lả.

Khuôn mặt của thanh niên trên ghế lái xe cứng đờ trong nháy mắt!

“Hử?”

Ngoài thành phố Thương Nam, một người phụ nữ du lịch ba lô đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn về một hướng nào đó, khóe miệng nở một nụ cười kỳ lạ.

Ngay sau đó, cơ thể cô ta đột ngột bỗng bình vài giây sau đã biến thành một người đàn ông mặc áo choàng dài màu xanh lục.

Người đàn ông này có khuôn mặt điển hình của phương Tây, mái tóc đen hơi xoăn, đôi mắt sâu thẳm ẩn chứa nụ cười.

“Lại giết thêm một phân thân của ta nữa? Thật thú vị...”

Anh ta quay đầu nhìn về phía thành phố Thương Nam gần trong gang tấc, nụ cười trên khóe miệng dần thu lại.

“May nhờ mấy tên ngốc ở Hy Lạp giúp ta thu hút hỏa lực, nếu không muốn lên vào đây, ta còn phải tốn không ít công sức...”

Nhưng lần này, [Thất Bà Oán] nhất định phải là của ta!”

Anh ta nhẹ nhàng bước đi, thông thả tiến vào lãnh thổ Thương Nam.

...

Thành phố Thương Nam.

Két——!

Két—— ! !

Két—— ! ! !

Tiếng quạ kêu chói tai đột nhiên vang lên, quanh quẩn trong văn phòng, thê lương và sắc nhọn, khiến da đầu người ta tê dại!

Lâm Thất Dạ đột ngột mở mắt, phản ứng trong tích tắc, nhanh chóng bò dậy khỏi giường, lao ra khỏi phòng.

Sau khi những người khác trong đội 136 đến Thượng Kinh, Lâm Thất Dạ tạm thời ở lại văn phòng, vừa tiện lợi vừa có thể hỗ trợ lẫn nhau với Trần Mục Dã, người cũng cô đơn như anh.

Anh chạy đến phòng khách, phát hiện Trần Mục Dã đã đứng trước lồng chim, sắc mặt vô cùng u ám.

Trong lồng chim, [Tai Ương Chi Nha] không có con người đang kêu thảm thiết, lông vũ đen bắt đầu rụng từng sợi, từng tia máu rỉ ra từ mắt nó...

Két——！！！！

Tiếng kêu của nó ngày càng thảm thiết nhưng âm thanh lại ngày càng yếu ớt, đến khi tiếng kêu cuối cùng phát ra, nó liền lao đảo ngã xuống đất, không còn dấu hiệu của sự sống.

Trong phòng khách tĩnh lặng, một chiếc lông vũ nhuốm máu từ từ rơi xuống đất.

Lâm Thất Dạ ngây người nhìn con quạ đen chết trong lồng, quay đầu nhìn Trần Mục Dã, giọng nói có chút khàn khàn.

“Đội trưởng, đây là...”

Trần Mục Dã im lặng hồi lâu, chậm rãi mở miệng: “Xem ra, điều tôi lo lắng nhất vẫn xảy ra...”

“Đội trưởng.” Ánh mắt của Lâm Thất Dạ nghiêm túc chưa từng có: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trần Mục Dã hít một hơi thật sâu, nhìn Lâm Thất Dạ: “Cậu đã nghe nói đến [Thất Bà Oán] chưa?”

“[Thất Bà Oán]?”

Lâm Thất Dạ sững sốt, trong đầu anh lập tức nhớ lại khi ở trại huấn luyện, anh đã hỏi tổng giáo quan Viên Cương về sự tích của Trần Mục Dã thì đối phương đã đề cập đến Cẩm Vật nguy hiểm nhất.

“Mang theo Thần Khư và linh hồn của thần Shiva của Ấn Độ, Cẩm Vật cấp cao nhất, thứ tự 008, bản thể của nó là một

cuộn da cừu cổ, chỉ cần trả giá đủ, bất kỳ ‘khái niệm’ nào được viết trên đó đều sẽ bị xóa sổ trực tiếp.”

Trần Mục Dĩ giới thiệu đơn giản, rồi tiếp tục nói:

“Mười năm trước, biên giới Đại Hạ đã từng nổ ra một cuộc chiến tranh thần thánh, mục đích là để cướp đoạt Cẩm Vật siêu cấp xuất hiện ở Đại Hạ, sau đó... xảy ra một số chuyện, đâu đâu chuyển chuyển, Cẩm Vật này do tôi thay mặt bảo quản.”

Nghe xong, Lâm Thất Dạ trực tiếp sửng sốt, sau đó trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi nồng đậm.

“[Thất Bà Oán]... vẫn luôn ở trong tay đội trưởng sao?!” Lâm Thất Dạ kinh ngạc nói.

“Đúng vậy.” Trần Mục Dĩ bình tĩnh nói: “Hơi thở của Cẩm Vật này liên quan đến quy luật hủy diệt, chỉ có [Hắc Vô Thường] của tôi mới có thể mượn uy lực của Diêm Vương Điện để trấn áp nó, nếu không hơi thở của nó lộ ra bên ngoài sẽ rõ ràng như mặt trời trong bóng tối, có thể sẽ dẫn đến sự dòm ngó của các vị thần khác.”

Chương 345 - Ta Học Trảm Thần

“Vậy nên, anh đã trấn áp nó mười năm?”

Trần Mục Dĩ gật đầu: “Nhưng mười năm qua, sức mạnh của nó vẫn luôn tăng lên, còn sức mạnh của tôi thì ngày càng yếu đi, việc trấn áp nó trở nên khó khăn hơn...”

Do bản thân [Thất Bà Oán] mang theo tử khí nên sau khi nó tiếp xúc với da tôi, nó sẽ không ngừng thiêu đốt linh hồn tôi, trước đây mỗi ngày tôi đều có thể hạ nó xuống vài giờ nhưng từ tháng trước... tôi không dám hạ nó xuống nữa.”

Trong mắt Trần Mục Dĩ hiện lên một tia áy náy: “Hôm trước khi máy bay sắp rơi xuống khu dân cư, tôi đã lật một góc [Thất Bà Oán], không ngờ hơi thở của nó bị rò rỉ ra ngoài, dẫn đến sự dòm ngó của ngoại thần.”

Lâm Thất Dạ lắc đầu: “Đây không phải lỗi của anh, cho dù anh không lật nó xuống thì vài ngày nữa, nó vẫn sẽ phá vỡ sự kìm kẹp của anh.”

Trần Mục Dĩ từ từ nhắm mắt lại, không nói gì.

“Vậy, bây giờ chúng ta có thể làm gì?” Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lát rồi hỏi.

“Chờ.”

“Chờ?”

“Trận chiến ở cấp độ này, chúng ta không thể nhúng tay vào, chúng ta chỉ có thể chờ đợi.” Trần Mục Dĩ từ từ nói: “Dân chúng do cảnh sát chịu trách nhiệm sơ tán nhưng

Thương Nam có quá nhiều người, không thể sơ tán hết trong thời gian ngắn.

Nếu trong thời gian này... thành phố này thực sự xảy ra chuyện gì thì chúng ta chỉ có thể kéo dài thời gian.”

Lâm Thất Dạ gật đầu mạnh mẽ: “Được.”

...

“Ha ha ha...”

“Em tưởng em thực sự có thể thoát khỏi tất cả những điều này sao?”

“Cho dù em có cố gắng quên đi thế nào thì em vẫn là em...”

“Quay về với vòng tay anh đi...”

“Tư Tiểu Nam.”

“... ..”

Trong khách sạn ở Thượng Kinh, Tư Tiểu Nam đột ngột mở bừng mắt, ngồi bật dậy trên giường, thở dốc.

“Tiểu Nam?” Hồng Anh ở giường bên cạnh thấy cảnh này, vội vàng bước tới: “Lại gặp ác mộng à?”

Tư Tiểu Nam cắn môi, mặt không còn chút máu, gật đầu.

“Không ngờ là cô bé này ngủ còn kén giường.” Hồng Anh bất lực xoa đầu cô, nhẹ giọng nói: “Vậy chúng ta ra ngoài dạo phố nhé? Chiều nay mới đi được một nửa phố thôi.”

Tư Tiểu Nam vùi đầu vào lòng Hồng Anh, do dự một lúc rồi gật đầu.

Hai cô gái thay quần áo, chuẩn bị ra ngoài thì tiếng gõ cửa vang lên.

Hồng Anh mở cửa, thấy Ngô Tương Nam đang đứng sau cánh cửa, bên cạnh còn có Ôn Kỳ Mặc và Lãnh Huyền, vẻ mặt đều rất nghiêm trọng.

“Các anh không đi trải nghiệm tiệm mát-xa sao? Sao lại về rồi?” Hồng Anh thắc mắc hỏi.

“Có chuyện không ổn.” Ngô Tương Nam nặng nề nói: “Vừa rồi mấy anh em chúng tôi vừa bước vào cửa tiệm mát-xa thì nghe thấy lễ tân ở đó nói, bây giờ tất cả các chuyến tàu và máy bay đến Thương Nam đều đã ngừng hoạt động...”

“Ngừng hoạt động sao?” Hồng Anh sửng sốt: “Chúng ta mới đến Thượng Kinh hôm qua mà? Sao lại ngừng hoạt động?”

“Không biết, nghe tin này, mấy anh em chúng tôi lập tức ra khỏi tiệm mát-xa, đến sân bay, rồi đến ga tàu, bến xe...”

“Thực sự không còn nữa.” Ôn Kỳ Mặc tiếp lời: “Cho dù là vào hay ra thì tất cả các chuyến liên quan đến thành phố Thương Nam đều đã bị hủy bỏ, giống như... thành phố Thương Nam này đột nhiên biến mất vậy.”

“Tôi đã thử gọi điện cho đội trưởng nhưng phát hiện không có sóng.” Ngô Tương Nam hít một hơi thật sâu, từng chữ một nói:

“Thương Nam, rất có thể đã xảy ra chuyện rồi.”

Bệnh viện tâm thần Chư Thần.

“Một con gà.”

“Bốn ông.”

“Sáu cây.”

“Ừ!”

Lý Nghị Phi hất đồ mặt chược trước mặt, cười ha hả nói.

A Chu ngồi đó mặt mày buồn rười rượi, đưa cho Lý Nghị Phi một tờ giấy nhẵn nhúm, trên đó viết mấy chữ to.

——Phiếu quét dọn của A Chu.

Nix và Merlin cũng cười đưa ra một tờ giấy, lần lượt là “Phiếu nấu ăn của A Chu” và “Phiếu ủ ấm giường của A Chu.”

Lý Nghị Phi cầm ba tờ phiếu trong tay, cười tủm tỉm nhìn A Chu, vẩy vẩy tờ phiếu trong tay: “A Chu, ngày mai quét dọn, nấu ăn đều giao cho cậu, ngoài ra, tối nay đến phòng tôi ủ ấm giường.”

A Chu mím môi, tủi thân nói: “Rõ ràng là bốn người đánh mặt chược, sao ba người lại dùng phiếu công việc của tôi?”

“Tiền bối luôn phải cho hậu bối nhiều cơ hội thể hiện, đây là văn hóa doanh nghiệp của chúng ta.” Lý Nghị Phi cười đen tối, chỉ tay vào mấy tờ giấy khác trước mặt mình: “Hơn nữa, đây không phải cũng có phiếu công việc của tôi sao? Có bản lĩnh thì cậu thắng lại đi?”

A Chu tức giận nói: “Anh bắt nạt người khác! Hồng Nhan đến muộn hơn tôi, sao cô ấy không phải làm những việc này?”

“Hồng Nhan bây giờ chỉ làm được những công việc đơn giản, bây giờ bệnh viện chúng ta vẫn phải dựa vào cậu thôi A Chu!” Lý Nghị Phi nhàn nhã nằm trên ghế dựa, búng tay về phía Hồng Nhan đang đứng sau lưng.

“Hồng Nhan, pha cho bà một cốc Cappuccino, pha cho tiền bối Merlin một cốc Bích Loa Xuân thượng hạng.”

Hồng Nhan nghiêng đầu, dường như không hiểu Lý Nghị Phi đang nói gì.

Lý Nghị Phi thở dài: “Đồ cho chúng tôi ba cốc nước.”

Lần này Hồng Nhan hiểu rồi, quay người đi vào bếp, một lúc sau bưng ba cốc nước ra, đặt trước mặt ba người.

Merlin cầm cốc nước lên, lắc đầu: “Tiểu Lý à, sao trong nước này lại không có kỷ tử? Không dưỡng sinh được.”

Lý Nghị Phi khẽ giật khóe miệng: “Tiền bối Merlin, bệnh viện chúng ta... cũng không sản xuất kỷ tử!”

Merlin thở dài, biểu cảm có vẻ hơi buồn bã, tiện tay rút một quân bài, ném ra ngoài.

“Hai ông.”

Chương 346 - Ta Học Trảm Thần

“Ăn!” Mắt Lý Nghị Phi sáng lên!

Tất nhiên, người cũng sáng mắt không kém là Hồng Nhan đang đứng phía sau.

Aooo——!!

Hồng Nhan cắn một miếng vào bàn tròn, nghiền răng bạc, cắn đứt nửa cái bàn, những quân mạt chược trên đó cũng theo đó trượt vào miệng cô, bị cô nhai ra tiếng rắc rắc giòn tan.

A Chu:...

Lý Nghị Phi:...

Merlin:...

Nix mỉm cười nhìn Hồng Nhan, ôn hòa nói: “Cháu gái lớn của tôi răng miệng tốt thật!”

Lý Nghị Phi định nói gì đó thì một bóng người mặc áo trắng đột nhiên xuất hiện ở cửa, anh ta đứng bật dậy, lưng thẳng tắp, cúi chào Lâm Thất Dạ, cùng A Chu bên cạnh đồng thanh hô:

“Viện trưởng, chào anh ạ——!”

Nói xong, anh ta liếc mắt ra hiệu với Hồng Nhan bên cạnh.

Hồng Nhan đang nhai mạt chược: “...@# ! #”

Lâm Thất Dạ nhìn họ một cách kỳ lạ, bây giờ anh không có tâm trạng để thưởng thức văn hóa doanh nghiệp mà Lý Nghị

Phi dày công xây dựng, mà trực tiếp đi đến bên cạnh Merlin, mở lời:

“Thưa ngài Merlin, xin hãy cho tôi nói chuyện riêng.”

Merlin nhướng mày, gật đầu, theo Lâm Thất Dạ đi vào thư phòng.

“Thưa ngài Merlin, gần đây tôi gặp phải một số chuyện...”
Lâm Thất Dạ ngồi xuống ghế, cân nhắc rồi nói.

“Bạn muốn tôi giúp bạn tiên đoán sao?” Merlin lập tức hiểu ý định của Lâm Thất Dạ.

“Đúng vậy.”

Merlin cẩn thận quan sát Lâm Thất Dạ, một lúc sau, lông mày ông hơi nhíu lại: “Ngay cả khi không cần tiên đoán, tôi cũng có thể mơ hồ nhận ra rằng, quỹ đạo vận mệnh gần đây của bạn quá ảm đạm...”

“Ảm đạm đại diện cho điều gì?”

Merlin do dự một lúc, chậm rãi nói ra hai chữ: “Điềm chết.”

Lâm Thất Dạ cau mày.

“Nói theo cách của người Đại Hạ các anh thì là kiếp nạn của anh đã đến.” Merlin tiếp tục nói: “Thật ra dùng chữ ‘kiếp nạn’ sẽ chính xác hơn, bởi vì theo một nghĩa nào đó, đây không phải là cái chết chắc chắn.”

“Thưa ngài Merlin, có cách nào phá giải kiếp nạn không?”

Merlin lắc đầu: “Nếu là người khác, tôi thực sự có thể dùng thuật tiên đoán để đưa ra lời khuyên nhưng như tôi đã nói trước đó, tôi không thể nhìn rõ ‘tương lai’ của anh, bản thân số phận của anh đã bị che giấu, nếu không phải gần đây tôi đã

khôi phục một số sức mạnh, e rằng ngay cả một chút dấu hiệu này cũng không thể nhìn ra.”

Nghe xong câu này, trên mặt Lâm Thất Dạ hiện lên vẻ quả nhiên như vậy, bất lực thở dài.

Ngay lúc này, biểu cảm của Merlin đột nhiên trở nên kỳ lạ, ông cúi đầu nhìn cơ thể mình, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc.

“Kỳ lạ...”

“Sao vậy?”

“Mặc dù tôi không thể nhìn rõ quỹ đạo vận mệnh của anh nhưng... quỹ đạo vận mệnh của chính tôi dường như sắp có mối liên hệ chặt chẽ hơn với anh?” Merlin trầm ngâm hồi lâu, có chút không chắc chắn mở lời:

“Có lẽ... chìa khóa phá giải kiếp nạn của anh có liên quan đến tôi?”

Lâm Thất Dạ sửng sốt, sau đó mắt sáng lên.

Merlin là bệnh nhân thứ hai của bệnh viện tâm thần Chư Thần, trừ khi rời khỏi bệnh viện tâm thần này, nếu không thì số phận của bản thân sẽ không gây ảnh hưởng đến thế giới bên ngoài, nói cách khác...

Trong tương lai gần, Merlin sẽ rời khỏi bệnh viện này?

Không giống như những người bảo vệ trong bệnh viện, bệnh nhân muốn rời khỏi đây chỉ có một cách, đó là tiến độ điều trị đạt 50%.

Lâm Thất Dạ ngẩng đầu nhìn lại tiến độ điều trị của Merlin, vẫn dừng lại ở 41%, còn kém 50% khá nhiều, quan trọng nhất là tiến độ điều trị của ông từ hai tháng trước đã không tăng thêm.

Muốn trong thời gian ngắn đẩy thanh tiến độ lên 50%, nói sao cho dễ?

Lâm Thất Dạ cau mày nhìn Merlin trước mặt, trầm ngâm suy nghĩ.

Vì thuốc đã không còn tác dụng với Merlin, nếu không có tiến triển đột phá thì rất khó để tăng 9% tiến độ trong thời gian ngắn nhưng phải làm thế nào mới có thể đạt được tiến triển đột phá?

Vẫn phải bắt đầu từ căn nguyên của bệnh!

Thấy Lâm Thất Dạ đã đắm chìm vào suy nghĩ, Merlin không quấy rầy anh, mà lặng lẽ đứng dậy, đi ra khỏi phòng sách.

Cứ như vậy, Lâm Thất Dạ ngồi một mình trong phòng sách cả buổi sáng, kể từ khi đến bệnh viện tâm thần, đây là lần đầu tiên anh ở lại bệnh viện lâu như vậy.

Dù sao thì khi anh ở bệnh viện, trong mắt người ngoài, anh chỉ đang ngẩn người, nếu thực sự ngẩn cả buổi sáng, mọi người có lẽ sẽ nghĩ đứa trẻ này ngốc mất rồi.

Nhưng bây giờ, ngay cả khi anh đã trở về thế giới thực, anh cũng chỉ có thể lo lắng chờ đợi kiếp nạn ập đến, vậy thì thà ở đây cố gắng tìm ra một con đường sống.

Bên ngoài phòng sách, Lý Nghị Phi, A Chu, Khối Rubik, Hồng Nhan bốn người lặng lẽ liếc vào trong, đang định nói gì đó thì đột nhiên cửa phòng sách bị mở ra.

Lâm Thất Dạ bước nhanh ra khỏi phòng sách, phớt lờ những người bảo vệ, đi thẳng đến chỗ Merlin đang ngủ gật trong sân.

Anh hít một hơi thật sâu, giẫm một chân lên tay vịn ghế, nghiêm túc nói:

“Merlin, ông đã tìm ra bí mật của thế giới thực chưa? Mà vẫn có thể ngủ được?!”

Nghe xong câu này, bốn người bảo vệ đồng thời ngậy người tại chỗ, ngay cả chú chó pug bên cạnh cũng bật dậy khỏi mặt đất, nhanh chóng chạy sang một bên, vừa chạy vừa kêu:

“Gâu gâu gâu...”

Merlin mở to mắt ngơ ngác, khoảnh khắc sau, thân hình anh ta vặn vẹo dữ dội, chớp mắt đã biến thành con sao biển màu hồng quen thuộc.

Con sao biển nhảy khỏi ghế, không biết từ đâu biến ra một cái vợt lưới, kích động hét lớn:

“Cậu bé bọt biển! Chúng ta đi bắt sứa nào!!”

Chương 347 - Ta Học Trảm Thần

...

Cùng lúc đó.

Cách đó hàng nghìn dặm.

Quạ đen bay lượn, sấm chớp cuồng loạn, bên trong nhà thờ cổ kính và bí ẩn, ba chiếc ngai vàng gai góc cao lớn được đặt ở chính giữa, hùng vĩ và uy nghiêm, chỉ cần nhìn thoáng qua thôi cũng khiến người ta nảy sinh ý định cúi đầu bái lạy.

Trong đó có hai chiếc ngai vàng trống không, chỉ có chiếc ngai vàng gai góc bên phải là có một người đàn ông yêu dị mặc bộ vest đuôi tôm đang ngồi tùy ý, dưới chân anh ta là ba người đàn ông có thân hình chìm trong bóng tối.

“Hai kẻ ngu ngốc!” Người trên ngai vàng khẽ mở miệng nói,

“Một nhiệm vụ đơn giản như vậy mà cũng suýt thất bại, còn vô duyên vô cớ chết mất hai tín đồ! Nếu không phải Thẩm Thanh Trúc ra tay kịp thời thì thứ đó thực sự suýt rơi vào tay người canh gác rồi.”

Dưới ngai vàng, hai người đàn ông nhìn nhau, đắng chát mở miệng:

“Thưa đại nhân, thực sự không phải chúng tôi làm việc kém cỏi, mà là... mà là hai đồng đội kia chết quá kỳ lạ, chúng tôi đã kiểm tra kỹ rồi, gần đó căn bản không có dấu vết của kẻ địch...”

“Câm miệng!” Người trên ngai vàng giận dữ quát: “Hai kẻ vô dụng các ngươi, đến bao giờ mới có thể giống như Thẩm Thanh Trúc, khiến ta yên tâm đây?”

Hai người lập tức cúi đầu, im lặng không nói.

Người trên ngai vàng hít một hơi thật sâu, chậm rãi mở miệng: “Lần này coi như xong, tiếp theo ta sẽ nói chi tiết về nhiệm vụ tiếp theo, chủ yếu là... bắt sứa!!”

Bốp——!

Người trên ngai vàng đột nhiên che miệng mình lại.

Ba người bên dưới sững sốt, nghi hoặc ngẩng đầu nhìn người trên ngai vàng, một người trong số đó thử dò hỏi: “Bắt... bắt sứa? Là bí ẩn mạnh mẽ mới sao?”

“Ngu ngốc! Ta nói là... bánh cua ngon tuyệt!!” Người trên ngai vàng mặt đỏ tía tai, tức giận mở miệng.

Ba người:???

“Thưa đại nhân, bánh cua... lại là cái gì vậy?” Một người khác cân nhắc mở miệng.

Người trên ngai vàng đột nhiên đứng dậy khỏi ngai vàng, hai tay ôm đầu, gào lên hết sức:

“Cút! Cút hết cho ta! Ra ngoài tìm Patrick bắt sứa...”

Bốp——!

Người trên ngai vàng tự tát mình một cái, uy áp khủng bố của cảnh giới Klein đột nhiên giáng xuống, ba người bên dưới nhìn nhau, lập tức lui về phía bên ngoài nhà thờ.

“Câm miệng câm miệng câm miệng... Thứ quỷ quái này, đừng hòng khống chế cơ thể ta!!” Trong nhà thờ, mơ hồ truyền đến tiếng gào thét của người trên ngai vàng.

Thẩm Thanh Trúc đi ra ngoài nhà thờ, chậm rãi dừng bước, quay đầu nhìn nhà thờ trống rỗng, đôi mắt hơi nheo lại.

“Quả nhiên tinh thần của anh ta có vấn đề...”

...

Bệnh viện tâm thần Chư Thần.

“Cậu bé bọt biển! Bao giờ thì cậu quay lại tìm tớ bắt sửa vậy!?”

Ngôi sao biển màu hồng chạy điên cuồng trong sân với tốc độ kinh người, đôi mắt Lâm Thất Dạ hơi nheo lại, thân hình lóe lên đã đến trước mặt nó, một tay đánh bay cái vợt trong tay ngôi sao biển, một tay tóm lấy cơ thể nó, xách lên giữa không trung.

“Để tớ xem thử, rốt cuộc cậu là thứ gì...” Lâm Thất Dạ lẩm bẩm tự nói.

Ngay sau đó, trong tay anh ta nở rộ một trận pháp ma thuật rực rỡ, bao trùm toàn bộ ngôi sao biển màu hồng, tiếp theo, tay còn lại của Lâm Thất Dạ đưa ra giữa không trung, cũng vẽ ra một trận pháp ma thuật.

Bệnh của Merlin, bản chất là gì?

Là do anh ta không tìm thấy thế giới thực nên sinh ra lo lắng sao? Không phải.

Lo lắng đúng là một vấn đề nhưng không đủ để khiến Merlin giáng lâm xuống nơi này, căn bệnh thực sự của anh ta là “Sau khi lo lắng sẽ biến thành nhân cách thứ hai” bản thân chuyện này.

Còn lý do Merlin biến thành ngôi sao biển màu hồng, chỉ là vì nhân cách thứ hai trong đầu anh ta vốn là một ngôi sao biển, sau khi khống chế cơ thể Merlin, theo bản năng đã dùng ma pháp biến hình để biến ngoại hình thành hình dạng ban đầu.

Nói một cách nào đó, đây chính là “Nhân cách dị chủng xâm nhập.”

Đối với chuyện này, phương pháp điều trị tốt nhất chính là trực tiếp tách nhân cách thứ hai này ra!

Nếu ở bên ngoài, Lâm Thất Dạ không có cách nào nhưng trong bệnh viện tâm thần này, sức mạnh của anh ta sẽ được tăng cường đáng kể, một mặt cưỡng chế ký kết khế ước triệu hồi với nhân cách thứ hai, mặt khác cố gắng triệu hồi nó ra ngoài cơ thể Merlin.

Đây chính là “Ma pháp triệu hồi chỉ định” mà Lâm Thất Dạ nghĩ ra trong suốt một buổi sáng, mục đích là để tách nhân cách thứ hai ra khỏi cơ thể Merlin.

Đơn giản, thô bạo!

Theo ma pháp triệu hồi trong tay Lâm Thất Dạ ngày càng sáng, cơ thể ngôi sao biển màu hồng dần dần biến dạng, bắt đầu từng chút một trở về hình dạng trước đây của Merlin.

Hiệu quả! Đôi mắt Lâm Thất Dạ càng sáng hơn.

Ngay khi một nửa cơ thể ngôi sao biển màu hồng trở lại hình dạng của Merlin, cơ thể Merlin khẽ run lên, sức mạnh linh hồn cuộn cuộn thông qua cơ thể ngôi sao biển màu hồng, truyền vào trận pháp ma thuật trong tay Lâm Thất Dạ.

Sắc mặt Lâm Thất Dạ thay đổi, dưới sự tấn công của sức mạnh cường hãn này, ma pháp triệu hồi trong tay anh ta bị phá vỡ ngay lập tức!

Anh ta rên lên một tiếng, lão đảo lùi lại hai bước, trong mắt hiện lên vẻ tiếc nuối.

Ngôi sao biển màu hồng và linh hồn của Merlin quấn chặt vào nhau, lúc đầu còn ổn nhưng sau khi rút một nửa linh hồn của ngôi sao biển màu hồng, linh hồn của Merlin còn lại một

nửa đã vô thức phản công, đây chính là sức mạnh linh hồn của một vị thần, làm sao Lâm Thất Dạ có thể dễ dàng chế ngự được?

Chương 348 - Ta Học Trảm Thần

Nếu ví nhân cách của ngôi sao biển màu hồng như một cái cây thì bây giờ Lâm Thất Dạ đã chặt đứt thân cây, phần rễ còn lại đã cắm sâu vào lòng đất, Lâm Thất Dạ bó tay.

Nhưng tin tốt là, lần “Điều trị” thô bạo này của Lâm Thất Dạ đã thực sự rút đi một nửa linh hồn của ngôi sao biển màu hồng, tiến độ điều trị của Merlin tăng vọt lên 62%, đạt đến tiêu chuẩn rút khả năng lần thứ hai.

Muốn tiếp tục điều trị, chỉ có thể đợi đến khi sức mạnh tinh thần của Lâm Thất Dạ đủ để sánh ngang với Merlin.

Nghĩ đến đây, Lâm Thất Dạ đột nhiên quay đầu lại một cách nghi hoặc, nhìn xung quanh.

Lý Nghị Phi và những người khác thấy vậy, vội chạy đến, giúp đỡ hỏi: “Viện trưởng, anh đang tìm gì vậy?”

Lâm Thất Dạ cau mày, trong mắt đầy vẻ khó hiểu: “Lạ thật, rõ ràng đã rút một nửa linh hồn của con sao biển đó ra, nó đi đâu rồi nhỉ...”

...

Giáo hội Cổ Thần.

Ngồi trên ngai gai, Áo Ngữ miễn cưỡng bình tĩnh lại, từ từ mở mắt ra.

“Một ngày nào đó, tôi sẽ khiến anh hoàn toàn rời khỏi cơ thể tôi!” Anh ta cúi đầu nhìn đôi tay của mình, lạnh lùng nắm bắm.

Nói xong, anh ta đứng dậy, chuẩn bị đi ra khỏi nhà thờ.

Đột nhiên, cơ thể anh ta run lên, đôi tay đột nhiên mở ra, phần khích chạy trong nhà thờ, hai giọng nói hoàn toàn khác nhau phát ra từ cổ họng anh ta!

“Patrick! Cuối cùng anh cũng đến rồi! Patrick!”

“Hahaha! SpongeBob! Chúng ta đi bắt sứa đi?!”

“Được! Được! Chúng ta đi bắt sứa! Ahahaha...”

“Hehehe...”

“Tiến độ điều trị của Merlin: 61%

Đã đáp ứng đủ điều kiện nhận thưởng, có thể tiếp tục rút ngẫu nhiên khả năng thần cách của Merlin.

Tiến độ điều trị của Merlin đã vượt quá 50%, có thể rời khỏi bệnh viện tâm thần Chư Thần trong thời gian ngắn...”

Quả nhiên!

Lâm Thất Dạ nhìn thấy lời nhắc này, trong lòng vô cùng phấn khích, những bệnh nhân trong bệnh viện sau khi được điều trị đến 50% đều có thể rời khỏi bệnh viện để hoạt động.

Quan trọng hơn, Lâm Thất Dạ đã có được cơ hội rút khả năng của Merlin lần thứ hai, trước mắt đại kiếp sắp đến, có thêm một khả năng thì hy vọng sống sót sẽ tăng thêm một phần.

Ánh mắt Lâm Thất Dạ dừng lại trên vòng quay bí ẩn lơ lửng trong hư không, từ từ mở miệng:

“Rút khả năng.”

Ngay sau đó, vòng quay khả năng của Merlin nhanh chóng quay, kim chỉ nam lướt qua từng khả năng, thành thạo ma pháp hỏa hệ, thành thạo ma pháp không gian, thành thạo ma

pháp vực sâu, thành thạo ma pháp hắc ám...[V i p t r u y e n f u L L . n e t - k h o t r u y e n d i c h m i ễ n p h í]

Cuối cùng, kim chỉ nam dừng lại ở một dòng chữ nhỏ.

——Thành thạo ma pháp biến hình!

Nhìn thấy dòng chữ này, Lâm Thất Dạ nhướng mày.

Vài chữ hư ảo lơ lửng trên không trung, Lâm Thất Dạ đưa tay ra, chạm vào chúng, một luồng sức mạnh bí ẩn theo đầu ngón tay chảy vào cơ thể.

Ngay sau đó vài dòng chữ nhỏ hiện ra trước mặt Lâm Thất Dạ.

“

Thành thạo ma pháp biến hình (Ảo Ma Thần Khư):

Bạn có thể sử dụng ma pháp để biến bản thân thành bất kỳ sinh vật hoặc vật thể nào mà bạn đã từng nhìn thấy một cách hoàn hảo và bất chước một phần khả năng và đặc điểm của chúng (mức độ bất chước khả năng liên quan đến mức độ hiểu biết của bạn về anh ta/cô ta/nó).

“

Ánh mắt Lâm Thất Dạ lướt qua dòng chữ này, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Lần rút thăm này, lại là một khả năng chứa đựng sức mạnh thần cách, tức là Thần Khư, từ điểm này, Lâm Thất Dạ bắt đầu nhận ra rằng ba lần rút khả năng này có mô hình không giống nhau.

Khi tiến độ điều trị đạt 1%, khả năng rút ra hoàn toàn ngẫu nhiên, bất kỳ khả năng hỗn tạp nào cũng có thể được chọn.

Còn khi tiến độ điều trị đạt 50%, chắc chắn sẽ rút được khả năng chứa sức mạnh thần cách, chẳng hạn như Xâm thực chí

ám của Nyx và Biến hình ma pháp của Merlin.

Vậy khi tiến độ điều trị đạt 100%, quá trình rút khả năng sẽ có gì khác biệt?

Lâm Thất Dạ lắc đầu, tạm thời gạt bỏ suy nghĩ này, cẩn thận nghiên cứu ma pháp biến hình.

Anh đứng trong sân, trong mắt hiện lên một tia sáng màu xanh, một vòng pháp trận màu xanh lam đậm dưới chân lóe lên, ngay sau đó, toàn bộ cơ thể anh hoàn toàn biến thành dáng vẻ của Lý Nghị Phi.

Mái tóc rối bù, thân hình hơi mập, bộ quần áo bảo hộ màu xanh, còn có tấm bảng tên trước ngực... Ngay cả những nếp gấp trên quần áo cũng giống hệt nhau.

Lý Nghị Phi ngây người nhìn người khác giống hệt mình trước mắt, há hốc mồm.

“Thất Dạ... Anh, anh anh anh...”

Dưới chân Lâm Thất Dạ, một vòng pháp trận ma pháp lóe lên lần nữa, anh lại biến thành dáng vẻ của A Chu, vóc dáng thấp bé, mái tóc hoa râm, những đường vân mạng nhện trên mặt cũng hoàn toàn giống với A Chu.

Nếu nhất định phải nói có điểm nào khác biệt thì đó là ánh mắt của anh sắc bén hơn nhiều so với vẻ ngây ngô của A Chu.

A Chu mở to mắt, kêu lên một tiếng.

Ngay sau đó, Lâm Thất Dạ lại biến thành dáng vẻ của Hồng Anh.

Lý Nghị Phi nhìn Hồng Anh thật, lại nhìn Hồng Anh giả, nuốt nước bọt: “Thất Dạ, tôi có một ý tưởng táo bạo...”

“Không, anh không có.” Lâm Thất Dạ trừng mắt nhìn anh, lại biến về dáng vẻ ban đầu.

Ba người bảo hộ trước mắt này, anh quá quen thuộc rồi, ngoài họ ra, có lẽ anh còn có thể thử những người khác...

Lâm Thất Dạ do dự một lát, vòng pháp trận dưới chân lại mở ra, điểm khác biệt là lần này vòng pháp trận lớn hơn trước gấp nhiều lần, gần như bao phủ toàn bộ sân.

Chương 349 - Ta Học Trảm Thần

Ánh sáng lóe lên, bóng dáng Lâm Thất Dạ đã biến mất không thấy, thay vào đó là... một con rồng băng khổng lồ!

Mọi người ngẩng đầu nhìn con rồng băng khổng lồ có tạo hình khoa trương này, cảm như muốn rớt xuống đất.

Đây chính là con rồng băng mà Lâm Thất Dạ vô tình nhìn thấy khi du ngoạn các vị diện khác, mặc dù chỉ có một ấn tượng mơ hồ nhưng Lâm Thất Dạ đã dựa vào trí tưởng tượng của mình để bổ sung nên mới có cảnh tượng như bây giờ.

Xem ra, kích thước và chủng tộc của phép biến hình đều có thể tùy ý lựa chọn.

Con rồng băng ngẩng đầu, há to miệng, tiếng gầm rú như sấm rền vang vọng khắp bệnh viện, nó quay đầu lại, tập trung sức mạnh trong cơ thể, một luồng sáng xanh nhạt tụ lại trong miệng nó, rồi dùng sức...

Nhỏ một bãi nước bọt.

Lâm Thất Dạ:...

Tại sao rồng của người khác đều có thể phun hơi thở rồng, còn nó chỉ có thể nhỏ nước bọt?

Có lẽ vì anh hiểu biết về rồng băng không đủ sâu sắc, dù sao anh cũng chỉ thoáng nhìn đôi phương một cái, hơn nữa mặc dù anh đã biến thành hình dạng rồng nhưng bản chất vẫn là con người ở cảnh giới “Trì”, muốn vượt qua vài cảnh giới lớn để phun hơi thở rồng, chẳng khác nào chuyện viển vông.

Nhưng khi Lâm Thất Dạ biến trở lại thành A Chu, anh có thể phun ra vài sợi tơ nhện giống như A Chu nhưng dù là độ dài hay độ dẻo dai của những sợi tơ nhện này đều kém xa A Chu, dùng để dính côn trùng thì được, còn dùng để làm Người Nhện thì có vẻ hơi khó.

Nói cho cùng, sau khi anh biến thân, anh thực sự có thể sở hữu một số đặc tính nhưng phải thấp hơn cảnh giới của chính anh.

Lâm Thất Dạ lại thử biến thành Mộc Mộc, Hồng Anh, Trần Mộc Dã, Bách Lý Phì Phì, Tào Uyên... Lý Nghị Phi và những người khác ngồi trên mặt đất cầm đồ ăn vặt, giống như đang xem biểu diễn, mỗi khi Lâm Thất Dạ biến thành người khác, họ đều vỗ tay nhiệt liệt khen ngợi.

Đợi đến khi Lâm Thất Dạ hoàn toàn nắm vững phép biến hình, anh mới rời khỏi bệnh viện tâm thần.

Lâm Thất Dạ đi một vòng trong văn phòng, không thấy bóng dáng Trần Mộc Dã đâu, do dự một lát, anh vẫn đẩy cửa bước ra ngoài.

Con phố Hòa Bình vốn đông đúc nhộn nhịp, giờ đây lại chìm vào một sự im lặng chết chóc, phần lớn các cửa hàng đã đóng cửa, chỉ còn một số ít cửa hàng vẫn mở, trên đường phố thậm chí không thấy một chiếc ô tô riêng nào, thỉnh thoảng mới có hai chiếc xe quân sự hú còi chạy qua.

Dưới sự thúc đẩy của chính quyền và quân đội, hiện tại người dân Thương Nam đang có trật tự tiến hành di tản nhưng với dân số đông như vậy, muốn di tản hoàn toàn là điều không thể, phần lớn người dân vẫn đang chờ di tản đều được yêu cầu ở trong nhà, không được tham gia các hoạt động tập thể nữa.

Thành phố vốn tràn đầy sức sống này bỗng trở nên vắng vẻ. “d o c f u l l . v n - k h o t r u y e n d i c h m i ễ n p h í”

Lâm Thất Dạ băng qua con phố không một bóng người, đi đến cầu Hòa Bình, ánh mắt dõi theo dòng nước của con kênh chảy về phương xa, không biết đang nghĩ gì.

Đột nhiên, cả người anh khựng lại, nheo mắt nhìn về phía xa của con kênh, dụi dụi mắt.

Chỉ thấy ở thượng nguồn con kênh, một cỗ xe ngựa đang đập trên dòng nước cuộn cuộn, lao nhanh tới, khi sắp băng qua cầu Hòa Bình, cỗ xe ngựa kỳ lạ đập chân không mà bay lên, rẽ một vòng lớn, dừng lại trước mặt Lâm Thất Dạ.

Trên mặt cầu rộng thênh thang không một bóng người, chỉ có cỗ xe ngựa này và Lâm Thất Dạ đứng đó.

“Người chính là Lâm Thất Dạ?” Giọng nói của một ông lão từ trong xe ngựa truyền ra.

Àm ầm...

Trên bầu trời quang đãng, tiếng sấm âm trầm mơ hồ truyền đến, ánh sáng mặt trời mờ dần đi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, như thể có một bàn tay vô hình che khuất bầu trời.

Chỉ trong chốc lát, những đám mây hỗn độn đã từ hư không kéo đến, bao phủ lên thành phố, sấm chớp cuộn cuộn, thành phố u ám trở nên ngột ngạt và kiềm nén.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, vẫn có thể thấy bên ngoài thành phố Thương Nam, ánh sáng mặt trời màu vàng kim từ rìa đám mây đen chiếu xuống nhưng không hề chiếu vào thành phố Thương Nam, như thể nơi đây đã cách ly mọi ảnh hưởng từ bên ngoài... kể cả ánh sáng.

Giống như một lời nguyên độc ác.

Gió lớn nổi lên.

Tà áo của Lâm Thất Dạ bị gió thổi bay phấp phới, anh cau mày nhìn cỗ xe ngựa trước mặt, một lát sau, anh gật đầu.

“Tôi là Lâm Thất Dạ.” Anh dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Xin hỏi ngài, có phải là một trong năm con người mạnh nhất... Phu tử không?”

Lâm Thất Dạ nghe Hồng Anh nói, gần đây có một con người mạnh nhất đến Thương Nam, hơn nữa còn cưỡi một cỗ xe ngựa, lúc này nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, anh lập tức liên tưởng đến.

“Gọi ta là Trần Phu tử là được, cái danh xưng con người mạnh nhất nghe thật khó nghe, không biết ai đặt ra cái danh hiệu tệ hại này.” Giọng nói của ông lão có vẻ hơi không vui: “Lên xe đi, lão phu có vài lời muốn nói với người.”

Giọng nói vừa dứt, đứa trẻ đánh xe liền đứng dậy, mở cửa xe phía sau, cung kính đứng sang một bên, chờ Lâm Thất Dạ vào trong.

Lâm Thất Dạ do dự một lát, rồi bước tới, đi về phía cỗ xe ngựa.

Đi gần lại, Lâm Thất Dạ mới phát hiện ra cỗ xe ngựa này và những gì nhìn thấy trên tivi có chút khác biệt, hoặc nói đúng hơn là không được lộng lẫy như tưởng tượng, không có gì trang trí, chỉ được ghép lại từ một số tấm ván gỗ, thêm vào đó là một số chạm khắc đơn giản.

Chương 350 - Ta Học Trảm Thần

Nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ thấy các vân gỗ của những tấm ván này ăn khớp với nhau, như thể kết nối toàn bộ cỗ xe ngựa thành một khối thống nhất, khiến người ta nhìn thoáng qua đã có chút mơ hồ.

Lâm Thất Dạ bước lên xe ngựa, đi vào khoang xe, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Không gian bên trong khoang xe lớn hơn nhiều so với nhìn từ bên ngoài, nói là khoang xe không bằng nói là thư phòng còn thích hợp hơn, sách cổ và thẻ tre chất đầy trên giá sách, trước giá sách đặt một chiếc bàn thấp, trên bàn thấp đặt một bộ đồ trà tử đàn thượng hạng, mùi đàn hương thoang thoảng trong không khí.

Ở giữa, một ông lão tóc trắng ngồi xếp bằng.

“Ngồi đi.” Trần Phu tử liếc nhìn Lâm Thất Dạ, thong thả pha một ấm trà, bình tĩnh nói.

Lâm Thất Dạ ngồi xuống đối diện Trần Phu tử, ánh mắt dừng lại ở cửa sổ hai bên khoang xe, cảnh cầu u ám và ngọt ngào bên ngoài đã biến mất, thay vào đó là một cảnh sân vườn theo phong cách Trung Quốc với tiếng chim hót và hoa thơm.

Lâm Thất Dạ sửng sốt, vô thức hỏi: “Trần Phu tử, chúng ta đang ở... đâu?”

“Trên cầu nhưng cũng không phải trên cầu.” Trần Phu tử pha xong trà, đưa một tách trà cho Lâm Thất Dạ, mỉm cười nói,

“Cắm Khur của lão phu có thể thay đổi ‘cảnh’ trong lòng thành ‘cảnh’ bên ngoài, xét về không gian, chúng ta vẫn ở nguyên chỗ cũ nhưng xét về một góc độ khác, chúng ta đã chuyển đến ‘cảnh’ trong lòng lão phu.”

Lời nói rất huyền bí, Lâm Thất Dạ cũng chỉ hiểu được một nửa nhưng Trần Phu tử không có ý định giải thích thêm, mà chậm rãi nói với bên ngoài khoang xe:

“Lái xe.”

Đứa trẻ đánh xe bên ngoài khoang xe chấp tay, đóng cửa khoang xe lại, khoảnh khắc này, hơi thở của Phu tử và Lâm Thất Dạ biến mất ngay lập tức, như thể chưa từng xuất hiện.

Đứa trẻ đánh xe ngồi bên ngoài khoang xe, đánh xe ngựa, tùy ý hướng về một hướng mà đi, cỗ xe ngựa như một bóng ma xuyên qua mọi vật cản, trực tiếp xuyên tường từ bên ngoài một tòa nhà thương mại, như bóng ma đi xuyên qua thành phố.

Trong khoang xe, Lâm Thất Dạ nhìn Trần Phu tử đang nhàn nhã thưởng trà trước mắt, không nhìn được hỏi:

“Trần Phu tử, tại sao ông lại tìm tôi?”

Trần Phu tử từ từ đặt tách trà trong tay xuống, nhìn Lâm Thất Dạ, bình tĩnh nói: “Hơi thở của Thần minh xuất hiện mấy ngày trước, là do cậu gây ra, Viêm mạch địa long, cũng là do cậu giết.”

Trong lòng Lâm Thất Dạ khẽ chùng xuống nhưng trên mặt lại tỏ ra vẻ bối rối, nghi hoặc hỏi:

“Ông đang nói gì vậy?”

“Cậu có thể giả vờ ngốc, cũng có thể phủ nhận nhưng sự thật vẫn là sự thật.” Trần Phu tử khẽ nói: “Mặc dù giáo quan họ Hồng kia đã làm chứng gian cho cậu nhưng con dao của

cậu sẽ không nói dối, mặc dù nước mưa đã rửa sạch vết máu trên con dao nhưng máu rồng vẫn để lại dấu vết trên đó...

Những thủ đoạn nhỏ này có thể lừa được người khác nhưng không lừa được lão phu.”

Lâm Thất Dạ im lặng một lúc, rồi nói: “Điều này chỉ chứng minh rằng tôi đã làm bị thương địa long nhưng không có nghĩa là hơi thở của Thần minh có liên quan đến tôi.”

Trần Phu tử nhìn Lâm Thất Dạ đầy ẩn ý, lắc đầu, chậm rãi nói:

“Lâm Thất Dạ, cậu không phải là người bình thường, chúng tôi đã biết điều này từ lâu... thậm chí còn sớm hơn cả khi chính cậu nhận ra điều này.”

Lâm Thất Dạ nghe xong câu này, hơi nhú mào, trong lòng nảy sinh nghi hoặc.

“Cậu không muốn thừa nhận, điều này chứng tỏ cậu rất thận trọng, điều này rất tốt. Trên thực tế, cậu có thừa nhận hay không cũng không liên quan gì đến tôi, vì tôi không quan tâm đến chuyện này.” Trần Phu tử nhấp một ngụm trà, tiếp tục nói,

“Tôi đến tìm cậu, cũng không phải để truy cứu trách nhiệm.”

Lâm Thất Dạ không nhịn được hỏi: “Vậy ông tìm tôi, rốt cuộc là vì sao?”

“Chỉ đơn giản là muốn nhìn cậu một chút, tiện thể uống trà với cậu.” Trần Phu tử mỉm cười nói.

Lâm Thất Dạ:...

“Sao vậy? Cậu chê lão phu sao?” Mắt Trần Phu tử hơi nheo lại.

“Sao có thể... Được uống trà với tiền bối, vẫn bối vinh hạnh vô cùng.” Lâm Thất Dạ liên tục lắc đầu, bất đắc dĩ nhìn tách trà trước mặt, cảm lên nhấp một ngụm, cố nhin uống: “Trà này... thật không tệ.”

Lâm Thất Dạ từ nhỏ đã uống nước lọc, nhà nghèo như vậy, làm sao có tiền mua trà, số lần ít ỏi được uống trà của cậu đều là lúc đi ngang qua tiệm trà, bị nhân viên kéo vào miễn phí nếm thử vài tách nhỏ...

Cậu hiểu gì về trà đạo?

Nhưng đường đường là Trần Phu tử đã lên tiếng, ngoài việc cố nhin uống, cậu cũng không còn cách nào khác.

Trần Phu tử lập tức cười tươi, lại lấy ra từ tủ bên cạnh mười hai gói trà khác nhau, lần lượt bày lên bàn, cười nói:

“Được rồi, lão phu còn nhiều trà ngon lắm, hôm nay chúng ta cùng thưởng thức nhé.”

Lâm Thất Dạ:...

...

Ngoại ô thành phố Thương Nam.

Loki thông thả đi đến một ngọn đồi nhỏ, nhìn xuống toàn bộ thành phố hiện đại ở phía xa, lúc này ở lối vào của tất cả các tuyến đường giao thông trong thành phố đều tập trung rất nhiều quân đội.

Họ phong tỏa mọi con đường có thể vào thành phố, trong phạm vi cảnh giới, ngay cả một con chim cũng không thể bay qua được tuyến hỏa lực phong tỏa của họ.

Loki nhếch mép, nheo mắt, cười lạnh nói:

“Chỉ bằng chút sức mạnh nực cười này, cũng muốn ngăn cản bước chân của tôi sao?”

Anh ta vừa bước lên một bước, lại do dự, trong hốc mắt sâu
hoắm lóe lên ánh sáng xảo quyệt.

Chương 351 - Ta Học Trảm Thần

“Nhưng bây giờ vẫn chưa xác định được vị trí của [Thất Bà Oán]... Những quân cò tiếp theo đã trên đường đến, tôi không cần phải mạo hiểm, chỉ cần tìm cách dụ [Thất Bà Oán] ra là được...”

Anh ta dường như nghĩ ra điều gì đó, đưa tay ra sau lưng vấy một cái, vô số khe nứt rồng kỳ lạ xuất hiện trong hư không phía sau anh ta, ngay sau đó, những đường viền của những con quái vật khổng lồ hình người được phác họa ra.

“Rơi vào hỗn loạn đi...”

Tút, tut, tut...

Tiếng điện thoại đầu dây bên kia liên tục vang lên vài giây sau, giọng nói quan tâm của một người phụ nữ truyền đến từ đầu dây bên kia.

“Mục Dã? Là anh sao Mục Dã?”

Àm ầm—— ! !

Sấm sét từ những đám mây hỗn độn giáng xuống, cơn gió dữ dội quét ngang mặt đất, trên đỉnh tòa nhà cao nhất thành phố Thương Nam, một người đàn ông mặc áo choàng đang ngồi ở mép, nhìn về phía một góc sáng bên ngoài thành phố Thương Nam, im lặng không nói.

Một lúc sau, anh ta từ từ mở miệng:

“Gần đây... thế nào?”

“... Ồn.” Người phụ nữ im lặng, một lúc sau, giọng nói có chút run rẩy: “Bao nhiêu năm rồi, cuối cùng anh cũng chịu gọi điện cho em một lần.”

Trần Mục Dĩ không nói gì.

“Anh có biết không? Mấy năm nay, em không dám từ chối bất kỳ cuộc gọi lạ nào, em cứ nghĩ... nếu là anh gọi đến, em bỏ lỡ thì sao? Nếu anh muốn quay lại... thì sao?” Giọng người phụ nữ càng ngày càng nghẹn ngào.

“Ngày ly hôn em đã nói rồi... em không quay lại được nữa.” Trần Mục Dĩ từ từ mở miệng.

“Tại sao?! Tại sao không được!?” Người phụ nữ gào lên điên cuồng: “Anh là cảnh sát chống ma túy! Công việc của anh rất nguy hiểm! Em biết mà! Em không sợ chết!! Em nguyện ý gánh chịu rủi ro này để ở bên anh!

Nhưng mà nhưng mà tại sao... sau khi chúng ta có con, anh nhất định phải rời xa em?

Trên người anh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!”

Người phụ nữ khóc nức nở: “Anh có biết không? Năm nay Tiểu Dương đã lên lớp một rồi... Khi giới thiệu trong lớp, cậu bé luôn nói bố mình là cảnh sát chống ma túy, ở trường cậu bé rất được ngưỡng mộ nhưng cậu bé không vui...

Cậu bé cũng đang đợi anh về.”

Trần Mục Dĩ nắm chặt điện thoại, cúi đầu nhìn cơ thể mình, đôi mắt mờ hồ hiện lên vẻ chua xót.

“Xin lỗi...”

Àm—— ! !

Xa xa, ở rìa thành phố, tiếng nổ trầm đục vang lên.

Trần Mục Dĩ hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói với đầu dây bên kia: “Sớm thì vài ngày, muộn thì một tháng, sẽ có một khoản tiền chuyển vào tài khoản của em, số tiền đó đủ để hai mẹ con em sống cả đời không lo cơm áo...”

“Mục Dĩ... Mục Dĩ? Anh sao vậy?” Người phụ nữ nghe thấy câu này, lập tức trở nên căng thẳng: “Em không cần tiền của anh! Em chỉ cần anh về...”

“Xin lỗi.”

Lời còn chưa dứt, Trần Mục Dĩ đã cúp điện thoại, anh từ từ đứng dậy khỏi mép tòa nhà, cúi đầu nhìn thành phố dưới chân mình, lẩm bẩm:

“Phép màu, rồi cũng sẽ có lúc kết thúc...”

...

Ầm—— ! !

Tiếng pháo nổ và tiếng sấm sét đan xen, vang vọng trên bầu trời, dưới bầu trời u ám, vô số gã khổng lồ màu xanh từ xa đi tới, băng giá trắng xóa lan tràn trên mặt đất.

Vài gã khổng lồ màu xanh đi đầu bị pháo bắn trúng, thân hình lùi lại hai bước, đợi đến khi khói bụi tan đi, thân thể vỡ vụn lại một lần nữa được phục hồi, chúng đưa tay nắm chặt trong không trung, từng chiếc rìu băng khổng lồ ngưng tụ trong tay chúng.

Vút—— !

Chúng ném mạnh những chiếc rìu khổng lồ trong tay, rít lên xé toạc không khí, trực tiếp cắt nát thành từng mảnh những chiếc xe chở pháo, nổ tung ầm ầm.

Trên bầu trời, một chiếc trực thăng vũ trang bay ngang qua.

“Là người khổng lồ băng giá, xem ra Loki đã vào phạm vi thành phố Thương Nam rồi.” Trên trục thẳng, một sĩ quan từ từ hạ ống nhòm xuống, nói qua tai nghe với những người khác trong kênh.

“Số lượng bao nhiêu?”

Sĩ quan nheo mắt, đếm sơ qua, nhíu chặt mày: “Chỉ tính số lượng hiện tại đã ra ngoài, đã có hơn hai trăm con, mỗi con đều ở cấp độ ‘Xuyên’ và chúng vẫn liên tục xuất hiện.”

Những người khác trong kênh hít một hơi lạnh.

“Số lượng này... Loki muốn trực tiếp hủy diệt toàn bộ thành phố sao?”

“Chỉ với hỏa lực ít ỏi này của chúng ta, căn bản không thể ngăn cản chúng, nếu để chúng tiến vào khu vực thành phố, chắc chắn sẽ là một thảm họa diệt vong!”

“Đội [Phượng hoàng] thì sao? Cấp trên không phải đã ra lệnh cho họ đến hỗ trợ Thương Nam sao?!”

“Vấn đề nằm ở đây.” Người trong kênh hít một hơi thật sâu: “Ba giờ trước, chiếc máy bay chở đội [Phượng hoàng]... đã mất liên lạc.”

“Mất liên lạc?” Sắc mặt của sĩ quan lập tức thay đổi: “Đó là một đội đặc biệt! Làm sao có thể mất liên lạc một cách vô thanh vô tức như vậy?! Cho dù là Thần minh ra tay, cũng sẽ để lại dấu vết chứ!”

“Vì vậy, chúng tôi đang rà soát nhân viên nội bộ, rất có thể có người đã giả truyền tin tức, cố ý để đội [Phượng hoàng] tránh xa chiến trường Thương Nam.”

“Các người điều tra thế nào, tôi không quan tâm!” Sĩ quan nổi giận: “Tôi chỉ muốn biết, nếu không có đội đặc biệt, chúng ta lấy gì để ngăn chặn lũ người khổng lồ băng giá này?”

Trên mặt đất, những gã khổng lồ băng giá khổng lồ đang tiến về khu vực thành phố với tốc độ kinh hoàng, tuyết trắng bao quanh chúng, như thể một cơn bão tuyết đủ sức hủy diệt toàn bộ Thương Nam!

Trước sức mạnh khủng khiếp như vậy, vũ khí nhiệt không thể phát huy tác dụng, đạn và pháo chưa kịp bắn trúng người khổng lồ băng giá đã bị băng tuyết đóng băng, chín mươi phần trăm đều mất tác dụng.

Chương 352 - Ta Học Trảm Thần

Khi phòng tuyến của quân đội sắp bị phá vỡ, một cỗ xe ngựa hư vô từ xa phóng tới.

Tiếng bước chân của người khổng lồ băng giá trên mặt đất đột ngột dừng lại, tiếng chim hót du dương bắt đầu vang vọng trên không trung, trên mặt đường nhựa, đất từ dưới đất trào lên, một màu xanh bắt đầu lan tỏa, bãi cỏ xanh tươi trong nháy mắt phủ kín toàn bộ chiến trường.

Cỗ xe ngựa đi đến đâu, hương hoa ngào ngạt, chỉ trong chốc lát, nơi đây như hoàn toàn biến thành một thế giới khác...

“Phu tử đến rồi.” Trên chiếc trục thẳng lượn trên không trung, sĩ quan nhìn thấy cảnh này, trong mắt hiện lên vẻ mừng rỡ.

Những gã khổng lồ băng giá nhận ra sự thay đổi của môi trường xung quanh nhưng hành động của chúng không hề dừng lại, thân hình cuồng bạo cuốn theo bão tuyết, lao về phía cỗ xe ngựa với tốc độ cực nhanh!

Tiếng gầm của những gã khổng lồ vang vọng trên bầu trời!

Đứa trẻ đánh xe khinh thường liếc nhìn chúng, điều khiển cỗ xe ngựa từ từ dừng lại, ngay sau đó, một giọng nói vang dội từ trong khoang xe phía sau truyền đến.

“Bọn chuột nhất dị tộc, tiểu đạo nhi.”

Vút—— ! !

Một tách trà từ trong khoang xe bắn ra, lơ lửng va vào cơn bão tuyết đang ập đến, nước trà trong tách nhẹ nhàng tràn ra, hóa thành một lưỡi kiếm hơi nước mỏng manh, dài ba trăm mét, một kiếm chém ngang!

Trong nháy mắt, tất cả những gã khổng lồ băng giá trong phạm vi một nghìn mét quanh tách trà đều dừng lại, trên cổ đồng thời xuất hiện một vết máu, đầu và thân tách rời, thân hình khổng lồ mất trọng tâm, nặng nề ngã xuống đất.

Nhìn từ trên không xuống, gần một nửa số gã khổng lồ băng giá bị tách đầu, máu phun ra nhuộm đỏ bãi cỏ xanh tươi.

Sĩ quan trên trục thẳng chứng kiến cảnh này, cả người vô cùng kinh ngạc, không khỏi thở dài:

“Phu tử một tách trà, phá tan trăm quân, máu nhuộm ngàn dặm... Đây chính là thực lực của trần nhà nhân loại sao?”

Phá địch trăm quân, phá không phải là kẻ địch bình thường, mà là trăm gã khổng lồ băng giá!

Mỗi gã khổng lồ băng giá đều ở cấp độ ‘Xuyên’, có thể dễ dàng nghiền nát một đội người gác đêm ở vùng xa xôi, một kích này của Phu tử, nói là ném một quả bom hạt nhân vào đám khổng lồ băng giá cũng không quá đáng.

Cùng lúc đó, Loki ở đằng xa hơi nhú mào.

“Lại là lão già đó... Nhưng mà, ngươi không còn cơ hội ra đòn thứ hai nữa rồi.” Loki ngẩng đầu nhìn những đám mây đen chồng chất trên đỉnh đầu, khóe miệng nở nụ cười tà ác: “Quân cò tiếp theo của ta... đã đến rồi.”

Ầm ầm—— ! !

Trên bầu trời hỗn loạn, từng lớp mây đen chồng lên nhau, chồng lên đến mười ba lớp, mỗi lớp mây đen đều có sấm chớp cuộn cuộn, vô cùng khủng khiếp.

Đột nhiên, một tia sét từ đám mây đen trên cùng giáng xuống, xuyên thẳng qua mười hai lớp mây đen còn lại, mỗi khi xuyên qua một lớp mây đen, nó lại to thêm một vòng, khi xuyên qua tất cả các đám mây đen rơi xuống trần gian, nó đã to lớn thành một cột trụ thần sét chống trời.

Cột trụ thần sét rơi xuống giữa không trung, rồi từ từ ngưng tụ thành hình người, đó là một người đàn ông cao gầy có làn da màu đồng, đầu trọc chân đất, để trần phần thân trên, những đường nét cơ bắp sắc sảo rõ ràng, phần thân dưới mặc một chiếc quần dài màu vàng sẫm kiểu dị vực.

Sấm chớp cuộn cuộn trên người anh ta, anh ta từ từ mở mắt, lạnh lùng nhìn xuống thành phố dưới chân.

“Thần Sấm? Là Thor sao?” Có người trên trục thẳng hỏi.

“Không, không thể là Thor, Thor luôn thuộc phe thần thiện, sẽ không cấu kết với em trai của mình...” Vị sĩ quan quan sát kỹ khuôn mặt dị vực của người đàn ông giữa không trung, rồi từ từ nói,

“Đây là thần minh thứ tự 016, thần mưa gió của Ấn Độ, Indra... Trong thần thoại Ấn Độ thời kỳ đầu, ông ta được gọi là thần vương, chỉ xếp sau Đại Phạm Thiên, Shiva và Vishnu.

Ông ta cũng đến để tìm [Oán khí của Shiva] cho các vị thần Ấn Độ sao? Xong rồi...”

Một vị thần mưu mô đến từ Bắc Âu đã đủ khiến Thương Nam rơi vào cảnh ngàn cân treo sợi tóc, giờ lại thêm một Indra nữa, tình hình lập tức trở nên tồi tệ.

Indra lơ lửng giữa không trung cúi đầu, ánh mắt dừng lại trên cỗ xe ngựa, đó là mối đe dọa duy nhất mà anh ta cảm nhận được ở thành phố này.

“Giao vật cấm của Shiva ra đây.” Indra từ từ lên tiếng, giọng nói như sấm rền vang vọng trên không trung.

Giọng nói đó xuyên qua “Cảnh” của Trần Phu tử, truyền vào bên trong xe ngựa.

Lúc này, bên trong xe ngựa.

Lâm Thất Dạ đang uống trà thì đột nhiên khựng lại, anh nhìn quanh một lượt: “Vừa nãy là tiếng gì vậy?”

Lâm Thất Dạ vẫn luôn bị Trần Phu tử nhốt trong xe ngựa, hoàn toàn không biết gì về trận chiến lớn vừa rồi, anh chỉ biết hai người đang uống trà, Trần Phu tử đột nhiên cười lạnh một tiếng, hét lên “Lũ chuột dị tộc, Tiểu Đạo Nhĩ”, rồi ném tách trà đi.

Còn về chuyện Phu tử phá địch bằng một tách trà, anh càng không biết gì.

“Không sao, đừng để ý, tiếp tục uống trà đi.” Trần Phu tử lặng lẽ lấy thêm một tách trà từ trong tủ ra, ngẩng đầu lên hét về phía đứa trẻ đánh xe bên ngoài: “Đi nhanh lên!”

“Giá!”

Đứa trẻ đánh xe lập tức điều khiển xe ngựa, quay đầu xe ngựa, phi nhanh về phía bên ngoài chiến trường.

Indra thấy Phu tử không giao ra [Oán khí của Shiva], ngược lại còn nhanh chóng di chuyển về phía xa, mày hơi nhíu lại, hừ lạnh một tiếng, một tia sét dữ tợn đột nhiên giáng xuống từ đám mây!

Chương 353 - Ta Học Trảm Thần

Ầm—— ! !

Ngay khi tia sét sắp giáng xuống xe ngựa, một luồng sáng từ trên xe ngựa tỏa ra, chặn đứng tia sét này, đồng thời thân xe ngựa rung lên dữ dội!

Đứa trẻ đánh xe mặt hơi tái, nắm chặt dây cương, lại tăng tốc độ của xe ngựa.

Indra thấy một đòn không trúng, trong mắt càng thêm tức giận, thân hình hóa thành một tia sét xẹt ngang bầu trời, đuổi theo chiếc xe ngựa đang đi xa.

Phu tử và Indra lần lượt rời đi, trên chiến trường chỉ còn lại vô số những người khổng lồ băng giá và tuyến phòng hỏa lực tan nát.

“Bây giờ, các ngươi lấy gì để cản ta?” Loki nheo mắt nhìn về phía trước, khóe miệng nở nụ cười.

Gào gào gào—— ! ! !

Tiếng gầm của những người khổng lồ băng giá vang vọng, từ khi Phu tử ra tay tiêu diệt hàng trăm người khổng lồ băng giá cho đến bây giờ, lại có hàng chục người khổng lồ từ cánh cổng triệu hồi lao ra, tụ lại thành một dòng băng tuyết, hướng về phía tuyến phòng thủ tan nát phát động đợt xung phong cuối cùng.

Lần này, phép màu đã không xảy ra, tuyến phòng thủ vũ khí nhiệt ít ỏi bị những người khổng lồ băng giá dễ dàng

nghiền nát, hàng trăm người khổng lồ cứ thể vượt qua tuyến phòng thủ, theo một con đường lớn rộng thẳng tắp, lao về phía thành phố không xa!

Bàn chân của những người khổng lồ giẫm mạnh xuống mặt đất, cư dân thành phố Thương Nam chỉ cảm thấy mặt đất đang rung chuyển, mặc dù họ không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng cảm nhận được tiếng sấm liên hồi ở xa xa, lòng mọi người đều hoảng loạn.

Oa——!

Tiếng trẻ con khóc chói tai vang lên, ngay sau đó, một đàn quạ đen bay lên bầu trời, lượn vòng dưới đám mây đen kịt.

Trong những tòa nhà dân cư gần ngoại ô, tất cả những con chó đều hướng về một hướng, không ngừng sủa lớn, tiếng chó sủa vang lên không dứt, khiến lòng người bất an.

Xa xa, một nhóm bóng đen khổng lồ đang tiến gần.

Những người khổng lồ băng giá gào rú lao qua đường, rĩa thành phố, một trạm thu phí đường cao tốc sừng sững, đó là cửa ải cuối cùng dẫn vào thành phố.

Quạ đen lượn vòng, mây đen cuộn cuộn.

Dưới bầu trời u ám, chỉ có một vài màn hình hiển thị trước thanh chắn ngang vẫn sáng, năm chữ “X” màu đỏ tươi trở thành nguồn sáng cuối cùng của trạm thu phí không người này.

——Con đường này không thông.

Ánh sáng đỏ mờ ảo hắt xuống mặt đất trước trạm thu phí, một người đàn ông mặc áo choàng màu đỏ sẫm đứng đó, bên cạnh đặt hai chiếc hộp đen, trên vai anh ta, vác một tấm biển báo màu đỏ tươi.

Ầm ầm...

Mặt đất rung chuyển, những người khổng lồ đang lao tới hoàn toàn phớt lờ sự tồn tại của anh ta, nhanh chóng tiến gần.

Người đàn ông bình tĩnh nhìn cảnh tượng này, từ từ mở miệng: “Tôi là đội trưởng đội 136 của người canh gác đóng tại thành phố Thương Nam, Trần Mộc Dã, phía trước... cấm đi.”

Nói xong, anh ta đột ngột cầm tấm biển báo vào mặt đất, ba luồng sáng từ ba nơi khác nhau phóng lên trời, tạo thành hình tam giác bao trùm toàn bộ những người khổng lồ băng giá và trạm thu phí phía sau.

“[Vô Giới Không Vực]!”

Keng—— ! !

Trong [Vô Giới Không Vực], hai tiếng động nhẹ đồng thời vang lên, hai thanh đao thẳng tắp từ trong hộp bật ra nằm gọn trong tay Trần Mộc Dã, Cẩm Khư màu đen lấy anh ta làm trung tâm, nhanh chóng lan tỏa ra xung quanh.

Phía sau Trần Mộc Dã, hình dáng một cung điện màu máu dần hiện ra, phía trên cung điện treo một tấm biển cổ kính và bí ẩn.

—— Điện Diêm Vương!!

Trần Mộc Dã cầm hai tay, như hóa thân thành Vô Thường đen không chút tình cảm trước điện Diêm Vương, thân hình như ma quỷ lao về phía những người khổng lồ băng giá đang lao tới!

Trước mặt anh ta là hàng trăm người khổng lồ băng giá cùng cảnh giới.

Phía sau anh ta... là một thành phố.

Trong thành phố, có hàng vạn người.

Trong gió tuyết vô tận, một bóng người màu đỏ sẫm cầm hai thanh đao, như bóng ma lóe lên giữa những người khổng lồ.

Hai sợi xích đen từ điện Diêm Vương kéo dài ra, nối vào cán đao, mỗi lần Trần Mục Dã vung đao, cặp xích này đều phát ra ánh sáng đen kỳ lạ.

Thân hình anh ta nhanh chóng lao đến trước một người khổng lồ băng giá, trước khi đối phương vung nắm đấm to hơn người khác, anh ta đã chém một nhát vào ngực nó, để lại một vết chém sâu!

Ánh sáng đen trên cán đao cuộn trào, khoảnh khắc sau, người khổng lồ băng giá như bị rút hết hồn phách, trong nháy mắt mất đi sinh mạng!

Từng thân thể của những người khổng lồ băng giá ngã xuống dưới lưỡi đao của Trần Mục Dã, cặp đao đó như biến thành cặp móc câu đoạt mạng của Hắc Bạch Vô Thường, đến đâu, giết chết đến đó!

Trong chớp mắt, giết chết nhiều người khổng lồ cùng cấp, đây là sức mạnh mà Trần Mục Dã chưa từng thể hiện trước mặt những người khác trong đội 136.

Liên tiếp giết chết nhiều người khổng lồ băng giá, những người khổng lồ khác cuối cùng cũng bắt đầu chú ý đến con kiến trước mắt, dưới tiếng gầm rú, vô số băng giá ngưng tụ từ hư không, chúng cầm vũ khí băng giá, nối đuôi nhau lao về phía Trần Mục Dã!

Đại phủ, đao rộng, giáo mác, khiên...

Luồng khí lạnh cuộn cuộn không ngừng gặm nhấm cơ thể Trần Mục Dã, cố gắng làm chậm tốc độ của anh ta nhưng trong Cẩm Khư này, anh ta như thể hoàn toàn không có thực

thể, mặc cho cái lạnh có dữ dội đến đâu cũng không hề giảm đi một chút nào!

Anh ta nhẹ nhàng né tránh vài đòn tấn công, phản đòn một nhát đoạt mất hồn phách của một người khổng lồ, một nhát khác vùng mạnh, đỡ được rìu của một người khổng lồ bằng giá khác!

Chương 354 - Ta Học Trảm Thần

Ầm——!!

Tiếng ong ong giòn giã vang lên, cơ thể Trần Mộc Dã bị chấn động lùi về phía sau, ngay sau đó lại có ba người khổng lồ băng giá lao tới, găm rú vung vũ khí trong tay!

Cùng lúc đó, từng tảng băng nhọn từ mặt đất phá vỡ, đâm chính xác vào lưng anh ta!

Sắc mặt Trần Mộc Dã hơi biến đổi!

Ngay lúc này, một thanh kiếm dài băng giá hú lên lao tới, trong nháy mắt phá vỡ những tảng băng nhọn sau lưng Trần Mộc Dã, Trần Mộc Dã nắm bắt thời cơ, dùng hai thanh đao đỡ lấy vài chiếc rìu lớn, mượn lực của đối phương xoay nửa vòng trên không trung, vung văng đáp xuống đất.

Anh ta quay đầu nhìn về phía trạm thu phí.

Một bóng người mặc áo khoác đen, khuôn mặt ẩn dưới mũ trùm đầu đang đi về phía này, anh ta giơ tay nắm lấy hư không, một thanh kiếm dài băng giá khác lại ngưng tụ trong tay anh ta.

Một cơn gió mạnh thổi qua, thổi bay chiếc mũ trùm đầu của anh ta, để lộ khuôn mặt thiếu niên trắng trẻo, thư sinh.

Trần Mộc Dã hơi nhíu mày: “Anh là ai?”

An Khanh Ngu đẩy đẩy mắt kính, có chút bất lực đội lại mũ trùm đầu: “Các anh không phải vẫn luôn tìm tôi sao?”

“Kẻ trộm bí mật?” Trần Mục Dĩ như nghĩ ra điều gì: “Tại sao anh lại giúp tôi?”

“Đội trưởng Trần, anh nghĩ nhiều rồi, tôi không phải muốn giúp anh.” An Khanh Ngư đi đến bên cạnh anh ta, từ từ mở lời: “Tôi chỉ đang thực hiện nghĩa vụ của một công dân Thương Nam.”

Anh ta nheo mắt nhìn những người khổng lồ băng giá hung hãn phía trước, nắm chặt thanh kiếm dài băng giá trong tay, bề mặt trông kính phản chiếu ánh sáng trắng.

“Dù sao thì... nếu nhà bị phá hủy, tôi thực sự không còn nơi nào để đi.”

Trần Mục Dĩ nghiêm túc nhìn anh ta, một lúc sau, khóe miệng hơi nhếch lên, Vi p

“Cậu trẻ hơn tôi tưởng, những người trẻ tuổi... luôn có hy vọng, ngay cả khi không còn phép màu nào nữa...”

“Phép màu?” An Khanh Ngư nhú mào: “Anh đang nói gì vậy?”

“Không có gì, có lẽ, sau này cậu sẽ hiểu.” Trần Mục Dĩ lắc đầu, ánh mắt lại hướng về những người khổng lồ băng giá trước mặt, một lần nữa lao ra!

An Khanh Ngư bám sát theo sau!

Hai bóng người một đỏ một đen lao vào đám đông khổng lồ, giống như hai thanh kiếm dài, trong nháy mắt đã cắt ra hai con đường, An Khanh Ngư nhanh nhẹn lướt đến đỉnh đầu một người khổng lồ, giơ cao thanh kiếm dài băng giá trong tay, đột ngột chém đứt đầu của một người khổng lồ!

Máu bắn tung tóe lên trông kính của An Khanh Ngư, anh ta chăm chú nhìn vào bộ não khổng lồ lộ ra trong không khí

trước mắt, đáy mắt phủ một lớp ánh sáng xám.

Anh ta đang phân tích!

“Hóa ra là cấu trúc này...” An Khanh Ngư lẩm bẩm.

Anh ta ngẩng đầu lên, tiện tay ném thanh kiếm dài băng giá trong tay, trong nháy mắt đâm vào giữa trán một người khổng lồ, ngay khi mũi kiếm đâm vào giữa trán, người khổng lồ đau đớn gào lên một tiếng, rồi ngã gục xuống đất, hoàn toàn không còn hơi thở.

“Đội trưởng Trần!” An Khanh Ngư quay đầu lại hét về phía Trần Mục Dĩ đang linh hoạt giết chóc trong đám khổng lồ: “Điểm chí mạng ở giữa trán và vị trí đốt sống thứ sáu!”

Trần Mục Dĩ nhướng mày, rút thanh Tinh Thần Dao đâm vào ngực người khổng lồ, bình tĩnh nói:

“Không sao, với tôi, đều là một đòn tạt sát.”

An Khanh Ngư:...

“Còn một tin tốt nữa.” An Khanh Ngư lại lên tiếng.

“Gì?”

“Đồng đội của anh sắp đến rồi.”

Nghe vậy, Trần Mục Dĩ sửng sốt: “Cậu nói gì?”

Vút——!!!

Một ngọn giáo dài cuốn theo ngọn lửa màu hồng, từ trên trời rơi xuống, trong nháy mắt đâm xuyên qua cơ thể một người khổng lồ băng giá, đập xuống mặt đất, ngọn lửa bùng lên xua tan một mảng băng giá lớn xung quanh!

Một bóng người mảnh mai khoác chiếc áo choàng đỏ, nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh ngọn giáo, rút ngọn giáo trên mặt đất, cười toe toét với Trần Mục Dĩ đang ngây người.

“Đội trưởng, không ngờ đúng không! Chúng tôi lại quay về rồi!”

Một lớp vải mỏng nhẹ nhàng phủ lên cơ thể họ, Trần Mục Dĩ cúi đầu nhìn lớp vải quen thuộc này, lẩm bẩm:

“[Vô Duyên Sa]...”

Anh quay đầu nhìn ra sau, chỉ thấy Ngô Tương Nam, Ôn Kỳ Mặc, Lãnh Huyền và Tư Tiểu Nam, không biết từ lúc nào đã đi đến bên cạnh anh, vẻ mặt đều có chút bất lực.

“Đội trưởng, thế mà lại lén lút đuổi chúng tôi đi, hơi không sòng phẳng rồi.” Ôn Kỳ Mặc cười toe toét.

“Tôi thấy lúc đó biểu cảm của anh ấy có vấn đề, không ngờ vẫn trúng kế.” Ngô Tương Nam thở dài.

“Các cậu không phải đã đến Thượng Kinh rồi sao? Sao lại quay về đây?” Trần Mục Dĩ sững sốt, không thể tin được mà lên tiếng.

Nghe vậy, biểu cảm của bốn người đều có chút ngưng ngùng.

Ôn Kỳ Mặc gãi đầu, không nhịn được hỏi: “Đội trưởng, anh nói xem... làm hỏng một chiếc máy bay chở khách Boeing 737 thì phải đền bù bao nhiêu tiền?”

Trần Mục Dĩ:...

“Các cậu... tự ý lấy trộm một chiếc máy bay rồi lái về đây?!” Trần Mục Dĩ há hốc mồm.

Bốn người gật đầu.

“Đội trưởng, số tiền này có thể báo cáo để được hoàn trả không?” Ôn Kỳ Mặc lại hỏi.

Trần Mục Dĩ điên cuồng giật giật khóe miệng: “Có lẽ, có thể... sẽ được.”

“Vậy thì tốt.” Bốn người đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

“Không ngờ, Trần Mục Dã cậu cũng làm ra chuyện ngu ngốc như vậy.”

Ngô Tương Nam lắc đầu, đi đến bên cạnh Trần Mục Dã, bên cạnh là Ôn Kỳ Mặc, Lãnh Huyền, Tư Tiểu Nam, Hồng Anh và An Khanh Ngư đội mũ trùm đầu.

“Một mình ra vẻ anh hùng thì được coi là anh hùng sao?” Lãnh Huyền từ từ lên tiếng, quay đầu nhìn lại thành phố xa xa, tiếp tục nói,

“Thương Nam, là Thương Nam của chúng ta, muốn làm anh hùng thì đội 136 chúng ta cũng nên cùng nhau làm... đúng không?”

Trần Mục Dã há miệng, dường như muốn nói gì đó nhưng vẫn không thốt ra được một chữ, chỉ có thể bất lực lắc đầu, cười khổ nói.

“Thật sự không có cách nào với các cậu...”

Vậy thì, cùng nhau làm anh hùng đi.”

An Khanh Ngư quay đầu lại, ngậy người nhìn mọi người đang đứng cạnh nhau trước gã khổng lồ đang cuộn cuộn, một lúc sau, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Dường như... như vậy cũng không tệ?”

Chương 355 - Ta Học Trảm Thần

“Ầm—— ! !

Tiếng nổ rung chuyển trời đất liên tiếp vang lên, ngọn lửa màu hồng xua tan băng giá xung quanh, Hồng Anh vùng trường thương, trong nháy mắt đâm thủng trán của hai gã khổng lồ băng giá.

Cảm nhận được sức mạnh cường đại trên người cô, Trần Mục Dã kinh ngạc lên tiếng:

“Cô đột phá rồi sao?”

Hồng Anh quét ngang trường thương, cười khúc khích: “Lần này đến Thượng Kinh, chúng ta không phải không tiến bộ chút nào đâu! Tên đội trưởng Thượng Kinh tên là Thiệu Bình Ca kia, rất lợi hại đấy.”

“Không chỉ có Hồng Anh, tôi cũng đột phá cảnh giới ‘Xuyên’ rồi.”

Ôn Kỳ Mặc mỉm cười, mười ngón tay đan vào nhau, nắm chặt trước ngực, hai trái tim của hai gã khổng lồ băng giá đột nhiên mọc ra từng sợi tơ đen, giống như kén, trong nháy mắt trói chặt chúng tại chỗ.

Ngay sau đó, hai viên đạn bắn tia đen kịt bắn ra, đâm thủng trán của hai gã khổng lồ.

Ngô Tương Nam và Tư Tiểu Nam liếc nhìn nhau bất lực, lần này đến Thượng Kinh, chỉ có hai người họ không đột phá,

Ngô Tương Nam là vì bản thân đã ở cảnh giới “Xuyên”, Tiểu Nam có lẽ là do thiên phú không đủ.

Còn về Lãnh Huyền... vốn dĩ anh ta không có Cẩm Khư, chỉ dựa vào Cẩm Vật tên là [Kho vũ khí di động] và kỹ thuật bắn súng đỉnh cao để chiến đấu, đương nhiên cũng không có chuyện đột phá.

Cộng thêm An Khanh Ngu tuy không có cảnh giới “Xuyên” nhưng thực lực đã đủ để vượt cấp, trong bảy người này, đã có bốn người trấn thủ cảnh giới “Xuyên.”

Nhờ vào sức chiến đấu cá nhân cực mạnh của một số người và sự phối hợp hoàn hảo của cả đội, bảy người họ ở phía trước trạm thu phí đã ngăn chặn được đám khổng lồ băng giá đang ồ ạt kéo đến.

Nhưng dù vậy, đôi mắt của An Khanh Ngu vẫn đầy vẻ nghiêm trọng.

Cánh cổng dịch chuyển ở phía sau vẫn liên tục triệu hồi những gã khổng lồ băng giá và tốc độ triệu hồi còn nhanh hơn tốc độ tiêu diệt của họ!

Nếu tiếp tục trì hoãn, đợi đến khi những gã khổng lồ băng giá lại tụ tập thành dòng người khổng lồ khoảng hai trăm con thì đội 136 dù thế nào cũng không thể chống đỡ được.

Nói cách khác, nếu không giải quyết vấn đề từ gốc rễ, họ căn bản không thể chống đỡ được bao lâu.

Ngay lúc này, một chiếc máy bay vận tải gầm rú lướt qua bầu trời, tiếng ù ù âm trầm ngay lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, chỉ thấy chiếc máy bay vận tải lượn vòng trên không trung một lúc, tám bóng người màu vàng kim liền nhảy xuống từ khoang máy bay!

“Hahaha!! Lâm Thất Dạ! Bà đây đến bắt cóc cậu đây! Đừng phản kháng! Ngoan ngoan gia nhập đội [Phượng Hoàng]

của chúng tôi đi!!”

Người phụ nữ tóc vàng đi đầu vừa hạ xuống vừa cười lớn trong gió, bảy người phía sau bắt lực che mặt, như thể muốn giả vờ không quen biết người phụ nữ này.

“Hạ Tư Mông!! Cô điên rồi! Cô có biết bắt cóc máy bay vận tải vũ trang là tội lớn đến mức nào không? Lần này trở về chúng ta chắc chắn phải ra tòa án quân sự!” Không Thương không nhìn được mà mắng to.

Hạ Tư Mông không quan tâm nói: “Ra thì ra thôi, trước đây chẳng phải cũng đã ra rồi sao.”

Không Thương:...

“Nhưng mà, tình hình của thành phố này có vẻ không ổn lắm.” Ánh mắt Không Thương dừng lại ở rìa thành phố, nhìn chiến trường hỗn loạn kia, mày hơi nhíu lại: “Đây là... Loki?”

Nghe thấy hai chữ này, biểu cảm của tất cả mọi người đều trở nên nghiêm trọng, ngay cả Hạ Tư Mông cũng không ngoại lệ.

Cô cau mày: “Cuộc chiến của các vị thần mười năm trước lại bắt đầu rồi sao? Tại sao chúng ta không nhận được tin tức?”

“Không biết, chắc chắn có một mắt xích nào đó đã xảy ra vấn đề.” Không Thương nhìn theo hướng những gã khổng lồ băng giá đang chạy, ánh mắt dừng lại ở nhiều cánh cổng dịch chuyển: “Đội trưởng, chuyện cô tìm Lâm Thất Dạ, e rằng phải tạm gác lại rồi.”

“Ừ.” Sắc mặt Hạ Tư Mông hiếm khi nghiêm túc: “Cứu người trước.”

Không Thương liếc nhìn đội 136 đang chiến đấu, do dự một lúc: “Họ vẫn có thể chống đỡ, chúng ta đi phá hủy cánh

cổng dịch chuyển trước, nếu không chỉ là chữa ngọn mà không chữa gốc.”

“Tam A ca, trông cậy vào anh.”

Hạ Tư Mông quay đầu nhìn một người phụ nữ phía sau, người phụ nữ gật đầu, thân hình trong nháy mắt biến thành một con phượng hoàng lửa khổng lồ, ngọn lửa rực cháy kéo theo một đuôi lửa dài trong không khí, từ trên không lao xuống, vững vàng đỡ lấy bảy người trên không trung.

Bọn họ đứng trên lưng phượng hoàng lửa, chiếc áo choàng màu vàng dưới mây đen tỏa ra ánh sáng khê, lao nhanh về phía cánh cổng dịch chuyển!

“Là đội [Phượng Hoàng].” Trần Mộc Dã liếc mắt đã nhận ra mấy người đi xa, trong mắt hiện lên một tia vui mừng.

Có một đội đặc biệt đến giúp, đối với Thương Nam mà nói, đây chắc chắn là một tin tốt lớn!

Chỉ cần bọn họ có thể phá hủy những cánh cổng dịch chuyển đó thì việc tiêu diệt toàn bộ những gã khổng lồ băng giá chỉ còn là vấn đề thời gian.

Xa xa, Loki nhìn đội [Phượng Hoàng] từ trên trời giáng xuống, lắc đầu, cười lạnh nói: “Chỉ là một đội đặc biệt thôi, lũ kiến to hơn một chút mà thôi... Cho dù để các người phá hủy cánh cổng dịch chuyển thì thế nào?”

Hắn từ từ quay đầu, ánh mắt dừng lại ở trạm thu phí phía trước, nơi Trần Mộc Dã đang chiến đấu đẫm máu.

“Ta đã... tìm thấy nó rồi.”

Loki nhìn chằm chằm Trần Mộc Dã, trên người tỏa ra dao động không gian, một chân bước về phía trước, định dịch chuyển đến chiến trường.

Chương 356 - Ta Học Trảm Thần

Tít tít tít——!

Ngay lúc này, một tiếng còi xe điện trong trẻo từ xa vọng lại, cắt ngang quá trình dịch chuyển của Loki.

Loki sửng người, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng người quen thuộc mặc đồng phục màu vàng đang cưỡi xe điện, từ trên đỉnh núi lao xuống.

Xoẹt!

Một cú drift hoàn hảo, anh chàng giao hàng này liền dừng xe vững vàng trước mặt Loki, anh ta với tay vào hộp giữ nhiệt lục lọi, lại lấy ra một hộp pizza.

“Xin chào, đồ ăn của anh đây.”

Loki nhú mày, hấn chăm chú nhìn chằm chằm vào chàng trai trẻ đội mũ bảo hiểm giao hàng trước mắt, tò mò hỏi:

“Sao anh có thể lần nào cũng tìm được tôi vậy?”

“Vì tên của anh có trong đơn hàng của tôi.” Anh chàng giao hàng lấy ra từ trong túi một tờ hóa đơn nhàu nhĩ, trên đó người nhận được ghi rõ “Asgard Bắc Âu - Vị thần lừa lọc Loki.”

Còn mục món ăn đã đặt thì được viết bằng bút đỏ hai chữ to đùng.

—— Tử vong.

Anh chàng giao hàng cất tờ hóa đơn đi, nghiêm túc nói: “Giao hàng Meituan, sứ mệnh tất đạt!”

Loki quan sát anh ta kỹ lưỡng, không khỏi bật cười: “Thú vị... Anh tên gì?”

“Lộ Vô Vi.” Chàng trai trẻ bình tĩnh nói: “Một anh chàng giao hàng bình thường.”

“Chỉ dựa vào một mình anh thì không cản được tôi đâu.” Loki lắc đầu: “Những con người mạnh nhất của Đại Hạ các anh, một ở Đông Hải, một ở Bắc Cương, một bị Indra quán lấy, còn một đang ngủ say... [Thất Bà Oán], nhất định sẽ rơi vào tay tôi.”

“Tôi biết tôi không thắng được anh.” Lộ Vô Vi lặng lẽ đội mũ bảo hiểm giao hàng lên: “Tôi chỉ cần kéo dài thời gian với anh... là đủ rồi.”

“Anh cho rằng kéo dài thời gian với tôi thì chỉ dựa vào đội ngũ hỗn tạp và đội đặc biệt kia, có thể xoay chuyển được tình thế sao?” Loki cười lạnh nói: “Anh chẳng biết gì về sức mạnh của tôi, về Asgard...”

Nói xong, hất gơ tay chỉ lên trời, một vòng xoáy triệu hồi không gian khổng lồ hơn từ từ mở ra trên đỉnh đầu hắn.

Theo xoáy nước không gian dần mở rộng, một thân hình khổng lồ bước ra từ đó, đó là một con chó sói khổng lồ toàn thân đầm máu, cao tới hơn trăm mét, nếu đặt ở đô thị, nó đủ để sánh ngang với một tòa nhà văn phòng ba mươi tầng.

Con chó sói màu máu này đứng giữa vùng hoang dã, giống như một ngọn núi đỏ, ánh mắt hung dữ nhìn chằm chằm vào thành phố phía trước, tiếng gầm vang lên như sấm sét trầm đục. Viptruyenfull.net - Đọc tr miễn phí

Xét theo dao động phát ra từ nó, ít nhất cũng là một sự tồn tại khủng khiếp cấp “Klein.”

Lộ Vô Vi thấy con chó sói này xuất hiện, cau mày chặt lại: “Chó săn Minh giới, Gamu...”

Nhưng vẫn chưa hết, sau Gamu, những xúc tu thô màu đỏ tươi từ xoáy nước không gian thò ra, khoanh khắc tiếp theo, một con mực khổng lồ hơn cả Gamu bò ra từ đó, cao gần một trăm năm mươi mét.

“Kraken? Người còn mang theo cả quái vật biển khổng lồ ở Biển Bắc đến đây sao?” Lộ Vô Vi thấy con quái vật thứ hai, sắc mặt càng thêm khó coi.

Lại là một quái thú thần thoại cấp “Klein”!

Hai quái thú thần thoại cấp “Klein” giáng xuống Thương Nam, đối với thành phố vốn đã chông chênh trong mưa gió này, nghiêm nhiên là một đòn giáng mạnh.

Ngay cả đội [Phượng hoàng], cũng chỉ có thể đối phó với một trong số chúng, vậy thì con quái thú kia... ai sẽ ngăn cản?

Lộ Vô Vi đặt tay lên tay lái của xe điện, chuẩn bị đi đối phó với hai con quái thú “Klein” kia thì lúc này, Loki cười tủm tỉm bước đến trước mặt hắn, nhẹ nhàng vung tay, uy áp khủng khiếp giáng xuống, toàn bộ mặt đất sụt xuống mười mét!

“Bây giờ, ai đang kéo chân ai?”

...

Ầm ầm—— ! !

Sấm sét màu tím chạy khắp bầu trời, Indra toàn thân quần quanh tia điện, theo sát cỗ xe hư vô kia, lướt qua bầu trời!

“Còn dám chạy sao?”

Indra cau mày, sấm sét quanh người bùng nổ, hóa thành một thanh kiếm thánh bằng tia chớp, từ trên không trung chém thẳng vào cỗ xe đó!

Đoàng——!

Trong cỗ xe ngựa đang lao nhanh, Lâm Thất Dạ từ từ nâng tách trà trong tay lên, vừa đưa lên miệng thì cỗ xe ngựa rung chuyển dữ dội, nước trà trong tách đổ xuống đất.

Lâm Thất Dạ ngẩng đầu nhìn Trần Phu tử, ông ta nhìn tách trà trong tay mình cũng đã vơi đi một nửa, biểu cảm có chút ngượng ngùng.

“Phu tử, chúng ta không phải đang ở trong ‘cảnh’ trong lòng ông sao?” Lâm Thất Dạ không nhịn được lên tiếng: “Chẳng lẽ hành trình trong lòng ông... lại gập ghềnh đến vậy sao?”

Trần Phu tử ho hai tiếng, lặng lẽ đặt tách trà trở lại bàn.

“Chỉ là một chút ngoài ý muốn nhỏ, không sao đâu.”

“Phu tử.” Lâm Thất Dạ nghiêm túc nhìn vào mắt Phu tử: “Bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao ông không cho tôi rời đi?”

“Con nghĩ nhiều rồi, chẳng có chuyện gì xảy ra cả.”

Vừa dứt lời Trần Phu tử, một tia sét màu tím từ trên trời giáng xuống, xé toạc một góc ‘cảnh’ trong lòng, một góc nhỏ của viện lạc kiểu Trung tràn ngập tiếng chim hót và hương hoa vỡ vụn, để lộ ra vùng đất vỡ nát bên ngoài và những tia sét dày đặc nhảy múa trong không khí.

Chỉ trong chớp mắt, ‘cảnh’ trong lòng lại phục hồi như cũ, như thể mọi thứ vừa rồi chưa từng xảy ra.

“Phu tử, đây chính là... chuyện gì cũng không xảy ra mà ông nói sao?” Khóe miệng Lâm Thất Dạ hơi giật giật: “Sao tôi lại thấy, cỗ xe ngựa này sắp tan tành rồi?”

Trần Phu tử lặng lẽ nhấp một ngụm trà, không nói gì.

“Ở lại đây với ta, an toàn hơn là ra ngoài.” Sau một hồi im lặng, Trần Phu từ từ lên tiếng: “Ta tuy không giỏi chiến đấu nhưng nếu nói về phòng thủ thì đích thực là người mạnh nhất Đại Hạ, hắ muốn thực sự phá vỡ ‘cảnh’ trong lòng ta, còn lâu lắm.”

Chương 357 - Ta Học Trảm Thần

“Ai? Ai đang truy đuổi chúng ta? Bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lâm Thất Dạ cau mày.

“Con không cần biết.” Trần Phu tử lắc đầu: “Con chỉ cần ở đây uống trà với ta thật yên tĩnh, đợi khi sóng gió qua đi, ta sẽ bảo đảm con xuống xe mà không hề hấn gì.”

“Tôi không muốn không hề hấn gì.” Lâm Thất Dạ nhìn chăm chăm vào mắt Phu tử: “Tôi muốn quay về.”

“Quay về?” Trần Phu tử nhướn mày: “Con có biết thành phố này đang trải qua chuyện gì không?”

“Không biết.” Lâm Thất Dạ lắc đầu: “Tôi chỉ biết... người thân, đồng đội của tôi, đều ở trong thành phố này.”

Àm——!!

Một tia sét khác giáng xuống, ‘cảnh’ trong lòng lại bị phá vỡ một góc, thành phố chìm trong mây đen xuất hiện, những cảnh tượng hỗn loạn đan xen vào nhau, như những mảnh vỡ tan tác.

Trần Phu tử nhìn Lâm Thất Dạ: “Con quá yếu, dù có tham gia chiến trường cũng chẳng thay đổi được gì.”

“Có lẽ vậy.” Lâm Thất Dạ không phủ nhận: “Nhưng tôi muốn thử.”

‘Cảnh’ trong lòng vỡ vụn lại tái hợp, tiếng chim hót và hương hoa lại xuất hiện, trong viện lạc tràn ngập cảnh xuân này, không khí lại nặng nề như mùa đông giá lạnh.

“Diệp Tư lệnh bảo ta phải bảo vệ tốt con, không để con nhúng tay vào trận chiến này...”

Một lúc lâu sau, Trần Phu tử nhìn ra khóm hoa bên ngoài cửa sổ, chậm rãi lên tiếng: “Nhưng ta vốn không thích bị những quy tắc cứng nhắc trói buộc, nếu con thực sự muốn dẫn thân vào vũng nước đục này, ta sẽ không ngăn cản con...”

Nhưng con phải gánh vác trách nhiệm khi làm như vậy, sự thật của mọi chuyện tàn khốc hơn con tưởng tượng nhiều.”

Ông quay đầu nhìn Lâm Thất Dạ, ánh mắt vô cùng sâu thẳm: “Lâm Thất Dạ, ta hỏi con, con đã thực sự chuẩn bị sẵn sàng để tham gia trận chiến này chưa?”

Lâm Thất Dạ nhìn vào mắt Trần Phu tử, một lúc sau, anh gật đầu chắc chắn.

“Ừm.”

“Được, nếu vậy, ta sẽ đưa con ra khỏi vùng sấm sét này, sau khi ra ngoài, bất kể con nhìn thấy gì, không cần quan tâm đến ta, cứ làm những gì con muốn.”

Trần Phu tử dừng lại một chút, nghiêm túc nói,

“Nhưng con phải nhớ lời khuyên của ta... bất kể con gặp phải chuyện gì, tuyệt đối không được rời khỏi phạm vi thành phố Thương Nam.”

Lâm Thất Dạ đầy bụng nghi hoặc, dù không hiểu lời khuyên kỳ lạ này lắm nhưng vẫn gật đầu,

“Được!”

Trần Phu tử đặt tách trà trong tay xuống, nhẹ nhàng vẫy tay với Lâm Thất Dạ, ông tay áo rộng lớn cuốn lên một luồng ảo ảnh, khoảnh khắc sau, bóng dáng Lâm Thất Dạ biến mất không còn dấu vết.

Trong sân lớn chỉ còn lại một mình Trần Phu tử.

Mắt Trần Phu tử hơi nheo lại, ánh mắt như thể có thể xuyên thấu ‘cảnh’ trong lòng, nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài xe ngựa, Indra đang đuổi theo không ngừng, trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo.

“Ta không trả đũa, ngươi thực sự cho rằng ta sợ ngươi sao?!”

...

Cách xe ngựa mười dặm.

Bóng dáng Lâm Thất Dạ đột nhiên xuất hiện, trong nháy mắt, tiếng sấm chói tai gần như làm thủng màng nhĩ của Lâm Thất Dạ, anh quay đầu nhìn lại, cả người sững sờ tại chỗ.

Chỉ thấy trên bầu trời xa xa, một người đàn ông cưỡi trần, mặc quần áo dị vực màu vàng sẫm đang lơ lửng trên không trung, tỏa ra uy áp kinh người, mây đen trên đỉnh đầu chớp nhoáng, hai tia sét thô to biến thành trường kích, bị anh ta dùng sức ném ra!

Những tia sét dày đặc gào thét lao xuống, đập mạnh vào chiếc xe ngựa không mấy bắt mắt kia, giống như một khu rừng sấm sét khổng lồ, một tia sét dài như trường kích từ trên không trung rơi xuống, phá vỡ ảo ảnh bên cạnh xe ngựa, thân xe rung chuyển, tiếp tục lao về phía trước!

Chỉ trong chốc lát, xe ngựa và tiếng sấm đều nhanh chóng biến mất.

“Đó là... Thần Sấm?” Lâm Thất Dạ cảm nhận được uy áp của thần mình còn sót lại giữa trời đất, trong lòng vô cùng kinh hãi!

Vừa rồi anh thực sự ngồi trong xe ngựa uống trà giữa khu rừng sấm sét đó sao?

‘Cảnh’ trong lòng của Phu tử, ngay cả thần minh cũng không thể phá vỡ được sao?!

Lâm Thất Dạ bình tĩnh lại, nhanh chóng trèo lên tòa nhà cao tầng gần nhất, đứng trên đỉnh tòa nhà, quan sát toàn bộ thành phố.

Gầm gừ——!

Ở rìa thành phố, hai con quái thú khổng lồ đang nhanh chóng tiến đến.

“Klein!” Lâm Thất Dạ nhìn xa xa hai con quái thú, trong lòng chùng xuống.

Mặc dù anh chưa từng thấy bí ẩn cấp độ “Klein” nào nhưng anh đã từng giao đấu với Viêm mạch địa long gần đạt đến cảnh giới “Vô Lượng”, cảm giác áp bức của hai con quái thú trước mắt, không phải Viêm mạch địa long có thể so sánh được.

Trước mặt chúng, Viêm mạch địa long giống như một đứa trẻ mẫu giáo, vô hại với cả người và vật.

Ngay khi hai con quái thú tiến đến gần thành phố, một luồng ánh sáng vàng chói mắt bùng lên từ xa, dường như có vài bóng người màu vàng đã giao chiến với con chó dữ kia nhưng con còn lại vẫn di chuyển nhanh chóng.

“Đội đặc biệt?” Nhìn thấy cảnh này, tâm trạng của Lâm Thất Dạ đã ổn định hơn một chút.

Nhưng ngay cả đội đặc biệt cũng không thể ngăn chặn hai con “Klein” cùng lúc, trừ khi còn có một đội đặc biệt khác.

Nhưng trên thực tế thì không có.

Lâm Thất Dạ hít một hơi thật sâu, từ từ nhắm mắt lại, hai giây sau, anh mở mắt ra lần nữa.

Sau lưng anh, xuất hiện thêm hai bóng người.

Một người mặc váy dài bằng vải tuyền, đôi mắt như những vì sao, quý phái và tao nhã;

Một người mặc áo choàng màu xanh lam đậm, tay cầm trượng phép, một trí giả trẻ tuổi;

Chương 358 - Ta Học Trảm Thần

“Mẹ, ngài Merlin.” Trong mắt Lâm Thất Dạ đầy vẻ nghiêm túc: “Con cần sự giúp đỡ của hai người.”

Nyx đứng dưới đám mây đen kịt, vạt váy của bà như biến thành một mảng đêm đen, bà nhìn Lâm Thất Dạ với vẻ từ ái: “Không vấn đề gì, con trai của ta.”

Merlin nhìn xa về phía con quái thú trước mặt, trong mắt như có hàng ngàn vì sao đang chuyển động, dõi theo quỹ tích của số phận, khí chất của cả người trở nên huyền bí, một lúc sau, ông từ từ nhắm mắt lại, hơi thở thu lại.

“Ngài Merlin, ngài đã nhìn thấy gì?” Lâm Thất Dạ biết Merlin đã sử dụng thuật tiên tri, không khỏi hỏi.

Merlin không trả lời trực tiếp câu hỏi của anh, từ từ mở mắt ra, ông cúi đầu nhìn xuống thành phố dưới chân, rồi quay sang nhìn Lâm Thất Dạ, người luôn bình tĩnh như nước, vậy mà lại hiếm hoi lộ ra vẻ kinh hãi.

“Đây là...”

“Ngài Merlin?” Lâm Thất Dạ lại lên tiếng: “Ngài đã nhìn thấy gì?”

Merlin há miệng, dường như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không nói ra, chỉ lắc đầu: “Không có gì...”

Lâm Thất Dạ hơi nhíu mày, mặc dù anh có đầy bụng nghi ngờ nhưng bây giờ không phải là lúc để hỏi, anh chỉ vào con yêu quái biến ở đằng xa, nói:

“Có cách nào giết chết nó không?”

Nyx nheo mắt lại, nói: “Một con quái thú thần thoại gần như thành thần, chỉ bằng chúng ta bây giờ, không thể giết chết nó...”

“Giống như lần trước, mang linh hồn cũng không được sao?”

“Nếu mang linh hồn thì có thể miễn cưỡng kéo dài... nhưng thời gian cũng sẽ không quá lâu.” Nyx quay đầu nhìn Lâm Thất Dạ: “Nhưng Thanatos, từ lần mang linh hồn trước đến nay vẫn chưa qua bao lâu, nếu mang thêm lần nữa, linh hồn của cậu sẽ không chịu nổi.”

“Không chịu nổi thì sẽ thế nào?”

“Sẽ bị tan rã linh hồn, nhẹ thì tổn thương thần trí, trở thành người ngốc, nặng thì hồn phi phách tán ngay tại chỗ.” Nyx nghiêm túc nói.

“Vậy nếu tôi mang linh hồn của Merlin thì sao?” Docfull.vn- Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

“Đây không phải là vấn đề mang linh hồn của ai, con trai của ta.” Nyx lắc đầu: “Mà là linh hồn của con... đã không chịu nổi sức nặng của thần minh rồi.”

Lâm Thất Dạ nhíu chặt mày.

“Ngài Merlin, nếu tôi mang linh hồn của ngài thì có bao nhiêu phần nắm chắc?” Anh quay đầu nhìn Merlin.

Merlin trầm ngâm một lúc: “Xác suất giết chết nó gần như bằng không nhưng nếu mục đích chỉ là nhốt nó lại thì không khó, sức mạnh của phép thuật nằm ở chỗ nó toàn năng.”

Trong mắt Lâm Thất Dạ lóe lên một tia sáng, anh quay đầu nhìn về phía thành phố xa xa, chìm vào im lặng.

Nhốt nó lại... thực sự khả thi sao?

Trong thành phố này, đã có một vị thần minh tồn tại, bây giờ tình hình của Thương Nam quá nguy hiểm, ngay cả khi anh có thể nhốt nó lại một thời gian thì sau thời gian đó thì sao?

Trong thời gian ngắn, khả năng có thêm viện binh đến trợ giúp là bao nhiêu?

Nếu thời gian đến, yêu quái biến thoát ra, xông vào thành phố thì sẽ là một cảnh tượng như thế nào?

Đột nhiên, Lâm Thất Dạ như nghĩ ra điều gì, cúi đầu, đưa tay sờ vào ngực mình, đầu ngón tay chạm vào một vật lạnh lẽo...

Có lẽ, anh không phải không có cơ hội giết chết nó.

Anh không muốn trở thành cứu tinh gì cả, trong thành phố này, người anh thực sự quan tâm chỉ có dì, A Cẩn và những người khác trong đội 136.

Có lẽ, anh có thể chọn đưa dì và A Cẩn rời khỏi đây, tránh xa nơi thị phi nhưng những người khác trong đội 136... sẽ bỏ mặc thành phố này, cứ thế mà rời đi sao?

Họ sẽ không.

Vậy thì...

Trong đầu Lâm Thất Dạ, hình ảnh của những người trong đội 136 lần lượt lướt qua, Trần Mục Dã, Ngô Tương Nam, Hồng Anh, Ôn Kỳ Mặc, Lãnh Huyền, Tư Tiểu Nam... Triệu Không Thành.

Triệu Không Thành...

Lâm Thất Dạ đưa tay nắm vào hư không, một pháp trận triệu hồi mở ra, một thanh đao thẳng quen thuộc được anh nắm

trong tay, trên thân đao khắc ba chữ nhỏ.

——Triệu Không Thành.

Trong khoảnh khắc mơ hồ, Lâm Thất Dạ như lại trở về đêm mưa đó, lại nhìn thấy hình bóng mà anh cả đời này cũng không thể quên.

“Nếu tôi cứ thế mà rời đi, e rằng sau khi tôi chết xuống địa ngục, nhất định sẽ bị anh mắng cho te tua...” Lâm Thất Dạ nhìn thanh đao trong tay, lẩm bẩm.

“Tôi không muốn làm anh hùng nhưng e rằng... lần này tôi không còn lựa chọn nào khác.”

Anh cúi xuống, đâm thanh đao thẳng trong tay xuống đất.

“Nơi này vị trí không tệ, lần này, anh cứ ở đây mà xem... tôi sẽ thay anh bảo vệ thành phố này như thế nào.”

Anh đứng dậy, quay đầu nhìn Merlin, trong mắt là sự nghiêm túc chưa từng có.

“Ngài Merlin, hãy cho tôi mượn sức mạnh của ngài...”

...

Ngoài thành.

Gào gào gào——!!

Tiếng gầm rú của con chó dữ Minh giới vang vọng khắp bầu trời, dưới chân nó, một vòng tròn lớn đen kịt đang lan rộng nhanh chóng, vô số bộ xương trào ra từ đó, tử khí từ Minh giới tỏa ra trong không khí.

Tám bóng người màu vàng bay lơ lửng trên không trung, Hạ Tư Mông nhìn xuống đợt sóng xương bên dưới, trong mắt bùng lên sát khí ngàn ngút, tay phải nắm chặt, từ trên trời giáng một cú đấm xuống đất!

Ầm—— ! ! !

Làn sóng khí có thể nhìn thấy bằng mắt thường lẫn tăn ngay lập tức, đánh tan đợt sóng xương vô số bằng một cú đấm, cô từ từ đứng dậy, biểu cảm nghiêm trọng chưa từng có.

“Đội trưởng!” Không Thương đáp xuống bên cạnh cô: “Yêu quái biển Kraken đã đi thẳng đến trạm thu phí, chúng ta không chặn được nó.”

Gào—— ! !

Gam một lần nữa găm lên, những thành viên khác của đội [Phượng hoàng] lao về phía trước, mở ra các Cẩm Khu đủ màu sắc, chiến đấu với nó.

Chương 359 - Ta Học Trảm Thần

“Ngoài chúng ta ra, không còn ai trong thành phố này có thể ngăn cản nó.” Hạ Tư Mông từ từ lên tiếng: “Chia các thành viên thành hai nhóm, chặn lại hai con quái thú khổng lồ.”

Khổng Thương sững sốt: “Đội trưởng! Chúng ta cộng lại cũng chỉ có thể miễn cưỡng đối phó với một con, nếu tách ra thì... không có chút cơ hội chiến thắng nào.”

“Vậy thì không có đi.” Hạ Tư Mông bình tĩnh nói, bước về phía Gam trước mặt, gió lớn thổi tung chiếc áo choàng màu vàng của cô,

“Chúng ta là người canh gác, ngay cả khi chiến đấu đến chết... chúng ta cũng phải chết trước thành phố này!”

Vút——!

Một ngọn giáo dài bốc cháy xuyên thủng đầu của người khổng lồ băng giá, Hồng Anh nhuộm máu toàn thân rút ngọn giáo ra, miễn cưỡng giữ vững thân hình, thở hắt ra tại chỗ.

Trước trạm thu phí, xác của những người khổng lồ băng giá đã chất đầy mặt đất, máu tụ thành một dòng sông, chảy vào cống.

May mắn thay, đội [Phượng hoàng] đã phá hủy thành công cánh cổng dịch chuyển của người khổng lồ băng giá, ngoài mười mấy con còn lại, những người khổng lồ khác đều đã chôn vùi tại đây.

Muu—— ! !

Tiếng kêu âm trầm vọng lại từ không xa, Ngô Tương Nam ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy dưới cầu vượt, một con mực khổng lồ như tòa nhà chọc trời đang nhanh chóng di chuyển đến.

“Đội trưởng, yêu quái biến đến rồi.”

Trần Mục Dĩ vung đao chém chết một người khổng lồ bằng giá, bàn tay cầm đao hơi run rẩy vì mất sức, anh im lặng nhìn con mực ở đằng xa, một lúc sau, khóe miệng nở một nụ cười chua chát.

“Nó đến vì tôi.”

Giọng nói của Trần Mục Dĩ rất bình tĩnh, mọi người đều sửng sốt, đồng thời quay đầu nhìn anh.

“Đội trưởng, anh đang nói gì vậy?” Ôn Kỳ Mặc không nhịn được hỏi.

“Khí tức của nó khóa chặt tôi, điểm này... tôi vẫn có thể cảm nhận được.” Trần Mục Dĩ nhẹ nhàng xoa ngực: “Trên người tôi có thứ mà nó muốn.”

Hồng Anh ngẩn người một lúc, yếu ớt hỏi: “Là thứ gì vậy? Đưa cho nó không được sao...”

“Không được, thứ này rất quan trọng, tuyệt đối không thể giao ra ngoài.” Trần Mục Dĩ hít một hơi thật sâu, vẻ mặt bỗng trở nên nhẹ nhõm: “Như vậy cũng tốt, chỉ cần tôi tránh xa thành phố, những người trong thành sẽ không gặp nguy hiểm.”

“Chúng tôi sẽ đi cùng anh.” Lãnh Huyền đột nhiên lên tiếng.

Trần Mục Dĩ lắc đầu: “Đó là bí ẩn của cảnh giới ‘Klein’, các người đi theo tôi, chỉ là đi tìm cái chết.”

“Dù sao cũng tốt hơn là để anh một mình đi tìm cái chết.” Hồng Anh vác ngọn giáo dài trên vai, nhìn Trần Mục Dĩ với

ánh mắt nghiêm túc chưa từng có: “Một gia đình, phải ở bên nhau.”

Khỏe miệng Ôn Kỳ Mặc hơi giật giật: “Mặc dù tôi thấy lời của Hồng Anh hơi kỳ lạ... nhưng tôi cũng thấy, chúng ta hành động cùng nhau sẽ tốt hơn, biết đâu có thể kéo dài thêm thời gian.”

Trần Mục Dĩ rùng mình, anh từ từ đảo mắt nhìn khuôn mặt của những người khác, trong mắt đầy vẻ phức tạp.

“Các người... cũng muốn đi tìm cái chết với tôi sao?”

Ngoài An Khanh Ngư, những người khác đều gật đầu.

Trần Mục Dĩ thở dài, hai thanh đao trong tay khẽ vung, mấy sợi xích đen từ điện Diêm La sau lưng anh vươn ra, trong nháy mắt trói chặt tất cả mọi người trừ An Khanh Ngư tại chỗ.

“Cảm ơn mọi người... nhưng nhiệm vụ đi tìm cái chết, vẫn nên để tôi một mình đi là được.” Trần Mục Dĩ im lặng một lúc: “Dù sao thì, mười năm trước, tôi đã nên là một người chết rồi...”

Ngô Tương Nam cố sức giãy giụa sợi xích sắt trên người, cau mày nhìn Trần Mục Dĩ: “Anh đang nói cái gì vậy! Mau thả chúng tôi ra! Anh muốn một mình làm anh hùng... điều đó không thể!”

Hồng Anh nghiêng chặt răng, trên người bùng lên ngọn lửa màu hồng, ngọn lửa hùng hùng không ngừng thiêu đốt sợi xích sắt nhưng không có tác dụng gì.

“Đừng phí sức nữa, dù sao thì tất cả mọi người cộng lại cũng không đánh lại tôi.” Trên mặt Trần Mục Dĩ nở một nụ cười.

Anh đi đến trước mặt An Khanh Ngư, từ từ mở miệng: “Những người này, tôi giao cho cô.”

An Khanh Ngu do dự một lúc, rồi gật đầu.

Muu——!!

Tiếng vo ve âm trầm của Kraken ngày càng gần, những chiếc giác hút vung vẩy như thân rắn yếu dị, uốn éo dưới đám mây đen kịt, bóng tối của nó bao trùm cả mặt đất.

Trần Mộc Dã hít một hơi thật sâu, cuối cùng nhìn mọi người phía sau, khoe miệng nở một nụ cười.

“Được làm đội trưởng của mọi người... tôi rất vui.”

Nói xong, anh không ngoảnh đầu lại mà chạy về phía xa thành phố!

Nhưng anh vừa chạy được hai bước, không gian phía trước đột nhiên bị bóp méo, một cánh cổng màu trắng được phác họa trong hư không, ngay sau đó, một bóng người quen thuộc từ từ bước ra từ đó.

Hơi thở ma thuật nồng nặc lan tỏa trong không khí, một thiếu niên mặc áo choàng màu xanh lam đậm bước ra từ đó, tay phải cầm đao, mái tóc trắng bay phất phơ trong không trung, đôi mắt sâu thẳm như vực thẳm, như thể có thể nhìn thấu quỹ đạo của số phận.

Anh ta giống như ngôi sao sáng nhất trong đêm đen, soi sáng số phận chưa biết của tất cả mọi người.

“Bây... Bây Dạ?” Trần Mộc Dã nhìn bóng người xa lạ mà quen thuộc trước mắt, trực tiếp ngây người tại chỗ.

Không chỉ có anh ta, những người khác trong đội 136 cũng ngơ ngác, Lâm Thất Dạ trước mắt này, so với Lâm Thất Dạ mà họ quen biết, dù là ngoại hình hay khí chất, đều khác biệt quá nhiều.

An Khanh Ngu nhìn Lâm Thất Dạ, trong mắt hiện lên sự hứng thú nồng đậm chưa từng có, đáy mắt lóe lên một tia sáng

màu xám.

Chương 360 - Ta Học Trảm Thần

Ngay sau đó, hai đồng tử của anh ta chấn động, đột nhiên nhắm chặt mắt lại.

Hai hàng nước mắt máu chảy xuống từ khóe mắt anh ta.

Lâm Thất Dạ đương nhiên sẽ không có ác ý gì với anh ta, chỉ là trên người anh ta mang theo linh hồn của một vị thần, An Khanh Ngư muốn phân tích anh ta, đương nhiên sẽ bị phản phê.

Đôi mắt của Lâm Thất Dạ nhìn chăm chăm vào Trần Mục Dĩ, khóe miệng hơi nhếch lên:

“Đội trưởng, được làm đội viên của anh, tôi cũng rất vui... Cho nên, anh cũng về nghỉ ngơi cùng họ đi.”

Ngón tay của Lâm Thất Dạ khẽ chạm vào người Trần Mục Dĩ, ma pháp phong ấn màu đỏ lập tức giam cầm cơ thể của anh ta, đồng thời, những người bị Trần Mục Dĩ trói lại chỉ cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng, những sợi xích sắt trên người vỡ tan.

Chưa kịp để họ có động tác gì, cùng loại phong ấn trên người Trần Mục Dĩ lại một lần nữa giam cầm cơ thể của họ, hơn nữa còn chắc chắn hơn trước.

“Lâm Thất Dạ, anh muốn làm gì?” Trần Mục Dĩ không nhin được mở miệng: “Tôi mới là đội trưởng của đội 136! Dẫn dụ Kraken đi là nhiệm vụ của tôi!”

“Tôi biết mà, đội trưởng. Nhưng thì sao chứ?” Lâm Thất Dạ mỉm cười nói,

“Dù sao thì... tất cả các anh cộng lại cũng không đánh lại tôi.”

Trần Mục Dĩ:...

“Những chuyện còn lại, cứ giao cho tôi.” Lâm Thất Dạ giơ ngón tay ra, chỉ vào hư không, một pháp trận dịch chuyển không gian nhóm màu trắng khổng lồ mở ra ngay dưới chân mọi người!

Xoẹt!

Một luồng ánh sáng trắng lóe lên, thân hình của tất cả mọi người đều biến mất.

Nụ cười trên mặt Lâm Thất Dạ dần thu lại, anh ta quay đầu nhìn về phía con yêu quái biển khổng lồ gần trong gang tấc, đôi mắt hiện lên sát ý lạnh lẽo.

“Tôi sẽ không để anh đi qua đâu...”

...

Thành phố Thương Nam.

Văn phòng Hòa bình, dưới lòng đất.

Pháp trận dịch chuyển màu trắng đột nhiên mở ra, thân ảnh của mọi người trong đội 136 xuất hiện trong không trung, đồng thời, ma pháp phong ấn trên người họ đều được giải trừ.

Trần Mục Dĩ đột ngột đứng dậy từ trên mặt đất vãi ánh mắt không thiện đồng thời đổ dồn lên người anh ta.

“... ..” Khóe miệng Trần Mục Dĩ hơi giật giật: “Các người nghe tôi giải thích đã...”

“Đồng chí Trần Mục Dĩ.” Ngô Tương Nam từ từ đứng dậy khỏi mặt đất, nghiêm túc mở miệng: “Về hành động vừa rồi

của anh, chúng ta sẽ xử lý sau, bây giờ, tôi lo cho Thất Dạ hơn.”

Những người khác gật đầu đồng ý.

Họ nhanh chóng chạy đến tầng cao nhất của văn phòng, hướng về phía xa nhìn lại.

Chỉ thấy ở rìa thành phố, một bóng người màu xanh lam sẫm lơ lửng trên bầu trời, ba pháp trận màu đen siêu lớn lơ lửng trên đỉnh đầu anh ta, huyền bí và bí ẩn.

Mưu——

Tiếng gầm của yêu quái biển âm trầm hòa lẫn với tiếng sấm, vang vọng giữa trời đất.

Mây đen cuộn cuộn, dưới bầu trời u ám, ba pháp trận màu đen khổng lồ chồng lên nhau từng lớp, xoay tròn lệch nhau trên không trung, hơi thở kinh khủng và kỳ dị lan tràn nhanh chóng.

Dưới ba pháp trận, Lâm Thất Dạ lơ lửng trên không trung, các nguyên tố ma pháp mờ ảo cuộn trào quanh người anh ta, ánh mắt bình tĩnh nhìn chăm chăm vào con yêu quái biển khổng lồ Kraken.

“Ma pháp vực sâu, [Tam trọng La sinh môn].”

Ngay sau đó, ba pháp trận màu đen trên đỉnh đầu anh ta lập tức dịch chuyển, lần lượt xuất hiện xung quanh Kraken, tạo thành một cái lồng tam giác màu đen, nhốt nó vào.

Sấm sét màu đen nhảy múa giữa các pháp trận, sức mạnh đến từ vực sâu cô lập Kraken với thế giới bên ngoài, những xúc tu khổng lồ đập vào pháp trận, ngay lập tức bị sấm sét màu đen thiêu đốt, rồi lại co lại.

Đôi mắt giống như đèn lồng màu xanh lục của Kraken hơi xoay tròn, dường như đang suy nghĩ, rốt cuộc là thứ gì đã cản

trở bước tiến của nó.

Một lát sau, hai xúc tu của Kraken cuộn tròn thành một quả cầu, tỏa ra ánh sáng lạnh màu đen, đập mạnh vào pháp trận.[V
i p t r u y e n f u L L . n e t - k h o t r u y e n d i c h m i ễ n p h
í]

Đoàng——！！

Tiếng va chạm trầm đục vang lên, mặt đất dưới chân rung chuyển dữ dội, ánh sáng của một pháp trận bỗng chốc tối đi đôi chút, còn xúc tu của Kraken chỉ bị thương nhẹ ở lớp biểu bì.

Sắc mặt Lâm Thất Dạ hơi biến đổi.

Mang theo linh hồn của Merlin, bây giờ anh ta cũng chỉ có cảnh giới “Vô Lượng”, đối mặt với một con quái thú “Klein” sắp bước vào lĩnh vực thần minh, thực lực vẫn còn chênh lệch quá lớn.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ cần Kraken va chạm thêm vài lần nữa, Tam trọng La sinh môn chắc chắn sẽ bị phá vỡ.

Lâm Thất Dạ hít một hơi thật sâu, từ từ giơ tay trái lên, một tia sáng bạc tỏa ra từ đầu ngón tay anh ta, tiếng ngâm nga âm trầm vang vọng trong không trung.

“Ma pháp không gian, [Trục xuất chiều không].”

Ánh sáng trên đầu ngón tay Lâm Thất Dạ bùng lên, đồng thời, không gian xung quanh Kraken bị nhốt trong La sinh môn đột nhiên bị cắt ra, giống như có một con dao vô hình cắt ra một mảnh không gian nơi anh ta đang ở.

Vì chất lượng không đủ, vậy thì dùng số lượng để bù đắp!

Cơ thể của Kraken cùng với ba La sinh môn, ngay lập tức bị tách khỏi không gian xung quanh, những gợn sóng không

gian nồng đậm lan tỏa ra, dường như muốn đưa nó đến một không gian nào đó không xác định.

Kraken nhảy bén nhận ra điều này, tiếng gầm âm trầm lại vang lên, ánh sáng lạnh tỏa ra khắp người nó như bóng tối được ử từ biển sâu, làm xáo trộn quá trình dịch chuyển không gian, khiến cho không gian này mặc dù đã bị cắt đứt nhưng vẫn không bị trục xuất.

Chương 361 - Ta Học Trảm Thần

Các nguyên tố ma pháp xung quanh Lâm Thất Dạ lại một lần nữa cuộn trào, cái lạnh cực độ lan tỏa ra từ anh ta làm trung tâm!

Anh ta giơ tay ra, hướng về phía Kraken ở xa xa, nắm chặt!

“Ma pháp siêu cấp hệ băng, [Băng phong vĩnh cửu]!”

Ánh sáng trắng chói mắt lóe lên, không gian trong phạm vi ba dặm xung quanh Kraken, ngay lập tức bị băng giá đóng băng, giống như một kim tự tháp băng sừng sững trên mặt đất, hơi lạnh tỏa ra khiến nhiệt độ của cả thành phố giảm xuống rất nhiều.

Bóng dáng của yêu quái biển Kraken bị đóng băng trong kim tự tháp băng, bóng đen khổng lồ xuyên ra ngoài, trông giống như một mẫu vật quái thú khổng lồ dưới tầng băng trôi.

Ba loại ma pháp phong ấn đỉnh cao chồng lên nhau, cuối cùng cũng miễn cưỡng phong ấn được con quái thú thần thoại cảnh giới “Klein” này.

Không xa.

Hạ Tư Mộng nhìn về phía Kraken bị đóng băng trong kim tự tháp ở đằng xa, kinh ngạc há hốc mồm: “Đây... Đây là thứ gì vậy?”

Khổng Thương nhìn chằm chằm vào bóng người lơ lửng trên không trung, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

“Đội trưởng, anh có cảm nhận được không?”

Hạ Tur Mộng gật đầu: “Là hơi thở của thần mình, hơn nữa là thần mình chưa từng được quan sát thấy.”

“Sao có thể chứ? Trên người một con người, sao lại có thể xuất hiện hơi thở của thần mình được?” Khổng Thương không nhin được mà lên tiếng.

Hạ Tur Mộng nhìn chăm chăm vào bóng người màu xanh lam đậm, trầm ngâm một lúc: “Anh nói xem, có phải anh ta chính là Lâm Thất Dạ không?”

“Lâm Thất Dạ?” Khổng Thương sửng sốt: “Anh ta không phải là người đại diện của Thiên sứ trưởng và Nữ thần đêm tối sao? Sao lại có quan hệ với những vị thần khác nữa?”

“Không biết nhưng trực giác mách bảo tôi... anh ta chính là Lâm Thất Dạ.” Thần sắc Hạ Tur Mộng trở nên kích động: “Quả nhiên là một kỳ tài! Nhất định phải lừa... không, phải thuyết phục anh ta gia nhập đội [Phượng hoàng] của chúng ta!”

Khổng Thương có chút bất lực: “Đội trưởng, trước đó, chúng ta phải xử lý con chó dữ này trước đã, nếu không thì tôi e rằng cô chỉ có thể mong sau khi chết được chôn cất ở nghĩa trang của đội [Phượng hoàng] chúng ta thôi.”

Hạ Tur Mộng thở dài, cô nhìn vào bóng dáng khổng lồ bị đóng băng, có chút lo lắng nói:

“Nhưng mà... yêu quái biển kia, thật sự dễ dàng bị chế ngự như vậy sao?”

...

“Hả?”

Loki đang đối đầu với Lộ Vô Vi như thể nhận ra điều gì đó, quay đầu nhìn về phía xa.

“Thật không ngờ lại có người chặn được Kraken? Các người còn có thủ đoạn gì nữa vậy?” Loki kinh ngạc lên tiếng.

Lộ Vô Vi mặt không biểu cảm nói: “Người đã đánh giá thấp chúng ta rồi.”

Đôi mắt của Loki phủ một lớp ánh sáng yếu ớt, như thể trực tiếp phốt lờ mọi chướng ngại vật, nhìn thấy Kraken bị phong ấn và cậu thiếu niên duy trì pháp trận trước mặt nó.

Nhìn thấy cậu thiếu niên đó, Loki sửng sốt, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

“Đó là...”

Đột nhiên, Loki như nghĩ ra điều gì, trong mắt hiện lên ánh sáng khác thường.

“Thì ra là vậy thì ra là vậy!! Hahahaha... Anh ta chính là người đó? Tôi còn thấy lạ, mười năm trước, Gaia rõ ràng đã viết tên đó lên [Thù hận Shiva] nhưng bây giờ lại...”

Loki đột nhiên bật cười, nhìn về phía Lâm Thất Dạ ở đằng xa, như thể nhìn thấy thứ gì đó đặc biệt thú vị.

Anh ta ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ánh mắt như muốn xuyên qua những đám mây dày, nhìn thấy vàng trắng treo lơ lửng trên đỉnh đầu chúng sinh.

“Ngài ấy quả nhiên đã can thiệp... Nhưng, đã mười năm trôi qua, nếu tôi đoán không nhầm thì phép màu này đã đến giới hạn rồi phải không?” Loki quay đầu nhìn Lộ Vô Vi, cười nói: “Nói đi, hôm nay tôi có cơ hội nhìn thấy cảnh tượng phép màu này tan vỡ không?”

“Loki.” Lộ Vô Vi từ từ lên tiếng: “Tôi sẽ không để anh gặp anh ta.”

“Ha ha ha...” Loki cười lạnh: “Anh thực sự nghĩ rằng, kéo tôi đến đây, là có thể ngăn cản tôi sao?”

Thì anh cũng... đánh giá thấp vị thần xảo quyệt này quá rồi.”

...

“Tĩnh lại đi...”

“Ngươi, mãi mãi không thoát khỏi ta được.”

“Ngươi là người ta chọn, ngươi, sở hữu sức mạnh lật đổ mọi thứ.”

“Ngươi đã ngủ đủ lâu rồi.”

“Trở về đi... người đại diện của ta.”

“Kẻ thừa kế của sự xảo quyệt và lừa dối...”

“Tur Tiểu Nam.”

Ầm ầm...

Tiếng sấm rền vang vọng trên bầu trời, gió lớn gào thét cuốn khắp mặt đất, trên đỉnh tòa nhà của văn phòng, tất cả mọi người đều đang nhìn chăm chăm vào phía bên kia thành phố, nơi có bóng dáng con quái thú bị phong ấn.

Không ai để ý thấy, Tur Tiểu Nam đứng cuối cùng trong đám đông, đầu đón ngòi xôm xuống, thở dốc.

Một lúc sau, cô từ từ đứng dậy.

Đôi mắt sâu thẳm ngược nhìn bầu trời, không biết đang nghĩ gì.

“Thất Dạ thực sự đã ngăn chặn được con quái thú đó.” Ôn Kỳ Mặc kinh ngạc nói: “Trên người anh ta, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Không biết.” Trần Mục Dã lắc đầu, vẻ mặt vô cùng nghiêm trọng: “Nhưng... sức mạnh vượt ngoài sức tưởng tượng thì luôn phải trả giá ngoài sức tưởng tượng.”

Ngay lúc này, Hồng Anh có chút nghi hoặc quay đầu lại.

“Lãnh Huyền đâu?”

“Anh ta hẳn lại nằm trên một tòa nhà nào đó, một mình dùng ống nhòm nhìn chiến trường.” Ôn Kỳ Mặc có chút không chắc chắn nói: “Dù sao thì anh ta cũng quan tâm nhất đến chuyện của Lâm Thất Dạ.”

“Tiểu Nam, Tiểu Nam?”

Hồng Anh quay đầu lại, nhìn Tư Tiểu Nam một mình đứng sau mọi người, đột nhiên sững sốt.

Tư Tiểu Nam có vẻ khác với trước đây.

Chương 362 - Ta Học Trảm Thần

Tư Tiểu Nam thu hồi ánh mắt khỏi bầu trời, lướt qua mọi người trước mặt, từ từ giơ tay phải lên...

Ừ——!!

Uy áp mạnh mẽ bùng nổ, trong nháy mắt trấn áp lên những thành viên khác của đội 136, đồng thời, một luồng hơi lạnh từ trong cơ thể cô tỏa ra, vô hình khóa chặt tinh thần lực của những người khác.

Ngay cả Trần Mục Dĩ cũng không ngoại lệ.

Cô là “Klein.”

Dưới uy áp khủng khiếp này, cơ thể của mọi người trong đội 136 không thể cử động, họ kinh ngạc nhìn Tư Tiểu Nam, trong mắt đầy vẻ khó tin.

“... Tiểu Nam?” Hồng Anh nghiêng răng, nhìn chằm chằm Tư Tiểu Nam, trong mắt đầy vẻ hoang mang.

“Tiểu Nam...” Trần Mục Dĩ hơi nhíu mày: “Đây là không chế tinh thần sao?”

“Đồ ngốc.” Ngô Tương Nam trầm giọng nói: “Không chế tinh thần sẽ không khiến một người đột nhiên có được sức mạnh của cảnh giới ‘Klein’.”

“Anh ta nói đúng.”

Tư Tiểu Nam chậm rãi bước tới, uy áp khủng khiếp tiếp tục giải phóng: “Ngay từ đầu, tôi đã không phải là người canh gác, tất cả các tài liệu khi gia nhập đội hai năm trước đều là giả.

Tư Tiểu Nam... vốn không tồn tại.”

Cô đứng trước mặt Trần Mục Dĩ, chậm rãi nói: “Tôi là người đại diện... người đại diện của Thần mưu kế Loki.”

Chữ cuối cùng vừa dứt, cả không khí đều chìm vào im lặng.

“Xin lỗi.” Tư Tiểu Nam bình tĩnh nói: “[Thập Bát Viên], tôi nhất định phải mang đi.”

Nói xong, trong mắt cô lóe lên một tia sáng lạnh, tất cả mọi người chỉ cảm thấy trong đầu như có một cây búa lớn giáng xuống, trong nháy mắt mất đi ý thức.

Tư Tiểu Nam cúi xuống, lấy tấm da dê từ ngực Trần Mục Dĩ ra, mất đi sự kìm nén của Diêm La Điện, hơi thở của thần khí này lập tức thoát ra ngoài, tỏa ra sức mạnh hủy diệt khủng khiếp.

“Đây... chính là [Thập Bát Viên]?” Tư Tiểu Nam lầm bầm.

...

Rầm, rầm, rầm...

Tiếng bước chân vang vọng trong hành lang, Tư Tiểu Nam cầm tấm da dê trên tay, mặt không biểu cảm đi từ tầng cao nhất vào văn phòng.

Leng keng——!

Chào mừng!

Tư Tiểu Nam cau mày, quay đầu nhìn về phía cửa.

Một người đàn ông mặc áo khoác đen đang đứng ở cửa, im lặng nhìn cô, trong mắt đầy vẻ phức tạp.

“Lãnh Huyền.” Tư Tiểu Nam khẽ nói: “Anh chỉ là một người bình thường, đừng cố cản tôi.”

“Tiểu Nam...” Lãnh Huyền khàn giọng nói: “Tại sao em lại làm như vậy?”

“Tôi là người đại diện của Thần mưu kế, lừa dối và nói dối là lĩnh vực tôi giỏi nhất, tôi đến Thương Nam là để khám phá bí mật nơi đây, còn có tìm tung tích của [Thập Bát Viên].” Tư Tiểu Nam bình tĩnh nói,

“Tư Tiểu Nam của đội 136 mà các anh biết, tất cả đều là nguy trang của tôi, vốn là giả, tôi đã lừa dối các anh, tôi đã lợi dụng các anh!

Câu trả lời này... anh có hài lòng không?”

Lãnh Huyền nhìn vào mắt cô, lắc đầu: “Cô nói dối.”

Tư Tiểu Nam hơi nhú mày.

“Nếu chỉ là lợi dụng và lừa dối... tại sao cô lại cố tình giữ khoảng cách với chúng tôi?” Lãnh Huyền chậm rãi nói: “Cô luôn tự giam mình, không nói một lời, dù là trong cuộc sống hay nhiệm vụ, đều cố tình giảm bớt sự hiện diện của mình.

Trong các buổi xây dựng đội nhóm, cô cũng luôn ngồi một mình ở một bên, lặng lẽ nhìn chúng tôi từ xa, rõ ràng trong mắt đầy khao khát nhưng lại không dám đến gần.

Ngay cả khi Triệu Không Thành được chôn cất, cô cũng không có mặt.

Tại sao?

Nếu cô muốn do thám tình báo, tiếp cận đội trưởng, cô hẳn phải cố gắng hết sức để xây dựng mối quan hệ tốt với chúng tôi mới đúng.”

Tư Tiểu Nam mím chặt môi, không dám nhìn thẳng vào mắt Lãnh Huyền.

Lãnh Huyền từng bước tiến tới, nhìn Tư Tiểu Nam:

“Bởi vì cô sợ.Viptruyenfull.net - Chỉ 1000 đồng/ngày đọc tất cả Kho 1000++ truyện dịch miễn phí!

Cô sợ nếu dính líu quá sâu với chúng tôi, đến ngày đó... cô sẽ mềm lòng.

Bởi vì... cô đã thích nơi này rồi, phải không?”

“Anh im đi!” Tư Tiểu Nam đột nhiên lên tiếng, tức giận nhìn Lãnh Huyền, uy áp mạnh mẽ đột nhiên giáng xuống!

Lãnh Huyền rên lên một tiếng, cả người bị uy áp này đánh ngã xuống đất, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng rỉ ra một tia máu.

Tư Tiểu Nam nắm chặt tấm da dê trong tay, lách người đi qua Lãnh Huyền đang nằm dưới đất, mím chặt môi, bước nhanh ra khỏi văn phòng,

Lãnh Huyền cố gắng chống đỡ cơ thể bằng hai cánh tay, anh quay người, nhìn Tư Tiểu Nam đang dần rời đi, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Cô xem, ngay cả đến bước này, cô vẫn không giết tôi.”

Tư Tiểu Nam dừng lại trước cửa.

“Có lẽ trong toàn bộ đội 136, chỉ có tôi là thực sự hiểu cô... bởi vì, bất kỳ chi tiết nào cũng không thoát khỏi mắt tôi.” Lãnh Huyền dùng tay chống cơ thể đứng dậy, giọng nói dần dịu lại:

“Bất kể cô từng là ai nhưng trong hai năm ở Thương Nam này... cô chính là Tư Tiểu Nam.

Tư Tiểu Nam của đội 136.

Nhà chúng ta Tiểu Nam... luôn là một đứa trẻ ngoan.”

Đôi đồng tử của Tư Tiểu Nam đột nhiên co lại.

Cô đột ngột quay người, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào Lãnh Huyền, ngực cô phập phồng dữ dội.

“Lãnh Huyền, anh thực sự nghĩ rằng... tôi không dám giết anh sao?!”

Uy áp khủng khiếp bao trùm lấy cơ thể Lãnh Huyền, khiến anh không thể cử động, lòng bàn tay Tư Tiểu Nam lóe lên một luồng ánh sáng mờ, từng bước tiến đến trước mặt Lãnh Huyền.

Xoẹt—— ! !

Một luồng ánh sáng mờ lóe lên, máu bắn tung tóe, một cánh tay cụt bay lơ lửng giữa không trung.

Khuôn mặt Lãnh Huyền trong nháy mắt trở nên tái nhợt vô cùng, cơn đau dữ dội khiến khuôn mặt anh co giật dữ dội, anh há miệng, dường như không kịp được muốn kêu lên nhưng lại bị anh cố nén lại.

Chương 363 - Ta Học Trảm Thần

Ánh sáng mờ lóe lên, máu bắn ra ngoài dần ít đi, cuối cùng hoàn toàn cầm máu.

Ánh mắt Tư Tiểu Nam dừng lại trên khuôn mặt Lãnh Huyền trong chốc lát, sau đó quay người định rời đi.

“Đừng cố cản tôi nữa, nếu không... lần sau, tôi lấy mạng anh thật đấy.”

Cô vừa bước lên một bước, Lãnh Huyền cũng bước theo một bước.

Tư Tiểu Nam quay người như chớp, một ngón tay chỉ vào ngực Lãnh Huyền!

Bùm——！！

Tiếng nổ giòn giã vang vọng trong văn phòng, một chiếc hộp sắt nhỏ vỡ tan trước ngực Lãnh Huyền, ngay sau đó, từng tấm ảnh như những chú bướm bay tán loạn trong không trung.

Tư Tiểu Nam sửng sờ.

Tất cả đều là ảnh của đội 136.

Họ đang dã ngoại trong công viên, những bức ảnh cười nói vui vẻ;

Họ đang ở trong văn phòng, chào đón Lâm Thất Dạ tốt nghiệp trở về;

Vào đêm giao thừa, họ ở bên nhau, hẹn năm sau sẽ tụ tập đúng hẹn, những bức ảnh say khướt;

Sau nhiệm vụ rắn yêu Nạn Đà, Lâm Thất Dạ, Tư Tiểu Nam, Hồng Anh ba người ngẩng cao đầu bước ra khỏi khuôn viên trường;

Ngày Triệu Không Thành được chôn cất, Hồng Anh khắc bia trong mộ, những người khác trốn trong núi lên quan sát;

Bức ảnh Tư Tiểu Nam lần đầu đến báo danh tại đội 136;

Bức ảnh Tư Tiểu Nam lần đầu hoàn thành nhiệm vụ, trên khuôn mặt nở nụ cười hạnh phúc, reo hò vui sướng;

...

Tư Tiểu Nam ngây người nhìn những bức ảnh bay lơ lửng trong không trung, như từng đoạn ký ức rời rạc, ùa về trong tâm trí cô.

Những điều từng trải qua, niềm vui, hạnh phúc và mãn nguyện... như những thước phim, lần lượt lướt qua trước mắt cô...

Những thứ này...

Là hồi ức của cô.

Là hồi ức của cô với thành phố này, với những con người này.

Không biết từ lúc nào, đôi mắt cô đã chứa đầy nước mắt.

Một cơ thể ấm áp dựa vào sau lưng cô, Lãnh Huyền với khỏe miệng còn vương máu, đưa cánh tay còn lại ra, nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau.

Giọng nói dịu dàng vang lên bên tai cô.

“Một mình gánh chịu tất cả những điều này... rất đau khổ phải không?”

Cơ thể Tư Tiểu Nam run lên, không thể kìm nén được nước mắt trong mắt nữa, những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên

khỏe mắt, cô như một cô gái chịu nhiều tủi hờn, khóc nức nở.

“Đưa tôi đi.” Tay Lãnh Huyền nhẹ nhàng vuốt ve đầu Tư Tiểu Nam: “Sau này bất kể xảy ra chuyện gì, tôi sẽ cùng em gánh chịu.”

Tư Tiểu Nam quay người, nhìn vào mắt Lãnh Huyền, đó là sự nghiêm túc và nghiêm nghị chưa từng có.

Cô mím chặt môi, đôi mắt đỏ hoe nhìn chằm chằm vào Lãnh Huyền, hít một hơi thật sâu, như đã hạ quyết tâm, ánh sáng le lói trong mắt.

“Lãnh Huyền.” Cô nghiêm túc nói: “Anh có tin em không?”

Lãnh Huyền không chút do dự: “Tôi tin em.”

Tư Tiểu Nam quay người, ánh mắt nhìn về phía bầu trời hỗn độn xa xa, chậm rãi nói:

“Em có một kế hoạch... một kế hoạch rất lớn, rất nguy hiểm.”

...

Trên sân thượng.

Trần Mộc Dã đang hôn mê rên lên một tiếng, chậm rãi mở mắt.

Sức mạnh tinh thần bị khóa đã được mở ra, sức ép khủng khiếp kia cũng biến mất, anh miễn cưỡng đứng dậy, mãi một lúc lâu sau mới nhớ lại những gì đã trải qua trước khi hôn mê.

Anh nhìn cảnh hỗn loạn xa xa, im lặng không nói.

Đột nhiên, anh dường như cảm thấy có gì đó.

Anh cúi đầu, đưa tay vào ngực mình, lấy ra một cuộn da dê cổ từ trong quần áo.

Lần này, cuộn da dê rời khỏi cơ thể anh, không hề tiết lộ một chút hơi thở nào, như thể có thứ gì đó đã phong tỏa hoàn toàn hơi thở của nó.

Anh đưa ngón tay ra, nhẹ nhàng xoa lên bề mặt cuộn da dê, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

Trên bề mặt cuộn da dê phủ một lớp vải mỏng vô hình...

Đối với lớp vải mỏng này, Trần Mục Dĩ không còn xa lạ gì nữa, mỗi người trong đội 136 đều từng được lớp vải mỏng này bảo vệ...

Đây là [Vô Duy Sa] của Tư Tiểu Nam.[V i p t r u y e n f u L L . n e t - k h o t r u y e n d i c h m i ễ n p h í]

Anh ngẩng đầu lên, nhìn về phía xa...

Nếu [Thập Bát Viên] thực sự vẫn ở đây, vậy Tư Tiểu Nam đã lấy đi... cái gì?

...

Ngoài thành phố.

Lâm Thất Dạ đang duy trì phong ấn ma thuật, sắc mặt hơi thay đổi, dao động ma thuật quanh người dần trở nên hỗn loạn.

Rắc rắc——!

Một vết nứt nhỏ xuất hiện trên kim tự tháp bằng không lồ, sau đó nhanh chóng lan rộng, sương giá trắng xóa tỏa ra trong không khí, các vết nứt trên thân tháp đang tăng lên với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

“Đến giới hạn rồi...” Lâm Thất Dạ nhìn kim tự tháp đang dần vỡ vụn trước mắt, lẩm bẩm.

Pháp thuật phong ấn đỉnh cao ba tầng được giải phóng ở cảnh giới “Vô Lượng” có thể kéo dài thời gian cho Kraken lâu

như vậy đã là giới hạn rồi, chênh lệch cảnh giới mãi mãi là một vực thẳm, đặc biệt là đối với cảnh giới cao.

“Anh ta sắp không chịu nổi rồi.” Hạ Tư Mộng đang vây đánh Gamu bên cạnh chú ý đến cảnh này, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng, cô quay đầu nhìn Gamu trước mặt đã đầy thương tích nhưng lại hung dữ hơn trước, mắng:

“Chết tiệt! Sao tên này lại mạnh như vậy?!”

“Nó sắp thành Thần rồi.” Không Thương cau mày: “Người canh gác của Minh giới, không dễ đối phó như vậy đâu.”

“Nhưng chúng ta không còn thời gian nữa rồi.” Trong mắt Hạ Tư Mộng hiện lên một tia quyết đoán: “Nếu không thể giết chết nó trong thời gian ngắn, Kraken bên kia sẽ thoát ra, đối mặt với hai con quái vật khổng lồ cùng lúc, chúng ta không có chút cơ hội chiến thắng nào.”

Không Thương nghe ra ý tứ trong lời nói của Hạ Tư Mộng, anh nhìn chằm chằm vào mắt cô, một lúc sau, khóe miệng nở một nụ cười cay đắng.

Chương 364 - Ta Học Trảm Thần

“Ngày này, cuối cùng cũng đến rồi sao...”

Hạ Tư Mộng quay đầu nhìn anh: “Hồi hận không?”

“Tất nhiên là không hồi hận.” Khổng Thương tra thanh đao trong tay vào vỏ, vẽ mặt trang nghiêm: “Đây là sứ mệnh của chúng ta.”

Hạ Tư Mộng gật đầu, hít một hơi thật sâu, lớn tiếng hô:

“Đội [Phượng Hoàng]!!”

“Có mặt!!”

Vút vút vút——!

Các thành viên của đội [Phượng Hoàng] đang chiến đấu ác liệt với Gamu nhanh chóng thoát khỏi chiến trường, từ trên trời giáng xuống, đáp xuống bên cạnh Hạ Tư Mộng.

Tám chiếc áo choàng màu vàng xếp thành một hàng, tung bay trong gió.

Hạ Tư Mộng từ từ nhắm mắt lại: “Có nguyện cùng ta... liều chết một phen không?”

Mọi người đều mỉm cười, khoanh khắc tiếp theo, trên đầu ngón tay của mỗi người đều xuất hiện một huy hiệu lấp lánh, họ đứng trong gió, nhìn con chó dữ của Minh giới đang gầm rú trước mặt, trong mắt hiện lên vẻ trang nghiêm chưa từng có.

“Chúng tôi, nguyện ý.”

...

Tảng băng khổng lồ ầm ầm sụp đổ, không gian bị tách rời một lần nữa trở về, La Sinh Môn màu đen bao quanh Kraken bị luồng sáng đen cuộn cuộn đánh tan tành.

Quái vật khổng lồ ở Bắc Hải thoát ra, vung vẩy những xúc tu như rắn điên cuồng, tiếng gào thét âm trầm vang vọng trên bầu trời.

Muru——！！

Lâm Thất Dạ khoác trên mình chiếc áo choàng màu xanh lam đậm, ánh sáng lóe lên trong đôi mắt, cuối cùng hiện lên một tia quyết đoán.

Sự việc đã đến nước này, anh không còn lựa chọn nào khác.

Anh thò tay vào túi áo, lấy ra một huy hiệu sáng bóng, đầu ngón tay khẽ quẹt vào mép huy hiệu, một chiếc kim nhỏ nhọn chìa ra.

Anh cúi đầu nhìn chăm chăm vào huy hiệu trong tay, một lúc sau, khóe miệng nở một nụ cười cay đắng.

“Cuối cùng, vẫn đi trên con đường giống như anh...”

Anh ngẩng đầu nhìn con yêu quái biển đang gào thét trước mặt, hít một hơi thật sâu, từng chữ một nói:

“Nếu đêm đen cuối cùng cũng đến...”

Gào——！！！！

Lời còn chưa dứt, một tiếng gầm như sấm sét truyền đến từ xa, luồng sóng khí có thể nhìn thấy bằng mắt thường bao trùm khắp mặt đất, ngay cả con chó dữ Gamu và quái vật biển Kraken cũng phải chấn động!

Lâm Thất Dạ sửng sốt.

Mọi người trong đội [Phượng Hoàng] cũng sững sốt, đồng thời dừng tay, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy ở đầu bên kia đường chân trời, dưới bầu trời u ám, một con chó dữ màu đen khổng lồ đang giẫm đạp lên hư không, lao đến từ trong thành phố!

Lâm Thất Dạ nhìn thấy dáng vẻ của con chó dữ, đầu tiên là ngây người, sau đó trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc!

“Lại thêm một con quái vật thần thoại sao?!” Trong mắt Hạ Tư Mộng hiện lên vẻ tuyệt vọng: “Ba con quái vật thần thoại, thế giới này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Không Thương cau mày: “Nhưng... anh không thấy có gì kỳ lạ sao?”

“Kỳ lạ? Kỳ lạ ở đâu?”

Không Thương nhìn chăm chăm vào hướng con chó dữ màu đen đến, từ từ nói: “Con chó dữ này đến từ trong thành phố.

Có lẽ... mọi chuyện sẽ có chuyển biến?”

Như để chứng minh lời của Không Thương, con chó dữ màu đen giẫm đạp lên hư không, giống như một tia chớp đen, trực tiếp vượt qua Lâm Thất Dạ và những người khác, lao thẳng về phía quái vật biển Kraken!

Muru—— !

Gào—— ! !

Hai con quái vật khổng lồ kinh hoàng đâm sầm vào nhau!

Con chó dữ màu đen giẫm một chân xuống xúc tu của Kraken xuống đất, mặt đất rung chuyển dữ dội, ngay sau đó hàm răng hung dữ mở ra, cắn chặt vào cổ Kraken!

Muru—— ! ! !

Kraken đau đớn, những xúc tu khác điên cuồng quất loạn xạ, quần chặt lấy con chó dữ màu đen nhưng ngay sau đó, những tia sét dày đặc bùng phát từ giữa những sợi lông của con chó dữ màu đen, trực tiếp nướng chín những xúc tu!

Con chó dữ màu đen cắn chặt vào cổ Kraken, giằng xé vài lần, thực sự cắn đứt một mảng thịt lớn, máu me đầm đìa!

Con chó dữ tàn bạo nhai nát miếng thịt vụn đó, máu đỏ tươi chảy xuống đất theo kẽ răng của nó, nó nhìn con Kraken đang gào thét đau đớn trước mặt bằng ánh mắt lạnh lùng, trong mắt tràn đầy sự chế giễu. [d o c f u L L . v n - k h o t r u y ệ n d ị c h m i ễ n p h í]

Phù——!

Nó há miệng, lại nhả miếng thịt đó ra, giọng nói âm trầm phát ra từ cổ họng, rõ ràng từng chữ:

“Thịt của thân bên ngoài rác rưởi, chó cũng không ăn!”

Lâm Thất Dạ : ...?

Đội Phượng Hoàng : ...??

Loki : ...???

Con chó này... mẹ nó biết nói tiếng người?

Không đúng, nó biết nói tiếng Trung Quốc? ! !

Ngay cả Kraken cũng sững sốt, biểu cảm như thể đang nói: Mọi người đều là quái thú bí ẩn, tại sao bạn lại biết nói? Cuộc cạnh tranh nội bộ căng thẳng như vậy sao?!

Tuy nhiên, con chó dữ màu đen rõ ràng không có ý định cho nó cơ hội thở.

Những chiếc vuốt sắc nhọn trên bàn chân của nó đột nhiên vung ra, trong nháy mắt chặt đứt vài xúc tu của Kraken, sau đó

sấm sét quanh người nổ vang, chạy khắp cơ thể của quái vật biển, làm tê liệt thần kinh của nó!

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, con chó dữ lại há miệng, lần này trực tiếp cắn vào đầu nó!

Ánh chớp cuộn cuộn, tiếng gầm dữ tợn của con chó dữ hòa lẫn với tiếng sấm rền vang vọng trên bầu trời, ngay cả tiếng kêu thảm thiết của Kraken cũng bị át đi, nghe đến rợn cả tóc gáy.

Theo một hồi giằng co dữ dội, cuối cùng con chó dữ cũng xé đứt đầu Kraken, máu phun ra như cột nước khổng lồ, bắn tung tóe lên khắp người con chó dữ màu đen.

Một con quái vật khổng lồ “Klein” sắp thành thần, cứ như vậy dễ dàng chết dưới móng vuốt của con chó dữ màu đen.

Nó đứng hiên ngang trên xác Kraken đã mềm nhũn như bùn, từ từ quay đầu nhìn về phía Gam.

Chương 365 - Ta Học Trảm Thần

Mặc dù cả hai đều là chó dữ nhưng kích thước của Gam rõ ràng nhỏ hơn một vòng so với con này và chỉ xét về khí thể, con chó dữ màu đen đã áp đảo hoàn toàn!

Máu của quái vật biển vẫn nhỏ từng giọt từ giữa những sợi lông của con chó dữ màu đen, nó từ từ há chiếc miệng không lồ đỏ tươi, ánh mắt hung dữ nhìn chằm chằm vào Gam.

Nó giống như một bạo chúa hung ác!

Gam sợ hãi.

Sứ giả canh giữ địa ngục này cảnh giác nhìn con chó dữ màu đen, vô thức lùi lại hai bước nhưng con chó dữ màu đen dường như không có ý định buông tha, vẫn từng bước tiến gần.

Xa xa.

“Con chó này... sao lại giống Tiểu Hắc Lãi thế này?” Lâm Thất Dạ nhìn cảnh này, lâm bẫm tự nói.

Mặc dù chính Lâm Thất Dạ cũng biết chuyện này hoang đường đến mức nào nhưng sự thật là như vậy.

Bộ lông đen, nếp nhăn trên mặt, thậm chí cả vết sẹo trên trán đều giống hệt nhau, điểm khác biệt duy nhất là đôi mắt hung dữ khát máu đỏ và khí chất vô song sắc bén!

Bỏ qua ngoại hình, Lâm Thất Dạ rất khó liên tưởng con chó dữ hung bạo này với con chó ghẻ ngốc kia.

Anh cúi đầu nhìn huy hiệu trên lòng bàn tay, cười khô một tiếng, rồi lại cất đi.

Xem ra, lần này không dùng được rồi.

...

Loki nhìn xa về phía con chó dữ xuất hiện một cách khó hiểu, cau mày chặt lại.

“Đó là thứ gì? Nó từ đâu chui ra vậy?”

Khóe miệng Lộ Vô Vi hơi nhếch lên: “Người đoán xem?”

Loki liếc nhìn Lộ Vô Vi, hừ lạnh một tiếng: “Thôi... Chuyện này không quan trọng, dù sao thì ta cũng đã có được thứ mình muốn rồi.”

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía xa, chỉ thấy có hai bóng người liên tục lóe lên, khoảnh khắc sau đã đến trước mặt hắn.

Tư Tiểu Nam mặt không biểu cảm đứng đó, đưa tờ [Thập Bát Viên] trong tay ra, chậm rãi nói:

“Thứ người muốn, ta đã mang đến cho người.”

Lộ Vô Vi nhìn thấy tờ da dê, sắc mặt lập tức thay đổi, trong ánh mắt tràn đầy vẻ nghiêm trọng.

Khóe miệng Loki hơi nhếch lên, hắn nhận lấy tờ da dê, nhìn Tư Tiểu Nam bằng ánh mắt đầy khen ngợi.

“Làm tốt lắm.”

Hắn cúi xuống, ghé vào tai Tư Tiểu Nam, mỉm cười nói:

“Quả nhiên là người ta chọn...”

Tư Tiểu Nam cau mày, không nói gì.

Ánh mắt Loki dừng lại ở phía sau Tư Tiểu Nam, đôi mắt nheo lại, giống như một con rắn độc cảnh giác.

“Hắn là ai?”

Lãnh Huyền đứng đó, trong đôi mắt tràn đầy sự bình tĩnh.

“Tín đồ của ta.” Tư Tiểu Nam khẽ trả lời.

Loki quan sát Lãnh Huyền một lúc, sau khi xác nhận trên người hắn thực sự có khế ước linh hồn, liền buông cảnh giác trong mắt, đi đến bên Tư Tiểu Nam, u uất nói:

“Tìm một người hầu có thể nhưng đừng quá nhiều, những người hành động cùng chúng ta... càng ít càng tốt.”

Tư Tiểu Nam lặng lẽ gật đầu.

Loki cất tờ da dê trong tay vào ngực, quay đầu nhìn Lộ Vô Vi đang sắc mặt nặng nề, trêu chọc nói:

“Ta đã nói, [Thập Bát Viên] nhất định phải là của ta...”

Trong mắt Lộ Vô Vi lóe lên một tia sáng, toàn thân hình ảnh rung lên, trực tiếp lóe đến trước mặt Loki, đầu ngón tay hướng về phía cơ thể Loki mà sờ tới...

Loki nhướng mày, cơ thể kỳ lạ vặn vẹo, trong nháy mắt biến thành từng con rắn màu xanh lục, tản ra.

Khoảnh khắc sau, bóng dáng Loki xuất hiện cách đó trăm mét.

“Năng lực của ngươi rất thú vị, thế mà có thể đọc được dòng thời gian của bất kỳ thứ gì ngươi chạm vào và đưa bất kỳ vật thể nào trở về thời điểm trong quá khứ... Ngươi đã dùng năng lực này, đưa thuốc nổ trở về thời điểm những phân thân của ta vừa mới ra đời, xóa sổ sự tồn tại của chúng từ quá khứ.”

Loki từ từ mở lời: “Kỳ sĩ truy đuổi thời gian sao... Đáng tiếc, ta sẽ không để ngươi chạm vào ta.”

Lộ Vô Vi cau mày, đứng dậy cuời lên chiếc xe điện của mình, định đuổi theo Loki.

“Đã lấy được thứ mình muốn rồi, ta cũng nên rút lui.” Loki quay đầu nhìn về phía xa, ánh mắt lại dừng trên người thiếu niên giữa không trung, khóe miệng nở nụ cười lạnh lùng,

“Tuy nhiên, trước khi đi... Còn một tên nhóc thú vị cần phải xử lý.”

Đội [Phượng Hoàng] thu hồi huy hiệu trong tay, quan sát cuộc chiến giữa con chó đen hung ác và Gam.

Nói là chiến đấu nhưng thực ra đây chỉ là cuộc tàn sát một chiều, cùng là loài chó nhưng Gam hoàn toàn không phải là đối thủ của con chó đen hung ác, chỉ trong một lần chạm mặt, trên người Gam đã có thêm hai vết cắn đâm máu.

“Con chó hung ác này rốt cuộc là cái gì?” Khổng Thương không nhịn được lên tiếng: “Gam và Kraken đã sắp trở thành thần rồi, vậy mà nó lại có thể hoàn toàn áp chế chúng?! Trong những ghi chép thần thoại hiện có, có sinh vật thần thoại nào khủng khiếp như vậy không?”

Hạ Tur Mộng cau mày, im lặng một lúc rồi từ từ mở lời: “Cũng không phải là không có, chỉ là...”

“Thật sự có sao?” Khổng Thương sửng sốt: “Là con nào?”

“Thần thoại Đại Hạ... Chó săn của Thiên đình.”

Lời nói của Hạ Tur Mộng vừa dứt, cả đội [Phượng Hoàng] đều ngây người tại chỗ.

“Chó... Chó săn của Thiên đình?!” Trong mắt Khổng Thương hiện lên vẻ khó tin, sau đó như nghĩ ra điều gì, quay đầu nhìn con chó đen hung ác đang chiến đấu với Gam, có chút không chắc chắn mở lời:

“Nói đến mới nhớ, hình như vừa nãy nó đã nói tiếng Hán...”

“Nhưng, thần thoại Đại Hạ không phải đã mất tích hết rồi sao?” Tam A ca không nhịn được hỏi.

Hạ Tư Mộ quay người, ánh mắt dừng lại ở thành phố, nhìn về hướng con chó đen hung ác đến, lẩm bẩm:

Chương 366 - Ta Học Trảm Thần

“Đã mất tích thì ắt sẽ có ngày trở về thôi?”

...

Thân ảnh Lâm Thất Dạ từ từ hạ xuống từ trên không, nhìn về phía con chó đen hung ác, vẻ nghi hoặc trong mắt càng lúc càng đậm.

Anh dường như mơ hồ đoán được điều gì đó... nhưng ý nghĩ này đã bị anh dập tắt ngay lập tức.

Sao có thể chứ?

Ngay khi Lâm Thất Dạ đang suy nghĩ, một bóng người từ từ đi tới từ xa.

“Đội trưởng?” Lâm Thất Dạ thấy người đến, lập tức sững sốt.

Chỉ thấy Trần Mộc Dĩ khoác trên mình chiếc áo choàng màu đỏ sẫm vội vã đi đến bên cạnh Lâm Thất Dạ, trong mắt đầy vẻ lo lắng, anh cau mày nhìn vào mắt Lâm Thất Dạ, mở lời:

“Sao cậu còn ở đây?”

“Đội trưởng, sao anh lại đến đây?” Trong mắt Lâm Thất Dạ hiện lên vẻ nghi hoặc: “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Tư Tiểu Nam phản bội rồi, mau đi theo tôi đuổi theo cô ta!” Trần Mộc Dĩ vẻ mặt nghiêm trọng nói.

“Cái gì?” Lâm Thất Dạ sững sốt: “Sao có thể chứ?”

“Không kịp giải thích với cậu rồi, mau theo tôi đuổi theo!”
Trần Mục Dĩ nắm lấy cổ tay Lâm Thất Dạ, nhanh chân chạy về phía xa, tốc độ nhanh đến mức kinh ngạc!

Ngay lúc này, một vòng pháp trận màu nâu đột nhiên xuất hiện dưới chân anh!

Trong nháy mắt, mặt đất dưới chân anh như sống lại, trong nháy mắt biến thành mười mấy bàn tay đá khổng lồ, đột ngột vỗ vào thân hình Trần Mục Dĩ!

Những bàn tay đá khổng lồ chồng lên nhau, trong nháy mắt đã phong tỏa thân hình anh trong đó.

Một quả cầu đá có đường kính mười mấy mét lơ lửng trên mặt đất.

Cùng lúc đó, Lâm Thất Dạ không chút do dự, một cánh cổng dịch chuyển không gian hiện ra sau lưng anh, cả người nhanh chóng ngã vào cánh cổng!

Ầm——!!

Quả cầu đá trên mặt đất nổ tung trong nháy mắt, một luồng khí tức âm u mạnh mẽ lan tỏa trong chớp mắt, cánh cổng dịch chuyển không gian sau lưng Lâm Thất Dạ bị cắt đứt ngay lập tức, thân hình anh mơ hồ một lúc rồi vẫn đứng yên tại chỗ.

Sắc mặt Lâm Thất Dạ có chút khó coi.

Trong đồng đá vỡ, một người đàn ông phương Tây cao gầy đang từ từ bước ra, anh ta nheo mắt nhìn Lâm Thất Dạ, có chút kinh ngạc nói:

“Thật thú vị... Cậu phát hiện ra bằng cách nào?”

Lâm Thất Dạ nhìn vào mắt anh ta, bình tĩnh nói: “Đội trưởng sẽ không bao giờ dùng hai chữ ‘phản bội’ để mô tả thành viên của mình.”

“Vậy nếu cô ta thực sự phản bội thì sao?”

“Vậy anh ấy chỉ nói rằng, ‘Tiểu Nam đã rời đi... Cô ấy sẽ quay lại’.”

Lông mày Loki hơi nhướng lên: “Không ngờ, địa vị của cô ta trong lòng các cậu lại cao như vậy?”

“Đây không phải vấn đề địa vị... Đây chính là đội 136.”

Lâm Thất Dạ vừa trả lời, vừa liên tục cố gắng mở rộng phép thuật không gian bằng đôi tay giấu sau lưng, ánh sáng trắng lóe lên.

“Lòng tin thật nực cười.” Loki cười khẩy: “Ngoài ra, không cần cố gắng chạy trốn nữa, nếu thực sự để một kẻ còn chưa đạt đến ‘Klein’ như cậu trốn thoát thì tôi cũng không xứng làm vị thần của sự xảo quyệt này.”

Vị thần của sự xảo quyệt...

Trong lòng Lâm Thất Dạ khẽ thót lại, quả nhiên là Loki?

Ngay khi Trần Mục Dĩ giả vừa xuất hiện, Lâm Thất Dạ đã nhận ra có điều không ổn, anh ta cố gắng dùng thuật tiên tri để phân biệt thân phận của người trước mặt nhưng lại phát hiện căn bản không thể nhìn thấu đối phương.

Ngay từ lúc đó, anh đã biết người đàn ông trước mặt này không phải là đối thủ mà anh có thể chống lại, vì vậy khi triển khai phép thuật hệ đá, anh cũng không chút do dự sử dụng phép thuật không gian, chuẩn bị rời đi.

“Cậu muốn đưa tôi ra khỏi phạm vi Thương Nam?” Chỉ suy nghĩ một chút, Lâm Thất Dạ đã nhìn thấu ý đồ của Loki.

Đối phương là một vị thần, nếu anh ta muốn giết mình, căn bản không cần phải biến thành Trần Mục Dĩ phiền phức như vậy, anh ta nói dối rằng Tư Tiểu Nam phản bội, chính là muốn dụ anh rời đi.

Nhưng hướng rời đi lại chính là ngoại ô thành phố Thương Nam.

Kết hợp với lời khuyên mà Trần Phu tử đã nói với anh trước đó, không khó để đoán rằng nếu anh rời khỏi Thương Nam, sẽ có chuyện không hay xảy ra.

“Ồ?” Loki nhướn mày, dường như không ngờ Lâm Thất Dạ lại nhìn thấu mọi chuyện: “Xem ra, cậu đã biết hết rồi?”

Lâm Thất Dạ không phủ nhận.

Tất nhiên anh sẽ không ngốc nghếch hỏi “Biết gì?”, lúc này, chỉ có thừa nhận mới có thể moi được nhiều thông tin hơn.

“Ha ha ha... Đã như vậy, tại sao cậu vẫn không chịu rời đi cùng tôi?” Loki nheo mắt nói: “Thành phố này chỉ vô nghĩa cản trở bước tiến của cậu, chẳng lẽ cậu không muốn rời khỏi cái lồng này, đi ngắm nhìn thế giới bên ngoài sao?”

Lâm Thất Dạ bề ngoài không hề gợn sóng nhưng não bộ đã nhanh chóng hoạt động.

Cản trở bước tiến của anh? Lồng giam? Thế giới bên ngoài?

Anh ta đang nói gì vậy?

Lâm Thất Dạ mơ hồ nhận ra rằng, chuyện này phức tạp hơn nhiều so với anh tưởng tượng... Từ khi sinh ra đến nay, anh thực sự chưa từng rời khỏi thành phố Thương Nam.

Ngay cả đợt huấn luyện tân binh trước đó, người canh gác cũng đặc biệt đổi địa điểm sang Thương Nam... Bây giờ nghĩ lại, có lẽ cũng là không muốn anh rời khỏi phạm vi Thương Nam?

Rốt cuộc họ muốn làm gì?

Rốt cuộc họ đang che giấu điều gì?!

“Đây là nhà của tôi, tôi không muốn rời khỏi đây.” Lâm Thất Dạ khẽ nói.

Loki nhìn Lâm Thất Dạ, cười, anh ta cười rất vui vẻ.

“Nhưng... Bây giờ cậu, không phải đã rời đi rồi sao?”

Chương 367 - Ta Học Trảm Thần

Lâm Thất Dạ sửng sốt, anh đột ngột nhìn xung quanh nhưng phát hiện môi trường xung quanh đã nhanh chóng biến mất, thay vào đó là một vùng hoang dã rộng lớn!

Không biết từ lúc nào, anh đã rời khỏi phạm vi Thương Nam!

“Đừng quên, tôi là vị thần của sự xảo quyệt... Lừa dối không gian, lừa dối cậu... Quá đơn giản.” Nụ cười của Loki càng trở nên điên cuồng, anh ta nhìn về phía thành phố sau lưng Lâm Thất Dạ, cười lớn.

“Nhìn kia, nhìn thành phố kia! Bây giờ nó thật đẹp... Đúng không?”

Lâm Thất Dạ đột ngột quay đầu lại, cả người sững sờ tại chỗ.

Những đốm sáng màu vàng từ trong thành phố tỏa ra, những tòa nhà chọc trời hỗn độn đang dần tan biến...

Thành phố đang biến mất.

Thành phố Thương Nam.

Những ngôi nhà thấp cũ kỹ như bị hóa cát, biến thành những đốm sáng màu vàng tản ra khắp nơi, những con phố nằm giữa các tòa nhà chọc trời đang nhanh chóng lùi lại, mặt đường nhựa chắc chắn biến mất, thay vào đó là đất bùn lầy lội.

Đèn đường, cây xanh, biển báo, quán cà phê, quán mì ramen, cửa hàng cưới, cầu Hòa Bình, văn phòng...

Những đốm sáng màu vàng như dòng nước lũ, bay lượn trong không khí, bốc lên cao rồi biến mất không dấu vết...

Mọi thứ, mọi thứ như bong bóng xà phòng, vỡ tan tành.

“Mẹ ơi, mẹ ơi...”

Trên con phố đang biến mất, một cô bé bảy tám tuổi ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt, trước mặt cô, một người phụ nữ đang kinh hoàng nhìn cơ thể mình.

Cô ấy cũng đang biến mất.

“Chuyện gì xảy ra vậy, chuyện gì xảy ra vậy?” Người phụ nữ lắp bắp.

Cô đột ngột ngẩng đầu nhìn con gái mình, sau khi xác nhận cơ thể cô bé không biến thành đốm sáng màu vàng, trong mắt cô hiện lên vẻ mừng rỡ.

Sâu trong đôi mắt cô, dường như có một ký ức nào đó đã bị phong ấn đang được mở ra...

Thì ra là vậy...

Cô lão đảo đứng dậy, lúc này, toàn bộ nửa bên phải của cô đã biến mất không còn dấu vết, cô đi đến trước mặt cô bé, khước miệng hơi nhếch lên, tay trái nhẹ nhàng vuốt ve đầu cô bé.

“Điên Điên, thời gian của mẹ đã đến... Mười năm qua, điều khiến mẹ vui nhất chính là có con... Những ngày tiếp theo, chỉ còn mình con phải đối mặt thôi.”

Cô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong mắt hiện lên vẻ thanh thản.

“Phép màu, cuối cùng cũng kết thúc rồi...”

Những cảnh tượng như thế này đang diễn ra ở mọi góc ngách của thành phố Thương Nam.

Vô số người kinh hoàng nhìn những người thân, bạn bè bên cạnh mình dần biến mất, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng loạn.

Nhưng trong mắt những người biến mất, cuối cùng lại hiện lên vẻ thanh thản, như thể cuối cùng đã nhớ lại mọi thứ, mỉm cười tạm biệt người bên cạnh.

Toàn bộ thành phố Thương Nam, có tới chín mươi phần trăm người đang biến mất...

...

Ầm—— ! !

Tách trà và tiếng sấm va vào nhau, tạo nên những con sóng chấn động khổng lồ ập đến, khiến mặt đất xung quanh vỡ tan từng mảng!

Trần Phu Tử ngồi trong xe ngựa, đang định tiếp tục ra tay, đột nhiên như cảm nhận được điều gì, sắc mặt đột nhiên thay đổi!

“Phu tử, phu tử!” Giọng nói của thư đồng từ bên ngoài xe ngựa truyền đến, vô cùng lo lắng: “Thành phố, thành phố... đang biến mất!”

Sắc mặt Trần Phu Tử vô cùng khó coi, ông thở dài, trong mắt hiện lên vẻ bất lực.

“Ngày này, cuối cùng cũng đến rồi...”

“Phu tử, chuyện gì xảy ra vậy?” Thư đồng thắc mắc hỏi: “Tại sao lại thế này? Lại có thần minh nào ra tay với thành phố này sao?”

“Không phải.” Trần Phu Tử hít sâu một hơi, từ từ nói: “Tất cả chỉ vì, thành phố này... vốn dĩ không nên tồn tại.”

“Không nên tồn tại?”

“Người có biết, cuộc chiến tranh của các vị thần mười năm trước, là vì sao mà nổ ra không?”

“Không phải vì [Thất Bà Oán] sao?”

“Đúng nhưng không chỉ vậy.” Trần Phu Tử bình tĩnh nói: “Mười năm trước, thần vương Hy Lạp Zeus đã dò xét vận mệnh thế gian, tiên đoán rằng sẽ có một kẻ phạm thượng vô cùng mạnh mẽ sắp ra đời và tính toán chính xác rằng hắn ở Thương Nam, Đại Hạ.

Để tiêu diệt hắn sớm nhất có thể, Zeus đã phái nữ thần đất mẹ Gaia, liên hợp với một số tà thần Bắc Âu, tấn công biên giới Đại Hạ.

Còn [Thất Bà Oán], chính là một mắt xích trong kế hoạch của họ, cũng là vũ khí dùng để tiêu diệt kẻ phạm thượng.”

Trần Phu Tử tiếp tục nói: “Thành phố Thương Nam ở Đại Hạ, chỉ là một thành phố nhỏ, hơn nữa vị trí lại cách xa biên giới, dưới sự liên thủ của năm vị thiên... những người mạnh nhất loài người, bọn họ căn bản không thể xông vào, vì vậy, bọn họ đã sử dụng [Thất Bà Oán]...”

Thư đồng như nghĩ ra điều gì, kinh ngạc nói: “Ý ngài là...”

“Đúng vậy.” Trong mắt Trần Phu Tử hiện lên lửa giận: “Nữ thần đất mẹ Gaia sau khi có được [Thất Bà Oán], liền không tiếc hao tổn sức mạnh, viết một cái tên lên bề mặt cuộn da dê...”

Thành phố Thương Nam.”

“Bọn họ dùng [Thất Bà Oán], xóa sổ một thành phố sao?!” Thư đồng tròn tròn mắt.

“Để giết chết một kẻ phạm thượng chưa ra đời, bọn họ không tiếc trực tiếp xóa sổ một thành phố... Sau khi cái tên đó

được viết lên, toàn bộ thành phố Thương Nam như thể bị người ta xóa khỏi thế giới, trực tiếp biến mất không dấu vết.

Ngay cả một viên sỏi, một tấc đất, một giọt máu cũng không còn.

Một thành phố, cùng với hàng triệu người dân sống trong đó... cứ như vậy bị xóa sổ.”

Thư đồng há hốc mồm, không thể tin nhìn mọi thứ trước mắt: “Nhưng mà nhưng mà... thành phố này, không phải vẫn ở đây sao?”

Chương 368 - Ta Học Trảm Thần

“Nó vẫn tồn tại, là vì Lâm Thất Dạ.” Trần Phu Tử từ từ nhắm mắt lại,

“Toàn bộ thành phố Thương Nam bị xóa sổ, chỉ có một người sống sót... đó chính là Lâm Thất Dạ.

Không ai biết lúc đó hắn mới bảy tuổi, làm sao có thể thoát khỏi sự xóa sổ của [Thất Bà Oán] nhưng sau đó trong căn nhà cũ kỹ kia, người của chúng ta đã tìm thấy ba mảnh vỡ của thần khí...

Lần lượt là một chiếc vòng tay bạc, một quả cầu pha lê vỡ và một chiếc nhẫn hình thù kỳ lạ.

Ba thần khí này được chôn dưới lòng căn nhà cũ, tạo thành một trận pháp bí ẩn, Lâm Thất Dạ có thể sống sót, có lẽ là nhờ nó nhưng rốt cuộc là ai để lại ba thần khí này, đến nay chúng ta vẫn không có manh mối.”

“Vậy cho dù Lâm Thất Dạ là người sống sót duy nhất thì thành phố này là sao?”

“Sau khi Thương Nam bị xóa sổ, Thiên sứ chi vương Michael, vị thần mang số hiệu 003, đã chọn người sống sót duy nhất trong thành phố hư vô làm người đại diện của mình, chính là Lâm Thất Dạ.

Sau khi truyền thừa Thần Khư, lại rót một lượng thần lực cực kỳ lớn vào cơ thể hắn, chôn giấu trong tiềm thức của hắn.

Sau đó, một Thần Khư siêu lớn bao phủ toàn bộ thành phố Thương Nam đã mở ra.

Đó chính là... [Phàm Trần Thần Vực].”

Trần Phu Tử dừng lại một chút, tiếp tục nói:

“Lâm Thất Dạ mang theo [Phàm Trần Thần Vực] giống như một thiết bị đầu cuối di động, vô thức sử dụng thần lực trong thế giới tinh thần, tái thiết toàn bộ thành phố Thương Nam và hồi sinh những người dân Thương Nam đáng lẽ đã bị xóa sổ...

Nói tóm lại, hắn đã khởi động lại toàn bộ Thương Nam.

Mặc dù bản thân hắn hoàn toàn không nhận ra nhưng hắn đã luôn sử dụng [Phàm Trần Thần Vực] để duy trì hoạt động hàng ngày của thành phố này, hắn chính là linh hồn của thành phố này, thành phố này... chỉ tồn tại vì hắn.

Thần lực mà Michael rót vào cơ thể hắn đủ để duy trì Thần Vực này hoạt động trong mười năm, mười năm sau, đất về với đất, bụi về với bụi... Trên thực tế, ngay cả khi không có sự kiện lần này thì nửa tháng sau, thành phố này cũng sẽ tan biến.

Mười năm này, cũng đủ để xảy ra nhiều chuyện, bởi vì mỗi người trong thành phố đều là người sống.

Họ có thể làm việc, có thể sinh sống, có thể rời khỏi Thương Nam, đến những nơi khác... Bởi vì trong cơ thể họ đã có dấu ấn của [Phàm Trần Thần Vực], trừ khi Thần Vực biến mất, nếu không họ sẽ luôn tồn tại.

Mặc dù họ đã bị xóa sổ nhưng trong [Phàm Trần Thần Vực], họ vẫn có thể kết hôn, để lại con cái... Quan trọng nhất là những đứa con họ để lại hoàn toàn thoát khỏi sự tồn tại của [Phàm Trần Thần Vực], nghĩa là ngay cả khi một ngày nào đó Thần Vực này biến mất thì con cái của họ vẫn có thể sống sót.

Mười năm này, là mười năm dòng máu được nối tiếp.”

“Trong mắt thư đồng tràn đầy kinh ngạc: “[Phạm Trần Thần Vực], vậy mà lại có năng lực nghịch thiên như vậy?!”

Trần Phu Tử nhắm mắt lại, chậm rãi nói: “Nếu đánh dấu cho mười Thần Khư đứng đầu thì [Thập Bát Oán] đứng thứ 008 sẽ đại diện cho ‘Hủy diệt’, còn [Phạm Trần Thần Vực] đứng thứ 003...”

Thì sẽ đại diện cho ‘Kỳ tích’!

Thành phố này, mười năm này, chính là ‘Kỳ tích’ vĩ đại nhất chỉ tồn tại vì Lâm Thất Dạ!”

“[Phạm Trần Thần Vực], chính là thần quốc giữa thế gian sao...” Thư đồng lẩm nhẩm tên Thần Khư, bừng tỉnh hiểu ra: “Cho nên, tầng lớp cao của người canh gác mới coi trọng Lâm Thất Dạ như vậy, bởi vì hắn chính là linh hồn của thành phố này.”

“Đúng vậy, để duy trì kỳ tích này, người canh gác vẫn luôn âm thầm chú ý đến Lâm Thất Dạ, ngăn cản hắn rời khỏi phạm vi của [Phạm Trần Thần Vực], bởi vì một khi hắn rời đi, thành phố mất đi linh hồn này sẽ không còn tồn tại nữa.”

“Nếu đã như vậy, tại sao họ còn để Lâm Thất Dạ trở thành người canh gác? Để hắn âm thầm làm một người bình thường, duy trì kỳ tích này không phải tốt hơn sao?” Thư đồng nghi hoặc hỏi.

“Ta đã nói trước rồi, để duy trì một kỳ tích lớn như vậy, cần một lượng thần lực khổng lồ, thần lực mà Michael rót vào cơ thể Lâm Thất Dạ chỉ có thể duy trì thành phố này trong mười năm, khi thời hạn mười năm đến, tức là nửa tháng sau, thành phố này vẫn sẽ biến mất, còn Lâm Thất Dạ sở hữu lại [Phạm Trần Thần Vực] hoàn chỉnh, sẽ trở thành người đại diện cho thần minh có tiềm năng lớn nhất trên thế giới này.

Đến lúc đó mới nói cho hắn biết về Cẩm Khư, bí ẩn và thần minh thì đã muộn... Rất có thể hắn sẽ sa ngã vào phe bóng tối, bị người của giáo hội Cổ Thần dụ dỗ, trở thành Ác Thần.

Cho nên, hắn gia nhập người canh gác, vốn là một mắt xích trong kế hoạch của tầng lớp cao.”

Trần Phú Tử thở dài, nhớ đến cuộc điện thoại mà Diệp Tư lệnh gọi cho ông, tiếp tục nói: “Lần này chúng ta đến Thương Nam, mục đích không phải là điều tra biến động của thần minh, mà là đánh giá tình trạng tinh thần hiện tại của Lâm Thất Dạ, xem hắn có thể chấp nhận được sự thật thành phố bị hủy diệt sau nửa tháng hay không...”

Không ngờ, đám ngoại thần này lại xen vào, đẩy nhanh thời gian hủy diệt Thương Nam.

May mắn thay, trong mười năm qua, người canh gác vẫn luôn chuẩn bị cho khoảnh khắc này, ngay cả khi Thương Nam biến mất, họ cũng có phương án kết thúc hoàn hảo nhất...”

Thư đồng quay đầu nhìn thành phố đang dần biến mất, thở dài.

Chương 369 - Ta Học Trảm Thần

“Những cư dân thành phố Thương Nam, trong sự mơ hồ không biết gì đã bị xóa sổ, rồi lại được hồi sinh, hưởng thụ cuộc sống mười năm, để lại con cháu của mình... Công đức của Lâm Thất Dạ thật là quá lớn.”

“Không phải tất cả mọi người đều không biết.” Trần Phu Tử nhìn ra ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: “Có một người, ngay từ đầu đã biết mọi chuyện, hắn... mới là người vất vả nhất, đau buồn nhất trong thành phố này.”

...

Trên nóc tòa nhà văn phòng.

Trần Mục Dã, Ngô Tương Nam, Hồng Anh, Ôn Kỳ Mặc bốn người đứng đó, vẫn còn chìm trong sự bàng hoàng khó hiểu vì Tư Tiểu Nam rời đi, không nói một lời.

“Đội trưởng, Lãnh Huyền cũng mất tích rồi.” Hồng Anh mím môi, sắc mặt có chút tái nhợt: “Tiểu Nam cô ấy...”

“Tiểu Nam cô ấy không phản bội chúng ta.” Trần Mục Dã kiên định nói: “Cô ấy chỉ tạm thời rời đi, để làm những gì cô ấy muốn... Tôi tin rằng, cô ấy sẽ quay lại.”

Ôn Kỳ Mặc im lặng hồi lâu, gật đầu: “Tôi cũng tin, Tiểu Nam sẽ không phản bội chúng ta.”

Hồng Anh định mở miệng nói gì đó thì vô số đốm sáng màu vàng từ trong thành phố bay lên, mọi thứ xung quanh đều biến mất...

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Ngô Tương Nam nhìn thấy cảnh tượng này, trực tiếp đứng sững tại chỗ.

Xa xa, từng người đi đường biến thành những đốm sáng màu vàng, tan biến trong không trung, những bậc cha mẹ sắp biến thành đốm sáng, vuốt ve đầu con mình, mỉm cười nói với chúng rằng phải mạnh mẽ...

Bởi vì họ là thế hệ của phép màu.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao trừ trẻ con ra, tất cả mọi người đều bắt đầu biến mất?” Ôn Kỳ Mặc cau mày nói, anh cúi đầu nhìn cơ thể mình, không có dấu hiệu biến thành đốm sáng.

Hồng Anh và Ngô Tương Nam nhìn nhau, họ cũng không biến thành đốm sáng.

“Bởi vì thời gian các người đến Thương Nam quá ngắn.” Giọng Trần Mục Dĩ từ bên cạnh truyền đến, anh ngồi ở mép nóc tòa nhà, nhìn thành phố đang dần biến mất, bình tĩnh nói,

“Chỉ có những người ở trong phạm vi thành phố Thương Nam vào lúc 2 giờ 36 phút 19 giây chiều ngày 24 tháng 10 mười năm trước... mới biến mất.”

Ôn Kỳ Mặc và những người khác nhìn nhau, gật đầu như có điều suy nghĩ.

“Tôi nhớ, Hồng Anh, cô đến Thương Nam bốn năm trước.” Ôn Kỳ Mặc nói: “Còn tôi là ba năm trước, đội phó hình như là...”

“Tôi đến năm năm trước.” Ngô Tương Nam nói.

An Khanh Ngu ở bên cạnh nhìn cơ thể mình với vẻ nghi hoặc, cũng không có đốm sáng nào bay ra, suy nghĩ một lúc rồi gật đầu.

“Tháng mười mười năm trước... tôi hẳn là đang học tiểu học ở thành phố Hoài Hải, lúc đó vẫn chưa đến Thương Nam.”

Ngô Tương Nam trầm ngâm một lúc, chậm rãi nói:

“Tôi nhớ, trong số chúng ta, hình như chỉ có một người ở Thương Nam mười năm...”

Nói đến đây, anh đột nhiên khựng lại, dường như nghĩ đến điều gì, đột ngột quay đầu nhìn sang bên cạnh.

Trần Mục Dĩ ngồi một mình ở mép nóc tòa nhà, cúi đầu nhìn cơ thể mình, trong mắt hiện lên một tia cay đắng.

Cơ thể anh đang biến mất.

Những đốm sáng màu vàng bắt đầu tan biến từ đầu ngón tay anh, lan dần ra lòng bàn tay, cổ tay, cánh tay... Ánh sáng màu vàng chiếu sáng khuôn mặt anh, anh ngẩng đầu nhìn thành phố đang biến mất, trong mắt phản chiếu những đốm sáng khắp thành phố.

Tựa như những vì sao sáng chói.

“Đội trưởng!!” Hồng Anh thấy cảnh này, cả người đột nhiên sững sờ tại chỗ, một lúc sau, cô như phát điên chạy đến bên cạnh Trần Mục Dĩ, nhìn chăm chăm vào những đốm sáng, toàn thân bắt đầu run rẩy.

“Đội trưởng, anh...”

“Không sao.” Trên mặt Trần Mục Dĩ nở một nụ cười dịu dàng, anh đưa tay còn lại ra, nhẹ nhàng vuốt ve đầu Hồng Anh: “Tôi đã chờ ngày này rất lâu rồi.”

“Trần Mục Dĩ!” Ngô Tương Nam cau mày: “Rốt cuộc là chuyện gì vậy? Tại sao...”

Trần Mục Dĩ thở dài, ngẩng đầu nhìn về phía xa, bình tĩnh nói: “Mười năm trước, khi còn ở Thượng Kinh, tôi nhận được

lệnh, một mình rời khỏi Thượng Kinh, đến Thương Nam tìm kiếm người có thể lật đổ thần quyền trong lòng tiên tri của thần Zeus, nhiệm vụ của tôi là tìm ra anh ta và đưa anh ta trở về Thượng Kinh.

Không ngờ, trong cuộc chiến thần ở biên giới, Gaia đã cướp lấy [Thù hận của Shiva], không tiếc hao tổn sức mạnh, trực tiếp xóa sổ toàn bộ thành phố Thương Nam... Lúc đó, tôi tình cờ ở trong địa phận Thương Nam.”

Trần Mục Dĩ cười khò lắc đầu: “May nhờ Lâm Thất Dạ, tôi mới có cơ hội sống sót, lúc đó tôi còn chưa biết chuyện gì xảy ra, sau khi nghe Tư lệnh kể lại mọi chuyện, tôi đã tự nguyện ở lại Thương Nam, ẩn giấu [Thù hận của Shiva], từ đó không còn trở về kinh đô, biến mất khỏi thế gian.

Sau đó, các người đến...”

Nói đến đây, anh đưa tay vào ngực, lấy ra cuộn da dê được [Vô duyên sa] bọc lại, đưa vào tay Hồng Anh.

“Tiểu Nam không lấy [Thù hận của Shiva], cô ấy không phải người xấu, tiếp theo... tôi e rằng mình không thể giữ thứ này nữa, Hồng Anh, cô hãy thay tôi bảo quản nó, đợi người cấp cao đến thì giao nộp nó.”

Cơ thể Trần Mục Dĩ đã biến mất một nửa, những đốm sáng màu vàng chiếu sáng một góc tối, Hồng Anh đã khóc thành người nước mắt, cô nhận lấy [Thù hận của Shiva] từ tay Trần Mục Dĩ, gạt đầu thật mạnh.

Trần Mục Dĩ cúi đầu, lấy huy hiệu của mình ra khỏi túi, khề đọc những chữ nhỏ ở mặt sau, nhìn thành phố trước mắt, nét mặt thoáng hiện lên một nụ cười.

“Tôi, Trần Mục Dĩ, đã canh giữ thành phố này mười năm, giờ... đã đến lúc rời khỏi cùng nó rồi.”

Chương 370 - Ta Học Trảm Thần

“Đội trưởng!!” Hồng Anh khóc lóc đưa tay ra, dường như muốn níu kéo những đốm sáng đang tan biến nhưng chỉ có thể nắm lấy hư vô.

Trần Mục Dĩ nhìn từng người một, anh mỉm cười, nói:

“Đúng rồi, nếu gặp lại Lâm Thất Dạ, nhớ thay tôi cảm ơn anh ấy.

Cảm ơn anh ấy đã ban tặng cho tôi, cho đứa con của tôi, cho tất cả mọi người trong thành phố này... một phép màu.

Mười năm qua, tôi, Trần Mục Dĩ, không hối tiếc...”

Giọng nói dần tan biến, cơ thể Trần Mục Dĩ hóa thành những đốm sáng màu vàng, bay lên bầu trời, hòa vào dòng lũ màu vàng, tạo thành một bầu trời rực rỡ.

Thành phố Thương Nam, khu phố cổ.

Trong căn nhà nhỏ cũ kỹ, mùi thức ăn bốc lên nghi ngút, dì bung một đĩa thức ăn nóng hổi đến bên bàn, lớn tiếng gọi:

“A Cẩn, ăn cơm!”

Trên ban công, Dương Cẩn đứng một mình, ánh mắt nhìn về phía xa, không biết đang nhìn gì.

Thấy Dương Cẩn không phản ứng, dì xoa xoa tay vào tạp dề, vừa lẩm bẩm vừa đi về phía ban công: “Con này, gọi ăn cơm mà!”

Dương Cẩn lúc này mới hoàn hồn: “Vâng, mẹ.”

Anh đi đến bên bàn, nhìn thức ăn trên bàn, mím chặt môi.

“Tiểu Hắc Lão cũng không biết chạy đi chơi đâu rồi, đến giờ vẫn chưa về, bên ngoài sấm chớp đùng đùng thế kia, lát nữa chắc sẽ có một trận mưa lớn nhỉ?” Dì vừa lẩm bẩm vừa ngồi xuống, thấy Dương Căn vẫn còn ngẩn người ở bên cạnh, nghi hoặc hỏi:

“Ăn đi, còn ngẩn người ra đó làm gì? Hôm nay con bị làm sao vậy? Suốt ngày mất tập trung.”

“Không... không sao.” Dương Căn từ từ ngồi xuống, cầm đôi đũa bên cạnh, gấp một miếng thức ăn...

Đưa vào bát của dì.

“Mẹ, ăn nhiều vào.”

Dì ngạc nhiên: “Mẹ đang ăn mà, con ăn nhiều vào.”

Dương Căn gật đầu, cúi đầu lặng lẽ ăn.

Tiếng sấm ầm ầm vọng từ ngoài cửa sổ vào, những tia chớp đan xen xẹt ngang bầu trời, phía chân trời, những đốm sáng màu vàng nhạt dần dần hiện lên.

“Thời tiết hôm nay thế nào vậy?” Dì vừa ăn vừa nói: “Vừa có sấm vừa có động đất, cả buổi trời rồi mà không thấy chút nắng nào.”

Cũng không biết quần áo phơi trên ban công bao giờ mới khô, tối còn phải mặc đi làm ở nhà máy... Đúng rồi, tối nay con phải tự nấu cơm, hôm nay mẹ trực đêm, không về được.”

Dương Căn ừ một tiếng, anh im lặng một lúc rồi mới lên tiếng:

“Mẹ.”

“Hừm?”

“Mẹ vất vả nuôi con và anh trai mười mấy năm, cả đời chịu khổ... có hối hận không?”

Dì nghe vậy, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó cười mắg: “Nói gì ngốc thế, có được đứa con hiểu chuyện như con và anh trai, mẹ còn vui không kịp kia!

Hơn nữa, khổ thì sao, mẹ từ nhỏ đã lớn lên trong cảnh nghèo khó, bây giờ nếu để mẹ đi ở những ngôi nhà lớn như vậy, mẹ lại không quen.”

Dì ngắg đầu nhìn quanh, nhìn ngôi nhà chật hẹp nhưng quen thuộc này, mỉm cười,

“Vẫn là ở nhà thoải mái hơn.”

Dương Cẩ nhìn nụ cười trên mặt dì, hơi sững sốt, sau đó trên khuôn mặt trẻ trung cũng nở nụ cười.

“Vậ... sau này, khi mọi chuyện kết thúc, khi anh trai trở về, chúng ta vẫn về ngôi nhà cũ này, cùng nhau sống có được không?”

“Mẹ cũng muốn lắm.” Dì cười lắg đầu: “Nhưng con và anh trai đều phải lấy vợ, sao có thể tiếp tục ở chung với bà già này ở nơi như thế này, sau này chỉ cần các con thường xuyên về thăm, mẹ là vui lắm rồi.”

Nói xong, dì nhìn những ngón tay của mình, đột nhiên ngắg người.

Những đóm sáng màu vàng nhạt đang tỏa ra từ đầu ngón tay của dì.

Dì ngắg người nhìn cảnh tượg này: “Đây, đây là chuyện gì vậy?”

Môi Dương Cẩ hơi run rẩy, anh tái mặt, cố gắg duy trì nụ cười trên mặt, nhẹ nhàng nói với dì:

“Mẹ, đừng sợ... mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Dì nhìn kỹ những đốm sáng này, từ đầu ngón tay lan ra đến lòng bàn tay, vẻ nghi hoặc trong mắt càng thêm đậm.

“A Căn, mẹ đây là... sắp đi rồi sao?”

Dương Căn há miệng, muốn nói gì đó nhưng lại không nói nên lời, chỉ có thể lặng lẽ nắm chặt tay, từ từ cúi đầu xuống...

Một bàn tay nhẹ nhàng nâng đầu anh lên.

Trong mắt dì dường như có thêm điều gì đó, ký ức bị phong ấn được mở ra, biết được số phận của mình, dì nhẹ nhàng lau nước mắt trên khóe mắt Dương Căn, khuôn mặt sương gió nở một nụ cười.

“A Căn, mẹ phải đi rồi.”

Dương Căn không kìm được nữa, nước mắt không ngừng chảy ra khỏi hốc mắt, anh đứng dậy, ôm chầm lấy mẹ mình, nghẹn ngào nói:

“Mẹ, mẹ... con xin lỗi, thực sự xin lỗi...”

Mười năm trước, chúng con còn đang trong vòng luân hồi, không thể đuổi kịp tất cả những điều này, không thể đứng trước mặt các cô, ngăn chặn thảm kịch này xảy ra...

Là chúng con, không thể cứu được hàng triệu sinh mạng này... cũng không thể cứu được mẹ.

Xin lỗi...”

Dì ngậy người ôm Dương Căn, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

“A Căn, con là...”

Dương Căn ngẩng đầu nhìn vào mắt dì, trong đôi mắt đỏ hoe, lóe lên một tia thần thái khế.

Dì lâm bầm: “Thì ra là vậy... hóa ra con là... cả đời này của mẹ, vậy mà lại có thể có một đứa con đặc biệt như vậy.”

Dương Cẩn nắm chặt hai tay, móng tay cắm vào máu thịt trong lòng bàn tay, từng giọt máu tươi chảy xuống... Anh lùi lại hai bước, từ từ quỳ xuống trước mặt dì, cúi đầu thật sâu.

“Con trai Dương Cẩn, thay mặt cho các vị thần của Đại Hạ... xin lỗi tất cả những người đã khuất ở thành phố Thương Nam!

Chúng con... đã đến muộn.”

Dì đứng dậy, đỡ Dương Cẩn dậy khỏi mặt đất, nhìn đôi mắt đầy tội lỗi và tự trách của anh, dì mỉm cười dịu dàng, ôm anh vào lòng.

Chương 371 - Ta Học Trảm Thần

“Đưa con ngọc, chỉ cần con trở về là tốt rồi.”

“Mẹ yên tâm.” Dương Cẩn hít một hơi thật sâu, trong mắt hiện lên vẻ kiên định: “Mười năm trước, chúng con không thể đuổi kịp tất cả những điều này... nhờ có anh trai, hôm nay, chúng con lại có thêm một cơ hội.

Một cơ hội để cứu tất cả mọi người.”

Trong tay Dương Cẩn lóe lên ánh bạc, xuất hiện một chiếc túi vải màu xám: “Đây là túi đựng hồn, là bảo vật của Thiên tôn, đủ để chứa đựng linh hồn của tất cả những người đã khuất trong thành phố này.

Bây giờ thần vực đã vỡ, những linh hồn bị giữ lại ở nhân gian lại một lần nữa bị chia cắt, con sẽ dùng túi đựng hồn này để thu thập tất cả các linh hồn, đợi đến khi Thiên tôn tái tạo lại thân xác cho mọi người thì có thể hồi sinh các cô.

Đến lúc đó, Thương Nam sẽ tái hiện trên thế gian!”

Dương Cẩn nhìn vào mắt dì, nghiêm túc nói: “Mẹ, xin hãy vào túi chịu khổ một thời gian, rồi sẽ có một ngày, cả nhà chúng ta sẽ đoàn tụ.”

Dì mỉm cười nhẹ nhàng: “Mẹ tin con.”

Những đốm sáng màu vàng bao phủ toàn thân dì, cơ thể dì dần tan biến, dì bước đến trước mặt Dương Cẩn, lần cuối cùng vuốt ve khuôn mặt anh...

“A Cẩn, hãy chăm sóc bản thân mình, cũng như chăm sóc anh trai con.”

“Yên tâm đi, mẹ.” Dương Cẩn nghiêm túc nói: “Anh trai sẽ không sao đâu.”

Dì gật đầu, toàn thân hóa thành những đốm sáng màu vàng, tan biến trong không khí, mơ hồ có một câu nói vang vọng trong không trung.

“Đợi các con về nhà...”

Những đốm sáng màu vàng tràn ra ngoài cửa sổ, bay lên bầu trời, tụ lại thành dòng sông màu vàng kia.

Dương Cẩn bước đến bên cửa sổ, mở chiếc túi vải trong tay ra, giọng nói âm trầm vang vọng khắp mọi góc ngách của thành phố.

“—— Hồn về đây nào!!”

Dòng sông màu vàng như tìm thấy hướng trút xuống, nhanh chóng tràn vào túi đựng hồn, trong chốc lát, tất cả đều được thu vào.

Dương Cẩn lặng lẽ buộc chặt chiếc túi vải trong tay, quay đầu nhìn căn nhà trống rỗng, im lặng hồi lâu, rồi bước ra ngoài.

Vừa mở cửa, một đứa trẻ khoảng sáu bảy tuổi mặc áo hoodie màu đỏ tươi đã đứng ở cửa, dường như đang đợi anh.

“Na Tra.” Dương Cẩn nhìn cậu bé, bình tĩnh lên tiếng: “Cậu đến đây làm gì?”

Cậu bé nhún vai: “Anh đi làm gì thì em đi làm nấy.”

Dương Cẩn nheo mắt: “Cậu mới khôi phục được bao nhiêu sức mạnh? Đi tìm chết à?”

“Anh đi một mình, cũng là đi tìm chết.” Cậu bé từ từ lên tiếng: “Trong số những vị thần chúng ta, chỉ có anh là khôi phục hoàn toàn nhất nhưng dù vậy, anh cũng chưa chắc có thể giết được một vị thần ngoài hành tinh vẫn còn nguyên vẹn sức mạnh.”

“Tôi còn có sức mạnh luân hồi trăm năm.” Dương Cẩn khẽ lên tiếng.

Na Tra hơi nhíu mày: “Đốt cháy thần cách? Anh có biết hậu quả là gì không?”

“Điều đó không quan trọng... Tôi chỉ biết, tôi là Nhị lang thần của Đại Hạ.” Dương Cẩn từng bước tiến về phía trước: “Chúng ta đã biến mất trăm năm, phải dùng cách trực tiếp và chấn động nhất để tuyên bố với thế giới rằng... các vị thần của Đại Hạ đã trở lại.

Và hiện tại, chỉ có tôi mới có thể làm được điều đó.”

Anh liếc nhìn cậu bé, khẽ lên tiếng: “Còn các cậu... cứ từ từ khôi phục sức mạnh đi, tương lai, vẫn cần các cậu bảo vệ quốc gia này.”

Anh bước về phía trước, đưa ngón tay lên miệng, thổi một tiếng huýt sáo.

Một con chó dữ màu đen hung dữ từ xa bước đến, trên người nhuộm máu của hai con quái thú khổng lồ, khí thế vô cùng khủng khiếp.

Chính là Tiểu Hắc Lão!

Dương Cẩn nhẹ nhàng vuốt ve đầu con chó dữ, tay kia vung lên trong hư không, một cây tam tiêu hai lưỡi quán quanh sấm sét màu bạc xuất hiện trong tay anh.

Anh cầm chặt cây đao, từ từ ngẩng đầu lên, nhìn về phía xa xa nơi sấm sét hỗn loạn, bình tĩnh bước về phía trước.

Bước đầu tiên, anh lập tức bước vào cảnh giới “Trần”;

Bước thứ hai, cảnh giới của anh trực tiếp tăng lên “Trì” cảnh;

Bước thứ ba: “Xuyên” cảnh!

Bước thứ tư: “Hải” cảnh!

Bước thứ năm: “Vô Lượng”!

Bước thứ sáu: “Klein”!

Bước thứ bảy... thành thần!

Uy áp khủng khiếp của thần minh tỏa ra từ người Dương Cẩn, ánh sáng màu bạc bao quanh anh, anh cầm cây tam tiêm hai lưỡi, bên cạnh là con chó dữ Tiêu Thiên, một con mắt thẳng đứng kỳ lạ mở ra ở giữa trán anh!

Một luồng sáng thần thánh xuyên qua trời đất!

“Tiêu Thiên...”

Trong tiếng sấm sét gào thét, Dương Cẩn cúi đầu nhìn Tiêu Hắc Lão, chậm rãi lên tiếng:

“Đi... chúng ta, đi giết thần.”

Dưới bầu trời đen kịt, Indra toàn thân tỏa ra ánh sáng bao quanh lơ lửng trên không trung, những quả cầu sét dày đặc bao quanh, phát ra tiếng vo ve âm trầm.

Trên mặt đất, một chiếc xe ngựa đầy thương tích dừng lại bên cạnh, Trần Phu Tử mặc một bộ đồ trắng, đứng trước xe ngựa.

Tiếng chim hót, hương hoa xung quanh ông liên tục bị sấm sét đánh tan, tái tạo, giống như một ngọn cỏ cứng đầu trong mưa gió, mặc dù bị đung đưa dữ dội nhưng vẫn đứng vững.

Trần Phu Tử cầm một cây thước, liên tục đánh vào những tia sét rơi xuống, đầu thước đã cháy đen một mảng, ông đứng đó với vẻ mặt u ám, những vết cháy do sét để lại trên áo trắng vẫn còn rõ ràng.

“Kiến hôi, nếu ngươi cứ tiếp tục trốn trong xe, ta thực sự không thể làm gì được ngươi...” Indra nhìn xuống Trần Phu Tử đang lang bái, cười lạnh nói: “Nhưng ngươi lại muốn tự tìm đường chết, ra ngoài chiến đấu với ta, bây giờ, ngươi còn có thể đi được không?!”

Chương 372 - Ta Học Trảm Thần

Ầm—— ! !

Một tia sét mạnh mẽ đánh xuống đầu Trần Phu Tử, bị cây thước trong tay Trần Phu Tử đánh tan phần lớn, phần còn lại đánh vào “Cảnh” trong tim, Trần Phu Tử rên lên một tiếng, sắc mặt tái nhợt.

Ông hừ lạnh một tiếng, thẳng lưng, nói lớn:

“Giết người nhà ta, xóa sổ đất nước ta, lúc này nếu còn một mực trốn tránh, lão phu còn mặt mũi nào để làm người Đại Hạ?”

“Lãnh thổ Đại Hạ, há có thể để các người tùy ý làm bậy?!”

Trượng trong tay Trần Phu Tử liên tục vung lên, sát khí cuộn cuộn tràn ngập bầu trời, gần như ngưng tụ thành thực thể, tiếng đọc sách vang vọng từ “Cảnh” trong tim truyền ra, khí thế hùng hồn tráng lệ!

Indra biến thành tia chớp, chân phải đột nhiên đá vào sát khí, ánh sáng lóe lên, trực tiếp đánh tan sát khí!

“Thật buồn cười!” Trong mắt Indra hiện lên vẻ khinh thường: “Các người là một đám phàm nhân, thật không biết tự lượng sức! Đừng quên, Đại Hạ của các người không có thần, vậy thì... là ai cho các người lá gan, đến khiêu khích chúng ta, những vị thần?!”

Indra lại giẫm một cước, trực tiếp giẫm nát một mảng lớn “Cảnh” trong tim của Phu Tử, Trần Phu Tử đột nhiên phun ra

một ngụm máu tươi, lão đảo lúi lại mấy bước.

“Một đám kiến hôi cũng dám ngang nhiên đối đầu với thần, các ngươi xứng sao?!” Tiếng cười lạnh của Indra vang vọng giữa trời đất.

Trần Phu Tử nắm chặt cây thương trong tay, lau đi vết máu trên khoe miệng, hít một hơi thật sâu, một lần nữa uốn ngực, kiêu ngạo đối mặt với muôn vàn sấm sét.

“Hôm nay, cho dù lão phu có phải hy sinh thân mình, cũng phải để các ngươi, những vị thần bên ngoài kia, thấy thế nào là... Đại Hạ không thể bị bắt nạt!”

“Cảnh” trong tim Trần Phu Tử cuộn cuộn, tiếng chim hót, hương hoa đã biến mất không thấy đâu, thay vào đó là một vực sâu màu máu.

Một hơi thở lạnh lẽo và mạnh mẽ tràn ra từ đó, như thể có một loại sát chiêu cực kỳ khủng khiếp đang được ử.

Ngay lúc này, một luồng sáng thần thánh chói lọi từ giữa thành phố bắn ra, xuyên qua tam giới, những đám mây đen chồng chất trên bầu trời thành phố, trong nháy mắt bị xuyên thủng một lỗ hổng lớn đến mức khoa trương!

Hơi thở kinh hoàng giáng xuống nhân gian!!

Indra cảm nhận được hơi thở này, sắc mặt đột nhiên thay đổi, hấn ngẩng đầu nhìn về phía xa, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Trần Phu Tử sững sốt, quay đầu nhìn lại.

Dưới hoàng hôn, ánh chiều tà xuyên qua lỗ hổng của những đám mây đen, ánh sáng màu cam như một cột sáng chói mắt, từ trên trời chiếu xuống nhân gian, trên bầu trời thành phố đen kịt, tia sáng này xé tan mọi bóng tối.

Trong ánh chiều tà màu cam, một bóng người mặc áo giáp bạc, tay cầm cây đao tam tiêu lưỡi kép đang bước đi trên hư không, chậm rãi tiến đến.

Bên cạnh người đó là một con chó dữ màu đen hung tợn.

“Đó là...” Trần Phu Tử ngậy người nhìn bóng người bước ra từ ánh chiều tà, tay cầm cây thương run rẩy, trong mắt hiện lên sự kích động chưa từng có.

“—— Ta là Dương Tiễn.”

Trong ánh chiều tà, một giọng nói âm trầm vang vọng giữa trời đất, kéo dài hàng nghìn dặm.

Dương Tiễn bước trên hư không chậm rãi lên tiếng, con mắt dọc ở giữa trán tỏa ra ánh sáng thần thánh vô tận, khóa chặt vào Indra đang lơ lửng trên bầu trời, sát khí kinh hoàng tràn ngập trời đất!

“Ai nói... Đại Hạ ta không có thần?!”

Ầm—— ! ! !

Bóng dáng Dương Tiễn đột nhiên biến mất, như thể phá vỡ hư không vô tận, trực tiếp xuất hiện trước mặt Indra!

Đồng tử của Indra đột nhiên co lại, sắc nét quanh người cuộn cuộn, muốn ngăn cản người đàn ông trước mặt nhưng khoảnh khắc tiếp theo, bàn tay đó đã dễ dàng đánh tan tất cả ánh sáng trong phạm vi mười dặm, bóp chặt lấy cổ họng của Indra!!

Ánh sáng tan vỡ!

Ánh bạc ngập trời!!

Dương Tiễn bóp chặt cổ Indra, đôi mắt hơi nheo lại, lạnh lùng nói:

“Chỉ bằng người, chỉ bằng các người... cũng xứng tự xưng là thần?!”

Đôi mắt của Indra như bị động đất, hiện lên sự hoảng sợ và khó hiểu vô tận, thân hình hắn trong nháy mắt hóa thành ánh sáng, muốn thoát khỏi bàn tay của Dương Tiễn!

Khoảnh khắc tiếp theo, con mắt dọc ở giữa trán Dương Tiễn lại tỏa sáng, trực tiếp phong tỏa mọi không gian, mặc cho Indra cố gắng thế nào cũng không thể thoát ra được.

Bàn tay Dương Tiễn đột nhiên dùng sức, trực tiếp ném Indra từ trên cao xuống đất, phát ra tiếng nổ chói tai, luồng khí kinh hoàng nổ tung trên mặt đất trống trải, những vết nứt dày đặc lan rộng nhanh chóng.

Trong hố sâu kinh hoàng ở trung tâm mặt đất, Indra vừa định đứng dậy thì bóng dáng Dương Tiễn lại dịch chuyển đến trước mặt hắn.

Ầm—— ! !

Dương Tiễn giẫm một chân lên ngực Indra, đánh chìm mặt đất xung quanh xuống hàng chục mét!

“Dựa vào việc hiến tế quốc dân, từ bỏ lãnh thổ, mới có thể sống lay lắt trong sương mù như các người... chính là đang làm bản chữ ‘thần’ này!”

Dương Tiễn cúi xuống bóp chặt vai Indra, dùng sức ném lên, thân hình Indra bị hắn trực tiếp đánh lên cao hàng vạn mét, Dương Tiễn cầm cây đao tam tiêm lưỡi kép, thân mình bao phủ bởi sấm sét màu bạc, lao lên tận mây xanh!

Ánh bạc lóe lên, cây đao tam tiêm lưỡi kép lướt qua cánh tay Indra, một cánh tay đứt lìa bay lơ lửng trên không, máu tươi bắn tung tóe.

Ngũ quan của Indra vặn vẹo dữ dội, sự tức giận và đau đớn tràn ngập tâm trí hắn, hắn gầm lên một tiếng, một tia sét thô từ trên chín tầng trời giáng xuống, trực tiếp đánh thẳng vào Dương Tiễn!

Chương 373 - Ta Học Trảm Thần

Dương Tiễn không hề có ý định né tránh, bóng người như điện, lao thẳng vào tia sét đỏ, cây đao tam tiêm lưỡi kép đột nhiên vung ra, chém đứt tia sét đỏ ngay giữa chừng!

Ánh sáng lóe lên trên thân đao sáng bóng, Dương Tiễn như một hung thần tuyệt thế, trong nháy mắt đã đến trước mặt Indra.

“Các vị thần của Đại Hạ chúng ta, từ bỏ thân lực và thể xác cả đời, hóa thành chín bia thần trấn quốc trấn giữ biên cương, không để sương mù xâm nhập vào lãnh thổ Đại Hạ chúng ta, không để người dân Đại Hạ chúng ta phải chịu tai họa sương mù!”

Cây đao tam tiêm lưỡi kép trong tay Dương Tiễn lại xuất hiện, trực tiếp cắt đứt cổ Indra, chặt đầu hắn!

Hắn hít một hơi thật sâu, hét lớn:

“Các vị thần của Đại Hạ chúng ta, cùng tồn vong với người dân Đại Hạ!!

Có nơi nhất định phải bảo vệ, có người nhất định phải bảo vệ, có tín ngưỡng nhất định phải bảo vệ!

Đây, mới được gọi là ‘thần minh’!”

Máu của Indra nhuộm đỏ bầu trời, Dương Tiễn toàn thân đầm máu, kiêu ngạo đứng trên chín tầng trời.

Hắn cầm đầu Indra, ánh mắt như xuyên qua không gian vô tận, rơi vào các thần quốc khác trong sương mù, hét lớn:

“Trăm năm luân hồi đã qua! Hôm nay các vị thần của Đại Hạ chúng ta... tại đây trở về!!”

Đại Hạ, Đông Hải.

Những con sóng dữ dội lật nhào, những bông hoa sóng trắng xóa bắn tung tóe trên không trung, biến thành hàng vạn lưỡi nước nhỏ li ti rơi xuống như mưa.

Dưới những bông hoa sóng đỏ, một chàng trai mặc áo sơ mi đen đứng đó, tay cầm thanh kiếm dài, nhẹ nhàng vung lên.

Keng——!

Tiếng kiếm kêu thanh thúy vang vọng giữa trời đất, kiếm khí cuộn cuộn đón lấy những con sóng gào thét, chính xác đánh tan từng giọt nước.

Rào rào...

Nước biển đổ xuống nhưng không một giọt nào rơi vào người Chu Bình, anh bình tĩnh nhìn Poseidon trước mặt, từ từ mở miệng:

“Đừng phí sức nữa, tôi đã nói rồi, hôm nay... anh sẽ không qua được.”

Poseidon kinh ngạc nhìn anh, hẳn phải thừa nhận rằng, chàng trai trẻ trước mặt này, thực sự có sức mạnh có thể ngang hàng với hắn.

Hắn há miệng, định nói gì đó thì giọng nói của Dương Tiễn từ xa vọng lại.

“Trăm năm luân hồi đã qua! Hôm nay các vị thần của Đại Hạ chúng ta... tại đây trở về!!”

Nghe thấy giọng nói này, Poseidon và Chu Bình đều sững sốt, chỉ có điều trên mặt người trước tràn đầy vẻ kinh ngạc, còn trên mặt người sau lại nở nụ cười.

Chu Bình cầm kiếm, cười như một đứa trẻ: “Ai nói... Đại Hạ chúng tôi không có thần?”

Ánh sáng trong mắt Poseidon chuyển động, hắn nhìn về hướng phát ra âm thanh, sự kinh hãi trong mắt không còn cách nào che giấu được nữa.

“Indra? Hắn chết rồi sao?” Hắn cau mày, lắm bầm: “Các vị thần của Đại Hạ... thực sự đã trở lại?”

Hắn do dự một lúc, không thúc đẩy những con sóng khổng lồ nữa, mà lùi lại vài bước, trên mặt biển phía sau hắn, một con đường dẫn đến sâu dưới đáy biển từ từ mở ra.

“Sao thế? Không thử tiếp nữa sao?” Chu Bình từ từ mở miệng.

Đôi mắt của Poseidon hơi nheo lại, hắn nhìn chăm chăm vào chàng trai trẻ trước mặt, mở miệng nói:

“Phàm nhân, đừng quá kiêu ngạo, cho dù các vị thần của Đại Hạ các người đã trở lại, cũng không có nghĩa là chúng ta ở Olympus sẽ sợ các người... Cuộc chiến giữa ta và người vẫn chưa kết thúc.”

Nói xong, thân hình hắn lùi lại, dần dần biến mất trong biển lớn.

Chu Bình lặng lẽ quan sát tất cả, cho đến khi xác định thân hình Poseidon hoàn toàn biến mất, mới từ từ ngồi xổm xuống, ôm lấy đôi chân của mình, co lại thành một cục, cúi đầu nhìn bãi cát dưới chân, thở dài:

“Cuối cùng, cũng có thể về nhà nghỉ ngơi rồi...”

...

Đại Hạ, Bắc Cảnh.

Trong bóng tối bao trùm vài ngọn núi, một người đàn ông có thân hình mờ hồ sắc mặt thay đổi.

“Sao thế, các vị thần của Đại Hạ chúng tôi đã trở lại, không dám tiến lên nữa sao?” Trong ánh sáng Phật quang rực rỡ, Diệp Phạn nhắm mắt nhìn Hades, từ từ mở miệng.

Hades cau mày: “Người dường như không bất ngờ?”

Diệp Phạn nhún vai: “Dù sao thì ta cũng là tổng tư lệnh của người canh gác, biết không ít bí mật, ví dụ như... các vị thần của Đại Hạ chưa bao giờ biến mất, họ chỉ âm thầm ở bên cạnh chúng ta.”

Hades nhìn chằm chằm vào mắt Diệp Phạn, hồi lâu sau, lạnh lùng mở miệng:

“Đừng quá đắc ý, trên thế gian còn không ít vùng đất thần thoại tồn tại, các vị thần của Đại Hạ các người trở về, chắc chắn sẽ phá vỡ sự cân bằng vốn có... các người sẽ trở thành mục tiêu công kích của mọi người.”

“Điểm này, không cần người lo lắng.” Diệp Phạn khẽ mở miệng.

Hades hừ lạnh một tiếng, thân hình dần dần biến mất trong bóng tối, vùng đất u ám bao phủ vài ngọn núi cũng nhanh chóng rút lui.

Cuối cùng, biến mất giữa nhân gian.

Diệp Phạn thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn về hướng thành phố Thương Nam, biểu cảm thoải mái dần trở nên phức tạp.

“Dương Tiễn...”

...

Thành phố Thương Nam.

Đa số các con đường, tòa nhà đều đã biến mất không thấy, hiện tại còn sót lại giữa vùng hoang vu, chỉ có vài tòa nhà cao tầng lẻ loi, cùng vài dãy phố mới xây.

Chỉ có những tòa nhà mới được xây dựng trong mười năm trở lại đây, mới được bảo toàn nguyên vẹn.

Toàn bộ thành phố Thương Nam, như thể từ một thành phố lớn, vỡ tan thành những mảnh vụn khắp nơi, chỉ còn chưa đến một phần mười dân số bâng hoàng tồn tại trong đó, không biết phải làm sao.

Lúc này, tại ranh giới thành phố Thương Nam.

Chương 374 - Ta Học Trảm Thần

Dương Tiễn xách đầu của Indra, lão đảo đi trên mặt đất, con mắt thứ ba giữa hai lông mày tối sầm không có ánh sáng, bộ chiến giáp bạc trên người cũng bắt đầu ẩn hiện.

Thiên khuyến đi theo bên cạnh hắn, thỉnh thoảng lại tru lên vài tiếng, trong mắt đầy vẻ lo lắng.

“Tiểu Hắc, không sao đâu.” Dương Tiễn đưa tay vuốt đầu Thiên khuyến, mỉm cười nói: “Sức mạnh luân hồi tích lũy trăm năm này đã tiêu hao hết, ta coi như đã mất hoàn toàn thần cách... kiếp này của ta, hẳn là đã đến hồi kết thúc.”

Thiên khuyến cọ cọ vào tay hắn, quỳ rạp bên cạnh hắn.

“May mà, trận chiến này đã hoàn toàn đánh vang danh tiếng của các vị thần Đại Hạ chúng ta, sau này đám ngoại thần kia muốn xâm phạm Đại Hạ thì phải cân nhắc thật kỹ, khoảng thời gian dài như vậy, hẳn là đủ để những người khác khôi phục lại thực lực, thay ta trấn giữ cửa ải quốc gia.”

Dương Tiễn bắt lực ngồi xuống đất, nhìn về phía thành phố xa xa, khóe miệng hơi nhếch lên,

“Ta Dương Tiễn, đời này không còn gì hối tiếc nữa.”

Hắn nhẹ nhàng dựa vào Thiên khuyến, từ từ nhắm mắt lại, hơi thở càng ngày càng yếu ớt.

Ngay lúc này, một bóng người đạo sĩ từ xa từ từ đi tới.

Đạo sĩ đó búi tóc dài, mặt như trăng sáng, trên người mặc đạo bào vải thô không nhiễm bụi trần, một đôi giày cỏ đi dưới

chân, bước chân không nhanh nhưng thân hình lại như chim hồng, trong chớp mắt đã đến trước mặt Dương Tiễn.

Dương Tiễn như cảm nhận được điều gì, từ từ mở mắt ra, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Thiên tôn, sao ngài lại đến đây?!”

Đạo sĩ mỉm cười nhìn Dương Tiễn, bất đắc dĩ thở dài: “Người này, làm việc vẫn hấp tấp như vậy, hà tất phải đánh cược tương lai của mình, đi giết một ngoại thần bình thường chứ?”

Dương Tiễn há miệng, định nói gì đó nhưng đạo sĩ lại cười nói tiếp:

“Tuy nhiên, những gì người làm, thực sự khiến lòng người hả hê, tuyệt lắm, tuyệt lắm!”

Hắn cúi xuống, truyền một ngụm chân nguyên vào cơ thể Dương Tiễn, từ từ đứng dậy, nói: “Yên tâm đi, hôm nay bản tôn ở đây, người sẽ không sao đâu... Lần này trở về, để Lão Quân đưa người vào lò, tái tạo thân cách.”

Dương Tiễn sửng sốt, kinh ngạc há to miệng: “Cũng tìm được luân hồi thân của vị Thiên tôn kia sao?”

“Không phải chúng ta tìm được hắn, mà là hắn tự thức tỉnh.” Đạo sĩ lắc đầu, đặt cơ thể Dương Tiễn lên lưng Thiên khuyển, dặn dò:

“Sau này, không được hành động thiếu suy nghĩ nữa, những chuyện tiếp theo, cứ giao cho chúng ta.”

Dương Tiễn nghi hoặc mở miệng: “Những chuyện tiếp theo? ‘Chúng ta’? Thiên tôn, ngài đang nói gì vậy?”

Đạo sĩ mỉm cười: “Người thật sự cho rằng, mình là người khôi phục hoàn chỉnh nhất trong số các vị thần Đại Hạ sao?”

Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía xa, trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo.

“Ngoại thần đã lui, không có nghĩa là... chuyện lần này đã kết thúc như vậy.

Đại Hạ của chúng ta, há lại là nơi bọn chúng muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?”

...

Lúc này, trên đỉnh núi Trường Bạch.

Một người đàn ông trung niên cởi trần đi đến mép vách đá, tay cầm cung dài, đặt mũi tên lông vũ sau lưng lên cung, từ từ kéo căng...

Đôi mắt của hắn như thể nhìn thấu hư không vô tận, khóa chặt vào một bóng người.

Ngay sau đó, một mũi tên lông vũ màu vàng rực rỡ, xuyên thủng không gian, gào thét lao ra!!

Trong biển sâu mênh mông.

Poseidon đập lên dòng nước sâu, tự do đi lại dưới đáy biển, trong chớp mắt đã đi hàng nghìn dặm, hướng về phía bên kia đại dương mà lao đi.

Đột nhiên, một mũi tên màu vàng từ trên trời giáng xuống, tách đôi dòng nước biển dày đặc, nhanh chóng lao về phía hắn!

Gần như ngay khi mũi tên rơi xuống biển, Poseidon đã có cảm ứng, sau khi nhận ra sức mạnh khủng khiếp ẩn chứa trong mũi tên này, sắc mặt hắn hơi thay đổi.

Hắn lập tức thay đổi quỹ đạo, dưới đáy biển rẽ một góc, hướng về một hướng khác lao đi.

Nhưng mũi tên lông vũ kia lại như khóa chặt hẳn, mặc cho hẳn xoay chuyển thế nào, mũi tên vẫn hướng thẳng vào cơ thể hẳn, bám sát theo sau.

Quan trọng nhất là, mũi tên lông vũ này hoàn toàn không bị áp lực của nước biển tác động, tốc độ còn nhanh hơn cả Poseidon trong biển!

Nhìn mũi tên lông vũ màu vàng ngày càng gần mình, sắc mặt Poseidon càng thêm khó coi, sau khi nhận ra mình không thể thoát khỏi mũi tên này, hẳn dứt khoát dừng lại, quay đầu nhìn lại.

Mũi tên lông vũ màu vàng gào thét lao tới!

Poseidon giơ cây đinh ba trong tay lên, nước biển nhanh chóng xoay tròn, hóa thành từng bức tường nước huyền trọng điệp chồng trước mặt hẳn, đồng thời trên người tỏa ra thần quang rực rỡ, uy thế của thần biển bao trùm cả đại dương!

Ầm ầm ầm——!!

Mũi tên lông vũ màu vàng trong nước cuộn lên tiếng nổ, động năng ẩn chứa trong đó dễ dàng phá vỡ tất cả các bức tường nước, trong chớp mắt đã đến trước mặt Poseidon.

Poseidon thấy vậy, giận dữ hừ một tiếng, cây đinh ba trong tay sáng rực, đột ngột đón lấy mũi tên lông vũ!

Ầm——!!

Tiếng nổ lớn trầm đục vang lên trong biển sâu, những con sóng khổng lồ lan ra khắp mặt nước xung quanh, cây đinh ba trong tay Poseidon bị tuột khỏi tay, thậm chí còn bị lực lượng khổng lồ ẩn chứa trong mũi tên lông vũ đánh bay!

Ngay sau đó, mũi tên lông vũ màu vàng thứ hai xuất hiện trước mặt Poseidon.

Đồng tử của Poseidon đột nhiên co lại, cố gắng điều chỉnh thân hình, mới miễn cưỡng tránh được mũi tên nhưng sức mạnh khủng khiếp ẩn chứa trong đó vẫn xé rách thân thể Poseidon, mạnh mẽ xé đứt một cánh tay của hắn!

Chương 375 - Ta Học Trảm Thần

Máu của thần biển nhuộm đỏ đáy biển sâu.

Poseidon chịu một mũi tên, mất một cánh tay, cơn đau khiến sắc mặt hắn tái nhợt vô cùng. Hắn nắm lấy phần chi còn lại trôi nổi trong biển, nghiến chặt răng, vờ mặt lúc sáng lúc tối.

Hắn quay đầu nhìn lại, mũi tên thứ ba không xuất hiện.

Đây là sự trả thù, cũng là lời cảnh cáo.

Hắn ta muốn xâm nhập vào lãnh thổ Đại Hạ thì phải trả giá, mà đây... chính là sự trừng phạt của các vị thần Đại Hạ đối với hắn.

“Đại Hạ... hừ.” Poseidon hừ lạnh một tiếng: “Mỗi thù này, ta ghi nhớ.”

Vừa dứt lời, hắn liền đạp lên dòng nước ngầm, với tốc độ nhanh hơn lao về phía Olympus.

...

Trong cõi U Minh hư ảo.

Một lão già khoác áo cà sa tỏa ra quang sáng khê, đi trên đất U Minh, nơi lão đi qua, những linh hồn lần lượt được ánh sáng trắng siêu độ, biến mất không còn dấu vết.

Hades cau mày nhìn lão già trước mặt, trầm giọng nói:

“Ngươi là ai? Mà dám cản đường ta?”

Lão già dừng lại trước mặt Hades, ánh sáng trắng trên người tản ra tử khí xung quanh, bình tĩnh nói:

“A Di Đà Phật, bản tăng pháp hiệu Kim Thiên Tử, phụng mệnh tiên lai siêu độ mười vạn oan hồn ở Minh giới của ngươi.”

Cõi chết U Minh này chính là nền tảng của Hades, muốn siêu độ mười vạn oan hồn của hắn ở đây, chẳng khác gì chặt đứt cánh tay, cắt đứt nguồn gốc của hắn.

Hades cười lạnh: “Muốn siêu độ mười vạn oan hồn của ta? Ngươi có bản lĩnh đó không?”

Ánh sáng Phật trên người Kim Thiên Tử bùng lên, như một vầng thái dương trong thế giới đen tối này, chiếu sáng nửa bầu trời Minh giới.

“Có hay không, thử rồi sẽ biết.”

...

Thành phố Thương Nam.

Thiên khuyến công Dương Tiễn, chậm rãi đi về phía xa.

“Thiên tôn.” Dương Tiễn nhìn sang đạo sĩ bên cạnh: “Thần mưu kế của Bắc Âu kia thì sao?”

“Ta đã phong tỏa không gian xung quanh, hắn không thể trốn thoát được.” Đạo sĩ ung dung nói: “Còn lại... thì phải xem đứa trẻ đó rồi.”

“Anh trai tôi?” Dương Tiễn cau mày: “Anh ấy chỉ là một người gác đêm chưa đến cảnh giới ‘Xuyên’ thôi, làm sao đối phó với thần mưu kế kia được?”

“Đừng quên, thành phố này đã sụp đổ sớm hơn dự kiến nửa tháng...” Đạo sĩ ngẩng đầu nhìn bầu trời: “Điều này có nghĩa là, sức mạnh thần thánh mà Thiên sứ trưởng để lại đủ để duy

trì [Phạm trần thân vực] hoạt động trong nửa tháng, đều đã tràn vào cơ thể hắn, sở hữu sức mạnh thần thánh, lại sở hữu [Phạm trần thân vực], hắn cũng sẽ có được sức mạnh giết thần trong thời gian ngắn.”

Thần sắc của Dương Tiễn vẫn có chút lo lắng.

“Dương Tiễn.” Đạo sĩ thở dài: “Sự bảo vệ kín kẽ không thể thúc đẩy sự trưởng thành của họ, chỉ có trải qua gian khổ, mới có thể tu thành chính quả... Đứa trẻ Lâm Thất Dạ này sở hữu tiềm năng cực kỳ khủng khiếp nhưng con đường của nó, vẫn phải để nó tự đi.”

Ông ngẩng đầu nhìn Thương Nam đầy thương tích, tiếp tục nói:

“Chúng ta là thần của Đại Hạ nhưng không có nghĩa là, chúng ta có thể bảo vệ Đại Hạ mãi mãi, can thiệp quá nhiều vào sự phát triển của đất nước này không phải là điều tốt, chỉ khi chịu áp lực, họ mới có thể nâng cao bản thân nhanh nhất.

Lần này chúng ta tuyên bố sự tồn tại của mình, đủ để răn đe những ngoại thần kia, trong thời gian ngắn sẽ không có cuộc khủng hoảng lớn nào xảy ra, lần này trở về, chúng ta cũng nên bắt đầu tái thiết Thiên đình mà không phải lo lắng gì.”

“Tái thiết Thiên đình?” Dương Tiễn sửng sốt: “Thiên tôn, Thiên đình... thực sự có thể tái thiết sao?”

“Rất khó nhưng không phải là không thể làm được.” Đạo sĩ từ từ nói: “Bây giờ, các vị thần trong sương mù đều có thần quốc của riêng họ, Cao Thiên Nguyên của Nhật Bản, Asgard của Bắc Âu, Olympus của Hy Lạp... Thần quốc của Đại Hạ chúng ta, cũng nên tái hiện dưới ánh mặt trời.”

Trong mắt Dương Tiễn hiện lên vẻ mong đợi: “Vậy thì đại khái cần bao lâu?”

“Ít thì vài năm, nhiều thì mười mấy năm, tốc độ nhanh chậm liên quan đến số lượng thần tham gia, nếu chỉ dựa vào mấy vị thần chúng ta phục sinh này thì ít nhất cũng phải mười lăm năm.” Đạo sĩ thở dài,

“Hạn kỳ trăm năm đã đến, các vị thần Đại Hạ năm xưa đầu thai chuyển kiếp lần lượt bắt đầu thức tỉnh, chỉ có thể hy vọng trong vài năm tới, sẽ có nhiều thần hơn có thể phục sinh, giúp chúng ta tái thiết Thiên đình.”

Dương Tiễn gật đầu, dường như nghĩ đến điều gì, ánh mắt tối sầm lại.

“Nếu con khi đó còn sống, có lẽ chúng ta cũng không khó khăn như vậy... Đáng tiếc, nó thậm chí còn chưa đầu thai chuyển kiếp.”

Đạo sĩ nhướng mày, nhìn Dương Tiễn với vẻ vừa cười vừa không cười, nói:

“Không đầu thai chuyển kiếp, không có nghĩa là chết hẳn, trong màn sương mù bao phủ này, chuyện gì cũng có thể xảy ra...”

“Thiên tôn, ý ngài là gì vậy?” Dương Tiễn không hiểu.

Đạo sĩ lắc đầu: “Thiên cơ, không thể tiết lộ.”

...

Biên giới Thương Nam.

Lâm Thất Dạ ngây người đứng đó, nhìn thành phố biến mất trước mắt, như hóa thành một bức tượng.

Sức mạnh thần thánh vô tận tuôn ra từ trong cơ thể hắn, ánh sáng vàng bao phủ cơ thể hắn, trong đôi mắt hắn, một tia sáng vàng chói mắt từ từ hiện lên...

Trong cơn mơ màng, hắn như thể đã đặt chân lên mặt trăng.

Vị Thiên sứ trường canh giữ nhân gian, đứng trước mặt hắn, từ từ mở mắt.

Mặt đất màu xám trắng như vô tận, những hố thiên thạch vỡ nát nằm rải rác xung quanh, bầu trời đen kịt bao trùm bầu trời, trong không gian sâu thẳm vô tận đó, từng ngôi sao lấp lánh khắp bầu trời.

Chương 376 - Ta Học Trảm Thần

Lâm Thất Dạ đứng trong một hố thiên thạch khổng lồ, ngược nhìn bầu trời, chỉ thấy ở phía bên kia đường chân trời, một hành tinh màu xanh lam đang từ từ chuyển động.

Hành tinh này phần lớn đã bị sương mù màu xám bao phủ, nhìn khắp nơi, chỉ có Đại Hạ và Bắc Cực vẫn tồn tại, không bị sương mù nuốt chửng.

“Đây là... mặt trăng?” Lâm Thất Dạ nhìn cảnh tượng trước mắt, lẩm bẩm tự nói.

Hắn thu hồi ánh mắt, nhìn về phía bóng người như tượng điêu khắc trước mặt mình.

Thân hình cao mười mấy mét, toàn thân tỏa ra ánh sáng vàng, sau lưng Người, sáu đôi cánh khổng lồ trắng như tuyết, ánh sáng mặt trời từ phía bên kia đường chân trời chiếu ra, viền lên đôi cánh của Người một lớp vàng.

Cảnh tượng này, giống hệt với cảnh tượng hắn nhìn thấy mười năm trước.

Hắn đã đến mặt trăng?

Hay là... hắn lại trở về trong ký ức, một lần nữa nhìn thấy cảnh tượng này?

So sánh thì Lâm Thất Dạ tin vào khả năng sau hơn, bởi vì hắn cúi đầu nhìn xuống, phát hiện ra lúc này mình không có thực thể.

Hắn chỉ là ý thức ở đây.

Đột nhiên, vị Thiên sứ trưởng như tượng điêu khắc kia từ từ mở mắt.

Đôi mắt nóng như lò nung xuất hiện, gần như che khuất ánh sáng mặt trời phía sau, uy lực thần thánh vô tận từ đó tuôn trào ra, giáng xuống mặt đất.

Vô thức, Lâm Thất Dạ nhắm chặt mắt, dù sao hắn cũng không muốn bị mù thêm lần nữa...

“Ngươi đến rồi.” Giọng nói cổ xưa và hùng tráng vang lên trong đầu Lâm Thất Dạ.

Thiên sứ trưởng không mở miệng, mà trực tiếp thông qua ý niệm, đối thoại với Lâm Thất Dạ.

“Đây là ký ức? Hay là hiện thực?” Lâm Thất Dạ cũng trả lời trong lòng.

“Đây là ý thức ẩn sâu trong nội tâm ngươi nhưng, cũng là hiện thực.” Thiên sứ trưởng từ từ mở lời: “Mở mắt ra, mười năm trước, ta vì muốn đưa [Phạm Trần Thần Vực] và thần lực vào trong cơ thể ngươi, mới thiêu đốt đôi mắt của ngươi, bây giờ sẽ không làm ngươi bị thương nữa.”

Lâm Thất Dạ nghe vậy, liền mở mắt ra, nhìn thẳng vào Thiên sứ trưởng trước mặt, mặc dù ánh sáng chói lọi khiến mắt hơi đau nhưng không bị mù thêm lần nữa.

“Ý thức trong nội tâm tôi?” Lâm Thất Dạ nhíu mày nghi hoặc.

“Chỉ khi ngươi hoàn toàn kế thừa Thần Khư của ta, ý thức này mới xuất hiện, giải đáp một số nghi hoặc trong lòng ngươi.” Giọng nói của Thiên sứ trưởng vang lên trong tai Lâm Thất Dạ.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lâm Thất Dạ nhíu mày hỏi: “Tại sao tôi rời khỏi Thương Nam, nó lại biến mất?”

“Bởi vì nó vốn không nên tồn tại.” Thiên sứ trưởng bình tĩnh mở lời: “Mười năm trước, toàn bộ thành phố Thương Nam đều bị [Thất Bà Oán] xóa sổ, chỉ có người được một cô gái tìm cách cứu sống, trở thành người sống sót duy nhất.”

“Xóa sổ?” Lâm Thất Dạ sững sốt: “Ý người là... Thương Nam đã sớm bị hủy diệt rồi? Nhưng nếu vậy, vậy thì thành phố Thương Nam hiện tại...”

“Nó vẫn tồn tại, là vì người... vì [Phạm Trần Thần Vực] của người.” Thiên sứ trưởng từ từ nói: “Cái gọi là [Phạm Trần Thần Vực], chính là kỳ tích được tạo ra giữa thế gian, người chết sống lại, vạn vật khởi động lại, mọi điều cực kỳ phi lý, đều thuộc về phạm trù ‘kỳ tích’.

Kỳ tích này, do ta mà khởi nguồn, do người mà tồn tại.”

“[Phạm Trần Thần Vực]...” Lâm Thất Dạ lẩm bẩm: “Vậy nên, là người đã tạo ra tất cả những điều này? Nhưng tại sao người lại làm vậy?”

“Ta chỉ là một người canh gác, theo lý mà nói, không nên can thiệp vào chuyện của Trái Đất.” Thiên sứ trưởng dường như nhớ lại điều gì đó, trong mắt hiện lên quang sáng khẽ: “Ta làm tất cả những điều này, chỉ là một cuộc giao dịch.”

“Giao dịch?”

“Một trăm năm trước, sương mù mới sinh ra, khi ta vừa đến mặt trăng này, có một người đã tìm thấy ta... hắn tự xưng là ‘Linh Bảo Thiên Tôn’ của Đại Hạ.”

Thiên sứ trưởng từ từ nói: “Hắn đã giao dịch với ta, để ta chín mươi năm sau, tức là khi thành phố Thương Nam bị xóa sổ, lựa chọn người sống sót duy nhất mà không có bất kỳ điều kiện ràng buộc nào, làm người đại diện của ta và truyền thần lực của ta vào cơ thể hắn, duy trì thành phố Thương Nam thêm mười năm nữa.”

Tâm thần Lâm Thất Dạ chấn động.

Linh Bảo Thiên Tôn?

Đó không phải là một trong ba vị Thiên Tôn trong thần thoại Đại Hạ sao?

Nói cách khác... chư thần của Đại Hạ, thực sự tồn tại?

Hắn đã sớm dự đoán được Thương Nam sẽ bị hủy diệt từ một trăm năm trước, còn biết rằng mình sẽ sống sót sau thảm họa đó?

“Vì vậy, ta không phải muốn giúp ngươi, ta chỉ đang thực hiện lời hứa của mình.” Thiên sứ trưởng khẽ nói: “Bây giờ, ngươi đã trở thành người đại diện của ta, sở hữu [Phạm Trần Thần Vực] hoàn chỉnh, thành phố Thương Nam cũng đã duy trì trong thần vực mười năm, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành.”

“Vậy nếu là giao dịch, Linh Bảo Thiên Tôn đã trả giá gì? Hắn đã đáp ứng điều kiện gì của ngươi?” Lâm Thất Dạ hỏi.

Thiên sứ trưởng không trả lời.

Lâm Thất Dạ thấy Thiên sứ trưởng như vậy, liền biết chuyện này căn bản không phải là chuyện hắn có thể biết được, dứt khoát không hỏi thêm nữa.

Đột nhiên, hắn dường như nghĩ đến điều gì, ngẩng đầu lên.

“Ngươi vừa nói... người chết sống lại?” Lâm Thất Dạ tròn mắt: “Vậy thì, những cư dân thành phố Thương Nam...”

“[Thập Bát La Hán] xóa đi, là khái niệm.” Thiên sứ trưởng bình tĩnh nói: “Nó xóa đi Thương Nam, tự nhiên sẽ hủy diệt tất cả những thứ liên quan đến Thương Nam... công dân Thương Nam, cũng không ngoại lệ.”

Chương 377 - Ta Học Trảm Thần

Vào khoảnh khắc tên bị viết lên, tất cả sinh mạng trong phạm vi Thương Nam đều sẽ bị xóa sổ.”

Trong lòng Lâm Thất Dạ như bị sét đánh, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt.

Mười năm trước...

Dì và A Căn...

Không, không...

Lâm Thất Dạ há miệng, dường như còn muốn nói gì đó nhưng bóng dáng Thiên sứ trưởng đã bắt đầu từ từ mờ đi, mọi thứ xung quanh đều trở nên méo mó.

Ý thức còn sót lại trong đầu hẫp, sắp tan biến rồi.

“Trong cơ thể ngươi, còn sót lại chút thần lực của ta, trước khi nó tiêu tan, ngươi còn có thể làm một số chuyện mình muốn làm...” Giọng nói của Thiên sứ trưởng vang vọng bên tai Lâm Thất Dạ.

Tâm thần Lâm Thất Dạ nhanh chóng chìm xuống, mơ hồ trong chốc lát, hắn đã trở về cơ thể của mình.

Thời gian dường như không trôi qua, tất cả mọi thứ vừa rồi, giống như một giấc mơ.

Lâm Thất Dạ ngậy người nhìn thành phố biến mất trước mắt, lắc đầu, sắc mặt tái nhợt vô cùng: “Không, sẽ không như vậy...”

Trên người hắn đột nhiên bùng phát một luồng ánh sáng vàng, thần lực của Thiên sứ trưởng cuộn trào, hắn dễ dàng xé rách không gian, trở về thành phố.

Hắn đứng trước một khoảng đất trống rộng, ngăn người ra.

Nơi này, không nên như vậy.

Nơi đây hắn là một dãy nhà thấp cũ kỹ, hắn là một cầu thang dán đầy quảng cáo, trên cầu thang hắn là nhà hắn...

Nhà hắn còn có dì và A Căn.

Hắn cứng ngắc quay cổ, nhìn xung quanh, toàn bộ khu phố cổ đã biến thành đất trống, từng viên gạch, từng ngọn cỏ... đều không còn sót lại.

Nhà hắn, không còn nữa.

Bây giờ là sáu giờ chiều.

Thời điểm này, dì hắn đã chuẩn bị xong bữa tối, A Căn vẫn chưa viết xong bài tập, Tiểu Hắc Lười nằm dài trên ban công, lười biếng tắm nắng chiều.

Gió thu thổi qua vùng đất trống trải, thổi tung một nắm cát mịn, bay lơ lửng trong không trung.

Ngoài sự chết chóc, nơi đây không còn gì cả.

“Không, sẽ không như vậy...” Lâm Thất Dạ đứng ngây ra đó, lâm bầm.

Khoảnh khắc này, mười năm qua, từng chút từng chút hắn sống ở đây, nhanh chóng lướt qua trong đầu hắn, theo nắm cát mịn đó, bay về phương xa...

Hắn như phát điên chạy lên phía trước, hai tay đào bới đất dưới chân, muốn tìm ra dấu vết tồn tại của họ.

Hai mắt hắn đỏ ngầu, nước mắt không ngừng trào ra, nhỏ xuống đất dưới thân, mơ hồ trong chốc lát, hắn như lại trở về

đêm mưa như trút nước đó.

Hắn quỳ trước ngôi nhà thấp bé này, hẹn mười năm sau, sẽ trở về... trở về nhà của hắn.

Nhưng bây giờ, người đã không còn, nhà ở đâu?

Người canh gác, bí ẩn, thần minh, sương mù... mọi thứ dường như đều mất đi ý nghĩa tồn tại, bởi vì trong mắt hắn, thế giới thuộc về hắn đã sụp đổ.

Thế giới bên ngoài, không liên quan đến hắn.

Đột nhiên, hắn như nghĩ đến điều gì, đột ngột dừng lại, một thần khư màu vàng lấy hắn làm trung tâm mở ra, bao trùm cả vùng đất trống này.

Vì mười năm trước, hắn có thể dùng [Phàm Trần Thần Vực] hồi sinh tất cả mọi người trong thành phố này, vậy thì bây giờ... tại sao hắn không thể hồi sinh gia đình mình?

Trong cơ thể hắn vẫn còn sót lại một lượng lớn thần lực, đủ để duy trì cả thành phố Thương Nam hoạt động trong nửa tháng!

Hắn có thể dùng phép màu, để hồi sinh phép màu đã biến mất.

Những đốm sáng màu vàng quanh người hắn tụ lại trước người, từ từ tiến gần vùng đất trống, trong mắt Lâm Thất Dạ bùng lên ánh sáng chói mắt, [Phàm Trần Thần Vực] được hắn thúc đẩy đến cực hạn...

Nhưng hắn đã thất bại.

Bởi vì hắn không tìm thấy hồn phách còn sót lại của dì và A Căn.

Hồn phách mang theo toàn bộ ký ức và tính cách của một người, nếu thiếu hồn phách, cho dù Lâm Thất Dạ có tái tạo cơ

thể của họ thì cũng chỉ là cái xác không hồn mà thôi.

Đây là phương tiện để hắc hòi sinh tất cả mọi người, mười năm trước hắc có thể hòi sinh tất cả cư dân, cũng chính là vì [Phạm Trần Thần Vực] mở ra ngay sau khi thành phố Thương Nam bị xóa sổ, giữ lại được tất cả hồn phách.

Nhưng bây giờ... không có hồn phách, hắc không thể hòi sinh họ.

Muốn tái tạo hồn phách của họ từ hư không, đối với [Phạm Trần Thần Vực] cũng không phải là không thể, dù sao thì có thể làm được mọi điều phi lý trên thế gian mới được gọi là “Phép màu” nhưng với lượng thần lực còn sót lại trên người Lâm Thất Dạ thì không đủ để tái tạo hồn phách... cho dù chỉ là một.

“Tại sao... hồn phách đâu? Hồn phách đi đâu rồi?” Lâm Thất Dạ ngây người đứng đó, ánh sáng vàng quanh người lóe lên, đôi mắt đỏ ngầu của hắc tràn đầy vẻ khó hiểu.

Cho dù [Phạm Trần Thần Vực] biến mất, Thương Nam bị hủy diệt thì hồn phách cũng vẫn nên còn mới đúng!

Không chỉ hồn phách của dì và A Cẩn, hắc thậm chí còn không tìm thấy hồn phách của Tiểu Hắc Lười, trong thành phố Thương Nam rộng lớn như vậy, vậy mà lại không để lại một hồn phách nào.

Có người đã lấy đi? Hay đã tiêu tan rồi?

Ánh sáng vàng quanh người Lâm Thất Dạ dần dần tan biến, hắc đứng trước vùng đất trống, từ từ nắm chặt hai tay...

Nỗi buồn tột cùng! Nỗi đau xé lòng! Sự tức giận chưa từng có! Những cảm xúc tiêu cực mãnh liệt tràn ngập tâm trí hắc, gần như nhấn chìm cả con người hắc.

Hắn trừng mắt đỏ ngầu, nhìn chăm chăm vào hư vô dưới chân, cơ thể bắt đầu run rẩy không kiểm soát.

Ngay lúc này, bóng dáng của Merlin hiện ra sau lưng Lâm Thất Dạ, ông im lặng nhìn bóng lưng của Lâm Thất Dạ, trong mắt hiện lên chút đăng chất.

Chương 378 - Ta Học Trảm Thần

“Ma pháp tâm linh, [Thanh Tâm Định Thần].”

“Ma pháp tâm linh, [Nhược Tình Chú].”

“Ma pháp tâm linh, [Tỏa Tâm Phong Niệm].”

Ba vòng pháp trận màu trắng liên tiếp bao phủ cơ thể Lâm Thất Dạ, cảm xúc của hắn mới dần ổn định lại, dưới sự trấn áp của ba tầng ma pháp tâm linh, Lâm Thất Dạ chỉ cảm thấy những ý nghĩ cuộn cuộn như thủy triều rút đi, thần trí mơ hồ một lần nữa trở lại.

“Cảm ơn ngài, Merlin.” Lâm Thất Dạ hít một hơi thật sâu, lên tiếng nói.

Hắn quay đầu nhìn về phía bầu trời xa xăm, trong mắt lóe lên tia sáng.

Bây giờ, hắn thậm chí còn không thể hồi sinh gia đình của mình...

Vậy thì, việc hắn có thể làm, chỉ còn lại một chuyện.

Lâm Thất Dạ từ từ đứng dậy, lau đi nước mắt trên khóe mắt, rút thanh đao bên cạnh ra, trong mắt bùng lên sát ý vô tận!

“Loki——!!!”

Cách đó vài km, một thanh đao cắm xiên trên nóc tòa nhà đột nhiên rung lên, bay vút lên trời, xé không khí bay vào tay Lâm Thất Dạ!

Ánh sáng vàng quanh người hắc bùng nổ, khoảnh khắc tiếp theo, cả người hắc đã xuyên qua không gian, đến rìa thành phố Thương Nam.

Hắc cầm hai thanh đao, trong mắt ánh sáng vàng cuộn cuộn, sát khí ngút trời.

Hắc không thể hồi sinh di và A Cẩn...

Nhưng, hắc có thể chém thần!

...

Rìa thành phố Thương Nam.

Loki nhìn thành phố Thương Nam đã trở thành vùng đất chết, khoe miệng nở nụ cười tà dị, cười lạnh nói:

“Đúng... đây mới là bộ dạng mà thành phố này nên có, phép màu rực rỡ cuối cùng cũng sẽ lui tàn, đây mới là quy luật của vạn vật... Các vị thần Đại Hạ trở về thì thế nào? Các người... chẳng làm được gì cả.”

Loki khinh thường liếc nhìn thành phố này, quay người đưa tay chỉ vào hư không, định dịch chuyển rời đi.

Nụ cười trên mặt hắc đột nhiên cứng đờ.

Sóng không gian trên đầu ngón tay hắc càng lúc càng mạnh nhưng hắc cố gắng thế nào cũng không thể phá vỡ không gian ở đây.

“Bị khóa rồi sao?” Nụ cười trên mặt Loki dần biến mất, biểu cảm trở nên nghiêm trọng: “Không cho ta rời đi nhưng cũng không có thần nào đến giết ta? Rốt cuộc bọn họ muốn làm gì?”

Ngay lúc hắc đang suy tư, một bóng người đột nhiên phá vỡ hư không, xuất hiện trước mắt hắc.

Đó là một thiếu niên mặc áo choàng dài màu xanh lam, tay cầm hai thanh đao, mái tóc bạc trắng bay theo gió, đôi mắt màu vàng kim như một cặp lò nung đang cháy, sáng chói lóa mắt.

“Là người sao?” Loki nhìn thấy người đến, hơi sững sốt, sau đó như nghĩ ra điều gì, hơi nheo mắt: “Thì ra là vậy... Bọn họ muốn ta trở thành đá mài cho người?”

Thật nực cười...”

Lâm Thất Dạ không nói gì, hắn chỉ nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Loki, từng bước tiến về phía trước.

Đột nhiên, Loki cau mày.

“Tại sao bọn họ lại coi trọng người như vậy? Chẳng lẽ... người chính là người trong lời tiên tri?” Sắc mặt Loki hơi thay đổi, hắn cẩn thận quan sát Lâm Thất Dạ một lúc, rồi tự lắc đầu,

“Không, không thể nào... Người trong lời tiên tri, đáng lẽ đã bị xóa sổ cùng với thành phố Thương Nam rồi mới đúng, sao có thể sống đến bây giờ?”

“Ta không quan tâm người đang nói gì...” Chiếc áo choàng dài màu xanh lam của Lâm Thất Dạ tự động bay lên, một thân khur màu vàng kim phác họa xung quanh hắn, thần lực ẩn chứa trong cơ thể như sôi trào.

“Người, nhất định phải chôn cùng thành phố này!”

Ầm——!!

Sóng vàng lan tỏa ra từ Lâm Thất Dạ, trong [Phạm Trần Thần Vực] này, một phép màu đang được uẩn dưỡng!

Đây là phép màu có thể khiến “Vô Lượng”, chiến thần minh!

Khí thể của Lâm Thất Dạ tăng vọt, trên vùng đất u ám hư vô này, hần như một mặt trời chói lọi.

Hần đậm mạnh chân xuống đất, tay cầm hai thanh đao, như tia chớp lao đến trước mặt Loki, đồng thời hàng chục pháp trận siêu lớn giữa trời đất cùng lúc mở ra, những đợt sóng ma pháp kinh hoàng lan tỏa ra!

Sự sụp đổ của Thương Nam, sự biến mất của dì... Tất cả những điều này đều là vì mười năm trước trong trận chiến thần thánh, Gaia và Loki đã viết tên đó lên [Thất Bà Oán].

Gaia ở quá xa Lâm Thất Dạ và với sức mạnh hiện tại của Lâm Thất Dạ, chưa chắc đã có thể chiến thắng bà ta.

Nhưng Loki thì đang ở ngay trước mắt Lâm Thất Dạ.

Loki cảm nhận được sức mạnh kinh hoàng tỏa ra từ người Lâm Thất Dạ, sắc mặt hơi thay đổi: “Sức mạnh thần thánh còn sót lại của Michael sao... Người cho rằng chỉ bằng những thứ này là có thể giết được ta sao?”

Loki hừ lạnh một tiếng, uy lực của vị thần mưu mô giáng xuống mặt đất!

Hai thanh đao của Lâm Thất Dạ cắt không khí, phát ra tiếng nổ chói tai, thẳng tắp chém vào cổ Loki!

“Vũ khí phạm trần, cũng muốn làm ta bị thương sao?” Loki cười lạnh một tiếng, duỗi hai ngón tay ra, đón lấy hai lưỡi đao thẳng tắp của Lâm Thất Dạ!

Đôi mắt Lâm Thất Dạ hơi nheo lại, trên thân đao lóe lên một tia sáng màu vàng!

Lưỡi đao màu vàng như trăng lưỡi liềm chém ra, trong nháy mắt chiếu sáng một góc trời đất u ám, khi lưỡi đao chạm vào đầu ngón tay Loki, sắc mặt hắn ta thay đổi, thân hình kỳ lạ biến mất tại chỗ, như thể chưa từng tồn tại.

Hai lưỡi đao lướt qua hư không, Lâm Thất Dạ cau mày, quay người nhìn lại.

Chỉ thấy sắc mặt Loki hơi chùng xuống, hai đầu ngón tay đã có thêm một vết máu, hắn cúi đầu nhìn dòng máu chảy ra, nhìn Lâm Thất Dạ với vẻ khó hiểu.

“Chỉ bằng hai thanh đao rách nát đó, mà thực sự có thể làm ta bị thương sao?” Loki cau mày: “Hơn nữa, vừa rồi ta đã sử dụng ‘Mưu kế’, thay đổi hiện thực người làm ta bị thương, tại sao vết thương vẫn còn tồn tại?”

Chương 379 - Ta Học Trảm Thần

Lâm Thất Dạ buông thông hai tay, máu trên mũi đao rơi từng giọt xuống đất, hấn mặt không biểu cảm nói:

“Vũ khí phạm trần không thể làm người bị thương, cho nên ta đã làm người bị thương;

Người đã thay đổi hiện thực, vết thương đó không thể tồn tại, cho nên nó tồn tại;

Phá vỡ mọi điều phi lý, đây chính là ‘kỳ tích’, đây chính là [Phạm Trần Thần Vực] thực sự.

Ta, chính là khả năng duy nhất trong mọi điều không thể!”

Hấn từ từ giơ thanh đao thẳng trong tay lên, mũi đao chĩa thẳng vào Loki, hấn thần nhiên nói: “Bây giờ, một phạm nhân như ta muốn chém thần... Người nói xem, điều này có thể không?”

Đôi mắt Loki hơi nheo lại, cau mày trầm ngâm một lúc, rồi hừ lạnh một tiếng.

“Thần Khư của người đúng là rất mạnh nhưng thần lực của người dù sao cũng không phải của chính người, đợi đến khi dùng hết toàn bộ thần lực, người chỉ là một người bình thường.”

“Yên tâm đi.” Đầu ngón tay Lâm Thất Dạ khẽ nhấc lên, những pháp trận lớn trải khắp trời đất đồng thời sáng lên.

“Trước khi thần lực cạn kiệt, ta nhất định sẽ giết người!”

Àm—— ! !

Hàng chục phép thuật siêu cấp đồng thời được giải phóng, thần lôi, hàn băng, nộ diễm đan xen nhau tấn công vào mặt đất nơi Loki đứng, các nguyên tố ma pháp như sôi trào, trực tiếp nhấn chìm thân hình Loki.

Hơi thở âm u lạnh lẽo bùng nổ, các nguyên tố ma pháp hoành hành trong không khí lập tức tắt ngấm, Loki chậm rãi bước ra từ đó, thân hình khẽ lắc, liền tách thành mười hai bóng người giống hệt nhau.

Chúng đồng thời giơ tay lên, trong lòng bàn tay của mỗi bóng người đều lóe lên một con rắn đen, cực nhanh lao về phía Lâm Thất Dạ.

Lâm Thất Dạ cau mày, từ những con rắn đen này, hẳn rõ ràng có thể cảm nhận được một hơi thở khiến hắn dựng tóc gáy, nếu bị bất kỳ con nào cắn trúng, chỉ sợ đều sẽ chết không thể nghi ngờ!

Hắn chỉ sở hữu Thần Khư và thần lực có thể sánh ngang với thần minh, không có nghĩa là bản thân hắn đã bước vào cảnh giới của thần minh, hiện tại hắn vẫn chỉ đang ở cảnh giới “Vô Lượng” mang theo linh hồn của Merlin mà thôi.

Thân hình Lâm Thất Dạ nhanh chóng né tránh giữa những con rắn đen, may mắn thay là trong [Phạm Trần Thần Vực] này, bất kỳ con rắn đen nào sắp chạm vào cơ thể hắn đều sẽ mất phương hướng một cách khó hiểu, tránh khỏi cơ thể Lâm Thất Dạ.

Với tốc độ của chúng, lẽ ra Lâm Thất Dạ không thể né tránh nhưng dưới tác dụng của kỳ tích, mọi chuyện vẫn xảy ra.

Lâm Thất Dạ hiện tại, mỗi thời khắc đều cần tạo ra “Kỳ tích” để né tránh rắn đen, tổng cộng có mười hai con, điều này chắc chắn sẽ tiêu hao thần lực của hắn rất nhiều.

Tiêu hao thần lực của Lâm Thất Dạ, trước khi tiêu hao hết, cố gắng tránh giao chiến với hắn, đây chính là chiến thuật của vị thần mưu kế Loki!

Không thể tiếp tục như vậy được nữa.

Trong mắt Lâm Thất Dạ hiện lên một tia quyết đoán, nếu cứ kéo dài như vậy, hắn thực sự có thể bị Loki giày vò đến chết, hắn phải chủ động tấn công!

Lâm Thất Dạ nghiêng người né tránh hai con rắn đen, tay trái giơ lên, tùy ý nhắm vào một trong mười hai Loki, đột nhiên ném thanh đao thẳng trong tay ra!

Ánh sáng màu vàng trong nháy mắt lướt qua bầu trời, lao thẳng về phía mặt Loki!

Hắn không cần biết đâu mới là bản thể của Loki, hắn chỉ cần giao phó mọi thứ cho “Kỳ tích.”

Dưới tác dụng của “Kỳ tích”, một cú vung tay tùy ý của Lâm Thất Dạ đã chọn trúng bản thể thực sự của Loki!

Loki hừ lạnh một tiếng, đang định ra tay đánh bay thanh đao thẳng thì lúc này, trên cán đao đột nhiên xuất hiện một pháp trận nhỏ!

Thuật triệu hồi định điểm ngược!

Thân hình Lâm Thất Dạ bị triệu hồi ngược lại, trực tiếp thoát khỏi đàn rắn đen, dịch chuyển đến bên cạnh thanh đao thẳng, một tay nắm chặt trong lòng bàn tay, như tia chớp vung đao về phía Loki đang ở gần trong gang tấc!

Ánh đao màu vàng lóe lên, mười một bóng đen Loki khác đồng thời biến mất, đồng thời, bản thể Loki xuất hiện ở phía bên kia mặt đất, ngực đã có thêm hai vết dao dữ tợn.

Hắn chăm chú nhìn Lâm Thất Dạ, trong mắt hiện lên sự tức giận và không cam lòng.

Hắn chính là thần mưu kế, ngay cả trong số các vị thần hiện tại, những người có thể phá vỡ “Mưu kế” làm hắn bị thương cũng không nhiều nhưng thiên thiên đòn tấn công của Lâm Thất Dạ dưới sự gia tăng của “Kỳ tích” lại trúng đích 100%!

Bất kể hắn sử dụng mưu kế gì để né tránh đòn tấn công, thay đổi hiện thực, Lâm Thất Dạ luôn có thể dễ dàng làm hắn bị thương.

Chỉ xét riêng Thần Khư, hắn đã bị [Phàm Trần Thần Vực] khắc chế đến chết!

Đây... chính là Thần Khư siêu cường của trình tự 003 sao?

Theo tình hình này, có lẽ hắn thực sự sẽ chết dưới tay Lâm Thất Dạ!

Hắn hít một hơi thật sâu, không khí phía sau đột nhiên vặn vẹo, cánh cổng triệu hồi khổng lồ một lần nữa mở ra, bóng dáng một con rắn khổng lồ di chuyển ra từ đó, lưỡi rắn đỏ thẫm phun ra, uy áp khủng khiếp giáng xuống mặt đất.

Con rắn Midgard trong thần thoại Bắc Âu, Jörmungandr!

Nửa bước thần thoại.

Con rắn khổng lồ màu đen dài hàng trăm mét này cuộn mình bên cạnh Loki, đôi mắt rắn lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lâm Thất Dạ, từng chiếc vảy trên người đều hơi rung động, như thể đều có sự sống.

Loki nhẹ nhàng vuốt ve vảy của Jörmungandr, nhắm mắt nhìn Lâm Thất Dạ, nhẹ nhàng nói: “Giết hắn, con trai của ta.”

Chương 380 - Ta Học Trảm Thần

Hiss hiss hiss——!

Jörmungandr nhận lệnh, nhanh chóng bò về phía trước, thân rắn khổng lồ che trời lấp đất, sát ý lạnh lẽo ập đến Lâm Thất Dạ.

“So về triệu hồi sao...” Long mày Lâm Thất Dạ hơi nhướng lên, cúi xuống nhặt một nắm cát dưới chân, từng luồng ánh sáng ma thuật lóe lên từ lòng bàn tay hắn.

Phép thuật triệu hồi ngẫu nhiên!

Lấy từng hạt cát làm giá, triệu hồi ngẫu nhiên bất kỳ sinh vật và vật thể nào trong nhiều chiều không gian.

Bài tú lơ khơ, giày rơm, giày cỏ, nhện, nước mưa, gỗ mục, lá cây... từng thứ kỳ lạ xuất hiện từ lòng bàn tay Lâm Thất Dạ, rơi xuống xung quanh hắn.

Loki chứng kiến cảnh này, trực tiếp sửng sốt.

Hắn định làm gì?

Ngay khi Loki đang nghi ngờ, một tia sáng màu vàng xuất hiện trên lòng bàn tay Lâm Thất Dạ.

Lâm Thất Dạ từ từ mở lòng bàn tay, ánh sáng màu vàng trong mắt càng thêm rực rỡ, từng kỳ tích được hắn tạo ra, tràn vào những hạt cát trong tay.

Phép thuật triệu hồi ngẫu nhiên + Kỳ tích.

Trong khoảnh khắc, một bóng đen khổng lồ đáng sợ từ từ hiện ra sau lưng Lâm Thất Dạ...

Điểm đặc biệt của phép thuật triệu hồi ngẫu nhiên nằm ở chỗ, chính Lâm Thất Dạ cũng không biết mình đã triệu hồi ra thứ gì.

Hắn quay đầu nhìn bóng đen khổng lồ hiện ra sau lưng mình, đầu tiên là sừng sốt, sau đó trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Thân hình cao trăm mét như một ngọn núi nhỏ sừng sững trên mặt đất, làn da màu nâu xám, hai chân đạp trên mặt đất, tạo thành hai hố sâu khổng lồ, trên sống lưng như lưỡi kiếm, ánh sáng màu xanh lam đậm trào dâng như thủy triều.

Nó đứng trên mặt đất mênh mông, ngẩng cao đầu, găm lên với bầu trời u ám đầy mây đen.

Gào——！！

Cột lửa màu xanh lam đậm phun ra từ cổ họng của nó, tiếng gầm đấm tai vang vọng giữa trời đất, mặt đất cũng vì thế mà rung chuyển.

“Anh... Anh... Godzilla?”

Trong thành phố đổ nát, những cư dân sống sót nhìn thấy bóng dáng quen thuộc hiện ra từ xa, kinh ngạc há hốc mồm.

Loki cau mày nhìn con quái vật khổng lồ sau lưng Lâm Thất Dạ, mặc dù hắn không biết đó là gì nhưng từ hơi thở của đối phương có thể thấy, đó tuyệt đối không phải là một sinh vật yếu ớt.

Jörmungandr ngừng tấn công, cuộn mình trước mặt Godzilla, trong mắt rắn hiện lên vẻ cảnh giác.

Godzilla nhìn con rắn khổng lồ đang cuộn mình trước mặt, từng bước tiến về phía trước, ánh sáng màu xanh lam đậm trên

sống lưng càng thêm rực rỡ.

Hiss—— ! !

Thân hình cuộn tròn của Jörmungandr bật lên khỏi mặt đất, cái miệng khổng lồ màu đỏ thẫm như tia chớp cắn vào cổ họng của Godzilla, đồng thời thân rắn nhanh chóng quấn quanh cơ thể của nó.

Godzilla gầm lên một tiếng, kéo đầu của Jörmungandr ra, há miệng, hơi thở nguyên tử màu xanh lam đậm phun ra!

Dưới hơi thở hủy thiên diệt địa này, toàn bộ vảy của Jörmungandr dựng đứng, mắt rắn đột nhiên co lại, vùng vẫy thoát khỏi sự giam cầm của Godzilla, vừa tránh được hơi thở nguyên tử vừa ngẩng đầu lên.

Ngọn lửa màu xanh lam đậm thiêu cháy một mảng lớn vảy rắn của Jörmungandr, con rắn sau vì đau đớn mà vùng vẫy dữ dội, đuôi rắn quấn chặt lấy cổ Godzilla, không ngừng siết chặt!

Kích thước của Jörmungandr không chênh lệch nhiều so với Godzilla, xét về sức mạnh thì nó không phải là đối thủ của Godzilla nhưng nếu xét về sự linh hoạt thì nó lại hơn Godzilla rất nhiều.

Cổ của Godzilla bị Jörmungandr siết chặt, hành động có phần khó khăn, nó dứt khoát cúi đầu, cắn vào lớp vảy rắn cứng trên cổ.

Ngay sau đó, hơi thở nguyên tử màu xanh lam đậm lại phun ra!

Nhìn thấy hai con quái vật khổng lồ này quấn lấy nhau, cảnh tượng hủy thiên diệt địa, Lâm Thất Dạ thu hồi ánh mắt, nhìn lại Loki không xa.

Sử dụng phép màu để triệu hồi một sinh vật đủ sức sánh ngang với thần thoại, cũng tiêu tốn rất nhiều thần lực của Lâm

Thất Dạ, thần lực có thể giúp hắn tiếp tục chiến đấu với Loki... đã không còn nhiều.

Hơn nữa, thời gian mang linh hồn của Merlin cũng đã đến giới hạn, nếu không phải Lâm Thất Dạ vẫn luôn dùng “Phép màu” để duy trì thì linh hồn của ông ta đã sớm sụp đổ.

Nếu không thể giết chết Loki trước khi thần lực cạn kiệt thì hắn sẽ phải chịu sự phản phệ của linh hồn, trước mặt Loki, hắn chắc chắn sẽ chết!

Lâm Thất Dạ không do dự nữa, một lần nữa ném một thanh đao thẳng trong tay về phía Loki!

Bây giờ [Phạm Trần Thần Vực] của hắn thực sự có thể chiến đấu với thần nhưng điều này không có nghĩa là hắn đã trở thành thần, thể xác của hắn dưới sự gia trì của Merlin, cũng chỉ ở mức “Vô Lượng”, xét về tốc độ, căn bản không phải là đối thủ của Loki.

Hắn chỉ có thể dựa vào trận pháp triệu hồi ngược của đao thẳng, dịch chuyển tức thời đến trước mặt Loki, may mắn thay, dưới sự gia trì của “Phép màu”, trình độ bắn súng “Trăm phát không trúng” ban đầu của Lâm Thất Dạ đã trở thành “Trúng đích tuyệt đối.”

Hắn chỉ cần ra đao với Loki thì chắc chắn sẽ chém trúng hắn ta!

Nói cho cùng, phép màu chính là sự đảo ngược “Cực kỳ phi lý.”

Càng “Cực độ” thì phép màu tương đối càng dễ xảy ra, ví dụ như trình độ bắn súng của Lâm Thất Dạ là tẹt nhất thế gian, ném dao tùy ý trong phạm vi trăm mét, có thể trúng mục tiêu gần như là không thể, nếu trúng thì đó chính là “Phép màu.”

Nếu đổi thành một người có năng khiếu bắn súng, vung dao trúng mục tiêu trong phạm vi trăm mét thì chỉ có thể coi là

“May mắn”, muốn biến thành “Phép màu” thì còn lâu.

Chương 381 - Ta Học Trảm Thần

Sử dụng phép thuật triệu hồi ngẫu nhiên để triệu hồi Godzilla, cũng là đạo lý này, bởi vì muốn dùng phép thuật này để triệu hồi Godzilla, vốn dĩ là “Cực kỳ phi lý.”

Lâm Thất Dạ có thể sử dụng “Phép màu”, dễ dàng đảo ngược “Trăm phát không trúng” thành “Trúng đích tuyệt đối”; có thể biến việc triệu hồi sinh vật mạnh mẽ gần như không thể thành triệu hồi Godzilla; có thể biến “Phạm nhân gần như không thể chém thần” thành “Có thể chiến đấu với thần”!

Nhưng nếu hắn muốn dùng “Phép màu” để nâng cao thêm một cấp độ cho đạo pháp của mình thì không thể làm được, bởi vì dựa vào nỗ lực của bản thân để nâng cao đạo pháp đối với Lâm Thất Dạ mà nói, là có thể, không có đặc tính “Cực kỳ phi lý.”

Tóm lại, [Phạm Trần Thần Vực] không phải là vạn năng và việc sử dụng nó cũng có những hạn chế, cần tiêu tốn rất nhiều tinh thần lực thậm chí là thần lực.

Thấy đao thẳng của Lâm Thất Dạ lại đến trước mặt mình, sắc mặt Loki hơi thay đổi, hắn vươn tay nắm lấy hư không, liền rút ra một thanh kiếm dài màu bạc theo phong cách phương Tây.

Ngay sau đó, bóng dáng của Lâm Thất Dạ đột nhiên xuất hiện, đao quang màu vàng chém về phía yết hầu của Loki!

Đang——!!

Tiếng va chạm giòn giã vang lên, thân hình của Lâm Thất Dạ bị thanh kiếm dài màu bạc chặn lại, sức mạnh của Loki trực tiếp hất bay Lâm Thất Dạ!

Lâm Thất Dạ rên lên một tiếng, đao thẳng ở tay trái tuột khỏi tay, đồng thời, một vệt màu đen nhanh chóng lan tỏa khắp người hắn!

Chí Âm Thần Khư trong nháy mắt bao phủ lấy cơ thể Loki.

Lâm Thất Dạ giật tay trái trong hư không, màu đen liền ăn mòn thanh kiếm dài màu bạc trong tay Loki, [Phàm Trần Thần Vực] một lần nữa thúc đẩy, thế mà lại cứng rắn bề gãy thanh kiếm đó!

Với Chí Âm Thần Khư hiện tại của hắn, căn bản không thể dễ dàng bề gãy một vũ khí đến từ Asgard như vậy nhưng dưới sự gia trì của [Phàm Trần Thần Vực], hắn đã làm được.

Thanh đao tuột khỏi tay bay sượt qua vai Loki, đồng tử Loki đột nhiên co lại.

Trong tích tắc, bóng dáng hắn nhanh chóng tan biến tại chỗ, ngay lúc này, Lâm Thất Dạ một lần nữa triệu hồi ngược lại vị trí của thanh đao, không thèm nhìn, thuận tay vung một nhát!

Mặc dù bóng dáng Loki đã biến mất, di chuyển đến nơi khác nhưng vẫn có một đoạn lưỡi đao đột ngột đâm ra từ ngực hắn!

Loki rên lên một tiếng, cúi đầu nhìn vào ngực mình, trong mắt hiện lên một tia kinh hoàng.

Thần lực của Thiên sứ nóng bỏng và to lớn đang tràn vào cơ thể hắn, nhanh chóng thiêu đốt mọi thứ trong cơ thể hắn, thân đao của thanh đao tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ, như biến thành một mặt trời rực rỡ, bùng cháy trong cơ thể Loki.

Đây là một thanh đao giết thần!

Loki là thần của sự xảo quyệt, không phải là vị thần giỏi chiến đấu, nói về việc dùng đao kiếm, thực sự không phải là đối thủ của Lâm Thất Dạ.

Nhưng trở trêu thay, trong [Phàm Trần Thần Vực] của Lâm Thất Dạ, mọi mưu mô của hắn đều trở nên vô nghĩa.

Lâm Thất Dạ dùng sức rút thanh đao thẳng trong ngực Loki ra, máu trong cơ thể hắn đã sớm bị thần lực của Thiên sứ thiêu đốt sạch sẽ, Loki ôm ngực, từ từ quay người, nhìn Lâm Thất Dạ bằng ánh mắt đầy oán độc.

“Đừng tưởng rằng, ngươi đã thắng như vậy...” hắn lạnh lùng mở miệng: “Sau khi thần lực của Thiên sứ cạn kiệt, ngươi cũng chỉ là một con kiến hôi... Ta, sẽ quay lại tìm ngươi...”

Lâm Thất Dạ không chút biểu cảm cũng đâm thanh đao thẳng còn lại vào tim Loki, cơ thể của hắn lại run lên.

“Ồ.” Hắn khẽ nói: “Ta đợi ngươi.”

Xa xa.

Lãnh Huyền nhìn về phía xa, chỉ thấy trong ánh sáng vàng chói mắt, cơ thể Loki bị thiêu thành tro bụi, hắn quay đầu nhìn Tư Tiểu Nam, có chút nghi hoặc mở miệng:

“Loki đã chết, tiếp theo phải làm sao?”

“Hắn là thần của sự xảo quyệt, làm sao dễ chết như vậy?” Tư Tiểu Nam lắc đầu: “Cho dù Lâm Thất Dạ trong thời gian ngắn có được sức mạnh giết thần, cũng không thể dễ dàng giết chết hắn như vậy, trong số các vị thần, khả năng sinh tồn của hắn là mạnh nhất.”

Lãnh Huyền gật đầu như có điều suy nghĩ: “Vậy tiếp theo thì sao?”

Đôi mắt Tư Tiểu Nam hơi nheo lại, nhìn về phía bóng người đã hóa thành tro bụi, trong mắt lóe lên tia sáng, không biết đang nghĩ gì.

Cô quay người, đi về phía xa.

“Đi theo tôi.”

“Đi về đâu?” Lãnh Huyền sững sốt: “Về đâu?”

“Asgard.” Tư Tiểu Nam bình tĩnh nói: “Bản thể của Loki ở đó, hơn nữa, bước tiếp theo của kế hoạch cũng phải thực hiện ở đó.”

Lãnh Huyền không hỏi nhiều, chỉ gật đầu: “Được.”

...

Lâm Thất Dạ tận mắt nhìn cơ thể Loki bị thần lực của Thiên sứ hóa thành tro bụi, đôi mắt hơi nheo lại.

Quả nhiên như hần nghĩ, ở đây căn bản không phải là bản thể của Loki. Dù sao cũng là thần của sự xảo quyệt, làm sao có thể làm chuyện mạo hiểm một mình xông vào đất khách như vậy?

Như vậy, trong tương lai, Loki chắc chắn sẽ tìm mọi cách gây rắc rối cho hần nhưng đây không phải là chuyện mà Lâm Thất Dạ phải lo lắng lúc này, bởi vì hần có thể sống sót qua kiếp nạn này hay không còn chưa biết.

Gượng ép mang linh hồn của Merlin, lại dùng “Kỳ tích” kéo dài lâu như vậy, phản phệ của linh hồn sau khi kết thúc thừa hưởng đã đủ để hần hồn phi phách tán, cho dù may mắn sống sót, cũng rất có thể mất đi ý thức trong thời gian dài.

Hiện tại, Lâm Thất Dạ chỉ có thể thử để lại một “Kỳ tích” trong cơ thể mình, xem có tác dụng không.

Chương 382 - Ta Học Trảm Thần

Bây giờ trong cơ thể hắn vẫn còn sót lại một ít thần lực nhưng Lâm Thất Dạ dù sao cũng không phải là thần, những thần lực này trong cơ thể hắn sẽ theo thời gian trôi đi nhanh chóng, cuối cùng sẽ tiêu tan không còn dấu vết.

Đột nhiên, Lâm Thất Dạ như nghĩ ra điều gì, đưa tay mở một cánh cổng dịch chuyển không gian, bước vào đó.

Hòa Bình Sự Vụ Sở.

Ngô Tương Nam, Hồng Anh, Ôn Kỳ Mặc ba người đang thất hồn lạc phách ngồi trên nóc nhà, nhìn thành phố trước mắt đã thay đổi hoàn toàn, im lặng không nói.

Đột nhiên, một cánh cổng dịch chuyển không gian màu trắng mở ra sau lưng họ, Lâm Thất Dạ mặc áo choàng dài màu xanh lam bước ra từ đó, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hơi sững sốt.

Hồng Anh quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Thất Dạ bước ra, đôi mắt vốn đã đỏ hoe vì khóc lại một lần nữa trào nước mắt.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Lâm Thất Dạ cau mày: “Đội trưởng đâu? Tư Tiểu Nam đâu? Lãnh Huyền đâu?”

Ngô Tương Nam và Ôn Kỳ Mặc cúi đầu, không nói gì.

Hồng Anh cắn môi, đột nhiên xông đến trước mặt Lâm Thất Dạ, ôm chặt lấy anh, khóc nức nở:

“Đội trưởng... Đội trưởng anh ấy cùng những người khác đã biến mất, Tiểu Nam... Đưa Lãnh Huyền đi, không biết đi

đâu rồi.”

Cơ thể Lâm Thất Dạ run lên, trong mắt hiện lên vẻ khó tin.

Đội trưởng cũng...

Vù——!

Trên bề mặt cơ thể Lâm Thất Dạ, ba luồng ma pháp tâm linh màu trắng mà Merlin để lại một lần nữa hiện hình, mạnh mẽ đè nén sự dao động cảm xúc của anh.

Lâm Thất Dạ hít một hơi thật sâu, từ từ buông Hồng Anh ra, cố gắng mở lời ôn hòa:

“Yên tâm đi chị Hồng Anh... Họ sẽ trở về.”

Tiếng khóc của Hồng Anh dần nhỏ lại, cô nhìn vào mắt Lâm Thất Dạ, nhỏ giọng hỏi: “Thật sao? Anh ấy thực sự có thể trở về sao?”

“Ừ.” Lâm Thất Dạ gật đầu: “Vì tất cả những điều này đều là phép màu do tôi tạo ra nên rồi sẽ có một ngày, tôi có thể tạo ra một phép màu khác để họ trở về.”

Lâm Thất Dạ bề ngoài an ủi Hồng Anh như vậy nhưng thực ra anh hiểu rõ tỷ lệ thành công của việc này thấp đến mức nào, trừ khi tìm lại được hồn phách của những người đó, nếu không anh sẽ không thể tạo ra một Thương Nam giống hệt như vậy được nữa.

Nhưng... anh không muốn Hồng Anh mất đi hy vọng.

Đôi mắt Hồng Anh nhìn chằm chằm vào mắt Lâm Thất Dạ, một lúc sau, cô gật đầu thật mạnh.

Lâm Thất Dạ đi ngang qua Hồng Anh, đi thẳng đến trước mặt Ngô Tương Nam, từ từ ngồi xổm xuống.

“Thất Dạ.” Ngô Tương Nam ngồi đó, như thể đã mất hết sức lực, nở một nụ cười nhợt nhạt với Lâm Thất Dạ: “Đội

trưởng nói... Cảm ơn cậu, đã ban tặng cho thành phố này, cho anh ấy, một phép màu.”

Lâm Thất Dạ sửng sốt, anh im lặng một lúc, cũng nở một nụ cười: “Ừ, tôi biết rồi.”

Nói xong, anh đưa tay ra: “Phó đội trưởng, đưa tay cho tôi.”

Ngô Tương Nam sửng sốt, không hiểu Lâm Thất Dạ muốn làm gì nhưng sau một hồi do dự, anh vẫn đưa tay ra.

Trong mắt Lâm Thất Dạ một lần nữa hiện lên ánh sáng vàng nhạt, [Phạm Trần Thần Vực] một lần nữa mở ra, bao trùm lấy anh và Ngô Tương Nam.

Ánh sáng lóe lên, phần sức mạnh của Thiên sứ cuối cùng hóa thành “Phép màu”, tràn vào lòng bàn tay Ngô Tương Nam, một lúc sau thì biến mất không thấy.

Cùng với nó biến mất, còn có hai vết sẹo sâu hoắm.

Ngô Tương Nam ngậy người nhìn bàn tay đã hồi phục như ban đầu của mình, một lúc sau mới hoàn hồn, đột ngột ngẩng đầu nhìn Lâm Thất Dạ.

“Thất Dạ, đây là...”

“Có lẽ, đây là phép màu cuối cùng mà tôi có thể để lại.” Lâm Thất Dạ ôn hòa nói.

Vết thương trên linh hồn do Thiên Tùg Vân Kiếm để lại, trừ khi sử dụng cùng một loại thần khí chữa bệnh có hơi thở “Vĩnh hằng”, nếu không thì căn bản không thể chữa khỏi nhưng cũng có một ngoại lệ...

Đó chính là phép màu xảy ra.

Lâm Thất Dạ truyền sức mạnh cuối cùng vào cơ thể Ngô Tương Nam, chữa lành vết thương trên lòng bàn tay anh, từ

nay về sau, anh có thể cầm kiếm trở lại.

Làm xong tất cả những điều này, ánh sáng vàng trong mắt Lâm Thất Dạ hoàn toàn biến mất, [Phạm Trần Thần Vực] cũng vỡ vụn từng tấc.

Anh đột nhiên đứng dậy, vung tay mở ra một cánh cổng dịch chuyển không gian, định bước vào đó.

“Thất Dạ.” Ôn Kỳ Mặc đột nhiên lên tiếng: “Cậu định đi đâu?”

“Tôi còn có chút việc phải xử lý... Đi trước một bước.” Lâm Thất Dạ nở một nụ cười trên khuôn mặt tái nhợt, sau khi để lại câu nói này, bất kể những người khác nói gì, anh liền vội vã bước vào cánh cổng dịch chuyển không gian.

Bóng anh biến mất tại chỗ.

Cách đó vài km.

Một cánh cổng dịch chuyển màu trắng đột nhiên mở ra, sau đó rung chuyển dữ dội, như thể có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, bóng dáng Lâm Thất Dạ lóe lên từ, loạng choạng ngã xuống đất.

Anh cố gắng chống đỡ cơ thể bằng tay, nghiêng chặt răng, những giọt mồ hôi to như hạt đậu không ngừng lăn trên má, cơ thể không ngừng run rẩy.

Vừa rồi để chữa thương cho Ngô Tương Nam, anh đã tiêu hao hết sức mạnh cuối cùng, phép màu duy trì linh hồn cũng vì thế mà biến mất.

Anh đã đến giới hạn rồi.

Linh hồn của Merlin trở về bệnh viện tâm thần, Lâm Thất Dạ chỉ cảm thấy một sự mệt mỏi và yếu ớt chưa từng có ập đến, linh hồn anh như bị xé nát, cơn đau dữ dội tràn ngập trong đầu anh!

Chương 383 - Ta Học Trảm Thần

Trên vùng đất hoang vu, một bóng thiếu niên đứng chật vật, hai tay ôm đầu, phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.

Àm âm âm——!

Ba vòng pháp trận màu trắng vỡ tan trên người cậu, ma pháp tinh thần kìm nén cảm xúc của cậu mất tác dụng, khi linh hồn bị xé nát, nỗi buồn và đau đớn tột cùng như một con thú dữ phá tan lồng giam, tràn ngập tâm trí Lâm Thất Dạ.

Dì, A Căn, đội trưởng...

Khi linh hồn bị xé nát, từng cảnh tượng trong quá khứ như những bức ảnh chiếu trượt qua tâm trí cậu, cậu đau đớn ngã xuống đất, nước mắt hòa với mồ hôi rơi xuống đất, thấm ướt một vùng đất cát.

Cậu đau đớn vô cùng, không chỉ về thể xác và linh hồn, mà còn cả sự mềm yếu sâu thẳm trong tâm hồn.

Vù——!

Lúc này vài bóng người màu vàng lướt qua bầu trời, nhanh chóng đáp xuống bên cạnh Lâm Thất Dạ.

Họ nhìn Lâm Thất Dạ đau đớn trên mặt đất, mày đều nhíu lại, đồng thời nhìn về phía Hạ Tư Mông đứng đầu, dường như đang xin ý kiến của cô.

Hạ Tư Mông nhanh chóng bước đến trước mặt Lâm Thất Dạ, lòng bàn tay áp lên trán Lâm Thất Dạ, truyền tinh thần lực vào cơ thể cậu.

Bây giờ linh hồn của Lâm Thất Dạ đã bị thương nặng, đừng nói đến việc chống cự, ngay cả khi mọi người trong đội [Phượng Hoàng] đến trước mặt cậu, cậu cũng không hề hay biết.

Lúc này trong ý thức của cậu, chỉ có nỗi đau vô tận và nỗi buồn chưa từng có.

Một lát sau, sắc mặt Hạ Tư Mông trở nên khó coi.

“Chuyện gì xảy ra vậy...” Hạ Tư Mông đứng dậy, nhìn Lâm Thất Dạ với ánh mắt đầy kinh ngạc.

“Đội trưởng, sao vậy?”

“Cơ thể cậu ấy bị suy kiệt nghiêm trọng, linh hồn như bị cho vào máy xay, liên tục bị cắt nhỏ tách rời, theo lý mà nói, không đến mười giây, cậu ấy sẽ hồn phi phách tán nhưng đồng thời lại có một sức mạnh khác, đang kỳ diệu sửa chữa linh hồn của cậu ấy...”

“Một bên vỡ nát, một bên sửa chữa?” Không Thương nhíu mày: “Chưa từng nghe nói đến chuyện này... Đã xảy ra chuyện gì với cậu ấy?”

Hạ Tư Mông cắn chặt môi, nhìn Lâm Thất Dạ với ánh mắt đầy lo lắng: “Nếu thực sự hồn phi phách tán trong thời gian ngắn thì còn tốt nhưng linh hồn của cậu ấy lại liên tục được sửa chữa... Như vậy, nỗi đau của cậu ấy sẽ bị đóng băng tại khoảnh khắc này.”

“Ý là sao?” Một cô gái trong đội hỏi với vẻ nghi hoặc.

“Ví dụ như có một người đi nhảy lầu tự tử, thời gian của người đó sẽ mãi mãi bị khóa lại ở hai giây trước khi chết, chỉ có thể mãi mãi bị ép buộc trải nghiệm nỗi đau của khoảnh khắc chết đi, không thể thoát ra... Tất nhiên, nỗi đau khi linh hồn bị xé nát còn đau đớn hơn nhảy lầu gấp trăm lần.” Không Thương giải thích.

“VẬY... có thể cứu cậu ấy không?”

Hạ Tư Mông từ từ nhắm mắt lại, bắt lực lắc đầu: “Vết thương này, chúng ta không có cách nào...”

“ĐỪNG CHẾT!”

Đột nhiên, Lâm Thất Dạ đang rên rỉ đau đớn đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ ngầu gào lên: “ĐỪNG CHẾT... Tôi sẽ không để các người chết...”

Ngay sau đó, một Cẩm Khư miễn cưỡng được cậu mở ra, trong đó vô số ánh sáng vàng xuất hiện, tan biến, như thể có thứ gì đó đang được uẩn nhưng lại chỉ có thể tan biến vô ích từng lần một.

Sự thay đổi đột ngột này khiến mọi người trong đội [Phượng Hoàng] giật mình, Khổng Thương nhìn thấy những ánh sáng vàng này, suy nghĩ một lúc, kinh ngạc nói:

“[Phạm Trần Thần Vực]? Cậu ấy chính là Lâm Thất Dạ?!”

Nghe thấy câu này, tất cả mọi người đều sửng sốt, nghi hoặc nhìn Lâm Thất Dạ.

“Cậu ấy chính là người đại diện cho hai vị thần? Cậu ấy đang làm gì vậy?”

“Cậu ấy đang cố gắng tạo ra phép màu.” Khổng Thương có chút không chắc chắn khi nói: “Có lẽ... là có tâm nguyện gì đó chưa hoàn thành?”

Hạ Tư Mông ngồi xuống, nhẹ nhàng đỡ lấy thân hình Lâm Thất Dạ, vừa quan tâm hỏi: “Cậu ổn chứ? Cậu muốn làm gì?”

Đôi mắt Lâm Thất Dạ bắt đầu trở nên mơ hồ, cậu cúi đầu, đau đớn gầm gừ: “Tôi muốn hồi sinh... Tôi muốn họ trở về...”

Ánh sáng vàng quanh người cậu tan biến, phép màu xuất hiện rồi lại tan vỡ một cách vô vọng.

Ngay lúc này, một đạo sĩ búi tóc từ xa chậm rãi bước tới, chiếc áo choàng vải thô theo gió nhẹ nhàng lay động, thoát nhìn không khác gì một đạo sĩ bình thường trong miếu.

Nhưng chỉ có đôi mắt đó, như thể chứa đựng quỹ tích sinh diệt của vạn vật, sáng ngời như sao.

Ngay khi vị đạo sĩ này xuất hiện, mọi người trong đội [Phượng Hoàng] chỉ cảm thấy một sức mạnh vô hình trói buộc cơ thể họ, dưới ánh mắt của đôi mắt đó, họ thậm chí không thể cử động một ngón tay, một ánh mắt.

Đạo sĩ cứ thế nhẹ nhàng bước về phía trước, chiếc áo choàng vải thô lướt qua người Hạ Tư Mông, đôi mắt của cô gái nhìn chăm chăm vào đạo sĩ, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Phải biết rằng, cô là đội trưởng của đội [Phượng Hoàng], cũng là một cường giả cảnh giới “Vô Lượng”, đội [Phượng Hoàng] của họ liên thủ, thậm chí có thể chiến đấu với sinh vật thần thoại.

Nhưng trước mặt đạo sĩ này, thậm chí còn không thể chịu đựng được một ánh mắt.

Ông ta... rốt cuộc là người như thế nào?

Đạo sĩ đi thẳng đến trước mặt Lâm Thất Dạ, giơ một ngón tay, nhẹ nhàng phác họa lên giữa trán Lâm Thất Dạ, như thể đang phác họa điều gì đó.

Khi nét vẽ cuối cùng hạ xuống, thân hình Lâm Thất Dạ run lên, ánh sáng vàng tan biến xung quanh, cậu như mất hết sức lực, ngã gục xuống đất.

Chương 384 - Ta Học Trảm Thần

Đạo sĩ nhìn Lâm Thất Dạ, trong mắt hiện lên vẻ khen ngợi.

“Lâm Thất Dạ, con đường của con còn dài hơn con tưởng, nếu có thể vượt qua cửa ải này, con mới thực sự bước lên con đường của riêng mình...”

Đạo sĩ nhẹ nhàng vuốt tay áo rộng, tiếp tục bước về phía trước.

Rất nhanh, thân hình đã biến mất giữa trời đất.

Sức mạnh áp chế mọi người trong đội [Phượng Hoàng] cuối cùng cũng biến mất, họ đột ngột quay đầu lại, nhìn nhau, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Hạ Tư Mông một lần nữa cúi người, đưa tinh thần lực vào cơ thể Lâm Thất Dạ, đôi mắt dần sáng lên.

“Thế nào?” Khổng Thương hỏi.

“Linh hồn của cậu ấy đã ổn định rồi.” Hạ Tư Mông trầm mặc không thông: “Rốt cuộc người đó là ai? Ông ta đã làm thế nào mà...”

“Không biết.” Khổng Thương nhìn về hướng đạo sĩ rời đi: “Cho dù là trần nhà của loài người, cũng không thể dùng một ánh mắt trấn áp tất cả chúng ta, anh nói xem, ông ta có phải là...”

Một khả năng cùng lúc xuất hiện trong lòng hai người.

Hạ Tư Mông do dự một lúc, lắc đầu, cúi người công Lâm Thất Dạ đã ngất đi, bước về phía trước.

“Ông ta là ai, bây giờ có lẽ không còn quan trọng nữa, chúng ta chỉ cần biết ông ta là bạn chứ không phải thù là đủ rồi, còn lại... tự nhiên sẽ có người lo lắng.”

Ngay lúc này, Lâm Thất Dạ trên lưng Hạ Tư Mông hơi ngẩng đầu, mở to mắt một cách ngỡ ngàng.

“Cậu tỉnh rồi à?” Hạ Tư Mông vui mừng nói: “Cảm thấy thế nào?”

Lâm Thất Dạ như không nghe thấy câu hỏi của cô, chỉ ngây người nhìn vào không khí bên cạnh, một lúc sau, trên mặt nở nụ cười...

Cậu đưa tay ra, như thể muốn nắm lấy thứ gì đó.

“Cô, cháu về rồi...”

Hạ Tư Mông đột nhiên dừng bước, nhìn Lâm Thất Dạ phía sau, rồi lại nghi hoặc nhìn Khổng Thương.

Khổng Thương há miệng, có chút không chắc chắn nói: “Anh ta... có phải đã phát điên rồi không?”

Mây đen bao phủ đỉnh thành phố Thương Nam dần tan đi, những tia nắng loang lổ xuyên qua kẽ hở của mây, chiếu xuống mặt đất trống trải.

Một ngày trước, nơi đây vẫn còn là một thành phố.

Bây giờ, ngoài một vài tòa nhà cao tầng cô đơn và những con đường rời rạc, chỉ còn lại sự hoang tàn vô tận.

Ngồi tùy ý trên một tòa nhà cao ba tầng, có thể thu vào tầm mắt toàn bộ phạm vi thành phố Thương Nam, những đứa trẻ bất lực và cư dân bên ngoài nằm rải rác ở các góc thành phố, nương tựa vào nhau, an ủi lẫn nhau.

Mặc dù một ngày trước họ vẫn là những người xa lạ không quen biết nhưng bây giờ, họ đều có một cái tên chung... người

sống sót.

Cầu Hòa Bình từng náo nhiệt, giờ chỉ còn lại một vài cửa hàng cũ vẫn còn tồn tại, Văn phòng Hòa bình cô đơn nằm ở đầu cầu, trên đỉnh của nó, còn có một bóng người đang ngồi.

Ngô Tương Nam một mình ngồi trên nóc nhà, ngắm nhìn về phía xa, ở phía bên kia đường chân trời, rất nhiều xe quân sự đang bốc lên những đám bụi mù mịt, đang chạy đến với tốc độ cao.

Đó là những người chịu trách nhiệm tiếp nhận những người sống sót và xây dựng lại đội hậu cần của những người canh gác thành phố.

Ngô Tương Nam hít một hơi thật sâu, từ từ đứng dậy, bước xuống cầu thang.

Trong văn phòng, những người trong đội [Phượng hoàng] đang ngồi quanh bàn, Hồng Anh và Ôn Kỳ Mặc ngồi trên ghế sofa với vẻ mặt mất mát hồn, thỉnh thoảng lại nhìn về phía căn phòng, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Không lâu sau, một bóng người mặc áo blouse trắng bước ra khỏi phòng.

“Bác sĩ, anh ấy thế nào rồi?” Hồng Anh đứng dậy, lo lắng hỏi.

Những người trong đội [Phượng hoàng] cũng lần lượt đứng dậy, Hạ Tư Mông liếc vào trong phòng, chỉ thấy có một luồng ánh sáng vàng nhạt phát ra từ, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng.

“Không ổn lắm.” Bác sĩ lắc đầu: “Khi linh hồn của anh ấy bị tổn thương nghiêm trọng, cảm xúc của anh ấy quá... cực đoan, trong cơn đau đớn như vậy, ý thức của anh ấy tự động loại trừ mọi hiện thực đã xảy ra, tự xây dựng một thế giới khác trong tâm trí mình và ẩn mình vào đó.

Bây giờ nỗi đau về thể xác và linh hồn đã biến mất nhưng tâm lý của anh ấy vẫn chưa thoát ra được...”

Bác sĩ nhìn vào trong phòng, thở dài: “Mặc dù xét về mặt sinh lý, anh ấy đã tỉnh lại nhưng ý thức của anh ấy vẫn chưa trở về, mà vẫn còn mắc kẹt trong thế giới tinh thần được xây dựng và cơ thể của anh ấy đang vô thức thúc đẩy [Phạm trần thần vực], khôi phục mọi thứ xung quanh thành hình dạng thế giới tinh thần của chính mình.

Nghe bác sĩ nói xong, sắc mặt Ôn Kỳ Mặc hơi thay đổi: “Vậy nên...”

“Cơ bản có thể chẩn đoán, tinh thần của anh ấy đã bắt thường và [Phạm trần thần vực] cũng đang ở bờ vực mất kiểm soát, nếu cảm xúc của anh ấy có thêm biến số nào đó, rất có thể sẽ bùng nổ.”

Bác sĩ nghiêm mặt nói: “Theo quy định của người canh gác, Lâm Thất Dạ hiện tại đã trở thành nhân viên nguy hiểm cực kỳ không ổn định, trước khi tinh thần hồi phục, anh ta phải bị áp giải đến trại giới để quản thúc.”

“Trại giới?” Ngô Tương Nam nghe thấy ba chữ này, cau mày nói: “Không phải đó là nhà tù dùng để giam giữ những siêu năng lực giả có tội sao? Lâm Thất Dạ không phạm tội, tại sao lại phải đưa đến trại giới?!”

“Phó đội trưởng Ngô, anh không biết điều này.” Đội trưởng [Phượng hoàng] Không Thương kịp thời lên tiếng: “Trại giới không phải là nhà tù, hay nói đúng hơn là... không hoàn toàn là nhà tù, nó chỉ là một nơi có thể đàn áp Cẩm Khư một cách hiệu quả, chủ yếu dùng để giam giữ những người sở hữu Cẩm Khư có thể gây ra ảnh hưởng tiêu cực trên diện rộng đối với thế giới bên ngoài, những kẻ phạm tội chỉ là phần lớn trong số đó mà thôi.

Chương 385 - Ta Học Trảm Thần

Ngoài nhà tù, sâu bên trong còn có một bệnh viện chuyên điều trị cho những người sở hữu Cẩm Khư bị rối loạn tinh thần, tên mã là ‘Dương Quang’.”

“Đúng vậy, Lâm Thất Dạ là người đại diện của Thiên sứ, [Phạm trần thần vực] của anh ta quá mạnh mẽ, một khi bùng nổ hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi, chỉ có trai giới mới có thể đàn áp được thần vực của anh ta, thuận tiện cho việc điều trị.” Bác sĩ ở bên cạnh giải thích: “Hơn nữa, ở đó có bác sĩ Lý, ông ấy là bác sĩ tâm thần hàng đầu của Đại Hạ, ông ấy mới là người thích hợp nhất để điều trị cho Lâm Thất Dạ.”

Nghe xong những lời này, sắc mặt của Ngô Tương Nam cuối cùng cũng khá hơn, anh ta nhìn vào căn phòng nơi Lâm Thất Dạ đang ở, bất lực nhắm mắt lại.

“Tình hình của Lâm Thất Dạ, tôi đã báo cáo lên cấp trên rồi, rất nhanh sẽ có lệnh điều động.” Bác sĩ lại lên tiếng.

Ngay lúc này, Hồng Anh mắt đỏ hoe, rụt rè lên tiếng: “Tôi... tôi có thể vào thăm anh ấy không?”

Bác sĩ cau mày: “Bây giờ anh ấy không có ý thức, trạng thái tinh thần rất không ổn định, đến gần anh ấy rất nguy hiểm.”

“Tôi, tôi chỉ nhìn một cái... nhìn từ xa thôi.” Hồng Anh nói bằng giọng gần như cầu xin.

Bác sĩ do dự một lúc, thở dài: “Được rồi... nhưng tuyệt đối không được làm những việc có thể kích thích anh ấy, nếu

không một khi [Phạm trần thân vực] bùng nổ, sẽ rất nguy hiểm.”

Hồng Anh gật đầu liên tục, cô nhẹ nhàng bước đến cửa phòng của Lâm Thất Dạ, cẩn thận đẩy cửa vào.

Căn phòng ngăm rộng rãi sáng sủa trước đây đã biến mất, thay vào đó là một căn phòng ngủ chật hẹp, cũ kỹ.

Vừa bước vào phòng, một mùi gỗ khế xộc vào mũi, bàn chân Hồng Anh giẫm lên sàn gỗ lâu năm, phát ra tiếng kẽo kẹt nhẹ.

Một chiếc giường cứng nhỏ, một chiếc bàn học mộc meo, trên chiếc ga giường sạch sẽ gọn gàng, một thiếu niên tóc đen đang ngồi, anh nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ nhỏ bên cạnh, tấm rèm cửa hơi ố vàng khế đung đưa theo gió.

Căn phòng này vốn không có cửa sổ.

Đây không phải là văn phòng... Đây là nhà của Lâm Thất Dạ.

Hồng Anh nhẹ nhàng bước đến bên Lâm Thất Dạ, nhìn đôi mắt bình tĩnh và đục ngầu đó, mím môi, ngồi xuống bên kia giường.

“Thất Dạ, Thất Dạ...” Hồng Anh khẽ mở đôi môi đỏ, nhỏ giọng gọi tên Lâm Thất Dạ.

Lâm Thất Dạ ngậy ngốc nhìn ra ngoài cửa sổ, không hề hay biết.

“Lão Triệu chết rồi, đội trưởng không còn nữa, Tiểu Nam đi rồi, Lãnh Huyền cũng đi rồi... Bây giờ anh cũng phải rời khỏi đây, rời xa em sao...” Mắt Hồng Anh phủ một lớp sương mù mỏng, cô cúi đầu nhìn mũi chân mình, thân thể khẽ run rẩy,

“Anh nói xem, khi nào chúng ta mới có thể gặp lại nhau...”

“Nếu như thành phố này, tất cả những điều này, chỉ là một giấc mơ... Vậy khi tỉnh mộng, mọi người có trở về không?”

“Chúng ta đã hẹn rồi mà, lần giao thừa tới, vẫn phải cùng nhau say một trận... Các anh, sẽ không lừa dối em chứ?”

Hồng Anh quay đầu nhìn Lâm Thất Dạ bên giường, nước mắt lăn dài trên má cô, rơi xuống ga giường bên dưới, biến mất không dấu vết.

Lâm Thất Dạ nhìn ra ngoài cửa sổ, im lặng như một bức tượng.

Đột nhiên, một cơn gió từ bên ngoài thổi vào, không biết từ đâu thổi đến một bông hoa màu xanh lá, lướt qua má anh, rơi xuống trước mặt Hồng Anh.

Hồng Anh ngây người nhìn cảnh tượng này, đưa tay ra, nhặt bông hoa trên giường.

Đó là một bông hoa bỉ ngạn màu xanh lá.

Trong khoảnh khắc mơ hồ, Hồng Anh như nhớ ra điều gì, cô ngẩng đầu nhìn Lâm Thất Dạ, trên khuôn mặt đầy nước mắt nở một nụ cười.

“Bất kể tương lai có ra sao, tôi sẽ đợi các anh...”

“Lệnh điều động của cấp trên đã xuống rồi.”

Hạ Tư Mông liếc nhìn điện thoại, cau mày.

“Nói thế nào?” Không Thương bên cạnh hỏi.

“Giống như dự đoán, Lâm Thất Dạ cần được chuyển ngay đến Trai Giới để điều trị.” Hạ Tư Mông từ từ đứng dậy, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp: “Nhiệm vụ chuyển giao của anh ấy do... đội [Phượng Hoàng] phụ trách.”

Không Thương sững sốt: “Đề chúng ta phụ trách vận chuyển Lâm Thất Dạ? Liệu có...”

“Quá long trọng không?” Hạ Tư Mông lắc đầu: “Không, không hề long trọng, tiềm năng của Lâm Thất Dạ quá lớn, bây giờ anh ấy bị mất trí, mất khả năng tự vệ, nếu để lực lượng hậu cần vận chuyển, lỡ như đám Ngoại Thần hoặc giáo hội Cổ Thần lại nhúng tay vào thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.”

“Cũng đúng.” Khổng Thương gật đầu, rồi trên mặt hiện lên một nụ cười chua chát: “Nói ra thì, chúng ta vất vả cướp máy bay đến Thương Nam, chính là để đưa Lâm Thất Dạ đi... không ngờ cuối cùng lại đưa đi thật, dù là theo cách này.”” d o c f u L L . v n - k h o t r u y ệ n d i c h m i ễ n p h í]

Nghe đến hai chữ cướp máy bay, biểu cảm của Hạ Tư Mông rõ ràng cứng đờ, cô giật giật khóe miệng, cúi xuống bên tai Khổng Thương nói nhỏ:

“Diệp Tư lệnh còn nói, mặc dù chúng ta tình cờ đến Thương Nam nhưng chuyện cướp máy bay vẫn không thể bỏ qua... Ông ấy bảo chúng ta chuẩn bị, hai ngày nữa gặp nhau ở tòa án quân sự.”

Khổng Thương:...

Ngay lúc này, Ngô Tương Nam ngồi đối diện họ đột nhiên lên tiếng:

“Tôi có một câu hỏi.”

Mọi người trong đội [Phượng Hoàng] cùng nhìn về phía anh ta, Hạ Tư Mông khẽ ho hai tiếng, mở lời: “Anh nói đi.”

“Vì cấp cao của người canh gác luôn biết bí mật của Thương Nam, cũng có ý định chiêu mộ Lâm Thất Dạ vào người canh gác ngay từ đầu, vậy... Quý diện nhân, còn cái chết của Triệu Không Thành, cũng nằm trong tính toán sao?” Ngô Tương Nam nheo mắt, giọng nói dần trở nên lạnh lùng.

Chương 386 - Ta Học Trảm Thần

Hạ Tư Mông cau mày: “Mặc dù tôi không biết sự kiện Quỷ diện nhân mà anh nói là gì, cũng không biết suy nghĩ của cấp cao, nói thật, chúng tôi cũng mới biết nội tình sự kiện Thương Nam nhưng có một điều tôi có thể chắc chắn...”

Hạ Tư Mông chỉ vào Ngô Tương Nam: “Anh là ai?”

Ngô Tương Nam sừng sốt: “Tôi là đội phó đội 136, Ngô Tương Nam.”

“Anh là người canh gác.” Hạ Tư Mông từ từ mở lời: “Anh là người canh gác, tôi cũng là người canh gác, cấp cao của người canh gác... cũng là người canh gác.”

Hạ Tư Mông nhìn vào mắt Ngô Tương Nam, nghiêm túc nói: “Người canh gác, sẽ không coi đồng đội của mình là quân cờ... Cái gọi là cấp cao, chỉ là những người canh gác nhìn xa trông rộng hơn, suy nghĩ thấu đáo hơn chúng ta mà thôi.”

Ngô Tương Nam nhìn Hạ Tư Mông hồi lâu, rồi chậm rãi gật đầu: “Tôi hiểu rồi.”

“Đúng rồi.” Hạ Tư Mông như nhớ ra điều gì, đưa tập tài liệu trong tay cho anh ta: “Không chỉ Lâm Thất Dạ nhận được lệnh điều động...”

Ngô Tương Nam cúi đầu nhìn tập tài liệu, đột nhiên sừng sốt.

“Cấp cao triệu tập tôi về tổng bộ?” Anh ta ngẩng đầu nhìn Hạ Tư Mông, trong mắt đầy vẻ khó hiểu: “Tại sao vậy?”

“Ai mà biết được, tầm nhìn của cấp cao quá xa, đầu óc chậm chạp như tôi làm sao hiểu nổi?” Hạ Tư Mông bắt lực nhún vai: “Có lẽ, họ phát hiện ra điều gì đó... về bí mật của Cao Thiên Nguyên?”

Nghe đến ba chữ Cao Thiên Nguyên, trong mắt Ngô Tương Nam lóe lên tia sáng khác thường.

“Sự sụp đổ của đội [Lam Vũ] còn quá nhiều nghi vấn, muốn giải đáp những câu đố này, tìm ra quê hương của các vị thần Nhật Bản... có lẽ chỉ có anh mới làm được.” Giọng Hạ Tư Mông dần trở nên nghiêm túc,

“Dù sao, anh là người duy nhất bước vào Cao Thiên Nguyên, rồi còn sống sót trở về.”

Ngô Tương Nam ngậy người nhìn tập tài liệu trong tay, những ký ức đã bị anh chôn vùi từ lâu lại hiện về trước mắt, sương mù vô tận, Cao Thiên Nguyên đầy bí ẩn, Tổ Tả Chi Nam cầm kiếm Thiên Tùng Vân và từng đồng đội lần lượt chết thảm bên cạnh anh...

Một lúc lâu sau, anh khàn giọng nói: “Nếu tôi đi, đội 136 chỉ còn lại hai người.”

“Nhưng, anh vẫn không buông bỏ được [Lam Vũ], đúng không?” Hạ Tư Mông ngẩng đầu nhìn Hồng Anh đang khóc lóc ngoài cửa, còn Ôn Kỳ Mặc đang chăm sóc cô ấy bên cạnh, thở dài,

“Sau sự kiện này, Thương Nam muốn khôi phục sức sống cần rất nhiều thời gian, hơi thở còn sót lại của thần chiến ở đây đủ để bóp chết mọi ‘bí ẩn’ sắp xuất hiện, trong vòng ba năm tới, nơi đây sẽ là một vùng đất thanh tịnh... Anh không cần lo lắng.”

Ngô Tương Nam từ từ nhắm mắt lại, im lặng hồi lâu, rồi anh gật đầu.

“Tôi biết rồi.”

...

Một ngày sau.

Thành phố Thương Nam, ngoại ô.

Gió nhẹ thổi qua vùng núi hoang vu, những cây cối xanh tươi trước đây đều đã biến mất, chỉ còn lại vài cây non mọc trên đất, những chiếc lá xanh non theo gió khẽ đung đưa.

Trước những ngôi mộ rải rác, một thiếu nữ mặc áo đỏ đứng lặng lẽ.

Trước mặt cô là hai tấm bia mộ đã được lau sạch sẽ, một của Triệu Không Thành, một của Trần Mộc Dã.

Thiếu nữ cúi đầu nhìn hai tấm bia mộ, ngẩn người ra.

Ôn Kỳ Mặc từ bên cạnh chậm rãi bước tới.

“Không tìm thấy phó đội trưởng nhưng... trên bàn trong phòng anh ấy, tìm thấy bức thư này.” Ôn Kỳ Mặc đưa bức thư trong tay ra, trong mắt đầy vẻ phức tạp,

“Anh ấy bị cấp trên điều đi Kinh đô, dường như có chuyện quan trọng gì đó, anh ấy không nỡ tạm biệt chúng ta nên đã viết bức thư này.”

Hồng Anh nhận lấy bức thư, đọc kỹ từ đầu đến cuối, ngẩng đầu nhìn bầu trời xa xăm, thở dài.

“Phó đội trưởng cũng đi rồi... Đội 136, chỉ còn lại chúng ta.”

Ôn Kỳ Mặc im lặng một lúc: “Cô định làm thế nào?”

“Tôi sẽ ở lại.” Hồng Anh bình tĩnh nói, đôi mắt trong veo nhìn vào mắt Ôn Kỳ Mặc, trong mắt đầy kiên định: “Chỉ cần Thương Nam còn, chỉ cần tôi còn, đội 136 sẽ mãi mãi tồn tại.”

Ôn Kỳ Mặc sừng sốt: “Ngay cả khi chỉ còn lại hai người?”

“Tôi tin tưởng đội trưởng, tin tưởng Thất Dạ.” Hồng Anh hít sâu một hơi: “Đội 136 không giải tán, không biến mất, chỉ là mọi người tản ra, có những việc riêng cần giải quyết...”

Đợi đến khi mọi chuyện lắng xuống, họ sẽ quay lại.

Ngay cả khi chỉ còn một mình tôi, tôi cũng sẽ canh giữ thành phố này, chỉ để chờ đến ngày họ trở về, tôi có thể cười nói với họ rằng... chào mừng trở về.”

Hồng Anh lấy bông hoa bỉ ngạn màu xanh từ trong ngực ra, ngòi xuống, nhẹ nhàng chôn nó vào đất.

Hốc mắt cô ửng đỏ, đôi môi mím chặt, dường như đang cố kìm nước mắt không cho rơi.

Hồng Anh đứng dậy, lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn về phía xa, gió nhẹ thổi qua mái tóc của thiếu nữ, lộ ra đôi mắt kiên định.

Khoảnh khắc này, cô gái ngây thơ trong sáng đó... đột nhiên, đã trưởng thành.

“Đội trưởng đã đi rồi, vậy từ nay về sau, tôi Hồng Anh, chính là đội trưởng đội 136!” Hồng Anh hít sâu một hơi, hướng về phía dãy núi trùng điệp xa xa, lớn tiếng hô.

Tiếng cô vang vọng trong thung lũng.

Ôn Kỳ Mặc ngẩn người nhìn thiếu nữ, một lúc sau, anh cười lắc đầu.

“Thật là không có cách nào với cô... Đã vậy, tôi miễn cưỡng làm phó đội trưởng vậy.”

Hồng Anh cười nhẹ: “Phó đội trưởng Ôn Kỳ Mặc!”

“Có!”

“Đi thôi, chúng ta về!”

Hồng Anh vác cây trường thương bên cạnh lên vai, mái tóc dài đen tung bay sau lưng, chiếc áo đỏ rực rỡ tung bay trong gió, hướng về phía xa đi tới.

Chương 387 - Ta Học Trảm Thần

Ôn Kỳ Mặc mỉm cười đi theo sau cô.

“Đội trưởng.”

“Sao vậy?”

“Nhiệm vụ của chúng ta là gì?”

“... .. Đợi họ trở về!”

Trong thung lũng vắng vẻ, tiếng thiếu nữ vang vọng, trước bia mộ cô quạnh, một bông hoa bỉ ngạn màu xanh, nhẹ nhàng lay động...

...

Ừm, nội dung của tập đầu tiên cuối cùng cũng kết thúc.

Chương này chủ yếu viết về một số suy nghĩ của Tam Cửu đối với tập đầu tiên và giải đáp một số thắc mắc của bạn đọc, những bạn không muốn nghe Tam Cửu lải nhải có thể bỏ qua.

Nói thật, tập này dài hơn tôi tưởng tượng, đủ năm mươi lăm vạn chữ... nhưng nghĩ kỹ lại thì cũng không quá dài.

Tập này viết rất nhiều thứ, sự kiện Quỷ Điện Nhân, sự kiện Xà yêu Nan Đà, cuộc sống ở trại huấn luyện, quen biết Bách Lý Phì Phì và Tào Uyên, Thẩm Thanh Trúc kiêu ngạo, đón năm mới, tốt nghiệp, phá án Bél Cran de, chứng kiến sự diệt vong của thành phố Thương Nam, chiến tranh thần linh...

Rất nhiều nội dung, rất nhiều nhân vật, cô đọng trong năm mươi lăm vạn chữ ngắn ngủi này.

Ở đây, Tam Cửu có thể tự hào vỗ ngực nói rằng: “Tôi không bao giờ viết nhảm!”

Toàn bộ tập đầu tiên, không có một sự kiện nào là thừa thãi, liên hoàn chặt chẽ, còn chôn bao nhiêu phức bút, hơn nữa trừ một số ít, cơ bản đều đã nở ra.

Nhưng, đối với cuốn sách này mà nói, đây chỉ mới là bắt đầu.

Cho đến khi tập đầu tiên kết thúc, thế giới quan của cuốn sách này mới thực sự được thể hiện trước mắt mọi người, Tiểu Thất Dạ chỉ là một chú gà mờ vừa mới bước ra khỏi làng tân thủ, như Nguyên Thủy Thiên Tôn đã nói, con đường của cậu còn rất dài~

Trong lời cảm ơn khi hoàn thành cuốn sách trước, Tam Cửu đã nói, bất kể thời đại có thay đổi như thế nào, nhiệt huyết và tình cảm là chủ đề bất biến vĩnh hằng.

Chỉ có nhiệt huyết thì đó chỉ là một cuốn truyện sáng khoái, chỉ khi thêm vào tình cảm, câu chuyện mới không chỉ là câu chuyện, tiểu thuyết mới có thể có linh hồn của nó.

Cuốn sách này được viết theo lý niệm này, hẳn mọi người đã thấy từ tập đầu tiên, tình anh em, tình chiến hữu, tình thân, là cốt lõi của cuốn sách này, còn tình yêu... khụ khụ, chưa chắc đã có... cũng có thể sẽ có.

Vì vậy, cuốn sách này nhất định là một tác phẩm quần tượng, Lâm Thất Dạ là nhân vật chính nhưng cậu không phải là người duy nhất trên thế giới này, ngoài cậu ra, còn có rất nhiều nhân vật đáng để mọi người ghi nhớ.

Khụ khụ, nói xa quá rồi, nói chung, đối với cái kết của tập này, Tam Cửu vẫn khá hài lòng.

Triệu Không Thành đã hoàn thành tâm nguyện của mình, anh tuần tuyệt luân chém ra một nhát kiếm đỏ, một nhát kiếm

chém đứt xiềng xích của Lâm Thất Dạ, thả ra một yêu nghiệt tuyệt thế;

Trần Mục Dĩ cùng thành phố mà anh đã bảo vệ mười năm cùng nhau rời đi; Ngô Tương Nam vì đồng đội cũ của mình, một lần nữa lâm vào hiểm cảnh; Tư Tiểu Nam để thoát khỏi sự trói buộc của số phận, lựa chọn đi đấu cờ với thần minh; Lãnh Huyền tin theo sự dịu dàng trong lòng, cùng Tiểu Nam rời đi; Tiểu Hồng Anh kế thừa ý chí của tất cả mọi người, một mình ở lại Thương Nam...

Ồ, suýt quên một năm vùng ở trong hang ổ địch, Thẩm Thanh Trúc.

Còn Thất Dạ thì rời khỏi Thương Nam này, sắp phải đối mặt với thế giới lớn thực sự.

Tập tiếp theo, sẽ xoay quanh thứ năm... khụ khụ, ế, tôi không nói cho các bạn biết đâu~

Tóm tắt nội dung tập trước xong rồi, tiếp theo nói đến một số điểm mà mọi người khá quan tâm.

Đầu tiên là Kỷ Niệm, mọi người yên tâm, cách khắc họa Kỷ Niệm trong sách này của Tam Cửu hoàn toàn mới, cho dù mọi người chưa đọc truyện hậu truyện của cuốn trước, cũng tuyệt đối không ảnh hưởng đến trải nghiệm đọc của mọi người.

Mọi người chỉ cần coi cô ấy là một nhân vật có hơi hướng bí ẩn trong “Trảm Thần” là được, không cần nghĩ nhiều.

Còn nữa là mọi người có một số nghi vấn về sức chiến đấu của thần minh, nguyên nhân chủ yếu là do nhận thức của mọi người về sức mạnh của thần minh không giống nhau, một bộ phận lớn mọi người đều tham khảo bối cảnh trong những câu chuyện như Hồng Hoang, Phong Thần.

Ví dụ như có người sẽ nói, Dương Tiễn chỉ là một vị thần tiên có danh tiếng khá lớn ở Thiên cung, sao có thể giết chết Indra có địa vị là thần sáng thể trong thần thoại Ấn Độ được?

Michael chỉ là một thiên thần, sao có thể mạnh như vậy được?

Thực ra không cần thiết phải như vậy, ngay từ đầu sách đã nói, không phải tất cả các vị thần đều xuất hiện trên thế giới này, ví dụ như thần tiên lớn nhỏ của Hoa Hạ chúng ta cộng lại cũng phải có đến mấy trăm vị, nếu như Ngũ Phương Già Đế, Lục Đinh Lục Giáp đều ở bên nhau, ngược lại sẽ khiến người ta cảm thấy hỗn loạn.

Vấn đề sức chiến đấu cũng vậy, nếu thực sự sắp xếp theo sức chiến đấu thực tế, để Dương Tiễn đi giết một vị thần lúa gạo nào đó của Ấn Độ thì hứng thú đọc của mọi người cũng sẽ giảm xuống, cho nên mọi người không cần quá băn khoăn về điểm này, cứ coi như sức chiến đấu của cuốn sách này đã được sắp xếp lại là được, tất nhiên sự sắp xếp lại này cũng không quá vô lý.

“Xin chào, tôi là bác sĩ của bệnh viện tâm thần Dương Quang, tôi họ Lý.”

Trong phòng ngủ cũ kỹ, một người đàn ông đeo kính gọng đen lớn đang ngồi đó, trên tay cầm một tập hồ sơ bệnh án, trông có vẻ nho nhã.

Chương 388 - Ta Học Trảm Thần

“Trước đây không phải đều là bác sĩ Hàn đến sao?”

Đối diện với anh ta, một thiếu niên tóc đen mở lời có chút nghi hoặc.

“Bác sĩ Hàn năm ngoái đã được thăng chức lên làm phó viện trưởng rồi.” Bác sĩ Lý cười nói.

“Ồ.”

Thiếu niên kia gật đầu, đột nhiên khựng lại, dường như cảm thấy cảnh tượng trước mắt có chút quen thuộc.

“Tôi có phải đã từng gặp anh ở đâu không?” Anh ta có chút không chắc chắn mở lời.

“Không thể nào.” Bác sĩ Lý bình tĩnh lắc đầu: “Tôi là bác sĩ mới đến, chúng ta chưa từng gặp nhau.”

“Được rồi...”

“Vì tôi cũng mới đến, chưa hiểu rõ tình hình của anh lắm, tôi sẽ tìm hiểu sơ qua tình hình trước...” Bác sĩ Lý mở tập hồ sơ bệnh án trên tay ra,

“Tên là... Lâm Thất Dạ?”

“Đúng.”

“Năm nay mười chín tuổi.”

“Không, năm nay tôi mười bảy tuổi.” Thiếu niên tóc đen lắc đầu.

Bác sĩ Lý nhìn anh ta một cái, tiếp tục nói: “Tôi biết rồi, có thể thông tin trên hồ sơ bệnh án có nhầm lẫn... Vậy thì anh kể cho tôi nghe, mười năm trước, anh bị đưa đến bệnh viện tâm thần của chúng tôi là vì chuyện gì... “

“... .. “

Hỏi xong một vài câu, bác sĩ Lý gật đầu: “Những điều anh nói đều là chuyện trước đây, vậy còn bây giờ thì sao? Anh nhìn nhận thế nào về chuyện này? Chính là chuyện nhìn thấy thiên sứ.”

“Đều là ảo tưởng thôi.” Lâm Thất Dạ bình tĩnh mở lời: “Hôm đó, tôi chỉ vô tình ngã từ trên mái hiên xuống, đầu đập vào đất, còn mắt, có thể là một dây thần kinh nào đó bị tổn thương nên bị mù.”

Bác sĩ Lý ừ một tiếng, do dự một lát, anh ta từ từ mở lời:

“Vậy... anh còn nhớ người canh gác không?”

“Người canh gác?” Lâm Thất Dạ khựng lại, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

“[Phạm Trần Thần Vực], [Thất Bà Oán], Loki, đội Phượng Hoàng, Trần Phu Tử...” Bác sĩ Lý nói ra một loạt tên, đôi mắt anh ta chăm chú nhìn vào mắt Lâm Thất Dạ, dường như muốn nhìn ra điều gì đó.

Lâm Thất Dạ cau mày: “Tôi không biết anh đang nói gì.”

Bác sĩ Lý chìm vào im lặng, một lúc sau, anh ta lại mở lời: “Vậy thì Trần Mục Dã, Triệu Không Thành thì sao? Còn đội 136, anh còn nhớ họ không?”

Nghe đến đây, cơ thể Lâm Thất Dạ đột nhiên run lên, đôi mắt bình tĩnh bỗng dưng xuất hiện chút mơ hồ.

Anh ta ngậy người nhìn về phía trước, giữa hai hàng lông mày lộ ra vẻ đau đớn.

Âm âm—— ! !

Ngoài cửa sổ, trên bầu trời quang đãng, một tiếng nổ lớn đột nhiên vang lên, tiếng sét giữa trời quang trong nháy mắt xé toạc bầu trời yên tĩnh, sắc trời bắt đầu tối sầm lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Gió mạnh gào thét, từ cửa sổ hẹp thổi vào phòng, thổi bay tập hồ sơ bệnh án trên tay bác sĩ Lý xào xạc.

Lâm Thất Dạ nhìn bức tường trắng trước mặt, cau mày, hai tay ôm đầu, trong mắt hiện lên vẻ đau đớn.

“Tôi... Tôi không biết...”

Đôi mắt sau cặp kính của bác sĩ Lý hơi nheo lại, anh ta đứng dậy, đi đến bên cạnh Lâm Thất Dạ, nhẹ nhàng vỗ về sau lưng anh ta, giọng nói như mang theo một loại từ tính nào đó:

“Tôi chỉ thuận miệng nói thôi, anh không cần để ý, quên hết những câu nói vừa rồi đi...”

Câu nói này vừa dứt, vẻ đau đớn trên mặt Lâm Thất Dạ đột nhiên biến mất, trong mắt lại hiện lên vẻ mơ hồ, anh ta ngây người nhìn về phía trước, đầu óc trống rỗng.

Bầu trời ngoài cửa sổ dần sáng lên, cơn gió thổi vào phòng cũng dần nhỏ lại.

Bác sĩ Lý đứng dậy, ôn hòa nói với Lâm Thất Dạ: “Được rồi, khám lại đến đây là xong, bệnh của anh đã không còn vấn đề gì nữa, hy vọng anh có thể điều chỉnh tâm lý, sống thật tốt.”

Bác sĩ Lý bắt tay với Lâm Thất Dạ đang trong trạng thái mơ hồ, động viên nói, Lâm Thất Dạ cuối cùng cũng hoàn hồn, gật đầu.

Bác sĩ Lý đẩy cửa ra ngoài, ngoài cửa, giọng nói của dì lại vang lên.

“Này, bác sĩ Lý, ở lại ăn cơm đi.”

“Không được không được, tôi còn phải đi khám cho bệnh nhân khác, không làm phiền nữa.”

Bác sĩ Lý từ chối khéo léo lời đề nghị của dì, cầm tập hồ sơ bệnh án trên tay, mỉm cười mở cửa, đi thẳng ra ngoài.

Ngay khi cửa đóng lại, nụ cười trên mặt Lâm Thất Dạ biến mất, như thể chưa từng xuất hiện.

“Ảo tưởng... sao... ” anh ta lẩm bẩm.

...

Bác sĩ Lý đóng sầm cánh cửa thép hợp kim lại, nụ cười trên mặt biến mất, thay vào đó là vẻ nghiêm trọng chưa từng có.

Anh ta quay đầu nhìn nơi mình vừa bước ra, bất lực lắc đầu.

Đó là một khối lập phương hợp kim rộng hơn chục mét vuông, toàn bộ được làm bằng kim loại màu bạc trắng không rõ tên, giống như một nhà tù, tường dày gần một mét, lối ra vào duy nhất là một cánh cửa thép hợp kim nặng nề, trên cửa có sáu hệ thống xác minh mặt khẩu hoàn toàn khác nhau.

Bên ngoài khối lập phương hợp kim là một căn phòng đen lớn, bốn phía căn phòng được lắp đặt mười hai camera, giám sát tình hình bên trong khối lập phương hợp kim mọi lúc mọi nơi không có góc chết.

Bác sĩ Lý quệt vụn tay bên cạnh cửa phòng, nhập mật khẩu, rồi mới đẩy cửa bước ra.

Phía sau cánh cửa là một viện nghiên cứu y học.

Vô số các nhà nghiên cứu mặc áo blouse trắng đi lại trong đó, trao đổi dữ liệu trong tay với nhau, ở giữa viện nghiên cứu

là một màn hình lớn, liên tục phát hình ảnh bên trong khối lập phương hợp kim.

Chỉ thấy một thiếu niên đang ngồi trên ghế, hai sợi dây trói màu đen cố định cơ thể anh ta, anh ta đờ đẫn nhìn về phía trước, trên người nổi với đủ loại dụng cụ y tế, ánh sáng màu vàng liên tục nhấp nháy xung quanh anh ta.

Chương 389 - Ta Học Trảm Thần

Trước màn hình giám sát, một người đàn ông trung niên mặc áo choàng màu đỏ sẫm đang đứng đó, thấy bác sĩ Lý bước ra, liền quay đầu nhìn lại.

“Tư lệnh Diệp.” Bác sĩ Lý thấy anh ta, vẻ mặt hiện lên vẻ kinh ngạc: “Anh đích thân đến đây sao?”

Diệp Phạn gật đầu: “Tình hình của cậu ta thế nào?”

“Vẫn như vậy.” Bác sĩ Lý bắt lực lắc đầu: “Đã một năm trôi qua kể từ khi sự kiện Thương Nam kết thúc, chúng tôi đã sử dụng hầu hết các phương pháp điều trị của y học hiện đại nhưng vẫn không thể đánh thức cậu ta khỏi thế giới đó.

[Phàm Trần Thần Vực] bao bọc lấy thế giới do chính anh ta tạo ra, trừ khi chính anh ta tỉnh lại từ, nếu không thì những thứ bên ngoài căn bản không thể tác động đến anh ta.”

Diệp Phạn ngẩng đầu nhìn thiếu niên trên màn hình, thở dài nói: “Đã một năm rồi sao...”

“Một năm này, tên nhóc này khiến chúng ta lo lắng không ít.” Bác sĩ Lý cười khổ nói.

“Có dùng Cẩm Khư của anh không, thử trực tiếp đánh thức cậu ta không?”

“Thử rồi nhưng ngoài việc khiến [Phàm Trần Thần Vực] bùng nổ thì không có tác dụng gì cả, giống như... ý thức của cậu ta căn bản không ở trong cơ thể mình.”

“Không ở trong cơ thể?” Diệp Phạn nghi hoặc nói: “Ý thức của cậu ta không ở trong cơ thể, vậy có thể ở đâu?”

“Không biết, vấn đề nằm ở đây.” Bác sĩ Lý bất lực nói: “Nếu ý thức của cậu ta ở trong cơ thể, đánh thức cậu ta không khó nhưng... thế giới tinh thần của cậu ta không giống người thường.

Trong thế giới tinh thần của cậu ta, chỉ có sương mù vô tận.”

Bệnh viện tâm thần Chư Thần.

A Chu ôm chổi, ngồi trên bậc thềm của bệnh viện, nhìn Lâm Thất Dạ như tượng đá trong sân, thờ dài.

“A Chu, cậu lại lười biếng rồi.”

Lý Nghị Phi đi ra từ bếp, hai tay lau vào tạp dề ở eo, ngồi xuống bên cạnh A Chu.

“Anh Phi, anh nói xem... bao giờ thì viện trưởng mới tỉnh lại?” A Chu chống cằm, tâm trạng không yên hỏi.

“Bà nội nói, đến lúc tỉnh thì tự nhiên sẽ tỉnh.” Lý Nghị Phi nhìn bóng người kia, nói.

“Nhưng mà, anh ấy lâu như vậy, không đói sao?”

“... ...” Khóe miệng Lý Nghị Phi hơi giật giật: “Hay là cậu hiến một chiếc chân nhện, đợi viện trưởng tỉnh lại, hầm cho anh ấy bồi bổ?”

A Chu mặt tái mét, lặng lẽ ôm chặt hai cánh tay, cứng miệng nói: “Viện trưởng... viện trưởng không thích ăn chân nhện của tôi!”

“Cậu ta chưa ăn bao giờ, sao cậu biết cậu ta không thích chứ?” Lý Nghị Phi nhìn A Chu với vẻ không tốt, liếm môi: “Hay là, tôi nếm thử thay cậu ta trước?”

A Chu sợ đến mức đứng bật dậy khỏi mặt đất, tức giận nói: “Hừ, tôi không thèm nói chuyện với anh nữa!”

Cậu vừa quay người lại, liền nhìn thấy Hồng Anh tóc đỏ đang đứng bên cạnh mình.

“Chị Hồng Anh, anh ấy lại bắt nạt em!” A Chu trốn sau lưng Hồng Anh, chỉ vào Lý Nghị Phi nói.

Hồng Anh dùng một tay che chở A Chu ở phía sau, một đôi mắt vàng cam nhìn chăm chăm Lý Nghị Phi, biểu cảm nghiêm túc, nói không rõ lời:

“Anh, không, được ăn.”

“Tôi đùa thôi, cái cánh tay nhỏ xíu đó, ai muốn ăn chứ? Vẫn là chân giò thơm hơn.” Lý Nghị Phi nhún vai, đưa tay vỗ nhẹ vào bậc thềm bên cạnh: “Quay lại ngồi đi.”

A Chu do dự một lúc rồi vẫn ngồi xuống, Hồng Anh cũng ngồi xuống bên cạnh A Chu.

Ba người bảo mẫu cứ thế ngồi yên lặng ở đó, nhìn người đàn ông trong sân ngẩn người.

“Anh, ấy, tỉnh?” Hồng Anh chỉ vào Lâm Thất Dạ, hỏi.

“Tôi cũng không biết nữa...” Lý Nghị Phi lắc đầu, ánh mắt dừng lại ở Nix bên cạnh Lâm Thất Dạ: “Cũng không biết, hôm nay bác Merlin và bà nội, ai sẽ thắng...”

Trong sân.

Nix đang ngồi trên ghế bập bênh, bên cạnh Lâm Thất Dạ đang ngủ say, vừa đan áo len vừa tắm nắng, miệng không ngừng lẩm bẩm điều gì đó, có vẻ như đang nói chuyện với Lâm Thất Dạ.

Không xa, Merlin mặc áo choàng dài màu xanh lam từ từ đi tới.

Merlin vừa bước vào sân, một sợi tơ đen vô hình đã lướt qua trước mắt anh, anh cau mày, dừng bước.

“Đã một năm rồi.” Merlin nhìn Nix đang đan áo len trên ghế bập bênh, bình tĩnh nói: “Anh ta nên tỉnh lại rồi.”

“Đề anh ta ngủ thêm một lát nữa.” Nix khẽ nói.

“Những chuyện nên xảy ra đều đã xảy ra, không ai có thể thay đổi được, trốn tránh không giải quyết được bất kỳ vấn đề nào.” Merlin cau mày nói: “Cậu ta đang gánh vác điều gì, cả cậu và tôi đều rất rõ ràng, cậu ta không thể mãi mãi trốn trong thế giới nhỏ bé an dật đó được...”

“Cậu ta chỉ quá mệt mỏi thôi.” Nix ngẩng đầu nhìn Merlin không xa: “Cậu ta muốn nghỉ ngơi thêm một chút, vậy thì cứ để cậu ta nghỉ ngơi thêm một chút, trời sắp xuống rồi, có tôi là mẹ sẽ chống đỡ cho cậu ta.”

Merlin nhìn Nix hồi lâu, lắc đầu: “Không, cô không được... Hôm nay, tôi nhất định phải đánh thức cậu ta dậy.”

“Ông không làm được đâu.” Nix bình tĩnh trả lời.

Merlin bước tới, một lần nữa bước thêm một bước, các nguyên tố ma thuật quanh người anh ta dâng trào dữ dội, uy lực của Thần Ma thuật giáng xuống bệnh viện.

Cùng lúc đó, vô số sợi tơ đen từ hư không vờn ra!

Nix vẫn ngồi yên trên ghế bập bênh, chiếc váy dài bằng vải tuyền đen như hóa thành một màn đêm, nằm ngang trước người Merlin, hơi thở của cả người trở nên sâu thẳm và hư ảo.

Merlin mặt lạnh, bước chân lơ lửng giữa không trung, chiếc áo choàng màu xanh lam trên người không gió mà bay, trong đôi mắt hiện lên ánh sáng xanh rực rỡ, sau lưng anh ta, vô số trận pháp ma thuật khổng lồ mở ra trong nháy mắt!

Chương 390 - Ta Học Trảm Thần

Hơi thở của Nữ thần Đêm tối và Thần Ma thuật va chạm vào nhau trong sân nhỏ bé này!

Màu xanh và đen hoành hành trong sân, gió mạnh gào thét!

Ba người bảo mẫu ngồi trên bậc thềm, nhìn cảnh tượng trước mắt, ngáp một cái.

“Hôm nay thế nào?” Lý Nghị Phi quay đầu nhìn hai đồng nghiệp.

“Tôi nghĩ hôm nay, vẫn là bà cô thắng.” A Chu suy nghĩ một chút rồi nói thật.

“Đồng ý.” Hồng Anh dứt khoát nói một chữ.

Lý Nghị Phi nhướng mày, ánh mắt lại hướng về sân, có chút không chắc chắn nói:

“Tôi lại thấy bác Merlin nghiêm túc rồi, biết đâu, hôm nay sẽ có biến số...”

...

Trong sân, các nguyên tố ma thuật mà Merlin tỏa ra dường như vô tận, ánh sáng màu xanh điên cuồng dâng trào, dần dần chiếm thế thượng phong.

Nix ngồi trên ghế bập bênh cau mày, đôi tay đan len từ từ buông xuống.

“Đã như vậy, tôi cũng sẽ phụng bồi đến cùng...”

Trong mắt Nix hiện lên một tia đen, chiếc áo len trong tay cô ta trong nháy mắt biến thành vô số sợi tơ đen, hòa vào màn đêm, cô ta như một quý bà tao nhã, đứng dậy khỏi ghế bập bênh, đầu ngón tay nhẹ nhàng chỉ về phía trước.

Những ngôi sao nhỏ sáng lên từ trong màn đêm.

Merlin và Nix đều nghiêm túc, uy lực tràn ngập trong sân tăng lên gấp bội, cơn gió dữ dội thổi bay quần áo trên giá, tiếng leng keng leng keng truyền đến từ nhà bếp, giống như có bát đĩa bị cuốn xuống đất.

A Chu kêu lên một tiếng, thân hình nhỏ bé của cậu ta suýt bị gió thổi bay đi, may mà Hồng Anh bên cạnh kịp thời đưa tay ra, ôm cậu ta vào lòng.

Lý Nghị Phi đưa hai tay ra che trước người, quan sát tình hình trong sân qua kẽ hở giữa các ngón tay, bộ đồng phục bảo mẫu màu xanh lá cây bị gió thổi bay phấp phật.

“Xong rồi, xong rồi, hai người họ nghiêm túc rồi! Bệnh viện sắp bị phá dỡ rồi!” Lý Nghị Phi lầm bầm.

Àm—— ! !

Tiếng nổ lớn trầm đục truyền đến từ trong sân, trong nháy mắt, uy áp của hai vị thần biến mất, màu xanh và màu đen như bị một bàn tay vô hình bóp tắt, biến mất không còn dấu vết.

Khóe miệng Merlin hơi nhếch lên.

Nix đột ngột quay đầu lại, trong sân, bóng người ngồi bất động như tượng kia, mí mắt hơi giật giật, như thể sắp tỉnh dậy.

Trong bệnh viện tâm thần này, không ai có thể trong nháy mắt trấn áp được hai vị thần, ngoại trừ... Lâm Thất Dạ.

Dưới uy áp của hai vị thần, anh ta vẫn đang chìm trong giấc ngủ, vô thức trấn áp sự dao động năng lượng xung quanh,

mặc dù anh ta vẫn chưa tỉnh lại nhưng không nghi ngờ gì nữa, anh ta đã đến bờ vực tỉnh lại.

Đây là lần đầu tiên trong một năm qua, Lâm Thất Dạ phản ứng với những thay đổi của thế giới bên ngoài.

Nix đột ngột quay đầu nhìn Merlin, tức giận nói: “Đây là kế hoạch của ông?”

Merlin hơi cúi người, đầy vẻ áy náy mở lời: “Xin lỗi, Ngài Nix, ngoài cách này ra, tôi không nghĩ ra cách nào khác để đánh thức anh ấy được...”

Nix không có thời gian để tranh cãi với ông ta nữa, cô ta nhanh chóng bước đến trước mặt Lâm Thất Dạ, nhìn đôi mắt sắp mở ra của anh ta, nhẹ giọng nói:

“Con có ổn không... con trai của mẹ?”

“Tiểu Thất, bác sĩ nói thế nào?” Dì mặc tạp dề, đi vào phòng.

“Nói là tôi hồi phục không tệ.” Lâm Thất Dạ nhún vai, anh ta do dự một lát, vẫn mở lời hỏi: “Dì ơi, bác sĩ Lý này... thật sự là bệnh viện cử đến sao?”

“Đúng vậy, sao thế?” Dì thắc mắc hỏi.

Lâm Thất Dạ lắc đầu: “Không có gì, chỉ là tôi thấy ông ta hơi kỳ lạ.”

Dì như nhớ ra điều gì, mở lời: “Đúng rồi, vừa nấu ăn tôi mới phát hiện, nhà hết nước tương rồi, tôi phải ra ngoài mua ít nước tương...”

“Để cháu đi, dì.” Lâm Thất Dạ chủ động nói: “Trong nồi của dì còn đồ ăn nóng hổi đây.”

Dì sửng sốt, do dự một lát rồi gật đầu: “Vậy thì con cẩn thận, chú ý an toàn.”

Lâm Thất Dạ ừ một tiếng, thay giày ở cửa, rồi đẩy cửa ra ngoài.

Đi dọc theo cầu thang dán đầy quảng cáo nhỏ xuống tầng một, Lâm Thất Dạ đi dọc theo con hẻm quen thuộc, hướng về phố chính.

Bức tường xám trắng tro tro trên bức tường thấp bên cạnh, lác đác dán vài tờ quảng cáo ố vàng, mặt đường xi măng dưới chân gồ ghề, không cẩn thận sẽ đâm phải hố nông.

Anh ta đi vào một cửa hàng nhỏ gần nhất bên đường, chọn một chai nước tương rẻ nhất, xách túi nilon, theo dòng người thưa thớt, đi về hướng nhà.

Lâm Thất Dạ ngẩng đầu nhìn lên, hoàng hôn nhuộm đỏ những đám mây trên bầu trời, tiếng ve sầu xa xa hòa lẫn với tiếng nhạc từ cửa hàng âm thanh góc phố, vắng vắng bên tai anh ta.

“Tôi rất muốn quay trở lại mùa hè năm đó,

Tôi rất muốn quay trở lại bên cạnh em.

Tôi như thể còn có thể gặp lại một lần nữa,

“Những tình tiết khi mới có em...” “

Lâm Thất Dạ hít sâu một hơi, khước miệng hơi cong lên.

Đúng vậy, đây chính là cuộc sống đơn giản và ấm áp mà anh thích.

Ầm—— ! !

Ngay khi anh vừa đi qua một đèn giao thông, một tiếng nổ lớn đột ngột vang lên từ xa, mặt đất dưới chân anh bắt đầu rung chuyển!

“Động đất sao?” Lâm Thất Dạ kinh ngạc giữ vững thân hình, ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy bầu trời hoàng hôn tuyệt đẹp ban nãy đã biến mất, màu đen và màu xanh lam đậm chia cắt bầu trời vô tận, mọi thứ xung quanh đều tối sầm lại.

Lâm Thất Dạ cúi đầu, đột nhiên sững sờ tại chỗ.

Không biết từ lúc nào, những người đi bộ cùng anh chờ đèn giao thông đã biến mất, cả con phố trống rỗng, thậm chí không có lấy một bóng người.

Chương 391 - Ta Học Trảm Thần

Dưới bầu trời hai màu, đèn tín hiệu màu đỏ trên đường nhấp nháy, phản chiếu bóng dáng của chàng trai thành màu đỏ sẫm.

“Đây là... chuyện gì vậy?” Lâm Thất Dạ lẩm bẩm tự nói.

Ngay lúc này, một đạo sĩ mặc áo choàng xám đột nhiên xuất hiện trước mặt anh, nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Lâm Thất Dạ, bình tĩnh nói:

“Anh nên tỉnh lại rồi...”

Giọng nói vừa dứt, con phố xung quanh Lâm Thất Dạ vỡ vụn từng mảnh, giống như một thế giới được dựng lên từ hình ảnh phản chiếu, ầm ầm đổ sụp, mọi thứ xung quanh anh đều hóa thành hư vô, tan biến vào trong màn sương mù xám xịt.

Lâm Thất Dạ như bị mất trọng lực, thân hình nhanh chóng rơi xuống.

Vô số luồng sáng chảy quanh Lâm Thất Dạ, đó là những ký ức trước đây của anh.

Người canh gác, đội 136, trại huấn luyện, Loki, thành phố biến mất...

Những ký ức bị anh chôn vùi trong khoảnh khắc này tràn về, tràn vào trong đầu, đôi mắt Lâm Thất Dạ co lại, giữa hai hàng lông mày hiện lên vẻ đau đớn.

Anh nhớ ra rồi.

Theo ký ức hồi phục, những nỗi đau, nỗi buồn, sự hối tiếc sâu thẳm như thuốc súng bùng nổ, một lần nữa tràn về trong lòng anh.

“Những thứ này... đều là giả sao?” Thân hình Lâm Thất Dạ nhanh chóng rơi xuống, anh ngơ ngác nhìn chai nước tương trên tay mình, lẩm bẩm tự nói.

Đột nhiên, anh như nghĩ ra điều gì, ngẩng đầu nhìn lên phía trên, trong mắt lóe lên vẻ khác thường.

“Tôi không thể cứ rời đi như vậy.” Trong mắt Lâm Thất Dạ bùng lên tia sáng vàng chói mắt, thân hình đang rơi xuống của anh đột nhiên dừng lại!

“Thật cũng được, giả cũng được... Đây là cơ hội cuối cùng để tôi tạm biệt họ.”

Giọng nói của Lâm Thất Dạ vừa dứt, thành phố sụp đổ thành hư vô lại tái thiết, từng đốm sáng vàng khôi phục lại thành phố như cũ, anh cầm chai nước tương, đứng trên con phố không một bóng người.

Đèn tín hiệu màu đỏ trên đầu nhấp nháy, Lâm Thất Dạ đột ngột bước nhanh, chạy về phía nhà.

Mỗi khi anh bước một bước, thành phố phía sau anh sẽ biến thành ánh sáng vàng rồi tan biến, hóa thành sương mù vô tận.

Anh không ngoảnh đầu lại, chỉ chăm chú nhìn về phía trước, nơi đó có một ngôi nhà cũ thấp bé.

Cuối cùng, anh dừng bước trước ngôi nhà thấp bé.

Cả thế giới ảo tưởng đã biến mất, chỉ còn ngôi nhà thấp bé này sừng sững giữa màn sương, những đốm sáng màu vàng lan tỏa xung quanh nó, giống như một hòn đảo cô đơn giữa biển lớn.

Lâm Thất Dạ hít sâu một hơi, đẩy cửa bước vào.

“Tiểu Thất, mua nước tương về rồi à?” Dì từ trong bếp đi ra, nhìn thấy Lâm Thất Dạ mặt đầy nước mắt ở cửa, đột nhiên sững sờ tại chỗ.

“Dì.” Lâm Thất Dạ nhìn thấy dì, khóe miệng nở một nụ cười.

Dì vội bước tới, nhận lấy chai nước tương từ tay Lâm Thất Dạ, dùng tay lau nước mắt trên khóe mắt Lâm Thất Dạ: “Con này, đi mua chai nước tương thôi mà, sao lại thành ra thế này?”

Lâm Thất Dạ nhìn khuôn mặt của dì, trong lòng chua xót không thôi, há miệng như muốn nói gì đó nhưng lại không nói nên lời.

“Không sao đâu...” Một lúc sau, anh lắc đầu.

“Có phải đói bụng không?” Dì quan tâm hỏi, dì quay lại nhìn vào bếp, nói: “Con ngồi xuống trước đi, cơm sắp xong rồi.”

Lâm Thất Dạ gật đầu, đi đến chiếc ghế bên bàn ăn ngồi xuống, nhìn chăm chú vào bóng dáng bận rộn trong bếp.

Một lúc sau, dì bưng hai đĩa thức ăn nóng hổi từ trong bếp ra, đặt trước mặt Lâm Thất Dạ, dì dùng hai tay lau vào tạp dề, đưa đôi đũa cho Lâm Thất Dạ.

“Ăn nhanh khi còn nóng đi.”

Lâm Thất Dạ nhận lấy đôi đũa, nhìn chăm chú vào thức ăn trước mặt, im lặng một lúc rồi ăn ngẫu nhiên.

Dì thích cho nhiều muối khi nấu ăn, dù sao đó cũng là gia vị rẻ nhất trong nhà họ, điều này dẫn đến việc mỗi lần dì nấu ăn đều bị mặn, Lâm Thất Dạ và Dương Tấn đã phản đối vô số

lần nhưng không có kết quả, đành phải bất lực chấp nhận sự thật này.

Bữa cơm này cũng vậy.

Nhưng Lâm Thất Dạ không hề lãng phí, anh nuốt trọn tất cả thức ăn, anh chưa bao giờ cảm thấy thức ăn của dì lại ngon đến vậy, dường như thức ăn không phải được thêm nhiều muối mà là những giọt ngọt ngào trong cuộc sống.

“Ăn chậm thôi, ăn chậm thôi, đừng nghẹn.” Dì ở bên cạnh khuyên nhủ: “Quả nhiên là đói bụng rồi...”

Những bức tường xung quanh dần sụp đổ thành hư vô, góc còn sót lại cuối cùng của thế giới này cũng bắt đầu tan rã, cửa chính, phòng ngủ, bếp, phòng vệ sinh...

Từng căn phòng biến mất, cuối cùng chỉ còn góc bàn ăn này, lơ lửng giữa màn sương.

Trong hoàn cảnh kỳ lạ như vậy, dì dường như không hề để ý, chỉ quan tâm nhìn Lâm Thất Dạ đang ăn.

Lâm Thất Dạ ngẩng đầu, nuốt thức ăn trong miệng, từ từ nói:

“Dì.”

“Sao vậy?”

“Sau này, con vẫn muốn ăn những món dì nấu.”

Dì hơi sửng sốt: “Con nói gì ngốc vậy, chỉ cần con muốn ăn, dì lúc nào chẳng nấu cho con ăn?”

“Ừ.” Lâm Thất Dạ gật đầu, cúi đầu nhìn vào chiếc bát trống rỗng trước mặt mình, thậm chí không còn một hạt gạo.

“Tôi nhất định sẽ... đưa mọi người trở về.”

Anh lẩm bẩm.

Anh buông đôi đũa trên tay.

Dì, bàn ăn, ghế, chiếc bát cơm trống rỗng đều biến mất, chỉ còn lại một mình Lâm Thất Dạ, cô đơn đứng giữa màn sương.

“Tôi nên tỉnh lại rồi...”

Tít tít tít—— ! !

Tiếng cảnh báo chói tai vang vọng trong Viện nghiên cứu y học, đèn đỏ nhấp nháy, tất cả mọi người trong viện đều sững sốt, rồi lập tức trở nên bận rộn và ồn ào.

Chương 392 - Ta Học Trảm Thần

“Phát hiện sóng não của bệnh nhân bất thường!”

“Phát hiện nhịp tim và huyết áp của bệnh nhân bất thường!”

“Phát hiện chỉ số năng lượng Cẩm Khư tăng vọt!”

“Phát hiện dao động tinh thần lực lớn!”

“... .. Anh ta sắp tỉnh!”

Bác sĩ Lý nhanh chóng bước đến trước màn hình trung tâm, nhìn chăm chăm vào hình ảnh cậu thiếu niên bị trói trên ghế, mí mắt cậu ta rung với tần suất cao, lông mày cũng hơi nhíu lại, như thể khoảnh khắc tiếp theo sẽ mở mắt ra.

“Cuối cùng anh ta cũng sắp tỉnh rồi sao...” Trong mắt bác sĩ Lý hiện lên vẻ kinh ngạc.

Tiếng báo động đã tắt, đèn nhấp nháy cũng ổn định lại, tất cả các nhà nghiên cứu tập trung trước màn hình, căng thẳng nhìn chăm chăm vào hình ảnh.

Trong hình, đầu của cậu thiếu niên trên ghế hơi ngẩng lên, mí mắt rung với tần suất cao đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đôi mắt màu vàng từ từ mở ra...

Ừ——!

Hình ảnh trên màn hình rung chuyển, giống như một chiếc tivi cũ bị nhiễu tín hiệu, nhấp nháy một lúc rồi trở lại bình

thường.

“Thật không ngờ lại có thể miễn cưỡng phá vỡ sự kìm kẹp của bia trấn áp, khiến [Phạm Trần Thần Vực] ảnh hưởng đến thế giới bên ngoài... Đây chính là Thần Khư cực kỳ nguy hiểm của trình tự 003 sao?”

Bác sĩ Lý quay sang nhìn các nhà nghiên cứu bên cạnh: “Tình trạng của anh ta thế nào?”

“Nhịp tim, huyết áp, sóng não, dao động tinh thần lực đều đã trở lại bình thường, trạng thái ổn định, không có gì bất thường, ngoại trừ...”

“Ngoại trừ cái gì?”

“Cường độ tinh thần lực của anh ta đã mạnh hơn trước rất nhiều, vừa rồi khi anh ta tỉnh lại, hẳn là đã bước từ cảnh giới ‘Trì’ lên cảnh giới ‘Xuyên’.”

Bác sĩ Lý gật đầu: “Một năm qua, anh ta vẫn luôn duy trì [Phạm Trần Thần Vực] trong đầu, trải qua quá trình rèn luyện lâu dài, đột phá bình cảnh trong nháy mắt cũng không có gì lạ.”

Trong hình, đôi mắt của Lâm Thất Dạ bình tĩnh lướt qua xung quanh, thấy dây trói trên người mình, lông mày hơi nhíu lại.

Bác sĩ Lý chỉnh lại quần áo, bước tới cánh cửa dẫn vào phòng: “Mở cửa, tôi vào nói chuyện với anh ta.”

...

Đây là... bệnh viện?

Ánh mắt Lâm Thất Dạ rời khỏi dây trói trên người, nhìn thấy những thiết bị y tế rực rỡ xung quanh, giữa hai hàng lông mày hiện lên một tia nghi hoặc.

Hơn nữa, dây trói này trông quen quen... Chẳng phải đây là thứ chỉ có ở bệnh viện tâm thần sao?

Anh bị đưa đến bệnh viện tâm thần rồi sao?

Lâm Thất Dạ tạm thời gác lại sự nghi ngờ trong lòng, trong mắt hiện lên một tia màu đêm, muốn mở Chí Âm Thần Khư, xé toạc dây trói trên người.

Nhưng Thần Khư của anh như bị thứ gì đó trấn áp, căn bản không thể phóng ra ngoài cơ thể.

Cảm giác này, Lâm Thất Dạ không còn xa lạ.

Lúc trước khi huấn luyện trong trại huấn luyện, giáo quan dùng Cẩm Vật để trấn áp Cẩm Khư của họ cũng có cảm giác như vậy, điểm khác biệt là khi ở trại huấn luyện, Chí Âm Thần Khư của Lâm Thất Dạ vẫn có thể miễn cưỡng chống lại lực trấn áp, phóng ra ngoài cơ thể nhưng ở đây thì hoàn toàn không làm được.

Lực trấn áp ở đây và lực trấn áp trong trại huấn luyện căn bản không cùng một cấp độ.

Lâm Thất Dạ lại thử [Ảo Ma Thần Khư] của Merlin, cũng không thể phóng ra, chỉ có [Phàm Trần Thần Vực] có thể hơi tỏa ra ngoài cơ thể, bao quanh bởi những tia sáng màu vàng.

Lâm Thất Dạ búng tay, một tia sáng vàng nhạt lóe lên, hai sợi dây trói trên người anh tự động mở ra.

Anh đứng dậy khỏi ghế, loạng choạng suýt ngã xuống đất, may mà kịp thời vịn vào bức tường bên cạnh mới giữ vững được thân hình, anh cúi đầu nhìn đôi chân mình, trong mắt thoáng qua vẻ nghi hoặc.

Đôi chân anh vì đã lâu không vận động nên đã hơi teo lại và yếu ớt, cơ thể này so với ấn tượng của anh thì cũng yếu đi rất nhiều.

Anh đã ngủ say bao lâu rồi?

Ngay khi Lâm Thất Dạ đang nghi ngờ, một tiếng động nhẹ vang lên từ ngoài cửa, cánh cửa kim loại màu bạc từ từ mở ra, một bóng người quen thuộc bước vào từ bên ngoài.

Lâm Thất Dạ nhìn thấy khuôn mặt đó, hơi sửng sốt: “Anh là... bác sĩ Lý?”

Bác sĩ Lý thấy Lâm Thất Dạ tự mình cởi trói, còn đứng dậy khỏi ghế, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, ông đưa tay đỡ Lâm Thất Dạ, vừa cười vừa nói:

“Là tôi, ngồi xuống nói chuyện.”

Bác sĩ Lý đỡ Lâm Thất Dạ trở lại ghế, Lâm Thất Dạ không nhận được hỏi: “Đây là đâu?”

“Đây là sâu trong Tịnh Thổ, bệnh viện tâm thần có tên mã là ‘Dương Quang’.” Bác sĩ Lý thành thật nói.

“Tịnh Thổ...” Lâm Thất Dạ lẩm bẩm hai chữ này, anh mơ hồ nhớ ra Tào Uyên đã từng nhắc đến, đây là nhà tù dùng để giam giữ những người sở hữu Cẩm Khư, tại sao anh lại ở đây...

Khoan đã!

Lâm Thất Dạ ngẩng đầu lên, kinh ngạc nói: “Bệnh viện tâm thần?!”

“Đúng vậy.”

“Tại sao tôi lại ở đây?”

Bác sĩ Lý nhìn anh với vẻ mặt kỳ lạ: “Anh ở bệnh viện tâm thần, tất nhiên là vì anh bị bệnh tâm thần rồi!”

Lâm Thất Dạ:...

“Tôi không...”

“Tôi biết anh muốn nói anh không bị bệnh, tất cả những người bị bệnh tâm thần đều nói vậy.” Bác sĩ Lý nghiêm túc nói, lấy ra một tập hồ sơ bệnh án từ trong túi, đọc trước mặt Lâm Thất Dạ:

“Bệnh nhân Lâm Thất Dạ, trong thời gian dài luôn ở trạng thái tinh thần phân ly, mất vô hồn, đồng tử giãn ra, không có bất kỳ phản ứng kích thích nào với tác động bên ngoài, thường xuyên tự nói một mình với không khí, đồng thời vô thức mở ra [Phạm Trần Thần Vực] để thay đổi môi trường xung quanh, trong quá trình điều trị, Cẩm Khư bùng phát, phá hủy các thiết bị y tế trị giá hơn năm mươi vạn...”

Chương 393 - Ta Học Trảm Thần

Do chứng hoang tưởng nghiêm trọng và trạng thái tự cô lập của bệnh nhân, cũng như những ảnh hưởng xấu có thể gây ra cho thế giới bên ngoài, bệnh nhân được phân loại là bệnh nhân tâm thần nặng cực kỳ nguy hiểm, cần được điều trị lâu dài tại bệnh viện của chúng tôi.”

Bác sĩ Lý đọc liên tục trong hai phút, cất hồ sơ bệnh án trong tay, nhìn đôi mắt đờ đẫn của Lâm Thất Dạ nói:

“Vì vậy, bệnh nhân tâm thần Lâm Thất Dạ, anh còn muốn nói gì nữa không?”

Lâm Thất Dạ câm nín.

Những gì ông ấy nói có vẻ đúng...

“Cho dù trước đây là như vậy... nhưng bây giờ tôi đã khỏe rồi!” Lâm Thất Dạ cố nói.

“Tất cả những người bị bệnh tâm thần đều nói vậy.” Bác sĩ Lý bình tĩnh nói: “Anh có khỏe hay không không phải do anh nói là được, bệnh tâm thần nặng thường rất hiếm khi có thể đột nhiên khỏi hẳn, đều cần có một quá trình, anh chỉ vừa mới thoát khỏi trạng thái tự cô lập, điều này không có nghĩa là tinh thần của anh đã hoàn toàn không có vấn đề gì.”

Lâm Thất Dạ:...

“Vậy thì tôi...”

“Anh vẫn cần phải nhập viện cách ly để theo dõi, cho đến khi chúng tôi xác nhận rằng tình trạng tinh thần của anh đã

hoàn toàn bình thường, không để lại bất kỳ di chứng nào và sẽ không gây ra tổn hại cho thế giới bên ngoài trong tình trạng vô thức, anh mới có thể xuất viện.”

Lâm Thất Dạ mơ hồ cảm thấy một điềm báo không lành, anh thăm dò hỏi: “Khoảng bao lâu thì có thể theo dõi xong?”

Bác sĩ Lý nhìn anh, khẽ trả lời: “Khoảng hơn một năm.”

Lâm Thất Dạ:...

“Một năm?!” Sắc mặt Lâm Thất Dạ lập tức thay đổi: “Tôi còn phải ở đây thêm một năm nữa sao?”

“Đây là điều tối thiểu, thời gian theo dõi các bệnh về tinh thần nói chung thường sẽ khá dài, hưởng hồ thân phận của anh lại đặc biệt, một khi sự việc lần này để lại vấn đề gì đó về tinh thần cho anh thì tương lai khi anh trưởng thành, sẽ không dễ giải quyết như vậy.” Bác sĩ Lý bình tĩnh nói.

Lâm Thất Dạ há miệng, dường như muốn nói gì đó nhưng lại không thể phản bác.

Rốt cuộc, trong bệnh viện tâm thần trong đầu anh, một Ni Kess, một Merlin, cho đến bây giờ vẫn chưa hoàn toàn bình phục, về mặt lý thuyết, một năm không tính là dài.

“Yên tâm, trong năm nay anh vẫn sẽ có rất nhiều tự do.” Bác sĩ Lý an ủi: “Chúng tôi sẽ cải tạo nơi này thành những căn phòng nhỏ có thể sinh hoạt, lắp đặt cho anh tivi, điều hòa, có thể đáp ứng hầu hết nhu cầu của anh nhưng không thể đưa cho anh điện thoại, dù sao đây cũng là nơi cực kỳ bí mật.

Mỗi ngày đến giờ sẽ có người đưa anh ra ngoài hóng gió, ồ đúng rồi, chính là cùng với những tên tội phạm bị giam giữ ở bên ngoài, dù sao không gian hoạt động của trai giới cũng chỉ có vậy, mọi người chỉ có thể dùng chung, nhà ăn cũng vậy nhưng anh có thể yên tâm, ở đây mọi người đều không thể sử dụng Cẩm Khư, sẽ không có nguy hiểm gì.”

“Vậy thì tôi có gì khác với những tên tội phạm đó? Không phải đều giống như ngồi tù sao?” Lâm Thất Dạ không nhịn được lên tiếng.

“Tất nhiên là có.” Bác sĩ Lý đương nhiên nói: “Mặc dù nghe có vẻ giống nhau nhưng bệnh nhân tâm thần và tội phạm trong tù vẫn có sự khác biệt về bản chất, chẳng hạn như...”

Bác sĩ Lý đột nhiên sững sốt, trầm ngâm một lúc rồi nói: “Chẳng hạn như... anh có tivi.”

Lâm Thất Dạ:...

“Hơn nữa anh mặc đồng phục bệnh nhân, chứ không phải đồng phục tù nhân như họ.” Bác sĩ Lý lại nghĩ ra một điều.

“Có gì khác nhau không?”

“Tất nhiên là có.” Bác sĩ Lý gật đầu: “Đồng phục bệnh nhân đẹp hơn đồng phục tù nhân.”

“...” Lâm Thất Dạ xoa trán.

“Sao nào, anh còn muốn gì nữa không? Nếu có điều kiện, anh có thể nêu ra, dù sao anh cũng là bệnh nhân được Diệp Tư lệnh đặc biệt quan tâm, chỉ cần hợp lý, chúng tôi sẽ cố gắng đáp ứng.” Bác sĩ Lý trầm ngâm một lúc: “Hay là tôi lắp thêm cho anh một chiếc Switch? Hoặc PS5?”

Khóe miệng Lâm Thất Dạ hơi giật giật: “Tôi vẫn thấy rằng một năm là quá lâu.”

“Anh còn có việc gì gấp cần xử lý sao?” Bác sĩ Lý hỏi.

Lâm Thất Dạ sững sốt.

Đúng vậy, anh đã không còn việc gì phải làm nữa... Thương Nam đã không còn, đội 136 tan rã, người thân trong gia đình cũng không còn, rời khỏi đây, anh có thể đi đâu?

Anh... đã là một mình rồi.

“Không có gì...” Lâm Thất Dạ khàn giọng nói.

“Vậy thì ở đây nghỉ ngơi cho khỏe, tôi đi làm việc trước.”
Bác sĩ Lý quay người, đi về phía cửa: “Một lát nữa sẽ có người đến cải tạo phòng cho anh, nếu có việc gì thì cứ bấm chuông, trong viện nghiên cứu luôn có người trực.”

Cạch.

Bác sĩ Lý đóng cửa phòng, trong căn phòng trắng xóa, chỉ còn lại một mình Lâm Thất Dạ ngồi đó, bất lực nhắm mắt lại.

...

Thượng Kinh, trụ sở của người canh gác.

Vài bóng người mặc áo choàng đỏ sẫm ngồi trong phòng họp, vẻ mặt nghiêm trang, đang nghiêm túc thảo luận điều gì đó.

“Diệp Tư lệnh, gần đây có tin tức gì về Thần minh Đại Hạ không?” Một cấp cao của người canh gác hỏi.

Ngồi ở vị trí đầu tiên, Diệp Phạn lắc đầu: “Không có, kể từ khi Dương Tiễn xuất hiện một năm trước thì không còn tin tức nào về Thần minh Đại Hạ nữa, Dương Tiễn cũng biến mất không dấu vết, giống như mất tích tập thể vậy.”

“Thật kỳ lạ... Rõ ràng Thần minh Đại Hạ đã đứng ra, tại sao lại biến mất? Chẳng lẽ lại giống như trước đây, biến mất cả trăm năm sao?”

Chương 394 - Ta Học Trảm Thần

“Có lẽ, họ chỉ không muốn tiếp xúc với chúng ta mà thôi.”
Cấp cao ngồi bên cạnh Diệp Phạn từ từ lên tiếng.

“Tả Thanh, anh nói rõ hơn đi?”

Người đàn ông được gọi là Tả Thanh tiếp tục nói: “Việc Dương Tiễn xuất hiện đã chứng minh cho phỏng đoán rằng Thần minh Đại Hạ thực sự tồn tại, vậy tại sao trong suốt trăm năm qua, họ lại chưa từng xuất hiện?”

Có hai khả năng, một là họ đã rơi vào hoàn cảnh khó khăn nào đó, không thể xuất hiện; hai là họ cố ý tránh tầm mắt của chúng ta, muốn chúng ta luôn ở trong tình thế nguy cấp, từ đó đạt được mục đích phát triển nhanh chóng.

Mọi người có thể nghĩ xem, nếu trăm năm trước Đại Hạ đã có Thần minh bảo vệ thì bây giờ còn có người canh gác, còn có năm người trần có thể chiến đấu với Thần minh không?”

Một cấp cao của người canh gác từ từ lên tiếng: “Ý anh là, họ đang rèn luyện chúng ta?”

“Rất có thể.” Tả Thanh gật đầu: “Họ không muốn chúng ta quá ỷ lại nên cố ý che giấu dấu vết tồn tại của mình, chỉ khi nào đến thời điểm nguy cấp, họ mới ra tay cứu giúp.

Có câu thành ngữ thế nào nhỉ? Con nhà nghèo sớm tự lập...”

“Tả phó tư lệnh, tôi thấy dùng câu tục ngữ này ở đây có vẻ không hợp lý lắm...” Một cấp cao khác hơi giật giật khoe

miệng.

“Dù sao thì cũng là ý đó.” Tả Thanh nhún vai.

“Còn một vấn đề quan trọng nữa.” Trong số các cấp cao, một vị lão giả nghiêm túc lên tiếng: “Trong một năm trở lại đây, số lượng ‘bí ẩn’ xuất hiện trên toàn quốc lại tăng lên, hơn nữa thực lực cũng ngày càng mạnh, chỉ dựa vào các đội nhỏ bình thường đóng quân trong thành phố thì rất khó để đối phó.

Chỉ dựa vào những đội đặc biệt này, e là không đủ.”

“Quả thực là như vậy.” Tả Thanh gật đầu: “Đội trưởng đội [Phượng Hoàng] Hạ Tư Mộng, tháng này đã gọi cho tôi hơn hai mươi cuộc điện thoại khiếu nại, nói rằng chúng ta bóc lột sức lao động, vô nhân tính, còn nói rằng họ sẽ nổi dậy, thay thế chúng ta...”

“Ha ha ha, đội trưởng Hạ vẫn thú vị như vậy...”

“Tuy nhiên, gánh nặng của các đội đặc biệt quá lớn, thực sự là một vấn đề quan trọng. Hơn nữa, gần đây nhiều thần quốc trong sương mù dường như đều có động thái nhưng lại không có ai có thể thực hiện chức năng của đội đặc biệt số 005, điều này sẽ khiến chúng ta rất bị động.” Một cấp cao gật đầu: “Có lẽ, nhiệm vụ tái lập đội đặc biệt thứ năm đã đến lúc phải thực hiện rồi.”

“Tái lập một đội đặc biệt, nói thì dễ.” Một người lắc đầu: “Hơn nữa, các anh đã có ứng cử viên cho vị trí đội trưởng đội đặc biệt chưa?”

Phòng họp chìm vào im lặng.

Đội trưởng là linh hồn của một đội đặc biệt, nếu không có một ứng cử viên đáng tin cậy cho vị trí đội trưởng thì làm sao có thể tái lập đội?

“Than ôi, tuy rằng trong thế hệ trẻ của người canh gác không thiếu thiên tài nhưng muốn đảm nhiệm chức đội trưởng đội đặc biệt thì không phải chỉ dựa vào thiên phú là được... Những người như vậy, quá ít.” Một cấp cao bất lực lắc đầu.

Ngay lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên.

“Có lẽ, tôi có một ứng cử viên.”

Mọi người sửng sốt, đồng loạt quay đầu nhìn lại, ánh mắt Diệp Phạn lướt qua mọi người, bình tĩnh nói:

“Các anh thấy, Lâm Thất Dạ thế nào?”

“Lâm Thất Dạ?”

Nghe thấy ba chữ này, ánh mắt của các cấp cao trở nên nghiêm trọng.

“Anh ta là đại diện của Thiên sứ trưởng Michael và Nữ thần Đêm tối Nyx, sở hữu [Phạm Trần Thần Vực] của trình tự 003, chỉ xét về tiềm năng thiên phú, anh ta hoàn toàn có đủ tư cách để đảm nhiệm chức đội trưởng đội đặc biệt.”

“Không chỉ vậy, chỉ số thông minh của anh ta rất cao, khả năng mưu lược cũng được coi là hàng đầu, khi còn ở trại huấn luyện, anh ta đã tốt nghiệp với thành tích đứng đầu, các môn lý thuyết như chiến thuật, mô phỏng sa bàn... đều phá vỡ kỷ lục lịch sử...”

Diệp Phạn phân tích ưu điểm của Lâm Thất Dạ từ nhiều góc độ, một số người nghe xong liên tục gật đầu nhưng cũng có một số người nhíu mày chặt hơn.

“Xét về tiềm năng, anh ta thực sự có đủ tư cách nhưng... lý lịch của anh ta còn quá mỏng.” Một cụ già liên tục lắc đầu: “Anh ta chỉ là một tân binh mới tốt nghiệp trại huấn luyện chưa đầy hai năm, thời gian thực sự tham gia công tác của

người canh gác còn chưa đến nửa năm, kinh nghiệm xử lý vụ án còn chưa đủ.”

“Đúng vậy và cảnh giới của anh ta cũng quá thấp.” Một cấp cao khác gật đầu đồng tình: “[Phượng Hoàng] và đội [Mặt nạ] mới thành lập, lúc đó Hạ Tư Mộng và Vương Diện đều đã đạt đến đỉnh cảnh giới ‘Hải’, cảnh giới của anh ta quá thấp, cho dù tiềm năng có lớn đến đâu cũng không thể bù đắp được khuyết điểm về chiến lực.”

“Hơn nữa, anh ta không phải đã mắc bệnh tâm thần từ một năm trước sao?”

Diệp Phạn gật đầu: “Vừa nhận được tin, anh ta đã tỉnh rồi, xét về lời nói và cử chỉ thì không có vấn đề gì lớn.”

“Không có vấn đề gì lớn? Điều này có vẻ quá thiếu nghiêm ngặt. Vị trí đội trưởng quá quan trọng, nếu tinh thần của Lâm Thất Dạ có ẩn họa, trong thời khắc quan trọng mà ra quyết định sai lầm thì toàn bộ đội đặc biệt sẽ bị tiêu diệt...”

“Nhưng ngoài Lâm Thất Dạ ra, các anh còn có ứng cử viên nào tốt hơn không?”

“Tôi thấy...”

Cả phòng họp lại trở nên ồn ào, đến khi Diệp Phạn kéo lê cơ thể mệt mỏi bước ra khỏi phòng họp thì đã là hai giờ sau.

Chương 395 - Ta Học Trảm Thần

Anh ta đi đến sân thượng trên tầng cao nhất, ngồi xuống, nhìn những đám mây trắng bồng bênh trôi lững lờ trên bầu trời, thở dài.

“Tôi biết anh ở đây mà.” Phó tư lệnh Tả Thanh đẩy cửa sân thượng, nhướn mày, cười bước đến ngồi xuống bên cạnh anh ta: “Vẫn đang nghĩ đến chuyện của Lâm Thất Dạ à?”

“Ừ.”

“Anh coi trọng anh ta đến vậy sao?”

“Nếu là đội đặc biệt khác muốn chọn đội trưởng, có lẽ tôi sẽ không kiên định như vậy nhưng nếu là đội trưởng của đội đặc biệt thứ năm... thì không ai khác ngoài anh ta.” Diệp Phạn bình tĩnh nói.

“Cũng đúng, dù sao chức năng của đội này cũng quá đặc biệt...” Tả Thanh gật đầu: “Nhưng những người khác không đồng ý, anh định làm thế nào?”

“Nói cho cùng, ý kiến của những người khác về Lâm Thất Dạ đều tập trung vào ba vấn đề ‘lý lịch’, ‘cảnh giới’ và ‘tinh thần có ổn định hay không’, những vấn đề này không khó giải quyết...”

Tả Thanh ngạc nhiên lên tiếng: “Nói như vậy, anh đã có ý tưởng rồi sao?”

“Đúng vậy nhưng ý tưởng này có lẽ hơi mạo hiểm.” Đôi mắt Diệp Phạn nheo lại, nhìn về phía chân trời rồi từ từ nói:

“Có thành công được hay không, phải xem chính Lâm Thất Dạ...”

...

Nhà tù.

Lâm Thất Dạ nằm trên giường, tiện tay điều chỉnh kênh truyền hình, buồn bã thở dài.

Bây giờ căn phòng kim loại màu bạc này của anh ta đã được cải tạo hoàn toàn, tường được dán một lớp giấy dán tường màu ấm, đối diện treo một chiếc tivi, cũng lắp điều hòa, chiếc giường bên dưới tuy hơi cứng nhưng cũng có thể chấp nhận được.

Nhìn chung, đã có một chút hơi thở của cuộc sống.

Nhưng dù sao thì phòng bệnh vẫn là phòng bệnh, Lâm Thất Dạ nằm trong đó, cả người vẫn không thoải mái.

Lâm Thất Dạ từ từ nhắm mắt lại, ý thức chìm vào sâu trong tinh thần.

Bệnh viện tâm thần Chư Thần.

Lâm Thất Dạ mặc áo blouse trắng bước vào bệnh viện, Lý Nghị Phi đi tới ngạc nhiên, nhanh chân bước tới hỏi:

“Thất Dạ, cậu không sao chứ?”

“Yên tâm đi, tôi không sao.” Lâm Thất Dạ vỗ vai Lý Nghị Phi: “Một năm nay, bệnh viện có chuyện gì xảy ra không?”

“À...” Lý Nghị Phi gãi đầu: “Ngoài việc Nyx và Merlin thường xuyên đánh nhau vì cậu ra thì cũng không có chuyện gì khác.”

“Đánh nhau?” Lâm Thất Dạ ngạc nhiên: “Tại sao?”

“Merlin muốn đánh thức cậu nhưng Nyx lại muốn cậu nghỉ ngơi thêm một chút, thế là đánh nhau... Hôm qua cũng vì họ

đánh nhau, sau đó cậu mới có phản ứng nhưng chưa kịp mở mắt thì cậu đã biến mất.” Lý Nghị Phi thành thật kể lại.

Lâm Thất Dạ gật đầu suy nghĩ, xem ra bầu trời đen kịt và xanh thẫm mà anh ta nhìn thấy trong thế giới ảo tưởng, hẳn là do Merlin và Nyx giao thủ gây ra.

“Tôi biết rồi, một năm qua vất vả cho cậu.” Lâm Thất Dạ vỗ vai Lý Nghị Phi, rồi đi về phía sân.

Trong sân, một quý bà mặc váy dài bằng vải sa tanh đang ngồi đó, nhìn chăm chăm vào nơi Lâm Thất Dạ biến mất trước đó.

“Mẹ.” Lâm Thất Dạ đi đến bên bà, nhẹ giọng nói.

Nyx ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lâm Thất Dạ trước mặt, đầu tiên là sững sốt, sau đó trong mắt hiện lên ý cười, nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Thất Dạ.

“Thanatos, mẹ biết con sẽ không sao đâu...”

Lâm Thất Dạ ừ một tiếng: “Mẹ, cảm ơn mẹ một năm qua đã luôn ở bên cạnh con.”

“Đó là điều mẹ nên làm, con trai của mẹ.” Nyx buông Lâm Thất Dạ ra, nhìn vào mắt Lâm Thất Dạ, trong mắt tràn đầy nỗi nhớ nhung.

Lúc này, Merlin cũng từ xa chậm rãi đi tới, có chút áy náy nói:

“Viện trưởng, Nyx, xin hãy tha thứ cho sự vô lễ của tôi trước đó...”

Lâm Thất Dạ quay đầu nhìn về phía Merlin, mỉm cười: “Không sao, nếu không có các người, có lẽ đến giờ tôi vẫn còn bị mắc kẹt trong thế giới ảo tưởng...”

Merlin đi đến bên Lâm Thất Dạ, chăm chú nhìn mặt Lâm Thất Dạ một lúc, mỉm cười nói: “Không tệ, kiếp nạn của cậu đã qua, vận mệnh tiếp theo có vẻ rất suôn sẻ, có thể yên tâm rồi.”

Nyx do dự một lúc, vẫn lên tiếng hỏi: “Trước đó khi Merlin trở về, đã kể cho chúng tôi nghe chuyện lúc đó, bây giờ thần quốc của cậu đã biến mất... Cậu có dự định gì tiếp theo không?”

Lâm Thất Dạ im lặng hồi lâu, rồi từ từ nói: “Có, tôi còn hai kẻ thù phải giết.”

Merlin và Nyx nhìn nhau: “Cần chúng tôi giúp không?”

“Bây giờ tôi còn quá yếu, muốn trả thù, cũng phải đợi rất lâu sau này.” Lâm Thất Dạ bình tĩnh nói, anh ngẩng đầu nhìn lên tầng nơi có phòng bệnh, đôi mắt hơi nheo lại.

“Hiện tại nên làm, chính là đi đón... vị khách tiếp theo của bệnh viện tâm thần này.”

Merlin và Nyx theo Lâm Thất Dạ đi lên cầu thang, đến hành lang nơi có sáu phòng bệnh, trong đó hai phòng bệnh đã mở cửa, Lâm Thất Dạ đi thẳng đến trước phòng bệnh thứ ba, dừng lại.

Anh ngẩng đầu nhìn tấm biển trên phòng bệnh, trên đó vẽ một cây đàn hạc.

Anh hít một hơi thật sâu, từ từ mở cửa phòng bệnh thứ ba...

Cạch!

Tiếng chốt cửa giòn giã vang lên, Lâm Thất Dạ từ từ đẩy cửa phòng ra, gần như cùng lúc đó, tiếng đàn du dương liên truyền ra từ trong phòng.

Ba người bên ngoài đều sửng sốt.

Tiếng đàn này khác với tiếng đàn bình thường, âm thanh trong trẻo mà hùng tráng, dư âm kéo dài, mỗi lần dây đàn rung động đều khiến lòng người rung động theo...

Ngay khi Lâm Thất Dạ và những người khác đang đắm chìm trong đó, một giọng nói khàn khàn đột ngột truyền đến từ sau cánh cửa.

“A~~!!”

Tay Lâm Thất Dạ run lên.

“Cảnh cây trơ trọi!

Trên mặt đất rục rỡ!

Chương 396 - Ta Học Trảm Thần

Bóng tối phủ xuống,
Khiến lòng ta bối rối...
Ta cũng có thể,
Nên,
Tái sinh!”

Giọng nói chói tai này lên bổng xuống trầm, đầy cảm xúc ngâm nga bài thơ cổ, như thể một con vịt đực mở miệng, tiếng kêu the thé phá vỡ giai điệu du dương...

Nếu như tiếng đàn trước đó giống như một bàn thức ăn ngon thì khi giọng nói này xuất hiện, giống như có người cười hì hì khiêng một thùng phân chuột, cạy miệng bạn ra, ép bạn uống!

Sự tương phản rõ rệt khiến sắc mặt ba người Lâm Thất Dạ trở nên tái mét, Lâm Thất Dạ do dự một lúc, lặng lẽ đóng cửa phòng lại...

“Tôi nghĩ, vị khách này tốt nhất là đừng ra ngoài...” Lâm Thất Dạ nghiêm túc nói.

Nyx và Merlin liên tục gật đầu đồng ý.

“Cậu đợi chút, tôi sẽ thêm vài lớp phong ấn cho cánh cửa này, đừng để anh ta chạy ra...” Merlin như nhớ ra điều gì, tiện tay biến ra một cây gậy phép, chuẩn bị bắt đầu niệm chú.

Ngay lúc này, cánh cửa bị đẩy ra từ, một chàng trai trẻ đẹp trai tóc vàng thò đầu ra từ bên trong: “Tôi nghĩ rằng, giữa chúng ta có thể có chút hiểu lầm...”

Àm!

Lâm Thất Dạ không chút biểu cảm đóng sầm cửa lại, như thể không có chuyện gì xảy ra, quay sang nhìn Merlin: “Thưa ngài Merlin, ra tay đi.”

Két... két... két...

Tay nắm cửa trong tay Lâm Thất Dạ rung lên dữ dội, phát ra tiếng kêu chói tai, như thể có người ở bên kia đang cố gắng xoay tay nắm, nôn nóng muốn ra ngoài.

Lâm Thất Dạ nắm chặt tay nắm, nhất quyết không buông ra.

Tay nắm rung lên một lúc, phát ra một tiếng giòn tan, Lâm Thất Dạ chỉ thấy tay mình nhẹ bẫng, ngạc nhiên cúi đầu nhìn xuống, nhìn chằm chằm vào nửa tay nắm cửa trong tay mình rồi chìm vào suy tư...

Cánh cửa bị mở tung, người đàn ông đẹp trai tóc vàng đứng sau cánh cửa, nhẹ nhàng lắc đầu, trên mặt nở một nụ cười rạng rỡ.

“Xin chào, tôi tên là Bracky.”

Khóe miệng Lâm Thất Dạ hơi giật giật, bất lực giấu nửa tay nắm cửa sau lưng, ngẩng đầu lên quan sát kỹ người đàn ông trước mặt.

Nói thật, Lâm Thất Dạ lớn từng này, đây là lần đầu tiên nhìn thấy một người đàn ông đẹp trai như vậy.

Làn da trắng nõn, sống mũi cao, ngũ quan tinh xảo như được điêu khắc, đẹp đến mức vừa phải, đôi mắt xanh biếc

trong veo như đại dương, mái tóc vàng óng tự nhiên rủ xuống trán, lộn xộn nhưng lại rất đẹp.

Anh ta mỉm cười, ngay cả ánh nắng rực rỡ cũng trở nên lu mờ.

“Ồ... không phải rác ư?” Lâm Thất Dạ hơi không chắc chắn mở lời, anh liếc nhìn sau lưng người đàn ông, nhìn thấy bảng thông tin của anh ta, bừng tỉnh: “Ồ, Bracky!”

“

Phòng bệnh số ba.

Bệnh nhân: Bracky

Nhiệm vụ: Giúp Bracky điều trị bệnh tâm thần, khi tiến độ điều trị đạt đến giá trị quy định (1%, 50%, 100%), có thể ngẫu nhiên rút ra một phần năng lực của Bracky.

Tiến độ điều trị hiện tại: 0%

“

Ngay khi nhìn thấy cái tên này, trong đầu Lâm Thất Dạ lập tức hiện lên những truyền thuyết thần thoại liên quan đến anh ta.

“Anh chính là con trai thứ chín của Odin, vị thần âm nhạc và thơ ca Bracky?” Lâm Thất Dạ hỏi.

Bracky hơi cúi người, hành lễ như một quý ông: “Chính là tôi.”

Lâm Thất Dạ nhìn cây đàn hạc trong tay anh ta, trong mắt hiện lên vẻ hiểu biết.

Khi lần đầu tiên đến bệnh viện tâm thần, sau khi thả Nyx ra, anh đã quan sát kỹ lưỡng các phòng khác, trong đó cây đàn hạc trên cánh cửa phòng số ba là một trong số ít những manh mối có thể dùng để suy đoán danh tính của vị thần.

Đàn hạc, chắc chắn là liên quan đến âm nhạc, khi Lâm Thất Dạ học lịch sử thần thoại thế giới trong trại huấn luyện, anh đã tổng hợp tất cả các vị thần liên quan đến âm nhạc, vị thần âm nhạc và thơ ca Bắc Âu trước mặt cũng nằm trong số đó.

“Anh bị bệnh gì?” Lâm Thất Dạ thẳng thắn hỏi.

Bracky sừng sốt: “Tôi không bị bệnh!”

“... ..Ồ.”

Xem ra bệnh không nhẹ...

“Anh suy nghĩ kỹ lại đi.” Lâm Thất Dạ tiếp tục nói: “Gần đây có chỗ nào không ổn không? Chẳng hạn như cảm thấy có người luôn ở bên cạnh anh, hoặc đặc biệt thích thú với thứ gì đó, cứ động một tí là biến thành sao biển màu hồng chạy lung tung?”

Merlin:...

Bracky nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu: “Nói đến chuyện không ổn thì đúng là có một chuyện.”

“Chuyện gì?” Biểu cảm của Lâm Thất Dạ trở nên nghiêm túc.

“Gần đây tôi thấy mình đẹp trai hơn.”

“... ..” Lâm Thất Dạ nhin không được muốn nhốt anh ta vào phòng bệnh, cố gắng để giọng mình bình tĩnh hơn: “Tôi đang nói đến chuyện bất thường!”

“Đúng vậy.” Bracky nghiêm túc gật đầu: “Gần đây, tôi trở nên đẹp trai bất thường.”

Lâm Thất Dạ:...

Lâm Thất Dạ lặng lẽ ngược nhìn bầu trời, luôn nhắc nhở bản thân rằng người đàn ông trước mặt này là bệnh nhân, với

tư cách là viện trưởng, anh tuyệt đối không thể đánh bệnh nhân... trừ khi thực sự không nhận được.

“Thôi vậy.” Lâm Thất Dạ hít một hơi thật sâu: “Anh cứ ở đây trước đi, tôi ra ngoài hít thở không khí...”

Lâm Thất Dạ không ngoảnh lại, quay người đi về phía xa.

Anh vừa xuống cầu thang thì gặp Lý Nghị Phi đang chuẩn bị đi phơi quần áo, liền gọi anh ta lại.

“Sao vậy?” Lý Nghị Phi thắc mắc hỏi.

“Trên lầu có một bệnh nhân mới đến nhưng hiện tại chưa rõ bệnh ở đâu, cậu thường xuyên để ý anh ta một chút, xem có gì bất thường không.” Lâm Thất Dạ nhỏ giọng dặn dò.

“Chuyện nhỏ.” Lý Nghị Phi cười nói.

Lâm Thất Dạ rời khỏi bệnh viện tâm thần, mở mắt trên giường bệnh, thở dài một hơi rồi vẫn cầm lấy điều khiển từ xa bên cạnh.

Chương 397 - Ta Học Trảm Thần

Ngay lúc này, một tiếng động nhẹ phát ra từ ngoài cửa, một người đàn ông mặc đồng phục y tá bước vào.

“Bệnh nhân Lâm Thất Dạ, đến giờ hoạt động tự do rồi, anh có cần tôi đưa anh ra ngoài đi dạo không?” Y tá lịch sự hỏi.

Lâm Thất Dạ không chút do dự, trực tiếp ngồi dậy trên giường: “Đi!”

Lâm Thất Dạ theo y tá đi ra khỏi căn phòng kim loại, mãi đến lúc này, anh mới thực sự nhìn thấy toàn cảnh căn phòng của mình, nhìn khối kim loại vuông vức được đóng kín mít, khóe miệng anh hơi giật giật.

Trận thế này, đúng là có chút đáng sợ.

Y tá dẫn Lâm Thất Dạ đến trước ổ khóa mật mã, một tay che bàn phím, tay kia nhanh chóng nhấn mười mấy nút, chỉ nghe một tiếng động nhẹ, cánh cửa nặng nề từ từ mở ra.

Lâm Thất Dạ phía sau, đáy mắt lóe lên một tia sáng màu vàng, khóe miệng hơi nhếch lên.

Ở đây quan sát một năm?

Tình trạng tinh thần của Lâm Thất Dạ, chính anh là người hiểu rõ nhất, sau khi tỉnh lại từ thế giới ảo, anh đã hoàn toàn bình thường trở lại, căn bản không cần tiếp tục quan sát điều trị.

Nhưng cho dù anh có nói thế nào đi chăng nữa, bác sĩ Lý cũng sẽ không tin, ông ta đã quyết tâm xóa bỏ mọi ẩn họa trên

người Lâm Thất Dạ, chưa kết thúc thời gian quan sát một năm, ông ta sẽ không thể để Lâm Thất Dạ rời đi.

Trong suốt một đêm, Lâm Thất Dạ đã suy nghĩ rất rõ ràng, mặc dù anh rời khỏi đây, thực sự không có nơi nào khác để đi nhưng anh còn rất nhiều việc phải làm.

Anh phải hồi sinh dì, hồi sinh Dương Cẩn, hồi sinh đội trưởng, tái tạo một [Phạm Trần Thần Vực] không bao giờ kết thúc, anh còn phải giết Gaia và Loki, báo thù cho tất cả mọi người.

Muốn làm được tất cả những điều này, anh phải có thực lực mạnh mẽ!

Mà ở nơi này như một con chuột bạch bị nhốt một năm, đối với anh chỉ là phí thời gian mà thôi.

Vì bác sĩ Lý không cho anh rời đi, vậy thì anh chỉ còn một con đường có thể chọn...

Vượt ngục!

Lâm Thất Dạ nheo mắt, theo chân y tá đi qua những hành lang phức tạp của viện nghiên cứu, trong đầu dần vẽ ra bản đồ nơi này, đồng thời âm thầm quan sát những người bận rộn trong viện nghiên cứu, ghi nhớ từng chi tiết.

Ánh mắt Lâm Thất Dạ dừng lại ở một chỗ, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc, mở miệng hỏi:

“Xin hỏi, đây là nơi làm gì vậy?”

Lâm Thất Dạ chỉ tay vào một căn phòng trống trải bên phải, qua lớp kính lớn, có thể nhìn rõ trong phòng quan sát tối tăm, có một khối lập phương kim loại giống hệt khối lập phương của Lâm Thất Dạ.

Cho dù là từ cách bài trí hay cấu trúc, nơi này đều hoàn toàn giống với nơi Lâm Thất Dạ đang ở.

Điểm khác biệt là, đèn bên trong đã tắt hoàn toàn, camera bố trí ở bốn phía cũng không mở, bên ngoài cũng không có nhân viên nghiên cứu quan sát, giống như đã bị bỏ hoang vậy.

“Ồ, cái này à.” Y tá mở lời: “Giống như của anh vậy, trước đây đều được dùng để giam giữ những bệnh nhân tâm thần cực kỳ nguy hiểm, có tổng cộng ba cơ sở như thế này, chỉ có điều cái này hiện đã bị bỏ hoang rồi.”

“Bỏ hoang rồi sao?”

“Đúng vậy, vì bệnh nhân bên trong đã rời đi, chuyện đó đã xảy ra cách đây vài năm rồi.” Y tá nghiêng đầu, suy nghĩ cẩn thận: “Trước đây cũng có một thiếu niên ở bên trong nhưng lúc đó cậu ta còn nhỏ hơn anh, hình như tên là... Tào Uyên?”

Nghe thấy hai chữ này, Lâm Thất Dạ khựng lại, trong đầu lại hiện lên hình ảnh cậu thiếu niên tóc đen ôm dao, suốt ngày buồn bã.

Hóa ra, trước đây cậu ta cũng ở đây...

Nghĩ đến Tào Uyên, Lâm Thất Dạ lại tự nhiên nghĩ đến Bách Lý Phì Phì, Thương Nam biến mất đã lâu như vậy, không biết giờ họ thế nào rồi...

...

Thành phố Quảng Thâm.

Đèn hoa vừa lên.

Dưới bầu trời dần tối, ánh đèn của thành phố phồn hoa dần sáng lên, ánh đèn neon rực rỡ chiếu lên bầu trời, phản chiếu một thế giới xa hoa trụy lạc.

Lúc này, trong tòa nhà cao nhất, sáng nhất của cả thành phố Quảng Thâm.

Một cậu bé mập mạp mặc áo choàng tắm, chậm rãi đi đến trước cửa sổ sát đất rộng lớn, cúi đầu nhìn xuống, trong mắt phản chiếu toàn cảnh thành phố Quảng Thâm.

“Tạm biệt mẹ, đêm nay con sẽ ra khơi ~~

Đừng lo lắng cho con ~~ Con có mái chèo của niềm vui và trí tuệ ~~ “

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại trong trẻo vang lên bên cạnh, cậu ta đưa tay cầm điện thoại, nhấn nút trả lời.

“Alo?”

“Là tôi.” Giọng nói âm trầm truyền đến từ đầu dây bên kia.

“Tôi nói này Tào Uyên...” Bách Lý Phì Phì nhếch mép, đưa tay vuốt mái tóc ướt nhẹ, thở dài: “Sao lần nào cậu cũng tìm tôi đúng lúc tôi vừa tắm xong vậy? Cậu không ổn rồi anh bạn!”

“...” Tào Uyên im lặng một lúc: “Nói chuyện chính đi, tung tích của Lâm Thất Dạ, cậu điều tra thế nào rồi?”

Đôi mắt của Bách Lý Phì Phì hơi nheo lại, cậu ta quay trở lại phòng khách, rèm cửa sổ sát đất sau lưng từ từ đóng lại, chôn vùi hoàn toàn cảnh vật bên ngoài.

“Kể từ khi Thương Nam biến mất, tôi đã nhờ quan hệ gia đình điều tra tung tích của Lâm Thất Dạ, có thể xác định rằng cậu ta chắc chắn không chết nhưng cũng không ở Thương Nam...”

“Cái này thì không cần anh nói, tôi đã đến Thương Nam rồi, lật tung cả nơi đó lên, cậu ta chắc chắn không ở đó.” Tào Uyên bình tĩnh nói: “Nói cho tôi biết điều gì tôi chưa biết đi.”

Chương 398 - Ta Học Trảm Thần

“He he.” Bách Lý Phì Phì cười nhẹ: “Thực ra, cho dù cậu không gọi điện cho tôi, tối nay tôi cũng sẽ liên lạc với cậu, sáng nay tôi mới nhận được tin, Lâm Thất Dạ đã bị giam giữ ở sâu trong trại giới sở với tư cách là bệnh nhân tâm thần, hơn nữa tối qua vừa mới tỉnh lại, hiện vẫn đang trong thời gian theo dõi, nghe nói phải theo dõi trong đó một năm.

Nếu không phải cậu ta tỉnh lại, những người cấp cao của người canh gác có động thái, có lẽ tôi vẫn chưa chắc biết được tung tích của cậu ta.”

Nghe thấy ba chữ trại giới sở, Tào Uyên ở đầu dây bên kia im lặng.

“Lão Tào, dám làm một phi vụ lớn không?” Giọng của Bách Lý Phì Phì hạ thấp xuống một chút, nói một cách bí ẩn.

“Cậu muốn làm gì?”

“Đi cứu Thất Dạ ra ngoài chứ!” Bách Lý Phì Phì nói như lẽ đương nhiên: “Cậu nghĩ xem, trại giới sở nơi đó, dù sao cũng là nhà tù, điều kiện sẽ không tốt đến đâu, hơn nữa tôi nghe nói bên trong rất hỗn loạn, lại không thể sử dụng Cẩm Khư, cậu nói với vẻ ngoài của Thất Dạ như vậy, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện!”

“...”

“Tôi nói này lão Tào, tôi không phải nói quá đâu, tôi đã đặc biệt điều tra trại giới sở, mỗi năm có không ít tù nhân chết ở bên trong vì đủ loại lý do kỳ lạ, hơn nữa không gian hoạt động

của tù nhân nam và nữ hoàn toàn tách biệt, hầu hết các tù nhân nam ở bên trong đều thích cái đó!

Về ngoài của Thất Dạ, chắc chắn sẽ bị bọn họ nhắm vào! Sau đó với tính cách của Thất Dạ, chắc chắn sẽ thà chết chứ không khuất phục, lỡ như bọn họ đông người bắt nạt ít người...

Chuyện liên quan đến sự trong sạch của Thất Dạ, lão Tào, chúng ta không thể không quan tâm được!”

Bách Lý Phì Phì nói nước bọt văng tung tóe, vẻ mặt vô cùng lo lắng, giống như tối qua cậu ta đã mơ thấy Lâm Thất Dạ bị kẻ xấu lừa giỡn, không còn gì luyến tiếc chuẩn bị treo cổ tự tử vậy.

Tào Uyên nhin nửa ngày, không nhin được nói một câu: “Thực ra bên trong cũng không hỗn loạn đến vậy, tôi đã ở bên trong mấy năm...”

“Cho nên!” Bách Lý Phì Phì vỗ đùi: “Cậu xem cậu bây giờ, cậu có bình thường không?”

“... .. Cậu mới không bình thường!” Tào Uyên cuối cùng không nhin được, mắng mỏ đáp trả.

“Hơn nữa, cậu ở trai giới sở, cũng đã là chuyện của mấy năm trước rồi chứ? Bây giờ đã qua nhiều năm như vậy, bên trong biến thành thế nào, cậu thực sự biết không?” Bách Lý Phì Phì lại lên tiếng.

Tào Uyên im lặng hồi lâu, chậm rãi nói: “Trai giới sở là nhà tù duy nhất của Đại Hạ dùng để giam giữ những người có năng lực siêu nhiên, biện pháp phòng vệ của nơi đó chắc chắn là ở mức cao nhất, đừng nói đến hai chúng ta, cho dù là cường giả cấp ‘Klein’, cũng đừng hòng xông vào.”

“Ai nói chúng ta phải xông vào?” Khóe miệng Bách Lý Phì Phì hơi nhếch lên.

“Ừm? Cậu có kế hoạch?”

“Không có.”

“...”

“Kế hoạch mà, sớm muộn gì cũng sẽ có.” Bách Lý Phì Phì đứng dậy, nghiêm túc nói: “Lão Tào, sự trong sạch của Thất Dạ, chỉ có thể dựa vào chúng ta bảo vệ!”

Thành phố Thương Nam.

Trong hang ngầm.

Ầm——！！

Một tiếng nổ lớn bất ngờ vang vọng trong hang ngầm, một tấm ván quan tài bằng kim loại bay ra ngoài, dọa cho lũ chuột xung quanh tản ra, ở chính giữa khoảng đất trống, chiếc hộp dài bằng kim loại màu bạc trắng giống như một cỗ quan tài, nằm yên ở đó.

Hơi lạnh trắng xóa từ trong quan tài tràn ra, một lúc sau, một cánh tay trắng nõn đột nhiên thò ra, nắm lấy một bên quan tài, một bóng người không mảnh vải che thân, từ từ đứng dậy từ.

Người đó cúi đầu nhìn đôi tay của mình, trong mắt hiện lên một tia sáng màu xám, lầm bầm tự nói:

“Cuối cùng cũng hoàn thành rồi...”

Anh ta bước ra khỏi quan tài, tiện tay cầm lấy quần áo trên bàn phẫu thuật bên cạnh mặc vào, đeo kính, đi đến bên một đồng dụng cụ, cẩn thận xem xét các giá trị.

Một lúc lâu sau, trên khuôn mặt anh ta nở một nụ cười khế.

Anh ta ngẩng đầu lên, nhìn ánh nắng yếu ớt rọi xuống từ đỉnh hang ngầm, hơi nheo mắt lại, dường như vẫn chưa thích ứng được với cường độ ánh sáng.

“Đã đến lúc ra ngoài rồi.”

...

“Nghỉ là bí ẩn xuất hiện?”

Trong trụ sở Hòa Bình, Hồng Anh ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhìn Ôn Kỳ Mặc trước mặt.

“Hư ảnh của Thần chiến vẫn còn, không thể có ‘bí ẩn’ xuất hiện mới được...”

Ôn Kỳ Mặc bắt lực đưa tập tài liệu trong tay cho Hồng Anh: “Đội trưởng, chuyện này tôi còn có thể nói bừa sao? Đây là hồ sơ điều tra từ phía sở cảnh sát, chuột ở khu Đông Thành đã thành đại họa rồi, đây không phải là hiện tượng tự nhiên có thể làm được.”

Hồng Anh nhận lấy tập tài liệu, xem kỹ từng chữ một, trong mắt lộ vẻ nghi ngờ.

“Vậy thì trước tiên hãy đi xem thử.”

Nửa giờ sau, chiếc xe thùng màu đen từ từ dừng lại ở cửa một nhà máy mới xây ở khu Đông Thành.

Hồng Anh đeo hộp dài trên lưng, từ ghế phụ bước xuống vài con chuột nhanh chóng chui qua chân cô, chui vào cửa hông của nhà máy.

Hồng Anh ngẩng đầu nhìn nhà máy trước mặt, hơi nhíu mày.

“Nhà máy này mới bắt đầu xây dựng từ một năm trước, vốn định tháng 7 năm nay sẽ hoàn thành nhưng vì nơi này đột nhiên xuất hiện đàn chuột không rõ nguồn gốc, bắt buộc phải trì hoãn tiến độ, bây giờ bên trong hẳn là không có người.” Ôn Kỳ Mặc vừa xem tài liệu trong tay vừa nói.

Chương 399 - Ta Học Trảm Thần

“Là bí ẩn về loài chuột sao?” Hồng Anh trầm ngâm: “Bí ẩn về loài chuột nói chung đều không có sức chiến đấu cao, hai chúng ta hẳn là đủ sức đối phó vào xem thử đi.”

Hồng Anh bước đi trước, chiếc áo choàng màu đỏ sẫm theo gió nhẹ nhàng lay động, cô đứng trước cửa hông mà lũ chuột vừa chui vào, một cước đá tung cửa!

Chít chít chít...

Sau cánh cửa, vô số con chuột tràn ra, giống như một dòng nước đen, bò qua người hai người.

Hồng Anh hừ lạnh một tiếng, chiếc hộp dài sau lưng cô đột nhiên mở ra, một cây trường thương bắn ra, ngọn lửa màu hồng nhạt bao quanh cô, chiếu sáng một góc nhà máy tối tăm.

Cô đứng ở cửa, tay cầm trường thương, mắt chăm chú nhìn vào cầu thang tầng hai, lạnh lùng mở miệng:

“Ra đây!”

Tiếng nói của Hồng Anh vang vọng trong nhà máy trống rỗng, một lúc sau, một bóng người mặc áo khoác, đội mũ trùm đầu từ từ bước ra từ đó.

“Những con chuột này, đều là do anh làm sao?” Mũi thương của Hồng Anh chỉ thẳng vào bóng người đó, đôi mắt hơi nheo lại.

Bóng người đó đưa hai tay ra, cởi mũ trùm đầu, để lộ ra một khuôn mặt trắng trẻo sạch sẽ.

Hồng Anh nhìn thấy khuôn mặt anh ta, hơi sửng sốt: “Là anh sao?”

“Là tôi, đội trưởng Hồng Anh.” Trên khuôn mặt An Khanh Ngư nở một nụ cười chua chát: “Rất xin lỗi, tôi chỉ có thể dùng cách này mới có cơ hội gặp được các anh.”

“Anh là thiếu niên đã cùng chúng tôi chiến đấu một năm trước.” Lúc này Ôn Kỳ Mặc cũng nhận ra An Khanh Ngư: “Anh tìm chúng tôi có chuyện gì?”

“Tôi muốn tìm Lâm Thất Dạ.” An Khanh Ngư thành thật mở miệng: “Xin hãy nói cho tôi biết, anh ấy ở đâu.”

Hồng Anh và Ôn Kỳ Mặc nhìn nhau, trong mắt hiện lên vẻ bất lực, Hồng Anh lắc đầu: “Anh ấy không ở Thương Nam, một năm trước, anh ấy đã bị đưa vào Tịnh Thổ.”

“Tịnh Thổ?” An Khanh Ngư sửng sốt: “Nhà tù đó sao? Anh ấy bị giam rồi sao? Anh ấy đã phạm tội gì?”

“Anh ấy không phạm tội, chỉ là... tinh thần có chút vấn đề, vẫn đang điều trị.” Ôn Kỳ Mặc mở miệng.

An Khanh Ngư hơi nhíu mày: “Vấn đề về tinh thần... điều trị trong tù sao?”

Hồng Anh há miệng, dường như muốn nói gì đó, Ôn Kỳ Mặc nhanh chân nói trước: “Tóm lại, bây giờ anh ấy không ở đây, nếu anh muốn tìm anh ấy thì trong thời gian ngắn không thể tìm được.”

An Khanh Ngư cúi đầu, chìm vào suy tư.

“Lần sau nếu muốn tìm chúng tôi, cứ đến thẳng văn phòng Hòa Bình, đừng dùng đến chuột nữa.” Ôn Kỳ Mặc dẫn Hồng Anh quay người, đi về phía bên ngoài nhà máy.

Ngay khi hai người sắp đi xa, An Khanh Ngư đột nhiên lên tiếng:

“Đợi đã!”

Hồng Anh và Ôn Kỳ Mặc đồng thời dừng bước.

An Khanh Ngu bước đến trước mặt họ, đưa hai cổ tay ra.

“Anh đây là...” Ôn Kỳ Mặc nghi hoặc mở miệng.

“Tôi là ‘Kẻ trộm bí mật’.” An Khanh Ngu nói.

“Tôi biết anh là ‘Kẻ trộm bí mật’ nhưng vì anh cũng đã cùng chúng tôi bảo vệ Thương Nam nên chuyện trước đây chúng tôi sẽ không truy cứu, yên tâm đi.” Hồng Anh vỗ vai anh ta.

“Không, tôi là ‘Kẻ trộm bí mật’, tôi đã đánh cắp mấy thi thể bí ẩn, cản trở người gác đêm thực hiện nhiệm vụ, thuộc loại siêu năng lực gây hại đến an toàn công cộng.” An Khanh Ngu nhìn hai người, nghiêm túc nói,

“Theo quy định của người gác đêm, tôi cần phải bị bắt, đưa đến Tịnh Thổ.”

“Anh... muốn đến Tịnh Thổ tìm Lâm Thất Dạ?” Ôn Kỳ Mặc sững sốt: “Đó là nhà tù, anh vào đó rồi thì không ra được nữa.”

“Tôi nợ anh ấy một ân tình.” An Khanh Ngu nhún vai: “Nếu anh ấy thực sự bị bệnh tâm thần, tôi có thể giúp anh ấy, dù sao thì tôi cũng rất giỏi về phẫu thuật mở hộp sọ, nếu anh ấy không bị bệnh, chỉ bị giam ở đó...”

Có lẽ, tôi là người duy nhất trên thế giới này có khả năng giúp anh ấy vượt ngục.”

Hồng Anh và Ôn Kỳ Mặc lại nhìn nhau, đều nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

“Tại sao anh lại giúp anh ấy như vậy?” Hồng Anh không nhịn được hỏi.

“Tôi nợ anh ấy một ân tình.” An Khanh Ngư khẽ mở miệng: “Ân tình của tôi, rất nặng.”

“Chỉ vì thế thôi sao?”

“Cũng không hẳn...” An Khanh Ngư dường như nghĩ đến điều gì, khóe miệng hơi nhếch lên, trong mắt hiện lên vẻ khác thường: “Nghiên cứu của tôi đã hoàn thành hết rồi, nhà ở Thương Nam cũng không còn, tôi ở lại đây cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Vậy thì, còn không bằng đi xem thử nhà tù dành cho siêu năng lực giả đỉnh cao nhất Đại Hạ, câu đố này, hẳn là có tính thách thức hơn bất kỳ câu đố nào tôi từng gặp...”

Ôn Kỳ Mặc nhìn An Khanh Ngư bằng vẻ mặt kỳ lạ, ghé vào tai Hồng Anh: “Đây là một kẻ điên.”

Hồng Anh khẽ gật đầu đồng ý.

Cô quay sang nhìn An Khanh Ngư, do dự một lúc rồi gật đầu: “Nếu anh muốn đến Tịnh Thổ, vậy thì tôi sẽ đưa anh vào, nếu gặp được Lâm Thất Dạ ở đó, nhớ giúp chúng tôi hỏi thăm anh ấy.”

An Khanh Ngư cười gật đầu.

Hồng Anh sờ túi, dường như muốn tìm một chiếc còng tay nhưng không tìm thấy, đành tiện tay nhổ một cọng cỏ trên mặt đất, quần vào tay An Khanh Ngư, nghiêm túc nói:

“Siêu năng lực giả gây hại An Khanh Ngư, tôi tuyên bố... anh bị bắt.”

Lâm Thất Dạ theo chân người bảo vệ đi qua hành lang quanh co, dừng lại trước một cánh cửa trong suốt dày vài cm.

Cánh cửa này không biết làm bằng chất liệu gì, Lâm Thất Dạ đi đến bên cạnh cửa, cố gắng tản tinh thần lực ra khỏi cơ thể nhưng phát hiện ngay cả [Phạm Trần Thần Vực] cũng

không thể xuyên qua cánh cửa này, nó giống như một chất cách ly tinh thần lực, ngăn cách mọi sự thăm dò của Cẩm Khư.

Chương 400 - Ta Học Trảm Thần

Chỉ thấy người bảo vệ đưa thẻ công tác ra trước camera trên đầu, dường như đang chờ xác minh, ngay sau đó có giọng nam trầm vang lên từ loa nhỏ.

“Số hiệu 39180, xin trả lời mật khẩu hôm nay.”

“Vâng.”

“Hôm nay người cầm đèn muốn ăn nhất là gì?”

“Trà sữa trân châu khoai môn ngon đến mức kêu meo meo.”

“Mật khẩu chính xác, xin mời vào.”

Thiết bị xác minh bên cạnh cửa kính sáng đèn xanh, chỉ nghe thấy một tiếng động nhẹ, cánh cửa trong suốt cách ly tinh thần lực này từ từ mở ra, sau cánh cửa là một sân hoạt động ngoài trời rộng lớn.

Lâm Thất Dạ : ...

Xác minh mật khẩu này là cái quái gì vậy?

Từ khối lập phương kim loại đến cửa Viện nghiên cứu, quãng đường năm phút ngắn ngủi nhưng trên đường đi lại có đến chín chốt chặn, bao gồm nhưng không giới hạn ở mật khẩu, vân tay, móng mắt, giọng nói, nhận dạng thẻ công tác nhưng những thứ này đối với Lâm Thất Dạ không phải là khó khăn nhưng chốt chặn mật khẩu cuối cùng, thực sự khiến anh kinh ngạc.

Đây là thời đại nào rồi? Vậy mà vẫn có người sử dụng mặt khẩu như một cách xác minh thô sơ như vậy?

Hơn nữa, mặt khẩu kiểu “Trà sữa trân châu khoai môn ngon đến mức kêu meo meo” này, thực sự là do con người bình thường nghĩ ra được sao?

Người bảo vệ nghiêng người, đứng sau cánh cửa trong suốt, ra hiệu mời vào.

Lâm Thất Dạ bước tới, có chút nghi hoặc hỏi: “Tôi tự đi sao? Anh không cần trông chừng tôi sao?”

“Tôi là bảo vệ của bệnh viện tâm thần Dương Quang, không thể tùy tiện rời khỏi đây, khu vực hoạt động này có camera khắp nơi, sẽ có người liên tục theo dõi và ghi lại lời nói và hành động của anh, hơn nữa bác sĩ Lý cũng đã nói, chỉ khi bệnh nhân tâm thần ở một mình, mới là môi trường quan sát tốt nhất.” Người bảo vệ giải thích với Lâm Thất Dạ.

“Nhưng anh phải quay lại đây trước hai giờ chiều, nếu không sẽ có người đến bắt anh về, nếu anh muốn kết thúc thời gian quan sát sớm, nhất định phải đúng giờ.”

Lâm Thất Dạ gật đầu, bước ra khỏi cửa, sau đó như nhớ ra điều gì, quay đầu hỏi:

“Đây là khu vực hoạt động chung với những tù nhân kia đúng không? An ninh ở đây thế nào?”

Người bảo vệ do dự một lúc, vẫn tốt bụng nhắc nhở: “Không được tốt lắm.”

“Tịnh Thổ giam giữ toàn bộ là siêu năng lực giả gây hại, họ có thể chia thành ba loại, một loại là sau khi có được Cẩm Khư thì làm điều ác, bị bắt đến đây, loại người này đông nhất, cũng thích gây chuyện nhất;

Một loại là những kẻ khủng bố từng có hành động có tổ chức như [Tín đồ], mặc dù ở đây họ không thể sử dụng Cầm Khư nhưng đều được đào tạo chuyên nghiệp, dù không có vũ khí trong tay, cũng có khả năng giết sạch cả một nhóm người;

Loại cuối cùng là những người canh gác bị giam giữ ở đây vì nhiều lý do khác nhau, mặc dù họ không hẳn là người tốt nhưng đều từng là quân nhân, nói chung đều rất kín tiếng, không cố tình gây chuyện nhưng số lượng những người này không nhiều.

Tóm lại, những người bị giam giữ ở đây, phần lớn đều là những kẻ vô pháp vô thiên, có thể làm mọi chuyện, mặc dù anh không phải là tù nhân, mà là bệnh nhân, họ thường sẽ không trêu chọc anh nhưng tốt nhất vẫn nên giữ khoảng cách với họ. “

Nghe xong lời nhắc nhở của người bảo vệ, Lâm Thất Dạ gật đầu như có điều suy nghĩ, sau đó bước vào khu vực hoạt động.

Khu vực hoạt động của nhà tù này lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của Lâm Thất Dạ, những bức tường thép cao ngất bao quanh bốn phía, tạo thành một phạm vi rộng bằng hai sân thể dục, trên bức tường thép, cứ cách một trăm mét lại có một tháp canh màu đen, phản chiếu lờ mờ của ống ngắm từ.

Lâm Thất Dạ đứng trước bức tường, đưa một ngón tay nhẹ nhàng chạm vào bề mặt bức tường, cảm giác trơn nhẵn và lạnh lẽo, vô cùng cứng rắn, chỉ riêng độ cứng và độ dày của bức tường này, dù có dùng đại bác bắn vào tường, cũng chưa chắc đã tạo ra được một cái hố.

Anh ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy ở độ cao khoảng hai mươi mét so với mặt đất, đã giăng lưới điện và dây thép gai, trong khi chiều cao của bức tường bản thân khoảng năm mươi mét!

Nếu không sử dụng Cẩm Khư, căn bản không có khả năng có người có thể trèo qua bức tường này, huống hồ xung quanh đây đều là tháp canh, nếu thực sự có người có hành động khác thường, đạn súng bắn tỉa cũng sẽ trực tiếp dạy cho họ cách làm người.

Lâm Thất Dạ đi dọc theo mặt đường, hai bên sân bóng rổ đã có hơn mười người đàn ông lực lưỡng đang chơi bóng rổ, động tác thô bạo và hung dữ, hầu như không có kỹ thuật gì nhưng nhìn nụ cười dữ tợn của họ, rõ ràng là rất thích thú.

Ngoài sân bóng rổ, không xa còn có một đường chạy bằng cao su hơi cũ, bên cạnh đường chạy là một khu vực hoạt động có các thiết bị cố định, đều là những thanh xà đơn, xà kép và đĩa xoay mà ngày thường có thể thấy ở khắp mọi nơi, nơi đó tập trung một nhóm lớn tù nhân, đang cười ha hả về điều gì đó.

Lâm Thất Dạ vừa bước vào tầm mắt của họ, tất cả các tù nhân đều dừng động tác trong tay, ánh mắt chăm chú nhìn vào bóng dáng của Lâm Thất Dạ, thỉnh thoảng lại thì thầm với những người bạn xung quanh.

Trong số nhiều bộ quần áo tù nhân sọc đen trắng, Lâm Thất Dạ mặc bộ đồ bệnh nhân màu xanh trắng, nổi bật như những vì sao trong đêm đen.

Chương 401 - Ta Học Trảm Thần

“Anh Hàn, sao lại có thêm một bệnh nhân thế này?” Trên sân bóng rổ, một người đàn ông có vết sẹo trên mặt tiến đến bên một người đàn ông lực lưỡng khác, mở lời thắc mắc.

Ánh mắt của anh Hàn chăm chú nhìn Lâm Thất Dạ, trong đôi mắt hiện lên ánh sáng khác thường: “Lại có thêm một người nữa... Nhưng mà trông đẹp trai thật, có thể nói là cực phẩm!”

Người đàn ông có vết sẹo nhướn mày, cười một cách hơi bí ối: “Anh Hàn, kiểu thiếu niên thanh tú như thế này, trong trại giam này thật không nhiều, chúng ta phải ra tay trước, đừng để những tên khốn khác giành mất.”

“Không vội.” Anh Hàn nheo mắt lại: “Những bệnh nhân này đều là quái vật, cứ để người khác thử trước, xem hẳn rồi cuộc là cái dạng gì.”

“Chỉ là bệnh tâm thần thôi, có gì mà phải sợ.” Người đàn ông có vết sẹo nhún vai, mở lời không mấy quan tâm: “Anh xem cái tên Ngô lão cầu kia kìa, chẳng phải là một tên vô dụng điên điên khùng khùng, thậm chí còn không thể sử dụng Cẩm Khư, chúng ta còn sợ gì chứ?”

Anh Hàn liếc nhìn hẳn ta, hừ lạnh một tiếng: “Mày quên cách đây mấy năm, anh tự chết như thế nào rồi à?”

Nghe câu này, người đàn ông có vết sẹo khựng lại, sắc mặt trở nên u ám.

“Năm đó, anh tư của tao cũng được coi là một tay trong trại giam này, ai mà ngờ được, hắn lại bị tên họ Tào điên khùng kia dùng một con dao ăn đâm chết?”

Anh Hàn quay người lại, đôi mắt nhìn chăm chăm vào rổ bóng, dùng sức ném quả bóng rổ trong tay ra!

Àm—— ! !

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, kính sau rổ bóng rổ bị quả bóng đập vỡ tan tành, những mảnh kính rơi xuống đất leng keng, lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo.

“Nếu hắn thực sự là một quả hồng mềm, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành đồ chơi của tao.” Khóe miệng anh Hàn cong lên một đường cong lạnh lùng.

Lâm Thất Dạ đi đến gần các thiết bị cố định, tùy tiện tìm một thanh xà đơn ở rìa ngoài nhất, hoạt động tay chân một chút, rồi bắt đầu hít xà.

Một năm ngủ say khiến cơ thể hắn trở nên vô cùng suy yếu, sức mạnh còn chưa bằng một phần ba trước đây, muốn hoàn thành kế hoạch vượt ngục, nhất định phải để cơ thể hồi phục đến trạng thái tốt nhất.

Hắn vừa làm, những tù nhân xung quanh vừa dùng ánh mắt liếc nhìn hắn, thấy hắn chỉ hít xà được hơn ba mươi cái, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường.

Hầu hết bọn họ đều là những người được đào tạo, trong trường hợp không sử dụng Cẩm Khư, chỉ dựa vào sức mạnh cơ thể, hít xà được ba mươi cái chỉ có thể coi là trình độ thấp nhất.

Sau khi liên tục hít xà tám hiệp, Lâm Thất Dạ ngồi xuống nghỉ ngơi, mồ hôi theo gò má hắn nhỏ xuống đất, hơi thở có chút nặng nề.

Ngay lúc này, ba bóng người lực lưỡng đứng trước mặt hắn.

Lâm Thất Dạ ngẩng đầu lên, thấy người đứng đầu cao gần hai mét, thân hình vạm vỡ, trên cánh tay thô to xăm hình ác quỷ nhe răng nanh, đôi mắt nhỏ hung dữ nhìn chăm chăm vào Lâm Thất Dạ, cười lạnh không thôi.

“Nhóc con, mới đến à?” Người đàn ông lực lưỡng đằng sau mở lời bằng giọng the thé.

Lâm Thất Dạ liếc nhìn hắn một cách hờ hững: “Có chuyện gì không?”

“Ồ, ra vẻ lắm nhỉ!” Người đàn ông đầu đinh cười khúc khích, chỉ vào người đàn ông lực lưỡng trước mặt, tiếp tục nói: “Người mới không hiểu quy củ, vậy thì giới thiệu cho mày biết, đây là anh A Mạnh! Là đại ca của băng Hắc Long chúng tao! Sau này, mày sẽ là người của anh A Mạnh, còn không mau gọi anh A Mạnh?!”

“Băng Hắc Long?” Ánh mắt Lâm Thất Dạ lướt qua ba người, chậm rãi mở lời: “Băng Hắc Long mà mày nói, không phải chỉ có ba người các mày chứ?”

Biểu cảm của anh A Mạnh cứng đờ, hắn cúi xuống, túm lấy cổ áo Lâm Thất Dạ, nhìn chăm chăm vào mắt Lâm Thất Dạ, hung hăng mở lời: “Nhóc con, tao khuyên mày nên biết điều, cái thân hình nhỏ bé của mày còn chưa đủ cho tao chơi mấy lần đâu!”

Anh A Mạnh dùng sức đẩy cổ áo Lâm Thất Dạ, muốn đẩy Lâm Thất Dạ ngã xuống đất nhưng không ngờ Lâm Thất Dạ chỉ lùi lại mấy bước nhẹ nhàng, rồi đứng vững.

Đôi mắt hắn hơi nheo lại, một luồng sát khí khê tỏa ra.

Anh A Mạnh thấy một đòn này không thể dạy cho Lâm Thất Dạ một bài học, dứt khoát bước tới, nắm chặt tay phải,

đột nhiên đâm vào mặt Lâm Thất Dạ, gió từ cú đâm mạnh mẽ gào thét!

Lâm Thất Dạ như thể đã hoàn toàn đoán trước được động tác của anh A Mạnh, nhẹ nhàng lùi lại nửa bước, cú đâm của anh A Mạnh liền trượt qua mũi hắn, gió từ cú đâm thổi tung vài sợi tóc đen trước trán Lâm Thất Dạ, để lộ đôi mắt sâu thẳm.

Chưa kịp để anh A Mạnh có động tác gì, Lâm Thất Dạ đã nhanh như chớp bước ra một bước, lòng bàn tay đẩy cánh tay anh A Mạnh ra, đồng thời khuỷu tay phải gập lại, đột ngột đánh mạnh vào cằm anh A Mạnh!

Rầm—— ! !

Chỉ nghe thấy một tiếng giòn tan, anh A Mạnh ngã ngửa ra sau, từng vệt máu chảy ra từ khóe miệng hắn.

Hai tên đàn em bên cạnh kinh hãi, định ra tay giúp đỡ, Lâm Thất Dạ quay người đá thẳng vào cổ tên đầu đinh, đá hắn ngã xuống đất, đồng thời một tay khác nắm lấy cổ tay của tên còn lại, đột ngột bẻ xuống, tiếng xương gãy giòn tan cùng tiếng kêu đau đớn vang vọng khắp bầu trời.

Lâm Thất Dạ tiện tay ném hắn sang một bên, vỗ vỗ chiếc áo bệnh nhân rộng thùng thình, đi đến trước mặt anh A Mạnh đang ngã ngửa trên đất, một chân giẫm lên ngực hắn.

Chương 402 - Ta Học Trảm Thần

Anh A Mạnh vốn định đứng dậy chiến đấu nhưng bị một cú đạp này trực tiếp đạp ngã trở lại, chưa kịp có động tác gì, Lâm Thất Dạ đã đâm mạnh vào mắt phải của hắn.

Lâm Thất Dạ vô cảm thu tay lại, hốc mắt anh A Mạnh đã tím bầm một vòng.

“Anh A Mạnh đúng không, anh rất giỏi à?” Lâm Thất Dạ giẫm chân lên anh A Mạnh, khẽ mở lời: “Ai sai anh đến thử tôi vậy?”

Anh A Mạnh bị giẫm chân trước mặt mọi người, không biết là do bị đánh hay vì xấu hổ, mặt đỏ bừng, hắn tức giận mở lời: “Mẹ kiếp, đồ bệnh tật, đừng có ở đây mà vênh váo, vừa này tao chỉ là...”

Rầm——!

Một tiếng động lớn nữa vang lên, hốc mắt trái của anh A Mạnh cũng tím bầm, đôi mắt vốn đã không to lắm nheo lại thành một đường chỉ, không mở ra được, hắn đau đớn ôm mắt, kêu rên thảm thiết.

“Ai sai anh đến thử tôi vậy?” Giọng nói bình tĩnh của Lâm Thất Dạ lại vang lên.

Anh A Mạnh quay đầu sang một bên, tránh ánh mắt của Lâm Thất Dạ, nghiêng chặt răng, không nói một lời.

Đôi mắt Lâm Thất Dạ hơi nheo lại, đưa tay phải ra, ngón trỏ cong lại, chống vào cổ họng anh A Mạnh, dần dần dùng

sức...

Cổ họng anh A Mạnh phát ra tiếng rên rỉ đau đớn, cổ càng ngày càng đỏ, hẳn có thể cảm nhận rõ ràng, chỉ cần Lâm Thất Dạ dùng thêm chút sức nữa, yết hầu của hắn sẽ bị đập vỡ!

“Là, là... Hàn...”

“Là tôi.”

Ngay lúc này, một giọng nói từ sân bóng rổ truyền đến, mười mấy tên tù nhân hưng dữ đi về phía này, tên cầm đầu là anh cả Hàn, sắc mặt u ám, đôi mắt âm u nhìn chằm chằm vào Lâm Thất Dạ.

Không chỉ mười mấy người này, ngay khi anh cả Hàn mở lời, hơn một nửa số tù nhân vốn tụ tập ở khu vực dụng cụ cố định đều đứng dậy, mặt mày không thiện chí vây quanh Lâm Thất Dạ.

Chỉ trong chốc lát, bên cạnh Lâm Thất Dạ đã vây quanh mấy vòng người, những thân hình to lớn như bức tường dày bao vây Lâm Thất Dạ.

Gần sáu mươi phần trăm số tù nhân trong khu vực hoạt động đều ở đây và tất cả đều là thế lực của anh cả Hàn.

Ngón tay Lâm Thất Dạ chống vào cổ họng anh A Mạnh buông ra, từ từ đứng thẳng người, nhìn chằm chằm vào bóng người cầm đầu, trong mắt tràn đầy sự bình tĩnh.

“Là tôi sai anh ta đến, anh có ý kiến gì không?” Anh cả Hàn lạnh lùng mở lời.

Ánh mắt Lâm Thất Dạ đảo qua xung quanh: “Xem ra, anh mới là người nắm quyền thực sự ở đây nhưng thế lực của anh, ít hơn tôi tưởng tượng.”

Anh cả Hàn liếc nhìn mấy người đứng bất động bên dụng cụ, trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo, hắn quay đầu nhìn Lâm

Thất Dạ, cười lạnh nói:

“Nhóc con, đừng có cố gắng châm ngòi chiến tranh, tôi thừa nhận cậu đúng là rất giỏi đánh nhau, chiêu thức đơn giản nhưng sắc bén, nhanh như gió, cậu là người canh gác đúng không?”

Lâm Thất Dạ hơi nhướng mày.

“Người canh gác ở đây của chúng tôi không nhiều nhưng cũng không ít, trong số đó cũng không thiếu người có thân thủ tốt hơn cậu nhưng cậu có biết tại sao tôi mới là lão đại ở đây không?” Khóe miệng anh cả Hàn nhếch lên một nụ cười dữ tợn, từng chữ từng chữ thốt ra:

“Bởi vì tôi mạnh hơn bọn họ!”

Hắn từng bước tiến đến trước mặt Lâm Thất Dạ, ánh mắt hung dữ nhìn chằm chằm vào mắt Lâm Thất Dạ, giống như một con sói đầu đàn nhìn chằm chằm vào con mồi, từ từ lộ ra nanh vuốt của mình,

“Ở đây, thiên phú, Cẩm Khư đều vô dụng, ai sở hữu sức mạnh lớn hơn, ai sở hữu nhiều người hơn thì người đó là kẻ mạnh!

Chỉ dựa vào một mình cậu, dù có giỏi đánh nhau đến mấy, cậu có thể đánh thắng bốn mươi mấy người này không?”

Giọng nói của anh cả Hàn vừa dứt, xung quanh rơi vào im lặng.

Lâm Thất Dạ bình tĩnh nhìn hắn, giữa lòng bàn tay đang rũ xuống, hiện lên một tia sáng vàng nhạt...

“Ai nói anh ta chỉ có một mình?”

Giọng nói âm trầm truyền đến từ xa, mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai người đàn ông cũng mặc đồng phục tù nhân không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh, bình tĩnh mở lời.

Anh cả Hàn thấy họ, cau mày, lạnh giọng nói: “Hai người cũng muốn xen vào chuyện của người khác à?”

“Anh ta là người của chúng tôi, Hàn Kim Long, anh nên dừng tay đi.” Một trong hai người đàn ông trầm giọng nói.

“Hừ hừ.” Anh cả Hàn cười lạnh: “Ba người các anh cộng lại cũng chỉ có ba người, các anh nghĩ mình có cơ hội thắng sao?”

“Thử rồi mới biết.”

Những tù nhân xung quanh nhìn nhau, trong mắt hiện lên vẻ do dự, trong nhà tù này, số người canh gác bị đưa vào không nhiều nhưng họ đều có một điểm chung...

Họ rất giỏi đánh nhau!

Một người canh gác, đủ để hạ gục bảy tám tù nhân khác, tất cả đều là những kẻ cứng đầu, đây cũng là lý do tại sao anh cả Hàn và nhóm người của hắn vẫn chưa ra tay với những người canh gác này.

Nếu thực sự đánh nhau, cho dù anh cả Hàn và những người khác có thể thắng thì cũng phải chịu tổn thất nặng nề, bây giờ lại thêm một Lâm Thất Dạ, tình hình càng trở nên rắc rối hơn.

Anh cả Hàn dường như bị chọc giận, hắn nhìn chằm chằm vào hai người đàn ông đó, bầu không khí xung quanh lập tức trở nên căng thẳng.

Ngay lúc này, một số cảnh sát nhà tù cầm súng chạy đến từ xa, thấy phía trước có một đám đông lớn, liền bắn một phát súng lên trời!

Bùm ——!!

Tiếng súng vang lên, đám tù nhân liền tản ra, sắc mặt anh cả Hàn vô cùng u ám, hắn trừng mắt nhìn Lâm Thất Dạ, rồi từng bước lùi lại.

Chương 403 - Ta Học Trảm Thần

Cảnh sát nhà tù đi đến trước mặt anh cả Mạnh đang nằm dưới đất, thấy trên mặt anh ta có hai vết bầm đen, liền ngừng đầu nhìn mọi người.

“Ai đánh?”

“Tôi đánh.” Lâm Thất Dạ chủ động lên tiếng.

Cảnh sát nhà tù nhìn thấy bộ quần áo bệnh nhân trên người anh ta, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, lại nhìn anh cả Mạnh đang nằm bất động trên mặt đất, có chút do dự.

Theo lý mà nói, trong tù xảy ra hành vi đánh nhau thì phải trừng phạt tất cả những người tham gia nhưng thiên thiên người đánh người lại không phải là tù nhân, mà là bệnh nhân từ bệnh viện tâm thần bên cạnh chạy ra...

Một bệnh nhân bệnh viện tâm thần đánh người, ai mà nói rõ được!

Suy nghĩ một lúc, anh ta lấy bộ đàm ra, xin chỉ thị của cấp trên, sau đó quay lại nhìn Lâm Thất Dạ nói:

“Một lát nữa sẽ có người từ bệnh viện đến đón anh, anh đừng chạy lung tung ở đây, còn nữa... lần sau đừng đánh người nữa.”

Nói xong, cảnh sát nhà tù còn sợ Lâm Thất Dạ không hiểu, lại ra hiệu vài động tác đánh người, sau đó liên tục xua tay, đưa tay lên ngực tạo thành hình chữ “X.”

Lâm Thất Dạ:...

Anh không khỏi suy nghĩ, mình là bệnh nhân tâm thần, chứ không phải là kẻ ngốc... Lúc này Lâm Thất Dạ rõ ràng cảm thấy chỉ số thông minh của mình bị xúc phạm.

Vài phút sau, có một số nhân viên y tế từ bệnh viện đến đưa Lâm Thất Dạ đi.

Đội Lâm Thất Dạ và những người khác đi xa, sắc mặt anh cả Hàn càng trở nên u ám, hắn quay đầu nhìn anh cả Mạnh đang bị cảnh sát nhà tù kéo đi như một con chó chết, khạc xuống đất một cái, lạnh lùng nói:

“Tìm cơ hội, giết tên phế vật Lưu Mạnh kia đi.

Kẻ phản bội ta, sẽ không có kết cục tốt đẹp gì đâu...”

...

“Tôi không phải đã bảo anh đừng đến gần những tù nhân đó sao? Sao anh còn đánh người vậy?” Người nhân viên y tế đưa Lâm Thất Dạ ra ngoài không khỏi hỏi.

“Không thể trách tôi được, là họ ra tay trước.” Lâm Thất Dạ nhún vai: “Tôi chỉ tự vệ thôi, không phải bệnh tâm thần tái phát.”

“Có phải bệnh tâm thần hay không, vẫn phải để bác sĩ Lý quyết định.” Người nhân viên y tế nói.

“Tại sao mọi người đều tin tưởng bác sĩ Lý như vậy? Ông ta là người như thế nào?” Lâm Thất Dạ nghi ngờ hỏi.

“Bác sĩ Lý là bác sĩ tâm thần hàng đầu Đại Hạ, đồng thời cũng là cố vấn tâm lý của trụ sở người canh gác, tất cả những người canh gác hoặc những người sở hữu Cẩm Vật khác bị phán định có vấn đề về tâm thần, đều do ông ta điều trị, có thể nói là người có thẩm quyền nhất trong lĩnh vực tâm thần.”

Lâm Thất Dạ gật đầu như có điều suy nghĩ.

Ngay khi hai người đang nói chuyện, Lâm Thất Dạ một lần nữa đi qua cánh cửa trong suốt, trở lại tòa nhà nơi bệnh viện tâm thần Dương Quang tọa lạc, vừa bước vào hành lang, đã có hai người đi tới.

Một người là nhân viên y tế, người còn lại thì giống như Lâm Thất Dạ, mặc quần áo bệnh nhân.

Đó là một người đàn ông trung niên trông có vẻ hơi bù xù, tóc rời bù như ổ gà, hai tay nắm chặt vào nhau buông thõng trước người, trông đáng vẻ có phần khom lưng, đôi mắt lăm lét quan sát xung quanh, không biết đang nghĩ gì.

Khi Lâm Thất Dạ quan sát anh ta, anh ta cũng nhìn thấy Lâm Thất Dạ, trong mắt hiện lên vẻ khác thường, cười tươi vẫy tay với anh.

Lâm Thất Dạ sững sốt, cũng lịch sự vẫy tay lại, khi hai người lướt qua nhau, người sau liền theo nhân viên y tế mở cánh cửa trong suốt, đi ra ngoài.

“Ở đây còn có bệnh nhân khác sao?” Lâm Thất Dạ nghi ngờ hỏi người nhân viên y tế bên cạnh.

“Đúng vậy, anh ta ở ngay bên cạnh anh nhưng ở một hướng khác nên khi ra ngoài không đi qua đây.” Người nhân viên y tế gật đầu: “Anh ta đến sớm nhất, còn sớm hơn cả cậu bé họ Tào đã xuất viện trước đó và anh ta không giống anh.”

“Không giống? Không giống ở điểm nào?”

“Anh ta thực sự bị bệnh tâm thần và bệnh không nhẹ.”

“Nói như vậy, anh cũng thấy tôi không bị bệnh tâm thần?” Trong mắt Lâm Thất Dạ hiện lên vẻ vui mừng.

“Chỉ là so với anh ta, anh giống người bình thường hơn.” Người nhân viên y tế nhún vai.

“Được rồi... Anh ta là ai vậy?”

“Mọi người ở đây đều gọi anh ta là Ngô lão cầu, còn tên thật của anh ta là gì... thì ít người nhớ đến rồi nhưng tôi nghe nói anh ta từng là thành viên của đội [Linh Môi].”

“Đội đặc biệt số 002 đó sao?” Trong mắt Lâm Thất Dạ hiện lên vẻ kinh ngạc: “Sao anh ta lại đến đây?”

“Tôi không rõ chi tiết cụ thể, vì tôi chỉ là một nhân viên y tế.” Người nhân viên y tế đưa Lâm Thất Dạ đến trước cửa căn phòng bằng kim loại của anh, mở cửa phòng cho anh,

“Hôm nay anh đánh người, thời gian ra ngoài chỉ có thể kết thúc ở đây, đến cùng giờ ngày mai, tôi sẽ đưa anh ra ngoài tiếp.”

“Được.”

Lâm Thất Dạ bước vào căn phòng bằng kim loại, nằm xuống giường, nhắm mắt lại, trong đầu tự động hiện lên những chi tiết đã ghi lại được trong lần ra ngoài này.

Nếu không phải đám người của A Mạnh chủ động gây chuyện, anh còn có thể thu thập thông tin ở đây chi tiết hơn, từ đó tìm ra cách vượt ngục nhưng bị chúng phá đám, hôm nay chỉ có thể dừng lại ở đây.

May là anh còn có cơ hội ra ngoài hóng gió lần nữa, dù sao đây cũng là nhà tù hàng đầu của cả Đại Hạ, muốn vượt ngục rồi đi, không phải chuyện có thể chuẩn bị xong trong một sớm một chiều.

Chương 404 - Ta Học Trảm Thần

Đang lúc Lâm Thất Dạ trầm ngâm, anh như cảm ứng được điều gì, ý thức nhanh chóng chìm vào bệnh viện tâm thần trong đầu.

Anh mặc áo blouse trắng, vừa bước vào bệnh viện, Lý Nghị Phi đã vội vã chạy tới.

“Sao vậy? Tìm tôi gấp thế, có chuyện gì sao?” Lâm Thất Dạ nghi ngờ hỏi.

Lý Nghị Phi nhìn quanh một lượt, xác định xung quanh không có người khác, mới thấu đến bên tai Lâm Thất Dạ nhỏ giọng nói:

“Thất Dạ, tôi nói cho anh biết... tên Braki kia, có vấn đề!”

“Hắn có vấn đề gì?” Lâm Thất Dạ hỏi.

“Hắn, hắn...” Lý Nghị Phi ấp úng mãi, vẫn xua tay: “Thôi, anh tự theo tôi đến xem đi.”

Lâm Thất Dạ theo Lý Nghị Phi đi qua bệnh viện, đến một khoảng sân không có người, lúc này thời gian trong bệnh viện đã đến buổi tối, dưới bầu trời đen kịt, cả bệnh viện tâm thần đều tối đen như mực, chỉ có một số ít phòng còn sáng đèn.

Hai người đi đến sau một gốc cây lớn trong sân, khom người xuống, Lý Nghị Phi chỉ tay về phía mấy phòng bệnh không xa, nhỏ giọng nói:

“Anh nhìn kia.”

Lâm Thất Dạ ngẩng đầu nhìn lên, trong tòa nhà hai tầng tối tăm, hai phòng đầu tiên đã tối đen như mực, chỉ có khe cửa phòng thứ ba còn lơ mờ ánh sáng.

“Đó là phòng của Braki.” Lâm Thất Dạ lên tiếng.

“Đúng vậy.” Lý Nghị Phi gật đầu: “Bình thường giờ này, bà Nix đã ngủ rồi, chú Merlin gần đây đang dưỡng sinh, ngủ còn sớm hơn nên vừa nãy tôi dậy đi vệ sinh thấy chỗ đó có ánh sáng, liền nghi ngờ đi lên xem thử...”

“Anh thấy gì?”

Lý Nghị Phi chỉ tay lên cành cây trên đầu: “Anh lên xem là biết.”

Lâm Thất Dạ trợn mắt với Lý Nghị Phi, thân hình nhẹ nhàng nhảy lên cành cây, ban đầu vì họ ở tầng một nên chỉ có thể nhìn thấy đèn trong phòng bệnh sáng nhưng không thấy được tình hình cụ thể, khi Lâm Thất Dạ trèo lên độ cao của cành cây, cảnh tượng trong phòng bệnh hiện ra trước mắt anh.

Chỉ thấy trong phòng bệnh số ba tối tăm, đèn điện không bật, chỉ có một ngọn nến trắng trên bàn tỏa ra ánh sáng yếu ớt, trước bàn ngồi một người đàn ông mặc áo lụa trắng, trông giống như đang soi gương.

Lâm Thất Dạ thấy cảnh này, lông mày hơi nhíu lại.

Braki nửa đêm không ngủ, dậy soi gương? Mặc dù với dung mạo của hắn, nửa đêm tự ngắm mình cũng không phải là không được nhưng Lâm Thất Dạ luôn cảm thấy có gì đó không ổn...

Lâm Thất Dạ lại nhìn chằm chằm một lúc, trong mắt hiện lên một tia sáng.

Tư thế ngồi!

Tư thế ngồi của Braki quá kỳ lạ, hai chân hấn khếp hờ, nghiêng về một bên ghế, tấm lụa mềm mại che nửa kín nửa hở đôi chân hấn, hấn ngồi im lặng ở đó, không giống một người đàn ông, ngược lại giống một quý cô yếu điệu.

Lâm Thất Dạ không khỏi nhớ lại cảnh tượng gặp Braki vào ban ngày, đối phương tuy có phần mềm mại nhưng từ cử chỉ hành động mà xem, tuyệt đối không phải là đàn bà, không thể dùng tư thế ngồi như vậy.

Chẳng lẽ hấn có sở thích ẩn giấu gì sao?

Đang lúc Lâm Thất Dạ nghi ngờ, Braki lại cử động.

Hấn ngồi nghiêm trang trên ghế, đưa đôi tay trắng nõn thon thả ra, mở chiếc hộp nhỏ bên bàn, trong hộp dường như có một ít chất lỏng màu đỏ chưa rõ, đầu ngón tay hấn chấm vào hộp, sau đó thoa nhẹ lên môi...

Đôi môi hấn đỏ tươi như lửa.

Ánh nền mờ ảo nhảy múa trong chiếc gương đồng cổ, soi sáng khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ của Braki, hấn nhẹ nhàng mím môi, đôi môi đỏ tươi cong lên một độ cong nhẹ, trong mắt hiện lên vẻ hài lòng.

Lâm Thất Dạ thấy cảnh này, chỉ thấy da đầu tê dại!

Đó không phải Braki, tuyệt đối không phải Braki! Một người đàn ông căn bản không thể làm ra biểu cảm yêu kiều quyến rũ như vậy! Ít nhất Braki sẽ không!

Lâm Thất Dạ hít sâu một hơi, ép mình bình tĩnh lại, nếu không có gì bất ngờ, bệnh của Braki có liên quan đến hành động hiện tại.

Chẳng lẽ bị thứ gì đó không sạch sẽ nhập vào?

Lâm Thất Dạ những năm trước từng nghe qua chuyện ma quỷ ở vùng quê, người bị ma quỷ nhập vào cũng sẽ làm ra

những chuyện kỳ quái, gọi chung là trúng tà.

Nhưng Braki không phải người thường, mặc dù trong thần thoại, sự tồn tại của hắn không cao, sức chiến đấu cũng không mạnh nhưng dù sao cũng là một vị thần, là con trai của thần vương Odin, thứ gì có thể nhập vào người hắn?

Nếu không phải nhập vào, vậy thì làm sao giải thích được cảnh tượng trước mắt?

Mộng du?

Lâm Thất Dạ do dự, mình có nên chạy thẳng đến trước mặt Braki, hỏi hắn rốt cuộc là chuyện gì không... nhưng nếu thật sự là mộng du, gọi hắn dậy đột ngột, ngược lại sẽ phản tác dụng.

Đang lúc Lâm Thất Dạ suy nghĩ, Braki đang chải chuốt trước gương đồng chậm rãi đứng dậy, nhìn sắc trời bên ngoài, trong mắt hiện lên vẻ thất vọng khế, đưa tay nhẹ nhàng xoa mặt, tất cả lớp trang điểm đều biến mất, trở về diện mạo ban đầu của hắn.

Hắn cởi bỏ lớp lụa trắng trên người, mặc lại quần áo cũ, nằm yên trên giường, từ từ nhắm mắt lại...

Giống như đã ngủ.

Lâm Thất Dạ nhảy xuống từ cành cây, không tiếng động giẫm lên bãi cỏ, Lý Nghị Phi bên cạnh tiến lại gần, hạ giọng hỏi: “Anh thấy chưa?”

“Thấy rồi.”

“Hắn có phải biến thái không?”

“... .. Chắc không phải.” Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lát: “Cụ thể tôi cũng không rõ, sáng mai sẽ hỏi thăm hắn, xem phản ứng của hắn thế nào.

Nhớ nhé, đừng quá trực tiếp, nếu không có thể làm tổn thương lòng tự trọng của hắn.”

Lý Nghị Phi gật đầu: “Được!”

Chương 405 - Ta Học Trảm Thần

...

Ngày hôm sau.

“Braki, chuyện anh mặc đồ nữ tối qua, anh có biết không?”

Braki vừa ngái ngủ đi đến ngồi xuống bên bàn ăn, Lý Nghị Phi đã vội vàng chạy đến, mở miệng hỏi.

“Phụt!”

Merlin bên cạnh suýt phun luôn cả trà kỷ tử trong miệng ra, ông ta khó khăn nuốt xuống, giả vờ bình tĩnh ho vài tiếng, ánh mắt không ngừng liếc về phía Braki, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc!

Niks ngồi đối diện cũng ngẩng đầu lên, tao nhã cầm tách cà phê trong tay, vừa cười vừa nhìn Braki.

“Mặc đồ nữ?” Braki sững sốt, ngơ ngác mở miệng: “Mặc đồ nữ gì?”

“Chính là mặc tất trắng, tết tóc, tô son môi!” Lý Nghị Phi nghi hoặc hỏi: “Anh thật sự không có ấn tượng gì sao?”

Vẻ kinh ngạc trong mắt Merlin càng đậm!

Braki lắc đầu: “Tôi không biết anh đang nói gì, tối qua tôi ngủ rất ngon, tôi là đàn ông, tại sao phải tết tóc, tô son môi?”

Đúng rồi, cái tất trắng anh nói là gì vậy?”

Lý Nghị Phi gãi đầu, anh ta cẩn thận quan sát ánh mắt của Braki, cũng không giống như đang nói dối, đúng lúc này, Lâm

Thất Dạ mặc áo blouse trắng từ bên ngoài đi vào.

“Thất Dạ, Braki không nhớ chuyện anh ta mặc đồ nữ.”

Lâm Thất Dạ:...

Khóe miệng Lâm Thất Dạ hơi giật giật, anh ta trừng mắt nhìn Lý Nghị Phi, khẽ ho hai tiếng, quay đầu nhìn Braki.

“Chuyện tối qua, anh thật sự không nhớ gì sao?”

Braki ngơ ngác lắc đầu: “Tối qua đã xảy ra chuyện gì?”

“Không, không có gì...” Lâm Thất Dạ lắc đầu, ánh mắt liếc thấy Lý Nghị Phi bên cạnh đang hứng thú muốn mở miệng nói gì đó, liền nhanh chóng bịt miệng anh ta lại.

“Ư ư ư...”

“Các anh cứ ăn trước, tôi và Lý Nghị Phi ra ngoài đi dạo một chút.” Lâm Thất Dạ mỉm cười nói, sau đó kéo Lý Nghị Phi ra khỏi phòng hoạt động.

Lâm Thất Dạ đóng sầm cửa phòng, kéo Lý Nghị Phi ra ngoài sân, mới buông miệng anh ta ra.

“Thất Dạ, tại sao anh không cho em nói?” Lý Nghị Phi không nhịn được mở miệng.

“Anh định thăm dò như vậy sao?” Lâm Thất Dạ bắt lực thở dài: “Tình hình của Braki phức tạp hơn tôi tưởng, tôi nghĩ vấn đề chủ yếu nằm ở nhân cách phụ nữ vào ban đêm của anh ta, bây giờ nói cho Braki biết, ngược lại có thể khiến anh ta tiềm thức phản kháng...”

“Ồ...” Lý Nghị Phi gật đầu như hiểu như không: “Vậy tiếp theo chúng ta phải làm sao?”

Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lát: “Tối nay tôi sẽ thử giao lưu với nhân cách phụ nữ đó, những chuyện khác sau đó hãy

nói nhưng trước khi xác định được tình trạng bệnh của anh ta, anh đừng nhắc lại chuyện tối qua với anh ta nữa.”

“Được.”

...

Nhà tù, trại giam.

Cạch cạch cạch...

Trong hành lang dài hẹp tối tăm, một thiếu niên mặc bộ đồ tù sọc đen trắng, chân trần lê những sợi xích nặng nề, chậm rãi đi về phía trước, sau lưng cậu là bốn cảnh sát nhà tù cầm súng, trước mặt là một người đàn ông mặc áo gió đen.

Hai bên hành lang, những thanh kim loại đen ngăn cách từng phòng giam độc lập, các tù nhân trong phòng giam đều đứng dậy, cẩn thận quan sát người mới vừa vào tù.

Thiếu niên ngẩng đầu lên, ánh mắt lướt qua xung quanh, trong mắt lóe lên một tia sáng xám nhạt.

Cuối cùng, người đàn ông mặc đồ đen đi đầu dừng lại, anh ta cúi đầu nhìn vào tài liệu trong tay, lạnh lùng nói:

“Số hiệu 07293, An Khanh Ngư, đây là phòng giam của anh.”

Cảnh sát nhà tù phía sau lấy chìa khóa, mở còng tay chân của An Khanh Ngư, giờ cầm về phía phòng giam trước mặt, ra hiệu cho cậu vào.

An Khanh Ngư liếc nhìn phòng giam, rồi lặng lẽ bước vào, cảnh sát nhà tù phía sau đóng cửa phòng giam lại, rồi đi theo người đàn ông mặc đồ đen kia về phía xa.

Cậu đứng giữa phòng giam, đôi mắt xám dần quét qua từng tấc không gian, đứng đó như một bức tượng, không nhúc nhích.

“Này, nhóc!” Giọng nói nhọn từ phòng giam đối diện vọng lại: “Mày phạm tội gì?”

Ánh mắt xám trong mắt An Khanh Ngư biến mất, quay sang nhìn người đàn ông một mắt trong phòng giam đối diện, chậm rãi nói: “Trộm chút đồ.”

“Trộm đồ? Hehe, vì chuyện này mà bị nhốt vào đây, đúng là hiếm thấy.” Người đàn ông một mắt quan sát kỹ khuôn mặt tĩnh lặng của An Khanh Ngư, trong con mắt còn lại dần dâng lên vẻ dâm tà,

“Nhóc, không ngờ mày còn khá trắng trẻo, tuy rằng dung mạo kém hơn tên bệnh nhân hôm qua một chút nhưng lão tử thích loại con trai yếu đuối như mày, sau này, theo lão tử đi, hehehe...”

Đôi mắt An Khanh Ngư hơi nheo lại, cậu nhìn chằm chằm người đàn ông một mắt cười dâm dăng, dường như muốn nhìn thấu hăn từ trong ra ngoài.

Một lát sau, cậu lắc đầu,

“Tôi không hứng thú với thể xác của đồ bỏ đi.”

Nghe vậy, sắc mặt người đàn ông một mắt cứng đờ, trong mắt hiện lên vẻ giận dữ, cười gằn nói: “Nhóc, xem ra mày đúng là không biết trời cao đất rộng... Có bản lĩnh thì cứ ở trong tù mãi đừng ra, nếu không...”

An Khanh Ngư trực tiếp phớt lờ lời đe dọa của người đàn ông một mắt, tự mình ngồi vào góc tường, nhắm mắt lại, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây vài giờ sau, chỉ nghe thấy một tiếng động nhẹ, tất cả các cửa phòng giam đều đồng loạt mở ra.

“Bây giờ là thời gian hoạt động tự do, các tù nhân cần hoạt động có thể ra ngoài theo thứ tự, thời gian hoạt động kết thúc là...”

Giọng nói của người đàn ông truyền ra từ loa treo trong phòng, vang vọng khắp nhà tù, phần lớn tù nhân đều mở cửa đi ra, dưới sự giám sát của một nhóm cảnh sát nhà tù, xếp hàng trật tự đi ra khỏi nhà tù.

Chương 406 - Ta Học Trảm Thần

An Khanh Ngu đứng dậy khỏi góc tường, phủi bụi trên người, cũng đi ra ngoài, gia nhập vào hàng ngũ những người rời đi.

Ngay lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên từ sau lưng cậu.

“Nhóc, gan mày cũng to nhỉ...”

An Khanh Ngu không cần quay đầu cũng biết sau lưng mình là người đàn ông một mắt ở phòng giam đối diện, bước chân không hề dừng lại, như thể không biết sự tồn tại của hắn, tiếp tục đi về phía trước.

Khi hàng người đi ra khỏi phạm vi phòng giam, mọi người đến khu vực hoạt động ngoài trời, khi An Khanh Ngu chuẩn bị đi dạo xung quanh để nắm rõ địa hình thì đột nhiên một bàn tay to khỏe từ phía sau tóm lấy cổ áo cậu, cánh tay còn lại vòng qua cổ cậu, kéo cả người cậu về một hướng khác.

“Đổi chỗ khác, lão tử sẽ dạy mày quy củ...” Tiếng cười lạnh của người đàn ông một mắt truyền đến từ phía sau.

An Khanh Ngu ngẩng đầu nhìn bầu trời, cũng không phản kháng, chỉ có vẻ bất lực hiện lên trong mắt.

Người đàn ông một mắt kéo An Khanh Ngu thẳng đến một nhà vệ sinh chật hẹp bẩn thỉu, đẩy cậu vào trong, khóa cửa nhà vệ sinh lại, rồi lại lấy ra từ trong túi một số vật thể kỳ lạ dính nhớp, giống như hỗn hợp giữa com thừa đã ủ lâu và bùn đất, thoăn thoắt bơi lên ống kính camera ở góc chết.

An Khanh Ngu đứng sang một bên, kiên nhẫn nhìn người đàn ông một mắt, có chút ngạc nhiên hỏi:

“Các người thường xuyên làm như vậy sao?”

“Khu vực hoạt động bên ngoài luôn có lính bắn tỉa theo dõi, trong phòng giam lại toàn là camera và cảnh sát nhà tù, căn bản không có góc chết, trong toàn bộ nhà tù, chỉ có nhà vệ sinh là ít camera nhất, chỉ cần bơi đi camera duy nhất trong nhà vệ sinh thì trong thời gian ngắn, bất kể chuyện gì xảy ra ở đây, cũng sẽ không có ai biết.”

Người đàn ông một mắt sau khi bơi xong ồng kính camera, thông thả bắt đầu rửa tay, liếc mắt nhìn An Khanh Ngu bên cạnh, khóe miệng nở nụ cười lạnh,

“Ở đây, không biết đã có bao nhiêu kẻ xui xẻo chết rồi, ta khuyên mày nên ngoan ngoãn hợp tác với lão tử, nếu không... hehehe.”

An Khanh Ngu như có điều suy nghĩ nói: “Nếu tôi không hợp tác, anh sẽ giết tôi sao?”

Người đàn ông một mắt khóa vòi nước, vừa giữ những giọt nước trên tay vừa đi về phía An Khanh Ngu, lạnh lùng nói: “Tất nhiên.”

“Tôi không tin.” An Khanh Ngu lắc đầu.

Người đàn ông một mắt hơi nhíu mày.

“Anh giết tôi, sẽ xử lý xác tôi thế nào? Ở đây không có nơi nào có thể giấu xác, sớm muộn gì cũng có người phát hiện ra.” An Khanh Ngu bình tĩnh nói.

“Nhóc con, mày còn quá non.” Người đàn ông một mắt nghe thấy câu hỏi này, không khỏi bật cười: “Giết mày xong, chỉ cần chặt mày thành từng mảnh, rồi xả xuống cống qua cái lỗ kia thì sẽ không ai phát hiện ra.”

Người đàn ông một mắt đi đến bên cạnh, kéo một sợi dây trên bồn chứa nước, áp lực nước lớn từ một bên tràn xuống, xối thẳng tất cả chất thải vào một lỗ lớn bên kia, biến mất không dấu vết.

Lỗ này rất lớn, còn lớn hơn cả một quả bóng chuyền, đường ống thoát nước đen ngòm sâu hun hút không biết thông đến đâu.

An Khanh Ngư nhìn chăm chăm vào cái lỗ đó, như có điều suy nghĩ.

“Đường kính của đường ống thoát nước này tại sao lại lớn hơn bình thường nhiều thế?” An Khanh Ngư nghi hoặc hỏi.

Người đàn ông một mắt sững sốt, dường như không ngờ câu thiếu niên này lại hỏi ra câu hỏi như vậy, không khỏi hung dữ nói: “Nhóc con, xem ra mày vẫn chưa biết tình hình hiện tại là gì, đã vậy thì lão tử...”

“Biết chứ, không phải là muốn tôi hợp tác với anh sao?” An Khanh Ngư khề nói: “Trả lời xong câu hỏi của tôi, tôi sẽ hợp tác với anh thế nào cũng được.”

Người đàn ông một mắt nghe xong câu này, liếm môi, tiếp tục nói:

“Nhà tù này được xây dựng trên một hòn đảo nhỏ, mà hòn đảo này cách đây vài chục năm, thực ra là một căn cứ quân sự bí mật trên biển, sau này những kẻ siêu năng lực độc ác như chúng ta ngày càng nhiều, nơi đây mới được cải tạo thành một nhà tù chuyên dụng.

“Hệ thống cấp thoát nước ở đây cũng được cải tạo từ kênh thoát nước dùng để thử nghiệm tàu thuyền trên biển trước đây, cho nên dù có xả bao nhiêu xác chết xuống cũng không bị tắc, mà sẽ theo dòng chảy trôi ra biển...”

“Trôi ra biển...” An Khanh Ngư lẩm bẩm, lại hỏi: “Vậy thì tại sao bấy lâu nay không ai thử trốn khỏi hòn đảo này qua đường cống ngầm?”

“Trốn bằng đường cống ngầm thế nào? Biến thành nhỏ như cái lỗ rồi xả mình xuống à?” Người đàn ông một mắt cười khẩy,

“Nếu mày định nói đến chuyện dùng thìa hay gì đó đào thủng tường hoặc sàn nhà, chui vào cống ngầm như trong phim thì tao khuyên mày dẹp ý định đó đi, sàn nhà và tường ở đây đều làm bằng kim loại đặc biệt, cho mày một con dao quân đội thì mấy chục năm cũng không đào thủng được.”

“Nơi này vốn là căn cứ quân sự? Anh biết thông tin này từ đâu?”

“Đây là chuyện ai cũng biết trong trại giam, đã truyền lại từ nhiều năm trước.”

“Thì ra là vậy.” An Khanh Ngư gật đầu: “Câu hỏi cuối cùng.”

“Nói đi.”

“Cái lỗ đó tuy lớn nhưng một số xương của cơ thể vẫn không thể chui qua được, ví dụ như xương chậu, xương sống, xương sườn... Nếu không có công cụ đập vỡ những khúc xương này thì không xả xuống được, đúng không?”

Sắc mặt người đàn ông một mắt có chút kỳ lạ, anh ta đi đến góc nhà vệ sinh, bẩy ra một viên gạch lát sàn trong cùng, bên dưới có mấy chiếc rìu, búa, đục nhọn... bề mặt dính đầy máu và bẩn, không biết là đồ của thời nào, đã được sử dụng bao nhiêu lần.

Chương 407 - Ta Học Trảm Thần

Ánh mắt An Khanh Ngư hiện lên vẻ quả nhiên như vậy, hài lòng gật đầu: “Được rồi, tôi không còn câu hỏi nào nữa.”

Miệng người đàn ông một mắt cong lên, anh ta đi đến bên An Khanh Ngư, một tay bóp chặt mặt An Khanh Ngư, tùy ý xoa nắn, tay kia bắt đầu cởi thắt lưng quần.

“Nhóc con, lần này mà hầu hạ lão tử tốt, sau này lão tử sẽ giới thiệu cho mày mấy ông anh nữa, hiểu chưa?”

“Ừ, hiểu rồi.”

An Khanh Ngư nhẹ nhàng giơ tay phải lên, ngón trỏ đột nhiên rách ra, một sợi tơ vô hình bắn ra từ trong máu thịt của anh ta, trong nháy mắt đã đâm xuyên cổ người đàn ông một mắt!

Máu bắn lên trông kính trong suốt, để lại một vết dài màu đỏ tươi, An Khanh Ngư ngẩng khuôn mặt yếu ớt lên, bình tĩnh nhìn người đàn ông một mắt đang kinh hoàng và khó hiểu.

“Cảm ơn anh đã giải đáp thắc mắc cho tôi, tôi sẽ phối hợp tốt với anh...”

An Khanh Ngư khẽ lắc ngón tay, sợi tơ vô hình như sóng lại, giống như một con dao sắc, bắt đầu cắt nhanh cơ thể người đàn ông một mắt.

Trại giam có thể tìm hãm Thần Khư nhưng một số Cẩm Vật vẫn có thể duy trì đặc tính ban đầu, đây cũng là lý do tại

sao tất cả các tù nhân trước khi vào trại giam đều phải trải qua quá trình khám xét kỹ lưỡng.

Nhưng An Khanh Ngự đã để [Quý Tơ] chui vào cơ thể mình trước, tránh được khâu khám xét này.

Bây giờ, anh ta là người duy nhất sở hữu Cẩm Vật trong trại giam này.

Mười phút sau, An Khanh Ngự đẩy cửa nhà vệ sinh đi ra, lau sạch những giọt nước trên tay và mắt kính, bình tĩnh bước ra ngoài.

Nhà vệ sinh đã trống rỗng.

...

Phòng ăn.

Lâm Thất Dạ đi đến quầy lấy thức ăn, lấy một suất cơm hộp của mình, tùy tiện tìm một chỗ gần đó ngồi xuống, bắt đầu ăn.

Phòng ăn của nhà tù tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của Lâm Thất Dạ, không chỉ rộng rãi, đủ chỗ cho ba bốn trăm người ăn cùng lúc, mà đồ ăn cũng khá ngon.

Lúc này, trong phòng ăn chỉ có khoảng hơn một trăm tù nhân đang ăn, hầu hết các bàn đều trống, còn xung quanh Lâm Thất Dạ ngồi ở góc thì càng không có một ai.

Ngay khi Lâm Thất Dạ đang tập trung ăn thì Hàn lão đại bưng khay thức ăn, đi ngang qua Lâm Thất Dạ, tiện tay ném một chiếc túi nhỏ lên bàn anh ta, cười lạnh một tiếng rồi tiếp tục đi về phía trước.

Lâm Thất Dạ nhíu mày, anh ta mở chiếc túi nhỏ trên bàn ăn, bên trong là nửa trái tim đẫm máu và một mảnh vải vụn của quần áo.

Trên mảnh vải vụn có viết một dãy số, 04389.

Sắc mặt Lâm Thất Dạ dần trở nên lạnh lùng, anh ta nhớ dãy số này, hôm qua khi anh ta đè A Mạnh xuống đất đánh đập, trên ngực áo của đối phương có dãy số này.

Mảnh vải vụn này và nửa trái tim đặt cạnh nhau, ý nghĩa đã rất rõ ràng.

Đây là sự thị uy, cũng là lời cảnh cáo.

Hôm qua, A Mạnh suýt nữa đã khai ra Hàn lão đại đã chết, điều này chứng tỏ thế lực của Hàn lão đại rất lớn, đủ để lạng lế giết một người trong trại giam này, ông ta có thể giết A Mạnh, đương nhiên cũng có thể giết Lâm Thất Dạ.

Đây chính là hậu quả của việc chống lại ông ta.

Ngay lúc này, hai bóng người bùng khay thức ăn đi đến ngồi xuống bên cạnh Lâm Thất Dạ, một người nhìn thấy chiếc túi trên bàn, nhúu mày, ném nó vào thùng rác bên cạnh.

Đây là hai người đã giúp Lâm Thất Dạ thoát khỏi vòng vây hôm qua.

“Tôi tên là Vương Lộ, trước đây là đội trưởng đội tuần tra số 076 ở thành phố Quế Dương.”

“Phương Dương Huy, trước đây là đội trưởng đội tuần tra số 021 ở thành phố Xuyên Tương.”

Lâm Thất Dạ sững sốt, sau đó lên tiếng: “Lâm Thất Dạ, ở Thương Nam... trước đây là đội trưởng đội tuần tra số 136 ở thành phố Thương Nam.”

“Thành phố Thương Nam?” Trong mắt Vương Lộ hiện lên vẻ kinh ngạc: “Anh là người tuần tra của thành phố đã biến mất một năm trước?”

“Đúng vậy.” Lâm Thất Dạ gật đầu: “Hôm qua, cảm ơn hai người.”

Phương Dương Huy xua tay: “Đều là người tuân tra, không cần khách sáo, huống hồ anh còn là một thiếu niên, chúng tôi không thể khoanh tay đứng nhìn.”

Trong lòng Lâm Thất Dạ dâng lên một chút ám áp, không ngờ ở nơi này, anh ta vẫn có thể cảm nhận được sự gấn bó của những người tuân tra.

“Thế lực của Hàn lão đại không nhỏ nhưng trong trại giam này, anh cũng không cần sợ ông ta, nếu ông ta thực sự muốn ra tay với anh mà chúng tôi lại không có ở đó, anh cứ chạy ra ngoài.” Vương Lộ lên tiếng nói.

“Ra ngoài?”

“Chính là sân hoạt động, xung quanh sân hoạt động có lính bắn tỉa, cho dù Hàn lão đại có gan lớn đến đâu cũng không dám tụ tập gây chuyện ở đó nhưng nếu ở trong nhà, một số nơi có camera giám sát yếu thì không chắc, anh nhất định phải cẩn thận.” Vương Lộ nghiêm túc dặn dò.

“Xem ra nước trong nhà tù này còn sâu hơn tôi tưởng.” Lâm Thất Dạ gật đầu.

“Dưới tác dụng của bia trấn áp, tất cả các cảnh giới và trình tự cấm địa đều không còn ý nghĩa, trình tự cao đến đâu cũng chỉ có thể bị giam cầm trong cơ thể, chỉ có một số ít loại cấm địa có thể thay đổi cường độ thể chất vẫn có thể phát huy tác dụng, mang lại sức chiến đấu phi thường, Hàn lão đại chính là như vậy.” Phương Dương Huy nói.

Vương Lộ gật đầu đồng tình: “Nghe nói trước khi vào trại giam, ông ta chỉ là một người sở hữu cấm địa tăng cường thể chất ở cảnh giới ‘Hải’, trong nhà tù này, những tù nhân ở cảnh giới ‘Vô Lượng’ thậm chí ‘Klein’ cũng không phải là không

có, bất kỳ ai cũng có thể dễ dàng bóp chết ông ta nhưng ở đây... sức chiến đấu đã được sắp xếp lại.”

Chương 408 - Ta Học Trảm Thần

“Bia trấn áp...” Lâm Thất Dạ lẩm bẩm cái tên này: “Đây chính là cấm vật trấn áp tất cả mọi người sao?”

“Đúng vậy.” Vương Lộ nói: “Bia trấn áp được mài từ một loại đá đen cực kỳ hiếm, có khả năng kìm nén mọi cấm địa, cường độ kìm nén liên quan đến kích thước của đá, muốn kìm nén cấm địa dưới cảnh giới ‘Xuyên’ chỉ cần một khối đá lớn bằng quả bóng rổ là đủ nhưng muốn kìm nén cấm địa cấp độ ‘Klein’ thì ít nhất cũng phải cao tám chín mét.”

Lâm Thất Dạ gật đầu, hẳn là bia trấn áp kìm nén cấm địa của tất cả mọi người trong trại huấn luyện cũng chỉ to bằng quả bóng rổ, kém xa bia trấn áp trong trại giam, nếu không thì không thể kìm nén được nhiều tù nhân như vậy cùng một lúc.

“Cao tám chín mét? Một mục tiêu lớn như vậy, họ không sợ bia trấn áp xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn sao?” Lâm Thất Dạ lại hỏi: “Một khi bia trấn áp kìm nén cấm địa của tất cả mọi người biến mất, ai có thể kìm nén được nhiều tù nhân như vậy?”

Vương Lộ và Phương Dương Huy nhìn nhau, khóe miệng đồng thời nở nụ cười.

“Sao dễ như vậy được, anh có biết bia trấn áp ở đâu không?” Vương Lộ hỏi.

Lâm Thất Dạ lắc đầu: “Không biết.”

“Không biết mới đúng, ngoài quản ngục nắm giữ nhà tù này ra, căn bản không ai biết bia trấn áp ở đâu.” Vương Lộ

cười nói: “Một bia đá đen cao tám chín mét, lẽ ra phải rất dễ thấy mới đúng chứ? Nhưng cho dù anh có lật tung cả trại giam lên thì cũng không tìm thấy bóng dáng của bia trấn áp.

Ngay cả bia trấn áp ở đâu cũng không tìm thấy, nói gì đến chuyện xảy ra chuyện ngoài ý muốn?”

Lâm Thất Dạ câm nín.

“Hơn nữa, cho dù bia trấn áp thực sự xảy ra chuyện gì, cũng không có một tù nhân nào có thể sống sót bước ra khỏi nhà tù này.” Phương Dương Huy nói tiếp.

“Tại sao?”

“Anh có biết quản ngục của nhà tù này là ai không?” Phương Dương Huy mở lời đầy bí ẩn.

Lâm Thất Dạ lắc đầu.

“Là một trong năm người đứng đầu loài người, Trần Phú tử.” Khóe miệng Phương Dương Huy hơi nhếch lên: “Cho dù bia trấn áp mất hiệu lực, tất cả tù nhân ở đây cộng lại cũng không đánh lại được ông lão đó, có thể xảy ra chuyện gì?”

Lâm Thất Dạ:...

Trong đầu Lâm Thất Dạ lại hiện lên hình ảnh của ông lão vừa trò chuyện vừa uống trà với mình, anh không ngờ rằng, ngoài thân phận là người đứng đầu loài người, Trần Phú tử còn là quản ngục của trại giam?

Nếu có ông lão đó trấn giữ, trừ khi có nhiều vị thần đích thân đến, nếu không thì nơi này thực sự không thể thất thủ...

Lâm Thất Dạ thở dài, có Trần Phú tử ở đây, độ khó vượt ngục của anh lại vô hình trung tăng lên rất nhiều.

Đừng nói là cấm địa của anh đã bị trấn áp, cho dù có giải trừ cấm địa của anh, muốn vượt ngục thành công dưới sự canh

giữ của một người đứng đầu loài người cũng khó như lên trời.

chẳng lẽ anh thực sự chỉ có thể đợi đến khi hết một năm mới có thể rời khỏi đây?

“Nhưng Trần Phu tử bản tính nhàn nhã phóng khoáng, mặc dù là quản ngục ở đây nhưng cũng không phải lúc nào cũng ở đây, dù sao thì có bia trấn áp, ông ấy có ở hay không cũng không có gì khác biệt.” Phương Dương Huy nói thêm.

Ba người ăn xong bữa trưa, Lâm Thất Dạ nhìn đồng hồ, liền tạm biệt hai người rồi đi đến sân tập để bắt đầu luyện tập.

Nhiệm vụ luyện tập hôm qua vẫn chưa hoàn thành, bị A Mạnh xen ngang phá đám, may mắn là hôm nay Hàn lão đại và những người khác không hiểu sao lại không xuất hiện, Lâm Thất Dạ cũng thấy vui vẻ vì được yên tĩnh.

Sau khi hoàn thành chín hiệp xà đơn, Lâm Thất Dạ lại đi nhặt đá, tự làm một cái tạ đeo lên lưng, rồi chạy quanh sân vận động.

Trời nắng như đổ lửa.

Mặt trời giữa trưa treo cao trên đỉnh đầu, không khí nóng như thiêu đốt cả phổi, ánh nắng gay gắt thiêu đốt mặt đất vào thời điểm này, số tù nhân vẫn còn tập luyện ở sân vận động ngoài trời rất ít.

Đa số tù nhân đều chọn trò chuyện và ăn uống trong căng tin, hoặc đến phòng đọc sách để tránh nóng. Phải nói rằng, các hoạt động trong tù khá phong phú.

Trong sân vận động ngoài trời rộng lớn, chỉ có một thiếu niên mặc áo bệnh nhân sọc xanh trắng, đeo tạ trên lưng, bước chân loạng choạng nhưng vẫn nghiêng răng kiên trì chạy về phía trước.

Mồ hôi nhễ nhại chảy dọc theo gò má của anh ta, nhỏ xuống đất, bộ quần áo bệnh nhân trên người đã ướt đầm nhưng dù vậy, anh ta vẫn không có ý định dừng lại.

Vương Lộ và Phương Dương Huy ngồi xuống trong bóng râm ở góc, tiện tay hái một cọng cỏ ngậm trong miệng, nhìn Lâm Thất Dạ đang chạy hết mình dưới ánh nắng gay gắt, trong mắt hiện lên vẻ cảm khái.

“Thanh niên đúng là tràn đầy sức sống, khiến tôi nhớ lại những ngày còn ở trại huấn luyện...”

Phương Dương Huy liếc anh ta một cái, trong mắt đầy vẻ không tin: “Hồi đó anh có liều mạng như vậy không?”

“...” Vương Lộ quay đầu nhìn sân vận động ngoài trời trống trải, bắt đầu chuyển chủ đề: “Nhưng mà, hôm nay đám người Hàn lão đại lại không đến gây rắc rối cho Lâm Thất Dạ, xem ra là chúng ta lo xa rồi.”

“Không phải chúng không muốn gây rắc rối, mà là chúng không có thời gian thôi.” Phương Dương Huy nhún vai: “Tôi vừa nghe nói, tên độc nhãn dưới trướng Hàn lão đại đã mất tích, chúng đang tìm người.”

“Mất tích? Bị người khác giết lén?”

“Không biết nhưng khả năng rất cao.” Phương Dương Huy liếc mắt nhìn xung quanh, khẽ nói: “Đây không phải nơi khác, mà là trai giới sở, một người sống sờ sờ lại biến mất không dấu vết, chỉ có một khả năng...”

“Có thể giết người mà qua mặt được Hàn lão đại, quả thực không đơn giản, không ngờ trong đám tù nhân này lại ẩn giấu một kẻ tàn nhẫn như vậy.” Trong mắt Vương Lộ hiện lên vẻ tò mò.

...

“Dụng cụ trong nhà vệ sinh tầng một bị người ta động vào rồi?”

Hàn lão đại nghe xong báo cáo của Đào Bì, nhíu mày.

“Đúng vậy, hơn nữa trên đó còn dính vết máu tươi, e rằng...” Sắc mặt Đào Bì có chút do dự.

Sắc mặt Hàn lão đại trở nên khó coi, ánh mắt đảo qua căng tin, trong mắt hiện lên vẻ tàn nhẫn: “Dám động đến người của lão tử... Thật là muốn chết!”

Hàn lão đại hít sâu một hơi, đè nén cơn giận trong lòng: “Gần đây Độc Nhãn có chọc ghẹo ai không?”

“Theo như tôi biết thì hình như không.” Đào Bì trầm ngâm một lát: “Nhưng gã bên cạnh hắn nói, sáng nay hắn ta để mắt đến một thiếu niên mới vào, nghe nói rất trắng trẻo.”

“Thiếu niên...” Mắt Hàn lão đại hơi nheo lại.

Chương 409 - Ta Học Trảm Thần

“Đại ca, anh nói có phải là hấn không...” Gã mặt sẹo hỏi một cách nham hiểm.

“Đồ bỏ!” Hàn đại ca trừng mắt nhìn hấn: “Đầu óc mày để ở mông à? Một thằng nhóc mới đến sáng nay, có thể giết chết Độc Nhãn ngay dưới mí mắt của tao mà không một tiếng động? Hơn nữa, một thằng mới đến, làm sao có thể biết được cách giết người của chúng ta, còn biết giấu dụng cụ ở đâu?”

Gã mặt sẹo lập tức cúi đầu.

“Kẻ ra tay, chắc chắn là một kẻ thường xuyên ở trong trại giam, tâm cơ thâm sâu, ra tay tàn nhẫn... Biết đâu, hấn đang ở trong đám người chúng ta.” Hàn đại ca kiên quyết nói.

Gã mặt sẹo sững sốt: “Đại ca, ý anh là... trong chúng ta có nội gián? Là hấn giết Độc Nhãn?”

Ánh mắt của Hàn đại ca lần lượt lướt qua những bóng người quen thuộc trong nhà ăn, một lúc sau, khóe miệng nở một nụ cười lạnh: “Bất kể là ai, dám chống đối tao, chỉ có một con đường chết.”

Cùng lúc đó, ở một góc khác của nhà ăn.

An Khánh Ngư đưa tay nhận khay thức ăn từ cửa sổ, lịch sự nói lời cảm ơn, rồi quay người đi về phía góc nhà ăn.

Vừa đi, anh vừa liếc mắt quan sát toàn bộ cấu trúc của nhà ăn, cho đến khi đi đến chiếc bàn ở rìa ngoài cùng, anh mới từ từ ngồi xuống.

Anh cúi đầu nhìn nửa miếng cá trong đĩa, thở dài bất lực.

“Tôi ghét ăn cá nhất...”

...

Sân tập ngoài trời.

Lâm Thất Dạ ném xuống chiếc tạ nặng trĩu sau lưng, loạng choạng ngồi xuống đất, thở hổn hển.

Hôm nay, nhiệm vụ huấn luyện của anh đã hoàn thành một cách trọn vẹn. Dưới cường độ huấn luyện cao, anh chỉ cảm thấy từng thớ cơ trên người đều đau nhức vô cùng, cả người như muốn ngất đi.

Đây là cách mà các huấn luyện viên dạy họ trong trại huấn luyện, mặc dù rất đau đớn nhưng hiệu quả cũng rất rõ ràng. Chỉ cần tiếp tục kiên trì, việc cơ thể phục hồi trạng thái tốt nhất không phải là chuyện khó.

Lâm Thất Dạ ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ lớn treo trên đỉnh nhà tù, thời gian hẹn gặp để trở về bệnh viện đã gần kề. Anh khó khăn đứng dậy khỏi mặt đất, bước những bước nặng nề về phía bệnh viện.

Sau khi anh đi được khoảng nửa phút, bóng dáng của An Khánh Ngự từ từ bước ra khỏi nhà ăn.

Ánh mắt anh lướt qua sân tập rộng lớn, lắc đầu tiếc nuối, quay người đi về phía phòng giam, lầm bầm tự nói:

“Hắn rốt cuộc ở đâu...”

...

Lâm Thất Dạ vừa đi đến trước cánh cửa trong suốt thì nhìn thấy một bóng người mặc đồng phục bệnh nhân đang ngồi xổm ở góc tường, cúi đầu chăm chú nhìn thứ gì đó.

Đó chính là bệnh nhân khác đã lướt qua Lâm Thất Dạ hôm qua, Ngô lão cầu.

Lâm Thất Dạ do dự một lúc, rồi bước đến bên cạnh anh ta, cũng ngồi xổm xuống, quan sát kỹ mặt đất, sạch sẽ đến mức không có một con kiến.

“Anh đang nhìn gì vậy?” Lâm Thất Dạ không nhịn được hỏi.

“Suýt!!” Ngô lão cầu đội mái tóc bù xù, nghiêm túc ra hiệu cho Lâm Thất Dạ im lặng: “Nhỏ tiếng thôi, đừng đánh thức nó!”

Lâm Thất Dạ hạ giọng hỏi: “Đánh thức ai?”

“Tiểu Hoa.”

Lâm Thất Dạ sững sốt, cúi đầu lại quan sát kỹ mặt đất trống trơn một lúc, cau mày, định nói một câu “Nhưng ở đây không có hoa” nhưng rồi lại thôi.

Dù sao anh cũng là bác sĩ điều trị chính của ba bệnh nhân tâm thần, anh cũng hiểu đôi chút về cách giao tiếp với bệnh nhân tâm thần.

Một lúc lâu sau, Ngô lão cầu thấy Lâm Thất Dạ cũng chăm chú nhìn mặt đất trước mặt, không khỏi hỏi nhỏ: “Anh đang nhìn gì vậy?”

“Tôi cũng đang nhìn Tiểu Hoa.” Lâm Thất Dạ không ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn.

“Nhưng Tiểu Hoa đã chết rồi.”

“...” Lâm Thất Dạ khẽ giật khóe miệng, anh ngẩng đầu lên: “Tiểu Hoa chết lúc nào, sao tôi không thấy?”

“Mới vừa rồi thôi!” Ngô lão cầu mang vẻ mặt “Chẳng lẽ anh không thấy sao.”

“Vậy bây giờ anh đang nhìn gì vậy?”

“Tôi đang nhìn Tiểu Khoai Tây.”

Lâm Thất Dạ:...

Lâm Thất Dạ từ bỏ ý định giao tiếp với Ngô lão cầu, đứng dậy. Cùng lúc đó, cánh cửa trong suốt từ từ mở ra, người bảo vệ đứng sau cửa vẫy tay với Lâm Thất Dạ.

Lâm Thất Dạ bước vào, một người bảo vệ khác thò đầu ra sau cánh cửa, hét về phía Ngô lão cầu vẫn đang chăm chú nhìn mặt đất:

“Ngô lão cầu, về nhà thôi!”

Ngô lão cầu ngẩng đầu lên, ra hiệu im lặng với người bảo vệ: “Suyt! Tiểu Cỏ vẫn đang ngủ! Anh nhỏ tiếng thôi!”

Người bảo vệ giật khóe miệng, vẻ mặt bất lực, trực tiếp đi đến bên Ngô lão cầu, lôi anh ta về. Ngô lão cầu vừa bị người bảo vệ kéo đi vừa chăm chú nhìn chằm chằm vào khoảng đất trống đó.

Lâm Thất Dạ thu hồi ánh mắt, cùng người bảo vệ bên cạnh đi vào sâu trong bệnh viện.

“Ngô lão cầu đó, anh ta bị bệnh gì vậy?” Lâm Thất Dạ hỏi.

“Bệnh tâm thần.”

“... Tôi biết là bệnh tâm thần, cụ thể hơn thì sao?”

“Tôi cũng không rõ.” Người bảo vệ lắc đầu: “Bệnh của Ngô lão cầu đều do bác sĩ Lý trực tiếp phụ trách, ngoài ông ấy ra, không ai biết Ngô lão cầu bị bệnh gì.”

“Được rồi...”

Lâm Thất Dạ theo người bảo vệ trở về căn nhà kim loại của mình, đóng sầm cửa phòng. Trước tiên, anh tắm rửa trong phòng tắm đơn giản, sau đó nằm xuống giường, bắt đầu tiêu

hóa kết quả quan sát cả ngày hôm nay, liên tục mô phỏng các con đường vượt ngục có thể xảy ra.

Sau một hồi suy nghĩ miên man vẫn không có kết quả, Lâm Thất Dạ liền chìm ý thức vào thế giới tinh thần.

Bệnh viện tâm thần Chư Thần.

“——Gâu gâu gâu gâu!!”

Chương 410 - Ta Học Trảm Thần

Lâm Thất Dạ vừa bước vào sân, một con chó pug nói tiếng gà, khục khặc chạy vụt qua trước mặt anh.

Tuy nhiên, tiếng gà gáy chói tai lúc này chỉ có thể trở thành nhạc đệm, bởi vì có một giọng nói độc ác hơn đang lớn vồn trong không khí...

“A ~~~!!”

“Không gì đẹp bằng mùa xuân!

Cỏ mọc cao, đẹp và tươi tốt!

Trúng họa mi như bầu trời thấp,

Tiếng hót của họa mi, xuyên qua những tán cây vang vọng rửa sạch đôi tai...”

Chỉ thấy trên nóc tòa nhà bệnh viện, một bóng dáng đẹp trai tóc vàng tay vuốt đàn hạc, đang say sưa ngắm cảnh đẹp trong sân, cất cao giọng ca ngợi!

“Gâu gâu gâu gâu!!”

Con chó pug điên cuồng chạy trốn khắp nơi, bất kể nó trốn ở đâu, giọng nói đó vẫn sẽ văng vẳng bên tai nó, dứt khoát nghiêng răng, đâm thẳng vào bức tường trước mặt, bốn chân chống lên trời run rẩy, trực tiếp ngắt đi.

Khóe miệng Lâm Thất Dạ co giật điên cuồng.

Anh ta vừa quay đầu lại, liền thấy Lý Nghị Phi và A Chu hai người nhét bông vào tai, sắc mặt tái nhợt ngồi một bên, vẻ

mặt như muốn chết.

Lâm Thất Dạ đi tới, đang định mở miệng, đột nhiên nhận ra điều gì đó, hỏi:

“Hong Nhan đâu?”

Lý Nghị Phi chỉ tay lên nóc nhà.

Lâm Thất Dạ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy đằng sau Braki đang đắm chìm trong thơ ca, một bóng dáng tóc đỏ đột nhiên xuất hiện, dứt khoát đá Braki từ trên nóc nhà xuống!

“Hong Nhan, cô làm vậy là không đúng.”

“Đây là nơi nào? Đây là bệnh viện! Braki là người như thế nào? Anh ta là bệnh nhân ở đây!”

“Bệnh nhân, là nhóm người cần chúng ta giúp đỡ, che chở, mặc dù anh ta có vấn đề về tinh thần nhưng cô dùng chân đá người ta từ tầng ba xuống thì đó là lỗi của cô.”

“Nếu có ý kiến về một số hành vi của bệnh nhân, cô có thể chọn cách xử lý tế nhị hơn, chẳng hạn như làm anh ta câm, khâu miệng anh ta lại hoặc trực tiếp cắt bỏ dây thanh quản của anh ta...”

“Sự việc hôm nay, tính chất rất nghiêm trọng, tôi phạt cô tối nay ăn thêm hai cái đùi gà!”

Lần sau nếu gặp phải chuyện như vậy, tôi hy vọng cô có thể giữ bình tĩnh, đừng làm ra hành vi có hại đến hình ảnh bệnh viện của chúng ta.

“Hiểu chưa?”

Lâm Thất Dạ nghiêm mặt đứng đó, lớn tiếng quát mắng Hong Nhan trước mặt.

Hong Nhan nghiêng đầu khó hiểu, dường như đang suy nghĩ xem mình bị phạt hay được thưởng.

Thôi kệ, bất kể Lâm Thất Dạ nói gì, cô chỉ cần gặt đầu là được, theo lời Lý Nghị Phi nói, đây gọi là... văn hóa doanh nghiệp?

Không xa, Braki ôm mộng, vẽ mặt bi phần.

“Quá đáng! Quá đáng quá! Các người hoàn toàn không hiểu gì về cái đẹp của thơ ca!”

Lâm Thất Dạ nhanh chóng bước tới, thành khẩn nói: “Thưa ông Braki, chuyện lần này là do bệnh viện chúng tôi làm không đúng, tôi đã phạt cô ấy rất nặng rồi, xin ông đừng tức giận.”

Ngay lúc này, cánh cửa phòng bệnh đóng chặt mở ra, Nix cầm kim chỉ dùng để đan áo len đi ra, có chút ngạc nhiên nói:

“Ồ? Sao anh ta không hát nữa? Tôi vừa mới tìm thấy kim chỉ chuẩn bị khâu miệng anh ta...”

Braki:...

Lâm Thất Dạ khẽ ho hai tiếng, ra hiệu cho Lý Nghị Phi, anh ta lập tức hiểu ý, lớn tiếng nói: “À, cơm tối đã chuẩn bị xong rồi, mọi người chuẩn bị ăn cơm thôi!”

Mọi người lần lượt tụ tập quanh bàn ăn, vừa nói vừa cười, Nix dịu dàng hiểu biết hỏi Braki có bị ngã không, có bị thương nặng không, dường như quên mất vừa rồi là ai cầm kim chỉ định khâu miệng Braki.

Lâm Thất Dạ nhìn cảnh tượng trước mắt, bất lực thở dài.

Từ bệnh viện tâm thần bên ngoài đến bệnh viện tâm thần, thế giới của anh dường như đã không còn bình thường nữa, anh lo lắng nếu cứ tiếp tục như vậy, chính anh cũng sắp bị những bệnh nhân tâm thần đồng hóa rồi.

Đêm xuống dần.

Lâm Thất Dạ chậm rãi đi vào sân, ngẩng đầu nhìn lên phòng bệnh ở tầng hai, ba bệnh nhân đều đã nghỉ ngơi, cả tầng tối đen như mực.

Anh cũng không vội, chỉ dựa vào gốc cây ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần. [do c f u L L . v n - k h o t r u y ệ n d i c h m i ễ n p hí]

Hôm nay, anh sẽ gặp người phụ nữ trong cơ thể Braki.

Lại qua một hồi lâu, Lâm Thất Dạ đột nhiên mở mắt, ngẩng đầu nhìn lên tầng hai.

Chỉ thấy tầng lầu vốn tối đen, không biết từ lúc nào đã sáng lên một tia sáng yếu ớt, mà nguồn sáng chính là khe hở cửa phòng hồng của Braki.

Lâm Thất Dạ biết thời cơ đã đến, anh lặng lẽ trèo lên cầu thang, đi đến trước cửa phòng bệnh số ba, nín thở, cẩn thận nhìn vào trong từ khe cửa.

Trước ánh nền mờ ảo, Braki lại mặc chiếc áo lụa trắng đó, ngồi yếu điệu trước gương đồng, một ngón tay nhẹ nhàng vén tóc mai bên tai, nghịch ngợm, như đang ngắm nhìn dung nhan của mình.

Lại qua một hồi lâu, dường như ngắm đủ rồi, anh ta mới đưa tay chấm một chút son đỏ từ trong hộp, nhẹ nhàng thoa lên môi.

“Cô là ai?”

Đột nhiên, một giọng nói truyền đến từ cửa.

Cơ thể Braki đột nhiên run lên, anh ta quay phắt đầu lại, nhìn thấy Lâm Thất Dạ đứng ở cửa, vẻ mặt hiện lên sự hoảng sợ.

“Anh, anh...”

Lâm Thất Dạ bước đến trước mặt Braki, nhìn đôi mắt hoảng loạn đó, bình tĩnh nói:

“Anh không phải Braki, anh là ai?”

Braki mím chặt môi, cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt Lâm Thất Dạ, hai tay nắm chặt trước ngực, giống như một đứa trẻ biết mình phạm lỗi.

“Tôi... tôi tên là Eden.” Giọng anh ta hơi run.

“Eden?” Lâm Thất Dạ nghe thấy cái tên này, hơi sửng sốt.

Tên này có vẻ hơi quen...

Anh ta dường như nghĩ đến điều gì đó, nhìn vào mắt Braki, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc: “Anh là vợ của Braki, nữ thần thanh xuân Eden?”

Chương 411 - Ta Học Trăm Thần

Braki... không, phải gọi là Eden, gật đầu.

Lâm Thất Dạ một lần nữa nhìn vào bảng thông tin sau lưng Braki, bây giờ nội dung bảng thông tin đã thay đổi.

“

Phòng bệnh số ba.

Bệnh nhân: Braki (Eden)

Lâm Thất Dạ hít một hơi thật sâu. Ngay cả bảng thông tin của Bệnh viện tâm thần chư thần cũng thay đổi, điều này chứng tỏ người phụ nữ trước mắt này tuyệt đối không phải do Braki tưởng tượng ra, hoặc là nhân cách phân liệt, mà là một vị thần thực sự! Nói cách khác, hiện tại trong cơ thể Braki, thực tế đang ẩn chứa linh hồn của hai vị thần!

Lâm Thất Dạ nghi hoặc hỏi: “Cô là vợ của Braki, tại sao lại cùng anh ta dùng chung một cơ thể? Chuyện này là thế nào?”

Eden cúi đầu thấp hơn, đáp: “Tôi cũng không biết... Trăm năm trước, không biết từ đâu xuất hiện sương mù xâm nhập Asgard, những vị thần yếu ớt bắt đầu lần lượt tử vong, còn sức mạnh của những vị thần mạnh mẽ cũng suy yếu nhanh chóng, sắp tan biến khỏi thế giới này. Sau đó, một số ác thần mạnh mẽ để tự bảo vệ mình, bắt đầu tàn sát tín đồ, thông qua việc hiến tế linh hồn để bảo toàn bản thân. Có một số thiện thần không muốn làm như vậy, liền tìm đến tôi, muốn tôi cho mỗi người họ một quả táo....”

Lâm Thất Dạ hỏi: “Là quả táo vàng trong thần thoại, có thể khiến thần linh trường sinh bất lão phải không?.” “Đúng vậy.” Eden trả lời. Trong thần thoại Bắc Âu, nữ thần thanh xuân Eden sở hữu nhiều quả táo vàng có thể khiến người ta trường sinh bất lão, ngay cả các vị thần cũng thèm muốn. Khi sương mù giáng xuống, có thể giúp các vị thần chống lại sự xâm lược của sương mù cũng không có gì lạ. Lâm Thất Dạ hỏi tiếp: “Cô đã đưa cho họ?”

“Tôi đã đưa.” Eden nói, sắc mặt hiện lên vẻ chua xót: “Tôi đã đưa tất cả những quả táo vàng cho họ, chỉ giữ lại hai quả, một quả cho tôi, một quả cho Braki... Nhưng tôi đã đánh giá thấp sức mạnh của sương mù, tôi và Braki đều không phải là những vị thần có vị thế đặc biệt mạnh mẽ. Tôi nắm giữ quyền năng của tuổi trẻ, dựa vào sức sống mạnh mẽ vẫn có thể miễn cưỡng chống lại sương mù nhưng Braki thì không được....”

Lâm Thất Dạ hơi nhíu mày. “Cùng với việc thần lực dần suy yếu, Braki đã hôn mê, còn tôi chỉ có thể đứng bên cạnh anh ấy mà không biết làm gì...” Eden như nhớ ra điều gì, hốc mắt đỏ lên, trong mắt lấp lánh những giọt nước mắt. “Nhưng anh ấy vẫn sống sót.” Lâm Thất Dạ từ từ lên tiếng: “Vậy nên, cô đã làm gì?” Eden ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt quen thuộc ảm áp trong gương, một tay nhẹ nhàng đặt lên ngực phải, trong mắt hiện lên tình yêu sâu sắc, khóe miệng hơi cong lên. “Tôi đã trao trái tim của mình cho anh ấy....”

Lâm Thất Dạ nhìn Eden hồi lâu, thở dài. Anh ta coi như đã biết vấn đề của Braki nằm ở đâu rồi... Eden đã trao trái tim của nữ thần thanh xuân cho Braki, dưới tác dụng của sương mù, vô tình lại dung hợp cả linh hồn của mình vào cơ thể Braki, dẫn đến tình trạng một thể hai hồn như hiện tại.

Tình trạng của anh ta có phần giống với Merlin nhưng lại có sự khác biệt về bản chất. Merlin trong quá trình khám phá

thể giới thực đã vô tình lạc vào một thế giới bí ẩn, bị sao biển màu hồng xâm chiếm tinh thần, hơn nữa việc ai nắm quyền chủ động cơ thể là không thể kiểm soát, thuộc về sự xâm nhập của linh hồn bên ngoài. Còn Braki và Eden là một thể hai hồn, trong cơ thể Braki vẫn đập trái tim của Eden, linh hồn của Eden ẩn náu trong trái tim, đợi đến khi Braki chìm vào giấc ngủ, cô mới ra ngoài hoạt động, giữa hai người không có sự thù địch, thuộc về mối quan hệ cộng sinh.

Lâm Thất Dạ dĩ nhiên có thể dùng cách đối phó với Merlin, trực tiếp rút linh hồn của Eden ra khỏi cơ thể Braki nhưng như vậy, Eden chắc chắn sẽ phải chịu cảnh hồn phi phách tán, trong khi trên bảng thông tin, Eden cũng là một phần của bệnh nhân nên làm như vậy chắc chắn không thể đáp ứng được điều kiện chữa trị. Vậy thì anh ta phải chữa trị cho Braki và Eden như thế nào đây... “Đúng rồi, Braki có biết chuyện này không?” Lâm Thất Dạ chỉ vào trái tim bên phải của Braki.

Eden lắc đầu: “Anh ấy không biết, lúc tôi trao trái tim mình cho anh ấy, anh ấy đã hôn mê rồi. Hơn nữa, mỗi lần tôi đều đợi đến khi anh ấy ngủ rồi mới ra ngoài, sau khi hoạt động xong sẽ khôi phục mọi thứ như cũ. Anh ấy căn bản không nhận ra sự tồn tại của tôi.” “Tại sao không nói cho anh ấy biết?”

Eden ngẩng đầu nhìn khuôn mặt quen thuộc trong gương, trên mặt hiện lên nụ cười chua xót, lắc đầu: “Nếu để anh ấy biết sự thật, anh ấy sẽ phát điên mất. Tôi không muốn anh ấy mãi mãi sống trong bóng tối của sự hối hận, một người đàn ông âm áp và dịu dàng như vậy, không nên sống như thế.”

Eden nhìn vào mắt Lâm Thất Dạ, trong mắt tràn đầy sự cầu xin: “Viện trưởng, tôi cầu xin ngài... Đừng nói chuyện này cho anh ấy biết. Tôi sẽ không ảnh hưởng đến cuộc sống của anh ấy. Nếu ngài yêu cầu, sau này tôi có thể không xuất hiện nữa. Tôi, tôi chỉ cần được lặng lẽ nhìn anh ấy là đủ...”

Lâm Thất Dạ nhìn đôi mắt đỏ hoe của Eden, do dự một lúc rồi gật đầu. “Yên tâm, tôi sẽ không nói ra sự tồn tại của cô. Cô cũng không cần biến mất, mỗi tối khi Braki ngủ, cô vẫn có thể ra ngoài đi dạo. Nhưng nhất định phải chú ý không để người khác phát hiện ra sự tồn tại của cô, đặc biệt là người hộ lý tên Lý Nghị Phi kia...”

Lâm Thất Dạ đắn đo nghiêm túc. Lý Nghị Phi hiện tại còn tưởng Braki chỉ đơn thuần là bị tâm thần phân liệt, hoặc mộng du. Nếu để anh ta biết sự tồn tại của Eden, chỉ sợ ngày hôm sau sẽ vội vã chạy đến trước mặt Braki, nói một cách bí ẩn: “Tôi nói cho anh một bí mật...” Lâm Thất Dạ đồng ý với Eden sẽ giữ bí mật về sự tồn tại của cô với Braki, không chỉ vì lời cầu xin của Eden, mà còn vì muốn suy nghĩ cho trạng thái tinh thần của Braki. Nếu để Braki biết được lý do anh ta có thể sống sót là vì vợ mình đã hiến tặng trái tim, chắc chắn tâm lý sẽ có vấn đề, trở thành một Niks thứ hai cũng không phải là không thể. Lâm Thất Dạ không muốn nhìn thấy tiến độ điều trị trở thành số âm...

Chương 412 - Ta Học Trảm Thần

Tuy nhiên, tình trạng của Braki và Eden, rốt cuộc nên điều trị như thế nào, Lâm Thất Dạ vẫn phải suy nghĩ kỹ càng. Đúng lúc này, bảng điều khiển quen thuộc một lần nữa xuất hiện trước mắt Lâm Thất Dạ. “Tiến độ điều trị của Braki (Eden): 1% Đã đáp ứng điều kiện rút thăm phần thưởng, bắt đầu rút ngẫu nhiên năng lực Thần cách của Braki (Eden)...” Lâm Thất Dạ sửng sốt, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc. Anh không ngờ rằng chỉ đồng ý với yêu cầu của Eden, tiến độ điều trị đã tăng lên 1%. Nghĩ kỹ lại cũng không có gì lạ, bấy lâu nay Eden vẫn âm thầm ẩn náu trong cơ thể Braki. Xét về mặt khách quan, cô cũng là một kẻ xâm nhập, một hồn ma chiếm hữu cơ thể Braki vào ban đêm.

Nhưng khi Lâm Thất Dạ đồng ý với yêu cầu của cô, cô đã từ thân phận một kẻ ngoại lai trở thành bệnh nhân cần được điều trị. Nói một cách đơn giản, cô đã nhận được “Sự công nhận” từ Lâm Thất Dạ. Một sự thay đổi tâm lý đơn giản cũng có thể ảnh hưởng đến trạng thái tinh thần của Eden. Lâm Thất Dạ cẩn thận quan sát vòng quay lơ lửng trước mắt, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc. Không giống như vòng quay rút năng lực trước đây, vòng quay trước mắt này có diện tích lớn hơn hẳn một vòng.

Hơn nữa, toàn bộ vòng quay cũng được chia thành hai phần màu vàng và màu đỏ, số lượng năng lực cũng tăng gấp đôi! Trong đó, các năng lực ở khu vực màu vàng đều đến từ Thần thơ ca Braki, bao gồm “Âm thanh của thần”, “Nguồn gốc nghệ

thuật”, “Ca sĩ tận thế”, “Bài thơ hủy diệt”, “Siêu đẹp trai”, “Bản nhạc thống trị linh hồn”... Còn phần màu đỏ thì đều đến từ Nữ thần tuổi trẻ Eden, bao gồm “Trái tim tuổi trẻ”, “Khu vườn bí mật vĩnh cửu”, “Cơ thể bất diệt”, “Phép thuật cầu nguyện nhỏ”, “Vạn vật hữu linh”... Vòng quay năng lực dày đặc, khiến mắt Lâm Thất Dạ hoa lên. Mặc dù trong đó có lẫn một số năng lực kỳ quái nhưng anh đã quen rồi.

Trong lòng Lâm Thất Dạ có chút tiếc nuối. Anh vốn còn may mắn nghĩ rằng bệnh nhân phòng số ba là hai vị thần, có lẽ có thể quay liên tiếp hai vòng quay khác nhau. Xem ra anh vẫn nghĩ nhiều rồi. Lâm Thất Dạ hít một hơi thật sâu, chọn bắt đầu quay vòng quay. Vòng quay hai màu liền quay nhanh đến hoa cả mắt. Ánh mắt Lâm Thất Dạ chăm chú nhìn vào vòng quay, trái tim cũng treo lơ lửng.

Khi vòng quay hai màu từ từ dừng lại, cuối cùng, kim chỉ dừng lại ở một khu vực màu vàng. —— Nhà thơ của bầu trời. “Nhà thơ của bầu trời?” Lâm Thất Dạ nhìn thấy cái tên này, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc. Đây là năng lực gì? Lâm Thất Dạ đưa tay ra, sáu chữ lơ lửng trên không trung liền hóa thành một luồng sáng trắng, tràn vào cơ thể anh. Ngay sau đó, một vài dòng chữ nhỏ xuất hiện trước mắt anh. “Nhà thơ của bầu trời: Thơ có linh hồn, mỗi khi ngâm một câu thơ có thể đạt được sự đồng cảm với nội tâm thì có thể gây ra ảnh hưởng tương ứng đến môi trường xung quanh.

Sự đồng cảm giữa thơ và nội tâm càng mạnh mẽ thì ảnh hưởng đến thế giới bên ngoài càng lớn.” Lâm Thất Dạ cẩn thận đọc từng chữ, có chút bối rối đứng tại chỗ. Đây là có ý gì? Phiên bản thơ ca của ngôn xuất pháp tùy? Lâm Thất Dạ tạm thời đè nén sự nghi ngờ trong lòng, sau khi tạm biệt Eden, anh liền trở về sân viện tối đen không một bóng người. Anh vừa định mở miệng thì sững sờ tại chỗ. Ngâm thơ, thơ...

Nhưng anh lại chẳng biết gì về thơ nước ngoài? Trường học không dạy, trại huấn luyện càng không thể dạy cái này. Chẳng lẽ anh phải đặc biệt đi mua một cuốn thơ nước ngoài về nghiên cứu sao? Cũng không biết năng lực của vị thần nước ngoài này có thể dùng với thơ của Đại Hạ không... Lâm Thất Dạ trầm ngâm một hồi, vẫn quyết định thử xem sao. Anh hắng giọng, cất giọng sang sảng: “Nước chảy như thác từ trên cao ba nghìn thước! Ngõ là dải ngân hà rơi xuống...” Xoạt——!!

Vừa nói được một nửa, một tia sáng yếu ớt lóe lên trong mắt Lâm Thất Dạ, giọng nói của anh như mang theo một sức hấp dẫn kỳ lạ nào đó. Ngay sau đó, một luồng nước khổng lồ ầm ầm đổ xuống từ trên trời!

“Khụ khụ khụ...” Lâm Thất Dạ toàn thân ướt sũng, cúi đầu, ho dữ dội. Luồng nước vừa rồi xuất hiện quá đột ngột, suýt chút nữa là tràn thẳng vào phổi anh. Ho một hồi lâu, Lâm Thất Dạ mới bình tĩnh lại, nhìn bản thân ướt sũng và một vũng nước lớn trên mặt đất, anh rơi vào im lặng. Tin tốt là, năng lực này cũng có hiệu quả với thơ của Đại Hạ. Tin xấu là... Thứ này có vẻ không phân biệt địch ta?! Nói cách khác, Lâm Thất Dạ thực sự có thể sử dụng thơ ca để gây ảnh hưởng đến môi trường xung quanh nhưng anh không thể kiểm soát hoàn hảo bản thân “Ảnh hưởng”, cũng không biết là do sử dụng chưa thành thạo hay bản thân năng lực này vốn đã tệ hại như vậy.

Còn một điểm nữa, đó là cường độ của năng lực này có vẻ không cao. Lâm Thất Dạ, một cường giả cảnh giới “Sông” và [Nhà thơ của bầu trời], được coi là sức mạnh của thần, cả hai kết hợp lại với nhau, cũng chỉ triệu hồi được một chút nước như vậy. Nhìn vào diện tích vũng nước trên mặt đất, thể tích dòng nước vừa xuất hiện cũng chỉ bằng một thùng nước. Có phải do sự đồng cảm của anh với thơ ca vẫn chưa đủ không?

Nhưng làm thế nào để nâng cao sự đồng cảm với thơ ca? Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lúc, trong bóng tối, anh từ từ nhắm mắt lại. Trong đầu anh bắt đầu tưởng tượng ra một thác nước, một thác nước treo trên chín tầng trời, vô cùng hùng vĩ! Dòng nước cuộn cuộn từ đỉnh mây gào thét lao xuống trần gian, như dải lụa trắng mà thần linh buông xuống, kéo dài hàng dặm, nhìn mãi không thấy điểm dừng. Tiếng nước âm âm như tiếng sấm rền trên bầu trời, tràn ngập trong tâm trí anh. Lúc này, anh đang đứng trước thác nước này, cảm nhận từng giọt nước bắn tung tóe, rơi xuống người anh. Có lẽ, thác nước này thực sự tồn tại...

Chương 413 - Ta Học Trảm Thần

Trong bệnh viện tâm thần của các vị thần, nước chảy qua vạt áo ướt sũng, nhỏ xuống đất một cách nhẹ nhàng, vang vọng trong sân tĩnh lặng. Lâm Thất Dạ như một bức tượng đá, đứng yên lặng trong sân, không nhúc nhích. Không biết bao lâu sau, đôi mắt nhắm nghiền của anh khẽ run lên, đôi môi khẽ mở, lẩm bẩm đọc: “Nước chảy từ trên cao xuống ba nghìn thước, nghi....”

Ầm ầm ầm——!!! Tiếng nổ lớn như sấm sét đột nhiên xuất hiện, Lý Nghị Phi đang ngủ say bỗng giật mình tỉnh giấc. Anh ngẩng người trên giường một lúc, rồi nhanh chóng chạy xuống giường.

A Trúc ở bên cạnh dụi đôi mắt ngái ngủ, thắc mắc hỏi: “Anh Phi, đây là tiếng gì vậy....”

Lý Nghị Phi tiện tay mặc áo blouse của nhân viên bảo vệ, vừa xoay nắm cửa vừa nói: “Không biết, tôi ra....”

Ầm——!! Cửa phòng vừa hé mở một khe, dòng nước cuộn cuộn đã tràn thẳng vào, đập tung cánh cửa, hất Lý Nghị Phi sau cánh cửa thẳng vào tường. A Trúc sửng sốt, khoanh khắc sau đã bị dòng nước xiết cuốn thẳng ra khỏi phòng. “Á á á!! Oc oc oc... Á á á!! Oc oc oc...”

Cùng với tiếng kêu thảm thiết lúc có lúc không của A Trúc, toàn bộ bệnh viện tâm thần trở nên hỗn loạn. Sân ở tầng một đã bị nhấn chìm hoàn toàn, dòng nước tràn vào bếp, cuốn bay hết đồ dùng nhà bếp.

“Rắc rắc rắc!!!” Những con sóng trắng cuộn cuộn dữ dội, hoa cỏ, cành cây, thớt, A Trúc và một chú chó pug biết nói tiếng ngỗng bị dòng nước cuốn bay khắp nơi. “Tản ra!” Một giọng nói âm trầm vọng xuống từ tầng hai, chỉ thấy Merlin mặc áo bệnh nhân, tay cầm cây đũa phép, đầu đũa phép đang tỏa ra ánh sáng màu xanh. Hơi thở ma thuật cuộn cuộn thổi bay áo bệnh nhân của Merlin phàn phật. Khoảnh khắc tiếp theo, dòng nước tràn ngập sân tự động dâng lên, theo sự chỉ dẫn của đầu đũa phép của Merlin, nó lơ lửng trên không trung, ngưng tụ thành một quả cầu nước khổng lồ!

Merlin vung tay một lần nữa, một khe nứt không gian mở ra trên không trung, nuốt chửng toàn bộ quả cầu nước, biến mất không dấu vết. “Ái chà!”

Dòng nước trong sân biến mất, A Trúc ngã bịch xuống đất. Những chiếc thớt và cành cây xung quanh rơi rải rác bên cạnh anh ta. Anh ta ôm lấy hông, đau đến mức nhăn nhó. Ở một bên khác, Lâm Thất Dạ bị dòng nước cuốn vào tường từ đầu đến giờ khẽ rên một tiếng, cúi đầu liên tục nhổ nước. Một lúc lâu sau, anh mới đứng dậy khỏi mặt đất, vẻ mặt như muốn chết. Merlin đi đến bên anh, thắc mắc hỏi: “Có chuyện gì vậy? Nước ở đâu ra nhiều thế?.” Khóe miệng Lâm Thất Dạ hơi giật giật: “Không có gì... chỉ là một tai nạn nhỏ.”

Anh thực sự không ngờ rằng sức mạnh của việc ngâm thơ lần này lại lớn đến vậy. Ngay cả khi Lâm Thất Dạ chưa ngâm xong, anh đã trực tiếp triệu hồi được nhiều dòng nước như vậy, gần như chặn đứng dòng nước sông, sau đó toàn bộ đổ vào.

Dòng nước trong vòng một giây đã tràn ngập toàn bộ tầng một, nhấn chìm phòng ngủ của nhân viên bảo vệ nam, bếp, sân, phòng giặt ủi. Nếu Lâm Thất Dạ ngâm trọn vẹn câu thơ này, có lẽ anh thực sự có thể triệu hồi một thác nước. Tuy

nhiên, chỉ đọc được nửa câu, tinh thần lực của Lâm Thất Dạ đã tiêu hao gần hai phần ba. Với cảnh giới hiện tại của anh, vẫn chưa đủ để làm được đến mức đó. Lâm Thất Dạ lại kiểm tra bệnh viện một lần nữa, xác định rằng ngoài việc đồ dùng nhà bếp bị ngâm nước, sân bị cuốn trôi tan tác và móng của A Trúc bị sung một cục lớn thì không có thiệt hại nào khác, anh mới thở phào nhẹ nhõm. Anh không nán lại bệnh viện lâu, mà trực tiếp đưa ý thức trở về cơ thể, ngồi dậy trên giường. Anh cần thử nghiệm xem [Nhà thơ của bầu trời] dưới sự trấn áp của bia trấn áp có thể làm được đến mức nào, điều này sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến phương pháp vượt ngục của anh. Anh liếc nhìn camera ở góc phòng, đi thẳng vào nhà vệ sinh, đóng sầm cửa lại.

Dù sao anh cũng chỉ là một bệnh nhân tâm thần, không phải tù nhân, vì vậy viện nghiên cứu không điên rồ đến mức lắp camera trong nhà vệ sinh của anh, có lẽ đây là sự cố chấp cuối cùng của anh. Lâm Thất Dạ đứng bên bồn rửa mặt, từ từ nhắm mắt lại, một lần nữa bắt đầu ngâm thơ: “Nước chảy từ trên cao xuống ba nghìn thước, nghi là dải ngân hà rơi xuống chín tầng trời.”

Rào rào rào... Tiếng nước đột ngột xuất hiện trong nhà vệ sinh yên tĩnh. Lâm Thất Dạ mở mắt ra, nhìn cảnh tượng trước mắt, đột nhiên sững sốt. Anh thực sự đã triệu hồi được dòng nước, chỉ là không phải như trước đây là triệu hồi từ hư không, lần này dòng nước chảy ra từ vòi nước... Nước chảy ra từ vòi nước, nghe có vẻ hợp lý nhưng vấn đề là Lâm Thất Dạ thậm chí còn không vặn vòi nước!

Đột nhiên, Lâm Thất Dạ như nghĩ ra điều gì, lùi lại hai bước, một lần nữa ngâm thơ: “Lửa cháy không thiêu hết, gió xuân thổi lại nảy sinh.” Xẹt——! Một ngọn lửa bùng lên từ đầu ngón tay anh, lặng lẽ nhảy múa trước mặt anh, ngọn lửa không lớn, thậm chí còn nhỏ hơn cả ngọn lửa của bật lửa,

dùng để châm thuốc cũng chỉ đủ dùng. So với dòng nước chảy xiết từ vòi nước, ngọn lửa này có vẻ hơi nhỏ bé. Lâm Thất Dạ vung tay dập tắt ngọn lửa trên đầu ngón tay, trong mắt hiện lên vẻ hiểu biết. Anh đã hiểu khả năng này thực sự là gì.

Mỗi khi ngâm một câu thơ có thể cộng hưởng với nội tâm, anh có thể tạo ra ảnh hưởng tương ứng với môi trường xung quanh. Ảnh hưởng ở đây không chỉ giới hạn ở việc tạo ra đồ vật từ hư không, mà còn bao gồm việc sử dụng môi trường xung quanh để đạt được mục đích “Ảnh hưởng.”

Ví dụ, trong Bệnh viện Chư thần, xung quanh Lâm Thất Dạ không có đủ điều kiện để “Nước chảy từ trên cao xuống ba nghìn thước”, vì vậy anh chỉ có thể dùng cách vụng về nhất, tiêu hao nhiều tinh thần lực nhất, để tạo ra một dòng sông từ hư không.

Chương 414 - Ta Học Trảm Thần

Nhưng ở đây, Lâm Thất Dạ hầu như không tiêu hao gì đã triệu hồi được một dòng nước, vì ở đây có đủ điều kiện để “Nước chảy từ trên cao xuống ba nghìn thước.” Cái gọi là “Ảnh hưởng” không phải là tạo ra nước từ hư không, mà là tự động vận vòi nước, từ đó tạo ra dòng nước. Mặc dù so sánh tương đối thì dòng nước từ vòi nước và dòng nước trong bệnh viện chênh lệch quá nhiều nhưng phải biết rằng điều này được thực hiện dưới sự kìm nén của Trần Hư Bi.

Dưới sự kìm nén của Trần Hư Bi, [Chí Âm Thần Hư] và [Ảo Ma Thần Hư] đều không thể sử dụng nhưng [Thiên Không Ngâm Thi Sĩ] thì có thể. Điều này không phải vì sau này mạnh hơn hai Thần Hư kia, mà là vì nó có thể lợi dụng môi trường xung quanh để đạt được mục đích “Ảnh hưởng.” Nói một cách đơn giản, [Thiên Không Ngâm Thi Sĩ] trong môi trường cụ thể tiêu hao ít hơn, kích hoạt dễ hơn, mới miễn cưỡng thoát khỏi sự trấn áp của Trần Hư Bi.

Mặc dù dưới sự trấn áp, sức mạnh của Ngâm Thi Sĩ nhỏ đến đáng thương nhưng dù sao đây cũng là năng lực siêu nhiên thứ hai mà Lâm Thất Dạ có thể sử dụng ngoài [Phạm Trần Thần Vực]. Sau khi hiểu rõ cơ chế của [Thiên Không Ngâm Thi Sĩ], Lâm Thất Dạ nằm trở lại giường, như thường lệ, chìm vào giấc ngủ say... Không biết qua bao lâu, trong cơn mơ màng, Lâm Thất Dạ mở mắt ra. Bức tường cao đen ngòm sừng sững ở đằng xa, dưới bầu trời u ám là sân hoạt động ngoài trời vắng tanh. Lúc này, anh đang đứng trước cánh cửa

trong suốt của Bệnh viện Tâm thần Ánh Dương, trong trạng thái mơ màng.

Nhà tù quen thuộc, bệnh viện quen thuộc, góc quen thuộc... Lâm Thất Dạ đứng đó, nhìn cảnh tượng quen thuộc trước mắt. Một lúc sau, trong đầu anh mới nảy ra một ý nghĩ: “Tôi đang... nằm mơ sao?” Lâm Thất Dạ lắc đầu, nhìn kỹ xung quanh, chỉ thấy mọi thứ xung quanh dường như mờ đi, như thể bị phủ một lớp màn mỏng. Trong cả thế giới, chỉ có một góc không đáng chú ý nhất là sống động và rõ ràng nhất.

Lúc này, một bóng người mặc bộ đồ bệnh nhân sọc xanh trắng đang ngồi xổm ở đó. Mái tóc của người này rối bù như ô gà. Anh ta ngây ngốc nhìn xuống đất, không biết đang nghĩ gì. Chính là Ngô lão cầu. Lâm Thất Dạ bất lực thở dài. Suốt ngày ở cùng với bệnh nhân tâm thần, giờ thì hay rồi, nằm mơ cũng mơ thấy bệnh nhân tâm thần... Anh bước tới ngồi xổm bên cạnh Ngô lão cầu, tùy ý nói: “Tôi đoán, lần này anh đang nhìn cỏ non.”

Ngô lão cầu liếc Lâm Thất Dạ một cái, lắc đầu: “Không, tôi đang nhìn đá cuội.” Giọng anh ta có vẻ khác so với ban ngày, bớt đi phần đục ngầu và the thé, thêm phần trầm ổn và bình tĩnh. Lâm Thất Dạ nhếch miệng, không nhịn được nói: “Rốt cuộc anh là người ở đâu? Sao lại thích nói giọng trẻ con thế?” Ngô lão cầu chăm chú nhìn chằm chằm vào mặt đất trông trải trước mặt, dường như không nghe thấy câu hỏi của Lâm Thất Dạ, ngồi bất động như một bức tượng. Lâm Thất Dạ lắc đầu, đứng dậy khỏi mặt đất, hoàn toàn từ bỏ ý định giao tiếp với Ngô lão cầu.

Ngay khi anh chuẩn bị rời đi, Ngô lão cầu phía sau đột nhiên lên tiếng: “Anh thích ăn gì?” “Cái gì?” Lâm Thất Dạ sững sốt, quay đầu nhìn Ngô lão cầu. Ngô lão cầu vẫn ngồi im ở đó, nhìn chằm chằm vào khoảng đất trước mặt, như thể vừa

rồi anh ta không hề nói gì. Lâm Thất Dạ do dự một lúc, rồi nói: “Tôi thích ăn cá, còn anh thì sao?.” “Anh thích ăn cá.” Ngô lão câu lảm bảm: “Nhưng có người không thích.”

Lâm Thất Dạ khó hiểu hỏi: “Có người không thích ăn cá, liên quan gì đến tôi?.” “Tôi nghe nói, còn có người thích ăn... mì chua cay ngũ vị thơm lừng.”

Ngô lão câu nói câu này như đang tụng kinh. “Anh nói gì?.” Lâm Thất Dạ cau mày chặt hơn: “Có người thích ăn cái này, liên quan gì đến tôi?.” Ngô lão câu không nói gì.

Chờ đã... Lâm Thất Dạ đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, ánh mắt lóe lên vẻ khác thường. Cái gì mà mì gì đó bò gì đó... cái tên kỳ quái này, anh hình như đã nghe thấy ở đâu đó rồi.

Trong mơ, Lâm Thất Dạ cảm thấy đầu óc mình chậm chạp vô cùng, anh chắc chắn đã nghe thấy ở đâu đó nhưng nhất thời không nhớ ra được. Đúng lúc Lâm Thất Dạ đang băn khoăn suy nghĩ, Ngô lão câu lại nhìn anh một cái, bình tĩnh nói: “Trời sáng rồi.” Trong nháy mắt, ý thức của Lâm Thất Dạ nhanh chóng chìm xuống... Xoẹt! Lâm Thất Dạ đột ngột ngồi bật dậy trên giường, cau mày, trong mắt đầy vẻ khó hiểu. Anh ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, không nhiều không ít, vừa đúng 7 giờ sáng. Anh nhắm mắt lại, cẩn thận nhớ lại giấc mơ kỳ lạ vừa rồi, sự nghi ngờ trong lòng càng thêm mãnh liệt... Anh lắc đầu, gạt những suy nghĩ lộn xộn này sang một bên, dứt khoát đứng dậy rửa mặt đánh răng. ... Trại giam.

“Đại ca, em đã điều tra hết tất cả những kẻ khả nghi nhưng... không có kết quả gì.” Gã mặt sẹo cách trứ nhà giam, nói với Hàn đại ca ở bên cạnh. Hàn đại ca hơi nhíu mày: “Gọi là không có kết quả là sao?.”

“Trong khoảng thời gian chúng ta dự đoán Độc Nhân bị hại, bọn chúng đều có bằng chứng ngoại phạm!.” Gã mặt sẹo gãi đầu: “Lúc đó vừa mới bắt đầu giờ hoạt động, bọn chúng

đều tụ tập nhau đi ăn cơm ở căng tin, căn bản không có cơ hội đi giết Độc Nhãn...” Hàn đại ca nhíu mày chặt hơn. “Chẳng lẽ, thực sự không phải bọn chúng làm?.” Hàn đại ca lẩm bẩm. “Đại ca, chúng ta có thể loại trừ hết những người trong nội bộ, chỉ còn lại mấy tên vẫn luôn im lặng kia... có phải bọn chúng làm không?.” Gã mặt sẹo thăm dò hỏi.

Chương 415 - Ta Học Trảm Thần

“Hừ.” Hàn đại ca hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên vẻ tàn nhẫn: “Đa phần là như vậy, ngày mai mày đi điều tra xem rốt cuộc là ai to gan như vậy.” Gã mặt sẹo dường như nghĩ ra điều gì, trên mặt hiện lên vẻ do dự, cẩn thận mở lời: “Đại ca, mấy người đó đều là người của [Tín đồ], ở bên ngoài đều là những kẻ tàn nhẫn ở cảnh giới ‘Vô lượng’ thậm chí là ‘Klein’, tôi, tôi... không dám trêu chọc họ!.” “Vô dụng! Đây là trại giam, ở đây, bọn chúng đều là một đám phế vật, mày sợ gì?.” Hàn đại ca mắng. “Nhưng mà, cho dù bọn chúng không thể dùng Cẩm Hư, tôi cũng không đánh lại bọn chúng được...” Gã mặt sẹo khóc lóc kể lể: “Trong toàn bộ trại giam, chỉ có đại ca mới đánh thắng được bọn chúng.” Hàn đại ca khạc một ngụm, im lặng hồi lâu, sau đó âm u mở miệng: “Được, vậy lão tử sẽ đích thân đi một chuyến.” Gã mặt sẹo thở phào nhẹ nhõm, sau đó như nhớ ra điều gì, lại nói: “Đại ca, vậy em đi điều tra tên thiếu niên mới đến đó nhé, em luôn cảm thấy, hắn có vấn đề...” “Tùy mày.”

“Tiếp theo là thời gian hoạt động tự do, những ai cần hoạt động...” Giọng nói của người đàn ông vang vọng trong nhà tù, tiếp theo chỉ nghe thấy một tiếng động nhẹ, tất cả các cửa buồng giam đồng thời mở ra, nhiều tù nhân lần lượt bước ra khỏi buồng giam, xếp hàng đi ra ngoài. Vừa bước ra khỏi nhà tù, Hàn đại ca đã dẫn theo hơn bốn mươi người, mặt mày u ám, nhanh chân đi về một góc tối. Đó là tầng sâu nhất của tòa nhà nơi có phòng đọc sách, quay lưng về phía ánh sáng mặt trời, tối om, chỉ có một camera giám sát ở cuối hành lang

hướng về đây, theo một nghĩa nào đó, đây là nơi có lực lượng giám sát yếu nhất trong toàn bộ trại giam, ngoại trừ nhà vệ sinh. Lúc này, ở góc cuối hành lang, ba người đàn ông đang ngồi đó, thấy Hàn đại ca hùng hổ dẫn theo một đám người đi tới, đôi mắt hơi nheo lại. Người đàn ông đứng đầu từ từ đứng dậy, sắc mặt không tốt mở lời:

“Hàn Kim Long, mày dẫn nhiều người tới đây như vậy, muốn làm gì?” Ánh mắt của Hàn đại ca lướt qua ba người, lạnh lùng nói: “Tao tới đây để làm gì, trong lòng mấy người tự hiểu.” Người đàn ông đứng đầu sừng sốt, hơi nghiêng đầu, trao đổi ánh mắt với hai người bạn đồng hành phía sau, trong mắt cả ba đều hiện lên vẻ bối rối. Hắn quay đầu nhìn Hàn đại ca, trong mắt hiện lên vẻ lạnh lùng: “Mày tới đây gây sự à?” “Hừ hừ...” Hàn đại ca vắn cổ, trên mặt đầy vẻ dữ tợn: “Gây sự thì sao? Mấy người tưởng tao Hàn đại ca này dễ bắt nạt lắm à?” “Hàn Kim Long.” Người đàn ông đứng đầu sắc mặt hơi thay đổi: “Mày có biết chúng tao là ai không?” “Mấy người? Không phải là [Tín đồ] sao?” Hàn đại ca giơ một ngón tay, chỉ vào từng người: “[Tín đồ] hàng thứ mười hai, hàng thứ sáu, còn có hàng thứ tư.”

“Mày biết thân phận của chúng tao, còn dám tới gây sự với chúng tao? Mày có biết không, loại người như mày, ở bên ngoài tao chỉ cần một ngón tay là có thể bóp chết mười đứa!” Người đàn ông đứng đầu, cũng chính là hàng thứ tư tức giận nói. “Tao mặc kệ mày là hàng thứ mấy, cảnh giới cao bao nhiêu, đây không phải là bên ngoài, đây là trại giam!” Hàn đại ca chỉ vào mình, cười lạnh nói: “Ở đây, lão tử mới là đại ca!” Hắn vung tay: “Đánh bọn chúng!” Khoảnh khắc tiếp theo, hơn bốn mươi người phía sau Hàn đại ca xông lên, trực tiếp tràn vào hành lang chật hẹp, một cuộc hỗn chiến hỗn loạn bắt đầu. Mười mấy phút sau.

Hàn đại ca nhìn ba người [Tín đồ] nằm trên mặt đất với khuôn mặt bầm dập, vỗ vỗ bụi trên tay, khắc một bãi nước bọt vào người họ. “Dám trêu chọc lão tử, đúng là chán sống rồi... Chúng ta đi!” Phía sau hắn, hơn bốn mươi tù nhân gần như người nào cũng bị thương nhưng đều hung hăng trừng mắt nhìn ba tín đồ trên mặt đất, sau đó lão đảo đi theo sau Hàn đại ca rời đi.

Ba tín đồ trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm vào bóng lưng của mọi người rời đi. Trong mắt họ đầy tơ máu, vẻ mặt như muốn lột da họ sống vậy. Họ là những người hàng đầu của [Tín đồ], ở bên ngoài có thể nói là thảm họa nhưng trong trại giam này, họ chỉ là những người bình thường có khả năng đánh nhau mà thôi. Có câu nói rằng song quyền nan địch tứ thủ, trong tình huống mọi người đều không thể sử dụng cầm địa, dù ba người họ có thân thủ tốt đến đâu cũng không thể trực tiếp hạ gục hơn bốn mươi tù nhân khác cũng có thân thủ không tệ, huống chi còn có Hàn đại ca là người có sức chiến đấu vượt trội. Vì vậy, họ đã bị đánh... và bị đánh rất thảm.

Hàng thứ sáu khó khăn đứng dậy từ mặt đất, đôi mắt chăm chú nhìn theo hướng Hàn đại ca và những người khác rời đi. Anh ta đưa tay lau nước bọt của Hàn đại ca trên mặt, cả người sắp nổ tung vì tức giận. “Chết tiệt, lão tử không chịu nổi nữa rồi! Hàn Kim Long này cư nhiên dám đối xử với chúng ta như vậy... Tội nay tao sẽ giết hắn!”

“Bình tĩnh.” Hàng thứ tư lau vết máu trên khóe miệng, hít một hơi thật sâu. “Mặc dù không biết Hàn Kim Long đã ăn phải thứ thuốc gì nhưng chúng ta không thể vì thế mà mất bình tĩnh. Các người chẳng lẽ quên lời dặn của ngài [Ngôn ngữ] sao?”

Nghe đến hai chữ [Ngôn ngữ], hàng thứ sáu và hàng thứ mười hai đều im lặng.

“Nhiệm vụ của chúng ta đã gần hoàn thành, đã nhẫn nhịn nhiều năm như vậy, chẳng lẽ hoàn thiếu mấy ngày này sao?” Ánh mắt của hàng thứ tư lướt qua hành lang mà mọi người rời đi, trong mắt hiện lên sát khí lạnh lẽo. “Đợi đến khi phá hủy bia trấn địa, trại giam bạo loạn, chỉ với một Hàn Kim Long nhỏ bé như hắc, chẳng phải mặc cho chúng ta giày xéo sao? Đến lúc đó, chúng ta sẽ cho hắc biết, thế nào là cầu sống không được, cầu chết không xong...”

Chương 416 - Ta Học Trảm Thần

...

“Cậu chính là tù nhân mới đến phải không?” Vừa bước ra khỏi nhà tù, An Khanh Ngu đã bị một người đàn ông có vết sẹo dao dử tợn trên mặt chặn lại. Đối phương nheo mắt đánh giá anh ta, không biết đang nghĩ gì.

An Khanh Ngu quan sát anh ta một lúc, gật đầu: “Anh tìm tôi có chuyện gì không?”

“Anh có quen Độc Nhãn không? Chính là người ở phòng giam đối diện anh trước đây.” Gã mặt sẹo đi thẳng vào vấn đề.

“Có quen.” An Khanh Ngu trả lời thành thật.

“Anh ta là do anh giết phải không?”

“Anh đang nói gì vậy?” Trong mắt An Khanh Ngu hiện lên vẻ nghi hoặc: “Đây là nhà tù, làm sao có thể giết người được?”

Gã mặt sẹo cau mày, nhìn chăm chăm vào mắt An Khanh Ngu, muốn tìm ra dấu vết nói dối nhưng đôi mắt của An Khanh Ngu lại quá trong trẻo, giống như một thiếu niên ngây thơ vô tri.

“Anh ta thật sự không phải do anh giết?” Gã mặt sẹo gãi đầu.

“Không phải.”

“Anh phạm tội gì mà vào đây?”

“Ăn trộm.”

“Ồ...” Gã mặt sẹo trầm ngâm một lúc, cảm thấy có lẽ mình đã lo lắng quá mức, một thiếu niên bình thường như vậy, làm sao có thể lặng lẽ giết chết Độc Nhãn, rồi lại thành thạo phân xác và tổng khứ đi được...

“Tôi có thể đi được chưa?” An Khanh Ngư chớp chớp mắt.

“Ồ, được rồi.” Gã mặt sẹo gật đầu, đúng lúc An Khanh Ngư chuẩn bị rời đi, hắn ta như nghĩ ra điều gì: “Khoan đã!”

An Khanh Ngư dừng bước.

“Ngẩng đầu lên, để tôi nhìn kỹ hơn.” Gã mặt sẹo đi đến trước mặt An Khanh Ngư, nghiêm túc quan sát khuôn mặt của An Khanh Ngư, một lúc sau, trong mắt hắn ta hiện lên ánh sáng khác thường.

“Cũng là một cực phẩm... Nếu giao anh cho Hàn đại ca, hình như cũng không tệ...”

Khóe miệng An Khanh Ngư giật giật không thể nhận ra.

“Tôi có thể đi được chưa...”

“Anh không đi được nữa rồi.” Gã mặt sẹo xoa xoa tay, trên mặt nở nụ cười: “Đi theo tôi về gặp Hàn đại ca đi, nhóc con này trông cũng được, tuy không bằng tên bệnh kia nhưng cũng có thể coi là có hương vị riêng. Sau này, anh chính là người của Hàn đại ca.”

An Khanh Ngư im lặng một lúc: “Ý anh là... để tôi phối hợp một chút?”

Gã mặt sẹo sáng mắt, liên tục gật đầu, vẻ mặt như muốn nói “Anh hiểu rõ lắm nhỉ?”

“Đúng vậy, chỉ cần phối hợp một chút.”

An Khanh Ngư gật đầu, anh ta quay đầu nhìn xung quanh, nhìn về phía gã mặt sẹo, mở lời vô hại như trẻ con: “Trước khi

tôi đi phối hợp, tôi muốn đi vệ sinh trước.”

Gã mặt sẹo sừng sốt: “Đi đi, tôi đợi anh ở ngoài.”

An Khanh Ngư trầm ngâm một lúc: “Hay là... chúng ta cùng đi?”

“Đi thôi, đến giờ hoạt động rồi.”

Người bảo vệ mở cửa căn phòng kim loại, nói với Lâm Thất Dạ.

Lâm Thất Dạ gật đầu, đi theo người bảo vệ ra ngoài, hai người như thường lệ đi qua nhiều cửa ải, người bảo vệ ngáp một cái.

“Tôi qua không ngủ ngon à?” Lâm Thất Dạ tùy ý hỏi.

“Đừng nhắc nữa, mơ cả đêm.” Người bảo vệ khoát tay, bất lực nói: “Tôi mơ thấy lão già họ Ngô ở phòng bệnh bên kia, chơi trò chơi với tôi trong tàu điện ngầm, tôi thua thì lão ta cứ liên tục tát vào miệng tôi, tát đến nổi sáng dậy mặt tôi vẫn còn đau...”

Lâm Thất Dạ sừng sốt: “Anh cũng mơ thấy ông ta à?”

“Sao thế, anh cũng mơ thấy à?” Người bảo vệ nhướn mày: “Cũng phải, hôm qua anh tiếp xúc với ông ta khá lâu, chắc là ông ta để lại cho anh ấn tượng khá sâu... Ông ta cũng tát vào miệng anh à?”

“Không có, chỉ ngồi đó nói một đồng linh tinh thôi.” Lâm Thất Dạ nhún vai.

“Bệnh tâm thần mà, bình thường thôi.”

Hai người đi đến trước cánh cửa trong suốt, giọng nói quen thuộc lại một lần nữa truyền ra từ loa:

“Số hiệu 39180, xin trả lời mật ngữ hôm nay: Người cầm đèn hôm nay muốn ăn nhất là gì?”

“Mì chua cay xoắn ốc thơm phức.”

“Mật ngữ chính xác, xin mời đi qua.”

Thiết bị xác minh bên cạnh cửa kính sáng đèn xanh, chỉ nghe một tiếng nhẹ, cánh cửa trong suốt từ từ mở ra.

Người bảo vệ đi đến bên cửa, thấy Lâm Thất Dạ vẫn đứng đờ đẫn ở phía sau, nghi hoặc hỏi: “Sao thế? Hôm nay không muốn đi hoạt động à?”

“Không, không phải...” Lâm Thất Dạ hoàn hồn, giả vờ bình tĩnh nói.

Thực tế, trong lòng anh đã sớm dậy sóng.

Anh nhớ rõ, mật ngữ này đã xuất hiện trong giấc mơ của anh tối qua, hơn nữa còn là do lão già họ Ngô nói ra... Đây là trùng hợp sao?

Chẳng lẽ anh chỉ mơ một giấc mơ, mà lại mơ thấy mật ngữ ra khỏi cửa hôm nay?

Điều này thật quá vô lý.

“À, tôi muốn hỏi một chút.” Lâm Thất Dạ do dự mở lời: “Những mật ngữ kỳ quái này của các anh, đều từ đâu mà có?”

Người bảo vệ cười nhẹ: “Thấy vô lý lắm đúng không? Nhưng chính vì vô lý như vậy nên mới không thể đoán được... Những mật ngữ này đều do trí tuệ nhân tạo của trại giam ngẫu nhiên tạo ra vào tối hôm trước, chỉ có mấy người bảo vệ chúng tôi biết, có thể coi là bí mật tối cao rồi.”

“Trí tuệ nhân tạo tạo ra...”

Lâm Thất Dạ gật đầu như có điều suy nghĩ, bước ra khỏi cánh cửa trong suốt, hướng về phía nhà ăn.

...

Xoạch xoạch xoạch...

Nước chảy rửa sạch tròng kính, cuốn trôi những vết máu còn sót lại trên đó. An Khanh Ngu tắt vòi nước, dùng quần áo lau khô những giọt nước trên mắt kính, chỉnh lại quần áo, đẩy cửa bước ra khỏi nhà vệ sinh.

“An Khanh Ngu hữu điểm đói rồi...” An Khanh Ngu xoa xoa cái bụng lép kẹp, do dự một lúc rồi đi thẳng đến nhà ăn.

Chương 417 - Ta Học Trảm Thần

Anh ta bước vào nhà ăn, đi thẳng đến cửa sổ lấy cơm. Bây giờ đang là giờ cao điểm ăn cơm, số lượng tù nhân trong nhà ăn khá đông, vừa ăn vừa nói chuyện ầm ĩ, tiếng ồn ào khiến An Khanh Ngự cau mày.

Anh ta đưa tay nhận lấy khay cơm của mình, mỉm cười nói cảm ơn với nhân viên phục vụ, rồi tự mình đi đến ngồi ở chiếc bàn ở góc xa nhất.

May mắn thay, hôm nay không có cá.

Trong mắt An Khanh Ngự hiện lên vẻ mừng rỡ.

Một lúc sau, hàn đại ca dẫn theo một nhóm tù nhân, vênh vào đi vào từ cửa.

Hàn đại ca ngẩng cao đầu ưỡn ngực, vênh vào tự đắc, khoe miệng còn nở một nụ cười khế, trông tâm trạng rất tốt. Còn những tù nhân đi sau anh ta, tuy trông có vẻ hơi nhếch nhác nhưng cũng mang vẻ mặt không sợ trời không sợ đất.

“Hôm nay, ông đây muốn ăn ba suất cơm!”, Hàn đại ca nói với tên đàn em bên cạnh.

Tên đàn em vội vàng gật đầu, nhanh chân chạy đến cửa sổ lấy cơm cho Hàn đại ca, còn anh ta thì trực tiếp đi đến ngồi ở bàn ăn, nhàn nhã ngân nga một bài hát.

Đúng lúc này, lại có một tên tù nhân vội vã chạy đến bên Hàn đại ca, cúi đầu nói gì đó.

Hàn đại ca sững sốt.

Anh ta đột nhiên túm lấy cổ áo tên tù nhân đó, trợn tròn mắt, từng chữ từng chữ thốt ra: “Mày nói lại lần nữa xem?”

“Dao, anh Dao Bì cũng mất tích rồi...”, Giọng tên tù nhân có chút run rẩy.

Hàn đại ca đột ngột đứng bật dậy khỏi ghế, trong mắt đầy vẻ tức giận và khó hiểu, anh ta trừng mắt nhìn tên tù nhân: “Chuyện xảy ra khi nào?”

“Ngay lúc anh vừa dẫn người đi gây chuyện với [Tín đồ]...”, Tên tù nhân trả lời.

“Sao có thể chứ?”, Hàn đại ca cau mày chặt lại, dường như không hiểu nổi, anh ta vung tay hất đổ khay cơm vừa được đưa lên bàn, tiếng leng keng giòn tan lập tức vang vọng khắp nhà ăn, át đi mọi tiếng ồn ào.

Trong nhà ăn tĩnh lặng, Hàn đại ca gầm lên với những người xung quanh:

“Mấy người, đi tìm cho ông đây!”, Hàn đại ca ra lệnh.

Vài tên đàn em nhanh chóng chạy ra khỏi nhà ăn, tản ra khắp nơi tìm kiếm.

Hàn đại ca ngồi trở lại chỗ, sắc mặt vô cùng khó coi, anh ta không khỏi tự nghi ngờ...

Rõ ràng là vừa rồi đám người [Tín đồ] đã bị anh ta đánh cho một trận, bọn họ không có cơ hội giết Dao Bì mới đúng, chẳng lẽ anh ta đoán sai rồi sao? Không phải bọn họ ra tay?

Nhưng còn có thể là ai...

Đúng lúc này, Hàn đại ca như nghĩ ra điều gì, đồng tử đột nhiên co lại!

Tên tù nhân mới đến kia!

Độc Nhãn muốn tìm tên đó gây chuyện, thế là hôm đó Độc Nhãn biến mất, hôm nay Dao Bì cũng nói đi tìm tên đó, kết quả cũng biến mất... Đây tuyệt đối không phải là trùng hợp!

Hàn đại ca đứng dậy, hỏi: “Tên Dao Bì nói đến, tên tù nhân mới đến kia đang ở đâu?”

Đám tù nhân thì thăm một hồi, có người giơ tay chỉ vào góc nhà ăn, trên chiếc bàn ăn lớn ở đó, chỉ có một thiếu niên đang cúi đầu ăn cơm một mình.

Hàn đại ca xoay cổ, liếc nhìn tên đàn em bên cạnh, tên này lập tức hiểu ý: “Nhanh lên, dọn sạch! Bịt hết camera lại!”

Vài tên tù nhân nhanh chóng chạy đến chỗ camera ở góc nhà ăn, lén dùng hồ dán màn hình, che kín hết tầm nhìn bao quát toàn bộ nhà ăn, những tên tù nhân khác không phải thuộc hạ của Hàn đại ca thấy tình hình không ổn, liền nhanh chân chạy ra khỏi nhà ăn.

Mười mấy giây sau, cả nhà ăn chỉ còn lại người của Hàn đại ca và An Khánh Ngư đang cô đơn ăn cơm ở góc.

Hàn đại ca sải bước đi về phía góc nhà ăn, phía sau là một đám tù nhân hung thần ác sát đi theo, ít nhất cũng phải bốn năm mươi người.

Bọn họ đi đến bên cạnh An Khánh Ngư, vây chặt anh ta lại, tạo nên một áp lực đè nén vô cùng lớn.

An Khánh Ngư lặng lẽ buông đôi đũa trong tay, ngẩng đầu nhìn Hàn đại ca đi đầu, hỏi: “Các người tìm tôi, có chuyện gì sao?”

Lời còn chưa dứt, đồng tử của An Khánh Ngư đột nhiên co lại, vì anh ta nhìn thấy bằng khước mắt, một bóng người quen thuộc mặc áo sọc xanh trắng đang bước vào nhà ăn.

“Tìm mày có chuyện gì à?”, Hàn đại ca cười lạnh một tiếng, vươn tay tóm lấy khay cơm chưa ăn hết của An Khánh Ngư, trực tiếp ném mạnh vào bức tường bên cạnh!

Ầm——!!

Tiếng ong ong giòn tan vang vọng trong nhà ăn vắng lặng, thức ăn bắn tung tóe khắp nơi, Hàn đại ca hơi nheo mắt, nhìn An Khánh Ngư từ trên cao xuống.

“Độc Nhãn, còn cả Dao Bì, đều là mày giết đúng không?”, giọng anh ta lạnh như băng.

An Khánh Ngư không trả lời câu hỏi của anh ta, thậm chí còn không thèm nhìn thẳng vào anh ta. Ánh mắt của anh ta hoàn toàn đổ dồn vào bóng người vừa bước vào nhà ăn, rồi trực tiếp đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Anh ta vừa đứng dậy, đám tù nhân xung quanh liền đồng loạt tiến lên nửa bước, vây chặt anh ta ở giữa. Trong mắt họ đầy vẻ cảnh cáo.

“Tránh ra, tôi phải đi tìm người.”, An Khánh Ngư hơi nhúm mày.

“Tìm người? Tao đang nói chuyện với mày! Mày coi thường tao à?!”, Hàn đại ca gầm lên.

Đúng lúc này, tên đàn em bên cạnh anh ta quay đầu nhìn lại, trên mặt hiện lên vẻ khác thường. Hắn ghé vào tai Hàn đại ca nói gì đó.

Hàn đại ca sững sốt, quay đầu nhìn lại. Anh ta chỉ thấy Lâm Thất Dạ đang thản nhiên đi đến bên cửa sổ, chuẩn bị lấy cơm, thậm chí còn không thèm nhìn về phía này.

Chương 418 - Ta Học Trảm Thần

“Là tên đó à?”, Hàn đại ca lẩm bầm một câu, liếc nhìn An Khánh Ngư, như nghĩ ra điều gì. Khóe miệng anh ta nở nụ cười lạnh: “Mày muốn tìm, chính là tên đó à?”

Không đợi An Khánh Ngư trả lời, Hàn đại ca đã tiếp tục nói: “Cũng tốt, cơ hội ngàn năm có một, giết luôn cả hai đứa, đỡ phải lần sau lại phiền phức..”

Nói xong, anh ta liếc nhìn tên đàn em bên cạnh. Tên này lập tức dẫn theo hơn mười người, hùng hổ đi về phía Lâm Thất Dạ.

...

Lâm Thất Dạ nhận khay cơm, liền quay người đi. Anh định tìm một góc xa Hàn đại ca và những người khác để ăn.

Anh vừa bước vào đã thấy Hàn đại ca dẫn theo một đám đàn em, có vẻ như đang vây quanh ai đó. Tuy nhiên, đám tù nhân vây quanh người đó quá đông, Lâm Thất Dạ cũng không nhìn rõ là ai. Dù sao cũng không liên quan đến anh.

Các người đánh nhau thì cứ đánh, tôi ăn cơm của tôi. Các người không chủ động gây chuyện với tôi, tôi cũng lười đi gây chuyện.

Tuy nhiên, ý định ăn cơm yên ổn của Lâm Thất Dạ đã tan thành mây khói ngay khoảnh khắc sau.

Chỉ thấy mười mấy tên tù nhân hung dữ đi đến vây quanh Lâm Thất Dạ. Tên cầm đầu lạnh lùng nhìn Lâm Thất Dạ, lên

tiếng nói:

“Bệnh nhân, đại ca của chúng tôi có chuyện tìm anh! Đi theo chúng tôi đi!?”

Lâm Thất Dạ hơi nhú mày: “Tìm tôi có chuyện?!”

Ánh mắt anh ta lướt qua mấy người trước mặt, nhìn về phía đám người tụ tập ở góc nhà ăn. Sau khi mười mấy tên tù nhân này đi, vòng vây hở ra một góc, Lâm Thất Dạ cũng có thể nhìn rõ thiếu niên bị vây ở giữa. Anh ta đột nhiên sững sốt...

Sau đó, biểu cảm trên mặt anh ta trở nên vô cùng đặc sắc!

“Sao thế? Anh không đi à?!", tên tù nhân cầm đầu sắc mặt trở nên lạnh lùng.

“Đi.", Lâm Thất Dạ gật đầu: “Tất nhiên là đi..”

Thấy biểu cảm của Lâm Thất Dạ thay đổi nhanh như vậy, tên tù nhân kia cũng sững sốt, do dự một lát, sau đó dẫn Lâm Thất Dạ đến trước mặt Hàn đại ca.

“Nhóc con, chúng ta lại gặp nhau rồi.", Hàn đại ca nhìn Lâm Thất Dạ, khóe miệng nở một nụ cười tàn nhẫn: “Lần này hai tên lính canh kia không có ở đây, tao muốn xem xem, ai có thể giúp mày?!”

Lâm Thất Dạ đi vào vòng vây, thậm chí còn không thèm nhìn Hàn đại ca lấy một cái, mà ngồi xuống vị trí đối diện với An Khánh Ngư.

Hai thiếu niên nhìn nhau, khóe miệng đồng thời nở một nụ cười khế.

“Không ngờ lại có thể gặp cậu ở đây... Tôi còn tưởng rằng cậu đã biến mất cùng với thành phố Thương Nam.", Lâm Thất Dạ cảm thán.

“Mười năm trước, tôi vừa vặn đang học ở thành phố bên cạnh nên đã thoát được một kiếp.”, An Khánh Ngu quan sát Lâm Thất Dạ một lúc, hơi nhướn mày: “Cậu bình thường hơn tôi tưởng, không giống người bị bệnh tâm thần..”

“Tôi vốn dĩ không bị bệnh.”, Lâm Thất Dạ nhún vai: “Hoặc là nói, tôi đã khỏi rồi..”

“Vậy tại sao không ra ngoài?..”

“Họ nói tôi vẫn cần phải quan sát, không cho tôi ra ngoài..”

“Quan sát bao lâu?..”

“Một năm..”

“Hơi lâu nhỉ..”

“Đúng vậy...”

Hai người cứ thế tùy ý trò chuyện, như thể bây giờ không phải đang ở trong tù bị một đám tù nhân vây quanh, mà đang ở một quán cà phê nào đó có không gian thanh lịch, vừa nghe bản nhạc piano của Beethoven, vừa nói cười vui vẻ.

Mặt Hàn đại ca xanh lét.

Rầm—— ! !

Hàn đại ca đâm một phát vào bàn ăn, trực tiếp đập vỡ đôi bàn ăn từ giữa, tiếng vỡ vụn sắc nhọn vang vọng khắp nhà ăn, tiếng trò chuyện của hai người đột ngột dừng lại.

Hắn nhìn chăm chăm vào hai người, hung dữ nói: “Các người coi đây là nơi nào? Các người coi tao là ai? Người phục vụ à?..”

Hắn giẫm một chân lên nửa cái bàn bị vỡ, trực tiếp giẫm nát nó, sát khí bùng bùng nói: “Hôm nay, không một ai trong các người được sống sót trở về!..”

Lâm Thất Dạ bình tĩnh nhìn cái bàn bị vỡ, thở dài: “Hay là, giải quyết bọn chúng rồi tiếp tục?”

An Khánh Ngu gật đầu: “Tôi đồng ý..”

“Ở đây cấm địa không có tác dụng, cậu đánh được mấy tên?”

“Tôi không biết đánh nhau.”, An Khánh Ngu lắc đầu, đầu ngón tay hằn rỉ ra từng giọt máu, một sợi tơ vô hình từ từ duỗi ra...

“Nhưng tôi biết giết người.”, hắc hắc nói.

Lâm Thất Dạ cảm nhận được [Quý ti], trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, sau đó gật đầu như có điều suy nghĩ: “Giữ lại một chút, bọn chúng đông như vậy, giết hết cũng khá phiền phức, chỉ cần cho chúng một bài học nhớ đời là được..”

“Nghe cậu..”

Hàn đại ca thấy hai người vẫn còn thoải mái như vậy, chỉ cảm thấy lửa giận bùng cháy, hắc hắc nói: “Đều xông lên cho tao! Giết chết chúng!”

Ầm—— ! !

Bốn năm mươi tên tù nhân vây quanh hai người xông lên, tiếng gào thét như sấm rền vang lên, suýt nữa làm sập cả mái nhà ăn!

Lâm Thất Dạ và An Khánh Ngu đồng thời hành động!

Phía sau Lâm Thất Dạ như mọc mắt, thân hình hơi nghiêng, né tránh chính xác tất cả các đòn đánh, sau đó chống một tay vào chiếc ghế dài bên dưới, nhanh như chớp quét một cú đá bay về phía sau!

Tình hình của An Khánh Ngu càng thêm kỳ lạ. Tất cả những nắm đấm sắp chạm vào cơ thể hắc hắc đều đồng thời giơ

lên, như thể có một sợi tơ vô hình kéo cánh tay của tất cả mọi người. Theo động tác nắm chặt tay đột ngột của An Khánh Ngu, trên người mỗi tên tù nhân phía sau hắn đều xuất hiện vài vết chém đâm máu.

Vài tên tù nhân ôm vết thương, rên rỉ ngã về phía sau.

Chương 419 - Ta Học Trảm Thần

Đầu ngón chân Lâm Thất Dạ điểm vào chiếc ghế dài, cả người nhẹ nhàng rơi xuống giữa đám đông. Tay hắn cầm một đôi đũa, từ từ nhắm mắt lại.

Môi hắn khẽ mở, giọng nói âm trầm vang vọng trong không trung:

“Đây sảnh hoa say ba nghìn khách, một kiếm hàn sương mười bốn châu.”

Đình—— ! !

Một tiếng kiếm kêu giòn giã phát ra từ lòng bàn tay hắn, như thể thứ hắn cầm trong tay không phải là một đôi đũa, mà là một thần binh tuyệt thế có thể chém giết ngàn quân!

Kiếm khí lạnh lẽo, cuộn cuộn trào ra!

Trong nháy mắt, trên người những tên tù nhân xung quanh Lâm Thất Dạ đồng thời xuất hiện một vết kiếm. Máu tươi bắn tung tóe nhuộm đỏ mặt sàn đá sạch sẽ. Tiếng gào thét như sấm rền ban đầu đã biến thành tiếng rên rỉ xé lòng.

Chưa đầy mười giây, đã có hơn mười tên tù nhân ngã gục trước mặt hai thiếu niên, nằm trên mặt đất toàn thân đầm máu.

Khi máu tươi bắn ra, những tên tù nhân khác còn chưa kịp ra tay đều ngậy người!

Đây không phải là trai giới sao? Không phải là không thể sử dụng cấm địa sao? Đây không phải là một cuộc đê bệ bằng sức mạnh thể xác một chiều sao? ! !

Một người tay không tác sát, một người cầm đôi đũa, làm sao có thể khiến người ta chảy máu được chứ?!

Điều này có hợp lý không?!

Lâm Thất Dạ dường như cũng nhận ra rằng mình ra tay hơi quá máu me. Nếu thực sự có nhiều vết máu như vậy thấm vào nhà ăn, chắc chắn sẽ khiến các cai ngục chú ý.

Nhưng cũng không thể trách hắn, hắn cũng không ngờ rằng dưới sự kìm nén của bia trần cấm địa, Thiên Không Thi Nhân vẫn có thể biến một đôi đũa thành vũ khí tự mang kiếm khí.

Có phải là câu thơ này cộng hưởng quá mạnh mẽ với nội tâm của hắn không?

Lâm Thất Dạ không còn cố ý sử dụng kiếm khí nữa, mà cầm ngược đôi đũa, thân hình nhanh chóng di chuyển giữa đám tù nhân đông đúc. Nhờ khả năng cảm nhận và thị lực động do Phạm Trần Thần Vực mang lại, hắn chính xác tránh được mọi đòn tấn công.

Hắn vung tay phải ngang cổ một tên tù nhân, trực tiếp đánh ngất hắn. Sau đó, Lâm Thất Dạ nhanh chóng lùi lại nửa bước, tránh được hai cú đâm thẳng từ hai bên. Hắn nắm lấy cổ tay của hai người, đột nhiên vặn mạnh xuống!

Tiếng xương gãy giòn giã cùng với hai tiếng kêu thảm thiết đột nhiên vang lên. Hai người bị Lâm Thất Dạ đá bay thẳng đến nơi cách đó vài mét, hất đổ vài chiếc bàn ăn.

Lúc này, xung quanh Lâm Thất Dạ đã hoàn toàn trống trải.

Chỉ riêng chiêu dùng đũa chém người của Lâm Thất Dạ vừa rồi đã khiến những tên tù nhân còn lại kinh hồn bạt vía. Họ căn bản không dám tùy tiện tiến lên. Thêm vào đó, Lâm Thất Dạ lại dựa vào kỹ thuật chiến đấu khủng bố, quét sạch tất cả tù nhân xung quanh. Bây giờ, những người khác nhìn hắn như nhìn quái vật.

Ai muốn đánh với hần? Điên rồi sao?!

Lâm Thất Dạ lúc này mới có thời gian rảnh quay đầu nhìn sang một bên, cả người sững sờ tại chỗ.

Chỉ thấy An Khánh Ngu lặng lẽ đứng đó. Tất cả những tên tù nhân đến gần hần đều bị chặt đứt đôi tay trong nháy mắt. Như thể có một thanh đao vô hình treo lơ lửng xung quanh, sẵn sàng vung xuống bất cứ lúc nào.

Tuy nhiên, An Khánh Ngu vẫn ghi nhớ câu “Nhẹ tay” của Lâm Thất Dạ, vì vậy...

Mỗi khi một tên tù nhân bị hần chặt đứt đôi tay, chưa kịp để máu phun ra nhiều, những sợi tơ vô hình đã nhanh chóng giúp họ khâu lại da thịt. Mặc dù xương và mô mềm bên trong đã đứt nhưng tay sẽ không rơi ra, càng không chảy máu, mà chỉ rũ xuống bất lực, sừng đỏ.

Đầu tiên là chặt tay, sau đó khâu lại, An Khánh Ngu giống như một bác sĩ phẫu thuật lão luyện. Thông qua Tơ Quỷ, hần đồng thời thực hiện cuộc phẫu thuật lớn kỳ quái này cho hàng chục tên tù nhân!

Không chỉ Lâm Thất Dạ, mà tất cả những người có mặt đều ngây người. Họ cũng được coi là những người từng trải nhưng sống đến từng này tuổi, họ chưa từng thấy cách chiến đấu kỳ lạ như vậy.

Tất cả tù nhân đều điên cuồng lùi lại, giữ khoảng cách an toàn ít nhất mười mét với An Khánh Ngu!

Nếu như những người khác nhìn Lâm Thất Dạ như nhìn quái vật thì họ nhìn An Khánh Ngu như nhìn ác quỷ!

An Khánh Ngu dường như nhận ra ánh mắt của Lâm Thất Dạ, hần quay đầu nhìn Lâm Thất Dạ, trên khuôn mặt hiền lành nở nụ cười vô hại.

Biểu cảm đó như thể đang nói: “Nhìn này, tôi làm có tuyệt không?.”

Lâm Thất Dạ lặng lẽ giơ ngón tay cái lên.

Lúc này, dù Hàn lão đại có chậm chạp đến đâu cũng nhận ra hai thiếu niên này tuyệt không đơn giản nhưng... Bây giờ mới muốn dừng lại thì đã muộn rồi.

Thân hình Lâm Thất Dạ lóe lên, trực tiếp đến trước mặt hắn!

Bất giác phải bắt vua, những tên đàn em của Hàn lão đại đã sợ mất mật, căn bản không dám ra tay nữa. Bây giờ, mối đe dọa lớn nhất chính là bản thân Hàn lão đại.

Lông tơ trên người Hàn lão đại dựng đứng, không chút do dự, hắn trực tiếp lùi lại mấy bước. Ngay sau đó, một luồng kiếm khí từ đôi đũa trong tay Lâm Thất Dạ bắn ra, để lại một vết máu nông trên má hắn.

Nếu hắn lùi chậm hơn nửa bước thì bây giờ đã hoàn toàn hủy dung rồi.

Hàn lão đại ổn định thân hình, nhìn Lâm Thất Dạ với ánh mắt hung ác, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, một luồng sức mạnh cuộn cuộn tuôn trào.

Hắn đã bị Lâm Thất Dạ kích thích máu điên!

“Các người có thủ đoạn, lão tử cũng không phải không có. Hôm nay lão tử sẽ cho các người biết, ai mới là lão đại ở đây!”

Chương 420 - Ta Học Trảm Thần

Hàn lão đại đập mạnh xuống đất, tạo thành hai hố nông trên nền đá, thân hình như một con thú dữ hung hăng, lao đến trước mặt Lâm Thất Dạ như tia chớp!

Lâm Thất Dạ không né tránh, mà đứng tại chỗ, thân hình hơi khom xuống...

“Lực bạt sơn hề khí cái thế!”

Lâm Thất Dạ khẽ ngâm một tiếng, nắm chặt tay phải, đột nhiên tung ra!

Luồng gió quyền dữ dội phá tan không khí, phát ra tiếng nổ liên hồi. Hàn lão đại cũng nắm chặt tay, gầm lên một tiếng, nghênh đón nắm đấm của Lâm Thất Dạ!

Đoàng——!!

Hai nắm đấm không hoa mỹ va vào nhau, luồng gió quyền dữ dội thổi tung bay quần áo của hai người.

Hàn lão đại rên lên một tiếng, thân hình không kiểm soát được lùi lại mấy bước, các khớp xương ở nắm đấm phải đã đỏ bừng, bàn tay hấn run rẩy.

Lâm Thất Dạ đứng vững tại chỗ, vung tay, như thể không có chuyện gì xảy ra.

Đôi mắt Hàn lão đại mở to, nhìn chăm chăm vào Lâm Thất Dạ, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin!

“Không thể nào, không thể nào... Tại sao ngươi ở đây vẫn có thể sử dụng Cẩm Hư? Không công bằng!!” Hàn lão đại gào

lên: “Ta sẽ nói với cảnh sát nhà tù! Ta sẽ bắt bọn họ trấn áp ngươi lại!!”

Lâm Thất Dạ nhướn mày, chậm rãi nói: “Ta nghĩ ngươi có thể quên mất một điều rồi.”

Lâm Thất Dạ chỉ vào bộ quần áo bệnh nhân sọc xanh trắng trên người mình: “Ta vốn không phải tù nhân ở đây, ta chỉ là một bệnh nhân tâm thần bình thường, cho dù ta có thể sử dụng Cẩm Hư thì ta cũng không thuộc quyền quản lý của cảnh sát nhà tù...”

Có bản lĩnh thì ngươi đến bệnh viện tâm thần kiện ta đi?”

Vừa dứt lời, Lâm Thất Dạ tiện tay ném đôi đũa trong tay ra, đôi đũa đen như một thanh đoản kiếm sắc bén, nhanh chóng lướt qua không khí, đâm vào vai phải của Hàn lão đại, xuyên thủng qua!

Một đóa hoa máu bắn tung tóe!

Hàn lão đại đau đớn rống lên một tiếng, toàn bộ cánh tay phải nặng trĩu, không thể nhấc lên được nữa.

Lâm Thất Dạ chậm rãi bước đến trước mặt Hàn lão đại, bình tĩnh nói: “Phế một cánh tay của ngươi, chỉ là để cho ngươi một bài học, sau này nếu ngươi còn dám trêu chọc ta, còn có hắc... Ta sẽ giết ngươi.

Dù sao, bệnh nhân tâm thần giết người thì không phạm pháp.”

Lâm Thất Dạ không để ý đến ánh mắt điên cuồng của Hàn lão đại, quay người đi thẳng ra khỏi căng tin.

Lúc này, An Khánh Ngư đi đến trước mặt Hàn lão đại, trầm ngâm một lúc, cúi xuống nhặt đôi đũa trên mặt đất, đổi một góc độ khác rồi lại đâm vào vai phải của Hàn lão đại.

“Á á á!!!”

Tiếng kêu thảm thiết lại một lần nữa vang lên.

An Khánh Ngu có chút ngượng ngùng nói: “Xin lỗi, hình như anh ta không hiểu lắm về cấu tạo cơ thể người, vừa rồi không thể phế hoàn toàn người...”

Nhưng đừng lo, bây giờ người đã hoàn toàn phế rồi.”

An Khánh Ngu vỗ vai hắn, quay người đi theo Lâm Thất Dạ ra ngoài.

Sân hoạt động ngoài trời.

Dưới bóng cây, một thiếu niên mặc áo sọc xanh trắng và một thiếu niên mặc áo sọc đen trắng ngồi bệt xuống đất.

“Vậy nên, người chủ động tìm Hồng Anh, tự mình đưa mình vào đây?” Lâm Thất Dạ nghe xong lời kể của An Khánh Ngu, cười khở lắc đầu: “Người không cần phải làm vậy, đây không phải là nơi khác, đây là Trai Giới, sau khi vào rồi muốn ra ngoài thì không dễ dàng như vậy.”

“Ta cũng không hoàn toàn vì người, chính vì độ khó ở đây cao nên ta mới muốn đến đây tìm hiểu.” An Khánh Ngu thản nhiên nói.

“Người không sợ nửa đời sau mãi mãi bị nhốt ở đây sao?”

“Nó không nhốt được ta.”

“...” Lâm Thất Dạ nhìn chăm chăm vào An Khánh Ngu một lúc, không biết hắn lấy đâu ra sự tự tin như vậy, thở dài nói: “Nhưng mà, hai người nghĩ cách thì hiệu quả hơn một người nhiều.”

An Khánh Ngu nhướn mày: “Nói như vậy, người cũng sớm có ý định vượt ngục?”

Lâm Thất Dạ gật đầu,

“Người đến đây sớm hơn ta, trước tiên hãy nói suy nghĩ của người đi.” An Khánh Ngư lập tức hứng thú.

Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lúc, rồi nói: “Hoạt động của ta chỉ giới hạn ở bệnh viện tâm thần và khu vực công cộng, không hiểu rõ tình hình bên nhà tù, xét về vị trí, Trai Giới giống như một hình tròn khổng lồ, Bệnh viện tâm thần Ánh Dương nằm ở phần trung tâm nhất của toàn bộ Trai Giới, sau đó là khu hoạt động công cộng, khu nhà tù, còn bên ngoài nữa là gì thì ta không biết.

Chỉ riêng về các biện pháp an ninh trong Bệnh viện tâm thần Ánh Dương, có thể nói là nghiêm ngặt đến cực điểm. Trong trường hợp không thể sử dụng Cẩm Hư, muốn đột phá từ bên trong ra ngoài, có thể nói là khó như lên trời. Cho dù có thể sử dụng Cẩm Hư, ta cũng không nắm chắc.

Hơn nữa, ở đây dù là tường rào ngoài trời, vật liệu xây dựng, thậm chí cả cấu trúc mặt đất, đều sử dụng kim loại có độ cứng cực cao. Trong nhà tù bằng thép này, căn bản không có khả năng đào đường hầm để vượt ngục.

Không chỉ vậy, giám ngục của nhà tù này còn là một con người ở cấp độ cao nhất, về cơ bản đã ngăn chặn khả năng vượt ngục bằng bạo lực. Toàn bộ Trai Giới, hoàn toàn là một khối sắt liền mạch.

An Khánh Ngư gật đầu như có điều suy nghĩ: “Tình hình bên nhà tù cũng gần giống vậy. Hai ngày nay ta vào đây, vẫn luôn cố gắng thu thập thông tin tình báo và phân tích cấu trúc. Chúng ta có thể kết hợp cấu trúc địa hình mà mỗi người ghi chép lại, xem có cách nào không.”

Chương 421 - Ta Học Trảm Thần

“Tạm thời thì như vậy đi.” Trong mắt Lâm Thất Dạ hiện lên vẻ bất lực: “Không thể vượt ngục bằng bạo lực, không thể sử dụng đường hầm, không thể sử dụng Cẩm Hư... Muốn vượt ngục khỏi đây, quả là một công trình lớn.”

“Ta có một điều, vẫn luôn không hiểu.” An Khánh Ngu nghi hoặc nói: “Người chỉ là một bệnh nhân tâm thần, tại sao bệnh viện lại nhất quyết bắt người đến sân hoạt động của tù nhân? Bệnh viện bình thường đều có địa điểm hoạt động riêng mà? Đây không phải là gây rắc rối cho người sao?”

Lâm Thất Dạ sửng sốt.

“Có lẽ... Bệnh viện tâm thần Ánh Dương không có địa điểm hoạt động riêng? Dù sao thì lúc đầu khi bác sĩ đó nói với ta, đã bảo ta trực tiếp đến sân hoạt động chung.” Lâm Thất Dạ có chút không chắc chắn nói.

“Sân hoạt động chung thì cũng đành nhưng khi người gặp rắc rối, tại sao bệnh viện lại không có phản ứng gì?” An Khánh Ngu lại nói: “Ta nghĩ, bệnh viện hẳn phải có nghĩa vụ đảm bảo an toàn cho bệnh nhân chứ? Ít nhất cũng nên bố trí cho người vài người chăm sóc, đề phòng người xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.”

Lâm Thất Dạ chìm vào suy tư...

Những lời này của An Khánh Ngu thực sự đã đánh thức hắn. Hắn ở trong đó, trước đây không nhận ra điều gì không ổn nhưng bây giờ nghĩ lại, việc để một bệnh nhân tâm thần

đến sân hoạt động của nhà tù, chuyện này thực sự quá kỳ lạ, hơn nữa còn không có người bảo vệ.

Giống như... chỉ mong hấn gặp phải rắc rối.

Lâm Thất Dạ quay đầu nhìn về phía xa, căn nhà thấp màu trắng nằm ở trung tâm Trai Giới, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

Họ, rốt cuộc muốn làm gì?

...

Bệnh viện tâm thần Ánh Dương.

Trung tâm nghiên cứu.

Trong căn phòng rộng lớn, từng màn hình lớn được treo ngay ngắn trên tường, hình ảnh phát trên đó chính là video giám sát từ nhiều góc độ, được quay ở căng tin vài phút trước.

Góc quay hình ảnh đều rất khó, rõ ràng không phải do những camera giám sát lộ ra bên ngoài quay, mà giống như hình ảnh được ghi lại bởi camera lỗ kim siêu nhỏ ẩn trong khe hở góc tường.

Trong hình ảnh, phát rõ ràng cảnh Lâm Thất Dạ từ lúc lấy cơm đến khi bị đưa đến trước mặt Hàn lão đại, sau đó một mình hạ gục hơn hai mươi tên tù nhân, rồi lại hạ gục Hàn lão đại.

Bác sĩ Lý ngồi trước nhiều màn hình, tay cầm một tập tài liệu, chăm chú xem tất cả hình ảnh, rồi cúi đầu ghi chép gì đó.

Một tiếng chuông điện thoại du dương đột nhiên vang lên.

Bác sĩ Lý tạm dừng hình ảnh trên màn hình, nghe điện thoại.

“Tư lệnh Diệp.”

“Tình hình bệnh tình của Lâm Thất Dạ thế nào?” Đầu dây bên kia, giọng nói của Diệp Phạm truyền đến.

“Tôi đang định báo cáo với ngài.” Bác sĩ Lý nhìn tập tài liệu trong tay: “Giai đoạn đầu ‘Quan sát bệnh lý 72 giờ’ và giai đoạn hai ‘Quan sát độc lập giả’ đã hoàn thành, nửa giờ trước, hấn đã gặp phải một cuộc tấn công quy mô lớn bất ngờ từ phía tù nhân, đáp ứng điều kiện của giai đoạn ba ‘Quan sát phản ứng chiến đấu ứng phó với căng thẳng’.”

Ừm? Nhanh như vậy đã đến giai đoạn ba rồi sao? Tiêu tử này đúng là biết gây chuyện... Năm đó tên Tào Uyên kia phải mất nửa tháng mới xung đột với đám tù nhân. Tư lệnh Diệp hơi ngạc nhiên nói: “Kết quả đã có chưa?”

Bác sĩ Lý trả lời: “Gần xong rồi, sau khi phân tích cho thấy, trong môi trường áp lực và trạng thái cảm xúc biến động cao, các chỉ số cơ thể và cảm xúc của Lâm Thất Dạ đều rất ổn định. Trong quá trình chiến đấu, Lâm Thất Dạ không xuất hiện sai sót về mặt bệnh lý, không xuất hiện sai lầm về mặt cảm xúc, không xuất hiện hành vi cực đoan, ngôn ngữ rõ ràng, logic hợp lý, quá trình chiến đấu chặt chẽ mà không mất trật tự.”

“Nói cách khác, hấn thực sự đã không còn ẩn họa về mặt tinh thần nữa rồi sao?”

“Về cơ bản là như vậy nhưng thời gian quan sát vẫn còn quá ngắn. Có lẽ vẫn nên đợi đến khi kết thúc thời gian quan sát một năm mới có thể kết luận chắc chắn được.”

“Không còn thời gian nữa rồi...” Giọng nói của Tư lệnh Diệp đầy vẻ nghiêm trọng: “Vì tinh thần của Lâm Thất Dạ đã không còn vấn đề, lát nữa ông hãy gửi báo cáo chẩn đoán cho tôi. Có thứ này, tôi mới có thể đi xin các tài liệu liên quan. Đợi đến khi tôi thu thập đủ tài liệu ở đây, sẽ đích thân đến Trai Giới để đưa người. Trong thời gian này, ông hãy trông chừng hấn, đừng để xảy ra chuyện gì.”

“Vâng.”

“Đúng rồi...” Tư lệnh Diệp như nhớ ra điều gì: “Đạo này Ngô Thông Huyền thế nào rồi?”

Bác sĩ Lý thở dài: “Vẫn như cũ, nhiều năm như vậy rồi, bệnh tình vẫn không hề thuyên giảm... Hẳn là bệnh nhân nan giải nhất mà tôi từng gặp trong đời.”

Tư lệnh Diệp im lặng hồi lâu: “Tôi biết rồi.”

Bên ngoài Trai Giới.

Một chiếc xe ngựa đạp sóng, từ vùng biển ngoài đảo lao tới, như bóng ma xuyên qua bức tường thép dày, lóe lên rồi biến mất. Tất cả cảnh sát trại giam, tù nhân trong tù như không nhìn thấy sự tồn tại của nó, bận rộn với công việc của mình.

Người đánh xe ngựa dừng xe trước một tòa tháp chuông. Đến lúc này, chiếc xe ngựa mới xuất hiện trước mắt mọi người.

Thầy Trần, mặc áo dài nho sĩ, đẩy cửa xe ngựa và thong thả bước xuống, đi về phía tòa tháp chuông. Chẳng mấy chốc, một người đàn ông mặc áo gió đen xuất hiện trước mặt thầy.

“Thầy, cuối cùng thầy cũng về rồi”, người đàn ông cung kính nói.

“Tiểu Tạ, thời gian ta không có ở đây, trong tù không xảy ra chuyện gì chứ?”, thầy Trần hỏi.

Chương 422 - Ta Học Trảm Thần

Tiểu Tà do dự một lát rồi nói: “Trước hôm nay... thì không có chuyện gì xảy ra.”

Thầy Trần nhướng mày: “Vậy là hôm nay xảy ra chuyện rồi? Nói đi.”

“Trưa nay, có người đánh nhau trong căng tin, hơn hai mươi tù nhân bị thương nặng, còn có một người bị người ta dùng dưa phề đi nửa người”, Tiểu Tà trả lời.

Sắc mặt thầy Trần thay đổi: “Đánh nhau trong căng tin? Bọn chúng coi đây là nơi gì? Thật là to gan! Là ai làm? Phải xử lý nghiêm khắc!.”

“Thầy, người đánh người là hai thiếu niên”, Tiểu Tà nói.

“Thiếu niên thì sao? Thiếu niên thì không cần tuân thủ quy củ sao?! Tiểu Tà, thời gian ta không có ở đây, ta đã giao toàn quyền xử lý mọi việc cho ngươi, ngươi xem ngươi quản lý thế nào đây?”, thầy Trần lạnh lùng nói.

Tiểu Tà lộ vẻ bối rối: “Nhưng thưa thầy, trong hai thiếu niên ra tay, có một người không phải tù nhân, mà là bệnh nhân của Bệnh viện Tâm thần Ánh Dương.”

“Bệnh nhân? Là tên Ngô lão cầu đó sao?”, thầy Trần hỏi.

“Không, là một thiếu niên tên Lâm Thất Dạ”, Tiểu Tà trả lời.

“...”

“Thầy?”, Tiểu Tà hỏi.

“Ừm? Ồ, hấn đánh những người nào?”, thầy Trần hoàn hồn.

“Người bị hấn phé đi tên là Hàn Kim Long, chính là nghi phạm trong vụ án tù nhân mất tích mà chúng ta nghi ngờ trước đây, chỉ là vẫn chưa tìm được bằng chứng. Những người khác bị đánh đều là tù nhân thân thiết với hấn”, Tiểu Tạ nói.

“Vụ án tù nhân mất tích...”, thầy Trần cau mày: “Trước đây người không nói với ta là đã có manh mối rồi sao? Sao đến giờ vẫn chưa có bằng chứng?”

Tiểu Tạ há miệng, một lúc sau, cúi đầu nhận lỗi: “Thuộc hạ bất tài...”

Thầy Trần liếc nhìn Tiểu Tạ, hừ lạnh một tiếng rồi bước lên lầu.

“Thầy, hai thiếu niên đánh nhau đó, phải xử lý thế nào?”, Tiểu Tạ hỏi.

“Đánh nhau? Ai đánh nhau?”, thầy Trần khẽ nói: “Chỉ là hiểu lầm thôi, đánh thương mấy tên tù nhân vốn chẳng ra gì, không phải chuyện gì to tát, chuyện này đến đây là xong.”

Thầy Trần bước đi, biến mất trên cầu thang, chỉ để lại Tiểu Tạ đứng một mình tại chỗ. Một lúc sau, đôi mắt Tiểu Tạ hơi nheo lại...

...

Lâm Thất Dạ từ từ mở mắt.

Chiếc giường cứng, trần nhà trống trải, trên bức tường trắng bên cạnh, treo một bộ quân phục chỉnh tề... Quân phục?

Lâm Thất Dạ ngồi dậy trên giường, ngơ ngác nhìn mọi thứ trước mắt, mất một lúc mới hoàn hồn.

Đây là... trại huấn luyện?

Hắn lại trở về rồi sao?

Lâm Thất Dạ cúi đầu nhìn cơ thể mình, hắn vẫn mặc bộ đồ bệnh nhân màu xanh trắng, trong mắt hiện lên vẻ bối rối, sau đó như nhớ ra điều gì, hắn quay đầu nhìn sang.

Chiếc giường bên cạnh trống rỗng, không có bóng dáng của Bách Lý Béo.

“Đây là mơ sao?”, Lâm Thất Dạ lẩm bẩm: “Sao ta lại mơ đến đây...”

Hắn đứng dậy khỏi giường, đi giày quân đội, đẩy cửa phòng trại huấn luyện, đi ra ngoài.

Dưới bầu trời u ám, cả trại huấn luyện tĩnh lặng đến lạ thường. Cửa tất cả các phòng đều khóa chặt, bên trong không có một bóng người. Chỉ có làn gió nhẹ thổi qua hành lang trống trải, truyền đến tiếng rên rỉ mơ hồ.

Lâm Thất Dạ đi đến bên hành lang, cúi đầu nhìn xuống, đột nhiên sững sờ.

Chỉ thấy ở khoảng đất trống dưới tòa nhà ký túc xá, Ngô lão cầu mặc một bộ đồ bệnh nhân sọc xanh trắng, ngồi xồm như một bức tượng, đôi mắt vô hồn nhìn chằm chằm vào khoảng đất bên dưới, ngẩn ngơ.

“Là hắn... sao hắn lại ở đây?”, đôi mắt Lâm Thất Dạ hơi nheo lại, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc. Hắn quay người đi về phía cầu thang bên cạnh.

Nửa phút sau, Lâm Thất Dạ đến bên Ngô lão cầu.

Hắn đứng đó, liếc nhìn mặt đất trống rỗng, im lặng một lúc rồi từ từ lên tiếng: “Là người, chỉ dẫn ta vào giấc mơ? Đây là cấm địa của người sao?”

Ngô lão cầu nhìn Lâm Thất Dạ, lắc cái đầu bù xù như ổ gà.

“Người tự mơ thôi, ta chỉ là người ngoài cuộc.”, hấn nói.

“Người ngoài cuộc?”, Lâm Thất Dạ cau mày: “Người muốn xem gì?.”

Ngô lão cầu sừng sốt, có chút bối rối gãi đầu, do dự hồi lâu rồi mới nói một cách không chắc chắn: “Muốn xem... người là người như thế nào?.”

Nói xong, hấn lại cúi đầu xuống, nhìn chăm chăm vào chân mình và bắt đầu ngẩn ngơ.

Lâm Thất Dạ đứng bên cạnh, nghe câu trả lời của Ngô lão cầu, mày càng nhíu chặt hơn.

Ngô lão cầu này thật kỳ lạ.

Kỳ lạ không chỉ là hành vi giống như người mắc bệnh tâm thần của hấn, mà còn là khả năng tự do ra vào giấc mơ của người khác. Phải biết rằng đây là trong trại giam, tất cả cấm địa đều bị bia trấn áp nhưng đối phương lại có thể mở cấm địa, tiến vào giấc mơ của hấn.

Phải biết rằng giữa bọn họ cách nhau không biết bao nhiêu bức tường, với khoảng cách xa như vậy, hấn làm thế nào để làm được?

Hơn nữa, kỳ lạ là sau khi hấn tiến vào, hấn không làm gì cả, chỉ ngồi xỏm ở đó ngẩn ngơ...

Một lúc sau, Lâm Thất Dạ như nhớ ra điều gì, lại lên tiếng: “Sao người biết mật ngữ để rời khỏi bệnh viện?.”

“Mật ngữ?”, Ngô lão cầu nghi hoặc quay đầu lại: “Mật ngữ là gì?.”

“Mì chua cay xoắn ốc thơm phức bay lên trời.”

“Ồ...”, Ngô lão cầu như nhớ ra: “Đây là khi ta ở trong giấc mơ của người khác, người ta nói cho ta biết.”

Lâm Thất Dạ im lặng một lát: “Vậy người nói với người thứ này có nói mai hẳn thích ăn món gì không?.” Ngô lão câu nghiêng đầu, nhíu mày, giống như cố gắng nhớ lại, mấy giây sau mới lên tiếng: “Hình như là... Diệt Diệt chỉ toàn thích ăn quái biết nói...” Lâm Thất Dạ âm thầm ghi nhớ lời của Ngô lão câu, định mai lúc hoạt động tự do sẽ tự mình kiểm chứng.

Chương 423 - Ta Học Trảm Thần

“Vậy, bình thường khi người không có việc gì thường thích vào giấc mơ của người khác sao?”, Lâm Thất Dạ hỏi.

Ngô lão cúi suy nghĩ một chút, nghiêm túc trả lời: “Khi buồn chán thì sẽ vào..”

“Lần sau đừng vào giấc mơ của ta nữa..”

“Tại sao?..”

“Đây là sự riêng tư, lỡ như một ngày nào đó ta mơ thấy chuyện xấu hổ, bị người nhìn thấy thì sao?”, Lâm Thất Dạ bắt lạt nhún vai.

“Nhìn thấy thì sao?”, Ngô lão cúi nghi hoặc hỏi: “Chúng ta không phải bạn sao?..”

“Bạn?”, Lâm Thất Dạ sửng sốt.

“Người cùng ta ngắm hoa nhỏ, cỏ nhỏ, đá nhỏ... vậy mà không phải bạn sao?..”

Lâm Thất Dạ há miệng, dường như muốn nói gì đó nhưng do dự một lúc rồi vẫn lắc đầu: “Vậy người có nên nói cho ta biết, người rốt cuộc là người như thế nào không?..”

“Ta?”, Ngô lão cúi nghiêm túc nói: “Ta là cún con..”

“Lâm Thất Dạ, đến giờ hoạt động của anh rồi.”, người bảo vệ đẩy cửa phòng Lâm Thất Dạ, hét với hắn.

Lâm Thất Dạ gật đầu, theo chân người bảo vệ bước ra ngoài.

“Tôi qua anh có mơ không?”, vừa đi, Lâm Thất Dạ vừa lên tiếng hỏi.

Người bảo vệ sững sốt, có chút do dự rồi lên tiếng: “À, có... có mơ, anh hỏi cái này làm gì?”

“Chỉ là tò mò thôi.”, Lâm Thất Dạ tùy ý nói: “Anh mơ thấy gì?”

Mặt người bảo vệ đỏ bừng, ánh mắt bắt đầu né tránh, giọng nói có chút yếu ớt: “Chỉ là giấc mơ bình thường...”

Lâm Thất Dạ thấy biểu hiện của hắn, nhướng mày, khoe miệng nở nụ cười: “Anh chắc chứ, chỉ là một giấc mơ bình thường?” Người bảo vệ cứng người, tức giận mở miệng: “Anh hỏi cái này làm gì? Mà nói, tại sao tôi phải nói cho anh biết?” “Anh không mơ thấy Ngô lão cầu chứ?” “??? Tôi tại sao phải mơ thấy hắn?” “Vậy không sao rồi...”, Lâm Thất Dạ suy nghĩ một chút: “Bình thường, anh bao lâu thì mơ thấy hắn một lần?” Người bảo vệ sững sốt, trầm ngâm: “Nói ra thì cũng khá cố định, bình thường cách sáu ngày, sẽ mơ thấy hắn một lần...” “Vậy trong bệnh viện này của các anh, tổng cộng có bao nhiêu người bảo vệ?” “Tính cả tôi, tổng cộng bảy người..” Trong mắt Lâm Thất Dạ lóe lên một tia sáng, trong lòng đã hiểu rõ. Hắn coi như đã hiểu rõ, Ngô lão cầu làm sao biết được mật ngữ xuất viện.

Hai người đi đến trước cửa trong suốt, giọng nói quen thuộc lại một lần nữa truyền ra từ loa: “Số hiệu 39180, xin trả lời mật ngữ hôm nay: Người cầm đèn hôm nay muốn ăn nhất là gì?” “Diệt Diệt chỉ toàn thích ăn quái biết nói...” “Mật ngữ chính xác, xin thông hành..” Khoe miệng Lâm Thất Dạ hơi nhếch lên. Hắn đi qua cửa trong suốt, đơn giản hoạt động gân cốt một chút, rồi đi thẳng về phía nhà ăn.

... “Lâm lão đại! Là Lâm lão đại!” “Lâm lão đại đến rồi! Nhanh nhanh nhanh! Có người đi lấy cơm cho Lâm lão đại!”

“Lâm lão đại, chỗ của anh đã giữ sẵn rồi, mời anh!” “Chết tiệt, là thằng nào không có mắt làm vậy? Sao cái ghế này vẫn còn lạnh thế? Nhanh làm ấm cho Lâm lão đại!” “Lâm lão đại, An lão đại đã chờ anh lâu rồi!” Lâm Thất Dạ vừa bước vào nhà ăn, một đám tù nhân đã mặt mày tươi cười xông lên, cung kính hầu hạ Lâm Thất Dạ, giống như người đến không phải Lâm Thất Dạ, mà là lão phật gia!

Lâm Thất Dạ nhìn thấy tất cả những điều này, ngây người đứng ở cửa nhà ăn, rơi vào trạng thái vô cùng hoang mang. Nhóm người này... sao lại quen mắt đến thế? Trong đám tù nhân đang bận rộn trước mắt, phần lớn đều quần băng hoặc bó bột trên tay, nhìn đi lại còn không thuận lợi, vẫn bung khay cơm hớn hờ đưa đến bàn cho Lâm Thất Dạ. Đặc biệt là mấy người hò hét hăng hái nhất, trên người bị thương nặng nhất, cả người gần như quần đầy băng, chỉ còn một đôi mắt một đôi lỗ mũi ở bên ngoài, vẫn gào to mắng những người khác. “Không phải, anh đợi đã!” Lâm Thất Dạ chặn người tù quần đầy băng lại: “Chuyện gì thế này?!” Hắn cười ha hả mở miệng: “Lâm lão đại, hôm qua chúng tôi đều thấy thân thủ của anh và An lão đại, là đám chúng tôi có mắt không trông, không biết sự lợi hại của anh, bây giờ tên Hàn Kim Long kia đã phết rồi, vậy thì anh và An lão đại, chính là lão đại mới của tất cả chúng tôi!” Lâm Thất Dạ:... Hắn ngẩng đầu nhìn về phía bàn ăn không xa, chỉ thấy An Khanh Ngư đang ngồi trên ghế dài, nhìn vào khay cơm đầy ắp thịt cá, rơi vào trầm tư... Lâm Thất Dạ đi đến đối diện hắn, từ từ ngồi xuống. “Trận thế này... là do anh bày ra sao?” Lâm Thất Dạ vừa buồn cười vừa bất lực mở miệng. “Không, tôi nào có nhàn rồi mà làm chuyện này?” An Khanh Ngư vừa lắc đầu, vừa gấp cá trong khay cơm của mình cho Lâm Thất Dạ: “Tôi vừa mới ra khỏi phòng giam, cũng có phản ứng giống anh bây giờ..” Lâm Thất Dạ nhận lấy đôi đũa mà một người tù bên cạnh đưa lên bằng hai tay, nhún vai: “Tổng

cảm thấy có chút biệt nữ..” “Nhưng không thể không thừa nhận, như vậy đã giúp chúng ta tiết kiệm được rất nhiều phiền phức.” An Khanh Ngư liếc nhìn đám tù nhân đang bận rộn, khẽ mở miệng: “Bất kể bọn họ có mục đích gì, có nhiều người giúp đỡ như vậy, chuyện của chúng ta cũng có thể dễ dàng hơn..” “Đúng vậy.” Lâm Thất Dạ gật đầu. “Bên anh, có phát hiện mới gì không?..”

Thật sự có. Lâm Thất Dạ kể lại chuyện của Ngô lão cầu cho An Khanh Ngư nghe. Trong mắt An Khanh Ngư hiện lên vẻ kinh ngạc: “Ý anh là, tên bệnh nhân tâm thần tên Ngô lão cầu ở bên cạnh anh, dưới sự kìm nén của Trần Hư Bi vẫn có thể mở ra Cẩm Hư, còn có thể tùy ý xâm nhập vào giấc mơ của người khác, thậm chí còn nói cho anh mật ngữ?” “Đúng vậy.” Lâm Thất Dạ gật đầu: “Nhưng mà, trạng thái tinh thần của hắn không được ổn định lắm.” An Khanh Ngư trầm ngâm một lát, có chút không chắc chắn mở miệng: “Hắn có mặc một bộ quần áo bệnh nhân giống anh không, tóc tai bù xù, ánh mắt vô hồn, khoảng hơn ba mươi tuổi?” Lâm Thất Dạ sững sốt: “Anh quen à?” Khóe miệng An Khanh Ngư hơi giật giật: “Tôi đầu tiên tôi đến đây, đã mơ thấy hắn.” “Hắn có thể xâm nhập vào giấc mơ của anh?” Lâm Thất Dạ kinh ngạc mở miệng: “Khu vực nhà tù và chỗ chúng ta, cách nhau ít nhất năm sáu trăm mét, hắn làm thế nào mà làm được?!” An Khanh Ngư cay đắng lắc đầu, ra hiệu rằng hắn cũng không rõ. “Đúng rồi, trong mơ hắn làm gì?” “Tôi đang đi qua cầu, hắn đột nhiên từ trong sông trôi lên, trên tay cầm hai con cá, hỏi tôi con cá rô này hay con cá chép kia là của tôi...” “Anh nói gì cơ?” “Tôi nói tôi không thích ăn cá nhưng tôi khá hứng thú với hắn, hỏi hắn có thể xuống để tôi giải phẫu không.” “... Rồi sao nữa?” “Rồi tôi tỉnh dậy.” Lâm Thất Dạ nhìn An Khanh Ngư hồi lâu, khẽ thở dài, hắn luôn cảm thấy, người nên ở trong bệnh viện tâm thần không phải là mình, mà là An Khanh Ngư. “Vì hắn có năng

lực mạnh như vậy, hay là... để hấn gia nhập chúng ta?” An Khanh Ngu suy nghĩ rồi mở miệng. “Ý anh là, mang hấn theo cùng vượt ngục?” Lâm Thất Dạ trầm ngâm. Đúng là như vậy, với năng lực của Ngô lão cầu, nếu hấn cũng tham gia vào kế hoạch vượt ngục của hai người, chắc chắn sẽ giúp ích rất lớn nhưng mà...

Chương 424 - Ta Học Trảm Thần

“Nhưng mà, chúng ta không hiểu hấn.” Lâm Thất Dạ mở miệng: “Hơn nữa tinh thần của hấn cũng không ổn định, nếu trong lúc vượt ngục xảy ra biến cố gì, ngược lại sẽ gây phiền phức cho chúng ta.”

“Cũng đúng.” Đúng lúc hai người đang suy nghĩ, Vương Lộ và Phương Dương Hối đi vào nhà ăn. Thấy Lâm Thất Dạ như lão phật gia được đám tù nhân cung phụng, hai người hơi sửng sốt. “Đây là tình huống gì... Tôi còn chưa tỉnh ngủ sao?” Vương Lộ dụi dụi mắt.

“Anh tỉnh rồi.” Phương Dương Hối nhìn bóng dáng Lâm Thất Dạ ở đằng xa, dường như nghĩ đến điều gì, khóe miệng hơi nhếch lên: “Là bầu trời của trại giam này... đã thay đổi rồi.”

Ánh mắt của Lâm Thất Dạ liếc thấy hai người đi vào từ nhà ăn, vẫy tay với họ. Phương Dương Hối cười đi đến bên cạnh hấn: “Không ngờ anh chính là thiếu niên đã phế bỏ Hàn Kim Long ngày hôm qua.”

Lâm Thất Dạ cười cười, giới thiệu hai người với An Khanh Ngư, rồi ngồi xuống. “Đúng rồi, hai người biết Ngô lão cầu không?” Lâm Thất Dạ như nhớ ra điều gì, mở miệng hỏi.

“Ngô lão cầu?” Vương Lộ và Phương Dương Hối nhìn nhau: “Biết một chút.”

Mắt Lâm Thất Dạ sáng lên: “Có thể kể cho tôi nghe không?”

“Sao tự nhiên anh lại hứng thú với hắn?”

“Chúng tôi đều ở Bệnh viện tâm thần Ánh Dương, đã tiếp xúc với nhau vài lần, có chút tò mò.” Lâm Thất Dạ không nói thật, không phải hắn không tin tưởng hai người, chỉ là chuyện của Ngô lão cầu còn chưa rõ ràng, tùy tiện nói ra chuyện hắn có thể xâm nhập vào giấc mơ của người khác, có thể sẽ gây ra chút phiền phức. Trong trại giam này, tốt nhất là nên cẩn thận mọi chuyện.

“Chúng tôi vào trại giam cũng không phải là thời gian ngắn, Ngô lão cầu này, chúng tôi cũng đã gặp vài lần... Tôi chỉ biết, hắn từng là một thành viên của đội [Linh Môi], sau đó hình như vì chuyện gì đó mà bị đuổi khỏi đội [Linh Môi], hơn nữa...” Sắc mặt Phương Dương Hối có chút do dự.

“Hơn nữa cái gì?”

Lúc còn ở bên ngoài, tôi đã nghe qua tin đồn như thế này... Ngô lão cầu bị mất trí là có liên quan đến đội [Linh Môi], thậm chí cho đến tận bây giờ, người của đội [Linh Môi] vẫn đang truy sát hắn.

“Truy sát hắn?” An Khanh Ngư mở miệng hỏi với vẻ nghi hoặc: “Hắn từng là thành viên của đội [Linh Môi], tại sao đội [Linh Môi] lại truy sát hắn?”

“Cái này thì tôi không rõ.”

“Tôi thấy hơi khó hiểu.” Lâm Thất Dạ suy nghĩ hồi lâu: “Nếu Ngô lão cầu vẫn đang được điều trị trong bệnh viện, vậy thì hắn hẳn là không phạm phải sai lầm gì động chạm đến giới hạn của Người Gác Đêm, đối với cấp cao mà nói, họ căn bản không thể để mặc cho một đội đặc biệt tự giết hại lẫn nhau.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Vương Lộ gật đầu: “Chuyện tự giết hại lẫn nhau như thế này không nên xảy ra ở Người Gác Đêm, tin đồn thì chỉ là tin đồn, không thể coi là thật.”

Đúng lúc này, An Khanh Ngu đột nhiên mở miệng: “Ngô lão cầu đã ở trong bệnh viện này bao lâu rồi?”

Phương Dương Hồi suy nghĩ một chút: “Trước khi hai chúng tôi vào đây, hắn đã ở rồi... Ít nhất cũng phải tám chín năm rồi nhỉ?”

“Tám chín năm? Bệnh tâm thần, cần phải điều trị lâu như vậy sao?” An Khanh Ngu nhíu mày.

Lâm Thất Dạ khựng lại, dường như nghĩ đến điều gì: “Cô muốn nói...”

“Nơi này, chính là bệnh viện tâm thần trong trại giam.” An Khanh Ngu từ từ mở miệng: “Ngô lão cầu được điều trị ở đây tám chín năm, cũng chẳng khác gì ngồi tù tám chín năm, có lẽ có thể coi đây là một loại hình phạt nhưng cũng có thể là...”

“Bảo vệ.” Lâm Thất Dạ tiếp lời An Khanh Ngu: “Nơi này có biện pháp phòng thủ nghiêm ngặt nhất của Đại Hạ, có một vị nhân loại mạnh nhất tọa trấn, cấp cao sắp xếp Ngô lão cầu ở đây, so với bất kỳ nơi nào khác đều an toàn hơn.”

Mọi người cùng im lặng.

Nếu như thật sự giống như suy đoán của An Khanh Ngu và Lâm Thất Dạ, Ngô lão cầu ở trong bệnh viện này là để bảo vệ hắn, vậy thì người muốn ra tay với hắn, rốt cuộc là ai?

Liên tưởng đến tin đồn vừa rồi, đáp án dường như đã hiển hiện.

“Nếu cấp cao muốn bảo vệ Ngô lão cầu, tại sao không trực tiếp ra lệnh cho đội [Linh Môi]? Chẳng lẽ một đội đặc biệt còn dám chống lệnh, cưỡng ép truy sát Ngô lão cầu sao?” Vương Lộ không nhịn được mở miệng nói.

“Huống hồ cho dù đội [Linh Môi] thật sự muốn truy sát Ngô lão cầu thì trận thế này cũng quá lớn rồi chứ? Cần phải có

một vị nhân loại mạnh nhất tọa trấn sao?”

“Nếu là đội [Linh Môi]... Thì thật khó nói.” Phương Dương Hồi trầm ngâm mở miệng: “Trong bốn đội đặc biệt hiện có của Đại Hạ, ngoài đội đặc biệt số 001 chỉ tồn tại trong truyền thuyết thì đội bí ẩn nhất chính là đội [Linh Môi].

Chức năng của đội [Linh Môi] là săn lùng tất cả những năng lực giả cực kỳ nguy hiểm trong lãnh thổ Đại Hạ, bao gồm cả những ‘thần’ của Giáo hội Cổ Thần. Do chức năng đặc biệt nên hành tung của họ rất bí ẩn, rất ít khi xuất hiện trước mắt thế nhân, chưa từng có ai nhìn thấy diện mạo của các thành viên trong đội, ấn tượng sâu sắc nhất mà họ để lại cho mọi người chính là chiếc áo choàng đen sâu thẳm như vực thẳm.

Hơn nữa, đội trưởng của đội [Linh Môi] được cấp cao của Người Gác Đêm công nhận là... Người mạnh nhất dưới nhân loại mạnh nhất.”

“Mạnh như vậy sao?” An Khanh Ngư kinh ngạc mở miệng: “Như vậy thì cũng giải thích được tại sao Ngô lão cầu lại được sắp xếp ở trại giam... Nếu không có nhân loại mạnh nhất tọa trấn thì những nơi khác căn bản không ngăn cản được hắn.”

Chương 425 - Ta Học Trảm Thần

“... Tôi vẫn không tin, một đội đặc biệt sẽ tự giết hại lẫn nhau.” Lâm Thất Dạ lắc đầu: “Đằng sau chuyện này, hẳn là còn có những điều chúng ta không biết.”

“Có lẽ vậy.” An Khanh Ngư thở dài.

“Tôi còn có một câu hỏi.” Lâm Thất Dạ mở miệng.

“Gì?”

“Tại sao cô lại gấp hết thịt cá cho tôi?” Lâm Thất Dạ nhìn đĩa thức ăn chất đầy thịt cá, khóe miệng hơi giật giật: “Tôi là mèo sao?”

An Khanh Ngư chăm chú quan sát Lâm Thất Dạ một lúc, mỉm cười: “Đúng vậy.”

...

Cách đó hàng nghìn dặm.

Giáo hội Cổ Thần.

Dưới bầu trời u ám, một nhà thờ đen cổ kính và bí ẩn sừng sững trên sườn núi. Xung quanh nhà thờ, những cành cây trơ trụi tua tủa như những chiếc gai thép khổng lồ, chìa thẳng lên trời.

Một bóng người mặc áo choàng xám đi theo con đường núi gồ ghề, đến trước cửa nhà thờ, từ từ đẩy cửa ra.

Kết...

Tiếng kêu trầm đục phát ra từ sau cánh cửa, vang vọng trong nhà thờ trống trải. Những con quạ đen bị tiếng động làm kinh sợ, bay vút lên, lượn vòng dưới mái vòm nhà thờ.

Sâu trong nhà thờ, trên ba ngai vàng gai góc, bóng người chìm trong bóng tối. Áo Ngôn nhìn thấy người đến, đôi mắt hơi nheo lại.

“Cuối cùng ngươi cũng đến.”

Người đàn ông mặc áo choàng xám đi đến giữa đại sảnh, dưới ngai vàng, đã có hai người mặc áo choàng xám khác chờ sẵn. Hắn ngẩng đầu nhìn lên ngai vàng, đưa tay kéo mũ trùm đầu xuống, để lộ khuôn mặt bình tĩnh.

Hắn đặt tay phải lên ngực, hơi cúi người: “[Tín đồ] hàng thứ mười lăm Thẩm Thanh Trúc, nghe theo sự điều động của Áo Ngôn đại nhân.”

Áo Ngôn trong bóng tối gật đầu, một lần nữa lên tiếng: “Vì mọi người đã đến đông đủ, vậy chúng ta hãy vào thẳng vấn đề... Mục tiêu lần này rất khó khăn. Thẩm Thanh Trúc, ngươi trong [Tín đồ] vẫn còn là người mới, lần này tham gia hành động, ngươi vẫn nên quan sát là chính. Hai người bên cạnh ngươi, một người là hàng thứ hai, một người là hàng thứ năm, trên người họ có rất nhiều điều đáng để ngươi học hỏi.”

Thẩm Thanh Trúc hơi sửng sốt, cùng hai [Tín đồ] xếp hạng cao như vậy thực hiện nhiệm vụ, đối với hắn mà nói vẫn là lần đầu tiên.

“Đại nhân, mục tiêu lần này của chúng ta là...”

Trên ngai vàng gai góc, đôi mắt Áo Ngôn hơi nheo lại: “Trại giam, cựu phó đội trưởng đội [Linh Môi]... Ngô Thông Huyền.”

“Các người Người Gác Đêm thường ngày huấn luyện, đều liều mạng như ngươi sao?”

Dưới ánh mặt trời chói chang, An Khanh Ngư ngồi dưới bóng cây, nhìn Lâm Thất Dạ đầy mồ hôi, không nhìn được lên tiếng.

Lâm Thất Dạ kéo thân thể mệt mỏi ngồi xuống dưới bóng cây, tiện tay nhận lấy chiếc khăn mà tên tù nhân nhỏ bên cạnh đưa tới, bắt đầu lau mồ hôi trên người. Khóe miệng của ông hơi nhếch lên, trong mắt hiện lên vẻ hồi tưởng.

“Huấn luyện của chúng ta lúc đó, gian khổ hơn thể này nhiều.”

An Khanh Ngư nhún vai: “Tôi vẫn thích vận động trí não hơn... Người Gác Đêm, quả thực không hợp với tôi.”

Lâm Thất Dạ liếc hắt một cái, do dự một lát, vẫn mở miệng hỏi: “Nếu chúng ta thực sự có thể ra khỏi đây, cậu có dự định gì?”

Tôi phải nhắc nhở cậu, bây giờ cậu vẫn là siêu năng lực giả ác tính đang trong thời gian thụ án. Nếu thực sự vượt ngục ra ngoài, cậu sẽ trở thành siêu năng lực giả ác tính bỏ trốn, tội chồng thêm tội. Mặc dù chưa đến mức khiến đội [Linh Môi] truy sát cậu nhưng cậu muốn sống như người bình thường, gần như là không thể... Cậu thực sự muốn trốn cả đời trong cống ngầm sao?”

An Khanh Ngư sửng sốt, trong mắt hiện lên vẻ hoang mang...

Hắn do dự rất lâu, lắc đầu: “Tôi không biết... Chuyện sau này, sau này hãy nói.”

Lâm Thất Dạ lặng lẽ thở dài, không khuyên nữa, mà ngẩng đầu nhìn thời gian trên tháp chuông, từ từ đứng dậy.

“Cậu là một thiên tài, điểm này, tôi hiểu rõ hơn bất kỳ ai. Cống ngầm không phải là nơi cậu nên ở... Chuyện của cậu,

cậu tự suy nghĩ nhiều hơn đi.” Lâm Thất Dạ vẫy tay với An Khanh Ngu, đi thẳng về hướng bệnh viện tâm thần.

“Tiền Lâm lão đại!”

“—— Tiền Lâm lão đại!!”

Lâm Thất Dạ vừa đi được vài bước, tiếng hô của đám tù nhân phía sau đã vang lên rền rĩ trong không trung, khiến Lâm Thất Dạ loạng choạng chân, quay đầu trừng mắt nhìn mọi người.

An Khanh Ngu ngồi một mình dưới bóng cây, cúi đầu nhìn mũi chân mình, ngẩn người ra.

...

Lâm Thất Dạ đi qua khu hoạt động, bước về phía cổng bệnh viện tâm thần Ánh Dương.

Chuyện của An Khanh Ngu, hẳn thực sự có chút tiếc nuối. Ngay từ khi xử lý vụ án yêu quái Nan Đà, hẳn vừa mới quen An Khanh Ngu, đã biết đôi phương tuyệt đối không phải người tầm thường. Chỉ dựa vào cái đầu óc khủng bố đó, hẳn đã có thể nghiền nát phần lớn những người cùng lứa.

Sau đó, khi hẳn biết An Khanh Ngu còn có cảm địa nghịch thiên chưa từng có như [Đáp Án Duy Nhất], lại một mình âm thầm phát triển đến mức này ở Cảng Nam, hẳn đã đánh giá An Khanh Ngu từ “Người thông minh” thành “Thiên tài yêu nghiệt.”

Một người như vậy bị chôn vùi trong cống ngầm, ngay cả Lâm Thất Dạ cũng cảm thấy tiếc cho Người Gác Đêm.

Nhưng đường vẫn phải tự mình đi, An Khanh Ngu không tự đưa ra quyết định, Lâm Thất Dạ có sốt ruột thay hẳn cũng vô ích.

Lâm Thất Dạ vừa nghĩ vừa đi về phía trước, ánh mắt liếc nhìn xung quanh, đột nhiên cả người sững sờ tại chỗ.

Chỉ thấy ở khúc quanh con đường phía trước, một chiếc xe ngựa quen thuộc đang đỗ yên ở đó, trước xe ngựa, một đứa trẻ hầu đang nằm dài ở đó một cách buồn chán. Khi thấy Lâm Thất Dạ đến, nó liền phấn khích vẫy tay với hắn.

Chương 426 - Ta Học Trảm Thần

“Cuối cùng anh cũng đến rồi, phu tử đã đợi anh rất lâu rồi.”

Lâm Thất Dạ không ngờ rằng lại nhìn thấy xe ngựa của phu tử ở đây một lần nữa, hắn nhanh chân đi đến bên xe ngựa, cung kính chấp tay, mở miệng hỏi: “Phu tử, sao ngài lại ở đây?”

“Đây là nhà tù do lão phu quản lý, lão phu ở đây không phải là chuyện bình thường sao?” Giọng nói của Trần phu tử từ trong xe ngựa truyền ra: “Lên đây, cùng lão phu uống trà.”

Lâm Thất Dạ không do dự, trực tiếp bước lên xe ngựa, đẩy cửa đi vào.

Vừa bước vào xe ngựa, mùi trà quen thuộc đã xộc vào mũi. Hai bên cửa sổ xe ngựa là sân viện kiểu Trung Quốc, tiếng chim oanh hót trong trẻo vang lên, ánh nắng ấm áp chiếu vào trong xe, dát một lớp viền vàng lên bộ ấm trà bằng gốm sứ tinh xảo trên bàn.

Trần phu tử ngồi sau bàn trà, tay cầm một tách trà nhẹ nhàng lắc lư, hơi nóng bốc lên nghi ngút, lá trà xanh trong tách nổi lên chìm xuống, không ngừng lăn tăn.

Hắn nhìn Lâm Thất Dạ đang ngồi đối diện mình, khóe miệng hơi nhếch lên: “Đạo này hồi phục thế nào rồi?”

“Nhờ ơn ngài, không còn trở ngại gì lớn nữa.” Lâm Thất Dạ cười nói.

“Ừm.” Trần phu tử gật đầu, khẽ nói: “Đã có thể đánh nhau trong nhà tù của ta, xem ra cũng đã hồi phục gần xong rồi.”

Trong lòng Lâm Thất Dạ khẽ chùng xuống.

Chẳng lẽ lần này phu tử đến là để hỏi tội? Hắn đã gây ra chuyện lớn như vậy trong nhà tù của người ta, hẳn là sẽ không dễ dàng bỏ qua...

“Yên tâm, lão phu không phải đến để tính sổ với ngươi.” Trần phu tử thấy vẻ mặt Lâm Thất Dạ cứng đờ, khẽ cười một tiếng, đưa tách trà khác đến trước mặt Lâm Thất Dạ,

“Nói thật, lão phu rất coi trọng ngươi. Một năm trước, khi ngươi thà liều mạng cũng phải xuống xe, lão phu đã biết, tương lai của ngươi tuyệt đối sẽ không tầm thường, đáng tiếc sau đó khi lão phu gặp lại ngươi, ngươi đã mất đi thần trí, tuy không biết giữa chừng đã xảy ra chuyện gì nhưng lão phu vẫn luôn tin rằng, con đường của ngươi sẽ không dừng lại ở đây.”

Lâm Thất Dạ có chút ngượng ngùng gãi đầu: “Làm phiền phu tử lo lắng rồi.”

“Bác sĩ Lý có nói khi nào thì có thể xuất viện không?”

“Ông ấy nói còn phải quan sát thêm một năm.” Lâm Thất Dạ bất đắc dĩ nói.

“Một năm?” Trần phu tử trầm ngâm một lát, gật đầu: “Quan sát lâu một chút cũng tốt, tránh để lại di chứng gì...”

Khóe miệng Lâm Thất Dạ hơi giật giật: “Ngài không thấy... một năm có hơi lâu sao?”

Trần phu tử cầm tách trà khựng lại, ông nhìn vào mắt Lâm Thất Dạ, cười tủm tỉm nói: “Sao thế? Muốn lão phu giúp ngươi cầu tình à?”

“Nếu có thể thì tốt quá.” Lâm Thất Dạ mặt dày nói.

Trần phu tử lắc đầu: “Lão phu chỉ là giám ngục của nhà tù, chuyện của bệnh viện tâm thần, lão phu không quản được... Khi nào người xuất viện, đó là do bác sĩ Lý và cấp cao của Người Gác Đêm quyết định.”

“Được rồi...” Lâm Thất Dạ thở dài.

Mặc dù hắn đã sớm đoán được câu trả lời này nhưng khi thực sự bị Trần phu tử từ chối, hắn vẫn có chút thất vọng...

“Đúng rồi.” Lâm Thất Dạ như nhớ ra điều gì: “Phu tử, tôi vẫn luôn có một thắc mắc...”

“Nói.”

“Cái cột đen kia, có phải là Trần Hư Bi không?” Lâm Thất Dạ giơ ngón tay chỉ ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy trên bãi cỏ cách cổng xe ngựa khoảng trăm mét, một tấm bia đá đen thô to đang sừng sững.

“Đúng vậy.” Trần phu tử gật đầu: “Đó chính là Trần Hư Bi trấn áp toàn bộ Trai Giới, ngày thường lão phu lo xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên vẫn luôn giấu nó trong “Cảnh” của lão phu, cho dù lão phu không ở đây, cũng sẽ không ai có thể chạm vào nó.”

“Thì ra là vậy...”

Ngay từ đầu khi nghe nói giám ngục là Trần phu tử, Lâm Thất Dạ đã mơ hồ đoán được lý do tại sao không ai tìm thấy Trần Hư Bi, thực ra Trần Hư Bi vẫn luôn ở đó, chỉ là bị phu tử dùng “Cảnh” giấu đi mà thôi.

Bây giờ, phỏng đoán của hắn đã được chứng thực.

Hai người uống hết một ấm trà, Lâm Thất Dạ tính toán thời gian, hắn là đã đến lúc trở về bệnh viện, bèn đứng dậy chào tạm biệt Trần phu tử.

“Gần đây lão phu còn phải đi một chuyến đến thành phố Hoài Hải, nếu người có chuyện gì ở nhà tù, cứ trực tiếp tìm Tạ Vũ là được, hắn là giám ngục tạm quyền ở đây, lúc lão phu không có, mọi việc lớn nhỏ trong tù đều do hắn phụ trách.” Trần phu tử gọi Lâm Thất Dạ lại, dặn dò.

“Cảm ơn phu tử.” Lâm Thất Dạ một lần nữa cảm ơn Trần phu tử, rồi vội vàng rời khỏi cỗ xe ngựa, chạy về phía bệnh viện.

Đến khi hắn chạy đến cửa bệnh viện, người hộ lý đã đợi ở đó từ lâu, điều khiến Lâm Thất Dạ ngạc nhiên là bác sĩ Lý cũng ở đó.

“Gặp Trần phu tử rồi à?” Bác sĩ Lý mỉm cười hỏi.

Lâm Thất Dạ sửng sốt: “Gặp rồi... Sao ông biết?”

“Tất nhiên là tôi biết, dù sao Trần phu tử trước tiên đến bệnh viện tìm anh, anh không có ở đó, sau đó tôi bảo ông ấy đến sân hoạt động chờ anh.” Bác sĩ Lý đóng cửa trong suốt, vừa đi vừa nói.

Lâm Thất Dạ gật đầu.

“Hơn nữa, lần này tôi đến cũng là để thông báo một tin cho anh.” Ông ta đưa tập tài liệu trong tay cho Lâm Thất Dạ: “Ba giai đoạn quan sát của anh đã kết thúc, sau này anh có thể lựa chọn hoạt động ở những nơi hoạt động trong viện, không cần phải đến khu vực hoạt động chung với tù nhân nữa.”

Chương 427 - Ta Học Trảm Thần

“Quan sát giai đoạn?” Lâm Thất Dạ nhận lấy tập tài liệu, về mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Giai đoạn đầu tiên là ‘Quan sát bệnh lý 72 giờ’, chủ yếu là kiểm tra toàn diện tình trạng tinh thần và thể chất trong vòng 72 giờ sau khi tỉnh lại; giai đoạn thứ hai là ‘Quan sát độc lập giả’, tức là ngầm quan sát khi anh ở một mình, xem có hành động kỳ lạ nào vô thức hay hành vi không hợp lý không, trước đây để anh tự đi đến khu vực hoạt động cũng là vì lý do này, chỉ khi không có ai giám sát xung quanh, tiềm thức của anh mới là lỏng lẻo nhất, có thể phản ánh ra nhiều vấn đề; còn giai đoạn thứ ba, chính là ‘Quan sát phản ứng chiến đấu ứng kích’, đây cũng là khâu quan trọng nhất trong tất cả các mục quan sát, chủ yếu là quan sát khi anh kích động, ở trong môi trường áp lực cao hoặc trong chiến đấu, có xuất hiện tình trạng chậm chạp, phản kích, kích động, khát máu hay không, chỉ khi xác nhận anh có thể tiến hành chiến đấu áp lực cao, mới có thể xác định sơ bộ rằng anh có thể thực hiện nhiệm vụ bình thường.”

Lâm Thất Dạ cẩn thận xem hết tất cả các tài liệu quan sát, lúc này mới phát hiện ra quá trình chiến đấu của mình ngày hôm qua đã sớm được quay lại một cách đầy đủ, thậm chí từng động tác và ánh mắt đều có phân tích chuyên môn, đánh giá xem có bất thường hay không.

“Vậy nên, các ông để tôi đến khu vực hoạt động chung với tù nhân, chính là để hoàn thành ba giai đoạn quan sát này?”

Ông đã sớm biết tôi sẽ xảy ra xung đột với bọn họ?” Lâm Thất Dạ quay đầu nhìn bác sĩ Lý.

“Đây là quy trình mà mỗi bệnh nhân tâm thần được đưa đến đây đều phải trải qua.” Bác sĩ Lý nghiêm túc nói: “Anh nên hiểu rằng, nguyên nhân khiến người của Đội Tuần đêm bị mất trí, phần lớn đều liên quan đến chiến đấu dữ dội, vì vậy biện pháp quan sát tốt nhất là mô phỏng ra một bối cảnh chiến đấu hợp lý.

Nhưng nói thật, lúc đầu chúng tôi dự kiến ‘Quan sát phản ứng chiến đấu ứng kích’ chỉ cần anh chiến đấu với ba hoặc nhiều hơn ba tù nhân là được, ngay từ ngày thứ hai anh chiến đấu với ba tù nhân đó, đáng lẽ đã đáp ứng đủ điều kiện, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là Tư lệnh Diệp đặc biệt dặn dò, mẫu ‘Quan sát phản ứng chiến đấu ứng kích’ của anh phải lớn hơn nữa! Phải dữ dội hơn nữa! Phải đảm bảo rằng trong môi trường chiến đấu áp lực cực độ, tinh thần của anh cũng không có vấn đề gì.” Bác sĩ Lý bắt lực nhún vai: “Tôi vốn tưởng rằng để đáp ứng được điều kiện này, ít nhất cũng phải mất hơn một tháng, không ngờ khả năng gây chuyện của anh lại mạnh đến vậy...”

Lâm Thất Dạ ho vài tiếng: “Vậy thì, ba giai đoạn quan sát kết thúc, có phải có thể nói rằng tinh thần của tôi không có vấn đề gì không?”

Bác sĩ Lý trầm ngâm một lát: “Không thể, về mặt lý thuyết, chỉ khi hết thời gian quan sát một năm mới là bảo đảm nhất.”

“...” Trái tim vừa mới phần khích của Lâm Thất Dạ lập tức nguội lạnh đi một nửa.

Ngay khi bác sĩ Lý chuẩn bị nói gì đó, Lâm Thất Dạ đột nhiên lên tiếng: “Vậy thì bác sĩ Lý, từ ngày mai trở đi, tôi nhất

định phải đến phòng hoạt động trong viện để hoạt động sao?”

Bác sĩ Lý sững sốt: “Cũng không hẳn, nếu anh muốn tiếp tục dùng chung khu vực hoạt động với tù nhân, cũng được.”

“Vậy thì tốt.” Lâm Thất Dạ gật đầu.

Hai người đi đến cửa viện nghiên cứu, Lâm Thất Dạ đột nhiên nhớ ra điều gì đó, lên tiếng hỏi: “Đúng rồi bác sĩ Lý...”

“Ừm? Sao vậy?”

“Tôi có một người bạn... khụ khụ, trước đây tôi từng nghe qua một trường hợp về bệnh tâm thần.” Lâm Thất Dạ nói được nửa câu, đột nhiên nhớ đến một số ký ức không mấy tốt đẹp, vội vàng đổi cách nói.

“Ồ?” Bác sĩ Lý nhướn mày, lập tức hứng thú: “Cậu cũng quan tâm đến bệnh tâm thần sao? Kể chi tiết xem nào.”

Lâm Thất Dạ sắp xếp lại ngôn từ, tiếp tục nói: “Có một bệnh nhân, ban ngày anh ta cư xử rất bình thường nhưng đến tối khi ngủ, sẽ có một nhân cách phụ nữ khác xuất hiện, trang điểm trước gương... Nhưng thực tế, anh ta không phải bị tâm thần phân liệt, hai nhân cách này đều tồn tại độc lập và chân thực... Anh có hiểu ý tôi không?”

Bác sĩ Lý do dự một lát, gật đầu: “Cậu muốn nói rằng, trong cơ thể anh ta, có hai linh hồn khác nhau?”

Lâm Thất Dạ: “...”

Thấy biểu cảm kỳ lạ của Lâm Thất Dạ, trong mắt bác sĩ Lý hiện lên vẻ nghi hoặc: “Không phải ý này sao? Tôi hiểu sai rồi?”

“... Không, là anh hiểu... quá chính xác rồi.” Lâm Thất Dạ nín nhịn hồi lâu, mới từ từ mở miệng.

Anh ta đã cố gắng hết sức để đổi cách nói, chính là muốn khiến chuyện nghe có vẻ không khoa học này trở nên khoa học hơn một chút... nhưng bác sĩ Lý vừa mở miệng, đã trực tiếp nói trúng trọng tâm vấn đề.

Phải nói rằng không hổ danh là bác sĩ tâm thần hàng đầu...

“Tóm lại, chính là tình huống như vậy.” Lâm Thất Dạ một lần nữa lên tiếng: “Đối với trường hợp này, nếu muốn chữa khỏi mà không làm tổn thương bất kỳ linh hồn nào thì có cách nào không?”

Bác sĩ Lý trầm ngâm: “Hai linh hồn này, có bài xích nhau không?”

“Không bài xích.”

“Biết sự tồn tại của nhau không?”

“Nhân cách nam không biết, nhân cách nữ biết.”

“Hai linh hồn này trước đây đã từng có giao thoa không?”

“Họ từng là vợ chồng.”

“Ngoài việc nhân cách thay đổi, còn có các triệu chứng đi kèm khác không? Ví dụ như lo lắng, cực kỳ do dự, suy nghĩ hỗn loạn, xuất hiện ảo giác, v.v...”

Chương 428 - Ta Học Trảm Thần

“Không có.”

Bác sĩ Lý im lặng một lát, từ từ mở miệng: “Tôi hiểu đại khái rồi... Nếu chỉ xét trên góc độ y học hiện đại, có lẽ không thể giải thích tốt tình huống này, bởi vì thực tế đây không thuộc phạm trù ‘bệnh tật’, mà thiên về phương diện bí ẩn hơn.

Tình huống này khá phức tạp, các phương pháp điều trị bệnh tâm thần truyền thống không thể điều trị hiệu quả, chỉ có thể dùng các phương pháp không chính thống...”

Phương pháp không chính thống?

“Sử dụng các phương tiện tương tự như Cầm địa, Cầm vật, trong điều kiện không làm tổn thương linh hồn, tách hai người ra.” Bác sĩ Lý đẩy đẩy cặp kính trên sống mũi: “Tất nhiên, tôi không biết chi tiết cụ thể, vì tôi cũng chưa từng gặp bệnh nhân nào như vậy, chỉ có thể nói suông.”

“Được rồi.” Lâm Thất Dạ thở dài.

Tách hai linh hồn này ra khỏi một cơ thể, khiến họ trở thành hai cá thể độc lập, Lâm Thất Dạ đã nghĩ đến cách này từ lâu nhưng phương tiện tách linh hồn mà không gây tổn thương này không phải là thứ có thể tùy tiện sở hữu, chỉ có một số ít Cầm địa và Cầm vật đặc biệt mới có thể làm được nhưng trở trêu thay, Cầm vật lại không thể mang vào Bệnh viện tâm thần Chư thần...

Muốn chữa khỏi hoàn toàn cho Braki và Eden, chắc chắn sẽ là một quá trình gian nan và lâu dài.

“Tuy nhiên, tôi thấy rằng, vì hai linh hồn này không có hiện tượng bài xích nên trong thời gian ngắn không tách họ ra cũng không có vấn đề gì nhưng có một điểm phải lưu ý, đó là tình trạng tinh thần của họ.” Bác sĩ Lý lên tiếng bổ sung.

“Hai linh hồn cư trú lâu dài trong một cơ thể, ít nhiều cũng sẽ gây ra áp lực tinh thần tiềm ẩn cho nhau, việc giải tỏa kịp thời là rất cần thiết, tốt nhất là để hai linh hồn bao dung lẫn nhau, tránh xảy ra hiện tượng bài xích tinh thần.”

Lâm Thất Dạ nhú mày, gật đầu như hiểu như không.

Thành thật mà nói, Lâm Thất Dạ không hiểu lắm những gì bác sĩ Lý nói. Cụ thể phải “Giải tỏa” như thế nào, anh cũng không có manh mối. Dù sao, anh cũng chỉ là một bác sĩ nửa mùa, không thể chuyên nghiệp như bác sĩ Lý được.

Bác sĩ Lý thấy biểu cảm của Lâm Thất Dạ, khóe miệng hơi nhếch lên. Ông nói: “Trường hợp của cậu quá hiếm gặp, hơn nữa góc độ lại khá hóc búa. Tôi không khuyên cậu nghiên cứu vấn đề này quá sâu... Tuy nhiên, nếu cậu thực sự hứng thú với việc nghiên cứu bệnh tâm thần, tôi có thể tặng cậu một sổ ghi chép của tôi. Trên đó ghi lại những kinh nghiệm nghiên cứu bệnh tâm thần của tôi trong nhiều năm, hẳn sẽ có ích cho cậu.”

Nghe vậy, mắt Lâm Thất Dạ sáng lên. Anh nói: “Vậy thì cảm ơn bác sĩ Lý.”

Bác sĩ Lý là người như thế nào? Đó là bác sĩ tâm thần xuất sắc nhất cả Đại Hạ. Đối với một bác sĩ nửa mùa như Lâm Thất Dạ, những ghi chép này đương nhiên vô cùng quý giá. Nếu có thể lĩnh hội được, hẳn sẽ không có vấn đề gì khi đối phó với những bệnh nhân trong bệnh viện.

Lâm Thất Dạ và bác sĩ Lý trò chuyện thêm một lúc nữa, rồi quay trở về phòng. Khoảng mười mấy phút sau, một nhân viên y tế bung một chồng sổ tay dày cộp từ bên ngoài đi vào.

“Đây là do bác sĩ Lý bảo tôi mang đến cho anh.” Nhân viên y tế đặt chồng sổ tay xuống đất. Chồng sổ tay nặng nề đặt trên bàn, phát ra tiếng động trầm đục.

Lâm Thất Dạ nhìn chồng sổ tay cao gần bằng một người này, không khỏi lên tiếng: “Nhiều quá vậy?”

“Nhiều sao? Đây chỉ là một phần mười ghi chép của bác sĩ Lý thôi. Ông ấy sợ phòng anh không đủ chỗ nên mới bảo tôi mang một phần mười đến trước.” Nhân viên y tế có vẻ mặt “Sao anh lại không biết điều như vậy.”

Lâm Thất Dạ:...

Thảo nào bác sĩ Lý còn trẻ như vậy mà đã có thể trở thành chuyên gia tâm thần xuất sắc nhất Đại Hạ. Sự chăm chỉ này, quả thực không phải người thường có thể làm được... Không biết mái tóc dày và rậm trên đầu ông ấy có phải là giả không...

Lâm Thất Dạ kéo ghế ngồi xuống trước bàn, nhìn chồng sổ tay bên cạnh, chìm vào suy tư.

Có nhiều ghi chép như vậy, anh chắc chắn không thể mang theo khi vượt ngục. Nhưng nếu muốn đọc hết và hiểu sâu thì không biết đến khi nào, mà những thứ này lại không thể mang vào Bệnh viện tâm thần Chư Thần...

Lâm Thất Dạ suy nghĩ một lúc, trong lòng đã có đối sách.

Vì những ghi chép này anh không thể mang đi được nên anh quyết định chép lại toàn bộ trong Bệnh viện tâm thần Chư Thần. Dù sao, anh cũng bị nhốt trong căn phòng nhỏ này cả ngày không có việc gì làm, vừa hay dùng để giết thời gian.

...

Bệnh viện tâm thần Chư Thần.

Braki lén lút thò đầu ra khỏi phòng, nhìn quanh một vòng, xác nhận không có ai chú ý đến mình, liền ôm cây đàn hạc

trong tay, nhanh chân đi ra ngoài.

Anh ta đi thẳng qua hành lang tầng hai, nhẹ nhàng đi trên cầu thang, từ cầu thang nhìn ra ngoài, quay người như tia chớp chui vào căn phòng đầu tiên bên cạnh cầu thang.

Cạch!

Cửa phòng khóa chặt.

Xoạt!

Rèm cửa kéo lại.

Braki một mình ngồi trong căn phòng tối tăm, thở dài một hơi...

Anh ta ôm cây đàn hạc trong tay, trong mắt hiện lên một tia phấn khích, anh ta cúi đầu, nhẹ nhàng gảy sợi dây đàn đầu tiên.

Đinh——!

Tiếng dây đàn trong trẻo vang lên, Braki lập tức ấn chặt dây đàn, tiếng đàn đột ngột dừng lại!

Anh ta đi đến bên cửa sổ, vén một góc rèm cửa, lén lút nhìn ra ngoài...

Chương 429 - Ta Học Trảm Thần

Ừ, không có ai nghe thấy!

Braki phấn khích trở lại chỗ ngồi, hắng giọng, hít một hơi thật sâu, bắt đầu chính thức cất tiếng hát!

“A~ thật là...”

Rầm——!

Braki nghẹn họng.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, Lâm Thất Dạ mặc áo blouse trắng đứng ở cửa, nhìn thấy Braki ngồi ở góc căn phòng tối tăm, trực tiếp ngây người.

Hai đôi mắt nhìn nhau.

“A... a... a... hắt xì!!” Braki lặng lẽ giấu cây đàn hạc ra sau lưng, giả vờ hắt hơi.

Khóe miệng Lâm Thất Dạ hơi giật giật, “... Anh đang làm gì trong phòng làm việc của viện trưởng vậy?”

Braki trầm ngâm một lúc: “Ngưỡng mộ ư?”

“... ..”

Lâm Thất Dạ trợn mắt, mở toang cửa phòng sau lưng: “Tôi phải làm việc rồi, nếu anh thực sự muốn ngâm thơ thì tìm Mai Lâm tạo cho anh một kết giới cách âm đi.”

Đôi mắt của Braki sáng lên ngay lập tức! Anh ta đưa tay ra sau lấy cây đàn hạc, chạy ra khỏi phòng làm việc của viện trưởng như một cơn gió: “Cảm ơn viện trưởng!”

“Đội đã!” Lâm Thất Dạ như nghĩ ra điều gì, đột nhiên lên tiếng.

Braki dừng bước, ngơ ngác quay đầu lại.

“Gần đây, anh có cảm thấy cơ thể mình có chỗ nào không khỏe không? Chẳng hạn như mệt mỏi vô cớ, hoặc lo lắng?” Lâm Thất Dạ hỏi, sau đó bổ sung thêm một câu: “Trở nên đẹp trai bất thường thì không tính!”

Braki sững sốt, suy nghĩ kỹ một lúc: “Không có ạ, tôi cảm thấy mình tràn đầy năng lượng mỗi ngày, như thể có một nguồn nhiệt huyết vô tận muốn dồn vào thơ ca... Chỉ có điều...”

“Chỉ có điều gì?”

Ánh mắt của Braki dần trở nên ảm đạm, anh ta nhìn cây đàn hạc trong tay, im lặng hồi lâu, mới buồn bã nói: “Tôi, tôi nhớ vợ tôi...”

Lâm Thất Dạ đứng sững tại chỗ.

“Ừ, tôi biết rồi.” Một lúc sau, Lâm Thất Dạ từ từ lên tiếng: “Đi đi, tôi phải làm việc rồi.”

Lâm Thất Dạ bước vào phòng, kéo rèm cửa ra, chỉ thấy bên ngoài phòng làm việc của viện trưởng, Braki đang ôm chặt cây đàn hạc trong tay, trông như một cậu bé lớn buồn bã, cúi đầu ủ rũ đi về phía xa...

Lâm Thất Dạ thở dài, quay lại bàn ngồi xuống, chép câu đầu tiên lên tờ giấy trắng:

“Có một bệnh nhân từng hỏi tôi, thế giới này có phải là thật không? Nếu chúng ta không thể xác định được sự thật của nó thì làm sao chúng ta có thể xác định được sự tồn tại của chính mình?”

Câu hỏi này rất thú vị, tôi cho rằng, sự thật của thế giới không quan trọng, quan trọng là, có những người, những việc, khiến chúng ta cảm thấy rằng ngay cả khi thế giới này là giả...

Thì cuộc đời giả tạo này cũng đáng giá.

Những con quạ đen bay lượn trên bầu trời, phát ra tiếng kêu chói tai.

Lâm Thất Dạ đi qua con đường nhỏ đổ nát, đi ra từ giữa hai ngôi nhà thấp, nhìn thấy bóng người đang ngồi xỏm ở khoảng đất trống, anh thở dài bất lực.

“Anh lại xông vào giấc mơ của tôi rồi.” Lâm Thất Dạ từ từ lên tiếng.

Ở khoảng đất trống, Ngô lão cúi mặc áo bệnh nhân không quay đầu lại, mà nhìn chăm chăm vào một vết chém trên mặt đất, như thể nhìn thấy cảnh tượng gì đó, đôi mắt đục ngầu hiện lên một tia buồn bã.

“Nơi này... chính là nơi sâu nhất trong giấc mơ của anh.” Giọng Ngô lão cầu có chút thương tang: “Nơi này, đã từng có một người rất quan trọng với anh chết ở đây, đúng không?”

Ánh mắt của Lâm Thất Dạ rời khỏi ngôi nhà thấp quen thuộc không xa, nhìn chăm chăm vào khoảng đất trống trước mặt, trong đầu như thể lại trở về đêm mưa đó, lại nhìn thấy bóng người cầm dao trong mưa...

“Đúng vậy.”

Một lúc lâu sau, Lâm Thất Dạ gật đầu.

“Vì vậy, anh đã nhiều lần xông vào giấc mơ của tôi, chính là để đến đây?” Lâm Thất Dạ cau mày: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

“Tôi chỉ muốn xem, chúng ta có phải là cùng một loại người không.” Ngô lão cúi từ từ đứng dậy, quay đầu nhìn Lâm

Thất Dạ, sự đục ngầu trong mắt đã biến mất, thay vào đó là một đôi mắt sâu thẳm và già dặn.

Đây là lần đầu tiên Lâm Thất Dạ nhìn thấy Ngô lão cầu đứng dậy từ tư thế ngồi xổm, nói chuyện với anh bằng giọng điệu của một người bình thường.

“Kết quả thì sao?”

“Đúng vậy.” Ngô lão cầu gật đầu nhẹ, khẳng định nói: “Chúng ta là cùng một loại người.”

Lâm Thất Dạ nhìn Ngô lão cầu hồi lâu, từ từ hỏi: “Giữa anh và đội [Linh Môi], rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Ngô lão cầu sững sốt, dường như nhớ lại ký ức nào đó, trong mắt hiện lên vẻ đau khổ, ông lắc đầu: “Tôi không thể nói cho anh biết...”

“Vậy thì tôi đổi câu hỏi khác.” Lâm Thất Dạ lại lên tiếng: “Anh có muốn ra khỏi đây không?”

“Nơi này ư?”

“Trai Giới.”

“Không muốn.”

Ngô lão cầu không chút do dự, dứt khoát lắc đầu.

“Tại sao?”

“Bên ngoài có người muốn giết tôi.” Ngô lão cầu bình tĩnh nói: “Tôi vẫn chưa thể chết được...”

Thấy thái độ kiên quyết của Ngô lão cầu, Lâm Thất Dạ đành từ bỏ ý định kéo ông ta vào nhóm nhưng sự nghi ngờ trong lòng lại càng thêm sâu sắc.

Bên ngoài có người muốn giết ông ta? Là ai? Đội [Linh Môi] sao?

“Nhưng nếu anh muốn rời khỏi đây, tôi có thể giúp anh.”
Ngay khi Lâm Thất Dạ đang suy nghĩ, Ngô lão cầu đột nhiên lên tiếng.

Lâm Thất Dạ hơi sửng sốt: “Tại sao lại giúp tôi?”

“Anh không nên bị nhốt ở đây.” Ngô lão cầu lắc đầu: “Anh không thuộc về nơi này.”

Ngô lão cầu tiếp tục nói: “Nhưng muốn rời khỏi Trai Giới không phải dễ dàng như vậy... phải đợi đến khi thời cơ chín muồi.”

“Khi nào mới được coi là thời cơ chín muồi?”

“Không biết.”

“...”

Lâm Thất Dạ nhìn Ngô lão cầu, nhất thời không thể phân biệt được, rốt cuộc ông ta là đang giả vờ bị bệnh tâm thần hay thực sự bị bệnh tâm thần...

Chương 430 - Ta Học Trảm Thần

“Đến lúc đó, tôi sẽ nói cho anh biết.” Ngô lão cầu vỗ vai anh.

Khoảnh khắc tiếp theo, cảnh vật xung quanh sụp đổ, ý thức của Lâm Thất Dạ nhanh chóng trở về với cơ thể...

...

Cách đó hàng nghìn dặm.

Trên sa mạc hoang vu, gió lớn thổi mạnh, cát vàng漫天 bay lên, sâu trong sa mạc không một bóng người này, một cơn bão cát lớn che trời lấp đất.

Đột nhiên, không gian trên đường đi của cơn bão cát bị bóp méo, một bóng người mặc bộ vest đuôi tôm màu đen xuất hiện giữa không trung, quay đầu nhìn về phía trung tâm cơn bão cát, cau mày.

“Một lũ linh cầu phiền phức...”

Người đó lạnh lùng khẽ hừ một tiếng, ánh sáng lấp lánh kỳ lạ lan tỏa từ không gian xung quanh anh ta, bóng anh ta bắt đầu trở nên mờ ảo, biến mất...

Khoảnh khắc tiếp theo, bảy cây cột khổng lồ màu bạc xuyên thủng tầng mây, từ trên trời rơi xuống với tốc độ cực nhanh. Những vòng cung điện nhảy múa giữa bảy cây cột bạc, chính xác đập vào thân thể của Ngữ.

Đồng tử của Ngữ đột nhiên co lại.

Ầm——！！！！

Bảy cây cột bạc chứa đựng sấm sét như một chiếc búa của thần sấm, ầm ầm đập xuống sa mạc mênh mông. Con gió cuồng loạn trực tiếp va chạm với cơn bão cát không xa, phát ra tiếng rít gào âm trầm.

Toàn bộ sa mạc đều rung chuyển dữ dội.

“Khụ khụ khụ...” Bóng dáng của Ngũ xuất hiện cách bảy cây cột bạc một trăm mét, cúi đầu ho dữ dội. Bộ vest đuôi tôm màu đen đầy vết cháy xém và cát, trông vô cùng thảm hại.

Phía sau anh ta, bảy cây cột bạc cắm sâu vào cát, mỗi cây chỉ hở ra nửa đoạn trong không khí nhưng ngay cả nửa đoạn này cũng cao tới hàng chục tầng lầu.

Cát vàng cuộn cuộn, ánh nắng chói chang chiếu vào những cây cột bạc, tạo nên một quang cảnh sáng khê.

Xoẹt——!

Một vòng cung điện kết nối bảy cây cột khổng lồ, ngay sau đó, bảy bóng người mặc áo choàng đen, đội mũ trùm rộng lớn xuất hiện từ trong ánh điện, đứng lặng lẽ trên đỉnh mỗi cây cột.

Họ cúi đầu, chiếc mũ trùm rộng che khuất khuôn mặt của từng người trong bóng tối, không nói một lời, giống như một nhóm người phán xét lạnh lùng.

“[Linh Môi].”

Ngũ đứng trong sa mạc một cách thảm hại, ngẩng đầu nhìn bảy bóng đen, trong mắt hiện lên vẻ oán độc: “Hai năm rồi, các người đã truy đuổi tôi chính chính hai năm rồi! Các người rốt cuộc muốn thế nào?!”

Bảy bóng đen đứng trên đỉnh những cây cột bạc, như những bức tượng bất động, im lặng hồi lâu. Tất cả mọi người đồng thời thốt ra một âm tiết đơn giản mà rùng rợn.

“Giết——!”

Giết chữ vừa thốt ra, mây đen kéo đến.

Dưới bầu trời u ám, cơn gió lốc dữ dội đột ngột xuất hiện. Cát vàng bên cạnh Ngữ bị cuốn lên, đồng thời từng lưỡi dao gió sắc bén từ trong cơn gió lốc bắn ra, nhắm thẳng vào mặt Ngữ.

Sắc mặt Ngữ vô cùng khó coi. Xung quanh anh ta một lần nữa xuất hiện ánh sáng huyền ảo, nhanh chóng tới đi, biến thành một xoáy nước đen ngòm sâu thẳm xuất hiện bên cạnh anh ta, nuốt chửng tất cả những lưỡi dao gió.

Anh ta nhìn chăm chăm vào những người trước mặt. Một lúc sau, anh ta cười lạnh: “Được, kí nhiên các người nhất quyết muốn dồn tôi vào đường cùng... Vậy thì tôi cũng phải tặng các người một món quà lớn!”

Giọng nói vừa dứt, anh ta giẫm mạnh xuống đất. Ảo ảnh tràn ngập trên cát vàng, ngay sau đó hàng chục xúc tu ác mộng thô to từ trong cát chui ra, như tia chớp vung về phía những cây cột bạc!

Sấm sét nổi lên!

Sấm sét khủng khiếp từ bảy cây cột không lồ chém ra, trong chớp lát đã tiêu diệt tất cả các xúc tu ác mộng. Tuy nhiên, sau khi tất cả ác mộng tan biến, bóng dáng của Ngữ cũng biến mất không còn dấu vết.

“Hắn ta đi về phía biển Đông Nam.” Giọng nói âm trầm truyền đến từ dưới một chiếc mũ trùm.

Trên bảy cây cột không lồ, người đàn ông đứng đầu hơi nheo mắt, ngẩng đầu nhìn về hướng Ngữ rời đi, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

“Biển Đông Nam...”

Sau đó, anh ta như nghĩ đến điều gì, sắc mặt hơi thay đổi.

“Phía trước chính là hòn đảo nơi có nhà tù trai giới sở.”

Trên những con sóng dữ dội, ba bóng người đứng giữa không trung. Người đứng đầu từ từ hạ ống nhòm xuống, bình tĩnh nói.

thẩm Thanh Trúc hơi nheo mắt, nhìn về phía chầm đen trên mặt biển xa xa, do dự một lúc rồi hỏi: “Chỉ với ba chúng ta, có thể đột phá được hệ thống phòng thủ của nhà tù tối tân nhất Đại Hạ này không?”

“Chỉ dựa vào chúng ta thì tất nhiên là không được.” Người thứ hai từ từ lên tiếng: “Nhưng nghệ ngữ đại nhân đã bố trí cho nhà tù trai giới sở này trong nhiều năm, chúng ta chắc chắn không phải là phương tiện duy nhất của ngài ấy... Chúng ta không cần nghĩ nhiều, chỉ cần làm theo lời nghệ ngữ đại nhân dặn, hoàn thành nhiệm vụ là được.”

Người thứ năm bên cạnh quay đầu lại, nhìn thẩm Thanh Trúc với vẻ nghi hoặc, lên tiếng: “Người mới, tại sao cô lại đeo mặt nạ? Chúng ta [Tín đồ] khi làm nhiệm vụ luôn luôn để mặt thật, cần gì phải che che giấu giấu?”

“Đây là lời dặn của nghệ ngữ đại nhân.” thẩm Thanh Trúc sờ sờ chiếc mặt nạ cáo trắng trên mặt, bình tĩnh trả lời: “Tôi còn quá trẻ, tướng mạo cũng không đủ dữ tợn, khi làm một số nhiệm vụ đặc biệt, rất dễ bị người ta coi thường, chỉ có che mặt thì người khác mới không nhìn ra được thực hư.”

“Thì ra là vậy, nghệ ngữ đại nhân đúng là rất coi trọng cô.” Người thứ năm có chút ghen tị lên tiếng.

Chương 431 - Ta Học Trảm Thần

“Quay lại vấn đề chính.” Người thứ hai khẽ lên tiếng: “Chúng ta muốn gây ra hỗn loạn trong nhà tù trai giới sở, trước tiên phải tiếp cận được nó. Xung quanh nhà tù trai giới sở có rất nhiều tháp canh, đi từ trên biển chắc chắn sẽ bị phát hiện, vì vậy cách tốt nhất là lặn xuống bơi qua.”

Người thứ hai khẽ vung tay, không biết từ đâu biến ra ba bộ đồ lặn, ném vào tay hai người.

“Bơi qua?” Người thứ năm cau mày: “Tại sao không thể dùng Cẩm Hư trực tiếp dịch chuyển từ dưới đáy biển qua?”

“Bán kính ba trăm mét của hòn đảo đó đều nằm trong phạm vi bức xạ của Trấn Hư Bi, đến gần nó thì Cẩm Hư sẽ mất tác dụng. Nếu thực sự làm theo cách cô nói thì sau khi chúng ta dịch chuyển, chắc chắn sẽ bị ép ra khỏi không gian ở vị trí ba trăm mét, sau đó bị bắn tía bắn chết không kịp trở tay.”

“Được rồi...”

thẩm Thanh Trúc nhận lấy bộ đồ lặn, hơi sững sốt, quan sát kỹ bộ đồ lặn một lúc lâu, phát hiện trên bề mặt của nó được khảm rất nhiều chấm trắng kỳ lạ.

“Bộ đồ lặn này có vẻ không giống với bình thường?”

Đúng vậy, vùng biển gần đây đều nằm trong phạm vi cảm biến sonar đặc biệt của nhà tù trai giới sở, bất kể là tàu ngầm, ngư lôi, thậm chí là một con cá biển bình thường đến gần, đều sẽ bị phát hiện, sau đó bị cá nano tiêu diệt trực tiếp.

Người thứ năm không nhin được mà phàn nàn: “Khu vực gần hòn đảo đó, ngay cả cá cũng không được phép tồn tại sao? Quá nghiêm ngặt rồi chứ? Hơn nữa, trong biển có nhiều cá như vậy, họ giết hết nổi sao?..”

Người thứ hai nhìn bộ đồ lặn trong tay, lại lên tiếng: “Tôi chỉ lấy ví dụ thôi, cảnh sát nhà tù trên đảo sẽ định kỳ rải một loại chất nào đó xuống vùng biển gần đó để xua đuổi đàn cá, thông thường sẽ không có cá nào vào khu vực đó. Bộ đồ lặn trên tay các người đều là mua bằng giá cao trên chợ đen, được làm bằng vật liệu đặc biệt, có thể tránh được sự dò tìm của sonar, giúp chúng ta bí mật vượt qua vùng biển ba trăm mét đó.”

Thẩm Thanh Trúc gật đầu như có điều suy nghĩ.

Người thứ hai nghiêm túc dặn dò: “Đúng rồi, lát nữa sau khi bơi lên đảo, nhất định phải nhớ ẩn núp thật kỹ, phải đợi đến khi tín hiệu mà nghệ ngữ đại nhân nói xuất hiện thì mới được hành động!..”

“Rõ!..”

...

Một bên của hòn đảo.

Sóng trắng đập vào đá ngầm đen, phát ra tiếng ầm ầm, hai bóng người mặc đồ lặn theo từng đợt sóng, bị cuốn lên bãi cạn.

Một tên mập trong số đó nằm vật ra bãi cạn, tháo mặt nạ dưỡng khí, vẻ mặt như muốn chết: “Khụ khụ khụ... Một chết ông đây rồi! Quãng đường ba trăm mét này, sao lại xa thế này?!..”

Tào Uyên tháo mặt nạ, nhìn quanh một lượt, cau mày: “Nơi này tầm nhìn quá thoáng, dễ bị cảnh sát nhà tù tuần tra phát

hiện, đến khu rừng bên kia đi.” Tào Uyên chỉ tay về phía khu rừng không xa.

Bách Lý mập thở dài, khó khăn đứng dậy, theo Tào Uyên nhanh chân chạy đến khu rừng, sau khi xác nhận xung quanh không có nguy hiểm, liền ngồi phịch xuống.

“Cả đời này của ông đây, chưa từng bơi quãng đường dài như vậy.” Bách Lý mập cởi bộ đồ lặn, sờ bụng lép kẹp, như nhớ ra điều gì, quay sang Tào Uyên: “Đúng rồi, cho tôi mấy miếng bánh quy nén, hơi đói rồi.”

Tào Uyên liếc hắt: “Chúng ta trôi trên biển lâu như vậy, đã ăn hết từ lâu rồi.”

“Ăn hết rồi sao?! Tôi còn chưa ăn mấy miếng!” Bách Lý mập tròn tròn mắt: “Tào Uyên, anh giỏi lắm, tôi trả tiền bộ đồ lặn cho anh, anh còn dám lén ăn bánh quy của tôi!”

Tào Uyên tròn trắng mắt: “Anh tự ăn bao nhiêu, trong lòng không có số sao?”

Bách Lý mập khựng lại, ngẫm nghĩ một lúc, hơi chột dạ ho khan vài tiếng: “Ừm... cũng không đói lắm, có thể nhịn được. Đúng rồi, chúng ta đã vào được hòn đảo này rồi, bước tiếp theo làm gì?”

“Anh hỏi tôi?” Khóe miệng Tào Uyên giật giật: “Không phải anh nói, anh đã có một kế hoạch hoàn chỉnh rồi sao?”

Bách Lý mập gãi đầu: “Ồ, kế hoạch của tôi là... lên đảo, rồi tùy cơ ứng biến.”

“...”

Tào Uyên đè nén sự thôi thúc rút dao chém chết tên mập không đáng tin này, hít sâu một hơi, từ từ nói: “Bây giờ chúng ta tuy đã lên đảo nhưng vẫn chưa vào được phạm vi của trai

giới sở, thấy những bức tường thép cao ngất kia không? Bên trong đó mới là trai giới sở thực sự.

Mà muốn vào được trai giới sở, chỉ có một con đường duy nhất là cổng chính, nơi đó có rất nhiều quân đội canh gác, nghiêm ngặt vô cùng, cho nên bây giờ nhiệm vụ cấp bách của chúng ta là phải nghĩ cách vào được từ đó... Anh ngăn người ra làm gì vậy!?”

Tào Uyên thấy Bách Lý mập vẫn luôn ngơ ngẩn nhìn ra mặt biển, không nhìn được mắng.

“Không phải...” Bách Lý mập nhìn chằm chằm bãi cạn trước mặt, dụi dụi mắt: “Sao tôi lại thấy, lại có ba người lên đảo này? Có phải tôi hoa mắt không?”

Tào Uyên sửng sốt, quay đầu nhìn về phía bãi cạn mà họ vừa mới lên.

Chỉ thấy ba bóng người mặc bộ đồ lặn giống họ, đang lén lút đứng dậy từ bãi cạn. Họ nhìn quanh một lượt, trao đổi gì đó, rồi đi thẳng về phía khu rừng nơi hai người ẩn núp.

“Không nên như vậy...” Tào Uyên ngậy người nhìn cảnh này. Anh ta thắc mắc: “Ngoài chúng ta ra, sao còn có người lặn lên hòn đảo này? Chẳng lẽ tôi đi lâu quá, nơi này đã được cải tạo thành căn cứ lặn tự do rồi sao?”

Đang lúc Tào Uyên nghi hoặc, ba người đối diện đã đi vào trong rừng. Họ thấy hai người đang ngồi xồm trên mặt đất và cùng lúc sửng sốt.

Chương 432 - Ta Học Trảm Thần

Ánh mắt của năm người va vào nhau, không khí trong nháy mắt trở nên tĩnh lặng...

Năm người cứ thế giằng co một lúc lâu, mắt to trừng mắt nhỏ, cả bức tranh không thể nói nên lời kỳ quái.

Cuối cùng, vẫn là Bách Lý mập phá vỡ sự im lặng trước.

“Khụ khụ, cái kia... các anh cũng đến căn cứ lặn để nghỉ dưỡng sao?” Bách Lý mập gãi đầu, thăm dò mở lời.

Căn cứ lặn?

Nghe thấy bốn chữ này, ba người [Tín đồ] cùng lúc sững sốt, nhìn nhau...

Trong mắt của hàng thứ năm, càng nhiều hơn là nghi hoặc và chất vấn. Hắn nhìn chằm chằm vào mắt hàng thứ hai, như muốn nói: Không phải anh nói, đây chính là trai giới sở sao? Căn cứ lặn là cái quỷ gì?

Mà trong mắt hàng thứ hai chỉ còn lại sự hoang mang sâu sắc, cùng với sự nghi ngờ bản thân.

Không đúng... rõ ràng tình báo nói là ở đây, sao lại là căn cứ lặn được... chẳng lẽ tình báo sai rồi sao?

Còn về phần Thẩm Thanh Trúc, hắn nhìn hai [Tín đồ] bên cạnh, lại nhìn Bách Lý mập và Tào Uyên không xa, biểu cảm dưới lớp mặt nạ vô cùng đặc sắc.

“A, a ha ha ha...” Hàng thứ năm và hàng thứ hai trao đổi ánh mắt đơn giản, người trước cười gượng: “Đúng vậy, đúng

vậy, chúng tôi... chính là câu lạc bộ lặn này, đến đây chơi.

Các anh... cũng đến chơi sao?”

Bách Lý mập và Tào Uyên nhìn nhau, cũng cười ha ha: “Đúng vậy, chúng tôi cũng vậy! Ha ha ha...”

“Ồ, chào mừng, chào mừng!”

“Ha ha ha, cùng vui cùng vui.”

“Cảnh đẹp ở đây thật tuyệt!”

“Đúng đúng đúng, anh nói đúng.”

“Ừm ừm.”

“Ừm...”

“...”

“...”

Sau một hồi đối thoại chẳng có chút dinh dưỡng nào, lại còn kỳ quái đến mức không thể kỳ quái hơn, không khí lại một lần nữa rơi vào im lặng.

Hàng thứ năm liếc mắt nhìn hàng thứ hai và Thẩm Thanh Trúc, rồi bước nhanh về phía xa. Hàng thứ năm nói: “Cái kia... chúng tôi đi dạo bên kia, các anh cứ tiếp tục... ờ, tầm nắng đi! Chúng tôi không làm phiền nữa nhé!”

“Được được, chơi vui vẻ nhé!”

“Ừm ừm, nhất định!”

“...”

Ba người [Tín đồ] nhanh chóng đi vào sâu trong rừng, đảm bảo rằng hai người kia đã không nhìn thấy nữa, lúc này mới dừng bước.

Hàng thứ năm tức giận mở lời: “Anh làm sao vậy? Sao lại đưa chúng tôi đến căn cứ lặn?”

Hàng thứ hai đáp: “Tôi cũng không biết nữa... có thể là tình báo sai sót?” Trong mắt hàng thứ hai hiện lên vẻ hoang mang, sau đó, hần đột nhiên sững sờ, như nhận ra điều gì đó: “Không đúng, nếu đây không phải là trai giới sở, tại sao chúng ta lại không thể sử dụng cấm hư?”

Nghe thấy câu này, hàng thứ năm cũng sững sờ.

Đúng vậy!

Nơi này không thể dùng cấm hư!

Chẳng lẽ ngoài trai giới sở, còn có hòn đảo nào khác có thể làm được điều này?

“Ý anh là... đây chính là trai giới sở?” Hàng thứ năm gãi đầu: “Nhưng nếu như vậy thì hai người vừa này...”

“Họ giả vờ.” Hàng thứ hai lúc này đã hoàn toàn phản ứng lại, đôi mắt hơi nheo lại: “Căn cứ lặn chó má gì, toàn là giả, bọn họ cũng không giống cảnh sát, có lẽ cũng giống như chúng ta...”

“Chết tiệt, bị chúng lừa rồi!” Hàng thứ năm mắng mỗ: “Vậy chúng ta về trước, giết chết chúng!”

“Không được.”

Ngay lúc này, Thẩm Thanh Trúc, người vẫn luôn im lặng, đột nhiên lên tiếng. Hai người kia cùng quay đầu nhìn hắn.

“Hai người đó kí nhiên cũng có thể lên được hòn đảo này thì chúng tôi bọn họ cũng không đơn giản. Đây là trai giới sở, chúng ta không thể sử dụng cấm hư. Lỡ như bọn họ có thủ đoạn đặc biệt nào đó, chúng ta chưa chắc đã thắng được. Hơn nữa, cho dù có thể thắng thì động thủ với bọn họ một cách mạo hiểm cũng sẽ gây ra động tĩnh, ngược lại sẽ bại lộ bản thân.”, Thẩm Thanh Trúc nghiêm túc nói.

“Ngài Áo Ngũ không phải đã nói rồi sao? Trước khi thời cơ đến, đừng đánh rần động cỏ.”, Thẩm Thanh Trúc tiếp lời.

Hai tín đồ lập tức chìm vào suy tư.

“Hắn nói đúng, chúng ta thực sự không nên xung đột với bọn họ. Chỉ cần bọn họ không ảnh hưởng đến kế hoạch của chúng ta, bọn họ muốn làm gì, cũng không liên quan đến chúng ta.”, hàng thứ hai gật đầu đồng ý.

“Ừm.”, hàng thứ năm quay đầu nhìn về phía hai người kia: “Hy vọng bọn họ cũng thông minh một chút, giữ im lặng với chúng ta....”

...

“Tôi nói lão Tào, rốt cuộc là chuyện gì vậy?”, Bách Lý béo cau mày nhìn Tào Uyên sau khi ba người kia đi xa.

“Thực sự là căn cứ lặn sao? Không nên như vậy chứ!”, Tào Uyên trầm ngâm một lúc, đột nhiên sùng sờ: “Không đúng! Đây chính là trai giới sở! Nơi này có uy áp của trấn hư bìa! Xung quanh trai giới sở, sao có thể có căn cứ lặn được?.”

Bách Lý béo sùng sờ: “Vậy ba người vừa nãy....”

“Bọn họ có vấn đề.”, Tào Uyên khẳng định: “Biết đâu, bọn họ cũng giống như chúng ta, cũng muốn đến cướp ngục.”

Bách Lý béo vỗ đùi: “Tôi đã nói mà! Đặc biệt là tên đeo mặt nạ cáo trắng kia, nhìn là biết không phải người tốt!.”

Bách Lý béo đứng dậy, thấy Tào Uyên vẫn cau mày không vui, liền hỏi: “Anh đang nghĩ gì vậy?.”

“Tôi đang nghĩ, liệu bọn họ có phá hỏng kế hoạch cướp ngục của chúng ta không...”, Tào Uyên đáp.

Bách Lý béo sùng sờ: “Chúng ta có kế hoạch sao?.”

“...”, Tào Uyên trợn mắt, tiếp tục nói: “Mặc dù không có kế hoạch nhưng nếu bọn họ hấp tấp muốn xông vào trai giới sở, bị cảnh sát nhà tù phát hiện, sau khi bắt được bọn họ, chắc chắn sẽ huy động một lượng lớn cảnh sát để lục soát toàn bộ hòn đảo, xem còn có kẻ nào lọt lưới không. Như vậy, chúng ta sẽ bị động.”

Chương 433 - Ta Học Trảm Thần

Bách Lý béo suy nghĩ: “Vậy chúng ta đi trói bọn họ lại? Để tránh bọn họ phá hỏng chuyện.”

“Đây là trai giới sở, không thể sử dụng cấm hư, chúng ta chỉ có hai người, chưa chắc đã đánh lại được ba người bọn họ...”, Tào Uyên còn chưa nói hết lời, cả người đột nhiên ngã ra.

Chỉ thấy Bách Lý béo sờ vào sợi dây chuyền, một luồng ánh sáng vàng bao quanh hắn, hắn ngẩng đầu nhìn Tào Uyên, biểu cảm có chút kỳ lạ.

“Anh vừa... nói gì cơ?..”

Tào Uyên trầm ngâm vài giây: “Tôi nói, đánh bọn họ!..”

...

Trong rừng cây, ba người [Tín đồ] đang nhanh chóng đi qua.

Hàng thứ hai vừa cảnh giác quan sát xung quanh, vừa nói với hai người bên cạnh: “Cổng chính của trai giới sở được canh gác nghiêm ngặt, chúng ta không thể sử dụng cấm hư, không thể đi qua được. Bây giờ nhiệm vụ chính của chúng ta là tìm nơi ẩn nấp, đợi tín hiệu xuất hiện, rồi mới hành động!..”

“Ừm.”

Hàng thứ hai đột nhiên dừng bước.

“Sao vậy?”, hàng thứ năm cau mày, nhìn hàng thứ hai.

Hàng thứ hai không nói gì, chỉ lặng lẽ quay người, nhìn chằm chằm vào khu rừng phía sau.

Một lúc sau, hai bóng thiếu niên từ từ bước ra từ đó.

“Là bọn họ?”, hàng thứ hai cau mày.

“Bọn họ tự tìm đến cửa.”, khóe miệng hàng thứ năm nở nụ cười lạnh: “Đã như vậy, đừng trách chúng ta không khách sáo....”

Một bên, biểu cảm dưới mặt nạ của Thẩm Thanh Trúc trở nên nghiêm trọng.

Hắn đang định mở miệng nói gì đó thì Bách Lý béo đổi diện đột nhiên cười lớn, một luồng ánh sáng vàng xuất hiện trên ngực hắn!

“He he he, tên trộm! Run rẩy dưới uy lực của tiểu gia đi nào!..”

Một cơn gió biển thổi qua khu rừng trên đảo, làm cho lá cây trong rừng xào xạc.

Bách Lý béo vỗ tay, nhìn ba người bị trói chặt trước mặt, gật đầu hài lòng: “Cái gì thế, tôi còn tưởng là nhân vật khó nhằn nào, không ngờ lại dễ dàng bắt được như vậy.”

Hàng thứ hai:...

Hàng thứ năm:...

Thẩm Thanh Trúc:...

Tào Uyên cẩn thận quan sát ba người bị trói lại với nhau, biểu cảm kỳ lạ nói: “Cách trói của anh... có vẻ không ổn lắm.”

“Không ổn sao?”, Bách Lý béo có chút nghi hoặc.

“Cách trói này... ừm... tôi chỉ thấy trong một số bộ phim đặc biệt thôi.” Tào Uyên do dự nói: “Nói thật, anh trói họ hơi quá hấp dẫn rồi.”

“Hấp dẫn sao?”, Bách Lý béo gãi đầu: “Cách trói này là các chị hầu gái dạy tôi, có vấn đề gì không?”

Khỏe miệng Tào Uyên hơi giật giật: “Không, không có gì.”

“Chỉ cần có thể trói được bọn họ, trói thế nào cũng được.” Bách Lý béo không để ý vung tay, hất đi đến trước mặt hàng thứ hai, hất cằm về phía hắn: “Này, ngoan ngoãn ở đây, đừng có mà lung tung nhé? Nếu để tiểu gia tôi phát hiện các người có hành động khác thường, tiểu gia tôi sẽ chặt các người ra làm đôi!”

Hàng thứ năm trừng mắt nhìn Bách Lý béo, vẻ mặt như muốn lột da hắn, hắn đang định nói gì đó thì hàng thứ hai bên cạnh dùng vai hích hắn một cái, ra hiệu cho hắn.

“Được rồi, ở đây không nên nán lại lâu, chúng ta phải nghĩ cách vào trai giới sở.” Tào Uyên nhìn bức tường thép đen không xa, nói với Bách Lý béo.

Bách Lý béo gật đầu, theo Tào Uyên lặng lẽ đi về phía trai giới sở. [do c f u L L . v n - k h o t r u y e n d i c h m i ễ n p h í]

Đợi đến khi hai người đi xa, hàng thứ năm mới nhin không được mở miệng: “Chết tiệt, tức chết mất! Thằng nhóc đó chỉ dựa vào việc mình có nhiều cấm vật mà thôi, vậy mà lại vênh váo như vậy!.”

“Hắn muốn vênh váo thì cứ để hắn vênh váo, nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta là ẩn núp, chờ tín hiệu, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn vì nhất thời muốn thể hiện bản lĩnh mà bị tên mập kia giết chết ở đây sao?”, hàng thứ hai bình tĩnh nói: “Muốn báo thù, đợi đến khi tác dụng của trấn hư bìa được giải trừ cũng chưa muộn.”

“Hừ! Sớm muộn gì lão tử cũng giết chết hắn!”, hàng thứ năm hừ lạnh một tiếng.

Hàng thứ hai quay đầu nhìn Thâm Thanh Trúc: “Người mới, sao người vẫn không nói gì vậy?.”

Thâm Thanh Trúc lặng lẽ nhìn bóng lưng hai người rời đi, lắc đầu: “Ta chỉ là... không muốn nói.”

...

Trai giới sở.

Lâm Thất Dạ và An Khanh Ngư ngồi dưới bóng cây, vừa trầm ngâm vừa thỉnh thoảng dùng cành cây vẽ lên mặt đất trước mặt, những đường nét phức tạp, nhìn thoáng qua đã thấy chóng mặt.

“Toàn bộ địa hình trai giới sở, cơ bản là như vậy.” Lâm Thất Dạ cẩn thận quan sát bức tranh trên mặt đất hồi lâu, gật đầu: “Mỗi tòa nhà, mỗi tháp canh, mỗi cửa ải, đều đã tìm hiểu rõ ràng, còn lại chính là tìm ra một phương án vượt ngục khả thi.”

An Khanh Ngư trầm ngâm một lát: “Bây giờ anh có ý tưởng gì không?.”

“Sau nhiều ngày như vậy, tôi cũng nghĩ ra một phương án nhưng không được hoàn thiện lắm...” Lâm Thất Dạ từ từ nói.

“Ừ? Nói thử xem.”

“Ý tưởng của tôi là...”

Lâm Thất Dạ nói rõ ý tưởng của mình, mắt An Khanh Ngư dần sáng lên, sau đó liền chìm vào suy tư.

“Ý tưởng này khả thi nhưng cần một số điều kiện bên ngoài...”

Đúng lúc hai người đang thảo luận, trên bầu trời cách trai giới sở vài km, đột nhiên xuất hiện những luồng ảo quang mờ ảo, tiếp theo đó một góc trời vỡ ra!

Đình——!

Tiếng nổ giòn giã vang vọng khắp bầu trời, Lâm Thất Dạ và An Khanh Ngư đang thảo luận dưới gốc cây sừng sốt, đồng thời ngẩng đầu nhìn lên.

Một thiên thạch xuất hiện từ bầu trời, vỡ nát và mang theo động năng khủng khiếp lao xuống. Bề mặt thiên thạch ma sát với không khí ở tốc độ cao, bùng cháy ngọn lửa chói mắt!

“Thiên thạch sao?”, An Khanh Ngư nghi hoặc lên tiếng: “Thiên thạch từ đâu ra vậy?..”

Chương 434 - Ta Học Trảm Thần

Lâm Thất Dạ đứng dậy khỏi mặt đất, nheo mắt nhìn thiên thạch đang lao xuống nhanh chóng trên bầu trời. Hướng hạ xuống của nó chính là vị trí trai giới sở.

“Đây không phải thiên thạch bình thường”, Lâm Thất Dạ khẳng định: “Đây là do có người cố ý tạo ra.”

An Khanh Ngư nhìn chằm chằm thiên thạch đang lao xuống nhanh chóng trên bầu trời, trong mắt hiện lên một tia xám xịt. Anh ta lắc đầu: “Chỉ bằng mức độ tấn công này, muốn phá hủy trai giới sở, vẫn còn quá ngây thơ.”

Cùng lúc đó, tại khu vực văn phòng trai giới sở.

“Thiên thạch sao?”, giám thị nhà tù tạm quyền Tạ Vũ nghe hai chữ này, nhíu mày: “Hiện tượng tự nhiên, hay do con người tạo ra?”

“Xác suất lớn là do con người tạo ra”, một cảnh sát nhà tù nói.

Tạ Vũ đi đến bên cửa sổ, nheo mắt nhìn thiên thạch sắp rơi xuống, trong mắt lóe lên một tia sáng khác thường.

“Tôi biết rồi, thông báo cho quân đội đi, bắn hạ nó”, Tạ Vũ ra lệnh.

“Vâng!”, cảnh sát nhà tù đáp lời.

Ồng——!!

Tiếng còi báo động chói tai vang vọng khắp trai giới sở. Tất cả các tù nhân đều dừng động tác trong tay, vẻ mặt có chút

hoảng loạn.

“Thời gian hoạt động tự do kết thúc, tất cả mọi người lập tức trở về phòng giam, nhắc lại một lần nữa, thời gian hoạt động tự do kết thúc, tất cả mọi người lập tức trở về phòng giam!”, một giọng nói vang lên.

Những tù nhân vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra, nghi hoặc nhìn xung quanh. Nghe nói có thiên thạch sắp rơi xuống, từng người một nhanh chóng chạy ra khỏi phòng ăn, muốn xem thiên thạch này rốt cuộc trông như thế nào.

Nhưng ngay sau đó, một lượng lớn cảnh sát nhà tù xuất hiện, tay cầm súng, thúc giục tất cả các tù nhân trở về phòng giam của họ.

Chỉ trong chốc lát, toàn bộ khu vực hoạt động gần như đã được dọn sạch hoàn toàn.

An Khanh Ngư và Lâm Thất Dạ nhìn nhau, Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lúc rồi nói: “Trở về trước đã, tình hình hiện tại có chút không ổn, hơn nữa kế hoạch vẫn chưa hoàn chỉnh, cần thận vẫn hơn.”

An Khanh Ngư gật đầu, rồi nhanh chóng chạy về phía phòng giam.

Lâm Thất Dạ dùng chân xóa sạch bản vẽ trên mặt đất, từ xa, một nhân viên y tế nhanh chóng chạy tới. Nhân viên y tế này cũng là tuân theo lệnh của bác sĩ Lý, đưa Lâm Thất Dạ trở về bệnh viện để bảo vệ, đề phòng có chuyện bất trắc xảy ra.

Lâm Thất Dạ vừa đi về phía bệnh viện cùng nhân viên y tế, vừa ngẩng đầu nhìn thiên thạch đang phóng to nhanh chóng trên bầu trời. Anh ta biết chỉ bằng thiên thạch này không thể gây ra mối đe dọa đối với trai giới sở nhưng anh ta vẫn rất tò mò, trai giới sở sẽ xử lý như thế nào.

Ngay khi Lâm Thất Dạ sắp bước vào bệnh viện, hai quả tên lửa đồng thời bay lên bầu trời từ mặt đất, kéo theo vệt khói dài, bay chính xác về phía thiên thạch đang rơi xuống!

Ầm——!!

Ngay sau đó, hai quả tên lửa đã bắn trúng thiên thạch đang lao xuống nhanh chóng. Tiếng nổ ầm ầm truyền đến từ trên bầu trời, trong ngọn lửa cuộn cuộn, những mảnh vỡ thiên thạch vụn vỡ rơi xuống từ trên cao, rơi thẳng xuống biển.

Thiên thạch rơi xuống trai giới sở này đã dễ dàng tan rã giữa không trung như vậy.

“Thì ra trên đảo còn giấu tên lửa...” Lâm Thất Dạ lẩm bẩm, bước vào bệnh viện.

Có thể gây ra một cuộc tấn công ở mức độ này, chắc chắn là một cường giả hàng đầu. Tuy nhiên, nếu đã là cường giả hàng đầu thì hẳn phải biết chỉ bằng cuộc tấn công này, không thể phá hủy trai giới sở...

Chuyện này, có lẽ không đơn giản như vậy.

Chương 435 - Ta Học Trảm Thần

“Thiên thạch đã rơi xuống.”

Một cảnh sát nhà tù đặt ống nhòm xuống, quay người báo cáo với Tạ Vũ.

Tạ Vũ ngồi trước bàn làm việc rộng lớn màu đen, gật đầu, bình tĩnh nói: “Từ bây giờ, trại giam sẽ chuyển sang trạng thái cảnh báo cấp độ một, thông báo cho nhóm phòng thủ quân sự, theo dõi mọi động tĩnh xung quanh vùng biển, ngoài ra, hãy điều động thêm hai phần ba lực lượng cảnh sát từ trong nhà tù để hỗ trợ lực lượng phòng thủ bên ngoài.”

Cảnh sát nhà tù sửng sốt: “Điều động hai phần ba cảnh sát nhà tù để hỗ trợ bên ngoài? Có phải quá nhiều không? Nếu có chuyện gì xảy ra trong tù thì sao?”

“Trong tình trạng báo động cấp độ một, tất cả các tù nhân trong tù sẽ bị giam giữ trong phòng giam, hơn nữa còn có hệ thống cảnh báo trí tuệ nhân tạo hàng đầu của Đại Hạ kiểm soát toàn bộ, có chuyện gì có thể xảy ra?” Tạ Vũ phát tay: “Làm theo những gì tôi nói.”

Cảnh sát nhà tù do dự một lúc, vẫn đáp: “Vâng.”

Đợi đến khi cảnh sát nhà tù nhanh chóng rời khỏi văn phòng, Tạ Vũ từ từ đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống trại giam trống rỗng, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Đã đến lúc rồi...”

...

Bên ngoài trại giam.

Bách Lý Béo nằm sấp sau một tảng đá lớn, lén lút thò nửa cái đầu ra, quan sát phía trước qua chiếc kính đơn trên sống mũi.

“Phòng thủ nghiêm ngặt quá rồi!” Bách Lý Béo rút đầu lại, không nhìn được lên tiếng.

“Thật vậy...” Tào Uyên thở dài, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc: “Tôi nhớ trước đây, lực lượng phòng thủ ở đây tuy rất nghiêm ngặt nhưng cũng không đến mức nghiêm ngặt như bây giờ, chỉ riêng lính bắn tỉa đã có ít nhất mười hai người, bây giờ ngay cả khi chúng ta biến thành một con ruồi, phỏng chừng cũng không thể bay vào được.”

“Có phải vì thiên thạch vừa rồi không?” Bách Lý Béo trầm ngâm: “Tôi thấy, đó không giống như một sự kiện tự nhiên.”

Tào Uyên gật đầu đồng tình: “Xác suất thiên thạch rơi xuống vốn đã không lớn, còn không lệch đi đâu mà rơi trúng trại giam, làm sao có chuyện trùng hợp như vậy? Hơn nữa tôi luôn cảm thấy, chuyện này hẳn có liên quan đến ba người chúng ta vừa trời...”

“Mặc kệ họ.” Bách Lý Béo nhún vai: “Đợi cứu được Thất Dạ, chúng ta quay đầu bỏ chạy, đến lúc đó họ muốn làm gì thì liên quan gì đến chúng ta.”

“Trong số những Cẩm Vật mà cậu sưu tầm, không có Cẩm Vật nào có thể giúp chúng ta trực tiếp vượt qua cửa ải này sao?”

“Có thì có nhưng hoặc là không còn tác dụng, hoặc là hiệu quả đã bị suy yếu rất nhiều.” Bách Lý Béo bắt lực thở dài: “Tất cả các Cẩm Vật liên quan đến không gian đều mất hiệu lực, ngay cả khi có thể sử dụng, cũng chỉ có thể dịch chuyển hai ba mét, căn bản không thể xuyên qua được tuyến phòng

thủ dài như vậy, ngay cả [Dao Quang] cũng chỉ có thể phát ra một mét ánh sáng vàng, không thể dùng một mét ánh sáng vàng này để đối phó với nhiều súng ống như vậy chứ?”

Tào Uyên gật đầu: “Điều này không có gì lạ, dưới tác dụng của Trần Khư Bi, tất cả các Cẩm Vật sử dụng Cẩm Khư ra bên ngoài đều mất hiệu lực, chỉ có một số Cẩm Vật vốn có chức năng đặc biệt mới có thể phát huy tác dụng...”

“Vậy chúng ta phải làm sao?”

“Chúng ta cứ chờ đã.” Tào Uyên trầm ngâm một lúc: “Vì đây là lực lượng phòng thủ được tăng cường tạm thời nên sau một thời gian sẽ giảm bớt, đến lúc đó chúng ta sẽ tìm cơ hội.”

“Còn phải chờ nữa à...” Bách Lý Béo gãi đầu, đột nhiên nảy ra một ý: “Tôi có một ý tưởng!”

“Nói đi.”

“Anh nói xem, nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta bây giờ là gì?”

“Vào trại giam chứ.” Tào Uyên nghi hoặc nhìn hắn.

“Đúng! Vào trại giam!” Bách Lý Béo vỗ đùi: “Vậy tôi hỏi anh, nếu chúng ta muốn cướp ngục, thất bại bị đám cảnh sát nhà tù bắt, chúng ta sẽ bị đưa đến đâu?”

Tào Uyên trầm ngâm một lúc: “Tây Thiên?”

“...” Bách Lý Béo khóe miệng hơi giật giật: “Anh lạc quan một chút đi, ý tôi là... nếu chúng ta chỉ định cướp ngục, sau đó lương tâm trời dậy, chủ động đầu thú, cầu xin sự tha thứ thì đám cảnh sát nhà tù có thấy chúng ta... anh hiểu ý tôi chứ?”

Bách Lý Béo nheo đôi mắt vốn đã không to, điên cuồng cố gắng truyền đạt ánh mắt.

“Thấy chúng ta... bị bệnh?”

“... Thấy chúng ta không đáng chết!”

“Tôi hiểu ý cậu rồi.” Tào Uyên trầm ngâm: “Cậu muốn nói, chúng ta chủ động tìm đến, họ sẽ không giết chúng ta ngay mà sẽ tìm một nơi giam chúng ta lại trước...”

“Đúng!” Bách Lý Béo liên tục gật đầu: “Mà trong phạm vi ngàn dặm, chỉ có một nơi có thể giam người...”

“Ở cổng nhà tù đầu thú, sau đó cầu xin họ nhốt chúng ta vào tù...” Tào Uyên lẩm bẩm, trong mắt hiện lên vẻ nghi ngờ: “Sao tôi thấy, chuyện này có vẻ không đáng tin cậy nhỉ?”

“Không đáng tin cậy ở đâu? Rất hợp lý mà!” Bách Lý Béo trợn tròn mắt, khỏ sở nói: “Hoặc là, anh còn cách nào để vào trại giam không? Ngay cả khi ở đây chờ hai ba ngày, lực lượng bảo vệ yếu đi một chút, chúng ta có chắc chắn đột nhập vào được không?”

Tào Uyên không nói nên lời.

Đúng vậy, ngay cả khi đã qua hai ba ngày, lực lượng phòng thủ ở đây cũng không thể yếu đi được bao nhiêu...

“Vậy sau khi bị áp giải vào thì sao? Họ chắc chắn sẽ khám người, [Tự Tại Không Gian] của anh bị tịch thu, chúng ta sẽ thực sự không có cách nào cứu Lâm Thất Dạ.” Tào Uyên lại lên tiếng.

Bách Lý Béo vỗ vai hấn, thở dài, vẻ mặt “Tôi rất thất vọng về anh.”

Chương 436 - Ta Học Trảm Thần

“Tôi nói này lão Tào, anh cũng theo tôi lâu như vậy rồi, sao vẫn còn không thông minh thế nhỉ? Kế hoạch tốt nhất, chính là không có kế hoạch! Đến lúc đó sẽ có cách, đợi chúng ta vào trại giam, tự nhiên sẽ có cách!”

Giống như bây giờ, trước khi chúng ta đến hòn đảo này, anh có nghĩ ra được ý tưởng tuyệt vời như đầu thú vào tù không? Không thể nào! Cho nên, mọi chuyện không cần phải suy nghĩ quá chu toàn...”

Dưới sự tẩy não liên tục của Bách Lý Béo, suy nghĩ của Tào Uyên đã hoàn toàn bị đảo lộn, chỉ thấy cả đầu ong ong, hẩn nhìn Bách Lý Béo, lại nhìn cửa ải xa xa, cắn răng!

“Được, vậy làm vậy!”

...

Trời dần tối.

Hoàng hôn buông xuống, giữa những bức tường thép cao ngất, một tay súng bắn tỉa đang ôm khẩu súng ngắm, cẩn thận tuần tra xung quanh.

Đột nhiên, một bóng người thoáng qua trong ống ngắm của hắn!

Cạch——!

Bảy tám tiếng lên đạn vang lên cùng lúc, trong nháy mắt, gần một nửa số tay súng bắn tỉa đều đã chuẩn bị sẵn sàng bắn, chĩa họng súng về phía một nơi nào đó trước cửa ải.

Cùng lúc đó, đèn pha của những chiếc xe bọc thép hạng nặng phân bố xung quanh cửa ải đột nhiên sáng lên, chiếu sáng rực rỡ những góc tối trước cửa ải, hàng chục lính đặc nhiệm toàn trang bị từ trên xe bọc thép hạng nặng xuống, nhanh chóng hình thành vòng vây, từ từ tiến về phía trước.

Chỉ thấy trên con đường không xa, hai bóng người đang từ từ tiến đến, ngẩng cao đầu, vẻ mặt nghiêm trang, biểu cảm như thể sắp chết!

Đặc biệt là tên mập lùn kia, hai tay giơ cao quá đầu, trong tay giật một tấm băng rôn không biết từ đâu ra, trên đó viết mấy chữ lớn màu đỏ tươi!

——Đại lão tha mạng!

“Cái gì cơ?”

Trong văn phòng, Tạ Vũ nghe thấy nội dung trong điện thoại, cả người ngây ra tại chỗ: “Có hai người muốn cướp ngục, bị các anh bắt rồi?”

“Vâng, phó giám thị.”

“Có xảy ra giao tranh không? Bắt thế nào? Sao không bắn chết luôn?”

“Chuyện này... nói ra thì hơi kỳ lạ, tôi canh giữ ở đây nhiều năm như vậy rồi, chưa từng thấy tình huống này...” Giọng điệu của viên sĩ quan bên kia điện thoại có chút kỳ quái: “Tóm lại, không xảy ra giao tranh và họ đều rất phối hợp, thái độ... ừm... rất thành khẩn.”

“Rất thành khẩn?” Tạ Vũ có chút bối rối.

“Đúng vậy, bình thường mà nói, gặp phải loại người muốn cướp ngục như vậy, chúng tôi đều bắn chết tại chỗ nhưng... họ lại phối hợp đến mức khó tin, trong đó còn có một tên mập lùn, trực tiếp nhét vào tay tôi mấy con lao碌... không phải,

tóm lại, họ nói muốn có một cơ hội để làm lại cuộc đời.” Viên sĩ quan thăm dò mở lời,

“Phó giám thị, hai người này, xử lý thế nào? Bắn chết tại chỗ, hay là...”

“Tất nhiên là bắn chết tại chỗ... không, khoan đã!”

Tạ Vũ vốn định trực tiếp bắn chết tại chỗ, dù sao thì loại người không biết lượng sức mình như vậy cũng không phải lần đầu xuất hiện, trước đây đều giết rồi ném thẳng xuống biển nhưng vừa nói được nửa câu, ông ta lập tức nhận ra điều gì đó!

Không đúng!

Hôm nay, không phải ngày thường!

Sắc mặt Tạ Vũ thay đổi, đi đến bên cửa sổ, trầm ngâm suy nghĩ...

Ông ta nhớ rằng Ngài Áo Ngôn từng nói, ngày phát tín hiệu, ông ta sẽ phái người mai phục xung quanh Trại Giam, đợi thời cơ chín muồi, lập tức tấn công Trại Giam từ bên ngoài, đánh lạc hướng sự chú ý của quân đội...

Hôm nay ban ngày, tín hiệu của Ngài Áo Ngôn vừa phát ra, buổi tối đã có hai người muốn cướp ngục bị bắt, hơn nữa thái độ cực kỳ tốt, không hề chống cự...

Chắc chắn không phải trùng hợp!

Tạ Vũ bừng tỉnh đại ngộ, đã nhìn thấu mọi chuyện!

Đúng vậy, hai người này, chắc chắn là [Tín đồ] do Ngài Áo Ngôn sắp xếp!

Chỉ không biết vì lý do gì, lại bị quân đội canh gác bắt được... Có phải do hôm nay mình bố trí quá nhiều người ra bên ngoài, tạo áp lực quá lớn cho họ không?

Đã là người nhà, vậy thì dễ xử lý rồi.

Tạ Vũ nghĩ thông suốt mọi chuyện, lại mở miệng nói: “Không cần bắn chết, phái người áp giải họ đến đây cho tôi, để tôi xem thử tình hình thế nào.”

“Rõ!”

Gác máy, Tạ Vũ nhìn hoàng hôn ngoài cửa sổ, thở dài một hơi.

Những [Tín đồ] này, thật khiến người ta không yên lòng...

...

Trong hành lang tối tăm chật hẹp, hơn mười cảnh sát nhà tù cầm súng áp giải hai thiếu niên, chậm rãi đi về phía trước.

Bách Lý Phì Phì đeo còng, quay đầu nhìn Tào Uyên bên cạnh, nhướn mày với hắn, trong mắt đầy vẻ đắc ý, biểu cảm như muốn nói:

Thế nào? Tiểu gia không đoán sai chứ?

Tào Uyên lặng lẽ thở dài, chỉ cảm thấy áp lực trong lòng càng lớn, hắn nhìn Bách Lý Phì Phì, cũng dùng ánh mắt giao lưu:

Đừng vui mừng quá sớm, dao của tôi, [Tự Tại Không Gian] của cậu, đều bị tịch thu rồi, lát nữa chúng ta cứu Thất Dạ thế nào?

Bách Lý Phì Phì: Đừng hoảng! Nhất định sẽ có cách! Mọi chuyện đều nằm trong tính toán của tiểu gia.

Tào Uyên: ...

Hai người bị áp giải đến trước một cánh cửa, cảnh sát nhà tù đi sau tiến lên hai bước, nhẹ nhàng gõ cửa.

Bách Lý Phì Phì nghi hoặc quan sát xung quanh, mở miệng hỏi: “Anh bạn, đây là đâu thế? Chúng ta không phải nên đến nhà tù sao?”

Cảnh sát nhà tù liếc hắt một cái: “Ít nói nhảm, chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi!”

Bách Lý Phì Phì nhún vai, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Một lát sau, cửa phòng mở ra, Tạ Vũ mặc một chiếc áo khoác gió màu đen, mặt không biểu cảm đứng sau cánh cửa, ánh mắt dừng trên người hai người, hiện lên vẻ lạnh nhạt.

Chương 437 - Ta Học Trảm Thần

“Phó giám thị, người đã đưa đến rồi.” Một cảnh sát nhà tù mở miệng nói.

Tạ Vũ gật đầu, nhàn nhạt mở miệng: “Biết rồi, các anh về vị trí của mình đi.”

Cảnh sát nhà tù sững sốt: “Giám thị, chúng tôi không thể đi được, lỡ như bọn họ không thành thật thì sao? Chúng tôi phải bảo vệ an toàn cho ngài!”

Đôi mắt Tạ Vũ nheo lại, nhìn chăm chăm cảnh sát nhà tù vừa nói chuyện, giọng nói dần trở nên lạnh lẽo: “Anh cho rằng, tôi cần các anh bảo vệ sao?”

Cảnh sát nhà tù bị ánh mắt này làm cho chấn động, vội vàng cúi đầu: “Vâng, phó giám thị, chúng tôi đi ngay...”

Nói xong, hắn quay người lại, ra hiệu cho những cảnh sát nhà tù phía sau, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Tạ Vũ hừ lạnh một tiếng, thuận tay đóng cửa phòng lại.

Bách Lý Phì Phì và Tào Uyên đứng trong văn phòng, nhìn nhau, đều cảm thấy có gì đó không ổn...

Đã vào được Trại Giam nhưng sao lại không vào phòng giam? Còn chạy đến văn phòng phó giám thị... Đây là muốn xảy ra chuyện rồi!

Ngay khi hai người đang thấp thỏm trong lòng, Tạ Vũ chậm rãi đi đến trước mặt họ, ánh mắt nhìn chăm chăm Bách Lý Phì Phì đang cúi đầu, chậm rãi mở miệng:

“Các cậu... sao lại bắt cản như vậy?”

“Thật sự rất xin lỗi, chúng tôi biết mình sai... ừm?”

Bách Lý Phì Phì đang thành khẩn xin lỗi, đột nhiên nghe thấy lời của Tạ Vũ, liền sững sốt, ngẩng đầu lên nhìn, đối diện với ánh mắt của Tạ Vũ...

Trong ánh mắt của ông ta, tràn đầy sự quan tâm và tin tưởng.

Như thể người đứng trước mặt ông ta, không phải là tên tội phạm đang cố gắng cướp ngục, mà là người anh em thất lạc nhiều năm của ông ta!

“... Á?” Bách Lý Phì Phì ngơ ngác mở miệng.

“Thôi, là lỗi của tôi!” Tạ Vũ thở dài: “Tôi chỉ nghĩ đến việc điều động hết sức cảnh sát trong trại giam nhưng lại quên mất hoàn cảnh của các cậu...”

Ông ta nắm chặt lấy đôi tay của Bách Lý Phì Phì, lắc lắc, áy náy mở miệng: “Gây phiền phức cho các cậu rồi!”

Bách Lý Phì Phì:???

Tào Uyên:???

Bách Lý Phì Phì và Tào Uyên lại nhìn nhau... đều nhìn thấy sự bối rối sâu sắc trong mắt đối phương.

“Ồ...” Bách Lý Phì Phì trầm ngâm một lát, giơ đôi tay đang đeo còng lên, vỗ vai Tạ Vũ: “Không sao, không phải lỗi của anh, là chúng tôi... sơ suất?”

Lúc này Tạ Vũ mới để ý Bách Lý Phì Phì vẫn còn đeo còng, lập tức lấy chìa khóa trong túi ra, vừa giúp hai người mở khóa, vừa tự trách nói: “Thật sự xin lỗi, cấp dưới không hiểu chuyện, đắc tội hai vị... Nhưng hai vị cũng nên hiểu, tôi cũng

là bất đắc dĩ, dù sao muốn đứng vững trong Trại Giam này, làm việc không thể không cẩn thận.”

Bách Lý Phì Phì cứng ngắc gật đầu: “Ừm, hiểu hiểu.”

Giải xong công cho hai người, Tạ Vũ lại đi đến sau bàn làm việc, đưa con dao của Tào Uyên và túi của Bách Lý Phì Phì cho họ, nghiêm túc nói:

“Vũ khí của hai vị, tôi đều lấy lại cho rồi, tiện cho hai vị hành động lát nữa!”

Tào Uyên nhận lấy con dao, ngây ngốc nhìn một lúc lâu, sau đó lặng lẽ véo đùi mình một cái, xác nhận đây không phải là mơ, rồi từ từ ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt Bách Lý Phì Phì...

Chuyện này, cũng nằm trong tính toán của cậu sao?

Tạ Vũ nhìn đồng hồ trên tường, mở lời: “Hai vị, hiện tại toàn bộ Trại Giam, ngoại trừ văn phòng của tôi, mọi góc ngách khác đều nằm dưới sự giám sát của trí tuệ nhân tạo, đi lại lung tung sẽ chỉ gây rắc rối, trước khi nhiệm vụ của tôi hoàn thành, xin hãy ở lại trong căn phòng này.”

Bách Lý Phì Phì gãi đầu, cân nhắc nói: “Nhưng mà... chúng tôi cũng có việc riêng phải làm...”

“Nhiệm vụ của hai vị rất quan trọng, tôi hiểu!” Tạ Vũ nói giọng nặng nề: “Nhưng hiện tại thời cơ vẫn chưa chín muồi, tình hình bên bệnh viện tâm thần Dương Quang vẫn chưa rõ ràng, xin hãy bình tĩnh, nhiều nhất chỉ cần đợi thêm nửa tiếng nữa, hai vị có thể hành động.”

“Nửa tiếng à...” Bách Lý Phì Phì gật đầu: “Được rồi, nghe anh vậy!”

Tạ Vũ lại khách sáo với hai người vài câu, rồi đi ra khỏi phòng, chỉ để lại Bách Lý Phì Phì và Tào Uyên ở lại trong

phòng.

“Lão Tào, anh nói xem... rốt cuộc là tình huống gì đây?”

Bách Lý Phì Phì tiến đến gần tai Tào Uyên, nhỏ giọng hỏi.

Tào Uyên nghi hoặc nhìn cậu ta: “Hỏi tôi à? Tôi thấy cậu vừa rồi nói chuyện với anh ta rất trôi chảy, không phải nằm trong tính toán của cậu sao? Nhưng tôi thật sự không ngờ, năng lực của nhà họ Bách lại lớn đến vậy, thậm chí có thể mua chuộc cả phó giám thị của nhà tù này...”

Bách Lý Phì Phì sững sốt: “Tôi không mua chuộc anh ta mà!”

“Vậy thì là bố cậu mua chuộc sao?” Tào Uyên đoán: “Có lẽ là bố cậu từ đâu đó biết được cậu sẽ đến đây cướp ngục, biết rằng khó khăn trùng trùng nên đã mua chuộc giám thị ở đây, giảm bớt áp lực cho cậu...”

Bách Lý Phì Phì nhíu mày suy nghĩ một lúc, có chút nghi ngờ mở lời: “Hí... thật sự là như vậy sao? Nhưng mà, từ bao giờ bố tôi lại quan tâm đến tôi như vậy...”

“Sao thế? Bình thường bố cậu không quan tâm đến cậu à?”

“Ông ấy là người rất bận rộn, làm sao có thời gian để quan tâm đến tôi chứ.” Bách Lý Phì Phì nhún vai: “Những chuyện của tôi, ông ấy thường rất ít khi quản, thậm chí năm đó tôi nói muốn rời khỏi nhà đi làm người canh gác, ông ấy cũng chẳng có phản ứng gì, chỉ phái mấy người đưa tôi đi một chuyến.”

Tào Uyên an ủi: “Có lẽ ông ấy chỉ là lạnh lùng bên ngoài thôi, còn, biết đâu lại luôn chú ý đến hành tung của cậu, nếu không thì làm sao giải thích được hành động của phó giám thị này, ông ta thậm chí còn biết mục tiêu của chúng ta là bệnh viện tâm thần Dương Quang.”

Chương 438 - Ta Học Trảm Thần

Bách Lý Phì Phì suy nghĩ kĩ càng: “Hình như cũng đúng...”

Tào Uyên bước đến bên cửa sổ, nhìn xuống Trại Giam trống trải bên dưới, mở lời: “Dù sao thì, chúng ta cũng đã thành công xâm nhập vào bên trong Trại Giam, tiếp theo... phải nghĩ cách cứu Thất Dạ ra khỏi bệnh viện tâm thần Dương Quang.”

“Anh từng ở trong đó, chắc là đã có cách rồi chứ?”

“Sau ngàn ấy năm, tôi cũng không biết bên trong bệnh viện có thay đổi gì không...” Tào Uyên trầm ngâm một lúc: “Tóm lại, tình hình bên ngoài hiện đã bị trí tuệ nhân tạo giám sát, chúng ta không thể tùy tiện rời đi, chỉ có thể chờ phó giám thị đó hành động... Khi đã nhận hồi lộ của nhà họ Bách, ông ta hẳn sẽ chịu trách nhiệm đến cùng.”

Bách Lý Phì Phì trực tiếp ngồi vào ghế của Tạ Vũ, chống chân lên mặt bàn, thở dài: “Biết sớm giám thị đã bị mua chuộc, chúng ta đã không cần phải vất vả như vậy...”

...

Tạ Vũ như một bóng ma đi qua hành lang tối tăm vắng lặng, dừng lại trước một cánh cửa kim loại nặng nề.

Anh kích hoạt hệ thống xác thực danh tính bên cạnh, lần lượt nhận dạng vân tay, mống mắt, nhập mật khẩu mười ba chữ số, chỉ nghe một tiếng nhẹ, cánh cửa kim loại trước mặt anh từ từ mở ra.

Phía sau cánh cửa là phòng điều khiển trung tâm của Trại Giam.

Tạ Vũ đi qua từng máy chủ lớn màu đen, đi thẳng đến trước bảng điều khiển trung tâm, lấy một chiếc USB nhỏ từ trong túi ra, cắm vào cổng giao tiếp.

Màn hình trên bảng điều khiển rung chuyển dữ dội.

“Phát hiện vi-rút bên ngoài xâm nhập, kích hoạt tường lửa tự động, kích hoạt hệ thống báo động khẩn cấp, kích hoạt thiết bị đầu cuối dự phòng...”

Đôi mắt Tạ Vũ nheo lại, đi đến một máy chủ, mở bảng điều khiển, hai tay nhanh chóng thao tác...

“Tít, tường lửa tự động đã ngừng kích hoạt.”

“Tít, hệ thống báo động khẩn cấp đã ngừng kích hoạt.”

“Tít, thiết bị đầu cuối dự phòng không phản hồi.”

Khoảng hai phút sau, Tạ Vũ quay trở lại trước bảng điều khiển, lúc này màn hình vốn nhấp nháy tần số cao đã hoàn toàn ổn định, mọi quyền kiểm soát đã bị phá giải.

Tạ Vũ khẽ nhếch mép, tiếp tục thao tác bảng điều khiển.

“Hệ thống giám sát khu A1, A2, A3 đã bị cắt.”

“Hệ thống chiếu sáng đã tắt.”

“Hệ thống kiểm soát cửa tự động đã tắt, chuyển sang chế độ kiểm soát thủ công.”

“Cửa phòng giam số 21682, 33214, 35731 đã mở...”

...

Ầm——!

Đèn chiếu sáng của toàn bộ nhà tù chớp mắt biến mất, mọi thứ chìm vào bóng tối.

Bóng tối đột ngột khiến tất cả các cai ngục đang canh gác đều sửng sốt, không chỉ họ, mà các tù nhân trong phòng giam cũng ngơ ngác. ebooksho.p.vn

“Chuyện gì vậy? Sao lại tối thế?”

“Mất điện à?”

“Đừng nói nhảm! Đây là nhà tù! Cho dù toàn bộ Đại Hạ mất điện thì ở đây cũng không thể mất điện được!”

“Nhưng nó đã mất điện rồi!”

“Nhanh kiểm tra xem cửa phòng giam có mở được không!”

“Chết tiệt! Không mở được!”

“Vậy thì không phải mất điện rồi, có lẽ chỉ là hệ thống chiếu sáng bị hỏng, chắc sẽ sớm sửa xong thôi.”

“Chắc, tôi còn tưởng là đến lúc vượt ngục rồi chứ...”

“Anh nghĩ gì thế, cho dù có mở cửa phòng giam cho anh thì anh dám ra ngoài không? Ra ngoài rồi thì chạy đi đâu?”

“Tôi chỉ nói vậy thôi...”

...

Phòng giam vốn yên tĩnh giờ trở nên ồn ào vô cùng, những cai ngục đang canh gác gần đó thấy đèn tắt, trong lòng còn giật mình nhưng giờ phát hiện cửa phòng giam vẫn chưa mở, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

May quá, chỉ là hệ thống chiếu sáng bị hỏng, không có đèn thôi, chắc sẽ sớm sửa xong thôi.

Không ai để ý rằng, trong khu vực phòng giam ồn ào và tối tăm này, có ba cánh cửa phòng giam đã từ từ mở ra...

Ba tù nhân [Tín đồ] lặng lẽ lên ra khỏi phòng giam của mình, mò mẫm trong bóng tối đi qua hành lang, đến một góc

khuất nào đó.

“Đã đến hết chưa?” Người thứ tư hạ giọng hỏi.

“Đến rồi.” Người thứ sáu gật đầu.

“Ừ.” Người thứ mười hai cũng gật đầu.

“Bây giờ lực lượng phòng thủ trong tù đã bị rút đi hơn một nửa, cánh cửa phía đông kia phòng thủ yếu nhất, chúng ta đột phá từ đó, nhớ rằng, môi trường tối tăm là lợi thế của chúng ta, ra tay phải nhanh, không được phát ra bất kỳ tiếng động nào!”

Sau khi ba người đạt thành nhất trí, họ nhanh chóng di chuyển trong bóng tối đến cửa đông của khu vực phòng giam, mặc dù không nhìn thấy gì nhưng họ vẫn có thể linh hoạt tránh được mọi chương ngại vật, như thể đã diễn tập nhiều lần.

Ngay khi họ đi qua cửa một phòng giam nào đó, An Khanh Ngư trong phòng giam kế bên kêu lên một tiếng, quay đầu nhìn lại, trong mắt hiện lên một tia sáng xám nhạt.

Ba Tín đồ thân thủ cực kỳ tốt, lặng lẽ hạ gục mấy tên cai ngục canh giữ ở cửa, sau đó dùng chìa khóa mở cửa lớn, nhanh chóng rời khỏi khu vực phòng giam.

Trong phòng giam, An Khanh Ngư tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình nhờ đôi mắt đó, nhẹ nhàng xoa cằm, chìm vào suy tư...

Quả nhiên, mọi chuyện trở nên thú vị rồi.

Trên sân hoạt động ngoài trời tối đen như mực, ba bóng người nhanh chóng tiến về phía trước, tất cả đèn ở đây đều đã tắt, hệ thống giám sát hoàn toàn tê liệt, nơi này đã trở thành một khu rừng tối tăm.

Đầu tiên, họ đến nhà vệ sinh ở tầng một, lấy ra con dao chặt, búa và các công cụ khác mà Tạ Vũ giấu dưới gạch lát

nên, vòng qua vài tòa nhà rồi dừng lại trước một khoảng đất trống.

“Có phải chỗ này không?” Người thứ sáu khẽ lên tiếng.

Chương 439 - Ta Học Trảm Thần

Người thứ tư quan sát kỹ một lúc, gật đầu chắc chắn: “Đúng vậy, theo thông tin Tạ Vũ cung cấp, bìa trần ải nằm ở đây.”

Hai người quay đầu nhìn người thứ mười hai im lặng phía sau, người này gật đầu, cởi áo nằm xuống tại chỗ, hít một hơi thật sâu:

“Được rồi, tôi đã chuẩn bị xong.”

Người thứ sáu cầm con dao trên tay, từ từ lên tiếng: “Anh còn lời trần trời nào không?”

Người thứ mười hai im lặng một lúc: “Hãy nói với ngài [Lời thì thầm] rằng, được hiến dâng mạng sống cho ngài ấy là vinh hạnh của tôi...”

Người thứ tư gật đầu: “Tôi sẽ chuyển lời.”

“Đúng rồi.” Người thứ mười hai đột nhiên nghĩ ra điều gì đó: “Sau khi các anh khôi phục sức mạnh, hãy nhớ giết chết Hàn Kim Long giúp tôi, thể diện của chúng ta [Tín đồ]... không thể mất được!”

“Yên tâm đi.” Đôi mắt của người thứ tư hơi nheo lại, trong mắt hiện lên sát khí lạnh lẽo: “Tôi đã nói rồi, tôi sẽ khiến hắn sống không bằng chết, cầu chết không được!”

“Ra tay đi...”

Người thứ sáu ừ một tiếng, nhanh như chớp dùng con dao trong tay cắt đứt cổ họng của người thứ mười hai, kết liễu

mạng sống của hắn ta trong nháy mắt, khiến hắn ta chết gần như không đau đớn.

Sau đó, hắn ta đặt lưỡi dao vào dưới lồng ngực của người thứ mười hai, đâm thủng da thịt, từ từ rạch xuống...

Vài phút sau, người thứ sáu từ từ đứng dậy, trên tay hắn ta có thêm một quả cầu dính đầy máu và dịch dạ dày, to bằng quả trứng ngỗng.

Hắn ta đặt quả cầu xuống đất, người thứ tư giơ búa lên, đập mạnh vào bề mặt quả cầu!

Ầm——!

Một tiếng động trầm đục vang lên, quả cầu màu đen vỡ tan trong nháy mắt, một lưỡi dao bằng đồng dài khoảng bốn năm cm rơi ra từ, thân dao tỏa ra ánh sáng màu xanh lục, phát ra hơi thở bí ẩn.

Người thứ tư khom người xuống, cẩn thận cầm ngược lưỡi dao bằng đồng trên tay, đi đến trước khoảng đất trống, hung hăng đâm lưỡi dao vào không khí hư vô!

Keng!

Lưỡi dao rạch qua không khí, phát ra tiếng vo ve nhẹ, đột nhiên như chạm phải thứ gì đó, đâm thủng không gian một lỗ nhỏ.

Trong không khí đen kịt, như thể có một lỗ hổng bằng ngón tay cái, người thứ tư cúi người đưa mắt đến trước lỗ hổng, chỉ thấy sau lỗ hổng đó là một tấm bia đá đen cao sừng sững.

“Hiệu quả! Thứ này, thực sự có thể phá vỡ ‘cảnh’ của Phu tử!” Người thứ sáu thấy cảnh này, trong mắt hiện lên vẻ kích động.

“Đây chính là [Phá vọng chi nhận] của trình tự 035, lưỡi dao chỉ đến hầu hết các Cẩm Khư đều sẽ bị vô hiệu hóa, chuyên phá loại Cẩm Khư dạng phong ấn, ngay cả ‘cảnh’ của Phu tử cũng không thể chống lại đòn tấn công của nó.” Người thứ tư bình tĩnh nói: “Tất nhiên, đây là trong trường hợp bản thân Phu tử không có ở đây, nếu không thì với lỗ hồng nhỏ như vậy, ông ta có thể sửa chữa ngay lập tức.”

“Còn bao lâu nữa mới có thể đục được một lỗ hồng đủ để chúng ta chui qua?”

“Ít nhất phải hai phút.” Người thứ tư dùng lưỡi dao bằng đồng trong tay, liên tục đục vào lỗ hồng đó, từng chút một phá vỡ ‘cảnh’ của trái tim.

May mắn thay, việc lưỡi dao bằng đồng đục vào ‘cảnh’ của trái tim Phu tử sẽ không phát ra tiếng động, người thứ tư vất vả đục trong một thời gian dài, cũng không có ai phát hiện ra, cuối cùng vẫn thành công mở rộng lỗ hồng đến mức đủ để một người chui qua.

“Tiếp theo, giao cho anh.” Người thứ tư quay đầu nói với người thứ sáu.

Người thứ sáu gật đầu, công xác của người thứ mười hai vẫn còn hơi ẩm trên lưng, chui qua lỗ hồng đó, tiến vào ‘cảnh’ của trái tim ẩn chứa bia trấn ải.

Hắn cắt đứt mạch máu của người thứ mười hai, một lượng lớn máu phun ra trên cây búa trong tay hắn, chỉ thấy lớp vết máu cổ xưa trên bề mặt cây búa như sống lại, trong nháy mắt đã nuốt chửng toàn bộ máu tươi.

Ngay sau đó, trọng lượng của cây búa này tăng lên gấp bội một cách kỳ lạ, người thứ sáu chỉ cảm thấy tay phải chùng xuống, hắn chỉ có thể dùng cả hai tay nắm chặt cán búa, mới miễn cưỡng nâng nó lên được.

Hắn cầm cây búa màu máu đứng trước bia trấn ải cao sừng sững, hít một hơi thật sâu, từ từ giơ cán búa trong tay lên...

Ầm ầm rơi xuống!

Ầm——!!

Trên bề mặt bia trấn ải, xuất hiện một vết nứt dữ dội!

...

Trai giới sở, nhà tù.

“Ừm?” An Khanh Ngư đột nhiên mở mắt, cúi đầu nhìn cơ thể mình, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

Hắn giơ lòng bàn tay ra, nhiệt độ xung quanh nhanh chóng giảm xuống, khoảnh khắc tiếp theo, một bông tinh thể băng lơ lửng ngưng tụ trên đầu ngón tay hắn.

“Áp chế của bia trấn ải... đã nói lỏng rồi sao?” Sắc mặt An Khanh Ngư trong nháy mắt trở nên nghiêm trọng.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, hơi thở vốn áp chế mọi Cẩm Khư lúc này đã bị suy yếu đi một nửa, mặc dù hiệu quả áp chế vẫn còn nhưng hắn đã có thể giải phóng Cẩm Khư của mình ra ngoài!

Không chỉ hắn, những tù nhân khác cũng phát hiện ra điều này!

Trong phòng giam tối tăm, các tù nhân cẩn thận cảm nhận sức mạnh mà bây giờ họ có thể sử dụng, trong mắt đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là vui mừng, rồi bắt đầu suy nghĩ kỹ càng...

Với mức độ sức mạnh này, có thể vượt ngục từ đây không?

Ngay lúc này, một tiếng động trầm đục truyền đến từ sân hoạt động, hơi thở áp chế Cẩm Khư của mọi người lại bị suy yếu thêm một đoạn lớn!

Nếu như trước đây họ có thể phát huy, đại khái là tương đương với sức mạnh của cảnh giới “Trần.” thì bây giờ... giới hạn này đã được nâng lên đến đỉnh cảnh giới “Trì”!

Chương 440 - Ta Học Trảm Thần

Ánh mắt của các tù nhân dần sáng lên!

Chỉ còn một chút nữa, chỉ còn một chút nữa thôi...

Bên ngoài này, có rất nhiều quân đội đóng quân, chỉ dựa vào sức mạnh của cảnh giới “Tri”, vẫn không thể xông ra khỏi đây!

Bọn họ cần nhiều sức mạnh hơn nữa!

Tuy nhiên, đã có một số tù nhân bắt đầu không nhịn được nữa, bọn họ nheo mắt, từng chút một di chuyển về phía cửa sắt của phòng giam, trong mắt hiện lên sự phẫn khích và điên cuồng chưa từng có!

Àm——!

Tiếng búa thứ ba vang lên, hơi thở đó lại suy yếu thêm, bây giờ, xiềng xích sức mạnh của bọn họ đã được nâng lên đến cảnh giới “Xuyên”! Mà một số ít tù nhân có cảnh giới vốn đã rất cao, thậm chí còn trực tiếp phá vỡ xiềng xích, đủ để phát huy thực lực của cảnh giới “Hải”!

“Ha ha ha!! Trời giúp ta cũng!! “

Một tiếng gào thét vang lên, ngay sau đó, là tiếng cửa sắt phòng giam vỡ tan, một tù nhân đi đầu phá vỡ sự im lặng, cười lớn xông ra khỏi phòng giam!

Tiếp theo, tiếng cửa sắt vỡ ầm ầm truyền ra từ khắp các phòng giam, trong bóng tối, vô số tù nhân như dã thú thoát ra khỏi lồng, lộ ra móng vuốt dữ tợn của mình!

Cuộc bạo động, bắt đầu từ đây!

Sau ba nhát búa, máu trên bề mặt cây búa lớn trong tay người thứ sáu rút đi như thủy triều.

“Chết tiệt! Số lần sử dụng Búa Máu đã hết.” Người thứ sáu nhìn vào tấm bia trần áp trước mặt đầy vết nứt, trong mắt hiện lên vẻ không cam lòng: “Nếu có thêm hai nhát búa nữa, nhất định có thể đập nát nó!”

Tiếng súng dày đặc truyền đến từ xa, tiếng nổ, tiếng kêu thảm thiết, tiếng cười man rợ hòa vào nhau, hoàn toàn xé tan màn đêm tĩnh lặng.

Ngay sau đó, một vài vật thể hình quả lựu đạn rơi xuống từ trên cao, rơi xuống gần hai người, khoảnh khắc tiếp theo, ánh sáng trắng chói mắt bùng nổ, chiếu sáng xung quanh như ban ngày!

Thân ảnh của người thứ sáu và người thứ tư hoàn toàn lộ ra trong ánh sáng trắng!

Ầm ầm ầm ——!!

Tiếng súng bắn tia dày đặc truyền đến từ tháp canh trên bức tường thép, những viên đạn bay tới như mưa về phía họ, người thứ tư hừ lạnh một tiếng, đột nhiên giơ tay lên, tất cả những viên đạn đều dừng lại trong không khí cách anh ta ba mét, đạn xen thành một bức tường đạn, không thể tiến thêm phân nào!

“Chuyện đã nằm trong dự liệu, một tấm bia trần áp quy mô như vậy, không thể dễ dàng phá hủy được.” Người thứ tư đứng trước bức tường đạn dày đặc, bình tĩnh nói:

“Mặc dù chưa khôi phục toàn bộ sức mạnh nhưng chỉ với cảnh giới ‘Vô Lượng’, đã đủ để hoàn thành nhiệm vụ mà [Ngôn Ngữ] đại nhân giao phó, chúng ta không thể lãng phí thời gian ở đây.”

Nói xong, anh ta vung tay đang giơ cao trên không xuống, khoảnh khắc tiếp theo, tất cả những viên đạn đều bay ngược ra ngoài, bắn trở lại tháp canh ban đầu!

Những đóa hoa máu bắn tung tóe dưới bầu trời đêm đen kịt.

Người thứ sáu chui ra khỏi lỗ hổng của “Cảnh”, nhìn vào nhà tù hỗn loạn ở đằng xa, khòe miệng hơi nhếch lên: “Hy vọng đám ngu ngốc đó có thể phát huy tác dụng, giúp chúng ta kiềm chế thêm một số lực lượng phòng thủ, đừng chết hết quá nhanh.”

“Chết hết cũng không sao.” Người thứ tư thờ ơ nói: “Trong trai giới này không thể sử dụng Cẩm Khư, chín mươi phần trăm lực lượng đồn trú ở đây đều là quân đội, không có Cẩm Khư, những người canh gác ít ỏi sở hữu Cẩm Khư, cao nhất cũng chỉ ở cảnh giới ‘Hải’, bây giờ Phu Tử không có ở đây, Tạ Vũ lại là người của chúng ta, trong trai giới này, không còn ai mạnh hơn ta nữa.”

“Cũng đúng, hướng hồ bên ngoài còn có người do [Ngôn Ngữ] đại nhân bố trí, giúp chúng ta thu hút hỏa lực, cộng thêm cuộc bạo loạn của tù nhân, bọn họ căn bản không có thời gian để để ý đến chúng ta.” Người thứ sáu nhẹ nhõm nói.

“Cho nên...” Đôi mắt của người thứ tư hơi nheo lại: “Trước khi hoàn thành nhiệm vụ, chúng ta còn có thể làm một số việc mà mình muốn làm...”

Người thứ sáu quay đầu nhìn về phía nhà tù hỗn loạn, khòe miệng nở nụ cười lạnh lùng: “Đã đến lúc tính sổ rồi.”

...

Bệnh viện tâm thần Dương Quang.

Trong căn phòng kim loại, Lâm Thất Dạ đang nằm trên giường chơi switch thì đột nhiên khựng lại, bật dậy.

“Sức mạnh trấn áp Cẩm Khư đã bị suy yếu rất nhiều... Tấm bia trấn áp xảy ra chuyện rồi sao?” Lâm Thất Dạ lập tức nhận ra vấn đề.

Nhưng mà... Tấm bia trấn áp không phải được Phu Tử giấu trong “Cảnh.” sao? Sao lại có thể xảy ra chuyện được?

Lâm Thất Dạ nghĩ đến thiên thạch rơi xuống vào ban ngày, lông mày nhíu chặt lại, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chắc chắn có mối liên hệ nào đó giữa hai sự việc này.

Bây giờ tác dụng của bia trấn áp đã bị suy yếu, đám tù nhân trong nhà tù chắc chắn sẽ không ngoan ngoãn ở trong tù, biết đâu bên ngoài đã loạn thành một đoàn...

Có lẽ, bây giờ chính là thời cơ tốt để vượt ngục?

Ánh mắt Lâm Thất Dạ sáng lên, hắn không vội hành động, mà kìm nén sự nóng vội trong lòng, cẩn thận suy nghĩ về tính khả thi của việc vượt ngục.

Vì nhà tù đã loạn, đây chắc chắn là thời cơ tốt nhất để trà trộn vào đám đông nhưng vấn đề là hắn không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, là tai nạn sao? Hay là kẻ địch bên ngoài tấn công? Sức mạnh của kẻ địch như thế nào?

Chắc chắn là có cơ hội nhưng đi kèm với nó là những rủi ro chưa biết.

Chương 441 - Ta Học Trảm Thần

Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lúc, vẫn hạ quyết tâm, chuẩn bị nắm bắt cơ hội này, thực hiện vượt ngục!

Một mặt là vì cơ hội này thực sự khó có được, nếu bỏ lỡ lần này, sau này rất khó có cơ hội khác;

Mặt khác, hẳn nghĩ đến việc nhà tù đã loạn, chắc chắn An Khanh Ngư cũng đang ở trong vòng xoáy, mặc dù hẳn tin rằng với trí tuệ và sức mạnh của An Khanh Ngư, sẽ không có gì bất ngờ xảy ra nhưng vẫn có chút không yên tâm, hơn nữa biết đâu An Khanh Ngư đã tìm ra cách vượt ngục trong lúc hỗn loạn.

Vì đã hạ quyết tâm, Lâm Thất Dạ không chút do dự, đứng dậy nhấn nút gọi y tá.

Một lát sau, có y tá gõ cửa đi vào.

“Sao vậy?” Y tá nghi hoặc hỏi.

Lâm Thất Dạ vừa ôm bụng vừa mở cửa nhà vệ sinh, chỉ vào bên trong nói: “Bồn cầu hỏng rồi, anh mau xem giúp tôi.”

Y tá sững sốt, gãi đầu, không nghĩ nhiều liền đi vào nhà vệ sinh.

Đôi mắt Lâm Thất Dạ hơi nheo lại, đi theo sau hắn vào, sau đó phản tay khóa cửa nhà vệ sinh lại.

Hai giây sau, một tiếng rên khẽ mơ hồ truyền ra từ nhà vệ sinh.

Nửa phút sau, y tá mở cửa nhà vệ sinh, đi ra ngoài, vừa đi vừa nói với nhà vệ sinh: “Chỉ hơi tắc một chút, không có vấn đề gì, sau này nếu gặp tình huống này nữa, tự lấy cái thụt bồn cầu thông một chút là được, tôi đi trước nhé!”

Nói xong, hấn đóng cửa nhà vệ sinh lại.

Y tá liếc nhìn camera giám sát lắp trong phòng, trực tiếp đẩy cửa phòng kim loại ra, bước ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại.

Hấn đi thẳng đến cửa khu vực giám sát bên ngoài, thành thạo nhập một loạt mật khẩu, theo một tiếng động nhẹ, cánh cửa nặng nề từ từ mở ra.

“Lão Viên, thế nào? Bệnh nhân nói gì?” Một nhân viên nghiên cứu thấy hấn đi ra, nghi hoặc hỏi.

Y tá xua tay: “Không sao, chỉ là bồn cầu hơi tắc, tôi dùng thụt bồn cầu thông một chút là được, bây giờ đang đi vệ sinh trong đó.”

“Ồ.” Nhân viên nghiên cứu gật đầu, rồi quay người rời đi.

Ánh mắt y tá lướt qua toàn bộ phòng nghiên cứu, sau đó trực tiếp đẩy cửa đi ra, đi vào hành lang.

Ngay sau đó, y tá đã chết lặng tại chỗ.

Chỉ thấy ở đầu bên kia hành lang, Ngô lão cầu mặc bộ đồ bệnh nhân sọc xanh trắng đang ngồi xổm ở đó, cúi đầu nhìn khoảng đất trống dưới chân mà ngẩn người.

Hấn quay đầu nhìn y tá, đôi mắt đục ngầu hiện lên một tia sáng tỏ, có chút kinh ngạc nói: “Tôi còn tưởng anh cần tôi giúp mới có thể rời khỏi đây, bây giờ xem ra, là tôi đã đánh giá thấp anh rồi.”

Y tá... không, hấn là Lâm Thất Dạ sử dụng ma pháp biến hình thành y tá, lông mày hơi nhíu lại, trong mắt hiện lên vẻ

nghe hoặc: “Sao anh lại ở đây? Anh cũng lên ra ngoài sao?”
Docfull.vn- Đọc tr miễn phí

“Tôi không ra ngoài, là anh đang nằm mơ.” Ngô lão cầu nhún vai.

“Tôi đang nằm mơ sao?” Lâm Thất Dạ sững sốt: “Tất cả những thứ này đều là giả sao?”

“Không, những thứ này đều là thật, bây giờ anh đang đứng ở hành lang bên ngoài phòng nghiên cứu, chỉ là tôi tạm thời kéo anh vào trong giấc mơ mà thôi.” Ngô lão cầu bình tĩnh nói.

Từ lúc mở cửa, đã bị kéo vào trong mộng cảnh sao?

Lâm Thất Dạ lập tức nhận ra, sau khi tác dụng trấn áp của bùa trấn áp Thần Khư suy yếu, sức mạnh của Ngô lão cầu cũng đã khôi phục đến mức khủng bố, có thể trong nháy mắt kéo đối phương vào trong mộng cảnh, trong thực chiến chắc chắn là một loại năng lực vô cùng đáng sợ, ngay cả với thực lực hiện tại của Lâm Thất Dạ, vậy mà lại không hề phát hiện ra.

Bản thân hẳn rốt cuộc là cảnh giới gì? Vô Lượng? Hay là... Klein?

“Anh biết bên ngoài xảy ra chuyện gì không?” Lâm Thất Dạ hỏi.

“Biết một chút.” Ngô lão cầu gật đầu: “Bọn họ là đến vì tôi.”

Nghe được câu này, Lâm Thất Dạ hơi sững sốt, sau đó lập tức nhận ra điểm mấu chốt: “Mục tiêu của bọn họ là bệnh viện tâm thần này sao?”

“Ừ.” Ngô lão cầu chậm rãi đứng dậy, dưới mái tóc ổ gà rối bù, đôi mắt tràn đầy sự bình tĩnh: ” trai Giới Sở hiện tại, gần

như không có ai có thể ngăn cản được bọn họ, bệnh viện này sớm muộn gì cũng sẽ thất thủ... Anh nên rời khỏi đây đi.”

“Vậy còn anh? Anh sẽ thế nào?”

“Gần như không có ai có thể ngăn cản được bọn họ... Không có nghĩa là tôi không thể.”

Giọng nói của Ngô lão cầu không lớn nhưng trong ngữ khí lại ẩn chứa sự tự tin vô song, hắn nhìn chăm chăm Lâm Thất Dạ, nhẹ nhàng vẫy tay, mảnh mộng cảnh này liền nhanh chóng vỡ tan.

Ngay lúc này, Lâm Thất Dạ như nghĩ đến điều gì, vội vàng mở miệng hỏi: “Mặt ngữ hôm nay là gì?”

Ngô lão cầu nhìn hắn đầy thâm ý, thân hình dần nhạt nhòa trong không khí, chỉ để lại một câu lơ lửng bên tai Lâm Thất Dạ.

“Anh biết câu trả lời mà.”

...

Trong hành lang trống trải, Lâm Thất Dạ đột ngột hoàn hồn, tinh thần có chút hoảng hốt.

Lúc này, hắn đang đứng trước cửa phòng nghiên cứu, qua lớp kính trong suốt, hắn có thể nhìn rõ những nhà nghiên cứu đang bận rộn, còn tất cả mọi thứ vừa rồi, dường như chưa từng xảy ra...

Trong mộng cảnh, hắn và Ngô lão cầu ít nhất đã trao đổi với nhau hai phút, mà bây giờ xem ra, chỉ mới trôi qua vài giây mà thôi, dữ kỳ nói đó là một giấc mơ thì không bằng nói là một lần ngẩn người mất tập trung thì đúng hơn.

“Tôi biết câu trả lời?” Lâm Thất Dạ lẩm bẩm câu nói của Ngô lão cầu, lông mày nhíu chặt.

Chương 442 - Ta Học Trảm Thần

Tối hôm trước, Ngô lão cầu không hề nói cho hắn biết mật ngữ hôm nay, hắn làm sao có thể biết được mật ngữ hôm nay là gì?

Hơn nữa, hôm nay bên ngoài xảy ra chuyện, cho dù có nói ra mật ngữ, cũng chưa chắc sẽ thả hắn ra...

Lâm Thất Dạ lắc đầu, tạm thời gạt bỏ những suy nghĩ phức tạp này, đi thẳng về hướng rời khỏi bệnh viện, dù là nói mật ngữ cũng được, hay dùng vũ lực rời đi cũng được, từ lúc hắn đánh ngất y tá biến thành dáng vẻ của đối phương, ung dung đi ra từ, hắn đã không còn đường lui nữa rồi.

Vân tay, móng mắt, thẻ công tác, mật khẩu...

Lâm Thất Dạ dễ dàng vượt qua từng cửa ải, dưới phép biến hình của Merlin, hắn đã hoàn toàn biến thành dáng vẻ của người y tá kia, bất kể là chi tiết nào trên cơ thể cũng đều giống hệt đối phương, không hề có bất kỳ sơ hở nào, cho dù có lấy DNA đi xét nghiệm thì kết quả cũng sẽ giống nhau.

Hoàn toàn biến thành một người khác, một sinh vật khác, có lẽ đây chính là điều đáng sợ của ma thuật Merlin.

Đi qua tất cả các cửa ải, Lâm Thất Dạ dừng bước trước cánh cửa trong suốt quen thuộc kia, trong lòng có chút lo lắng, đây là cửa ải mà hắn không chắc chắn nhất trong tất cả các cửa ải.

“Người canh gác Lâm Thất Dạ, xin hãy trả lời mật ngữ hôm nay.” Giọng nam trầm thấp truyền ra từ loa.

Đồng tử của Lâm Thất Dạ đột nhiên co lại!

Hắn cúi đầu nhìn cơ thể mình, sau khi xác nhận mình vẫn là dáng vẻ của người y tá, trong lòng tràn đầy sự kinh ngạc và nghi hoặc, với dáng vẻ hiện tại của hắn, rõ ràng là không ai có thể nhận ra hắn mới đúng...

Chẳng lẽ là hành động trước đó đã xảy ra vấn đề gì sao? Hay là bọn họ đã phát hiện ra người y tá bị đánh ngất trong nhà vệ sinh?

Không, không nên nhanh như vậy.

Bây giờ trong toàn bộ bệnh viện, chỉ có một người biết được thân phận thực sự của hắn...

Lâm Thất Dạ ngẩng đầu nhìn về phía loa, trong đầu hiện lên một suy nghĩ táo bạo.

“Nếu đêm tối cuối cùng buông xuống...” Giọng người đàn ông từ từ truyền đến.

Nghe được câu này, Lâm Thất Dạ hoàn toàn tin chắc vào suy nghĩ trong lòng mình, hít một hơi thật sâu, bình tĩnh trả lời:

“Ta sẽ đứng trước muôn người, vung đao xuống vực sâu, máu nhuộm trời cao!”

“Mật ngữ chính xác, thuận buồm xuôi gió.”

Giọng người đàn ông biến mất, chỉ nghe thấy một tiếng động nhẹ, cánh cửa trong suốt trước mặt Lâm Thất Dạ đã được mở ra, bên ngoài bầu trời đêm đen kịt, ngọn lửa đỏ thẫm đang cháy trong tòa nhà xa xa, soi sáng một góc màn đêm đang buông xuống.

“... Thuận buồm xuôi gió sao.”

Lâm Thất Dạ nhớ rất rõ, trước đây mỗi lần người y tá trả lời đúng mật ngữ, câu trả lời của đối phương đều là “Mật ngữ chính xác, xin hãy đi qua”, còn lần này... lại là thuận buồm xuôi gió.

Nếu hắn đoán không nhầm thì người phụ trách đối chiếu mật ngữ đã bị Ngô lão câu kéo vào trong mộng cảnh, nói cách khác, người vừa đối thoại với Lâm Thất Dạ thực chất chính là Ngô lão câu.

Hắn nói sẽ giúp mình rời khỏi đây, hóa ra là có ý này...

Lâm Thất Dạ đi qua cánh cửa trong suốt, quay đầu nhìn lại bệnh viện tâm thần quen thuộc này, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp.

“Tốt nhất là đừng quay lại nữa.”

Hắn lẩm bẩm, sau đó quay người bước vào màn đêm.

...

Bên ngoài trai Giới Sở.

Người thứ hai khẽ búng ngón tay, sợi dây trên người ba người lập tức đứt ra.

Thẩm Thanh Trúc đứng dậy, phủi bụi trên người, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đỏ thẫm xa xa, đôi mắt hơi nheo lại.

“Thật không ngờ lại trời chúng ta đến tận tối... Nếu để lão tử nhìn thấy tên mập kia, nhất định phải lột da hắn ra!” Người thứ năm xoa xoa bờ vai cứng đờ, ngáp một cái.

“Người có thể ngủ một mạch đến tối, cũng lợi hại lắm.” Người thứ hai lạnh lùng nói.

“Bị trời thế này thì làm được gì chứ, không ngủ thì làm gì?” Người thứ năm hoạt động cơ thể, nhìn về phía cảnh hỗn

loạn xa xa: “Ồ, đã náo nhiệt thế này rồi sao? Chúng ta có nên ra sân không?”

“Theo người thì sao?” Người thứ hai hừ lạnh một tiếng: “Bên trong chắc đã bắt đầu hành động rồi, chúng ta phải nhanh chóng gây áp lực cho trai Giới Sở từ bên ngoài, kiềm chế hỏa lực của chúng.”

Nói xong, hắn quay đầu nhìn về phía Thẩm Thanh Trúc, nửa chế giễu nói: “Người mới, thực lực của người quá yếu, cứ đứng đây mà xem đi, nếu không bị tên lửa đánh thành tro thì còn liên lụy chúng ta phải chịu phạt.”

Thẩm Thanh Trúc không nói gì, chỉ lặng lẽ gật đầu, không biết biểu cảm dưới chiếc mặt nạ cáo trắng là gì.

“Bị kìm hãm ở cảnh giới ‘Vô Lượng’ sao... Nhưng cũng đủ dùng rồi.” Người thứ hai nhàn nhạt mở miệng, hai tay đặt trước hư không xé một cái, lập tức xé rách một góc không gian!

Phía bên kia khe nứt không gian chính là cổng chính của trai Giới Sở đang hỗn loạn!

Đôi mắt hắn hơi nheo lại, trong mắt hiện lên sát khí cuộn cuộn, thân hình loé lên một cái liền xông vào trong, người thứ năm theo sát phía sau!

Sau khi hai người đi vào, khe nứt không gian tự động đóng lại.

Thẩm Thanh Trúc ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Ngay giây tiếp theo, hướng cổng chính trai Giới Sở, tiếng nổ kinh hoàng bùng lên!!

Thân ảnh Lâm Thất Dạ như bóng ma tiến về phía trước trong màn đêm đen kịt, sau khi hiệu ứng của Trấn Khư Bị bị

suy yếu, tất cả Cẩm Khư của hắn đều được giải trừ, [Vũ giả bóng đêm] cũng không ngoại lệ.

Chương 443 - Ta Học Trảm Thần

Lúc này, khu vực hoạt động ngoài trời trở nên im ắng, hầu như tất cả các tù nhân đều đột phá về phía cổng chính, không ai quay lại tiến vào sâu trong trại Giới Sở.

“Đó là...”

Tinh thần lực của Lâm Thất Dạ đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, hắn dừng bước, nhìn về phía khe nứt “Cảnh.” không xa.

Qua khe hở đó, hắn có thể thấy rõ ràng Trấn Khư Bi sừng sững ở giữa đã nứt đầy vết, còn có ba vết đục sâu, như thể chỉ cần thêm vài nhát nữa là sẽ vỡ tan tành.

Xem ra đúng là có người dùng thủ đoạn đặc biệt mở được “Cảnh.” của Phu Tử, hơn nữa còn có thể phá hủy Trấn Khư Bi như thế này... Phải biết rằng mặc dù Trấn Khư Bi chỉ có tác dụng trấn áp Cẩm Khư nhưng bản thân nó cũng cực kỳ cứng rắn, các công cụ thông thường không thể gây hại cho nó.

Nói cách khác, đây hẳn là thiệt hại do Cẩm Vật gây ra?

Trong trại Giới Sở này, muốn mang Cẩm Vật vào không hề dễ dàng, trừ khi là Cẩm Vật đặc biệt có thể hòa nhập vào cơ thể như [Tơ quý] của An Khanh Ngư nhưng hiện tại Cẩm Vật phá hủy Trấn Khư Bi rõ ràng không nằm trong số đó, xét theo mức độ thiệt hại thì đây hẳn là một Cẩm Vật lớn.

Cẩm Vật lớn, không thể là do tù nhân mang vào... Nói cách khác, đây là do người bên trong trại Giới Sở làm?

Có nội gián?

Lâm Thất Dạ suy luận ra kết luận này, lông mày hơi nhíu lại nhưng điều này dường như cũng không có gì lạ, nếu trong trai Giới Sở không có nội gián thì nhà tù nghiêm ngặt nhất Đại Hạ này sao có thể thất thủ?

Hơn nữa Lâm Thất Dạ suy đoán, nội gián này ở trai Giới Sở hẳn có địa vị không thấp, sau này nếu gặp người khả nghi, nhất định phải cẩn thận hơn.

Ngay lúc này, xa xa có tiếng nói chuyện mơ hồ truyền đến.

Lâm Thất Dạ khuếch tán tinh thần lực, cảm nhận được bên cạnh tòa nhà không xa, bốn bóng người đang dựa vào tường, nửa ngồi xồm, lén lút di chuyển về phía trước.

Hơn nữa trong bốn người này, còn có một người quen cũ của Lâm Thất Dạ.

“Tôi nói Hàn Kim Long, anh chắc chắn chúng ta có thể ra ngoài từ đây chứ?” Một người đàn ông gầy gò mặc đồ tù không nhìn được hỏi.

Hàn Kim Long hừ lạnh một tiếng: “Tôi nói được thì là được! Cổng ngầm của nhà vệ sinh đó thông thẳng ra biển, chỉ cần anh dùng Cẩm Khư thu nhỏ cơ thể chúng ta, sau đó để lão Trương mở lá chắn, chúng ta có thể theo dòng nước chảy thẳng ra khỏi trai Giới Sở!

Còn nữa, tôi khuyên anh nên tôn trọng một chút, tên tôi là anh có thể tùy tiện gọi sao?”

“Tôn trọng ư? Hehehe...” Người đàn ông gầy gò cười lạnh: “Bây giờ Trần Khư Bi đã không còn áp chế nữa, trong ba người chúng tôi, chỉ cần tùy tiện kéo một người ra cũng có thể giết chết tên phế vật chỉ biết dùng sức như anh, anh còn tưởng mình là lão đại của trai Giới Sở sao? Thậm chí còn không đánh lại được hai đứa trẻ, thật là mất mặt.”

Sắc mặt Hàn Kim Long tái mét.

“Vì chúng ta đã biết cách ra ngoài nên có vẻ như hẳn không còn cần thiết nữa, tại sao chúng ta phải mang theo một gánh nặng rời đi?” Người đàn ông có râu quai nón liếc nhìn Hàn Kim Long, trong mắt hiện lên sát khí nhàn nhạt.

“Không có tôi, các anh chắc chắn sẽ không ra ngoài được.” Hàn Kim Long đè nén cơn giận trong lòng, cố gắng nói một cách bình tĩnh nhất có thể: “Hệ thống cấp thoát nước của trại Giới Sở này rất phức tạp, chỉ cần đi sai một ngã rẽ, các anh sẽ mãi mãi không thể đi ra ngoài được.”

Người đàn ông gầy gò, người đàn ông có râu quai nón và lão Trương trao đổi ánh mắt, cười gượng.

“Đùa với anh thôi, sao anh lại nghiêm túc thế? Sao nào? Không chơi được à?” Người đàn ông có râu quai nón vỗ mạnh vào vai Hàn Kim Long, cười nói.

Vừa dứt lời, người đàn ông có râu quai nón đột nhiên khựng lại, dường như cảm nhận được điều gì đó, hắn đột ngột quay đầu nhìn về phía bóng tối nào đó bên cạnh, trong mắt lóe lên một tia hung dữ!

“Có người ở đó!”

Sắc mặt lão Trương thay đổi, đột nhiên gương mặt bàn tay vung về hướng đó, lá chắn màu xanh nhạt tụ lại thành một bàn tay khổng lồ, theo quỹ đạo của bàn tay hắn mà đập vào bóng tối!

Ầm——!

Chỉ nghe một tiếng động nhẹ, bàn tay lá chắn màu xanh nhạt liền bị màn đêm xé toạc, nhanh chóng tan biến trong không khí.

Trong bóng tối, một bóng thiếu niên từ từ bước ra, đôi mắt bình tĩnh phủ lên một tầng bóng tối, màn đêm xung quanh dường như càng thêm sâu thẳm.

“Là mày?!” Hàn Kim Long nhìn thấy thiếu niên này, trong mắt lập tức bùng lên ngọn lửa giận dữ, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Ánh mắt Lâm Thất Dạ lướt qua ba người, thản nhiên nói: “Các anh muốn làm gì, tôi không quan tâm... Tôi chỉ đi ngang qua thôi.”

Đi ngang qua?

Bốn người nghe thấy từ này, trên mặt đều hiện rõ vẻ không tin.

“Bây giờ Cẩm Khư đã được giải trừ, mày còn dám xuất hiện trước mặt tao?” Hàn Kim Long trừng mắt nhìn Lâm Thất Dạ, trong mắt tràn đầy vẻ oán độc, biểu cảm như muốn lột da rút xương hắn.

Hắn bị phế bỏ cánh tay phải, mất đi vị trí lão đại của trai Giới Sở, hoàn toàn trở thành kẻ vô gia cư bị mọi người truy đuổi... Tất cả những điều này, đều là vì hắn!

Nếu như trước khi Trần Khư Bi mất hiệu lực, Hàn lão đại quả thực không dám tìm hắn gây phiền phức nữa, dù sao cũng không biết tại sao, tên nhóc này lại có thể sử dụng Cẩm Khư trong trai Giới Sở nhưng bây giờ mọi người đều có thể sử dụng Cẩm Khư thì còn có gì khác biệt?

Chương 444 - Ta Học Trảm Thần

Chỉ là một thiếu niên khoảng hai mươi tuổi, cảnh giới có thể cao đến đâu chứ?

Lâm Thất Dạ liếc nhìn hắn, dường như không hề để hắn vào mắt, bình tĩnh quay người đi về phía khu nhà tù.

Còn người đàn ông có râu quai nón, lão Trương và người đàn ông gầy gò, ba người chỉ nhìn chằm chằm vào bóng lưng Lâm Thất Dạ, dường như có chút do dự nhưng lại không ra tay ngăn cản.

Dù sao thì trong tình huống đặc biệt như thế này, càng ít chuyện càng tốt, mọi người dựa vào bản lĩnh của mình để chạy trốn, ai cũng đừng chọc vào ai mới là cách làm sáng suốt nhất.

Hàn lão đại nhìn bóng lưng Lâm Thất Dạ, tưởng rằng hắn sợ mình, khóe miệng hiện lên nụ cười tàn nhẫn, quay đầu nhìn ba người bên cạnh: “Tôi đổi ý rồi, muốn tôi đưa các anh rời khỏi trại Giới Sở, trước tiên hãy giúp tôi giết tên nhóc này!”

Sắc mặt ba người thay đổi: “Hàn Kim Long, anh đừng được voi đòi tiên!”

Hàn Kim Long cười lạnh, chỉ vào bóng lưng Lâm Thất Dạ rời đi, lạnh lùng nói: “Tôi nghiêm túc đây, các anh không giúp tôi giết hắn, hôm nay đừng hòng rời khỏi đây!”

Ba người thấy biểu cảm của Hàn Kim Long là nghiêm túc, nhíu chặt mày, do dự một lúc sau, ánh mắt nhìn Lâm Thất Dạ có chút không tốt.

Mặc dù trong lòng họ rất khó chịu nhưng tác dụng của Hàn Kim Long thực sự rất lớn, nếu hắn thực sự bỏ mặc không làm, kế hoạch vượt ngục của họ cũng sẽ đổ bể...

Vì vậy...

Ngay lúc này, Lâm Thất Dạ lặng lẽ rời đi đã dừng bước.

Hắn quay đầu nhìn Hàn Kim Long, đôi mắt nheo lại, trong đôi mắt đen láy hiện lên sát ý nhàn nhạt.

“Tôi cũng đôi ý rồi...”

Vì anh thành tâm muốn chết, vậy thì tôi sẽ thành toàn cho anh.”

Không hiểu sao, Hàn Kim Long nhìn thấy ánh mắt của Lâm Thất Dạ, trong lòng hơi run rẩy, đột nhiên có một dự cảm không lành.

Nhưng sự việc đã đến nước này, không có khả năng cứu vãn, hơn nữa Hàn Kim Long vẫn luôn tin rằng, dưới tác dụng của trấn vật này, Lâm Thất Dạ cùng lắm chỉ là cảnh giới “Xuyên.”

Muốn cao hơn nữa, trừ khi Lâm Thất Dạ vốn là cảnh giới “Vô Lượng.” hoặc “Klein.” nhưng kết hợp với tuổi tác của hắn, điều này căn bản là không thể.

Mà bốn người bên phía bọn họ, đều là cảnh giới “Xuyên.” như nhau, cùng cảnh giới bốn đánh một, hắn không nghĩ ra mình còn có thể thua thế nào!

Trong bốn người, người ra tay trước tiên chính là gã đàn ông gầy gò!

Hắn tiện tay nhặt một nắm đá dưới chân, dùng đầu ngón tay bắn nhanh về phía Lâm Thất Dạ, đồng thời trên bề mặt những viên đá xuất hiện một vết sáng trắng, giữa không trung thể tích nhanh chóng phóng to, đến khi ở trước mặt Lâm Thất

Dạ, mỗi viên đá đều biến thành tảng đá khổng lồ bán kính bốn năm mét!

Vài tảng đá khổng lồ mang theo động năng khủng khiếp, như đạn pháo bắn phá đến trước mặt Lâm Thất Dạ!

Mà Lâm Thất Dạ chỉ đứng yên tại đó, không hề có ý định né tránh, khi những tảng đá sắp chạm vào cơ thể hắn, hắn giơ tay lên, nhẹ nhàng búng một cái.

Bốp——!!

Ánh sáng vàng chói mắt đột ngột lóe lên trên từng tảng đá khổng lồ, ngay sau đó những tảng đá này thuận theo quỹ đạo di chuyển ban đầu vừa vặn giao nhau tại một điểm, va chạm vào nhau, rồi lại nảy ra...

Sau khi nảy ra, lại vừa vặn xuất hiện một khe hở nhỏ.

Mà khe hở này, lại vừa vặn xuất hiện trước mặt Lâm Thất Dạ!

Vài tảng đá khổng lồ rộng bốn năm mét, chỉ va chạm nhẹ vào nhau, vậy mà lại hoàn hảo tránh được cơ thể Lâm Thất Dạ, ngay cả một sợi tóc của hắn cũng không chạm tới!

Cảnh tượng này thật sự quá kỳ lạ, ngay cả gã đàn ông gầy gò ném đá cũng ngây người tại chỗ, loại sự kiện có xác suất cực nhỏ này, hắn sống đến từng này tuổi chưa từng gặp qua, bây giờ lại cứ thế xuất hiện trước mắt hắn...

Về mặt lý thuyết, những tảng đá này đúng là có thể va chạm vào nhau, sau khi va chạm đúng là có thể xuất hiện khe hở, mà khe hở này đúng là có thể tránh được cơ thể Lâm Thất Dạ.

Có thể xảy ra nhưng xác suất cực nhỏ!

Đáp ứng điều kiện kích hoạt “Kỳ tích.”

Mà tinh thần lực hiện tại của Lâm Thất Dạ, cũng đủ để tạo ra kỳ tích nhỏ bé này, vì vậy, mới có cảnh tượng khó tin vừa rồi.

Thấy gã đàn ông gầy gò thất thủ, Hàn Kim Long thầm mừng một tiếng phé vật, hai chân mạnh mẽ đạp xuống đất, dưới sự gia trì của sức mạnh khủng khiếp, gần như trong nháy mắt đã nhảy vọt đến trước mặt Lâm Thất Dạ!

Hắn nắm chặt tay trái, đột nhiên tung ra!

Quả đấm mang theo động năng khủng khiếp phá vỡ không khí xung quanh, thậm chí còn phát ra tiếng nổ âm thanh chói tai!

Sự thật chứng minh, cho dù chỉ là cầm vật tăng cường sức mạnh bình thường, sau khi đạt đến cảnh giới cao, cũng có thể phát huy sức sát thương mạnh mẽ!

Quả đấm của hắn rất nhanh nhưng trong bóng đêm, tốc độ của Lâm Thất Dạ còn nhanh hơn!

Thân hình Lâm Thất Dạ kéo theo một vệt tàn ảnh mơ hồ trong không khí, trong nháy mắt tránh được cú đấm của Hàn Kim Long, sau đó trên người bùng nổ ánh sáng ma pháp rực rỡ!

Ngay sau đó, cơ thể Lâm Thất Dạ nhanh chóng phình to, biến thành một gã khổng lồ cao lớn toàn thân màu xanh lục!

Phép thuật biến hình!

Gã khổng lồ xanh lục nắm chặt hai tay thành nắm đấm, giơ cao lên, giống như một cây búa lớn thô kệch đột nhiên từ trên đỉnh đầu giáng xuống đập vào lưng Hàn Kim Long!

Chương 445 - Ta Học Trảm Thần

Gần như cùng lúc đó, một tiếng ngâm nhẹ phát ra từ miệng gã khổng lồ xanh lục:

“Trời nổi năm dãy núi bạc rơi, đất rung ba dòng sông cánh tay sắt lay!”

Ầm—— ! ! !

Mặt đất xung quanh rung chuyển dữ dội, tiếng nổ lớn trầm đục bùng nổ, thân hình Hàn Kim Long như một chú gà con bị một cú đập xuống đất, mặt đất bên dưới vỡ vụn từng tấc, đập ra một hố sâu hình tròn khổng lồ!

Luồng khí lốc cuộn trào vỡ những viên đá vụn bắn ra, bắn tốc độ cao vào người ba người còn lại đang há hốc mồm.

Vừa rồi... đã xảy ra chuyện gì?

Lúc này, sống lưng của Hàn Kim Long đã hoàn toàn lõm xuống, cú đập vừa rồi của Lâm Thất Dạ đã trực tiếp đập vỡ xương sống của hắn, nếu không phải cấm vật của hắn vốn có thể tăng cường thể chất rất nhiều thì bây giờ hắn đã về Tây rồi.

Nhưng bây giờ, hắn thực sự không còn cách nào khác ngoài cái chết.

Trong làn khói bụi cuộn cuộn, bóng hình xanh lục khổng lồ kia dần thu nhỏ lại, trở về dáng vẻ của một thiếu niên, Lâm Thất Dạ giẫm một chân lên khuôn mặt bên hông của Hàn Kim Long đang thoi thóp, đôi mắt lãnh đạm hiện lên sát khí nhàn nhạt.

“Không thể để tên phé vật đó chết được!” Lão Trương hét lớn một tiếng, trước người nhanh chóng ngưng tụ ra vài lớp lá chắn, tụ lại thành một đôi bàn tay lớn, một tay chộp về phía Lâm Thất Dạ, một tay chộp về phía Hàn Kim Long.

Hai người còn lại cũng nhanh chóng phản ứng lại, một khi Hàn Kim Long chết, kế hoạch rời khỏi đây của bọn họ qua đường cống ngầm cũng sẽ tan thành mây khói.

Lão Trương và gã râu quai nón nhìn nhau, lão Trương đưa tay vỗ nhẹ vào gã râu quai nón, một luồng ánh sáng trắng lóe lên, cơ thể gã râu quai nón nhanh chóng to ra, cho đến khi trở thành một gã khổng lồ cao gần năm mét.

Ngay sau đó, toàn thân gã râu quai nón tỏa ra ánh sáng xanh lục, trong nháy mắt phân giải thành hàng chục triệu con muỗi, như những con sóng cuộn cuộn tràn ngập trời đất lao về phía Lâm Thất Dạ!

Nói là muỗi nhưng trên thực tế mỗi con đều có kích thước bằng con đĩa, toàn thân bằng kim loại, mắt đỏ ngầu, miệng đầy răng nanh trông giống như những cây kim thép thô, như thể chỉ cần cắn một cái là có thể hút cạn máu của một người bình thường.

Lâm Thất Dạ dùng màn đêm xé toạc cánh tay lá chắn của lão Trương, nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng này, trong mắt hiện lên vẻ ngưng trọng.

Biến cơ thể mình thành những sinh vật khác, đây là lần đầu tiên hắn thấy, chỉ nhìn vào hình dáng của những con muỗi này thôi cũng biết sức phá hoại của chúng khủng khiếp đến mức nào, nếu thực sự bị hút một ngụm, dù không chết cũng sẽ bị thương nặng.

Nhưng hắn tin rằng khả năng này vốn không quá khó khăn, gã đàn ông gầy gò kia trước tiên phóng to cơ thể của gã râu

quai nón, sau đó gã râu quai nón mới phân giải thành muối, điều này tương đương với việc phóng to từng con muối một lần, mới có thể có hiệu quả khủng khiếp như vậy.

Nhìn thấy làn sóng muối sắt thép cuộn cuộn ập tới, trong mắt Lâm Thất Dạ hiện lên ánh sáng khác thường, hấn lại giơ tay lên, trước người xuất hiện một trận pháp triệu hồi, ngay sau đó một xác ướp nhỏ bé bước ra từ đó.

Xác ướp nhỏ nhìn thấy Lâm Thất Dạ, dường như vô cùng phấn khích, hoàn toàn không để ý đến nguy cơ sắp xảy ra trước mắt, nhảy nhót vẩy tay trước mặt Lâm Thất Dạ.

Nói ra thì, tên nhóc này đã hơn một năm không gặp Lâm Thất Dạ, trong khoảng thời gian dài như vậy, nó ở một mình trong thế giới khác, cũng vô cùng buồn chán.

Lâm Thất Dạ cười khò xoa đầu nó, sau đó chỉ vào làn sóng muối đang ập tới, Mộc Mộc lập tức hiểu ý hấn, những dải băng trên người nó nhanh chóng tách ra, từng nòng pháo thô kệch thò ra từ...

Cùng lúc đó, trên người Lâm Thất Dạ lại tỏa ra ánh sáng của phép thuật biến hình, thân hình nhanh chóng thu nhỏ lại, trong nháy mắt biến thành xác ướp chiến tranh thứ hai!

Mộc Mộc nhìn thấy Lâm Thất Dạ giống hệt mình bên cạnh, đầu tiên là sững sốt, sau đó vỗ tay phấn khích hơn, vui mừng như một đứa trẻ tìm được đồng loại!

Lâm Thất Dạ biến thành Mộc Mộc bắt đầu tiến hành một cuộc “Giao lưu bằng ánh mắt.” với nó, sau đó trên người cũng thò ra từng nòng pháo thô kệch...

Hai xác ướp nhỏ trong nháy mắt biến thành hai pháo đài chiến tranh khổng lồ, đồng thời giơ tay lên, ngọn lửa chói mắt phun ra từ lòng bàn tay!

Ầm—— ! !

Tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra từ phía sau khu nhà tù, ngọn lửa chói mắt trong nháy mắt nuốt chửng tất cả những con muỗi sắt thép, dưới hỏa lực bắn liên tục của hai xác ướp chiến tranh, mọi thủ đoạn kỳ quái đều trở nên yếu ớt vô lực.

Khói đen cuộn cuộn bốc lên, trong ánh lửa ngùn ngụt, Lâm Thất Dạ trở về hình dạng ban đầu, cung chiều xoa đầu Mộc Mộc, sau đó đưa nó trở về thế giới ban đầu.

Sau khi tất cả những con muỗi sắt thép bị tiêu diệt, bóng dáng của gã đàn ông râu quai nón không còn xuất hiện nữa, đã theo từng con muỗi bay đi, mà tan thành mây khói.

Nói cách khác, hắn đã bị Lâm Thất Dạ đánh chết.

Không chỉ có hắn, người đàn ông gầy gò ở đằng xa cũng bị ảnh hưởng, một chân của hắn đã bị nổ tung, chỉ còn lại thân thể tàn tạ trốn sau lá chắn của lão Trương, đau đớn rên rỉ.

Cũng ở sau lá chắn, còn có Hàn Kim Long vừa bị lão Trương cứu trong lúc hỗn loạn.

Chương 446 - Ta Học Trảm Thần

Ba người này co rúm sau lá chắn tàn tạ, nhìn Lâm Thất Dạ từng bước đi tới, trong mắt đồng thời hiện lên vẻ kinh hoàng vô tận!

Quá đáng sợ!

Thiếu niên này thực sự quá đáng sợ!

Rõ ràng mọi người đều là cảnh giới “Xuyên”, tại sao hắn có thể một mình dễ dàng đè bốn người đánh, chỉ trong vài phút ngắn ngủi, bọn họ đã rơi vào kết cục một chết hai tàn...

Bọn họ hoàn toàn không thể hiểu được mọi chuyện đang xảy ra trước mắt, giống như lúc đầu, bọn họ không thể hiểu được trong căng tin, Lâm Thất Dạ làm thế nào để một mình hạ gục hơn hai mươi người.

Mọi thứ dường như đã thay đổi, lại dường như không có gì thay đổi...

“Đợi đã!” Lão Trương nuốt nước bọt, như thể đã hạ quyết tâm gì đó, căng thẳng mở miệng: “Anh không phải muốn giết Hàn Kim Long sao? Tôi đưa anh là được! Anh giết hắn, thả tôi đi! Tôi đảm bảo sau này sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa!”

Hàn Kim Long nằm liệt trên mặt đất, nghiêng đầu, trừng mắt nhìn lão Trương: “Ông điên rồi sao? Tôi chết, ông cũng đừng hòng ra khỏi đây!”

“Bà nó, lão tử không đi đường công là được! Cùng lắm thì đi đánh cược ở cửa chính, còn hơn là chết cùng tên sát tinh này!”

Nói xong, lão Trương mở lá chắn trước người, đá Hàn Kim Long ra ngoài.

Lâm Thất Dạ thấy cảnh này, đôi mắt hơi nheo lại, ngay khi hắn định nói gì đó, một bóng người lặng lẽ bước ra từ phía sau hắn...

Đồng tử Lâm Thất Dạ đột nhiên co lại!

Hắn không nghĩ ngợi, thân hình nhanh chóng né sang một bên, gần như trong nháy mắt hắn di chuyển, một mảnh sắt sượt qua da đầu hắn bay vụt qua, cắt đứt một lọn tóc đen.

Nếu chậm hơn dù chỉ nửa giây thì thứ bị cắt đứt chính là đầu hắn.

Lâm Thất Dạ nhanh chóng lùi lại mười mấy mét mới đứng vững, cau mày, nhìn về phía hai bóng người bước ra từ bóng tối, trong mắt tràn đầy vẻ ngưng trọng.

“Ồ? Hắn lại né được? Phản ứng nhanh đến kinh ngạc...”

Người thứ tư dừng bước, nhìn Lâm Thất Dạ như lâm đại địch ở đằng xa, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, từng mảnh sắt bóc ra từ bức tường thép lơ lửng xung quanh hắn, tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Người thứ sáu đi đến bên hắn, gật đầu: “Đối với một tiểu tử cảnh giới ‘Xuyên’ mà nói, quả thực có chút lợi hại... Tuy nhiên, chúng ta vẫn nên giải quyết chuyện chính trước đã.”

Hai người dời mắt khỏi Lâm Thất Dạ, nhìn về phía Hàn Kim Long đang nằm liệt trên mặt đất.

Hàn Kim Long nằm liệt trên mặt đất miễn cưỡng nghiêng đầu sang một bên, ngọn lửa nhảy nhót đằng xa chiếu sáng

khuôn mặt của hai người, khoảnh khắc nhìn rõ diện mạo của hai người, sắc mặt hấn tái nhợt như tro tàn.

Hấn biết, hôm nay dù thế nào đi nữa, hấn cũng không thể sống sót...

Người thứ sáu chậm rãi đi đến bên cạnh Hàn Kim Long, ngồi xổm xuống, một tay túm lấy tóc hấn, mạnh mẽ kéo đầu hấn lên, nhìn chăm chăm vào mắt hấn, cười tủm tỉm mở miệng:

“Hàn Kim Long, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Hàn Kim Long há miệng khô khốc, khàn giọng nói: “Có lẽ giữa chúng ta có chút hiểu lầm...”

“Hiểu lầm?” Người thứ sáu nhướng mày, giờ tay tát mạnh vào mặt Hàn Kim Long: “Ta nhớ, lúc trước ngươi rất ngầu mà? Sao giờ không ngầu nữa rồi? Ừ?”

Má Hàn Kim Long nhanh chóng sưng đỏ, hấn lớn từng này, khi nào từng chịu sự sỉ nhục như thế này? Hơn nữa vừa rồi đã bị Lâm Thất Dạ và lão Trương chọc cho đầy bụng lửa, giờ tự biết mình không thể sống sót, ngược lại còn kích thích tính máu.

Trong mắt hấn hiện lên vẻ tức giận, đột nhiên nhỏ phất chiếc răng bị tát rơi ra, điên cuồng nói:

“Mẹ kiếp, lão tử biết hôm nay lão tử không sống nổi rồi! Muốn giết muốn mổ tùy ý, dù sao thì...”

Ầm——!

Lời hấn chưa dứt, từng thanh thép từ trong tòa nhà phía sau bị kéo ra, như tia chớp đập vào lão Trương và người đàn ông gầy gò đang cố gắng lên đi, mặc dù lão Trương cố gắng mở lá chắn nhưng cũng giống như giấy bị thép đâm thủng.

Trong nháy mắt, máu bắn tung tóe!

“Xin lỗi, có người không coi chúng ta ra gì, xử lý một chút...” Ánh mắt của người thứ tư một lần nữa rơi vào Hàn Kim Long: “Người vừa nói gì?”

Hàn Kim Long ngậy người nhìn hai người trong nháy mắt bị đập thành bánh thịt, trên mặt hắn còn dính máu vừa bắn lên, ẩm áp, lời hùng hồn trắng chí đã chuẩn bị sẵn, trong nháy mắt ghen ở cổ họng.

“Ta... ta...”

Đằng xa, Lâm Thất Dạ chứng kiến toàn bộ quá trình, trong lòng đã treo ngược lên.

Hai người này hắn đã từng gặp, nghe nói là thành viên của [Tin đồ], vừa rồi khi người thứ tư đó đến gần hắn, tinh thần lực lại không cảm nhận được gì, nếu không phải [Phạm trần thần vực] bắt được quỹ tích của mảnh sắt, cộng thêm phản xạ thần kinh khủng khiếp mà [Vũ giả bóng đêm] mang lại, hắn đã sớm chết dưới tay đối phương.

Hắn suy đoán, người thứ tư đó ít nhất cũng là cảnh giới “Vô Lượng”, mặc dù chưa từng thấy người thứ sáu ra tay nhưng nghĩ đến cảnh giới của hắn sẽ không thấp hơn hắn là bao.

Hai cảnh giới “Vô Lượng.” ở đây, Lâm Thất Dạ căn bản không có chút thắng toán nào.

Hắn cũng từng nghĩ đến việc nhân cơ hội này bỏ trốn nhưng nhìn từ việc lão Trương và người đàn ông gầy gò vừa rồi bị đối phương giết chết, hành động thiếu suy nghĩ, ngược lại có thể khiến đối phương ra tay trước.

Cho dù Lâm Thất Dạ có mạnh đến đâu, cũng rất khó để thoát khỏi hai cảnh giới “Vô Lượng”, dù sao cũng chênh lệch đến hai cảnh giới lớn.

PS: Truyện mới dịch: Đô Thị Cổ Tiên Y (Dịch)
<https://truyen/do-thi-co-tien-y-dich/>

Chương 447 - Ta Học Trảm Thần

Có lẽ, đứng ngoài quan sát mới là cách tốt nhất.

Lâm Thất Dạ lặng lẽ đứng sang một bên, nhìn hai [Tín đồ] tra tấn Hàn Kim Long trong mười phút, đợi đến khi Hàn Kim Long hoàn toàn mất đi ý thức, mới từ từ giết chết hắn...

Cảnh tượng đầm máu này, ngay cả Lâm Thất Dạ nhìn thấy cũng phải cau mày.

Hai người giải quyết xong Hàn Kim Long, liền cùng nhìn về phía Lâm Thất Dạ, người thứ tư quan sát Lâm Thất Dạ một lúc, chậm rãi mở miệng:

“Ta biết ngươi, Lâm Thất Dạ, đại nhân Ư Ngữ từng hạ lệnh truy sát ngươi.”

“Hử?” Người thứ sáu nghe thấy câu này, dường như nhớ ra điều gì, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc: “Ngươi chính là Lâm Thất Dạ? Hehe, không ngờ lần hành động này không chỉ có thể giết được Ngô Thông Huyền, mà còn tiện tay giết được một đại lý song thần, lần này... lời quá rồi.”

Thấy hai người đã nhận ra mình, trong lòng Lâm Thất Dạ không còn chút may mắn nào nữa, hắn biết mạng mình đáng giá bao nhiêu trong mắt giáo hội Cổ Thần và [Tín đồ].

Hôm nay, hắn không thể toàn mạng trở về.

Hắn hít sâu một hơi, tâm trí chìm vào bệnh viện tâm thần Chư Thần, chào hỏi Merlin và Nyx trước, chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận linh hồn của họ.

Trong một năm qua, vết thương trên linh hồn của Lâm Thất Dạ đã hoàn toàn bình phục, có thể tiếp tục mang linh hồn của thân mình trong thời gian ngắn, nếu có thể nâng cảnh giới lên “Vô Lượng”, hẳn cũng không hẳn không có sức chiến đấu, cho dù không được như vậy, hẳn vẫn có khả năng tự bảo vệ mình.

Đây cũng là chỗ dựa cuối cùng của Lâm Thất Dạ!

“Không còn nhiều thời gian nữa, mau giết hắn đi, sau đó đi giết Ngô...” Người thứ tư vừa nói được một nửa, đột nhiên sững sờ tại chỗ, trong mắt hiện lên vẻ ngây dại.

Người thứ sáu bên cạnh cũng rơi vào trạng thái ngây dại.

“Đây là...” Lâm Thất Dạ thấy cảnh này, như nghĩ ra điều gì.

Khoảnh khắc tiếp theo, hình ảnh trước mắt hắn cũng thay đổi, sân hoạt động đen kịt ban đầu đã biến mất, thay vào đó là một vùng biển mênh mông.

Không có gió, không có mây, toàn bộ mặt biển không một gợn sóng, giống như một tấm gương nhẵn bóng, phản chiếu rõ ràng bầu trời ảm đạm.

Xa xa cuối đường chân trời, một mặt trời màu cam đỏ đã lặn xuống hơn nửa, ánh tà dương chiếu xuống mặt nước như gương, như thể cả vùng biển đều nhuốm màu đỏ sẫm.

Lâm Thất Dạ ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên mặt biển không xa, người thứ tư và người thứ sáu đang đứng đó, trên mặt đầy vẻ nghiêm trọng.

“Đây là... mộng cảnh.” Lâm Thất Dạ lầm bầm.

Hắn quay đầu nhìn lại, người đàn ông trung niên mặc áo bệnh nhân sọc xanh trắng không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng hắn, ông ta đứng chân trần trên mặt biển, ánh tà dương đỏ sẫm phản chiếu trong đôi mắt ông ta những chấm máu.

Ngô lão cầu bình tĩnh bước đến trước mặt Lâm Thất Dạ, neho mắt nhìn hai người phía trước, chậm rãi nói:

“Yên tâm đi, bọn chúng... ta sẽ xử lý.”

Lâm Thất Dạ gật đầu, lặng lẽ lùi lại hai bước.

Không phải hắn không muốn giúp, mà là trận chiến ở cấp độ này, hắn căn bản không thể chen chân vào, hơn nữa hắn đã tận mắt trải nghiệm sự kinh khủng của thế giới mộng cảnh, hắn tin rằng Ngô lão cầu có cách đối phó với bọn chúng.

Người thứ tư thấy Ngô lão cầu, cười lạnh nói: “Được lắm, giết cả hai cùng lúc, đỡ chúng ta phải đi đột nhập bệnh viện tâm thần.”

Ngô lão cầu thở dài: “Ta chỉ là một bệnh nhân tâm thần đáng thương thôi, tại sao các người không tiếc trả giá lớn như vậy, cũng phải đến giết ta?”

“Bệnh nhân tâm thần đáng thương?” Người thứ sáu nhướn mày: “Người có thật sự điên hay không, chúng ta không biết nhưng chúng ta biết chỉ cần giết người... là có thể chôn vùi tương lai của toàn bộ đội [Linh môi].”

Nghe thấy câu này, sắc mặt Ngô lão cầu lập tức trở nên u ám.

“Là ai nói cho các người biết?”

Khóe miệng người thứ tư hơi nhếch lên, trong mắt hiện lên vẻ chế giễu: “Người đoán xem?”

Ánh sáng trong mắt Ngô lão cầu lóe lên, một lát sau, ông ta hừ lạnh một tiếng: “Muốn giết ta ở đây, chỉ bằng các người... còn chưa đủ tư cách!”

Vừa dứt lời, mặt biển yên tĩnh dưới chân ông ta đột nhiên gợn sóng, bảy bóng đen mặc áo choàng xuất hiện sau lưng ông ta, tỏa ra sát khí lạnh lẽo!

“[Đội Linh môi]?!”

Người thứ sáu thấy cảnh này, sắc mặt lập tức thay đổi!

“Không đúng, không phải [Đội Linh môi] thật.” Người thứ tư nheo mắt lại: “Chỉ là ảo ảnh do hấn tạo ra trong mộng cảnh, cho dù ở bên ngoài hấn có thực lực cảnh giới ‘Klein’ nhưng bây giờ dưới sự áp chế của bia trấn áp, hấn cũng giống như chúng ta đều là ‘Vô Lượng’, những ảo ảnh này tạo ra, cùng lắm cũng chỉ là trình độ đỉnh cao cảnh giới ‘Hải’.”

Nghe người thứ tư nói, sắc mặt người thứ sáu cuối cùng cũng dịu lại đôi chút.

“Đã là mộng cảnh, vậy thì dễ xử lý rồi.” Người thứ sáu cười khẽ.

Xa xa, Ngô lão cầu quay đầu lại, ánh mắt lướt qua bảy bóng đen sau lưng, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp.

“Xin các vị, hãy giúp ta thêm một tay...”

Xoẹt——!!

Một tia sét dữ tợn xẹt qua bầu trời ảm đạm, ngay sau đó bảy bóng đen lóe lên, đập lên tia sét, trong nháy mắt đã đến bên hai tín đồ, bao vây họ.

Một người trong số họ giơ hai tay lên, toàn thân tự động bay lên trời, cơn lốc xoáy dữ dội lan tỏa ra từ người hấn, hút nước biển dưới chân lên không trung, biến thành một cơn lốc xoáy nước khổng lồ, ầm ầm giáng xuống!

Chương 448 - Ta Học Trảm Thần

Ngay lúc này, người thứ sáu cười tủm tỉm giờ một ngón tay lên, chỉ vào hư không.

“[Phản chế tinh thần].”

Lấy ngón tay của hắn làm tâm, mộng cảnh xung quanh vỡ vụn từng mảng, lốc xoáy, nước biển, ánh nắng mặt trời, đều bị xóa bỏ một cách kỳ lạ, dưới chân hai người họ không còn là mặt biển yên tĩnh, mà đã trở lại mặt đất lầy lội của sân hoạt động ngoài trời ban đầu.

Trong thế giới mộng cảnh này, một góc hiện thực đã xuất hiện.

Sau khi góc hiện thực này xuất hiện, toàn bộ thế giới mộng cảnh đều trở nên không ổn định, mặt biển yên tĩnh dâng lên từng đợt sóng lớn, mặt trời xa xa cũng dần lặn xuống, sắp biến mất ở một đầu đường chân trời, ngay cả bảy bóng đen kia cũng bắt đầu trở nên mờ ảo.

“Phản chế tinh thần?” Ngô lão câu thấy cảnh này, đồng tử co lại.

“Ngô Thông Huyền, chúng ta biết ngươi là phó đội trưởng của [Đội Linh môi], thực lực khủng bố nhưng chúng ta đã dám đến giết ngươi, đương nhiên là đã chuẩn bị đầy đủ.” Người thứ tư cười lạnh nói,

“Cấm Khư thứ tự 059, [Phản chế tinh thần], chuyên phá giải mọi Cấm Khư hệ tinh thần có thứ tự thấp hơn, nếu ta nhớ

không nhằm thì thứ tự [Mộng của ta] của người hình như là 070 thì phải?”

Ngô lão cúi đầu nhìn bọn họ, không nói một lời.

“Hắc hắc, trước mặt ta, Cẩm Khư của người không có ý nghĩa gì.” Người thứ sáu cười tủm tỉm nói, lấy hắc làm tâm, toàn bộ thế giới mộng cảnh đều nhanh chóng sụp đổ, không bao lâu nữa, mọi thứ sẽ biến mất không còn dấu vết.

Lâm Thất Dạ thấy Cẩm Khư của Ngô lão cúi bị phá, nhú chặt mày, hắc có chút lo lắng nhìn bóng lưng Ngô lão cúi, đang định nói gì đó thì Ngô lão cúi vung tay, toàn bộ thế giới mộng cảnh hoàn toàn vỡ vụn.

Chính ông ta đã giải trừ thế giới mộng cảnh này.

Người thứ sáu thấy cảnh này, đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười lớn: “Ngô Thông Huyền, người biết mình không có khả năng chiến thắng nên từ bỏ chống cự sao?”

Ngô lão cúi bình tĩnh nhìn bọn họ, khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt.

“Ta không biết, các người từ miệng ai mà biết được tin tức về ta nhưng rất tiếc, có vẻ như kế hoạch của các người đã có chút sai lệch...”

Nghe vậy, người thứ tư hơi nhú mày, trong mắt người thứ sáu cũng hiện lên vẻ nghi hoặc.

Ngô lão cúi đưa tay vuốt lại mái tóc rối bù của mình, mỉm cười nói:

“Ai nói, [Mộng của ta] là Cẩm Khư của ta?”

Nghe xong câu này, tất cả mọi người có mặt đều sửng sốt.

“Nhưng cũng không thể trách các người, ta đã sử dụng Cẩm Khư này nhiều năm như vậy, bị hiểu lầm cũng không có

gì lạ, dù sao thì... nó thực sự rất hữu dụng.”

Ngô lão cầu vừa nói vừa chậm rãi đi đến bên cạnh Lâm Thất Dạ, vỗ vai hắn.

Lâm Thất Dạ ngơ ngác nhìn động tác của Ngô lão cầu, không biết rốt cuộc ông ta muốn làm gì.

Ngô lão cầu vỗ một cái xong thì đột nhiên sừng sốt, biểu cảm có chút kỳ quái, do dự một lát sau lại vỗ thêm một cái, lại sừng sốt, lại vỗ thêm một cái... sau đó chìm vào trầm tư.

“Rốt cuộc ngươi có bao nhiêu Cẩm Khu?” Ngô lão cầu không nhìn được hỏi.

Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lát: “Ngươi đợi ta đếm xem...”

Ngô lão cầu:...

“Thôi bỏ đi, cái này cũng được.” Ngô lão cầu phát tay, quay đầu nhìn về phía hai tín đồ đang hoang mang bên cạnh: “Để các ngươi xem, Cẩm Khu thực sự của ta...”

[Vô Tướng].”

Đôi mắt của Ngô lão cầu bị nhuộm đen, một màu đen tối cực độ lấy ông ta làm trung tâm lan tỏa ra, trong nháy mắt nuốt chửng mọi ánh sáng xung quanh, bầu trời đêm đen kịt buông xuống, nối liền với bóng tối dưới chân ông ta, sâu thẳm như vực thẳm.

Mặt đất, bầu trời, ngọn lửa nhảy múa, những tòa nhà đổ nát, còn có mọi thứ hỗn loạn ở đằng xa đều biến mất không còn dấu vết, một nửa trai giới bị bao phủ trong bóng tối tuyệt đối, chỉ có trên người Ngô lão cầu vẫn giữ nguyên màu sắc vốn có.

Ông ta đứng đó, giống như một vị quân vương trong đêm đen.

“Đây là... [Chí Âm Thần Khư]?” Lâm Thất Dạ ngậy người nhìn bóng tối quen thuộc dưới chân, sau khi xác nhận trong đó vẫn còn chứa đựng hơi thở của Nữ Thần Đêm Tối, hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn Ngô lão cầu, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc!

Hắn đã sao chép Thần Khư của mình?!

Không xa, sắc mặt của người thứ tư lập tức trở nên khó coi: “[Vô Tướng]?! Thật sự là [Vô Tướng]...”

“[Vô Tướng] là cái gì? Cẩm Khư của hắn không phải là [Mộng của ta] sao? Bóng tối này là thứ quý quái gì?” Người thứ sáu không nhịn được hỏi.

“Trong tất cả các Cẩm Khư, những Cẩm Khư có thứ hạng trong danh sách xếp hạng nằm trong top 30 đều đã chạm đến lĩnh vực của Thần minh, trong số đó có 23 cái đến từ ân huệ của Thần minh, được gọi là ‘Thần Khư’, còn lại, có 7 Cẩm Khư không phải đến từ Thần minh, mà có nguồn gốc từ chính con người...” Người thứ tư nhìn chằm chằm vào Ngô lão cầu, chậm rãi nói.

Người thứ sáu như nghĩ ra điều gì, không thể tin được mà mở miệng: “Cẩm Khư của hắn, chính là một trong số đó?”

Người thứ tư gật đầu: “Cẩm Khư thứ tự 028, một trong bảy ‘Vương Khư’, [Vô Tướng], có thể sao chép hoàn hảo bất kỳ Cẩm Khư nào mà gần đây nhất đã tiếp xúc, đồng thời nâng cấp Cẩm Khư lên đến cảnh giới tương ứng với bản thân, không chỉ Cẩm Khư, ngay cả Thần Khư cũng có thể sao chép, chỉ là độ hoàn thiện của bản sao không cao bằng bản gốc.”

Chương 449 - Ta Học Trảm Thần

“‘Vương Khư’... sao có thể như vậy?” Người thứ sáu liếc nhìn Lâm Thất Dạ bên cạnh: “Hắn vừa mới chạm vào Lâm Thất Dạ, người đại diện của song thần, tức là bây giờ hắn đang sử dụng...”

“Thần Khư của Nữ Thần Đêm Tối, hơn nữa còn là Thần Khư Nữ Thần Đêm Tối cấp độ ‘Klein’ nửa bước!” Người thứ tư nghiêm trọng nói.

Người thứ sáu hít một hơi thật sâu!

Ngô lão cầu đứng trong màn đêm, liếc nhìn Lâm Thất Dạ bên cạnh, biểu cảm có chút kỳ quái.

Ban đầu, ông ta định trực tiếp sao chép [Phạm Trần Thần Vực] của Lâm Thất Dạ, dù sao thì đó cũng là Thần Khư siêu mạnh cấp độ 003 nhưng ai mà biết được ông ta sao chép liên tục mấy lần, toàn là những năng lực kỳ quái.

Lần đầu tiên sờ ra được [Vũ Giả Bóng Đêm], mặc dù cũng có chút lợi hại nhưng xét về hiệu quả thì có vẻ hơi yếu...

Lần thứ hai còn kỳ quái hơn, sờ ra được [Thiên Không Thi Ca Giả], vốn dĩ Ngô lão cầu đã không học hành được mấy ngày, kiến thức văn hóa dự trữ như vậy, dựa vào việc ngâm thơ để chiến đấu gần như là mơ tưởng hão huyền.

May mắn thay, lần thứ ba sờ ra được [Chí Âm Thần Khư], mặc dù không bằng [Phạm Trần Thần Vực] mạnh như vậy nhưng ít nhất cũng tạm được, bèn tạm dùng, dù sao thì ai biết

được sờ thêm một lần nữa, lại rút ra được Cẩm Khư kỳ quái nào.

[Vô Tướng] mặc dù có thể sao chép Cẩm Khư nhưng một lần chỉ có thể giữ lại một cái, nếu lại rút ra được một Cẩm Khư mới thì [Chí Âm Thần Khư] vừa sờ được sẽ biến mất, nhìn dáng vẻ của tên nhóc đó, còn không biết giấu bao nhiêu Cẩm Khư...

Dựa vào một trong bảy ‘Vương Khư’ [Vô Tướng], trước đây Ngô lão cầu cảm thấy mình cũng được coi là một yêu nghiệt rồi nhưng hôm nay gặp được Lâm Thất Dạ, ông ta mới thực sự biết thế nào là núi cao còn có núi cao hơn.

Tên nhóc này có nhiều Cẩm Khư như vậy, là đi chợ mua sắm?!

Lúc này, Lâm Thất Dạ hoàn toàn không nhận ra, bản thân vô tình đã giáng một đòn mạnh vào tâm lý của Ngô lão cầu nhưng cho dù hắn có biết thì cũng chẳng có cách nào, ai bảo trên người hắn thực sự có hơi nhiều Cẩm Khư...

[Phàm Trần Thần Vực], [Vũ Giả Bóng Đêm], [Chí Âm Thần Khư], [Ma Pháp Hệ Triệu Hồi], [Ma Pháp Biến Hình], [Thiên Không Thi Ca Giả]... Đủ sáu Cẩm Khư, trong đó còn có ba cái là Thần Khư, Ngô lão cầu sờ ba lần mới sờ được một Thần Khư, vận may này thực sự là bình thường.

Ngô lão cầu nheo mắt nhìn hai tín đồ, từ từ giơ hai tay ra, trong không trung giạt mạnh về phía người thứ sáu!

Đồng tử của người thứ sáu đột nhiên co lại, toàn thân lông tơ dựng đứng, cảm giác tử vong ập đến, cả người nhanh chóng dịch chuyển sang bên nửa bước.

Ngay sau đó, một bóng tối xâm chiếm cơ thể hắn, trong nháy mắt xé toạc cánh tay và thân mình hắn ra!

Giống như có một bàn tay vô hình, hung hăng xé nát một con thú nhồi bông, người thứ sáu hoàn toàn không có chút sức chống cự nào, cả người bị xé thành hai mảnh.

Máu tươi phun trào!

Tất nhiên, không chỉ hân và cánh tay của hân bị xé nát, mà còn có cả mặt đất dưới chân hân, tòa nhà phía sau hân, thậm chí cả những đám mây dày trên bầu trời!

Ầm——!!

Tòa nhà bằng thép bị xé nát trong nháy mắt ầm ầm sụp đổ, một rãnh sâu hai ba mét xuất hiện dữ tợn trên mặt đất sau lưng hân, dưới bầu trời đêm đen kịt, những đám mây dày không biết từ lúc nào đã bị chia thành hai mảnh, vết nứt ngoằn ngoèo kéo dài đến tận cùng bầu trời. [d o c f u L L . v n - k h o t r u y ệ n d i c h m i ễ n p h í]

“A a a!!!” Người thứ sáu đau đớn hét lên, tiếng kêu thảm thiết vang vọng trong đêm.

Chỉ một đòn, Ngô lão cầu đã phé đi một cường giả cảnh giới ‘Vô Lượng’.

Người thứ tư ở bên cạnh thấy vậy, sắc mặt tái mét, nhanh chóng đưa hai tay ra nắm lấy tòa nhà vỡ nát phía sau, cấu trúc kim loại nặng nề bay lên trời, trên không trung bị cắt thành từng thanh thép nhọn không lồ, như mưa rơi xuống Ngô lão cầu!

Cùng lúc đó, mặt đất dưới chân Ngô lão cầu rung chuyển dữ dội, đường ống kim loại chôn vùi trong đất đột ngột phá đất chui ra, như trăm mãng quăn quanh người Ngô lão cầu, trói chặt thân hình hân.

Ngô lão cầu bị trói chặt thân mình bởi đường ống kim loại trực tiếp bị kéo khỏi mặt đất, treo lơ lửng trên không trung,

giống như một tù nhân bị đóng đinh trên cây thánh giá bằng thép, sắp bị số phận phán xét.

Giữa không trung, vẻ mặt của Ngô lão cầu không hề hoảng loạn, hẩn bình tĩnh nhìn chăm chăm vào những thanh thép khổng lồ sắp đâm xuyên cơ thể mình, từ từ nắm chặt hai tay.

Bóng tối xung quanh hẩn lập tức sôi sục!

Một vệt màu đen bám vào tất cả các kim loại, nửa giây sau, kim loại như thể bị bôi đầy sơn đen, đen như mực.

Khi Ngô lão cầu nắm chặt tay, những thanh thép khổng lồ giữa không trung phát ra tiếng kêu chói tai, như thể có một đôi bàn tay khổng lồ vô hình đang xoa bóp từng miếng kim loại, trực tiếp vặn chúng thành hình xoắn ốc!

Ầm ầm ầm——!

Từng khối kim loại bị vặn đứt ra, định hình giữa không trung, mặc cho người thứ tư thúc giục thể nào cũng không thể khổng chế chúng thêm được nữa.

Khóe miệng Ngô lão cầu hơi nhếch lên, vô số thép đen lơ lửng xung quanh hẩn, bao quanh thành vòng tròn.

Khi chúng bị bóng tối xâm chiếm, chúng chỉ thuộc về Ngô lão cầu.

Ngô lão cầu khẽ cong ngón tay, con trăn thép khổng lồ quấn quanh người hẩn liền rời lỏng ra, gấp lại và xoay nhanh, trong nháy mắt biến thành một ngai vàng bằng thép đen, lơ lửng trên không trung.

Chương 450 - Ta Học Trảm Thần

Hắn ngồi trên ngai vàng bằng thép, đôi mắt hơi nheo lại, nhìn xuống hai tín đồ bên dưới, tỏa ra uy áp vô hình.

Lâm Thất Dạ nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng không hiểu sao lại thấy chua xót.

Cái gì gọi là khí phách?

Rõ ràng là một Thần Khư nhái nhưng sau khi được nâng lên nửa bước ‘Klein’, thực lực lại có thể mạnh mẽ đến mức này, không nói gì khác, chỉ riêng việc xâm thực tất cả kim loại, gấp thành ngai vàng bằng thép kia thôi cũng đã vượt ngoài sức tưởng tượng của Lâm Thất Dạ.

Đợi đến khi mình đạt đến cảnh giới đó, khí phách chắc chắn sẽ cao hơn Ngô lão câu bây giờ!

Lâm Thất Dạ thầm an ủi bản thân.

Người thứ tư thấy Ngô lão câu phản công lại, không chế kim loại của mình, sắc mặt càng thêm khó coi, ngay lúc này, một vết nứt không gian đột nhiên mở ra giữa chiến trường!

“Đó là...” Người thứ sáu nhìn thấy cảnh này, trong mắt hiện lên một tia vui mừng.

Trong khe nứt không gian, [Tín đồ] người thứ hai rút tay vào túi, từ từ bước ra, ngẩng đầu nhìn Ngô lão câu lơ lửng trên không trung, đôi mắt nheo lại.

“Ở bên ngoài cảm nhận được hơi thở này, ta đã thấy không ổn... xem ra vẫn xảy ra biến cố.” Người thứ hai thở dài.

Lại thêm một cảnh giới ‘Vô Lượng’!

Không, xét theo hơi thở tỏa ra từ người hấn, hấn vốn nên giống như Ngô lão cầu, đều là cảnh giới ‘Klein’, chỉ là dưới sự áp chế của bia trấn áp Thần Khư, cảnh giới bị giới hạn ở đỉnh cao cảnh giới ‘Vô Lượng’.

Ngô lão cầu dần cau mày.

Bây giờ trên chiến trường đã có ba kẻ địch cảnh giới ‘Vô Lượng’, trong đó có một kẻ ngang hàng với hấn, quan trọng nhất là Cẩm Khư của đối phương dường như liên quan đến không gian.

Nếu là kẻ địch như người thứ tư, lấy vật hữu hình làm phương tiện tấn công thì còn đỡ, [Chí Ám Thần Khư] có thể dễ dàng xâm thực mọi vật thể, ngược lại giành được quyền kiểm soát nhưng nếu là không gian vô hình như thế này thì ảnh hưởng hấn có thể gây ra rất nhỏ.

Sự xuất hiện của người thứ hai đã trực tiếp kéo cục diện vốn một bên áp đảo trở lại thế cân bằng.

Sau một hồi trầm ngâm, Ngô lão cầu quay sang nhìn Lâm Thất Dạ, mở lời: “Nơi này lát nữa có thể sẽ hơi nguy hiểm, cậu đi trước đi, nếu không sẽ bị liên lụy.”

Lâm Thất Dạ do dự một lát rồi gật đầu: “Cậu cẩn thận.”

Khóe miệng Ngô lão cầu hơi nhếch lên, hấn từ từ đứng dậy khỏi ngai vàng bằng thép đen, bóng tối xung quanh hấn đan xen thành một chiếc áo choàng dài, hòa làm một với màn đêm.

“Đi đi, rời khỏi đây, tốt nhất là đừng quay lại nữa... Có lẽ một ngày nào đó, chúng ta sẽ gặp lại nhau bên ngoài trai giới.”

Ngô lão cầu như nghĩ đến điều gì, trong mắt hiện lên một nỗi buồn nhàn nhạt, lầm bầm bằng giọng chỉ mình hấn nghe thấy: “Hy vọng ngày đó sẽ mãi mãi không đến.”

Lâm Thất Dạ nhìn Ngô lão cầu lần cuối, thân hình loé lên rồi biến mất trong màn đêm, Ngô lão cầu dùng bóng tối che giấu dấu vết của Lâm Thất Dạ, ngay cả khi ba tín đồ muốn ngăn cản hắn cũng không thể tìm thấy hắn.

“Để thằng nhóc đó chạy mất rồi.” Người thứ tư cau mày.

“Chạy thì chạy, chỉ cần nó ra khỏi trai giới, sớm muộn gì cũng tìm được nó.” Người thứ hai thản nhiên nói: “Bây giờ, xử lý Ngô Thông Huyền trước đã.”

Ngô lão cầu bình tĩnh nhìn ba người trước mặt, hơi thờ hững hờ bùng nổ, bốn luồng sức mạnh cấp độ “Vô Lượng.” va chạm vào nhau không chút hoa mỹ.

“Muốn giết ta, không dễ vậy đâu.”

...

Văn phòng.

Bách Lý Phì Phì đứng trước cửa sổ, nhìn về phía khu nhà tù cách đó không xa đang bốc cháy ngùn ngụt, thâm nuốt nước bọt.

“Ba tôi đã phải bỏ ra bao nhiêu tiền mới có thể mua được hiệu ứng như thế này... Trận thế này có phải là quá khoa trương rồi không?”

Tào Uyên trợn mắt, khó chịu nói: “Bỏ tiền? Cậu không thấy bên kia đã có mấy cảnh giới “Vô Lượng.” đánh nhau rồi sao? Cả trai giới sắp bị phá huỷ rồi, rõ ràng là có người thực sự đến cướp ngục mà!”

Bách Lý Phì Phì sửng sốt: “Cậu nói là... ngoài chúng ta ra còn có người đến cướp ngục sao?”

“Chỉ có thể là như vậy.” Tào Uyên suy nghĩ rồi nói: “Cậu còn nhớ ba người chúng ta trói bên ngoài không? Tôi nghi ngờ

tên giám thị kia là người của bọn họ, chỉ là nhằm chúng ta với bọn họ...”

Sau một hồi suy nghĩ, Tào Uyên cuối cùng cũng nhận ra được sự bất thường trong đó, thoát khỏi được hào quang làm giảm trí thông minh của Bách Lý Phì Phì, có được suy nghĩ của riêng mình.

“Có thể trùng hợp như vậy sao?” Bách Lý Phì Phì tròn mắt.

“Nếu không thì tại sao tên giám thị kia lại nói sau khi đi hoàn thành nhiệm vụ của hắn thì cả trai giới sẽ loạn lên? Hơn nữa hành vi cũng lén lút, không giống một tên giám thị. Rõ ràng hắn là gián điệp!” Tào Uyên khẳng định nói: “Và tôi đoán, nhóm người đến cướp ngục kia, mục tiêu của bọn họ cũng giống chúng ta, đều là bệnh viện tâm thần Dương Quang!”

“Mục tiêu của bọn họ cũng là Thất Dạ?” Sắc mặt Bách Lý Phì Phì thay đổi, nhanh chóng bước ra khỏi cửa: “Vậy thì chúng ta phải nhanh chóng đi cứu anh ấy, không thể để người khác giành mất.”

Vừa mới đến cửa, cửa phòng làm việc đã bị mở ra từ bên ngoài, Tạ Vũ đứng ở cửa nhìn thấy hai người trong phòng, đột nhiên sững sờ tại chỗ.

Bách Lý Phì Phì run rẩy.

“Sao hai người còn ở đây?” Tạ Vũ cau mày.

“Chúng tôi... đang chuẩn bị lên đường.” Bách Lý Phì Phì gãi đầu, do dự trả lời.

Chương 451 - Ta Học Trảm Thần

“Không đúng.” Tạ Vũ cau mày chặt hơn: “Hai người ở đây, vậy thì hai người bên ngoài trai giới thu hút hỏa lực... là ai?”

Bách Lý Phì Phì cứng đờ mặt, há miệng nhưng không thốt ra được nửa lời...

Đằng sau, Tào Uyên nheo mắt, từ từ đưa tay về phía chuôi dao.

Ngay lúc này, Tạ Vũ như nhận ra điều gì, đột ngột quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở cuối hành lang, một bóng người mặc áo blouse trắng, đeo kính đang từ từ đi tới.

“Là anh? Sao anh lại ở đây?” Tạ Vũ thấy người đến, sắc mặt có chút khó coi.

Bác sĩ Lý rút hai tay vào túi, dừng bước trước mặt Tạ Vũ, lắc đầu tiếc nuối: “Không ngờ, anh lại là gián điệp...”

Tạ Vũ nheo mắt nhìn bác sĩ Lý, trong mắt hiện lên sát ý lạnh lẽo: “Phải thì sao? Chỉ bằng anh, có thể giết được tôi sao?”

Bác sĩ Lý xòe tay, bắt lực lắc đầu: “Tôi chỉ là một bác sĩ, làm sao biết được những chuyện đánh đấm giết chóc.”

“Anh cũng có chút tự tri chi minh.” Tạ Vũ cười lạnh.

“Tạ Vũ à...” Bác sĩ Lý nhìn vào mắt Tạ Vũ, chậm rãi nói: “Anh đến trai giới hình như đã ba năm rồi nhỉ?”

Tạ Vũ nhướn mày: “Sao thế? Anh muốn đánh bài tình cảm với tôi, khuyên tôi quay đầu là bờ à? Những trò vớ vẩn

trong phim truyền hình như vậy, anh thực sự cho rằng có tác dụng sao?”

“Không, tôi không muốn cảm hóa anh...” Bác sĩ Lý lắc đầu: “Tôi chỉ muốn hỏi anh, anh còn nhớ trong ba năm này, tôi đã tiến hành trị liệu tâm lý cho anh mấy lần không?”

Tạ Vũ cau mày: “Anh muốn nói gì?”

“Ba lần, tôi đã tiến hành trị liệu tâm lý cho anh ba lần.” Bác sĩ Lý giơ ba ngón tay: “Những người các anh ngày nào cũng tiếp xúc với tù nhân, cần bác sĩ tâm lý định kỳ tiến hành trị liệu tâm lý, để ngăn chặn môi trường u ám và bạo lực kéo dài ảnh hưởng đến tâm lý của các anh. Ở trại giới, tần suất này khoảng một năm một lần, không chỉ anh, mà mọi cảnh sát trại giam trong nhà tù này đều đã được tôi trị liệu tâm lý...”

“Rốt cuộc anh muốn nói gì?” Tạ Vũ có chút mất kiên nhẫn.

Khóe miệng bác sĩ Lý hơi nhếch lên, trên mặt nở nụ cười: “Tôi có một thói quen xấu... Mỗi khi chữa bệnh cho người khác, tôi đều ngửa tay gieo vào trong đầu người khác một số tiềm thức không thuộc về họ, tất nhiên, đối với hầu hết mọi người, những tiềm thức này giống như một hạt cát trong sa mạc, hoàn toàn không ảnh hưởng đến họ, có thể hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của nó.

Chỉ trong một số trường hợp nhất định, chúng mới có tác dụng...”

Nghe xong câu này, Tạ Vũ sững sốt, trong lòng bắt đầu dâng lên một dự cảm không lành.

“Ví dụ như... thế này.”

Trong mắt bác sĩ Lý lóe lên một tia sáng khác thường, ngay sau đó, Tạ Vũ đối diện run lên, ánh mắt trong đôi mắt đột nhiên biến mất, đồng tử giãn ra, như thể hoàn toàn mất đi ý thức, cả người như một bức tượng đứng ngây ra tại chỗ.

Bác sĩ Lý bình tĩnh bước tới, nhẹ nhàng đẩy Tạ Vũ một cái, cơ thể cứng đờ của hắn liền ngã thẳng xuống.

“Sống tốt không được sao? Nhất định phải đối đầu với bác sĩ tâm thần.” Bác sĩ Lý thở dài.

Đột nhiên, anh ta như nhận ra điều gì, quay đầu nhìn vào trong phòng, ánh mắt vừa vắn chạm vào hai đôi mắt kinh ngạc kia.

“Bác sĩ Lý?”

“Là anh?” Bác sĩ Lý thấy Tào Uyên, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc: “Tào Uyên? Sao anh lại ở đây?”

Tào Uyên do dự một lát rồi nói: “Tôi đến cứu anh em tôi...”

“Anh em anh?” Bác sĩ Lý liếc nhìn Tạ Vũ bất tỉnh trên mặt đất, cau mày: “Anh là đồng bọn với bọn họ sao?”

“Không phải.” Tào Uyên liên tục xua tay: “Anh em tôi là Lâm Thất Dạ, anh ta cũng là bệnh nhân của anh, tôi muốn đến cứu anh ta nhưng chúng tôi không liên quan gì đến đám người này.”

“Cứu Lâm Thất Dạ à...” Bác sĩ Lý gật đầu như có điều suy nghĩ: “Vậy thì anh không cần tốn công vô ích đâu, anh ta đã rời khỏi bệnh viện tâm thần rồi.”

Tào Uyên sững sốt, vội vàng hỏi: “Anh ta đi đâu rồi?”

“Vừa mới đi không lâu, bây giờ chắc sắp đến cổng chính rồi.” Bác sĩ Lý suy nghĩ rồi nói.

Tào Uyên và Bác sĩ Lý Phì Phì nhìn nhau, nhanh chóng chạy ra khỏi cửa, hướng về phía cổng chính của trại giam.

“Đúng rồi.” Tào Uyên như nghĩ ra điều gì, quay đầu nhìn bác sĩ Lý, vẻ mặt có chút kỳ quái: “Bác sĩ Lý, anh có phải

cũng gieo vào đầu tôi... tiềm thức không?”

Bác sĩ Lý sững sốt, sau đó cười mỉ mỉ lắc đầu.

“Anh nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ hù dọa hấn thôi, đừng tin là thật.”

Khóe miệng Tào Uyên hơi giật giật, nhìn khuôn mặt tươi cười kia, trong lòng đầy vẻ không tin.

Anh ta vẫy tay chào bác sĩ Lý, rồi cùng Bách Lý Phì Phì nhanh chóng rời khỏi đây.

...

Lâm Thất Dạ đã thoát khỏi phạm vi chiến đấu, chạy về phía cổng chính của trại giới, sau khi rời khỏi sân hoạt động ngoài trời, anh ta không gặp phải rắc rối nào khác trên đường đi, chẳng mấy chốc đã đến gần cổng chính.

Chưa nhìn thấy cổng chính, tiếng nổ ầm ầm đã làm màng nhĩ của Lâm Thất Dạ đau nhói, ngọn lửa chói mắt liên tục bùng lên, không biết là vũ khí nhiệt của quân đội hay là cấm khư của tù nhân gây ra.

Mặt đất hơi rung chuyển, Lâm Thất Dạ xuyên qua nhà tù đổ nát của khu vực nhà tù, cuối cùng cũng nhìn rõ tình hình cổng chính.

Giữa hai bức tường thép cao chót vót, kẹp một cánh cửa kim loại dày hàng chục mét, lúc này trước cánh cửa này, có rất nhiều xe bọc thép và xe tăng vây quanh, hoàn toàn chặn kín cánh cửa này.

Chương 452 - Ta Học Trảm Thần

Ở giữa những chiếc xe bọc thép và xe tăng này, hàng trăm quân nhân phòng vệ cầm súng, liên tục bóp cò, ngọn lửa liên miên phun ra từ nòng súng, đạn như nước lũ trút xuống.

Cách tuyến phòng thủ này không xa, khoảng năm mươi mét, rất nhiều tù nhân mặc đồng phục sọc đen trắng như phát điên, lao về phía cánh cổng đó, đủ loại cấm khư mở ra, lưỡi gió, cầu lửa, mãnh thú, sấm sét, vô số đòn tấn công kỳ lạ rơi vào tuyến phòng thủ của quân đội, liên tục phá hủy tuyến phòng thủ.

Cùng lúc đó, còn có một số người canh gác đứng trước tuyến phòng thủ, liều chết chiến đấu với nhóm tù nhân xông lên phía trước, cố gắng chống lại sự tấn công của tù nhân, chỉ là số lượng tù nhân quá đông, chỉ bằng vài người bọn họ, trong chốc lát đã bị nhấn chìm trong biển người.

Ầm!

Ầm!!

Ầm!!!

Vài chiếc xe tăng đồng loạt khai hỏa, đạn pháo gào thét rơi vào khu vực tập trung đông nhất của tù nhân, lửa bắn tung tóe, giết chết thành công một số tù nhân nhưng vẫn có nhiều tù nhân dùng cấm khư chặn đứng hỏa lực, phản kích gào thét tiếp tục xông lên phía trước.

“Giết!! Xông qua cánh cổng này! Chúng ta sẽ được tự do!!”

“Xông lên xông lên!!”

“Ha ha ha, cuối cùng lão tử cũng được giải thoát rồi!!”

“Trước tiên giết chết mấy người canh gác kia! Sau đó bắn hạ mấy chiếc xe tăng kia!”

“Tôi sẽ chặn hỏa lực!! Theo tôi xông lên!!”

Cấm khur, súng ống, hỏa lực đan xen vào nhau, cùng với tiếng kêu rên và tiếng gào thét liên hồi, toàn bộ công chính của trai giới đã rơi vào hỗn loạn tuyệt đối.

Ánh mắt của Lâm Thất Dạ nhanh chóng lướt qua công chính, cuối cùng cũng tìm thấy bóng dáng cô đơn ở góc không xa.

“Thế nào rồi?” Lâm Thất Dạ tiến lên hỏi.

An Khanh Ngư thấy Lâm Thất Dạ cuối cùng cũng đến, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, mở miệng nói: “Đã đánh mười mấy phút rồi, mấy người sở hữu cấm khur trong quân phòng vệ sắp không chống đỡ nổi nữa rồi, dự trữ hỏa lực cũng sắp cạn kiệt. Bên tù nhân cũng tổn thất không ít người nhưng những người chết đều là những người có thực lực yếu, những người còn lại mới là lực lượng chính thực sự.

Cánh cổng này có thể bị phá vỡ hay không, vẫn chưa thể nói trước.”

Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lát, ngẩng đầu nhìn bức tường đen cao ngất bên cạnh, nghi hoặc hỏi: “Tại sao không có ai chọn cách trèo tường ra ngoài? Cho dù bức tường có cao đến đâu thì cũng sẽ có người có thể dùng cấm khur để nhảy qua chứ?”

An Khanh Ngư lắc đầu, tiện tay nhặt một viên đá dưới chân, dùng sức ném ra ngoài bức tường cao.

Chỉ thấy viên đá vừa mới bay qua bức tường thì một tia điện chói mắt từ đỉnh tường phóng ra, trong nháy mắt đã biến viên đá thành tro bụi.

“Trai giới được mệnh danh là sở hữu hệ thống phòng thủ nghiêm ngặt nhất toàn Đại Hạ, không phải là nói chơi đâu, mỗi viên gạch xây bên trong những bức tường cao này đều có khả năng dẫn điện cực mạnh, tôi đoán là ở một nơi nào đó dưới lòng đất, có một cảm vật nguy hiểm cao có thể tự động phát điện, được kết nối với toàn bộ bức tường cao, một khi có vật lạ nào cố gắng vượt qua phía trên bức tường khiến từ trường thay đổi thì sẽ gây ra điện giật.”

An Khanh Ngu đẩy đẩy cặp kính trên sống mũi, bắt lực nói: “Lúc đầu, tôi cũng không để ý đến chi tiết này, chỉ là khi cuộc bạo động mới bắt đầu, đã có người cố gắng vượt qua bức tường cao, kết quả là trực tiếp bị điện giật thành than.”

“Nói cách khác, muốn rời khỏi trai giới, chỉ có một con đường là đột phá cổng chính?” Lâm Thất Dạ trầm ngâm.

“Đúng vậy.” An Khanh Ngu gật đầu.

Thấy Lâm Thất Dạ không phản ứng, An Khanh Ngu quay đầu lại, nghi hoặc hỏi: “Chúng ta còn không ra tay sao? Nếu số lượng tù nhân cứ giảm như vậy, chúng ta muốn đột phá cánh cổng đó sẽ không dễ dàng đâu.”

Lâm Thất Dạ nhìn chăm chăm vào chiến trường hỗn loạn trước mắt, đôi mày hơi nhíu lại.

“Đợi thêm một chút nữa...”

...

“Giết!!!”

“Ai dám cản đường ông, ông giết hết!!!”

“Mấy người bên kia, giết chết mấy tên canh gác cản đường kia trước!”

“Nhanh lên!! Chúng sắp không xong rồi! Đạn dược của chúng sắp hết rồi!! Xông lên!!”

“Ông sắp được tự do rồi! Hahahaha!!!”

“Chờ ông ra ngoài, việc đầu tiên ông làm là giết chết mấy tên canh gác bắt ông! Chúng mày không phải rất giỏi sao!? Có bản lĩnh thì bắt ông thêm lần nữa thử xem?!”

“Hahaha! Đúng! Bắt trời vợ con chúng, bắt chúng quỳ xuống dập đầu với ông! Đợi chúng dập đầu xong, ông sẽ chặt đầu chúng làm bình đựng nước tiểu!”

“Chắc chắc, nếu như vợ hán ta trông không tệ thì dùng làm bình đựng nước tiểu chẳng phải là đáng tiếc sao? Hahahaha!!”

“Giết giết giết!! Giết sạch chúng! Cơ hội báo thù của chúng ta đã đến rồi!!”

“... ..”

Rất nhiều tù nhân như một đám dã thú hung hãn, điên cuồng xông về phía trước, số lượng của chúng chỉ còn lại một nửa so với ban đầu nhưng cho đến lúc này, những kẻ tàn nhẫn núp ở phía sau, dùng thân thể của những tù nhân khác làm bia đỡ đạn, mới thực sự bắt đầu ra tay!

Những kẻ mạnh thực sự ẩn nhẫn bấy lâu trong đám tù nhân, thấy những tên canh gác cản đường đã chết gần hết, cuối cùng cũng bắt đầu lộ ra nanh vuốt dữ tợn của chúng!

Từng bóng người cường hãn lao ra khỏi đám tù nhân, điên cuồng xông vào tuyến phòng thủ của quân đội, giống như những con sói đói khát máu xông vào đàn cừu, bắt đầu cuộc tàn sát điên cuồng!!

Chương 453 - Ta Học Trảm Thần

Một tù nhân giết chết hàng chục người, lao đến trước một chiếc xe tăng, hai tay tỏa ra ánh sáng nâu, trực tiếp bẻ cong nòng pháo của xe tăng thành hình xoắn ốc.

Ngay sau đó, một tù nhân khác từ trên trời giáng xuống, đâm mạnh vào bề mặt xe tăng, dư chấn của cú đâm ngay lập tức làm cho người lái xe bên trong xe tăng tan thành thịt nát.

Àm—— ! !

Cùng lúc đó, một chiếc xe bọc thép khác đã bị nổ tung trực tiếp, những mảnh thép vỡ vụn lẫn với máu thịt của người lái xe bay cao, rơi xuống đất thành từng mảnh vụn.

Mất đi sự cản trở của hàng chục người canh gác, không còn ai có thể chống lại cảm khur của tù nhân, tuyến phòng thủ vũ khí nhiệt gồm súng đại bác và súng máy, trong nháy mắt đã bị tấn công đến mức tan tác.

“Cản chúng lại! Cho dù có chết! Cũng phải cản chúng lại!!” Trong tiếng đạn pháo rền vang, tổng chỉ huy phòng thủ bên ngoài trai giới cầm máy bộ đàm trên tay, gào lên một cách điên cuồng:

“Một khi để lũ siêu năng lực điên loạn này quay trở lại xã hội hiện đại, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi!”

Bùm!! Bùm!! Bùm!!

Một loạt đạn pháo bắn ra, chỉ tạm thời làm chậm đà tấn công của tù nhân nhưng ngay sau đó, nhiều tù nhân hơn nữa

đã lợi dụng khoảng thời gian đứt quãng của đạn pháo, điên cuồng xông lên phía trước, vô tình cướp đi sinh mạng.

Ngay khi toàn bộ tuyến phòng thủ này sắp bị phá hủy, một ngọn lửa dữ dội đột nhiên từ xa lao đến, chính xác nằm ngang trước tuyến phòng thủ cuối cùng, bức tường lửa cháy rừng rực khiến nhiều tù nhân phải dừng bước.

“Những người canh gác đều chết hết rồi, sao còn có người sở hữu cảm khư nhúng tay vào?” Một tù nhân nhìn thấy cảnh này, cau mày.

Ngay sau đó, hai người đàn ông mặc bộ đồ tù sọc đen trắng từ trong ngọn lửa chậm rãi bước ra.

Ánh mắt Vương Lộ bình tĩnh lướt qua đám tù nhân, tay phải nhẹ nhàng nắm chặt, ngọn lửa nhảy múa trong lòng bàn tay tan biến, bức tường lửa phía sau cũng biến mất ngay lập tức, chỉ còn lại những tàn tro nhỏ bay lơ lửng trong không trung.

“Ai nói, những người canh gác đều chết hết rồi?”

Bên cạnh anh ta, Phương Dương Huy từ từ lên tiếng.

“Là các người sao?” Trong đám đông, nhanh chóng có người nhận ra hai người này, cười lớn nói: “Sao thế? Hai tên sát nhân bị đuổi khỏi đội canh gác, bây giờ còn muốn ra đây làm anh hùng sao?”

Đừng quên, các người không còn là người canh gác nữa! Cởi bỏ áo choàng, tháo bỏ huy chương, mặc vào bộ đồ tù này, các người cũng giống như chúng tôi! Là tù nhân! Là tội đồ!”

“Bây giờ cản đường chúng tôi, là muốn tìm chết sao!?”

“Mau nhìn kia! Hai thằng ngốc! Hahahaha...”

“Tôi đã nói rồi, những người canh gác đều là một lũ ngu ngốc? Trước đây, người canh gác bị tôi dùng con tin uy hiếp,

dễ dàng chém chết là ngu ngốc, hai tên này cũng là ngu ngốc!”

“Đã muốn lấy trứng chọi đá, vậy thì chúng ta tiện tay giết luôn chúng đi!”

“Giết chúng đi!!”

“.....”

Trong đám đông, những lời chế giễu chối tai liên tục vang lên, từng tù nhân xông ra, tràn đầy sát khí lao về phía Vương Lộ và Phương Dương Huy.

Vương Lộ đứng yên tại chỗ, nhìn những đòn tấn công như vũ bão, từ từ lên tiếng:

“Không có áo choàng thì sao? Mặc đồ tù thì sao?”

Hắn ta giơ hai tay lên, túm lấy cổ áo tù trên người, hai tay đột nhiên dùng sức, dễ dàng xé nát bộ đồ tù trên người thành từng mảnh!

Bộ đồ tù rách nát, Vương Lộ cười trần, trên thân hình cường tráng màu đồng cổ là những vết sẹo dữ tợn! Vết thương do dao, vết thương do súng, vết bỏng, vết đâm... những vết sẹo chằng chịt đan xen vào nhau, giống như một chiếc áo choàng xấu xí mà lộ liễu!

Một chiếc áo choàng màu đỏ sẫm.

Phương Dương Huy cũng xé toạc bộ đồ tù của mình, trên người anh ta có nhiều vết sẹo hơn Vương Lộ.

Hai nắm đấm của Vương Lộ bùng cháy ngọn lửa, anh ta trừng mắt nhìn những tên tù nhân trước mặt, lớn tiếng gầm lên:

“Những vết sẹo trên người tao! Chính là áo choàng của tao! Những lỗ đạn trên người tao, chính là huy chương của tao!!

Cởi bỏ bộ đồ tù này, tao vẫn còn những chiếc áo choàng và huy chương này! Các người cởi bỏ bộ đồ tù, vẫn chỉ là một lũ sâu bọ ghê tởm xấu xí!”

Giọng nói vừa dứt, ngọn lửa cuộn cuộn bùng lên dữ dội lấy Vương Lộ làm tâm điểm, anh ta cởi trần đứng giữa ngọn lửa, giống như một vị thần canh giữ nhân gian, đứng vững trước tuyến phòng thủ cuối cùng.

“Người canh gác Vương Lộ ở đây, ai dám đến chiến!”

Tiếng của Vương Lộ vang vọng khắp bãi đất trống, những tên tù nhân xông lên phía trước bị khí thế của anh ta làm cho chần động, bước chân không tự chủ mà chậm lại.

Vương Lộ gầm lên một tiếng, lấy công làm thủ, chủ động xông về phía chúng.

Phương Dương Huy đứng đó, hai tay xuất hiện từng lớp khí xoắn ốc, ánh mắt lướt qua những tên tù nhân, bất lực thờ dài.

“Giá như con dao của tôi còn đây thì tốt biết mấy...”

Anh ta lắc đầu, theo chân Vương Lộ, thân hình lóe lên cũng lao vào đám tù nhân, thế công của đám tù nhân lập tức bị hai người kéo chậm lại.

Tổng chỉ huy quân đội chứng kiến cảnh này, lập tức ra lệnh: “Tất cả các đơn vị lập tức tập hợp lại đội hình! Nạp đạn, hỗ trợ họ!”

Những chiếc xe bọc thép và xe tăng còn lại một lần nữa khởi động, nhanh chóng thu hẹp tuyến phòng thủ ban đầu, hỏa lực và đạn dược phun trào, giúp hai người miễn cưỡng chống lại cuộc tấn công của đám tù nhân.

Chương 454 - Ta Học Trảm Thần

“Hai người đó là ai?” Tổng chỉ huy vừa quan sát chiến trường vừa hỏi.

“Người bên kia tên là Phương Dương Huy, từng là thành viên đội Người canh gác đóng tại Xuyên Tương vài năm trước đã giết bảy người bình thường, theo lời anh ta nói, đó là một nhóm buôn bán trẻ em, trước đây em gái anh ta đã bị chúng bán đi nhưng sau đó điều tra mấy tháng cũng không tìm được bằng chứng cụ thể, cuối cùng anh ta không thể chứng minh được tính hợp lý trong hành động của mình nên bị giam vào Trai giới.”

“Người kia dùng lửa tên là Vương Lộ, trong một lần hành động đã bắt giữ được một siêu năng lực giả ác tính, đáng lẽ phải áp giải hắn ta đến Trai giới nhưng vì một số ân oán cá nhân, anh ta đã cướp xe giữa đường, vô tình làm bị thương một số Người canh gác hộ tống siêu năng lực giả ác tính, còn giết chết siêu năng lực giả ác tính ngay tại chỗ, cuối cùng cũng bị đưa đến Trai giới.”

Nghe xong lời mô tả của phó quan bên cạnh, tổng chỉ huy hơi nhíu mày, nhìn hai bóng người đang chiến đấu đẫm máu, thở dài,

“Thật đáng tiếc...”

...

Xa xa, An Khanh Ngư im lặng quan sát cảnh này, quay đầu nhìn Lâm Thất Dạ.

“Cậu vẫn luôn lo lắng về điều này sao?”

Lâm Thất Dạ gật đầu: “Mượn thể của tù nhân, một lần nữa xông ra khỏi Trai giới thực sự là con đường vượt ngục tốt nhất hiện nay nhưng nếu thực sự làm như vậy, không chỉ chúng ta được tự do... mà còn có cả bọn chúng.

Mặc dù tôi rất muốn rời khỏi đây nhưng nếu phải trả giá bằng việc thả một nhóm người như vậy trở về xã hội hiện đại thì cái giá đó quá lớn.”

An Khanh Ngư trầm ngâm một lúc: “Vậy chúng ta phải làm sao? Bỏ lỡ cơ hội này sao?”

“Không.” Lâm Thất Dạ lắc đầu, đôi mắt hơi nheo lại, anh ta ngẩng đầu nhìn bức tường thép đen cao ngất ở một bên, trong mắt hiện lên vẻ khác thường,

“Tôi đã nghĩ ra một cách tốt hơn!”

...

Ầm——!!

Tiếng nổ kinh thiên động địa bùng lên, ngọn lửa nóng rực hóa thành một cột sáng chọc trời, tỏa sáng giữa chiến trường hỗn loạn, từng lớp sóng nhiệt cuộn trào, đẩy lùi hàng chục tên tù nhân xung quanh.

Ngọn lửa chạy dọc theo thân hình màu đồng của Vương Lộ, tỏa ra ánh sáng và nhiệt vô tận, trong địa hình như vậy, sức mạnh của anh được giải phóng tối đa, ngọn lửa rực cháy như ngọn lửa nhiệt huyết trong tim anh, thiêu rụi mọi thứ bẩn thỉu và xấu xí.

Thân hình Phương Dương Huy như bóng ma lướt đi trong đám đông, luồng khí xoắn ốc trong lòng bàn tay anh khuấy động, một tay đẩy lùi luồng gió do một tên tù nhân phóng ra,

sau đó một chưởng vỗ xuống đất, trực tiếp làm nứt vỡ mặt đất xung quanh, khiến mấy tên tù nhân xung quanh liên tục lùi lại.

“Tên này, đáng tin hơn tôi tưởng...” Phương Dương Huy nhìn Vương Lộ đang khí thế bức người ở bên cạnh, lẩm bẩm tự nói.

Ngay sau đó, lại có ba tên tù nhân xông lên!

Sự xuất hiện của Vương Lộ và Phương Dương Huy đã thành công kéo dài thời gian xung kích phòng tuyến của đám tù nhân, thời gian quý báu mà họ giành được khiến quân đội lấy lại bình tĩnh, một lần nữa phát huy được lợi thế sát thương tầm xa của vũ khí nhiệt.

Tiếng pháo liên tiếp vang lên, bất ngờ không kịp trở tay, lại có thêm vài tên tù nhân bị thương ngã xuống.

Trong đám tù nhân, có người nhanh chóng nhận ra điều bất ổn, hét lớn: “Đừng quan tâm đến hai tên ngáng đường đó! Xông thẳng vào cửa!”

Hắn vừa hét lên, phần lớn tù nhân đều phản ứng lại, Vương Lộ và Phương Dương Huy tuy rất mạnh nhưng số lượng của họ quá ít, không cần thiết phải dây dưa với họ, chỉ cần vòng qua họ, tất cả tù nhân cùng xông vào cánh cổng đó, họ căn bản không thể ngăn cản được tất cả mọi người.

Những tên tù nhân đang giao chiến với hai người đồng thời lùi lại, liếc nhìn họ đầy khiêu khích, sau đó nhanh chóng tản ra, với tốc độ kinh người lao về phía cánh cổng.

Vương Lộ thấy cảnh này, gầm lên một tiếng, định quay người truy đuổi thì ngay sau đó mặt đất dưới chân anh đột nhiên bùng nổ, hóa thành một bàn tay khổng lồ chặn đường anh, sau đó đủ loại Cấm Vật đồng thời ném vào người anh, mặc dù chưa chắc có thể giết chết anh ngay tại chỗ nhưng trong thời gian ngắn ngăn anh lại không thành vấn đề.

Ngược lại, Phương Dương Huy ở bên cạnh nhờ vào thân pháp linh hoạt, dễ dàng né tránh được tất cả các đòn tấn công nhưng dù vậy anh ta cũng chỉ có thể ngăn cản được hai hoặc ba tên tù nhân, trước đám tù nhân như chó điên bất chấp mọi thứ lao về phía trước, sức mạnh mà anh ta có thể phát huy ra quá ít.

“Chết tiệt!! Có bản lĩnh thì xông vào đây với ông!”

Vương Lộ trơ mắt nhìn từng tên tù nhân lướt qua bên cạnh mình, cười gằn xông phá phòng tuyến cuối cùng, gào lên giận dữ.

Dưới sự dẫn dắt của một số tên tù nhân có đầu óc chiến lược hơn, đám tù nhân không giống như trước đây cố gắng tiêu diệt toàn bộ lực lượng phòng thủ của quân đội, mà do mười mấy tên tù nhân dẫn đầu xông ra một vết nứt trong phòng tuyến, sau đó để những tên tù nhân phía sau mở rộng vết nứt này, trực tiếp phốt lờ vũ khí hạng nặng và quân nhân xung quanh, thẳng tiến về phía cánh cổng đó!

Lúc đầu, pháo binh của quân đội vẫn có thể gây sát thương cho chúng nhưng khi chúng hoàn toàn xông vào phòng tuyến, tác dụng mà vũ khí hạng nặng có thể phát huy ra là rất nhỏ, vì khoảng cách giữa chúng quá gần, hơn nữa cảnh tượng hỗn loạn đến cực điểm, chỉ cần sơ suất một chút không chỉ không bắn trúng tù nhân, ngược lại còn có thể gây thương vong cho chính mình.

Chương 455 - Ta Học Trảm Thần

Nhưng đám tù nhân không quan tâm đến những điều này, Cẩm Vật vừa mở ra, đủ loại công kích không phân biệt địch ta, trực tiếp ném vào đám đông!

Cứ như vậy, phòng tuyến cuối cùng của quân đội bị đám tù nhân này xé toạc một con đường!

Cánh cổng lớn và dày đó, cuối cùng cũng hoàn toàn lộ ra trước mắt đám tù nhân!

Không còn gì có thể ngăn cản chúng nữa!

“Xông lên!!”

“Hahaha!!! Ông đây sắp được tự do rồi!!”

“Mẹ kiếp nhà tù! Mẹ kiếp người canh gác!!”

“Phá tan cánh cổng đó! Sẽ không còn gì có thể ngăn cản chúng ta nữa!!”

“...”

Ầm——!!

Một bóng người từ trên không trung nhanh chóng rơi xuống, đập mạnh xuống mặt đất trước cánh cổng đó, những mảnh đá vụn vỡ tung tóe, khói bụi bốc lên.

Tất cả những tên tù nhân sắp xông đến trước cổng đều đồng thời sửng sốt.

Chỉ thấy trong làn khói dày đặc đó, một thiếu niên mặc bộ đồ bệnh nhân sọc xanh trắng đang đứng yên lặng ở đó, mái tóc

đen bay theo gió, bên dưới là một đôi mắt màu vàng rực cháy như lò lửa.

“Là mày?!”

Hầu như tất cả các tù nhân đều nhận ra thiếu niên trước mắt, chỉ một ngày trước, một số người trong số họ còn gọi thiếu niên này là “Lâm lão đại”, cung kính đưa cơm và khăn mặt cho hắn.

“Bệnh ốm, mày cũng muốn cắn bọn tao sao? Mày tưởng mày vẫn là lão đại ở đây à?!” Một tên tù nhân cười lạnh nói: “Không muốn chết thì tránh ra ngay! Nếu không đừng trách tao băm mày thành thịt vụn!”

“Nói nhảm với hắn làm gì? Một thằng nhóc con, còn tưởng mình là cái thá gì! Giết chết nó luôn!”

“Giết!!”

Bọn tù nhân chỉ khựng lại một chút, rồi với tốc độ nhanh hơn lao về phía cánh cổng, tức là về phía Lâm Thất Dạ, mặt mày dữ tợn, không hề che giấu ý định giết chóc trên mặt.

Trong số những kẻ âm ỉ nhất, Lâm Thất Dạ có ấn tượng rất sâu, trước đây khi còn ở trong tù, chính bọn chúng là những kẻ nịnh bợ siêng năng nhất, bây giờ trở mặt nhanh như vậy, Lâm Thất Dạ cũng không bất ngờ.

Nói cho cùng, những kẻ này đều là một đám tiểu nhân phạm tội, giỏi nhất là gió chiều nào theo chiều nấy, đâm sau lưng người khác, khi mày mạnh, chúng tự nhiên không dám có ý đồ gì với mày, thu lại nanh vuốt, nở nụ cười, hầu hạ mày như hầu hạ cha đẻ nhưng khi chúng nắm lại quyền chủ động, chúng sẽ lộ ra bộ mặt hung ác thật sự.

Ngay từ đầu, Lâm Thất Dạ đã không để đám người này vào mắt.

Trong làn khói bụi, đôi mắt Lâm Thất Dạ hơi nheo lại, màu vàng rực rỡ trong mắt trái nhanh chóng tối đi, thay vào đó là màu đen như mực, dưới bầu trời u ám, hai màu sắc hoàn toàn khác nhau vàng và đen, đồng thời xuất hiện trong hốc mắt của hắn.

Hắn bình tĩnh nhìn đám tù nhân đang điên cuồng lao tới trước mặt, đôi mắt đột nhiên co lại!!

Ừ——!!

Khí thể vô hình lấy Lâm Thất Dạ làm tâm, nhanh chóng lan tỏa ra!

Uy áp của hai vị thần minh lấy đôi mắt của Lâm Thất Dạ làm phương tiện, như dòng sông cuộn cuộn, tuôn ra trong nháy mắt!

Tất cả những tên tù nhân lao về phía Lâm Thất Dạ đều cảm thấy tim mình thất lại, chỉ cảm thấy một luồng khí tức khủng bố chưa từng có khóa chặt lấy chúng, toàn thân lông tơ dựng đứng, cảm giác áp bức vô cùng khiến một số tù nhân có cảnh giới thấp hơn trực tiếp ngã nhào xuống đất!

Tất cả mọi người không hện mà cùng dừng bước, sắc mặt tái nhợt nhìn Lâm Thất Dạ, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hoàng và khó hiểu.

Ánh sáng trong mắt Lâm Thất Dạ dần biến mất, ánh mắt lướt qua từng người, sau đó từ từ đưa hai tay ra...

Hai pháp trận triệu hồi định hướng rực rỡ hiện lên trong lòng bàn tay hắn.

Ngay sau đó, trong tay Lâm Thất Dạ, xuất hiện thêm hai thanh đao thẳng vào vỏ!

Lâm Thất Dạ nắm chặt cán đao, đột nhiên dùng sức!

Keng——!

Hai thanh đao được rút ra khỏi vỏ.

Lưỡi đao màu xanh lam đậm lướt qua bầu trời u ám, phát ra tiếng vo ve nhẹ, Lâm Thất Dạ cầm hai thanh đao đứng trước cánh cổng đen nặng nề, một cảm giác áp bức mạnh mẽ tự nhiên sinh ra.

Lâm Thất Dạ cúi đầu nhìn hai thanh đao quen thuộc trong tay, khóe miệng hơi nhếch lên.

Trên thân của hai thanh đao đều khắc tên, thanh bên trái khắc “Lâm Thất Dạ”, thanh bên phải khắc “Triệu Không Thành”...

Hắn không đoán sai, không giống những tên tù nhân kia, hắn vào tù với tư cách là bệnh nhân tâm thần nên những trang bị trên người đều tạm thời được cất giữ ở đâu đó trong bệnh viện tâm thần Dương Quang, nơi này không xa bệnh viện tâm thần Dương Quang lắm, vẫn nằm trong phạm vi hiệu lực của pháp trận triệu hồi định hướng nên mới có thể triệu hồi ra được.

Hai thanh đao này đã phủ bụi trong kho của bệnh viện một năm, mặc dù bề mặt vỏ đao đã phủ đầy bụi nhưng khi chúng được rút ra khỏi vỏ, độ sắc bén vẫn không hề giảm.

Lưỡi đao rung lên, phát ra tiếng vo ve nhẹ, như thể đang reo lên sung sướng!

Lâm Thất Dạ ngẩng đầu lên, đôi mắt khác màu bình tĩnh lướt qua đám người đang kinh hoàng, từ từ giờ thanh đao ở tay phải lên, nhàn nhạt nói:

“Người canh gác Lâm Thất Dạ ở đây, ai... muốn chiến đấu?”

Cũng là một câu nói, Lâm Thất Dạ nói rất bình thản, không oai phong lẫm liệt như Vương Lộ nhưng chính giọng điệu bình thản này lại khiến hàng chục tên tù nhân phải rùng mình!

Không ai khiêu khích, không ai chế giễu, không ai mở miệng nói, thậm chí trong lúc nhất thời không ai dám tiến lên nửa bước.

Chương 456 - Ta Học Trảm Thần

Uy thế khủng bố vừa rồi đã để lại trong lòng chúng một bóng ma chưa từng có, đến nỗi bây giờ vẫn chưa có ai hoàn hồn lại, chúng nhìn Lâm Thất Dạ đang đứng canh ở trước cửa, trong mắt hiện lên vẻ do dự.

Ngay lúc này, một thiếu niên khác mặc bộ đồ tù đen trắng đi đến bên cạnh Lâm Thất Dạ, đẩy đẩy cặp kính trên sống mũi, đưa tay nắm chặt trong không trung, ngay sau đó một thanh kiếm băng giá ngưng tụ lại, được hắn nắm trong tay.

Hắn mỉm cười nhìn mọi người, từ từ nói: “Ai làm hắn bị thương, ta sẽ giết người đó!”

Đúng lúc kiếm cung nổ giương, một thanh kiếm vàng chói mắt bay tới từ xa, trên thanh kiếm vàng đó, còn có hai bóng người chen chúc nhau, lao thẳng về phía cổng chính.

“Ha ha ha!!! Thất Dạ, cuối cùng tiểu gia ta cũng tìm được người rồi!!”

Tên mập đứng trước điều khiển thanh kiếm vàng khi nhìn thấy Lâm Thất Dạ, lập tức cười ha hả, kích động vẫy tay với hắn.

Sự kết hợp kỳ lạ đột nhiên xuất hiện, ngay lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, dưới ánh mắt kỳ quái của mọi người, khoe miệng Tào Uyên hơi giật giật, đá một cước vào hông Bách Lý Phì Phì, đá hắn ngã khỏi thanh kiếm vàng, sau đó tự mình ôm đao, nhẹ nhàng từ trên không trung rơi xuống.

“Á á á!!!”

Trong tiếng hét thảm, Bách Lý Phì Phì ngã ngối xuống đất, cả người như quả bóng nảy lên, lăn lộn bò đến trước mặt Lâm Thất Dạ.

“Tào Uyên? Phì Phì? Sao hai người lại ở đây?” Lâm Thất Dạ thấy hai người, kinh ngạc nói.

Bách Lý Phì Phì dừng lại trước mặt Lâm Thất Dạ, vỗ vỗ bụi trên hông, thẳng lưng, cười khúc khích: “Nghe nói trình tiết của người gặp nguy hiểm, tiểu gia ta lập tức đến cứu người! Thế nào? Đủ nghĩa khí chứ?!”

Lâm Thất Dạ:...?

Ta chỉ đến đây để chữa bệnh thôi mà, sao trình tiết lại gặp nguy hiểm được?

Tào Uyên ôm đao, lặng lẽ đi đến bên cạnh Lâm Thất Dạ, liếc Bách Lý Phì Phì một cái.

“Sợ người ở tù có nguy hiểm nên nghĩ đến việc cứu người ra ngoài, người không có ở đây, tên mập chết tiết này muốn làm loạn rồi.” Tào Uyên từ từ nói.

Lâm Thất Dạ ngậy người nhìn hai người, lại quay đầu nhìn An Khanh Ngư, nhất thời không biết nên nói gì.

Vì lo lắng cho sự an toàn của hắn, ba người này, một người không tiếc đưa mình vào tù, hai người không tiếc mạo hiểm tính mạng đến cướp tù... Những người bạn như vậy, cả đời người bình thường có thể kết giao được một người, cũng đáng giá rồi.

Còn hắn thì có ba người bạn như vậy... hoặc là, anh em.

Lâm Thất Dạ lần đầu tiên cảm thấy mình là một người may mắn.

Hắn nhìn ba người, trong mắt hiện lên sự biết ơn, ngàn vạn lời nói tụ lại bên miệng, chỉ biến thành hai chữ “Cảm ơn.”

An Khanh Ngư cười, Tào Uyên cười, Bách Lý Phì Phì cũng cười.

Bách Lý Phì Phì quay đầu, nhìn bốn năm mươi tên tù nhân đang đứng trước mặt, mở miệng hỏi: “Bây giờ tiến hành đến bước nào rồi?”

Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lát: “Nói lời hung dữ?”

“Nói lời hung dữ à, cái đó ta giỏi.” Bách Lý Phì Phì cười hắc hắc, ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn đám tù nhân, lớn tiếng hét:

“Bách Lý gia gia ở đây, các ngươi... lại đây nào!!”

“Một đám nhóc con, dám ở đây ra vẻ anh hùng?” Một tên tù nhân mặt mày dữ tợn nheo mắt, lạnh lùng nói: “Người canh gác thì sao? Lão tử cả đời này giết người canh gác còn ít sao?”

Nói xong, toàn thân hắn ta liền xuất hiện một cơn gió xoáy đen, vô số tiếng kêu thảm thiết vang lên từ trong gió, nghe đến nổi da đầu người ta tê dại!

Cùng lúc đó, uy áp vô cùng gần với cảnh giới “Hải.” tỏa ra từ người hắn ta, những tên tù nhân xung quanh hắn ta đồng thời lộ vẻ kinh ngạc, trong mắt tràn đầy vui mừng, còn có một tia kiêng dè.

Dưới áp bức của bia trấn áp Thần Khư, mà vẫn có thể sử dụng sức mạnh cường đại như vậy, chứng tỏ bản thân hắn ta chính là một cường giả cảnh giới “Hải”, hắn ta ẩn nhẫn đến lúc này mới ra tay, rõ ràng là muốn chơi thật rồi.

Sau khi tên đàn ông độc ác ra tay, lại có thêm hai luồng dao động cảnh giới không yếu hơn hắn ta từ đám tù nhân tỏa ra, đến thời khắc then chốt cuối cùng này, ai còn giấu nghề nữa thì đúng là ngu ngốc rồi.

Sự xuất hiện của ba người này ngay lập tức mang lại cho những tên tù nhân khác sự tự tin to lớn, theo tiếng gào thét của

cơn gió xoáy oán linh đen, tất cả mọi người đều không hện mà cùng nhau đi theo sau, khí thể hung hăng lao về phía cánh cổng đen nặng nề kia.

Thần Khư ngập trời đồng thời mở ra, những năng lực kỳ lạ khác nhau tụ lại với nhau, cuộn cuộn về phía trước, giống như một con trăn khổng lồ đầy màu sắc chết người, sát khí ngút trời!

Trước cánh cổng đen.

Gió lạnh rít gào thổi tung bay tà áo của bốn thiếu niên, dưới biển Thần Khư khủng khiếp này, họ như những tảng đá vững chãi không lay chuyển, Tào Uyên bình tĩnh quay đầu, nhìn về phía Lâm Thất Dạ bên cạnh.

“Thất Dạ.”

“Ừm?”

“Giết hết không?”

Lâm Thất Dạ liếc nhìn, nhàn nhạt nói: “Những kẻ cản đường chúng ta, giết hết đi.”

“Được.”

Tào Uyên gật đầu, không nói thêm lời nào, chỉ lặng lẽ đưa tay phải ra, đặt lên chuôi của thanh đao thẳng...

Rút đao nửa tắc!

Một luồng đao quang lạnh lẽo lóe lên trong lòng bàn tay hắn ta, ngay sau đó, sát khí đen như một cột lửa cuộn cuộn, bốc lên ngút trời!

Ngọn lửa sát khí đen ngòm bùng cháy từ từng tắc da thịt của Tào Uyên, trong nháy mắt đã thiêu rụi áo trên của hắn ta, đan xen vào nhau, dần dần ngưng tụ thành một lớp áo sát khí kỳ lạ.

Chương 457 - Ta Học Trảm Thần

“He he he...”

Tào Uyên nửa người nửa ma cười toe toét, tiếng cười âm u kỳ lạ đột nhiên vang vọng trước cửa, hắn ta ngẩng đầu nhìn về phía đám tù nhân đang lao tới, trong đôi mắt đỏ ngầu là sát khí cuộn cuộn!

Sát khí ngút trời này khiến trái tim của tất cả các tù nhân đều run lên!

Vút——!!

Tào Uyên điên cuồng cúi người, nắm chặt thanh đao thẳng ở thắt lưng, hai chân đạp mạnh xuống đất, thân hình trong nháy mắt biến mất không thấy, chỉ còn lại một luồng lửa sát khí cháy trong không trung.

Một luồng đao quang đen không lồ dễ dàng cắt đứt gió lạnh, vô số oán linh vừa chạm vào sát khí trên người Tào Uyên liền bị thiêu rụi, hắn ta giống như một con mãnh thú giết chóc, lao thẳng vào đám tù nhân!

Sát khí cuồng loạn, đao quang tứ phía, máu me đầm đìa!

Lâm Thất Dạ nhìn cảnh này, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, hắn có thể cảm nhận rõ ràng, sát khí trên người Tào Uyên hiện tại so với một năm trước không biết đã hùng hồn hơn gấp bao nhiêu lần, ngay cả hắn cũng có thể cảm nhận được một áp lực rất lớn.

Không nghi ngờ gì nữa, Tào Uyên đã bước vào cảnh giới “Xuyên.”

“Tào tặc! Dám cướp mất hào quang của tiểu gia!” Bách Lý Phì Phì nhìn bóng lưng của Tào Uyên, mắng mỗ rồi vội vàng thò tay vào túi lấy ra một loạt Cẩm Vật.

Đeo lên mắt kính một mắt [Chân Thị Chi Nhãn], tay trái cầm một thanh kiếm dài màu bạc [Nhất Hóa Tam Thiên], tay phải cầm một cây chổi lá khô [Lôi Cuốn Phong], ngực đeo một chuỗi tràng hạt [Niệm Thiên], chân đạp lên [Dao Quang] hóa thành thanh kiếm bay màu vàng...

Ánh sáng đủ màu sắc phát ra từ người Bách Lý Phì Phì, khiến người ta không mở mắt ra được, thực sự giải thích thế nào là khí chất bức người!

“Tiểu gia đến đây!”

Bách Lý Phì Phì đạp [Dao Quang] bay lên trời, tay trái nhẹ nhàng vung lên, mưa kiếm dày đặc liên rơi xuống từ trên không, đám đông trong nháy mắt trở nên hỗn loạn.

Lâm Thất Dạ quay đầu lại, chỉ thấy An Khanh Ngư đang chăm chú nhìn Tào Uyên điên cuồng giết chóc, trong mắt tràn đầy sự phản kích và tò mò.

“Bọn họ, là bạn của ngươi sao?”

Lâm Thất Dạ gật đầu: “Ừ.”

“Ta có thể giải phẫu không?”

“... .. Không được.” Khóe miệng Lâm Thất Dạ hơi giật giật.

An Khanh Ngư thở dài thất vọng, trên mặt hiện rõ vẻ mất mát.

“Không được... thì thôi.” An Khanh Ngự lắc đầu, đưa ngón trỏ tay phải ra, hàng chục sợi tơ vô hình tuôn ra từ đầu ngón tay, đan xen thành một tấm lưới tơ sắc bén trước cửa.

Ngay sau đó, hắn ta cầm thanh kiếm băng giá trong tay, thân hình lóe lên cũng lao vào đám tù nhân.

Đôi mắt của Lâm Thất Dạ hơi nheo lại, bóng tối xung quanh càng trở nên đậm đặc, hắn buông lỏng bàn tay đang nắm chặt thanh đao thẳng, hai thanh đao thẳng tự động lơ lửng trong bóng tối, rung động tần số cao!

Hắn khẽ cong đầu ngón tay, một trong hai thanh đao thẳng liền vút ra, trong nháy mắt đâm xuyên qua ngực của một tên tù nhân không hề phòng bị, sau đó một luồng sáng trập pháp lóe lên ở chuôi đao, thân hình Lâm Thất Dạ liền xuất hiện giữa không trung!

Triệu hồi ngược!

Hắn đột ngột rút thanh đao thẳng cắm vào ngực tên tù nhân, máu bắn tung tóe nhuộm đỏ một mảng đệm dưới chân hắn.

Sau khi giết chết một tên tù nhân, Lâm Thất Dạ cầm một thanh đao lần vào bóng tối, như một bóng ma đi lại trên chiến trường, một thanh đao thẳng khác nhanh chóng bao quanh hắn, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng đâm ra hoặc triệu hồi ngược.

Trong thời gian Lâm Thất Dạ bị nhốt ở bệnh viện tâm thần, ngoài việc suy nghĩ cách vượt ngục, hắn còn nghiên cứu cách chiến đấu mới, Cẩm Khư trên người hắn quá nhiều, quá phức tạp, muốn dung hợp chúng lại với nhau để hình thành một hệ thống chiến đấu độc nhất vô nhị của riêng hắn, cần phải mô phỏng và thực hành rất nhiều.

Lâm Thất Dạ vung đao chém chết thêm hai tên tù nhân, đang định lần vào bóng tối thì đột nhiên một luồng khí tức kỳ

lạ bám vào người hắn.

“Ừm?”

Lâm Thất Dạ cúi đầu, chỉ thấy cơ thể mình như bị người ta chặt ngang, kỳ lạ bị cắt thành ba đoạn, đôi chân, thân mình, đầu dần tách ra nhưng không có máu chảy ra, thậm chí không có cảm giác đau đớn, chỉ có bề mặt cơ thể bị cắt đứt phát ra ánh sáng màu xám nhạt.

Tiếp theo, các bộ phận tách ra ngày càng nhiều, khoang ngực, khoang bụng, đầu gối, cánh tay, cổ tay... Lâm Thất Dạ như bị một con dao dài vô hình cắt thành từng lát, từ đầu đến chân bị chia thành hơn mười đoạn!

“Không phải chém giết... là Cẩm Khư hệ không chế?” Mặc dù tận mắt chứng kiến mình bị cắt thành từng lát nhưng trong mắt Lâm Thất Dạ vẫn đầy vẻ bình tĩnh, não bộ nhanh chóng vận hành, nghĩ đến tình huống có khả năng nhất.

[Phạm Trần Thần Vực] luôn bao phủ xung quanh, tuyệt đối không có ai có thể chém trúng hắn trong tình huống này, huống chi đây chỉ là “Tách.” thể xác, vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của tứ chi, chỉ là mức độ kiểm soát cơ thể đang theo số lượng đoạn cơ thể bị cắt mà giảm nhanh!

Có người đang ngầm sử dụng một loại Cẩm Khư bí ẩn với hắn?

Ánh mắt Lâm Thất Dạ nhanh chóng lướt qua xung quanh.

Đối mặt với họ là bốn mươi đến năm mươi tên tù nhân sở hữu Cẩm Khư, những Cẩm Khư này đủ loại, không thể tránh né hoàn toàn, trong quá trình chiến đấu, không tránh khỏi bị người ta dùng Cẩm Khư kỳ lạ không chế.

Dù sao thì đây là một trận chiến bốn đấu năm mươi!

Chương 458 - Ta Học Trảm Thần

Lâm Thất Dạ nhanh chóng khóa chặt mục tiêu, ở góc tường cách hắn khoảng một trăm mét, một tên tù nhân lùn chỉ cao một mét đang trốn ở đó, vừa cười lạnh vừa dùng hai tay vẽ vờn gì đó trong hư không, lòng bàn tay tỏa ra ánh sáng xám nhạt.

Mỗi lần lòng bàn tay hắn hạ xuống, cơ thể Lâm Thất Dạ lại bị cắt đứt một đoạn, đồng thời, mức độ kiểm soát cơ thể của hắn cũng giảm nhanh chóng.

Lâm Thất Dạ hiện tại, cơ thể như bị tê liệt, ngay cả việc cầm dao cũng trở nên khó khăn.

Hắn cau mày, hai thanh đao thẳng xung quanh lập tức bay ra, đâm thẳng về phía tên tù nhân lùn ở góc tường!

Đã là tên lùn kia làm trò quỷ, vậy thì giết hắn ta trực tiếp, mọi thứ tự nhiên sẽ trở lại bình thường, trong một chiến trường hỗn loạn như thế này, nếu tiếp tục mất quyền kiểm soát cơ thể, chỉ có thể chết.

Nhưng, không chỉ có tên lùn kia nhắm vào Lâm Thất Dạ.

Hai thanh đao thẳng còn chưa bay đến trước mặt tên lùn thì như đâm vào tường, cắm chặt giữa không trung, không thể tiến thêm nửa tấc, Lâm Thất Dạ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người đàn ông một tay ở không xa đã duỗi cánh tay ra, giăng một cái lồng vô hình xung quanh Lâm Thất Dạ.

Ngay lúc này, Lâm Thất Dạ như cảm ứng được điều gì, di chuyển cơ thể bị cắt thành mười mấy mảnh, dịch chuyển về

phía trước một chút, khoảnh khắc tiếp theo, một bóng hình không lồ âm âm rơi xuống mặt đất nơi hắn vừa đứng!

Ầm——!!

Đá vụn bắn tung tóe, trong làn khói bụi mịt mù, một bóng hình nửa người nửa sói từ từ đứng dậy, cao gần ba mét, bộ lông màu nâu sẫm dựng đứng như kim thép, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lâm Thất Dạ bị cắt đứt trước mặt.

Hắn gầm lên một tiếng, giờ đôi cánh tay thô to lên, những móng vuốt sắc nhọn tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, hung hăng vung về phía cơ thể Lâm Thất Dạ!

Nếu trúng một cú này thì không chỉ đơn giản là bị Cầm Khư cắt đứt, mà toàn bộ cơ thể sẽ bị xé thành từng mảnh trong nháy mắt!

Trận sát cục nhắm vào Lâm Thất Dạ này, cuối cùng cũng đến lúc tuyệt sát!

Ngay khi mọi người đều cho rằng hắn đã chết chắc, trong mắt Lâm Thất Dạ lóe lên một tia chế giễu, toàn thân bùng phát ra ánh sáng ma thuật chói mắt, tiếp theo, cơ thể bị cắt thành mười mấy đoạn của hắn đột nhiên biến thành một người phụ nữ tóc đỏ mặc đồng phục y tá màu xanh!

Phép thuật biến hình——Y tá số 004, Địa Long Viêm Mạch, Hồng Nhan.

Biến thành Hồng Nhan, Lâm Thất Dạ hoàn toàn thoát khỏi trạng thái tiêu cực bị cắt thành từng mảnh, ngay khoảnh khắc móng vuốt sói vung xuống, đôi cánh tay trắng nõn của “Hồng Nhan.” đột ngột giờ lên, biến thành một đôi móng vuốt rồng đỏ rực, vỗ vào móng vuốt sói!

Ầm——!!

Một cơn gió xoáy mạnh mẽ bùng nổ lấy hai người làm tâm, tên người sói bị “Hong Nhan.” đánh cho tê liệt cả hai tay, lùi lại mấy bước, chưa kịp hoàn hồn thì “Hong Nhan.” đã há to miệng, một luồng hơi thở rồng nóng bỏng ngưng tụ trước người hắn!

Đôi đồng tử của người sói đột nhiên co lại!

“Đây là quái vật gì...”

Àm——!!

Hơi thở rồng lửa hoàn toàn nhấn chìm hình dáng của người sói, thậm chí còn cuốn cả mấy tên tù nhân xung quanh vào, mặc dù Lâm Thất Dạ hiện tại vẫn chưa thể biến hình hoàn hảo thành Hong Nhan cảnh giới “Hải”, phát huy sức mạnh thực sự của hơi thở rồng nhưng đối phó với đám tù nhân cảnh giới “Xuyên.” này thì cũng đã quá đủ rồi.

Trên người “Hong Nhan.” một lần nữa tỏa ra ánh sáng ma thuật, biến trở lại thành dáng vẻ Lâm Thất Dạ bị cắt thành từng mảnh.

Mặc dù biến thành Địa Long Viêm Mạch thực sự rất mạnh nhưng vấn đề là sau khi biến thân, Cẩm Khư vốn thuộc về Lâm Thất Dạ đều không thể sử dụng được, nghĩa là muốn sử dụng Cẩm Khư khác thì phải biến trở lại thành “Lâm Thất Dạ.”

Sau khi giết chết người sói, Lâm Thất Dạ lật tay, ánh sáng của ma trận phép thuật lại lóe lên, một khối lập phương ma thuật ba tầng màu bạc đột nhiên xuất hiện trong tay hắn.

Phép thuật triệu hồi định hướng——Y tá số 003, Khối lập phương hỗn loạn.

Khoảnh khắc tiếp theo, khối lập phương ma thuật trong tay Lâm Thất Dạ lơ lửng giữa không trung, tự động quay nhanh!

Không gian vẩn vơ, cái lồng giam xung quanh Lâm Thất Dạ lập tức bị phá vỡ, mắt hắn hơi nheo lại, hai thanh đao thẳng cắm trên không trung không còn bị trói buộc, trong nháy mắt đã lấy đi đầu của tên lùn kinh hãi!

Lâm Thất Dạ khôi phục nguyên trạng từ từ quay đầu lại, bình tĩnh nhìn người đàn ông một tay đã giam hắn trong lồng...

Người đàn ông một tay chứng kiến toàn bộ quá trình, tâm thần chấn động, nỗi sợ hãi lại dâng lên trong lòng!

Từ lúc Lâm Thất Dạ trúng chiêu của bọn họ, đến khi phá vỡ thế cục phản công, toàn bộ quá trình cộng lại cũng không quá mười giây! Đám năng lực kỳ lạ của đối phương thực sự quá khó tin!

Thiếu niên này rốt cuộc là quái vật gì!

Hắn quay người, sải chân muốn nhanh chóng tránh xa Lâm Thất Dạ nhưng hắn vừa chạy được hai bước thì cảm thấy đầu óc choáng váng, đến khi hắn đứng vững thì mới phát hiện ra...

Không biết từ lúc nào, hắn đã đứng trước mặt Lâm Thất Dạ.

Lâm Thất Dạ một tay nâng khối lập phương hỗn loạn màu bạc, một tay cầm đao thẳng, máu trên thân đao từng giọt rơi xuống đất, nhuộm đỏ thẫm bóng tối dưới chân hắn.

Đôi mắt màu vàng nhạt nheo lại, hắn từ từ giơ thanh đao thẳng nhuộm máu...

Chương 459 - Ta Học Trảm Thần

“Không, không... đừng giết...” Người đàn ông một tay hoảng sợ mở miệng!

Phụt——!

Lưỡi đao màu xanh nhạt lướt qua cổ người đàn ông một tay, tiếng cầu xin đột ngột dừng lại, máu bắn tung tóe.

Ánh mắt Lâm Thất Dạ rời khỏi xác chết nằm trên mặt đất, bình tĩnh nhìn về phía bên cạnh không có gì, chậm rãi mở miệng:

“Người cho rằng người không ra tay, ta sẽ không nhìn thấy người sao?”

Đinh——!

Thanh đao thẳng thứ hai từ xa bay tới, đâm thẳng vào hư không bên cạnh Lâm Thất Dạ, máu tươi trong nháy mắt nhuộm đỏ không gian trống rỗng, một thân hình gầy gò từ từ hiện ra.

Ngực hắn đã bị đao thẳng đâm xuyên, thanh thép gai đứt lìa trong tay hắn rơi xuống đất kêu leng keng, ánh mắt nhìn Lâm Thất Dạ tràn đầy sợ hãi và khó hiểu.

Hắn đến chết cũng không hiểu nổi, rõ ràng hắn đã hoàn toàn che giấu tung tích, tại sao Lâm Thất Dạ vẫn có thể nhìn thấy hắn...

“Xin lỗi.” Lâm Thất Dạ không chút biểu cảm rút đao thẳng ra, vẩy vẩy vết máu trên thân đao, nhàn nhạt mở miệng: “Cầm

Khư của tôi hơi nhiều, tàng hình của anh... đối với tôi không có tác dụng.”

Ánh mắt Lâm Thất Dạ lướt qua những xác chết nằm ngổn ngang xung quanh, vung tay đưa khối lập phương hỗn loạn trở về bệnh viện tâm thần, không nhanh không chậm tiếp tục đi về phía trước.

Xung quanh hắn, đã không còn một bóng người.

Bóng tối dưới chân hắn, đã nhuốm một màu đỏ thẫm!

“Giết điên rồi... Thất Dạ đã hoàn toàn giết điên rồi.” Bách Lý Phì Phì đập phi kiếm màu vàng quan sát toàn cục trên không trung nhìn thấy cảnh này, không khỏi nuốt nước bọt, lẩm bẩm tự nói.

Nói xong, hắn lại quay đầu nhìn về phía Tào Uyên điên cuồng sát khí ngút trời, còn có An Khanh Ngư ở xa vừa mỉm cười vừa cắt xẻo người khác, khoe miệng hơi giật giật...

“Từng người một, sao toàn là đồ giết người thế này?”

Trên không trung của Tịnh Thổ.

Ánh sáng huyền ảo xuất hiện giữa không trung, mở ra một khe hở trong thế giới thực, một người đàn ông mặc bộ vest đuôi tôm dài bước ra một cách bối rối, phủi bụi trên người, trong mắt hiện lên một tia tức giận.

“[Linh môi]... Là các người đã ép ta!”- ebook truyện dịch giá r

Hắn cúi đầu nhìn xuống, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy là những bóng người đang chiến đấu dữ dội với Ngô lão cầu ở sân hoạt động của Tịnh Thổ, lông mày hơi nhíu lại.

“Vẫn chưa giết được hắn sao? Lũ ngu này đang làm gì vậy?”

Hắn từ từ giơ hai tay lên, một luồng ánh sáng huyền ảo hình thành trong lòng bàn tay, bức tường giữa thực tại và cơn ác mộng tan chảy trong lòng bàn tay đang thì thầm, hư không trên đầu lập tức bị bóp méo.

Đôi mắt thì thầm hơi nheo lại, giống như một nghệ sĩ biểu diễn, hai tay nhẹ nhàng vung xuống.

Ầm——!!

Hàng chục thiên thạch phá vỡ bức tường thực tại, từ trên đầu thì thầm lao xuống, ma sát với bầu khí quyển dần tạo ra ngọn lửa chói mắt, mang theo động năng khủng khiếp, lao xuống Tịnh Thổ!

Ác mộng thực sự, thảm họa sao băng.

“Tất cả đều bị hủy diệt đi... Ngôi sao biển lớn!!!”

Thì thầm cười lạnh nói, nói được một nửa, sắc mặt đột nhiên thay đổi, vội vàng bịt miệng mình lại, tứ chi bắt đầu run rẩy không kiểm soát, như đang kìm nén điều gì đó, trong mắt hiện lên vẻ đau đớn.

Cùng lúc đó, hàng chục thiên thạch lao xuống Tịnh Thổ đột nhiên trở nên hỗn loạn, giống như hoa thiên nữ rải rác rơi xuống, phần lớn đều lao xuống mặt biển xung quanh, chỉ có một số ít rơi xuống Tịnh Thổ.

Nhưng ngay cả khi chỉ có những thứ này, Tịnh Thổ hiện tại cũng không thể chống đỡ được.

Toàn bộ lực lượng phòng thủ của Tịnh Thổ đã tan vỡ, hệ thống đánh chặn tên lửa cũng đã bị tê liệt dưới sự xâm nhập của Tạ Vũ, chỉ dựa vào vũ khí nhiệt hạch hiện có, căn bản không thể bắn hạ được số lượng thiên thạch lớn như vậy.

Một vài thiên thạch kéo theo đuôi lửa đang cháy, lao thẳng xuống Tịnh Thổ!

...

Sân hoạt động.

Ngô lão cầu đang chiến đấu với ghế thứ hai và ghế thứ tư đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn những thiên thạch đang rơi xuống nhanh chóng, sắc mặt càng thêm nghiêm trọng.

“Thì thâm? Hắn cũng đến sao?” Ngô lão cầu lẩm bẩm.

Đột nhiên, bóng người của ghế thứ hai xuyên qua không gian, xuất hiện ngay sau lưng Ngô lão cầu, lòng bàn tay đột ngột chém xuống, trực tiếp chém nát một vùng không gian lớn gần đó.

Thân hình Ngô lão cầu liên tục lóe lên trong bóng tối, tránh được đòn tấn công này, ngón tay khẽ cong lại, vô số tảng đá lớn nằm rải rác xung quanh, bề mặt thép cùng lúc nhuốm một màu đen, bay về phía bóng người của ghế thứ hai.

Sau khi đẩy lùi ghế thứ hai, toàn thân Ngô lão cầu nhanh chóng bay lên không trung, bóng tối xung quanh nhanh chóng lan tỏa, giống như một giọt mực loang trong nước, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ bầu trời của Tịnh Thổ.

Trên không trung, Ngô lão cầu giơ hai tay lên, trong mắt bùng lên bóng tối nồng đậm, như muốn xé toạc cả bầu trời.

Hắn không thể để Tịnh Thổ này bị phá hủy như vậy.

Bóng tối cực độ bám chặt vào bề mặt của những thiên thạch đang lao xuống nhanh chóng, từng vết nứt bắt đầu lan rộng trên thiên thạch, khi Ngô lão cầu đột ngột dùng sức ở hai tay, từng thiên thạch một tan rã giữa không trung!

Ầm——!!

Ánh lửa chói mắt xuất hiện trên không trung, khoảnh khắc sau bị bóng tối nuốt chửng không còn dấu vết, thảm họa bao

trùm toàn bộ Tịnh Thổ này, cứ như vậy bị Ngô lão cầu dùng hai tay xé tan.

Ngô lão cầu rên lên một tiếng, sắc mặt tái nhợt.

Chiến đấu trong thời gian dài cộng với việc dùng tay không xé thiên thạch lần này đã khiến tinh thần của hắn gần như cạn kiệt, dù sao thì hắn sử dụng không phải là Cẩm Khư bình thường, mà là Thần Khư thực sự!

Một vết nứt không gian đột nhiên mở ra trên đỉnh đầu hắn!

Ghế thứ hai lóe lên một cái, liền rơi xuống từ vết nứt không gian, hai tay vỗ nhẹ trước ngực, không gian xung quanh lập tức ngưng tụ thành sáu hình nón trong suốt khổng lồ lơ lửng trước ngực, đập xuống Ngô lão cầu!

Ầm ầm ầm——!!

Sáu hình nón này liên tiếp đập xuống, trực tiếp đánh Ngô lão cầu từ trên không trung xuống đất, toàn bộ mặt đất của Tịnh Thổ liên tục rung chuyển, một hố khổng lồ hình tròn được đục trên mặt đất, khói bụi bốc lên.

Ngô lão cầu mặc bộ đồ bệnh nhân màu xanh trắng ho khan đứng dậy từ trong đó, vai và bụng đều đã nhuốm máu, dưới mái tóc rối bù, từng dòng máu chảy xuống.

Chưa kịp đứng vững, những bức tường thép đen gần đó đột nhiên rơi ra vài tấm thép, vặn thành những thanh thép thô, đập mạnh vào người hắn!

Ầm——!!

Tiếng va chạm của kim loại vang vọng dữ dội trên không trung, những thanh thép quán quanh Ngô lão cầu không ngừng co lại, khóa chặt từng khớp trên người Ngô lão cầu, giống như một chiếc lồng thép giam cầm hắn bên trong!

Ghế thứ tư cười lạnh đứng dậy, khạc một bãi đờm xuống đất, lão đảo đi về phía Ngô lão cầu bị khóa chặt.

“Chết tiệt, mày mạnh lắm à?”

Ghế thứ tư đi đến trước mặt Ngô lão cầu, thấy những thanh thép kim loại khóa trên người Ngô lão cầu lại bắt đầu bị bóng tối xói mòn, liền cau mày, tiếp đó lại có từng thanh thép bay tới từ xa, liên tục gia cố chiếc lồng trên người Ngô lão cầu!

Cơ thể Ngô lão cầu như bị thép bọc thành một cái bánh chưng, hấn ngẩng đầu đầy máu nhìn vào mắt ghế thứ tư, bình tĩnh nói:

“Ba đánh một, vậy mà còn bị tao phản giết một, nếu không phải thì thậm ra tay, mày cũng phải chết trong tay tao... Mấy ghế đầu của [Tín đồ] cũng chỉ đến thế thôi.”

Sắc mặt ghế thứ tư lập tức sa sầm lại.

Ngay từ khi bắt đầu chiến đấu, Ngô lão cầu đã tìm cơ hội giết chết ghế thứ sáu trong nháy mắt, sau đó vừa đối phó với những đòn tấn công bất ngờ của ghế thứ hai, vừa truy đuổi ghế thứ tư, nếu không phải thì thậm gây ra cơn ác mộng thực sự thì bây giờ ghế thứ tư thực sự đã chết rồi.

“Thì sao? Bây giờ mày không phải vẫn rơi vào tay tao...”

Xoẹt——!!

Lời của ghế thứ tư chưa dứt, một tia sét thô to liền từ bầu trời u ám giáng xuống, trong chớp mắt, không gian sau lưng hắn đột nhiên vặn vẹo, ghế thứ hai túm lấy cổ áo ghế thứ tư, kéo hắn vào một không gian khác!

Ngay sau đó, tia sét đó chính xác rơi xuống trước mặt Ngô lão cầu nửa mét!

Một hồ sét khủng khiếp xuất hiện ở nơi ghế thứ tư vừa đứng, tia sét bắn ra, nếu hắn không bị kéo vào không gian, chỉ

sợ đã bị sét đánh chết tại chỗ.

Cách Ngô lão cầu trăm mét, ghé thứ tư loạng choạng ngã ra khỏi vết nứt không gian, suýt ngã nhào xuống đất, hấn nhìn hồ sâu khủng khiếp đó, sắc mặt tái nhợt vô cùng.

Bên cạnh hấn, ghé thứ hai hơi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong mắt hiện lên vẻ ngưng trọng.

“Xem ra hôm nay, không thể giết được Ngô Thông Huyền rồi...”

Bảy cây cột khổng lồ màu bạc từ trong đám mây lao xuống nhanh chóng, những tia sét dày đặc quần quanh những cây cột khổng lồ màu bạc, giống như bảy hình phạt trên trời giáng xuống trần gian!!

Cạch cạch cạch!!

Bảy cây cột màu bạc này liên tiếp rơi xuống Tịnh Thổ, thân cột cắm sâu vào mặt đất mấy mét, vây quanh Ngô lão cầu bị giam trong thép, những vòng cung điện nhảy múa đan thành một tấm lưới lớn, bảo vệ Ngô lão cầu.

Trên những cây cột khổng lồ, bảy chiếc áo choàng đen tung bay trong gió.

Chương 460 - Ta Học Trảm Thần

Một khe nứt không gian mở ra bên cạnh rạn đá, thân ảnh của người xếp thứ hai và người xếp thứ tư nhanh chóng bước ra từ đó.

Thẩm Thanh Trúc đang ngồi trên rạn đá đứng dậy, khẽ cúi người: “Tiểu bối Thẩm Thanh Trúc, kính đón hai vị tiền bối trở về.”

Người xếp thứ tư nhìn thấy thân ảnh đeo mặt nạ cáo trắng, có chút nghi hoặc nhìn về phía người xếp thứ hai: “Hắn là ai?”

“Người mới đến, xếp thứ mười lăm, tâm phúc được Ước Ngôn đại nhân coi trọng nhất.” Người xếp thứ hai bình tĩnh giải thích.

Người xếp thứ tư quan sát Thẩm Thanh Trúc vài lần, gật đầu, không để tâm.

“Người xếp thứ năm đâu?” Người xếp thứ hai nhìn quanh một vòng, hỏi.

Lời vừa dứt, một thân ảnh quen thuộc liền đi từ trong rừng cây bên cạnh, trên người đầy bụi đất và vết cháy nhưng cơ bản không có vết thương gì.

“Tôi ở đây.” Người xếp thứ năm chậm rãi lên tiếng: “Tôi vừa rời vẫn luôn trì hoãn hỏa lực bên ngoài, các người bên trong thế nào rồi? Đã giết được Ngô Thông Huyền chưa?”

Người xếp thứ hai và người xếp thứ tư sắc mặt cứng đờ.

“Không giết được?” Người xếp thứ năm sừng sốt: “Không nên như vậy chứ!”

“Hắn mạnh hơn chúng ta tưởng tượng, người xếp thứ sáu đã hy sinh rồi.” Người xếp thứ tư lên tiếng: “Sau đó đội [Linh Mê] đến, căn bản không có khả năng giết chết hắn.”

“Cho nên các người liền chạy trốn?” Người xếp thứ năm sắc bén nắm bắt trọng điểm, cười lạnh: “Nguyên lai là quân đào binh...”

“Nếu người ở đó, ước chừng ngay cả chạy trốn cũng không chạy được.” Người xếp thứ hai lạnh lùng lên tiếng.

“Dù sao đi nữa, nhiệm vụ ám sát lần này coi như thất bại... Đúng rồi tân binh, tôi vừa rồi hình như thấy Ước Ngôn đại nhân rơi xuống gần đây, ông ấy có ra lệnh rút lui không?” Người xếp thứ năm dường như nhớ ra điều gì đó, quay đầu hỏi.

Người xếp thứ hai và người xếp thứ tư cùng quay đầu nhìn lại.

Thẩm Thanh Trúc gật đầu: “Ước Ngôn đại nhân nói, nhiệm vụ ám sát Ngô Thông Huyền lần này, đã kết thúc...”

Ngay khi ba người thở phào nhẹ nhõm, Thẩm Thanh Trúc lại lên tiếng,

“Tuy nhiên, ông ta lại ban bố một nhiệm vụ mới.”

Nghe thấy câu này, ba người còn lại đều sừng sốt: “Còn nhiệm vụ nữa? Nhiệm vụ gì?”

Thẩm Thanh Trúc hít sâu một hơi, từng chữ từng chữ nói: “Hạ sát... Trần Phu Tử!”

“Cái gì?!!”

Nghe thấy ba chữ cuối cùng, ba người lập tức trợn tròn mắt, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

“Hạ sát một nhân vật cấp bậc đỉnh cao của nhân loại? Chỉ dựa vào chúng ta? Đùa gì thế?”

Thẩm Thanh Trúc nghiêm mặt nói: “Ước Ngôn đại nhân nhận được tin tức, một trong những nhân vật cấp bậc đỉnh cao của nhân loại là Trần Phu Tử trên đường trở về từ ma đô đã gặp phải sự tấn công của một vị thần minh, đã bị thương nặng, tính mạng nguy kịch, hiện tại là lúc ông ấy yếu nhất!

Nếu không phải Ước Ngôn đại nhân bị đội [Linh Mê] truy sát, ông ấy thậm chí đã tự mình ra tay, hiện tại Trần Phu Tử đang trên đường trở về nơi tu luyện để chữa thương, có thể có cơ hội phục kích ông ấy... chỉ còn lại chúng ta!

Đây là cơ hội duy nhất của giáo hội Cổ Thần và [Tín đồ] chúng ta, để tiêu diệt một nhân vật cấp bậc đỉnh cao của nhân loại!”

Nghe xong chuỗi lời nói của Thẩm Thanh Trúc, ba tín đồ trực tiếp ngậy người tại chỗ.

“Trần Phu Tử ở trong lãnh thổ Đại Hạ, đã bị thần minh tấn công?”

“Bị thương nặng?”

“Tính mạng nguy kịch?!”

Ba người khó tin lên tiếng, dù suy nghĩ thế nào, điều này cũng quá phi lý!

Trước hết không nói đến việc có những nhân vật cấp bậc đỉnh cao khác của nhân loại tọa trấn, liệu có ngoại thần nào có thể xâm nhập lãnh thổ Đại Hạ hay không, chỉ riêng việc một vị thần minh đặc biệt phục kích Trần Phu Tử thôi, đã là điều không thể hiểu nổi.

Với năng lực của Trần Phu Tử, cho dù đối đầu với một vị thần minh, cũng không đến mức bị đánh đến mức tính mạng nguy kịch chứ?

Hơn nữa chuyện lớn như vậy, tại sao bọn họ lại không nhận được chút tin tức nào?

“Hay là, chúng ta quay lại hỏi ý kiến Ước Ngôn đại nhân?” Người xếp thứ năm do dự lên tiếng.

Thẩm Thanh Trúc lắc đầu: “Trần Phu Tử sắp đến nơi tu luyện rồi, chúng ta không còn thời gian nữa, đây sẽ là cơ hội duy nhất của toàn bộ [Tín đồ] và giáo hội Cổ Thần...”

Người xếp thứ hai nheo mắt lại: “Cô dám thề bằng giao ước linh hồn với Ước Ngôn đại nhân rằng những gì cô nói là sự thật chứ?”

Thẩm Thanh Trúc nghiêm túc gật đầu, giơ bốn ngón tay lên, từng chữ từng chữ nói:

“Tôi, Thẩm Thanh Trúc, thề bằng giao ước linh hồn giữa tôi và Ước Ngôn đại nhân, những gì tôi vừa nói đều là sự thật! Mặc dù tôi cũng không hiểu rõ ngọn ngành nhưng tôi tin tưởng vào phán đoán của Ước Ngôn đại nhân!”

Lời nói vừa dứt, trên người Thẩm Thanh Trúc không có bất kỳ biến động nào, ba tín đồ lập tức rơi vào trầm tư.

Thực tế, có giao ước linh hồn tồn tại, Thẩm Thanh Trúc cơ bản không thể truyền đạt thông tin sai lệch, bởi vì giao ước linh hồn này có sức mạnh thay đổi tư tưởng của một người, nếu Thẩm Thanh Trúc truyền đạt thông tin sai lệch thì chẳng khác nào phản bội Ước Ngôn đại nhân.

Mà tất cả các [Tín đồ] dưới tác dụng của giao ước linh hồn, đều không thể phản bội.

Mặc dù vậy, người xếp thứ hai vẫn để cô ta thè bằng giao ước linh hồn, như vậy, cho dù Thẩm Thanh Trúc dùng bất kỳ thủ đoạn khéo léo nào, cũng không thể tránh khỏi giao ước linh hồn, vì vậy có thể khẳng định rằng... những gì Thẩm Thanh Trúc nói nhất định là sự thật!

Chương 461 - Ta Học Trảm Thần

Trần Phu Tử thực sự đang nguy kịch rồi!!

Nghĩ đến đây, mắt ba người đồng thời sáng lên.

Nếu thực sự như vậy, họ thành công hạ sát một nhân vật cấp bậc đỉnh cao của nhân loại, tuyệt đối là thúc đẩy mạnh mẽ quá trình đến của thời đại hắc ám, cho dù đặt trong giáo hội Cổ Thần, cũng là đại công hàng đầu!

Đến lúc đó, phần thưởng của ba người họ sẽ đạt đến mức độ khủng khiếp!

Có lẽ, có thể thoát khỏi sự ràng buộc của giao ước linh hồn, lấy lại tự do...

Càng nghĩ, trong lòng ba người càng thêm nóng lòng, họ nhìn nhau, đồng thời gật đầu.

“Được, đã là mệnh lệnh của Ước Ngôn đại nhân, chúng ta nhất định sẽ không phụ sự tín nhiệm!” Người xếp thứ tư gật đầu mạnh mẽ.

Sau đó, người xếp thứ năm như thể nhớ ra điều gì đó, quay đầu nhìn về phía Thẩm Thanh Trúc: “Đúng rồi, còn cô thì sao?”

Thẩm Thanh Trúc chán nản thở dài: “Sức mạnh của tôi quá yếu ớt, việc phục kích Trần Phu Tử, tôi chỉ làm chậm chân các vị tiền bối mà thôi, theo lời dặn của Ước Ngôn đại nhân, tôi vẫn sẽ như lần hành động này, nhiệm vụ chính là ở bên cạnh học hỏi quan sát...”

Người xếp thứ hai gật đầu, tỏ vẻ hiểu rõ.

Dù sao cũng là phục kích một nhân vật cấp bậc đỉnh cao của nhân loại, cho dù Trần Phu Tử có bị thương nặng đến đâu, cũng không phải là Thẩm Thanh Trúc, một tân binh cảnh giới “Xuyên” có thể làm bị thương được, cô ấy ở bên cạnh quan sát học hỏi cũng là điều hợp lý.

“Được!” Ánh mắt người xếp thứ hai hiện lên vẻ kiên định: “Nếu vậy, chúng ta đi chuẩn bị, cô cứ ở đây, đừng chạy lung tung.”

Thẩm Thanh Trúc gật đầu mạnh mẽ.

Người xếp thứ hai vung tay lên, lập tức xé ra một khe hở không gian trước mặt, hít sâu một hơi, rồi bước đi với những bước chân kiên định và nặng nề vào trong đó.

Người xếp thứ tư, người xếp thứ năm cũng ánh mắt ngưng trọng, chậm rãi bước vào trong, trên vai họ, dường như đang gánh vác kỳ vọng của toàn bộ [Tín đồ] và giáo hội Cổ Thần!

Bên cạnh đó, Thẩm Thanh Trúc tháo mặt nạ xuống, nghiêm túc và trang trọng nói:

“Tiểu bối Thẩm Thanh Trúc, kính chúc ba vị tiền bối... khai hoàn!” (khai hoàn - khai hoàn - về thắng lợi)

Bên cạnh, Thẩm Thanh Trúc cởi mặt nạ xuống, nghiêm trang và trịnh trọng nói:

“Tiểu bối Thẩm Thanh Trúc, xin chúc mừng ba vị tiền bối... đại thắng trở về!” (hoặc ” khai hoàn ” có thể dịch là “Về với chiến thắng vẻ vang”)

Cách nơi tu hành vài cây số.

Một chiếc xe ngựa hư ảo đạp trên sóng biển, đang lao nhanh về phía nơi tu hành!

Trong xe ngựa, Trần Phu Tử ngồi trong sân, nhẹ nhàng lắc chiếc chén trà, lông mày hơi nhíu lại.

Một giờ trước, ông vẫn thong thả uống trà ở quán trà tốt nhất thành phố Huệ Hải, chuyện trò cùng bà chủ quán về cuộc đời, đột nhiên cảm nhận được “Cảnh” trong lòng mình để lại ở nơi tu hành bị phá vỡ, biết ngay là chuyện không hay, liền cầm chén trà trở về.

Khoảng cách giữa thành phố Huệ Hải và nơi tu hành rất xa, cho dù là Phu Tử, cũng mất gần một giờ đường đi, cho dù là một chiếc máy bay chiến đấu siêu thanh, cũng chưa chắc đã nhanh hơn chiếc xe ngựa này.

Nhưng Trần Phu Tử trong lòng rất rõ ràng, người có thể phá vỡ “Cảnh” mà ông để lại ở nơi tu hành, tuyệt đối không phải là kẻ tiểu nhân tầm thường, đây rất có thể là một cuộc tấn công có chủ đích nhắm vào nơi tu hành!

Một tiếng đồng hồ, đủ để xảy ra rất nhiều chuyện...

Lúc này, Trần Phu Tử trong lòng vô cùng lo lắng, sợ rằng khi ông trở về, nơi tu hành đã không còn nữa.

“Nhanh lên.”

Trần Phu Tử đặt chén trà xuống, lại dặn dò cậu bé đánh xe.

“Thưa phu tử, đây đã là nhanh nhất rồi...” Cậu bé đánh xe nắm chặt dây cương, giọng nói có chút ghen ngào.

Trần Phu Tử thở dài một hơi.

Đột nhiên, ông dường như cảm nhận được điều gì đó, lông mày hơi nhíu lên, khẽ “Hừ” một tiếng.

Ông dùng đầu ngón tay búng nhẹ, chén trà trong tay liền bay vút ra ngoài cửa sổ, xuyên qua “Cảnh” trong lòng, thẳng tiến đập vào một chỗ hư không!

Rầm——!!

Chén trà làm vỡ một mảng không gian, sau đó ba bóng người bị chấn động bay ra!

Trán người xếp thứ hai đã bị chén trà đập ra một cục u đỏ chói, ông ta ôm trán, nghi ngờ nhìn chăm chăm vào chiếc xe ngựa, đầu óc nhanh chóng vận hành.

“Không phải nói phu tử đã nguy kịch rồi sao? Sao ông ta vẫn có thể phát hiện ra sự tồn tại của chúng ta?” Người xếp thứ tư kinh ngạc lên tiếng.

Người xếp thứ hai trầm ngâm một lát: “Cho dù phu tử bị thương nặng nhưng khả năng cảm ứng vẫn còn, ông ta đã nhìn thấu chúng ta đang mai phục ở đây nên chủ động ra tay, muốn che giấu việc mình bị thương...”

Người xếp thứ tư bừng tỉnh đại ngộ: “Kế không thành?”

“Chắc chắn là như vậy!” Người xếp thứ năm quả quyết nói, ánh mắt hiện lên vẻ hào hứng: “Nếu không thì tại sao ông ta không dùng chiêu khác, mà lại ném chén trà về phía chúng ta? Người bình thường ai lại dùng chén trà làm vũ khí?”

Xem ra tin tức của Ước Ngôn đại nhân quả nhiên không sai, vị đứng đầu nhân loại, ngay cả kế không thành cũng dùng, nhất định đã đến bước đường cùng rồi!

Cơ hội làm rạng rỡ [Tín đồ], đang nằm trong tay chúng ta!”

Hắn ha ha cười lớn một tiếng, đập gió mạnh bay thẳng đến trước chiếc xe ngựa đã dừng lại, khí thế ngông cuồng nói:

“Trần phu tử, đừng cố nữa, hôm nay gặp chúng ta, là kiếp nạn mà ông trời đã định sẵn ông không thể tránh khỏi, ha ha ha...”

Chương 462 - Ta Học Trảm Thần

Trong xe ngựa, Trần phu tử sững sốt nhìn ba người trước mặt, đều bị tức cười.

“[Tín đồ]? Đầu óc bọn chúng bị hỏng rồi sao? Lại dám đến tìm phiền phức lão phu...”

Ông từ từ đứng dậy trong xe ngựa: “Cảnh” trong xe ngựa nhanh chóng lan rộng ra xung quanh, trong nháy mắt đã bao trùm cả phạm vi mười dặm!

Ba tín đồ chỉ cảm thấy cảnh vật xung quanh thay đổi, mặt biển sóng dữ đột nhiên biến mất không còn dấu vết, thay vào đó là một khu vườn kiểu Trung Quốc cổ xưa với tiếng chim hót hoa thơm.

Kéo kẹt——!

Cửa xe ngựa từ từ mở ra, Trần phu tử mặc áo bào trắng bước ra khỏi xe ngựa, ánh mắt quét qua ba tín đồ, uy áp cấp độ đứng đầu nhân loại đột nhiên giáng xuống!

“Vì các ngươi tự tìm đến chết, lão phu sẽ thành toàn cho các ngươi...”

Ba tín đồ thấy cảnh này, nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ.

...

Nơi tu hành, chính cửa.

Sóng dư của trận chiến ban đầu ngày càng nhỏ dần, xác chết nằm la liệt trên mặt đất ngày càng nhiều, máu tươi chảy róc rách trên đất màu nâu sẫm, nhuộm đỏ cả mặt đất.

Lâm Thất Dạ, Bách Lý Phì Phì, Tào Uyên.

Ba người này, tuy đều đang chiến đấu theo cách riêng của mình nhưng lại phối hợp với nhau vô cùng ăn ý.

Tào Uyên trong trạng thái điên cuồng như một chiến binh xông pha trận mạc, chỉ cần bịt mắt chém bừa, luôn có thể xé toạc ra một lỗ hổng này đến lỗ hổng khác, chỉ bằng sức một mình, đã kiềm chế được năm mươi phần trăm sức chiến đấu của đối phương.

Bách Lý Phì Phì dựa vào một thân cấm vật, có thể chiến đấu, có thể bổ sung sát thương, có thể chạy trốn, có thể giúp Tào Uyên khống chế, khả năng khống chế chiến trường vô cùng đáng sợ.

Còn Lâm Thất Dạ, giống như một sát thủ lẩn khuất trong bóng tối, vô tình thu gặt sinh mạng của những tù nhân...

Sự ăn ý trong chiến đấu giữa họ bắt nguồn từ trại huấn luyện, dù đã hơn một năm trôi qua nhưng giữa họ vẫn không hề có chút xa lạ nào, ngược lại còn phối hợp ăn ý hơn.

Còn An Khanh Ngư, tuy chưa từng cùng họ chiến đấu nhưng nhờ khả năng nhìn thấu và hiểu chiến trường gần như biến thái của bản thân, cô đã hòa nhập hoàn hảo vào hệ thống chiến đấu của họ.

Lâm Thất Dạ rút con dao thẳng từ người một tù nhân, bộ đồ bệnh nhân sọc xanh trắng trên người đã nhuốm đỏ một mảng, hắn đưa tay lau đi máu trên má, ánh mắt bình tĩnh quét qua xung quanh.

Ban đầu có hơn năm mươi tù nhân, bây giờ chỉ còn lại hơn mười người, hơn nửa phần lớn đã mất đi ý chí chiến đấu, có người rút rè lùi lại phía sau.

Đến lúc này, những tù nhân có khí phách, có gan dạ, có thực lực đều đã chết dưới tay bốn người Lâm Thất Dạ, những

người còn lại, đều là lũ nhu nhược.

Thấy bốn thiếu niên như ác quỷ này lại giết nhiều người như vậy, nỗi sợ hãi trong lòng họ đã hoàn toàn chiếm lấy tâm trí, căn bản không còn tâm trí để chiến đấu.

Lâm Thất Dạ cầm con dao thẳng nhuộm máu, chậm rãi bước đến phía trước, hấn mỗi bước đi một bước, đám tù nhân lại lùi lại một bước, ánh mắt nhìn về phía Lâm Thất Dạ đầy kinh hãi...

Họ đã bị giết cho đến khi mất hết can đảm.

“Sao không ai xông lên nữa vậy?” Lâm Thất Dạ dừng bước, hấn chỉ tay về phía cánh cửa phía sau, nhẹ nhàng nói: “Các người không phải muốn phá cửa sao? Không phải muốn tự do sao?”

Những tù nhân còn lại lại đồng loạt lùi lại hai bước, thềm nuột nước bọt, lòng bàn tay đã đổ đầy mồ hôi vì căng thẳng.

“He he he...”

Tiếng cười gằn kỳ quái phát ra từ bên cạnh họ, Tào Uyên điên cuồng cầm dao, từng bước từng bước đi về phía họ...

Nghe thấy tiếng này, phòng tuyến tâm lý của tất cả tù nhân hoàn toàn sụp đổ, từng người một như những con thỏ hoảng sợ, kêu la chạy tán loạn như thủy triều về một hướng khác.

Tào Uyên điên cuồng với sát khí ngập trời, đã trở thành ác mộng của họ.

“Không không...chúng tôi, chúng tôi vốn dĩ không dám vượt ngục...”

“Đúng đúng! Chúng tôi chỉ thấy họ chạy về phía này nên mới đến xem náo nhiệt thôi!”

“Tôi, tôi thực sự không giết một ai cả! Tôi chỉ đứng nhìn ở bên cạnh thôi! Thật đấy! Đừng giết tôi!!”

“Lâm lão đại! Tôi chỉ vì ăn cắp cấm vật mà bị nhốt vào đây thôi, không làm gì tổn hại đến trời đất cả! Tôi thực sự còn chưa muốn chết đâu!”

“...”

Những tiếng khóc nức nở liên tiếp truyền ra từ đám đông.

Lâm Thất Dạ liếc nhìn mọi người, hẩn biết, những người còn lại này, thực sự đã bị dọa mất mật, không còn chút ý chí chiến đấu nào.

Nhà giam này giam giữ không phải toàn là những tên tội phạm ác độc, cũng có rất nhiều người như An Khanh Ngư, vì một chút sơ suất vô tình hoặc chuyện nhỏ mà bị đưa vào đây, họ phần lớn khá nhát gan, xem náo nhiệt thì được nhưng thực sự bảo họ vượt ngục thì đúng là không có gan.

Vì họ đã không còn ý chí chiến đấu, Lâm Thất Dạ cũng không muốn giết sạch, chậm rãi thu hai con dao thẳng vào vỏ.

“He he he...”

Tào Uyên vẫn cười ngốc nghếch mà di chuyển về phía mọi người, làm họ giật mình!

“A a a!! Cứu mạng a!!”

“Đừng giết tôi!!”

“...”

Lâm Thất Dạ vỗ đầu một cái, trong mắt hiện lên vẻ bất lực... suýt nữa thì quên mất còn có tên phiền phức này.

Lâm Thất Dạ quay đầu nhìn về phía Bách Lý Phì Phì, người sau lập tức hiểu ý, lấy ra từ túi quần cuốn... ồ không, là [Cuốn Phong Ấn], ném thẳng cho Lâm Thất Dạ.

Chương 463 - Ta Học Trảm Thần

Hắn một tay cầm băng dính, một tay cầm dao thẳng, thân hình nhoáng một cái đã chắn trước mặt Tào Uyên điên cuồng.

“Tào Uyên nên dừng tay đi.” Lâm Thất Dạ bình tĩnh nói.

“He he he...” Tào Uyên kéo lê con dao, từng bước từng bước đi tới, sát khí quanh người càng thêm nồng đậm, ánh mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Lâm Thất Dạ, dường như căn bản không có ý định dừng tay.

Lâm Thất Dạ thở dài.

“Cũng được, để ta xem một năm nay, người rút cuộc đã trưởng thành đến trình độ nào...” Lâm Thất Dạ quán băng dính quanh lòng bàn tay, hai mắt híp lại nhìn về phía Tào Uyên trước mặt, trong mắt hiện lên một tia chiến ý.

Xa xa, An Khanh Ngu nhìn thấy cảnh này, ngạc nhiên hỏi:

“Họ đang định làm gì vậy?”

“Ồ, ta gọi cái này là ‘Trận chiến bảo vệ tiết hạnh của Tào Uyên’, khá thú vị đấy.” Bách Lý Phì Phì vươn tay từ trong túi lấy ra một gói khoai tây chiên vị nướng, đưa cho An Khanh Ngu: “Lấy một gói không? Để tăng thêm không khí.”

An Khanh Ngu do dự một lát, vẫn nhận lấy gói khoai tây chiên, xé bao bì và ăn.

Ầm——!!

Phía bên kia, thân hình Lâm Thất Dạ và Tào Uyên đã va chạm vào nhau, hai con dao thẳng ma sát trong không khí tạo

ra những tia lửa chói mắt, sát khí cuộn cuộn hoàn toàn áp chế Lâm Thất Dạ.

Rắc!

Tào Uyên một đao đánh bay Lâm Thất Dạ lùi lại vài bước, ngay sau đó hai chân mạnh mẽ đạp xuống mặt đất, trong nháy mắt đã lao đến trước mặt Lâm Thất Dạ, lại vung đao một nhát nữa!

Trên người Lâm Thất Dạ bùng nổ ánh sáng phép thuật, trong khoảnh khắc biến mất tại chỗ, đến chỗ con dao thẳng thứ hai đang lơ lửng trên không, băng dính quần quanh tay trái vung xuống, trực tiếp quần quanh cổ Tào Uyên đang điên cuồng.

Nhưng lần này, sát khí trên người Tào Uyên đang điên cuồng không hoàn toàn biến mất, mà nhanh chóng ngừng đầu lên, lại vung đao về phía bầu trời!

Lâm Thất Dạ kinh ngạc một tiếng, trên người lại sáng lên pháp trận, thân hình nhoáng một cái đã biến thành bộ dạng của A Chu, vô số sợi tơ nhện nối liền với bức tường xung quanh, cả người nhẹ nhàng bay lên, tránh được luồng sát khí đao mang này.

Chưa kịp để Tào Uyên có hành động gì khác, những sợi tơ nhện quần quanh băng dính đã nhanh chóng trói chặt Tào Uyên, hoàn toàn ngăn cản sát khí tỏa ra ngoài.

Những sợi tơ nhện dày đặc rút trở lại trong cơ thể “A Chu”, pháp trận lưu chuyển, lại biến trở về hình dạng của Lâm Thất Dạ.

Lần này, băng dính trói trên người Tào Uyên gấp ba lần trước kia, nếu không phải Lâm Thất Dạ có thể quần băng dính lên tơ nhện, một hơi phong tỏa hành động của hắn, muốn quần nhiều băng dính như vậy lên người Tào Uyên, độ khó lập tức

tăng lên rất nhiều! M u a e b o o k g i a r e l i e n h e Z A L O : 0 9
1 1 0 0 9 4 6 7

Trừ phi hắn trực tiếp chiến đấu đánh thắng Tào Uyên, nếu không căn bản không thể khống chế hắn.

Mà muốn đánh thắng Tào Uyên trong trạng thái điên cuồng, nói dễ hơn làm? Ngay cả Lâm Thất Dạ, cũng phải cẩn thận từng chút một, sơ sẩy một chút sẽ bị Tào Uyên phản sát.

Một bên, Tào Uyên toàn thân bị trời bằng băng dính đứng dậy, vừa giật băng dính, vừa xin lỗi cười với Lâm Thất Dạ.

“Ban đầu ta có thể khống chế được một chút, lần này không cẩn thận phóng thích quá nhiều sức mạnh nên hơi không thu lại được.”

Lâm Thất Dạ vỗ vai hắn: “Không sao.”

Hắn quay đầu nhìn những tên tù nhân đang co rúm trong góc, hung dữ liếc mắt một cái, làm cho bọn họ sợ hãi không ngừng lùi lại, thà rằng cả người chui vào khe tường.

Ngay lúc này, Lâm Thất Dạ cảm nhận được điều gì đó, cau mày.

“Phu tử (Phu tử) sắp đến rồi... Chúng ta mau đi!”

“Đi? ” Bách Lý Phì Phì nhìn quanh: “Đi đâu? Mở cửa đi ra ngoài sao?”

“Mở cửa quá chậm, hơn nữa cách mặt biển quá xa.” Lâm Thất Dạ lắc đầu, chỉ tay về phía bức tường sắt đen không xa: “Chúng ta đi từ đó ra.”

An Khanh Ngu sửng sốt: “Ngươi chắc chứ?”

“Chắc chắn.” Lâm Thất Dạ gật đầu.

Ánh mắt hắn quét qua ba người, nghiêm túc nói: “Chờ Phu tử đến, chúng ta sẽ không ai đi được... Các ngươi tin ta chứ?”

“Tin.” Ba người đồng thanh nói.

“Vậy thì... cùng ta liều một phen.” khoe miệng Lâm Thất Dạ khẽ nhếch lên, thân hình nhoáng một cái, liền lao về phía bức tường sắt cao ngất đó.

An Khanh Ngư, Bách Lý Phì Phì, Tào Uyên ba người đuổi theo sát phía sau!

Lâm Thất Dạ lao đến chân tường, dưới chân nổi lên từng sợi ánh sáng vàng, hấn trực tiếp đập lên bức tường thẳng đứng, rồi như một mũi tên sắc bén bay lên trên.

An Khanh Ngư cũng vậy, hai chân trực tiếp đập lên bức tường thẳng đứng, nhờ sức hút mạnh mẽ của gen thần lẫn, không chút khó khăn đuổi kịp bước chân Lâm Thất Dạ.

Tào Uyên và Bách Lý Phì Phì liếc mắt nhìn nhau, [dao quang] (Yao Quang) vút lên, hai người giẫm lên phi kiếm vàng óng ánh, sát mép tường bay lên, thẳng tiến lên đỉnh tường!

Lâm Thất Dạ đập một chân lên đỉnh bức tường cao, nhảy lên, hấn gơ tay phải lên đầu thì thềm tưng niệm:

“Sấm xe động địa điện hỏa minh!”

Xi——!!

Ánh sáng điện dày đặc từ bức tường sắt tuôn ra, lẽ ra sét đánh thẳng xuống người bốn người nhưng giữa không trung lại thay đổi quỹ đạo, tất cả đều đổ vào lòng bàn tay Lâm Thất Dạ, tụ lại thành một đoàn ánh sáng sét chói mắt!

Trong môi trường đáp ứng đủ điều kiện của bài thơ, [Thiên Không Ngâm Thơ Giả] sẽ ưu tiên sử dụng môi trường xung quanh để đạt được hiệu quả mà bài thơ mô tả, giống như Lâm Thất Dạ ngâm thơ trong nhà vệ sinh, nước lại chảy ra từ vòi nước vậy, sét đánh từ tường ra cũng sẽ ưu tiên được Lâm Thất Dạ điều khiển.

Chương 464 - Ta Học Trảm Thần

Ánh sáng điện đan xen tụ lại trong lòng bàn tay Lâm Thất Dạ, giống như một mặt trời màu xanh thẳm, thân hình bốn người cứ thế vượt qua hàng rào điện, rơi xuống mép bức tường đen.

Đứng trên bức tường đen cao ngất này, trước mắt, là một vách đá dựng đứng.

Một tia sáng yếu ớt xuyên qua bình minh mờ tối, nhuộm mặt biển xung quanh thành màu vàng, những con sóng trắng cuộn cuộn đập vào vách đá, những giọt nước vàng bắn tung tóe.

Phía trước, là vách đá đen, biển cả mênh mông và mặt trời mọc.

Ánh sáng điện di chuyển trong lòng bàn tay Lâm Thất Dạ, khoe miệng hắc khê nhếch lên, quay đầu nhìn ba người bên cạnh, hít sâu một hơi...

“Nhảy!”

Xoẹt——!

Bốn thiếu niên từ trên bức tường đen cao ngất nhảy lên, đón lấy gió mạnh, tiến về phía trước không chút do dự.

Ừng——!!

Những con sóng lớn đập vào những tảng đá ven bờ, phát ra tiếng nổ lớn như sấm rền, bốn bóng người từ trên tường cao rơi xuống, lao xuống vách đá dựng đứng!

Ngay khi bốn người sắp rơi xuống mặt biển, Lâm Thất Dạ hít một hơi thật sâu, lại lên tiếng:

“Đại bàng một ngày cùng gió nổi, Phù Dao thẳng lên chín vạn dặm!”

Tụng——!

Gió mạnh nổi lên.

Dòng khí nóng mạnh mẽ thổi bay thân hình đang rơi xuống của Lâm Thất Dạ và ba người, rồi mạnh mẽ nâng họ lên, cuốn lấy thân thể họ, bay về phía bên kia biển cả!

Sóng biển bị gió mạnh thổi thành những vệt dài màu trắng, họ như những mũi tên treo lơ lửng giữa không trung, vút qua!

Áo đỏ trên người Lâm Thất Dạ phấp phới trong gió, hắn quay đầu nhìn lại, vật khổng lồ sừng sững trên đảo, đã dần dần xa rời họ.

Phía trước họ, là biển cả rộng lớn và tự do.

Bách Lý Phì Phì chợt nhìn thấy thứ gì đó, quay đầu nhìn về phía vách đá khác, thấy trên vách đá đó, một người đàn ông đeo mặt nạ cáo trắng đang đứng yên lặng ở đó, nhìn theo bóng lưng họ rời đi.

“He he...”

Bách Lý Phì Phì cười gian, rất ngông cuồng giơ ngón giữa về phía người đó.

Trên vách đá dựng đứng.

Thẩm Thanh Trúc nhìn thấy ngón giữa của Bách Lý Phì Phì, khoe miệng dưới mặt nạ giật giật, kìm nén cơn muốn hút cạn không khí để tên béo chết tiệt đó rơi xuống biển, hừ một tiếng, quay lưng lại.

Đứng yên tại chỗ vài giây, anh ta lại quay đầu lại, nhìn về phía những bóng người đang rời đi...

Trong mắt anh ta hiện lên vẻ khao khát.

Anh ta lắc đầu, khòe miệng nở một nụ cười chua chát, tự mình đi về phía mặt biển khác.

...

Trong trai giới.

Xe ngựa của thầy giáo xuyên qua nhiều tòa nhà, dừng lại ở cổng chính hỗn loạn.

Thầy Trần bước xuống xe, nhìn quanh, lúc này quân đội đang dọn dẹp xác chết trên mặt đất, ông cau mày, quay đầu hỏi:

“Chuyện gì thế này?”

Chỉ huy bước tới, kể lại mọi chuyện vừa xảy ra một cách chi tiết, lông mày đang nhíu chặt của thầy Trần mới từ từ giãn ra.

Ông ngẩng đầu nhìn về phía xa, hướng mà bốn bóng người kia rời đi, khòe miệng khẽ nhếch lên.

“Tên nhóc này...”

“Thôi được rồi, đi... cứ đi đi.”

Ông vén vạt áo, quay người đi về phía trai giới, nơi này còn có rất nhiều việc đang chờ ông xử lý.

Đột nhiên, ông dừng bước, nghi ngờ hỏi:

“Không đúng, tôi cứ cảm thấy mình hình như quên mất chuyện gì đó...”

...

“Cái gì?!”

Diệp Phạn tròn tròn mắt, nhìn chăm chăm vào bác sĩ Lý và thầy Trần, với vẻ mặt “Hai người đang đùa tôi à.”

“Chạy rồi? Các người cứ để hấn ta chạy như vậy sao?” Diệp Phạn cầm một xấp tài liệu dày, mặt tái mét: “Tôi không bảo các người trông chừng hấn ta, chờ tôi đến dẫn người đi sao?”

Thầy Trần và bác sĩ Lý nhìn nhau, trên mặt đều hiện lên vẻ lúng túng.

“Lúc đó tình hình hơi đặc biệt, nhất thời quên mất chuyện này, ha ha ha... một chút bất ngờ nhỏ.” Thầy Trần bung một tách trà trên bàn, đưa đến trước mặt Diệp Phạn:

“Diệp Tư lệnh, đừng nóng giận như vậy, uống chén trà cho tỉnh táo đã.”

Diệp Phạn mặt vẫn nghiêm trọng, do dự một lát, vẫn nhận lấy tách trà và uống một ngụm.

“Trà này không tệ...”

Ông nhấp môi, tiếp tục nói: “Chuyện trai giới tôi đã hiểu rồi nhưng dù sao đi nữa, Lâm Thất Dạ không thể xảy ra chuyện gì, hấn ta chính là đội trưởng đội đặc nhiệm thứ năm tương lai mà tôi đã chỉ định, vì những tài liệu này, tôi suýt nữa thì nói đến khăn cổ hòng rồi!”

“Diệp Tư lệnh, anh yên tâm.” Thầy Trần lên tiếng: “Từ lúc họ rời đi đến giờ, cũng chỉ hơn một tiếng đồng hồ, dựa vào tốc độ của họ, bây giờ chắc vẫn đang ở trên biển, anh đi đuổi theo bây giờ, chắc chắn có thể đuổi kịp...”

Diệp Phạn lập tức đặt tách trà trên bàn xuống, nghiêm túc nói:

“Chuyện quan trọng như vậy mà không nói sớm, họ chạy về hướng nào vậy?”

...

Trên mặt biển mênh mông.

Một chiếc thuyền băng đơn giản đang chở bốn thiếu niên, đang theo sóng biển, từ từ di chuyển về phía trước.

Lâm Thất Dạ ngồi ở mũi thuyền, nhắm mắt, không biết đang nghĩ gì.

Ting——!

Đột nhiên, con dao thẳng bên cạnh hắn lập tức ra khỏi vỏ, bay xuống mặt biển vài giây sau lại bay lên từ biển, thân dao đã xuyên qua năm con cá biển tươi sống vẫn đang quẫy đạp.

Hắn nắm lấy chuôi dao, nhẹ nhàng vung lên, năm con cá biển liền rơi xuống mạn thuyền băng.

An Khanh Ngư đang ngồi bên mạn thuyền, một tay luôn đặt trên thân thuyền, không ngừng sử dụng băng sương để gia cố thân thuyền, đề phòng bị tan chảy. Trong nước biển, tốc độ tan chảy của băng nhanh hơn nhiều so với trong không khí, nếu không có hắn liên tục gia cố thân thuyền, chỉ sợ trong vòng mười mấy phút, chiếc thuyền băng này sẽ hoàn toàn tan chảy trong biển.

Chương 465 - Ta Học Trảm Thần

Vị trí của trai giới ở vùng biển quá hẻo lánh, cách đất liền quá xa, muốn vượt biển, chỉ dựa vào sức mạnh tinh thần của một người chắc chắn là không đủ, vì vậy họ chỉ có thể thay phiên nhau, lúc thì ngồi thuyền bằng của An Khanh Ngư, lúc thì ngồi [dao quang] của Bách Lý Phì Phì, luân phiên tiếp sức.

Tào Uyên cầm lấy một con cá biển trên thuyền, quan sát kỹ một phen, xác nhận có thể ăn được, rồi nói với Bách Lý Phì Phì ở phía đuôi thuyền:

“Xiên lại đi!”

Bách Lý Phì Phì nhún vai, lấy ra thanh kiếm [Nhất Hoá Tam Thiên] từ trong túi, nhẹ nhàng lắc một cái, liền quăng ra năm thanh kiếm dài, giống như những chiếc tăm tre, lần lượt xiên từng con cá biển lại, rồi dùng lưỡi kiếm đâm vào ngực mình...

Xi!

Lớp tường lửa trên người Bách Lý Phì Phì lập tức đốt cháy những con cá biển trên kiếm, lát sau, mùi thơm của cá bắt đầu lan tỏa trên thuyền.

“Thất Dạ, sao lại thêm một con?” Bách Lý Phì Phì vừa chia bốn con cá nướng cho mọi người, vừa hỏi.

“Có lẽ lúc xiên cá không cẩn thận xiên thêm một con.” Lâm Thất Dạ nói.

An Khanh Ngư nhận lấy cá nướng, nhìn chăm chú hồi lâu, rồi thở dài, từ từ há miệng ăn.

Họ vẫn chưa biết bao giờ mới có thể trở lại đất liền, vừa trải qua một trận chiến lớn, bây giờ nếu không nạp năng lượng thì lát nữa tình trạng sẽ càng tệ hơn.

Lâm Thất Dạ đang ăn cá nướng, đột nhiên ngẩn người, vội vàng đứng dậy khỏi thuyền, cảnh giác nhìn về phía trước mặt biển.

“Thất Dạ, sao vậy?” Bách Lý Phì Phì thấy cảnh này, nghi hoặc hỏi.

Lâm Thất Dạ đặt tay lên chuôi dao, hai mắt nheo lại, tư thế như lâm vào trận chiến.

“Trên mặt biển phía trước... có người.”

Đúng là lúc bình minh, sương mù trên mặt biển mờ ảo, trong làn sương mù mờ hồ có thể thấy, trên mặt biển cách đó không xa, một bóng người đang từ từ đi tới...

Sắc mặt ba người còn lại thay đổi, cùng lúc đứng dậy, tạo dáng chiến đấu.

Ngay khi bốn người đang chuẩn bị ra tay, bóng người trong làn sương mù càng trở nên rõ ràng hơn.

Đó là một người đàn ông trung niên mặc áo choàng màu đỏ sẫm, thắt lưng đeo dao thẳng, hấn đạp trên mặt biển cuộn cuộn, đi như trên đất bằng, đi đến trước thuyền băng rồi dừng lại.

Ánh mắt hấn quét qua mọi người, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Tính cảnh giác rất tốt.”

Thấy chiếc áo choàng và con dao thẳng đó, Lâm Thất Dạ không hề có chút lơ là, vẫn nhìn chăm chăm vào đối phương, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Tuy đây là trang bị tiêu chuẩn của người canh gác đêm nhưng điều đó không có nghĩa là sẽ không có người khác sử dụng bộ trang phục này để đánh lừa người khác vào lúc này, cảnh giác hơn luôn là không sai.

“Không cần căng thẳng như vậy.” Diệp Phạn mỉm cười lên tiếng: “Tự giới thiệu một chút, tôi là tổng tư lệnh người canh gác đêm Đại Hạ, Diệp Phạn.”

Người canh gác đêm, tổng tư lệnh?

Nghe thấy mấy từ này, lông mày Lâm Thất Dạ nhíu lại càng chặt hơn.

Tổng tư lệnh người canh gác đêm danh chính ngôn thuận, lại đột nhiên xuất hiện ở vùng biển không biết ở góc nào này? Hơn nữa nhìn bộ dạng, dường như đang chuẩn bị chờ họ...

“Anh chứng minh thân phận của anh như thế nào?” Lâm Thất Dạ bình tĩnh lên tiếng.

Diệp Phạn cười cười, chỉ tay về phía Tào Uyên bên cạnh: “Anh ta có thể chứng minh.”

Lâm Thất Dạ, Bách Lý Phì Phì, An Khanh Ngư cùng lúc sửng sốt, quay đầu nhìn về phía Tào Uyên. Không biết từ lúc nào, Tào Uyên đã buông con dao thẳng xuống, gật đầu với mọi người.

“Đúng vậy, vị này chính là Diệp Tư lệnh, lúc đó chính là ông ấy đã điều tôi từ nơi giam giữ đến núi Cửu Hoa.”

“Nếu các anh vẫn không tin, có thể xem huy hiệu của chúng tôi.” Diệp Phạn lấy huy hiệu của mình ra từ túi, ở phía

dưới hoa văn huy hiệu, được viết ngay ngắn hai chữ “Diệp Phạn.”

Ba người Lâm Thất Dạ nhìn nhau, vẻ mặt lập tức trở nên kỳ lạ, lặng lẽ cất vũ khí trong tay...

Đây là cấp trên của họ mà!

Lãnh tụ của toàn bộ người gác đêm Đại Hạ, một trong năm người đứng đầu nhân loại!

Vừa rồi nếu đánh nhau thì phiền toái lớn rồi.

“Khụ khụ... hóa ra là Diệp Tư lệnh.” Lâm Thất Dạ ho khan vài tiếng, có chút lúng túng lên tiếng: “Vừa rồi chúng tôi không rõ tình hình, đã có nhiều chỗ xúc phạm...”

Diệp Phạn cười, vẫy tay: “Luôn giữ sự cảnh giác, đó là điều tốt.”

“Diệp Tư lệnh là tình cờ đi ngang qua, hay là...”

“Tôi là đặc biệt đến tìm cậu.”

“...”

khóe miệng Lâm Thất Dạ giật giật.

Chẳng phải anh ta chỉ vượt ngục thôi sao, sao ngay cả Diệp Tư lệnh cũng tìm đến?!

Dường như nhìn ra điều Lâm Thất Dạ đang nghĩ, Diệp Phạn lắc đầu: “Yên tâm, tôi đến không phải để gây phiền toái cho cậu, cho dù cậu không chạy khỏi nơi giam giữ, hôm nay tôi cũng sẽ thả cậu ra.

Có lẽ, tôi còn phải cảm ơn cậu đã bảo vệ nơi giam giữ cho Trần phu tử, nếu để đám tù nhân đó chạy ra ngoài, quả thực là một phiền toái không nhỏ.”

Nghe thấy câu này, lòng Lâm Thất Dạ cuối cùng cũng yên tâm.

“Vậy Diệp Tư lệnh tìm tôi...”

Diệp Phạn ngử ngử, cười híp mắt lên tiếng: “Đang ăn cá nướng à? Cho tôi một xiên được không? Chúng ta ngồi xuống vừa ăn vừa nói chuyện.”

Lâm Thất Dạ sững sờ.

Một lát sau, năm bóng người vây quanh thành thuyền của chiếc thuyền băng, mỗi người đều gặm cá nướng trong tay.

Bách Lý Phì Phì nghi ngờ nhìn Lâm Thất Dạ một cái, bắt đầu nghi ngờ anh ta có phải là người có thể tiên tri hay không, nếu không thì sao lại không nhiều không ít, đúng năm con cá được xiên lên...

Chương 466 - Ta Học Trảm Thần

Bản thân Lâm Thất Dạ cũng tự hỏi, tự mình tùy tiện xiên cá, sao lại đúng năm con nhĩ... Hơn nữa lúc anh ta xiên, năng lượng tinh thần rõ ràng chỉ cảm nhận được bốn con mà, con cá thừa ra kia là từ đâu ra...

Lâm Thất Dạ đột nhiên nghĩ đến một khả năng nào đó, liếc nhìn Diệp Phạn đang ăn ngon lành bên cạnh, vẻ mặt lập tức trở nên kỳ lạ.

Chẳng lẽ...

Diệp Phạn ăn ngon lành hết cá nướng, thỏa mãn thở dài một hơi, lau hai tay đầy dầu mỡ lên áo choàng, lên tiếng:

“Vị ngon đấy, chúng ta nói chuyện chính sự thôi.”

Bốn người lập tức ngồi ngay ngắn.

“Lâm Thất Dạ.” Ánh mắt Diệp Phạn rơi vào người Lâm Thất Dạ, nghiêm túc lên tiếng: “Cậu nghĩ sao về đội đặc nhiệm?”

“Đội đặc nhiệm?” Lâm Thất Dạ sửng sốt, dường như không ngờ Diệp Phạn lại hỏi vấn đề này, trầm ngâm một lát, nói: “Là một đội đặc nhiệm được hình thành bởi một nhóm người có thực lực cực mạnh, đảm nhiệm những trọng trách khác nhau?”

Diệp Phạn gật đầu, tán thành quan điểm của Lâm Thất Dạ.

“Vậy cậu nghĩ sao, nếu để cậu làm đội trưởng một đội đặc nhiệm thì thế nào?”

Phụt——!

“Khụ khụ...”

Bách Lý Phì Phì bên cạnh suýt nữa bị thịt cá ghen, vỗ mạnh ngực, mãi mới thở phào, kinh ngạc nhìn Lâm Thất Dạ.

Không chỉ anh ta, An Khanh Ngư và Tào Uyên cũng giật mình, cùng quay đầu nhìn lại.

“Tôi làm đội trưởng đội đặc nhiệm ư?” Giọng Lâm Thất Dạ vô thức tăng lên không ít, ngạc nhiên lên tiếng: “Nhưng mà... hiện tại mấy đội đặc nhiệm kia, không phải đều tốt sao? Hơn nữa thực lực của tôi và họ kém xa.”

“Cậu hiểu lầm ý tôi rồi.” Diệp Phạn bình tĩnh nói: “Tôi không phải bảo cậu thay thế bất kỳ đội trưởng nào trong các đội đặc nhiệm hiện tại, mà là... thành lập một đội đặc nhiệm hoàn toàn mới, do cậu làm đội trưởng.”

Lâm Thất Dạ dường như nghĩ đến điều gì đó, thăm dò lên tiếng: “Đội đặc nhiệm thứ năm?”

“Đúng vậy.” Diệp Phạn gật đầu.

“Hiện tại trong toàn bộ Đại Hạ xuất hiện ngày càng nhiều bí ẩn, hơn nữa thực lực cũng ngày càng mạnh, chỉ dựa vào mấy đội đặc nhiệm hiện tại, rất khó để duy trì sự ổn định của xã hội như trước đây.

Hơn nữa hiện tại hoàn cảnh của Đại Hạ rất đặc biệt, cần có một đội hoàn toàn mới, để thực hiện chức năng của đội đặc nhiệm thứ năm, cho nên... việc thành lập đội đặc nhiệm thứ năm, vô cùng cấp bách.

Mà thành lập một đội đặc nhiệm hoàn toàn mới, then chốt nhất, chính là người đội trưởng.”

“Nhưng mà, tại sao lại chọn tôi?” Lâm Thất Dạ không nhịn được hỏi: “Tôi chỉ là một tân binh mới gia nhập người gác đêm hơn một năm, hơn nữa thực lực chỉ ở cảnh giới ‘Xuyên’,

tiền bối nhiều hơn tôi, thực lực mạnh hơn tôi chắc cũng rất nhiều chứ?”

Diệp Phạn cười lắc đầu: “Cậu có biết không, đối với đội trưởng một đội đặc nhiệm, điều quan trọng nhất là gì không?”

“Thực lực? Quyết đoán?” Lâm Thất Dạ nghi hoặc hỏi.

“Không, quan trọng nhất... là tiềm lực.” Diệp Phạn nghiêm túc nói: “Đội đặc nhiệm, chính là do một nhóm người có tiềm lực phát triển mạnh nhất Đại Hạ tạo thành, trong mắt người khác, mỗi người trong họ đều là thiên tài, là yêu nghiệt! Họ sở hữu Cẩm Khư mạnh mẽ, tốc độ tăng trưởng thực lực cực kỳ khủng bố...”

Đội trưởng đội đặc nhiệm, nhất định phải là thiên tài trong thiên tài, yêu nghiệt trong yêu nghiệt! Hắn nhất định phải có năng lực khống chế toàn bộ đội ngũ, hắn nhất định phải là người dẫn dắt toàn bộ đội ngũ trưởng thành, hắn nhất định phải đi trước tất cả mọi người!

Đội trưởng đi càng xa, đi càng nhanh, các thành viên khác mới có thể dốc hết sức đuổi theo bước chân của hắn, thực lực toàn bộ đội đặc nhiệm mới có thể tăng vọt với tốc độ khủng bố! Cuối cùng trở thành đội ngũ hàng đầu Đại Hạ.

Diệp Phạn nhìn chằm chằm vào mắt Lâm Thất Dạ, từng chữ từng chữ nói:

“Còn cậu, Lâm Thất Dạ... cậu chính là người trẻ tuổi có tiềm lực nhất trong toàn bộ người gác đêm Đại Hạ.”

“Việc lựa chọn đội trưởng đội đặc nhiệm thứ năm, không ai khác ngoài cậu.”

Lâm Thất Dạ câm nín.

Ba người bên cạnh nghe lời Diệp Phạn, liên tục gật đầu, tiềm lực của Lâm Thất Dạ lớn đến mức nào, trong lòng họ

hiểu rõ nhất.

Yêu nghiệt trong yêu nghiệt?

Đó chẳng phải chính là Lâm Thất Dạ sao!

“Đương nhiên, cậu có rất nhiều vấn đề, thực lực không đủ, tư lịch không đủ, hơn nữa còn có nguy cơ bệnh tâm thần... cho nên cậu có thể hay không làm đội trưởng này, ở tầng lớp cao của người gác đêm là một vấn đề rất gây tranh cãi.”

Diệp Phạn dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Cho nên, tôi không phải muốn cậu bây giờ lập tức làm đội trưởng đội đặc nhiệm thứ năm, cậu cần dùng hành động và thời gian để chứng minh với mọi người, cậu có tư cách này.”

Hơn nữa việc thành lập một đội đặc nhiệm, cũng không nhanh như vậy...”

Lâm Thất Dạ nghe đến đây, vẻ nghi hoặc trong mắt càng đậm hơn.

“Ý ngài là...”

“Thành lập một đội dự bị.” Diệp Phạn chậm rãi lên tiếng.

“Đội dự bị?”

“Cũng chính là tạm thời không được người gác đêm chính thức công nhận là đội đặc nhiệm.” Diệp Phạn lấy ra văn kiện trong tay, đưa cho Lâm Thất Dạ.

Theo hồ sơ thì đội này không tồn tại, nó không thuộc bất kỳ đội bình thường nào đóng quân ở thành phố nào nhưng cũng không nằm trong danh sách các đội đặc nhiệm. Đội này giống như một bóng ma, thực hiện chức năng của đội đặc nhiệm. Khi nào một thành phố hoặc khu vực không người nào đó xuất hiện sự việc mà đội địa phương không xử lý được thì nó sẽ đến đó, giúp họ giải quyết.

Chương 467 - Ta Học Trảm Thần

Bách Lý Phì Phì không nhịn được hỏi: “Vây đội này nếu không tồn tại, không có hồ sơ về họ thì làm sao chứng minh thân phận với đội người gác đêm địa phương?”

Diệp Phạn bắt lực giờ tay: “Không có hồ sơ, đương nhiên là không có cách chứng minh.”

“Không chứng minh được thân phận, người ta làm sao mà tin? ” Tào Uyên cau mày nói: “Một đội tự xưng là đội đặc nhiệm nhưng lại không có trong hồ sơ đột nhiên xuất hiện, căn bản không ai tin cả. Ngược lại còn có thể khiến họ cảnh giác, thậm chí có thể binh đao tương hướng...”

“Cho nên cách tốt nhất là, không tiếp xúc trực tiếp với đội người gác đêm địa phương.” Diệp Phạn bình tĩnh nói: “Đây cũng là một trong những yêu cầu đánh giá đội dự bị. Vì là đội đặc nhiệm nên phải có năng lực tự mình đối phó với đủ loại tình huống, trong tình huống không nhờ đến bất kỳ sự trợ giúp bên ngoài nào, thậm chí phải chịu áp lực từ cả hai phía, cũng phải hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn hảo. Chỉ như vậy mới có thể trong một số điều kiện cực đoan, có được năng lực quyết đoán vượt xa người thường.”

Lâm Thất Dạ nghe hồi lâu, cau mày nói:

“Cho nên, đội dự bị này... chính là đội bóng ma thực hiện chức năng của đội đặc nhiệm?”

“Có thể hiểu như vậy.” Diệp Phạn gật đầu: “Khi đáp ứng đủ điều kiện trở thành đội đặc nhiệm thực sự, đội dự bị này sẽ

lập tức chính thức trở thành đội đặc nhiệm thứ năm, thực hiện chức năng đặc biệt của đội đặc nhiệm thứ năm.”

“Điều kiện gì?”

“Thứ nhất, số người trong đội ít nhất phải có sáu người, nhiều nhất chỉ có thể có chín người;

Thứ hai, đội trưởng, cũng chính là cậu, phải đạt đến cảnh giới ‘Hải’ đỉnh phong;

Thứ ba, trong đội ngoài đội trưởng ra, tất cả thành viên khác đều phải vượt qua ngưỡng cảnh giới ‘Hải’;

Thứ tư, đội phải có kinh nghiệm một lần vượt cấp giết chết kẻ địch cảnh giới ‘Vô Lượng’;

Thứ năm, đội phải lập được công lao to lớn, đạt được một lần công huân tập thể cấp ‘Tinh Thần’ trở lên, hơn nữa huân chương này phải thuộc về toàn bộ đội, chứ không phải cá nhân, cho nên huân chương cậu trước đây đạt được ở doanh trại huấn luyện là không tính.

Lâm Thất Dạ nghe những điều kiện này, liền rơi vào trầm tư.

Năm điều kiện này, trừ điều kiện thứ nhất ra, những điều kiện còn lại đều là tiêu chuẩn đánh giá cần thực lực cứng, muốn đạt được nhiều điều kiện như vậy một lúc, không phải chuyện dễ dàng gì.

“Vậy chức năng đặc biệt của đội đặc nhiệm thứ năm rốt cuộc là gì?”

Diệp Phạn lắc đầu: “Cái này hiện tại còn chưa thể nói, chức năng của đội đặc nhiệm thứ năm là tuyệt mật, chỉ khi nào cậu chính thức trở thành đội trưởng đội đặc nhiệm thứ năm, mới có quyền xem xét.”

Lâm Thất Dạ do dự mở miệng: “Nếu tôi từ chối trở thành... đội trưởng đội dự bị này thì sẽ thế nào?”

“Đây là quyền lựa chọn của cậu, cho dù cậu từ chối, cũng sẽ không sao cả.” Diệp Phạn mỉm cười nói: “Nhưng mà, tôi điều cậu ra khỏi bệnh viện tâm thần chính là dựa vào văn kiện này, nếu cậu từ chối, vậy văn kiện đương nhiên cũng vô hiệu, tôi chỉ có thể đưa cậu trở lại bệnh viện tâm thần Dương Quang, quan sát ba năm năm năm...”

Ba năm năm năm?

khóe miệng Lâm Thất Dạ giật giật, lời đe dọa này còn muốn rõ ràng hơn nữa sao?!

Ánh mắt Lâm Thất Dạ quét qua Bách Lý Phì Phì, Tào Uyên, An Khanh Ngư, ba người họ đều đang nhìn chăm chăm vào mắt Lâm Thất Dạ, trong mắt dường như lóe lên vẻ mong đợi...

“Đúng rồi, tôi muốn hỏi một chút.” Lâm Thất Dạ đột nhiên nhớ ra điều gì đó: “Nếu tôi làm đội trưởng này, nhân sự của đội dự bị này, là do tôi tự quyết định, hay là do cấp trên của người gác đêm chỉ định?”

“Cậu là đội trưởng, đối với thành viên cậu có quyền lựa chọn tuyệt đối, hơn nữa còn có quyền đặc biệt tuyển dụng những người không thuộc nhóm người canh gác trở thành thành viên đội, nói cách khác, nếu cậu để mắt tới người nào đó không thuộc nhóm người canh gác mà có tiềm năng rất lớn, có thể trực tiếp cho người đó bỏ qua giai đoạn thẩm định, huấn luyện, trực tiếp trở thành người canh gác, đương nhiên điều kiện tiên quyết là người ta tự nguyện.”

Diệp Phạn nói tiếp: “Nếu cậu không tìm được thành viên thích hợp, cũng có thể xin cấp trên của người canh gác, cấp trên sẽ đưa ra một danh sách những người canh gác có tiềm

năng rất lớn, cậu có quyền buộc bất kỳ người canh gác nào gia nhập đội.”

khóe miệng Diệp Phạn khẽ nhếch lên: “Đây mới chỉ là đội trưởng đội dự bị thôi, còn quyền lực của đội trưởng đội đặc nhiệm thì lớn hơn nữa... lớn đến mức cậu không thể tưởng tượng nổi.”

Lâm Thất Dạ quay đầu nhìn An Khanh Ngu, cô ta chớp mắt với cậu, mỉm cười không nói gì.

Cảm giác tổng thể, quyền đặc biệt tuyển dụng thành viên không thuộc nhóm người canh gác trở thành người canh gác kia, quả thực là được thiết kế riêng cho An Khanh Ngu...

“Còn một điểm, tôi có thể tiết lộ với cậu.” Diệp Phạn dường như nhớ ra điều gì đó, lại lên tiếng.

Lâm Thất Dạ ngẩng đầu nhìn anh ta.

“Chức năng của đội đặc nhiệm thứ năm, có liên quan đến bên ngoài màn sương mù...”

Nghe câu này, đồng tử Lâm Thất Dạ đột nhiên co lại.

Bên ngoài màn sương mù?

Bên ngoài màn sương mù là gì? Là những quốc gia khác đã trở thành phế tích? Là chất độc khủng khiếp khiến người ta chết vì ngạt thở? Hay là... những vị thần ngoài trời đang trú ngụ giữa các thần quốc riêng biệt?

Chương 468 - Ta Học Trảm Thần

Trong đầu Lâm Thất Dạ lập tức lóe lên hai cái tên.

Loki, Gaia.

Không tự chủ được, hai nắm đấm Lâm Thất Dạ từ từ nắm chặt, trong mắt hiện lên ánh sáng kỳ lạ.

Có lẽ, đây là... cơ hội tốt nhất để anh ta tiếp xúc với các vị thần ngoài trời?

Sau khi Lâm Thất Dạ cúi đầu suy nghĩ rất lâu, không tìm được bất kỳ lý do nào để từ chối, liền hít sâu một hơi, chậm rãi mở miệng:

“Được, tôi nguyện ý làm đội trưởng này.”

Nghe câu này, trên mặt Diệp Phạn hiện lên nụ cười.

“Nếu vậy thì những tài liệu này tôi giao cho cậu. Sau khi các cậu cập bến, thông tin nhiệm vụ đầu tiên sẽ được gửi đến chiếc điện thoại này, nhớ nhanh chóng đến đó.”

Diệp Phạn đưa cho Lâm Thất Dạ một chiếc điện thoại được đựng trong túi niêm phong, chậm rãi đứng dậy: “Đừng quá lo lắng, dù sao đây cũng chỉ là đội dự bị, hơn nữa còn là giai đoạn đầu, nhiệm vụ giao cho cậu đều khá đơn giản. Khi đội hình này dần trưởng thành, độ khó của nhiệm vụ mới dần tăng lên.”

“Tôi còn một câu hỏi.” Lâm Thất Dạ lại lên tiếng.

“Nói đi.”

“Vì chúng ta không thể công khai thân phận, không thể tiếp xúc trực tiếp với người gác đêm địa phương, vậy sau khi hoàn thành nhiệm vụ, chúng ta dựa vào đâu để xác định nhiệm vụ này do chúng ta hoàn thành?” Lâm Thất Dạ nói: “Ví dụ như, chúng ta đến một thành phố nào đó, thành công tiêu diệt một sinh vật bí ẩn, vậy các người làm sao biết sinh vật bí ẩn đó do chúng ta giết, hay là do đội người gác đêm địa phương giết?”

“Cái này đơn giản.” Diệp Phạn cười nói: “Chỉ cần các cậu tiêu diệt một sinh vật bí ẩn, hoặc hoàn thành một nhiệm vụ nào đó thì cứ để lại một dấu hiệu riêng của các cậu ở gần đó là được, có thể là một vật phẩm, hoặc một hình vẽ...”

Lâm Thất Dạ trầm ngâm gật đầu: “Tôi hiểu rồi.”

“Nếu không còn vấn đề gì nữa, tôi đi trước đây.”

“Chờ đã!”

Diệp Phạn lại quay đầu lại.

“Có thể tiện đường chở chúng tôi về đất liền không?” Lâm Thất Dạ mặt dày mở miệng.

Nơi này cách đất liền quá xa, họ không có lương thực, không có thuyền, nếu dựa vào tốc độ hiện tại của Lâm Thất Dạ và những người khác, muốn trở về đất liền gần nhất cũng phải mất ít nhất hai ngày.

Diệp Phạn cười lắc đầu, bước ra khỏi con thuyền băng, thân hình dần biến mất trong màn sương mỏng.

“Đội đặc nhiệm phải có khả năng tự mình đối phó với mọi tình huống, cuộc khảo sát của các cậu đã bắt đầu... Đội trưởng Lâm.”

Khi tiếng nói cuối cùng vang lên, Diệp Phạn đã biến mất không còn dấu vết, trên mặt biển mênh mông, chỉ còn lại một chiếc thuyền băng cô đơn trôi nổi...

Lâm Thất Dạ thở dài, ngồi xuống đất.

Tuy rằng cậu đã sớm đoán được kết quả này nhưng nghĩ đến việc phải lãng phí thêm hai ngày trên biển, trong lòng cậu có chút buồn bực.

Cậu vừa ngồi xuống, ba ánh mắt bên cạnh liền nhìn chăm chăm vào cậu...

“Các cậu nhìn tôi làm gì?” Lâm Thất Dạ nói với vẻ mặt kỳ lạ.

“Đội trưởng Lâm.” Bách Lý Phì Phì không nhịn được lên tiếng: “Cậu không định nói gì sao?”

“Nói gì?”

“Đội đặc nhiệm đó! Đây chính là đội đặc nhiệm thứ năm của Đại Hạ đó!” Bách Lý Phì Phì vẻ mặt như đang tiếc nuối: “Không biết bao nhiêu người đang nhắm nhe vị trí đội trưởng đội đặc nhiệm, bây giờ cậu đã trở thành đội trưởng, sắp thành lập một đội đặc nhiệm hàng đầu, cậu không hề kích động chút nào sao?”

Lâm Thất Dạ suy nghĩ một chút: “Tại sao phải kích động? Chẳng phải đây là một công việc vất vả sao?”

Bách Lý Phì Phì: ...

khóe miệng Tào Uyên cong lên: “Dù sao đi nữa, đây cũng là một chuyện tốt. Không ngờ lời nói đùa hồi ở trại huấn luyện lại thành sự thật...”

Lâm Thất Dạ cũng không khỏi cảm khái, không ngờ chỉ vì vượt ngục, cậu lại thuận tiện trở thành đội trưởng dự bị của đội đặc nhiệm.

Một năm trước, cậu chỉ muốn ở lại Thương Nam, yên tâm làm người gác đêm mười năm, rồi về nhà chăm sóc dì... Bây giờ, dường như cậu lại bước lên một con đường rất xa, rất xa.

Lâm Thất Dạ như nhớ ra điều gì đó, lấy ra từ trong túi tài liệu vài trang giấy, đưa hai tờ cho Tào Uyên và Bách Lý Phì Phì.

“Ký đi.”

Tào Uyên và Bách Lý Phì Phì sững sờ, nhìn nhau, nhận lấy tài liệu...

“Đây là...”

“Đơn xin gia nhập đội dự bị.” Lâm Thất Dạ mỉm cười nói: “Tôi, với tư cách đội trưởng dự bị của đội đặc nhiệm thứ năm, chân thành mời hai người gia nhập... đội đặc nhiệm của tôi.”

Hai tay Bách Lý Phì Phì cầm văn kiện run nhẹ, lát sau, cậu ta đột nhiên đứng bật dậy khỏi thuyền băng, làm cho những người xung quanh giật mình.

“Ha ha ha!!! Cha ơi, cha thấy chưa? Con trai cha cũng sắp trở thành thành viên của đội đặc nhiệm rồi!! Chết tiệt! Sau này xem ai còn dám nói xấu sau lưng, nói con trai cha chỉ có tiền và bối cảnh, còn lại thì chẳng có gì!”

Bách Lý Phì Phì cười ngả nghiêng trên mặt biển, thân hình mập mạp rung động dữ dội, cả chiếc thuyền băng cũng chao đảo theo.

khóe miệng Lâm Thất Dạ giật giật nhưng cũng không ngăn cản, mà cười khỏ nhìn về phía Tào Uyên.

Tào Uyên không kích động như Bách Lý Phì Phì, trông rất bình tĩnh, cậu ta nghiêm túc cắn vào đầu ngón tay, máu đỏ tươi nhuộm đỏ ngón tay cái, để lại dấu vân tay của mình ở góc dưới bên phải văn kiện.

“Thực ra có thể đợi đến khi lên bờ, dùng mực đóng dấu vân tay cũng được.” Lâm Thất Dạ nhắc nhở.

Tào Uyên cười lắc đầu: “Vẫn phải có chút nghi thức chứ.”

Chương 469 - Ta Học Trảm Thần

Sau đó, Bách Lý Phì Phì cũng cắn vào ngón tay, để lại dấu vân tay trên văn kiện. Mặc dù một số thông tin chi tiết vẫn chưa được điền đầy đủ nhưng những điều này có thể từ từ bổ sung sau khi lên bờ.

Cất hai văn kiện đi, Lâm Thất Dạ lại quay sang nhìn An Khanh Ngu.

“Sao nào? Có muốn thử làm người canh gác không?”

An Khanh Ngu hơi ngượng ngừng gãi đầu: “Cậu sẽ cấm tớ làm thí nghiệm giải phẫu sao?”

“Chỉ cần không gây nguy hiểm cho an ninh xã hội thì được.” Lâm Thất Dạ suy nghĩ một lát, gật đầu.

khóe miệng An Khanh Ngu cong lên, cậu ta ngẩng đầu nhìn về phía mặt trời đang dần mọc lên ở đằng xa, hít một hơi thật sâu, rồi từ từ thở ra...

“Tôi tham gia.” An Khanh Ngu mỉm cười nói: “Công rãnh thật sự hơi nhàm chán, đi theo cậu làm người canh gác, có lẽ sẽ có cuộc sống thú vị hơn, đầy thử thách hơn...”

“Chỉ cần có thể càng gần với chân lý hơn thì dù phải đánh đổi cả mạng sống này cũng không sao.”

Anh ta nhận lấy văn kiện Lâm Thất Dạ đưa tới, nghiêm túc để lại dấu vân tay của mình.

Lâm Thất Dạ cất ba văn kiện đi, ánh mắt quét qua mọi người trước mặt, hài lòng gật đầu.

“Tất cả đều gia nhập, như vậy, số lượng thành viên trong đội đã đạt bốn người rồi, chỉ cần thêm hai người nữa là đủ điều kiện đầu tiên.”

“Những người còn lại, cậu định làm thế nào? Xin danh sách đề cử từ cấp trên của người canh gác sao?” Tào Uyên hỏi.

Lâm Thất Dạ suy nghĩ một chút, lắc đầu bác bỏ đề nghị này: “Hiện tại đội mới chỉ được thành lập, không cần vội vàng tìm đủ sáu người, dù sao thì những người được điều từ các đội khác đến, chưa chắc đã hòa nhập hoàn hảo với chúng ta, chúng ta có thể chờ thêm một thời gian nữa, biết đâu sau này sẽ gặp được người phù hợp hơn.”

“Tôi đồng ý.” Bách Lý Phì Phì giơ tay tán thành.

Lâm Thất Dạ ngẩng đầu nhìn về phía xa, trong mắt hiện lên vẻ kiên định.

“Làm việc thôi, đợi khi trở lại đất liền, hành trình của chúng ta mới chính thức bắt đầu...”

Bách Lý Phì Phì gật đầu, lấy ra [Sấm cuộn gió] từ trong túi, đi đến cuối thuyền băng, mạnh mẽ vung lên!

Chiếc thuyền băng chở theo bốn thiếu niên, nhờ sức mạnh của gió bão và sấm sét, xé toạc những con sóng dữ dội, trong nháy mắt đã biến mất ở cuối đường chân trời.

Giáo hội Cổ Thần.

Thẩm Thanh Trúc lê thân thể đầy thương tích, chậm rãi đẩy cánh cửa nặng nề của nhà thờ ra.

Cột kẹt——!

Âm thanh cổ xưa và âm trầm vang vọng trong nhà thờ rộng lớn, bàn tay đầy máu của anh ta run rẩy buông thông xuống trước mặt, hơi thở hỗn hển vô cùng, mỗi bước chân đặt xuống nhà thờ đều để lại một vết máu sâu hoắm.

Trên ngai báu gai ở một bên, ánh sáng ảo diệu hiện ra, thân xác ác mộng đang thì thầm lại xuất hiện.

Hắn thấy Thảm Thanh Trúc thảm hại vô cùng, sắc mặt liên thay đổi.

“Thảm Thanh Trúc, những vết thương trên người cậu là sao? Những tin đồn khác đâu? Sao không cùng cậu đến đây?”

Thảm Thanh Trúc đi đến dưới ngai báu thì thầm, khó khăn cúi người hành lễ, đôi môi khô nứt khẽ mở, máu thấm ra một chút, giọng nói khàn khàn cất lên:

“Ngài Thì Thầm... những vị tiên bối khác... đều... đều hy sinh rồi!!”

“Cái gì!!”

Thì Thầm đột ngột đứng dậy từ trên ngai báu, vẻ ung dung và tao nhã trên mặt biến mất, thay vào đó là vẻ nghiêm túc và nặng nề chưa từng có.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Sau khi chúng tôi tấn công Ngô Thông Huyền thất bại, liền lập tức rút lui khỏi nơi tu luyện nhưng ai ngờ nửa đường lại gặp phải vị phu tử đang quay trở lại nơi tu luyện...”

“Các người gặp phu tử rồi?!?” Sắc mặt Thì Thầm khó coi như cà tím bị sương giá.

“Phu tử thấy chúng tôi, không nói hai lời liền ra tay, vị tiên bối thứ hai, thứ tư, thứ năm liền chết chiến đấu! Trong đó, vị tiên bối thứ hai biết mình không phải là đối thủ, liền trong lúc chiến đấu quyết liệt, chịu áp lực của phu tử, dùng khe nứt không gian cưỡng chế đưa tôi đi, mới thoát được một kiếp!

Ba vị tiên bối, là vì cứu tôi mà chết a!”

Thẩm Thanh Trúc cúi đầu, một giọt nước mắt chảy xuống má...

Thì Thâm ngơ ngác ngồi trở lại ngai báu, cả người đều không ổn.

Không kể đến vị thứ mười hai vốn là tử sĩ, chỉ riêng lần hành động này, đã hy sinh bốn cường giả hàng đầu [Tín đồ] là vị thứ hai, thứ tư, thứ năm và thứ sáu, trong hai mươi vị [Tín đồ], những người đứng đầu mười vị trí đầu tiên lại hy sinh gần một nửa!

Tính cả vị thứ tám chết cách đây một tháng, vị thứ mười và mười một chết cách đây ba tháng, vị thứ mười tám chết cách đây nửa năm... và vị thứ mười ba (Hàn Thiệu Vân), mười bốn (Mã Dật Thiên), mười sáu (người vô danh bị một con chó nào đó nuốt mất) chết cách đây hơn một năm...

Trong hai mươi vị [Tín đồ], lại chết đến mười hai người!!

Chỉ còn lại tám người...

Đặc biệt là những cường giả đứng đầu mười vị trí, đến bây giờ chỉ còn lại bốn người là vị thứ nhất, thứ ba, thứ bảy, thứ chín...

Điều này đối với [Tín đồ] và giáo hội Cổ Thần, tuyệt đối là đòn giáng mạnh mẽ hủy diệt a!

Ban đầu [Tín đồ] vẫn ổn nhưng từ khi nào mà thương vong lại thảm trọng như vậy...

Thì Thâm đau lòng rất lâu, hít sâu một hơi, ánh mắt rơi xuống Thẩm Thanh Trúc dù bị thương nặng nhưng vẫn không đổi sắc dưới bậc thang, trong lòng có chút an ủi.

May mà, người được hãn coi trọng nhất vẫn sống sót...

Chương 470 - Ta Học Trảm Thần

“Thẩm Thanh Trúc.” Thì Thầm từ từ lên tiếng.

“Dạ.”

“Sau trận chiến này, [Tín đồ] đã chịu tổn thất nặng nề... Ta biết điều này đối với con có lẽ còn hơi sớm nhưng con phải gánh vác trọng trách.”

Thì Thầm đứng dậy từ ngai báu gai góc, nói với giọng đầy tâm huyết.

“Con có năng lực, có tiềm năng, chỉ cần con chăm chỉ tu luyện, nhất định sẽ trở thành cánh tay đắc lực của ta, từ nay về sau, con hãy tạm thời thay thế vị trí thứ mười, gánh vác trọng trách.

Đợi khi con đột phá đến cảnh giới ‘Hải’, ta sẽ giao cho con nhiệm vụ nặng nề hơn.”

Thẩm Thanh Trúc ngẩng đầu, trịnh trọng nói: “[Tín đồ] thứ mười Thẩm Thanh Trúc, xin nghe theo sự điều động của ngài Thì Thầm.”

Thì Thầm gật đầu, đầy hy vọng nói:

“Ta tin tưởng, trong tương lai, nhất định con sẽ dẫn dắt toàn bộ [Tín đồ], lấy lại vinh quang!”

...

Một bờ biển nào đó.

Nước biển trong xanh vỗ vào bãi biển vàng óng, rồi từ từ rút đi, để lại một bãi cát, vô số nam nữ mặc đồ bơi tụ tập trên bờ biển, cười đùa vui vẻ.

Đột nhiên, một cô gái mặc bikini sững sờ, cúi đầu nhìn xuống nước biển dưới chân, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

“Sao vậy?” Một cô gái khác đi cùng hỏi.

“Cậu có thấy không, nước biển dường như lạnh hơn rồi?”

“Lạnh hơn à? Nói cũng đúng, hình như là có...”

Cô gái mặc bikini ngồi xổm xuống, đưa tay xuống nước biển, sờ mó một lúc, lấy ra một khối băng trong suốt cỡ quả trứng gà.

“Băng? Trong biển sao lại có băng?”

Rầm——!!

Lúc hai cô gái đang nghi hoặc, từ trong nước biển bên cạnh họ, một thân hình mập mạp đột ngột thò ra, nước bắn tung tóe lên mặt hai cô gái.

“A a a!! Lưu manh!!”

Một trong hai cô gái hét lên, tát một cái vào mặt thân hình đó, quay người chạy về phía bờ biển.

Tiếng hét này lập tức thu hút sự chú ý của một số người, họ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người đàn ông béo mặc đồ ướt sũng đang đứng ngơ ngác trên biển, tay sờ má đỏ ửng, nhìn quanh...

Tôi là ai, tôi đang ở đâu, tại sao tôi lại bị ăn một cái tát?

Khi mọi người đang nghi hoặc thì lại có ba thân hình khác thò ra khỏi mặt biển, trong đó có một người mặc đồ tù, một người mặc... đồ bệnh nhân?

“Chuyện gì vậy?”

“Không biết, sao họ lại mặc như vậy?”

“Chà, chẳng lẽ là trốn khỏi nhà tù nào đó à?”

“Nhìn kia, người mặc đồ bệnh nhân kia, hình như có máu!”

“Nhanh nhanh nhanh! Mau gọi báo cảnh sát!!”

Những người trên bờ lập tức náo loạn, ai nấy đều lấy điện thoại ra, người thì quay video, người thì gọi điện báo cảnh sát, cả đám hỗn độn thành một đồng.

“Thất Dạ... chuyện gì vậy? Đây là đâu?” Bách Lý Phì Phì ngơ ngác hỏi.

Lâm Thất Dạ khước miệng giật giật: “Đang ở đâu không quan trọng, ta chỉ biết nếu chúng ta không chạy, lập tức sẽ bị bắt vì tội biến thái!”

Lời vừa dứt, Lâm Thất Dạ đạp nước biển, nhanh chóng chạy về phía bên kia bờ biển, bỏ chạy, ba người kia đuổi theo sát phía sau!

Không ngờ, đội đặc nhiệm thứ năm danh giá, lần đầu tiên xuất hiện trước công chúng... lại với hình ảnh này!

Vài phút sau.

Bốn người thở hổn hển ngồi xôm ở một góc tường, mồ hôi hòa với nước biển nhỏ xuống đất, Tào Uyên thò đầu nhìn một cái, thở phào nhẹ nhõm.

“Không đuổi theo nữa...”

Bách Lý Phì Phì xoa mặt, không nhịn được hỏi: “Chúng ta rốt cuộc bị cuốn đến nơi nào vậy? Sao lại đứng ở một khu du lịch?”

Lâm Thất Dạ đáp: “Lúc chạy trốn, tôi thấy bảng quảng cáo bên bờ, hình như là bãi biển Vàng... Nếu tôi đoán không nhầm thì đây hẳn là thành phố Hoàng Liên.”

Tào Uyên sững sốt: “Hoằng Liên? Chúng ta đã đến Đông Bắc rồi sao?”

Lâm Thất Dạ ở bên cạnh lấy ra chiếc điện thoại mà Diệp Phạn đưa, lấy ra khỏi túi niêm phong, nhấn giữ nút nguồn và mở máy thành công.

Ngay sau đó, một tin nhắn hiện ra.

Cạch cạch cạch cạch cạch...

Một chiếc tàu hỏa xanh lá cây từ từ khởi hành khỏi nhà ga, cùng với tiếng rền vang, chạy dọc theo đường ray về phía xa.

Trong một toa xe, bốn thiếu niên ngồi đối diện nhau, trước mặt chỉ có một cái bàn nhỏ chưa đến một mét, trên bàn đã có một đĩa vỏ cam, một gói kỷ tử và một chiếc bình giữ nhiệt đang bốc hơi nóng.

Bên cạnh họ, còn ngồi một ông lão năm mươi mấy tuổi và một cô bé hơn mười tuổi.

Bốn thiếu niên nhìn nhau, cùng thở dài bất lực.

Những chiếc tàu hỏa xanh lá cây cũ kỹ này, đều là hai băng ghế dài đặt đối diện nhau, một băng ghế ngồi ba người, tạo thành một không gian nhỏ cho sáu người nhưng chỉ có một cái bàn nhỏ rất ngắn để sáu người sử dụng...

Rõ ràng, cái bàn nhỏ trước mặt họ đã bị ông lão ngồi cạnh Lâm Thất Dạ chiếm dụng rồi.

“Cháu gái ngoan, ăn thêm một quả cam nữa nào!” Ông lão lại bóc một quả cam, cười hiền lành đưa cho cô bé đối diện.

Cô bé liên tục lắc đầu, hai bím tóc dài đung đưa: “Cháu ăn không nổi nữa rồi! Ông đã cho cháu ăn sáu quả cam rồi!”

Ông lão có vẻ khó xử nhìn quả cam trên tay, một lúc lâu sau, thở dài, tự nhét vào miệng: “Không thể lãng phí được...”

Bốn người lại nhìn nhau một cái, Bách Lý Phì Phì há miệng ra dường như muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi.

Lâm Thất Dạ ra hiệu cho ba người kia, lặng lẽ đến gần nhau, nhỏ giọng trao đổi.

“Thất Dạ, chúng ta là đội đặc nhiệm thứ năm danh chính ngôn thuận, sao lại phải đi tàu hỏa xanh lá cây chứ? Đội đặc nhiệm khác không phải đều đi máy bay vận tải bay khắp nơi sao!? Sao đến chúng ta lại tệ thế này?” Bách Lý Phì Phì không nhịn được hỏi.

Chương 471 - Ta Học Trảm Thần

“Chúng ta vẫn là đội dự bị, đội dự bị... thì không được trang bị máy bay.” Lâm Thất Dạ bất lực nói.

“Ít nhất chúng ta cũng có thể đi tàu cao tốc chứ?”

“Địa điểm lần này của chúng ta quá xa xôi, tàu cao tốc không thể đến được đó, chỉ có tàu hỏa xanh lá cây mới đến được gần đó, hơn nữa, ngay cả khi xuống tàu, chúng ta vẫn phải đi ô tô mới đến được.” Lâm Thất Dạ giải thích.

“Chúng ta đã bị trì hoãn một ngày trên biển, bây giờ lại bị trì hoãn lâu như vậy trên đường, thực sự không sao chứ?” Tào Uyên cau mày: “Thông thường chỉ khi gặp phải sự việc mà đội người canh gác địa phương không thể giải quyết, mới xin hỗ trợ đội đặc nhiệm thôi đúng không? Hai ngày, nếu tình hình xấu đi...”

“Sự việc lần này khá đặc biệt, trong thời gian ngắn sẽ không gây ra mối đe dọa đối với xã hội loài người, nếu thực sự gặp phải tình huống khẩn cấp, Diệp Tư lệnh sẽ cử máy bay đến đón chúng ta.”

Trong lúc bốn người đang lén lút nói chuyện nhỏ thì ông lão bên cạnh nhìn họ một cách kỳ lạ, thông thả uống một ngụm trà nóng, chậm rãi nói:

“Đình đình à, sau này con phải học hành chăm chỉ, trở thành người có ích cho xã hội, đừng học những kẻ trộm cắp... hừ, đều là loài sâu mọt xã hội!”

Lâm Thất Dạ và ba người kia: ...

Nơi này nhỏ thế này, ông lão vừa nói vừa liếc mắt nhìn về phía này, ý tứ trong lời nói quá rõ ràng.

Lời nói nhỏ giọng đột ngột dừng lại, Bách Lý Phì Phì nghe thấy những lời này, trên mặt đầy vẻ bất phục, anh ta định đứng dậy lý luận với ông lão thì Lâm Thất Dạ đối diện đã dùng một tay đặt lên vai anh ta, lắc đầu.

Cũng không thể trách ông lão hiểu lầm, dù sao thì bốn người Lâm Thất Dạ cũng không giống như đang đi du lịch, lại không mang hành lý, lại hành tung khả nghi, lén lút tùm lại nói chuyện, nhìn thế nào cũng không giống người tốt.

Ông lão nói câu đó cũng là muốn răn dạy họ, để họ đừng có ý đồ xấu, hãy làm người tử tế.

Cuộc nói chuyện của bốn người bị gián đoạn, liền ngồi ở chỗ của mình, bắt đầu ngủ để giết thời gian.

Khoảng mười mấy phút sau, cô bé dường như không ngồi yên được nữa: “Ông ơi, cháu muốn đi vệ sinh.”

“Được được được, ông dẫn cháu đi.” Ông lão đứng dậy, vừa định rời khỏi chỗ ngồi, do dự một lát, vươn tay kéo cái túi hành lý bằng vải bố dưới ghế ra, vác lên vai, rồi cùng cô bé rời khỏi chỗ ngồi.

Khi đi, ông ta không quên liếc mắt nhìn bốn người Lâm Thất Dạ, dường như muốn cảnh cáo họ đừng có làm loạn.

Đội hai người đi rồi, bốn người Lâm Thất Dạ lập tức vây quanh chiếc bàn nhỏ, dọn những vỏ cam quýt bừa bộn trên bàn sang một bên, dọn ra một khoảng trống.

“Tôi nói này, ông già kia hơi quá đáng rồi đúng không? Chúng ta là đội đặc nhiệm thứ năm danh chính ngôn thuận, vậy mà lại bảo chúng ta là trộm...” Bách Lý Phì Phì nhin nửa ngày, cuối cùng cũng nói ra câu này.

Lâm Thất Dạ lắc đầu: “Không cần để bụng, ông ấy cũng là tốt bụng thôi... Bây giờ điều quan trọng nhất là nhiệm vụ!”

Hắn đặt điện thoại lên bàn, mở bản đồ, nhanh chóng vuốt lên vuốt xuống.

“Địa điểm lần này là huyện An Tá.”

“Huyện An Tá?” Bách Lý Phì Phì sững sốt: “Chưa từng nghe đến.”

“Là huyện thuộc thành phố Điền Hợp, dân số không nhiều, nằm ở rìa núi Hưng An, gần như là thành phố cực bắc của Đại Hạ, đi về phía bắc vượt qua rừng nguyên sinh, chính là biên giới Đại Hạ.” An Khanh Ngư đẩy đẩy kính.

“Xa thế à?” Tào Uyên nhướn mày: “Vậy nội dung nhiệm vụ cụ thể là gì?”

Khoảng ba ngày trước, đội người gác đêm đóng quân tại huyện An Tá đã gửi yêu cầu hỗ trợ đến sở chỉ huy, nói rằng trong rừng nguyên sinh phía bắc huyện An Tá, họ đã phát hiện dấu vết của một loại côn trùng có vẻ như là “Bí ẩn” quy mô lớn, ban đầu phán đoán sức mạnh nằm giữa cấp Xuyên và cấp Hải.

“Cấp Xuyên hay cấp Hải?” Bách Lý Phì Phì nghi hoặc hỏi: “Cấp độ bí ẩn này, đội người gác đêm địa phương không tự giải quyết được sao?”

“Cậu tưởng tất cả các đội người gác đêm Đại Hạ đều đạt trình độ của Quảng Châu, Thâm Quyến sao?” Tào Uyên bắt đầu nói: “Ngoại trừ một số ít thành phố tuyến đầu, các thành phố tuyến hai, tuyến ba khác hầu như không có cường giả cấp Hải, một số thành phố vùng sâu vùng xa thậm chí không có thành viên cấp Xuyên, đối mặt với một “Bí ẩn” có vẻ như cấp Xuyên hoặc cấp Hải, gửi đơn xin hỗ trợ là rất bình thường.”

“Cũng đúng...”

“Tóm lại, nhiệm vụ lần này của chúng ta là bắt đầu từ huyện An Tá, tiến sâu vào rừng nguyên sinh phía bắc, tìm kiếm và tiêu diệt con “Bí ẩn” này.” Lâm Thất Dạ dừng lại một chút: “Nhưng vấn đề bây giờ là, phạm vi rừng nguyên sinh quá rộng, lại địa hình hiểm trở, người mới đến muốn đi sâu vào, hầu như không có khả năng trở ra...”

Hơn nữa điều kiện khí hậu ở huyện An Tá vô cùng khắc nghiệt, nhiệt độ trung bình hàng năm là âm 5 độ C, hiện tại thời tiết đang dần vào đông, nhiệt độ trong rừng có thể giảm xuống âm mười mấy độ, thậm chí còn thấp hơn.”

Lâm Thất Dạ ngẩng đầu, nhìn mọi người một cách nghiêm túc.

“Chúng ta cần chuẩn bị sẵn sàng để sống sót lâu dài trong rừng nguyên sinh dưới điều kiện khắc nghiệt.”

Ong——!!

“Kính thưa quý khách, ga phía trước, thành phố Điền Hợp...”

Giữa tiếng ong ong trầm đục, chuyến tàu nhỏ màu xanh lá cây chậm rãi dừng lại, Lâm Thất Dạ và những người khác xuống tàu, nhìn đồng hồ.

Chương 472 - Ta Học Trảm Thần

“Theo kế hoạch ban đầu, hành động riêng lẻ, Phì Phì và An Khanh Ngư đi mua sắm đồ dùng sinh tồn, tôi và Tào Uyên đi tìm xe từ đây đến huyện An Tá.”

Ba người còn lại gật đầu.

Lâm Thất Dạ nhìn vào mắt Bách Lý Phì Phì, nghiêm túc dặn dò: “Đến huyện An Tá rồi thì sẽ không còn siêu thị nào để chúng ta mua đồ dùng sinh tồn nữa, vì vậy tất cả trang bị phải mua đủ ở đây, nhất định không được quên.”

Bách Lý Phì Phì vỗ ngực: “Yên tâm đi, tiểu gia ta nhớ rõ lắm.”

Lâm Thất Dạ trực tiếp phớt lờ lời đảm bảo của hắn, quay đầu nhìn về phía An Khanh Ngư bên cạnh, cô ấy gật đầu với hắn, Lâm Thất Dạ lập tức yên tâm.

Đề An Khanh Ngư và Bách Lý Phì Phì đi cùng nhau, chính là để đề phòng Bách Lý Phì Phì quên này quên nọ, có An Khanh Ngư ở bên cạnh trông chừng, việc này chắc chắn ổn thỏa.

Bốn người hẹn giờ gặp lại, rồi nhanh chóng tách ra.

Thành phố Diên Hợp đã là thành phố biên giới của Đại Hạ, các cơ sở hạ tầng tương đối không được hoàn thiện, đường phố cũng vắng vẻ, cơ bản không thấy mấy người, còn huyện An Tá lại là huyện phía bắc nhất của thành phố Diên Hợp, càng thêm ít người lui tới, đừng nói đến tàu hỏa, ngay cả một bến xe khách cũng không có.

Muốn đến huyện An Tá, cách duy nhất là lái xe hoặc đi nhờ xe.

Lâm Thất Dạ và Tào Uyên tìm kiếm quanh khu vực nhà ga một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm được một taxi đi huyện An Tá, sau khi trả tiền đặt cọc, liền trở về điểm hẹn chờ đợi.

Khoảng một tiếng sau, Bách Lý Phì Phì và An Khanh Ngư trở lại điểm hẹn.

“Sao rồi? Mua đủ hết chưa?” Lâm Thất Dạ trực tiếp hỏi An Khanh Ngư.

Khuôn mặt An Khanh Ngư rất kỳ lạ, anh ấy trầm ngâm một lát, không chắc chắn nói: “Mua đủ rồi thì đủ rồi, chỉ là...”

“Mua đủ là được rồi.” Lâm Thất Dạ gật đầu.

Bách Lý Phì Phì từ trong túi lấy ra bốn bộ quần áo chống lạnh, cùng với ba lô leo núi, Lâm Thất Dạ chia thức ăn, nước uống và đồ dùng sinh tồn cần thiết vào mỗi ba lô, rồi đưa cho mọi người.

Thực ra có [Tự Tại Không Gian] của Bách Lý Phì Phì, bọn họ căn bản không cần phải đeo ba lô, Lâm Thất Dạ làm như vậy, một là để nguy trang nhóm người mình thành những người mạo hiểm, tiện thể giấu con dao thẳng vào trong ba lô, đề phòng đội người gác đêm địa phương nghi ngờ. Hai là để đề phòng mọi người bị lạc, mất đồ tiếp tế.

Đáng nói là, đơn xin gia nhập đội của ba người kia Lâm Thất Dạ mới gửi cho Diệp Phạn, cho nên dao thẳng, huy chương và áo choàng của An Khanh Ngư vẫn chưa tới nhưng đối với đội dự bị hiện tại mà nói, khoác áo choàng đi làm nhiệm vụ, chẳng khác nào trực tiếp nói cho đội người gác đêm địa phương biết bọn họ đã đến, đến lúc đó muốn chứng minh thân phận, lại là một đống rắc rối.

Lâm Thất Dạ kéo khóa áo chống lạnh lên tận cùng, đội mũ len dày, hai tay đeo găng tay dày, đeo ba lô leo núi màu tối nặng trĩu lên vai, nhìn chính mình trong gương, hấn hải lòng gật đầu.

Đã có mùi vị của khách du lịch phương Bắc rồi.

...

Sau gần năm tiếng đồng hồ lắc lư, bốn người cuối cùng cũng đến được huyện An Tá.

Năm tiếng đồng hồ lái xe, đối với phía nam Đại Hạ, đã đủ để đi qua bốn năm thành phố rồi nhưng nơi này gần biên giới Đại Hạ, lại ở rìa rừng nguyên sinh, khoảng cách giữa các thành phố rất xa, năm tiếng đồng hồ lái xe chỉ được coi là thời gian bình thường.

Lâm Thất Dạ xuống xe, nhìn thấy cảnh tượng phía xa, hơi sững sờ.

Chỉ thấy ở cuối bầu trời xanh thẳm, sau dãy núi trùng điệp, làn sương mù nổi liền trời đất như một bức tường trắng không có điểm cuối, uốn lượn quanh co ở phía bên kia đường chân trời...

Những làn sương mù này bám sát biên giới Đại Hạ, cuộn cuộn dữ dội, giống như nước biển bị nhốt trong bình thủy tinh, mãi mãi không thể tiến lên được nửa bước.

Đó là điểm cuối cùng của đất, đó là mặt cắt của bầu trời.

“Đó là... sương mù.” An Khanh Ngư nhìn bức tường sương mù ở phía xa, cũng sững sờ.

Họ chưa từng thấy cảnh tượng như vậy bao giờ.

Nếu không phải lần này đến thành phố biên giới Đại Hạ, có lẽ bọn họ mãi mãi không thể tưởng tượng ra, cái gọi là biên giới sương mù rốt cuộc là cảnh tượng như thế nào.

“Khó mà tưởng tượng nổi, biên giới sương mù như vậy, lại trải dài hơn năm vạn cây số...” Tào Uyên cảm khái mở miệng.

Lâm Thất Dạ từ từ thu hồi ánh mắt: “Đi thôi, trước tiên đến cứ điểm của người gác đêm ở đây xem sao.”

“Đến cứ điểm của người gác đêm?” Bách Lý Phì Phì sùng sốt: “Chúng ta không phải muốn tránh tiếp xúc với họ sao?”

“Bây giờ chúng ta là những người mạo hiểm, đến gần họ sẽ không bị lộ thân phận.” Lâm Thất Dạ lắc đầu: “Hơn nữa phạm vi rừng nguyên sinh quá lớn, chúng ta không có manh mối cụ thể về vị trí xuất hiện của con ‘bí ẩn’ đó, cứ thế xông vào rừng nguyên sinh, chẳng khác nào mò kim đáy bể.”

“Chúng ta muốn lấy thân phận khách du lịch, moi thông tin từ miệng những người gác đêm đóng quân ở đây?” Tào Uyên cau mày: “Độ khó này có phải quá cao không?”

Lâm Thất Dạ ngẩng đầu nhìn về phía xa, từ từ mở miệng: “Có lẽ, chúng ta có thể dùng biện pháp trực tiếp hơn...”

...

Nửa tiếng sau.

“Thất Dạ...” khoe miệng Bách Lý Phì Phì giật giật: “Anh chắc chắn, đây là cứ điểm của người gác đêm?”

Chương 473 - Ta Học Trảm Thần

Lúc này, bốn người đang đứng trước một tòa nhà hai tầng thấp và cũ nát, rơi vào trầm mặc.

Nơi này đã là vùng ngoại vi nhất của huyện An Tá, phóng tầm mắt nhìn ra, xung quanh ngoài những cây cối hoang vu, chỉ có những con đường mòn đất cũ kỹ, trong phạm vi ba cây số, chỉ có tòa nhà hai tầng này cô độc đứng sừng sững ở đây.

Tòa nhà này dường như đã rất lâu đời, bức tường đỏ ở mặt ngoài đã bong tróc gần hết, khoảng đất trống trước cửa cũng gồ ghề không bằng phẳng, ở bên phải cầu thang của tòa nhà này, treo một tấm biển kim loại trắng ngả vàng, trên đó viết mấy chữ lớn.

——Huyện An Tá cục bảo vệ rừng.

Lâm Thất Dạ gật đầu: “Thông tin Diệp Tư lệnh gửi đến, viết chính là nơi này, chắc không sai rồi.”

Đội dự bị của đội đặc nhiệm có quyền truy cập thông tin của bất kỳ đội người gác đêm nào đóng quân tại thành phố. Trên đường đến đây, Lâm Thất Dạ đã yêu cầu Diệp Phạn cung cấp thông tin về đội người gác đêm của thành phố Điền Hợp. Điều bất ngờ là, đội người gác đêm của huyện An Tá và thành phố Điền Hợp lại độc lập với nhau.

Nguyên nhân là do khoảng cách giữa hai thành phố này quá xa, hơn nữa huyện An Tá vốn nằm gần rừng nguyên sinh nên ở đây đã được thiết lập riêng một cứ điểm của người gác đêm.

Nhưng theo như Lâm Thất Dạ được biết, đội người gác đêm đóng quân tại huyện An Tá này, kể cả đội trưởng cũng chỉ có hai người, hơn nữa cảnh giới cũng không cao, tất cả đều chỉ ở cảnh giới “Trì”... Nếu không có gì bất ngờ, đây hẳn là đội có số lượng thành viên ít nhất trong toàn bộ đội người gác đêm Đại Hạ.

“Vào xem thử thôi.” Lâm Thất Dạ lên tiếng.

Trong cục bảo vệ rừng huyện An Tá.

“Chà, cái thứ này sao lại hồng nữa rồi?” Một người đàn ông mặc áo khoác quân đội, râu ria lởm chởm vỗ vào bộ phận sườn ảm, cau mày nói.

“Chỗ chúng ta quá xa xôi, đường ông lại quá cũ, hồng cũng là chuyện bình thường.”

Một thanh niên hơn hai mươi tuổi xách cái lò sưởi, đặt nó ở giữa văn phòng chật hẹp, dùng tay sờ lên bề mặt lò sưởi, xác nhận có hơi ảm rồi mới tiếp tục nói:

“Chú Lý, hay là chúng ta cứ xin cấp trên xem sao, chuyển vị trí cứ điểm vào thành phố đi? Mỗi năm mùa đông đều không đủ sưởi ảm, thế này sao được?”

Lý Đức Dương cau mày, kiên định nói: “Không được, giám sát khu rừng nguyên sinh phía sau, đó là nhiệm vụ của đội mình, nếu chuyển vào thành phố, lỡ như trong rừng xảy ra chuyện thì sao?”

Thanh niên há miệng, dường như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không lên tiếng, lặng lẽ thu hai bàn tay đỏ ửng vì lạnh vào trong tay ảm, cúi đầu đi lại trong phòng.

Hơi ảm của lò sưởi vẫn chưa tỏa ra hết, cả căn phòng như một hầm băng, lúc này nếu dừng lại, lát nữa cả người sẽ bị tê cóng.

Lý Đức Dương vọc mãi cái máy sưởi, vẫn không được, đành bỏ cuộc, chậm rãi đứng dậy, đi đến một tấm bảng đen cũ kỹ ở mép phòng.

Tấm bảng đen đó trông như lấy từ lớp học cũ của học sinh ra nhưng chỉ còn nửa, giữa bảng bị gãy, mép sắc nhọn đã dính vài sợi nhện, mặt bảng cũng bị nứt vì lạnh, khắp nơi là những vết nứt nhỏ li ti.

Trên bảng đen, một tấm bản đồ rừng lớn được ghim bằng một cái ghim, trên đó dùng bút đỏ khoanh tròn nhiều vòng, cùng với rất nhiều mũi tên nhỏ và dấu hỏi chấm, dày đặc chồng chéo lên nhau, nhìn hoa cả mắt.

Lý Đức Dương đứng trước tấm bản đồ, dùng tay vuốt ve râu ria trên cằm, đôi lông mày dày đặc càng cau lại.

“Tiểu Trần à, ta cứ cảm thấy vị trí của thứ đó không đúng lắm, chúng ta lại nghiên cứu kỹ một chút...” Lý Đức Dương tiện tay lấy từ rãnh dưới bảng đen một cây bút đánh dấu màu đỏ, định viết thêm gì đó lên bản đồ nhưng đầu bút chạm vào mặt bản đồ, chỉ để lại một vết mờ khó thấy.

Lý Đức Dương dùng sức lắc lắc cây bút, đưa đầu bút lên miệng, há miệng thở ra một làn khói trắng.

Trần Hàn thở dài: “Chú Lý, cảnh giới của chúng ta không đủ, dù có phân tích hành tung của mấy con ‘bí ẩn’ đó thế nào đi nữa, cũng không giết được chúng!”

“Cũng phải làm!” Lý Đức Dương trừng mắt nhìn cậu: “Đơn xin đã gửi đi rồi, cấp trên sớm muộn gì cũng sẽ phái đội đặc nhiệm đến, nhiệm vụ của chúng ta là giúp họ tìm ra nơi ẩn náu thực sự của thứ đó!”

Ông quay đầu nhìn về phía bản đồ, tiếp tục nói: “Hiện nay số lượng ‘bí ẩn’ trong toàn bộ Đại Hạ đều đang gia tăng, gánh nặng của đội đặc nhiệm quá lớn, bây giờ chúng ta làm rõ mọi

việc, đến lúc đó có thể giúp họ tiết kiệm được chút thời gian, cũng là góp phần cho đất nước!”

Trần Hàn không nhịn được nói: “Chúng ta bị lạnh cóng thế này rồi, còn có tâm trí nghĩ đến cục diện Đại Hạ nữa à? Huống chi nơi này của chúng ta lại xa xôi như vậy, hơn nữa chỉ báo cáo là ‘Xuyên-Hải’ cảnh giới ‘bí ẩn’, liệu có đội đặc nhiệm nào đến giúp chúng ta không?”

Lý Đức Dương sững sờ, ông im lặng một lát, rồi gật đầu mạnh mẽ.

“Sẽ có, nhất định sẽ có.”

Đùng ùng ùng——!

Lời nói vừa dứt, một tiếng gõ cửa không nhẹ không mạnh vang lên, Lý Đức Dương và Trần Hàn nhìn nhau, đều thấy sự nghi hoặc trong mắt đối phương.

Cái sở quản lâm này, gần một năm nay chưa có ai đến gõ cửa cả.

Trần Hàn bước tới mở cửa, thấy bốn người trẻ tuổi ăn mặc như khách du lịch đứng sau cửa, cậu ta sững sờ tại chỗ.

Chương 474 - Ta Học Trảm Thần

“Các anh có việc gì vậy?”

Lâm Thất Dạ tháo chiếc khẩu trang dày xuống, trên mặt nở nụ cười, lịch sự lên tiếng:

“Chào anh, chúng tôi đến đây du lịch nhưng không quen lắm với tình hình khu rừng phía trước nên muốn hỏi xem có bản đồ nào cho chúng tôi mượn không...”

“Bản đồ?”

Lý Đức Dương trong nhà nghe thấy câu này, suýt nữa bật cười: “Các anh tưởng phía sau này là cái gì? Công viên chủ đề à? Đó là rừng nguyên sinh!”

Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lát, từ từ giơ tay chỉ vào tấm bản đồ trên bảng đen trong nhà.

“Cái... cái trên bảng đen kia là gì vậy?”

Lý Đức Dương: ...

“Đó chỉ là bản đồ quy hoạch khu rừng, không liên quan gì đến khu rừng nguyên sinh phía sau.” Trần Hàn bình tĩnh lên tiếng, nhìn thẳng vào mắt Lâm Thất Dạ: “Hơn nữa, các anh không được vào khu rừng đó.”

Lâm Thất Dạ nhướng mày: “Tại sao?”

“Bởi vì... trong khu rừng có gấu.”

“Gấu?” Trên mặt Lâm Thất Dạ hiện lên vẻ vui mừng: “Tuyệt quá, chúng tôi đến đây đặc biệt để quay phim tài liệu

về gấu, nếu không phiền thì chúng tôi có thể vào ngồi một chút không? Tôi muốn tìm hiểu thêm về tình hình.”

Trần Hàn cau mày, cậu quay đầu nhìn về phía Lý Đức Dương trong nhà, ông nhìn Lâm Thất Dạ và ba người kia hồi lâu, rồi chậm rãi gật đầu.

“Các bạn trẻ, gió ngoài kia lớn lắm vào đây uống chén trà đi.” Lý Đức Dương lấy ấm nước nóng từ dưới bàn lên, lại lấy từ trong tủ ra bốn cái cốc giấy, bắt đầu rót nước cho họ.

Hơi nước bốc lên nghi ngút từ những chiếc cốc giấy, lò sưởi trong nhà cuối cùng cũng bắt đầu phát huy tác dụng. Lâm Thất Dạ và ba người kia bước vào nhà, đặt những chiếc ba lô leo núi xuống phía sau, ngồi quanh một chiếc bàn tám cạnh, cởi găng tay ra, bắt đầu sưởi ấm bên lò sưởi.

“Các bạn trẻ này, tôi không quan tâm các bạn muốn vào rừng làm gì nhưng bây giờ tuyệt đối không phải là thời điểm tốt để vào.” Lý Đức Dương mặc áo khoác quân đội ngồi sang một bên, nghiêm túc nói: “Nếu các bạn thực sự muốn vào, có thể đợi đến một tháng sau.”

Lâm Thất Dạ và ba người kia nhìn nhau, Bách Lý Phì Phì sờ túi, lấy ra một chiếc đồng hồ Rolex sáng loáng, đưa lên trước mặt Lý Đức Dương.

“Chú ơi, cái rừng này rốt cuộc tại sao không được vào, chú cứ nói kỹ với chúng cháu đi ạ?” Bách Lý Phì Phì cười ngượng ngừng nói: “Chúng cháu từ Quảng Đông, Quảng Châu chạy đến đây, quả thực không dễ dàng gì, nếu cứ thế mà quay về... thì thật là uổng phí quá!”

Lý Đức Dương liếc nhìn chiếc Rolex, hừ một tiếng: “Đừng bày trò ở thành phố với tôi, tôi thấy các cậu cũng là những cậu ấm nhà giàu ra đây tìm cảm giác mạnh, tôi khuyên các cậu

một câu nữa, đừng vì tìm chút cảm giác mạnh đó mà mất mạng.”

Thấy Lý Đức Dương đã nói đến mức này, Bách Lý Phì Phì đành ngồi xuống ngưỡng ngưỡng, Lâm Thất Dạ quay đầu nhìn An Khanh Ngư vẫn đang chăm chú nhìn tấm bản đồ bên cạnh, cô ấy quay đầu lại, khẽ gật đầu.

Lâm Thất Dạ lại tìm chuyện nói chuyện với Lý Đức Dương thêm vài câu, cảm ơn ông một phen, rồi đứng dậy ra về.

Tào Uyên vừa mở cửa, liền thấy một ông lão quen thuộc đang vác một chiếc túi vải ca rô đứng ở cửa, phía sau ông ấy là cô bé tóc tết hai bím, giơ tay ra dường như đang chuẩn bị gõ cửa.

Anh ta nhìn thấy bốn người phía sau cửa, ban đầu sững sờ, sau đó vẻ mặt trở nên kỳ lạ.

“Ba ơi, sao ba lại đến đây?” Lý Đức Dương nhìn thấy ông lão ở cửa, hơi sững sờ, rồi nhanh chóng bước tới giúp ông ấy cõ chiếc túi vải ca rô trên vai xuống.

“Nặng thế này? Trong này đựng cái gì vậy?”

Ông lão không trả lời, mà nhìn nghi ngờ bốn người Lâm Thất Dạ đi ra khỏi nhà, rồi mới thu lại ánh mắt, hạ giọng hỏi:

“Đức Dương, bốn người đó đến đây làm gì vậy?”

Lý Đức Dương sững sờ: “Chỉ là một nhóm khách du lịch định vào rừng, tôi đã khuyên họ quay về rồi, sao vậy?”

Ông lão lắc đầu: “Không có gì... đúng rồi, đây là quần áo tôi mang đến cho con để dùng qua mùa đông, con giặt sạch là có thể mặc được.”

“Ba à!!”

Cô bé bên cạnh lập tức chạy đến ôm chầm lấy Lý Đức Dương, trên khuôn mặt đỏ bừng hiện lên nụ cười rạng rỡ.

“A, Tiểu Đình của ba đây!” Lý Đức Dương cũng nở nụ cười, ông cúi người bế cô bé lên, dùng cằm đầy râu ria cọ vào má cô bé: “Lâu rồi không gặp, có nhớ ba không?”

“Có!” Cô bé vừa cười vừa né tránh râu ria của Lý Đức Dương, vừa nói.

Lý Đức Dương nhìn đồng quần áo chất đầy trong túi, thở dài: “Ba ơi, con có quần áo rồi, ba lại mang nhiều đồ đến đây làm gì thế?”

“Có á? Ngoài cái áo khoác quân đội này ra, con có cái gì đâu!” Ông lão hừ một tiếng: “Lò sưởi nhà con lại không tốt, con lại không chịu mua quần áo, ba không mang đến cho con thì mùa đông này con sống sao đây?”

Lý Đức Dương bế cô bé, bất lực cười cười.

“Lâu rồi ba bảo con vào thành phố tìm một công việc đảng hoàng, không cần nói đến kiếm được bao nhiêu, ít nhất mùa đông cũng được ấm áp phải không? Biết đâu lại gặp được người phụ nữ tốt, về già cũng có người chăm sóc con, Tiểu Đình cũng có mẹ kế...” Ông lão vừa đặt hành lý lên bàn, vừa lải nhải nói.

“Con đã lớn tuổi thế này rồi, còn tìm vợ làm gì nữa, con ở đây cũng tốt rồi.” Lý Đức Dương khoát tay.

“Tốt cái gì chứ?” Ông lão trừng mắt nhìn ông ta.

Chương 475 - Ta Học Trảm Thần

Lý Đức Dương giả vờ ho khan hai tiếng, rồi chuyển sang chủ đề khác: “Các ông đi đường xa như vậy, khách sạn đã đặt chưa?”

“Đã đặt rồi, ở khách sạn... Hạnh Phúc, gần chỗ này thôi.”

Lý Đức Dương cau mày: “Sao không đặt khách sạn tốt hơn một chút? Lại chọn chỗ xa xôi hẻo lánh thế này?”

“Chỉ ở một đêm thôi, cần gì phải tốt làm gì?” Ông lão hùng hồn nói: “Nơi đó gần nhà con, tôi về cũng tiện, mai Tiểu Đình nhớ con thì có thể qua chơi nữa.”

“Được được được, ba quyết định.”

Ông lão thu dọn đồ đạc, lấy ra từ trong túi vài bó rau và thịt, nhanh chóng bước ra ngoài: “Ngồi đây đi, ta đi làm bữa tối cho các con...”

Lý Đức Dương bế cô bé, nhìn bóng lưng cứng cỏi của ông lão, cười khổ lắc đầu.

...

“Đã ghi nhớ hết chưa?” Lâm Thất Dạ hỏi.

“Đã ghi nhớ rồi.”

An Khanh Ngư đẩy đẩy kính: “Không sai đâu, mép bản đồ đó trùng khớp với ngoại vi khu rừng chúng ta vừa đi qua, đó chính là bản đồ khu rừng này nhưng ý nghĩa của một số dấu hiệu bên trong tôi cần phải về nghiên cứu thêm...”

“Không, các người đợi đã.” Bách Lý Phì Phì khóe miệng giật giật, nhìn An Khanh Ngu như thể đang nhìn một con quái vật: “Chỉ trong vài phút ngắn ngủi đó, cô đã ghi nhớ toàn bộ bản đồ rồi sao?”

“Không cần vài phút.” An Khanh Ngu thản nhiên nói: “Mười mấy giây là đủ rồi.”

Bách Lý Phì Phì: ...

Nghe xem, đây là lời nói của con người sao?

“Tôi tưởng thủ đoạn trực tiếp cô nói đến là đánh họ ngã xuống, rồi tra khảo.” An Khanh Ngu nhìn Lâm Thất Dạ.

Lâm Thất Dạ giật mình: “Mọi người đều là người gác đêm, không cần thiết phải dùng thủ đoạn cực đoan như vậy... Ý tôi là trước tiên đi tìm hiểu rõ đường đi của căn cứ, rồi tìm cơ hội trộm một vài manh mối, ai ngờ họ lại công khai treo bản đồ lên bảng đen.”

Bách Lý Phì Phì thở dài: “Nói đến, đội người gác đêm này quả thực quá thảm rồi. Chỉ có hai người, lại ở nơi hẻo lánh như vậy...”

Tào Uyên lên tiếng: “Huyện An Tá dân cư thưa thớt, những nơi vắng vẻ thường không xuất hiện những ‘bí ẩn’ quá mạnh, nhiều nhất chỉ là những tên nhỏ ‘Trần’ cảnh hoặc ‘Trì’ cảnh, đội hai người cũng đủ dùng rồi.”

“Vậy mà lần này sao lại xuất hiện ‘bí ẩn’ mạnh mẽ như vậy?”

Lâm Thất Dạ lắc đầu: “Con ‘bí ẩn’ này ban đầu xuất hiện từ rừng nguyên sinh, hẳn là trong rừng đã xảy ra một số biến số... Nguyên nhân cụ thể, chúng ta phải tự mình điều tra.”

Tào Uyên gật đầu: “Bây giờ trang bị đã đầy đủ, manh mối cũng đã có, tiếp theo là...”

Lâm Thất Dạ ừ một tiếng, ngẩng đầu nhìn lên. [d o c f u L L
. v n - k h o t r u y ệ n d i c h m i ễ n p h í]

Mặt trời chiều ửng vàng dần dần lặn xuống, bóng tối trong
dãy rừng phía trước ngày càng nhiều, khu rừng nguyên sinh
rộng lớn nằm trên biên giới bức tường sương mù, bắt đầu bị
bóng tối xâm chiếm từng chút một.

“Nên vào rừng thôi.”

...

Con đường vào rừng thuận lợi hơn Lâm Thất Dạ tưởng
tượng.

Nơi này không giống như núi Tần Nam, đường xá gập
ghềnh, chênh lệch địa hình lớn, ít nhất ở ngoại vi khu rừng
nguyên sinh này, địa hình vẫn tương đối bằng phẳng.

Mới bước vào rừng, cây cối xung quanh không quá rậm
rap, cũng không quá cao lớn, những cây ban đầu ở đây đã bị
chặt phá một lần khi khai phá huyện này, những cây sau này
đều là cây mới trồng.

Bốn người mang ba lô nặng trĩu, cầm đèn pin, từng bước đi
xuyên qua rừng.

Đối với họ, hoàn toàn có thể làm nhanh hơn nhưng hiện tại
thì không cần thiết. Nơi đây không còn là núi Tần Nam nơi
trước đây tập huấn nữa, mà là cả một khu rừng nguyên sinh
rộng lớn. Cho dù họ có mang vác nặng nề vượt qua thì trong
thời gian ngắn cũng không thể xuyên qua được, ngược lại sẽ
tiêu hao rất nhiều thể lực và lương thực.

Trong khu rừng nguyên sinh này, còn có những ‘bí ẩn’ cấp
‘Xuyên’ thậm chí ‘Hải’ đang ẩn nấp, họ phải luôn giữ cho bản
thân ở trạng thái tốt nhất để ứng phó với những nguy hiểm có
thể xảy ra bất cứ lúc nào.

“Đúng hướng này phải không?” Lâm Thất Dạ quay đầu nhìn An Khanh Ngư phía sau.

An Khanh Ngư gật đầu: “Ừm, đúng hướng này nhưng mà còn phải đi sâu hơn nữa. Đi thêm khoảng ba tiếng nữa là đến một khu rừng khai thác bị bỏ hoang, nơi lần đầu tiên phát hiện dấu vết khả nghi của ‘bí ẩn’ giống loài kiến, chính là ở đó.”

Bách Lý Phì Phì nghi hoặc hỏi: “Rừng khai thác bị bỏ hoang? Nếu đã bị bỏ hoang thì sao lại có người đến đó? Lại còn phát hiện ra dấu vết như thế nào?”

Tào Uyên đang đi trước khựng lại, quay đầu nhìn Bách Lý Phì Phì với ánh mắt kỳ lạ.

Bách Lý Phì Phì nghi hoặc hỏi: “Anh nhìn tôi làm gì?”

Tào Uyên lắc đầu: “Không có gì. Tuy đầu óc anh không được tốt lắm nhưng hình như luôn chú ý đến những chỗ kỳ lạ...”

Lâm Thất Dạ nhớ lại một chút, rồi chậm rãi nói: “Chuyện này, trong tình báo cũng không giải thích rõ ràng.”

An Khanh Ngư trầm ngâm một lát: “Trước đây khi mua sắm trang bị ở thành phố Điền Hợp, tôi có nghe được một số lời đồn.”

“Lời đồn gì?”

“Gần núi Hưng An này, có rất nhiều người đi tìm kho báu.”

Mắt Bách Lý Phì Phì sáng lên: “Người đi tìm kho báu? Gần đây có kho báu à?”

“Cũng không hẳn là vậy, ‘báu vật’ ở đây, phần lớn đều chỉ những cây nhân sâm đã có tuổi đời lâu năm, hoặc các loại thảo dược quý hiếm khác mọc trong rừng sâu. Mặc dù cũng có những truyền thuyết về kho báu, di tích... nhưng không nhiều,

hơn nữa những điều liên quan đến nó phần lớn đều là những truyền thuyết kinh dị.”

Chương 476 - Ta Học Trảm Thần

Bách Lý Phì Phì thở dài tiếc nuối: “Nguyên lai là thảo dược à.”

Tào Uyên lại hứng thú: “Truyền thuyết kinh dị? Nói chi tiết đi.”

Bách Lý Phì Phì sững sờ, quay đầu nhìn xung quanh. Trong khu rừng sâu tối tăm, âm u đến nỗi khiến da đầu tê dại. Anh ta không khỏi nuốt nước bọt: “Nghe chuyện ma ở đây à? Anh chắc chứ?”

Lâm Thất Dạ nói: “Có thể nghe thử, nhiều ‘bí ẩn’ đều bắt nguồn từ những lời đồn thổi ở thôn quê, biết đâu sau này gặp phải.”

Bách Lý Phì Phì mấp máy môi: “Sao nghe giọng anh, hình như rất mong chờ vậy?”

An Khanh Ngư khẽ khàng giọng, chậm rãi nói: “Về những truyền thuyết kinh dị ở núi Hưng An thì rất nhiều, hồ ly tiên, truyền thuyết về quỷ, người giấy khiêng kiệu... Nhưng mà cái tôi nghe được thì dường như còn kỳ lạ hơn.

Truyền thuyết kể rằng, sâu trong rừng nguyên sinh, có một khu rừng khai thác...”

“Đợi đã!”

Bách Lý Phì Phì ngắt lời An Khanh Ngư, không nhịn được hỏi: “Rừng khai thác? Khu rừng khai thác chúng ta sắp đến?”

Cô chắc chắn đây không phải là câu chuyện cô tự bịa ra để tạo không khí kinh dị chứ?”

An Khanh Ngư lắc đầu, tiếp tục nói: “Đương nhiên là không rồi, rừng khai thác không phải là điểm mấu chốt của câu chuyện này. Truyền thuyết kể rằng, bên cạnh khu rừng khai thác này, có một khu rừng ma quái âm u. Một ngày nọ, một người thợ rừng làm việc ở đó đi vào khu rừng ma, chuẩn bị đốn gỗ. Vừa chặt xong cây đầu tiên, anh ta liền thấy trong sâu thẳm khu rừng ma xuất hiện một bóng người...”

Lúc đầu, anh ta tưởng đó chỉ là thú rừng bình thường nhưng khi đến gần, mới phát hiện ra bóng người đó có hình dạng người, thân hình nhỏ bé, mặc bộ quần áo đỏ rực kỳ lạ, rất dễ thấy. Nhưng điều quan trọng nhất là anh ta nhìn thấy khuôn mặt của người đó...”

Đó là một khuôn mặt trắng bệch, ngũ quan mờ nhạt, trông giống người... nhưng lại giống xác chết hơn.”

Bách Lý Phì Phì đột nhiên run lên bần bật.

“Sau đó, chuyện này lan truyền ra ngoài. Một nhóm thanh niên đến khu rừng ma này để khám phá, muốn tìm kiếm tung tích của bóng người bí ẩn đó. Khi họ vào khu rừng ma, không thấy có gì bất thường, chỉ thấy môi trường hơi âm u. Sau đó, họ chỉ đi dạo một vòng trong khu rừng ma rồi ra ngoài.

Cho đến khi ra ngoài, họ mới phát hiện... thiếu một người trong đội.

Người mất tích đó là một hướng dẫn viên địa phương mà họ thuê. Họ quay lại tìm kiếm xung quanh khu rừng ma rất lâu nhưng vẫn không thấy bóng dáng anh ta. Sau đó, họ gặp người thợ rừng đã nhìn thấy bóng người, cho anh ta xem ảnh của người mất tích, hy vọng anh ta sẽ nhờ những người thợ rừng xung quanh cùng tìm kiếm.

Nhưng ngay khi người thợ rừng nhìn thấy bức ảnh đó, sắc mặt anh ta lập tức thay đổi.

Khuôn mặt của người mất tích và khuôn mặt xác chết mà anh ta nhìn thấy trong rừng... hoàn toàn giống nhau.”

Lời An Khanh Ngu vừa dứt, xung quanh lập tức rơi vào im lặng.

Bách Lý Phì Phì tái mặt, lấy chuỗi tràng hạt trong túi ra, lẩm bẩm niệm kinh, ánh mắt liên tục liếc nhìn về phía hai bên tối tăm, gần như thu cả khuôn mặt vào trong cổ áo, sợ có thứ gì đó nhảy ra từ bên cạnh.

Lâm Thất Dạ nghe xong câu chuyện, trầm ngâm nói: “Vậy, câu chuyện này rốt cuộc muốn nói gì?”

An Khanh Ngu giải thích: “Câu chuyện này thực ra muốn nói rằng, ở vùng đất không người sâu thẳm trong núi Hung An, có một quốc độ vĩnh hằng, người chết có thể được tái sinh ở đó, tồn tại vĩnh cửu. Còn chàng thanh niên mất tích đó, thực chất là một người chết lạc ra từ quốc độ người chết, lý do anh ta đi cùng đội khám phá khu rừng ma, chính là để tìm đường về nhà.”

“Quốc độ người chết trong rừng nguyên sinh... khá thú vị.” Tào Uyên gật gù suy nghĩ.

Đúng lúc này, Lâm Thất Dạ đang đi đầu đột nhiên dừng bước.

Bốn người họ trong rừng, luôn luôn duy trì đội hình chữ nhất tiến lên, Lâm Thất Dạ có thể cảm nhận được môi trường xung quanh nên đi ở vị trí tiên phong, phía sau anh là An Khanh Ngu và Bách Lý Phì Phì, Tào Uyên đi cuối cùng để yểm trợ.

Lâm Thất Dạ vừa dừng bước, ba người phía sau cũng đồng thời dừng lại.

“Sao vậy? Khoảng cách đến khu lâm trường bỏ hoang còn ít nhất hai tiếng đồng hồ nữa...” Bách Lý Phì Phì nghi hoặc hỏi.

Lâm Thất Dạ đứng ở phía trước, cau mày, ánh sáng đèn pin chậm rãi di chuyển trong khu rừng tối đen, đôi mắt quét qua xung quanh.

Anh đưa tay vào ba lô phía sau...

“Gần đây... có thứ gì đó.”

Giọng nói rất nhỏ nhưng ba người phía sau anh đều nghe rõ ràng, tất cả mọi người đều trở nên căng thẳng, cảnh giác nhìn xung quanh.

Trong khu rừng tối đen này, một mảnh im lặng, ngoài tiếng thở của họ, không còn âm thanh nào khác.

Mỗi hơi thở của họ, đều ngưng tụ thành một đám sương trắng dưới ánh đèn mờ ảo, cùng với sự tan biến của đám sương trắng đó, trái tim của tất cả mọi người đều thất lại.

Đột nhiên, đồng tử của Lâm Thất Dạ đột ngột co lại!

Ting——!!

Một tiếng leng keng nhẹ nhàng xé toạc màn đêm tĩnh mịch, con dao thẳng trong tay anh ta lập tức ra khỏi vỏ, lưỡi dao màu xanh nhạt vạch qua cành cây trong bóng tối, thẳng tắp bay về phía khu rừng bên cạnh mọi người!

Ngay sau đó, một tiếng gầm rú chói tai vang lên từ trong rừng!

Âm thanh đó rất sắc bén, hoàn toàn không giống như âm thanh con người có thể phát ra, ngay sau đó, một bóng đen giống như con bò tót lao ra từ bóng tối, như tia chớp lao về phía bốn người!

Chương 477 - Ta Học Trảm Thần

Không kịp có thêm hành động nào khác, bốn người đều có thân thủ rất nhanh, lập tức tản ra xung quanh, bóng đen đó vụt qua phía sau Bách Lý Phì Phì, đâm thẳng vào một cây đại thụ!

Đùng——!

Âm thanh trầm đục vang lên, cây đại thụ đó lại bị bóng đen đâm gãy ngang thân!

Đồng thời, bốn tia sáng đèn pin cùng hội tụ lại, mọi người cuối cùng cũng nhìn rõ hình dạng thật sự của bóng đen đó.

Đó là một con kiến khổng lồ màu đỏ máu!

Cao khoảng một mét rưỡi, thân dài ít nhất hai mét, bộ hàm dữ tợn như hai lưỡi dao cong sắc bén, sáu cái chân to khỏe chống đỡ thân hình đồ sộ, nhanh chóng xoay người, đối mặt với bốn người Lâm Thất Dạ.

Âm thanh kỳ dị và chói tai lại vang lên từ bộ hàm của nó, sáu chân của nó nhanh chóng bò trong rừng, lao thẳng về phía Bách Lý Phì Phì, người gần nó nhất!

“Chết tiệt, sao lại lao thẳng về phía ta?!” Bách Lý Phì Phì tức giận mắng một câu, giữa cổ anh ta bỗng lóe lên một vết sáng vàng!

Khi con kiến khổng lồ màu đỏ máu sắp đâm vào người Bách Lý Phì Phì, [Yao Quang] lập tức mở ra, ngưng tụ thành một chiếc khiên dày trước mặt anh ta.

Đùng——!!

Thân thể con kiến khổng lồ như quả đạn pháo đập vào chiếc khiên vàng, sức mạnh khủng khiếp trực tiếp hất văng Bách Lý Phì Phì cùng với khiên, bay lên không trung hơn mười mét, đâm gãy liên tiếp mấy cây cỏ thụ mới dừng lại.

Bách Lý Phì Phì ngã xuống khu rừng tối đen, xoa xoa lưng, rên rỉ chậm rãi đứng dậy.

Nếu không có [Yao Quang] giúp anh ta giảm xóc, vừa rồi bị đâm bay xa như vậy, chắc chắn sẽ gãy vài cái xương, sức mạnh của con kiến khổng lồ này quả thực quá khủng khiếp.

Không xa đó, ánh đèn pin nhanh chóng lay động trong bóng tối vài bóng người đã chiến đấu với con kiến khổng lồ.

Thân hình Lâm Thất Dạ biến mất trong một luồng ánh sáng phép thuật, tức thời di chuyển đến con dao thẳng cắm vào lưng con kiến khổng lồ, trước đó anh ta ném con dao lên trời, chính xác đâm vào thân thể con kiến khổng lồ, chỉ là tốc độ của đối phương quá nhanh, không thể làm bị thương chỗ hiểm.

Còn một lý do nữa là Lâm Thất Dạ căn bản không biết chỗ hiểm của thứ này ở đâu.

Anh ta dịch chuyển tức thời đến phía sau con kiến khổng lồ, bóng đêm xung quanh nhuộm đỏ con dao thẳng thứ hai trong tay anh ta, chém đứt hai chân của con kiến khổng lồ, máu xanh lục phun ra từ gốc chân con kiến khổng lồ.

Hai chân bị chặt đứt, con kiến khổng lồ lập tức lại gầm rú lên, trọng tâm nghiêng về một bên, nhanh chóng xoay người, định lao về phía Lâm Thất Dạ.

“Chém vào rãnh râu của nó.”

Ngay lúc đó, trong mắt An Khanh Ngư thoáng qua một tia màu xám, đột nhiên lên tiếng.

Lâm Thất Dạ sững sờ, không kịp suy nghĩ nhiều, thân hình như ma quỷ nhanh chóng di chuyển sang một bên trong bóng đêm, tránh được một cú cắn của con kiến khổng lồ bị thương.

“Rãnh râu là chỗ nào?” Lâm Thất Dạ không nhịn được hỏi.

“Chính là chỗ lõm ở phía sau giữa hai cái râu trên đầu nó.”

Lâm Thất Dạ đứng vững thân hình, hai con dao thẳng trong tay chuẩn bị vung ra, con kiến khổng lồ bị thương liền theo quán tính lao thẳng vào khu rừng tối tăm, nhanh chóng bò về phía sâu trong rừng.

Trong nháy mắt, ánh đèn pin của mọi người không còn thấy bóng dáng nó nữa.

“Muốn chạy?”

Trong mắt Lâm Thất Dạ hiện lên một tia đen tối, hai con dao thẳng trong tay lập tức bay ra, lao vút vào sâu trong rừng.

Tốc độ bò của kiến khổng lồ tuy không chậm nhưng dưới sự xâm thực của bóng tối tốt cùng, tốc độ bay của hai con dao thẳng còn nhanh hơn!

Khi hai con dao thẳng đuổi kịp thân hình con kiến khổng lồ, thân hình Lâm Thất Dạ lại triệu hồi ngược trở lại, trên không trung anh ta nhẹ nhàng nắm lấy con kiến khổng lồ phía dưới.

Bóng tối tốt cùng hòa làm một với bóng đêm xung quanh, nhanh chóng bao trùm thân thể con kiến khổng lồ, khi bàn tay Lâm Thất Dạ nắm chặt lại, các khớp nhỏ dài của con kiến khổng lồ như bị một bàn tay khổng lồ vô hình nắm lấy, bắt đầu biến dạng một cách kỳ lạ!

Kết!

Tiếng gãy giòn tan vang lên trong khu rừng chết lặng, tiếp theo là một tiếng gào thét thảm thiết, thân thể con kiến khổng

lò đã bị xoắn thành nhiều khúc nhưng vẫn chưa chết, chỉ là hoàn toàn mất khả năng di chuyển.

Lâm Thất Dạ cầm hai con dao thẳng, thân hình xoay nửa vòng trên không trung, lưỡi dao màu xanh nhạt vẽ một đường cong uyển chuyển trên không, chính xác đâm vào rãnh râu trên đầu con kiến khổng lồ!

Phụt——!

Lưỡi dao dễ dàng đâm vào một nửa, xuyên qua hàm dưới của con kiến khổng lồ, tiếng gào thét thảm thiết đột ngột dừng lại, thân thể con kiến khổng lồ như mất hết chỗ dựa, mềm nhũn nằm xuống.

Lâm Thất Dạ bình tĩnh rút con dao thẳng ra, lau sạch vết máu xanh trên lưỡi dao, rồi từ từ tra lại vào vỏ.

Không xa đó, ba tia sáng đèn pin nhanh chóng chạy tới.

Tào Uyên cầm đèn pin, trên tay cầm con dao thẳng đã được tra vào vỏ đi đầu tiên, thấy con kiến khổng lồ đã chết, vẻ mặt hoàn toàn thư giãn.

Không phải anh ta không muốn giúp đỡ, mà là nếu anh ta ra tay, hậu quả quá lớn, trong khu rừng nguyên sinh này, nếu [Hắc Vương Chém Giết] mất kiểm soát, chỉ làm phiền Lâm Thất Dạ và những người khác mà thôi.

“Không sao chứ?” Tào Uyên nhìn Lâm Thất Dạ một cái, hỏi.

Lâm Thất Dạ lắc đầu: “Chỉ là một con kiến cấp Xuyên mà thôi, không đáng ngại, nếu không phải tấn công quá đột ngột, lại là một vùng núi sâu rừng già như thế này, ngay từ đầu ta đã có thể giết nó rồi.”

Chương 478 - Ta Học Trảm Thần

Bách Lý Phì Phì xoa xoa mắt, tức giận nói: “Vì vậy, ta đã trở thành vật tế thần duy nhất...”

An Khanh Ngư chiếu ánh đèn pin lên xác con kiến khổng lồ, hai mắt hơi nheo lại, anh ta quỳ xuống bên cạnh con kiến khổng lồ, ngẩng đầu nhìn Lâm Thất Dạ một cái, ánh mắt mang vẻ chất vấn.

Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lát, gật đầu.

An Khanh Ngư lấy ra từ ba lô một chiếc hộp đen, mở ra, bên trong đặt gọn gàng hơn mười lưỡi dao hình dạng khác nhau, anh ta tùy tiện lấy ra một chiếc, nhẹ nhàng kẹp trong tay, bắt đầu mổ xẻ xác con kiến khổng lồ.

Bách Lý Phì Phì nhìn thấy cảnh này, trong mắt hiện lên vẻ ngờ ngác.

Anh ta quay đầu nhìn Lâm Thất Dạ, ánh mắt như muốn nói: Anh ta đang làm gì vậy?

Lâm Thất Dạ lắc đầu với anh ta, giờ một ngón tay lên, ra hiệu im lặng.

Khoảng mười phút sau, An Khanh Ngư dùng hai ngón tay kẹp vào mép lưỡi dao, một lớp băng mỏng phủ lên lưỡi dao, sau đó khẽ búng ngón tay, lớp băng mỏng liền mang theo vết máu và mảnh vụn trên lưỡi dao rơi xuống đất.

Anh ta cất lưỡi dao đi, từ từ đứng dậy, đẩy đẩy kính nói:

“Con vật này không thuộc về phạm trù loài sinh vật trong kiến thức hiện đại, chắc chắn là ‘bí ẩn’ rồi, xét từ cấu trúc cơ thể truyền thống của loài kiến, đây hẳn là một con kiến thợ, hơn nữa có vẻ như mới sinh ra không lâu.”

Bách Lý Phì Phì nhìn xác con kiến khổng lồ đã được mổ xẻ, khoe miệng giật giật: “Cơ thể to lớn như vậy mà mới sinh ra không lâu sao?”

Tào Uyên nhún vai: “Đừng cố gắng giải thích ‘bí ẩn’ bằng lẽ thường. Vậy nên, ‘bí ẩn’ xuất hiện lần này là loại sống theo bầy đàn à?”

Lâm Thất Dạ gật đầu: “Theo thông tin trước đây, trong khu rừng nguyên sinh này hẳn không chỉ có một con kiến khổng lồ, mà loại ‘bí ẩn’ cùng loại này xuất hiện theo hình thức bầy đàn, nhất định sẽ có một tồn tại giống như thủ lĩnh...”

An Khanh Ngư suy nghĩ một lát: “Giống như lần gặp yêu quái xà Nàn Đà ấy hả?”

“Không, bản chất của yêu quái xà Nàn Đà là phân tách giống loài rắn để xâm chiếm các cá thể khác, biến chúng thành phân thân của mình. Tình huống hiện tại, giống với mối quan hệ giữa Quỷ Diện Nhân và Quỷ Diện Vương ở Thương Nam trước đây hơn.”

An Khanh Ngư gật đầu, vẻ suy tư: “Tức là, trong khu rừng nguyên sinh này, ngoài những con ‘kiến thợ’ này, hẳn còn có một con... kiến chúa?”

Lâm Thất Dạ gật đầu.

Bách Lý Phì Phì cười nhạt: “Chỉ riêng ‘kiến thợ’ đã có sức mạnh cấp Xuyên rồi, vậy kiến chúa ít nhất cũng phải cấp Hải chứ?”

Tào Uyên lên tiếng: “Đối mặt với một ‘bí ẩn’ cấp Hải, chẳng phải là chuyện nằm trong dự liệu sao?”

An Khanh Ngu trầm ngâm một lát, lại lên tiếng: “Còn một chuyện nữa. Tôi vừa mổ bụng nó, phát hiện bên trong hầu như trống rỗng, tức là tất cả những chuyện trước đó, hẳn là hành vi săn mồi khi nó đang đói khát cực độ.”

Lâm Thất Dạ cùng hai người kia nhìn nhau: “Vậy thì sao?”

Đối với loài kiến, kiến thợ sẽ vận chuyển tất cả thức ăn thu thập được về tổ, chờ kiến chúa ăn xong mới ăn phần còn lại. Vì con kiến thợ này ra ngoài săn mồi mà bụng đói rỗng, điều đó có nghĩa là... thức ăn của chúng có lẽ đã hết rồi.

Lâm Thất Dạ như nhận ra điều gì đó, cau mày lại.

Bách Lý Phì Phì bên cạnh vẫn ngơ ngác: “Rồi sao nữa?”

Lâm Thất Dạ từ tốn nói: “Nếu thức ăn trong tổ hết sạch, những con kiến thợ này chắc chắn sẽ điên cuồng tìm kiếm thức ăn xung quanh, nếu không, một khi kiến chúa chết đói, cả đàn sẽ diệt vong. Mà nơi đây lại là một khu rừng nguyên sinh không người ở, những con kiến thợ này muốn có đủ thức ăn để nuôi sống cả đàn, chỉ có thể không ngừng khám phá ra vùng ngoại vi, mở rộng phạm vi săn mồi...”

Đó cũng là lý do tại sao chúng ta mới vào rừng không lâu đã gặp kiến thợ. Phải biết rằng, nơi đây cách địa điểm lần đầu tiên nhìn thấy ‘bí ẩn’ đến tận hai tiếng đồng hồ đường đi.”

Tào Uyên cau mày nói: “Ý cậu là, những con kiến thợ này sẽ đi về hướng thị trấn?”

An Khanh Ngu lắc đầu: “Mở rộng phạm vi tìm kiếm không có nghĩa là tất cả đều di chuyển về phía thị trấn. Tổ của chúng hẳn nằm sâu trong khu rừng nguyên sinh rộng lớn, dù có mở rộng theo hình tròn, cũng không nhất thiết sẽ đi đúng hướng thị trấn.”

Lâm Thất Dạ nhìn xác kiến thợ trên mặt đất: “Nhưng vẫn có khả năng và xác suất không nhỏ. Dù sao, chúng ta chỉ chọn

đại một con đường mà đã tình cờ gặp một con. Loại trừ khả năng chúng ta may mắn cực độ... thì chỉ có thể chúng tỏ, số lượng kiến thợ của đàn kiến khổng lồ này rất lớn.”

Bách Lý Phì Phì sắc mặt hơi đổi: “Vậy những nhà dân ở rìa thị trấn sẽ gặp nguy hiểm sao?”

“Tin tốt là, rìa huyện An Tá, những nhà dân gần rừng nguyên sinh rất ít, hơn nữa nơi đây cách trung tâm thành phố gần nhất cũng ít nhất vài chục cây số, trong thời gian ngắn sẽ không gây ra ảnh hưởng quá lớn.”

Lâm Thất Dạ hít sâu một hơi: “Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là chúng ta có thể nhanh chóng tìm thấy tổ của chúng, giết chết con kiến chúa đó, nếu cứ kéo dài, tình hình sẽ thực sự nghiêm trọng.”

Bách Lý Phì Phì nhìn quanh, bắt lực thở dài: “Khu rừng này rộng lớn như vậy, chờ chúng ta tìm thấy tổ của chúng, còn không biết bao giờ...”

Mọi người lập tức rơi vào im lặng.

Hiện tại, khó khăn lớn nhất là tìm được tổ kiến trong biển rừng mênh mông này. Theo kế hoạch ban đầu của Lâm Thất Dạ và những người khác, họ ít nhất phải khám phá khu rừng này nửa tháng mới có thể tìm ra vị trí tổ kiến nhưng tình hình hiện tại, họ không có nhiều thời gian như vậy.

Chương 479 - Ta Học Trảm Thần

Đúng lúc này, Lâm Thất Dạ dường như nhớ ra điều gì đó, trong mắt hiện lên một tia sáng.

“Lần sau, nếu chúng ta lại gặp một con kiến thợ, hãy để nó sống...”

Bách Lý Phì Phì nghi hoặc hỏi: “Tại sao?”

Lâm Thất Dạ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đen kịt phía trên, không biết đang nghĩ gì: “Tôi có một ý tưởng, muốn kiểm chứng thử xem.”

...

Ngoài khu rừng nguyên sinh.

Trong bóng tối vài ngôi nhà cũ nằm rải rác trên vùng hoang vu rộng lớn, những ánh đèn nhỏ lẻ chiếu ra từ cửa sổ, hơi xua tan bóng đêm xung quanh.

Trên con đường mòn lầy lội trước nhà, ông lão mặc áo dày, co ro người lại, dắt tay cô bé, chống chọi với gió lạnh đi về phía trước, cuối cùng dừng lại trước một ngôi nhà cũ ở rìa.

Ánh đèn trắng nhợt nhạt chiếu ra từ cửa kính kim loại cũ kỹ, trên bề mặt kính dán bốn chữ lớn bằng giấy cắt màu đỏ.

——Khách sạn Hạnh Phúc.

Màu sắc của giấy cắt đã gần như phai thành màu trắng vì cũ kỹ, góc tường trước cửa cũng đầy mạng nhện, trông đã rất lâu đời.

Ông lão dẫn cô bé đến trước cửa kính kim loại, nắm lấy tay nắm, khó khăn đẩy cửa sang một bên, để lộ một khe hở đủ cho một người đi qua.

Cánh cửa kim loại cũ kỹ ma sát trên đường ray, phát ra tiếng kêu ken két khó chịu. Khi cánh cửa được đẩy ra, một luồng khí ẩm áp vào mặt.

Ông lão tránh ra, để cho cô bé đi vào trước, rồi ông mới đi vào phía sau, sau đó đóng cửa lại.

Bà lão ngồi sau một chiếc bàn gỗ cũ kỹ ngẩng đầu nhìn họ một cái, chậm rãi nói: “Mười hai giờ trưa mai trả phòng, trễ hơn sẽ tính thêm phí.”

“Biết rồi, biết rồi.”

Ông lão gật đầu, dẫn cô bé bước lên cầu thang đầy bụi, đi lên tầng hai.

Nói là khách sạn nhưng thực ra cả hai tầng cộng lại cũng chỉ có ba phòng, trong đó phòng nhỏ ở tầng một là chỗ ở của bà chủ quây lể tân.

Tuy tiện nghi hơi đơn sơ nhưng ông lão dường như không để ý, chỉ cần có sưởi ấm, họ ngủ ở đâu cũng được.

Hai người bước vào phòng, cô bé cởi áo khoác, liền nằm phịch xuống giường, cả ngày nay vất vả, cô bé đã mệt lả rồi.

Ông lão cởi găng tay, tháo mũ, nhìn quanh phòng một vòng, nói: “Đình đình (Tình Tình), cháu nghỉ ngơi đi, ông xuống lấy nước nóng cho cháu.”

Cô bé ừ một tiếng.

Ông lão đóng cửa phòng, đi xuống lầu, định mở lời xin bà chủ quây lể tân một ấm nước nóng thì tiếng kính vỡ đột ngột vang lên từ tầng hai.

Rầm——!!

Ngay sau đó, tiếng thét chói tai của cô bé vang lên từ trên lầu.

Ông lão và bà lão cùng giật mình, ông lão nhanh chóng phản ứng lại, vội vàng chạy lên cầu thang.

“Tình Tình! Sao thế Tình Tình!!”

Ông đột ngột đẩy cửa phòng ra, cả người cứng đờ tại chỗ.

Gió lạnh đêm thổi ào vào từ cửa sổ vỡ, rèm cửa vàng ươm hai bên bay phấp phật, trên sàn nhà đầy mảnh kính vỡ, toàn bộ giường bị đập nát thành từng mảnh, còn cô bé vốn đang nằm trên giường đã biến mất không còn dấu vết.

Ông lão lao vào phòng, chạy đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài. Ông thấy ở rìa ánh đèn mờ tối gần đó, một con kiến khổng lồ màu đỏ máu đang cõng cô bé bất tỉnh, nhanh chóng bò về phía rừng.

“Tình Tình!!” Ông lão hét lớn một tiếng, không chút do dự nhảy ra khỏi cửa sổ.

May mà cửa sổ tầng hai không cao lắm, ông lão lại khỏe mạnh, lặn trên đất nửa vòng, liền gồng gượng bò dậy. Nhưng khi ông ngẩng đầu lên, con kiến khổng lồ và cô bé đã biến mất không còn dấu vết.

Ông trợn mắt, gọi lớn tên cô bé nhưng đáp lại ông chỉ là tiếng gió rít...

Người đàn ông năm mươi mấy tuổi đứng trong gió lạnh, há miệng thở dốc, mái tóc điểm bạc bị gió thổi tung bay, những giọt máu chảy xuống từ vết thương do mảnh kính cửa vào mu bàn tay...

Ông nghiêng rặng, nhanh chóng quay người, chạy về phía bóng tối bên kia giữa gió lạnh cắt da cắt thịt.

...

Hai mươi phút sau.

Cục bảo vệ rừng huyện An Tá.

Một hồi gõ cửa gấp gáp và mạnh mẽ đánh thức Lý Đức Dương đang ngủ say.

Lý Đức Dương khoác áo khoác quân đội, mở cửa.

Trong gió lạnh buốt, một ông lão run rẩy đứng đó, hai tai đã bị lạnh cóng đỏ ửng, trên những nếp nhăn già nua trên khuôn mặt, những giọt nước mắt đóng băng thành vết sương giá.

“Cha?!” Lý Đức Dương sùng sốt, vội vàng nắm lấy tay ông lão muốn kéo ông vào nhà.

“Đức Dương!!” Bàn tay nứt nẻ vì lạnh của ông lão giật tay Lý Đức Dương ra, khóc lóc nói: “Tình Tình gặp chuyện rồi!”

Nghe câu này, sắc mặt Lý Đức Dương lập tức thay đổi.

“Chuyện gì thế?”

“Chúng tôi đến khách sạn, tôi xuống lầu định lấy nước nóng cho Tình Tình, rồi nghe thấy tiếng kính vỡ trên lầu, tôi vội chạy lên thì thấy một... một... con quái vật, nó bắt Tình Tình đi rồi!” Ông lão nói lắp bắp.

“Quái vật?” Lý Đức Dương cau mày: “Quái vật gì?”

“Nó hơi giống con kiến, màu đỏ nhưng mà cái đầu rất lớn! Lớn đến mức đáng sợ!”, ông lão vừa nói vừa ra hiệu.

Kiến đỏ?

Tim Lý Đức Dương thịch một cái, chìm xuống: “Ông thấy nó đi đâu rồi không?”

“Vào rừng rồi!”, ông lão nói vội vàng: “Đức Dương à! Anh là đội trưởng cục bảo vệ rừng, anh mau gọi điện báo cáo cấp trên, bảo họ cử người, cả trực thăng nữa, đến cứu Tình Tình về đi!”

“Chuyện này, cấp trên không thể quản được.”

Lý Đức Dương nhanh chóng bước vào nhà, đội mũ, găng tay và súng sẵn, lại rút từ góc phòng một con dao găm đã được bỏ vào vỏ, do dự một lát, rồi từ đáy thùng lấy ra một chiếc áo choàng màu đỏ sẫm.

Chương 480 - Ta Học Trảm Thần

“Đức Dương à, Đức Dương! Anh làm gì thế?!” Ông lão ngơ ngác nhìn cảnh này.

“Vào rừng.”

Lý Đức Dương đeo súng săn, cầm dao nhanh chóng bước ra ngoài, quay lại dặn ông lão: “Ông già rồi, cứ ở đây, đừng đi đâu cả, nếu ba ngày nữa mà tôi chưa về, ông cứ báo cảnh sát nhé.

À đúng rồi, trong ngăn kéo dưới giường tôi có một cái thẻ ngân hàng, bên trong có ba triệu tôi để dành, mặt khẩu là ngày sinh của Tình Tình, ông cầm lấy, lát nữa đưa Tình Tình đến thành phố lớn mua một căn nhà, hưởng thụ tuổi già cho thoải mái đi, đừng cứ chạy lung tung ở chỗ này nữa.”

“Đức Dương! Tôi đi cùng anh!”, thấy vậy, ông lão buống bình đi theo phía sau: “Ngày xưa cha anh cũng là thợ săn nổi tiếng nhất làng, việc vào rừng...”

“Không giống nhau!!”,

Lý Đức Dương nhấn mạnh giọng, đẩy ông lão trở lại nhà, nghiêm túc nói: “Cha, nghe lời con, ở đây chờ, con nhất định sẽ đưa Tình Tình về.”

Nói xong, anh ta trực tiếp khóa cửa lại, mặc cho ông lão ở trong gọi thế nào cũng không mở.

Lý Đức Dương hét lớn trong gió lạnh.

“Trần Hàn!”

“Có!”

Hình ảnh Trần Hàn từ phòng bên cạnh bước ra, căn nhà này cách âm không tốt lắm, anh ta đã nghe được cuộc trò chuyện của hai người, từ lâu đã thay đồ xong, chuẩn bị xuất phát.

Hai người cầm theo con dao găm đã được bỏ vào vỏ đứng trong gió đêm, chiếc áo choàng màu đỏ sẫm lâu ngày không mặc vẫn sạch sẽ không tì vết.

Lý Đức Dương nhìn vào khu rừng tối tăm sâu thẳm, kiên định bước về phía trước, từ tốn nói:

“Đội 332, toàn bộ xuất kích!”

...

Trong rừng nguyên sinh.

Lâm Thất Dạ cùng ba người lần lượt đi ra từ một khu rừng rậm lớn, ánh đèn pin quét qua một khoảng đất hoang vu, rồi từ từ dừng lại.

“Đây, chính là khu rừng bị bỏ hoang đó phải không?”, Tào Uyên nói.

An Khanh Ngư gật đầu: “Trên bản đồ đánh dấu chính là đây.”

Bách Lý Phì Phì dùng đèn pin cẩn thận quét xung quanh một vòng, xung quanh chủ yếu là đất bùn trống trải, xa xa có bóng dáng của vài tòa nhà thấp hai ba tầng, còn có rất nhiều dây leo và cỏ dại mọc um tùm.

“Chỗ này... sao mà âm u thế?”, Bách Lý Phì Phì rụt cổ lại.

Lâm Thất Dạ liếc anh ta một cái: “Câu này trên đường đến đây, cậu đã nói ít nhất hai mươi lần rồi.”

“Hai mươi sáu lần.” An Khanh Ngư thản nhiên nói.

“Đây, chỗ này thực sự rất âm u mà! Các cậu không thấy sao?”, Bách Lý Phì Phì không nhìn được mà phản bác.

“Đi vào trong xem trước đi.” Lâm Thất Dạ trực tiếp phớt lờ Bách Lý Phì Phì, đi thẳng về phía trước.

Những ngôi nhà gạch cũ màu trắng xám đứng sừng sững trong bóng tối, cửa sổ trên tường hầu hết đều bị vỡ, chỉ còn lại những ô vuông đen hẹp kỳ quái, ánh đèn pin chiếu vào, có thể mơ hồ nhìn thấy bàn ghế đổ nát và những bức tường mục nát.

Những dây leo dày đặc quấn quanh tường, cỏ dại hoang vu gần như bao quanh toàn bộ ngôi nhà, xuyên qua kẽ hở của cỏ dại, có thể nhìn thấy cánh cửa đen ngòm ở tầng một của ngôi nhà.

Tàn tạ, âm u, kỳ quái...

Ngay cả khi Lâm Thất Dạ đứng trước những tòa nhà thấp bỏ hoang này, lông tơ trên người anh cũng không khởi dựng đứng lên, có cảm giác hơi rùng mình.

“Vậy thì lúc đó người chứng kiến, rốt cuộc là vì sao lại đến nơi ma quái này chứ?”, Bách Lý Phì Phì vô cùng khó hiểu mà lên tiếng.

Lâm Thất Dạ và những người khác cũng rơi vào im lặng.

“Trong tin tức nói, người chứng kiến phát hiện con kiến lửa khổng lồ màu đỏ đỏ, lúc đó nó đang ở trên nóc một tòa nhà thấp gặm nhấm một con quạ đã chết.”, Lâm Thất Dạ phá vỡ sự im lặng, chậm rãi nói: “Nếu ta đoán không sai thì, những cửa sổ của những căn nhà thấp này, chắc hẳn đều bị những con kiến lửa này đập vỡ, chúng thường xuyên hoạt động ở khu vực này, mọi người cẩn thận một chút...”

“Yên tâm đi, tôi sẽ bảo vệ tốt bản thân mình!”, Bách Lý Phì Phì lấy hết can đảm nói.

Lâm Thất Dạ nhìn anh ta một cái, bất đắc dĩ nói: “Ý tôi là, khi ra tay cẩn thận một chút, đừng giết kiến thợ, để lại cho tôi một con còn sống.”

Bách Lý Phì Phì: ...

Lâm Thất Dạ cùng ba người bước qua đám cỏ dại mọc um tùm, hướng về phía cửa chính của một trong những căn nhà thấp đi tới.

Hiện tại mục tiêu chính của Lâm Thất Dạ và những người khác, chính là tìm được một con kiến lửa còn sống và khu rừng bị bỏ hoang từng xuất hiện kiến lửa này, là nơi có khả năng tìm thấy dấu vết của chúng nhất.

Họ phải tìm kiếm toàn bộ nơi này một lượt.

Ánh đèn pin chiếu vào cánh cửa đen ngòm, Bách Lý Phì Phì nhìn căn nhà âm u đáng sợ trước mắt, không khỏi nuốt nước bọt, nhắm mắt lại, cắn răng đi vào trong.

Đột nhiên, đầu anh ta đập vào thứ gì đó.

Bách Lý Phì Phì kêu lên một tiếng, đột ngột lùi lại hai bước, chỉ thấy Lâm Thất Dạ đứng trước tòa nhà này, chậm rãi quay người lại...

“Đi thôi, tôi đã dùng năng lực tinh thần quét qua rồi, bên trong không có gì cả.”

Lâm Thất Dạ có chút tiếc nuối nhún vai, bước đến tòa nhà bên cạnh.

Bách Lý Phì Phì: ...

Anh có thể dùng năng lực tinh thần quét, sao không nói sớm chứ!

Làm cho tôi phải lo lắng sợ hãi như vậy lâu như thế!

Biết mình không cần phải vào căn nhà ma này, Bách Lý Phì Phì rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, cứ thế theo sau Lâm Thất Dạ lần lượt đi qua mấy tòa nhà, đều không tìm thấy dấu vết của kiến lửa.

Chương 481 - Ta Học Trảm Thần

Ngay khi mọi người sắp đi đến tòa nhà tháp cuối cùng, Lâm Thất Dạ đột nhiên dừng bước, mày hơi nhíu lại.

“Căn này cũng không có à?”, Bách Lý Phì Phì thăm dò mà lên tiếng.

Lâm Thất Dạ nhìn chằm chằm tòa nhà tháp âm u kỳ lạ trước mắt, từ từ đưa tay vào ba lô, chậm rãi nói ra một câu khiến ba người khác sờn da gà.

“Tầng hai, bên trái, cửa sổ thứ ba tính từ phía sau... có người.”

“Có người?”

Nghe thấy câu này, Tào Uyên và An Khanh Ngư đồng thời nhíu mày, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, sắc mặt Bách Lý Phì Phì tái nhợt, có chút run rẩy mà lên tiếng:

“Là... là người sống hay... người chết?”

“Đang ở phía sau cửa sổ nhìn chúng ta, đương nhiên là người sống rồi!”, Tào Uyên không nhịn được mà lên tiếng.

“Không.” Lâm Thất Dạ nhìn chằm chằm vào khung cửa sổ đen ngòm đó, tay kia từ từ nắm chặt chuôi dao, hít sâu một hơi, giọng nói có chút khàn khàn:

“Đó không phải là người sống... các người nên chuẩn bị tâm lý.”

Không phải người sống?

An Khanh Ngu quay đầu nhìn về phía cửa sổ đó, trong mắt hiện lên một tia màu xám, một lát sau, cả người đều ngây người tại chỗ.

“Sao có thể...”

Đồng tử của Tào Uyên hơi co lại, theo phản xạ di chuyển ánh đèn pin đến cửa sổ đó, muốn nhìn rõ đó rốt cuộc là thứ gì...

Ánh sáng mạnh mẽ chiếu qua bức tường xám xịt đồ nát, chiếu vào cái hố đen ngòm, chỉ thấy phía sau khung cửa sổ gỗ mục nát màu nâu đỏ, một khuôn mặt người trắng bệch đang áp sát vào tường, một đôi mắt đen ngòm không có lòng trắng đang nhìn chăm chăm xuống bốn người ở dưới lầu!

Khuôn mặt này quả thực quá kỳ lạ, không giống khuôn mặt người bình thường, mà mang một vẻ phẳng kỳ quái, lông mày dài và xéch, mắt đen láy, môi đỏ tươi... Trên khuôn mặt đó không có mũi, chỉ có hai lỗ đen ngòm.

Ngay khi nhìn thấy khuôn mặt này, Tào Uyên lập tức cảm thấy một luồng khí lạnh từ gan bàn chân ủa lên não, toàn thân nổi hết cả da gà.

Đây đâu phải người!

Rõ ràng là một con rối giấy dùng để làm lễ tang!

Bách Lý Phì Phì bên cạnh, ngay khi nhìn thấy cảnh này, tim thất lại, bản lĩnh tâm lý mạnh mẽ được rèn luyện ở trại huấn luyện khiến cậu không hét lên, mà cắn chặt môi, không nói hai lời liền rút từ túi ra một chuỗi tràng hạt, nhét vào tay Tào Uyên.

“Cậu làm gì vậy?”, Tào Uyên bị cậu ta làm cho giật mình.

“Cậu không phải là sư thầy sao! Tràng hạt đây, mau niệm chú thu nó lại đi!!”, Bách Lý Phì Phì mặt tái mét, giọng nói

thấp xuống, sốt ruột nói.

Tào Uyên: ...

Sau khi bị ánh đèn pin chiếu vào, khuôn mặt giấy trắng bệch đó đột nhiên rung lên, biến mất sau khung cửa sổ đen ngòm, đồng tử của Lâm Thất Dạ co lại, cầm dao, thân hình như tia chớp lao vào trong nhà, vừa hô lớn:

“Bắt nó lại! Đừng để nó chạy thoát!”

Tuy nhiên, có một người còn nhanh hơn hắn.

An Khanh Ngu đã lao ra trước Lâm Thất Dạ, ánh mắt sau cặp kính nhìn chăm chăm vào khung cửa sổ nơi con rối giấy biến mất, vội vàng cầm lấy một con dao mổ phẫu thuật, áp sát vào tường, trực tiếp chạy lên lầu, trên mặt tràn đầy sự phấn khích và ham muốn tìm hiểu!

Thấy Lâm Thất Dạ lao ra, Tào Uyên lập tức đuổi theo, chỉ còn Bách Lý Phì Phì nắm chặt một chuỗi tràng hạt đứng ngây người tại chỗ, một lát sau cũng vội vàng chạy theo.

“Đừng bỏ tôi lại mà!!”

Trong tòa nhà thấp tối om, Lâm Thất Dạ chạy rất nhanh, chưa đầy hai giây đã chạy từ dưới lầu lên phòng nơi con rối giấy từng ở, An Khanh Ngu cũng từ ngoài cửa sổ leo vào.

Nhưng lúc này, trong phòng đã không còn bóng dáng con rối giấy.

“Nó trèo qua đó, chạy vào rừng rồi.” Mọi hành động của con rối giấy đều nằm trong tầm cảm nhận của Lâm Thất Dạ, hắn lập tức trèo qua cửa sổ bên kia.

Sau khi bước vào vùng đất “Xuyên”, phạm vi cảm nhận của [Phạm Trần Thần Vực] tăng vọt lên năm trăm mét, tốc độ của con rối giấy tuy nhanh nhưng trong thời gian ngắn vẫn chưa thể chạy ra khỏi tầm cảm nhận của Lâm Thất Dạ.

Bốn người rời khỏi khu rừng bỏ hoang, chạy hết tốc lực về phía khu rừng bên kia!

Việc một con rối giấy đột nhiên xuất hiện ở khu rừng bỏ hoang giữa núi sâu, vốn dĩ đã vô cùng kỳ lạ, Lâm Thất Dạ và những người khác đương nhiên không thể để nó chạy thoát như vậy.

Thân thể con rối giấy dường như không có chút trọng lượng nào, theo chiều gió lạnh của đêm, chỉ cần nhay nhẹ một cái là đã bay xa trong rừng, rồi lại lắt lư bay đến một nơi nào đó sâu trong rừng.

Lâm Thất Dạ và những người khác lao vào rừng truy đuổi một lúc lâu, vẫn không thể rút ngắn khoảng cách với con rối giấy, ngược lại càng bị bỏ xa, dần dần mất dấu đối phương.

Lâm Thất Dạ cau mày, dừng bước trong rừng.

Khoảng nửa phút sau, bóng dáng của Tào Uyên và hai người kia mới đến sau lưng Lâm Thất Dạ, nhìn quanh một vòng nhưng không thấy con rối giấy, đành thở dài bất lực.

Thực ra, Lâm Thất Dạ không phải là không thể đuổi kịp, trong đêm tối này, tốc độ của hắn vốn đã được tăng cường lên mức đáng sợ, nếu lại dùng [Thiên Không Chi Ngâm Thơ Giả] tăng cường, khả năng đuổi kịp con rối giấy không nhỏ nhưng vấn đề là Tào Uyên và những người khác không có nhiều thủ đoạn như vậy, tốc độ của họ căn bản không đủ để theo kịp bước chân của Lâm Thất Dạ.

Nếu cứ đuổi theo mạnh mẽ, chưa chắc đã đuổi kịp con rối giấy nhưng hắn chắc chắn sẽ bị tách khỏi đội hình, đến lúc đó bốn người bị tản ra trong khu rừng nguyên sinh rộng lớn này thì thực sự phiền phức.

Chương 482 - Ta Học Trảm Thần

Bách Lý Phì Phì thở hồn hển, không nhin được hỏi: “Thất Dạ, rốt cuộc đó là thứ gì vậy?”

“Không có sự dao động của sinh mệnh, không có phản ứng năng lượng tinh thần, cũng không có dấu vết bị Cấm Khư điều khiển...” Lâm Thất Dạ trầm tư một lát, lắc đầu: “Không giống ‘bí ẩn’ nhưng cụ thể là cái gì, ta cũng không có manh mối.”

An Khanh Ngu thở dài tiếc nuối: “Nếu để ta mổ xẻ nó một chút thì tốt rồi.”

Tào Uyên ở bên cạnh dường như nhớ ra điều gì đó, nói không chắc chắn: “Các người không cảm thấy, cảnh tượng vừa rồi... có vẻ như ở đâu đó đã từng nghe qua không?”

Nghe thấy câu này, ba người còn lại đều sửng sốt.

“Khuôn mặt trắng bệch, ngũ quan mờ nhạt, giống như người, lại giống như... người chết.” An Khanh Ngu trầm ngâm: “Nguyên lai như vậy, so sánh như thế này thì rất giống với truyền thuyết ta từng nghe.”

“Truyền thuyết đó, sẽ không phải là thật chứ?” Bách Lý Phì Phì không nhin được lên tiếng: “Lúc đó người thợ rừng nhìn thấy, kỳ thực chính là con rối giấy chúng ta vừa thấy sao?”

“Địa điểm cũng đúng là một khu rừng...” Lâm Thất Dạ cau mày: “Địa điểm, sự kiện, tất cả đều trùng khớp, điều này có vẻ hơi trùng hợp quá.”

“Nếu phần về con rối giấy là thật thì những phần khác của truyền thuyết này, có phải cũng là thật không?” Tào Uyên hỏi.

“Phần nào?”

“Vương quốc người chết vĩnh hằng, tồn tại sâu trong rừng.”

Mọi người cùng rơi vào im lặng.

Sâu trong rừng nguyên sinh, thực sự tồn tại một vương quốc người chết vĩnh hằng sao? Nghe như một câu chuyện hoang đường nhưng mà họ vừa mới chứng thực, một phần của truyền thuyết quả thực là sự thật...

Những con kiến lửa đỏ bí ẩn, tổ kiến chúa không rõ vị trí, con rối giấy trắng bệch xuất hiện không rõ nguyên nhân, rồi lại biến mất một cách kỳ lạ trong rừng, vương quốc người chết vĩnh hằng tồn tại trong truyền thuyết sâu trong rừng núi...

Lâm Thất Dạ ngẩng đầu nhìn lên khu rừng đen rậm rạp xung quanh và đường nét của dãy núi ẩn hiện trong bóng đêm xa xa, thở dài.

“Xem ra bí mật của nơi này, còn nhiều hơn chúng ta tưởng tượng.”

“Hôm nay cứ ở đây qua đêm vậy.”

Lâm Thất Dạ đi đến một khoảng đất trống tương đối rộng rãi trong rừng, dùng năng lượng tinh thần cẩn thận cảm nhận một lượt, rồi lên tiếng.

Bây giờ đã là nửa đêm, từ khi họ vào rừng đến giờ, đã gần sáu tiếng đồng hồ trôi qua, họ đã lần lượt trải qua trận chiến với kiến lửa đỏ và sự truy đuổi của những con rối giấy, cộng thêm sự tấn công liên tục của cái lạnh khắc nghiệt, tinh thần không khỏi có chút mệt mỏi.

“Nghỉ ngơi bốn tiếng, rồi tiếp tục khám phá.” Lâm Thất Dạ liếc nhìn đồng hồ, rồi quay đầu nhìn về phía Bách Lý Phì Phì: “Mang lều trại ra đi.”

“Được!”

Bách Lý Phì Phì đáp một tiếng, thò tay vào túi, ngay sau đó liền lấy ra hai chiếc lều lớn màu đen, đặt ở giữa đất trống.

Khung kim loại chắc chắn, lớp vỏ dày, cấu trúc bên trong giữ ấm, hai chiếc lều này đặt giữa đất trống, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng biết giá cả chắc chắn không hề rẻ.

Lâm Thất Dạ quan sát hai chiếc lều một lát, trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Hắn đã nghĩ Bách Lý Phì Phì mua đồ dùng, đều sẽ mua loại tốt, dù sao cũng là tiểu thiếu gia của tập đoàn Bách Lý, không phải là người thiếu tiền nhưng mà loại lều cao cấp như thế này, hắn thực sự chưa từng thấy bao giờ.

“Lều đã dựng xong, vậy thì sắp xếp thứ tự canh gác thôi.” Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lát: “Khanh Ngư và Tào Uyên canh hai tiếng đầu, ta và Phì Phì canh hai tiếng sau, được không?”

Ba người còn lại đều không có ý kiến, Lâm Thất Dạ gật đầu: “Được, vậy chúng ta nghỉ ngơi trước...”

“Đợi đã!” Bách Lý Phì Phì đột nhiên lên tiếng.

Lâm Thất Dạ và Tào Uyên nghi hoặc nhìn về phía hắn, chỉ có An Khanh Ngư ở bên cạnh thầm thở dài, hắn dường như đã biết Bách Lý Phì Phì định làm gì rồi...

“Ta chưa chuẩn bị xong.” Bách Lý Phì Phì cười toe toét, lại thò tay vào túi móc đồ...

Ngay sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của Lâm Thất Dạ và Tào Uyên, hai tấm nệm mềm mại rộng hai mét được hắn lấy ra

từ trong túi, nhét vào trong lều.

May thay là lều mà Bách Lý Phì Phì mua đủ rộng, dù cho nhét thêm một tấm nệm vào cũng không hề ảnh hưởng đến không gian.

Tiếp đó, là bốn tấm chăn nhung, bốn chiếc ghế bập bênh hiệu “Ông già vui”, hai chiếc lò sưởi điện công suất cao, bốn máy phát điện chạy dầu, hai mươi tư thùng dầu, bốn chiếc máy tính để bàn “Người ngoài hành tinh” phiên bản cao cấp, bốn chiếc bàn gỗ hồng mộc, bốn chiếc ghế chơi game, cùng với máy lọc không khí, máy tạo độ ẩm, đèn đứng, khay trà nhỏ, bộ ấm chén tử sa...

Đến khi hàng chục chuỗi đèn sao lấp lánh được bố trí khéo léo xung quanh lều, Bách Lý Phì Phì vỗ tay, lùi lại hai bước, hài lòng gật đầu.

“Được rồi!”

Ánh đèn ấm áp của đèn đứng xa hoa chiếu lên khuôn mặt ngây người của Lâm Thất Dạ và Tào Uyên. Họ đứng trước không gian sống ngoài trời “Phiên bản biệt thự” này, nhìn Bách Lý Phì Phì đang thong thả nướng thịt bò phủ tuyết bằng một khẩu súng phun lửa thì cứng đờ tại chỗ.

“Cậu... cậu...”

“Sao vậy?” Bách Lý Phì Phì nghi hoặc gãi đầu: “Đồ dùng sinh tồn chắc là đủ rồi chứ nhỉ, còn thiếu gì nữa không...”

Đột nhiên, cậu ta như nhớ ra điều gì đó, vỗ đùi một cái!

“Ôi, quên mua tương ớt rồi!”

khóe miệng Lâm Thất Dạ giật giật, từ từ quay đầu nhìn về phía An Khanh Ngư bên cạnh, người sau bất lực nhắm mắt lại, thở dài một tiếng.

Chương 483 - Ta Học Trảm Thần

...

Rừng nguyên sinh, phía bên kia.

Giữa gió lạnh, Lý Đức Dương mặc áo choàng màu đỏ sẫm ngồi xổm trên đất bùn, ánh đèn pin chiếu dọc theo dấu vết trên mặt đất, từ từ mở rộng ra ngoài. Ông ta nheo mắt lại, trong mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

“Chú Lý, không phải con đường này sao ạ?” Trần Hàn thấy vẻ mặt Lý Đức Dương, lên tiếng hỏi.

“Đúng là con đường này, những con kiến lửa đó thân hình quá to lớn, trọng lượng dồn hết lên sáu cái chân nên dấu chân rất dễ nhận biết, nó đi theo hướng này...”

Lý Đức Dương chậm rãi đứng dậy từ trên mặt đất, tiếp tục nói: “Nhưng kỳ lạ là, ngoài dấu chân của con kiến lửa không lồ đó ra, ở đây còn có thêm bốn dấu chân người khác nữa...”

“Còn dấu chân người nữa sao?” Trần Hàn sững sốt: “Lúc này, làm sao có thể còn người vào rừng được?”

“Nhìn dấu vết trên đất, họ hẳn là vào rừng sớm hơn con kiến lửa, rất có thể là sau khi con kiến lửa bắt được Đình Đình, lại phát hiện ra dấu vết của họ nên đã đuổi theo dấu vết của bốn người đó, muốn bắt thêm nhiều con mồi hơn một lúc.” Lý Đức Dương nheo mắt lại: “Thứ này, thông minh không thấp đâu...”

“Bốn người...” Trần Hàn như nhớ ra điều gì đó: “Chú Lý, có phải là bốn người ban ngày kia không...”

“Có khả năng.” Lý Đức Dương gật đầu.

“Vậy thì họ chẳng phải gặp nguy hiểm sao?” Sắc mặt Trần Hàn có chút khó coi.

Lý Đức Dương thở dài, ngẩng đầu nhìn vào khu rừng sâu thẳm phía trước, có chút tức giận nói: “Những người trẻ tuổi này, đúng là không sợ chết!”

Ông ta nắm chặt con dao thẳng trong tay, cùng với Trần Hàn phía sau, lại tiếp tục chạy về phía trước.

...

Trong chiếc lều ẩm áp và thoải mái, Lâm Thất Dạ nằm trên nệm bông mở mắt ra.

Hắn từ từ ngồi dậy, nhìn giờ, mặc áo giữ ấm bên cạnh, đội mũ, rồi kéo rèm cửa lều đi ra ngoài.

“Đến giờ thay phiên rồi, các cậu đi nghỉ đi.” Lâm Thất Dạ đi đến bên lò sưởi, nói với An Khanh Ngư và Tào Uyên.

Sau đó, hắn lại đến lều bên cạnh, đá tỉnh Bách Lý Phì Phì đang ngủ say như chết.

Đội hai người vào lều ngủ, Lâm Thất Dạ đưa tay ra sưởi ấm bên lò sưởi, Bách Lý Phì Phì bên cạnh dụi dụi mắt buồn ngủ, vừa ngáp vừa lấy đồ ăn trong túi ra...

“Thất Dạ, sáng nay cậu thích uống cà phê hay sữa?”

Khóe miệng Lâm Thất Dạ giật giật: “Cà phê.”

Bách Lý Phì Phì lấy ra một chiếc máy pha cà phê cao nửa mét, cà phê rang được đổ vào như không cần tiền, rồi nối với máy phát điện bên cạnh vài phút sau, một tách cà phê nóng hổi đã được đặt trước mặt Lâm Thất Dạ.

Lâm Thất Dạ ngồi trên chiếc ghế bập bênh hiệu “Ông già vui”, nhìn tách cà phê nóng hổi, bánh quy bơ và miếng bò bít tết bông tuyết ngưu bài thơm phức trên bàn nhỏ trước mặt, chìm vào suy nghĩ...

Điều này hình như khác với tưởng tượng của hắn về việc sống sót ngoài trời...

Lâm Thất Dạ lắc đầu, gạt bỏ những suy nghĩ phức tạp, thông thả cầm dao lên, bắt đầu cắt bò bít tết.

Vừa cắt được nhát đầu tiên, tay Lâm Thất Dạ dừng lại giữa không trung.

Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía khu rừng xa xa.

Chỉ thấy ở rìa rừng, một con kiến lửa khổng lồ màu đỏ đang cõng một cô gái bất tỉnh, nhìn chăm chăm về phía Lâm Thất Dạ, không biết là đang nhìn hắn, hay đang nhìn miếng bò bít tết trên tay hắn...

Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lát, dùng nĩa gấp miếng thịt bò thơm ngon đầu tiên, cười híp mắt giơ lên trước mặt.

Về mặt đó như đang nói:

Muốn ăn không?

Cứ tới đây đi!

Tới đây, ta sẽ cho ngươi ăn một miếng...

Một tiếng kêu chói tai xé toạc bầu trời đêm tĩnh lặng.

Con kiến lửa cõng cô gái, nhanh chóng lao về phía Lâm Thất Dạ đang giơ miếng bò bít tết!

Keng——!!

Hai con dao thẳng đặt trên bàn bên cạnh tự động bật ra khỏi vỏ, phát ra tiếng ngân nhẹ, như tia chớp bắn về phía con kiến lửa đang lao tới!

Đồng thời, Lâm Thất Dạ từ từ thu tay đang giơ lên, lẩm bẩm:

“Đền như sấm sét thu con giận, thôi như biển cả động ánh sáng trong!”

Xẹt——!

Trên bề mặt hai con dao đang bay lượn giữa không trung đột nhiên xuất hiện những tia điện dày đặc, tốc độ lại tăng vọt, trong tích tắc, đã giao nhau với bóng đen khổng lồ màu đỏ đỏ!

Những tia lửa điện màu xanh dương nhảy múa trong không khí, dưới sự điều khiển của Lâm Thất Dạ, con dao thẳng hơi nghiêng xuống, lưỡi dao chính xác cắt đứt gốc sáu chân của con kiến lửa khổng lồ màu đỏ!

Cùng lúc đó, sáu cái chân bị đứt lìa cùng với máu xanh lục bắn tung tóe lên!

Con kiến lửa mất đi chân, nặng nề ngã xuống đất, do quán tính tiếp tục trượt về phía trước, cùng lúc đó con dao thẳng kia quay trở lại, cắt đứt luôn cả phần trước đang giữ chặt cô gái!

Một vệt đen bao phủ chiếc ghế bập bênh thứ hai bên cạnh, khiến nó lập tức bay lên, đáp xuống dưới người cô gái, đỡ lấy cô ấy một cách vững vàng, xoay tròn nửa vòng tại chỗ, thân ghế hơi rung lắc.

Mất đi mọi phương tiện tấn công, con kiến lửa lăn tròn trên mặt đất vài vòng, lúng túng lăn đến trước ghế bập bênh của Lâm Thất Dạ, tiếng gào thét thảm thiết của nó vang vọng trong rừng.

Cạch——!

Hai con dao thẳng được thu lại vào vỏ.

Lâm Thất Dạ cúi đầu nhìn xuống con kiến lửa dưới chân, mỉm cười đưa miếng bò bít tết vào miệng, thong thả nhai.

Khi con kiến lửa không có lợi thế tấn công bất ngờ, dưới tay Lâm Thất Dạ, nó chắc chắn không thể chống đỡ nổi một chiêu.

Chương 484 - Ta Học Trảm Thần

“Sao thế? Chuyện gì vậy?!”

Bách Lý Phì Phì đang nướng bánh pizza ở phía sau vội vàng bước tới, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, lập tức sững sờ tại chỗ.

An Khanh Ngu và Tào Uyên cũng nghe thấy tiếng động, đi ra từ lều của mình.

“Không sao, cuối cùng cũng bắt được một con sông sót.”
Lâm Thất Dạ từ từ đứng dậy khỏi ghế bập bênh, bung tách cà phê đi đến bên cạnh con kiến lửa rồi quỳ xuống, một vết đen tối tăm tuyệt đối từ bóng của hắn vươn ra, bắt đầu xâm chiếm thân thể con kiến lửa.

[Vũ giả bóng đêm] mang lại cho Lâm Thất Dạ không chỉ là thể chất mạnh mẽ trong điều kiện thiếu sáng, mà còn là khả năng giao tiếp với các sinh vật hoạt động về đêm.

Theo nghĩa truyền thống, kiến thuộc cả loài hoạt động ban ngày và ban đêm, ranh giới giữa hai loại này khá mơ hồ. Hơn nữa, sau khi Lâm Thất Dạ đột phá đến cảnh giới “Xuyên”, khả năng giao tiếp của hắn với các loài hoạt động về đêm cũng được tăng cường đáng kể. Kết hợp với [Chí Âm Thần Khư], hắn thậm chí bắt đầu có được sức mạnh điều khiển tinh thần.

Khi vết đen đó ăn mòn đến đầu con kiến lửa, con kiến lửa vốn đã hấp hối lại giãy giụa dữ dội, như thể đang vùng vẫy hết sức, tiếng gào thét sắc nhọn chói tai vang vọng khắp rừng núi, khiến màng nhĩ người ta đau nhức.

“Hơi ồn ào.” Lâm Thất Dạ cau mày, quay đầu nhìn An Khanh Ngu: “Có thể làm cho nó im miệng không?”

An Khanh Ngu gật đầu, tiện tay lấy ra một con dao phẫu thuật sắc bén, trong mắt hiện lên một tia sáng xám, phân tích một lát, rồi đâm chính xác lưỡi dao vào một phần nào đó trong não con kiến lửa. Ngay sau đó, tiếng kêu sắc nhọn đột ngột dừng lại, con kiến lửa hoàn toàn mất khả năng phát ra âm thanh.

Khi vết đen trong mắt Lâm Thất Dạ càng đậm đặc, sự giãy giụa của con kiến lửa cũng càng dữ dội hơn, liên tục dùng đầu đập xuống đất, phát ra tiếng “Đùng đùng” trầm đục.

Vài phút sau, Lâm Thất Dạ khẽ nhướn mày, vết đen trong mắt tan biến, đứng dậy nhìn về một hướng nào đó.

“Ta biết được hướng đi đại khái rồi.” Lâm Thất Dạ bình tĩnh nói.

“Hướng đi đại khái sao... ” An Khanh Ngu cau mày: “Cũng được, có lẽ sẽ tiết kiệm được kha khá thời gian.”

“Nói đúng hơn, hiện tại chỉ biết hướng đi đại khái thôi.” Lâm Thất Dạ nhìn con kiến lửa nằm bất động trên mặt đất, tiếp tục nói: “Chỉ cần cứ cách một khoảng thời gian, xâm chiếm tinh thần nó để tìm kiếm một lần, là có thể liên tục điều chỉnh lộ trình, cuối cùng nó sẽ dẫn chúng ta đến vị trí tổ kiến.”

Mắt Bách Lý Phì Phì dần sáng lên: “Nghĩa là, chúng ta đã có cách tìm được tổ kiến rồi sao?”

“Đúng vậy.”

Lâm Thất Dạ đi đến bên cạnh cô gái nhỏ đang hôn mê, dùng sức mạnh tinh thần kiểm tra kỹ lưỡng tình trạng cơ thể cô ấy, sắc mặt hẳn hơi dịu lại.

“Đây không phải là cô bé trên chuyến tàu đó sao?” Tào Uyên nghi hoặc hỏi: “Sao cô ấy lại ở đây?”

Lâm Thất Dạ nhìn cô bé mặc quần áo mỏng manh, cởi áo khoác giữ ấm trên người xuống, suy nghĩ một chút, lại cởi thêm một chiếc áo khoác nỉ nữa, đắp lên người cô bé, bản thân chỉ còn lại một chiếc áo sơ mi đen mỏng manh.

“Cô bé chắc là đang ở ngoại vi rừng nguyên sinh, gặp phải con kiến lửa đi săn cho nữ hoàng kiến, rồi bị mang đến đây... May mà lúc đó cô ấy không chống cự, mà ngất đi luôn, nếu không kiến lửa chắc sẽ giết cô ấy trước, rồi mới mang đi.”

Bách Lý Phì Phì quan sát cô bé hồi lâu, thở dài: “May mà chúng ta gặp được, nếu không thì...”

“Điều này cũng chứng tỏ, phạm vi săn mồi của kiến thợ đang ngày càng mở rộng.” Sắc mặt Lâm Thất Dạ càng thêm nghiêm trọng: “Thời gian chúng ta không còn nhiều nữa.”

“Vậy cô bé này phải làm sao?” Tào Uyên lên tiếng: “Chúng ta có cần mang cô ấy đến tổ kiến chúa không?”

Lâm Thất Dạ nhìn cô bé đang ngủ say, do dự.

Nơi đây cách huyện An Tá quá xa, nếu quay lại theo đường cũ, ít nhất cũng phải mất mười hai tiếng đồng hồ, cứ trì hoãn thêm, kiến lửa chỉ làm náo loạn thành phố lớn hơn mà thôi, họ không còn thời gian để quay lại...

“Mang theo trước đi.” Lâm Thất Dạ nói: “Đến gần tổ kiến, ta sẽ tìm người ở bên ngoài chăm sóc cô ấy.”

“Tìm người?” Bách Lý Phì Phì nghi hoặc hỏi: “Núi rừng hoang vu này, tìm ai chứ?”

“Ta có cách của ta.”

Tìm người đối với Lâm Thất Dạ quả thật không phải chuyện khó, bệnh viện tâm thần có nhiều y tá lắm, tùy tiện tìm

một người cũng có thể bảo vệ an toàn cho cô bé, nếu không phải y tá triệu hồi không thể rời xa Lâm Thất Dạ quá xa, hẳn thậm chí muốn để Lý Nghị Phi trực tiếp đưa cô bé về nhà từ đây.

“Khoan đã!” Bách Lý Phì Phì như nhớ ra điều gì đó, vội vàng chạy đến bên lều: “Pizza sắp nướng xong rồi, lát nữa cô bé tỉnh dậy chắc chắn sẽ đói, mang cho cô ấy ăn trên đường đi.”

Bách Lý Phì Phì đang bận rộn thì Tào Uyên chủ động đi đến bên cạnh ghế đu, bế cô bé trên ghế lên.

Bởi vì trong bốn người họ, chỉ có anh ta không thể dễ dàng ra tay, những lúc không cần thiết, anh ta chỉ có thể đứng xem ở một bên, cô bé ở trên người anh ta là an toàn nhất.

Đúng lúc này, ánh mắt An Khanh Ngư rơi vào người Lâm Thất Dạ, do dự một lát, rồi cởi áo khoác giữ ấm trên người xuống, đưa đến trước mặt Lâm Thất Dạ.

Lâm Thất Dạ sững sờ.

Chương 485 - Ta Học Trảm Thần

“Ta đã cải tạo cơ thể, trong người có gen băng giá, không sợ lạnh, anh cứ mặc đi.” An Khanh Ngư mỉm cười nói: “Có lẽ, đây gọi là... cùng nhau chịu đựng khó khăn?”

Lâm Thất Dạ sững sờ một lát, bất đắc dĩ cười cười, vẫn nhận lấy áo khoác trong tay An Khanh Ngư.

“Cảm ơn.”

Tuy rằng sau khi thăng cấp lên cảnh giới “Xuyên”, thể chất của Lâm Thất Dạ được tăng cường đáng kể, đã hoàn toàn vượt xa phạm vi của người thường nhưng dù sao vẫn là thân thể phàm tục, trong thời gian dài bị giá lạnh tấn công, hành động khó tránh khỏi có chút cứng nhắc.

Hơn nữa, lúc bình minh trong rừng rất dễ đóng băng, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng manh, rất nhanh sẽ bị sương đọng làm ướt, lúc đó càng thêm phiền phức.

Không lâu sau, Bách Lý Phì Phì thu dọn toàn bộ trại vào túi, lại cải tạo lại cái thùng sắt lớn ban đầu dùng để đựng giá nướng, nhét con kiến lửa bị thương vào trong, tiện cho việc mang theo.

Bốn người thu dọn hành lý, lại tiếp tục đi sâu vào rừng nguyên sinh.

Cứ mỗi nửa tiếng, Lâm Thất Dạ lại mở thùng sắt ra một lần, dùng bóng tối xâm thực tinh thần của kiến lửa, từ đó đọc được lộ trình phía trước, liên tục điều chỉnh hướng đi.

Khoảng một tiếng rưỡi sau, cô bé đang nằm trên lưng Tào Uyên đột nhiên run lên, dường như mơ thấy điều gì đó đáng sợ, đột ngột mở mắt ra.

Cô bé kêu lên một tiếng, rồi vô thức giãy giụa sợ hãi.

Bốn người cùng dừng bước, quay đầu nhìn về phía lưng Tào Uyên, Bách Lý Phì Phì nhanh chóng bước tới, lên tiếng an ủi:

“Em gái nhỏ, đừng sợ! Quái vật đã bị các anh đuổi đi rồi!”, Bách Lý Phì Phì nói.

Cô bé ngạc nhiên nhìn quanh, không thấy dấu vết của kiến lửa, sắc mặt dần dần dịu lại, lại nhìn kỹ mấy người một lúc, có chút nghi hoặc hỏi:

“Các anh là... mấy anh trên tàu hỏa phải không?”

“Là chúng tôi.” Bách Lý Phì Phì cười hì hì: “Em gái nhỏ, em tên gì vậy?”

Cô bé do dự một lát, vẫn ngập ngừng nói: “Cháu tên là Lý Đình Đình.”

“Đình Đình à...” Bách Lý Phì Phì đến bên cạnh Lý Đình Đình, ân cần nói: “Đừng sợ, các anh không phải người xấu, chúng tôi là khách du lịch vào rừng quay phim tài liệu, quay xong sẽ đưa em về.”

Lý Đình Đình nhìn Bách Lý Phì Phì, có chút nửa tin nửa ngờ.

“Lý Đức Dương ở sở quản lâm An Tá, là ba em phải không?” Lâm Thất Dạ mỉm cười nói.

Nghe thấy ba chữ Lý Đức Dương, mắt Lý Đình Đình lập tức sáng lên: “Các anh quen ba cháu?”

“Chúng tôi là bạn tốt, em quên rồi sao, hôm qua chúng tôi còn đến sở quản lâm chơi mà.”

Câu nói này vừa dứt, vẻ mặt Lý Đình Đình hoàn toàn thả lỏng, ánh mắt nhìn Lâm Thất Dạ và những người khác thêm vài phần tin tưởng.

Bách Lý Phì Phì lặng lẽ giơ ngón cái lên với Lâm Thất Dạ.

Sau đó, anh ta như nhớ ra điều gì đó, lấy hộp giữ nhiệt đựng pizza trong ba lô ra, đưa đến trước mặt Lý Đình Đình, cười nói: “Đây là bữa sáng dành cho em, ăn đi.”

Lý Đình Đình ngửi thấy mùi thơm của pizza, nuốt nước bọt ừng ực, cả đêm bị giật mình và giá lạnh, cô bé đã đói meo, lúc này không còn chút do dự nào nữa, liền cầm lấy pizza ăn ngấu nghiến.

“Này, ăn chậm thôi, không ai giành với em đâu.” Bách Lý Phì Phì cười hề hề, lại lấy ra hai chiếc bình giữ nhiệt từ trong ba lô. e b o o k s h o p . v n - e b o o k t r u y e n d i c h g i á rẻ

“Cà phê hay sữa?”

...

Ánh sáng bình minh dần dần xuất hiện từ phía bên kia rừng núi.

Lý Đức Dương mặc áo choàng, đeo súng săn, nhanh chóng đi xuyên qua khu rừng, khuôn mặt khắc khổ đầy mệt mỏi và gió sương.

Trần Hàn theo sát phía sau ông, hai má cũng bị gió lạnh thổi đỏ ửng.

Hai người theo dấu chân trên đất, đến một khu rừng khá trống trải.

Lý Đức Dương nhìn những dấu chân lộn xộn trước mặt, cau mày, cúi xuống quan sát kỹ.

“Chú Lý, ở đây có dấu vết dừng lều.” Trần Hàn đi quanh một vòng, nói: “Họ hẳn là đã nghỉ ngơi ở đây một thời gian.”

Lý Đức Dương đứng dậy, gật đầu.

“Dấu vết ở đây quá lộn xộn, không nhìn ra được gì nhưng dấu chân đi vào rừng đều rất mới, họ hẳn là mới đi không lâu, chúng ta tăng tốc, chắc chắn sẽ nhanh chóng đuổi kịp.”

Trần Hàn ừ một tiếng, hai người lại tiếp tục bước đi, nhanh chóng đuổi theo hướng dấu chân.

Khoảng hơn một tiếng đồng hồ chạy hết tốc lực, bốn bóng người mờ mờ xuất hiện trong tầm mắt của họ.

Chỉ nhìn thấy bóng lưng của họ, Lý Đức Dương đã có thể xác định, bốn người này chính là mấy thanh niên chiều hôm qua đến sở quản lâm xin bản đồ nhưng khi ánh mắt ông nhìn thấy thứ trên lưng một thanh niên, đồng tử đột nhiên co lại!

“Đình Đình!” Ông mở môi khô nứt, gọi lớn!

Xa xa, Bách Lý Phì Phì và những người khác cùng nhìn về phía Lâm Thất Dạ, Lâm Thất Dạ lặng lẽ gật đầu, bốn người liền dừng bước.

“Ba!!!”

Lý Đình Đình đột ngột quay đầu lại, nhìn thấy người đến lập tức kích động nhảy xuống từ lưng Tào Uyên, nhanh chóng chạy về phía Lý Đức Dương.

Đôi môi Lý Đức Dương run nhẹ, khuôn mặt cứng đờ vì gió lạnh dần dần nở nụ cười, ông ôm chầm lấy Lý Đình Đình chạy đến, cánh tay rắn chắc ôm chặt lấy thân thể cô bé.

“Đình Đình! Con thế nào rồi, không bị thương chứ? Con kiến khổng lồ kia thì sao?” Lý Đức Dương nhanh chóng kiểm tra người Lý Đình Đình, xác nhận không có một vết xước nào, trái tim đang treo lơ lửng mới thả lỏng.

“Con không sao ạ, lúc con tỉnh dậy thì đã ở trên lưng anh Tào rồi!” Lý Đình Đình lắc đầu, hai bím tóc dài đung đưa.

Lý Đức Dương ôm Lý Đình Đình, quay đầu nhìn về phía bốn người ở cách đó không xa.

khỏe miệng Lâm Thất Dạ cong lên, vẫy tay với ông: “Gặp lại rồi.”

Trần Hàn và Lý Đức Dương nhìn nhau, đều thấy sự nghi hoặc trong mắt đối phương, Lý Đức Dương đi đến bên cạnh bốn người, không nhịn được hỏi:

“Là các cậu cứu Đình Đình phải không?”

“Đúng vậy ạ.” Bách Lý Phì Phì gật đầu.

“Thế các cậu... có thấy gì khác không?” Lý Đức Dương cau mày: “Ví dụ như, kiến đỏ?”

Lâm Thất Dạ và những người khác nhìn nhau, lắc đầu khó hiểu: “Kiến đỏ gì cơ?”

Nghe câu này, vẻ nghi hoặc trong mắt Lý Đức Dương càng đậm hơn: “Thế các cậu tìm thấy Đình Đình như thế nào?”

“Nhặt được trong rừng.” Lâm Thất Dạ trả lời chắc chắn.

Ba người còn lại gật đầu lia lịa.

Họ đương nhiên không thể nói thẳng với Lý Đức Dương rằng, con kiến khổng lồ đỏ kia đã bị chặt thành từng khúc, hiện đang được nhét trong cái thùng sắt sau lưng Bách Lý Phì Phì...

Chuyện này nếu để Lý Đức Dương biết, chắc chắn sẽ nghi ngờ thân phận của họ.

“Nhặt được?” Lý Đức Dương ngơ ngác.

“Đúng vậy ạ, chúng tôi đi bộ thể này, tình cờ thấy cô ấy nằm dưới gốc cây, rồi nhặt lên thôi.” Bách Lý Phì Phì vừa chỉ tay vừa nói.

Đùng đùng——!

Thùng sắt sau lưng anh ta đột nhiên phát ra tiếng va chạm trầm đục, giống như có thứ gì đó đang quấy đạp.

Ánh mắt Lý Đức Dương lập tức đổ dồn vào chiếc thùng sắt.

Lâm Thất Dạ lặng lẽ đi đến bên cạnh thùng sắt, một bạt tay vỗ lên mặt thùng, tiếng va chạm trầm đục bên trong đột ngột dừng lại. Lâm Thất Dạ cười cười, có phần ngượng ngùng nói:

“Trên đường tiện tay đánh được chút đồ ăn rừng, hơi không ngoan ngoãn một chút, ha ha ha...”

Chương 486 - Ta Học Trảm Thần

Đồ ăn hoang dã?

Lý Đức Dương nghi ngờ dờ mắt khỏi chiếc thùng sắt, cau mày.

“Tôi đã cảnh báo các người không được vào rừng rồi mà? Các người không sợ chết sao?”

Bách Lý mập mạp nhếch miệng: “Chúng tôi vào lâu như vậy rồi, chẳng phải vẫn ổn sao? Hơn nữa, nếu chúng tôi không vào thì làm sao cứu được con gái ông?”

Lý Đức Dương nghe nửa câu sau, lời trách móc đã chuẩn bị sẵn trong cổ họng bỗng nghẹn lại.

“Bây giờ các người không sao là vì các người may mắn thôi!” Lý Đức Dương hừ lạnh, cứng rắn nói: “Bây giờ lập tức theo tôi trở về, không được đi sâu thêm nữa!”

Lâm Thất Dạ lắc đầu: “Ông cứ đưa con gái ông về trước đi, trước khi hoàn thành mục tiêu quay phim, chúng tôi sẽ không về đâu.”

Lý Đức Dương tròn mắt, trừng mắt nhìn Lâm Thất Dạ, quát lớn:

“Nói bậy, đi tiếp nữa, các người sẽ mất mạng ở đây đấy! Tôi đưa các người về!”

“Không về.” Lâm Thất Dạ kiên quyết lắc đầu.

“Về!”

“Không về.”

“... ..”

Lý Đức Dương trừng mắt nhìn mấy người, tức đến nổi phổi muốn nổ tung.

Bọn nhóc ranh này, sao lại không nghe lời khuyên nhỉ? Đã bảo đi tiếp là đường chết rồi mà, cứ muốn vội vã đi tìm chết?

Bây giờ phải làm sao?

Đưa thằng Đình Đình về? Bỏ mặc bọn họ?

Nhìn bốn người trẻ tuổi đi tìm chết, ông không làm được, huống hồ nếu không có bọn họ, Đình Đình có lẽ đã bị đóng băng chết trong rừng rồi.

Hay là đánh ngất bọn họ, rồi khiêng về?

Nhưng bốn người bọn họ, chỉ dựa vào ông và Trần Hàm thì không khiêng nổi, đây là quãng đường mất mấy tiếng đồng hồ.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lý Đức Dương nghiên răng, như hạ quyết tâm, quay sang Trần Hàm:

“Tiểu Trần, cậu đưa Đình Đình về trước đi, tôi đi cùng bọn họ một đoạn, rồi đưa bọn họ về.”

Trần Hàm sững sốt: “Nhưng mà, lỡ như gặp phải...”

“Yên tâm.” Lý Đức Dương nhìn Trần Hàm, chỉ vào khẩu súng sẵn sau lưng: “Các người đi trước vài phút nữa, tôi chắc chắn sẽ khiến đám trẻ này ngoan ngoãn quay về.”

Trần Hàm thấy vậy, lập tức hiểu ý của Lý Đức Dương.

“Được, vậy chúng tôi đi trước một bước.” Trần Hàm gật đầu.

Lý Đình Đình há miệng, định nói gì đó, Lý Đức Dương liền ngồi xổm xuống, xoa đầu cô bé, nhẹ giọng nói: “Đình

Đình, con về tìm ông nội trước, bố sẽ về ngay.”

Nói xong, ông như nhớ ra điều gì, đưa tay vào trong áo ngực lấy ra một gói bánh quy nén đã nhàu nát, nhét vào tay Lý Đình Đình.

“Nếu đói trên đường thì ăn bánh quy nhé, biết chưa?”

Lý Đình Đình đẩy tay Lý Đức Dương ra, lắc đầu nói: “Bố giữ lại ăn đi, con không đói, con vừa ăn một miếng pizza to rồi.”

Lý Đức Dương sửng sốt: “Ăn cái gì cơ?”

“Pizza ạ!” Lý Đình Đình xoa bụng: “Anh mập cho con, vị hải sản, ngon lắm!”

Lý Đức Dương:...

Ông quay đầu nhìn bốn người, Bách Lý mập mạp cười hi hi.

Trần Hàm tiến lên công Lý Đình Đình, gật đầu với Lý Đức Dương, ra hiệu cho ông yên tâm, sau đó đi về hướng lúc nãy.

Đợi đến khi hai người biến mất hoàn toàn, Lý Đức Dương từ từ quay đầu, nhìn bốn người Lâm Thất Dạ.

“Chú.” Bách Lý mập mạp nhún vai: “Hay là chú cũng về đi, chúng cháu thực sự không sao đâu...”

“Ít nói nhảm!”

Lý Đức Dương liếc nhìn bốn người, hừ một tiếng, rút khẩu súng săn sau lưng ra...

Cạch——!

Đạn lên nòng!

Lý Đức Dương cầm khẩu súng săn, hòng súng chĩa vào bốn người, vẻ mặt “Các người không ngờ chứ?”

Ông tuyệt đối không thể để bốn người Lâm Thất Dạ tiếp tục tiến lên, cũng không thể cược mạng mình, đi cùng bốn thanh niên muốn chết này tiếp tục tiến lên, vì vậy, ông chỉ có thể dùng một số phương pháp thô bạo, ép họ quay về!

Mặc dù thủ đoạn này có hơi không hợp quy củ nhưng Lý Đức Dương không quan tâm nhiều đến thế, ông không học hành mấy năm, không nói được những đạo lý lớn lao gì, bây giờ, ông chỉ có thể dùng cách thô bạo nhất nhưng hiệu quả nhất này.

Vừa nãy Đình Đình ở đây, ông không tiện rút súng, dù sao thì nhìn thế nào cũng không giống việc người tốt làm, bây giờ để hai người đi trước, ông có thể tự do hành động rồi.

“Bọn nhóc các người, nói tử tế không nghe, nhất quyết muốn ông già này động thủ với các người.” Giọng nói thô lỗ của Lý Đức Dương vang vọng trong rừng, ngữ khí đầy nghiêm túc,

“Không muốn trên người thêm nhiều lỗ thủng thì lập tức theo ông già này về!”

Không khí trong nháy mắt đông cứng lại.

Bách Lý mập mạp khẽ giật giật khóe miệng, ba người lặng lẽ quay đầu, nhìn về phía Lâm Thất Dạ ở giữa.

Lâm Thất Dạ nhìn hòng súng đen ngòm trước mặt, còn có Lý Đức Dương kiên định vô cùng, bất lực nhắm mắt lại, chậm rãi thở dài...

...

Vài con chim bay vụt lên từ trong rừng.

Mười giây sau.

“Nói tử tế không nghe, nhất quyết muốn chúng tôi động thủ với ông.”

Bách Lý mập mạp ngồi trên tảng đá bên cạnh, nghịch khẩu súng săn trong tay, rất bất lực lên tiếng.

Bên cạnh hẳn, Lý Đức Dương mặt mũi bầm dập đang nằm ngửa trên mặt đất, nhìn bầu trời trên đầu, cả người đờ đẫn, như thể hoàn toàn ngừng suy nghĩ.

An Khanh Ngư ngồi xổm bên cạnh ông, trong tay cầm một cục cùn, nghiêm túc sát trùng vết thương cho Lý Đức Dương.

“Chú Lý, chúng cháu thực sự không cố ý ra tay nặng như vậy.” Lâm Thất Dạ ngồi bên cạnh ông, nghiêm túc giải thích: “Chú nói xem... rõ ràng súng đã bị chúng cháu tịch thu, sao chú còn nhất quyết xông lên giật lại chứ?”

Cướp thì cứ cướp đi, mình tuổi cao rồi, động tác cũng không biết chú ý một chút... không những ngã một cái, còn bị trẹo cả lưng, thế này thì tìm ai để nói lý đây?”

Chương 487 - Ta Học Trảm Thần

Khóe miệng Lý Đức Dương giật giật, vừa khéo kéo trúng vết thương đang sát trùng, đau đến nổi mặt mày nhăn nhó.

“Các người... rốt cuộc là người phương nào?” Lý Đức Dương nhìn chằm chằm Lâm Thất Dạ, vẻ mặt kỳ quái hỏi: “Mặc dù tôi tuổi đã cao nhưng cũng không phải mấy thằng nhóc ranh có thể chế ngự được, mục đích các người đến đây, rốt cuộc là gì?”

Lâm Thất Dạ chớp chớp mắt: “Tôi đã nói rồi, quay phim tài liệu.”

“Phim tài liệu gì?”

“Gấu ra oai.”

“...” Lý Đức Dương không tin: “Đã đến đây để quay phim, sao tôi không thấy thiết bị quay phim của các người?”

Bách Lý mập mạp bên cạnh trầm ngâm một lát, lặng lẽ lấy ra từ trong ba lô một cái chân máy, hai máy quay, một tấm phản quang, thậm chí còn lấy ra một chiếc áo vest màu xanh lá mặc vào người...

Lý Đức Dương:...

“Không thể nào.” Lý Đức Dương kiên quyết lắc đầu: “Người quay phim tài liệu, không thể có thân thủ tốt như vậy.”

“Tại sao không thể?” Lông mày Lâm Thất Dạ nhướng lên: “Tôi xuất thân từ gia tộc võ cổ, cận chiến luôn là sở trường

của tôi, khoảng cách gần như vậy, cho dù chú có súng cũng không thể thắng tôi.”

“Cậu là truyền nhân của gia tộc võ cổ?” Lý Đức Dương cau mày, lại nhìn ba người khác: “Vậy bọn họ thì sao?”

Lâm Thất Dạ trầm ngâm do dự một lát, chỉ tay về phía An Khanh Ngư: “Đây là bác sĩ đi theo.”

Lại chỉ về phía Tào Uyên: “Nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp.”

Lại chỉ về phía Bách Lý mập mạp...

“Con trai ngốc của địa chủ.”

Bách Lý mập mạp:...

“Khụ khụ, đồng thời cũng là đơn vị đầu tư cho công tác quay phim tài liệu lần này.” Lâm Thất Dạ bổ sung thêm một câu.

Trên mặt Lý Đức Dương hiện rõ vẻ không tin.

Tuy nhiên, để ông đoán lai lịch của mấy người này thì ông thực sự không đoán ra được.

Trong trận giao đấu ngắn ngủi vừa rồi, chỉ có Lâm Thất Dạ ra tay, hơn nữa Lâm Thất Dạ không hề bộc lộ chút sức mạnh siêu nhiên nào, chỉ dùng thuần túy kỹ xảo cận chiến, trong nháy mắt đã đoạt mất khẩu súng săn trên tay ông.

Còn về vết thương trên người Lý Đức Dương, quả thực là do sau khi bị đoạt súng, nhất thời kích động, động tác quá mạnh nên trọ lưng, sau đó ngã một cái...

Chỉ nhìn vào điểm này, thực lực của Lâm Thất Dạ quả thực khiến ông không thể nắm bắt.

Nói ông ta rất lợi hại thì hình như chỉ có đoạt súng nhanh hơn, nói ông ta không lợi hại thì lại đoạt được súng từ tay một người canh gác...

Đối mặt với bốn người trẻ tuổi này, Lý Đức Dương thừa nhận mình có chút khinh địch, hơn nữa lúc đầu cũng không có ý định động dụng Cẩm Khư, dù sao thì ai có thể nghĩ tới, một thằng nhóc ranh lại có thân thủ lợi hại như vậy?

Lý Đức Dương suy nghĩ cẩn thận, suy đoán ra ba khả năng.

Thứ nhất, bốn người này quả thực giống như lời họ nói, chính là đến quay phim tài liệu, một công tử nhà giàu dẫn theo một người trẻ tuổi có thân thủ tốt làm vệ sĩ, dường như cũng hợp tình hợp lý.

Thứ hai, bọn họ là [Tín đồ]. Nhưng khả năng này rất nhỏ, nếu bọn họ là Tín đồ, căn bản không cần cứu Lý Đình Đình, hơn nữa bây giờ ông mặc áo choàng của người canh gác, Tín đồ không thể không nhận ra, sao có thể tha mạng cho ông, còn cẩn thận sát trùng vết thương cho ông?

Thứ ba, bọn họ cũng là người canh gác. Ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu Lý Đức Dương, đã bị ông phủ định.

Nói chung, người canh gác đều có thành phố do mình trấn thủ, nếu không có tình huống đặc biệt, sẽ không chạy lung tung, huống hồ là ở khu rừng nguyên sinh này? Chỉ có đội đặc biệt mới có khả năng cơ động, mà theo ông biết, bốn người trẻ tuổi này không phù hợp với bất kỳ đặc điểm nào của đội đặc biệt.

Quan trọng nhất là, nếu bọn họ thực sự là đội đặc biệt, tại sao lại phải nguy trang thân phận?

Nghĩ đi nghĩ lại, bốn người trẻ tuổi trước mắt này, hình như thực sự chỉ có thể là khả năng thứ nhất...

Lý Đức Dương chống một tay xuống đất, tay còn lại đỡ lấy thắt lưng, miễn cưỡng đứng dậy từ trên đất, Lâm Thất Dạ bên cạnh nhanh chân bước tới muốn đỡ ông nhưng bị Lý Đức Dương xua tay từ chối.

“Thằng nhóc, ta không quan tâm các ngươi là người phương nào, tóm lại... các ngươi không thể tiến lên nữa.”

Lâm Thất Dạ trầm ngâm một lát: “Nếu chúng tôi nhất định phải tiến lên thì sao?”

“... ..” Lý Đức Dương há miệng suy nghĩ hồi lâu, cũng không nặn ra được một câu nào.

Đúng vậy, nếu bọn họ nhất định phải tiến lên... thì mình có thể làm gì đây?

Bây giờ chính ông đi lại còn không thuận lợi, súng cũng bị đoạt mất, dao cũng bị lấy đi, Cẩm Khư thì có thể dùng nhưng cũng không thể thật sự giết sạch bọn họ chứ?

Lâm Thất Dạ thấy vẻ mặt đau khổ của Lý Đức Dương, khước miệng hơi cong lên, đưa cho Tào Uyên và An Khanh Ngư một ánh mắt, hai người lập tức hiểu ý, một trái một phải tiến đến bên cạnh Lý Đức Dương, dìu ông đi về phía trước.

“Chú Lý, đi chậm thôi, đừng tẹo lưng nữa.” Bách Lý Phi Phi cười hì hì lên tiếng.

Đối với Lâm Thất Dạ mà nói, mang theo Lý Đức Dương quả thực là một gánh nặng nhưng cũng không tiện cứ thế bỏ ông một mình trong rừng, dù sao thì tùy tiện xuất hiện một con kiến khổng lồ cũng là cảnh giới “Xuyên”, với tình trạng hiện tại của ông, căn bản không phải là đối thủ, một người canh gác tận tụy như vậy, không thể để ông cứ thế chết được.

Chương 488 - Ta Học Trảm Thần

Cứ như vậy, bốn người mang theo một Lý Đức Dương, không ngừng tiến vào sâu trong rừng.

Đi được khoảng hơn hai tiếng, bụng của Lý Đức Dương bị diu đi phát ra tiếng kêu ùng ục, Lâm Thất Dạ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mặt già của Lý Đức Dương đỏ bừng, lặng lẽ quay đầu đi.

“Hai người các người buông ta ra một chút, ta ăn chút bánh quy.” Lý Đức Dương nói với An Khanh Ngư và Tào Uyên.

Lâm Thất Dạ nhìn thời gian, lên tiếng: “Mọi người nghỉ ngơi một chút đi, cách đích đến... hẳn là không xa nữa, điều chỉnh trạng thái cho tốt.”

Nghe thấy câu này, ánh mắt của An Khanh Ngư ba người lập tức trở nên nghiêm túc, bọn họ đương nhiên biết đích đến là chỉ cái gì, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì sắp có một trận chiến ác liệt.

Hai người đặt Lý Đức Dương dưới gốc cây, ông ta từ trong quần áo lấy ra gói bánh quy nén nhẵn nhúm, mở bao bì ra cắn một miếng thật mạnh, ai ngờ bánh quy nén đã bị đông cứng, cắn một miếng xuống, không những chỉ cắn được một góc mà còn suýt nữa làm gãy cả răng.

Lý Đức Dương chỉ nhú mày, tiếp tục đưa bánh quy nén lên miệng, cắn mạnh hơn.

Ông ta thấy Lâm Thất Dạ bốn người đều đang nhìn mình, hơi sững sốt, do dự một lát sau, từ trong bao bì lấy ra hơn nửa

số bánh quy, đưa tới trước mặt.

“Các người hết thức ăn rồi chứ? Cùng ăn đi, tuy rằng khó ăn một chút nhưng vẫn có thể bổ sung không ít sức lực.” Lý Đức Dương nghiêm túc nói.

Bách Lý Phì Phì há miệng, dường như muốn nói gì đó, lúc này Lâm Thất Dạ đi đến bên tai anh ta thì thầm vài câu, Bách Lý Phì Phì lập tức hiểu ý, gật đầu, quay người đi về phía sâu trong rừng.

Thấy Bách Lý Phì Phì một mình rời đi, Lý Đức Dương có chút nghi hoặc lên tiếng: “Anh ta đi làm gì vậy?”

“Ồ, anh ta đi săn.” Lâm Thất Dạ trả lời.

“Săn à?” Lý Đức Dương lắc đầu: “Lúc này, trong rừng săn bắn không dễ dàng như vậy đâu... Anh vẫn nên gọi anh ta về đi, nếu bánh quy không đủ, tôi ăn ít lại một chút cũng không sao.”

“Không cần.” Lâm Thất Dạ cười trả lời.

Chưa đầy ba phút, Bách Lý Phì Phì đã quay lại.

Anh ta tay trái xách một túi thịt bò cuộn, tay phải xách một xấp dạ dày, trong lòng ôm nồi lẩu uyên ương vẫn còn sôi ùng ục, bên dưới tự mang theo một bếp gas thiên nhiên di động, hơn hờ chạy tới.

“Nhìn này! Tôi bắt được lẩu uyên ương hoang dã!!” Anh ta tự hào lên tiếng.

Lâm Thất Dạ:...

An Khanh Ngư:...

Tào Uyên:...

Lý Đức Dương:???!

Lẩu uyên ương hoang dã?!

Mẹ kiếp anh đùa tôi à?

Lâm Thất Dạ kéo Bách Lý Phì Phì lại, có chút đau đầu lên tiếng: “Tôi bảo anh đi kiếm chút thức ăn hợp lý, anh lại kiếm cho tôi cái này?”

Bách Lý Phì Phì sững sốt: “Lầu, rất hợp lý mà!”

Lâm Thất Dạ bất lực nhắm mắt lại.

Khi nồi lẩu bốc hơi nghi ngút được đặt trước mặt Lý Đức Dương, cả người ông ta đã hóa đá, Lâm Thất Dạ bốn người thâm lặng cầm đũa và nước chấm đi đến bên nồi lẩu ngồi xuống, không nói một lời bắt đầu ăn.

“Khoan đã...” Lý Đức Dương biểu cảm kỳ quái lên tiếng: “Nồi lẩu này... ở đâu ra vậy?”

“Trong rừng bắt được chứ sao.” Bách Lý Phì Phì đương nhiên nói.

“Trong rừng có thể bắt được lẩu sao?” Lý Đức Dương tức đến bật cười, ông ta cảm thấy trí thông minh của mình bị xúc phạm: “Anh có bản lĩnh thì đi bắt cho tôi một cái nữa xem nào?”

Đũa của Bách Lý Phì Phì khựng lại, im lặng một lát sau, từ từ đứng dậy...

Ba phút sau.

Lý Đức Dương nhìn nồi lẩu thịt bò cà chua bốc hơi nghi ngút thứ hai trước mặt, chìm vào trầm tư...

Năm người thâm lặng nhúng thịt bò và dạ dày, bầu không khí có chút kỳ quái...

“Khụ khụ.” Lâm Thất Dạ chủ động phá vỡ sự im lặng: “Chú Lý, chú làm người bảo vệ rừng lâu như vậy, có nghe nói trong rừng này... có chuyện gì kỳ lạ không?”

Nghe thấy câu này, sắc mặt Bách Lý Phì Phì tái nhợt, dường như nghĩ đến điều gì, quay đầu nhìn Lý Đức Dương.

Lý Đức Dương cau mày: “Chuyện kỳ lạ?”

“Chính là một số truyền thuyết, ví dụ như hồ ly đại tiên, khí ngựa, người giấy, hoặc... quốc độ người chết?”

Lý Đức Dương biểu cảm kỳ quái nhìn bốn người, từ từ buông đũa trong tay, trong mắt hiện lên vẻ hiểu rõ.

“Tôi hiểu rồi, các người không phải đến để quay cái gì mà 《Gấu Trúc Đến Rồi》 đâu...” Lý Đức Dương nheo mắt nhìn vào mắt Lâm Thất Dạ, từng chữ từng chữ nói: “Các người, là đến vì những kho báu di tích trong truyền thuyết đó.”

Lâm Thất Dạ và những người khác nhìn nhau, trầm cú đầu, không trả lời.

“Tôi đã nói rồi, bình thường những người quay phim tài liệu làm sao có thể có thân thủ tốt như vậy, anh là người chuyên làm nghề này đúng không?” Biểu cảm của Lý Đức Dương như thể đã hiểu rõ mọi chuyện, cười lạnh nói,

“Các người cứu Đình Đình, chứng tỏ tâm địa cũng không xấu, tôi tốt bụng nhắc nhở các người một câu... truyền thuyết chỉ là truyền thuyết, không phải nơi nào có truyền thuyết thì đều có kho báu, xã hội bây giờ coi trọng khoa học, làm gì có nhiều thứ thần thần quỷ quỷ như vậy?”

Đều là mê tín! Đừng đi tin... anh kéo áo choàng của tôi làm gì?”

Lý Đức Dương quay đầu lại, thấy Bách Lý Phì Phì bên cạnh đang cúi đầu kéo áo choàng màu đỏ sẫm trên người ông ta, sắc mặt tái xanh, giật phất áo choàng từ tay Bách Lý Phì Phì, cẩn thận vuốt phẳng nếp nhăn trên bề mặt.

“Không có gì, chỉ là thấy chiếc áo choàng này khá đẹp.”
Bách Lý Phì Phì cười cười: “Đúng rồi, anh vừa nói đến đâu rồi? À đúng rồi, không có nhiều thứ thần thần quý quý như vậy...”

Chương 489 - Ta Học Trảm Thần

“Ý anh là, trong khu rừng này, không có người giấy, cũng không có quốc độ người chết nào sao?” Lâm Thất Dạ trầm ngâm hỏi.

“Tất nhiên là không có.” Lý Đức Dương kiên quyết lắc đầu.

Lâm Thất Dạ chìm vào suy tư.

Nhìn biểu cảm của Lý Đức Dương, không giống như đang lừa họ, mà là thực sự không cho rằng có thứ như người giấy, ông ta đã canh giữ khu rừng này nhiều năm như vậy, hẳn là hiểu rõ nhất tình hình của khu rừng này...

Nhưng trở trêu thay, Lâm Thất Dạ và những người khác lại tận mắt nhìn thấy người giấy sau cửa sổ, thậm chí còn đuổi theo nó một hồi lâu.

Khu rừng này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...

Ăn no uống đủ, Lâm Thất Dạ và những người khác đứng dậy trước, An Khanh Ngư và Tào Uyên một trái một phải, lại chuẩn bị điu Lý Đức Dương rời đi, ông ta vẫy tay với họ.

“Không cần các người, bây giờ tôi có thể tự đi.” Lý Đức Dương xoa xoa thắt lưng, kiên quyết nói.

Người canh gác oai phong lẫm liệt, bị trẹo lưng lại bị hai thằng nhóc điu đi lâu như vậy, nói ra thật mất mặt, Lý Đức Dương ngồi lâu như vậy cũng coi như đã hồi phục, kiên quyết từ chối “Lòng tốt” của hai người.

“Anh muốn đi tiếp cùng chúng tôi sao?” Lâm Thất Dạ ngạc nhiên hỏi.

Lý Đức Dương quả quyết lắc đầu: “Không, tôi vẫn câu nói đó, các người không thể đi tiếp được nữa, những truyền thuyết về di tích đều là giả, các người đừng vì những thứ viển vông như vậy mà đánh cược mạng sống của mình.”

Lâm Thất Dạ mở miệng, định nói gì đó thì chiếc rương sắt sau lưng Bách Lý Phì Phì đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Ầm ầm ầm!!

Lâm Thất Dạ đi đến bên chiếc rương sắt, lại tát một cái vào bề mặt chiếc rương nhưng lần này tiếng động của con kiến khổng lồ không hề biến mất, ngược lại còn va đập gấp gấp hơn!

Lâm Thất Dạ như nhận ra điều gì, sắc mặt hơi trắng lại, ánh mắt từ từ lướt qua khu rừng xung quanh, cười khổ nói:

“E rằng, bây giờ cho dù chúng ta muốn đi cũng không đi được nữa rồi...”

Lý Đức Dương sửng sốt, quay đầu nhìn lại, cả người cứng đờ tại chỗ.

Chỉ thấy xung quanh khu rừng, từng bóng đỏ khổng lồ bò ra từ trong bóng tối, dần dần bao vây họ, mười con, hai mươi con, ba mươi con...

Trong số đó, phần lớn là loại kiến khổng lồ màu đỏ mà Lâm Thất Dạ và những người khác đã từng gặp nhưng có năm con, toàn thân phủ một lớp mai đen, thân hình to hơn kiến thợ màu đỏ một vòng, biên độ dao động cánh giới cũng rõ ràng mạnh hơn kiến thợ màu đỏ, đã đạt đến đỉnh cao của cánh giới “Xuyên”!

Những chiếc râu dài của chúng rung lên nhẹ, như đang trao đổi điều gì đó với nhau, từng chút một tiến về phía năm người...

Lâm Thất Dạ cau mày, quay đầu nhìn An Khanh Ngư, hạ giọng nói:

“Màu đỏ là kiến thợ mà chúng ta đã gặp trước đó, màu đen thì không phải...”

An Khanh Ngư gật đầu: “Là kiến lính, so với kiến thợ chuyên dùng để thu thập thức ăn thì chúng có sức tấn công mạnh hơn.”

“Chúng làm sao biết chúng ta ở đây?”

“Râu của chúng, hẳn là một loại phương tiện giao tiếp đặc biệt, khi ở trong một phạm vi nhất định với nhau, chúng có thể giao tiếp từ xa... Nơi này đã rất gần tổ kiến, chắc là con kiến thợ trong chiếc rương sắt đã phát tín hiệu cầu cứu cho chúng.” An Khanh Ngư bình tĩnh nói.

Lâm Thất Dạ nhìn quanh một lượt, thở dài đầy tiếc nuối: “Tiếc là, kiến hậu không đến...”

“Nếu không cần thiết, kiến hậu đều ở trong tổ, sẽ không dễ dàng ra ngoài.”

“Cũng đúng.” Lâm Thất Dạ gật đầu: “Tình hình hiện tại đã rất khó khăn rồi, nếu thêm một con kiến hậu nghi là cảnh giới ‘Hải’, e rằng chúng ta cũng không thể đối phó được.”

Trong lúc Lâm Thất Dạ và An Khanh Ngư trao đổi, Lý Đức Dương bên cạnh đã mặt xám như tro.

“Mẹ kiếp, đây là chọc vào tổ kiến rồi...” Lý Đức Dương lẩm bẩm, hít một hơi thật sâu, khạc xuống đất một bãi nước bọt, chửi bới rồi giật lấy con dao găm và khẩu súng từ tay Bách Lý Phì Phì,

“Bà nó! Bảo các người quay về không nghe, cứ muốn đi sâu vào, giờ thì hay rồi! Đều phải chết ở đây!”

Lý Đức Dương vừa mắng vừa cầm dao đi đến trước mặt bốn người, ấn viên đạn vào khoang súng của khẩu súng săn, kéo khóa nòng.

Cạch——!

Lý Đức Dương nhìn từng con kiến khổng lồ xung quanh, cuối cùng khóa chặt một hướng, đó là phần yếu nhất trong toàn bộ vòng vây.

Ông ta thò tay vào trong áo choàng, từ lớp lót của áo, trang trọng lấy ra một huy hiệu sáng bóng, cúi đầu hà một hơi vào bề mặt huy hiệu, dùng ngón tay cái lau sạch...

Ừm, sáng hơn nhiều rồi.

Như vậy mới xứng với ta.

Lý Đức Dương thở phào nhẹ nhõm, nắm chặt huy hiệu trong tay, trong mắt hiện lên một tia kiên định, từ từ mở miệng:

“Lũ nhóc thôi, đừng sợ đến mềm chân, không phải là cảnh tượng gì ghê gớm lắm đâu, lát nữa ta sẽ mở đường cho các người, các người cứ liều mạng chạy về phía trước... Đừng ngoảnh đầu lại, nghe rõ chưa?”

Sau lưng ông ta, Lâm Thất Dạ lặng lẽ rút hai con dao găm trong túi ra, gật đầu.

“Nghe thấy rồi chứ...”

Giết sạch chúng!”

“Nghe thấy thì... ờ?”

Lý Đức Dương sửng sốt, chưa kịp quay đầu lại thì bốn bóng người đã như tia chớp lao vụt qua bên cạnh ông ta!

Xoảng——!!

Hai con dao trong tay Lâm Thất Dạ đồng thời xuất hiện, một vết đen nhuộm vào thân dao, hai con dao găm liền lơ lửng trên không, bay thẳng vào đàn kiến khổng lồ dày đặc!

Cùng lúc đó, hai luồng sáng của phép thuật triệu hồi tỏa ra từ tay anh ta!

Chương 490 - Ta Học Trảm Thần

Một xác ướp nhỏ bé xuất hiện bên trái anh ta, phấn khích vẫy tay với Lâm Thất Dạ, sau đó những dải băng trên người nó bung ra, từng nòng pháo thô to thò ra từ...

Lâm Thất Dạ túm lấy nó, nghiêm túc nói:

“Trong rừng không được dùng lửa... Đổi dao cho tôi!”

Mộc Mộc: (??? _ ???)

Mộc Mộc lặng lẽ nhét tất cả các nòng pháo trở lại cơ thể, khoảnh khắc sau, từng lưỡi dao găm sáng loáng đâm ra từ bên trong cơ thể nó, nó giống như một con nhím đầy gai, nhe nanh múa vuốt lao vào đàn kiến.

Bên kia, A Chu mặc đồng phục y tá ngơ ngác đứng trên mặt đất, nhìn thấy từng con kiến khổng lồ cao hơn cả mình hung hăng lao tới, khuôn mặt nhỏ nhắn của nó tái mét!

“Á á á!!! Kiến to quá!! Chị Hồng Anh cứu em!”

A Chu vừa khóc vừa quay đầu bỏ chạy, Lâm Thất Dạ vừa dẫn dò xong Mộc Mộc thì mí mắt giật giật, giờ tay túm lấy cổ áo A Chu, kéo mạnh nó lại.

“Đều là cảnh giới ‘Xuyên’ cả, sợ gì chứ? Cậu nhanh nhẹn thể, chúng nó căn bản không chạm được vào người cậu đâu, nuôi nhện ngàn ngày, dùng nhện một lúc, giờ là lúc cậu cống hiến cho tổ chức rồi!”

Lâm Thất Dạ đột nhiên dùng sức kéo A Chu, trực tiếp ném cả người nó vào đàn kiến!

“Á á á!!! Em không muốn chết đâu!!!”

Khoảnh khắc sau, trong tiếng kêu khóc kinh hoàng, một con nhện trắng khổng lồ nhanh chóng bò giữa đàn kiến, mặc cho lũ kiến khổng lồ đuổi theo thế nào cũng không đuổi kịp tốc độ của nó. [d o c f u L L . v n - k h o t r u y ệ n d i c h m i ễ n p h í]

Thỉnh thoảng còn có những sợi tơ nhện phun ra từ đuôi, quấn chặt thân lũ kiến khổng lồ lại, những con kiến khổng lồ bị tơ nhện quấn chặt sau đó ngã gục tại chỗ, linh hồn bị tơ nhện kéo đi, đan vào mạng hồn vô hình trên không trung...

Lâm Thất Dạ nhìn hai kẻ góc ghech này, bất lực thở dài.

Đột nhiên phải đối mặt với hàng chục con kiến thợ, đã khá là khó khăn, giờ lại thêm mấy con kiến lính đỉnh cao cảnh giới ‘Xuyên’, bốn người họ không tránh khỏi sẽ phải chia sức, cách chắc chắn nhất là kéo thêm vài người trợ giúp.

Mặc dù hai người trợ giúp này... đều không mấy đáng tin.

Bên kia, ngọn lửa sát khí đen ngòm bốc thẳng lên trời, Tào Uyên điên cuồng đã hoàn toàn buông thả bản thân, cầm dao găm đi giữa đàn kiến thợ, thu hoạch như chém rau cắt cỏ.

May mà ngọn lửa do sát khí ngưng tụ không phải là lửa thật, sẽ không đốt cháy cỏ cây trong rừng, nếu không Lâm Thất Dạ cũng chỉ có thể nhẫn tâm ra tay, đánh cho Tào Uyên bất tỉnh.

An Khanh Ngư ra tay thì lại rất yên tĩnh, băng giá dưới chân đóng băng trực tiếp lũ kiến khổng lồ xung quanh, sau đó [Tơ quỷ] vô hình lướt lẽ lướt qua không khí, cắt lũ kiến khổng lồ thành từng lát... Ngoại trừ cảnh tượng có phần đẫm máu và kỳ dị thì cũng không có gì không ổn.

Bách Lý Phì Phì ra tay có thể coi là bình thường nhất, có lẽ là trước đó bị lũ kiến khổng lồ tập kích nên sợ, bây giờ một tay

che mờ, một tay cầm chổi [Phong Lôi Quyển], lén lút đi vòng quanh, thỉnh thoảng quạt một cái, gió lốc cuồng bạo sẽ hất tung mấy con kiến khổng lồ.

Ánh mắt Lâm Thất Dạ lướt qua chiến trường, cuối cùng dừng lại ở năm con kiến lính đen ở trung tâm, trong mắt anh ta hiện lên một vết màu đen, hai con dao găm lượn quanh bên người, từng bước tiến về phía chúng.

Trên đường đi, ba bốn con kiến thợ đỏ nhận ra Lâm Thất Dạ, liền kêu lên một tiếng, nhanh chóng lao về phía anh ta!

Lâm Thất Dạ thậm chí còn không thèm nhìn chúng, chỉ từ từ nhắm mắt lại...

Khi mở mắt ra lần nữa, trong đôi mắt anh bùng cháy hai ngọn lửa vàng rực rỡ!

Thần uy giáng lâm!

Uy áp của Thiên sứ giống như một cây búa lớn, đập mạnh vào tất cả những con kiến thợ đỏ xung quanh Lâm Thất Dạ, cảm giác áp bức chưa từng có tràn vào tinh thần của chúng, thân hình khổng lồ của chúng lập tức bị đè bẹp xuống đất!

Dưới áp lực này, chúng mất quyền kiểm soát cơ thể trong thời gian ngắn.

Lâm Thất Dạ bình tĩnh bước qua những con kiến thợ đỏ đang nằm rạp trên mặt đất, nhẹ nhàng búng ngón tay.

Hai con dao găm đang bay lập tức đâm xuyên qua rãnh xúc giác của tất cả những con kiến thợ đang nằm rạp trên mặt đất, cắt đứt mạng sống của chúng, trong chớp mắt, bên cạnh Lâm Thất Dạ đã nhuộm một vùng máu xanh...

Phía sau.

Lý Đức Dương ngậy người nhìn cảnh tượng trước mắt, miệng há hốc...

Đây... chuyện gì đang xảy ra?

Tôi đã chuẩn bị anh dũng hy sinh rồi, các người lại cho tôi xem cái này?

Lý Đức Dương đương nhiên nhận ra con dao găm trên tay họ, con dao của người canh gác, cả đời ông không thể nào quên... nhưng tại sao, rõ ràng họ là người canh gác nhưng lại cố tình che giấu thân phận của mình?

Rốt cuộc họ là ai? Đội đặc biệt? Nhưng nếu là đội đặc biệt, tại sao chỉ có bốn người...

Ngay khi Lý Đức Dương đang đau khổ suy nghĩ, Lâm Thất Dạ đã đi đến trước năm con kiến lính.

Cả năm con kiến lính cũng bị uy áp của Lâm Thất Dạ làm cho khiếp sợ, không dám tiến lên tùy tiện nhưng dưới áp lực sinh tồn của bầy đàn, chúng vẫn kêu lên một tiếng, nhanh chóng lao về phía Lâm Thất Dạ.

Tốc độ của kiến lính đen rõ ràng nhanh hơn kiến thợ đỏ rất nhiều, hai chiếc xúc tu trên đầu không còn mềm nhũn như kiến thợ nữa, mà biến thành hai chiếc gai nhọn, vung vẩy nhanh chóng.

“He he he...”

Ngay lúc này, một bóng người toàn thân bốc cháy ngọn lửa sát khí từ bên cạnh lao ra, giống như một đoàn tàu hỏa đang lao nhanh trực tiếp húc bay một con kiến lính, sau đó cầm dao đuổi theo không ngừng.